

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

B

859,343

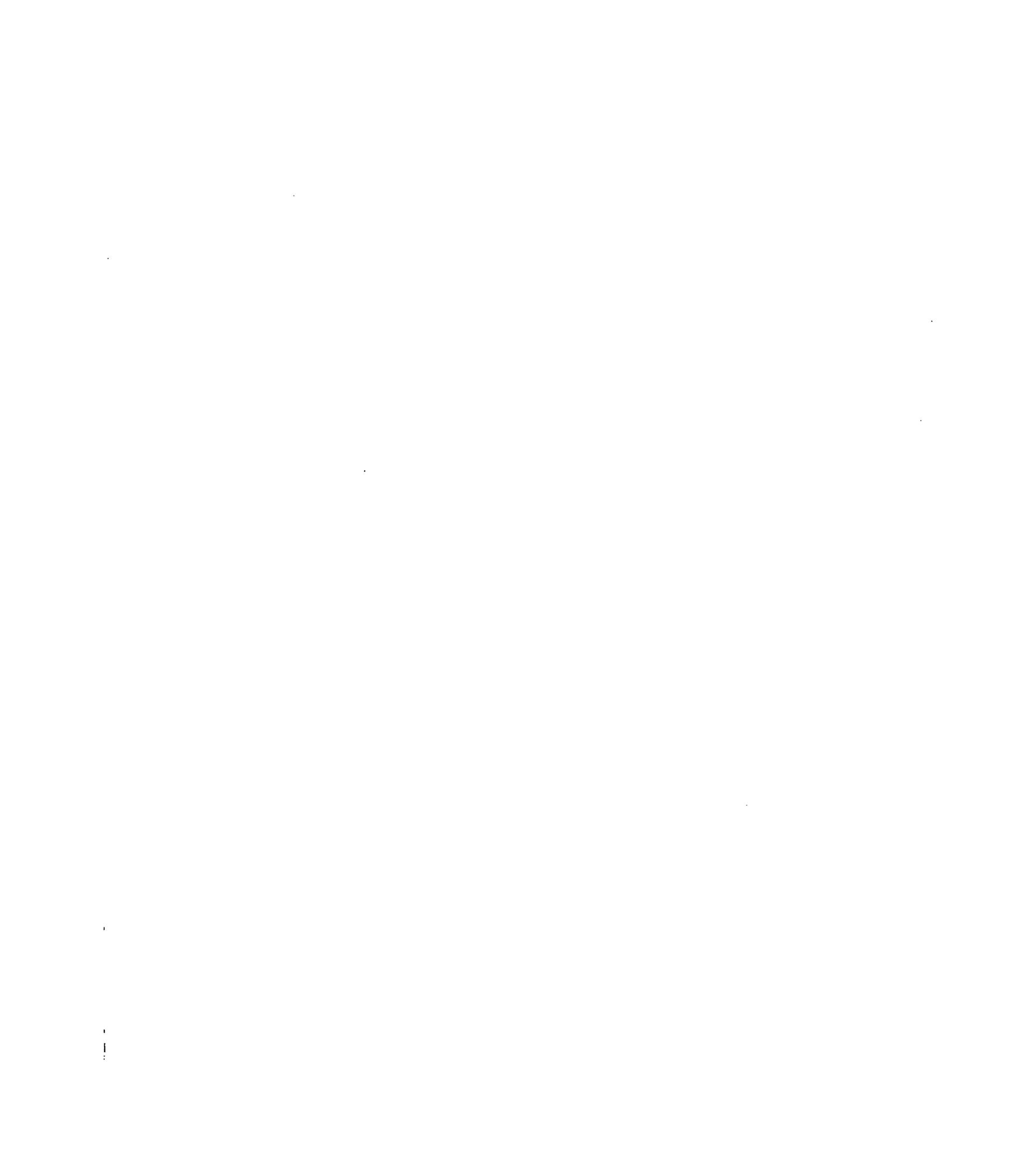

880.3

S9.5

B53

1

Suidas.

ΣΟΥΙΔΑΣ.

SUIDAE LEXICON

GRAECE ET LATINE.

AD FIDEM OPTIMORUM LIBRORUM EXACTUM

POST

THOMAM GAISFORDUM

RECENSUIT

ET ANNOTATIONE CRITICA INSTRUXIT

GODFREDUS BERNHARDY.

TOMUS ALTER.

HALIS ET BRUNSVIGAE
SUMPTIBUS SCHWETSCHKIORUM.

(M. BRUNN.)

A. 1853.

211702

700711110110

1711111111

1711111111

1711111111

Replaces
The first
4-22-35
30371

SUIDAE LEXICON

GRAECE ET LATINE.

TOMI ALTERIUS

PARS PRIOR. (K—Ω.)

04-24-30-int

NOUVELLE ÉDITION

GRÈCE ET VALENTIN

TOME ALPHABÉTIQUE

PAR M. L. G. S. S. S.

Σ Ο Υ Ι Δ Α Σ.

Κ.

Τ. ΙΙ. **Κ**αβύδης. ὄνομα κύριον.
p. 216

Καβαβάλις. ὁ καταβαλῶν. οἶον ἀπὸ κίπης ἄλις ἐσθίων. κλίνεται δὲ καβαβάλινος. ἔγκειται δὲ ἡ κίπη καὶ τὸ ἄλις. περίττωμα γὰρ ἐστὶ τῶν ἀπὸ κίπης ἐσθιόντων ἀλόγων.

Καβαβάλων. καταβαλῶν. [Ἀμειψίας Μοιχοῖς· Καὶ σὺ μὲν ἤλθες, καβαβάλων τριώβολον.]

Κάβαξ. πανούργος.

Κάβαισος. ἄπληστος· κάβος γὰρ μέτρον σι-
τικόν. καὶ τὸν μέθυσον ἡμεῖς πίθον.

Καβειρών. πόλις. Καὶ Κύβειροι, ὄνομα ἔθνος. σημαίνει δὲ καὶ δαιμονας.

Καβησός. πόλις. καὶ Καβησόθεν, ἀπὸ Κα-
βησοῦ πόλεως.

Κάβος. εἶδος μέτρον. καὶ παροιμία· Κάβου
κάβος.

5 **Καβύλη.** χώρα τῆς Θράκης, ἰδρυμένη πρὸς
τῷ Τάξῳ ποταμῷ, κατὰ μέσον τῆς Θράκης.

Κάγκανον. ξηρόν.

Καγχάζει. ἀθρόως γελᾷ. **Εὐνάπιος.** Οἱ
δὲ Οὔνοι πλατὺ καγχάσαντες ἄχοντο. καὶ Σοφο-
10 κλῆς·

Πάντων καγχάζοντων γλώσσαις.
τοντέστι, βλασφημούντων. † Ὁ δὲ κατὰ θυμὸν

1. Καβύδης] Est nomen regis Persarum, de quo videndus est Agathias IV, 27. sqq. Küst. 2. Καβαβάλις. E. Καβαβάλις B. Med. Καβαβάλις V. Ceterum Arcadius p. 31. τὸ μέντοι κάβαλλις βαρύνεται. ὁ καταβαλῶν] Del. ὁ καταβαλῶν, quippe quae male repetita sunt ex sequente articulo. Tourp. MS. Vid. Meursii Gloss. G. B. in Καβαβάλις. Hemst. Vide etiam Du Cangium. Ceterum minus recte Tourpium coniecisse patet ex Etymol. M. p. 482, 18. Gaisf. Cui reddendum Καβάλλης e Gudiano Hesychioque, Suidae vero ὁ καταβαλλῶν. 3. καβαβάλινος] καβαλλίνος E. καβαβάλινος dedi cum * V. B. Med. ἔγκειται δὲ — ἐσθιόντων ἄλ.] Locum hunc Suidae descripsit Eustath. in Odys. α. p. 1406, 12. ut Pearsonus observavit. Küst. In novissimis diversam a priore notationem agnoscimus: quasi qui multum stercoris deiciat. 4. κίπη] κώπη B. E. item κώπης B. 6. ὁ ante καταβαλῶν omisi cum B. V. E. Mox Ἀμειψίαν V. Hoc cum his quae sequuntur usque ad τριώβολον om. Med. (dedit Ald.): eximium documentum, ista de v. Ἀναψυχήναι fuisse repetita. 7. κάβαλις] Cum Porto potius legerim καβαβάλων. Küst. Pa- rum Tourpius I. p. 300. profecit, qui spondeum scilicet καὶ σὺ productione brevis ante liquidam excusaret. De medela versus dictum in v. Ἀναψυχήναι Interim dedi καβαβάλων cum A. κάβαλις Gaisf. cum B. V. E. Ceterum etiam κάβαλις glossae lo- cum potuit habere, ductum ex II. ε. 343. l. 206. contra καβαβάλων Zon. p. 1163. 8. Agnoscunt Etym. M. et Phot. 9. Κα- βαβάλιστος] Potius Κάβαισος, ut legitur apud Hesychium [Zon. et Etym. M.] et in lexico Photii. Küst. Sic V. 10. καὶ τὸν μέθυσον ἡμεῖς πίθον] Locum hunc egregie illustrat Pollux VI, 43. καὶ κάβασον δὲ ἐκάλουν τὸν περὶ τὴν τροφήν ἄπληστον· ὡς- περ οἱ νῦν τὸν πολυποῖτον πίθον. Küst. Olim similia forsitan post v. Πιθῶ extiterant. πίθον] Hanc vocem, quae in prioribus editt. desideratur, ex Mss. Pariss. et lexico Photii revocavi. Küst. Suppleverat e suo MS. H. Stephanus in Thesaurus, 11. Καβειρών suspectum habeo. Mox Κάβειρος E. Videas Löbeck. Agl. II. p. 1218 — 20. Quae hanc gl. excipiebant, Κάβηξ. ὁ λάρος, διὰ τὸ ἀδδῆγ ἄχον. κάβη γὰρ ἡ τροφή. Εὐφωρίων· Τῆς οὐδ' αἰθυσίαι, οὐδὲ κριεροὶ κάβηκες, cum A. B. V. E. delevit Gaisf. Invenit leviter immutata Med. ex Etymol. M. p. 493, 48.
1. Καβησόθεν] Homerus II. ν'. 363. Καβασόθεν . . Καβασοῦ V. 3. καὶ παροιμία add. A. B. V. E. Tum κάβος κάβου vulg.
5. Καβύλη] Ex Harpocratiōne. Καβήλη V. Recte vero χωρῶν cum Harp. Photius, qui mox ἰδρυμένην, ubi Med. ἰδρυμα.
7. ξύλον ξηρόν Lex. Bachm. p. 265. Glossa Homericā: v. II. φ. 364. 8. Gl. Καγχάζει hic omissem V. addit post Καχύνειν. Ibid. inserit, Κάγχαζεν Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ καὶ ἀπεπάτει. Εὐνάπιος ed. Boiss. (qui καγχάζοντες scripsit) fr. 60. Nieb. p. 105. Οἱ δὲ vulg. 9. Οὔνοι] Εὐνοῦχοι V. οὗν οἱ Ald. καὶ ante Σοφοκλῆς add. V. E. Σοφοκλῆς — ἐβρυχάτο omissa Med. protulit Ald. Indicium haud spernendum interpolationis, quam exemplum Anonymi confirmat. Σοφοκλῆς Ai. 199.

Καβύδης. Nomen proprium. **Καβαβάλις.** Qui pluri-
mum devorat: quasi dicas, qui e praesepi satius edat. declinatur
καβαβάλινος. vocabulum autem illud compositum est ex κίπη et
ἄλις. est enim excrementum brutorum et praesepi comedentium.
Καβαβάλων. Pro καταβαλῶν. [Amipsias Moechis: *Et tu qui-
dem venisti, persoluto triobolo.*] **Κάβαξ.** Astutus. **Κά-
βαισος.** Homo insatiabilis. **κάβος** enim mensura est frumenta-
ria. Sic hominem ebriosum vocamus dolium. **Καβειρών.**

Urbis nomen. Et Cabiri, nomen gentis; item daemones sic ap-
pellantur. **Καβησός.** Cabesus, urbs. Et **Καβησόθεν**, ex
urbe Cabeso. **Κάβος.** Mensurae genus. Unde proverbium:
cabus cabi. **Καβύλη.** Cabyle, locus Thraciae, situs ad
Taxum fluvium, in Thracia mediterranea. **Κάγκανον.**
Aridum. **Καγχάζει.** Effuse ridet. Eunapius: *Hunni vero
cachinnantes abierunt.* Sophocles: *Dum omnes cachinnantur
linguis.* hoc est, dum male loquuntur. *Is vero per iram veni-*

ἐνεκάγαξε, ἠγανάκτει δὲ πρὸς τὸν ἄερα, καὶ
συνεχῶς ἐβρονχάτο. Καὶ Καρχασμός, ὁ ἔκχτος γέ-
λωσ.

Κάγχρυσ. τὰς κριθάς. Καὶ καγχρυδίας ἄρ-
τος. κάγχρυσ οὖν, τὰς ἀλληλεσμένας κριθάς.

Κάδης. ἀγιασμός. Καὶ συσσεισει Κῆριος τὴν
ἔρημον Κάδης.

Καδίσκος. ἀγγεῖόν τι, εἰς ὃ ἐψηφοφόρον οἱ
11 δι' αὐτῶν, οὕτως ἐκαλεῖτο. Φρύνιχος Μοῦσαις.

Ἰδοῦ, δέχου τὴν ψῆφον· ὁ καδίσκος δέ σοι
ὁ μὲν ἀπολλύων οὗτος, ὁ δ' ἀπολλύς ὁδὶ.

Καδμεία. ἡ τῶν Θεβαίων ἀκρόπολις. *

Καδμεία γυνὴ καὶ Καδμεία νίκη, διὰ δι-
φθόγγου. Καδμία δὲ χώρα, διὰ τοῦ ι. οἱ δὲ καὶ
τοῦτο διὰ διφθόγγου γράφουσι.

Καδμεία νίκη. λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπὶ κακῶ
νικῶντων. οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι Θεβαῖοι νικήσαντες
ὑστερον ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων ἠττήθησαν· οἱ δὲ ὅτι.
Οἰδίπους τὸ αἰνίγμα λύσας, ἔπαθλον τὴν μητέρα
5 ἔγημε. τίθεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀλλυσιτελῶν. ὡς δὲ αὐ-
τὸς δὲ τὰ παρὶ Θεβῶν συντάξας, ὅτι Κάδμος ἀνελὼν
τὸν τὴν Ἀρείαν κρήνην τηροῦντα δράκοντα ἐδήτε-
σεν Ἀρεῖ ὀκτῶ ἔτη. Καδμεία νίκη. ἀποδι-
δάσσει τὴν ἐπὶ τῆς ἀλλυσιτελοῦς νίκης· ἐπεὶ Ἐτεοκλῆς
10 καὶ Πολυνείκης μονομαχήσαντες ἀμφοτέρω ἀπώ-
λοντο. ἕτεροι δὲ φασιν αὐτὴν λέγεσθαι ἐπὶ τῶν νε-
κῶντων μὲν τοὺς πολεμίους, πλείονας δὲ τῶν οἰκείων
ἀποβαλλόντων.

Καδμεῖος. ὁ Θεβαῖος.

15 Καδμείωνος.

1. ἐνεκάγαξε] Leg. ἀνακάγαξε. Nisi potius legendum sit, 'Ο δὲ κατὰ θυμὸν μὲν ἐκ. Videtur autem Eunapii. Hemst. ἐνεκάγα-
κασεν Α. ἐνεκάγαξεν Ε. ἐνεκάγαξε Β. Istis sive scripturis sive suspitionibus nullus hic locus concessus: nisi forte κατὰ θυμὸν,
quod significare debet per iram, libet cum ἐκαγαξε sociare. Quae sequuntur ἠγανάκτει πρὸς τὸν ἄερα, iis adhibenda quae dixi-
mus in v. Ἄερα λαίρειν et in Dionys. Perieg. 1155. 4. Κάγχρυσ] Alias κάχρυσ, absque γ, haec vox scribitur, ut infra suo loco.
Küst. post Portum. Vide Pierson. in Moer. p. 218. Καγχρῦ V. E. 6. Κάδδης] Κάδης Α. Β. V. E. et in exemplo.

ἀγιασμός] ἀγία Β. V. E. ἀγι^α. A. Vid. Etymol. M. p. 483. et Zon. p. 1150. Καὶ συσσεισει Κ.] Psal. XXVIII, 7. ἰδὺ
super καὶ * V. 8. Καδίσκος] Huc spectant verba Scholiastae Aristoph. Vesp. 320. τοὺς καδίσκους] τοὺς ἐν τῷ δικαστη-
ρίῳ κάδους, ἐν οἷς τὰς ψῆφους κἀδέσαν, υποκομιστικῶς λέγει. Erant autem duo in iudiciis cadi, quorum unus dicebatur κά-
ριος, in quem calculli κύριοι, tam absolventes quam damnantes, mittebantur. Alter vero ἄκρυσ, in quem mittebantur calculi
ἀκρῶν, sive quorum nulla in percensendis suffragiis ratio habebatur. Erant autem calculorum alii pleni, alii vero perforati:
quorum illi absoluebant, hi vero damnabant. Clare haec omnia docet Schol. Aristoph. Vesp. 981. Küst. Haec Harpocratio.
ἐψηφοφόρον etiam Zon. p. 1141. ἐψηφοφόρον quod Α. V. Photius et Harpocr. dederunt, probat Oudend. in Thom. M. p. 479.
9. οὕτω καλεῖται] οὕτως ἐκαλεῖτο Α. Β. V. E. Photius; οὕτως ἔλεγον Harp. Φρύνιχος — ὁδὶ Med. omissa subiecit Ald.
12. Καδμεία] Ueberiora Harpocratio: cum Suida Photius hac in gl. et v. Καδμεία νίκη consentit. Sed collato Moschop. π. σχ.
p. 112. apparet haec cum continuis, inserto καὶ, scianda fuisse. 15. τοῦτο καὶ Med.

1. Καδμεία νίκη] Vide Stobaeus p. 103. Wesseling. in Diodor. T. I. p. 413. Nicetas p. 50. Τομρ. MS. Adde Boisson. in Aristae. p. 664. [et in Anecd. T. II. p. 254.] Diodor. Exc. Mail p. 46. Gaisf.
Et Schol. Aristid. p. 188. Fr. Mirum quod Arrianus Bithyniacis (Eust. in II. β. p. 361. δ. p. 490.) formulam de victoria usur-
pavit splendida. κακῶς] ἐπὶ κακῶ Α. Photius, ἐπὶ κακῶν V. Male Arsenius p. 315. 2. νικῶντων] συνόντων Α. 3. ὑπὸ
τῶν Ἐπιγόνων] Sic habent MSS. Paris. [et Phot.]. In prioribus vero edit. [et B. E.] male excusum est ἐπὶ τῶν Ἐπ. Küst.
5. δὲ ante καὶ omisi cum B. V. Phot. 6. ὁ τὰ παρὶ τῶν Θεβῶν συντάξας] Existimo anonymum hunc esse Lysimachum, quem
Thebaica scripsisse, et in illis multa paradoxa de Cadmo tradidisse testatur eruditus enarrator Apoll. Rhod. ad lib. III, 1177. sq.
Küst. De quo videndus Valck. in Schol. E. Phoen. 26. Id si probaremus, Lysimachi nomen esset reponendum. Sed malim
in v. αὐτός reliquias eius vocis agnoscere, quam cum aliis in locis, tum in Suidae v. Μακίμων νῆσοι licuit mire detortam
revocare, Armenidae dico memoriam, cuius Thebaica tetigerunt Müller. Orchom. p. 481. et Meinek. in Euphor. p. 116. τῶν
ante Θεβῶν omisi cum B. E. Phot. 7. ἐδήτευσεν] θητεύσας Phot. 8. ὀκτῶ] Immo singularem annum heroico mori (v. Schol.
Apollon. I, 865. coll. Plat. Legg. IX. p. 869. E.) convenienter tradit Hellanicus fr. 26. Καδμείαν νίκην] Καδμεία νίκη ded-
cum V. E. Ceterum post τὴν desideres παροιμίαν: nisi cum Zenobio legendum ταύτην. Praeterea Vaticanus liber Schottff
p. 95. satis demonstrat haec cum superiore parte quondam fuisse coniunctissima: quo fit ut suspicer verisimillimam esse He-
sychii fere scripturam, τὴν δὲ Καδμείαν νίκην ἀποδιδόσασιν ἐπὶ τ. ἀ. νίκης· οἱ μὲν, ἐπεὶ ἔτ. 14. Θεβαῖος] ἄθηναῖος V.
Unde facilis ad intelligendum error satis consuetus, quo Ἀθηναῖος et Θεβαῖος permutantur: cf. vel vv. Ἀνεπαρίσασιν et
Ἀυτοχθόνες atque Tayl. in Demosth. Lept. T. III. p. 209. Schaeff. In Schol. Dionys. Thr. p. 783. Ἀρχίνου παρὰ Θεβαλοῖς quo-
modo sanandum sit neminem fugit. 15. Om. edd. ante Gaisf. Desideratur apud Herodian. Epim. p. 195. sq.

debat, indignabundus in auras saeviebat, dentibus assidua
frendebat. Et Καρχασμός, cachinnus. Κάγχρυσ. Hor-
deum. Et καγχρυδίας ἄρτος, hordeaceus panis. Κάγχρυσ igitur,
hordeum molitum. Κάδης. Id quod est sanctificatio.
Et concutiet Molinus desertum Cades. Καδίσκος. Vas
quoddam, in quod iudices calculos mittebant, ita vocabatur.
Phrynichus Musis: Ecce, cape calculum. atque cadiscus uter-
que tibi praesto, hic quidem absolvens, ille vero condemnans.
Καδμεία. Thebanorum arx, et Καδμεία γυνή, item Κα-
δμεία νίκη, per diphthongum scribuntur. Καδμία vero scri-
bitur per ι. quamquam sunt qui hoc etiam per diphthongum scri-
bant. Καδμεία νίκη. Cadmea victoria: dictum

de iis qui cum damno suo vincant. Id explicantes alii dicunt
Thebanos victores ab Epigonis postea victos fuisse; alii vero
Oedipum aenigmate soluto matrem suam tanquam victoriae
praemium uxorem duxisse. Omnino dicitur de rebus nullius
usus. At * rerum Thebaicarum scriptor tradit illud inde natum
esse, quod Cadmus interfecto dracone, qui fontem Martium
custodiebat, Marti octo annos servierit. Καδμεία
νίκη. Id proverbium quidam interpretantur de perniciosa
victoria. Eteocles enim et Polynices singulari proelio con-
gressi simul perierunt. alii vero dicunt hoc ad eos pertinere.
qui hostes quidem vicerunt, sed longe plures suorum amise-
runt. Καδμεῖος. Civis Thebanus. Καδμείωνος.

Κάδμος. ὁ Μιλήσιος, εὐφρετής τῶν γραμμά-
των. ἐν Ἐπιγράμματι Ζήνωνος·

Ἐξ δὲ πάτρα Φοίνισσα, τίς ὁ φθόνος; ὃν
καὶ ὁ Κάδμος

κεῖνος, ἀφ' οὗ γραπτὰν Ἑλλάς ἔχει σελίδα. 5

Κάδμος, Πανδίωνος, Μιλήσιος, ἱστορικός, ὃς
πρῶτος κατὰ τινὰς συγγραφὴν ἔγραψε κατάλογό-
δην, μικρῶ νεώτερος Ὁρφείως. συνέταξε δὲ κτίσιον
Μιλήτου καὶ τῆς ὅλης Ἰωνίας ἐν βιβλίοις δ'.

Ὅτι τὸν Κάδμον φασὶ πρῶτον ἐς τὴν Ἑλλάδα 10
χορῆσαι τὰ γράμματα, ἅπερ πρότεροι Φοίνικες
ἔφευρον.

Κάδμος, Ἀρχελάου, Μιλήσιος, ἱστορικός
νεώτερος. τινὲς δὲ καὶ Λυκίων Κάδμον ἀνέγραψαν.
Ἰσως οὖν ἔστιν ἕτερος. Ἐγραψε δὲ ταῦτα· Λύσιον 15
ἑρωτικῶν δ'· καὶ Ἀττικῶς Ἱστορίας ις'.

Κάδος. μέτρον οἰνηρόν.

Ἐπιγράμματι. Τρισσῶν οἰνοπέδων τρισσοὺς ἐρώσατο τοὺςδε τις
ἐμπλήσας οἶνον πρωτοχύτειο κάδους·

ἐν Ἐπιγράμματι.

Καδοῦϊας. βασιλεὺς Σκυθῶν.

Κάειρα. πόλις, καὶ ὄνομα κύριον.

Κάιν, ὁ τοῦ Ἀβελ ἀδελφός, ὃς πλεονέκτης ἦν·
ὁ δὲ Ἀβελ δικαιοσύνης ἐπεμελεῖτο. καὶ ὁ Κάιν κτε-
νας τὸν Ἀβελ ἔκρυψε τὸν νεκρὸν αὐτοῦ, λαθεῖν ἐν-
τεῦθεν οὐόμενος. καὶ μετὰ τὴν καταδίκην χειρόνως

10 ἐβίω, ἄρπαξ καὶ πλεονέκτης γενόμενος μέτρα καὶ
στάθμια καὶ ὄρους γῆς ἐπενόησε, καὶ πόλιν κτίσας
εἰς ἐν συνελαθεῖν τοὺς οἰκείους φνάγκασε, καὶ οἱ ἐκ
γένους αὐτοῦ εἰς πολέμους ἑαυτοὺς ἀπησχόλων.

Ὅτι εἰρηται τισιν ὡς ὁ Κάιν ἐκ τῆς τοῦ Διαβό-
λου σποράς ἐγένετο, καὶ μισήσας τὸν ἴδιον ἀδελ-
φὸν τὸν Ἀβελ, τοῦτον ἀνείλεν· εἰρηται δὲ περὶ
τοῦτον καὶ χρῆσις τοῦ Κυρίου ἐν τοῖς Ἐδαγγελίοις

1. ὁ Μιλήσιος] Errorem in hoc Suidae loco viri docti iam ante notarunt, et recte monuerunt Cadmum illum, qui litteras invenisse dicitur, Phoenicem fuisse, non Milesium. Vide Menag. in Laert. VII, 30. Küst. In hoc et seq. articulo manifesta confusio Cadmi Phoenicis cum Milesio: v. etiam Clintoni Fast. Hellen. I. p. 369. Nimirum irrepit ὁ Μιλήσιος e glossis sequentibus. Eadem tamen appellatio recurrit in Schol. Dionys. Thr. p. 781. 2. ἐν Ἐπιγράμματι Ζήνωνος] Epigramma illud integrum exhibet Laertius VII, 30. [Anth. Pal. VII, 117.] Observandum autem est Epigramma istud non esse ipsius Zenonis, ut Suidas hic affirmare videtur, sed a Zenodoto Stoico de Zeuone conscriptum, ut ex dicto loco Laertii patet. Quare ne ipsum Suidam ἀβλεψίας huius reum peragam, existimo excidisse hic praepositionem περί, et initio scriptum fuisse, ἐν Ἐπιγράμματι περὶ Ζήνωνος. Küst. Emendatio Menagii. Frustra: vide vel v. Καθεῖναι. ἐν om. Med., omisso etiam disticho, quod accessit in Ald. 3. Εἰ δὲ πάτρα] οἱ δὲ πάντα E. ὃν καὶ Κάδμος] Scribe, ut apud Laertium, ἦν καὶ ὁ Κάδμος, et subintellige Φοίνις: vel ut Menagius tentabat, ἐνθεν ὁ Κάδμος. Küst. Porsonus in Eurip. Ph. 1613. Εἰ δὲ πάτρα Φοίνις σύ, τίς ὁ φθόνος; οὐ καὶ ὁ Κάδμος κεῖνος — σελίδα; ὁ addidi cum * V. Desunt κεῖνος ἀφ' A. in lacuna. 6. De Cadmis fere consentit Eudocia p. 267. 7. πρῶτος κατὰ τινὰς συγγρ.] Vide Küst. in v. Ἱστορήσαι. 8. Ὁρφείως om. A. in lacuna. 11. ἅπερ πρῶτοι] ὅτοι A. 14. Λυκίων] An legendum est Λύκιον, i. e. Lycium. Certe patriam Cadmi vocabulo isto indicare velle Suidas videtur. Küst. καὶ A. καὶ K. Eudocia. Itaque καὶ transposui, quod Med. ante Κάδμον legebat, vulgg. edd. clam omiserant. Λυκίων κάδμον V. Subesse videtur: τινὲς δὲ Λυκίου Κάδμον νέον (sive νεώτερον) ἀνέγραψαν. 15. ἔγραψε V. γέγραψε A. 16. παθῶν ἐν βιβλίοις ις'] βιβλίων δ'. B. E. βιβλίων ις'. Med. παθῶν omisso βιβλί δ'. V. „Vulg. dedit Aldus, cum A. fere concordans, ubi tamen τέσσαρσιν, non ις'." Gaisf. Qui vellein argumenta librorum istorum verbo tetigisset: nam quod in Latinis erat, Scripsit Remedia amoris, alius crediderit ab homine Graeco talia provenisse. Suspicio esse reponendum Συλλογὴν ἑρωτικῶν: interim nihil reliqui nisi δ', quamquam postea habet Eudocia ἐν βιβλίοις ις'. 17. Uberius Schol. Luciani Hermet. 83.
1. Τρισσῶν — ἐν Ἐπιγρ. omissa Med. dedit Aldus: is cum * V. ἐν Ἐπιγράμματι, quod vulgg. edd. tacite post οἰνηρόν reposuerant, disticho subiecit. 3. ἐν Ἐπιγράμματι] Leonidae Tar. XVIII, 3. 4. (cf. v. Ἀράγματα) Anthol. Pal. VI, 44. 4. Vide v. Ἀνάχασις. 5. Κάειρα] Hom. II. δ'. 142. ὄνομα κύριον. καὶ πόλις] πόλις, καὶ ὄνομα κύριον A. V. E. Sed πόλις istud non habeo quo referam nisi ad Κάβειρα. 7. καὶ ὁ Κάιν — Ὅτι om. Med. sola. 10. καὶ ἄρπαξ vulg. 14. Ὅτι] ὡ τῆς καινοτομίας. ὅτι B. V. E. 16. γὰρ] δὲ A. B. V. 17. χρῆς V. εἶρ. δὲ καὶ χρ. τοῦ κῦ περὶ τούτου, omisissis πρὸς τοὺς Ἰουδαίους, E.

Κάδμος. Cadmus [Milesius], litterarum inventor. In Epigrammate de Zenone: Si tamen originem habet Phoenicem, numquid est invidiae? Fuitne Phoenix ille Cadmus, cui Graecia litteras debet? Κάδμος. Cadmus, Pandionis F. Milesius, historicus, qui primus, quorundam e sententia, historiam oratione soluta scripsit, Orpheo paulo iunior. Scripsit Origines Mileti et totius Ioniae libris IV. † Cadmum aiunt primum litteras in Graeciam intulisse, quas primi Phoenices invenerunt. Κάδμος. Cadmus, Archelai F. Milesius, historicus iunior. Quidam Cadmum quendam Lycii F. tradiderunt. Videndum igitur ne diversus sit. Scripsit Collectionem rerum amatoriarum, libris IV. Item Historias Atticas, libris XIV. Κάδος. Mensura vinaria. In Epigram-

mate: Pro numero trium vinearum tres hosce cadus Deo dicit, vino primum expresso repletos. Καδοῦϊας. Caduias, rex Scytharum. Κάειρα. Urbis nomen; item nomen proprium. Κάιν. Cain, Abelis frater, homo fuit alieni appetens, cum Abel esset iustitiae studiosus. Cain autem, occiso fratre, cadaver eius occultavit, hoc modo facinus suum clam fore putans. Iam post iudicium deterius vixit; qui cum esset homo rapax et avarus, mensus, pondera, limites agrorum excogitavit; urbe etiam condita, omnes suos eo convenire iussit; et qui ex illius genere descenderant, rebus se bellicis exercebant. Quidam aiunt Cain ex semine Diaboli natum fuisse, et propter odium erga fratrem Abel eum sustulisse. qua de re Christi etiam dictum ad Iudaeos in Evangelis extas:

πρὸς τοὺς Ἰουδαίους· Ὑμεῖς τέκνα ἐστὲ τοῦ Διαβόλου. ὁ πατὴρ ὑμῶν ἀπ' ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνος ἐστίν, ὡς καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ. Τί δηλοῖ τό, Πᾶς ὁ ἀποκτείνας Κάιν ἐπτά ἐκδικούμενα παραλύσει; τοιαύτην ἔχει τὴν λύσιν· ἕκαστος τῶ ἑαυτοῦ ἁμαρτήματι ἀποθάνεται. ὁ δὲ φόνου κατάρξας καὶ τοῖς ἄλλοις τοῦ ἁμαρτήματος ὑφηγητὴς γενόμενος, ἐπταπλασίως τιμωρηθήσεται, τούτεστι πολλαπλασίως. σύνηδες γὰρ τῇ Γραφῇ τῶ ἀριθμῶ τούτῳ ἀπροσδιορίστως κεχρησθαι· καὶ ἐστὶν ἀδιορίστου πλήθους σημαντικόν. ὡς τό, Ἀπόδος τοῖς γείτοσιν ἡμῶν ἐπταπλασίονα. καὶ, Ὅτι στειρα ἔτεκεν ἐπτά. καὶ, Οὐ, λέγω σοι, ἕως ἐπτάκις, ἀλλ' ἕως ἑβδομηκοντάκις ἐπτά. Τὸ μὲν γὰρ τελευτήσαι τῶν ἐν βίῳ πονηρῶν ἐπάγει τὴν ἀνάπαυσιν, τὸ δὲ ζῆν ἐν φόβῳ καὶ λύπῃ μυρίους ἐπάγει τοὺς ἐν συναισθήσει θανάτους. τρέμων οὖν καὶ στένων ὁ Κάιν, ὡς περ δαίμονι κάτοχος, ἐν ἐπιληψίᾳ πάντα τὸν βίον αὐτοῦ διῆγε, τούτο πρὸς τὸ μὴ ἀναιρεθῆναι ὑπὸ τινος λαβῶν τὸ σημεῖον. Ἐκδικούμενα δέ, εἴτε τὰ παρὰ τῶ Κάιν ἡμαρτημένα λέγοις, εὐρήσεις ἐπτά· εἴτε παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐπ' αὐτῷ ῥηθέντα, οὐδ' οὕτως ἀποτεῖξῃ τῆς ἐννοίας. ἐν μὲν γὰρ τοῖς παρὰ τοῦ Κάιν τετολημμένοις πρῶτον ἁμαρτήμα φόνος ἐπὶ τῇ προτιμήσει Ἄβελ. δεύτερον δόλος, μεθ' οὗ διε-

λέχθη τῶ ἀδελφῷ, εἰπὼν, Διέλωμεν εἰς τὸ πεδίον. τρίτον φόνος, προσθήκη τοῦ κακοῦ. τέταρτον, ὅτι καὶ ἀδελφοῦ φόνος. πέμπτον, ὅτι καὶ πρῶτος φόνος πονηρὸν ὑπόδειγμα τῶ βίῳ καταλιπὼν. ἕκτον, ὅτι γονεῦσι πένθος ἐνεποίησεν. ἑβδομον, ὅτι Θεὸν ἐφρέσατο, εἰπὼν, Ὅτι οὐκ οἶδα τὸν ἀδελφόν. Αἱ δὲ εἰς κόλασιν αὐτῷ παρὰ τῆς θείας δίκης τιμωραὶ εἰσὶν αὗται. πρώτη κόλασις· Ἐπικατάρατος ἡ γῆ ἀπὸ σοῦ. δευτέρα· Ἐργᾶ τὴν γῆν. τρίτη· Καὶ οὐδ' ἀποδοθήσει δούναί σοι τὴν ἰσχὴν αὐτῆς. τετάρτη μετὰ τῆς πέμπτης συνεξευγμένη μάλιστα· Στένων καὶ τρέμων ἔση ἐπὶ τῆς γῆς. ἕκτη, ἣν αὐτὸς ἀπεκάλυψεν ὁ Κάιν, εἰπὼν· Εἰ ἐκβαλεῖς με νῦν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου σου κρυβήσομαι. ἡ βαρυντάτη κόλασις ὁ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ χωρισμὸς τοῖς σωφρονοῦσιν. ἑβδόμη, τὸ μὴ κρύπτεσθαι τὴν τιμωρίαν, ἀλλὰ σημεῖον προδήλω πᾶσι προκεκηρύχθαι διὰ τοῦ στεναγμοῦ καὶ τοῦ τρόμου. Πᾶς οὖν (φησὶ) ὁ νῦν τὸν κατὰ σοῦ φόνον ἀποτολήσας, κακῶν σε τῶν κατὰ τὸν παρόντα βίον ἀπαλλάξας, τὴν κατὰ σοῦ παραλύσει τιμωρίαν. διό φησι· Καὶ ἔθετο Κύριος σημεῖον τῷ Κάιν, τοῦ μὴ ἀνελεῖν αὐτὸν πάντα τὸν εὐρίσκοντα αὐτόν.

Καθαγιάζεται. ἀφιεροῦται.

1. Ὑμεῖς] Euang. Ioann. VIII, 44. ἐστὶ mendam vulg. 3. Τί δηλοῖ τό, Πᾶς ὁ ἀποκτείνας Κάιν ἐπτά.] Haec et omnia quae sequuntur usque ad finem articuli huius desunt in edit. Mediolanensi. Küsf. Dedit Aldus, et agnoscunt MSS. omnes. A. V. in marg. praefigunt Ἀπορία. Sumpta sunt ex Catena in Genes. IV, 15. Gaisf. 5. τοιαύτην ἔχει τὴν λύσιν om. B. E. λύσις A. marg. 7. τοῦ ἁμαρτήματος om. V. 9. γὰρ om. V. τῇ γραφῇ om. B. E. 10. πλήθος V. Cf. v. Ἐπταπλασίονα. 12. V. Sam. I, 2, 5. 13. ἐρωτήσεις καὶ οὐ λ. V. καὶ τὸ οὐ λ. E. Vide Matth. XVIII, 22. ἐπτάκις] ἐπτά B. E. 14. τῷ ante βίῳ omisi cum B. V. E. et Aldo. 21. λέγεις E. 22. τοῦ om. B. V. 24. πρῶτον om. B. E. ἁμαρτήματα E. 25. τοῦ Ἄβελ B. E. qui om. δεύτερον, τρίτον, usque ad ἑβδομον: hoc quidem etiam * V. δεύτερος edd. ante Gaisf. 1. τῶ ἀδελφῷ] αὐτῷ E. 2. φόνος] καὶ ὁ φόνος τοῦ ἀδελφοῦ add. E. 4. καταλιπὼν τῷ βίῳ E. V. 8. πρώτη] πρῶτον V. et sic in seqq. 11. μάλιστα B. Ald. 12. τῆς γῆς om. B. 13. ἀπὸ τῆς γῆς] ἀπὸ σοῦ B. E. V. 15. τοῦ om. * V. 19. Πᾶς] πᾶς E. κατὰ σοῦ] κατ' αὐτοῦ B. E. 22. Καὶ om. * V. ὁ ante Κύριος] ὁ omisi cum B. V. E. 25. Zon. p. 1167. ei Phot.

Vos, inquit, filii estis Diaboli: et pater vester ab initio homicida est, quemadmodum pater eius. Quid illud sibi vult? Qui Cain occiderit, septuplum luet. Id hoc modo solvitur: Suo quisque peccato morietur. Qui vero primus caedem commiserit, aliisque peccati auctor fuerit, septuplum luet: hoc est, multiples poenas dabit. Solet enim S. Scriptura hoc numero indefinite uti: quippe quo multitudo indefinita significetur. Ut, Vicinis nostris septuplum reddere. Et, Sterilis septem liberos peperit. Et. Non, inquam, septies, sed septuagies septies. Et mors quidem malorum, quibus vita obnoxia est, requiem affert; sed in dolore et metu vivere infinitarum mortium instar est. Cain igitur tremens et gemens, quasi a daemone vexatus, terroribus subitis per totam vitam agitabatur, quo signum acceperat nunquam fore ut a quoquam interficeretur. Poenas vero, sive Cain peccata dicas, septem inveneris; sive dicas, quae a Deo contra eum pronuntiata sunt, ne sic quidem ab vera sententia aberrabis. Nam in Cain facinoribus primum peccatum est invidia, propter Abelem ipsi praefatum. Secundum, dolus, cum

his verbis fratrem alloquitur: Exeamus in campum. Tertium, caedes, additamentum mali. Quartum, fratris caedes. Quintum, quod primus homicida malum vitae exemplum reliquit. Sextum, quod parentibus luctum attulerit. Septimum, quod Deo mentitus est dicto, Nescio ubi sit frater. Poenarum vero quae sunt a divina iustitia ipsi inflictiae, prima haec, Maledicta sit terra coram te. Secunda, Terram coles. Tertia, Neque in posterum pari fecunditate fructus tibi producet. Quarta coniuncta est cum quinta, Gemens et tremens in terra vires. Sexta, quam ipse Cain patefecit, dicens: Si me nunc eieceris ex terra, et ab vultu tuo absconditus fuero, hominibus enim probis et modestis gravissima poena est separari a Deo. Septima, quod illa poena non occultabatur, sed expresse debet signo, gemitu nimirum et tremore, ad omnes manifestio. Quare significat: quisquis caedem adversus te pararit, cum malis te per vitam praesentem sit liberaturus, poenas tuas dissolvat. Hoc consilio inquit: Et posuit Deus signum in Cain, ut ne quis, in quem forte incidisset, eum occideret. Καθαγιάζεται. Consecratur.

Καθαγίσω. καθύω, καθιερώσω.

Καθαλάμενος. καταπηδήσας. Ὁ δὲ καθαλάμενος ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ τὸ ξίφος ἐκλύσας παῖσι αὐτόν.

Κάθαμμα λύεις. ἐπὶ τῶν δύσλυτον τι λύειν ἢ ἐπιχειροῦντων. ἀπὸ τῆς ἀμάξης Μίδου. λόγιον γὰρ τοῖς Φρυγῖν ἐκπεπτάκει, τῆς κομισάσης τὸν Μίδαν ἀμάξης εἰ τις ἐπιλύσει τὸν δεσμόν, τοῦτον τῆς Ἀσίας ἄρξειν. Ἀλέξανδρος δὲ ἔλυσε.

Καθάπαξ. παντελῶς, συλλήβδην. λέγεται ἢ καθάπαν. Καθάπαν γε μὴν αὐτοῦς ἐκπολεμῆν οὐκ ἔδοξαν.

Καθαπτός. ἐνδεδυμένος. Ἀριστοφάνης Βατραχοῖς.

Νεβρῶν δοραῖς καθυπτός.

ὡς ταρακτός. τὸ δὲ ἑτέρως λεγόμενον δηλοῖ τὸ οἶον καθυπτέσθαι.

Καθαρίζω. αἰτιατικῆ.

Καθῦραι.

Κάθαρμα. Ὁ δὲ φθείρη κάθαρμα, εἶπε, καὶ ἐκποδῶν ἡμῖν ἄπει; Ἀριστοφάνης. Ὑπὲρ δὲ καθαρμοῦ πόλεως ἀνήρουν ἐστολισμένον τινά, ὃν ἐκάλουν κάθαρμα.

Καθαρωῶς. ἀκριβῶς, σαφῶς. Εἴ τι ἐν Πέρσαις καθαρὸν ἦν ξυγκαλέσας, ἐς πάντας ἐξήνεγκε περὶ τούτων.

Καθάρισιον. ἔθος ἦν Ἀθήνησι καθαίρειν τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὰ θέατρα καὶ ὅλως τὰς τοῦ δήμου

1. Καθαγίσω] Vid. not. in Hesych. Boissonad. in Eunap. p. 296. Wyttenbach. in eundem p. 176. Gaisf. Pertinet ad Aristoph. Lys. 238. ἀμειρώσω] καθιερώσω dedi cum Schol. Arist. A. * V. Hesych. et Zon. p. 1167. adde Phot. v. Καθάπτω. 2. Καθαλάμενος] Xen. Hist. Gr. IV, 5, 7. καθαλόμενος ἀπὸ τοῦ ἵππου. Leg. καθαλάμενος. Tourp. Exemplum om. Med. dedit Ald. cum Zonara, ubi καθαλλόμενος bis. 5. Κάθαμμα] In prioribus edit. [et B. E.] pessime legitur κάθαρμα: cuius loco κάθαμμα ex 2 MSS. Paris. reposui. Küst. Vid. Schol. Eurip. Hipp. 671. unde haec consarcinavit Suidas. Tourp. MS. Eodem respexit Sophocles Antig. 40. Ceterum de fabula vide vel Arriani Exped. II, 3. δύσκολον pro δύσλυτον Med. sola: hoc etiam Hesychio reddendum. 7. ἐκπέπτωκε E. Leniter corrigendum Zenobii IV, 46. ἐκπέπτωκε. Vocem in oraculorum responsis satis celebratam illustrant Eunapium interpretantes Boisson. p. 539. et Wyttenb. p. 225. Mox περὶ τῆς legendum cum Zenob. 9. ἄρξει E. 10. Sic Hesychius: συντόμως inserit Zon. p. 1179. 11. Exemplum om. Med. sola. 13. Ἀριστοφάνης Βατραχοῖς v. 1243. ubi νευρῶν Ald. Haec cum seqq. om. Med. sola, Zonar. p. 1141. tantum novissima, ὡς — καθάπτεσθαι.
4. Om. vulg. Iungenda gl. Καθῦραι, quae scribebatur καθῦραι. 6. Noli versum Aristophanis anquirere qualemcunque. Nam quod extabat Ἀριστοφάνης φησίν, ubi hoc cum V. omisimus, id aperte referendum ad Comicū Ran. 746. qui grammaticis quasi fundum doctae commentationis praebuit. Itaque superior dicitio pedestri cuiusdam scriptori videtur esse tribuenda. φθείρη] φθείρει V. E. Ceterum Ὁ φθείρη — φησίν om. Med. sola. 7. Ὑπὲρ δὲ καθαρμοῦ] Enarrator Com. ad Plut. 454. Καθάρματα ἐλέγοντο οἱ ἐπὶ καθάρσει λιμοῦ τινος ἢ τινος ἑτέρας νόσου θυόμενοι τοῖς θεοῖς. Plura hac de re vide infra v. φαρμακός. Küst. καθαρισμοῦ sola Med. et posteriori loco (nam repetit Ὑπὲρ — κάθαρμα post καὶ βάρη) Aldus: recte, si Schol. Aristophanis audimus. ὃν ἐκάλουν κάθαρμα] In prioribus edit. (Mediol. excerpta) [et A. B. V. E.] post vocem κάθαρμα haec addita sunt: Κεῖ ἀνεκλύσας ἐρωτῆ σκανδάληθρ ἰστῆς ἐπῶν. [οἷτω γὰρ τὸ ὑπερβατόν· εἰτ' ἀνεκλύσας σκανδάληθρ ἰστῆς ἐρωτῆ ἡμᾶς addunt A. B. V. E. Ald.] σκανδάληθρα δὲ λέγονται [λέγεται * V.] τὰ ἐν ταῖς παγίσιν ἐπικαμπῆ ζυλάρια [ζύλα E.], εἰς ἃ ἐρείθει, ἡπὲρ [ὡςπερ B. E.] Ἀρχιλοχός λέγει [hoc om. A. B. V. E. Ald.] ῥόπτρον. ἐν ταῦθα οὖν λέγει ἐρείθματα λόγων καὶ βάρη. Sed haec omnia cum absque ullo iudicio ex Scholiasta Aristoph. Acharn. 687. huc translata sint, nec sive sensum verborum sive seriem litterarum species, locum hic habere possint, in textum recipienda non putavi, praesertim cum et ab editione Mediolanensi ea abesse cernerem. Küst. 10. Εἴ τι ἐν Πέρσαις . . . περὶ τούτων] Verba Procopii B. Pers. II, 3. p. 94. Desunt soli Med., neque immerito, cum ista referenda sint ad gl. Καθαρὸν: et Albertius quidem in Hesych. caput articuli putabat intercidisse. Ceterum ad significatum floris vel delectus quae spectent, Tourpius quaedam congregavit, iungenda illa nostris in Dionys. 352. „Dexippus p. 4. 50. Theocrit. καθαρῶ ἀργυρῶ. Procop. Goth. p. 187. Hinc emend. in Arc. Hist. p. 11. ubi male Alemannus. Legend. γεγενημένιο Χοσρόθ, καὶ εἰ τι καθαρὸν. Sic p. 45. εἰ τι δόκιμον. Appian. p. 826. Herodot. p. 264. Philo II. p. 537. τὸ καθαρῶτατον τοῦ δήμου. Tacitus Annal. I. p. 60. Si quid castrorum maxime sincerum.” 13. Καθάρισιον] Haec ex Harpocrate. Vid. Hemsterhus. in Lucian. D. M. I, 1. ἔθος ἦν Ἀθήνησι] Insignis est hanc in rem locus apud Schol. Aristoph. Acharn. 44. Iul. Pollux VIII, 104. Ἐκάθαρον χοιρίδιοις μικροῖς οἱ ἐστίαρχοι τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὸ θέατρον. καθάρσιον δὲ τοῦτο καὶ χοιρίδιον ἐκαλεῖτο. Vide etiam Hesych. v. Κάθαρμα et infra v. Περσιστάρχος. Küst.

Καθαγίσω. Comburam, consecrabo. Καθαλάμενος. Qui desiliit. Ille cum de equo desiliisset, cum stricte gladio percussit. Κάθαμμα λύεις. Nodum solvis: de iis qui rem difficilem solve re aggrediuntur. ductum a curru Midae. oraculum enim Phrygius editum erat, siqui nodum eius currus solvisset, quo Midas olim vehebatur, Asiae regem futurum. eum Alexander solvit. Καθάπαξ. Omnino, summam. dicitur etiam καθάπαν. Eos tamen prorsus debellare non placuit. Καθαπτός. Indutus. Aristophanes Ranis: Ηίκανορων πελλίβις ἰνδύτης. Formatum est ut ταρα-

κτός. Altera enim scribendi ratio significat id quod vestri potest. Καθαρίζω. Aptum accusativo. Καθῦραι. Et Κάθαρμα. Non in malam rem abibis, scelus, et procul hinc a nobis recedes? Aristophanes. Solebant autem civitatis expiandae gratia hominem quendam vestibibus ornatum occidere, quem vocabant κάθαρμα. Καθαρωῶς. Accurate, plane. Quicquid floris extabat inter Persas, eos cum convocasset, ad omnes de hoc negotio rettulit. Καθάρισιον. Victima iustralis. Mos erat Atheniensium, ut parvis porcellis, quos καθαρίσια vocabant, iustrarent concionem. theatra denique uni-

συνόδους μικροῖς πάῃ χοιριδίοις, ἄπερ ὀνόμαζον καθάρσια. τοῦτο δὲ ἐποιοῦν οἱ λεγόμενοι περιστεύαρχοι, ὀνομασθέντες οὕτως ἢ ἀπὸ τοῦ περιστεύειν ἢ ἀπὸ τῆς ἐστίας.

Καθαρσιώτερα. λαμπρότερα. Καθαρσιώ- 5
τερα ταῦθ' ὑπάρχει και πολυτελέστερα.

Καθαρσις γυναικῶν μανεισῶν. ζῆται ἐν τῷ Βάκις.

220 "Καθ' αὐτοῦ Βελλεροφόντης. ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακὰ ἐπιφερόντων.

Καθ' αὐτό. δι' αὐτό. ἑτέρου ἕνεκεν. δι' ἄλλο. Καὶ ἡ μὲν πρώτη ἀντίθεσις λαμβάνεται ἀπὸ τῶν ποιητικῶν αἰτίων, ἡ δὲ δευτέρα ἐκ τῶν τελικῶν· οἶον, καθ' αὐτό μὲν ἔχομεν τὸ ὄραν, τὸν δὲ πλοῦτον οὐ καθ' αὐτό ἀλλὰ δι' ἄλλο. ὁμοίως δὲ και 15 ἐπὶ τῆς ἄλλης ἀντιθέσεως. τὴν γὰρ ἀρετὴν δι' αὐτό ἐπιτηδεύομεν και οὐκ ἄλλου τινὸς ἕνεκα· κἂν γὰρ μὴ ἢ ἀμοιβή, ἀπὸ τῆς καθ' ἑαυτὴν ἐπιτηδευτέα ἐστὶ τὴν μέντοι ἰσχὺν οὐ δι' αὐτὴν ἔχομεν, ἀλλ' ἑτέρου ἕνεκα. Εἴ τι μὲν οὖν δι' αὐτό, τοῦτο πάντως 20 και καθ' ἑαυτό· οὐκ εἴ τι δὲ καθ' αὐτό, τοῦτο πάντως και δι' αὐτό. οἶον, δι' αὐτό τῆ ψυχῆ ἢ ἀρετῆ, και ἔστι καθ' αὐτό. τὸ γὰρ ποιητικὸν αἰ-

τιον τῆς ἀρετῆς ἐν αὐτῇ ἐστὶ τῆ ψυχῆ. οὐ δέεται γὰρ ἑτέρου ἕξωθεν εἰς κατορθώσιν τῆς ἀρετῆς. ὁμοίως και τῷ σώματι δι' αὐτό ἐστὶν ἡ ὑγεία ἀγαθόν. διὸ και καθ' αὐτό. οὐ μὴν και καθ' αὐτό, πάντως και δι' αὐτό. καθ' αὐτό μὲν γὰρ τῆ ψυχῆ τὸ ὄραν, οὐ μὴν δι' αὐτό, ἀλλὰ δι' ἀρετὴν ἢ διὰ τὸ σώζεσθαι. ὁμοίως δὲ και εἴ τι μὲν δι' ἄλλο, τοῦτο πάντως και ἑτέρου ἕνεκεν· οὐκ ἔμπαλιν δέ· ὁ γὰρ πλοῦτος διὰ τὴν ἐμπορίαν μὲν ἢ διὰ τι τοιοῦ- 10 τον, και ἑτέρου δὲ ἕνεκεν ἐστὶ· τῆς ἀρετῆς γὰρ πολ- λάκις χάριν· τὸ μέντοι ὄραν ἢ τὸ ὑγιαίνειν ἑτέρου μὲν ἕνεκεν, οὐκέτι δὲ δι' ἄλλο, ἀλλὰ καθ' αὐτό. Ἀντικείμεται μὲν οὖν τῷ μὲν καθ' αὐτό τὸ δι' ἄλλο, τῷ δὲ δι' αὐτό τὸ ἑτέρου ἕνεκεν. ἐνδέχεται μέντοι τὸ καθ' αὐτό δι' ἄλλο εἶναι κατὰ συμβεβηκός. τὸ γὰρ ὑγιαίνειν καθ' ἑαυτό μὲν ὑπάρχει τῷ σώματι, γένοιτο δὲ δι' ἄλλο και κατὰ συμβεβηκός· οἶον διὰ τὸν ἰατρὸν τὸν ὑφελόμενον τοῦ σώματος τὸ λυ- μαῖνον. ὁ μὲν γὰρ τὰ βλάπτοντα κωλύει, ἡ δὲ φύ- σις τοῦ ἀγλοῦντος ἀπαλλαγεῖσθαι τὴν κατὰ φύσιν ὑγείαν ἐργάζεται. και ἡ ἀρετῆ, αἰρετὸν οὕσα δι' αὐτό, γένοιτ' ἂν κατὰ συμβεβηκός τῆς εὐκλείας ἕνεκεν, και εἴποι ἂν τις διὰ τὴν εὐκλείαν τὴν ἀρε-

3. περιστέχειν] περιστέχειν A. V. Med. περιστέχειν Photii MS. 5. Locum Polybii XI, 9, 5. primus dedit Aldus. 6. ὑπάρχειν B. V. E. ὑπάρχει Polyb. 7. μανεισῶν sola Med. Reliqui libri μανισῶν. ζῆται ἐν τῷ Βάκις] Accesserunt haec ex A. B. V. E. qui statim omittunt ab edd. praeter Gaisf. prodita: Θεόπομπος ἐν τῇ θ' τῶν Φιλιππικῶν ἄλλα τε πολλὰ περὶ Βάκιδος ἱστορεῖ πα- ράδοξα, και ζῆται ποτὲ τῶν Λακεδαιμονίων τὰς γυναῖκας μανείσας ἐκάθηρην, Ἀπόλλωνος τοῦτοις τοῦτον καθαρτὴν δόντος. 9. Καθ' αὐτοῦ Βελλεροφόντης] Breviter haec Dlogentian. V, 45. sive Arsen. p. 316. exposuerunt, copiosius Append. Vat. II, 29. ad fidem Zenob. II, 87. 11. Καθ' αὐτό] Hunc articulum, ni fallor, ex Alexandro Aphrodis. in Topica descripsit Suidas. Küst. Ad summam brevitatem rededit Zon. p. 1158. Ceterum in media columna V. extare monet Gron. „ζῆται ἐν τῷ ἀπόδειξις. καθ' αὐτό δι' αὐτό ἑτέρου ἕνεκεν δι' ἄλλο. Sic A. Καθ' αὐτό. δι' αὐτό. ἑτέρου ἕνεκεν. δι' ἄλλο V. Dedi horum opinor, *V. δι' om. A. ἡ δευτέρα δι' *V. 14. οἶον καθ' αὐτό μὲν et quae sequuntur usque ad finem articuli desunt soli Med. οἶον καθ' αὐτό. ἑτέρου ἕνεκεν. δι' ἄλλο. αὐτό μὲν E. et ut videtur B. 15. δι' addidi cum *V. 20. οὐκ εἴ και τι — δι' αὐτό om. V. 22. αὐτὸ] ἑαυτό (sic) om. A. B. 5. Distinguebatur post πάντως: hoc om. E. Ceteram deficiunt quaedam post μὴν. και ante καθ' αὐτό B. 7. δι' om. vulg. 9. διὰ post πλοῦτος om. E. 12. ἀλλὰ — ἄλλο om. E. 16. ἑαυτὸ] αὐτό V. E. 17. γένοιτο] Desideratur ἂν. 18. λυ- μαῖνον V. 23. ἕνεκα E.

versos populi conventus. hoc autem curabant il qui dicebantur περιστεύαρχοι, sic vocati vel a circumuendo, id quod est περιστεύειν, vel a foco. Καθαρσιώτερα. Puriora. Haec sunt splendidiora et magnificentiora. Καθαρσις γυναικῶν. Illustratio mulierum insanientium: de qua vide v. Βάκις. Καθ' αὐτοῦ Βελλεροφόντης. Contra se ipsum Bellerophonites. De illis qui sibi ipsi mala arcessunt. Καθ' αὐτό. Per se. Propter se. Alterius causa. Propter aliud. Ac primam quidem relationem sumit Aristoteles ab causis efficientibus, secundam vero a finalibus. Ut, visum quidem per se habemus, divitias vero non propter se, sed propter aliud. Item in altera relatione. virtuti enim studemus propter ipsam, non autem alias rei causa. quamvis enim nulla sit eius remuneratio, tamen ipsa propter ipsam est exercenda. vires autem non propter ipsas habemus, sed alterius causa. Si quid igitur habemus propter se, hoc etiam omnino per se. Non etiam vicissim, si quid per se, hoc etiam omnino propter se. velut animus virtutem habet tam propter se quam per se. nam causa virtutis effectrix inest in ipso animo, quippe qui non requirat externum admitticulum

ad virtutem perficiendam. similiter etiam sanitas bonum est corpori propter ipsam: ita per se quoque. Non tamen quicquid per se, omnino etiam est propter se. nam per se quidem anima habet visum; non tamen propter ipsam, sed propter virtutem aut propter salutem. Similiter etiam si quid propter aliud est, hoc omnino alterius etiam causa: non autem contra. nam divitiae propter mercaturam quidem sunt aut propter aliquid huiusmodi; sed etiam alterius causa. virtutem enim saepe iuvant. sed visus aut sanitas alterius quidem causa est, non item propter aliud, sed per se. Igitur ei quod est per se opponitur id quod est propter aliud; ei vero quod est propter se, id quod est alterius gratia. Fieri tamen potest ut id quod est per se propter aliud sit per accidens. nam sanitas cum per se corpori sit expetenda, tamen etiam propter aliud potest per accidens esse: velut propter medicum, qui de corpore causas mali sustulit. medicus enim removet ea quae nocent; natura autem cum a molestia liberata est, sanitatem secundum naturam efficit. Item virtus, cum per se sit expetenda, per accidens etiam bonae existimationis causa fieri potest. quando quidem dixeris virtutem esse

εἶναι, ἀλλ' οὐ καθ' αὐτό, κατὰ συμβεβηκός δέ.
ὁμῶς καὶ τὴν ὕψην, δὲ αὐτὴν οὖσαν τῷ σώματι
αἰρετόν, εἴποι ἂν τις ἑτέρου ἔνεκεν κατὰ συμβεβη-
κός εἶναι, τοῦ πράττειν τάδε ἢ τὰδε.

Καθαιρήσετε. καθελείτε. καὶ Θουκυδίδης 5
καὶ τῶν ἄλλων οἱ πλείους.

Καθαιρήσονται. καταλήφονται.

Καθαίρω. αἰτιατικῇ.

Καθεδεῖσθαι. καὶ Καθεδοῦνται, καθεσθή-
σονται.

21 Καθέδρα. ἢ ἐπίσχεσις παρὰ Θουκυδίδη.

Καθεκάστην. Καθέκαστα δὲ ἐπίρρημα.

Καθελών. Δημοσθένης ἀντὶ τοῦ ἀνελών, ἥτοι
ἀποκτείνας. καὶ Σησίχορος δὲ καὶ Σοφοκλῆς οὕτως
ἐχρήσαντο τῷ ὀνόματι.

Καθελῶ σε. αἰτιατικῇ.

Καθέντες. καταγαγόντες.

Καθέξει. κρατήσει.

Κάθες. χάλασον.

Καθεστάναι.

Καθεσταμένος. ἐπιτετραμμένος. Καθε-
σταμένος ἐπὶ τῆς γῆς. τετραμένος. Καὶ αὐθις.
Καὶ φυλάσσειν μὲν τῶν καθεσταμένων οὐδὲν ἤξιον.
τουτέστι, τῶν ἤδη τελεσθέντων.

Καθεστηκός. Τὸ πᾶν θύελλα ἐγεγόνει, ὥστε
τὸ καθεστηκός νυκτὸς διαφέρειν οὐδέν.

Καθεστώς.

Καθεστῶτα. ἡρεμοῦντα. Ἦρξαντο τὰ κα-
θεστῶτα κινεῖν.

10 Καθεστῶτι. ἡσυχῶ, ἀταράχῳ. Ἐπιημένω
δὲ ἦσθη ἄμφω ταῖς ἐλπίσι, καὶ οἶω οὐκέτι ἐν τῷ
καθεστῶτι βιοτεύειν τρόπῳ.

Καθεστῶτων νόμων. τῶν ὠρισμένων.
Ἦδονται γὰρ τῇ τῶν καθεστῶτων κινήσει. φυλατ-
15 τομένων.

Κάθετος. ὁ καθειμένος εἰς τὸ πέλαγος ἄμνός.
οὔτω Ἀσίας καὶ Μελίτων.

Καθεικέναι. καὶ Καθεικός, πέμψας.

Καθειλον. κατέβαλον.

20 Καθειμένην. κεχαλασμένην.

2. ὕψην, om. A. et Aldo, supplevit Portus. διὰ τὴν οὖσαν V. 5. Καθαιρήσεται: καθελείται.] Legere malim, καθαιρή-
σετε, καθελείτε, in activo. Cum enim ai et ε eodem sono pronuntiarentur, saepe contigit ut librarii alterum pro altero in ve-
terum libris scriberent. Kist. Sic A. B. V. E. cum Zon. p. 1164. et Photio, qui οὐ καθελείτε θουκ. Zonaras οὕτως θουκ. Attici-
starum hanc esse observationem persuadet etiam Antiattic. p. 80. doctrina. καὶ — πλείους om. sola Med. Θουκυδίδης III, 13.
7. Sic Photius et Zon. p. 1165. 8. Om. vulg. 9. καθεσθήσονται] Sic recte habent MSS. Paris. et Lexicum Photii [cum L.
Bachm. p. 265. et Hesychio]. In prioribus vero edit. male excusum est καθεστήσονται. Kist. Om. Med. sola. Doctissimus de
hoc Atticistarum monitus Zonaras p. 1170. 11. παρὰ Θουκυδίδη II, 18. 12. V. nos in v. ἄν' ἐκάστην. Praestat καθ' ἐκάστην.
13. Δημοσθένης] Locum Demosthenis attulimus supra v. Ἦ ἐν ὀδῷ καθελών, ubi vide quae notavimus. Kist. D. in Aristocr. p. 637.
Glossa paulo plenior apud Harpocratonem. 14. καὶ ἕτεροι ante οὕτως om. A. B. V. E. Omnia post Σοφοκλῆς desunt Photio.
καὶ Σησίχ. δὲ καὶ Σοφ. om. Med. supplevit Ald. Differt aliquid Zon. p. 1165. 16. Om. vulg. 18. Glossa Homerica. 19. Κά-
θες] κάθε B. V. 20. Om. vulg. Id si probum est, coire debet cum gl. continua.
1. Zon. p. 1165. 2. καὶ αὐθις cum seqq. om. Med. prodidit Ald. 5. Τὸ πᾶν δὲ θύελλα ἐγεγ.] Fragmentum leviter compilatum
ex eo loco, qui continetur v. θύελλα sive v. Στρόβιλος. θύελλα δὲ V. Itaque δὲ omist cum A. 7. Om. sola Med. Kist. et ut
videtur V. 8. Zon. p. 1165. Ἦρξαντο] Verba Polybii II, 18. Imitationem Procopii Pers. I. Αὐτὸ δὲ οὐτε νόμον τινα εὐπειρῶς
ἐγραψεν, οὐδέ τι τῶν καθεστῶτων κινεῖν ἤθελεν observavit Tourp. Deest Med. soli. 10. Ἐπιημένω δὲ ἦσθη] Locus Aga-
thiae I, 7. p. 19. Deest Med. soli. 11. δὲ] L. γε. 12. καθεστηκός] καθεστῶτι B. V. E. βιοτεύειν A. Ald. 13. Κ.
ὠρισμένων. καθεστῶτων τῶν νόμων Zon. p. 1165. νόμων igitur ad interpretationem rettulerim. 14. Ἦδονται γὰρ τῇ τῶν κα-
θεστ.] Agathias I, 5. p. 16. οἱ γὰρ δὲ ἄλλοι ἦδοντο μὲν καὶ οἱ... τῇ τ. x. x., quae desunt soli Med. φυλαττομένων Suidae inter-
pretationem esse monet Kist. 16. Κάθετος] Ex Harpocratonem: ad quem vide Valesium. Huc spectant ea, quae habet Pho-
tius in Lexico: Κάθειτον. ἔστι μὲν γραμμὴ τις παρὰ τοῖς γεωμέτραις. σηματοῖν δὲ καὶ βοῦν τινα καθιέμενον εἰς τὴν θάλασσαν ἐπὶ
θύσιν τῷ Ἰουσιδῶνι. Kist. καθιέμενος Harp. Mox Reinesius quo pacto στάμνος (i. e. κρητὰ, hydria) voluerit reponere non
assequor. 18. καὶ om. sola Med. 20. Ernestius temere Καθειμένην, quo glossam sacram extunderet ad A. A. XI, 5. revo-
candam.

propter bonam existimationem, non per se; verum id per acci-
dens. Eodem modo dixerit aliquis etiam sanitatem, cum per se
aut corpori expetenda, alterius causa fieri per accidens: nimi-
rum quo haec vel illa agas. Καθαιρήσετε. Destructis.
Sic Thucydides et reliquorum magna pars. Καθαιρήσονται.
Corripient. Καθαίρω. Aptum accusativo. Καθε-
δεῖσθαι. Et Καθεδοῦνται, sedebunt. Καθέδρα. Mora,
apud Thucydidem. Καθεκάστην. Καθέκαστα vero ad-
verbium. Καθεκάλων. Apud Demosthenem qui sustulit vel
interfecit. Sic etiam Stesichorus et Sophocles hanc vocem
usurparunt. Καθεκάλων. Aptum accusativo. Καθεκάλων.
Qui demiserunt. Καθεκάλων. Continebit. Κάθες.
Laxά. Καθεστάναι. Καθεσταμένος. Prae-

Suidae Lex. Vol. II.

fectus. Praepositus gazae: id est praefectus. Et alibi: Nihil
quidem rerum iam transactarum servare volebat. Κα-
θεστηκός. Procella cuncta opplevrat, adeo ut coe-
lum a nocte nihil differret. Καθεστώς. Καθε-
στῶτα. Quietus rerum status. Quietum rerum statu-
turbare coeperunt. Καθεστῶτι. Quietio, tranquillo.
Quorum uterque cum esset ad spes erectus, neque praesen-
tem rerum statum amplius aequo animo ferebat. Κα-
θεστῶτων. Legum, constitutionum, morum. Gaude-
bant enim rebus novis et praesentis status immutatione.
Κάθετος. Agnus, qui in mare demittitur. Sic Lysias
et Melito. Καθεικέναι. Et Καθεικός, qui demisit.
Καθειλον. Deiecerunt. Καθειμένην. Demissam.

Καθεῖναι. ἐπὶ τὸ κάτω ἀπολύσαι. Ἀντισθέ-
νης· Φασὶ πρῶτον πώγωνα καθεῖναι, καὶ βάρκτρα
καὶ πήρα χρησασθαι.

Καθεῖντο. ἐκρέμαντο.

Καθ' εἰρμόν.

Καθεῖς. ἐμβαλῶν, χαλάσας. Καθεῖς τε τὴν
χεῖρα ἐς τὴν πήραν ἀναιρεῖται τὴν ἐπιστολήν.

Καθεῖσαι τὰς κόμας ἐθεοκλύτουν·
ἀντὶ τοῦ, καταβαλοῦσαι, ἐξαπλώσασαι. Καθεῖσαι
τὰς κόμας τὰς παλαιὰς ἐκεῖνας ἐκάλουν Ἡλίον τε 10
καὶ Δίκην.

Καθεῖτο. Ἰώσηπος· Ἐνθα καθεῖτό τις ὄπλι-
τικὴ μοῖρα φρουροῦσα τὴν ἐμβολήν.

Καθηγοῦμαι. δοτικῇ. Καθηγοῦμαι ταύταις
εἰς τὸν λιμένα.

Καθηδουπαθῶ. γενικῇ. Καθηδουπαθῶν τοῦ
μβίου. Αἰτι' αἰτικῇ δέ· Τὸν τῆς ἐξουσίας καιρὸν κα-
θηδουπαθοῦντα ἱκανῶς.

Καθ' ἑ. καθέξῃ.

Καθήγνισμαι. κεκάθαρμαι.

Καθήκαν. προσβάλοντο. Οἱ δὲ ἐπ' ἐξαπάτη
Ῥωμαίων καθήκαν τὸν λόγον.

Καθήκυν. ἐχάλασαν.

Καθήκόν φασὶ πρῶτον ὀνομακεῖναι Ζήνωνα
5 τὸν Κιτιέα, καὶ λόγον περὶ αὐτοῦ πεποιηκένας.

Καθήκον. ὅτι καθήκόν φασὶν εἶναι, ὃ προ-
αχθὲν εὐλογόν τε ἴσχει ἀπολογισμόν· οἷον τὸ ἀκό-
λουθον ἐν ζωῇ, ὅπερ καὶ ἐπὶ τὰ φυντὰ καὶ ζῶα δια-
τείνει· ὁρᾶσθαι γὰρ κατὰ τούτων καθήκοντα

κατὰ τινὰς εἰκεῖν τῆς προσονομασίας εἰλημμένης.
ἐνέργημα δ' αὐτὸ εἶναι ταῖς κατὰ φύσιν κατασκευ-
αῖς οἰκεῖον. τῶν γὰρ καθ' ὁρμὴν ἐνεργουμένων τὰ
μὲν καθήκοντα εἶναι, τὰ δὲ παρὰ τὸ καθήκον.
καθήκοντα μὲν οὖν εἶναι, ὅσα λόγῳ πρέπει ποιεῖν·

15 ὡς ἔχει γονεῖς τιμᾶν, ἀδελφούς, πατρίδα, συμπε-
ριφερέσθαι φίλοις· παρὰ τὸ καθήκον, ὅσα μὴ
αἰρεῖ λόγος, ὡς ἔχει τὰ τοιαῦτα, γονέων ἀμελεῖν,
ἀδελφῶν ἀφροντιστεῖν, φίλοις μὴ συνδιατίθεσθαι,
πατρίδος ὑπερορᾶν, καὶ τὰ παραπλήσια· οὔτε κα-
20 θήκοντα οὔτε παρὰ τὸ καθήκον, ὅσα οὔτε αἰρεῖ

1. Ἀντισθένην φασὶ] Male hic Suidas ad Antisthenem ea refert, quae apud Laertium VI, 13. non de Antisthene, sed Diodoro Aspensio dicuntur, ut bene observavit Pearsonus. Küst. Deest exemplum soli Med. Recte vero Suidas, cui reddidimus ex * V. Ἀντισθένης: hoc est, Diogenes in Antisthene. Contulit Aristoph. Eccl. 99. et Thom. M. p. 484. Tour. MS. 4. Cf. Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 343. b. 5. κατὰ ἡμοσμένην ἀκολουθῶν post εἰρμόν omisi cum A. B. V. E. Glossa suspecta, quam cum aliis quibusdam de gl. Εἰρομολόγιον iam expulimus. 6. χαλάσας — ἐπιστολήν om. E. Καθεῖς — ἐπιστολήν om. B. et Med. sola, haec quidem etiam gl. Καθεῖσαι. Fragmentum huiusmodi nominibus extat sub v. Ἀναιρεθεῖς: quod ad Eunapium coll. v. Στέατα referebat Tour. MS. 8. ἐθεοκλύτουν V. qui mox ἐξαπλώσασθαι. 9. Καθεῖσαι] Pleniora leguntur in Ἰσηλίκων, ubi et παλαιὰς retinetur. An πολιὰς? Hemst. τ. κ. τ. π. ε. ἐκάλουν (l. ἐθεοκλύτουν) Ἡλίον τε καὶ Δίκην sunt verba seqq. illa quae leguntur voc. Ἰσηλίκων. Videntur Aeliani verba. Valck. Fugit dum viros Batavos, Suidae sermonem, id quod saepius accidit (vide vel v. Τριτάλαντον), distractum interpolatumque fuisse. Scribendum enim: Καθεῖσαι τὰς κόμας τὰς παλαιὰς ἐκεῖνας ἐθεοκλύτουν Ἡ. τε καὶ Δ. ἀντὶ τοῦ κ. ἐξ. 12. Ἰώσηπος] De Bello Iud. V, 2, 3. p. 908. sed ubi pro καθεῖτο hodie legitur καθήκοντα, ut vir quidam doctus ad marginem codicis Pearsoniani recte notaverat. Küst. Mox τις omisso φροροῦσα B. E. βολήν sola Med. 16. Καθηδουπαθῶν] Καθηδουπαθῶ A. B. V. E. qui in exemplo καθήκοντα εἶναι. Καθηδουπαθῶν] Locus Basilii Hom. ad Div. p. 60. C. annotante Hemsterhusio in Luciani D. Morti. XII, 6. T. I. p. 389. qui τὸν βίον vel invito Suida reponerat. 17. Τὸν τῆς ἐξουσίας] Syuesius de Regno p. 6. καθήκοντα εἶναι τὴν ἐξουσίαν. et p. 105. Tour. MS. Ceterum haec glossa cum duabus sequentibus adeo litterarum ordini repugnant, ut suspicionem possint movere. 19. V. Antiatic. p. 100. καθέξῃ] καθῆσαι addit E. 1. Cf. Titum. in Zon. p. 1166. Cf. Demosth. in Aphob. p. 858. 3. V. Hesychius. ἐχάλασαν] κατέβαλον Photius. Utrumque Iungit Hesychius. Vid. Lucae Ev. V, 19. Act. Apost. IX, 25. Gaisf. 4. Καθήκον φασὶ πρῶτον et quae sequuntur verba sunt Diogenis Laertii VII, 25. et 107. seqq. τὸν Ζήωνα τὸν] Ζήωνα * V. Prius τὸν abieci. 6. ὅτι om. sola Med. προαχθὲν] Vocabuli huius frequens quidem apud Stoicos usus est; sed cum significatio eius sensui loci huius non conveniat, levisima mutatione scribendum puto προαχθὲν. Küst. praecunte Menagio, firmante vero scriptura προαχθὲν Med. solius, quae mox om. ὁρᾶσθαι — ἀπαγορεύει. 10. κατὰ τινὰς εἰκεῖν τῆς προσον.] Locus emendandus e Diogene: Κατανομάσθαι δὲ οὕτως ὑπὸ πρῶτου Ζήωνος τὸ καθήκον, ἀπὸ τοῦ κατὰ τινὰς ἦκειν. προσονομασίας] προσονομίας B. E. 11. εἶναι om. vulg. 13. τὸ καθήκον] Subiicienda cum Menagio, τὰ δὲ οὔτε καθήκοντα οὔτε παρὰ τὸ καθήκον. 14. μὲν εἶναι] μὲν οὖν εἶναι A. B. V. E. λόγῳ πρέπει] λόγος αἰρεῖ Diog. Qui mox παρὰ τὸ καθήκον δέ. 19. πατρίδα Diog. οὔτε δὲ καθ. Diog.

Καθεῖναι. Demittere. In Antisthenis Vita: *Atunt cum barbam primum promississe, et baculo peraque unum lesse. Καθεῖντο. Suspensi erant. Καθ' εἰρμόν. Καθεῖς. Iniciens, submitbens. Et manu in peram demissa sustulit epistolam. Καθεῖσαι. Canis illis solutis grandaeovae mulieres Solem et Iustitiam invocabant. Id est, deiectis, promissis. Καθεῖτο. Iosephus: Ubi pars quaedam militum armorum subsederat, aditum custodiens. Καθηγοῦμαι. Aptum dativo. His viam in portum praeco. Καθηδουπαθῶ. Aptum genitivo. Vitam per voluptates transigens. Item accusativo. Num magistratus sui tempus in voluptatibus consumpsisse. Καθ' ἑ. Sedes. Καθήγνισμαι. Purgatus sum. Καθήκαν. Sparsereunt. Illi vero rumorem sparsereunt, quo Romanos deciperent. Καθήκυν. Demiserunt. Καθήκον. Atunt*

Zenonem Citieum primum hanc vocem protulisse, librumque de eo scripsisse. Καθήκον id esse dicunt, quod cur factum sit ratio probabilis reddi queat: velut quod in vita consequens est, quod quidem ad plantas etiam et animalia extenditur; nam et in illis officia cerni. Nomen autem a Zenone inde ductum fuisse, quod ad aliquos pertineat, ab eo quod est ἦκειν κατὰ τινὰς, Καθήκον autem esse actionem statui naturae convenientem. nam ex iis quae secundum appetitum agantur alia quidem esse officia, alia vero praeter officium fieri. eorum autem officia tradunt quaecunque ratio facienda vicerit: velut honorare parentes, fratres, patriam, morem gerere amicis, praeter officium vero, quae ratio respuat: qualia sunt haec, parentes negligere, fratres non curare, amicorum moribus et ingenio sese non accommodare, patriam despiciere et similia. neque officia vero neque praeter officium, ea quae ratio fieri neque vetet

λόγος πρῶττειν οὔτε ἀπαγορεύει· οἶον, κάρφος ἀνελέσθαι, γραφεῖον κρατεῖν, σπλεγγίδα καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. καὶ τὰ μὲν εἶναι καθῆκοντα ἄνευ περιστάσεως· ὡς τάδε, ἀγγελίας ἐπιμελεῖσθαι καὶ αἰσθητηρίων καὶ τὰ ὅμοια· κατὰ περιστάσιν δέ, τὸ πηροῦν ἑαυτὸν καὶ τὴν κτῆσιν διαρῆπτειν, ἀνάλογον δὲ καὶ τῶν παρὰ τὸ καθῆκον. [Πολύβιος· Τολμῶσι πέρα τοῦ δέοντος, καὶ ποιοῦσι παρὰ τὸ καθῆκον.] ἔτι τῶν καθηκόντων τὰ μὲν αἰεὶ καθῆκει, τὰ δὲ οὐκ αἰεὶ. καὶ αἰεὶ μὲν καθῆκει * * 10 τὸ ἐρωτᾶν καὶ πυνθάνεσθαι καὶ περιπατεῖν, καὶ τὰ ὅμοια. ὁ δὲ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν παρὰ τὸ καθῆκον. ἔστι δὲ καὶ ἐν τοῖς μέσοις τι καθῆκον, ὡς τὸ πείθεσθαι τοῖς παιδαγωγοῖς.

Καθῆκοντα. Δημοσθένης ἐν ἑνδεκάτῳ Φιλίππικῶν φησιν· Ὅστις οὐκ ἤξιον τὰ καθῆκοντα ἐφ' ἑαυτὸν ποιεῖν. ἀντὶ τοῦ τὰ ἤκοντα.

Καθηκόντως. δέοντως, πρεπόντως.

Καθηκούσαις. διεκτροχούσαις. Ξενοφῶν· 20 Ἐν πέτραις καθηκούσαις ἐπ' αὐτὸν τὸν τόπον.

Καθῆκω. γενικῇ.

Καθημαξευμένος. τετριμμένος, ἐγγεγυμνασμένος. Αἰλιανός· Γύναιον ἐκ Συρίας, καθημαξευμένον ὑπὸ παντὸς τοῦ προσιόντος. ἑταῖρα γὰρ ἦν ἐμφανῆς καὶ τῶν ἐν τοῖς μίμοις δι' ἀκολασίαν περιπαθεστέρα, τοῖς τε φαινομένοις ἐς τὴν κοινὴν ὄψιν σχήμασιν ἐκκαλουμένη τοὺς ὄρωντας ἐς τὰ πάθη τοῦ σώματος, καὶ κατατείνουσα τὸν δῆμον καὶ ὅσον μετὰ τοῦ δῆμον πρὸς συνῶδη τινὰ καὶ μαρτυρῆσθαι.

Κάθημαι.

Καθήμενον πεδῖον. τὸ ὀμαλόν. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἐς καθήμενον πεδῖον ἐστρατοπεδεύοντο.

Καθ' ἡμέραν.

Καθήρει. τοῦ ἀξιώματος κατέσπα. Ὁ δὲ

15 Τραϊανός οὔτε ἐφθόνηι οὔτε καθῆρει τινὰ, ἀλλὰ πάνυ πάντας τοὺς ἀγαθοὺς ἐτίμα. διὰ τοῦτο οὔτε ἐφοβεῖτό τινα οὔτε ἐμίλει.

Καθήρηγγο τὰς γνώμας. ἀντὶ τοῦ, εἰς δειλίαν ἐνέπιπτον. Οἱ δὲ πλείονες καθήρηγγο τὰς γνώμας ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε τῆς πίστεως τῆς πρὸς βασιλέας ὑπὸ τοῦ περιδεοῦς ἀφίσταντο.

Καθῆσθαι. καὶ Καθῆστο, ἐκαθέζετο.

1. λόγῳ — ἀπαγορεύειν [V. hoc quidem silente Gron. 2. γραφεῖον] ζῆτει γραφεῖ B. γραφεῖ V. E. γραφῆ Med. sola. σπλεγγίδα V. 4. ἀγγελίας] ὑγιείας Diog. 7. καὶ τὸ] καὶ τῶν A. B. V. E. Diog. Mox peri sola Med. Πολύβιος· Τολμῶσι πέρα τοῦ δέοντος, καὶ ποιοῦσι παρὰ τὸ καθῆκον] Haec verba unciis inclusi, quoniam alieno loco posita sunt et sensum seriemque orationis interrumpunt. Küst. 10. καὶ αἰεὶ μὲν καθῆκει τὸ ἐρωτᾶν] Locus e Diogene redintegrandus: καὶ αἰεὶ μὲν καθῆκει τὸ κατ' ἀρετὴν εἶναι· οὐκ αἰεὶ δὲ τὸ ἐρωτᾶν καὶ ἀποκρίνεσθαι. 11. καὶ περιπατεῖν om. vulg. 16. Καθῆκοντα. Δημοσθένης] Ex Harpocrate. ἐνδεκάτῳ Φιλ.] Philipp. IV. p. 141, 11. Φιλίππικῶν * V. Phot. 17. τὰ om. A. V. E. agnoscit Photius. 19. Etym. M. p. 483. Hesych. et Phot. 20. διεκτροχούσαις] διεκτροχούσαις B. V. E. Zon. p. 1166. διεκτροχαλούσαις Abresch. in A. Soc. Traiect. I. p. 232. Ξενοφῶν Anab. IV, 3, 11. ubi τὸν ποταμόν. 21. τὸν om. * V. 22. Om. vulg. 1. Καθημαξευμένος] κατημαξευμένος Lex. Bachm. p. 273. Etym. M. p. 497. Zon. p. 1172. et Photius, vetustam observationem secuti, quam inculcat Eust. in Il. σ'. p. 1156. De quo dictum in Dionys. Perieg. p. 568. Vide tamen Valck. in Callim. Elegg. p. 299. 2. καθημαξευμένον] καὶ καθ. A. 7. κατατείνουσα] κατατείνουσα B. E. κατακινούσα conl. Valckenarius, immemor Platonis Reip. I. p. 329. C. Sed illa καὶ ὅσον μετὰ τοῦ δῆμου vereor ut sana sint. 8. ὑπόδη V. 10. Om. vulg. 11. Tuetur Hesychius. Non persuadet Coraes in Heliodor. p. 65. καθήμενον vel adversus ordinem litterarum reponens. Cf. Jacobs. in Achill. Tat. p. 396. et Anth. Pal. p. 561. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι.] Locus Theophyl. Simocatt. V, 10. monente Abresch. Diluc. Thucyd. Auct. p. 338. 14. Ὁ δὲ Τραϊανός] Locus Dionis Cass. LXVIII, 6. 19. Οἱ δὲ πλείονες καθήρηγγο τὰς γνώμας] Fragmentum hoc Polybio assignat Casanbonus. Küst. Vide Polybii fr. gr. 79. πλείονες vulg. 21. βασιλέας] βασιλέα E. quod malebat Schweighäuserus, expressit interpretatio Küsteri. 22. Καθῆστο] Il. α. 569. Vide vel Zon. p. 1164.

neque postulet: ut festucam tollere, stilum tenere aut strigilem et his similia. Item officiorum alia esse molestiae expertia, alia cum ea coniuncta. molestiae quidem expertia, velut curare valetudinem, et instrumenta sensuum et his similia. cum molestia vero coniuncta, vel ut se ipsum mutilare et rem familiarem proicere. eadem est ratio eorum, quae sunt praeter officium. Praeterea officiorum alia semper facere convenit, alia non semper. et semper quidem facere convenit, [secundum virtutem vivere. non vero semper,] interrogare, respondere, ambulare et similia. eadem eorum est ratio quae sunt praeter officium. Ceterum in rebus etiam mediis quoddam est officium, ut, pueros obtemperare paedagogis. Καθῆκοντα. Demosthenes XI. Philippica: Qui facere volebat id quod officii eius erat. Καθηκόντως. Convenienter, decenter. Καθηκούσαις. Pertinentibus. Xenophon: In saeis ad eum lo-

cum pertinentibus. Καθημαξευμένος. Maltum versatus, exercitatus. Aelianus: Mullercula ex Syria, a quolibet adeunte stuprata. erat enim professa meretrix, et affectus mimicis artificibus lascivius exprimens, gestibusque sub oculos cadentibus spectatores in pruritus corporis provocans, populumque et qui cum populo erant ad suillam et furiosam libidinem contentius inflammans. Καθήμενον πεδῖον. Campus planus et supinus. Romani vero in planitie castra posuerunt. Καθ' ἡμέραν. Καθήρει. Dignitate movebat. Traianus vero neque cuiquam invadebat, nec dignitate privabat, sed omnes bonos magno in pretio habebat. ita factum est ut nec timeret quemquam neque odisset. Καθήρηγγο τὰς γνώμας. Animo considerant. Maior autem pars in tantum animo considerat, ut propter metum a fide erga regem deficerent. Καθῆσθαι. Et Καθῆστο, sedebat.

Καθιγμένος. καθελών, φθάσας. Ὁ δὲ βασιλεὺς καθιγμένος καὶ ταύτης τῆς ἐπιβολῆς ἐγένετο πρὸς ἀναζυγήν.

Καθιγνίσαι. νεκροῖς θῦσαι.

Κάθιδρος. κεκμηκώς.

Καθίδρουσαν. ἀσφαλῶς κατέκτισαν. Καὶ θύσαντες καθίδρουσαν τὰς πόλεις. Τραϊανὰ μὲν δὴ ἐπώνυμος ἑκατέρα ἦν.

Καθιδρυνθέντες.

Καθιδρῦσασθαι. βεβαιῶσαι. Ἐκπέμπει γοῦν τοὺς περὶ συμβάσεως λόγους, δυνατοὺς καθιδρῦσασθαι χειροτονηκῶς πρεσβευτάς.

Καθιεροῖ. θεῶ ἀνατίθησι.

Καθίεσαν. κατήλθον.

Καθίζάνει. ἐγκάθηται.

Καθίζεσθε. καταπήξατε.

Καθίει. ἐνέβαλεν, ἐπεχειρεῖ λέγειν. Ὁ δὲ

καθίει πείραν εἰς τὸν ἄνδρα, ολόμενος αὐτὸν ἔξω κοινωτὸν ὢν ὄρμηται.

Καθίει. ἀντὶ τοῦ κατάφερε, ἢ ἐπίθετε τῷ τρυβλίῳ. ἀντὶ τοῦ, χάλα αὐτά.

5 Καθίεις. ἀντὶ τοῦ καταβαλῶν, ἐναρξάμενος. Ὁ δὲ πείραν καθίεις καὶ ἐπιβουλεύων ἐλέγχει πανταχόθεν, τὰ τοῦ λέβητος καὶ τῆς χελώνης καὶ τοῦ ἀροῦ ἐν Ἄνδοις ἐπαλαμάτο.

Καθίεις. ἐπιπέμπων. Ὁ δὲ ψευδεῖς ἀγγελλίας διὰ τῶν προσκόπων ἀεὶ καθίεις εἰδίξεν αὐτοὺς ἐν κόσμῳ πορεύεσθαι.

Καθίξω. αἰτιατικῆ.

Καθίκετο. καθήψατο.

Καθικνεῖται. γενικῆ. ἄπτεται. Ὁ δὲ μίαν 15 τῶν σχετῶν ἀνελόμενος, καθικνεῖται τὰδελφοῦ· καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἔκειτο.

Καθιχόμενοι. καθαψάμενοι. Πολύβιος.

1. θείων] Puto scribendum esse κατελθών. Hesychius: Καθιγμένος, κατελθόντα, καταντήσαντα, φθάσαντα. Küst. Scribendum, ἔλθων, φθάσας. Quod vel ex Hesychio patet. Tour. I. p. 302. praeeunte H. Steph. in Ind. Thesauri. Sed legendum fuit καθελών cum V. Photio et Lex. Bachm. p. 265. Locus Polybianus inter fr. gr. 80. 2. ἐπιβολῆς] Sic habent MSS. Paris. In prioribus vero editt. [et B. E.] minus recte excusum est ἐπιβουλῆς. Küst. ἐγένετο] ἐγένετο dedi cum A. V. 3. Καθιγνίσαι] Pessime. Scribe καθιγνίσαι, idque suo loco redde. Küst. Leg. καθιγνίσαι Vide nos ad v. Ἀγαγνίσας. Tour. MS. cum Hemsterhusio. Sic V. marg. καθιγνίσαι *V. καθιγνίσαι Photius et Lex. Bachm. p. 265. 5. Κάθιδρος] Recte Hesych. et Phot. κάθιδρος. Ieremias VIII, 6. ὡς ἵππος κάθιδρος ἐν χρεμεισμῷ αὐτοῦ. Tour. MS. Id reposui cum Zon. p. 1141. et Lex. Bachm. 8. ἐπώνυμον] ἐπώνυμος dedi cum B. V. E. ἑκατέρῃ edd. vulgg. 9. Ὁμ. vulg. Καθιδρυνθέντες Galsf., tacita scriptura Med. καθιδρυνθέντες. Sed debet gl. cum proxima coniungi. 10. Ἐκπέμπει γοῦν τοὺς περὶ συμβάσεως λόγους.] De loci sententia desperabat Küstatorus. „Verba si redigas in hunc ordinem, sensus erit intellectu minime difficilis: Ἐκπέμπει γοῦν χειροτονηκῶς πρεσβευτάς δυνατοὺς καθιδρῦσασθαι τοὺς περὶ συμβάσεως λόγους.” Hemst. Haec sunt verba Theophylacti Simocattae Histor. III, 15. ubi legitur, τοὺς περὶ συμβάσεως λόγους. Tour. συμβάσεως dedi cum V. ἐμπέμπει B. E. ἐκπέμπει V. 13. V. Lobeck. in Phryn. p. 192. 14. Sic Zon. p. 1166. Vereor tamen ut huic significationi possit ab idoneis locis (vide quos indicavit Lobeck. l. l. p. 398.) fides sua conciliari. Hic quantum verborum intercederit, altera Zenarae gl. p. 221. demonstrat: Ἄνησαν. ἀνήχογοντα. Ἄνισαν δέ, ἀντὶ τοῦ συνεχῶρον, ἑ. 15. καθίζανη V. Post hanc gl. Edd. veti. καθίζεσθαι. 16. Om. sola Med. καταπήξατε] καταπήξαντες V. E. Glossa controversa: v. Tittm. in Zon. p. 1166. 17. Καθίει] Vid. Kuhn. in Aeliani V. H. II, 13. et in ind. v. Καθήμι. Hemst. Expunge cum Zon. p. 1167. istud λέγειν, quod haud scio an formula καθίειν λόγον non possit defendi.
8. ἀντὶ τοῦ om. V. ἢ ἐπίθετε τῷ τρυβλίῳ] Haec nihil ad rem faciunt, et incaute ex aliquo Scholiasta, ut multa alia apud Suidam, descripta videntur. Küst. Vidit Bosius Animadv. p. 160. haec ad Aristoph. Av. 387. esse referenda, cuius a Schol. nunc mutilo fluxerunt. 6. Ὁ δὲ πείραν καθίεις καὶ ἐπιβ.] Fragmentum hoc referendum est ad historiam illam, quam de Croeso narrat Herodotus I, 48. Küst. 8. ἐν μυχοῖς] Mihi suspectum non esset, nisi ἐν Ἄνδοις legissem in optimo Com. MS. Leidensi. Valck. in Adoniaz. p. 290. Idem in marg. „Suspicio id petium ex epitome Herodoti.” ἐνδουοῖς A. ἐνδουοῖς B. V. E. Color dictionis Aelianum prodit. Adde v. Ἐπαλαμάτο. 9. πέμπων] ἐπιπέμπων A. V. Zon. p. 1167. Ὁ δὲ ψευδεῖς] Locus integrior in v. Προσκόπων servatus, e Dionis Cassii scilicet Excerptis depromptus: nam Xiphilius LXVIII, 23. multum orationis nitore detraxit. 10. εἰδίξεν] ἤδιξεν ἄε] E. 12. Gl. om. vulg. αἰτιατικῆ] καθίξει δικαστήριον addit E. 13. Καθίκετο] Soph. Oed. R. 809. Schol. Platon. p. 465. Καθίκεσθαι. καθάψασθαι. 14. καθάπτεται Lex. Bachm. 15. καθικνεῖτο] καθικνεῖται A. *V. 17. καθαψάμενοι] καθιστάμενοι vulg. V. Zon. p. 1167. Καθιχόμενος. καθαψάμενος E. Πολύβιος] Fr. Vat. XV, 2. sive T. V. p. 91. Fr. gr. 81. ubi Schweighäus. dedit πάντας.

Καθιγμένος. Potius, consecutus. Rex autem, hoc etiam negotio feliciter confecto, castra movere coepit. Καθιγνίσαι. Mortuos piare. Κάθιδρος. Defatigatus. Καθίδρουσαν. Diligenter condiderunt. Sacrificioque peracto urbes condiderunt, quarum utriusque nomen Traianae imposuerunt. Καθιδρυνθέντες. Καθιδρῦσασθαι. Confirmare. Deinde misit pacis condiciones, legatis destinatis, qui foederis ad pacta confirmanda viderentur idonei. Καθιεροῖ. Deo dicat. Καθίεσαν. [Demittebant. Κατήεσαν autem,] descendenterunt. Καθίζάνει. Insidet. Καθίζεσθε. Degigite. Καθίει. Demittebat, intentabat. Ille vero virum

tentavit, putans se consiliorum suorum eum socium esse habiturum. Καθίει. Demitte, vel patinae impone. id est, manibus emitte. Καθίεις. Qui tentavit, periclitatus. Ille vero periculum facturus, an deum arguere posset, in Lydia testudinem cum carnibus agnitis in aereo lebe coquere instituit. Καθίεις. Spargens. Ille cum falsos rumores ab exploratoribus identidem spargi iuberet, milites paulatim coegit ordine et composite facere. Καθίξω. Aptum accusativo. Καθίκετο. Attingit. Καθικνεῖται. Genitivo iungitur: percutit. Ille vero frusto ligni fissi fratrem percussit, qui illico mortuus cecruit. Καθιχόμενοι. Qui propositum attingerunt. Poly-

Πάντες μὲν γὰρ οἱ βασιλεῖς καὶ φίλους προσαγορεύουσι καὶ συμμάχους τοὺς κοινωνήσαντας τῶν αὐτῶν ἐλπίδων· καθιζόμενοι δὲ τῶν πράξεων παραπόδας οὐ συμμαχικῶς ἀλλὰ δεσποτικῶς χρωῖνται τοῖς πιστεύσασιν.

Καθίκομαι. ἀδυνότακτον.

Καθιλαρεύομαι. γενικῇ.

Καθίμῃσε. κατήντησε.

Καθιμῶσι. χαλῶσι. Καὶ Καθιμῆσαι, χαλάσαι σχολιῶν ἢ τι τοιοῦτον.

Καθιππάξασθαι. συνελάνειν, ἐρξείν, συντρέχειν. Ὁ δὲ Βίων ὁ σοφιστῆς ποικίλος ἦν, πλείστας ἀφορμὰς δεδιωκὼς τοῖς βουλομένοις καθιππάξασθαι φιλοσοφίας.

Καθίστα. ἐτοίμαζε.

Καθιστάμενος. πρὸς τὸ βέλτιον μετὰγων. Ὁ δὲ Καῖσαρ εἰς τὴν Ἀσίαν ἦλθε, τὰ τῶν ὑπηκόων καὶ τῶν Πάρθων ἅμα καθιστάμενος. Καὶ αὐτῶν· Πολεμοῦντί τε αὐτῷ καὶ περὶ τὴν ἀρχὴν καθισταμένῳ συγγενόμενος· φησὶ Κρίτων ἐν Γετικαῖς. 20 σιλικὸν λόγον διεξῆλθε, καὶ δεδιῶς τὸ τῆς καθο-

Καθίστατο. ἐπεμελεῖτο, ἐφρόντιζεν. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀκούσας τὰ ξυνεχθέντα ἐδθὺς καθίστατο ἐς τὸν πόλεμον.

Καθόδοις. ἀγωγαῖς, περιόδους.

5 Καθολικῶς. καθόλου.

Καθόρμια. περιθέματα.

Καθοσιούμενος. ἀντὶ τοῦ πληροφορῶν. Ὁ δὲ ἀγανακτῆσας ἐπὶ τῇ τῆς ἀρχῆς παραλύσει, τῷ τε Μαξιμίνῳ καθοσιούμενος, ἀθροίσας στρατὸν 10 ἦεν ἐπὶ τὴν Καρχηδόνα.

Καθοσιωθεῖσαι. ἀνατεθεῖσαι. Ὑπὲρ δὲ τοῦ μηδὲν παθεῖν αὐτὰς κακὸν τοὺς θεοὺς ἐγγυητὰς ἔσεσθαι, οἷς καθοσιωθεῖσαι τὰς ἰκεσίας ποιήσονται πρὸς τὸν ὕπατον.

15 Καθοσίωσις. δικαιοσύνη, κατὰκρισις. παρὰ τὸ κατὰ τοῦ ὀσίου γίνεσθαι, ἦτοι τοῦ βασιλέως.

Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίῳ τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων Σύμμαχος ἀπὸ ὑπάτων εἰς τὸν τύραννον Μάξιμον βα-

2. Scribendum, τοὺς κοινωνήσαντας τῶν αὐτῶν ἐλπίδων. Denique recte, καθιζόμενοι δὲ τῶν πράξεων. Quemadmodum legitur apud Polyb. V. p. 623. Ἦν Φίλιππος, εἰ μὴ πτοηθεὶς ἀλόγως ἔφυγε, τῶν περὶ τὴν Ἰλλυρίδα πράξεων μάλιστα ἂν τότε καθίκετο. *Τουρ.* III. p. 104. τοὺς addidi cum libro Vat. 3. παραπόδας οὐ συμμαχικῶς] *Horum pars repetitur v. Παραπόδας.* 6. *Om. vulg. ἀδυνατικῶς * V.* 7. *δοτικῇ] Edidi γενικῇ cum * V.* Idem probavi καθιλαρεύομαι auctore Leone Diac. III, 9. cum * V. καθιλατεύομαι, reliquit καθιλαρῶνω. *δοτικῇ. καθιλαρῶνωμαι. γενικῇ (Καθιλαρῶνωμαι. γεν. om. vulg.) praebent. Nam gl. καθιλαρῶνω profectam ab varia scriptura vel illud arguit, quod Leid. eam post Καθιμῶσι inculcavit.* 8. κατήντησε * V. 11. *Zon. p. 1167.* 12. Ὁ δὲ Βίων ὁ σοφιστῆς] Verba Diogenis Laertii IV, 47. unde leg. Βίων σοφιστῆς. 14. τῆς φιλοσοφίας] τῆς om. A. B. E. * V. *Med. Diog. Addidisse videtur vulg.* 15. *Glossa Hom. II. l. 202.* 16. ἐπὶ] πρὸς A. B. E. *Zon. p. 1167. om. autem * V.* 17. εἰς om. B. E. *Med.* 19. *Excidit τὰ ante περὶ.*
4. Pertinet ad Nehem. VI, 4. *V. Zon. p. 1150. et Hesych.* De vicibus in re medica dictum mirabatur Bernardus in Nonn. I. p. 138.
5. Καθολικῶς] Καθολικῶς V. *τελείως addit E.* 6. Καθόρμια] *Hos. II, 13. Vid. Alb. in Hesych.* 7. Hunc vocis quae καθοσίωσις significatum diligenter exposuit Spanhemius in Aristoph. *Plut. 661.* 8. Ὁ δὲ ἀγανακτῆσας] Haec sunt verba Herodiani VII, 9. p. 602. ut Pearsonus observavit. *Küst.* Herodiani verba sunt: ὁ δὲ πρὸς τὰ ταῦτα ἀγανακτῆσας τῷ τε Μαξιμίνῳ καθοσιούμενος, — πάντα τὸν στρατὸν συναθροίσας — κατήλθεν ἐπὶ τὴν Καρχηδόνα. τῇ om. V. 11. Ὑπὲρ δὲ τοῦ μηδὲν] *Locus hic apud Dionysium Halicarnass. VIII, 43. p. 515. (unde cum Suidas descripsit, ut Fortus recte observavit) sic legitur: Τοῦ δὲ μηδὲν αὐταῖς συμβῆσαι δεινὸν ἐγγυητὰς ἀπέβαινον ἰσομένους, θεοὺς μὲν πρῶτον, οἷς καθοσιωθεῖσαι τὰς ἰκεσίας ποιήσονται.] ἔπειτα τὸν ἄνδρα αὐτὸν, πρὸς ὃν ἐμελλον πορεύεσθαι κτλ. *Küst.* 12. αὐτοὺς B. E. *Med.* 14. Novissimis πρὸς τὸν ὕπατον si fidendum, oratio significatur ad Consules habita. 15. δικαιοσύνη] Sic Photius, *Zon. et Lex. Seg.*, omisso κατὰκρισις. Mox καθοσίωσις tacite *Gaisf.* inculcavit ante παρὰ: καθόσις * V. Dicit crimen laesae maiestatis: vide quae con-gessit, Spanhemianis addenda, *Beiskius in Const. Cerim. p. 435. sq. Eustathius in II. ζ. p. 647. καὶ ἡ καθοσίωσις δὲ καὶ ἡ καθοσιωμένη ὀσιότητι τε παρὰ τοῖς παλαιοῖς δηλοῦσι καὶ πιστῶν καὶ ἀντιθέσιν δὲ παρὰ τοῖς ἑστέρον κατὰ τῶν ὀσίων τῷ θεῷ βασιλέων.* 18. ἐπὶ Θεοδοσίῳ τοῦ βασιλέως] *Vide Socratem Histor. Eccles. V, 14. ubi eadem de Symmacho historia narratur. *Küst.* Ὅτι add. *Gaisf.* tacite, quod agnoscit * V.* 20. δεδιῶς] δεδιῶς E.*

blus: Reges enim amicos et socios vocant omnes eos, quibus adiutoribus propositis suis in consequendis usi sunt; postquam vero illis potiti sunt, e vestigio non ut socios sed ut servos tyrannice tractant eos qui fidem ipsorum co-luerant. Καθίκομαι. Unus e sublimativis absolutis. Καθιλαρεύομαι. Aptum genitivo. Καθίμῃσε. Hansit. Καθιμῶσι. Demittunt. Et Καθιμῆσαι, demittere funem vel aliquid huiusmodi. Καθιππάξασθαι. Equitatum immittere, contendere, concurrere. Bion autem sophista ingenio erat vario, plurimasque philosophiam exagitate volentibus occasiones praebat. Καθίστα. Para. Καθιστάμενος. In melius mutans. Caesar autem in Asiam profectus tam populorum sibi subiectorum quam Parthorum res composuit. Et alibi: Qui cum eo fuerat, cum et bellum

gereret et res imperii ordinaret. quae Critonis sunt in *Geticis.* Καθίστατο. Curabat, meditabatur. Rex autem auditis iis quae acciderant statim ad bellum sese componebat. Καθόδοις. Temporum cursibus, periodis. Καθολικῶς. Generaliter. Καθόρμια. Monilia. Καθοσιούμενος. Devotus. Ille vero indignatus successorem sibi mitti, et Maximino derotus, exercitu collecto Carthaginem contendit. Καθοσιωθεῖσαι. Consecratae. Eas vero nihil mali passuras esse deos sponsors dabant, quippe quorum praesidio tutae preces essent adhibiturae. Καθοσίωσις. Animadversio, condemnatio in iudicio maiestatis, inde dicta, quod crimen extitit in Augustum sive Imperatorem. Sub Theodosio Romanorum Imperatore Symmachus, vir consularis, orationem de laudibus Maximii tyranni habuit: cumque eam ob causam

σιώσεως ἔγκλημα, τοῖς τῶν ἐκκλησιῶν σηκοῖς προσ-
καταφεύγει· ὃν ὁ Θεοδόσιος πύσης φιλανθρωπίας
ἤξιωσε. Καὶ αὐθις περὶ Χριστοῦ· Τοῖς γὰρ νόμοις
αὐτὸν παρεδώκαμεν, καὶ εἰς καθοσίωσιν οὐχ ἡμάρ-
τομεν.

Καθόσον. ἐπιζῆμα.

225 Καθωσιωμένος. ἀνακείμενος, ἐγγεγραμ-
μένος. Καθωσιωμένος. ἔννομος, κόσμιος,
τίμιος. Οὐράνιος ὁ καθωσιωμένος Μαγιστριανὸς
ἐδσεβῆ γράμματα ἀποδέδωκε τῷ ὀσιωτάτῳ ἀρχιε-
πισκόπῳ Καλανδίῳ. Καὶ Καθωσιώσθαι.

Καθωραῖζεται. σεμνύνεται.

Καθ' οἶμον. καθ' ὁδόν.

Καθυβρίζω. αἰτιατικῆ.

Καθ' ὕδατος γράφειν. ἐπὶ τῶν μᾶτην 15
πονούτων.

Καθυλακτῶ σου.

[Καθ' ὕπαρ.]

Καθυπερηχόντισαν. ὑπερεβάλλοντο, ἐνί-
κησαν.

Καθύπερθεν. ὑπεράνωθεν.

Καθυπέτερον. μείζον.

5 [Καθ' ὕπνου. λύσις ὄνειρου.

Ἵναρ καθ' ὕπνου νητρεκὲς λαλεῖν τόδε.

Θανῶν καθ' ὕπνου φροντίδων ἔση δίχα.

Γελῶν καθ' ὕπνου δυσφόρους ἔξεις τρόπους.

Κλαίων καθ' ὕπνου παγχαρῆς πάντως ἔση.]

Καθυπουλεύω. αἰτιατικῆ.

Καθυφείντο. ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦς ἐδίδοσαν εἰς
ὄλεθρον. Πολλοὶ δὲ καὶ καθυφείντο ἑαυτοῦς ὀλο-
σχερῶς διὰ τὴν ἔνδειαν καὶ συνέχειαν τῶν πόνων.

Καθυφῆκεν. ἐνδέδωκεν, ὑποκατέβη.

Καθυφίεντο. ἀντηλλάττοντο, καταπροεδί-
δοσαν. Οἱ δὲ τοῦ Σαμουὴλ τοῦ προφήτου υἱοὶ δώ-
ρων καὶ λημμάτων ἀσχερῶν καθυφίεντο τὸ δίκαιον.

Κακὰ κακῶν. Διοκλῆς Βάκχη·

1. προσκαταφεύγει] καταφεύγει V. qui mox κατηξίωσε. 3. Τοῖς γὰρ νόμοις] Haec verba leguntur in Excerptis ex Ioh. Antio-
cheno, ab Valesio editis, p. 809. unde Suidas ea descripsit. Vide etiam infra v. Νέρων, ubi eadem repetuntur. Küst. νό-
μοις] Sic recte legitur in 2 MSS. Pariss. [* V.] itemque apud Iohannem Antiochenum loco laudato. In prioribus vero editis. [et
B. E.] male excusum est γινόμενοις. Küst. 6. Om. vulg. Vide Thom. M. 7. Καθωσιωμένος] Sequentem gl. ab hac
señtenti cum A. V. In E. sic legitur: Καθωσιωμένος· ἔννομος, κόσμιος, ἐγγεγραμμένος, ἀνακείμενος, τίμιος. Gaisf. Nemp̄
καὶ extabat post ἐγγεγραμμένος. Cf. Elym. M. p. 483. Hesychius et Phot. Ceterum κόσμιος om. vulg. 9. Οὐράνιος] Portus
existimabat οὐράνιος hic significare coelestis, cum sit nomen proprium viri, ut dubitare nos non sinit Suidas infra v. Μαγιστρια-
νός, ubi locus hic repetitur. Küst. Scilicet e nostro derivatus. ὁ καθωσιωμένος Μαγιστριανός] Μαγιστριανός erat nomen
dignitatis et officii: quo qui fungebantur appellari solebant καθωσιωμένοι. Vide Ducangium in Glossario Graeco vv. Καθω-
σιωμένος et Μαγιστριανός. Küst. 11. Καλανδίῳ] Hic erat episcopus Antiochia: de quo vide Euagrium Hist. Eccles. III, 16.
Küst. Καλανδίῳ A. V. Med. sola cum Euagr. Κλανδίῳ E. 13. Καθ' οἶμον.] Secundum canones grammaticos scri-
bendum foret κατ' οἶμον. Sed hoc series litterarum respuit. Quare legendum fortasse est καθόμον, quod reperitur apud He-
sychium. Vide Bentleium in Fragm. Callim. 293. Küst. Vulg. retinet Albert. in Hesych. quem vide. Habet etiam Lex. Seg.
Gaisf. Immo ap. Bachm. p. 266. Κάδοιμον. κάδοτον. Suidam scitis tuentur et Lucianus Alex. 53. et Arcadius p. 199. τὸ οἶμος,
οἶμὸν δασύνεται. Atque hinc sponte nascitur explicatio vocis φροῖμιον. 14. Om. vulg., post gl. seq. transposuit Gaisf.
15. Hanc gl. post Καθυλακτῶ habet * V. qui in marg. παροιμία. Formulam tractarunt Schol. Luciani Catapl. 21. intpp. Pro-
pert. I, 21, 10. Huschkus Anal. critt. p. 64. Boisson. in Anecd. I. p. 394. II. p. 381. coll. Suida vv. Εἰς τέγγαν — Εἰς ὕδαρ
γράφειν. 18. Καθ' ὕπαρ.] Dedi καθ' ὕπαρ: v. Lobeck. in Phryn. p. 423. Om. vulg., ante Καθυλακτῶ posuit Gaisf., post
Καθυπερηχόντισαν * V. Addit E. τὸ ἐναντίον τοῦ καθ' ὕπνου.
1. Καθυπερηχόντισαν] Pertinet ad Aristoph. Av. 829. 3. ὑπεράνωθεν (v. Hesych. et Phot.) Lexicis recipiendum e libris
grammaticorum, ut Paraphr. II. γ'. 337. 5. Gl. reicit * V. post Καθυφῆκεν. λύσις cum seqq. habet A. in marg. Ἵναρ —
δίχα om. E. Θανῶν — δίχα om. B. Tertium et quartum versum transposuit * V. 6. Ἵναρ] Nicephorus Oneir. Ἵναρ ὄνειρους
νητρεκὲς πέλει λέγειν. 7. Θανῶν καθ' ὕπνου, φροντ.] Hic et duo sequentes versus ad somniorum interpretationem perti-
nentes leguntur apud Astrampsychum. Küst. Partim etiam apud Nicephorum, qui Γελῶν ἐν ὕπνῳ. 9. πάντως ἔση] ἔση
λλαν E. 10. Glossa suspecta. 12. Πολλοὶ δὲ καθυφίεντο] Verba Polybii III, 60, 4. καὶ om. vulg. 14. V. Eust. in II. α'.
p. 131. ἐνδέδωκεν] ἐνδέδωκεν dedi cum Hesychio, B. V. et sola Med. ἐκδέδωκεν Lex. Seg. et Photius, qui deinde legit ὑπε-
κατέβη. 15. καταπροεδίδοσαν] καταπροεδίδοσαν dedi cum A. Om. Zon. p. 1167. 16. Οἱ δὲ τοῦ Σαμουὴλ] Iosephi Antiq.
Iud. VI, 3, 3. Vid. Hemsterhus. in Luciani Iud. Voc. 3. et Tittm. in Zon. p. 1163. 18. Διοκλῆς Βάκχη] Scribendum videtur,
Διοκλῆς Βάκχαις. Dioclis Bacchas laudat Suidas v. Διοκλῆς. Laudat et Pollux X, 78. Deinde scribe, Πλυνεῖ τε κακὰ κακῶν
ὑμᾶς. Convicia multa in vos congeram. Notanda locutio κακὰ κακῶν: quomodo locutus est Sophocles Oed. C. 1284. Item
nescio quis apud Plutarch. de Consol. ad Apollon. p. 115. Confer etiam Sophocles Philoct. 66. Τουρ. III. p. 101. multis etiam
comicam dictionem πλύνειν κακοῖς executus, post intpp. Aristoph. Pluti 1062.

timeret, ne maiestatis reus ageretur, ad ecclesiarum sacella
confugit; quem Theodosius humaniter admodum tractavit.
Et alibi de Christo: Ex praescripto legum eum iudicavimus,
nec deliquimus quicquam adversus maiestatem principis.
Καθόσον. Adverbium. Καθωσιωμένος. Devotus, in-
scriptus. item legitimus, decorus, honoratus. Uranius, devo-
tus Magistrianus, pius litteras reddidit sanctissimo Archie-
piscopo Calandionī. Et Καθωσιώσθαι. Καθωραῖζε-
ται. Glorietur. Καθ' οἶμον. In itinere. Καθυβρίζω.
Aptam accusativo. Καθ' ὕδατος γράφειν. In aqua
scribere: de his dictum, qui frustra laborant. Καθυλακτῶ
σου. [Καθ' ὕπαρ.] Καθυπερηχόντισαν. Superat-

runt, vicerunt. Καθύπερθεν. Desuper. Καθυπέρ-
τερον. Praestabilius. [Καθ' ὕπνου. Somniorum expli-
cationes: Verum est somnium, in somnis ista loqui. Cum
mori te somniaveris, curarum expertus eris. Ridens in somnis,
animo eris tristis. Plorans in somnis, valde gaudebis.]
Καθυπουλεύω. Aptum accusativo. Καθυφείντο. In
exitum ruebant. Nulli autem se ipsi voluntarium in exitum
coniciebant, ut qui rerum penuria laborarent et continuis
laboribus vexarentur. Καθυφῆκεν. Remisit, concessit.
Καθυφίεντο. Commutabant, prodebant. Filii autem Sa-
muelis prophetae, donis foedisque muneribus corrupti, iusti-
tiam prodebant. Κακὰ κακῶν. Mala malorum. Diocles

Πλυνεῖ τε κακὰ τῶν κακῶν ὕμᾶς.
 Κακανδρία. δειλία. Σοφοκλῆς.
 Τὸν δειλίᾳ προδόντα καὶ κακανδρία
 σέ, φίλτατ' Αἴαν.
 Τεῦκρός φησι περὶ τῆς τοῦ Αἴαντος τελευτῆς.
 Κακεντρέχεια. ἢ πονηρία.
 Κακεργέτησι. κακοεργοῖς.
 Κακκείοντες. κατακοιμηθησόμενοι.
 Κάκεροντίας. Ἀριστοφάνης.
 Ἄνωρτάλιζες κάκεροντίας.
 ἀπὶ τοῦ μετεωρίζου, μέγα ἐφρόνεις. ἀπὸ δὲ τῶν
 κερατοφορούντων ἢ λέξις.
 Κάκη. κακία. οὕτως Πλάτων. Αἰλιανός.
 Ὅστις τάξιν ἔλιπε, θανατοῖ ἄρα ὁ νομοθέτης ἀδ-
 τὸν, κάκη τὴν στάσιν ἦν ἐτάχθη προδόντα. Αἰ-
 λιανὸς Ποικίλη Ἱστορία. Οὐδδεις οἰκέτης μνημο-
 νεύεται κάκη εἶξας προδοῦναι τὸν δεσπότην. Καὶ
 αὐθις. Ἀνάγκης καλούσης μὴ εἴκειν κάκη.

Ἡ κάκη. ἔχει δὲ καὶ τὸ κακέμφοτον· ἢ ἀκα-
 θαρσία, καὶ μάλιστα τὸ δύσοσμον ἀποπάτημα.
 Ἀριστοφάνης.

Ἀπὸ μὲν κάκης ἴν' ἀπέχων.

5. Κακηγορῶ. αἰτιατικῆ. Καὶ κακημορῶ αἰτια-
 τικῆ.

Κακὴ μὲν ὄψις. κόμμα παροιμίας.

Κακὴ μὲν ὄψις, ἐν δὲ δειλαίαι φρένες.

Μένανδρος Σικωνία.

10. Κακία. Ἀνάλογον ταῖς ἀρεταῖς αἱ κακίαι. αἱ
 μὲν γὰρ εἰσι πρώται, αἱ δὲ ὑπὸ ταύτας. οἷον
 ἀφροσύνη, δειλία, ἀδικία, ἀκολασία, ἀκρασία,
 βραδύνοια, κακοβουλία. εἰσι δὲ ἀγνοίας αἱ κακίαι.
 τὰ δὲ μετέχοντα τῶν κακῶν, αἴτε πράξεις αἱ κατὰ
 15 κακίαν καὶ οἱ φαῦλοι. ἐπιγεννήματα δὲ δυσθυμία,
 δυσφροσύνη καὶ τὰ ὅμοια.

Κακία δὲ ἐστὶν ἡ τοῦ κακῶσαι τὸν πέλας σπου-
 δὴ παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ.

1. Πλυνεῖτε κακὰ] πλυνεῖ τε diremptis vocibus sola Med., πλύνει τε τὰ κακὰ Photius, unde τὰ assumendum monet Porsonus ad
 Tour. IV. p. 502. De formula τὰ κακὰ τῶν κακῶν, quam Pherecrateis τὰ κατὰ τῶν καλῶν non debebat Meinekius Qu. 80. II.
 p. 33. adhibere, dictum in Syntaxi Gr. p. 154. 2. δειλία] δη^α E. Σοφοκλῆς Aiac. 1014. sq. 3. κακανδρία * V.
 4. Aias Sophoclis libri. 5. ἐπὶ τῆ . . . τελευτῆ] περὶ A. παρὰ V. περὶ τῆς — τελευτῆς B. E. (hoc * V.) τελευτ^α V. τελευ^α
 A. 6. Κακεντρέχεια] Polyb. IV, 87, 4. Hanc gl. cum v. Κακεργέτησι om. * V. 7. Κακοεργέται Zon. p. 1151. Κα-
 κεργέται E. qui addit, Κακεργάτιδος ψυχῆς. τὰ κακὰ ἐργαζομένης. 8. Κακκείοντες] Il. α. 606. 9. Κάκεροντίας]
 Haec componenda cum v. Ἐκεροντίας. Ἀριστοφάνης Equ. 1349. 11. ἐμετεωρίζου] μετεωρίζου dedi cum Zon. p. 1171. B.
 V. E. et v. Ἄνωρτάλιζεν: quamquam exemplum afferre non habeo praeter v. Ἀνεφυσάοντο. Compares tamen προοιμιάζετο in v.
 Ἀνεβάλλετο. 12. ζῶν post κερατοφορούντων om. A. B. V. E. et Zon. 13. οὕτω vulg. ab Aldo. Πλάτων] Consentit cum
 Timaeo p. 152. et Photio. 14. ἔλιπε] ἔλιπε dedi cum E. 15. λιπόντα] προδόντα A. B. V. E. Vid. Wesseling. in Pettit
 Legg. Att. p. 666. et lib. der Att. Prozess p. 364. 16. Ἰλιος. Ἰστ.] Non opior in eo libro qui hodieque superest. Omnino vi-
 detur in Aeliani memoria repetita nonnihil esse commissum. 18. Ἀνάγκης] Locum integriorem ut videtur Aeliani praestat v.
 Εὐερμία, unde reponas εἰκων.
 1. Κάκη] Breviter excerpta de Schol. in Aristoph. Pac. v. 161. mox laudatum. δὲ om. Schol. Ven. ἀκαθαρσία] κάθαρσις B.
 E. 2. ἀποπάτημα] ἀπὸ τοῦ πάμα V. 4. τὴν ἴν' Aristoph. 5. Om. vulg. Post Κακηγορῶ tacite Galsf. add. αἰτιατικῆ:
 et Κακημορῶ. αἰ. quidem * V. Sed nihili vox κακημορῶ, cuius in locum suspicor esse sufficiens κατηγορῶ. 7. κόμμα
 παροιμίας] κόμμα. παροιμία Photius. 8. Κακὴ μὲν ὄψις, ἐν δὲ δειλ.] Senarius hic proverbialis Philemoni tribuitur apud
 Stobaeum Tit. VI. περὶ δειλίας. Idem etiam legitur apud Diogenianum [V, 89.], sed corrupte: apud eum enim pro ἐν δὲ δειλίᾳ
 ex Suida et Stobaeo rescribendum est ἐν δὲ δειλαίαι. Grotius in Excerptis proverbium hoc sic exhibet: Κακὴ μὲν ὄψις, ἐν δὲ
 δειλαίαι φρένες. Sed altera lectio κακὴ, quae Suidae, Stobaei et Diogeniani consensu firmatur, temere reiicienda non est:
 praesertim cum et ea sensum commodum et minime ineptum pariat. Vide omnino Gatakerum in Adversar. Miscell. Posthumis
 c. 12. ubi de sensu proverbii huius prolixè disputat. Küst. Grotii lectionem Toupius I. p. 304. probabat, coll. II. γ'. 45. πάντες
 ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι, οὐνεκα καλὸν εἶδος ἐπ'. ἀλλ' οὐκ ἐστὶ βίη φρεσίν, οὐδέ τις ἀλή: reiecit Meinek. in Menand. p. 155.
 φρένες] φθο^α E. 10. Κακία] Haec et quae sequuntur usque ad τὰ ὅμοια haud diligenter transcripta sunt e Diog. Laert.
 VII, 93. 95. A. et * V. in margg. ζητεῖ ἐν τῷ Ἀρετῆ. 11. γὰρ om. B. E. οἷον ἀφροσ.] Locus e Diogenis oratione redinto-
 grandus: οἷον ἀφροσύνην μὲν καὶ δειλίαν καὶ ἀδικίαν καὶ ἀκολασίαν ἐν ταῖς πρώταις, ἀκρασίαν δὲ καὶ βραδύνοϊαν καὶ κακο-
 βουλίαν ἐν ταῖς ὑπὸ ταύτας. 13. εἰσι δὲ ἀγνοίας αἱ x. perverse mutilata de Laertii verbis. 18. Ἀποστόλῳ] Ut Rom. I, 29.
 Vide Zon. p. 1158. ubi καὶ reponendum ante κακοθύμιαν.

Bacchis: Malaque plurima in vos effundet. Κακανδρία.
 Timiditas. Sophocles, ubi Teucer dicit de Aiacis morte:
 Qui propter timiditatem et ignaviam te, carissime Aiax,
 prodiderim. Κακεντρέχεια. Improbitas. Κακεργέ-
 τησι. Maleficus. Κακκείοντες. Dormituri. Κάκε-
 ροντίας. Aristophanes: Subsultabas et cornua sumebas. id
 est, festu te exerebas et magnifice de te sentiebas. translatio
 ducta est ab animalibus cornigeris. Κάκη. De ignavia
 dixit Plato. Aelianus: Quisquis actem deseruerit, eum le-
 gislator morte multat, ut qui per ignaviam decesserit sta-
 tione, quam obtinuerat. Aelianus Varia Historia: Nul-
 lus servus dominum ignavia ductus prodidisse memoratur.
 Et ubi: Necessitate vocante haud ignaviae morigerans.

Κάκη. Est vox obscena, significans et sordes et foeti-
 dum excrementum. Aristophanes: A stercore nares avertens.
 Κακηγορῶ, item κατηγορῶ, aptum accusativo. Κα-
 κὴ μὲν ὄψις. Est pars proverbii [, quod integrum offert]
 Menander Sicyonio: Et facies turpis et ignavia mens in-
 tus. Κακία. Vitiorum eadem est ratio, quae virtutum.
 nam alia quidem sunt prima, alia vero his subiecta. velut
 in illis imprudentia, timiditas, iniustitia, intemperantia; his
 vero subiecta sunt incontinentia, ingenit tarditas, consiliorum
 perversitas. Vitia autem ab ignorantia oriuntur. Vitio-
 rum sunt participes tum actiones malae tum homines mali.
 Horum accessiones sunt moeror, animi angor et similia.
 † Apud Apostolum κακία significat studium alios laedendi.

Κακία. διώνυμος ἔστιν ἢ λέξις. ἢ ὄντως κακία, ὅσον πορνεία, μοιχεία, πλεονεξία, ἐπιτορία, καταλαλία. λιμός δὲ καὶ λοιμός, θάνατος καὶ νόσοι καὶ τάλλα, οὐκ ἔστι κακά, διότι πολλὰ καὶ ἡμῖν ἀγαθῶν αἰτία γίνεται. καὶ περὶ ταύτης φησὶν ὁ 5 Προφήτης· Οὐκ ἔστι κακία ἐν πόλει, ἣν Κύριος οὐκ ἐποίησε.

Κακιζόμενοι. ταπεινούμενοι.

Κακίζω. αἰτιατικῆ.

Κάκιθος. ὁ κακιζόμενος.

Κακίονος. τοῦ χείρονος.

Κακοδαίμων. ὁ θεῶν ἐπαχθής, καὶ ὁ τὴν ψυχὴν ἔχων ἐμπαθῆ. **Αἰλιανός·** Ἄνθρωπος Ἐδφρόνιος, κακοδαίμων ἄνθρωπος, καὶ ἔχειρεν ἐπὶ ταῖς Ἐπικούρου φλυαρίαις καὶ ἐξ ἐκείνων κακὰ εἰρήσατο δύο, ἀθεός 15 τε καὶ ἀκόλαστος εἶναι.

Κακοέπεια. βλασφημία.

Κακοζηλία. Καλλίνικος ἔγραψεν ὁ Σύρος περὶ κακοζηλίας ἔητορικῆς.

Κακοθήστατα. ἐπὶ κλειδίων λέγεται. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις·

Οἱ γὰρ ἄνδρες ἤδη κλειδία φοροῦσι κρυπτά, κακοθηστάτα, Λακωνικὰ ἄττα, τρεῖς ἔχοντα γομφίους. πρὸ τοῦ μὲν οὖν ἦν ἀλλ' ὑποῖσαι τὴν θύραν ποιησαμέναισι δακτύλιον τριωβόλου. νῦν δ' οὗτος αὐτοὺς .. ἐδίδαξε θρηπιδέστα.

Κακοθήθεια. ἢ κακοτροπία παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ.

Κακοθήθης. κακότροπος. Ἡ καὶ ἄλλως κακοθήθως αὐτὸς διακληθεῖται.

Κακόθρου. διάβολος.

Ἡ Ζαμενῆς

λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῆ.

Κακόνοι. ἐχθροὶ καὶ κακῶν νοῦν ἔχοντες πρὸς τὸ πρᾶγμα. Ἀριστοφάνης·

Ὡς κακόνοι τινὲς εἰσιν ἐν ἡμῖν.

Καὶ αὐθις· Κακόνονον φεραθέντα σὺν γυναίκα καὶ τέκνοις τοῦτον ἐλαθῆναι.

Κακοπάθεια. ἢ ταλαιπωρία.

Κακοπινέστατον. τὸ πίνος ποτὲ μὲν ἐπὶ τῆς ἰδέας, ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ ἥθους λαμβάνεται. ἐνταῦθα

1. **Κακία.** διώνυμος] Videntur haec, ut proxime praecedentia, in compendium redacta ex Chrys. Serm. Daem. non gubern. Mandum T. V. p. 708. B. Abresch. in A. Soc. Tralect. I. p. 233. praeeunte Suicero. Adde Zon. p. 1151. 2. ἐπιτορία] καὶ ἐπιτορία A. V. 3. θάνατος Zon. 4. καὶ τάλλα om. E. 5. ὁ Προφήτης] Amos III, 6. 6. Pertinet forsan ad Thucyd. I, 105. 9. Om. vulg. 10. Κάκιθος] Vocem hanc agnoscit etiam Etymologus [cum aliis apud Tittm. in Zon. p. 1145.]. Sed in MS. Paris. B. exaratum est κάκιστος. Küst. Quid reponendum fuerit docet Arcadius p. 49. τὸ δὲ βοηθός καὶ κακηθός ὁ κάκιστος δέξεται. A quo non multum recedit κακηθός Nicandri Ther. 152. Tertiam formam praestat Hesychius κακίθης. κακιζόμενος] καθιζόμενος A. 11. Κακίων, κακίονος] Κακίονος τοῦ A. V. et sine τοῦ B. E. 14. ἔχειρεν ἐπὶ ταῖς Ἐπικ. φλ.] Haec et quae sequuntur extant etiam in v. Εἰρήσατο, ubi legitur ὅς ἔχειρεν. 18. Κακοζηλία] Haec auferuntur ab v. Καλλίνικος. Ceterum καλοζηλίας V. 20. κλειδίων E. Attigit etiam Eust. in II. ρ. p. 1108. Mox expectabamus λέγει. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις v. 427. sqq. Locus hinc transcriptus in v. Λακωνικά.
2. αὐτοὶ ante φοροῦσι vulg. additum omisi cum A. B. V. E. Med. 4. οὖν om. V. E. ἦν om. Ald. 5. ποιησαμέναις E. * V. 6. νῦν δ' οὗτος] Aristophanes: Νῦν δ' οὗτος αὐτοὺς ἠκότριψ Ἐδριπιδῆς ἔδιδάξε θρηπιδέστ' ἔχειν σφραγίδα. Quorum partem Küst. in v. Λακωνικά inseruit. αὐτῶν] αὐτοῦς A. V. E. θρηπιδέστα] Sic dedi cum Küst. et Ox. quem silet Gaisf. θρηπιδέστατα Med. θρηπιδέστατα A. V. E. Gaisf. De re quaedam annotavit Küst. in v. θρηπιδέστατα. 7. ἢ om. A. Apostoli locus est Rom. I, 29. V. Zon. p. 1158. Tum E. καὶ κακοθήθης ὁ κακότροπος. 9. Ἡ καὶ ἄλλως κακοθήθως αὐτὸς διακληθεῖται] Quis laecerum hoc et corruptum ἀποσπασμάτιον interpretari queat? Küst. Post ἄλλως distinguit * V. Equidem nihil video nisi διαβληθεῖται corrigendum esse. 12. Ἡ Ζαμενῆς] Sophoclis versus Al. 137. sq. repetitus sub v. Ζαμενῆς. 13. ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἔ. Σοφοκλῆς E. quocum reliquorum librorum scripturam κακόθρους ἐκ Δαναῶν correxi. 15. Ἀριστοφάνης Pac. 500. 18. τοῦτου] τοῦτον A. 20. Κακοπινέστατον] Ex Schol. Sophoclis Al. 381. πίνος edd. ante Gaisf. πίνον * V. πίνον V. τὸν πίνον Schol. ubi omittuntur λαμβάνεται et σημαίνει.

Κακία. Vox duplicis significatus. interdum enim perfectum est vitium, ut scortatio, adulterium, avaritia, perjurium, obrectatio, fames vero et pestilentia et mortes moribique et similia, mala non sunt, quia nobis saepe bonorum sunt causae. Hoc igitur sensu Propheta vocem accipit, cum dicit: Non est in urbe malum, cuius Dominus non sit auctor. Κακιζόμενοι. Demisse agentes. Κακίζω. Aptum accusativo. Κάκιθος. Qui vituperatur. Κακίων, κακίονος. Peior. Κακοδαίμων. Deo invisus, et culus animus affectibus est perturbatus. Εὐφρόνιος, vir infelix, qui nugis Epicuri oblectaretur, duo ea illis mala hauserat, ut impius pariter et intemperans esset. Κακοέπεια. Maledictio. Κακοζηλία. Callinicus Syrus scripsit librum de perversitate dictionis. Κακοθηστάτα. De clavibus usurpavit Aristophanes

Thesmothorizatus: Nam viri iam parvas claves ipse ferunt occultas, omnium malignissimas easque Laconicas, ternis aptas dentibus. nam antea quidem licebat furtim aperire ianuam, empto trium obolorum annulo; nunc autem iste sigillorum tincis corrosorum usum docuit. Κακοθήθεια. Malignitas morum apud Apostolum. Κακοθήθης. Malignus. Κακόθρους. Calumniator. Aut cum infestus et maledicus rumor a Danaeis contra te sparsus fuerit. Κακόνοι. Inimici, qui mentem iniquam significant. Aristophanes: Nimirum malevoli quidam sunt inter nos. Et alibi: Malevolum eum deprehensum cum uxore et liberis expulsum fuisse. Κακοπάθεια. Aerumna. Κακοπινέστατον. Nomen πίνος interdum de specie corporis accipitur, interdum vero de moribus animi. hic

οὐν τὸν κακοήθη σημαίνει· ἀντὶ τοῦ κολάκευμα, τρίμμα, κακοπινέστατον, ὑπαρόν. πινῶδες γάρ, ἀδόκιμον τῆ γνῆμη καὶ οὐ καθαρὸν, ἄλλοτε ἄλλα νοῶν.

[Ὡς ἄνδρ' ἐλὼν ἰσχυρὸν ἐκ βίας μ' ἄγει·
οὐκ οἶδεν αἰρῶν νεκρὸν ἢ καπνοῦ σκιάν,
εἰδωλὸν ἄλλως· οὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε
εἶλέν μ'· ἐπεὶ οὐδ' ἂν ὠδ' ἔχοντ', εἰ μὴ δόλω-
ν ἔν δ' ἠπάτημαι δόσμορος. τί χρῆ ποιεῖν;]

Κακορῆμων. καὶ οὐδεντέρως τὸ κακορῆμων. 10
Κακορῆφαι. κακοσυνθέσεις.

Κακορῆθεῖ. κακῶς ἀγορεύει. Ἀριστοφάνης·
Ἄπασαν ἡμῶν τὴν πόλιν κακορῆθεῖ.

Κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο οὗτος, εἰ μὴ καὶ
προσπῶλε τῆς ἀρῆς, ὡς ἀξίός γε ἦν ἔργον γεγο- 15
νῆναι τοῦ πρώην χειμῶνος. † Ἐνετολμήσατο γὰρ ὁ
παλαμναῖος κακὸν κακῶ μελίζονι σβῆσαι.

Κακοτεχνιῶν. δίκης ὄνομα, ἦν οἱ ἐλόντες
εἰνὰ ψευδομαρτυριῶν κατὰ τοῦ παρασχομένου ἐδί-
δοσαν.

Κακοῦ κόρακος κακὸν φῶν. ταύτην τῆν
παροιμίαν οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ πτηνοῦ ζῴου φασὶν εἰρη-
σθαι, ὅτι οὔτε αὐτὸ βρωτὸν ἐστίν, οὔτε τὸ φῶν ὁ
ἔχει. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ Κόρακος τοῦ Συρακουσίου ἐφ-
5 τορος, πρῶτον διδάξαντος τέχνην ῥητορικὴν. ὑπὸ
γὰρ τούτου, ὡς φασί, μαθητῆς, Τισίας ὄνομα,
μισθὸν ἀπαιτούμενος, εἰς τὸ δικαστήριον εἶπεν·
Ἐ μὲν με νικήσειας, οὐδὲν μὲ μάθηκα· εἰ δὲ ἤτη-
θησῃ, οὐ κομίση τοὺς μισθοὺς. Θανμάσαντες οὖν
οἱ δικασταὶ τὸ σόφισμα τοῦ νεανίου, ἐπεφάνον, 10
Κακοῦ κόρακος κακὸν φῶν.

Κακοῦργοι. οἱ λησταί, οἱ ἐνεδρευταί. Ὁ δὲ
λαθῶν ἑαυτὸν παρήλαθε σὺν τῷ ξίφει, ὅπερ ἐπῆ-
γετο διὰ τοὺς κακούργους τοὺς κατὰ τὴν ὁδόν.

Κακούργῳ. αἰτιατικῇ.

Κακόχαρτον. κακοῖς χαίροντα.

Κακόσχολος. ὁ πονηρός.

Κακῶν. Ὅτι ἀναίτιος τῶν κακῶν ὁ θεός. κακὰ
δὲ κυρίως ὀνομάζομεν, οὐχ ἂ τῶν πολλῶν ὀνομά-
20 ζεῖν φίλον τισίν, ἀλλὰ κακίαν καὶ ἀκολασίαν καὶ

2. δὲ] οὖν A. B. V. E. Schol. τὸν κακοήθη σημαίνει] ἐπὶ τοῦ ἡθους λαμβάνεται· σημαίνει γὰρ τὸν κακοήθη E. 2. κακοπι-
νέστατον, ὑπαρόν] κακορύπαρον Schol. Neutrum satisfaci. 5. Ὡς ἄνδρ' ἐλὼν ἰσχ.] Haec quae uncis inclusa sunt in ver-
sione praetermissi, quoniam nihil ad hunc locum faciunt, et ex Sophoclis Philoct. 945 — 49. temere et absque iudicio huc trans-
lata sunt. Küst. Annotatio lectoris, qui descriptionem ingenii veteratorii luculentis versibus comprobaret. Similem fraudem
videas sub v. Ἀρροφαλεῖς. μ' ante ἰσχυρὸν infersit vulg. 6. Meliorem scripturam praebet v. Καπνοῦ σκιά. 8. ὠδ' om.
A. B. V. E. οὐδ' ἀνάγοντ' Med. 9. ποίην A. V. 10. Κακορῆμων] Glossa suspecta, cum praesertim ordinem littera-
rum adversetur. 11. Κακορῆφαι] Ex Scholiasta Homeri Il. 6. sed ubi pro κακοσυνθέσεις legitur κακοσυνθέσεις.
Küst. Hoc reponendum cum Hesychio et Zon. p. 1150. nihil mutante Photio. V. Lobeck. Phryn. p. 501. 12. Ἀριστοφάνης
Acharn. 552. (576.) 14. Κακὸς κακῶς] Usque ad χειμῶνος Synesii est Ep. 129. p. 165. C. Hemst. 16. Ἐνετολμήσατο
et quae sequuntur Aelianum dictionem esse monstrat v. Παλαμναῖος. Hunc igitur locum qui subiecit, formulam significavit κακὸν
κακῶ ἰσθῆναι, quam post Phrynichum Seg. p. 48. attingit Lobeck. in Aiac. 360. 18. Κακοτεχνιῶν] Sic Harpocration et
Photius, coll. Lex. Rhet. p. 268. sive Schol. Plat. p. 458. ἦν οἱ ἐλόντες . . . ἐδίδσαν] Insignis est hanc in rem locus apud
Demosthenem in Oratione contra Euergum et Mnesibulum p. 1139. Ex hoc loco Demosthenis discimus actionem τῶν ψευδομαρ-
τυριῶν diversam fuisse ab actione τῶν κακοτεχνιῶν. Illa enim dabatur adversus ipsos falsos testes, haec vero adversus eos
qui falsos testes producerant. Vide etiam eundem oratorem in Timoth. p. 1201. Küst. Vide librum der Att. Prozess p. 386.
19. παρεχομένου * V.
1. Κακοῦ κόρακος] Eadem Zenob. IV, 82. Arsenius vero p. 313. sq. plerumque facit cum Prolegg. in Hermogenem. Vide
Spengelii συναγ. τεχν. p. 26. sq. Huc respicit v. Κόραξ. 4. τάττει] ἔχει A. B. E. * V. δ ἔχει om. Zenobius, qui supra αὐτὸς
βρωτός. 5. πρώτου] πρώτον A. B. V. E. 6. ὁ ante μαθητῆς omisit cum A. B. V. E. et Zenob. Idem cum * V. φασί pro
φασίν. Mox ante Τισίας omisit αὐτοῦ cum iisdem et B. V. E. Porro Τισίας ὄνομα om. V. 7. εἰς] καὶ εἰσαγόμενος εἰς Ze-
nobius, etiam in seqq. paulo meliora secutus. 9. οὖν] δὲ E. om. V. E. 10. ἐπεφάνησαν Zenob. 13. λαθῶν] Hanc
lectionem ex MSS. Paris. revocavi. In prioribus enim editi. minus recte excusum est λαθῶν. Küst. Mendosum tamen aut ἑαυ-
τὸν aut παρήλαθε. 15. Om. vulg. 16. Pertinere videtur ad Hesiodi f. 28. Cf. Etym. M. p. 484. Zon. p. 1155. in eumque
Titum. p. 1142. 17. Cf. Gronov. in Gell. 1, 3. Glossa suspecta. 18. Ὅτι tacite Gaisf. add., habet * V. ὁ θεός τῶν κα-
κῶν] τῶν κακῶν ὁ θεός A. E. * V. 20. τισὶ φίλον] φίλον τισὶ (v) dedi cum A. V.

igitur significat malignis moribus praeditum, id est, assen-
tatorum, veteratorum, hominem artibus sordidis. Πινῶδες
omnia significat, quod mentem non habet probam, nec sincera-
ram, nunc hoc nunc illud molens. Κακορῆμων. Et
in neutro κακορῆμων. Κακορῆφαι. Mala fraudes.
Κακορῆθεῖ. Maledicit. Aristophanes: Totam nostram ci-
vilitatem maledictis insectatur. Κακὸς κακῶς ἄπ. Ma-
lus iste male perent, nisi iam ante imprecationem meam
perit, qui dignus fuerit, ut superiore hieme periret. † Au-
sus est enim sceleratus ille malo maiore malum extinguere.
Κακοτεχνιῶν. Est nomen actionis, quae dabatur adversus
eum, qui testes falsi testimonii convictos producerat. Κακοῦ
κόρακος κακ. Mali corvi malum ovum. Hoc proverbium
Suidae Lex. Vol. II.

alii dictum putant a corvo animali, quia neque ipse neque ovum
quod parit esui est. alii vero a Corace, oratore Syracusano,
qui primus artem oratoriam docuit, qui cum a discipulo Tisia
mercedem pactam postularet, Tisia in iudicio dixit: Si me vi-
ceris, nihil didici; sin victus fueris, nihil accipies. Iudices igitur
adolescentem argutias admirati exclamarunt: Mali corvi ma-
lum ovum. Κακούργοι. Latrones, insidiatores. Ille vero
imprudens praeteriit cum gladio, quem secum habebat propter
latrones, qui vias infestas reddebant. Κακούργῳ. Aptum
accusativo. Κακόχαρτον. Malis gaudentem. Κακό-
σχολος. Improbus. Κακῶν. Deus non est malorum causa.
mala vero proprie vocamus, non ea quae vulgus plerumque sic
appellare solet, sed vitium, intemperantiam, caetera delicta,

εὗς ἄλλας παρανομίας ὑφ' ἡμῶν ἀντεξουσίως τομωμένας. ἡμεῖς γὰρ τούτων αἰτιοί, οὐχ ὁ τάναντία νομοθετήσας θεός.

Κακῶν πανήγυρις. ἐπὶ μεγίστων. Πι-σίδης.

Καὶ πάντες ὥσπερ ἐν κακῶν πανηγύρει, ἄλλος κατ' ἄλλην συμφορὰν ἔδυστύχει.

Κακώσεως. δίκης ἐστὶν ὄνομα, ταῖς τε ἐπι-κλήροις κατὰ τῶν γεγαμηκότων καὶ κατὰ τῶν παι-δων ταῖς γονεῦσι καὶ κατὰ τῶν ἐπιτρόπων τοῖς ὑπὲρ τῶν ὄρφανῶν. οὕτω Δημοσθένης καὶ Λυσίας καὶ Ὑπερίδης.

Κακῶς εἰδότες. ἀντὶ τοῦ ἀγνοοῦντες. Ἰσο-κράτης ἐν τῇ περὶ Εἰρήνης.

Κάκτανε. καταφόνευσον.

Κακοῖς ἐπισωρευθῶν κακά. Ὁχλὸς ὁ Πέρ-σης Αἴγυπτον ἠνδραποδίστατο, καὶ ἀπέκτεινε τὸν

ἄπιν, καὶ κατέκοψε τὴν Μέρφιν, κακοῖς ἐπισω-ρευθῶν κακά.

Κακοὶ τῆς πονηρίας πίνουσι τὴν δμί-χλην. ἐπὶ τῶν κατὰ ἀξίαν τιμωρουμένων.

Κακύνειν τὸν πηλόν. τούτεστι, τὸν ἄξιον ὕβρεως ὑβρίζειν.

Κακχεῦσαι. καταβαλεῖν.

Κάλα. τὰ ξύλα.

Καλαβρία. νῆσος πλησίον Τροαζῆνος. ἐκα-λεῖτο δὲ πρότερον Εἰρήνη.

Καλάβροψ. βουκολικὴ ῥάβδος, βαρύτερα οὔσα τῇ κεφαλῇ ἀπὸ τοῦ κάτω ῥέπειν. Φιλόστρα-τος. Ἐδύναεν τὸ θηρίον καλάβροπι, ἦν ὄρεξ' αὐτὸν ἐμβάλλοντα τῇ θηρίῳ ὡς ἄγκυραν.

Καλὰ δὴ παταγεῖς. ἀντὶ τοῦ λέγεις.

Κάλαϊς. ὄνομα κύριον. Καὶ Καλαῖνον χρῶμα. [Αἰσχύλος ἐν ποικίλοις χρώμασι.]

4. ἐπὶ πλήθους κακῶν Arsenius p. 315. Πισίδης] Fr. Foggin. 100. 6. κακῶ * V. 8. Κακώσεως] Ex Harpocratiōne. Vide quae post Peitum Heraldus hdn. Salmas. III. 14. VII. 23. et scriptores libri der Att. Prozess pp. 269. 287. sqq. disputa- runt. Causam huius generis coniugialem Suidas affert in v. Κῶδιον. 9. διδομένη (—νης) inserit Lex. Rhet. p. 269. nescit etiam Photius. 11. Δημοσθένης pp. 732, 20. 1352, 13. Λυσίας in Agor. p. 510. 13. Κακῶς εἰδότες] Sic cum Harpocratiōne Photius. Ἰσοκράτης p. 165. C. Steph. „Utuntur eadem dictione alii multi. Plat. Euthythr. p. 49. A. Xenoph. Cyr. II. p. 142. Theoph. Simoc. IV, 13." Abresch. 14. τῆς ante Εἰρήνης om. A. B. E. Harpocr. et Phot. 15. Κάκτανε] II. ζ. 164. 16. Ὁχλὸς] Sic in duobus MSS. Paris. scriptum reperit. Priores vero editi. [et B. E.] minus recte exhibent Ἰωχός. Vide supra v. Ἰωχός. Κῆστ. Horum partem attigit Aelian. Hist. A. X, 28.
1. κατέκοψε] κατέκοψε A. B. E. * V. Med. Mutavit Bas. 3. Κακοὶ τῆς πονηρίας] τῆς τιμωρίας Diogenianus V, 99.
5. Κακύνειν] Coriosius Zon. p. 1171. Dissimilia v. Καπηλός. 7. Κακχεῦσαι] Om. A. agnoscit Zon. p. 1171. κακχεῖ ut videtur Sappho fr. 48. 9. Καλάβροψ] Sic Harpocratio et Photius, quibuscum Καλαβρία legendum. Vide de consuetis horum nominum permutatione nos in Dionys. 469. γῶρα * V. marg. 11. Καλάβροψ] Om. ut videtur * V. Photius recte Καλαῦροψ. Vid. intpp. Hesychii et Titum. in Zon. p. 1150. καλαῦροψ: βουκολικὴ ῥάβδος Lex. Bachm. p. 267. Item e Philo- strato reponendum καλαῦροπι. Mox facile perspiciatur ἀπὸ τοῦ retrahendum esse post ῥάβδος. Vide vel Etym. M. p. 485. et Zon. p. 1155. Nisi malimus: βαρύτερα (μακροτέρα Etym. Gud.) οὔσα τῇ κεφαλῇ, ἀπὸ τοῦ κάτω τὸ κάλον ἔπειν. Differt Schol. Luciani D. D. XX, 5. 12. Φιλόστρατος de Vita Apoll. II, 11, p. 60. Φιλόστρατος post καλάβροπι collocant A. B. V. E.
13. ἐδύναεν] ἐδύναεν dedi cum Philostr. et V. E. ὄρεξ' αὐτὸν] ὄρεξ' αὐτὸν B. E. 15. Καλὰ δὴ] Vid. Plato in Euthydr. p. 293. D. Hemst. Vidit Heindorfus παταγεῖς mendosam esse scripturam Platonici πάντ' ἄγεῖς. Cum Hesychio vero scriben- dum καλὰ λέγεις: nihil mutat Photius. 17. Αἰσχύλος ἐν ποικίλοις χρώμασι] Sic in omnibus editi. absque interpunctione locus hic legitur: quod tamen me adducere non potest, ut credam Aeschylum drama composuisse, ποικίλα χρώματα inscriptum, quoniam nemo veterum, quantum memini, eius mentionem facit. Existimo igitur punctum post Αἰσχύλος esse ponendum, et reliqua inducenda, quoniam nihil ad rem faciunt, et ut sexcenta alia apud Suidam temere textui inserta videntur. Idem indicandum censeo de loco qui paulo post sequitur v. Κάλλη, ubi Aeschylus ἐν ποικίλοις κάλλεσι citatur. Kist. Hoc non patitur Lambertus Bos in Animadv. ad Scriptores Graecos c. XL. (p. 164.) et non Aeschylum tragicum, Atheniensem, sed Aeschylum mathematicum a Spida designari, eumque auctorem libri ποικίλα χρώματα fuisse scribit, auctore Meursio in Bibliotheca Graeca. Ab utroque abijt Fabricius B. G. II, 16, 2. et ποικίλα χρώματα potius tribuenda putat Aeschylō Alexandrino, cuius Amphitruo et Μεσσηνιακά ἔπη ab Athenaeo allegantur. Liceat mihi dissentire ab viris eruditissimis. Nihil certius est, quam verba ἐν ποικίλοις κάλλεσι, quae Suidas in Κάλλη laudat, esse Aeschylī tragici. Stephanus in suo exemplari Suidae adnotaverat, apud Etymologum est totus versus. Est ibi in v. Κάλλη: καὶ Αἰσχύλος, ἐν ποικίλοις γὰρ θνητὸν ἄντα κάλλεσιν, et ex eo in Fragmentis Aeschylī p. 649. ed. Stanl. Sed non erat cur hoc inter fragmenta poetae referretur, quod legitur in Illius Agam. 933. Ἐν ποικίλοις δὲ θνητὸν ἄντα κάλλεσι Βαλνεῖν ἐμοὶ μὲν οὐδαμῶς ἄνευ γόβου. Quid hic sint κάλλη satis intelligitur ex eo, quod Clytaemnestra v. 919. ancillas iubet Agamemnoni parare πομφυρόστρωτον πόρον εἰς δῶμα, stragulis

quae nostra sponte committimus. horum enim nos sumus auctores, non Deus, qui contraria praecepit. Κακῶν πανήγυ-ρις. De rerum cumulo. Pisides: Et omnes tanquam in malo-rum conciliabulo alius cum alia calamitate consistabantur. Κακώσεως. Malae tractationis actio, quae datur feminis hereditibus adversus maritos, et parentibus adversus liberos, et pupillorum defensoribus adversus tutores. Sio Demosthenes, Lysias, Hyperides. Κακῶς εἰδότες. Ignorantes. Isocra-tes in oratione de Pace. Κάκτανε. Interfice. Κακοῖς ἐπι-σ. Malis cumulans mala. Oclus Persa Aegyptum in serrit-utem redegit, et Apidem interfecit, et Memphin evertit,

malis malis accumulans. Κακοὶ τῆς πον. Malis foecem improbitatis bibunt. Dicitur in eos qui merito poenas luunt. Κακύνειν τὸν πηλόν. Turbare lutum: id est, hominem contumelia dignum vexare. Κακχεῦσαι. Humi fundere. Κάλα. Ligna. Καλαβρία. Calauria, insula prope Troezenem, quae olim vocabatur Irene. Καλάβροψ. Pasto-ralis virga, sic dicta, quod superiore sui parte, ubi gra-rior est, deorsum vergit. Philostratus: Feram pedo regit, quod illi tanquam ancoram vides eum iniecit. Καλὰ δὴ παταγεῖς. Praeclara loqueris. Κάλαϊς. No-men proprium. Et Καλαῖνον de colore veneto. [Aeschylus.]

Καλαμᾶται. τρυγᾶ τὰ ἀνωτέρω τῶν ἄλων,
 ἢ κατεσθῆαι.
 20 Καλαμητομῆς. ἐν Ἐπιγράμμασι.
 Ἄλλὰ καὶ αὐθις
 ἐκ καλαμητομῆς ἀμβλὸ φέροι δρέπανον.
 Καλάμη. ὁ στάχυς τοῦ σίτου.
 Καλάμη. ἀπὸ κάλου, τοῦ ξύλου· αὐτὸ δὲ ἀπὸ
 κῆς καύσεως.
 Καλαμίνθη. εἶδος βοτάνης, ἣτις καὶ ὄφεις
 ἑλάνθει καίονται. Ἀριστοφάνης.
 Σὺ δὲ τ' ὄφεις καλαμίνθης.
 ὄφεις ἑλατικῆ.
 Καλαμίτης. ἢ ἐπὶ τῆς καλάμης τοῦ σίτου· ἢ
 πύριον ὄνομα. καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ Πτε-
 φάνου· Ἐν τῷ κλισίῳ τῷ πρὸς τῷ Καλαμίτῃ ἤρωι. 15 ἀπόκρισιν ἔδωκεν Ἀλεξάνδρῳ πρὸς πᾶσαν ἐρώτη-
 Καὶ Θηλυκὸν ἢ καλαμίτις.

Λισσοῦς ἐς λυκίαντας ἐφίλατο τὴν καλα-
 μίτιν.
 ἀντὶ τοῦ ἐφίλησεν.
 Καλαμῶμενος. σταχυολογῶν. καλάμη γὰρ ὁ
 5 στάχυς τοῦ σίτου. Καὶ Καλαμῶνται, πλεονε-
 κτοῦσι.
 Καλαμῶνος.
 Καλαμῶνται. αἰτιατικῆ.
 Κάλανος, Ἰνδὸς ἐκ τῶν Βραχμάνων· οὗτο
 10 δὲ πάντα σοφὸν οἱ Ἰνδοὶ προσαγορεύουσιν. ἐπὶ
 τούτῳ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν, ἐπειδὴ ἑτελοθ-
 τησε παρόντος αὐτοῦ ἐν Ἰνδία, ἐπιτάφιον ἀγῶνα
 συντελέσας, καὶ ἀκρατοπότηας ἀμιλληθῆναι παρε-
 σκεύασε, διὰ τὴν παρ' Ἰνδοῖς φιλομίαν. οὗτος
 σιν εὐστοχον.

purpureis vltam ad domum sternere. Et ex Hesychio, Suida et Etymologo, qui κάλλη exponunt πορφυρὰ ἱμάτια. Loca eorum collegit et partim emendavit Bochartus Hieroz. part. II. lib. V. c. 10. Sed fugit eius diligentiam hoc Hesychii: Καλαί, τὰ βαπτὰ ἱμα. Arnaldus Lectt. Gr. I, 11. pro ἱμα recte ἱμα, et ita laudaverat Salmasius in Solinum p. 167. ed. Trai., quam commentarum confirmant et simul in Hesychio non καλλὰ neque κάλλια, ut ibidem Salmasius, sed κάλλη scribendum ostendunt haec Etymologi in Κάλαθος: κάλλη δὲ εἰσι τὰ βραχμάνια ἱμα. Et in Κάλλη: κάλλη, τὰ ἀνθη, ἢ τὰ πορφυρὰ ἱμάτια, ἢ τὰ βαπτὰ ἱμα. Ex his iam patet verba Suidae ἐν ποικίλοις κάλλεσι, quae in Κάλλη leguntur, delenda non esse. Sed quid faciemus illis, quae in Κάλαϊς scribuntur, Ἀσχύλος ἐν ποικίλοις χρώμασι, quae viri docti pro titulo scripti alicuius habuerunt? Suspicio χρώμασι esse interpretationem vocis κάλλεσι, et Suidam, fortassis quod illa apud Aeschylum ποικίλα κάλλη calliani coloris fulsere putabat, scripsisse: Ἀσχύλος ἐν ποικίλοις κάλλεσι, χρώμασι, vel τουτέστι χρώμασι: vel his locis quaedam con- fusa annotata, et quae ad κάλλη pertinebant, sub Κάλαϊς posita fuisse: quod etiam alibi ille, qui lexicon Suidae collegerat, usu venit. Quicquid est, vix dubito quin Suidas hic quoque reserperit ad ea quae deinde in κάλλη ex Aeschylō laudat. Duker. [ante Pierseum in Moerlin p. 210.] Obs. Misc. III. p. 92. Probabiliter Dukerus, qui duplicem pannum in eandem annotationem censuerit esse digerendum. Itaque his καὶ Καλαίων χρώμα, quae inter Aeschylī fr. 583. receperunt, succedant posteriora καὶ κέραμος καλαίων, expulsis Ἀσχύλος ἐν ποικίλοις χρώμασι. Etym. M. p. 496. post Eurpōlia et Aeschylum laudatos: ἐνθα (I. Ἰν- θεν) καὶ τὸ καλλίανον· ἴσθι δὲ χρώμα ἀνθηρὸν ἢ τὸ βένιτον χρώμα οὕτω λεγόμενον. ἔξ οὗ καὶ κέραμος καλαίων. Cf. Eust. in H. γ. p. 1278. Ceterum ne mirere χρώμασι pro κάλλεσι scribi potuisse, Pierseus e Lex. Paris. etiam γράμμασι commemoravit.

1. Καλαμᾶται: vid. annot. in Hesych. ἀνωτέρω V. Mox omisi μέρη cum A. B. E. * V. ἄλων B. V. E. 2. ἐν Ἐπιγράμμασι] Philippi Thessalon. distichum (repositum ex v. Ἀμβλύ) Anth. Pal. VI, 36. Ἐπιγράμμασι discrete * V. 4. Lex. αἰτίας. 5. φέροι] φέροι denno Galef. cum A. B. V. E. Pal. 6. Ἀκέρτ Galef. Schol. Gregor. Naz. apud Bastium: Κα- λάμη ἴσθιν ὁ ἀπὸ τῆς ἑλῆς μέχρι τοῦ στάχυος ἀβλός, γόνια συναχθῆναι ἑωσμένους, οὗ τὸ καταλειπόμενον ὑπὸ τῶν θεριζόντων, ἢ παρ' ἡμῶν καλαμητομῆ, καλάμη γὺν εἰρηται, βαρυστόνος ἀναγνώστου. 6. κάλου] τοῦ κάλου B. V. E. ἀπὸ καλάμου αὐτοῦ τοῦ ξύλου Etym. Gud. p. 294, 30. 9. ὄφεις] ὄφεις A. V. E. 10. Ἀριστοφάνης] Eccles. 675. (644.) 11. ὄφεις] ὄφεις E. ὄφεις edidi cum V. Sed legendum, σὺ δὲ γ' ὄφεις ἂν καλαμ. 12. ἑλατικὸν] ἑλατικῆ A. Novissimis caret Schol. Arist. 14. Δη- μοσθένης p. 270, 10. 15. Καὶ τῷ] Ἐν τῷ A. cum Demosthene. κλισίῳ] Priores editt. [et B. V. E.] pessimo habent ἑλασίῳ, cuius loco κλισίῳ ex Paris. A. et Demosthene reposuit. Notandum autem est καλαίων hic significare cellam meretriciam, quoniam Demosthenes ibi loquitur de matre Aeschiniae, quae prima aetate corpore quaeantiam fecisse, et in taberna prope sacellum Calami- tae herois pudicitiam prostituisse dicebatur. Apollonius ἐν τῇ εἰς Ἀσχίνην ἐξηγήσει: Μητρὸς δὲ ἦν ὁ Ἀσχίνης Γλαυκοθέας, ἢ ὡς ἱστοί: Γλαυκίδος, ἣν φασὶ τὴν πρώτην ἡλικίαν ἠραιρῆναι, καθεζομένην ἐν οἰκηματι πρὸς τῷ τοῦ Καλαμίτου Ἱερῷ. En, quod Demosthenes καλαίων, Apollonius appellat οἰκημα, quo nomine iupanar apud Graecos significari notissimum est. Küst. Mox τῷ ante Καλαμίτῃ add. A. B. V. E. Ceterum Calamitae, quem heroum catalogo Appar. Crit. ad Demosth. T. V. p. 192. eximit Schneferus, praeter alios patrocinatur Κλαμίτης ἤρωος, quod ipsum nomen Peitius Legg. Att. p. 475. obtrudebat, adversante Kü- stero. 16. καμήτις, in exemplo καλαμητίων V.
1. Versus Leonidae Tar. LXV, 5. Anth. Pal. VII, 198. ubi διπλοῦς MS. cum v. Ἐφίλατο. 3. Novissima lectoribus deberi manife- stum. 4. V. Sirac. 33, 20. 5. V. Zen. p. 1171. 7. 8. Om. vulg. 9. Hanc gl. post Καλάσις transposuit * V. 12. αὐ- τοῦ om. E. 13. ἀκρατοπότης V. 14. οὔτος] οὗτος δὲ B. E.

Καλαμᾶται. Summas olearum partes vindemiat vel com-
 modit. Καλαμητομῆς. In Epigrammate: Sed et
 posthac a segete demessa falcem reportet obtusam. Κα-
 λάμη. Frumentii spica. Καλάμη. Dictum ab eo quod
 est lignum (κάλυξ): id vero ab voce καύσις. Καλαμίν-
 θη. Genus herbae, quae cum uritur serpentes fugat. Aristop-
 phanes: Τὴν vero redoleas calamintiam. vim habet fugandi
 serpentes. Καλαμίτης. Vel sumpta vox ab culmo fru-
 menti: vel est nomen proprium. Demosthenes in oratione pro
 Corona: In Iupanari prope Calamitē Heroem. Et femini-

num καλαμίτις. Per biennium dilexit [cicadam] spicis gau-
 dentem. Καλαμῶμενος. Spicas legens. nam καλά-
 μη est frumentii spica. Et καλαμῶνται, alios defraudant.
 Καλαμῶνος. Καλαμῶνται. Aptum accu-
 sativo. Κάλανος. Calanus, Indus, unus ex Brach-
 manibus (sic autem quemvis sapientem Indi vocant), qui
 cum mortem abisset Alexandro Macedone in India versan-
 te, hic in eius honorem funebres ludos instituit, et vini potio-
 res bibendo inter se certare iussit, propter Indorum vinosi-
 tatem. hic ad omnes quaestiones Alexandro apte respondi-

Κάλα παλαίθετα. ξηρά ξύλα, ἐκ πολλοῦ ἀποτεθέντα χρόνον. κάλον γὰρ τὸ ξύλον, ἐξ οὗ καὶ καλόπους, ὁ ξύλινος ποῦς.

Καλάσιρις. χιτῶν πλατύς. οὕτως Αἰγύπτιοι. Καὶ ὄνομα κύριον.

Καλλάτις. πόλις.

Κάλλαια. οἱ πάγωνες τῶν ἀλεκτρονίων.

Κῶπως τὰ κάλλαι ἀποφαγῶν ἦξει πάλιν.

Κάλλαισχρος. ὄνομα κύριον.

Κάλλη. τὰ πορφυρεῖ ἱμάτια. Καὶ κέραμος κα-10 λίνος. Αἰσχύλος.

Ἐν ποικίλοις κάλλεσι.

Καλήμεναι. καλεῖν.

Καλήσιος. ὄνομα κύριον.

Καλητορίδης.

Καλιά. νοσσία, ἢ οἶκος ξύλινος, κυρίως· κάλα γὰρ τὰ ξύλα, ἐξ ὧν σύγκειται. ἐν Ἐπιγράμματι 230

Πανός τ' ἠχῆσσαι πιτυστέπτοι καλή.

ὁ μακρὸν τὸ ἰ.

Καλλιάνειρα.

Καλλίας, Ἀθηναῖος, κωμικός, υἱὸς Λυσίμαχου· ὃς ἐπεκλήθη Σχοινίων, διὰ τὸ σχοινοπλόκον εἶναι πατρός. οὗ δράματα, Αἰγύπτιος, Ἀταλάντη, Κύκλωπες, Πεδῆται, Βάτραχοι, Σχολάζοντες.

Καλλίας, ὁ Λακκόπλοτος ἐπικληθεὶς, στρατηγῶν πρὸς Ἀρταξέρξην τοὺς ἐπὶ Κίμωνος τῶν σπονδῶν ἐβεβαίωσεν ὕρους· καθ' ὃν εἰσβαλόντες Λακεδαιμόνιοι, Πλειστοάνυκτος τοῦ Πανσανίου

1. Κάλα π.] V. Ruhnck. in Callimachi fr. 459. p. 580. cuius haec est dictio. 3. V. Etym. M. p. 486, 6. 4. Καλάσιρις] Herodotus II, 81. Ἐνδεύκασι δὲ κινῶνας λινούς, πρὸς τὰ σκεῖλα θυσαυρωτούς, οὓς καλέουσι καλασίρις. Vide etiam Hesych. h. v. Küst. πλατύς] Leg. πλατύσημος ex Hesych. et Schol. Aristoph. Av. 1294. l. e. tunica laticlavata. Poll. VII, 71. tunica fimbriata. Reines. Eodem modo Suidam emendat lablonskii Opp. T. I. p. 102. πλατύς etiam [Zon. p. 1143. et] Photius, qui addit δῆμος πολεμικός. Unde Albert. in Hesych. corrigit, πλατύσημος πολεμικός Gaisf. 5. ὄνομα κύριον] In Heliodori Aethiopiis. Hemst. 6. Καλλάτις] Καλλώτις E. Καλαίτις *V. Cf. v. Καικλίος, et Sylb. in Etym. p. 29. Mox Gaisf. delevit gl. Καλαῦρον ἢ πομηνική ῥάβδος, cum A. B. E. Ascripsit vero de V. Gronovius „Καλαβρία etc. quae supra, nisi quod Τρυζήνος, et sequitur Καλάβρου ut supra.” 8. Versus Aristoph. Equ. 500. γ' ὥπως B. E. Med. οὐχ ὅπως τὰ κεφάλαι' ἀ. πάλιν ἢ. π. V. et Ox. Edebatur χῶσιπερ. 9. Κάλλαισχρος] Est nomen philosophi, cuius meminit Philostr. de Vitt. Soph. p. 587. Küst. Immo et unus ex triginta tyrannis. Vid. Dionys. Hal. II. p. 71. Tourj. MS. Mirum hoc Callaeschri, qui Critiae pater fuit, non esse recordatos: vide vel Heind. in Plat. Charm. 3. 11. Αἰσχύλος ἐν ποικ. κάλλεσι] Vide quae annotavimus in v. Κάλαϊς, coll. Polluce VII, 63. Ceterum ordo rerum est perturbatus, quemadmodum in Etym. M. vv. Κάλλη et Κάλλαια. „Haec sine dubio pertinent ad Aeschyli locum in Agam. 932. Quare non videntur inducenda quae supra leguntur in Κάλαϊς, sed potius utrobique iungenda, hoc pacto: Αἰ. ἐν ποικίλοις κάλλεσι. Ἐν ποικίλοις χρώμασι: quod posterius interpretandi causa sit additum. Facile tamen liquet plura deesse, atque eiusmodi fere qualla dedit Etymol. p. 486, 45.” Hemst. 13. Καλήμεναι] II. x'. 125. 14. Καλήσιος] II. ζ'. 18. Καλήσιον B. E.
1. Καλητορίδης] Sic nomen hoc in MSS. Paris. scriptum reperit. Priores vero edit. habent Καλητορίδης. Küst. Vid. II. v'. 541. 2. κυρίως addidi cum B. V. Photio et Lex. Bachm. p. 267. Adde Hesychium, Etym. M. p. 485. sive Schol. Hesiodi f. 409. Schol. Apollon. I, 170. et Zon. p. 1155. coll. Moer. p. 223. 3. ἐν Ἐπιγράμματι] Crinagorae VII, 3. Anth. Pal. VI, 253. unde reſignatur v. Πάνος. 6. Καλλιάνειρα] II. σ'. 44. 8. Σχοινίων] Vid. fr. Comici antiqui (f. Cratini) apud Hephaestion. c. XV, 13. Gaisf. Cuius verba haud perspicua sunt haecce: πάντα φρονητά, πάντα τολμητά τῷδε τῷ χορῷ, | πλὴν Ἐεῖλου νόμοισι καὶ Σχοινίωνος, ὃ Χάρον. 9. Ἀταλάντη] Fabulae huius nomen corruptum est apud Zenob. Centur. IV, 67. ubi legitur Κάλλιας ἐν Ἀταλάντη. Rescribendum enim est ἐν Ἀταλάντη, ut monuit Meursius in Bibliotheca Aëtica. Küst. 10. Κύκλωπες] Meminerunt huius fabulae Pollux, Athenaeus et Suidas supra v. Ἀράχνη. Küst. Cf. Meinek. Qu. Sc. II. p. 50. Πεδῆται] Fabulam hanc praeter Athenaeum, Diogenem Laertium, Etymologum et Pollucem, laudat etiam enarrator Comici ad Av. (31. 151.), sed ubi corrupte legitur ἐν Παιδίταις. Küst. Σχολάζοντες] Addunt A. B. V. E. Med. a Küst. reiecta: ζητεῖ περὶ Καλλίου ἐν τῷ Ἀριστοειδῆς. 11. Καλλίας, ὁ Λακκόπλοτος] Quare Callias hic Λακκόπλοτος cognominatus fuerit, docet Plutarchus Aristide p. 321. quem consule. Vide etiam infra v. Λακκόπλοτον. Küst. Καλλίας πλουσιώτατος Ἀθηναίων Plutarch. p. Φιλόνου. p. 527. B. De tribus Calliis vid. Gronov. Obs. IV, 5. Callias hic fuit filius Hipponici, Plut. in Alcib. 7. Athen. XII. p. 537. Reines. Fusius Calliarum gentem explicavit Clavierius. στρατηγῶν] Non placet haec vox. Mallem Suidas dixisset πριεβεύσας πρὸς Ἀρταξέρξην, i. e. legatione functus ad Artaxerxem. Persis enim a Cimone victis Athenienses pacem cum Artaxerxe iniierunt, Callia legationem illam obennte, ut testatur Plutarchus Cimone p. 487. et Diodorus XII, 4. Küst. Ubi vid. Wesselingius, addito Meiero de bon. damn. p. 117. Verum haud scio an στρατηγῶν τοὺς ὄρους (v. Polyb. IX, 25. et Plutarch. de garrul. p. 506. E.) artem hominis describat, quem fama ferebat (Demosth. F. L. p. 429. οὗ δῶρα λαβῆν ἔδοξε πριεβεύσας) Persicis muneribus fuisse corruptum. 12. ἐπὶ Κίμωνος] Antiquissimus MS. Paris. habet ἐπὶ Κόνωνος: sed minus recte. Vide Plutarchum loco ante laudato. Küst. κίμωνος V. 13. ὄρους] ὄρους dedi cum A. B. E. *V. Videas vel v. Κίμων. καθ' ὃν] Male priores edit. habent καθ' ὃν: cuius loco καθ' ὃν ex Paris. A. reposui. Küst. καθ' ὃ *V. Locus mendosus: nec facile perspexeris, quid expeditio Plistonactis ad Calliam pertinuerit. εἰσβαλόντες Λακεδ.] Vide Thucydidem I, 114. Küst. Id quartodecimo ante bellum Peloponnesiacum anno contigisse definiit idem II, 21. εἰσβάλλοντες V.

Κάλα παλαίθετα. Ligna sicca, quae a longo tempore seposita fuerant. κάλον enim lignum. unde καλόπους, pes ligneus. Καλάσιρις. Tunica lata. sic Aegyptii. Item nomen proprium. Καλλάτις. Urbs. Κάλλαια. Gallorum barbae. Ac vide ut galli barbani depastus redeas. Κάλλαισχρος. Nomen proprium. Κάλλη. Purpureae vestes. Et vas purpura litum. Aeschylus: In stragulis variegatis. Καλήμεναι. Vocare. Καλήσιος. Nomen proprium. Καλητορίδης. Καλιά. Nidus, vel

proprie lignea domus. κάλα enim ligna sunt, ex quibus aedificium construitur. In Epigrammate: Ac Panis frondibus pineis ravincti domus vocalis Καλλιάνειρα. Καλλίας. Atheniensis, Comicus, Lysimachi filius, qui cognomento dictus est Schoenion, quod eius pater fuit restio. Fabulae eius sunt, Aegyptius, Atalanta, Cyclopes, Pedetae, Ranae, Scholazonτες. Καλλίας. Callias, Laccopitius cognominatus, qui cum Artaxerxe callide pactus imperii fines sub Cimone sancitos confirmavit. Huius tempore Lacedaemonii, Plisioanacie Pausa-

βασιλεύοντος, ἐδηλώσαντο τὴν Ἐλευσίνα καὶ τὸ Θριάσιον πεδῖον, ἔτι τῆς πεντηκονταετίας οὐσης, ἣτις ἤρχετο μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην, ἔλγε δὲ εἰς ἄλωσιν Σάμου καὶ ἀρχὴν τῶν Κερκυραϊκῶν.

Ὅτι Καλλίας, ὁ Συρακούσιος δικαίως καὶ προσήκοντως κατηγορίας ἀξιώθει. ἀναληφθεὶς γὰρ ὑπὸ Ἀγαθοκλέους, καὶ δώρων μεγάλων ἀποδόμνος τὴν προφῆτιν τῆς ἀληθείας ἰστορίαν, οὐ διαλέλοιπεν ἀδικίως ἐγκωμιάζων τὸν μισθοδότην. οὐκ ἄλλων γὰρ αὐτῷ πεπραγμένων πρὸς ἀσεβείας θεῶν καὶ παρανομίας ἀνθρώπων, φησὶν ὁ συγγραφεὺς αὐτὸν ἀσεβεῖα καὶ φιλανθρωπία πολὺ τοῖς ἄλλοις ὑπερβεβηκέναι. καθόλου δὲ καθάπερ Ἀγαθοκλῆς ἀφαιρούμενος τὰ τῶν πολιτῶν ἐδωρεῖτο τῷ συγγραφεῖ μηδὲν προσήκοντα παρὰ τὸ δίκαιον, οὕτως ὁ Θανμαστός ἱστοριογράφος ἐχαρίζετο διὰ τῆς γραφῆς ἅπαντα τὰ ἀγαθὰ τῷ δυνάστη. ἔσθιον δ' ἦν οἶμαι πρὸς ἄμειψιν χάριτος τῷ γραφεῖ τῶν ἐγκωμίων μὴ λειψθῆναι τῆς ἐκ τοῦ βασιλικοῦ γένους δωροδοκίας.

Καλλίας πτερορῆνεϊ. κωμωδεῖται Καλλίας ὡς ἀπολέσας πάντα τὰ χρήματα.

Ἄτε γὰρ ὦν γενναῖος ὑπὸ συκοφαντίας τίλλεται.

αἶ τε θήλειαι προσεκτίλλουσιν αὐτοῦ τὰ πτερά.

ὁ πένης γὰρ ἐγένετο τὰ πατρῷα καταναλώσας εἰς πόρνους. Καὶ καλλίον, πιθήκον. τὰ δυσχερῆ γὰρ τῶν ὀνομάτων ἐσφημότερον εἰώθασιν οἱ Ἄττικοὶ προσφέρειν. καὶ τὸν πίθηκον οὖν καλλίαν προσηγόρευσαν. Λείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέου· Ἄλλ' οἶμαι, ὡς περ οἱ τοὺς καλλίας ἔν τοῖς οἴκοις τρέφοντες. τουτέστι πιθήκους. οὕτω δὲ καὶ τὰς Ἐρινύδας Ἐδμενίδας λέγουσι.

Καλλιγόλας. οὕτως ἐκαλεῖτο Γάιος ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἔπειδὴ ἐκ μικρῆς ἡλικίας τὰ πολλὰ ἐν τῷ στρατοπέδῳ ἐτρέφετο, καὶ τοῖς στρατιωτικοῖς ἐχρῆτο ὑποδήμασιν. ἐκ τῶν καλλίων οὖν Καλλιγόλαν αὐτὸν ὠνόμασαν. Ἡ Καλλιγόλας ὁ Γάιος, διὰ τὸ ἐν στρατοπέδῳ γεννηθῆναι· ὡς φησὶν Ἀλιανὸς ἐν τῷ περὶ Θεῶν Ἐναργειῶν.

Καλλιγύναικα. τὴν καλὰς ἔχουσαν γυναικάς. Καλλιερεισθαι. ἐπὶ τοῦ θύειν ἔντομα. Ἡρόδοτος. Καὶ Καλλιέρημα, θυσία εὐπρόσδεκτος.

2. τῆς πεντηκονταετίας οὐσης] Vide Thucyd. I, 118. Küst. Cuius locus cum parum conveniat in Suidae narrationem, tum nihil perverius fieri potest interpretatione Küsteriana: *durante adhuc quinquaginta annorum spatio*. Ad litterarum quidem similitudinem prope accedit τῆς πεντηκοντούτιδος οὐσης. πεντηετίας V. 4. καὶ ἀρχὴν τῶν Κερκ.] Sic recte legitur in Paris. A. Duo vero reliqui MSS. [sic B. E. ἀρχὸν V.] uti et priores editt. omnes male exhibent ἀρχόντων Κερκ. Küst. 6. Καλλίας ὁ Συρακούσιος]. Haec et omnia quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Diodori, quae leguntur apud Constantinum in Excerptis ab Valesio editis p. 261. [ed. Wessel. T. II. p. 561.] Küst. De Callia, rerum Agathoclis scriptore, v. Clint. F. H. II. p. 488. Ab hoc diversus fuit Callias Syracusanus, de quo Plutarch. Demosth. 5. Vit. dec. Oratt. p. 844. C. Ὅτι tacite Gaisf. cum * V. Συρακούσιος A. 9. ἀλη⁹ ἱστορίας V. οὐκ ἀπολέλοιπεν Excerpt. 13. ἐαυτὸν Med. 14. ὑπερβεβηκέναι Excerpt. 19. γραφεῖ Excerpt. 22. Καλλίας πτερορῆνεϊ] Ductum ex Aristoph. Av. 286. cuius deinceps afferuntur v. 287. sq.
1. ὑπὸ συκοφαντίας] Scribendum ex Aristoph. ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν. 5. πένης γὰρ ἐγένετο τὰ πατρῷα.] Vide Athen. XII. p. 537. Küst. Plura Meinekius Qu. Scen. I. p. 52. sqq. πατρῷα] πρῶτα E. 6. πιθήκον] Vid. Lex. Seg. ap. Bekker. pp. 190, 20, 275, 6. Hesych. v. Καλλίας, ibique cit. Hellad. ap. Photii Bibl. p. 874. Pindaricum Pyth. II, 132. notum est, πῖθων παρὰ παισὶν αἰεὶ καλός. Gaisf. Id quod Henschkius cum alibi tractavit, tum Analectis litter. p. 308. sq. 9. Ἰουθῶν B. E. 11. τοὺς ante πιθήκους omisit cum A. E. * V. 13. Καλλιγούλας B. Vid. Dion. Cass. LVII, 5. et Salm. in H. Ang. T. II. p. 233. 16. Καλλιγούλαν] καλλιγόλαν dedi cum E. qui mox ἐν τῷ στρατοπέδῳ εἰ ἐναργειῶν. 20. Καλλιγύναικα] II. β. 683. 21. E Gloss. Herodoti VII, 134. 167. τὰ ἔντομα] τὰ om. A. B. V. E.

nias illo regnante, irruptione in Atticam facta Eleusinem et campum Thriasium devastarunt, cum adhuc durarent quinquaginta annorum induciae, quae post pugnam Plataensem coeptae tum desierunt cum Samus est capta bellique Corcyraici initium evenit. Καλλίας. Callias Syracusanus iure meritoque in reprehensionem incurrerit. is enim cum ab Agathocle receptus fuisset, magnoque auctoramento interpretem veritatis historiam vendidisset, nullum laudandi muneratoris sui finem fecit. etenim Agathocles cum haud raro divina humanaque iura violaret, tamen scriptor iste pietate et humanitate eum reliquis mortalibus multum praestitisse contendit. denique quantum Agathocles bona civibus per vim adempta nullo iure huic scriptori donabat: ita eximius hic annalium conditor laudes omnes in Agathoclem scriptis suis conferebat. Caeterum meo iudicio haud difficile erat, in vicem acceptae gratiae beneficia regia laudationibus compensare. Καλλίας πτερορῆνεϊ. Videatur a Co-

mici Callias, quippe qui omnem pecuniam disperdidisset. *Cum enim nobilis sit, et ab sycophantibus vellitur, et feminae praeterea penurias eius expilant.* Ad paupertatem enim redactus est patrimonio in meretrices profuso. Et καλλίον, simii. Attici enim rebus turpibus honestiora nomina solent imponere: item simium καλλίον appellant. Dinarchus in oratione contra Pytheam: *Sed, ut opinor, eorum more qui simios domi alunt.* Eandem ob causam Furias appellant Eumenides. Καλλιγούλας. Caligula. sic vocatus est Gaius Romanorum Imperator, quod a puero plerumque in castris educatus militaribus calcibus utebatur. a caligis enim eum appellarunt Caligulam. Vel Gaius vocatus est Caligula, quod in castris natus est, teste Aeliani libro qui est de manifestis divinae potentiae argumentis. Καλλιγύναικα. Formosarum mulierum genitricem. Καλλιερεισθαι. Vicinas immolare: ut apud Herodotum. Et Καλλιέρημα, sacrificium deo gratum.

Καλλιερῶ. ἤμα. τὸ δεύτερον, καλλιερεῖς. Τὸ δὲ ὄνομα καλλιέρημα. ἔστι δὲ ἕναστον θῦμα θεῶ φίλον. Καὶ Χριστιανοὶ μὲν τότε καλλιερου- σιν, ὅταν ἑαυτοὺς τῷ θεῷ προσαγάγῃσι, πνεῦμα γεγεννημένοι συντετριμμένοι καὶ καρδία τεταπεινω- μένη. Ἕλληνας δὲ τότε καλλιερεῖν νομίζουσιν, ὅταν δαίμονι τινὶ θύσαντες αἰσίων ἐπιτύχῃσι σημείων ἐν τῷ ἤπατι τοῦ ἱερείου. καὶ τοῦτο καλοῦσι καλλιέρη- μα, ὅταν τῷ δαίμονι τὸ θῦμα ἢ φίλον διὰ τῶν ἐπι- φαινομένων ἀπατηλῶν σημείων.

Καλλικέλαδος. εὐφῶνος, εὐδόμιλος.

Καλλικολώνη. τόπος τῆς Ἰδῆς.

Θεῶν ἐπὶ Καλλικολώνη.

Καλλικόμος. σαφός, ποιητής.

Καλλίκων. ὄνομα κίριον. Μιλήσιος τὸ γέ- 15 νος· διαβεβόητο δὲ ἐπὶ πονηρίᾳ.

Καλλικρατίδης. ὄνομα κίριον. ἔσχε δὲ ἀδελφὸν Ἐμπεδοκλέα.

Καλλικύριοι. οἱ ἀντὶ τῶν Γεωμόρων ἐν

Συρακούσαις γινόμενοι, πολλοὶ τινες τὸ πλῆθος. δοῦλοι δ' ἦσαν οὗτοι τῶν φρυγῶν, ὡς Τίμαιος ἐν 5· ἔθαν τοὺς ὑπερβολῇ πολλοὺς Καλλικυρίους ἔλεγον. ἀνομάσθησαν δὲ ἀπὸ τοῦ εἰς ταυτὰ συνελθεῖν παν- 5 τοδαποὶ ὄντες, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν Συρακουσίῳν πο- λικαῖα, ὅμοιοι τοῖς Λακεδαιμονίων Ἕλλησι καὶ παρὰ Θεσσαλοῖς Πενίοταις καὶ παρὰ Κρησὶ Κλαρόταις. Καὶ παροιμία· Καλλικυρίων πλείους. τοῦτο ἐλέγετο, εἴποτε πλῆθος ἤθελον ἐμφῆναι. οἱ γὰρ 10 Καλλικύριοι δοῦλοι ἦσαν, πλείους τῶν κυρίων αὐ- τῶν, ὥστε καὶ αὐτοὺς ἐξέβαλον.

Καλλίμαχος, Ἀθηναῖος. οὗτος εἰς τὸν κατὰ Περσῶν πόλεμον εὐρέθη ἐπὶ δοράτων ἰστάμενος νεκρός.

Καλλίμαχος, υἱὸς Βάττου καὶ Μεσάτμας, Κυρηναῖος, γραμματικός, μαθητὴς Ἐρμοκράτους τοῦ Ἰα^ασέως, γραμματικοῦ, γαμοτὴν ἄσχηκός τὴν κατὰ Ἐδφράτου τοῦ Συρακουσίῳν θυγατέρα. Ἀδελφὸς δὲ αὐτοῦ παῖς ἦν ὁ νέος Καλλίμαχος, ὁ γράψας

1. Καλλιερῶ] Pertinet locus ad Gregor. Naz. Stelit. II. p. 87. ubi Schol. inter alia: καλλιερεῖν γούν ἤλεγον, ἦντα τῶν ἱερείων καλῶν καὶ αἰσίων ἐτύγγανον. Hemst. in Schol. Aristoph. Pluti p. 463. 3. τότε καλλιερουσίν] Sic habent MSS. Paris. [et Por- tins]. In prioribus vero edit. minus recte legitur τότε θεῷ καλλιερουσίν. Pro τότε enim manifestum est scribi debere τότε et deinde vox θεῷ est supervacanea, quoniam Graeci καλλιερεῖν absolute ponere solent. Kist. 7. τινὶ om. * V. 12. τῆς add. A. B. V. E. 13. Θεῶν ἐπὶ Καλλικολώνη] Haec sunt verba Homeri II. v. 58. sed ubi hodie legitur θεῶν ἐπὶ Καλλ. i. e. currens in Callicolone. Utramque tamen lectionem iam olim receptam fuisse docet Scholiasta ad eum locum, quem vide. * Kist. 14. Καλλικόμος. σοφός] Nullius sensus haec sunt. Fons, unde sunt petita, est in Aristoph. Pac. 797. Τοιάδε γὰρ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων Τὸν σοφὸν ποιητὴν Ὑμνῶν. Abresch. A. Soc. Traiect. l. p. 233. Haec nescio quis mendose descripta videtur ad v. δαμώματα petisse. 15. Καλλίκων] Nescio an corrupte pro Καλλικῶν. Vid. infra in v. Καλλικῶν tamen Eu- stath. in Od. x. p. 1669 = 413, 21. Gaisf. Μιλήσιος — ὄνομα κίριον addidit V. 17. Καλλικρατίδης] Vide v. Ἐμπεδο- κλῆς. 18. Ἐμπεδοκλέους E. 19. Καλλικύριοι] Hi Καλλύριοι vocantur ab Herodoto VII, 155. quem vide. Hesychius eosdem Καλλικυρίους appellat v. Καλλικύριοι. Kist. Vid. Valcken. in Herodotum sive Rubnk. in Tim. p. 214. Γεωμόρων] Geomori sive Gasmori appellati fuerunt Syracusani illi, quos Callicyrii servi seditibus suis expulerunt, ut testis est Herodotus loco laudato. Eustath. in II. β. p. 295. τοὺς Καλλικυρίους Cretae assignat, non vero Syracusis, ut hic Suidas. Kist. Vid. Vallesius in Diodor. Wessel. T. II. p. 549.

1. Συρακούσαις et Συρακουσίῳν Photius, eadem tradens ad Κλαρόταις usque. 2. Τίμαιος apud Götter. p. 215. qui ad explicationem dicti nihil contulit. 5. Ἀριστοτέλης] Ἀριστο E. Συρακουσίῳν A. 6. τοῖς παρὰ Λακεδαιμονίοις Phot. παρὰ τοῖς παρὰ E. 7. Κλαρόταις] Ἠλαρόταις A. B. V. (Ἠλαρόταις, omisso καί, * V.) E. Med. κλαρόταις dedi cum Photii MS. Edebatur etiam Κρησίν. 8. παροιμία] Zenob. IV, 54. 9. ἐμφῆναι V. 12. Καλλίμαχος, Ἀθηναῖος] Plut. Cat. Mal. 1. Eum fuisse polemarchum Athenis, et cum Episclo ac Cynaegiro ἀστυκράτην in pugna Marathonica, depictumque cum his in porticu varia dicit Aelian. H. A. IX, 38. cf. Pausan. Elliac. I, 6. Καλλίμαχος πολλοῖς περιπεπαρημένος θόρασι καὶ νεκρὸς ἐστύθη. [Adde Suid. v. Ἰαντίας Τύρ.] Est apud Stobaeum I, 3. carmen in hunc, quod lege: dicitur enim de eo, μόνος ἀπὸρ σὺλησεν ὄλον στρατόν. Reines. Vide vel inpp. Herod. VI, 114. 13. Περσῶν] τῶν Περσῶν E. 15. Notitiam de utroque Callimacho breviter tradidit Eudocia p. 269. υἱὸς Βάττου] Fama consensu doctorum hominum tacite propagata: quam vereor ne Callimachus ille to- ties Battidas dictus pepererit. Immo Callimachi nomen parenti alioque commune fuisse docet huius Epigr. XXII. unde Calli- machum avum nescio quomodo Clint. F. H. T. II. p. 507. eruebat. Μεσάτμας] Nomen, ut puto, Graecis inauditum: quid est Μεγατμας? Haec soror Callimachi, ut ex proximo articulo patet, idem quod mater habere nomen potuit. Hemst. 18. θυ- γατέρος V. (θυγατρός * V.)

Καλλιερῶ. Verbum, cuius secunda persona καλλιερεῖς: unde nomen ductum καλλιέρημα, quodcumque sacrificium, quo litatur. Et Christiani quidem tunc litant, cum se ipsi deo offerunt spiritu contrito et corde summisso; gentiles vero tunc se litare putant, cum daemones alicui immolantibus lacta in extis signa apparent. id quod vocant καλλιέρημα, cum ex fallacibus signis conciliant sa- crificium daemones gratum esse. Καλλικέλαδος. Grata so- nans, suavis. Καλλικολώνη. Locus Idae. In Callicolone deo- rum. Καλλικόμος. [Gratiarum crinitarum poetam sapientem*.] Καλλίκων. Nomen proprium hominis Milesii, qui morum ma- lignitate fuit infamis. Καλλικρατίδης. Nomen viri, qui fra- trem habuit Empedoclem. Καλλικύριοι. Hi geomororum locum Syracusis occuparunt; quorum ingens erat multitudo: li-

dem autem exulum erant servi, ut auctor est Timaeus Hb. VI. unde Callicyrii in significationem maximae hominum multitudinis evaluatorunt. Sic autem vocati sunt, quod ex variis locis conflue- rant, ut Aristoteles in Syracusanorum Republica tradit. Similes erant Lacedaemoniorum Helotibus, Thessalorum Penestis, Creten- sium Claretis. Et proverbium, Πύρες Callicyriis: quod de magna multitudine usurpabant. Callicyrii enim servi dominis numero praestabant: quo factum ut eos tandem expellerent. Καλλί- μαχος. Callimachus, Atheniensis. hic in bello contra Peras- te mortuus hastae innotens inventus est. Καλλίμαχος. Calli- machus, Bauli et Mesatmae F. Cyrenaeus, grammaticus, discipulus Hermocratis Iasensis, grammaticus. Uxorem habuit Euphratis Sy- racusani filiam: sororis autem eius filius fuit Callimachus iunior,

περὶ νήσων δὲ ἑπῶν. Οὕτω δὲ γέγοναν ἐπιμελέστατος, ὥς γράψαι μὲν ποιήματα εἰς πᾶν μέτρον, συντάξαι δὲ καὶ καταλογάδην πλείστα. καὶ ἔστιν αὐτῶν τὰ γεγραμμένα βιβλία ὅπερ τὰ εἰ. ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων ἦν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. πρὶν δὲ συσταθῆναι τῷ βασιλεῖ, γράμματα ἐδίδασκεν ἐν Ἐλευσίνι, κωμωδῶν τῆς Ἀλεξανδρείας. καὶ παρέτεινε μέχρι τοῦ Ἐδεργέτου κληθέντος Πτολεμαίου, Ὀλυμπιάδος ραζ', ἧς κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ὁ Ἐδεργέτης Πτολεμαῖος ἤρξατο τῆς βασιλείας. Τῶν δὲ αὐτοῦ βιβλίων ἔστι καὶ ταῦτα· Ἰοῦς ἄφιξις, Σεμέλη, Ἄργους οἰκισμοί, Ἀρκαδία, Γλαῦκος, Ἐλπιδες, Σατυρικά δράματα, Τραγῳδίαί, Κωμῳδίαί, Μῆλη, Ἴβρις· ἔστι δὲ ποίημα ἐπιτετηθευμένον εἰς ἀσάφειαν καὶ λοιδορίαν, εἰς τινὰ Ἴβιν, γενόμενον ἐχθρὸν Καλλιμάχου, ἣν δὲ οὗτος Ἀπολλώνιος ὁ γράψας τὰ Ἀργοναυτικά· Μουσεῖον, Πίνακας τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμψάντων καὶ ὧν συνέγραψαν, ἐν βι-

βλίοις κ' καὶ ρ', Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν κατὰ χρόνους καὶ ἀπ' ἀρχῆς γενομένων διδασκάλων, Πίναξ τῶν Δημοκρίτου γλωσσῶν καὶ συνταγμάτων, Μηνῶν προσηγορῆσαι κατὰ ἔθνος καὶ πόλεις, Κτίσεις νήσων καὶ πόλεων καὶ μετονομασίαι, Περί τῶν ἐν Ἐδρῶν ποταμῶν, Περί τῶν ἐν Πελοποννήσῳ καὶ Ἰταλίᾳ θανμασίων καὶ παραδόξων, Περί μετονομασίας ἰχθύων, Περί ἀνέμων, Περί ὄρνεων, Περί τῶν ἐν τῇ οἰκουμένη ποταμῶν, Θανμάτων τῶν εἰς ἅπασαν τὴν γῆν κατὰ τόπους ὄντων συναγωγὴ.

Καλλιμάχος Κυρηναῖος, ἐποποιός, ἀδελφιδούς τοῦ προτέρου, υἱὸς Στασήφορος καὶ Μεγατίμας τῆς ἀδελφῆς Καλλιμάχου.

Καλλιμένης.

Κάλλιμος. ὁ καλός.

Καλλίνικος. Γαῖου, ὁ καὶ Σουητέριος ἐπικληθεὶς, σοφιστής, Σύρος· ὡς δὲ τινες, Ἀράβιος· τὸ δὲ ἀληθὲς Πετραῖος· σοφιστεὺς ἐν Ἀθήναις.

4. αἰ] ἐπιτομία Α. ἦν ἐπιτομία inter vsa. * V. Mox brevissime Eudocia: ἐπὶ (ἀπὸ) Πτολεμαίου Φιλαδέλφου μέχρι τοῦ Ἐδεργέτου παρέτεινε. 5. συσταθῆναι συσταθῆναι correxerunt Portus et Kaserus. 8. Ὀλυμπιάδος δὲ ἑκατοστής ἐξ Ἰόμης Α. Ὀλυμπιάδος δὲ ραζ'. V. B. E. Gaisf. Qui debebat etiam ἧς excludere: nos δὲ omisimus cum * V. Ceterum grande vitium isto numerus contraxit, cum et Callimachus Ol. 127. quando Zenodotus, Aratus, Lycophro florerent, admodum fuerit adolescens, et Euergetes Ol. 133.2. ad imperium accesserit: vide Weichertum de Apollonio commentantem p. 22. et Clintoni F. H. II. p. 15. Corruptionem vero talem esse, ut nisi melioribus subsidiis non posse tolli videatur, hinc intelligi licet, quod extrema illa ἧς — τῆς βασιλείας nihil ad sententiam conferunt. 10. Τῶν δὲ αἰτοῦ βιβλίων] De scriptis Callimachi vide Mourisium in Helladii Besantini Chrestomathiam, et praecipue Bentleium in Callimachum p. 305. seqq., qui accuratum scriptorum eius catalogum nobis exhibet. Küst. Index Suidae temerarius varisque flagitiis maculatus. 12. οἰκισμός V. probabiliter,

quamquam titulus fuit nullus. Ἀρκαδία V. E. 14. Ἴβρις E. Mox Ἴβρον V. 16. τοῦ ante Καλλιμάχου omisi cum A. 1. x καὶ ρ'] εἰκοσι καὶ ἑκατόν Α. 2. διδασκάλων] Probo coniecturam Pearsoni, qui legendum suspicatur διδασκαλιῶν. Non enim Callimacho propositum erat ipsos poetas dramaticos, sed fabulas eorum recensere, ut ex locis auctorum, ubi operis istius mentio fit, haud dubie colligitur. Küst. Error mirificus, ipsis tituli vocibus refutatus; etsi Meluekio Qu. Sc. III. p. 4. nullam movit dubitationem: Ruhnkenius in Callim. p. 470. ubi merito novissima haec volumina unum in corpus iussit conflare, quid censuerit incertum. Neque vero Iousius probandus, qui διδασκάλων ad poetarum indicem referebat de S. H. P. p. 165. Nam διδασκαλιῶν recte se habebit, modo Πίναξ adiungatur, quod parum apte cum recensu glossarum coire videtur. iam in promptu positum nomen, quod ad complendam superiorem sententiam desiderabam, συνταγμάτων scilicet, cui nullam ego locum in glossarum interpretatione puto concedi posse (Krotianus quidem, ut hoc utar, summam Hippocrateos libros in extrema praefatione designavit): ista sponte subnascitur eius libri significatio, qui ferebatur Πίναξ παντοδαπῶν συγγραμμάτων. Quibus concessa verborum haec facies emergit: Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν . . . γενομένων [συγγραμμάτων καὶ] συνταγμάτων. Διδασκαλιῶν Πίναξ. [Περὶ] τῶν Δημ. γλωσσῶν. Μηνῶν πρ. 3. Δημοκρίτου] Δημοκράτους Α. * V. Δημοκράτου V. 6. καὶ post ποταμῶν om. Α. E. * V. 8. Περὶ ἀνέμων] V. Kratoth. p. 165. 9. Θανμάτων τῶν εἰς ἑπ.] Legendae omnino sunt, quae de hoc opere observavit Bentleius in Callimachum p. 327. seqq. Küst. 10. τόπον E. 12. προτέρου] πρότερον B. Med. Mox Στατήφορος Α. 14. Om. vulg. 15. Κάλλιμος] Glossa Homérica. 16. Καλλίνικος] Sub Constantino [immo sub Gallieno] vixit. Vid. vv. Ἰουλιανὸς Δόμου et Γενέθλιος. Hemst. Eudocia p. 268. Σουητέριος] Σουητέριος Α. V. Σουητέριος B. E. Med. Mutavit Aldus.

qui de Insulis oratione poetica scripsit. Tantae fuit industriae, ut et quovis metri genere carmina scripserit et oratione soluta plurima composuerit: adeo ut libri eius numerum octingentorum superent. Vixit temporibus Ptolemaei Philadelphii, cui antequam commendatus est, litteras in exiguo vico Alexandriae Kleusinae docuit. vitam usque ad Ptolemaeum Euergeten produxit, cum ageretur Olympias CXXVII. cuius anno secundo ille regnum suscepit. Ex libris eius hos ascripsi: Iūs adventus. Nemeia. Argivorum origines. Arcadia. Glaucus. Klipides. Fabulae Saryricae. Tragoediae. Comaediae. Carmina. Ibis: in quo poemate Callimachus obscuritatem affectarat stilumque maledicum strinxerat in Ibin quendam, inimicum suum, qui fuit Apollonius, Argonauticorum scriptor. Museum. Indices eorum qui singulis in disciplinis claruerunt, eorumque quae scri-

pserunt, libris CXX. Tabula et descriptio auctorum, ab initio et secundum seriem temporum deducta. Index vocum doctarum ac librorum Democriti. Nomina mensium apud singulas gentes et urbes. Origines insularum et urbium, earumque nominum vicissitudines. De summis Europae. Mirabilia et incredibilia Peloponnesi et Italiae. De mutatis piscium nominibus. De ventis. De avibus. De summis orbis terrarum. Miraculorum quae per totum orbem terrarum sparsa sunt collectio. Καλλιμάχος. Callimachus Cyrenaeus, epicus poeta, superioris ex sorore nepos, filius Stasenoris et Megastinae, quae soror fuit Callimachi. Καλλιμένης. Κάλλιμος. Pulcher. Καλλίνικος. Callinicus, Gallii filius, Suetorius cognomine, Sophista, Syrus vel (ut alii tradunt) Arabs, sed revera Petraeus, docuit Athenas. scripsit

ἔγραψε πρὸς Λοῦπρον περὶ κακοζήλιας ἡτορικῆς, Πρὸς Φλωρινθίον Γαλιηνῶ, Πρὸς Κλεοπάτραν, Περὶ τῶν κατ' Ἀλεξάνδρειαν ἱστοριῶν βιβλία δέκα, Πρὸς τὰς φιλοσόφους αἰρέσεις, Περὶ τῆς Ῥωμαίων ἀναγεώσεως· καὶ ἄλλα τινὰ ἐγκώμια καὶ λόγους.

Καλινδοῦμενοι. κυλιόμενοι.

Καλλίνικος. ὁ Ἡρακλῆς.

Καλλιόπη. ὄνομα θεᾶς.

Κάλλιος. ὄνομα κύριον.

Καλλιπάρης. ἡ καλὰς παρειῶς ἔχουσα.

233 ¹Κάλλιππος, Ἀθηναῖος, φιλόσοφος, Πλάτωνος μαθητῆς· ὃς ἐν Συρακούσαις ἀνηρέθη τυραννεῖν ἐπιχειρήσας. πονηρὸς οὗτος ἰσθόρηται παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ καὶ Δίωνος τοῦ Συρακουσίου προδότης.

Καλλιρόην. κρήνην.

Καλλίτροον. καλῶς ῥέοντα.

Καλλισθένης. Δημοσίμου· οἱ δὲ Καλλισθένους· Ὀλύνθιος, μαθητῆς Ἀριστοτέλους καὶ ἀνεψιανοῦ· ὃν ἔδοκεν ἐπεσθαι Ἀλεξάνδρῳ τῷ Μακεδόνι. ὁ δ' ἐν γαλεάργῳ σιδηρᾷ βαλῶν ἀνείλεν ἄμα Νεάρχῳ τῷ τραγικῷ, διότι συναβούλευε μὴ ἐπιζῆταιν ὑπὸ Ἀθηναίων καλεῖσθαι δεσπότης. τινὲς δὲ αὐτὸν ὡς ἐπιβουλεύοντα Ἀλεξάνδρῳ ἀνηρέσθαι φασιν ἄμα Νεάρχῳ. Ἐδφυνὴς πρὸς τὸ αὐτοσχεδιάζειν καὶ ῥύμη πολλῇ φέρεσθαι. καὶ φέρεται λόγος, ὡς ὁ Καλλισθένης ὑπὸ φθειρῶν ὑπερβλύσεως καὶ ἐκβράσεως τὸν βίον καταστρέφει, καὶ μαρτυρεῖ ὁ Ἰαμβος οὗτος.

Καὶ φθειριῶσαν, ὡς ὁ πρὶν Καλλισθένης·

16 περὶ τῆς ἱατρικῆς τέχνης λέγων, ὡς ἡμέλητο πάνυ.

Καλλιστεΐα.

1. Λοῦπρον] Λοῦπρον Α. κακοζήλιας] Vide v. Κακοζήλια. 2. Γαλιηνῶ] Γαλιηνῶ Α. Γαλλίηνω Β. V. E. Edd. ante Kūst., qui tacite secutus est emendationem Ionsii Hist. Phil. III, 14, 5. nostri tamen loci memor in v. Μινουκιανός. Equidem dedi Γαλιηνῶ. Ceterum cf. Trebell. Poll. Gall. 11.
 3. φιλοσόφους] φιλοσόφους edidi cum A. E. ἀναγεώσεως quo tendat non assequor.
 6. Καλινδοῦμενοι] Vid. v. Δραστήριον. Plato Theaet. p. 149. Philostorgius p. 538. Tour. MS. Vid. Bergler. in Alciphron. I, 23. Hemsterhūs. in Luciani Nigrin. 30. Gaisf. Adde, si placet, Wyuēub. in Phaed. p. 209.
 7. Καλλίνικος] Vide vel Schol. Pind. Ol. IX, 1. et Reiff. in Artemid. p. 380. Ceterum gl. sedes invertenda.
 8. Μούσης] θεᾶς Α. Β. V. E.
 9. Κάλλιος] An leg. Κάλλιος? Menag. in Diogen. V, 52. Hemst. Immo Καλλιόπιος. ὄνομα κύριον] καὶ καλλιόπιος ὀνόματα κύρια E.
 10. Glossa Homericā: Καλλιπάρης * V.
 11. Κάλλιππος] Καλλιππου τέχνη Aristot. Rhet. II, 23, 21. Reines. Memorabilis dissensus Eudociae p. 272. Κάλλιππος. Σωκράτους μαθητῆς. φέρονται αὐτοῦ διάλογοι τρεῖς, Ἐβδόμη, Φρόνητος, Πινάξ· ἴσθι δὲ τῶν ἐν ἔδου διήγησις· καὶ ἄλλα τινὰ. Sed Πλάτωνος vindicat Diogenes III, 46.
 12. ὃς ἐν Συρακούσαις] Vide Athenaeum XI. p. 508. Kūst.
 13. παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ] In Dione p. 981. sq. Kūst.
 16. Καλλιρόην. κρήνην] Sic Photius. Καλλιρόην· κρήνην τὴν V. Καλλιρόη· κρήνη Α. Addunt edd. ἡ ἐν Ἀθήναις, ἧτις πρότερον Ἐννεάκρουτος ἐκαλεῖτο. Vid. Schol. Platon. p. 251. (484.) Duker. in Thucyd. II, 15. Gaisf. Interpolatio ducta ex v. Ἐννεάκρουτον. Nondum tamen omnis ut videtur corruptio sublata. Nam continua gl., quamquam est manifeste Homericā, cum ne ad Od. ῥ'. 206. quidem possit accommodari, suspicor et ex indicis V. et praecunte Zonara (p. 1150. Καλλιρόη. πηγὴ καλῶς ῥέουσα), restituendum esse: Καλλιρόην. πηγὴν τὴν καλῶς ῥέουσαν. Ceterum v. Eust. in Od. ε. p. 1545.
1. Καλλίτροον] Καλλίτροον Α. 2. Καλλισθένης, Δημοσίμ.] De hoc Callisthene vide Meursium in Chalcididum p. 34. ubi accuratior scriptorum eius catalogus, quorum quidem apud veteres mentio fit, exhibet. Kūst. 3. ἀνεψιανοῦς] Natus sc. ex eius consobrina Hero, Plut. Alex. 55. Reines. ἀνεψιανοῦς Β. V. E. 4. ἐπιζῆται] Accitum fuisse ab Alexandro ad prodenda eius acta memoriae narrat Iustin. XII. p. 143. cf. Val. Max. V, 2. Laert. V, 1. ut Suidas. Reines. 5. σιδηρᾷ βαλῶν] Leoni tandem obiectum dicit Laert. V, 5. Val. Max. IX, 3. Callisthenes mori iussus. Tatianus λόγῳ πρὸς Ἕλληνας de Alexandro: ὃστις Ἀριστοτέλειδός πάνυ τὸν ἑαυτοῦ φίλον, διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι αὐτὸν προσκυνεῖν, καθέλωξας ὡς περ ὄγκτον ἢ πάρδαλιν περιέφερα. cf. Iustin. XII. p. 149. et XV. p. 178. Philostrat. de V. Apollon. VII, 2. Plutarch. Alex. 55. Arrian. Anab. IV. p. 272. Curt. VIII, 9. Seneca Suas. I. occidisse Alex. dicit Callisthenem ob intempetivos et liberos sales. cf. Valer. Max. VII, 2. Theophrastus interitum sodalis sui Callisthenis deploravit: scripsit enim Καλλισθένην ἢ περὶ πένθους librum, quem etiam citat Alex. Aphrod. de Anima I. II. Reines. Vide Sto-Croix Examen p. 362 — 65. Locorum istorum partem dederat Kūsterus. 6. Νεάρχῳ] I. Νεάρχῳ. Vid. v. Νεάρχῳ. Reines. Sed vide Elmsleium ad Argum. Euripid. Med. p. 237. ed. sec. Λίσσανθρον memorat Schol. Luciani [D. M. XIV, 4.] T. I. p. 397. ubi vid. Hemsterhus. Gaisf. Is non improbat Suidam, etsi Nearchum tragicum cognovimus nullum. Haud dubie legendum Νεάρχῳ. αὐτῷ post δίοτι omisi cum A. ζῆτιν E. 8. Ἀλεξάνδρῳ] σὺν Ἀλεξάνδρῳ Β. V. 9. ἣν δὲ post Νεάρχῳ omisi cum A. B. * V. Oratio tamen neque continua, neque iis accommodata quae tradit Diogenes V, 39. 11. ὑπερβλύσις et ἐκβράσις; hoc saltem auctore lexicis reddenda. 16. Καλλιστεΐα] Sic vocabatur certamen, quo feminae apud Lesbios de formae praestantia contendebant, ut me docuit Scholiasta Homeri II. Ἦ. 129. Παρὰ Λεσβίοις ἀγὼν ἀγεται κάλλους γυναικῶν ἐν τῇ τῆς Ἥρας τεμένει, λεγόμενος καλλιστεΐα. Kūst. Addas Athen. XIII. p. 610. A.

ad Lupum de affectatione oratoria. Allocutionem ad Gallienum. Ad Cleopatram. Rerum Alexandrinarum lib. X. Adversus Philosophorum sectas. De Romanorum renovatione: item alia quaedam encomia et orationes. Καλινδοῦμενοι. Qui voluuntur. Καλλίνικος. Cognomen Herculis. Καλλιόπη. Nomen Musae. Κάλλιος. Nomen proprium. Καλλιπάρης. Genia decora. Κάλλιππος. Callippus, Atheniensis, philosophus, Platonis discipulus, qui Syracusis tyrannidem affectans interemptus est. Hic apud Plutarchum improbus et Dionis Syracusani proditor fuisse traditur. Καλλιρόην. Fontem pulchre decurrentem. Καλλίτροον. Καλλισθένης.

Callisthenes, Demotimi, vel ut alii Callisthenis filius, Olynthius, discipulus Aristotelis, eiusque consobrinus, quem in Alexandro Macedoni comitem dedit. Ille tamen una cum Nearcho tragico in ferrea cavea inclusum interfecit, quod ipsi suadebat, ut ne ab Atheniensibus se dominum vocari pateretur. sunt vero qui dicant eum cum Nearcho occisum fuisse propter insidias Alexandro structas. hic tum extemporali facultate dicendi valuit, tum motu actuoso. idem pediculis obrutus scatuisset eoque morbo vitam finisse dicitur: id quod etiam aenarius hic testatur: *Et pediculis scotentem, ut olim Callisthenes.* ubi loquitur poeta de arte medica, quam penitus negligi significare vult. Καλλιστεΐα.

Τοιγὰρ τῷ κρίναντι τὰ καλλιστεΐα Πριάπῳ
νεβρίδα καὶ χρυσὴν τήνδ' ἔθετο προχόν.

Καλλίσφυρος. ἢ καλοὺς πόδας ἔχουσα.

Καλλιφάνης, ὁ Παραβρύκοντος. ἐπὶ τῶν
προσποιουμένων πολυμαθεῖαν. οὗτος γὰρ ἀρχὰς ὁ
ποιημάτων πολλῶν καὶ λόγων συγγεγραμμένων
ἔχει τριῶν ἢ τεσσάρων στίχων ὑπαγγέλλων πολυ-
μαθείας δόξαν προσποιεῖτο.

Καλοκαγαθία. ἀγαθότης.

Καλόν. τὸ τελῆως σύμμετρον.

Καλὸν πρᾶγμα καλεῖ, ὅτι πρὸς τὴν ἑαυτοῦ
χρείαν συμμέτρως ἔχον. εἶδη δὲ τοῦ καλοῦ δ' ἀ-
δικιον, ἀνδρείον, κόσμιον, ἐπιστημονικόν· ἐν γὰρ
τοῖσδε τὰς καλὰς πράξεις συντελεῖσθαι. ἀνάλογον
δὲ καὶ τοῦ αἰσχροῦ εἶδη δ' ἀδικιον, δειλόν, ἀκο-
σμον, ἄφρον. λέγεται καλὸν τὸ ἐπαινετὸς παρε-
χόμενον τοὺς ἔχοντας ἀγαθὸν ἐπαίνου ἄξιον· ἐτέ-
ρωσ τὸ εὐ πεφυκέναι πρὸς τὸ ἴδιον ἔργον, καὶ τὸ
ἐπικοσμοῦν, ὅταν λέγωμεν μόνον τὸν σοφὸν ἀγα-
θὸν καὶ καλὸν εἶναι. λέγουσι δὲ μόνον τὸ καλὸν

ἀγαθὸν εἶναι, εἶναι δὲ τοῦτο ἀρετὴν καὶ τὸ μετέ-
χον ἀρετῆς. ὅπερ ἐστὶν ἴσον τῷ πᾶν ἀγαθὸν ἢ καλὸν ἔ-
εἶναι, καὶ τῷ ἰσοδυναμεῖν τὸ καλὸν τῷ ἀγαθῷ.
δοκεῖ δὲ πάντα τὰ ἀγαθὰ ἴσα εἶναι, καὶ πᾶν ἀγα-
θὸν ἐπ' ἄκρον αἰρετόν, καὶ μήτε ἀνεσιν μήτε ἐπί-
τασιν ἐπιδέχεσθαι. Καλὸν δὲ ἐστὶ καὶ τὸ δι' ὕψεως
ἢ δι' ἀκοῆς ἡδύ.

Κᾶλον. τὸ ξύλον. τὸν κάλω δὲ Ἀττικῶς.

Καλοπόδιον. σκυτικὸν ἐργαλεῖον.

10 Καλόπους. ἀπὸ μέρους καλή.

Κάλλος. συμμετρία τῶν ὁμοιομερῶν ἐν ἡμῖν
μερῶν, προσώπου, τραχήλου, χειρῶν, τῶν ἄλλων
μερῶν, ἃ ὕστερά ἐστι τῶν πρώτων δυνάμεων. τῷ
δὲ αὐτῷ λόγῳ δεικνύοιτο ἂν ἢ ἰσχυρὸς αἰρετωτέρα
τοῦ κάλλους. πρώτῃ γὰρ τὰ ὁμοιομερῆ ἐν ἡμῖν, ἐν
οἷς ἢ ἰσχυρὸς, τῶν ἀνομοιομερῶν, ἐν οἷς τὸ κάλλος.
ἕκαστον γὰρ τῶν ἀνομοιομερῶν ἐκ τῶν ὁμοιομερῶν
σύγκειται· οἷον τὸ πρόσωπον ἐξ ὀστέων καὶ νεύρων
καὶ σαρκῶν. διὸ καὶ συναναιρεῖται μὲν ἀναιρουμέ-
20νων, οὐ συναναιρεῖ δὲ ἀναιρουμένον.

1. Distichum Hedyli VI, 7. Anth. Pal. VI, 292. partim in v. Προχόν traductum. τὰ om. B. E. Προήπῳ] Προιάπῳ A. B. E. Anth. Pal. 3. Καλλίσφυρος] Od. ε. 333. 5. πολυμαθεῖαν et πολυμαθείας E. οὗτος γὰρ ἀρχὰς et quae sequuntur, Pearsono praecunte, monuit Küst. ex Athen. I. p. 4. C. esse deproptia. 6. λόγων] πολλῶν add. A. καὶ λόγων om. Ath. 9. Antiquissimus vocis auctor Aristophanes Daetal. 1. 10. Καλόν. τὸ τελῆως] Haec sunt verba Laertii VII, 100. Küst. Ubi τὸ τέλειον ἀγαθὸν (sic vulgg. edd., codd., quidam τὸ τελῆως ἀγαθὸν) ἢ τὸ τελῆως σύμμετρον. τελῆως dedi cum A. * V. 11. Καλὸν πρᾶγμα] Haec leguntur apud Laertium VII, 99. Küst. ὅτι ante καλεῖ Gaisf. tacite, firmante * V. Nos ordinem invertimus, vel Diogenem secuti: καλεῖ sc. Ζήνων τὸ ἀγαθόν. Ceterum non diffiteor utramque glossam sic mihi concinnandam videri: Καλόν. τὸ τελῆως σύμμετρον καλεῖ, ὅτι... ἔχον. 12. σύμμετρον E. ἔχει Diog. εἶδη δὲ τοῦ καλοῦ δ' et quae sequuntur usque ad ἐπίτασιν ἐπιδέχεσθαι, verba Laertii VII, 100. 16. καλὸν καὶ τὸ E. καλὸν μοναχῶς μὲν τὸ Diog. 18. δὲ omisi post ἐτέρως cum A. * V. 20. καὶ ante καλὸν om. B. Diog. edd. vetl. τὸ σοφὸν Med. addens post εἶναι: λέγουσι δὲ μόνον τὸ σοφὸν ἀγαθὸν καὶ καλὸν εἶναι, a Küst. relecta. Sed praeterea λέγουσι... ἀγαθὸν εἶναι om. * V. 2. ὄπαρ] ὄ... τὸ Diog. 3. εἶναι καλὸν] καλὸν εἶναι A. E. * V. Laert. Tum καὶ τῷ A. Hoc assumpto recepimus ἰσοδυναμεῖν e Diogene, qui mox τῷ καλῷ τὸ ἀγαθόν. Edd. καὶ τὸ ἰσοδύναμον. τῷ ἀγαθῷ — καὶ πᾶν om. V. Immo doxet — πᾶν om. * V. supra legens ἀγαθόν. 6. δέχεσθαι E. ἐπιδέχεται Med. καὶ om. B. V. E. 8. τὰ κάλω] τὸν κάλω V. An τὸν κάλω? Gaisf. Interim recepi noviciam illud (oportuit enim dici τὸ κάλω de genitivi forma) τὸν κάλω. Cf. Eust. in Od. ε. p. 1534. 9. Καλοπόδιον] Vid. Iungern in Polhnc. X, 141. 10. Καλόπους] καλοπούς: εὐφθάλμους Hesych. 11. Κάλλος. συμμετρία] Haec et quae sequuntur descripta sunt ex Alexandro Aphrod. in Topica p. 124. Küst. ὁμοιομερῶν] Scribendum est ἀνομοιομερῶν, ut recte legitur apud Alex. Aphrod. loco laudato. Küst. 20. οὐ συναναιρεῖ δὲ ἀναιρ.] In Paris. A. [et V.] sic scriptum est: οὐ συναναιρεῖται δὲ μὴ ἀναιρουμένων. Sed altera lectio praeferenda est, quam et Alex. Aphrodisiensis agnoscit. Küst. συναναιρεῖται δὲ ἀναιρουμένου B. ἀναιρούμενα Alex.

Quare de pulchritudinis praestantia iudicanti Priapo pellem
hanc cervinam et gutturnium dedicavit. Καλλίσφυρος.
Pulchris pedibus insignis. Καλλιφάνης. Calliphanes, Pa-
rabrycontis filius. de his dictum qui falsam variae eruditionis
speciem factant. hic enim dum multorum poematum et orationum
initia ad tres usque vel quattuor versus recitat, variae doctrinae
laudem affectabat. Καλοκαγαθία. Bonitas. Καλόν.
Quicquid apte concinnatum est. Καλὸν πρᾶγμα. [Sic
Stoici bonum] vocant, quod a concinna dispositione propriis usi-
bus est accommodatum. Honesti vero species sunt quattuor:
institia, fortitudo, temperantia, scientia. his enim honestas
actiones consummari dicunt. Pari etiam ratione turpitudinis
quattuor sunt species: iniustitia, timiditas, intemperantia, stul-
ticia. Honestum partim illud dicitur quod eos qui hoc praediti
sunt laudabiles reddit; partim sic appellatur habitus naturalis
ad munus suum exequendum; item, quod ornatus et decens est:
velut cum dicimus, solum sapientem esse bonum honestumque

Suidae Lex. Vol. II.

καὶ καλόν. dicunt autem id solum, quod honestum est, esse bo-
num: hoc autem esse virtutem et quod virtutis sit particeps. id
quod perinde est ac si dicant, omne bonum esse honestum, et
honestum idem valere quod bonum. Statuunt autem omnia bona
esse paria et omne bonum summopere esse appetendum, idque
nec remitti posse neque intendi. Καλόν etiam vocatur id quod
visu et auditu iucundum est. Κᾶλον. Lignum. κάλω vero
Attice formatum est. Καλοπόδιον. Instrumentum
sutorium. Καλόπους. Per synecdochen partis, pul-
chra. Κάλλος. Pulchritudo est concinna partium dissimilium
compositio, ut facies, colli, manuum, ceterorum mem-
brorum, quae primis facultatibus posteriora sunt. eadem au-
tem ratione demonstrari queat, robur esse magis expetendum
quam pulchritudinem: similes enim partes, in quibus robur
consistit, priores sunt dissimilibus. unaquaeque enim par-
tium dissimilium e similibus constat: velut facies ex ossibus,
nervis, carnibus; quibus sublati et ipsa tollitur: non contra.

Καλὸς καὶ ἀγαθός. λέγεται κατὰ συναλοιοφῆν, οὐχὶ καλὸς καὶ ἀγαθός. Καὶ καλὸς ὁ ἐρώμενος. Καὶ ἦν τῷ μὲν ἐραστῇ Μέλῃτος ὄνομα, τῷ καλῷ δὲ Τιμαγόρας. Τὸ μὲν καλὸς ἐπὶ τῆς ἐν σώματι ὄρας, τὸ δὲ ἀγαθὸς ἐπὶ τῆς ἐν ψυχῇ.

[Ὅτι ἀπὸ συντάξεως ὀνόματα γίνονται· καλὸς καὶ ἀγαθός, καλοκαγαθία· θεὸς καὶ ἐχθρός, θεοεχθρία.]

Καλοῦ εἶδη τρία· δίκαιον, ἀνδρείον, ἐπιστημονικόν.]

Καλοῦμεθ' αὐτάς. ἀντὶ τοῦ εἰς δικαστήριον ἄξιον.

Καλοῦμενός τε καὶ ἄκλιτος ὁ θεὸς παρέσται. χρῆσμός δοθεὶς Λακεδαιμονίοις.

Καλώδιον. σχοινίον.

Καλώνδας. ὄνομα κύριον.

Καλλωπίζομαι. δοτικῇ.

Καλλώπισμα.

Κάλως. σχοινίον. καὶ παροιμία· πάντα κίων κινεῖν. τροπικῶς ἀπὸ τοῦ ἰστοῦ λέγει. ἀπλοῦν 20 σε δεῖ τὰ ἄρμενα· τουτέστι, πάντα κινεῖν, ὑπερ

τοῦ περιγενέσθαι αὐτοῦ. Καὶ κάλως, κάλω, Ἄτικῶς. Ἀριστοφάνης Βατραχοίς·

Μία μὲν ἐστὶν ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου.

ἀπὸ εὐθείας τῆς κάλω.

6 Καλῶς. ἀντὶ τοῦ εὐσεβεῶς καὶ φιλανθρωπίως παρὰ Θουκυδίδη· Οἷς κόσμος καλῶς τοῦτο δρῶν. τουτέστι τὸ ληστέειν. οὔτε γὰρ βούν ἀροτήρα ἐλεηλάτουν, ἢ ἐκλεπτον νυκτός, οὔτε μετὰ φόβον ἐποίουν τὴν ληστείαν.

10 Καλῶ σε. αἰτιατικῇ.

"Καλῶς. τοῦτο ἐπὶ παράτησει καὶ ἀρνήσει 25 χρῶνται. εἰρηκότος γὰρ τοῦ Διονύσου πρὸς Ἐδριπίδην,

Ἐπίθες καὶ σὺ δὴ λιβανωτόν,

15 ἐπήγαγε,

Καλῶς·

ἕτεροι γὰρ εἶδιν οἷσιν εὐχομαι θεοῖς.

διὸ λέγει ὁ Διονύσος·

Ἴδιοί τινές σοι, κόμμα καινόν;

20 Εἰ καὶ τὰ λοιπὰ προσέσχε καλῶς τε καὶ εὐ.

Καλπάζειν. τὸ ἄβρῶς βαδίζειν.

1. Sic Photius. κατὰ συναλοιοφῆν] Contra Suidam disputat Wesselingius Diatr. de Iudaeorum Archont. p. 11. Gaisf. 3. Καὶ ἦν] Locus Aeliani: vide v. Μέλῃτος. Unde confirmatur Μέλῃτος, quod praebet V: nam reliqui libri Μέλῃτος. Ceterum ista sapient observationem institutam: nec putamus, abiectis etiam illis, quae cancellis nos circumscriptissimas, ad conditorem lexicis quicquam redire praeter haec, Καλὸς καὶ ἀγαθός — καὶ ἀγαθός. τὸ μὲν καλὸς — ἐν ψυχῇ 6. Ὅτι ἀπὸ συντάξεως] Observationem ex v. Ἀνημιωβολία ductam recens accessisse vel eius repetitio post v. θεὸς ἀπὸ μηχανῆς arguit. Ὅτι Gaisf. tacite cum *V. γίνονται] γίνονται A. E. Tum οἷον καλὸς E. 9. Καλοῦ εἶδη τρία] Vide paulo ante v. Καλόν, ubi rectius quaeritur, non ut hic tres tantum species honesti recensentur. Kist. 11. Καλοῦμεθα αὐτούς] Scribe Καλοῦμεθ' αὐτάς. Quomodo recte legitur apud Aristoph. Eccles. 859. (892.) unde haec verba decerpit Suidas. Quae sequuntur sunt verba Scholiastae, sed quae hodie cum multis aliis desiderantur. Toup. Καλοῦμεθ' αὐτάς A. V. x. αὐτοῦ E. αὐτάς ut videtur Ox. 13. Καλοῦμενός τε καὶ ἄκλ.] Vide quae diximus supra v. ἄκλιτος. Kist. 14. δοθεὶς] ἔστι δοθεὶς τοῖς E. 15. Καλώδιον] Aristoph. Vesp. 378. In fine addit V. καὶ κάλως κάλω Ἄτικῶς. 16. Καλώνδας] Vide vv. ἄματος et Ἀρχιλοχός. 17. 18. Om. vulg. 19. καὶ ἡ παροιμία V. De proverbio Toupinus quaedam in v. Πάντα κίων κίων: quibus adde Schaeferiana in Bos. p. 250. Ceterum haec magnam partem fluxerunt a Schol. Aristoph. Eq. 753. 20. κινεῖν om. B. E. λέγεται] λέγει A. V. Schol. Arist. ubi ὡς ἐπὶ τοῦ ἰστοῦ λέγει. 21. κινεῖν] κινῶν B. V. E. pr. Mox γινέσθαι A.
2. Ἀριστοφάνης Βατραχοίς v. 121. 3. γὰρ post μὲν, omissum etiam v. θρανίου, inseruerant vulgg. edd. 5. Καλῶς. ἀντὶ τοῦ εὐδ.] E Schol. Thucydidis I, 5. 10. Om. vulg., neque iniuria. 11. Καλῶς] Partim e Schol. Aristoph. Ran. 914. Cf. Phrynich. Segu. p. 49. Ceterum quae Küsterus dixit de formula καλῶς sive benigne gratiam recusantis, ea nihil attinuit repeti post annotationem Valck. in Phoen. 406. τούτῳ] τοῦτο A. V. E. edd. vett. Mutavit Portus. Vid. Elmsleium in Schol. Soph. Oed. Tyr. I. Gaisf. 12. γὰρ δὴ] δὴ omisi cum A. V. Nam videtur illud ad Aristophanis dictum esse revocandum, ubi legendum, nisi fallor, [Ἐπίθες] ἐπίθες καὶ δὴ σὺ λιβανωτόν. 19. εἶσθ] σοι cum V. Gaisf. 20. Εἰ καὶ τὰ λ.] In versione stellulis notavit Küsterus, ut sibi non intellecta: vertit Hemsterhusius, Etsi quod ad cetera recte sane attendit mentemque adhibuit. Rariorem formulam καλῶς τε καὶ εὐ confirmat Heind. in Pl. Cratyl. 122. 21. Καλπάζειν] ἄβρως male Zon. p. 1171. Attingit Salmasius in Iul. Capitolini Maxim. p. 11.

Καλὸς καὶ ἀγαθός. Per synaloephen sic dicitur, non καλὸς καὶ ἀγαθός. Et καλός, amasius. Et amatori nomen erat Meletus, amato autem Timagoras. Et καλός quidem de corporis, ἀγαθός vero de animi pulchritudine dicitur. [Nomen saepe componuntur: ut e καλός et ἀγαθός fit καλοκαγαθία, e θεός et ἐχθρός θεοεχθρία. Honesti tres sunt species, iustitia, fortitudo, scientia. Καλοῦμεθ' αὐτάς. In ius eas vocabimus. Καλοῦμενός. Vocatus et invocatus deus aderit. Oraculum Lacedaemonis redditum. Καλώδιον. Funiculus. Καλώνδας. Nomen proprium. Καλλωπίζομαι. Aptum dativo. Καλλώπισμα. Κάλως. Funis. Et proverbium, omnem funem movere, per translationem a malo navis ductam. Oportet lo explicare vela: id est,

omnia tentare, ut eum superes. Et κάλως, κάλω, Attice. Aristophanes Ranis: Una quidem ratio constat scabello et laqueo. Καλῶς. Pie et humaniter apud Thucydidem. Quibus decorum erat atque legitimum eam vitam exercere. Veteres enim praedones neque bovem aratorem abigebant, neque nocui furabantur, neque latrocinia sua caedibus infamia reddebant. Καλῶ σε. Aptum accusativo. Καλῶς. Hoc adverbio utimur, cum aliquid recusamus vel negamus. iam cum Bacchus ad Euripidem dixisset: Impone tu quoque tus, Euripides subiungit: Recte. sunt enim alii dii, quibus vota facio. quare Bacchus respondet: Suntne tibi prius quidam motus monetae? † Etiam si mentem diligenter et ut oportet ad ceteras res advertit. Καλπάζειν. Molliter impedere.

Κάλπις. ὕδρια.

Καλοί. Ἀριστοφάνης.

Ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφον Ἀθηναῖοι καλοί.

Ἴδιον ἔραστῶν ἦν τὸ τὰ τῶν ἐρωμένων ὄνόματα γράφειν ἐν τοῖς τοίχοις ἢ δένδροις ἢ φύλλοις δένδρων, οὕτως ὁ δεῖνα καλός.

Καλυδῶν, Καλυδῶνος. πόλις. Καὶ Καλυδῶνιος πορθμός.

Κάλυκας. σύριγγας. ῥόδα κεκαλυμμένα.

Κάλυμνος. ὁ ἐν Αἰγύπτῳ σίτος. ἀντὶ τοῦ 10 Καλυμνίου. ὁ γὰρ Φιλιάδελφος ἐκ Καλυδῶνος μετήγαγε τὸ σπέρμα. Ὁ Ἀπολλόδωρος φησι λέγεσθαι Καλυδῶνας, ὡς καλύβας.

Καλλύνων. Χθῆς μὲν καὶ πρώην δεδρακότες τοῦ καπηλείου, καὶ τοῦ τὰ βιάθρα καλλύνειν, καὶ 15 τοῦδαφος κορεῖν.

Κάλλυντρα. κόσμητρα. Ἀντὶ δὲ τοῦ δόρατος κάλλυντρον φέρων, καὶ κόσκινον ἀντὶ τῆς ἀσπί-

δος, καὶ κόφινον ἀντὶ κρένουσ, ἐπὶ ὄνου καθήμενος.

Κάλυξ. ἄνθος ῥόδου μεμυκός.

Καλύπτω. αἰτιατικῆ.

Καλυψώ. ὄνομα κύριον ἢ μὴ ἀπλή, καλύπτοισα δὲ τὸ διανοοῦμενον. δολόεσσαν γὰρ λέγει αὐτὴν Ὀμηρος.

Κάμαξ. χάραξ, δροφὸν ξύλον. λέγεται θηλυκῶς. Οἱ δὲ Πάρθοι στρέφουσιν ὀπίσω τοὺς ἵππους, περὶ τοῖς αὐτῶν ἀγχεσί τὰς κάμακας ἐλίξιντες. Καὶ αὐθις.

Ἴ Μυρία, καὶ δολιχὰς δεξαμένη κάμακας. 236

Οἱ δὲ βάρβαροι δρεπανηφόροι κάμακι τὸ σχοινίον, ᾧ εἶχετο ἢ ναῦς, διακόπτουσι. Ζῆται καὶ ἐν τῷ Χιλιόστῳ.

Καμαρίνα καὶ Γέλα πόλεις Σικελίης. Καὶ Καμαριναῖος, ὁ πολίτης.

Καμαρίνοι. ὄνομα ἔθνους.

1. κάλλη Phot. Lex. Bachm. p. 267. et Zon. p. 1156. qui formulam epimerismi hic obscuratam fuisse docet. ὕδρια] ἰδρύα V. qui inter vsa. ἦγουν τὸ καθήριον. (κυρδάριον *V.) 2. Καλός E. Ἀριστοφάνης Acharn. 144. 3. τείχος V. et sic infra, τείχος *V. ἔγραφον] immo ἔγραψ. Mox Ἀθηναῖοι καλός A. B. V. Ἀθηναῖοι καλός E. 4. τὰ τῶν ἐρωμένων ὄνόματα γράφειν ἐν τοῖς τ.] De hoc more veterum notaanda sunt verba Eustathii in Il. ζ. p. 633. Χρήσιμον δὲ εἰς τὸν παρόντα τόπον καὶ τὸ παλαιὸν ἔθος, καθ' ὃ δένδροις ὄσα καὶ πύλας ἐνεκόλαπτον οἱ παλαιοὶ τὰ τῶν φιλομένων ὀνόματα, ὡς εἰ περ' ἔρωτες ἢ νύμφαι ὄρειναι τοῦτο ἔποιον· οἶον, ἢ θεῖνα καλή, ὃ θεῖνα καλός· ὄθεν λαβὼν Εὐριπίδης ἔφη τὸ, μὴ ἂν ἀγαθὰς εἰπεῖν τὰς γυναῖκας, οὐδ' εἰ περὶ τοῦτου τὴν ἐν ἴδῃ γραμμάτων πλήσει τις πείκην. Ad eundem morem referenda sunt verba illa Comici Vesp. 97. Καὶ γὰρ ἄ', ἂν ἴδῃ γέ που γεγραμμένον τὸν Πυριλάμπου ἐν θύρῃ Δῆμον καλόν. Enarrator ad eum locum: Ἐλέγραφον δὲ οἱ Ἀθηναῖοι τὰ τῶν καλῶν ὀνόματα οὕτως· ὃ θεῖνα καλός. ἔγραφον δὲ καὶ ἐν τοίχοις καὶ ἐν θύραις καὶ ὄνου τύχη. Ceterum ad morem illum veterum, de quo diximus. pertinet etiam quod de Phidia refertur, eum nempe in digito Iovis Olympii inscripsisse ἱαντάκης καλός: ut testis est Suidas infra v. Ῥαμνοσία. Vide eundem v. Ὁ θεῖνα καλός. Küst. Adde Valck. in Callim. p. 211. et Böttigerum Griech. Vasengem. 3. p. 67. sqq. 5. φύλλοις etiam Schol. Aristoph. Apparet γλοιόις dicendum fuisse. 6. καλός] καλός E. ὃ καλός V. 7. Καλυδῶνιος πορθμός] Vid. Bergler. in Alciph. l. 18. Gaisf. 9. Pertinet ad Homerum Il. σ'. 401. ubi v. Schol. ῥόδα κεκαλυμμένα om. Photius et Lex. Seg. 10. Κάλυμνος] Eadem refert Etym. M. 11. ἐκ Καλυδῶνος] Sic habent omnes editiones. Sed scribendum est Καλυδῶν, ut apud Etymologum. Küst. μετήγαγε] μετήγαγε τὸ σπέρμα. Νήσους περὶ Καλυδῶνας ἄς ὁ Ἀπολλόδ. Etymol. Postrema spectant Il. β'. 677. ubi Schol. Ven. Καλυδῶνας. ὡς καλύβας ἀγνωστίον. 12. Ὁ Ἀπολλόδωρος] ὡς Ἀπολλόδωρος A. E. ὡς ὁ Ἀπ. V. Latet ὡς Ἀπ. 14. Χθῆς μὲν καὶ πρώην δεδρακότες τοῦ καπ.] Locus ex integra Eunapii narratione decerptus, quam exhibet v. Ρουγῖνος. 15. τοῦ τὰ βιάθρα tacite Küstigerus: τοῦτου βιάθρα libri. καλλύνων V. (καλλύνω *V.) E. 16. κορεῖν] ἦγουν φιλοκαλλίειν inter vers. V. 17. Κάλλυντρα] κάλλυντρα B. E. κάλλυντρα Med. cum Photio. 18. ἀντὶ τοῦ ἀσπίδα B. E. Med. 4. Om. vulg. 5. Καλυψώ] Eadem fere habet Etym. M., Suidae tamen, si recte sentio, parum consentanea. θεῖς] κύριον A. V. E. 6. τὸ om. B. E. 7. Ὀμηρος Od. η'. 245. Quae subaequebantur glossae: Κάλλη. βοιάνη τις, δι' ἧς ἢ πορφύρα βάπτεται. Καλχαίνειν. κατὰ βιάθος μεριμνᾷν. καὶ κάλλη, ἢ πορφύρα. ὄθεν καὶ πορφύρειν, τὸ μεριμνᾷν: delevit Gaisf. cum A. B. V. E. ut depromptas ex Etymol. M. sive Zon. pp. 1152. 1171. 8. V. Eust. in Il. σ'. p. 1163. 9. στρέφουσιν A. B. V. E. Med. 10. περὶ ταῖς *V. 12. Versus Mnasalcae Ep. IV, 4. Anthol. Pal. VI, 125. 14. Ζῆται tacite Gaisf. addidit cum *V. 16. Καμαρίνα edd. ante Gaisf. Γέλλα] Γέλα A. V. E. Horum priora sumpta sunt ex Schol. Aristoph. Acharn. 606. repetitaque sub v. Γέλα. 18. Καμαρίνοι] Καμαρίνος E. Hand scio an obscura gens Καμαρινῶν significetur, de qua diximus in Dionys. 700.

Κάλπις. Situla. Καλοί. Aristophanes: In parietibus scribebatur: Athenienses pulchri. Proprium erat amatorum, nomina eorum quos amabant in parietibus aut arboribus aut corticibus arborum scribere hunc in modum: Hic vel ille formosus. Καλυδῶν. Calydon, urbs. Et Calydonium fretum. Κάλυκας. Circuleae. vel rosae calycibus tectas. Κάλυμνος. Fragmentum Aegyptium: pro Καλύμνιος. Philadelphus enim ex insula Calydonis semen in Aegyptum transtulit. Apollodoros tradit Καλυδῶνας dici ut καλύβας. Καλλύνων. Qui nuper admodum ex cauponia profugerant, ubi scamna mundarant et parimentum verterant. Κάλλυντρα. Scopae. Pro hasta

scopas, pro clipeo cribrum, pro galea cophinum ferens et astipino insidens. Κάλυξ. Flos rosae conclusus. Καλύπτω. Aptum accusativo. Καλυψώ. Nomen Deae, sic vocatae, quod non caset simplex, sed mentem suam dissimulare. Homeus enim eam dolosam vocat. Κάμαξ. Palus, lignum rectum. est generis feminini. Parthi vero equos retro connuntunt, circa cervices perticas rotantes. Et alibi: Quae [saxa] innumera hastasque longas excepi. † Barbari vero pertica falcata funes, quo navis retinebatur, scindunt. Vide etiam in v. Χιλιόστῳ. Καμαρίνα et Γέλα, urbes Siciliae. Et Camarinae, Camarinae civis. Καμαρίνοι. Nomen gentis.

Καμασηνός. ἔθνικόν.
 Καματηρούς. κεκοπιακός. Μήπως κα-
 ματηρούς καὶ πνευστιῶντας ἀκμήσι παραδῶ τοῖς
 βαρβάροις.
 Κάμεια. ὄνομα πόλεως.
 Καμειραία ἰσχάς. Βάβριος.
 Μικρὸν δ' ἐπισχῶν, εὐτ' ἔσωθεν ἐκκύψας
 ψαύειν ἐμελλεν ἰσχάδος Καμειραίας —
 Ὅτι Ἀναξανδρίδης ὁ Ῥόδιος ἐν Καμειρῶν ἦν.
 Καμηλαύκιον. Ῥωμαίων ἡ λέξις. ῥηθεῖη δ' 10
 ἂν καὶ Ἑλληνιστὶ παρὰ τὸ τὸ καῦμα ἐλαύνειν.
 Κάμηλος. τὸ ζῷον. Ἀριστοφάνης.
 Πῶς ἄνευ καμήλου Μῆδος ὦν ἐξέπτατο;
 ἔπει διὰ καμήλων ἦλθον οἱ Μῆδοι εἰς τὴν Ἑλλάδα.
 Καὶ καμηλίτης βοῦς οὕτω κυλούμενος. Κάμιλος 15
 δὲ τὸ παχὺ σχοινίον.
 Κάμιλλος. ὄνομα κύριον. ὁ Ῥωμαίων στρα-
 τηγός. ζῆται ἐν τῷ Ἀχιλλεῖος εὐχῇ.

Κάμινος.
 Κάμιρος. ὄνομα κύριον. καὶ ὄνομα πόλεως.
 Κάμνειν. ἐπὶ τοῦ ποιεῖν καὶ ἐργάζεσθαι, καὶ
 ἐπὶ τοῦ νοσεῖν λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀποθανόντων.
 5 Εἶδωλα καμόντων.
 προςλαβὸν δὲ τὴν ἀπὸ πρόθεσιν σημαίνει τὸ ἀπει-
 πεῖν καὶ ἀπαγορευθῆναι καὶ ἀπογνῶναι, οἶον· Ἀπέ-
 κριμον νουθετῶν, κάμων, παραινῶν.
 Καμμονίη. ἡ ἐκ μονομεροῦς νίκη.
 Καμόντων. τῶν νεκρῶν.
 Εἰ καὶ σοὶ βέβριθεν ὑπ' εἰδῶλοισι καμόντων
 ὀλκᾶς.
 Κάμμορος. ὁ τυλαίτωρος.
 Καμπανία. χώρα.
 Κάμπη.
 Καμπιδήκτωρ.
 Κάμπιος δρόμος. δρόμοι τινὲς ἦσαν κάμ-
 πιοι, οὐκ εὐθεῖς καὶ ἀπλοῖ, ἀλλὰ καμπῆς ἔχοντες.

1. Cf. Sturz. in Empedocli. p. 606. Καμασηνὴ Arcadius p. 111. de quo v. Röther. in Lydum p. 150. 2. Μήπως καματηρούς] Lo-
 cus, quod Tourpius monuit, Arriani Exped. Alex. V, 16, 2. nonnullis immutatis. 5. Huic gl. subiecit Κάμπη *V. 6. Καμει-
 ραία] Καμηραία E. bis. Βάβριος ed. Tyrwh. p. 40. 7. εὐτ' ἔσωθεν ἐκκύψας] Legendum, εἰτ' ἔσωθεν ἐκκύψας. Tour. I.
 p. 305. assensente Gaisf. Sed hos refellit narratio Bodleiani codicis apud Tyrwh. p. 11. coll. Fug. CXXI. 9. Ὅτι Ἀναξανδρί-
 δης] Repetita de v. Ἀναξανδρίδης. Ὅτι Ἀ. clam Gaisf. cum *V. Ἀναξ. δὲ reliqui. 10. Καμηλαύκιον] Vide Schol. Ari-
 stoph. Acharn. 438. Küst. Ibi καμηλαύκιον. Vid. Du Cang. Gl. Gr. et Suicer. Thes. Eccl. in v. Gaisf. Addas Etym. M. p. 487.
 11. τὸ alterum add. *V. 12. ἀχθοφόρον ante ζῶον om. A. B. V. E. Etym. M. p. 487. f. Ἀριστοφάνης Av. 280. 13. Μῆ-
 dos] ἦγον Τούρος inter vs. V. qui mox supra ἐξέπτατο habet ἐπέτασεν. 15. Κάμιλος δὲ] Ex Schol. Aristoph. Vesp. 1030.
 Huc spectant verba illa Theophylacti in Matth. XIX. Τινὲς δὲ κάμηλον οὐ τὸ ζῷον φασιν, ἀλλὰ τὸ παχὺ σχοινίον, φ' ἰσχύεται οἱ
 ναῦται πρὸς τὸ ἄρπεν τὰς ἀγκύρας. Locum hunc acceptum refero Pearsono. Küst. 17. Κάμιλλος] Om. B. E. Glossam
 superiori iungendam esse docet Herodian. Epimer. p. 176. 18. ζῆται tacite Gaisf. addidit cum *V.
 1. Om. vulg. 2. Κάμιρος] Haec quo tendant significavit vel Eust. in II. β'. p. 315. Deest gl. B. E. 3. Κάμνειν. ἐπὶ τοῦ
 ποιεῖν et quae sequuntur, leguntur etiam apud Etymologum. 4. νοσεῖν] καὶ κοπιᾶν addit E. δὲ ante καὶ om. A. B. V. E.
 Interim maiorem distinctionem sustulimus ante λέγεται positam. 5. Εἶδωλα καμόντων] Homerus Od. l'. 476. 6. προςλαβῶν
 V. Med. προςλαβάνον Etym. 8. νουθετῶν, κάμων, παραινῶν] κάμων, νουθετῶν B. νουθετῶν καὶ κάμων νουθετῶν
 E. Quibus collatis cum Etym. scriptura manifestum sit esse reponendum: Ἀπέκριμον νουθετῶν καὶ Ἀποκρίμων παραινῶν.
 9. Καμμονίη] Ex Schol. Homeri II. γ'. 257. coll. ψ'. 661. ubi legendum ἀλλ' ἡ ἐκ πολέμων. 11. Εἰ καὶ σοὶ βέβριθεν] Versus
 Archiae Ep. XXXIV, 3. Anthol. Pal. VII, 68. Sed glossam cum *V. reponat post v. παραινῶν, haec quin lectorum diligentia sub-
 iecerit hand dubitamus. 13. Glossa Homerica, de qua cf. Eust. in Od. α. p. 1389. 15. Κάμπη] Amos IV, 9. Κατέφαγεν ἡ
 κάμπη. Ubi Vat. κάμπη. Fort. supplend. Κάμπη: Βροῦχος. Suidas supra: Βροῦχος: κάμπη. Procop. p. 334. Tour. MS. Vide
 Arcad. p. 113. 16. Καμπιδήκτωρ] Miseret me Porti, qui voce hac erucarum morsorem vel devorantem significari puta-
 bat, quasi a κάμπη et δάκνω: cum dictum sit pro eo quem Latini campidoctorem appellant (unde καμπιδόκτωρ potius a Suida
 dici debuisset): de cuius vocis significatione vide Valesium in Amm. Marcell. XV, 3, 10. Küst. Καπιδίκτωρ V. Vox mendosa,
 quam imperitis hominibus acceptam referimus, si quidem *V. hanc gl. sequenti postponit. 17. Κάμπιος δρόμος] Scho-
 liastra Aristoph. Pac. 904. Κάμπιος δρόμος, οὐκ εὐθεῖς καὶ ἀπλοῦς, ἀλλὰ καμπῆς ἔχων. Hinc Suidas sua mutuatus est. Küst.
 Eadem Photius, Hesychius et Zenob. IV, 47.

Καμασηνός. Nomen gentile. Καματηρούς. Defatigatos. Ne milites defatigatos barbaris integris obit-
 ceret. Κάμεια. Nomen urbis. Καμειραία ἰσχάς. Camiraea ficus. Babrius: Paulisper autem moratus, cum
 capite evaserto gustaturus esset ficus Camiraeas. — Ana-
 xandrides Rhodius erat Camiraens. Καμηλαύκιον. Vox Latina. Potest tamen etiam Graeca notatione deduci ab eo
 quod est καῦμα ἐλαύνειν [aestum propulsare]. Κάμηλος. Camelus. Aristophanes: Quomodo sine camelo, Medus cum
 sit, huc advolavit? Medii enim camelli vecti in Graeciam per-
 nerunt. Et bos Camelites, ita vocatus. Κάμιλος vero per τ
 crassus funis. Κάμιλλος. Nomen Imperatoris Romani.

Quaere sub v. Ἀχιλλεῖος εὐχῇ. Κάμινος. Κάμιρος. Nomen proprium. Est nomen urbis. Κάμνειν. Facere et
 elaborare. item de aegrotis dicitur et de mortuis. Umbræ de-
 functorum. Cum autem praepositionem ἀπό assumit, significat
 defatigari, molestiae succumbere, animam despondere; ut: De-
 fatigatus sum admonendo: et, Defeci inter hortandum.
 Καμμονίη. Victoria singulari certamine reportata. [Κα-
 μόντων. Mortuorum. Quomodo cymba tua referta sit umbris
 mortuorum.] Κάμμορος. Aerumnosus. Καμπανία.
 Campania, regio. Κάμπη. Καμπιδήκτωρ. Campi-
 doctor. Κάμπιος δρόμος. Erant quidam cursus, κάμ-
 πιοι vocati, qui non erant recti simpliciores, sed flexuosi.

Κάμπω. Ὡδὰς ἔκαμπεν, ὀπόσας ὁ Νέρων ἐλύγισε τε καὶ ἔστρεψε.

Κάμπω σε. αἰτιατικῆ. ἀντὶ τοῦ μαλακίζω τὴν ψυχὴν σου.

237 ¹Καμπύλα τόξα. Ὀμηρος. συνέμιξε τὸν κατὰ τοῦ τόξου λόγον τῷ κατὰ τῶν βελῶν. καμπύλα μὲν γὰρ τὰ τόξα, τουτέστιν ἐπικαμπῆ· πεπτεῶτα δὲ ἄλλυδις ἄλλη τὰ βέλη. ὡς χοῖνιξ τὸ μέτρον καὶ τὸ μετρούμενον, καὶ κοτύλη ὁμοίως.

Καμπυλιάζειν. κάμπτειν καὶ στρέφειν.

Καννάβη.

Καναστραῖα. κοιλὰ τινα ἀγγεῖα.

Καναχηδόν. μετὰ κτύπου.

Κανδάκη. ἡ τῶν Αἰθιοπῶν βασίλισσα. καὶ ζῆται ἐν τῇ Ἀλεξάνδρου ἱστορίᾳ.

Κανδήλα. παρὰ τὸ καεῖν δῆλα.

Κάνδυλος. βρώμα διὰ μέλιτος καὶ γάλακτος σκευαζόμενον· ὡς καὶ ἀβυρτάκη ἐρόκων βρώμα. καὶ ζῆται ἐν τῷ Ἀκρόδρου.

Κάνδυς. χιτῶν Περσικός. Ἀποδόσαντες δὲ τὸν κἀνδον, καὶ τὰς ἀναξυρίδας ἐξεκλύσαντες, καὶ τὸν πῖλον ἀφελόντες.

Κάνναις καὶ καλάμαις χρῶνται οἱ Νομάδες εἰς τὴν σκηνοποιίαν.

10 Κάνεον. τὸ κανίσκιον. καὶ Κάνειον, ὁμοίως.

Κάνης. ὁ ψλαθος. καὶ κλίνεται κἀνητος.

Κανηφόροι. Φιλόχορος φησὶν ὡς Ἐριχθόρου βασιλευσάντος πρῶτον κατέστησαν αἱ ἐν ἀξιώματι 16 παρθένοι φέρειν τὰ κανὰ τῇ θεῷ, ἐφ' οἷς ἐπέκειτο

- Κάμπω] Κάμπω V. mox ἔκαμπεν et ἐλύγισε, sed ἐλύγισε *V. κάμπτειν ἀντὶ τοῦ θραύειν Phot. Ὡδὰς ἔκαμπεν] Haec sunt verba Philostrati de Vita Apollon. IV, 39. ubi verba sunt de citharoedo quodam, qui Romae carmina Neronis mercede cantare solebat. Significat hic autem κάμπτειν in cantandis carminibus vocem varie inflectere, et molli quadam modulatione uti, quod facere solent illi, qui artis suae peritiam ostendere volunt. Hesychius: Κάμπτειν, τὸ ἐν τῇ ᾠδῇ καμῖπας ποιεῖν. Respexit grammaticus ille, uti et Philostratus, ad locum illum Aristoph. Nub. 966. *Ἐὶ δὲ τις αὐτῶν βωμολογεύσεται ἢ κάμψαιεν τινα καμῖπην, Οἷας οἱ νῦν τὰς κατὰ φρονίην, ταύτας τὰς δυσκολοκάμπτους, Ἐπιτρέβετο τυπτόμενος πολλὰς, ὡς τὰς Μούσας ἀγανίζων.* Küst. καὶ κακῶς ἔστρεψε Philostr. 3. Κάμπω σε] Aitigit Boissonnad. in Eunap. p. 459. 5. Καμπύλα τόξα. Ὀμηρος] Homerus cum aliis locis tum Il. γ' 17. Suidas autem sua petit ab Schol. Ven. συνέμιξε] Interprete Küstero, qui sensum potius quam verba se spectasse profitebatur: *Vocabulum τόξα pro sagittis posuit, et tamen epithetum ei tribuit, quod arcui proprie convenit. καμπύλα enim, id est incurva, de arcu proprie dicitur. at illa, πεπτεῶτα δ' ἄλλυδις ἄλλη, non arcui sed sagittis conveniunt. Eodem modo choenix et mensura dicitur et res mensurata: et cotyle pariter.* 6. λῦγον A. 7. τόξα] καὶ τόξα V. et Schol. Ven. πεπτεῶτα] πεπτηῶτα A. E. πεπτηῶτα V. (πεπτηῶτα *V.) et fortasse B. πεπτεῶτα dedi cum Schol. Ven. 8. ἄλλη] ἄλλα E. μέτρον] μετροῦν Schol. Ven. et Eust. 11. Glossam suspectam om. vulg. Κανάη Med. 12. Καναστραῖα] Καναστρέα V. Emendandum opinor Καναστρα. Vide Polluc. X, 85. 86. 13. κατὰ κτύπον] μετὰ κτύπου *V. B. Med. Zon. p. 1179. μετὰ κτύπων E. 15. ζῆται] ἔστιν *V. qui cum hanc gl. ante v. Καναστραῖα reponat, serius eam accessisse coarguit.
- Κανδήλα] Κανδήλα *V. cf. Orionem qui dicitur p. 178. κανδήλας πρῶτον Athen. XV. p. 701. B. 2. Κάνδυλος. βρώμα διὰ μέλιτος καὶ γάλακτος.] Vocabulum hoc Photius in Lexico sic exponit: *Κάνδυλος (Κάνδυτος). σκευασία ὀψοποικῆ μετὰ γάλακτος καὶ στέατος καὶ μέλιτος. ἔνιοι δὲ διὰ κρέως καὶ ἄρτου καὶ τυροῦ. οὗτος Ἀριστοφάνης. Athenaeus XII. p. 516. D. idem edulium vocat κἀνδουλον, idque ex Hegesippo sic describit: Γίνεσθαι δ' αὐτὸν φησὶν ὁ Ταραντῖνος Ἠγήσιππος ἐξ ἐγθῶ κρέως καὶ κνηστοῦ ἄρτου καὶ φουγίου τυροῦ ἀνήθου τε καὶ ζωμοῦ πίνος.* Alii cibum hunc κόνδυλον appellant, secuti auctoritatem Aristophanis Pac. 122. ubi inter alia et haec leguntur: *Κολλύραν μεγάλην καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ.* Sed illi mentem Comici non sunt assecuti. Is enim cum κόνδυλον dicere debuisset, praeter expectationem κόνδυλον dixit: quod lepidum genus iocandi Aristophani perquam familiare esse constat. Hoc si Florenti Christiano ad dictum locum Comici in mentem venisset, haud puto eum diu dubitatum fuisse, utrum edulium hoc κόνδυλος an vero κόνδυλος appellatum fuerit. Küst. Addantur Polluc. VI, 69. et Eust. in Il. ε'. p. 1144. 3. ἀβυρτάκη] ἀουτάκη V. ἐρόκων] Florens Christianus loco laudato scribendum putat ἐρικτιῶν, i. e. e leguminibus fressis: quod non displicet. Nam vulgata lectio ἐρόκων manifeste corrupta est. Küst. Lege Περσικὸν βρώμα. Eadem emendatio adhibenda est Etymologo p. 488, 54. Hemst. Ubi quod extat ἐροικον, id ad scripturam βαρβαρικὸν perducere videtur. 4. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀκρόδρου] Sed ibi legitur κἀνδον, non κἀνδυλον. Quare existimo verba haec ad sequentia pertinere, et legi debere post vocem ἀφελόντες. Küst. Cuius errorem in v. Ἀκρόδρου refutavimus. Ceterum quod editum erat ἔστιν Gaisf. tacite mutavit. *V. tantum in marg. ζῆται ἐν τῷ Ἀκρόδ. S. καλάμοις Schneiderus in Lexico. Livius ubi de mappalibus tradit XXX, 3. *Numidae praecipue arundine tectis storeaue pars maxima tectis — habitabant.* Cf. Sallustii Ing. 18. et si placet Diod. V, 21. 10. Κάνεον] Item Zonaras p. 1162. reddendum. κανίσκιον E. κἀνειον: v. Odyss. κ'. 355. 12. Κάνης] Apud Etymologum v. Κανάρου pro κἀνης scriptum est κἀνη. Küst. Addas ibidem v. Ἀσκάντης. Certissimum tamen κἀνης, auctore Polluce, de quo v. Hemst. in X, 90. 13. Κανηφόροι.] Eadem habent Photius et Harpocratio. Cf. Schol. Lucian. D. D. XX, 16. Adde quos laudavit Klessing in Lycurgi fr. p. 44. Φιλόχορος ed. Sieb. p. 24. φιλόχορος E. et Photii MS. 15. ἐφ' ᾧ V pr. cum Photio et Harpocr. Pal. aliisque libris. Tum ἀπέκειτο A.

Κάμπω. Cantibus modulabatur, quae Nerō patri vocis flexu cantare solebat. Κάμπω. Flecto te, aptum accusativo. id est, animalium tuum mollo. Καμπύλα τόξα. Sic Homerus: qui rationem arcus ad sagittas transtulit; nimirum arcus est incurvus, quo pertinet καμπύλα: verum ista, hic illic dispersa, sagittis tantum conveniunt. Eodem modo tum choenix tum cotylio pariter de mensura dicitur et re mensurata. Καμπυλιάζειν. Flectore et vertere. Καννάβη. Καναστραῖα. Vasa quaedam concava. Καναχηδόν. Cum streptu. Κανδάκη. Candaeo, Aethioppum regina. de qua videas Alexan-

dri historiam. Κανδήλα. Candela: sic dicta, quod clarum lumen praebeat. Κάνδυλος. Edulium, quod ex melle et lacte conficitur: ut ahyrtace, cibus barbaricus. Adeas v. Ἀκρόδρου. Κάνδυς. Vestis Persica. Cum autem candam exuissent, et femoralia et detraxissent, pileumque abstulissent. Κάνναις. Cannis et arundinibus utuntur Numidae ad mappalia faciendā. Κάνεον et Κἀνειον. Canistrum. Κάνης, κἀνητος. Storea. Κανηφόροι. Philochorus tradit Erichthonio regnante virgines nobiles primum lectas fuisse, quae Panathenaeis et in aliis pompis Minervae canistra ferrent, in

τὰ πρὸς τὴν θυσίαν, τοῖς τε Παναθηναίοις καὶ ταῖς ἄλλαις πομπαῖς.

Κάνθαρος, Ἀθηναῖος, κωμικός. μνημονεύεται τούτου δράματα, *Μήδεια*, *Τηρέυς*, *Συμμαχία*, *Μόρμηκες*, *Ἀφρόνες*.

Κάνθαρος. παρὰ τὸ κύνθωνα, τουτέστι τὸν ὄνον, καὶ παρὰ τὸν ὄρον, τουτέστι τὸ σπέρμα. φασὶ γὰρ ὅτι ὁ κύνθαρος οὕτω τίκεται· ἐπὶ εὐρηθῆναι κόπρον στρογγύλην, μένει κύνθων τοῖς ποσὶ καὶ ἐν τῇ κύνθει ἀποσπερμαίνει· καὶ ἐκ τούτου ὁ κύνθαρος τὸ ζῶον γίνεται. ὄθεν καὶ τὴν ὀνομασίαν ἔχει παρὰ τὸν κύνθωνα καὶ τὸν ὄρον, τουτέστι τὸ σπέρμα· κύνθωρός τις ὄν. ἢ παρὰ τὸν θορὸν, ὃ δηλοῖ τὸ σπέρμα. ἢ ὁ θορὸν περὶ τὸν κύνθωνα, ἀντὶ τοῦ περὶ τὴν κόπρον τοῦ ὄνου. ἢ ἐκ τοῦ κύνθωνος ὀρούων. Κύνθων δὲ κυρίως ὁ ὄνος. Κύνθαρος δὲ τὸ ζῶον, καὶ ὄνομα λιμένος ἐν Ἀθήναις, καὶ εἶδος ποτηρίου.

Ὅτι κύνθαρος θῆλυς οὐ γίνεται, ἀλλὰ πάντες ἄρσενες γεννῶνται.

Κανθάρον μελάντερος. παροιμία. Μέ-

νανδρος Θησαυρῶ. Καὶ, Κανθάρον σοφώτερος, ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ κακοήθων.

Κανθήλη. πόλις.

Κανθήλιος. βραδὺς νοῆσαι, ἢ ἀφυῆς, ἢ ὄνος μέγας. Ξενοφῶν λέγει, ὅτι ἐν Βυβυλῶνι οἱ φοίνικες οὐ μείον ἢ πλεθριαῖοι τὸ μέγεθος γίνονται· οἱ δὲ πιεζόμενοι ἀπὸ βάρους ἄνω κυρτοῦνται, ὡς περὶ ὄνοι κανθήλιοι. Καὶ Πολύβιος· Ἐν γὰρ τοῖς ἐπιδεθεμένοις φορτίοις τὰ κανθήλια λαβόντας ἐκ τῶν ὀπισθεν, προθέσθαι πρὸ αὐτῶν ἐκέλευσε τοὺς πεζοὺς. οὐ γενομένου συνέβη παρὰ πάντας χάρακας ἀσφαλίστατον γενήσεσθαι τὸ πρόβλημα.

Κάνθων. ὄνος.

Κανόνιον. οὕτω καλεῖται ἡ οἰαδήποτε πραγματεία, κἂν πλείονων τυγχάνη πτυχίων ἢ στίχων ἢ παγινῶν. Στίχον δὲ τὸν κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος ὀνομαζόμενον, ἀπὸ ἀριστερῶν ἐπὶ δεξιᾷ ἀναγινωσκόμενον. Σελίδιον δὲ τὸ ἀπὸ τῶν ἄνωθεν ἀναγινωσκόμενον ἐπὶ τὰ κάτω.

Κανονίς. ἐργαλεῖον καλλιγραφικόν. ἐν Ἐπιγράμμισι.

8. Sic *Eudocia* p. 269. cum hac conclusione, καὶ ἄλλα τινά. Quae de Cantharo constant perpauca, dedit Meinek. Qu. Scen. II. p. 57. 4. *Συμμαχία*] *Συμμαχία* Porsonus Adverss. p. 298. 6. *Κάνθαρος*. παρὰ τὴν] Ex Schol. copiosissimo sive Veneto Aristoph. Pac. 81. τὸν κύνθωνα] τὸ κύνθωνα V. qui mox τὸ ὄρον. 7. ὄρον] Legebat θορὸν cum Schol. vulg. (nam Schol. Ven. ὄρον, mox ὄρον, tertio loco θορὸν) Küsterus, parum animadverso notationis artificio. σπέρμα] Apostol. X, 74. ὁ κύνθαρος ἀθλὺ ζῶον ἐστὶ. σπείρει δὲ εἰς τὴν σφαίραν, ἢν κύνθει etc. Aelian. H. A. X, 15. et alia quaedam affert Reines. 8. εἶρος E. 13. κύνθορος] ἢ κύνθορος Reines. κύνθαρος V. et Ald. Dedit κύνθωρος cum A. B. E. Med. quo propius accedit καθ' ὅρος Schol. ἢ παρὰ — σπέρμα om. E. 14. Expuugendum ἢ ante ὁ cum Schol. θορῶν περὶ] θορῶν παρὰ Schol. θορῶν πρὸς A. θορῶν V. om. περὶ. Mox παρὰ Schol. 15. ὁ ἐκ] ὁ om. V. Schol. 16. ὀρούων] ὀρού V. Etym. M. p. 489. Κύνθαρος, παρὰ τὸ ἔθος (ἢ κύνθος sive ὄνος) ἢ κόπρος καὶ τὸ ὄρουω τὸ ὄρω. 17. ὄνομα λιμένος] Vide Schol. Aristoph. Pac. 144. Küst. Vid. Meurs. Eleusin. c. 7. et de Popp. Att. in *Περαιεύς*, et infra in *Ναξιοῦργης κύνθαρος*. — ὄνομα λιμένος: Plut. in Phoc. meminit. Reines. Ἀθήνησι] Ἀθήναις A. E. 19. Κάνθαρος θῆλυς] Ex Schol. Aristoph. Pac. 7. Küst. Ὅτι tacite praefixit Gaisf. cum *V. 21. Παροιμία Κανθ. μελάντερον *V. Cum vulg. Phoidus, qui turbavit olim Meinekium in Menand. p. 83.
1. Ubertior Zenob. IV, 65. sive Macarius apud editorem Arsenii f. 316. 4. Similia Schol. Platon. p. 378. et Photius. ἢ ὄνος μέγας. Ξενοφῶν] Haec et quae sequuntur sumpsa sunt e Schol. Aristoph. Vesp. 170. 5. Ξενοφῶν Cyrop. VII, 5, 11. culus loci sententiam repetit v. *Πλέθρον*. ὅτι Gaisf. tacite add. cum Schol. et *V. 6. πλεθριαῖον B. οἱ δὲ πιεζόμενοι ὑπὸ βάρους ἄνω κυρτ.] Vide quae de sensu huius loci erudite disputat Gatakerus Adversar. Miscell. I, 2. Küst. 7. ὑπὸ] ἀπὸ dedit cum A. B. V. E. Schol. 8. Πολύβιος T. V. p. 35. ubi Schweighäuserus correxit Σὺν γὰρ τοῖς. 12. γενέσθαι] Sic Küsterus e Schol. Restitui γενήσεσθαι A. V. E. Med., nam συνέβη ex obliqua oratione detortum opinor. Mox τὸ omittit cum Schol. 13. Κάνθων] Κύνθωνος B. E. Med. 14. Κανόνιον] Id est scapus: vid. Salmas. in Vopisc. p. 699. 703. 16. ἢ παγινῶν] ἦγον τὸν κατὰ] τὸ κατὰ V. E. pr. 17. ἐπὶ δεξιᾷ] ἐ. δεξιῶν A. B. E. ἐπιδεξιῶν A. V. Item in v. Στίχος, ubi haec particula repetitur. 20. Κανονίς Med. ἐν Ἐπιγράμμισι (sic dicitur *V.) Phillippi Thessal. XVII, 3. Anthol. Pal. VI, 62.

quibus inerat supellex sacrificis idonea. **Κάνθαρος**. Cantharus, Atheniensis, Comicus. Huius fabulae memorantur *Μέδεια*, *Tereus*, *Poedera*, *Formicae*, *Lusciniae*. **Κύνθαρος**. Scarabaeus, dictus vel a nomine κύνθων. id est asinus, et ὄρος, id est semen. aiunt enim scarabaeum hunc in modum generari. invento asini stercore rotundo in eo manet, pedibus ruspans, et inter ruspandum semen emittit, ex quo scarabaeus nascitur; unde etiam nomen habet, quod ductum est ab appellationibus asini et seminis: quasi dicas asini semen. vel a nomine θορός, quod semen significat: quasi qui circa sterco asini saltat. vel qui ex asino prodeat. **Κάνθων** autem propriae asinus, κύνθαρος vero scarabaeus. item portus Athenis sic vocatur et genus poculi. — Scarabaeus femina non existit, sed omnes matres gignuntur. **Κανθάρον μελ.** *Scarabaeo nigrior*; pro-

verbium apud Menandrum *Thesawro*. Et, *Scarabaeo callidior*: de improbis et malignis dictum. **Κανθήλη**. Urbs. **Κανθήλιος**. Tardus ad intelligendum, vel hebes, vel asinus magnus. Xenophon tradit *Babylone palmas non minores iuyeri magnitudine nasci*: quae cum onere premantur, sursum eas curvari, velut faciunt asini clitellaris. Et Polybius: *Nam clitellas quas cum colligatis sarcinis a tergo habebant, pedites capere et ante se ponere iussit. quod cum fecissent, munimentum omni vallo firmius effecerunt*. **Κάνθων**. Asinus. **Κανόνιον**. Ita liber quilibet vocatur, quamvis sit plurium tabellarum vel versuum vel paginarum. Versum autem dico, qui est secundum communem consuetudinem, qui a sinistra dextroram legitur. Pagellam vero, quicquid a parte superioris ad inferioram legitur. **Κανονίς**. Instrumentum

Και κανονίδ' ὑπάτην.

[Κάννος και Βύβλις. ὄνομα κύριον· ἀμφότεροι δυστυχῆσαντες.]

Κανοῦν. κανίσκιον. παρὰ τὴν τῶν Λιονούων ἑορτὴν Ἀθήνησιν αἱ εὐγενίδες ἐκνηγόρον. ἦν δὲ ἐκ χρυσοῦ πεποιημένα τὰ κανᾶ, ἐφ' ὧν τὰς ἀπαρχὰς πάντων ἐτίθεισαν. κανοῦν δὲ ἀπὸ τοῦ κνεῖν. ἐν τῷ κανῷ γὰρ ἐκρήπτετο ἡ μάχαιρα καὶ ταῖς βλαῖς καὶ τοῖς στέμμασι.

Κανοῦν δ' ἔχοντε καὶ χίτραν καὶ μυρρίνας πλανώμεθα ζητοῦντες τόπον ἀπράγμονα. τὰ πρὸς θυσίαν κομίζουσιν, ἵνα οἰκῆσαντες ἐπὶ τῇ ἰδρῦσει θύσωσι. χίτραις γὰρ ἰδρουν. οἱ δὲ φασιν ὅτι ἀμνητήρια τῶν ὑρέων ἐβάσταζον, ἀντὶ ὅπλου μὲν κανοῦν, ἀντὶ δὲ περικεφαλαίας χίτραν, ἵνα μὴ ἐπιπτύμενα τὰ ὄρνεα τύπη αὐτοῦς, τὰς δὲ μυρρίνας πρὸς τὸ ἀποσοβεῖν.

Κάνωπος. ὄνομα κύριον. καὶ ὄνομα πόλεως. 230 Ἡ Κάνωπος. ὁ ἐν Αἰγύπτῳ. Ἰστέ ὡς λόγος Χαλδαῖοι τὸν ἴδιον θεόν, ὅπερ ἐστὶ τὸ πῦρ, ἀποσεμνύνοντες πανταχοῦ περιέφερον· ὥστε τοῖς θεοῖς πασῶν τῶν ἐπαρχιῶν συμβεβλημένοι, καὶ τὸν νικῶντα ἐκείνον παρὰ πάντων νομίζεσθαι θεόν. τῶν

μὲν οὖν ἄλλων ἐπαρχιῶν οἱ θεοὶ ἀπὸ χαλκοῦ ἢ ἀργύρου ἢ ξύλου ἢ λίθου ἢ ἄλλης τοιαύτης ὕλης ἐτύχχανον ἰδρυνέμενοι, ἡ δὲ τοιαύτη ὕλη εδχερῶς ὑπὸ τοῦ πυρός διεφθείρετο· ὥστε πανταχοῦ τὸ πῦρ ἀναγκαίως νικᾶν. τοῦτο ἀκούσας ὁ ἱερεὺς τοῦ Κανώπου πανοῦργόν τι τοιοῦτον ἐνεθυμήθη. ὕδρῳ ἐν τοῖς μέρεσι τῆς Αἰγύπτου εἰώθασι γίνεσθαι ὑστράκιναι, τρήσεις ἔχουσαι λεπτάς συνεχεῖς, ὥστε διὰ τῶν τρήσεων ἐκείνων το τεθολωμένον ὕδωρ 10 διυλιζόμενον ἀποδίδοσθαι καθαρώτατον. ἐκ τούτων τῶν ὑδριῶν μίαν λαβὼν ὁ τοῦ Κανώπου ἱερεὺς καὶ τὰς τρήσεις ἐκείνας ἀποφράξας κηρῷ καὶ διαφόροις ζωγραφήσας χρώμασι, πληρώσας ὕδατος ἔστησεν ὡς θεόν· καὶ ἀποτεμῶν παλαιοῦ ἀγάλμα- 15 τος τὴν κεφαλὴν, ὅπερ ἐλέγετο Μενελάου τινὸς κυβερνήτου γεγενῆσθαι, ἐπιμελῶς ἐπιθεῖς ἤρμοσεν αὐτὴν τῷ ἀγάλματι. παρεγένοντο μετὰ ταῦτα οἱ Χαλδαῖοι· ἀνήφθη τὸ πῦρ, καὶ ὁ κηρὸς δι' οὐ αἱ τρήσεις ἐτύχχανον πεφραγμένοι διελύετο. τῆς δὲ ὕδριας ἰδρώσεως καὶ τὸ ὕδωρ διὰ τῶν τρήσεων ἐβαλλούσης, ἐσβέννυτο τὸ πῦρ. οὕτω τε τῇ πανουργίᾳ τοῦ ἱερέως ὁ Κάνωπος τῶν Χαλδαίων νικητῆς ἀνεδείχθη· καὶ ἀπὸ τότε λοιπὸν ὡς θεὸς ἐτιμᾶτο.

2. Κάννος και Βύβλις. ὄνομα κύριον] Lege Κανῶνος καὶ Βύβλις. ὀνόματα κύρια. De his vide Ovidium Metamorph. lib. IX. quif incestum et infelicem amorem Byblidis erga fratrem suum Canuum prolixè et eleganter describit. Küst. Absurdam narrationem inserit aliquis collectam ex vv. Βύβλις et Κανῶνος ἔσως, lectione minus castigata. Quam cum *V. In gl. Κανοῦν reposuerit post ἐτίθεισαν, interim unctis eam notavi. Κανῶνος E. Βύβλις B. V. E. ὀνόματα κύρια dederunt B. E. *V. quibus nollem obtemperasset Gaisf. Nam glossae conditor sic scripserat: Κάννος. ὄνομα κύριον καὶ Βύβλις. 4. Κανοῦν. κανίσκιον] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 241. unde recipiendum κατὰ τὴν τ. Α. 5. εὐγενίδες] γυναῖκες addunt B. E. *V. παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις αἱ εὐγενεῖς παρ' ἑνοῖ Schol. εὐγενεῖς Lobeckius in Phryn. p. 452. quam in Aiac. p. 368. aptius firmavit. 7. κανοῦν δὲ] Ex Schol. Aristoph. Pac. 948. κνεῖν] Lege κνεῖν, ut apud Etymologum. Küst. Et Schol. Ven. 8. σολαῖς *V. Ceterum expungendum prius καὶ. 9. Ἀριστοφάνης· Κανοῦν δ'] Av. 43. 44. Sed Ἀριστοφάνης illud omisit cum A. B. E. *V. Med. cuius loco post ἀπράγμονα dederunt Σοφοκλῆς A. B. V., ipsum Ἀριστοφάνης Med. 10. ἔχοντες] ἔχοντε V. E. 12. οἰκίσαντες] οἰκῆσαντες A. V. E. Med. Schol. Tum rectius ἐν τῇ Schol. Quae sequuntur de verbis Schollorum leniter sunt deflecta. 14. ἀμνητήριον *V. 19. Κάνωπος] Rufinus Hist. Eccl. XI, 26. Reines. Indicavit etiam Iablonski Panth. Aegypt. III. p. 143. Similia Cedrenus p. 325. ed. Paris. Gaisf. De Rufino dixit Creuzerus Dionyso p. 116. sqq. Quae olim in v. Ἡδρ. extabant, de Persia nonnulla hic fuisse proposita significant. 20. ὅπερ] ὅπερ E. 22. πασῶν] πᾶσι E. Med. 3. ἀπὸ] ὑπὸ A. B. E. *V. 5. τοῦ Κανώπου ἱερέως] ἱερεὺς τοῦ Κανώπου dedi cum A. V. 12. διαφόροις ζωγραφίσας] διαζωγραφήσας διαφόροις E. 22. Κάνωπος] Κανώπου τοῦ E. ὁ Κάνωπος A. V.

scriptorium. In Epigrammate: Et regulam summam. Κάνωπος. Canopus et Byblus. Nomina propria virorum, quorum uterque fuit infelix. Κανοῦν. Canistrum. In festo Bacchanalium Athenis virgines nobiles canistra aurea ferebant, in quibus primitias omnium frugum ponebant. Κανοῦν vero dictum est a κνεῖν, quod est occidere: in canistro enim gladius molis et corollis occultabatur. [Aristophanes:] Canistrum autem gestantes et ollam cum ramis myrtis sagantur, quaerentes locum a turbis remotum. hi res ad sacrificium necessarias ferunt, ut urbe condita dedicationis gratia sacrificent. ollis enim in dedicationibus uti solebant veteres. alii vero dicunt eos ad propulsandam avium vim ista gestasse, et quidem canistrum pro clipeo, et ollam pro galea: ne aves advolantes eos rostris inficerent: ramos vero myrtos, ut aves abigerent. Κάνωπος. Canopus, nomen proprium et viri et urbis. Κάνωπος. Canopus, deus Aegyptiorum. Chaldaei olim, ut fertur, deum suum, qui est ignis, ubique circumferebant, potentiam eius ma-

gnifice sic extolles, ut cum omnium gentium diis in certamen committerent, quique eum vicisset, ab omnibus deus iudicaretur. cum igitur ceterarum gentium dii ex aere vel argento vel ligno vel lapide vel simili materia, quae igne facile consumebatur, facti essent, ignem ubique vincere necesse erat. Quo audito Canopi sacerdos huiusmodi quid callide commentus est. hydriae fictiles, minutis continuisque foraminibus plenae, in Aegypto confieri solebant, ut per foramina illa aqua turbida percolata redderetur limpida. harum hydriarum unam Canopi sacerdos, aqua repletam, postquam eius foramina cera obturarat, variisque coloribus depictam ut deum in medio statuit: cumque caput veteris simulacri, quod cuiusdam apud Menelaum gubernatoris fuisse dicebatur, amputasset, id fictili accurate adaptavit. Venerunt postea Chaldaei: accensus est ignis; eius autem calore cera, qua obturata erant foramina, liquescere coepit. hydria igitur sudante, cum aqua per foramina deflueret, ignis extinctus est. Sic igitur callido sacerdotis commento Canopus victor e certamine discessit, et ex eo tempore ut deus cultus est.

Ὅτι ὁ ἑκατὸν σταδίους ἀπέχων Κανώβου καὶ ὁ ἕνα, ἐπίσης οὐκ εἰσὶν ἐν Κανώβῳ· οὕτω καὶ πλέον καὶ ἔλαττον ἀμάρτημα ἐπίσης οὐκ εἰσὶν ἐν τῷ κατορθοῦν. Ζῆτει συμφέστερον ἐν τῷ Ἀμπλάκημα.

Κάν τι σφαλῆτ' ἐξ ἄξιου γούν. Ἀριστοφάνους. Ζῆτει ἐν τῷ Ἀπό καλοῦ ξύλου.

Κάξ αὐτοῦ.

Κάωνος.

Κάππα διπλοῦν. ἀντὶ τοῦ κακά. Τρία κάππα κάκιστα· Καππαδοκία, Κρήτη καὶ Κιλικία.

Καππάδοξ. μόνον τῶν εἰς ὠξ δια τοῦ ὀμοφροῦ. λέγεται δὲ καὶ Καππαδόκης ἢ εὐθεία. καὶ Καππαδόκιον τέρας.

Καπανῆται.

Κάππαρις. εἶδος βοτάνης, ἧς ὁ καρπὸς λατροῖς δοκεῖ εἶναι ὀνήσιμος. Ὁ δὲ Ζήνων ὁ Κιτιεὺς ὠμνυε κάππαριν, καθάπερ Σωκράτης τὸν κύνα. [Κάππαρις. παρὰ τὸ ἐκ τοῦ κάμπου αἰρεσθαι.]

Καπετωλεῖον τὸ ἱερόν. Καπιτώλιον δὲ. Κάπηθεν καὶ Καπίστριον.

Καπηλεύω. αἰτιατικῆ.

Καπηλείας. ἐμπορίας. Καὶ Καπηλείον. 240

Καπηλικῶς. ἀντὶ τοῦ πανουργικῶς. ἐπεὶ οἱ κάπηλοι ὀνθυλεύουσι τὸν οἶνον, συμμιγνύντες αὐτῷ σαπρόν.

Καπηλῖς. παρὰ τὸ κακύνειν τὸν πηλόν. πηλὸς δὲ ὁ οἶνος· ὄθεν καὶ ἄμπελος, οἶονεὶ ἔμπελος οὕσα, ἢ ἐν αὐτῇ ἔχουσα τὸν πηλόν.

15 Κάπηλος. μεταβολεύς, πραγματευτής.

1. Ὅτι Gaisf. cum *V. ὁ ἑκατὸν σταδίους et quae sequuntur verba Diogenis petita sunt ex v. Ἀμπλάκημα. ἑκατὸν] ὅμο V. 2. Ἴσιν] εἰσὶν A. B. V. E. et sic mox. 4. Ζῆτει σαφ. tacite cum *V. Gaisfordus: reliqui σαφ. δὲ ἴσιν. 5. τοῦ ξύλου ποῦ γούν ut videtur a Küst. adiecta delevi cum A. B. V. E. Med. Ἀριστοφάνους Ran. 744. Vid. v. Ἄξιον. 6. Ζῆτει tacite add. Gaisf. cum *V. qui om. Ἀπό. 7. 8. Neglexit vulg. Κάωνος quidem incompertum. 9. κακόν] κακά A. V. E. Τρία κάππα κάκιστα: Καππαδ.] Constantinus Porphyrog. lib. I. Them. 2. Διαβεβόηται δὲ παρὰ πάνσιν ἐπὶ κακοτροπία τῶν Καππαδόκων γένος, ὡς καὶ παροιμίαν περὶ αὐτῶν ἐξενεχθῆναι τοιαύτην· Τρία κάππα κάκιστα. Καππαδοκία, Κρήτη, Κιλικία. Aferri deinde hanc in rem duo Epigrammata vetera, quae etiam leguntur Anthol. II, 43. Küst. Attigit Vossius in Caull. p. 84. Haec post gl. seq. V. reponit. 12. ὠξ] οἶ V. Accuratus haec eloquitur Etym. M. p. 490. coll. p. 552. Mox μικροῦ γράφεται E. qui infra om. ἢ εὐθεία et Καππαδόκιον. 14. Καππαδόκιον τέρας, dictum Gregorii Nazianseni, de quo monuit Tittm. in Zon. p. 1159. 15. Om. vulg. Vox ut videtur ad aurigas Thessalicos referenda.
1. Ιατροῖς om. E. 2. Ὁ δὲ Ζήνων] Haec sunt verba Laetii VII, 32. Idem etiam de Zenone refert Athen. IX. p. 370. Küst. Κιτιεὺς] Κιτιεὺς V. E. ὠμνυε E. 4. Κάππαρις] Notatio Etym. M. p. 490. quam Suida dignior. Glossam ut repudiemus et *V. facit ista post v. Καπετωλεῖον apponens, et interpolatio continua verborum ab eodem fonte derivata. Statim quae similiter in Etym. M. et Zon. p. 1147. leguntur, κάπειτος, σορός, θήκη, τάφρος. παρὰ τὸ σκάπτω, σκάπειτος καὶ κάπειτος, Gaisf. delevit cum A. B. V. E. Ceterum τοῦ ante κάμπου om. B. E. 5. Καπιτωλεῖον] Καπετωλεῖον A. V. Differt Zon. p. 1159. Καπετωλεῖον. ἱερόν — Καπετωλεῖον δὲ ὁ ἄγων ἀφρογγοῦν. Apud Suidam collatis Stephano Byz. v. Καπετωλεῖον et Bekk. Anecd. p. 1343. non dubito quin restituendum sit: Καπετωλεῖον. τὸ ἱερόν (h. e. aedes dei cuiuspiam Capitolini). Καπετωλεῖον δὲ. Mox Gaisf. delevit cum MSS. Κάπη: ἢ γάτην. παρὰ τὸ κάπτειν, τὸ ἐσθίειν κάπος δὲ ἐστὶ τὸ πνεῦμα ἢ ἐπὶ τῶν ἀσθμάτων τῶν ἱππῶν καταπνεομένη. ἢ παρὰ τὸ ἐσκάθθαι καὶ κεκοιλάνθαι: quae legi praesiat in Etym. M. sive Zon. p. 1154. Ceterum gl. seqq. hunc in ordinem disposuit V.: Κάππαρις: Κάπειτα καὶ ἐπειτα: Καπηλείας: Καπηλικῶς: Κάπηθεν: Καπηλεύω. 6. 7. Om. vulg. Καπίστριον aut perperam irrepsit aut a praescripto quodam epimerismi perpendit. 9. Καπηλικῶς] Ex Schol. Aristoph. Plut. 1064. πανουργικῶς] Sic recte habet Scholiasta Aristophania. In prioribus vero editt. [et B. V. E.] pessime legitur πανηγυρικῶς. Küst. 10. ὀνθυλεύουσι] Hunc ipsum locum Suidae, sed tacito eius nomine, adducit Eustathius in II. ψ'. p. 1329, 13, 14. ut Portus etiam observavit. Küst. Vid. idem in v. Ὀνθος. 11. Quae v. σαπρόν subsequantur, Οἱ κάπηλοι ἑμῶν δολοῦσι τὸν οἶνον, omisi cum V. Hemsterhusius in Aristoph. Plut. p. 397. ista rettulit ad interpretationem Iesaei I, 22. ubi nunc in versione Graeca, Οἱ κάπηλοι σου μίσγουσι τὸν οἶνον ὕδατι: nos Dobraeum probamus, qui expungi iusserit tanquam diversam superioris membri scripturam, ubi ὀνθυλεύουσι abierit in μονθυλεύουσι. „Lege δολοῦσι (inquit). Immo totum emblemata nihil est nisi annotatio variae lectionis μονθυλεύουσι.” 12. Κάπηλῖς] Depromptus est hic locus ex Schollis in Aristophanis Plutum 435. sed auctioribus iis et haud paulo melloribus quam quae nunc habemus. Deducitur autem vox καπηλῖς sive κάπηλος ἀπὸ τοῦ πηλοῦ, ab vino scilicet vel vendendo, vel corrupendo, vel ab utroque denique. Hesychius: Πηλός, οἶνος. Ἰωνες. Sophocles apud Etymol. Mag. v. Κάπηλος· Πηλός δὲ πηλός ἐκ πῆλων τιθράζεται. Τούτῳ. I. p. 306. sq.

† Qui centum stadiis abest a Canobo quique uno tantum, aequae non sunt in Canobo: sic etiam qui maius quique minus peccat, aequa absunt a recta faciendi ratione. Haec clarius traduntur in v. Ἀμπλάκημα. Κάν τι σφαλ. Et si quis peccaverit, ex nobiliori saltem igno. Aristophanes. Vide in v. Ἀπό καλοῦ ξύλου. Κάξ αὐτοῦ. Κάωνος. Κάππα διπλοῦν. De flagitiis dicitur. Tria cappa sunt pessima: Cappadocia scilicet, Creta et Cilicia. Καππάδοξ. Hoc nomen solum inter desinentia in ὠξ per ὀ scribitur. dicitur etiam Καππαδόκης in recto casu. Et Cappadocum monstrum. Καπανῆται. Κάππαρις. Capparis, genus herbarum, cuius fructus

medicis videtur utilis esse. † Zeno Citiens per caprarum iurabat, ut Socrates per canem. [Κάππαρις. Inde dicta, quod ex campo tollatur.] Καπετωλεῖον. Templum Iovis. Contra Καπιτωλεῖον. Κάπηθεν. Καπίστριον. Καπηλεύω. Artum accusativo, Κάπηλείας. Artis camponariae. Et Καπηλείων. Κάπηλικῶς. Fraudulenter. Campones enim adulterant vinum, vappam cum eo miscentes. Κάπηλῖς. Sic dicta, quod vinum adulteret. πηλός enim vinum, unde etiam vitis dicta est ἄμπελος, quasi ἔμπελος, i. e. quae vinum in se continet. Κάπηλος sive: Campon, camponarius,

Κάπηλος ἀσπίδων.

ὁ μετάβολος παντός πράγματος.

Κάπηλος. ἐν ἀνδ' ἐνός τινας οἶονται εἶναι· οἶον ἐκ τοῦ παρὰ Σοφοκλεῖ. ** εὐεπίφορος ἐς τὸν πηλόν· ὁ μὲντοι οἶνος οὐκ ἔστι πηλός. πόθεν δὲ ἐν τῷ καπήλῳ ὁ οἶνος ἐγγίνεται; καὶ γὰρ ἕτερόν ἐστιν αἰνοπώλης, καὶ ἕτερον κάπηλος. καθόλου γὰρ τοὺς πωλοῦντάς τι καπήλους ἔλεγον. Ἔστι δὲ καὶ παρὰ Σώφρονι ἐν ταῖς Ἀκιστρίαις. Ὁ δὲ Λισχύλος τὰ δόλια πάντα κάπηλα καλεῖ.

Κάπηλα προφέρων τεχνήματα.

Καπήρια. εἶδος πλυκούντος· τὰ παρ' ἡμῖν καπύρια.

Κάπιδώσειν μοι δοκῶ τὸ χρῆμα μάλλον· ἀντι τοῦ προσθήκην σχήσειν.

Καπίστριον· ἡ τοῦ ἵππου φορβειά. κάποντ γὰρ Ῥωμαϊκῶς ἡ κεφαλὴ· καὶ ἐξ αὐτοῦ καπίστριον.

Καπιτώλιον. ὁ Ῥωμύλος μετὰ τὸ κτίσαι τὸ Παλάτιον ἔκτισε καὶ τὸ Καπιτώλιον, ὃ ἔστι κεφαλὴ τῆς πόλεως· ἐν ᾧ καὶ τὸ Παλλάδιον ἀπέθετο λαβῶν ἀπὸ τῆς πόλεως Σίλβης. Σατούρνιον δὲ πρότερον ἐκαλεῖτο· ὕστερον δὲ Καπιτώλιον ἐκ τῆς φωνήσεως ὀρυττομένων τῶν θεμελίων ἐν τῇ γῇ κεφαλῆς σώματος νεοσφαγοῦς.

10 Καπίτων. Ἀγκίος, ἱστορικός. οὗτος ἔγραψεν Ἰσαυρικὰ, βιβλία ἡ. Μετάφρασιν τῆς ἐπιτομῆς Εὐτροπίου, Ῥωμαῖστί ἐπιτεμόντος Ἀβίου τὸν Ῥωμαῖον, καὶ περὶ Ἀγκίας καὶ Παμφυλίας.

Κάπνη. ἡ καπνοδόκη. Ἀριστοφάνης.

15 Τί ποτ' ἄρ' ἡ κάπνη ψοφεῖ;

1. Κάπηλος ἀσπίδων] Aristoph. Pac. 431. Καὶ τις δορυεὺς ἡ κάπηλος ἀσπίδων. Hunc ipsum locum Comici Suidae in mente habuit. Küst. 2. ὁ μετάβολος] Hanc lectionem ex MSS. Paris. revocavi. In prioribus enim edit. male legitur εὐμετάβολος. Küst. ἡ μεταβολὴ E. Haec subsequenter hunc opinor in modum, Zonara p. 1147. praecedente, iungenda sunt: ὁ μετάβολος π. πρ. καὶ οἰνοπώλης. Novissimis tamen facile caremus, si quidem glossa continua promissus ex Etym. M. p. 490. videtur esse transcripta. 3. Κάπηλος. ἐν ἀνδ' ἐνός τινας οἶονται εἶναι· οἶον ἐκ τοῦ παρὰ Σοφ.] Locus hic ita legendus et supplendus est: Κάπηλος. Ἐν ἀνδ' ἐνός τινας οἶονται εἶναι πηλόν καὶ οἶνον ἐκ τοῦ παρὰ Σοφοκλέους· Πολὺς δὲ πηλός ἐκ πύλων τυφάσσεται. Ὁ μὲν οὖν Σοφοκλῆς εὐεπίφορος etc. Vide Etymologum v. Κάπηλος. Haec cum scripsissem, incidi in Gatakeri Adversar. Miscell. Posth. c. V. ubi locum hunc Suidae a viro doctissimo recte emendatum et expositum esse video. Küst. Male. Supplendum in Suida, Κάπηλος οἰνοπώλης, ἐν ἀνδ' ἐνός etc. ut patet ex Etymolog. Hemst. τινος B. E. 4. Mox pro οἶον desideranda ὀρυττομένων. Σοφοκλεῖ] Σοφοκλῆς V. Hinc patet supplendum esse ex Etymologo, Σοφοκλεῖ· πολὺς δὲ πηλός ἐκ πύλων τυφάσσεται. ὁ μὲν οὖν Σοφοκλῆς εὐεπίφορος Gaisf. 6. οἶνος] ὁ οἶνος A. B. V. E. ἐγγίνεται] Praestat ἔγκειται cum Etym. 7. κάπηλος] καπήλειον Etym. Illud Etym. Gnd. 8. Ἔστι δὲ — Ἀκιστρίαις om. Etym. editum, codicem tamen Barocc. ea servare monet Bekk. in Anecd. p. 1464. Huc contulit Barkerus locum Etym. M. p. 573. f. διότι μὲν μπιτῶν Σώφρονι λέγοντα, Φωροτάτους δὲ καπήλους παρέχειται. 9. Σώφρονι] Σώφρονον V. 10. κάπηλα] καπήλεια vel καπήλεια B. V. E. Med. 11. Aeschyl. fr. 339. προφέρων] Sic libri Suidae cum Etymologo ed. et MS. Dorvill. Unus Etymol. MS. Paris. [et cod. Traiect. apud Schwenk. in Aesch. S. Th. 518.] praebet προσφέρων. Etymol. Gud. προσφέρων cum alitis legi tuisset Valok. A. Crit. in N. F. p. 410. 14. Hanc gl. posteriori subiciit * V. δοκῶ] Legendum esse δοκῶ sensus suadet. Küst. Decerptus est hic locus ex Aristoph. Lysist. 660. ubi legitur δοκῶ. Τουρ. 1. φορβειά] φορβεία A. V. E. Scripsi φορβειά cum * V. Vide Etym. M. p. 798, 31. et ipsam gl. φορβειά. 4. ἔκτισε καὶ τὸ Καπιτώλιον] Hoc falsum puto, quoniam alii scriptores Capitolium a Tarquinio exstructum esse tradunt. Küst. Quae praegressa sunt sic videntur relegendum coll. v. Παλλάδιον: Ὁ Ῥωμ. μετὰ τὸ καταστήσαι τὰ πολιτικά ἔκτισε καὶ τὸ Κ. 5. τὸ Παλλάδιον] Vide Holstenium in Stephanum v. Ἀρδανός. Küst. λαβῶν] ἐπέθετο λαβῶν A. B. V. E. Gaisf. ἀπέθετο sumpsit a Chronico scriptoribus huius editionibus, de quibus continuo monebitur. 6. Ἀλβης] σίλβης A. B. V. E. Med. Et sic reposui cum Chronico Alexandrino a Paschali, quod p. 109. 110. similia cum Suida tradit. Edidit quidem Ἀλβης Du Cangeus, sed ex edd. Suidae. Chronici MSS. Σίλβης habere patet ex eius nota et ex Holsten. in Steph. Gaisf. Adde Io. Malal. p. 171. Σατούρνιον A. V. Σατούρνιον E. ἀπέθετο σατούρνιον Med. ἀπέθετο. Σατούρνιον vulg. 11. Ἰσαυρικὰ, βιβλία ἡ] Plures Isauricorum libros quam octo a Capitone scriptos fuisse discimus ex Stephano Byzantio, qui eius operis librum XV. citat in v. Ψιμάδα. Quare Pearsoni [summo Valesii in Exc. Peiresc. p. 115.] coniecturam probo, qui hoc loco pro ἡ scribendam suspicatur αἱ. Küst. Sic etiam Reinesius. Nihil mutat Eadocia p. 267. Non multum ab illa coniectura recedit scriptura [ἡ] E. Μετάφρασιν τῆς ἐπιτομῆς Εὐτροπίου] Vide Küst. in v. Ἀμύσειν. 12. Ἀβίου Ῥωμαῖον τὸν Πατριάρχον Eudoc. 14. Κάπνη] ἡ κάπνη B. E. Ἀριστοφάνης Vesp. 143. 15. σοφεῖ A. B. V. E.

προφῆτα τῶν κωστανθίνων. Propolis clypeorum. Κάπηλος. Quidam οἶνος et πηλός idem omnino significare putant, nitentes auctoritate Sophocleis, qui vocabulo πηλός de vino frequenter utitur. Differt tamen οἶνος a πηλός: neque voci κάπηλος significationem vini inesse crediderim, quoniam aliud est οἰνοπώλης, aliud vero κάπηλος. In genere enim vocant καπήλους, qui omnes vendunt. Ceterum vocabulum hoc apud Sophronem etiam in Aeschylis reperitur. Aeschylus vero omnia subdola vocat κάπηλα. Dolosa offerens artes. Καπήρια. Genus placentiae: quae apud nos κηλύρα vocantur. Κάπιδώσειν μοι δ. Et videtur nihil rei incrementum esse nactura. Καπίστριον.

Suidae Lex. Vol. II.

Equi capistrum. Quod enim Graecis est κεφαλή, id Latini capiunt vocant: unde καπίστριον dictum. Καπιτώλιον. Romulus Palatio condito Capitolium etiam coedidit, quo significatur urbis caput: in quo Palladium reposuit ex urbe Silva translatum. Ante mons ille vocabatur Saturnius, postea vero Capitolium, a capite hominis recens occisi, quod ibi inter fundamenta locanda dicunt inventum esse. Καπίτων. Capito, Lycina, historicus, Hio Isaurica libris VIII. scripsit, et Eutropii, qui Livium scriptorem Romanum in compendium redexit, Epitomen Graecae voluit. Idem etiam de Lycia et Pamphylia scripsit. Κάπνη. Caminus. Aristophanes: Quidam igitur caminus στερῆν?

241 "Καπνίας οἶνος. δς γίνεται ἐν Βενεβεντῶ πῆς Ἰταλίας. καὶ καπνία ἀμπελοσ, ἡ μέλαινα.

Καπνίας. ποιητής, ὁ μὴδὲν λαμπρὸν γράφων.
Καπνοῦ σκιά. ἐπὶ τῶν λίαν ἰσχυρῶν.

Κοῦκ οἶδ' ἐναίρων νεκρὸν ἢ καπνοῦ σκιάν,
εἶδωλον ἄλλως· οὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε
εἶλέν με.

Λέγεται ὁ καπνὸς καὶ ἀμενηνός. καὶ παρομιλία, Καπνὸν εἶναι ἡγουμην· ἐπὶ τῶν οὐδαμινῶν καὶ οὐδενός ἀξίων.

Καπρίαί. αἱ ἐντὸς τῶν πτερυγωμάτων τῆς φύσεως τῶν καμήλων ἐπανεστῶσαι σάρκες, ὡς τέμνουσιν, ὁπότεν εἰς πόλεμον ἐξίωσιν. οὐκέτι γὰρ συνουσιάζουσι.

Κάπρος. τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός.

Κάπρος Ἐρυμάνθιος. Ἀρύοπεσ, ἔθνος περὶ τὴν Πυθῶνα ἄδικον, ὃ Ἡρακλῆς μετέκτισεν. ὅτε γὰρ τὸν Ἐρυμάνθιον κάπρον ἔφερον, ἐξήτει αὐτοῦσ τροφήν· οἱ δὲ οὐκ ἔδωκα.

Καπρῶντασ. ὀρμητικῶσ ἔχοντασ πρὸσ συνουσίαν.

Καπύη. ὄνομα πόλεωσ μεγίστησ. Ἡ δὲ Καπύη μεταθεμένη πρὸσ τοὺσ Καρχηδονίουσ, τῷ βάρει συνεπεσπάσατο καὶ τὰσ ἄλλασ πόλεισ.

Κάρ. Ἀριστοφάνησ·

Εἰ δὲ δοῦλόσ ἐστί καὶ Κάρ, ὡσπερ Ἐξηκεστίδησ,

φυσάτω πάππουσ παρ' ἡμῖν, καὶ φανοῦνται φράτορεσ.

Κάραμβεισ. τόπουσ τισ.

Καραδοκεῖ. προσδοκῆ, κατασκοπεῖ. παρὰ τὸ τῆ κάρσ δοκεῖν, ἡγουν ἐμβλέπειν καὶ ἐπιτηρεῖν καὶ ἐλπίζειν, ἢ τὸ τῆ κεφαλῆ προβλέπειν ἐκ 15 δεχόμενον. μήποτε δὲ τὸ κέαρ ἔγκειται. τὸ γὰρ κερθαρεῖν, ἢτοι καταβαρεῖσθαι τὴν κεφαλὴν ἢ παραβάλλειν αὐτὴν ἀπὸ μέθησ. τινὲσ δὲ ὅτι σύνθετόν ἐστί τὸ κάτω κάρσ ἐπιφέρειν τὸ κερθαρεῖν, παρτίθενται Διφίλον λέγοντα·

1. Καπνίας οἶνος] Ex Schol. Aristoph. Vesp. 151. Vide etiam Athenaeum lib. I. p. 31. et Maussacum in Dissertat. Crit. circa finem. Küst. Benebentῶ] A. marg. Benebentῶν λέγουσι πνευμάτων βίαν, quae olim post v. Benebentῶσ extabant, et paulo post, περὶ καπνιζομένων ζητεῖ ἐν τῷ Θυμιάν. Eadem V. post gl. seq., nisi quod *V. post εἶλέν με praebet, λύσισ δνείρου περὶ καπνιζομένου ζητεῖ ἐν τῷ Θυμιάν. 3. Καπνίας. ποιητής, ὁ μὴδὲν λαμπρ.] Optime Photius in Lexico: Καπνίας: Ἐκφαντίδης· δια τὸ μὴδὲν λαμπρὸν γράφειν. Ecphantides enim Comicus cognominatus fuit Capnias, quod poemata obscura et rancida scriberet. Enarrator Comici in Vesp. 151. Τὸν ὑπεκλυόμενον οἶνον φασί τινεσ καπνίαν λέγεσθαι. ἐν δὲ τοῖσ περὶ Κρατῖνον διαιρισται, ἢ τὸ ἀπόθετον ἢ καὶ παλαιόν. διὸ Ἐκφαντίδην Καπνίαν καλοῦσιν. Hesychius: Καπνίας: Ἐκφαντίδης ὁ τῆσ κωμωδίασ ποιητήσ Καπνίας ἐπεκαλεῖτο, δια τὸ μὴδὲν λαμπρὸν γράφειν. Quare et Suidas de Ecphantide Comico hic intelligi debet, vel potius nomen Ἐκφαντίδης, quod negligentia librorum omissum videtur, huic loco restituendum est. Vide Maussacum in Dissert. Crit. circa finem. Küst. Adde Naktium Choeril. p. 51. sq. 5. Κοῦκ οἶδ' ἐναίρων νεκρ.] Sophocl. Philoct. 946 — 48. Vide v. Κακοπνίστατον. 8. καὶ παρομιλία· Καπνὸν εἶναι ἡγ.] Sic locum hunc ex Paris. A. emendavi. In prioribus enim editt. [B. E. *V.] vitiose legitur: καὶ παρὰ καπνὸν εἶναι ἡγουμην. Küst. Poterat meliorem scripturam etiam v. Ἀμενηνός confirmare, quo novissima huius glossae pars traducta est. Ceterum v. Aristoph. Nub. 329. 9. οὐδαμινῶν] μηδαμινῶν E. μηθενός] οὐδενός revocavi cum v. Ἀμενηνός et A. E. 11. Καπρίαί] Aristotelem de Histor. Anim. IX, 50. (37.) annotavit Portus, monens etiam Aristotelem καπρία exhibere. Ipsum Καπρία A. B. V. E. 12. ἐπανιστάσαι] ἐπανεστῶσαι dedi cum B. V. E. 15. Κάπρος] Κάπρος. ζητεῖ παρακάτω τὸ αἰδ. τ. δ. V. 16. Ἀρύοπεσ, ἔθνος] Locus transcriptus ex v. Ἀρύοπεσ. 18. ἐξήτει] Immo ἐξήτει.
1. Καπρῶντασ] Vide Hesych. v. Ἀφροδίσια ἄγρα. Küst. Sic Photius. 3. Ἡ δὲ Καπύη] Fragmentum, Ursino iudice, Polybii: vid. Schweigh. T. V. p. 32. 6. Ἀριστοφάνησ] Av. 769. sq. 11. Κάραμβεισ] Vide vel Dionys. Perieg. 151. ab Etym. Gud. laudatum. Κάραβεισ B. V. E. Med. 12. παρὰ Ἡροδότῃσ voci προσδοκῆ subiuncta deleuit Gaisf. cum A. B. V. E. παρὰ τὸ τῆ κάρσ et quae sequuntur vereor ne sint ex Etym. M. p. 490. invecata: nam quod novissima παρτίθενται xrl. ibi deficient, Bekkerus ea complevit in Anecd. p. 1445. 13. τὸ om. V. Sed ἐμβλέπειν καὶ ex errore huc delata suspicor. 15. κέαρ] Sic habent 2 MSS. Paris. itemque Etymologus. In prioribus vero editt. [et B. E.] minus recte legitur καρ. Küst. τὸ δὲ] τὸ γὰρ A. V. τὸ μὲν γὰρ Etym. 17. τινὲσ δὲ] Τιμαχίδασ δὲ Etym. 18. τοῦ κάτω] τὸ κάτω V. Quo recepto superest ut παρὰ suppleatur. Mox post κερθαρεῖν interpunctionem maximam refinxit.

Καπνίας. Capnias vinum, quod nascitur Beneventi in Italia. Et καπνία ἀμπελοσ; vitis nigra. Καπνίας. Sic vocatus [Ecphantides] poeta, cuius obscurum esset dicendi genus. Καπνοῦ σκιά. Fumi umbra: dictum de rebus valde exilibus. Et necesse est interficere mortuum vel fumi umbram; simulacrum hominis: non enim viribus integrum me superasset. Fumus etiam dicitur ἀμενηνός. Et proverbium: Fumum esse putabam. quod dicitur de rebus nullius pretii aut loci. Καπρίαί. Sic appellantur carnes in extremis camelii genitalibus prominentes, quae amputant, cum ad bellum proficiscuntur. quo facto non amplius coeunt. Κάπρος. Genitale viri. Κάπρός Ἐρυμάνθιος. Aper Erymanthius. Dryopes, gens iniusta, circa Pythoum habitans, quae Herculem in silvas sedes migrare iussit.

sit. cum enim aprum Erymanthium portaret, cibum ab illis petiit: quem Dryopes negavit. Καπρῶντασ. Venerem vehementer appetentes. Καπύη. Nomen urbis maximae, Capua autem cum ad Carthaginienses defecisset, pondere suo etiam alias urbes vocum traxit. Κάρ. Aristophanes: ἄσ quis vero servus est et Car, Ebecestidae instar, pappos apud nos generet, ut in numerum tributum recipiatur. Κάραμβεισ. Locum nomen. Καραδοκεῖ. Expectat; spectatur. dictum quasi quis exerto capite huc; observet; et speret; vel prospiciat aliquid et expectet ore prominenti. Videndum tamen ne latitet vox κέαρ: nam κερθαρεῖν significat caput ebrietate gravatum inclinare. Quidam autem ut demonstrent κερθαρεῖν dictum esse quasi κάτω κάρσ φέρειν, allegant Diphili dictum:

Τὴν νύκτ' ἐκείνην διεκαρηνόμεσεν.

Καραδοκῆσοντα. Ἡρόδοτος· Ὁ δὲ πέμπει εἰς Δελφούς Κάδμον, καραδοκῆσοντα τὴν μάχην ἢ πεσεῖται.

242 Ἰάκχαρος, εἰς τῶν Ἡρακλειδῶν, στρατολογή-
σας ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἦλθεν εἰς Μακεδονίαν ἄδοξον
οὖσαν τότε, καὶ ἐβασίλευσε, καὶ διαδοχῇ κέρχεται
μέχρι Φιλίππου. Ἀμύντας δὲ ὁ Φιλίππου πατὴρ
Ἐδρυδίκην Ἰλλυρίδα γήμας ἔσχε παῖδας Ἀλέξανδρον,
Περδίκκην, Φιλίππον· οὗς ἐνιοὶ καὶ ὑποβεβλήσθαι
τὴν Ἐδρυδίκην φασί. πολεμήσας δὲ Θηβαίους ἡμ-
ρον ἔδωκε νέον ὄντα τὸν Φιλίππον· οὐ γενέσθαι
Θηβαῖόν τινα Παμμένην ὄνομα ἐραστήν, ὡς φασιν.
Ἀμύντου δὲ τελευτήσαντος Πανσανίας φυγαδευθεὶς
ὑπὲρ αὐτοῦ πρότερον κατελθὼν ἐβιάσατο τοὺς παῖ-
δας, καὶ κατέσχε τὴν ἀρχήν. Ἐδρυδίκη δὲ Ἀθη-
ναίων στρατηγῶν διατρίβοντι περὶ τὴν Μακεδονίαν
χρησαμένη συμμάχῳ τὸν Πανσανίαν ἐκβάλλει. Ἔως
μὲν οὖν ἦρχον οἱ πρεσβύτεροι, οὐδὲν ἐνεωτερίζετο·
Φιλίππος δὲ ἄρξας δύο καὶ εἴκοσιν ἔτη γεγονώς 20 ἔσθη.
πολλοὺς κατεστρέφετο βαρβάρους τε καὶ Ἕλληνας,
ἔλαβε δὲ καὶ Ἀθηναίων Ἀμφίπολιν, καὶ Θετταλίαν

ὑπ' ἐαυτῶ ἐποίησατο, καὶ τὰς Χαλκιδικὰς πόλεις
δύο καὶ τριάκοντα, ὧν ἀπρώτερον Ὀλύμπιοι οἷς
Ποτιδαίαν ἀφελόμενος Ἀθηναίων ἐδωρήσατο, ἀπα-
τῶν αὐτοῦς. ὁμοίως δὲ βοηθῶς ἐπεμψαν Ἀθηναῖοι
ναῦς μ' καὶ Χάρητα στρατηγόν· οὐ χειμῶνι ἀπο-
ληφθέντος, προδόντων δὲ τὴν Ὀλυμπιον Ἐδρυκρά-
τους καὶ Λασθένους, τὴν μὲν ἀνάστατον ἐποίησε,
τὰς δὲ ἄλλας πόλεις εἶλεν· Ἀθηναῖοι δὲ τοὺς περι-
σωθέντας πολίτας ἐποίησαντο. Μεθωναῖοι δὲ
τοῖς ἐπὶ Θράκης πολεμῶν, τὸν ὀφθαλμὸν ἐπηρεάζη,
Ἀστέρος τινὸς ὄνομα βαλόντος αὐτὸν βέλει, ἐπι-
γράψαντός τε τῷ βέλει·

Ἀστὴρ Φιλίππῳ θανάσιμον πέμπει βέλος.

πρὸς ὃν ἀντιγράψας ἐπεμψε βέλος ὁ Φιλίππος·

Ἀστέρα Φιλίππος ἦν λάβη κρημίσεται.

καὶ ὑποσχόμενος εἰρήνην, ἐξήτησε καὶ λαβῶν ἐκρέ-
μασεν. Εἶπε δὲ καὶ Κερσοβλέπτην, Θρακῶν βασι-
λέα καὶ φίλον Ἀθηναίων, καὶ Ἀλόνησον ἔλαβε καὶ
ἄλλας πόλεις· μεθ' ἧς ὁ πόλεμος ὁ Φωκικὸς συν-

Καρανούσθω. τελειούσθω.

[Κᾶρες. ὄνομα ἔθρους.]

1. Diphili senarius nonnihil corruptus est, sed ita tamen ut nullo negotio redintegrari possit. Rescribe, Τὴν νύκτ' ἐκείνην διεκαρηνόμεσεν: Noctem illam totam expectantem transegimus. Ea est vis verbi διακαρδοκῆσιν: quod quidem rarissimum est. Toup. l. p. 310. cui praeierat Küsteri, de hoc loco desperantis, interpretatio: Noctem illam sperando et expectando transegimus. Toupio assentiuntur Ruhnkenius in Tim. p. 152. et Abresch. in Cattieri Methodum p. 76. quos Meinekius in Philem. p. 363. ignoravit. Ceterum διεκαρηνόμεσεν Etym. 2. Ἡρόδοτος VII, 163. 3. ἢ *V. 5. V. Syncell. p. 373. sive 498. 6. ἄδοξον] ἔνδοξον A. B. V. E. Med. 8. ὁ Φιλίππου πατὴρ] ὁ πατὴρ ὁ Φιλίππου V. 13. Παμμένην] Παρμένην B. E. Vide quem Gaisf. laudat Wesseling. in Diod. XVI, 34. cui adhibendus Valckenarius Orat. p. 229. sq. 17. στρατηγῶν] Is Iphicrates fuit, ut constat ex Aeschine περὶ παραρησιβείας [pp. 31. 32.]. Hemst. Adde Wesseling. in Diod. s. XVI, 2. Gaisf. 2. ἔς — Ἀθηναίους] Vide Libanium in argumento Olynthiac. 1. Küst. δ — Ἀθηναίων A. B. V. E. ubi mox om. [post ἐδωρήσατο] ταύτην αὐτοῖς. Fortasse leg. Οἱς Ποτιδαίαν ἀφελόμενος Ἀθηναίων ἐδωρήσατο, ἂν. Gaisf. Obscure sum libris, assumpta etiam emendatione οἷς, quam litterarum similitudine (OIC) obscuratam fuisse nemo non intelligit. 5. χειμῶνος V. Mox ἀποληφθέντος cum *V. ἀπολειφθέντος ceteri. 6. πόλιν Ὀλυμπιον] πόλιν om. A. B. E. *V. 8. ἄλλας πόλεις A. 11. Ἀστέρος] Ptolem. Heph. ap. Phot. c. 190. Reinesius, Wesselingium in Diod. XVI, 34. Gaisf. attulerunt. 13. ἐπιπέμπει] πέμπει A. V. 19. μεθ' ἧς] μεθ' ἧς ὁ B. V. E. Gaisf. cum A. μεθ' ἧς ὁ. Nolui breviloquentiam illam in voce μετὰ tritissimam aspernari, de qua post alios dixit Lobeck. Aglaoph. p. 1191. Latinum usum paucis adhuc observatum diligenter firmavit Peerikamp. in Horat. p. 92. 21. Καρανούσθω] Sic habent 2 MSS. Paris., itemque Lexicon Photii et Hesychius. In prioribus vero edit. [et B. E.] legitur κραισάσθω, quod corruptum esse non dubito. Küst. 22. Gl. superiori praemisit *V. Κᾶρες. ὁ. ἢ. Id quo valeat ignoro; sed huius glossae, quam idem liber omittit, cum et sedes incerta sit (v. in v. Κᾶρες) et ordo perversus, satis habui uncis eam notasse. ἔθρους] Addit E. Καὶ Κάρια ὄνομα τόπου.

Noctem illam capite demisso transegimus. Καραδοκῆ-
σοντα. Herodotus: Ille vero Delphos mittit Cadmum, obser-
vatum, quem caecum esset pugna habitura. Κᾶρανος. Ca-
rannus, unus ex Heraclidis, exercitu ex Graecia collecto in Macedo-
niam tunc obscuram venit, regnoque potius successores habuit us-
que ad Philippum. Amyntas vero, Philippi pater, Eurydice Illy-
ria ducta, filios ex ea suscepit Alexandrum, Perdikkam et Phi-
lippum, quos quidam ab Eurydice suppositos esse ferunt. Bello
autem confiato Thebanis Philippum adolescentulum obsidem de-
dit: quem a Pammene quodam Thebano adamatum contendunt.
Amyntas vero mortuo, Pausanias ab eo in exilium ante pulsus
domum reversus est, regnumque pueris vi ereptum ipse occu-
pavit. Eurydice vero ducis Atheniensium in finibus Macedoniae
tunc commorantis usa auxilio, Pausaniam regno eiecit. Quam-
diu igitur natu maiores regno praefuerunt, nihil est novatum.
Philippus vero cum anno aetatis XXII regno potitus esset, multos
et barbaros et Graecos subegit, Atheniensibus etiam Amphipolim

eripuit, Thessaliamque in potestatem suam redegit, et XXXII
urbes Chalcidicas cepit, quarum principes erant Olynthii. his
Potidaeam Atheniensibus ereptam donavit, ut eos falsa hac ami-
citiæ specie deciperet. Nihilominus Athenienses XL naves Cha-
rete duce auxilio illis miserunt: quo tempestate impedito Philip-
pus Olynthum ab Euthycrate et Lathene proditam evertit; re-
liquas autem urbes cepit. Athenienses tamen eos qui ex urbe
capta evaserant, civitate donarunt. Bellum vero cum Metho-
naeis in Thracia gerenti Aster quidam sagitta (cui inscripserat:
Aster Philippo telum laetiferum mittit) oculum excussit. Cui
Philippus rescribens sagittam misit cum hac inscriptione: Aste-
rem Philippus si ceperit, cruci affiget. Promissa igitur pace
Aster ut ipsi dederetur postulavit, deditumque cruci affixit.
Cepit etiam Cersobleptem, Thracum regem, et Atheniensibus
amicum; idemque Halonesum et alias urbes in potesta-
tem redegit; postea bellum Phocicum confiatum est. Κᾶ-
ρανοῦσθω. Conficiatur. [Κᾶρες. Nomen gentis.]

Καρατομεῖται. ἀποκεφαλίζεται.

Καρβάσινα. εἶδος ὑποδήματος. Ἐπειδὴ ἀπέλειπε τὰ ἀρχαῖα ὑποδήματα, καρβάσινα εἶχον ἐκ τῶν νεοδάρτων βοῶν.

Κάρβων, κάρβωνος.

Κάρδαμα. ἐπισχετικὰ οὖρων τὰ κάρδαμα καὶ πτύσματος. καὶ διὰ τοῦτο φασὶ τοὺς Πέρσας χρῆσθαι. Φυλάττονται γὰρ πολλὰ πτύειν καὶ οὐρεῖν καὶ ἀπομύττεσθαι.

Καρδαμῖς. εἶδος λαχάνου.

243 "Καρδία. πόλις Θράκης. καὶ Καρδιανοί, οἱ πολῖται. Καὶ ὄνομα πελάγους.

Καρδία. Ὅτι τὰ ἔνυδρα καρδιαν οὐκ ἔχει, οὐδὲ πνεύμονα. ὅσα δὲ πνεύμονα ἔχει, τῇ τραχείᾳ ἀρτηρίᾳ καταψύχεται τὸ ἐντὸς θερμόν, δι' αὐτῆς εἰς-15 εἰς τὸν αἶρα. οἱ δὲ ἰχθύες διὰ τῶν βραχίων καταψύχουσι τὸ ἐντὸς θερμόν, συστέλλοντες αὐτὰ καὶ εἰσδεχόμενοι τὸ ὕδωρ, ὥστε οὐ δέονται πνεύμονος. καὶ ἄλλως οὐδὲ πᾶν δέονται τὰ ἔνυδρα τοῦ εἰσιέναι ἔξωθεν τὸ ὕδρον ἵνα ἐμψύξῃ· τὸ γὰρ ὕδωρ 20 θυμάτων. αὐτοῖς περικειμένον αὐτῇ τῇ ἀφῇ τὴν ἐμψύξιν ἐρ-

γάζεται. ἡ καρδία δὲ πρώτως τῆς ἐμψύξεως δεῖται· πηγὴ γάρ ἐστι τοῦ ἐμφύτου θερμοῦ τοῖς ἰσίοις ἢ καρδίᾳ· διὰ δὲ αὐτὴν καὶ ὁ πνεύμων. διὰ μὲν οὖν τῆς εἰσπνοῆς ἐμψύχεται ἡ καρδία· διὰ δὲ τῆς ἐ-
5 πνοῆς τὰ λιγνυάδη περιετώματα ἀποκρίνεται. ἐπιπολὴ δὲ ἀπνευστί οὐ δύναμεθα διαλέγεσθαι, διὰ τὸ δαπανᾶσθαι τὸ πνεῦμα τὸ ἐν τῷ θώρακι. δεόμεθα οὖν πρότερον εἰσπνεῦσαι ἄλλο εἰς χορηγίαν τῆς φωνῆς. Ἄμα δὲ εἰσπνεῖν τε καὶ διαλέγεσθαι
10 ἀδύνατον· ἐπεὶ μὴδὲ εἰσπνεῖν τε καὶ ἐκπνεῖν· ἐναντία γάρ. διὰ τοῦτο καὶ οἱ τραγωδοὶ ἐκτείνουσι μέλλοντες τὰ μέλη, πολλὴν πρότερον εἰσπνεύουσι πνεῦμα, καὶ οὕτως ἀρχονται φωνεῖν, ἵνα ἐξαρκέσῃ αὐτοῖς πρὸς τὴν ἐκπνοήν. Ὅτι καρδία τῆς ἀρ-
15 τῆς ἐστὶν ἢ ἐλεημοσύνη. Καρδία. ὅτι οἱ παλαιοὶ τὸν στόμαχον καρδιαν ἐκάλουν. ἔνθεν καὶ καρδιωγμός.

Καρδιαλγία. λύπαι καρδίας.

Καρδιουλκία. τὸ τὰς καρδίας ἔλκειν τῶν

20 θυμάτων.

Καρδιοφύλαξ. παρὰ Ῥωμαίοις χάλκωμα σπι-

1. V. Lobeck. in Phryn. p. 341. 2. Καρβάσινα] Καρβάσινα A. B. V. E. pr. novicia scribendi ratione. Ἐπειδὴ ἀπέλειπε — βοῶν] Locus Xenophontis Anab. IV, 5, 14. liberius conformatus. 3. ἀπέλειπε E. Scribendum ἐπέλειπε. καρβάσινα αὐτοῖς

ἦσαν πεποιημένα] καρβάσινα εἶχον A. B. V. καρβάσινα ἦσαν πεποιημένα . . . βοῶν. Ἐνομοῦν E. Tum B. V. E. et (in lacuna quidem, omisis λύσις ἀνείρου) Med. Λύσις ἀνείρου· ἀνδραξὶ βαλνείν ἐχθρακὴν δηλοῖ βλάβην: quem versum expulimus supra post gl. Ἀνδρακες collocatum. 6. Κάρδαμα] Sumpius locus ex Schol. Aristoph. Thesm. 616. Huius tamen et subsequentis glossae fides vacillat: quarum hanc omittit, priorem ante v. Καρδιαλγία reponit *V. οὖρων] οὖν B. E. 7. φησι E. 8. Φυλάττονται] Schol. Arist. ὅτι μὲν γὰρ χρωτῆται καὶ ἔνομοῦν φησι· Φυλάττονται πολλὰ οὐρεῖν, ὥστε καὶ πτύειν καὶ ἀπομύττεσθαι. Vide Xenoph. Cyrop. I, 2, 16. 12. καὶ ὄνομα πελάγους quo spectent ignoro: nisi forte sinus Cardianus indicatur, de quo Eust. in II. ω. p. 1340. Hesychius tamen cum praebet, Καρδίας θαλάσσης. τοῦ βυθοῦ, quae pertinent ad Illa Ionae II, 4. ἀπέρρηξας με εἰς βῆθη καρδίας θαλάσσης: praestat haec inter glossas sacras referri. 13. Ὅτι tacite Gaisf. cum *V. ἔχει] ἔχουσι V. et sic infra. 21. τῇ om. Med. ἐργάζεται] ἀπεργάζεται V. 1. πρώτη E. πρώτω Ald. ψύξεως] ἐμψύξεως A. B. V. E. De re cf. Schneid. in Aristot. H. A. T. IV. p. 308. 5. λιγνυάδη περιετώματα] Alexand. Aphrodis. Probl. I. p. 255, 18. ed. Sylb. asserit Gaisf. 7. δανᾶσθαι Med. 14. πρὸς] περὶ B. V. E. Med. Fortasse leg. τὰ περὶ. Ὅτι praefixit Gaisf. tacite. Item versu continuo cum *V. 15. Καρδία] Huc faciunt verba illa Erotiani (p. 194.): Καρδιαν ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ καὶ τὸ τῆς γαστρὸς στήμα, ὃν καὶ στόμαχον κοινῶς καλοῦμεν. καρδιώτιον οὖν καὶ καρδιαλγίην λέγεται τὸ μετὰ ναυτίας καὶ ὀδύνης ἀνιασθαι τὸν στόμαχον· καὶ καρδιωγμὸς ἐντεῦθεν· ἀπὸ τοῦ ὀ τοῦ στόμαχου δηγμός. Küst. Hausit Suidas ex Schol. Thucyd. II, 49. Gaisf. Repetuntur haec in v. Στόμαχος, unde latroci assumendum post οἱ παλαιοί. 18. Sic Hesych. et Phot. 19. τὰς] τὸ τὰς invito Photio dedi cum A. Vocabulum artis haruspiciinae. Hesychius: Καρδιουλκία. πύλαι καρδίας. τὰς καρδίας εἶλον τῶν θυμάτων. Locus affectus, cuius sententiam sic inuat instaurare: πύλαι ἐλέγοντο αἱ τῆς καρδίας ὀδοί. καὶ διὰ τούτων τ. κ. κτλ. 21. Καρδιοφύλαξ. παρὰ Ῥωμαίοις χάλκ.] Hic locus depromptus est ex Polybii lib. VI. c. 21. (23, 15.) ubi armatura militum Romanorum describitur. Küst. Suidam cum Polybio contendit Kühn. in Polluc. I, 134.

Καρατομεῖται. Cui caput amputatur. Καρβάσινα. Genus calceamenti. Postquam veteres calcei defecerant, carbatinis uti coeperunt, quas ex corio bovis re-
cens detracto conficerent. Κάρβων. Genitivus Κάρβωνος. Κάρδαμα. Nasturtium urinam inhibet et salivam: quam ob causam Persae eo uti tradunt. Cavent enim ne multum expuant vel mingant vel emungant. Καρδαμῖς. Oleris genus. Καρδία. Urbs Thraciae: cuius cives vocantur Cardiani. Item nomen maris. Καρδία. Aquatica neque cor neque pulmonem habent. Quaecumque vero pulmonem habent, eorum calorem internum aspera arteria refrigerat, aere per eam attracto. Pisces vero per branchias, quas aqua admissa claudunt, internum calorem refrigerant: ut pulmone non indigeant. Ceteroquin aquaticis nihil opus ut humorem extrinsecus refrigerationis causa recipiant. aqua enim circumdantibus ipso

tactu ea refrigerat. Cor autem potissimum refrigeratione indiget: quippe qui fons caloris sit animalibus insiti; eiusque gratia pulmo datus est. Per attractionem igitur aeris cor refrigeratur; per expirationem autem fuliginosa accernantur excrementa. Neque sine respiratione diu loqui possumus, eo quod spiritus pectori inclusus consumitur. prius igitur alio nobis opus est aere, quem attrahamus vocis sustentandae gratia. neque licet simul aerem attrahere et loqui quando ne aerem quidem haurire et respirare: quae sibi sunt contraria. Haec tragoecli cum proficiora carmina sumit recitaturi, multo prius hausto spiritu, qui expirationi sufficiat, tum demum incipiunt loqui. Καρδία. Cor virtutis est misericordia. — Stomachum antiqui vocabant cor. Hinc etiam καρδιωγμός dicitur est stomachi dolor. Καρδιαλγία. Cordis dolores. Καρδιουλκία. Cum in victimis cor diffunditur. Καρδιοφύλαξ. Sic apud Romanos ve-

Θαμισίων πάντη πάντας, ὃ προσείθεντο πρὸ τῶν στέρνων. οἱ δὲ ἀντὶ τούτου ἀλυσειδατοὺς χιτῶνας περιετίθεντο περὶ τοὺς θώρακας.

Καρδιωσάμενος. τῶν θυομένων τοῖς θεοῖς ἰσρείων ἀφηροῦντο τὰς καρδίας, κὰν ὄλα τὰ ἔαρεῖα ὅ ἔμελλον ὀλοκαυτοῦν, καὶ τῇ καλουμένῃ πιμελῇ καλύψαντες, ὁτῶς ἐπετίθεσαν τῷ πυρὶ. καὶ τοῦτο ὄστι τὸ καρδιωσάμενος.

Καρδιώττειν. τὴν καρδίαν ἀλγεῖν, Σικελιώται· ὃ ἡμεῖς βουλιμαῖν. Ἀπολλόδωρος ἐν ἔκτῳ 10 περὶ Ἐπιχάρμου τοὺς Σικελιώτας φησὶ τὸ τὸν στόμαχον ἐπιδάνασθαι ὑπὸ λιμοῦ καρδιώττειν λέγειν, ὅπερ βουλιμαῖν λέγει Ξενοφῶν. Καὶ ἐδικάρδια πολλοὶ τὰ ἐδοσόμενα λέγουσι.

Κάρδοπος. ἡ μάκτρα τοῦ ἀλεύρου. μαγίς, ἐν 15 ἢ τοὺς ἔρατους ἔμακτον. ἡ σπαφίδιον, ἐν ἢ ἀναμάττειν καὶ ἀναφυρᾶν ἔθος τὰ ἄλφιστα. Θηλυκῶς ἡ κάρδοπος. Ἀριστοφάνης. Τὴν κάρδοπον ἀρσενι-

κῶς καλεῖς, ὥσπερ Κλεώνυμον ἀρσενικῶς καλοῦσι τινες. γυναικῶδες γὰρ ἦν.

Καρδοῦχοι. σφενδονῆται ἄριστοι. 244

Κάρεψ.

Καρηάτος. κῆς κεφαλῆς.

Καρηβαρία. ἡ μέθη.

Καρηβαριῶν. τὴν κεφαλὴν βαρούμενος ἀπὸ μέθης οἴνου.

Κάρηνα. ἀκρόπολις.

Καρηνός. ἐθνικόν.

Κάρης, κάρητας.

Καρηφαρίτης. ὁ χυδαῖος οἶνος καὶ μὴ ἀνδοσμίας. ζῆται ἐν τῷ Ἀνδοσμίας.

[Κάρθαια. τόπος τις.]

Καρθάγεννα.]

Καρία. [τόπος τις.] καὶ ἡ κεφαλὴ κατὰ γλωσσῶσαν. ὄσταν καὶ κέρατα.

Καριαθιαρείμ. τόπος. Ἑβραϊκῆ δὲ ἡ λέξις.

1. προσείθεντο] προετίθεντο A. E. 2. ἀλυσειδατοὺς χιτῶνας] Rescribe ex Polybio, ἀλυσειδατοὺς περιετίθεντο θώρακας. Küst. ἀλυσειδατοὺς dedi cum A. E. de quo vide glossam ipsam. 4. Brevius Etym. M. p. 492. sive Lex. Rhet. p. 275. 9. Καρδιώττειν] Καρδιώττει V. Nihil mutat Photius. Cf. Pollux II, 217. et Aelius Dionysius ap. Eust. in Od. δ. p. 1508.
10. βουλιμαῖν] Id e sequentibus irrepsit. Reponendum, quod vulgus usurpavit, λιμώττειν ex v. Βουλιμαῖν. Ἀπολλόδωρος ed. Heyn. p. 441. 12. λέγειν] λέγει V. E. 13. ἔρατους Anab. IV, 5, 7, 8. 14. πολλοὶ — λέγουσι om. V. quorum loco εἶδος λαχάνου * V. 15. μάκτρα] Schol. Platon. p. 381. vel potius Hesych. v. Καρδιόπιον. Addit Gaisf. in Add. Artemid. V, 58. ἐπὶ μάκτρας τῆς λεγομένης κάρδοπου. 17. Ἀριστοφάνης. Τὴν κάρδοπον ἀρσ.] Pendent haec a Schol. Aristoph. Nub. 669: sq.
1. Perperam haec distinguebantur: ὥσπερ Κλεώνυμον. ἀρσενικῶς — 2. δέον θηλυκῶς quae post τινες edebantur, superiori καλεῖς Schol. adiungit, omisi cum A. B. V. E. 3. Καρδοῦχοι. σφενδ.] Vide Stephanum Byzantium v. Καρδοῦχοι. Küst. Indicare videtur Suidas locum Xenophontis Exped. Cyri lib. IV, 2. ubi de Carduchis ita scribit: Οὐδὲν γὰρ ἄλλο εἶχον ἢ τόξα καὶ σφαιρόδονας. ἄριστοι δὲ κοζόται ἦσαν. — εἶχον δὲ τὰς πύργους, ὅποτε τοξοῦν, πρὸς τὸ κάτω τοῦ τόξου, τῷ ἀριστερῷ ποδὶ προβαίνοντες. Tour. Strabo XVI. p. 747. Reines. Καρδοῦχοι Med. 4. Κάρεψ] Κάρος A. Κάρου E. Miram gl. om. vulg. Addunt B. V. Κάρος ὄνομα ἔθνους 5. Καρηάτος] Il. ψ. 44. 7. βαρούμενος] Sic habent MSS. Paris. itemque lexicum Photii: in prioribus vero editt. male legitur καρδιόπιον. Küst. Cui accedunt Schol. Luciani Epp. Saturn. 28. Zon. p. 1172. et Lex. Bachm. p. 268. Potissimum vero consulendus Eust. in Od. γ. p. 1461. 9. Κάρηνα. ἀκρόπολις] Scribendum est Κάρηνα πόλιον. ἀκρόπολις. Respexit enim Suidas ad locum illum Poetae Il. β. 117. ὃς δὲ πολλῶν πολλῶν κατέλυσε κάρηνα. Scholia: Κάρηνα. ἀκρόπολις. ἐξ οὗ τὰ βασίλεια. Küst. Huc accedit Bacchylideum πολλῶν κρήδεμνα, de quo dubitabat Nerius p. 45. V. Eustath. p. 189. Ceterum non opus adiungi πόλιον: Hesychius, Κάρηνα. ἄκρα — τελεῖ: cum Etym. M. p. 491. ἀκρόπολις tuerentur Zon. p. 1162. et Photius. 10. Καρηνός. ἐθνικόν] An potius Καρηναῖος. Vide Stephanum Byzantium v. Καρηνη. Küst. Voluit Suidas Καρηνός, ad Carras Mesopotamenas referendum. 11. Om. vulg. Homericorum interpretum commentum: v. Eustath. in Il. δ. p. 1006. coll. δ. p. 700. 12. Καρηφαρίτης] Scribe Καρηφαρίτης, ut recte supra v. Ἀνδοσμίας. Küst. Unde haec observatio est transcripta. 13. ζῆται add. clam Gaisf. cum * V. item in v. Καοιδας. 14. Gl. Κάρθαια post v. Καρῖνος, ut ordo litterarum postulabat, * V. qui de v. Καρθάγεννα siletur. Accedit quod idem * V. Καρῖδας continuae glossae postponit. Haec recentiorum lectorum additamenta si delerimus, sex vel quattuor minimum glossae ad auctores etiam suos redierint. 15. Καρθάγεννα] Κάρθα γέννα A. Om. vulg. Addit E. πόλις τῆς Ἀφροδῖτης. 16. τόπος τις. καὶ om. E. τις om. V. Non dubium quin illa τόπος τις ad superiorem glossam sint retrahenda. Quae sequuntur fluxerunt ab v. Καριαθιαρείμ. 18. Καριαθιαρείμ] Καρισθιαρείμ E. Vid. Ioseph. A. L. VI, 1, 4. VII, 4, 2. Gaisf.

cabatur pectorale, duodecim ab omni parte digitorum, qua pectus muniebant. Alii vero loco pectoralis loricas hamis consertias induebant. Καρδιωσάμενος. Victimis, quae diis immolabantur, corda eximebant, quamvis integras victimas crematurni essent, eaque pinguedine tecta in ignem imponebant: id quod καρδιώσασθαι vocabatur. Καρδιώττειν. Apud Siceliotas significat cordis dolorem sentire: quod apud nos βουλιμαῖν. Apollodorus libro sexto de Epicharmo auctor est, Siceliotas καρδιώττειν dicere si cuius stomachus fame vellicatur, quod Xenophon βουλιμαῖν vocat. Et ἐδικάρδια vulgo appellantur ea, quae stomacho conducunt. Κάρδοπος. Macra in qua panes pindebantur. Vel alveus, in quo farinam subigebant et miscebant. Dicitur genere fe-

minino ἡ κάρδοπος, ut apud Aristophanem. Vocem κάρδοπον genere masculino profers, ut Cleonymum quidam genere masculino pronunciant. Scilicet Cleonymus iste fuit effeminatus. Καρδοῦχοι. Funditores praestantissimi. Κάρεψ. Καρηάτος. Capit. Καρηβαρία. Temulentia. Καρηβαριῶν. Culus caput ebrietate gravatum est. Κάρηνα. Arx urbis. Καρηνός. Nomen gentile. Κάρης, κάρητος. Καρηφαρίτης. Vinum nullius pretii, quod suavi caret odore. Vide in v. Ἀνδοσμίας. [Κάρθαια. Loci cuiusdam nomen. Καρθάγεννα.] Καρία. Caria, regio. item docta significatio ponitur, ut sit caput. hinc dictum etiam κέρατα. Καριαθιαρείμ. Locus ita dictus. vox scilicet Ἡρακλεια.

Καρίδας. Ὅτι Ἀπίκιος ὁ Ῥωμαῖος μυριάδας ἀργυρίου κατανάλωσεν ἐς τὴν γαστέρα ἐν Κιντούροις τῆς Γαλατίας πολλὰς καρίδας ἐσθίων. ζῆται ἐν τῷ Ἀπίκιος.

Καρικῆ Μούση. τῆ Θρηνώδει. δοκοῦσι γὰρ οἱ Κῆρες Θρηναῖοι τινεὶ εἶναι, καὶ ἄλλοτρὶους νεκροὺς ἐπὶ μισθῷ Θρηνεῖν. τινεὶ δὲ ἐξήκουσαν τῆ βαρβάρῳ καὶ ἀσαφεῖ· ἐπειδὴ οἱ Κῆρες βαρβαρόφωνοι. Καὶ παροιμία, Καρικὸς αἶνος.

Καρικὸν θῦμα. ἐπὶ τῶν ἄσαρκα ἢ ἄβρωτα μέλη θνόντων. οἱ γὰρ Κῆρες κύνια θνύουσιν. [Ἐδνάπιος.]

Καρίνη γυνή.

Καρίνος, Κάρου τοῦ βασιλέως υἱός, γενόμενος ἐν ἔξουσίᾳ καὶ βουλήσεως κύριος, ἀνέδραμε τηλικούτον κακὸν ἐς τυραννίδα· οὕτω καὶ τοῦνομα τοῖς ἔργοις μακρῷ παρήλθε. Παιδῶν μὲν γὰρ οἱ γεγονότων ὕβρεις διὰ τὸ σύνηδες οὐδὲ ὕβρεις ἐνομι-

σθησαν, ἀλλ' ἦν ἐγκύκλιον αὐτῷ καὶ πρόχειρον τοιαῦτα ἀμαρτάνειν. ὁ δὲ ἐγκλήματά τε ἀνέπλαττε καὶ ἐδίκαζε τοῖς ἀδικουμένοις, καὶ τῶν δικαζομένων οὐδεὶς ἐσώζετο· ὅπουγε πολλῆς οὔσης καὶ ἀδιηγῆτου τῆς φθορᾶς, παραηλλίσκοντό τινες τῶν ἐθδαιμόνων, ὥσπερ ἐν κοινοῖς δείπνοις ἀλεκτορῆδες, ἐς τὴν Καρίνου τρυφήν. μεμνησθῆναι δὲ τῶν κατακοπτομένων ἔφασκε, τῶν μὲν ὡς οὐκ ἐπήνεσαν αὐτοῦ τὸ κάλλος, τῶν δὲ ὅτι λέγοντα, ὅτε ἦν μειράκιον, οὐκ ἐθαύμασαν ὡς ἐβούλετο· ἀπώλλοντο δὲ τινες καὶ γελῶσαντες ἐναντίον αὐτοῦ ποτε. καὶ πάντα ἦν αὐτοῦ βαρύτερα διοσημίας, καὶ ἐλύττα ἐν μέσοις τοῖς ὑπηκόοις. Οὗτος ὁ Καρίνος βασιλεύσας πρῶγμα μὲν ἐς κοινὸν ὄφελος φέρον οὐδὲν ἐργάσατο, τρυφῇ δὲ καὶ ἐκδεδοτημένῳ βίῳ τὰ κατ' ἑαυτὸν παραδοὺς παρανάλωμα τῆς τρυφῆς ἐποιεῖτο φόνους οὐδὲν ἡδικοκτότων ἀνθρώπων, κατὰ τι προσκεκρουκέναι νομισθέντων αὐτῷ. βαρυνομένων δὲ πάντων ἐπὶ τῇ πικρᾷ τυραννίδι συναυμιχθεῖση

1. Ὅτι tacite Gaisf. cum *V. Ἀπίκιος ὁ Ῥωμαῖος] Haec et quae sequuntur descripta sunt ex Athen. lib. I. p. 7. eademque leguntur supra v. Ἀπίκιος et infra v. Κιντούροις. Küst. Huc potius e superiore loco traducta. πολλὰς μυριάδας ἀργυρίου] Sic habet Paris. A. [*V.] At in prioribus edit. minus recte legitur μυριάδα ἀργυρίου. Küst. πολλὰς om. B. V. E. denuo abiect. 2. κατανάλωσεν] κατανάλωσιν A. V. E. Med. Mox ἐς τὴν γαστέρα om. A. ἐν Κιντούροις τῆς Γαλατίας] Scriptum oportuit ἐν Μιντούροις τῆς Καμπανίας. 4. Ἀπίκιος] Addunt A. V. Ὅτι [hoc om. *V.] ἀλιεὺς ἰδῶν ἐν χειμῶνι πολύπων, εἶπεν, εἰ μὴ κολυμβήσω, πενήσω. 4. Καρικῆ Μούση] Glossa Platonica: v. Schol. Platon. p. 452. coll. Schol. Aristoph. Ran. 1337. Quattuor novissimas voces ignorat Photius. 6. οἱ Κῆρες βαρβαρόφωνοι] Sic Cares vocat Homerus ll. β. 767. ad quem locum Suidas respexit. Küst. 9. Καρικὸς αἶνος] Hanc lectionem ex MSS. Paris. revocavi. Priores enim edit. habent Καρικὸς οἶνος, quod corruptum esse non dubito. Küst. Illud firmat Walzianus Schol. in Theonis Progymn. c. 8. (qui μύθος Καρικὸς tradit) prolatus. 11. Caricas canes inter generosas exhibuit Pollux V, 37. De proverbio quaedam Vat. App. II, 26. ubi supplendum Κῆρες. 12. Ἐδνάπιος] Haec vox alieno loco posita est, pertinetque ad articulum sequentem Καρίνος, quoniam omnia, quae Suidas de Carino ibi refert, ex Eunapio sumpta sunt. Küst. Ἐδνάπιος om. A. Boissonadus tamen in Eunap. fr. 5. p. 493. admisit. 14. V. Menaud. Meinekii p. 91. 15. Καρίνος. Κάρου] Totum hunc articulum ex Eunapio de promptum esse discimus ex vv. Ἐγκύκλιον et Μακρῷ, ubi fragmenta loci huius praefixo Eunapil nomine leguntur. Küst. Habet Boissonadus p. 491. sq. Nieb. p. 99. 17. ἐς τυραννίδα. οὕτω καὶ τοῦνομα γ.] Locus hic est mutilus, qui ex voce Μακρῷ sic suppleri debet: ἐς τυραννίδα, ὥστε ἀπέδειξε χρυσὸν τὴν τρυφιδουμένην τυραννίδα. οὕτω καὶ τοῦνομα etc. Küst. Praeceperat Boissonadus V. L. I, 5. 18. Παιδῶν — ἀμαρτάνειν] Repetuntur v. Ὑβρεις. οἱ γεγονότων] Probo coniecturam Wolfi, qui legendum suspicatur εὐ γεγονότων. Küst. Receptit Boissonadus: sed usurparat Casaubonus, qui nostrum locum contulit cum Vopiscii Car. 16. 2. τοιαῦτα] L. τὸ τὰ τοιαῦτα. 5. παραηλλίσκοντο] παραηλλίσκοντο A. V. 7. τρυφήν] τρυφήν V. τῶν] Malim αὐτῶν. δε] ὡς A. V. om. B. E. 9. ὅτι λέγοντα] ὅτι om. B. E. qui mox τὸ μειράκιον. 10. ἀπώλλοντο V. 11. καὶ πάντα] Novissima repetuntur in v. Διοσημίας: unde cum E. ascivi Διοσημίας: reliqui Διοσημίας. Mox λύττα V. ἡ λύττα E. 13. Οὗτος ὁ Καρίνος — πρῶττοντος.] Ex Ioannis Antiocheni [Excerptis Vales. p. 834. Mounit praeter alios Tourpin L. p. 312. 14. γέρον] φέρον A. B. V. E. Exc.

Καρίδας. Apicius Romanus multa drachmarum millia in ventrem insumpsit, Minturnis in Campania multas squillas comedens. Quaere in v. Ἀπίκιος. **Καρικῆ Μούση.** Carica Musa, id est lugubris. feruntur enim Cares ad tristem musicam apti esse, et alienos mortuos mercede lugere. Sunt vero qui accipiant id de barbara et obscura: quia Cares barbare loquebantur. Et proverbium: Carica fabula. **Καρικὸν θῦμα.** Dicitur de his qui victimas macilentas et minime esculentas immolant. Cares enim canes immolebant. [Eunapius.] **Καρίνη γυνή.** Καρίνος. Carinus, Cari Imperatoris filius, adeptus potestatem arbitrato suo quidvis agendi, tantum tyrannus evasit, ut ipsum nomen tyrannidis factis longe superaret. Puerorum enim nobilium corruptiones propter crebram consuetudinem non amplius habebantur crimina, quoniam eiusmodi flagitiis pollui solenne ipsi putabatur et quotidianum. Idem etiam

falsa crimina comminiscabatur, et ipse ius dicebat his qui laesi essent, neque ullus litigantium incolumis evadebat: cum praesertim inter multas et innumeras caedes quidam ex opulentioribus, veluti in communibus epulis gallinae, animi et voluptatis gratia a Carino consumerentur. horum alios ideo caesos esse dicebat, quod formam ipsius non laudassent: alios, quod se adolescentulum, cum declamaret, non essent tantum admirati, quantum vellet. occidebantur etiam nonnulli, quod coram ipso risissent. omnino cuncta eius facinora quavis tempestate graviora erant, et in subditorum coetu furebat. — Hic Carinus quamdiu regnavit, nihil fecit, quod ad utilitatem resp. quicquam conferret; sed deliciis et vitae molli totum se dedens luxum interpolebat caedibus hominum innocentium, qui aliqua in re ipsam offendisse viderentur. Proinde omnes acerbam illam tyrannidem, cum juvenit temeritate iunctam (omnia enim negligenter et abs-

νεότητι, καὶ πάντα ἐκμελῶς καὶ δέχα λογισμοῦ
πράττοντος.

Καρκάδονα. τοῦτο λέγεται Χάροντος δάνειον,
συναγόμενον ἐκ τοῦ ὄβολοῦ τοῦ συγκαθημένου
τοῖς τελευτῶσιν· οὐχ ὡς ἐνιοὶ πλανώμενοι βοτάνης δ
ὄνομά φασιν εἶναι.

Καρκαίρω. ἤχῳ. ζῆται ἐν τῷ Ψαμμοκοσιο-
γάργαρα.

Καρκίνος, Ἀγραγαντίνος, τραγικός. Καὶ
Καρκίνος, Θεοδέκτου ἢ Ξενοκλέους, Ἀθηναῖος,¹⁰
τραγικός. δράματα ἐδίδαξεν ρξ· ἐνίκησε δὲ ἄ-
ἤμαζε κατὰ τὴν ἑκατοστὴν Ὀλυμπιάδα, πρὸ τῆς
Φιλίππου βασιλείας τοῦ Μακεδόνοσ. τῶν δραμά-
των αὐτοῦ ἐστὶν Ἀχιλλεύς, Σεμέλη, ἢ ἀρχή, ὡς
Ἀθηναῖός φησιν ἐν Λειπνοσοφισταῖς.

Λυσίας· Ἐλυμαίνοντο γὰρ μὲν τὸν καρκίνον εἰς-
φοιτῶσαι (φησὶν) αἱ κύνες. Καὶ ὅταν ὁ σῖτος δι-
ζωθῆ κατὰ τῆς γῆς, κκαρκινῶσθαι φασί. Φερε-
κράτης·

Ὅπότεν σχολάζης νῆψον, ἵνα τὰ λήια
συγκαρκινωθῆ.

Λέγεται καρκίνος καὶ πάθος τι συμβαῖνον ἐν τοῖς
σώμασιν, ὃ νῦν καρκίνωμα λέγεται· εὐρίσκειται δὲ
πολλάκις. καὶ κύριον ὄνομα.

Καρκίνος λαγῶν αἰρεῖ. ἐπὶ τῶν ἀδυνά-
των.

Καρκίνος, ποιητῆς Ἀττικῶς. σκώπτει δὲ τις
Καρκίνου παῖδας οὕτως·

Ὅρτυγας οἰκογενεῖς, γυλιαύχενας ὀρχηστῆς,
ναννοφυεῖς, σφυραδῶν ἀποκνίσματα, μηχανο-
νοδίφας.

καὶ γὰρ ἔφασχ' ὁ πατήρ,
γαλῆν τῆς ἐσπέρας ἀπάγξαι.

15 λέγει δὲ ὄρτυγας μὲν διὰ τὸ ἐριστικόν· τοιοῦτοι
γὰρ οἱ ὄρτυγες. Οἰκογενεῖς δὲ ἀντὶ τοῦ ἐσκατρά-
φημένους, ὡς ἂν εἴποις ὄρνιδας οἰκογενεῖς. Γυ-
λιαύχενας δὲ, τουτέστι μακροτραχήλους. γύλιος
γὰρ στρατιωτικόν ἐστὶ πλέγμα ἐπίμηκες· κολοβὸν

2. πρᾶιτοντος] πρᾶιτοῦση Excerpta. Post h. v. inserit V. Κάρθαια: τόπος τις. Cf. nos supra in v. Κάρθαια. 3. Καρκά-
δοντα] In Lexico Photii itemque in 2 MSS. Paris. [A. V.] scriptum est καρκάδονα: quarum lectionum utra praeferenda sit
haud facile dictu est, quoniam de voce illa nihil alibi me legisse memini. Küst. Hemsterhusius in Luciani Dial. M. XXII, 1. „Καρ-
κάδονα etsi iuxta cum aliis ignorem, suspicor tamen ex Pherecratis Comici Crapatalis desumptam: Cuperus certe in Num. Ant.
Expl. p. 235. labitur, quando minus diligenter inspectis grammatici verbi illud ipsius oboli funebris esse nomen opinabatur.”
Suspicio eo verisimilior, quod Pherecratem in Crapatalis voces effutitias commentum esse videmus, velut κικάβους et ψωθία.

Mox χάρι V. qui infra om. ὄνομά φασιν εἶναι. Dicendum erat Χάροντος: quamquam orationis color alia quaedam menda sub-
esse arguit. 4. ἐκ τοῦ ὄβολοῦ] De obolo, qui mortuis olim viatici loco addi solebat, vide supra v. Δανάη. Küst. 7. ζῆται
tactis Gaisf. cum * V. 9. Καρκίνος, Ἀγραγ. τρ.] Horum partem decerpit Eudocia p. 270. Priorem poetam sine dubio
significavit, ubi decem senarios eius recitat, Diodorus V, 5. Καρκίνος μὲν γὰρ ὁ τῶν τραγῳδιῶν ποιητῆς, πλεονάκις ἐν ταῖς Συρα-
κούσαις παρεπιδημητικῶς καὶ τὴν τῶν ἑγχωρίων τεθεαμένος σπουδῆν περὶ τὰς θυσίας καὶ πανηγύρεις τῆς τε Ἀθηναίων καὶ Κόρης.
Dubitavit tamen et memoriam Diogenis Laert. II, 63. de Carcino Dionysii comite huc revocavit, qui de Atheniensi tragico plura
quo collegit, Meinekii Comm. Miscell. p. 24. sqq. Ceterum μαρκίνος B. E. (μαρκίνος * V.) μαρκίνος V. 12. ἤμαζε] ἤμαζε
δὲ K. 14. Σεμέλη] Σεμέλεια B. Σεμέλητα V. ὡς Ἀθηναῖος] Locus Athenaei, quem Suidas respexit, extat Dipnosoph.
XIII. p. 559. sed ubi Athenaeus non dicit fabulam, cui Semele nomen erat, appellatam etiam fuisse Ἀρχή, sed verba eius haec
sunt: Καρκίνος δὲ ὁ τραγικός ἐν Σεμέλη, ἣς ἀρχή, Ὡ νύκτες, φησί. Hinc ergo patet Suidam verba Athenaei obiter tantum in-
spectasse; qui ideo recte notatur a Stanleio in Aeschyl. Choeph. p. 822. Küst. Istam laciniam neque vetustam habeo neque satis
castigatam. 16. Λυσίας· Ἐλυμαίνοντο] Cum Harpocrate et Photio. 17. Hesychius: Καρκινῶται. δταν ὀρίζονται ὁ σῖ-
τος καὶ σκληρύνεται. 18. Φερεκράτης om. B. Φερεκράτης ἐν Ἀυτομόλοις apud Polluc. VII, 150. ἵνα τὰ λήια συγκαρκινωθῆ.
1. νῆψον etiam Photius et Harp. libri. νῆψον, ἰτρίγα, emendatio Valesii. 4. Novissima sic iungebantur: εὐρίσκειται δὲ πολλά-
κις καὶ κύριον ὄνομα. 6. Diogenianus V, 96. 8. Καρκίνος ποιητῆς — τις om. V. mox etiam οὕτως 10. Ὅρτυγας οἰκο-
γενεῖς] Versus Aristophanis Pac. 785. sqq. sub finem brevitati: quorum interpretationes, e Schollis Aristophanicis illas derivatas,
huc lectores magnam partem transtulerunt ex v. Σφυραδῆς. γυλιαύχενας V. 11. μηχανοδόφας * V. οὐ γὰρ A. 15. Καρ-
κίνος ποιητῆς ἦν· οἰκογενεῖς δὲ. ἀντὶ τοῦ ἐσκατράφημένους ὡς ἂν εἴποις ὄρνιδας οἰκογενεῖς. ὄρτυγας διὰ τὸ ἐριστικόν· τοιοῦτοι
γὰρ οἱ ὄρτυγες V. (marg. * V. Καρκίνος ποιητῆς ἦν) τοιοῦτοι] τοιοῦτον B. 17. γυλιαύχενας — μακροτραχήλους] γυλιαύ-
χενος — μακροτραχῆλος V.

que ratione faciebat) iniquo ferebant animo. Καρκάδονα.
Sic vocabatur Charontis vectigal, compositum ad oboli normam,
qui una cum mortuis sepellebatur. Falluntur autem qui herbae
nomen esse tradant. Καρκαίρω. Sono. Quaeras vocem
Ψαμμοκοσιογάργαρα. Καρκίνος. Carcinus, Agrigeninus,
tragicus. Item Carcinus, Theodectis vel Xenoclis filius, Athe-
niensis, tragicus. Fabulas edidit CLX: vicit una. Floruit
Olympiade centesima, ante regnum Philippi Macedonici. Ex an-
tibus eius sunt, Achilles et Semele; de qua tradit Athenaeus in
Dipnosophilis. — Lysias: Cancrium enim meum (inquit) can-
nes ingressi corruperunt. Et cum frumentum in terra radice
es, irriga, ut segetes radices agant in terra. Dicitur can-

cer etiam morbus quidam corporis, qui nunc καρκίνωμα vo-
catur: cuius frequens est mentio, nomen significat etiam pro-
prium. Καρκίνος. Cancer leporem capit: de rebus dictum
quae fieri nequeunt. Καρκίνος, Carcinus, poeta Atticus,
cuius liberis his cavillis quidam exagitat: Coturnices domi nu-
tritas, saltatores longum collum habentes, pumillones, star-
corum caprinorum retrimenta, portentorum inventores. dice-
bat enim sorum pater, seleu. praeter spem vesperis atrangu-
lans fabulam. Coturnices nos vocat, quod essent contumiosi:
tales enim sunt coturnices. Οἰκογενεῖς hic significat domi et in
umbra educatos; quasi dicas aves domi nutritas. Γυλιαύχενας,
longum collum habentes: γύλιος est enim sportae militaris ge-
nus ex viminibus contextum et oblongum. Quibus consenta-

τοῦ συγγραμμοῦ *Φυγατέρα*, ἀνηρέθη ὑπ' αὐτοῦ ἅμα τῇ γαμτῇ, διότι αὐτὸν *Καίσαρι* διέβαλεν. Ἐγραψε δὲ *Ἀναγραφὴν* [*Βαβυλωνος καὶ*] τῶν θαλασσοκρατησάντων ἐν βιβλίοις δύο, *Χρονικὰ ἀγνοήματα*, καὶ *Περὶ ἐπιχειρημάτων ἐν βιβλίοις ἑ, Περὶ περὶ* 5 *Θεῶς β, Περὶ τοῦ Νεῖλου, Τέχνην ἑταορικὴν, καὶ ἕτερα.*]

Καρνείωνος.

Κάρνιος. Ἀπόλλωνος.

[*Κάρνια.* Ἀπόλλωνος ἑορτὴ παρὰ *Λακεδαι-* 10 *τῇ Ἀναβάσει.* λέγει δὲ καὶ τὸ εἶδος ταύτης. *μονίους.*]

Καρχόθεν. ἀπὸ τοῦ κρείττονος.

Καρχόον. κατὰ τὸ ζεῦμα.

Κάρος. ἡ ἐξ οἰνοποιίας ἐγγινομένη μέθη καὶ *παρφορά.*

Καρωθεῖς. βαρηθεῖς τῇ κεφαλῇ. Ὁ δὲ *Δαβὶδ* βάλλει ἐπὶ τὸν *Γολιάθ* εἰς τὸ μέτωπον, καὶ διήλθεν ἕως τοῦ ἐγκεφάλου· ὡς ἐδθός *καρωθέντα* πεσεῖν καὶ ἐπὶ τὴν ὄψιν. Καὶ κεκαρωμένος. Ὁ δὲ τὴν καρ-

δίαν ταῖς τιμαῖς ἤδη κεκαρωμένος παρέδωκεν ἑαυτὸν εἰς τὴν ὄδον.

Καρχέων. Δωριστὶ ὁ κρείττων. Καὶ *Καρχόθεν*, ἀπὸ τοῦ κρείττονος. *Δαμάσιος* γὰρ λέγει περὶ τοῦ *Ἰσιδώρου*. Ὁμῶν αὐτὸν κεκαρῆναι καταβάττα εἰς γένεσιν, ἐγὼ δὲ *καρχόθεν ἐνθάδε ἀφικόμεν.*

Καρπαλίμως. ταχέως.

Καρπασίνοι. κορτίνοι.

Καρπαλία. εἶδος ἀρχήσεως. οὕτω *Ξενοφῶν* ἐν

Καρπίζουσιν. ποτίζουσιν, εὐκαρπα ποιοῦσι.

Κάρπιμος τόπος.

Καρπός. ἡ ἐπικαρπία· καὶ τὸ μέρος τῶν χειρῶν. δύο γὰρ σημαίνει.

16 *Καρπός* καὶ *περικάρπιον* διαφέρει. *καρπός* μὲν ἐστὶ κυρίως αἱ κεχραμίδες τοῦ σῆκον καὶ τῶν ἔλαιων οἱ πυρήνες· *περικάρπιον* δὲ τὸ περιεχόμενον τούτοις ὑγρὸν μετὰ τοῦ περιέχοντος αὐτὸ δέσματος.

3. *Ἀναγραφὴν Βαβυλωνος καὶ τῶν θαλασσοκρατησάντων*] Sic locum hunc ex Paris. B. supplevi, qui in prioribus editis. Ita legitur: *Ἀναγραφὴν τῶν θαλασσοκρ.*, omissis duabus illis vocibus *Βαβυλωνος καὶ*. In Paris. A. et C. [id est A. E.] vox *Βαβυλωνος* quidem desideratur, at lacuna post *ἀναγραφὴν* relicta est, certo indicio, excidisse ibi vocem aliquam, quam B. recte restituit. *Küst.* *Βαβυλωνος* καὶ suum librum B. cum V. om. tradit Gaisf. καὶ tantum habent D. *V. Parum probabilis tituli ratio, praesertim in tali rerum iunctura. Nos uncus admovimus. 8. Om. vulg. Scribatur *Καρνείωνος*. Sed ista perturbata fuisse saltem ordo litterarum significat: quamquam quod gl. *Κάρνια* om. B. E. *V. inde non multum iuvamur. *Καρνίωνος* Callimacheum h. Ion. 24. an huc referendum sit dubito; nunc locum sic placet instaurari: *Καρνείων, Καρνείωνος. Κάρνιος δέ. Ἀπόλλωνος ὀνόματα.* 9. *Κάρνιος*] *Κάρνιος* sive *Καρνίος* Reinesius. *Ἀπόλλων*] *Ἀπόλλωνος* A. B. V. E. Vide vel Schol. Theocriti V. 83. 12. *Καρχόθεν*] ἀπὸ κρείττονος] Repetitur infra v. *Καρχέων*. τοῦ ἀδεδεκευμένου A. B. V. E. 13. *Καρχόον*] II. p. 33. *Καρχόον* *V. 15. *καρφορά* Wakefieldus Silv. Crit. II. p. 81. 16. *βαρηθεῖς*] *βαρηθεῖς* quod dedi cum Photio, Cyrillo et B. V. satis id firmat praeter grammaticorum locos Parthen. p. 27. ed. Legr. τὴν κεφαλὴν E. 16. Ὁ δὲ *Δαβὶδ* — ἐπὶ τὴν ὄψιν] Verba Iosephi Antiq. Iud. VI, 9, 5. 18. τοῦ ἐγκεφάλου] Add. ex Iosepho τὸ βληθέν. ὥστε εὐθέως E. 19. *κεκαρωμένος*] *καρωμένος* V.

1. *ταῖς τιμαῖς*] Puto legendum *ταῖς λύπαις*. *Küst.* F. *τιμωρίας*. Sed vide Hesych. v. *Τιμή*. Iamblich. ap. Phot. p. 237. *μέλιτι καρωθέντις*. Quare reddo, *honoribus obcoectatus, sorpitus*. Vid. v. *Μυριέλκτος*. Tour. MS. Cuius iudicium secutus orationem Eunapio assignavit Boissonadus Fr. 34. 2. *εἰς τὴν ὄδον* vitii suspectum, etiam licet haec ad Rufini caedem referre. Mirum Wakefieldi commentum Silv. Crit. II. p. 82. reponentis τὸν ἄδον: qui potuit opera faciliore τὸν ἔδον, vel potius εἰς τὴν ἐσχάτην ὄδον. 3. *Καρχέων*] Hoeschel. in Photii Bibl. p. 371, 30. *Hemst.* De hoc egregie Valck. in Adoniz. p. 303. sq. 4. γὰρ unde pendeat ignoro. 8. *Καρπασίνοι. κορτίνοι*] Portus locum hunc frustra sollicitat. *Καρπασίνοι* enim dictum est pro *καρπασίνοι*, a *carbasus*. *Κορτίνοι* vero significat *cortinas* sive *aulaeae*: qua voce, licet Latina, recentiores Graeci etiam usi sunt. *Küst.* Sic Photius. 9. οὕτως *V. *Ξενοφῶν ἐν τῇ Ἀναβάσει*] VI, 1, 7. Schneid. sive V, 9. „Vide etiam Athen. I. p. 15. qui idem genus saltationis verbis Xenophonitidis describit.” *Küst.* 10. ταύτης] αὐτῆς E. repugnante Photio. 11. *Καρπίζουσιν. ποτίζουσιν εὐκαρπα π.*] Eadem Hesychius et Photius. Apte Gaisf. contulit Eurip. Bacch. 405. *βαρβάρων ποταμοῦ ὅσαι καρπιζοῦσιν ὄνομβροι*. 13. Similiter Schol. Psalmi 127, 2. quo utitur Bielius in Hesych. 15. *καρπός* μὲν γὰρ ἐστὶ καρπός. 16. γὰρ post μὲν omisi cum B. V. E. Mox ἐστὶ malis. *κεχραμίδες* B. E. 17. *ἐλαῶν* V. E. *περικάρπιον*] *ἐπικάρπιον* A.

xisset Delotari Senatoris filiam, ab ipso cum uxore sublatam est, quod eum apud Caesarem criminatus esset. Scripsit [descriptum] Babylonis, et] catalogum eorum qui maris imperium obtinuerunt, libris duobus. De peccatis in chronologia. De argumentis oratoris libros v. De persuadendi ratione. De Nilo. Artem Rhetoricam: et alia.] *Καρνείων*. item *Κάρνιος*. Apollinis nomen. [*Κάρνια*. Caruia, sacra Apollinis apud Laecadaemonios.] *Καρχόθεν*. A praestantiore. *Καρχόον*. Secundo lumine. *Κάρος*. Violentia et ab vino subnatam delirium. *Καρωθεῖς*. Capite gravatus. *David autem Goliath frontem ita percussit, ut cum lapis ad cerebrum usque penetraret, confestim ictu illo sopitus pronus procciderit*. Et *Suidae Lex. Vol. II.*

κεκαρωμένος. Ille vero cum animus esset honoribus inebriatus, ad novissimum iter se convertit. *Καρχέων*. Melior. *Καρχόθεν*. Et *Καρχόθεν*, ab melioribus. *Damasius* ubi de *Iaidoro* dicit: *Existimabam eum, cum in mundum demitteretur, exclamasse: ego vero ex meliore loco hic descendi*. *Καρπαλίμως*. Celeriter. *Καρπασίνοι*. Cortinas. *Καρπαλία*. Saltationis genus: cuius modum descripsit *Xenophon* in *Expeditione Cyri*. *Καρπίζουσι*. Rigant, secunda faciunt. *Κάρπιμος τόπος*. *Καρπός*. Fructus. item pars manus: quae duo nomen significat. *Καρπός* et *περικάρπιον* differunt, nam *καρπός* proprie sunt grana ficus et olivarum ossicula; *περικάρπιον* vero caro his circumfusa cum abiente possidet.

[Καρπού δίκη. τῷ βλάψαντι καρπούς δίκας ἐπετίθουν.] Καρπού δίκη. οἱ γῆς ἀμφισβητοῦντες ὡς προσηκούσης αὐτοῖς λαγχάνουσι τοῖς διακριτοῦσιν· εἶτα ἐλόντες λαγχάνουσι καὶ περὶ ἐπικαρπίας. τοῦτο καρπού δίκη καλεῖται. καὶ Ἀν- 5 σίας ἐν τῷ κατὰ Ἀημοσθένους ἐπιτροπῆς· Εἰ γὰρ τι ἐγκαλεῖς τῷδε τῷ μεिरακίῳ, καὶ τῶν σῶν τι ἔχει, δίκασαι αὐτῷ κατὰ τοὺς νόμους· εἰ μὲν χωρίον ἀμφισβητεῖς, καρπού, εἰ δὲ οἰκίας, ἐνοικίου· ὡςπερ νῦν οὗτός σοι ἐπιτροπῆς δικάζεται.

Καρπούμα. αἰτιατικῆ.

Καρποφορῶ. δοτικῆ.

Κάρπωμα. θυσία, προσφορά.

Καρσίως. πλαγίως, καὶ ἐγκαρσίως.

Κάρτα. λίαν, ἢ μεγάλως. Ἀγίζεται γὰρ ἡ 10 Κολχίς κάρτα κομιδῆ, καὶ ἄσχετον ἦν τὸ κακόν. ἐχέρινε γὰρ τοῦ στρατηγήσαντος.

Κάρτα ἐπαφρόδιτος.

Κάρτα. ἐκ τῶν Σοφοκλέους. Αἴας φησὶ πρὸς τὸ ἴδιον τέκνον·

Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν, εἰς τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθης. Κάρταλλος. Ἀρχαῖς ἄλωνός μου καὶ ληνοῦ προσφέρω Χριστῷ· κάρταλλον δὲ βοτρυῶν τῷ Πα- 5 ρακλήτῳ. κόφινος δὲξὺς τὰ κάτω.

Καρτερία. ἡ ἐπιστήμη ἢ ἔξις ὧν ἐμμενετέον καὶ μὴ, καὶ οὐδετέρων.

Καρτερός. ὁ δυνάμενος τινος κρατεῖν. Ὁ δὲ ἐδίνατο καρτερός εἶναι τῆς πόλεως, ἀλλ' ἐνέδοκε 10 ταυτ' ἔην τῷ βασιλεῖ. καὶ αὐθις· Τὴν τε πόλιν καὶ καὶ τὴν χώραν, ἥστινος οἱ Νισιβηνοὶ καρτεροὶ εἰσιν, ἐνδύσοντες. καὶ αὐθις· Καὶ αὐτὸς ἐγώ, ἐν ᾧ ἔτε Ἀρμενίας καρτερός ἦν. — Καὶ μάχης καρτεροῦς δια- γενομένης, διασφείρεται πᾶσα ἡ στρατιὰ τῷ Ἀν- 15 τίοχῳ. πρὸς δοτικὴν ἢ σύνταξιν. Καρτερός. ὁ ἐγκρατής. Ὅπερ οὐκ ἦν νόμιμον δεῦσθαι ἐν γῆ, ἥστινος Ῥωμαῖοι ἐκ παλαιοῦ καρτεροὶ εἰσιν. ἀντὶ τοῦ κύριοι, ἐγκρατεῖς.

Καρτερῶ. δοτικῆ.

20 Καρτερώνυχας. ἰσχυροὺς ὄνυχας ἔχοντας.

1. Om. *V. perversam litis istius descriptionem, quam ex Hesychii similitumve fontibus non ambiguum recens inventam fuisse. Vide potissimum librum *der Att. Prozess* p. 750. 2. οἱ ἀμφισβητοῦντες] οἱ γ' ἀμφισβητοῦντες A. B. V. E. Restituit Gaisf. οἱ γῆς ἀμφ. ex Photio. 4. περὶ] καὶ περὶ A. B. V. E. Photius. 5. Ἀσίας ἐν τῷ κατὰ Ἀημ — δικάζεται] Ex Harpocratiōne. Praegressum καὶ cum ipsum haec superioribus assuta fuisse doceat, tum Photius monstrat, Καρπού δίκη pro glossa inculcans. 7. ἔχεις edd. vet. 10. οὗτός] οὗτος B. E. οὕτως V. Photii MS. 11. 12. Om. vulg. 13. Κάρπωμα] Sic Photius. Sapit istud glossam sacram, cuius admonet intpp. Hesychii. 15. λίαν ἢ μεγ.] Sic Schol. Platon. p. 428. Phot. et Hesychius. Ἀγίζεται parum credibile cum ἦν sociari potuisse. 17. Immo τοῦ στρατηγήσαντος. 18. Κάρτα ἐπαφρό- 19. δειτος] Hanc lectionem ex optimo Paris. A. revocavi. In prioribus enim editt. [et B. V. E.] nullo sensu scriptum est Κάρτα ἐπ' Ἀφροδίτης. Küst. 19. Κάρτα] Κάρται V. Hoc est, Κάρτα. τὰ ἐκ τῶν Σοφ. Σοφοκλέους Ai. 554. sq. 1. γὰρ] δὲ E. 2. μάθης] μάθοις B. V. E. quod praestat. 3. Κάρταλλος] Deuteron. 26, 4. κανίσκιον, κανίον, κανόν, vasa magmentaria Varr. de L. L. IV, 22. Reines. Alia dederunt interpretes Hesychii. 6. Καρτερία. ἡ ἐπιστήμη] Ex Diogen. Laert. VII, 93. 8. Καρτερός aptum genitivo tam peculiare videtur Arriano fuisse (v. Eust. in Il. α. p. 29. et in Dionys. 391. ex vulg. libris), ut horum locorum unum ad scriptorem illum rerum Asiaticarum referre possis. Attigit usum Valck. in Adonias. p. 386. sq. καὶ ante ὁ omisi cum V. Quod si tueri velis, interpretationes sic fuerint conflandae: K. ὁ ἐγκρατής, καὶ ὁ δυν. τ. χρ. 11. Νισιβηνός A. Μοχ ἐπιδύσοντες E. 12. ἔτι] ἐτι ὦ E. Tum Ἀρμενία V. 14. φείρεται] διασφείρεται A. V. Leg. f. γενομένης, διασφείρεται Gaisf. Malim δὲ γενομένης: interim recipi διασφείρεται. 15. πρὸς δοτ. ἢ συντ.] Om. vulg. annotationem lectorum quorundam, cui similes attulimus in v. Ἀντελαμβάνοντο. Adde v. Ἀντισθένης sub finem et Κάρτα, δοτικῆν] δοτικῆ A. V. E. 19. Om. vulg. 20. Καρτερώνυχας] Κρατερώνυχας Hom. Il. ε. 329. ubi eadem Schol. cum Photio. Glossam post Καρύανδα et Κάρτα habet *V.

[Καρπού δίκη. Actionem frugum in eam intendebant, qui fruges laesisset.] Καρπού δίκη. Qui litigant cum aliquo de agrō, quem ad se pertinere dicunt, possessoribus eius litem intendunt. deinde cum eos peregerunt, aliam de usu fructu actionem instituunt, quae καρπού δίκη appellatur. Lysias in oratione contra Demosthenem de tutela: *Si quid habes, de quo adolescens iste accusandus tibi videatur, isque tuarum rerum aliquid possidet, secundum leges iudicio cum eo contendas: ita ut si de agro lis sit, καρπού, si de domo, ἐνοικίου actionem instituas: quemadmodum iste nunc tibi tutelae dicam scribit.* Καρπούμα. Aptum accusativo. Καρποφορῶ. Aptum dativo. Κάρ- 10 πωμα. Sacrificium, oblatio. Καρσίως. Oblique, Item ἐγκαρσίως. Κάρτα. Valde, vehementer. *Ingen- tes enim ex Colchide praedae agebantur, nec malum poterat 15 sustineri: belli enim duce carebat.* Κάρτα

ἐπαφρόδιτος. Κάρτα. Ajax apud Sophoclem ad filium suum loquit: *Nihil enim intelligere malum est doloris experis, donec gaudium una cum tristitia didiceris.* Κάρ- 20 ταλλος. Cophinus deorsum in acutum desinens. *Areae meae et torcularis primitias offero Christo, cophinum vero uearum Paracletō.* Καρτερία. Scientia vel usus rerum, quae to- leranter vel secus ferendae sunt, vel neutram in partem. Καρτερός. Qui rei alicuius potiri potest. *Ille cum urbem tenere posset, tamen eam regi dedit.* Et alibi: *Et urbem et regionem, quantam Nisibeni tenent, dedituri.* Alio loco: *Et ipse ergo, dum adhuc Armeniae dominus eram. † Et cum acre proelium commissum esset, totus exercitus Antiochi de- 25 letus est.* Καρτερός. Rei dominus. *Quod fieri ne- fas erut in terra, cuius possessionem Romani tam inde ab antiquis temporibus tenent.* Καρτερῶ. Aptum dativo. Καρτερώνυχας. Firmis unguibus apto.

Καρτερώτατος.

Καρύα. τὸ δένδρον. κάρνα δὲ ὁ καρπός.

Καρύανθα. πόλις Καρίας.

Καρυκένων. ἀρτύων, ἡδύων.

Καρυκεία. ἡ ἡδύτης τῶν ζωμῶν.

Καρύκη. ἔδεσμα ἐκ πολλῶν συγκείμενον· βρώμα Λύδιον ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἐδεσμάτων· ἀφ' οὗ καὶ τὸ συνταράττειν τι καὶ ἀναθεύειν καρυκένειν φασί. Καὶ Καρυκοποιεῖν, τὸ κοσμεῖν ποιητικῶς τινὶ δημάτων τὸν λόγον. καρυκείματα γὰρ τὰ 10 ἡδύσματα καὶ ἀρτύματα. καὶ Καρύκη, ἡ κοιλία, ἣν νῦν μονθυλευτήν καλοῦσι. Καὶ παροιμία· Μῆτε Λυδῶν καρύκας, μῆτε μαστίγων ψόφους.

Καρφαλέον. ξηρόν. καὶ Καρχαλέον, κατά-ξηρον.

Κάρφη. ὁ ξηρὸς καὶ κοῦφος χόρτος. Λιφθέρας ἄς εἶχον σκεπάσματα, ἐπίμπλασαν χόρτον κοῦφον. εἶτα συνῆγον καὶ συνέσπων τὰς διφθέρας, ὡς μὴ ἄπτεσθαι τῆς κάρφης τὸ ὕδωρ. λέγεται δὲ θη- 5 λυκῶς. Ἀρρίανός· Καὶ αἱ διφθέραι τῆς κάρφης ἐμπιπλάμεναι καὶ ἡ ὄχθη πᾶσα πλήρης φαινομένη οὐκ εἶα ἠρμεῖν τὸν Πῶρον. λέγεται καὶ οὐδετέρως τὸ κάρφος, τῷ κάρφει.

Καρχαλέος. ὁ ξηρὸς.

Καρχαρόδοντα. Ὅσα στρογγύλους καὶ ἐναλλάσσοντας τοὺς ὀδόντας ἔχουσι, λέων, κύων, πάρδαλις, ἀετίδες καὶ ἰχθύων γένος, ἃ σαρκοφάγα εἰσὶ.

Καρχαρόδους. τραχεῖς ὀδόντας ἔχων. Καὶ 15 κάρχαρον, τὸ τραχύ.

3. Καρύανθα] Sic Harpocratio. Scribebatur Καρυάνθα. Vide vel Strab. XIV. p. 658. 4. ἀρτύων E. Cum libris Photius. 5. ἡδύτης] ἡ quod vulg. neglexit, servant etiam Hesychius, Photius et Lex. Bachm. p. 268. 6. Καρύκη. Ἰδιωμα ἐκ πολλῶν.] Vide Athenaeum XII. p. 516. Küst. Alia collegit Meinek. in Menand. p. 179. sq. Ceterum compara Lex. Bachm. p. 268. et Schol. Luciani Tim. 54. coll. Rubinio praef. in Hesych. p. IX. (Bekk. Anecd. p. 1386.) Quattuor superiores voces apud Photium, subsequentes ad φασί usque apud Hesychium extant. 9. Καὶ καρυκοποιεῖν et quae sequuntur sunt Schol. Aristoph. Equ. 342. 12. μονθυλευτήν.] De significatione huius vocis vide Casaub. in Athen. I, 4. Küst. Id profectum a corrupta scriptura Scholiorum μονθυλευτήν. παροιμία] Vid. Zenob. V, 3. Supplendus tetrameter trochaicus ope Schol. Aeschyl. Pers. 41. καὶ τὸ περιφρόμενον· μῆτε μοι Λυδῶν καρ. γιλ. Novissimis caret Schol. Aristoph. 14. Item Photius. Pertinet ad vetustam dubitationem de loco II. φ'. 541. Cf. Villos. in Apollon. p. 383.
2. σκεπάσματα· ἐμπίπλασαν χόρτου] Lege σκεπιάσματα, ἃ ἐπέπλησαν χόρτου. Küst. Distinxit Aldus post σκεπιάσματα. Hanc Xenophonit. Anab. I, 5, 10. orationem esse monuit Wakefeldus Silv. Crit. III. p. 143. Inde ἄς ascivi, quod ipsum Gaisf. desiderabat. ἐμπίπλασαν] ἐμπίπλασαν dedi cum V. Editum non firmatur nisi uno Xenophonit. libro. 3. τὰς διφθέρας aut irrepsit ex interpretatione aut Suidas, quod solet, id perspicuitatis causa interpolavit. Nec quae sequuntur λέγεται δὲ θηλυκῶς, apte posita sunt. 5. Ἀρρίανός· Expedit. Alex. V, 9, 5. 7. Πῶρον] Antea male legebatur [cum MSS.] πόρον: quod Portus ἀπορυσσισί significare putabat, cum sit nomen proprium Indorum regis, qui Porus appellabatur. Küst. δὲ καὶ] δὲ om. A. B. V. E. Haec cum superioribus sic concinnanda: λέγεται δὲ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως. Tum οὐδετέρον V. 10. Καρχαρόδοντα. ὅσα στρογγύλους καὶ ἐναλλ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 1014. Vide etiam Aristotelem Histor. Anim. lib. II, 1. p. 482. et supra v. Ἀμφόδοντα. Küst. Addit Gaisf. Aeliani N. A. XI, 37. Καρχαρόδοντα δὲ, στρογγύλους ἔχοντα τοὺς ὀδόντας καὶ ὄξεις, λύκος, κύων, πάρδαλις, ἀετίδες· ταῦτα μέντοι καὶ σαρκῶν ἐσθίει. 12. ἀετίδες] Sic etiam legitur apud Enarratorem Comici. Sed ut verum fatear, vocem istam suspectam habeo, quoniam non memini me usquam de isto genere animalis aliquid legisse. Küst. Descriptus est hic locus, ut recte monuit Küsterus, ex Schol. Aristoph. Equ. 1014. qui eandem scripturam praefert quam noster Suidas. Sed uterque foedissime corruptus est, reclamante licet Iacobo Gronovio Mutlatt. Suid. p. 26. qui novum quoddam animal, credo, hic intelligendum existimavit, quod Africa non novit. Suidas v. Ἑλληρογίδεις· πελαργῶν παίδες· ὡςπερ ἀετιδεῖς οἱ τῶν ἀετῶν. Sed ista vox ἀετιδεῖς nullum locum hic habet. Tu vero noli dubitare quin hoc monstrum nobis satis feliciter fuerit procuratum, atque adeo locus ita legendus atque instaurandus sit: Λέων, κύων, πάρδαλις, καὶ εἰ τι ἄλλο· καὶ ἰχθύων γένος, ἃ σαρκοφάγα εἰσὶ. Ista locutus est nos[ter] infra vv. Μιώνυγα ζῆα· Σινόδοντα ζῆα· Χανλιόδων. Artemidorus III. p. 168. Κωνωπες δὲ καὶ αἱ λεγόμεναι ἐλιπίδες (leg. ἐμπίδες) καὶ εἰ τι ἄλλο θυσιον. Nihil verius hac emendatione. Quod vero addit Suidas, καὶ ἰχθύων γένος, ἃ σαρκοφάγα εἰσὶ: notandum pisces in universum fere omnes καρχαρόδοντας esse: id quod docet Aristoteles H. A. II. p. 33. οἱ γὰρ ἰχθύεις πάντες σχεδὸν καρχαρόδοντες εἰσι. Tour. I. p. 313. Tota via ab vero aberravit haec coniectura. Legendum enim πάρδαλις, εἰ δὲ καὶ ἰχθύων γένη, ὅσα σ. ε.: quomodo Toupiarum Emendationem exemplari suo ascripserat Musgravius. Mox ἐμπίδες in Artemidoro legerat L. Bosius Observ. p. 65. Porson. ad Tour. IV. p. 453. ignorans idem paulo ante Tyrwhittum ib. p. 20. proposuisse. Ceterum Iacobs. in Eurip. p. 89. emendabat ἀεπίδες pro ἀετίδες. Nou silendum Zon. p. 1148. sive Etym. M. p. 493. desinere in v. πάρδαλις. 13. εἰσὶ] οὕτω λέγονται addit E.

Καρτερώτατος. Καρύα. Nux arbor. Κάρνα vero nucis. Καρύανθα. Urbs Cariae. Καρυκένων. Condens, delicate apparans. Καρυκεία. Condimenta insculorum. Καρύκη. Edullum ex multis rebus compositum: quippe cibus Lydius ex sanguine et aliis esculentis confectus. unde etiam, quod est confundere et commiscere, καρυκένειν dicunt. Et Καρυκοποιεῖν, orationem pigmentis quasi verborum ornare. καρυκείματα enim appellantur condimenta ciborum. Et Καρύκη, venter, quem nunc farturam vocant. Et proverbium: Neque Lydorum carycas neque Saggellorum streptus. Καρφαλέον. Aridum. Et Καρχαλέον,

idem. Κάρφη. Festuca, gramen siccum. Pelles quas pro tegumentis habebant, arido gramine repletas constrinxerunt, ne aqua materiam inclusam tangeret. Arrianus: Et pelles, stramentis repletas, et conspectus militum, quibus tota rīpa videretur obsessa, anxium ac sollicitum Porum tenebant. Dicitur et genere feminino κάρφη et neutro κάρφος. Καρχαλέος. Siccus. Καρχαρόδοντα. Sic vocantur animalia, quae dentes habent rotundos et pectinatim inter se coeuntes, ut leo, canis, pardus, porro quaecumque piscium genera sunt carnivora. Καρχαρόδους. Asperos dentes habens. Et Κάρχαρον, asperum.

Καὶ κάρχαρόν τι μειδήσας,
σὸν μισθὸς ἀρκεῖ, φησί, τῶν ἰατρειῶν,
κεφαλὴν λυκεῖον φάρυγος ἐξελεῖν σῶαν.

ἐν Μυθικοῖς.

Κάρχεδῆμος ὁ γλάμων. Ἀριστοφάνης λέ- 5
γει περὶ αὐτοῦ.

Καρχηθῶν, πόλις Αἰθῆς, μεγίστη τῶν κατὰ
τὴν οἰκουμένην πόλεων καὶ δυναμικωτάτη ἐτόγγα-
νον οὔσα, ἣν τις καὶ Βύρσα ἐκαλεῖτο, ἀπὸ ἰστορίας.
καὶ ζῆται ἐν τῷ Ἀφρικανός.

Καρχηθῶν. ἢ Ἀφρική· ἐξ ἧς ὠρμάτο ὁ μέγας
Κυπριανός. ταύτην Σκηπίων καθεῖλεν εἰς ἔδαφος.
ἢ μετὰ τὸν πρῶτον συνοικισμὸν ἑπτακῶσια ἔτη κρη-
τήσασα τῶν περιόρων.

Κασαλβάδες. ἑταῖραι. τουτέστιν, αἱ ἐπὶ 15
τέγους καὶ οἰκῆματος ἐστῶσαι γυναῖκες, ἐπὶ μισθῷ
παρέχουσαι τοῖς βουλομένοις ἑαυτάς.

Κασαλβάς. πόρνη. κασάλβαι δὲ εἰρηναίαι ἀφ'
οὗ ποιοῦσι· καλοῦσι μὲν οὐκ ἔχουσαι τοὺς ἐραστάς,
σοβοῦσι δὲ τοὺς ὄντας, ἵνα ἄλλους λάβωσι. παρὰ 20
τὸ καλεῖν οὐδὲν καὶ τὸ σοβεῖν.

Κασαλβάσω. λοιδορήσω. Ἀριστοφάνης·
Κασαλβάσω τοὺς ἐν Πύλῳ στρατηγούς.

Κασάνδρα.

Κασαυρίοις, ἢ κασαλβίοις. τουτέστι, τοῖς
πορνεῖοις. Ἀριστοφάνης·

Ἐν κασαυρίοισι λείπων τὴν ἀπόκρυπτον
δρόσον.

Κασσία. ὄνομα πόλεως. σημαίνει δὲ καὶ κί-
ριον ὄνομα θυγατρὸς τοῦ Ἰώβ. ἔστι δὲ καὶ εἶδος
10 ἀρωματικῆ. καὶ Λαβίδ· Σφῆρα καὶ στακτὴ καὶ
κασσία.

Κασίγνητος. Ἀδελφὸς γνήσιος. κασίγνητοι
δὲ κοινότερον οἱ συγγενεῖς· ὁ δὲ Ὀμηρὸς τοὺς ἀνε-
ψιῶς εἶπε κασίγνητους.

Ἐκτωρ δὲ κασίγνητος.

Κασσιέπεια. ἢ καλλονή. καὶ ὄνομα κύριον.

Κάσιον ὄρος. πρὸς τῷ Εὐφράτῃ. Καὶ Κά-
σιος Ζεὺς. ἐνθα Τραϊανὸς ἀνέθηκε κρατήρας ἀργυ-
ροῦς καὶ κέρας βοῶν παμμέγεδες κεχρυσωμένον,
ἀχροθίνια τῆς κατὰ Γετῶν νίκης. καὶ Ἐπιγράμματα
ἐν τοῖς ἀναθήμασιν Ἀδριανῷ πεποιημένα·

1. Καὶ κάρχαρόν τι μειδιάσας] Versus hi choliambici deprompti sunt ex Babrio. Küst. μειδήσας B. *V. et omnes ante Küst. edi-
tiones, quarum ignarus illud coniecit Tyrwhittus de Babrio p. 34. κάρχαρόν τι μειδιάσας τι nescio quo modo Porsonus Adv.
p. 306. 2. μισθὸς ἀρκεῖ] μισθὸν ἀρκεῖν E. 3. φάρυγος] Metri gratia scribendum est φάρυγος. Küst. Receipt tacite
Gaisf. post Tyrwh. ἐξελεῖν B. *V. 5. Ἀριστοφάνης] Ban. 395. Vide v. Γλάμων. 11. ἢ τῆς Ἀφρικῆς]. Scribe, ἢ τῆς Ἀφρικῆς.
Vide tamen v. Ἀφρικανός. Küst. Omnia male consarcinata. 12. Σκηπίων] Σκηπίων A. V. ἦγον ἰάβδος V. inter vsa.
13. συνοικισμὸν E. 15. Κασαλβάδες. ἑταῖραι — καὶ τὸ σοβεῖν] Ex Scholiasta Aristophanis Equ. 354. 18. κασάλβαι]
Legē κασαλβάδες, ut apud Enarratorem Comic. Küst. Praeterea haec Κασαλβάς. πόρνη et quae sequuntur conflata sunt e Schol.
Aristoph. Eccl. 1098. Compares Eust. in Il. 4. p. 741. Zon. p. 1157. et Etym. M. p. 493. 19. καλοῦσαι B. E. Mox ἔχουσαι E.
1. Ἀριστοφάνης Equ. 354. 3. Κασάνδρα] Κασάνδρα A. B. E. pr. *V. 4. Κασαυρίοις] Κασαυρίοις B. E. *V. cui
Gaisf. in Add. astraxit Artemid. I, 78. γυναῖξ δὲ ἑταῖραις ταῖς ἐπὶ κασαυρίοις ἐστῶσαις. Κασαυρίοις MS. Seberi in Polluc. VI,
188. 5. Ἀριστοφάνης Equ. 1290. Vide etiam v. Ἀρισφάδης. Küst. 8. Gl. post v. Κασίγνητος ponit *V. 9. θυγατρὸς
τοῦ Ἰώβ] Vide supra v. Ἰώβ. Küst. 10. ἀρωματικὸν E. Λαβίδ Psalm. XLIV. στακτὴ] καὶ στακτὴ A. B. V. E. 11. κασ-
σία] Addit A. marg. ἢ κασσία φλοιὸς τίς ἐστι λεπτότατος καὶ εὐώδης ξυλῶδει κάρφει περιτεινόμενος: quae Zon. p. 1152. tradit.
12. κασίγνητοι δὲ] δὲ om. B. E. *V. Vid. Schol. Ven. Il. 6. 545. Gaisf. 15. Ἐκτωρ δὲ κασίγνητος] Locus ad quem Suidas
respexit, extat apud Homerum Il. ζ. 430. sed ibi κασίγνητος non significat ἀνεψιῶν sed ἀδελφόν. Küst. Locus mutilatus: quippe
Homerus, Ἐκτωρ, ἀτὰρ σύ μοι ἔσαι πατὴρ καὶ πότνια μητὴρ, ἠδὲ καὶ. 17. πρὸς τῷ Εὐφράτῃ] Scribendum est πρὸς τῷ Ἰη-
λουσίῳ. Duplex enim a geographis memoratur mons Casius; alter in Aegypto, ad Pelusium; et alter in Seleucia prope Antio-
chiam: in quorum priore erat templum Iovis Casii, cuius Suidas hio mentionem facit. Küst. πρὸς τῷ Ὀρόνῃ Reimarus in Dion.
Cass. LXVIII, 25. recte, si severitatem doctrinae exigimus. De Iove Casio dictum in Dionys. Perieg. 880. 20. κατὰ τῶν] τῶν
omisi cum A. B. E. καὶ Ἐπιγράμματα ἐν τοῖς ἀναθήμασιν Ἀδρ. πεπ.] Scribendum puto, καὶ Ἐπιγράμματα εἰς τὰ ἀναθήματα
Ἀδριανῷ πεποιημένον. Küst. Ἐπιγράμματα — πεποιημένον legebat Salmasius in Spartiani Hadr. c. 14. p. 133. ratus ἐν τοῖς ἀνα-
θήμασι dici pro εἰς τὰ ἀναθήματα. Hoc nisi Τραϊανῷ ponamus intercidisse, quemadmodum est in lemmate codicis Palatini,
Ἀδριανῷ ἐν τοῖς ἀναθήμασι Τραϊανῷ Κασίωρος, non potest concedi. Equidem opinor caput illud Anthologiae significari, quo
continentur Ἀναθηματικά.

Ex Fabulis: Et asperis dentibus exsertis ridens, Sat magnam,
inquit, pro medicina tulisti mercedem, quod caput ex lupi
faucibus saluum extraxeris. Κάρχεδῆμος ὁ γλ. Hutus
Archedemi meminit Aristophanes. Καρχηθῶν. Carthago,
urbs Africae, omnium in orbe terrarum urbium maxima et poten-
tissima fuit: quae et Byrsa de quodam evento appellata est.
Quaero sub v. Ἀφρικανός. Καρχηθῶν. Carthago, urbs
Africae: ex qua magnus ille Cyprianus prodiit. Hanc Scipio
evertit: quae per DCC annos, postquam primum est condita, fi-
nitimis imperavit. Κασαλβάδες. Meretrices. hoc est,
mulieres, quae semper in cella et fornice prostant, venalem cor-
poris sui usum omnibus praebentes. Κασαλβάς. Meretrix.
Κασαλβάδες vero dictae sunt ab eo quod faciunt, vocant enim
amatores, cum nullos habent; quos vero habent, abigunt alios

admissurae. dictae igitur sunt ab καλεῖν et σοβεῖν. Κασαλ-
βάσω. Conviciis insectabor. Aristophanes: Conviciabor βελτί-
Pyliaci άuces. Κασάνδρα. Κασαυρίοις, vel κασαλ-
βίοις. Lupanaribus. Aristophanes: In lupanaribus lingens foe-
dissimum rorem. Κασσία. Cassia. Nomen urbis. item no-
men proprium filiae Iobi, significat item aromatis genus. David:
Myrrha et stacte et cassia. Κασίγνητος. Frater germa-
nus. communiter vero κασίγνητοι vocantur cognati. Home-
rus vero consobrinus sic vocavit. Hector, tu mihi fratris es
loco. Κασσιέπεια. Pulchritudo, item nomen proprium.
Κάσιον ὄρος. Casius mons ad Euphratem. Et Ca-
sius Iuppiter, cui Traianus argenteos crateres et maximum
cornu bovis inauratum, primitias victoriae de Getis reportae
dedicavit. extat in haec donaria Hadriani Epigramma:

Ζηρὶ τὸδ' Αἰνεάδης Κασίῳ Τροϊανὸς ἄγαλμα,
κοίρανος ἀνθρώπων κοίρανε ἀθανάτων
ἄνθετο.

[Ὅτι οἱ Κάσιοι Πηλουσιῶται φυσικῇ τέχνῃ ἄμματα
ἔπλεον, δοκοῦς ἐπὶ δοκοῖς συνάπτοντες. καὶ, Κα- 5
σίτῃ ἴσον ἄμματα δεσμά. ἐν Ἐπιγράμματι·

210 Ἐχρῦστος ἀψαύστοιο διέτμαγεν ἄμμα κορείας
Ζεός, διαδὺς Δανάας χαλκελάτους θαλά-
μους.]

Κασσιόπῃ. ὄνομα πόριον.

Κάσις. ἀδελφός.

Κασσίτερος.

Κάσος. Ῥωμαίων γούν ὁ νικήσας τὴν μοναξί-
μάχην ἀνεδείτο στεφάνῳ ἀγρώστως· καὶ ἦν Κάσος
ἄμαχος· φησὶν Αἰλιανός.

Κασσωρίς. πόριον, ἑταίρα.

Κάσπια ὄρη, καὶ Κάσπιαὶ πύλαι. Ὅτι ἔστιν
ἐκεῖ θάλασσα ἀπὸ τῆς ἐμβολῆς τοῦ Ὠκεανοῦ· καὶ

τὸ μὲν στενότατον αὐτῆς Κάσπιαὶ πύλαι καλοῦνται,
τὸ δὲ λοιπὸν Ὑρκανία θάλασσα. περιοικεῖται δὲ
βαρβάρους ἔθνεσιν.

Κασπίῳ λίθῳ. Οἱ Κάσπιοι εἶχον ἀγγέμαχα
δόρατα, τεθρηγμένα λίθῳ Κασπίῳ, ὃν δξύτατόν τε
φασὶ τρῶσαι καὶ τινα ἰὸν ἐμποιεῖν τῷ τραύματι
βλέθριον.

Κασταλία. πηγὴ ἦν ἐν τῇ καλουμένῃ Λάφῃ·
ἐν ἣ ἐλέγετο παρεδρεῦειν τὸν Ἀπόλλωνα καὶ χρῆ-
10 σμολογεῖν, αἶθρας καὶ πνοῆς ἐκ τοῦ ὕδατος ἀναδι-
δομένης. ἐξ ὧν οὐ περὶ τὴν πηγὴν ἔλεγον, ἀπὰρ οἱ
δαίμονες ἔλεγον.

Κασταναία. πόλις.

Καστάνειον.

15 Καστόρειον μέλος. τὸ τοῦ κάστορος τοῦ ζῴου.

Καστορίδων. κυνῶν.

Σοὶ γὰρ Καστορίδων ὕλακὰ . . .

εἶδαδὲ.

1. Ζηρὶ τὸδ' Αἰνεάδης] Hadriani Ep. I. pr. continuatum in v. *Λίτα*, Anthol. Pal. VI, 332. τὸδ' A. B. V. E. Med. 4. Ὅτι οἱ Κά-
σιοι — θαλάμους *V. subiecit glossae Κασσιόπεια. Mirum editores fugisse, quod in promptu positum, observationem temere
repetitam esse ex v. ἄμματα. Notavit tamen Küst. in novissimis, ἐν Ἐπιγράμματι· Χρῦστος ἀψ.] „Haec nihil ad hunc locum
faciunt, sed pertinent ad vocem ἄμμα.” 5. καὶ Κασίτῃ ἴσον ἄμματα δεσμά] Scribendam puto, καὶ Κασσιωτικὰ ἄμματα, ἢ
δεσμά. Proverbium enim erat Κασσιωτικὸν ἄμμα, ut ex Diogeniano patet. Küst. δεσμά est explicatio τοῦ ἄμματα. Tour. MS.
Pars versus: Καὶ — Κασίτῃ ἴσον ἄμματα δεσμά. Hemst. Interim tatis est coniungi, καὶ ἄμματα, δεσμά. Κασσιῶτῃ V. Κασ-
σίτῃ E. 7. ἀψαύστοιο] ἀθραύστοιο V. κορείας Med. Mox θαλάμους B. E. 10. Simile mendum Κασσιῶτῃ et Κασσιωταῖος
apud Strab. VII. p. 324. Vide Wessel. in Anton. Itin. p. 521. 12. Κασσίτερος] Κασίτηρος/V. Κασσιτηρος Eust. in Il. λ.
p. 829. tribuit τοῖς μεθ' Ὀμηρον. 13. γούν] οὖν A. 14. Κάσος] Hanc vocem habeo suspectam. Küst. Nec immerito.
Scribendum utique Κόσσος. Intelligit Aelianus A. Cornelium Cossam, cuius nomen non incelebre in historia Romana. Livius
IV, 20. Longe maximam triumphi spectaculum fuit, Cossus spolia optima regis interfecti gerens. Plutarchus in Marcello
(c. 8.): Πρῶτος μὲν γὰρ ἀνήγαγε σκύλα Ῥώμυλος ἀπὸ Ἀκρωνος τοῦ Καρινήτου· δεύτερος δὲ Κόσσος Κορνήμιος ἀπὸ Τολουμνίου
Τυρρήνου· μετὰ δὲ τοῦτους Μάρκελλος ἀπὸ Βοιωτῶν βασιλέως Γαλατῶν· μετὰ δὲ Μάρκελλον οὐδὲ εἰς. Quae totidem fere
verbis leguntur etiam apud eundem in Romulo. Atque hinc coarguendus venit scriptor nescio quis apud Suidam in v. Ὀπίμα:
Ὁ δὲ Κόσσος τὸν βασιλέα Γάλλον ἀποκτείνας, τὰ σκύλα τῷ Αἰῷ ἀνέθηκε. Ubi de Cossio dicuntur, quae non nisi ad Marcellum
pertinebant. Neque enim Cossus Gallorum regem interfecit, sed Marcellus: quod ex modo dictis patet. Ceterum ad hunc locum
Aeliani respexisse videtur Suidas infra: Μοναξί μάχη· ἢ μονομαχία. Tour. I. p. 314. Nihil tamen oratio continet quod ad ra-
tiones spoliolum optimorum revocandum videatur. 16. Κασσωρίς] Lycophr. 1385. Vide Etym. M. p. 493. Zon. p. 1152.
17. V. nos in Dionys. Perieg. 1035. Ὅτι tacite Gaisf. cum *V. 18. ἐμβολῆς B. E.
4. Horum nihil Herodotus VII, 67. 6. ἐμποιοῦν *V. 8. Κασταλία] Similia habet Nonnus in Gregorium Naz. p. 165. ed.
Montac. Gaisf. Uherius haec narrat Eudocia p. 251. 11. παρὰ] περὶ dedi cum *V. B. E. Med. Praeterea cum Eudocia lo-
gendum, οἱ περὶ τὴν πηγὴν ἱερεῖς, ἅπερ ὁ δαίμων ἤθελεν. 13. Κασταναία] Photius in Lexico nomen huius urbis per Ὡ et
absque diphthongo scribit. Verba eius haec sunt: Καστανέα, πόλις ἐν Μακεδονίᾳ. ἐκ τῶν περιπεφυκότων δένδρων· ἢ ἀπὸ τῆς
Νύμφης. Vide etiam Etymologum. Küst. V. Wessel. in Herod. VII, 183. 14. Καστάνειον] Est adiectivum, ab urbe Κα-
στανέα deductum. Etymologus: Καστανέα, πόλις Μαγνησίας· ὄθεν καὶ τὰ καστάνεια κάρυα. Küst. 15. Καστόρειον
μέλος. τὸ τοῦ κάστορος τοῦ ζῴου] Nugatur hic Suidas, qui carmen quod Καστόρειον dicebatur a castore animali appellatum
fuisse tradit, cum a deo Castore nomen acceperit, ut recte monuit Menrsius de Orchestra circum finem. Küst. Pendent hac ab
epimerismi lege, quam facillime licet sic instaurare: Καστόρειον μέλος. Καστόριον δὲ τὸ . . . ζῴου. 17. ὕλακὰ κυνῶν] κυνῶν
ὕλακὰ E. κυνῶν om. A. B. V. Versus Agathiae XXVIII, 3. Anthol. Pal. VI, 167. integrandus ex v. Τρίστομος.

Troianus Aeneades Iovi Casto hoc simulacrum, rex homi-
num regi immortalium dedicavit. [Casii Pelusiotae natu-
rali quadam solertia nodos implicare norant, trabibus tra-
bes nectendo. ** In Epigrammate: Aureus intactae rupit
nodum virginitatis Iuppiter, ad aereos Danaae thalamos pe-
netrans.] Κασσιόπῃ. Nomen proprium. Κάσις.
Frater. Κασσίτερος. Κάσος. Quisquis igitur Ro-
manorum singulari certamine vicisset, graminea corona cor-
onabatur, eratque Casus invictus. Aeliani dictio. Κασ-
σωρίς Scortum, meretrix. Κάσσια ὄρη. Montes. item
Caspiae portae. Est ibi mare, quod ex Oceano in locum illum
irrupit: cuius angustissima pars portae Caspiae vocatur, reli-

qua vero mare Hyrcanum. ubi quae circumhabitantes sunt
omnes barbarae. Κασπίῳ λίθῳ. Caspii habebant hastas,
quibus cominus pugnant, cuspidem ex lapide Caspio prae-
fixas, quem et acerrime vulnerare et letale quoddam venenum
vulneribus instillare tradunt. Κασταλία. Fons Casta-
lius erat ad Daphnen, quae vocabatur: ubi Apollo sedem suam
habere et oracula edere ferebatur, aura et halitu ex aqua ascen-
dente. unde qui circa fontem illum habitabant, dicebant quae
daemones suggerebant. Κασταναία. Nomen urbis. Κα-
στάνειον. Καστόρειον μέλος. Cantilena quaedam. et
castoreum, a castore animali dictum. Καστορίδων.
Canum. Tibi enim Castorearum latratus canum placet.

Καστόριον. είδος βαφής από τῆς κογχύλης.

Καστωλός. ὄνομα κύριον.

Κάστωρ, Ῥόδιος, ἢ ὡς τινες Γαλάτης, ὡς δὲ ἄλλοι ἐπλανήθησαν Μασσαλιώτης, ῥήτωρ· ὃς ἐκλήθη Φιλορωμαίος· γήμας δὲ οὗτος Ληιστάρου δ τοῦ συγκλητικοῦ θυγατέρα, ἀνηρέθη ὑπ' αὐτοῦ ἅμα τῇ γαμετῇ, διότι αὐτὸν Καίσαρι διεβάλεν. Ἐγραψε δὲ Ἀναγραφὴν [Βαβυλωνῶνος καὶ] τῶν Θαλασσοκρατησάντων ἐν βιβλίοις β', Χρονικὰ ἀγνοήματα, καὶ Περὶ ἐπιχειρημάτων ἐν βιβλίοις ε', Περὶ πειθοῦς 10 β, Περὶ τοῦ Νελλου, Τέχνην ῥητορικὴν· καὶ ἕτερα.

Ζῆτει περὶ ἀγαλμάτων Καστορος καὶ Πολυδεύκους ἐν τῷ Διόσκουροι.

Καστρεύσαντες. Καστρεύσαντες δὲ ἑαυτοῦς περὶ τὸν ἀρχιεπίσκοπον, διὰ παρακλήσεως πείθειν ἐνόμιζον.

Κάστρον. κατὰ Ῥωμαίους παρεμβολὴ ἀσφαλῆς.

Κῆτα. κυρίως ἐξ, ἐπί, ἐκ, ἀπό. ἢ ἀντι τοῦ

εἶτα. Κῆτ' ἢ ἐπειδὴν ὑπεκβάντες ποιήσονται τὴν 251 ὁρμὴν, σοὶ δῆτα μελήσει. — Κῆτα ἐσκήψατο μεθύειν· ἀντι τοῦ ὑπεκρίθη.

Κατάβα. ἀντι τοῦ κατάβηθι. Ἀριστοφάνης Βατραχοίς·

Κατάβα πανούργε.

μόνος γὰρ λέγεσθαι ἀξιούσι τινες τὸ κατάβηθι. Καὶ Καταβαίνειν, τὸ εἰς ἀγῶνα χωρεῖν. Ἐνταῦθα καταβαίνει παραβαλλόμενος.

Κατάβαλε. οἶον ξίψον, ἄφες, κατάθου.

Καταβάλλω. αἰτιατικῇ.

[Καταβαίνω σου. γενικῇ.]

Καταβελεῖς. πολλῶν βελῶν βολὰς δεξάμενοι.

Καταβλακεύω. αἰτιατικῇ.

Καταβολή. μέμψις, κατηγορία. Ὁ δὲ οὐκ ἔκιστα ἐπιμέμφεται αὐτῷ, καὶ καταβολὴν πεποιήται τάνδρὸς οὐκ ἐλαχίστην.

Καταβολή. περιοδικὴ λήψις πυρετοῦ. Τῶν δὲ Μακεδόνων ἐκ καταβολῆς συνεισεσάντων τοῖς

1. Καστόριον] Καστόριον E. 3. Κάστωρ, Ῥόδιος] Eadem leguntur supra post v. Καρνεάδης. De Castore dixerunt pios. Scalligerum in Euseb. p. 18. a. 56. b. Heynius in Apollod. p. 353. Clint. F. H. T. II. p. 546. Eadem, nonnullis tamen praetermissis, Eudocia p. 268. 4. ὃς ἐκλήθη — καὶ ἕτερα] Ἐγραψε διάφορα E. 6. Strabo XII. p. 568. τὸ τοῦ Καστορος βασίλειον τοῦ Σαυκονδαρίου, ἐν ᾧ γαμβρὸν ὄντα τοῦτον ἀπέσφαξε Δηϊόταρος καὶ τὴν θυγατέρα τὴν ἑαυτοῦ. 7. διεβάλεν V. 8. Haec suspecta nobis videri supra professi sumus. 10. βιβλίοις β'] βιβλίοις πέντε A. βιβλίοις ε' B. * V. 11. Καστορος Ῥόδιου ῥήτωρος τοῦ καὶ φιλορωμαίου artem rhetoricam nuper edidit Walz in Rheu. Gr. T. III. p. 712. sqq. 12. Ζῆτει] Sic A. Ὅτι V. Neutrum edd. ante Gaisf. 14. Καστρεύσαντες. καστρεύσαντες * V. 15. διὰ παρακλήσεως om. E. 19. Κῆτα. κυρίως. ἐξ, ἐπί] Locus hic ita scribendus est: Κατά. ἐνίοτε ἐξ, ἐπί. Κῆτα δὲ ἀντι τοῦ καὶ εἶτα. Küst. Κατέ Photius cum Lex. Bachm. p. 268. Alterum Lex. Seg. ap. Bekker. p. 268. Κατά. ἐξ, ἐπί, διὰ. Haud vanam esse Küsteri coniecturam demonstrat Hesychius: Κατά. πρόθεσις. ἀντι τοῦ ἐξ, καὶ ἀντι τοῦ ἀπό, καὶ ἀντι τοῦ ἐν, καὶ ἀντι τοῦ εἶς. Quibus inter se comparatis efficitur κυρίως aut mendosum aut loco esse motum. His multo planiora sunt novissima, ἢ ἀντι τοῦ εἶτα: v. Apollon. de Coniunct. p. 496. sive Schol. Dionys. Thr. p. 969. Heind. in Pl. Phaed. 89. Ceterum ἀπό addiderunt A. B. E. * V. Phot. Lex. Seg. Mox εἶτα κῆτα V.
1. σοὶ δῆτα μ. l.] Opinor, σοὶ δῆ τὰλλα μελήσει. 2. ἀντι τοῦ ὑπ.] Haec quae pertinent ad ἐσκήψατο (vide vel v. Καρτερός) addunt A. B. V. E. Post ὑπεκρίθη Med. Κατανδρίζομαι καὶ καταβαίνω γενικῇ, Gaisf. tacite Κατανδρίζομαι. γενικῇ: quae infra verius extant. Merito delevit Küst. 3. Ἀριστοφάνης Βατραχοίς v. 35. 7. Cf. Antiattic. p. 81. 8. Ἐνταῦθα] Ex Damascio: cuius locus integer repetendus ab v. Ἀνακτις. 10. Κατάβαλλε] Κατάβαλε A. B. E. Photius. In fine κατάθου addidi cum V. et Photio. 11. Om. vulg. 12. Recte om. vulg., neque advocatur * V. 13. Καταβελεῖς. πολλῶν. . . δεξάμενος.] Ad hunc locum ne verbum quidem interpretes. Sed vox primaria corrupta est. Scribendum sine dubio: Καταβελῆς. Verbum, quod rarius est, usurpat Dionysius Halicarn. Antiq. Rom. II, 42. et V, 24. ἤδη δὲ καταβελῆς ὢν καὶ τραυμάτων πλήθος ἐν πολλοῖς μέρεσι τοῦ σώματος ἔχων. Atque ad hunc vel illum locum respexisse videtur Suidas. Toup. Καταβαλῆς E. Recepti Καταβελεῖς cum * V. Mox δεξάμενοι A. δεξάμ * V. δεξάμενος Edd. 14. Om. vulg. 15. V. Thucyd. I, 73. VIII, 85. Ὁ δὲ οὐκ ἤκιστα] Haec sunt verba Menandri in Excerptis Hoeschelii p. 122. Toup. Exc. Legg. ed. Nieb. p. 369. ubi vulg. καταβολὴν etiam Suidas redarguit. 16. αὐτῷ] αὐτῶν B. E. * V. τῷ Ζίχ Menander. 17. τοῦ ἀνδρὸς] τάνδρὸς A. V. 18. περιοδικὴ λήψις] Oratio Timaei p. 154. sive Photii: sed diligentius Schol. Plat. p. 334. Turbas huius articuli verbosa disceptatione pertractavit Schweighäuser. Opusc. T. II. p. 173 — 187. Primum autem exemplum iunge tertio et quarto: quod viderat etiam Hemsterhusius. Τῶν δὲ Μακεδόνων ἐκ καταβ.] Fragmentum, Valesio auctore, relatum inter Polybii Fr. gramm. 84. Ibi pro ἐκ καταβολῆς Schweighäuser. legendum contendit ἐκ μεταβολῆς, id est, agmine converso. 19. συνεισεσάντων] συνεισεσάντων V. ut Valesius emendarat.

Καστόριον. Genus tincturae ex conchylio. Καστωλός. Nomen proprium. Κάστωρ. Castor, Rhodius, vel ut quidam sicut Galata, vel ut alii falso existimant Massiliensis, orator: qui dictus est Philoromaeus. Hic uxore ducta Deiotari Romani senatoris filia, ab hoc una cum uxore sublatus est, quod ipsum apud Caesarem criminatus esset. Scripsit commentarium [Babylonis et] illorum qui maris imperium obtinuerunt, libris duobus. De peccatis circa chronologiam. De argumentis oratoris libris novem. De persuadendi ratione libros duos. De Nilo. Artem Rhetoricam; et alia. † De Castoris et Pollucis simulacris vide v. Διόσκουροι. Καστρεύσαντες δὲ ἑαυτ. Cum consedisent circum Archiepiscopum, putabant fore ut eum adhortatione sua flecterent. Κάστρον. Castra, secundum

Romanos. Κῆτα. Proprie varios praepositionem habet significatus; interdum etiam extat de eo quod est tum. Deinde postquam clam elapsi impetum fecerint, tibi res tunc curae erit. Alibi: Deinde simulavit se ebrium esse. Κατάβα. Descende. Aristophanes Ranis: Descende nequam. [Quidam id improbant] eiusque loco κατάβηθι dici iubent. Et καταβαίνειν, in certamen descendere. Illuc in certamen descendit. Κατάβαλε. Proice, dimitte, depone. Καταβάλλω. Aptum accusativo. Καταβελεῖς. Qui multorum iaculorum ictus exceperunt. Καταβλακεύω. Aptum accusativo. Καταβολή. Accusatio, incusatio. Ille vero graviter eum incusat, et in hominem non leviter invecus est. Καταβολή. Febris status temporibus in orbem rediens. [Et ἐκ καταβολῆς] Macedonibus autem

βαρβάρους, εὐθὺς ἐκκλιναντες ἔφευγον. Καταβολή. Δημοσθένης 3' Φιλιππικῶν. Ὡς περ περιόδος ἢ καταβολή πυρετοῦ. ἐν ταῖς περιοδικαῖς νόσοις λέγεται τις καταβολή, διὰ τὸ ἐν ἀποδεδειγμένῳ προῖεναι χρόνῳ· καθάπερ οἱ ἐρανισταὶ τὰς 6 καταβολὰς ποιοῦνται τῶν χρημάτων.

Καταβολή. καινούργησις. Ἐκ καταβολῆς πενήκοντα ναῦς ναυπηγήσασθαι· πενήκοντα δὲ ὑπαρχουσῶν κατελθεῖν ἐκ τῶν νεωρίων. Πολύβιος. Οἱ δὲ πειραταὶ θεασάμενοι τὸν ἐπίπλου τῶν Ρω-10 μαϊκῶν πλοίων, ἐκ καταβολῆς ἐποιοῦντο τὴν ἀναχώρησιν. Λέγεται δὲ καὶ θυσία, περίοδος, τελετή.

Καταβοῶ. τὸ κατακραυγάζω. γενικῇ.

Καταβόστρυχος. ταῖς θριξὶ κεκαλυμμένος.

Καταβραβεύετω. καταλογιζέσθω, κατακρι-15 νέτω, καταγωνιζέσθω. τὸ ἄλλου ἀγωνιζομένου ἄλλον στεφανοῦσθαι λέγει ὁ Ἀπόστολος καταβραβεύεσθαι.

Καταβροντῶ. γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ.

Καταβροχθίσας. ἐκροφίσας, καταπιών. ἐπὶ δὲ τῶν ἀθρόως βοφουμένων καὶ ἀπλήστως λέγεται τὸ καταβροχθίσας.

Ἐγὼ δ' ἤνυστρον βοὸς καὶ κοιλίαν ὑέλαν καταβροχθίσας . . . λαρυγγίῳ τοὺς ῥήτορας.

Κατάγελλω.

Ἐταῦτ' οὐ κατάγελλός ἐστιν ἀνθρώποις πλα-222 τῆς;

καὶ ἡ δοτικὴ τῷ καταγέλωτι. Καὶ καταγελῶ σου, γενικῇ.

Καταγγέλλω. γενικῇ. Μήποτε σου καταγγέλλῃ ἐπὶ τοῦ νομοθέτου. Δοτικῇ δέ· Εὐφροσύνης καὶ χαρῆς ἡμέρα καταγγέλλει τοῖς ἰδίοις ἐκ τῶν 15 νηστειῶν.

Καταγγέλτος. Οἱ δὲ ἔλεγον ἀπαλλαγῆναι αὐτοὺς, πρὶν καταγγέλτους τισὶν ὅτι πύρεσις γενέσθαι.

Καταγέμων. δαψιλῶς ἔχων. Ὁ δὲ λείας καταγέμων ἐπανήλθεν εἰς τὴν πόλιν.

2. Δημοσθένης Philpp. III. p. 118. 3' Φιλιππικῶν] ἐν 3'. Φ. B. E. numerus deest Photio. Φιλιππικῶν dedi cum *V. Photio et Harpocrate, qui haecce, Καταβολή. Δημοσθένης — τῶν χρημάτων suppedavit. 4. τις καὶ] καὶ om. A. V. Phot. Harpocr. 5. περιέναι Schweigh. καθάπερ οἱ ἐρανισταὶ τὰς καταβολ.] Portus rescribendum putabat καθάπερ οἱ δανεισταὶ τὰς καταβ. sed male. Locum enim, qui recte se habet, non intellexit, cuius sensus hic est: vocabulum καταβολῆ dici de re, quae statis temporibus in orbem redit, per metaphoram duciam ab eranistis, qui olim stato tempore, id est, singulis mensibus, symbolas suas in arcam communem conferebant. Harpocratio: Ἐρανιστῆς μέντοι κυρίως ἐστὶν ὁ τοῦ ἐράνου μετέχων, καὶ τὴν φορὰν ἢ ἐκάστου μηνὸς εἶδει καταβάλλειν εἰς τὴν ἀρχάν. Hinc uti pensio ἐράνου erat menstrua, ita etiam singulis mensibus disceptabantur lites, quae forte inter eranistas ortae erant: ut discimus ex Harpocrate v. Ἐμμηνοὶ et Polluce lib. VIII, 63. 101. Küst. Add. Etym. M. v. Ἀλογοὶ p. 17. 6. χρημάτων *V. 7. Ἐκ καταβολῆς πενήκοντα ναῦς ναυπ.] Fragmentum Polybii gramm. 82. 9. κατελθεῖν] κατελθεῖν Schweighäus. Idem merito poscebat τῶν ὑπαρχουσῶν vel ὑπαρχούσας. νεωρίων] νεῶν E. 11. ἐκ καταβολῆς] Denuo Schweigh. ἐκ μεταβολῆς, cum olim in vulg. haesisset etiam Portus. 12. δὲ καὶ] καὶ om. V. θυσία, τελετή similiter Hesychius. His subiicit *V. Κατὰ βραχὺ. 14. Καταβόστρυχος] Respexit Eurip. Ph. 148. Aristaenet. p. 272. Tour. MS. Etym. M. p. 494. Κατὰ βόστρυχος *V. Post hanc gl. extabant: Καταβραβεύω. αἰτιατικῇ, quae omisi cum A. *V. 15. Καταβραβεύεσθω] Scribendum potius arbitror καταβραβεύετω, quoniam Suidas proculdubio respexit ad locum illum Pauli ad Coloss. II, 18. Μηδεὶς ὑμᾶς καταβραβεύετω. Küst. Καταβραβεύετω. αἰτιατικῇ A. V. et ut videtur B. Accedunt Lex. Bachm. p. 268. Zou. p. 1173. et Photius. Caput gl. om. E. Vide Suiceri Thes. Eccles. in v. et intpp. Hesychii. καταλογιζέσθω] Hoc nihil ad rem. Rectius scriberetur παραλογιζέσθω, i. e. fraudet. Küst. Sic Zonaras. 16. τὸ ἄλλου ἀγωνιζομένου] Eodem modo vocem καταβραβεύειν in laudato loco Pauli exponit Theophylactus p. 654. Μηδεὶς ὑμᾶς καταβραβεύετω· τοῦτέστιν ἐπιηρα-ζέτω. καταβραβεύειν γὰρ ἐστὶν, ὅταν ἕτερος μὲν νικῇ, ἕτερος δὲ λαμβάνῃ τὸ βραβεῖον. Küst. Post hanc gl. edd. vet. dederunt: Καταβραχὺ. κατ' ὄλιγον: post gl. Καταβροντῶ, quam vulg. neglectit, Gaisf. ea collocavit, idemque uncis sepsit illa κατ' ὄλιγον, ut quae „om. A. B. E. et ni fallor V.” Delevi cum *V. 19. καὶ αἰτιατικῇ om. *V. recte, opinor. Vide tamen Eunapii fr. 32. ed. Boiss. 1. Καταβροχθίσας. ἐκροφίσας, καταπι.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 356. ubi legitur ἐκροφούντων pro βοφουμένων. ἐκροφίσας — καταβροχθίσας om. A. 4. Ἐγὼ δ' ἤνυστρον βοὸς ἢ κοιλ.] Integri versus Aristophanis sunt hi: Ἐγὼ δὲ γ' ἤνυστρον βοὸς καὶ κοιλίαν ὑέλαν καταβροχθίσας κατ' ἐπιπίων τὸν ζωμὸν ἀναπόνιπιος λαρυγγίῳ τοὺς ῥήτορας καὶ Νικίαν ταραξο. Quod olim edebatur ἢ κοιλίαν, praebuerunt καὶ κοιλίαν A. B. V. E. et v. ἤνυστρον. Ceterum huic gl. subiecit *V. Καταβαίνω σου. γενικῇ. Vide v. Καταβάλλωμαι. 7. Κατάγελλω. ὀνειδισμός, ἐξουδένωσις: Zou. p. 1144. 8. Aristophanes Ach. 1094. (1125.) 18. Refert colorem Polybii, quem vide XIV, 10.

pugnam cum barbaris denuo repetentibus, confestim illi fugam capessiverunt. Καταβολή. Demosthenes Philippica IX, Quomodo morbi vel febris statis vicibus rediens. De morbis periodicis dicitur etiam καταβολή, quod stato tempore in orbem redeunt: sicut eranistae collatis sumptibus epulantur. Καταβολή. Novi operis fundamentum. Polybius: A fundamento quinquaginta naves aedificari [decretum], quinquaginta vero de iis quas iam haberent e navatibus in mare deducti. Idem: Piratae vero conspicati Romanae classis adventum, tum demum se recipere coeperunt. Dicitur etiam καταβολή sacrificium, circuitus, iustiorum ritus. Καταβοῶ. Cum clamore invehi. Aptum genitivo. Καταβόστρυχος. Capillus iocuos. Καταβραβεύετω. Fraudet. condemnet,

devincat. Cum alio certante alius coronatur, id Apostolus vocat καταβραβεύεσθαι. Καταβροντῶ. Binis casibus aptum. Καταβροχθίσας. Qui absorpsit, qui deglutivit. omnino dicitur de iis quae avidè deglutuntur. Ego vero cum ventrem bovium vel suillum devoraro, disserendo victos oratores profugabo. Κατάγελλω. Nonne haec effuso hominum risu digna sunt? Et in dativo, καταγέλωτι. Et καταγελῶ, aptum genitivo. Καταγγέλλω. Genitivo iunctum: Ne te forte ad legislatorem deferat. Interdum dativo: Laetitiae et gaudii dies suis finem ieiuniorum annunciat. Καταγγέλλους. Denunciatos. Illi vero iusserunt eos discedere, priusquam ipsorum adventus ulli indicatus esset. Καταγέμωνων. Refertus. Ille vero praeda onustus in urbem rediit.

Καταγευσθείς. τῆ γένσει νικηθείς.

Κατάγειν. Ἄνδρας ἐπιφανείς· στεφανορεῖν, καὶ στεφάνους κατάγειν, τέκνων αὐτοῖς ἀπολωλότων. Κατάγειν καὶ τὸ τοῦς πεφουγέτας εἰς τὰς θανάτων πατρίδας ἀποκαθιστῶν. Ὁ δὲ ἐπειράτο ὁ κατάγειν τοῦς ἐκπεπτωκότας.

Κατάγειν τὰ πλοῖα. Δημοσθένης ἐν ἡ Φιλιππηῶν. ἀντι τοῦ ληξέσθαι καὶ κακοῦν, καὶ μὴ εἶν τοῦς πλέοντας ὅποι βούλονται πλεῖν, ἀλλ' εἰς τὰ οὐκ εἰς χωρία τοῖς ληστεύουσι κατάγειν.

Κατάγειον οἶκημα. καὶ κατάγειοι, ὑπὸ γῆν. Αἱ δ' οὐκ εἰς ἦσαν κατάγειοι.

Καταγρηράσαις Τιθωνοῦ βαρύτερον, καὶ τοῦ Κινύρου πλουσιώτερον, καὶ Σαρδαναπάλου τρυφλοτέρου· ὅπως τὸ τῆς παροιμίας ἐπὶ σοὶ πληρωθῆ, δις παῖδες οἱ γέροντες. ἐπὶ τῶν πολυχρονίων λεγόμενον. Ὁ δὲ Τιθωνὸς ὑπέργηρος γενόμενος κατ' εὐχὴν εἰς τέττιγα μετέβαλε. Κινύρας δὲ, ἀπόγονος

Φαρνάκης, βασιλεὺς Κυπρίων, πλούτος διαφέρων. Σαρδαναπάλος δὲ, Ἀσσυρίων βασιλεὺς, ἐπ' ἀκολασίᾳ καὶ τρυφῇ διαβίου ἐτελεύτησε.

Καταγιγαρτίσαι. συνουσιάσαι. ἢ ἀντι τοῦ κατὰ τῶν γεωργικῶν γιγάρτων βαλεῖν καὶ καταμηρίσαι. τὸ δὲ ἔημα πρόσκαιρον, ἵνα ἀπὸ τῶν γιγάρτων τὸ μύριον ἢ πεπλασμένον· οὐ γὰρ διαπαντὸς συνουσιάσαι δηλοῖ τὸ καταγιγαρτίσαι. ἢ καταθλίψαι. γίγαρτα δὲ τὰ τῆς σταφυλῆς ὀσπριώδη. Ἀριστοφάνης·

εὐρόνδ' ὄρικὴν ὕληφόρον
μέσση λαβόντ' ἄραντα κατα-
βαλόντα καταγιγαρτίσαι.

Καταγινέων. καταθών. Ἡρόδοτος.

Καταγινώσκω. γενικῇ. Καταγινώσκω σου ἔξθυμίαν πολλὴν καὶ νοσήροτητα.

Καταγλωττίζειν. τὸ βλασφημεῖν. ὡς ἐν Ἀχαρνέσιν·

1. Sic Photius. 2. περιφανείς] ἐπιφανείς A. V. 5. Ὁ δὲ] καὶ E. Locus Xenophontis Anab. I, 1, 7. Ipsum nomen *Ἐνοχῶν* sub finem adiectum cum omiserint A. B. V. ante exemplum collocet E. expungendum duxi. 7. Κατάγειν τὰ πλοῖα.] Ex Harpocrate. Articulus post v. Καταδικασάμενος reponit *V. Δημοσθένης ἐν ἡ Φιλιππηῶν] Intelligenda hic est oratio illa, quae hodie perit τῶν ἐν Χερσονήσῳ inscribitur. In ea enim p. 36. [92, 11.] locus ille extat, ad quem Suidas hic respexit. Küst. Gaisf. addit Wesselingium in Diod. XX, 82. Φιλιππηῶν cum *V. et Phot. 8. βιάσθαι Harpocr. 11. Ordinem glossarum inverit cum *V. Scilicet Κατάγειον praemittatur articulis Καταγευσθείς et Κατάγειν. Edd. Κατάγειον οὐκ εἰς κατάγειον: quasi Phrynichi Seg. p. 47. Κατάγειον, οὐκ εἰς κατάγειον διὰ τῆς αἰ διηρθόγγου praecceptum (de quo Lobeck. in Phryn. p. 297.) confutaretur. Nos cum *V. scripturam ipsi litterarum ordini consentaneam reduximus: κατάγειος etiam B. Qui sequitur locus est Xenophontis Anab. IV, 3, 25. 13. Καταγρηράσαις Τιθωνοῦ — δις παῖδες οἱ γέροντες] Haec verba leguntur apud Iulianum Imperatorem Epist. LIX. in fine; eadem repetuntur infra v. Σαρδαναπάλους. Küst. Nempe hoc e loco transcripta. Ceterum haec Iulianus: εἴη δὲ καὶ σε περὶ ταῦτα τριβόμενον καταγρηράσαι, καὶ τοῦ Τιθ. τε βαρύτερόν τε κτλ. Καταγρηράσαις V. Mox βαρύτερον A. βαρύτερον Edd. καὶ τοῦ om. v. Σαρδαναπάλους. Deinde καὶ τοῦ Σ. τρυφλοτέρου Iulianus. 17. λεγόμεν] λεγόμενον dedi cum B. V. E. 18. μετέβαλε] μετέβαλλε B. μετεβλήθη E. Κινύρας δὲ, ἀπόγονος Φαρνάκους] Sic locum hunc ex Paris. A. restitui. In prioribus enim editi. corrupte legitur Κινύρας δὲ, ἐπίγονος Φαρνάκης. Küst. Lucian.

Rhet. Pr. c. 11. Τουρ. Φαρνα A. Φαρνάξ V. Φαριάκους B. Φαρνάκους *V. Φαριάκης E. ἀπόγονος Φαρνάκου βασιλεὺς Κυπρ. in v. Σαρδαναπάλους. „Sed retinendum Φαρνάκης cum edd. vet. patebit consententi Wesselingium] in Hierocl. Synecd. p. 708. Heyn. in Apollod. III, 14, 3. Prov. Vat. App. III, 91. ἀπόγονος ἡ ἀρχὴ βασιλεὺς. Porus conl. Φαρνάκους βασιλεὺς. Gaisf. Satis audacter Hamakerus Miscell. Phoenic. p. 198. Ἀπόλλωνος καὶ Φαρνάκης, nixus ille Hesychianis: Κινύρας, Ἀπόλλωνος καὶ Φαρνάκης παῖς, βασιλεὺς Κυπρίων.

1. διαφέρων] διαφέρει V. 2. Meliora v. Σαρδαναπάλους: βασ. δς ἐν ἀκολ. x. το. δ. κατέλυσε τὴν ἰδίαν ἀρχήν. 4. Καταγιγαρτίσαι] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 274. 5. καταμηρίσαι] καταμυρίσαι *V. διαμηρίσαι Schol. 7. διαπαντὸς] πάντως Schol. 9. τὰ τῆ:] τὰ ἐν τῷ τῆς Schol., in novissimis minus concinnus. ὀσπριώδη] Pute legendum esse ὀσπριώδη. Küst. Ἀριστοφάνης Acharn. 274. Locus uno senario defectus, quem vide sub v. Φελλέα. 11. ὕληφόρον Ox. (quem Gaisf. silet) cum vv. ὕληφόρον et ὄρικως: Edd. ὕληφόρον. 12. ἄραντα] καταβαλόντα servant A. B. V. E. Med. 14. Καταγινέων] Κατωνέων B. E. Ἡρόδοτος] E Gloss. VI, 75. 15. Glossam *V. subicit articulo Καταγλωττίζειν: nec dubium quin ea cum plerisque de genere syntactico serius accesserit. 16. πολλὴν καὶ νοσήροτητα] ἀπὸ γενικῆς γὰρ εἰς αἰτιατικὴν E. Post v. νοσήροτητα mirifica gl. proutabat, Κατὰ γλώσσαν. ζῆται ἐν τῷ Ἀχαρνέσιν, praefixo ζῆται, cum *V.): quam in *V. gl. Καταγλωττίσματα subiectam cum Küstero delevi. 17. ἐν Ἀχαρνέσιν v. 358. (379.)

Καταγευσθείς. Gustu superatus. Κατάγειν. Viros illustres coronas gestasse, easque domum reportasse, quaevis liberi illorum obtinent. Κατάγειν significat etiam exules in patriam deducere. Ille vero exules in patriam deducere conabatur. Κατάγειν τὰ πλοῖα, quod Demosthenes Philippica octava dixit, est Iatrocinia facere et mare infestare, nec sinere naves eo quo vellint navigare, sed in portus praedonum abducere. Κατάγειον οἶκημα. et κατάγειοι, subterraneae. Aedes vero erant subterraneae. Καταγρηράσαις Τιθ. Senectus tibi contingat longaeior quam Tithono; opulentiori futuro quam Cinyras et molliori quam Sardanapalus: ut in te vere dici possit proverbium, Senes bis pueri. de longaevis hoc dictum. Tithonus autem cum ad summam senectutem per-

venisset, ex voto in cicadam mutatus est. Cinyras vero rex Cypriorum, a Pharnace oriundus, valde opulentus fuit. Sardanapalus denique, rex Assyriorum, totam vitam ad obitum usque in voluptatibus et deliciis transegit. Καταγιγαρτίσαι. Coire. vel in acinus rusticos aliquam prosternere et permolare. Verbum autem ex hominis moribus confectum, ut ab acinis pendenda intelligantur. non enim καταγιγαρτίσαι omnino permolare significat. vel comprimere. γίγαρτα vero acinorum vinaceorum ossa significat. Aristophanes: Ancillam nubilem, dum in silva ligna colligit, mediam corripere, elatamque humi prosternere et permolare. Καταγινέων. Divertens. Herodotus. Καταγινώσκω. Gentivo lungitur. Magnas te negligentiae et socordiae condemno. Καταγλωττίζειν. Maledicere. Ari-

Ψευδῆ καταγλωττίζει μου.
253 "Καταγλωττίσματα. περίεργα φιλήματα, καταπάσματα, παντοῖαι μυραλοιφίαι, ἢ περιλάληματα· ἢ εἶδος φιλήματος περιεργότερον τὸ καταγλωττίσμα· ἢ κολάκευμα.

Κάταγμα. ἐρίου κατάσπασμα, ἢ μῆρυμα.

Καταγνώναι καὶ ἐπιγνώναι ταύτη διενηγοῦναι φασίν, ὅτι τὸ μὲν καταγνώναι ἰδίως ἐπὶ διαβολῇ καὶ πονηρίᾳ λέγουσιν Ἀθηναῖοι· γνῶναι δέ, χωρὶς τῆς κατὰ προθέσεως, τὸ μαθεῖν. καταγνοῦς 10 λύτρα πλείστα ὑπὲρ τῆς κόρης, ἢ χρυσίον πάμπο-
οῦν, οἶονεὶ καταμαθῶν καὶ αἰσθόμενος.

Καταγοητεύων. αἰτιατικῇ· ἀπατῶν.

Κατάγονται. ξενοδοχοῦνται. Καὶ ἐν αὐτῷ
κατάγονται, καὶ ξενίων τυχόντες ἐπανήλθον.

Καταγορεύω σου. γενικῇ.

Καταγωγή. παρὰ Ἡροδότῃ πανδοκεῖον.

Καταγωγῆς. ἀναπαύλης, δεξιώσεως. Ὁ δὲ εἰς τινος πανδοκείως ἐλθὼν ἤξιον τυχεῖν καταγωγῆς.
5 ὁ δὲ ἐδέξατο καὶ πῦρ ἐξέκαυσε.

Καταγωνίζεσθαι. αἰτιατικῇ· νικᾶν.

Κατάγραπτος. ποικίλος.

Καταγράφων. προμηθεύμενος, προξενῶν.
Ἀλιανός· Ὁ τοίνυν Διονύσιος καταγράφων ἐαντῷ
10 λύτρα πλείστα ὑπὲρ τῆς κόρης, ἢ χρυσίον πάμπο-
λυ, ἣν ἀπόδοιτο αὐτῇ.

Καταδακρύω σου. γενικῇ.

Καταδακτυλικός. ἀπὸ τοῦ συνοουσιαστικὸς
κατὰ τοῦ δακτύλου τοῦ πρώτου.

1. καταγλωττίζει * V. Cum Suida Photius. 2. Καταγλωττίσματα. περίεργα φιλ.] Egregium supplementum Schol. Aristoph. Nub. 52. a quo superiora absunt, positis tantum his: *Ἀσχροῦν φιλημάτων καὶ περιεργότερων.* ἢ εἶδος *ἀσχροῦ φιλήματος* τὸ καταγλωττίσμα. Ubi cum illis *ἀσχροῦ φιλήματος* diversitatem scripturae *ἀσχροῦν φιλημάτων* contineri promptum sit intelligere, tum assumpta Ald. lectione *ἀσχροῦν φιλημάτων* περιεργότερον locus sic iuvandus: * ἢ εἶδος *ἀσχροῦν φιλημάτων* περιεργότερον τὸ καταγλωττίσμα. Hinc Suidas saltem *ἀσχροῦν* recuperabit. Supra cum Lex. Bachm. p. 268. ponendum τὰ περίεργα φ., quamquam cum Suida facit Photius Hesychius etiam τὰ ἐρωτικά καὶ περίεργα φιλήματα. Ceterum *καταπάσματα* * V. qui habuisse videtur v. l. *καταπάσματα*: neutrum tamen satisfacit, malimque legi *καταπλάσματα*. 3. περιλάληματα] *περιλαίμματα* mendum edd. Bas. et Porti: castigarat Gataker. in Marc. Anton. I, 7. p. 12. 5. His subdit * V. *Καταγλυκαίνω. αἰτιατικῇ.* 6. *κατάσπασμα*] In Lexico Photii [et Bachm. cum Hesych.] legitur *κατάσπασμα*, uti et hic legendum est. Huc spectant verba illa Hesychii: *λή-
ρσμα* (lege *μήρσμα*) . *κάταγμα*, ἢ *σπάσμα* ἐρίου. Küst. Recte Photius *κατάσπασμα*. Soph. Trach. 701. *σπάσσα* *κίησίου* βο-
τοῦ *λέγην*: quod mox *κάταγμα* vocat, ubi Schol. αἰγίον *μήρυμα*. Tour. MS. *σπάσμα* Timaeus p. 153. ubi vid. Ruhnkenius. *Κατάγματα* in Aristoph. Lys. 583. Schol. interpretatur *καταπάσματα*. Non dubitavi Suidam corrigere. *Gaisf.* *μήρυμα*] *μήρυμα* B. E. *μήρυμα* V. 7. *γνώναι*] *ἐπιγνώναι* A. B. V. E. Schol. Aristoph. Similiter Hesychius: *Καταγνώναι. ἐπιγνώναι, μίμψασθαι.* 9. *λέγουσιν Ἀθηναῖοι*] Scribe, *λέγουσιν οἱ παλαιοί.* Quomodo recte legitur apud Schol. Aristoph. Equ. 46. unde haec verba descripsit Suidas. Tour. Mox cum nemo non *γνώναι* mendosum esse perspicat, Schol. Arist. haec verborum defectu laborare ostendit: unde inserenda, τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ *γνωρίσαι*. 12. *Καταγοητεύων*] V. Io. Antiocheni Exc. p. 797. et Schol. Luciani D. D. XVI, 1. Addit Tourpius Procop. p. 301. *αἰτιατικῇ* om. Photius et Hesychius. 13. *Κατάγονται*] *Κατάγονται*: *ξενοδοχοῦνται* V. 3. Ὁ δὲ —] Ad eandem historiam spectat locus in v. *Ζώνη* servatus, praeter alios ibidem comparatos. 4. *πανδοκεῖον* E pr. 6. *αἰτιατικῇ* nescit Photius. Vid. Lex. de Synt. p. 154. 8. *Καταγράφων*] Eadem ex Aeliano loquendi formula in *Λύκος* *χανῶν*. *Κατέγραφον*. *Τοσοῦτω* *θεῖω*. *Hemst.* Adde v. *Τολμήντι*. Miror autem *προμηθεύμενος* interpretationem, cui aliquantum praestat *προθυμούμενος*. 10. ἢ *χρυσίον πάμπολυ*, ἣν ἀπόδοιτο αὐτῇ] Aeliani locus corruptus est, atque ita rescribendus: ἢ *χρυσίον πάμπολυ*, ἣν ἀπόδοιτο αὐτῇ. *Dionysius igitur ingens pretium pro redimenda puella sibi pollicitus, aut magnam auri vim, si eam vendidisset.* Ceterum hoc fragmentum nonnihil ampliari poterit ex Suida v. *Κούρη*. Locum integrum apponam, idque eo libentius, quod nostra emendatio exinde nonnihil lucis atque auctoritatis acquireret. *Διονύσιος τοῦ-
νομα, ἔμπορος τὸ ἐπιτήθειμα, δολιχέσας πολλάκις πολλοῖς πλοῦς, περιβάλλεται πλοῦτον εὐ μάλα ἀδρόν. καὶ ποθώτερον τῆς
Μαιωίδος ἔκκουρσας, τοῦ κέρδους ἐπαθόντος, ὠνεῖται κόρην Κολχίδα, ἣν ἐλίσσαντο Μάχλιες, ἔθνος τῶν ἐκεῖ βαρβάρων.
Ὁ τοίνυν Διονύσιος καταγράφων ἐαντῷ λύτρα πλείστα ὑπὲρ τῆς κόρης, ἢ χρυσίον πάμπολυ, ἣν ἀπόδοιτο αὐτῇ. Ita concinnan-
dus iste locus. Reliqua desiderantur. Huc facit Appuleius *Metamorph.* VII. p. 191. *Quin ego censeo deducendam eam ad
quampiam civitatem ibique venundandam. Nec enim levi pretio distrahi poterit talis aetatula. Nam et ipse quosdam le-
nones cognitos habeo, quorum poterit unus magnis talentis, ut arbitror, puellam istam praestinare.* Tour. III. p. 105. *Displicet in Tourpi commentis species soloecismi, quam Aelianus tribuere nolim. Locus criticis felicioribus committendus. Fuit
cum ipse coniectarem, ἴνα ἀπόδοιτο αὐτῇ.* 13. *Καταδακτυλικός*] Ex Schol. Aristoph. Equ. 1378. Confer Hesychium v. *Σιφνιάζειν*. Küst. ἀπὸ τοῦ add. A. V. 14. *τὸν δακτύλον*] τοῦ δακτύλου A. Schol. τῶν δακτύλου * V. (τὸν Ald.) τῶν δακτυ-
λῶν E. Med.*

stophanes *Acharnensibus: Falsis maledictis me insectatus est.* *Καταγλωττίσματα*. Oscula lasciva, odores fragantes, unguenta omnis generis, vel confabulationes, vel blanditiae. *Κάταγμα*. Lanae globulus, vel glomus. *Καταγνώναι* et *ἐπιγνώναι* hac ratione differunt, quod *καταγνώναι* Athenenses dicunt de calumnia et improbitate, alterum vero [de discendo. *γνώναι* vero] sine praepositione *κατὰ*, cognoscere. *καταγνοῦς* ergo, quasi qui aliquid iniqui cognovit et intellexit. *Καταγοητεύων*. Accusativo iungitur: praestigis fallens. *Κατάγονται*. Hospitio excipiuntur. *Ad hospitium illud devertunt, et acceptis muneribus domum redierunt.* *Καταγο-*

Suidae Lex. Vol. II.

ρεύω σου. Genitivo iungitur. *Καταγωγή*. Apud He-
rodotum deversorium publicum. *Καταγωγής*. Quie-
tis, humanitatis. *Ille vero cauponis domum ingressus petiit ut hospitio exciperetur. admisit ille, ignemque accendit.* *Καταγωνίζεσθαι*. Aptum accusativo: vincere. *Κατάγραπτος*. Variis coloribus pictus. *Καταγράφων*. Praeclara sibi mente depingens, procurans. Aelianus: *Dionysius igitur ingens pretium pro redimenda puella sibi pollicitus, aut magnam auri vim.* * * *Καταδακρύω* σου. Genitivo iungitur. *Καταδακτυλικός*. In nefandam et praeposteram venerem prouus.

Κατὰ δάκτυλον. εἶδος ἀριθμητικῶν ἢ γεωμετρικῶν· ἢ ὕθμου καὶ κρούματος τὸ κατὰ δάκτυλον, ᾧ ἐχρῶντο οἱ ἀλλοῦντες πρὸ τοῦ νόμου.

Καταδαρθάνειν. κατακοιμῆσθαι. κυρίως δὲ καταδαρθεῖν ἐστὶ τὸ ἐν δέρμασι κατακοιμηθῆναι. Ἀριστοφάνης Πλούτω·

Ἔτι δ' οὐχ ἔξεις οὐτ' ἐν κλίνῃ καταδαρθεῖν. βαρυντόνως δὲ οἱ Ἀττικοὶ καταδαρθεῖν. καὶ Ἀλλιανός· Καὶ καταδαρθόντι οἱ τῶν τις ἱερέων ἐδόκει λέγειν μίαν εἶναι σωτηρίας ὁδὸν τῷ ἀνδρὶ καὶ ἐν τῶν ἐφεστώτων κακῶν φάρμακον.

Καταδεδέσθαι. ἀντὶ τοῦ πεφαρμακεῦσθαι καὶ δεδέσθαι φαρμάκῳ. Δίναρχος ἐν τῇ κατὰ Πυθέου εἰσαγγελίᾳ.

Καταδεύσει. φυράσει, μαλάξει. Ἀλλιανός· 16 ὕστερον δὲ γεγόνασι μ'.

Εἴπερ ὁδὸν τὰ Ἐπικούρου βιβλία καταφλέξας, καὶ τῶν ἀθέων τε καὶ ἀσεβῶν καὶ ἐκτεθλυμμένων σιγμάτων τὴν σποδὸν ἀναθεύσει κρηρῶ ὕγραφ, καὶ ἐπιπλασάμενος τὴν νηδὸν καὶ τὸν θώρακα πάντα καταδήσει ταινίαις.

Κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε [πολλήν]. ἐμίσησε, κατεφρόνησεν. Ὀμηρος·

Κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν.

Καταδείσας. φοβηθεῖς. Καὶ Καταδεῖται,

Καταδημαγωγῶ. αἰτιατικῇ.

Καταδημοβορῆσαι. καταφαγεῖν.

Κατὰ δῆμους δικασταί. οὗτοι πρότερον μὲν ἦσαν λ', καὶ κατὰ δῆμους περιμόντες ἐδικάζον,

1. Κατὰ δάκτυλον] E Schol. Aristoph. Nub. 651. nunc ope Suidae castigatori. Sed exiit in membro superiore μέτρον, cum εἶδος ad genitivos ὕθμου καὶ κρούματος referendum sit. 2. καὶ κρούματος τὸ κατὰ δάκτυλον] Τὸ κατὰ δάκτυλον κρούμα vel δακτυλικὸν κρούμα videtur appellatum fuisse canticum, quod solis tantum fidibus absque voce humana canebatur. Id colligo ex verbis his Pollucis IV, 66. τὸ μέτροι τῶν ψιλῶν κιθαρῳαίων ὄργανον, ὃ καὶ Πυθικὸν ὀνομάζεται, δακτυλικὸν τις κεκλήκασι. Ψιλοὶ κιθαρῳαῖοι enim hic appellantur, qui cithara tantum, non etiam voce canunt. Küst. Hanc interpretationem minus esse veram et genuinam, colligi potest ex ipsis verbis Suidae quae sequuntur, ᾧ ἐχρῶντο οἱ ἀλλοῦντες πρὸ τοῦ νόμου. Si enim tibicines eo genere rhythmici utebantur, quomodo potest dici id fidibus cani, quod non est ἀλλοῦντων sed κιθαρῳαίων? Esse autem tibicinum proprium rhythmum secundum dactylum, firmiter etiam alii. Schol. Aristoph. Nub. 652. κρούματος εἶδος κατὰ δάκτυλον, ᾧ χρῶνται οἱ ἀλλοῦνται. Hesych. in v. δάκτυλος: οὕτω καλεῖται ὕθμου εἶδος καὶ κρούματος. χρῶνται δὲ αὐτῷ μάλιστα οἱ ἀθληταί. Ubi pro ἀθληταί legendum esse ἀλλοῦνται dixi in *Observ. Miscell.* Plutarch. quoque de Musica p. 1133. χρησάμενος τῷ ἀρματῷ καὶ τῷ κατὰ δάκτυλον εἶδει: loquitur ibi de Olympo discipulo Marsyae praeclari tibicinis. Bos. Pollux a Küstero prolatus quo spectet demonstrabit Strabo IX. p. 421. Suidas autem sive Scholiastes Aristophanis ad prooemia citharodorum respicit, episcis versibus circumscripta: v. Plutarch. de Mus. p. 1132. D. 4. Καταδαρθάνειν. κατακοιμῆσθαι] Ex Schol. Aristoph. in Plut. v. 527. mox allatum, ubi bis καταδαρθεῖν. Photius κατακοιμῆσθαι. κυρίως δὲ] δὲ om. V. 5. καταδαρθάνειν] καταδαρθεῖν dedi cum V. et Schol. Cf. Zon. p. 1176. Mox κοιμηθῆναι E. Schol. 8. Ἀττικοὶ καὶ] καὶ omisi cum A. B. E. *V. 9. καταδαρθόντι] Καὶ καταδ. A. B. V. E. 10. μίαν] μὴ E. 12. Καταδεδέσθαι] Ex Harpocrate. Significat hic autem καταδεδέσθαι, non ut Portus putavit, venenum haurire et eius viribus quasi vincitum teneri, quod ineptum est; sed incantationibus magicis defixum esse, veneficio devinciri. καταδεδέσθαι enim apud Graecos verbum est artis magicæ proprium, uti apud Latinos defigere et obligare. Glossae veteres: Defixiones, νεκρομανταί, κατάδεμος. Plura vide apud Salmasium in Exercit. Plin. p. 766. Küst. Synesius Ep. 121. ἐπιφάσας καὶ καταδέσμονας καὶ ἐρωτικὰς κατανάγκας. Tour. MS. 13. δεδέσθαι] καὶ δεδέσθαι A. B. V. E. Harpocr. et Photius. Duo tamen Harp. libri, ἀντὶ τοῦ καταδεδέσθαι φ. πεφαρμακεῦσθαι. Mox lexicographi φαρμάκῳ. Πυθέου] Πυθαίου B. V. et MS. Phot. 15. Καταδεύσει. φυράσει, μαλάξει] Καταδεύσει. φυράσει, μαλάξει A. E. Καταδεύσει V. B. 1. Εἴπερ οὐν τὰ Ἐπικούρου βιβλ. καταφλ.] Idem fragmentum legitur supra v. Ἀναδεῖν. Vide etiam infra vv. Στήματα et Ταινίαι. Küst. 3. καταδεύσει] ἀναδεύσει A. E. ἀναδεύσει V. ἀναδεύσει etiam vv. Ἀναδεύσει et Στήματα. Ideoque reposui: quamquam hac lectione recepta exemplum non congruit cum capite glossae. Gaisf. Scilicet locus nescio quo casu depravari coeptus hanc sedem invasit, partim etiam in v. Ταινίαι. Itaque veram scripturam ipsi revocavimus. 5. καταδήσει] καταδήσει A. V. καταδεύσει E. 6. Κατὰ δὲ φρόνιν] Verba Homeri Od. δ'. 258. ubi Schol. in alia omnia discedunt. 7. Ὀμηρος] Quae hic repetunt A. V. E. Med. κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν, non debent edd. vulgæ, aspernari. Scilicet supra πολλήν, ut formulæ minus consentaneum, cum Photio delendum atque Hesychio. 9. Καταδείσας. φοβηθεῖς] Hesychius vocem hanc active exponit, φοβήσας. Sic enim apud eum pro βοηθῆσας legendum est. Vide eundem v. Λεθεῖσαι. Küst. Nihil in his mutat Photius. In Hesychio haeremus, cum glossa subsequatur haecce, Καταδήσας, φοβηθεῖς. Καταδεῖται] Ab verbo inusitato δεῖσθαι, et per reduplicationem δεδέσθαι, quod timere significat. Hesychius: Λεθεῖσθαι, εὐλαβεῖσθαι, φοβεῖσθαι. Idem Λεθεῖσαι, φοβοῦ. Küst. 11. Om. vulg. 12. Vide II. σ'. 301. Apud Hesychium (Καταδημομερῆσαι. μερῆσαι δῆμῳ) scribendum esse Καταδημοβορῆσαι. μ. δ. apparet. 13. Κατὰ δῆμους δικασταί] Cum Harpocrate et Photio. 14. μὲν om. *V. Cf. Pollux VIII, 100.

Κατὰ δάκτυλον. Modus quidam computandi, item geometriae, vel rhythmici et cantici: quo utebantur tibicines ante nomen. Καταδαρθάνειν. Dormire. proprie autem καταδαρθεῖν est in pellibus dormire. Aristophanes Pluto: Πραετέρα non poteris vel in cubili dormire. Attici autem cum accentu gravi dicunt etiam καταδαρθεῖν. Aelianus: Ipsi dormienti quidam sacerdotum dicere videbatur, unam viro salutis viam unumque imminentium malorum remedium superesse. Καταδεδέσθαι. Incantationibus magicis defixum esse, et veneficio devinciri. Dinarchus Accusatione adversus Pytheam.

Καταδεύσει. Miscuerit, mollierit. Aelianus: Quod si libris Epicuri crematis cinerem impiarum et effeminatarum litterarum humida cera miscerit, ventremque cum toto pectore illitum Unteolis obligabit. Κατὰ δὲ φρ. Homerus: Et ingentem horum contemptum ostendit. Καταδείσας. Metuens. Et Καταδεῖται, metuit. Καταδημαγωγῶ. Aptum accusativo. Καταδημοβορῆσαι. Consumere. Κατὰ δῆμους δικασταί. Sic dicebantur iudices, qui singulos pagos obeuntes ius dicebant; initio quidem numero XXX; postea vero XL.

Καταδηοῦν. κατακόπτειν, καταπραιδεύειν.
 Καταδικαιήσω. καταδικάσω, κατακρινῶ.
 Εἰ δέ γ' ἐς τὸνναντίον ὀφθῆσεται ἀδίκως ἐπεγκα-
 λῶν, αὐτὸς ἐγὼ καταδικαιήσω τοῦ Σαρακηνοῦ.
 Καταδιέλεσθε. μερίσατε.
 Καταδιστάσι. καταχωρίζουσι.
 [Καταδικάζω σε. αἰτιατικῆ. γενικῆ δέ· Αἰ
 γυναῖκες κατεδίκαζον ἡμῶν.]
 Καταδικασάμενος. ἀντὶ τοῦ νικήσας καὶ
 καταδικασθῆναι τινα ποιήσας. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ 10
 Λιοκλέους ὕβρεως.
 Καταδιώκω. αἰτιατικῆ.
 Καταδολεσχῶ. γενικῆ.
 Κατάδουπος. καταρρέακτος, ἢ ψόφος.
 Καταδύεται. δοτικῆ· καταβυθίζεται, κρύπτε- 15
 ται. Ξυγκαλύπτειν μέντοι τὸ ἔργον τοῦτο ἐν σπουδῇ
 εἶχε, καταδυομένη τοῖς οἰκείοις ἐπιτηδεύμασι.
 Καταδυναστεύω. γενικῆ· Ὀὐκ ἄξιον τῶν
 πτωχῶν καὶ ἀσθενῶν καταδυναστεύειν. αἰτιατικῆ

δέ· Καταδυναστεύειν τὸν πένητα· ὁ ἅγιος Βασι-
 λειὸς φησιν.

Καταδύοντα. κρύπτοντα.

Καταδύς. κατακρυβείς, κατακαλυφθείς. Ὁ

δὲ καταδύς ἐς πᾶσαν Ὀδύσειον καὶ πολύπλοκον
 μηχανὴν διεπέμπετο πρὸς Γαϊάναν.

Καταδύσαντες τὰς ναῦς. παρὰ Θουκυ-
 δίδη καὶ ἐπὶ τοῦ τρώσαντες, οὐχὶ δὲ ἐπὶ τοῦ βαπτί-
 σαντες.

Καταδύσεις. φωλεούς, ὑπονόμους, σπήλαια.

Κατὰ ζυγόν. Ὡς ἂν ἐκ τοσοῦτου πλήθους
 κατ' ἄνδρα καὶ κατὰ ζυγὸν οἰονεῖ μονομαχικῆς τινος
 συνεστάσης φιλοτιμίας. Ζυγὸς γὰρ τὸ ἐκ παρεστη-
 κῶτων ἀλλήλοις πλήθος.

Καταείνυον. ἐκάλυπτον.

Καταείσατο. κατηνέχθη.

Κατάϊξ. καταιγίς.

Ἡδ' ἀπὸ Μηρισσοῦ θοῆ βορέαο κατάϊξ.

ἤτοι ἀπὸ τῆς Θράκης.

1. κατακόπτειν] κατασκόπτειν E. Mex καταπραιδεύειν B. E. Exc. Legg. ed. Nieb. p. 293. 5. Καταδιέλεσθε] Respexit Psalm. XLVII, 14. καὶ καταδιέλεσθε τὰς βάρεις αὐτῆς. Et sic quoque corrig. Hesychius, qui habet καταδιέλεσθαι. Polyb. p. 183. καταδιέλεσθαι πόλεις. Tourp. 7. Καταδικάζω] Post v. Καταδολεσχῶ (sic) *V. post gl. seq. ponit A. Locus redintegrandus ex Etym. Gud. p. 591. Καταδικάζω, γενικῆ· αἰ γυναῖκες κατεδίκαζον ἡμῶν βοῶσαι. αἰτιατικῆ δέ· σταυρωθῆναι σε κατεδίκαζαν. Verum haec cum similibus a Suida abhorrent. 9. Καταδικασάμενος] Ex Harpocrate: item Photius. 12. 13. Om. vulg., neque immerito, si quis ordinem glossarum hunc in *V. institutum spectare velit: Καταδικασάμενος· Καταδολεσχῶ· Καταδιώκω· Καταδικάζω. 14. Himerius Orat. VIII, 5. ἢ δὲ τῆς Μερόης ἡχῆ καὶ τῶν Καταδούλων ὁ κύπλος. Cui praeierat Herodotus II, 17. 15. Καταδύεται] Procop. Arc. hist. p. 46. ibid. p. 90. καταδύετο ita leg. vulg. κατεδέετο. Xenoph. Cyr. Exp. p. 326. 327. Vide v. Περιδείν. Tourp. MS. δοτικῆ om. Photius. Nihil nisi κατακρύπτεται Zon. p. 1175. 18. Καταδυναστεύει] Καταδυναστεύω A. B. V. E. Eadem extant in Etym. Gud. p. 591. Exempla congensisse Wesselingium in Diod. XIII, 73. monet Gaisf. 1. Καταδυναστεύων] Καταδυναστεύειν A. B. V. E. Etym. τὸν πένητα καὶ πένητα Etym. 4. Locus Eunapii fragmentis adiciendus, cuius indicium facit Gainae nomen. 6. διεπέμπετο] Pro διεπέμπετο π. Γ. in v. Ὀδύσεια legitimus τὸν βίον ἦνε. Hemst. Γαϊάναν, quod Suidas alibi Γαϊανῶν vel Γαινῶν, probabiliter scribendum Γαινῶν. 7. Καταδύσαντες τὰς ναῦς] Ex Scholiasta Thucydidis I, 54. 8. καὶ] δὲ A. Receptit Gaisf. parum animadverso Schol. consilio, qui rariorum significatum annotavit. V. Valck. in Herod. VI, 17. δὲ τοῦ βαπτίσαντες] ἐπὶ τοῦ βύσαντες B. E. fortasse cum *V. quem secutus ἐπὶ post δὲ ascivi. 11. Ὡς ἂν ἐκ τοσοῦτου] Haec sunt verba Polybii lib. I, 45. Küst. 12. καὶ ζυγόν] κατὰ ζυγόν A. B. V. E. Med. Utrumque coniunxit Gaisf. μονομαχικῆς συνεστάσης περὶ τοὺς ἀγωνιζομένους τῆς γίλοι. Polyb. Tum συνεστάσης B. 13. Cf. v. Ζυγός. 15. Καταείνυον] Respexit Suidas ad Hom. II. ψ. 135. θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον. Adde Etym. M. p. 494. f. 16. Καταείσατο. κατηνέχθη] Ex Schol. Homeri II. λ'. 358. 17. Edd. Καταϊξ. 18. Ἡδ' ἀπὸ Μηρισσοῦ] Depromptus est hic versus ex poeta aliquo, qui hodie in desideratis est. Quin et, quod nemo vidit, non uno mendo dehonestatus est. Rescribendum utique: Ἡδ' ἀπὸ Μηρισσοῦ θοῆ βορέαο κατάϊξ. Est autem Μηρίς mons Thraciae; Hierocli in Synecdemo Μόριζος, Plinio Merisus; [Plinius H. N. IV, 11. p. 207. inter Thraciae montes numerat Meritum, qui non alius videtur ac Merisus. Hemst.] sed Constantinus in Thematiibus recte admodum Μηρίζον vocat. Quam quidem scripturam satis confirmat hexametri nostri modulus. Videtur autem vel Apollonii vel Callimachi esse: nam utriusque plurima desiderantur. Quod et Ruhnkenio [in Callimachi fr. 481. cf. Ern. in h. Dian. 114.] visum. Tourp. I. p. 315.

Καταδηοῦν. Vastare, populari. Καταδικαιή-
 σω. Condemnabo, reum peragam. Sin contra visus fue-
 rit iniuste criminari, ego ipse Saracenum condemnabo.
 Καταδιέλεσθε. Divide. Καταδιστάσι. Separant.
 [Καταδικάζω σε. Cum accusativo. Item cum genitivo. Mu-
 lieres nos condemnabant.] Καταδικασάμενος. Qui iudi-
 cio vicit, et condemnationem alicuius ab iudicibus impetravit.
 Isaeus contra Dioclem de iniuria. Καταδιώκω. Aptum ac-
 cusativo. Καταδολεσχῶ. Cum genitivo. Κατάδου-
 πος. Cataracta, sive sonitus [fluvii decidentis]. Κατα-
 δύεται. Cum dativo: submergitur, occultatur. Occultare
 tamen hoc facinus valde studebat, studiis suis quasi immersa.
 Καταδυναστεύει. Genitivo iungitur. Non decet pauperes

et tenuiores iniusta tyrannide opprimere. Item cum accusa-
 tivo. S. Basilius: Pauperem violenter opprimens. Καταδύ-
 νοντα. Occultantem. Καταδύς. Qui latebras subit. Ille
 cum Ulixis instar multiples in machinas induisset, ad Ga-
 ianum dimissus est. Καταδύσαντες τὰς ναῦς. Apud
 Thucydidem, ubi de navibus laceratis est, non autem demersis.
 Καταδύσεις. Latebras, cuniculos, speluncas. Κατὰ
 ζυγόν. Cum e tanta multitudine passim vir cum viro,
 ordo cum ordine pari ardore dimicarent, ac fieri solet in
 singulari certamine. Ζυγός in Tacticis vocatur series mi-
 litum secundum longitudinem coniugatorum. Καταεί-
 νυον. Tegehant. Καταείσατο. Delatus est. Κα-
 τὰϊξ. Procella. At vehemens Boreas a Thracia spirans.

Καταθάρῳ σου. γενικῇ.
255 "Καταθάρῳ σου. κατατρέχειν. Οἱ δὲ Γήπαιδες, ἔπει οὐπω ὁ τῆς μάχης ἐνειστήκει καιρός, πείθουσιν αὐτοὺς καταθεῖν μεταξὺ τῆν Ῥωμαίων χώραν, πάρεργον τῆς σφετέρως ἀκαιρίας πεποιημένοι τῆν ὁ εἰς Ῥωμαίους ἐπιβουλήν.

Καταθέλας. ἐξαπατήσας. Καταθέλας γὰρ αὐτοὺς δεινότητι τρόπων, ὡς δυνάμενος τὸν ἄνδρα πρὸς σφῶς μετατιθέναι.

Καταθεμένους. ἀποβαλόντας. Μὴ πρότε- 10 ρον τῆς εἰς αὐτὸν εἰσόδου τυχεῖν, ἢ καταθεμένους τὰ ὄπλα.

Καταθέω σε. αἰτιατικῇ. Οὗτος δὲ κατέθεε τὸν οἰκεῖον χώρον.

Καταθέω σου. γενικῇ.

Καταθεῶτο. βλέπειτο.

Καταθέσει. καταπαύσει, καταλήξει. Ἡ λή- ψονται αὐτὸν ἐπὶ καταθέσει τοῦ πολέμου.

Καταθεῖ. κατατρέχει.

Κατὰ θεῖον. τοὺς ἐξαίφνης φαινομένους οὐ- 20 τως ἔλεγον κατὰ θεῖον ἄφθαι. καὶ ἐπὶ τῶν ἐξαίφνης γινομένων, τουτέστιν εὐκαιρῶς ἐπιφαινομένων, κατὰ θεῖον ἔλεγον. ἐπεὶ οὖν καὶ ὁ ἄλλαντο-

πώλης ἀφνίδιον βουλομένοις μὲν μὴ προσδοκῆσαι δὲ ἐπεφάνη, εἶπεν·

Ὅδὶ προσέρχεται

ὡςπερ κατὰ θεῖον εἰς ἀγοράν.

Καταθλήσαντες. καταγωνισάμενοι.

[Καταθλῶ. αἰτιατικῇ.

Κατάθου.

Καταθρασύνω. γενικῇ.

Καταθρηνώ. αἰτιατικῇ.]

Καταθρήσομεν. κατασκοπήσομεν.

Καταθρώσκοντα. καταπθῶντα. Ἡρόδο- 5 τος· Καταθρώσκοντα δὲ τῆν αἵμασιγὴν τὸν μηρὸν σπασθῆναι.

Καταθύμιον. κατὰ ψυχὴν, εὐάρεστον. Κα- 15 ταθύμιος θάνατος παρ' Ὀμήρῳ οὐχ ὁ ἐπιθυμητός, ἀλλ' ἐνθύμιος.

Κατὰ κάθετον. τὰ ἀπὸ ὕψους εἰς βάθος διαστήματα. Λάκκος ἢ χειροποίητος πρὸς ὕδατος συναγωγὴν, ἔχων τῆν μὲν κάθετον οὐκ ἐλάττω πλέ- 20 θρον, τῆν δὲ διάμετρον πλεῖον ἢ δυεῖν πλέθρων.

Κατακαλῶν. ἐπιμελῶς ἐκζητῶν. Πολύβιος· Ὁ δὲ Περσεὺς ἀνανεωσάμενος τῆν πρὸς Ῥωμαίους φιλίαν εὐθὺς Ἐλληνοκοπεῖν ἐπεβάλετο, κατακα-

1. Om. vulg. 2. Menandri ut videtur narratio. 3. ἐνειστήκει] ἐνειστήκει A. B. V. E. 7. Καταθέλας, ἐξαπατήσας] Vido quae notavimus supra ad v. Θέλει. Küst. 8. τρόπου] τρόπων A. 13. κατέθει τὸν] κατέθει A. οὗτος δὲ οὐ κατέθ. V. secundum Gronov. Mutilatt. p. 22. illud tamen οὐ non agnoscit collatio mea. Gaisf. 14. χώρον ex V. non enotatum. Utramque gl. Καταθέω neglexit vulg. 16. Immo βλέπει cum Hesychio. 17. Ἡ λήψονται] Ex Menandro historico, opinor. Vid. v. Κτηματίτην. Τουρ. MS. Haec omiserat interpretatio Küsteri; nos sententiam iisdem quibus Hemsterhusius verbis expressimus. 20. Κατὰ θεῖον] Ex Schol. Aristophanis in Equitum locum infra positum 147. 21. κατὰ τὸ θεῖον V. 6. Quattuor glossas quas uncia inclusimus om. vulg. Med. eas sic disposuit: Καταθλῶ· Καταθρηνώ· Κατάθου· Καταθρασύνω. Contra *V. qui siletur de vv. Καταθλήσαντες (cuius auctores Photius et Hesychius) et Κατάθου, post ἀγοράν collocavit gl. Καταθρασύνω· Καταθλῶ. Deinde fluxam esse fidem v. Καταθρηνώ, quam gl. Καταθρήσομεν *V. subiungit, mox evincemus. 9. Καταθρηνώ] Καταθρήσω A. iam Zon. p. 1174. cum praebet, Καταθρήσομεν, θεωρήσωμεν, apparet καταθρήσω expuncta glossa ad varietatem scripturae esse revocandum, cum librarius inter versus emendare vellet καταθρήσωμεν. Photius tenet Καταθρήσομεν. 11. Ἡρόδοτος] VI, 134. 12. τῆν μηρὸν Edd. vulgg. 14. Καταθύμιον] Vid. in v. Κορυλλίας. Hemst. Glossa Hom. Od. γ'. 392. 15. παρ' Ὀμήρῳ II. κ'. 383. ubi v. Schol. Ven. 17. τὰ — διαστήματα] Sic Photius: τὸ — διάστημα Zon. p. 1160. et similiter Gudianum p. 304. ὑπὸ ὕψους V. 21. Κατακαλῶν] Κατακαλῶν V. 22. Ὁ δὲ Περσεὺς] Haec et quae sequuntur ἀπολεξεί etiam leguntur in Collectaneis Constantini ab Valesio editis p. 125. unde Suidas ea descripsit. Vide etiam vv. Δημοκοπεῖν et Περσεὺς. Küst. Vid. ed. Schweighäus. XXVI, 5.

Κατὰ θάρῳ σου. Incursionibus populari. Gepidae vero, quia pugnae tempus nondum instabat, ipsis persuadent, ut in- terea Romanorum agrum incursionibus vexarent; cum eo tempore nihil aliud moliri possent, insidias adversus Ro- manos machinati. Καταθέλας. Qui decepti. Cum enim eos morum gravitate decepisset, quasi virum illum ad partes suas traducere posset. Καταθεμένους. Deponentes. Eos non prius ad ipsum accessuros esse, quam arma deposuissent. Καταθέω. Tam accusativo iun- gitur quam genitivo. Hic autem propriam regionem infesta- bat. Καταθεῶτο. Contemplaretur. Καταθέσει. De- positione, sine. Aut accipiet illum ea condicione, ut bellum ponatur. Καταθεῖ. Incursionibus infestat. Κατὰ θεῖον. Siqui ex improvise et repente apparebant, eos divinitus appa- ruisse dicebant. de rebus quoque quae subito acciderent, idem

dici solebat. quoniam igitur etiam isiciarius volentibus quidem, sed non expectantibus repente apparuerat, Comicus dicit: At luc quasi divinitus missus in forum descendit. Καταθλή- σαντες. Qui certamine superarunt. Καταθρήσομεν. Speculabimur. Καταθρώσκοντα. Desillentem. Herodo- tus: De maceria desillentem femur eum lacerasse. Κατα- θύμιον. Quod volupe est, gratum. Apud Homerum vero κα- ταθύμιος θάνατος non dicitur mors animo grata, sed quam ani- mo volvimus. Κατὰ κάθετον. Intervalla a summo ad imum directa. Cisterna erat manu facta, qua aqua colligere- tur, profunda non minus iugero, ad diametrum vero maior duobus iugeris. Κατακαλῶν. Sollicite evocans. Polybius: Perseus vero, renovata cum populo Romano amicitia, con- festim Graecos sibi conciliare omnibus modis coepit. nam quotquot aeris alieni causa aut iudicio condemnati solum ver-

λῶν ἐς τὴν Μακεδονίαν καὶ τοὺς τὰ χρέα φεύγοντας καὶ τοὺς πρὸς καταδικὰς ἐκπεπτωκότας καὶ τοὺς ἐπὶ βασιλικοῖς ἐγκλήμασι παρακεχωρηκότας· καὶ τούτων ἐξετίθει προγραφὰς εἰς τε Λήλον καὶ Δελφούς, διδοὺς οὐ μόνον τὴν ἀσφάλειαν τοῖς καταπορευομένοις, ἀλλὰ καὶ τῶν ὑπαρχόντων κομιδὴν, ἀφ' ὧν ἕκαστος ἔφυγε.

Κατακῶσα. κατωφερῆς, ἢ ἀξία τοῦ κατακαυθῆναι· ἢ ὅτι κάσον τὸ σπέρμα τοῦ ἀνδρός. ὄθεν καὶ κασίγνητος.

Κατακαυχῶμαι. γενικῆ.

Κατακαχρῦσαι. δῆξαι, ψοφῆσαι, ποιῆσαι. ἀπὸ τῶν φρυγομένων κριθῶν.

26 "Κατακαίνειν. ἀναιρεῖν, φονεῦν. Ὁ δὲ τοξότης ἠφίει βέλος, εὐστοχός ὧν τοσοῦτους κατακαίνειν, ὅσα ἠφίει βέλη· Ἐδνάπιός φησι.

Κατακαίνων. ἀναιρῶν, πλήττων. Τοὺς μὲν κατακαίνων ἐν χειρσί, τοὺς δὲ πλήττων, τοὺς δὲ φροβήσας. καὶ Ξενοφῶν· Τοὺς μὲν κατακαίνοντες, τοὺς δὲ καταδιώξαντες.

Κατακεκλίσθαι καὶ κατακεῖσθαι ἐπὶ τραπέζης· ἀνακεῖσθαι δὲ ἐπὶ ἀνδριάντων.

Κατακέλευσον. ἀντὶ τοῦ σιωπῆν κήρυξον. οἱ γὰρ κελευσταὶ πολλάκις σιωπῶν παραγγέλλειν εἰώθασιν, σιώπα λέγοντες καὶ ἄκουε καὶ τὰ ὅμοια. Ἀριστοφάνης Ὁρνισιν·

Ἦ τρισμακάρι, ὦ κλεινότετε, ὦ σοφώτατε, ὦ γλυφυρῶτατε.

ἐπεὶ οὐκ ἤκουέ φησιν,

10 ὦ κατακέλευσον,

ὥσπερ τοῖς ἐρέσσουσι· καὶ ὦ λέγει παύσασθαι παρακέλευσαί μοι.

Κατακερτομεῖν. κατακλενάζειν. αἰτιατικῆ.

Κατακεχημένης. παραλόγως καὶ ἀπειδῶς ἀπολαουούσης. Τῆ τε κουφότητι τοῦ ἀνδρός κατακεχημένης.

Κατακηλοῦσαν. αἰτιατικῆ· θέλουσαν, πρᾶννουσαν.

20 Κατακλείς, κατακλείδος. ἢ τοῦ τραχήλου.

1. τοὺς τὰ χρέα φεύγοντας] Sic etiam legitur apud Constantinum. Sed infra v. Περσῆς rectius scriptum est τοὺς διὰ τὰ χρέα φεύγοντας. Küst. Quod secus est: nec mutationi locus. Nam ut alios inferioris aevi taceam, Homerus II. l. 448. φεύγων νεκρὰ πατρός, item Herod. VII, 214. φεύγοντα τὸν Ἐπιάλτην ταύτην τὴν αἰτίην, alii apud Valck. in E. Hipp. 35. 4. προγραφὰς] γραφαί E. εἰς τε Λήλον καὶ Δελφούς] Apud Constantinum post Δελφούς additur, καὶ τὸ τῆς Ἰωνίας Ἀθηνᾶς ἱερῶν. Küst. 8. Κατακῶσα] Callimachus apud Etymol. v. Ἰσθμῶν (fr. 184.): Σκύλλα γυνὴ κατακῶσα καὶ οὐ ψύθος οὐνοῦ ἔχουσα. Ad hunc locum respexit Suidas. Confer nos infra v. Κρέκα. Tour. κατακῶσα Etym. Gud. et V. E. Κατακῶσα interpretantur etiam Hesychius et Etym. M. p. 494. Quorum in hoc cum extet, ἢ παρὰ τὸ κατακέσθαι ἐπὶ παντί, talem fere sententiam ad complendam interpretationem, quam Suidas tertio loco posuit, opinor desiderari. Mox κατακαῖναι E. 11. Om. vulg., nec laudatur *V. 12. Κατακαχρῦσαι] Hesychius: Κατακαχρῦσω. δῆξω· ἐπεὶ αἱ κριθαὶ φρυγόμεναι δῆγνυνται. τινὲς δὲ συνταράξω, καταχρῦσω. Similiter Photius et Pausaniam secutus Eust. in Od. σ. p. 1835. Κατακαχρῦσαι Med. vitium correxit Portus. ποιῆσαι] ψόφον ποιῆσαι Arnaldus Lectt. Gr. p. 125. probabilius Piersono, qui coniecit πῖσαι in Moerlin p. 213. Glossa cum aperte speciem dici comici prae se ferat, cuius sententiam vel Stratonici iocularis vox apud Athen. VIII. p. 349. E. significet, reponi mahn ἀποπατήσαι. 14. V. Bastii Ep. Crit. p. 226. sq. 16. ὅσα] ὅποσα E. Mox βέλος V. Ἐδνάπιος] Fr. 1. ed. Boissonad. sive p. 100. Nieb. 17. Τοὺς μὲν — πλήττων om. V. 19. Ξενοφῶν Anab. IV, 2, 5. ubi Suidae ope iam repositum κατακαίνοντες pro ἀποκτείναντες.

1. Κατακεκλίσθαι] Sic ex MSS. Paris. rescripsi. In prioribus enim edit. male legitur κατακεκλείσθαι. Küst. Haec repetita sunt ex v. Ἀνακεῖσθαι. 3. Κατακέλευσον] Aristoph. Av. 1273. Ἦ Πεισθέταιρ', ὦ μακάρι, ὦ σοφώτατε, ὦ κλεινότετε, ὦ γλυφυρῶτατε, Ἦ τρισμακάρι, ὦ κατακέλευσον. Ex Scholiis ad eum locum sic apud Suidam rescribendum est: Ἐπειδὴ πολλάκις εἴρηται ὦ, καὶ οὐκ ἐπίσχει αὐτὸν ὁ Πεισθέταιρος, ὁ ἄγγελός φησι, κατακέλευσον, ὥσπερ τοῖς ἐρέσσουσι, καὶ ὦ (λέγει) παύσασθαι παρακέλευσαί μοι. Küst. Eundem verborum ordinem secutus est Ravennas: Aristophanis locum om. Ox. quem silet Gaisf. Suidae certe reddendum ὦ τρισμακάρι'. 4. σιωπῆν παρ.] σιωπῆν καταγγέλλειν Schol. 11. λέγουσι] λέγει A. Schol. λέγ V. 13. αἰτιατικῆ. κατακλενάζειν *V. αἰτιατικῆ Ignorat Photius. 18. αἰτιατικῆ om. cum Photio. 20. Κατακλείς haud scio an vitio Etym. M. p. 493. Vox potissimum ab metricis celebrata.

terant, quique ob maiestatis crimina Macedonia excesserant, universos in Macedonia evocavit, edictis in insula Delo ac Delphis palam propositis, quibus non solum impunitatem sed etiam honorum omnium restitutionem cum fructibus ex eo tempore, ex quo quisque exulaverat, postliminio redeuntibus concedebat. Κατακῶσα. In Venerem prona. vel digna quae comburatur. fortasse quod κάσον dicitur semen viri. unde fluxit etiam κασίγνητος. Κατακαυχῶμαι. Aptum genitivo. Κατακαχρῦσαι. Frangere, strepitum efficere. translatio ducta ab hordeo tosto. Κατακαίνειν. Interficere, occidere. Eunapius: Sagittarius autem sagittam emisit, qui iaculandi peritiam tot homines interficeret, quot sagittas emitteret. Κατακαίνων. Occidens, percutiens. Alios quidem

manibus occidens, alios percutiens, alios vero terrens. Et Xenophon: Alios quidem occidentes, alios vero persequentes. Κατακεκλίσθαι et κατακεῖσθαι significat mensae accumbere: ἀνακεῖσθαι vero pertinet ad statuas. Κατακέλευσον. Silentium impera. celestae enim saepe silentium imperare solent, dicentes, tace, audi, et similia. Aristophanes Atibus: O beetle! o clarissime! o sapientissime! o elegantissime! postquam autem ille loquentem non inhiibuerat, Silentium (ait) mihi impera: quasi remiges forent adhortandi. Κατακερτομεῖν. Deridere. accusativo iungitur. Κατακεχημένης. Temere et immodice abutentis. Cumque hominis illius levitate abuteretur. Κατακηλοῦσαν. Demulcentem, delinientem. accusativo iungitur. Κατακλείς, κατακλείδος. Clavicula cervicis

Κατακληρουχῶ. αἰτιατικῆ.
 Κατακλινῆς. ἐπὶ κλίνης ἀνακειμένος. Ὁ δὲ
 ἔτοχε τότε κατακλινῆς ὧν καὶ μαλακίζόμενος.
 Κατάκλιτα. κλίνας, θρόνους εἰς ἀνάκλισην
 ἐπιτηδεύουσ.
 Κατακλῶθές τε βαρεῖαι. αἱ κατακλῶθουσαι
 καὶ καταμοιροῦσαι ἐκάστῳ τὸ εἶμαρμένον. Καὶ
 Κατακλώθη, ἡ εἶμαρμένη.
 Κατάκλυζε. κατακλύζεσθαι ποιήσον· ὁ ἔστι
 γέμισον ὕδατος. Ἀριστοφάνης.
 Καὶ τὴν πύελον κατάκλυζε, καὶ θέρμαιν'
 ὕδωρ.
 Κατακολουθῶ. δοτικῆ.
 Κατακοντίζω σε. ἐπὶ πολέμου μετὰ αἰτια-
 τικῆς.
 Κατακορής. ἄχρι κόρου ἐσθίων. Σιτίοις καὶ
 ποτῶ κατακορής οὐδαμῆ γέγονεν, ἀλλὰ σχεδὸν
 ἄκρῳ δακτύλῳ γενυσάμενος ἀπηλλάττετο.
 Κατακορής ξυνουσία. ἐπιπλεονάζουσα.

Ἐν τῷ διήπλῳ τούτῳ κατακορῆς γενομένη τῷ
 πάθει.
 Κατὰ κόρῃς παῖει αὐτόν.
 "Κατακόρου. ἀπλήστου. Ἄτε τοῦ τῶν γυ- 257
 5 ναικῶν γένους καὶ λάλου καὶ κατακόρου ὄντος.
 Κατακούω. γενικῆ.
 Κατακωκῦσαι. θρηνηῆσαι.
 Κατὰ κῶλον. κατὰ λέξεις.
 Κατακωμφῶ. αἰτιατικῆ.
 10 Κατακωχή. ἡ κατάσχεσις. Καὶ αὐτὸ τὸ χω-
 ρίον ἐπιτείχισμα ἦν πρὸς κατακωχὴν τῆς ὄρας. Καὶ
 αὐθις· Τὴν δὲ εἶναι θείαν κατακωχὴν ἡρέμα δια-
 νοίγουσαν καὶ ἀποκαθαίρουσαν τὰ τῆς ψυχῆς ὄμ-
 ματα. Κατακωχή. ἔνιοι ἀντὶ τοῦ κατοχῆ. Τὴν
 15 βίβλον Πρόκλου τὴν Μητρωακὴν εἶ τις μετὰ χειρῶς
 λάβοι, ὄψεται, ὡς οὐκ ἄνευ θείας κατακωχῆς τὴν
 θεολογίαν τὴν περὶ θεοῦ [ἐξέφηνεν ἅπασαν]. Κα-
 τακωχή. Εἰς ἀνήρ, ὄντερ ἀνήκεν ἢ ἐξ Ἄρεως
 κατακωχή, ἐμονομάχει.

1. Diction Polybiana. 6. Κατακλῶθές τε βαρ.] Ex Schol. Homeri Od. ἡ. 197. 10. Ἀριστοφάνης Pac. 828. ubi πύελον Oz.
 13. Om. vulg. 14. Κατακοντίζω. αἰτιατικῆ *V. Non assequor istud ἐπὶ πολέμου. 15. Quae gl. Κατακοντίζω excipie-
 bant, Κατακοντίζω, αἰτιατικῆ. delevi cum V. E. „Scribendum est κατακονδύλλω, idque suo loco reddendum.” Küst. Recte.
 Vide Aeschin. p. 84, 21. Tourp. MS. 16. Σιτίοις καὶ ποτῶ κατακορῆς] Haec sunt verba Procopii Histor. Arc. 13. Küst.
 19. ξυνουσία] ξυνουσία A. *V. Photius.
 1. Ἐν τῷ διήπλῳ τούτῳ] Haec sunt verba Procopii Histor. Arc. 1. p. 3. Küst. τῷ om. V. 3. Κατὰ κόρῃς] Supe-
 riori glossae praemisit *V. Vide vel Eust. in ll. γ'. p. 947. 4. „Hinc ascriptum in summa ora V. ζῆτι τὴν χρῆσιν πλατύτα-
 ρον ἐν τῷ καισαριεὶ ἐμπροσθεν.” Gron. Ἄτε τοῦ τῶν γυναικῶν] Haec sunt verba Polybii in Excerptis ab Valesio editis
 p. 154. Küst. 6. Om. vulg. Vide Heind. in Plat. Soph. 70. addito Lex. de Synt. p. 154. 8. λέξιν] λέξεις A. B. V. E. Pho-
 tius et Lex. Bachm. p. 269. 9. Κατακωμφῆται] Κατακωμφῶ. αἰτιατικῆ A. V. αἰτιατικῆ neglexerat vulg. 11. Καὶ
 αὐτὸ τὸ χωρίον. Ἐπιτείχισμα ἦν πρὸς κατακωχὴν τῆς ὄρας] Hemsterhusius in Luciani Nigrinum [c. 23.] emendabat, πρὸς τὴν
 κατακωχὴν τῆς χώρας. Quo nihil verius. Sed ne sic quidem salva res est. Obstat enim vox χωρίον, quae neutquam inter-
 pretatio esse potest τοῦ κατακωχῆ. Nos pulcherrimam ὅσιν Suidae restituimus. Repono certissime: Κατακωχῆ. ἡ κατά-
 σχεσις. Καὶ αὐτὸ τὸ χωρίον ἐπιτείχισμα ἦν πρὸς κατακωχὴν τῆς χώρας. Natura loci pro munimento erat. Optime rem expli-
 cabit Harpocrates, et post eum Suidas: Ἐπιτείχισμα, τὸ τευχόμενον κατὰ τινων χωρίον, ὅθεν ἦν τοῦ ἐπιτείχισθέως κακῶς
 ποιεῖν. Tourp. l. p. 316. Si distinctionem hanc probabis, retinebis ὄρας, et interpretabere καρπούς ὀρατούς. Gaisf. Nondum
 tamen locus est persanatus, in quo displiceat vel αὐτὸ vel τὸ χωρίον, ex interpretatione ut videtur profectum. 11. καὶ αὐ-
 θις — ὄμματα *V. post ἐμονομάχει, omissis Κατακωχῆ, ἔνιοι ἀντὶ τοῦ κατοχῆ: id quod satis demonstrat complura hic sunt
 turbata aut interpolatione congesta fuisse. 12. Τὴν δὲ εἶναι θείαν] Hoc fragmentum legitur etiam apud Photium in Excer-
 ptis ex Damascio p. 337. a. (1033.) ut Pearsonus observavit. Küst. 13. ψυχῆς] διανοίας V. post v. Κατακλώθη, ubi *V.
 Προκλου τὴν] Locus depromptus est ex Marini Vita Procli c. 33. quem integriorem praestat v. Πρόκλος. 17. τὴν περὶ τὴν
 θεὸν in v. Πρόκλος. Supra ὡς καὶ εὐθείας *V. ἐξέφηνεν ἅπασαν] Duae hae voces in prioribus edd. [et MSS.] desunt, quas
 supplendi sensus gratia loco huic addidi ex ipso Suida v. Πρόκλος, ubi fragmentum hoc repetitur. Küst. Scriptor more suo
 videtur neglexisse, quae nihil ad ipsius demonstrationem facere putaret.

Κατακληρουχῶ. Accusativo iungitur. Κατα-
 κλινῆς. In lecto decumbens. Ille vero tunc aeger in
 lecto decumbebat. Κατάκλιτα. Lectos, accubita.
 Κατάκλυζε. Gravesque Parcae: ut quae stamina du-
 cant et suum cuique fatum dispensent. Et Κατακλώθη, fa-
 tum. Κατάκλυζε. Inunda, aqua reple. Aristophanes:
 Cum solium irrigaris, aqua tibi calefacienda. Κα-
 τακολουθῶ. Aptum dativo. Κατακοντίζω
 σε. Cum accusativo: iaculis te conficio. Κατακο-
 ρῆς. Qui ad satietatem usque comedit. Cibo et potu nun-
 quam ad satietatem utebatur, sed fere summo tantum di-
 gito cibis degustatis abibat. Κατακορῆς ξυνουσία.
 Frequens. In illa navigatione incredibili amore flagrare coe-

pit. Κατὰ κόρῃς. Alapam ipsi infligit. Κατακόρου.
 Inexplebilis. Quippe cum seans muliebris sit natura garrulus
 et immoderatus. Κατακούω. Aptum genitivo. Κατα-
 κωκῦσαι. Lugere. Κατὰ κῶλον. Membratim. Κα-
 τακωμφῶ. Aptum accusativo. Κατακωχή. Detentia.
 Et ipsum praesidium munimento fuit ad coercendam regionem
 impositum. Et alibi: Divinum hunc esse afflatum, mulatim
 aperientem et oculos mentis purgantem. Κατακωχή qui-
 dam accipiunt de instinctu numinis. Si quis librum Procli;
 quem de Matre Deorum conscripsit, in manus sumserit, vi-
 debit eum omnia quae ad Deae illius cultum et sacra perti-
 nent non sine afflatu divino exposuisse. Κατακωχή. Unus
 vir Martis afflatu incitatus singulari certamine pugnabat.

Καταχώριμοι. Μένουσι χρόνον ὑπόσυχρον τοῖς ἀλλήμασι καταχώριμοι. τουτέστιν ἄλωτοι.

Κατάκρας. ἐπίρρημα. Θουκυδίδης· Ὁ δὲ Βρασίδης ἐπὶ τὰ μετέωρα τῆς πόλεως ἐτράπετο, βουλόμενος κατάκρας καὶ βεβαίως ἐλεῖν αὐτήν. Καὶ 5 αὐθις· Ἐλπίσαντες τὴν πόλιν ἔχεσθαι κατάκρας, παραδιδόασι σφᾶς αὐτοῦς. ἀντὶ τοῦ ἐξ ὀλοκλήρου. **Κατάκρας.** ἐπίρρημα. διόλου, παντελῶς. Ὁ δὲ ἔλεγε μὴδὲν ἔτι λείπεσθαι φυλακτήριον, τὸ μὴ οὐ κατάκρας ἄλῶναι τὴν πόλιν. Εἰ μῆποτε εἶη κατ' 10 ἄκρας πόλεως, ἀντὶ τοῦ κατ' ἀκροπόλεως.

Κατὰ κράτος.

Κατακρατῶ σου. γενικῆ.

Κατακραυγᾶζω σου. γενικῆ.

Κατάκρηθεν. κατὰ κεφαλῆς.

Κατακρίνω. αἰτιατικῆ.

Κατακροῶμαι. γενικῆ.

Κατακροτεῖ. ἄγαν ἐπαινεῖ.

Καταλαβεῖν. εἶρηται καὶ ἐπὶ τάχους ποδῶν τὸ καταλαβεῖν, ὅταν λέγωμεν· Ὁ δὲ τὸν φεύγοντα διώ- 20 ζας κατέλαβεν. οἱ δὲ ῥήτορες καὶ ἐπὶ τοῦ κολάζειν. Ἀντιφῶν· Μὴ ἀναίτιον καταλαβόντες τὸν αἴτιον.

Καταλαλιά. ἢ εἰς τινὰς ὑπὸ τινῶν βλασφημία παρὰ τῷ Ἀποστόλω.

Καταλαλῶ. γενικῆ. ἐπὶ ἐμψύχων. Καθήμενος κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου κατελάλει. καὶ, Καταλάλησαν τοῦ Θεοῦ, καὶ εἶπον. ἐπὶ δὲ ἀψύχων αἰτιατικῆ. Μὴ καταλάλει τὸν γειτνιῶντα, ἀλλὰ μᾶλλον τίμα.

Καταλαμβάνω. αἰτιατικῆ.

Καταλάμπω. αἰτιατικῆ.

Καταλλάττω. αἰτιατικῆ.

Καταλεγέσθω. καταταττέσθω.

Καταλέγω. γενικῆ.

Καταλεύσιμον. τὸν ἄξιον τοῦ καταλευσθῆναι εἶπε Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Λυκούργου.

15 **Καταλείβει.** καταστᾶζει.

Καταλήγεται. διαρπάζει.

Κατάλληλον. ἀρμόδιον.

ἢ **Καταλλήλω.** ἀκολουθῶς, ἀρμοζόντως. 258

Καταληπτικός. προκαταλαμβανόμενος τοὺς ἀκούοντας, ὥστε θόρυβον μὴ κινῆσαι.

Καταλήρω. γενικῆ.

Κατάληψις. γινῶσις. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

ὑπο

1. Μένουσι] Ex Synesii Dione p. 62. B. monente Piersono in Moerin p. 221. Mox ἐπίσυχρον E. 3. Cf. Eust. in II. β. p. 361, 5. et Valck. in E. Phoen. 1183. Θουκυδίδης IV, 112. 10. τὴν πόλιν] His subicit *V. Κατάκρηθεν. κατὰ κεφαλῆς. 11. κατ' ἀκροπόλεως] κατ' om. A. 12. Κατὰ κράτος] Quae glossae pro interpretatione addebantur, κατὰ πολλὴν ἔξουσίαν, omisi cum A. B. V. horum vice λίαν καὶ μετὰ πολλῆς ἔξουσίας E. Ceterum haec nollim pro singulari glossa haberi, cum κατὰ κράτος explicatio sit adverbii κατάκρας. Etym. M. p. 494. Κατάκρας, ἀντὶ τοῦ κατὰ κράτος. Nihil enim obest glossa Hesychiana: Κατακράτος. ἰσχυρῶς, τελείως, et infra Κατὰ κράτος. ἄρδην, φοράδην, παντελῶς, σφόδρα: idem enim grammaticus, Κατ' ἄκρας. κατὰ κορυφῆς, κατὰ κράτος. 13. Gl. om. vulg., post gl. Καταλαβεῖν reponit *V. Idem *V. om. gl. Κατακραυγᾶζω. 15. Κατάκρηθεν] II. π'. 548. Vid. Ruhnken. in II. Cer. 182. Scripsi κατάκρηθεν cum *V. 16. αἰτιατικῆ etiam Lex. de Synt. p. 152. Hanc glossae Κατακροῶμαι postponit *V. Utramque ne scit vulg., et posteriorem quidem Gaisf. clam subiecit glossae Κατακροτεῖ. 21. ὡς δὲ] οἱ δὲ A. B. V. E.
2. Ἀποστόλω] Vid. 2 Cor. 12, 20. 3. Καταλαλῶ] Diodor. Sic. p. 438. Polyb. 1106. κατελάλουν τὸ δόγμα, et 334. Toup. MS. Ineptam observationem e commentariis infimi aevi ductam esse manifestum. Accedit ut *V. eam gl. Καταλήγεται subiecerit. 3. Καθήμενος κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου κατελάλει] Ps. XLIX. 4. Κατελάλησαν τοῦ Θεοῦ] Haec sunt verba Psalmographi LXXVII, 19. Toup. 8. 9. 11. Om. vulg., servat vel *V. Καταλλάττω glossae Καταλεγέσθω postposuit Gaisf. 10. Καταλλάττωμαι Lex. de Synt. p. 151. Vid. Hemsterh. in Thom. M. p. 109. sq. 12. Om. vulg., ante v. Καταλεγέσθω habet *V. αἰτιατικῆ tacite nescio quam fidem secutus Gaisfordus, quem refutat locus Deuteronomici Lex. de Synt. p. 153. f. prolatus: item Eustathius Opusc. p. 109, 24. genitivum usurpavit, et Schol. Soph. El. 126. καταλέγειν ἄλλης γυναικός. 13. ἄξιον τοῦ κατ.] Cf. v. Λευστήρ. καταλευσθῆναι] λίθοις add. Photius. 16. Om. vulg. Servat Hesychius cum Photio et Zon. p. 1174. 17. Κατάλληλον] Xiphilin. p. 1177. Infra v. Μιαιγαμία. Toup. MS. 18. Habent post Aristotelem grammatici. 19. Καταληπτικός. ὁ προκ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 1377. ὁ om. A. B. V. E. Med. Schol. 21. Om. vulg. 22. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις v. 317. Cf. v. Περίλεξις.

Καταχώριμοι. Detenti. Non exiguum tempus ibi remanent, suavi tibiarum cantu capti. **Κατάκρας.** Adverbum. penitus, omnino. Thucydides: Brasidas autem edita urbis loca aggressus est, quippe quam totam ita capere vellet, ut eam tuto retinere posset. Et alibi: Rati totam urbem ab hostibus occupatam esse, se dediderunt. † Ille vero negabat ullum amplius propugnaculum esse reliquum, quo minus tota urbs caperetur. Nisi forte scribendum κατ' ἄκρας πόλεως, i. e. in arce. [Κατακρατῶ. Κατακραυγᾶζω. Utramque genitivo aptam.] Κατακρήθεν. A capite. [Κατακρίνω. Aptum accusativo. Κατακροῶμαι. Aptum genitivo.] Κατακροτεῖ. Applaudit. Καταλαβεῖν. Verbum hoc de celeritate pedum etiam usurpatur; ut cum dicimus: Ille vero fugientem assecutus est. Apud oratores vero

etiam punire significat. Antiphon: Ne innocentem tanquam sonitem puniant. **Καταλαλιά.** Apud Apostolum ita vocatur maledicentia. **Καταλαλῶ.** Obrecto. genitivo iunctum de animatis dicitur. Sedens fratri tuo obrectabas. Et, Contra Deum locuti sunt et dixerunt. Accusativo vero iunctum inanimatis tribuitur. Ne obrecta vicino, sed eum potius honora. **Καταλαμβάνω.** Aptum accusativo. Item Καταλάμπω et Καταλλάττω. Καταλεγέσθω. Recenseatur. Καταλέγω. Aptum genitivo. Καταλεύσιμον. Sic Dinarchus in oratione contra Lycurgum vocat eum, quem lapidibus obrui par fuit. Καταλείβει. Destillat. Καταλήγεται. Diripit. Κατάλληλον. Conveniens. Καταλλήλω. Consequenter, convenienter. Καταληπτικός. Qui occupat auditores, ne tumultum excitent. Καταλήρω. Aptum genitivo. Κατάληψις.

Καὶ περιλέξιν καὶ κροῦσιν καὶ κατάληψιν. μουσικῶς δὲ ταῦτα εἶπε. λέγουσι γὰρ κατάληψιν, ἐπειδὴν καταλάβωσι τῷ πλήκτρῳ ἢ τοῖς δακτύλοις τὰς χορδὰς πλῆξαντες, ὡς καὶ ἀποτείνεσθαι τὸν φθόγγον.

Κατάληψις. τὸ εὐρίσκειν τέχνην.

Καταλιμπάνω σε. ἀφίημι σε.

Καταλίπωμεν. ἀθροπτάκτον.

Καταλογάδην. τὰ πεζῶ λόγῳ γραφόμενα.

Καταλογεὺς. Ἀθηναίων συνειρητισμένων ἐπτακισχιλίοις τῶν ἀστῶν ἐγκειρίσασθαι τὰ πράγματα τῆς πόλεως, ἥσαν τινες οἱ τοὺς εἰς τοῦτο ἐπιτηδεύοντες καταλέγοντες· καὶ τοῦτο εἰκότως κληθῆναι καταλογίσασθαι. καὶ καταλογεὺς ὁ εἰς τοῦτο τεταγμένος.

Καταλογίζομαι. αἰτιατικῇ.

Καταλογιεῖται. καταριθμήσει.

Κατάλογος. ἡ ἀπογραφή τῶν ὀφειλόντων στρατεύεσθαι, καὶ ἡ ἐξαριθμησις. ὁ πίναξ ἐφ' οὗ ἐνέγραφον τῶν ἐκστρατευομένων τὰ ὀνόματα. Ἄρι-20 στοφάνης·

Ἐπειδ' ὁ πολίτης ἐντεθεὶς ἐν καταλόγῳ, οὐδεὶς κατὰ σπουδὰς μετεγγραφήσεται.

ἀπὸ τοῦ κατὰ ἄλλον σπουδῆν. Ὁ δὲ Τραϊανὸς δύο στρατεύματα, καὶ τοῦ μεγάλου καταλόγου καὶ ξενικά. † Τὴν γὰρ τοὶ πληθὺν καὶ τοὺς ἐκ καταλόγου ἐὼ νῦν· οὕτω φησὶν Αἰλιανός.

5 Καταλογῶ σου. γενικῇ.

Καταλούη. καταναλίσκεις. Ἀριστοφάνης·

Σὺ δὲ

ὥσπερ τεθνεῶτος καταλούη μου τὸν βίον.

ἔθος γὰρ ἦν μετὰ τὸ ἐκκομισθῆναι τὸ σῶμα καθαροῦ χάριν ἀπολοῦεσθαι τοὺς οἰκείους τοῦ τεθνεῶτος. ἢ εἰς τρυφὴν καταναλίσκεις. βίον δὲ τὴν περιουσίαν λέγει νῦν. ἢ εἰς τὰ λουτρὰ καταναλίσκεις· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὑδάτων. τὴν δὲ κατὰ πρόθεσιν ἐπιτατικῶς λαμβάνουσιν, ὡς ἐπὶ τοῦ καταφα-15 γεῖν.

Καταλοφάδια. κατὰ τοῦ τραχήλου.

Καταλοχίσαι. εἰς λόχους καταμερίσαι τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ.

Καταλύειν τὸν δῆμον. ἀπὸ τοῦ βλάπτειν.

Καταλύσας. καταστρέψας, ἀφανίσας, ἢ εὐωχηθεὶς. τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ ἀπαγξάμενου κατενέξεως. οὐ γὰρ δεῖ λέγειν κυρίως κατενεγκεῖν ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ καταλύσαι.

1. Καὶ περιλέξιν] καὶ τερατεῖαν καὶ π. Ε. 3. καταλάβωσι καὶ ἀποτείνωσι τὸν φθόγγον Schol. Arist. 7. ἀφίημι] ἀφίημι A. B. V. quod haud scio an tenendum sit. 8. Om. vulg. 9. Καταλογάδην] Schol. Platon. p. 453. cum Hesychio. 10. Καταλογεὺς] Etymolog. p. 495, 9. 732, 44. Vales. in Harpocr. p. 181. Hemst. Lex. Rhetor. pp. 190. 270. 11. ἐπτακισχιλίοις] Leg. πεντακισχιλίοις. Vid. Thucyd. VIII, 98. Nescio an grammaticus respexerit Lysiam c. Polysirat. p. 159, 7. ed. Steph. ὅστις ὑμῶν ψηφισαμένων πεντακισχιλίοις παραδοῦναι τὰ πράγματα, καταλογεὺς ὢν, ἐννεακισχιλίοις κατέλεξεν. Gaisf. Nihil huius generis habet Photius. 12. τινες om. V. 13. εἰκότως] Immo εἰκός. 14. καὶ om. *V. 16. Om. vulg. Ac dubitationem movet *V. haec consocians: Καταλογίζομαι. αἰτιατικῇ. Καταλογῶ σου. γενικῇ. 18. Κατάλογος] Superiora usque ad ἐξαριθμησις cum Hesychio et Photio, sequentia debentur Scholiis in Aristophanem. Afferit Gaisf. Wesselingium in Diod. XI, 84. 20. ἐνέγραφον] ἐνεγράφη A. Ἀριστοφάνης Equ. 1374. sq. (1366.)

1. Ὁ δὲ Τρ.] Arriani, Parthiorum scriptoris, locus. 2. τοῦ μεγάλου] τῶν με V. 3. Τὴν γὰρ τοὶ πληθὺν καὶ τοὺς ἐκ τοῦ καταλ.] Idem fragmentum Aeliani legitur supra v. Ἐκ καταλόγου. Kist. ἐκ τοῦ] τοῦ omisi cum E. *V. 5. Om. vulg. Vid. in v. Καταλογίζομαι. Exemplum praebet Parthenius c. 23. 6. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 836. sq. Νεφέλαις omisi cum A. B. V. E. Ceterum Suidas Aristophanis Scholia descripsit minus turbata quam quae hodie leguntur. 11. καταναλίσκεις] καταναλίσκειν V. καταναλίσκεις τὴν περιουσίαν Schol. Arist. 13. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐκχυομένων ὑδάτων ἐν τοῖς βαλανείοις Schol. 14. ἐπιτατικῶς λαμβάνουσιν] ἐπιτατικῶς ἐμβάλλουσιν E. ἐπι. λαμβάνεται V. 16. Καταλοφάδια] Od. κ'. 169. Καταλοφάδια sic Photius. Glossam hanc et continuam transponit *V. 19. Καταλύειν τ. δ.] Aristoph. Eccl. 453. Vid. Herald. adv. Salmas. III, 9. et III, 16, 16. Gaisf. 20. Fused intpp. Hesychii. 21. τάττεται δὲ] Huc spectant verba Photii: Καταλύσαι, τὸν ἀπαγξάμενον καθελεῖν. 22. κυρίως om. A. retinet Photius.

Comprehensio. Aristophanes Nubibus: Et garrulitatem et fallaciam et cognitionem. Haec musicorum more dixit. illi enim κατάληψιν vocant, cum plectro vel digitis chordas pulsantes sonum excitant. Κατάληψις. Artis inventio. Καταλιμπάνω σε. Dimitto te. Καταλίπωμεν. Unus e subiunctivis absolutis. Καταλογάδην. Oratione prosa. Καταλογεὺς. Cum Athenienses communi consensu decrevisset septem millibus civium reipub. totius administrationem mandare, fuerunt quidam qui viros ad hoc munus idoneos deligerent. id ergo vocabant καταλογίσασθαι. Καταλογεὺς autem dicebatur, qui huic muneri praesesset. Καταλογίζομαι. Aptum accusativo. Καταλογιεῖται. Recensebit. Κατάλογος. Descriptio eorum quibus militandum erat: tabula, cui militum nomina inscribebantur. Aristophanes: Deinde nemo civium in numerum relatus in alterius gratiam alio transcribetur.

† Traianus autem duos exercitus, tam ex legionariis militibus quam peregrinis [educit]. Aelianus: Nam reliquam multitudinem et eos qui in numeros relati sunt, silentio nunc praetereo. Καταλογῶ. Aptum genitivo. Καταλούη. Consumis. Aristophanes: Tu vero tanquam mortui facultates meas eluis. Moris enim erat ut necessarij defuncti elais oada vere lustrationis causa se lavarent. vel luxu consumis; βίον vero hic vocat facultates. vel in balnea profunda: per figuram ab aquis ductam. Praepositionem autem κατὰ hic sensu intendendi sumunt, ut in verbo καταλογεῖν. Καταλοφάδια. In cervice. Καταλοχίσαι. Milites in cohortes distribuere. Καταλύειν τὸν δῆμον. Imperium populare evertere. Καταλύσας. Qui devoravit, qui delevit. vel qui convivatus est. dicitur etiam de eo, qui postquam se strangulavit, laqueo solvitur. non enim de eo proprie dicendum κατενεγκεῖν, sed καταλύσαι.

Καταλύσαι. παρὰ Θουκυδίῃ ἐπὶ τῶν ὀχουμένων ἐπὶ ἄρματος. κατάγειν δὲ ἐπὶ νηός.

Κατάλυσις. ἢ οἰκία. Πολύβιος· Τῷ δὲ ἐπὶ 299τῆν " Ῥωμαϊκὴν κατάλυσιν ἐπιγράψαντι τοῦτο θάνατον ὄρισεν Ἀννίβας τὴν ζημίαν.

Καταλύω. αἰτιατικῆ.

Καταλυτῶ. γενικῆ.

Καταμαλάττω. αἰτιατικῆ.

Καταμανθάνω. αἰτιατικῆ.

Καταμαρτυρῶ σου. γενικῆ.

Καταμάχομαι. αἰτιατικῆ.

Καταμαίνομαι σου.

Καταμέφομαι. δοτικῆ· Καὶ τοῖς τοῦ Θεοῦ ὄροις καταμεμφόμενοι. αἰτιατικῆ δέ· Πολλὰ τὸν βασιλέα Εὐμένη καταμεμψάμενοι.

Καταμειδιῶν. γενικῆ· καταφρονῶν. Ὁ δὲ μηδὲν εἰπὼν τοῖς ἐρευνῶσιν ἀνεσταυρώθη, τοῦ θανάτου καταμειδιῶν.

Καταμηλώσαι. λέγεται τὸ μῆλην καθίσθαι ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ εἰς τὸν λαιμόν· ὡς ποιοῦσι καὶ οἱ ἐμοῦντες, τὸν δάκτυλον καθιέντες εἰς τὸν λαιμόν.

[**Καταμήλην.** μηλώσαι καλοῦσιν οἱ ἱατροὶ 5 τὸ μῆλην καθεῖναι πον. ἦν δὲ καὶ παροιμία τις ἐπὶ τῶν τὰ ἄδηλα τεκμαιρομένων. λέγεται δὲ καταμηλοῦν καὶ τὸ βύπτειν ἔριω, ὅταν πιέζηται κινούμενα.]

Κατὰ μῆρ' ἐκάη. κατεκάη τὰ μηριαία δσῶ.

10 **Καταμησάμενος.** ἐπιβαλὼν, ἐπικυταχέας. Ἰώσηπος· Ὁ δὲ περιδρόμῳ τὴν ἐσθῆτα, καὶ καταμησάμενος τῆς κεφαλῆς κόριν.

Καταμνημονεύω. αἰτιατικῆ.

Καταμόνας. ἐπίδρῆμα. καὶ Καταμοναχῶ,

15 αἰτιατικῆ.

Καταμωκώμενός μου. χλευαζόμενος.

Καταμωλωπίζω.

Καταμυθεύω. αἰτιατικῆ.

1. Καταλύσαι] Caput gl. om. A. παρὰ Θουκυδίῃ] Ex Schol. Thucyd. I, 136. ut Portus etiam observavit. Küst. 3. Πολύβιος· Τῷ δὲ ἐπὶ τὴν Ῥωμ.] Hoc fragmentum legitur apud Polybium VIII, 26. Küst. Sive c. 33, 5. Vide Valcken. Opusc. T. II. p. 332. et Pierson. in Moer. p. 241. 4. ἐπιγράψαντι] καταγράφαντι E. Mox τούτω B. E. Med. ταυτὸ τοῦτο Polyh. 6. Gl. Καταλύω nescit Med., hanc cum tribus seqq. om. vulg. 8. Καταμαλάττω καὶ καταμανθάνω. αἰτιατικῆ Med. 10. Glossarum hunc ordinem exhibuit *V. Καταμέφος· Καταμέφομαι· Κατάλυσις· Καταμαρτυρῶ σου· Καταμάχομαι: et novicium Καταμαί σου. 11. Om. vulg. 12. Καταμαίνομαι] Ioseph. B. I. p. 307. Τουρ. MS. Quae sequebantur, Καταμέφος· ἐπίδρῆμα, delevi cum B. E. et sola Med. 14. Πολλὰ τὸν βασιλέα Εὐμ. καταμ.] Hoc fragmentum Polybio tribuit Valesius. Küst. 16. ἦγον καταφρονῶν] ἦγον om. A. B. V. E. γενικῆ post καταφρονῶν *V. Ὁ δὲ μηδὲν] Ex Iosephi B. I. III, 13. [7, 33.] καὶ μηδὲν διὰ πυρὸς ἐξερευνῶσι τοῖς πολεμοῖς περὶ τῶν ἐνδον εἰπὼν κτλ. exemplum esse decerptum monuit Bos. 17. ἐσταυρώθη] ἀνεσταυρώθη V. cum Iosepho.
1. Καταμηλώσαι] Ex Schol. Aristoph. Equ. 1147. τὸ τὴν μῆλην Schol. καθίσθαι] καθίεσθαι A. V. E. 3. τὸν δάκτυλον κτλ. desiderantur apud Schol. 4. Καταμήλην. μηλώσαι κτλ.] Hic articulus in prioribus edit. [et MSS.] repugnante litterarum serie post v. Καταμησάμενος legitur, quem in hac edit. sedi suae restitimus. Ceterum pro Καταμήλην. μηλώσαι legendum est καταμηλώσαι, vel, ut Schol. Aristoph. habet, Καταμηλώσαι. καταμηλοῦν ἐστὶ τὸ μῆλην καθ. Küst. Κατὰ μῆλην A. B. V. E. et mox μιλῶσαι et μίλην (μίλην E.). Hinc apparet quare in his libris haec gl. post Καταμησάμενος ponatur. Sed leg. videtur Καταμηλῶν cum Photio. Gaisf. Arguunt haec fraudem serioris aevi, cum observationes undique congestae de vv. μῆλη, μηλοῦν, καταμιλοῦν etiam pronuntiando depravatis in Suida invenherentur. 6. τὰ ἄδηλα] τὰ om. A. E. λέγεται] λέγουσι V. Mox καταμιλοῦν A. E. *V. 9. Κατὰ μῆρ' ἐκάη] Glossa Homeri II. α. 464. μηριαία *V. 11. Ἰώσηπος· Ὁ δὲ περιδρόμῳ] Fragmentum hoc extat apud Iosephum lib. III. de Bello Iud. p. 825. [II, 21, 3.] sed ubi pro καταμησάμενος rectius legitur καταπασάμενος. Küst. Pace v. cl. dixerim verbum καταμῆσασθαι usitatum hoc sensu esse apud Iosephum. Sic p. 802. eiusdem libri [II, 15, 4.]: τοὺς δὲ ἀρχιερεῖς αὐτοὺς ἦν ἰδεῖν καταμῆσασθαι μὲν τῆς κεφαλῆς κόριν, γυμνοὺς δὲ τὰ στέθρα τῶν ἐσθῆτων περιδρόμῳ. Unde conficío hic etiam olim lectum ita ut a Suida citatum est, καταμησάμενος. Bos. Attingit Wesselingius in Diodor. I, 72. 13. 14. Utramque gl. om. vulg. ἐπίδρῆμα nescit Gaisf. cum *V. Contra restituendum καί. Porro καταμοναχεῖν nisi firmare licuerit, mecum scripseris Καταμοναχῶ, quod Plutarchus usurpat. Huic *V. subiecti Κατάμω. 16. Καταμωκώμενός] Plutarch. in Demetrio p. 894. καταμωκώμενος τοῦ ἀνδρώπου. Synes. Calvit. Enc. (p. 73. A.) καταμωκῶνται τοῦ δήμου. Τουρ. MS. μου addiderunt B. V. E. 18. Om. vulg. Sed diversum in ordinem glossas hanc *V. rededit: Καταναγκάζω· Καταναλλῶ· Καταμυθεύω· Κατανάλωσε· Καταμύουσι· Καταναρχῶ· Κατὰ ναῦν· Καταναυμαχῶ· Κατανάγχη· Κατανδρίζεσθαι· Καταναστιάς. En documentum operae satis insigne, quam lectores in Suida collocupletando posuerunt. Harum glossarum Καταμυθεύω, Καταναλλῶ, Κατανδρίζεσθαι om. vulg.

Καταλύσαι. Apud Thucydidem de his qui curru vehuntur. **Κατάγειν** vero de his qui navi appellant. **Κατάλυσις.** Domus. Polybius: *Quod si quis cum titulum Romanae domus fortibus inscripserit, id capital fore Hannibal constituit.* **Καταλύω.** Aptum accusativo. **Καταλυτῶ.** Aptum genitivo. **Καταμαλάττω.** Aptum accusativo. item **Καταμανθάνω.** **Καταμαρτυρῶ σου.** Genitivo iungitur. **Καταμάχομαι.** Aptum accusativo. **Καταμαίνομαι σου.** **Καταμέφομαι.** Dativo iungitur: *Et ipsa Dei decreta reprehendentes.* Item accusativo: *De rege Eumene valde conquesti.* **Καταμειδιῶν.** Genitivo iungitur. *Contemtuens. Ille vero nihil iis confessus, qui in ipsum inquirenti, cruci affixus est, mortem deridens.* **Καταμηλώσαι.**

Suidae Lex. Vol. II.

Hoc verbum dicitur, cum medicus specillum in guttur immittit; quemadmodum faciunt etiam qui vomunt, digitum in guttur immittentes. [**Καταμήλην.** Sic medici vocant specillum aliquo immittente. Est etiam proverbium de his dictum, qui res obscuras coniectura assequuntur. **Καταμηλοῦν** etiam significat tingere lanas, cum agitatae premuntur.] **Κατὰ μῆρ'** ἐκάη. Ossa femorum combusta sunt. **Καταμησάμενος.** Qui iniecit, qui infudit. Iosephus: *Ille vero cum vestem dilacerasset, et caput pulvere aspersisset.* **Καταμνημονεύω.** Aptum accusativo. Item **Καταμοναχῶ.** **Καταμόνας.** Adverbium. **Καταμωκώμενος.** Deridens. aptum genitivo. **Καταμωλωπίζω.** **Καταμυθεύω.** Aptum accusativo.

Καταμύουσι. κλείονται.

Καταναγκάζω. αιτιατικῆ:

Κατανάγκη.

Καταναλίσκω. αιτιατικῆ.

Κατανάλωσε και κατανάλωσε, τὸ αὐτό.

Καταναρκῶ. γενικῆ.

Καταναστάς. Ὁ δὲ διὰ τὸ τάχος τῆς εἰρεσίας ἀπέπλευσε, καταναστάς μὲ νηὶ παντός τοῦ τῶν ἐναντίων στόλου. ἀντὶ τοῦ ὑπερβαλῶν, ὑπερικήσας.

Καταναυμαχῶ. αιτιατικῆ.

Κατὰ ναῦν. κατὰ τάξιν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς παροιμίας. Κατὰ ναῦν τὰ ἄρμενα.

Κατανδρίζεσθαι. γενικῆ. καταπαλαίειν.

Καταναῖος. ὁ ἀπὸ Κατάνης.

Καταναίσχυντῶ. γενικῆ.

Καταναεινύεται. κατισχῶει, ἢ καυχᾶται.

Κατανομιστεύσας. νόμισμα ἐργασάμενος.

Ὁ δὲ κατὰ σπάνιν ἤδη χρημάτων ὅσον εἶχε κόσμον κατανομιστεύσας, Ἄντωνίω και τοῖς περὶ αὐτὸν 20 ἔπεμψε.

Κατὰ νοῦν. τουτέστι θυμῆρες. Οἰόμενος ὀπότερον γένοιτο κατὰ νοῦν αὐτῷ ἔσεσθαι.

Ἔκατανώτισσασθαι. ἀντὶ τοῦ κατὰ νότον ποῦ φέρειν. Μηδὲ τὴν τοῦ Πλουτάρχου κατανώτισσασθαι κρίσιν, μηδὲ αὐ μείζω φρονεῖν τῆς κοινωφελούς προαιρέσεως. ἀντὶ τοῦ καταφρονεῖν, ὅπισω 5 ῥίπτειν.

Κάταντα. καταφερῆ.

Καταντήσωσι. παραγένονται. Τότε ποιήσεται πρὸς αὐτοὺς τὰς ὑπὲρ τῆς εἰρήνης συνθήκας, ὅταν οἱ βασιλεῖς αὐτῶν καταντήσωσι πρὸς αὐτόν.

10 Καταντλοῦμαι τοῖςδε, καταντλῶ σου δὲ τάδε.

Κατανυγείς. λυπηθεῖς, μεταγνοῦς. και ἀντὶ τοῦ σιωπῶ. Δαβὶδ· Ὅπως ἂν ψάλλῃ σοι ἢ ὀδοῦ μου, και οὐ μὴ κατανυγῶ. ἀντὶ τοῦ σιωπήσω.

15 Κατανυγῆς. ἀθύρτοτακτον.

Κατανυγῶ. ὁ μὲν γὰρ Χρυσόστομος ἀντὶ τοῦ, οὐ μὴ μεταβληθῶ, οὐ μὴ μεταναστῶ. και ὁ Ἀπόστολος· Ἐδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς πνεῦμα κατανύξεως. οὐκ ἐνέργειαν δηλοῖ, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ συνεχάρησε. 20 τὴν γὰρ ἐπὶ τὸ χεῖρον ἔξιν τῆς ψυχῆς φησι, τὴν ἀνιάτως ἔχουσαν και ἀμεταθέτως. ὥσπερ γὰρ ὁ ἐν ἐδλαβείᾳ κατανενυγμένος οὐκ ἂν ἐδκόλως μεταστῆ, οὕτω και ὁ ἐν πονηρίᾳ κατανυγείς οὐκ ἂν ῥαδίως

1. κλείονται] κατακλίουσιν Lex. Bachm. p. 270. 5. Κατανάλωσε] Vid. supra vv. Καρίδας· Καρίνος· Ἀναλίσκειν. Adde Fischer. Animadv. ad Weller. T. III. p. 33. Gaisf. κατηνάλωσαν lo. Antioch. p. 789. 7. Ὁ δὲ διὰ τὸ τάχος τῆς εἰρεσίας ἀπέπλευσε, καταν.] Haec sunt verba Polybii lib. I, 46. Küst. 12. Sic Photius. 14. Κατανδρίζεσθαι. καταπαλαίειν Hesychius. γενικῆ nescit etiam Photius cum Lex. Bachm. p. 270. et Zon. p. 1175. 16. 17. Transponit *V. Priorem gl. om. vulg. Hesych. Καταναεινύόμενος. κατακαυχόμενος, κατισχῶων. 19. Ὁ δὲ κατὰ σπάνιν] Haec sunt verba Iosephi lib. I. de BeHo Ind. p. 741. [18, 4.] ut Pearsonus observavit. Küst. 23. γένηται E.
2. Μηδὲ τὴν τοῦ Πλουτάρχου κατανώτισσασθαι κρ.] Hoc fragmentum depromptum est ex Damascio, ut patet ex Photio, apud quem eadem verba in Excerptis ex illo scriptore p. 1056. (346. a.) leguntur, ut Pearsonus observavit. Küst. 3. μείζον Photius. 6. Κάταντα] II. ψ'. 116. Κάταντα. καταφερῆ Hesych. Κάταντες. καταφερῆς Photius, το καταφερῆς Zonaras. 7. Τότε ποιήσεται] Ex Diodori Exc. Legatt. T. II. p. 622. monente Wesselingio. Toup. MS. 10. Καταντλοῦμαι] Ioseph. B. I. p. 305. Toup. MS. Deest gl. V. καταντλῶ σου δὲ τάδε] Vide vel Astium in Pl. Remp. p. 375. 12. In μεταγνοῦς desinit Photius. Mox quod post και extabat κατανυγῶ omisi cum A. B. E. *V. Ceterum haec και ἀντὶ τοῦ σιωπῶ, ut nunc se habent, ipsa sunt delenda. 13. Δαβὶδ Psalm. XXIX, 12. ψάλλ *V. 14. σιωπήσω] σιωπῶ E. 15. Om. vulg., recte. Nam his una cum lemmata Κατανυγῶ Inductia, oratio sic procedere debebat: και Κατανυγῶ. Δαβὶδ — σιωπήσω. ὁ μὲν γὰρ Χρυσ. κτλ. 16. ὁ μὲν] ὁ μὲν γὰρ dedi cum B. V. Χρυσόστομος] Hom. XIX. in Ep. ad Rom. T. IX. p. 643. sive p. 223. 17. οὐ μὴ μεταστῶ Küst. Gaisfordus: οὐ μὴ μεταβληθῶ. οὐ μὴ μεταβληθῶ, οὐ μὴ μεταστῶ (vel μεταναστῶ *V.) A. B. V. E. Edd. ante Küst. Id recepi. ὁ Ἀπόστολος Epist. ad Rom. XI, 8. 19. ἐνέργειαν *V. 20. φησι] δηλοῖ A. 22. κατανενυγμένος] κατηνενυγμένος E. Mox lege μετασταίη.

Καταμύουσι. Clauduntur. Καταναγκάζω. Accusativo iungitur. Κατανάγκη. Καταναλίσκω. Aptum accusativo. Κατανάλωσε et κατηνάλωσε. Idem significant. Καταναρκῶ. Genitivo iungitur. Καταναστάς. Qui vicit, qui superavit. Ille vero propter remigii celeritatem saluus abiit, postquam nave unica classis universae hostium insultarat. Καταναυμαχῶ. Accusativo iungitur. Κατὰ ναῦν. Ordine. Ductum est a proverbio illo: In navis usum vela. Κατανδρίζεσθαι. Aptum genitivo: profigare. Καταναῖος. Qui est ex urbe Catana. Καταναίσχυντῶ. Aptum genitivo. Καταναεινύεται. Viribus valet, vel gloriatur. Κατανομιστεύσας. Qui nummos signavit. Ille cum pecuniae inopia laboraret, ex omnibus quae habebat ornamentis nummos confecit eosque Antonio misit. Κατὰ νοῦν. Ex animi sententia. Existimans, utrum accidisset, id

gratum ipsi fore. Κατανώτισσασθαι. In dorso ferre. vel contemnere, relicere. Neque Plutarchi iudicium contemnere, neque etiam maiores animo spiritus concipere, quam communis utilitas ferat. Κάταντα. Declivia. Καταντήσωσι. Venerint. Tum condiciones pacis cum ipsis inibit, cum eorum reges ad ipsum venerint. Καταντλοῦμαι τοῖςδε. καταντλῶ contra cum genitivo personae. Κατανυγείς. Dolore affectus, poenitentia ductus. David: Ut gloria mea tibi psallat, neque conticescam. [Κατανυγῆς. Unus e genitivis absolutis. Κατανυγῶ.] Chrysostomus quidem verbum hoc interpretatur, non mutabor, non recedam. Et Apostolus: Deus ipsis dedit spiritum compunctionis. ubi ἔδωκε non significat actionem, sed id quod est permissis. Κατανυγῆς autem appellatur habitus animi depravatus et insanabilis et immutabilis. ut enim qui in pietate est κατανενυγμένος, ab ea non facile recesserit, ita ne ille quidem qui in vitis est κατανενυγμένος

μεταβάλοιτο. ὁ δὲ Ἰσίδωρος ἀντι τοῦ, ὃ μὴ καταπλαγῶ, ὃ μὴ μεταστῶ.

Καταξάινειν εἰς φοινικίδα. Ἀριστοφάνης·

Τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ὧ δημόται, μὴ οὐ καταξάινειν τὸν ἄνδρα τοῦτον εἰς φοινικίδα;

Ὄϊος αὖ μέλας τις ὑμῖν θυμάλωψ ἐπέξεσεν. ἀντι τοῦ, μὴ οὐχὶ λίθοις αὐτὸν αἰμάσσειν, ὡς φοινικὸν αὐτοῦ ποιῆσαι τὸ σῶμα. τὸ δὲ καταξάινειν 10 ὡς ἐπὶ ἐρίων ἐχρήσατο. διὸ καὶ φοινικίδα εἶπεν ὡς ἐπὶ ἱματίου. ἐχρῶντο δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι φοινικίδι πρὸς τοὺς πολέμους, τοῦτο μὲν ὅτι τὸ τῆς χροῆς ἀνδρικόν, τοῦτο δὲ ὅτι τὸ τοῦ χρώματος αἱματώδες τῆς τοῦ αἵματος ρεύσεως ἐδίξει καταφρονεῖν. τὸ οὖν 15 ἐν φοινικίδι, ἀντι τοῦ ἐν τάξει πολεμίων, ἀποφορήματα δηλώσειεν ἂν εἰκότως, ἐπεὶ τὸ φοινιχθῆναι αἱμαχθῆναι. Θυμάλωψ δὲ ὁ διακεκαυμένος ἄνδραξ.

Καταξαινόμενοι. μαστιζόμενοι. Πληγαῖς καταξαινόμενοι ὑπὸ τῶν ἀρχόντων οἱ ἄνθρωποι, 20 καὶ ἔξωθεν ὑπὸ τῶν πολεμίων ἀναιρούμενοι, τὴν ἐτοιμοτάτην τῶν βαρβάρων ἤρουντο τελετηνὴν πρὸ τῆς ἐκθέσμου τε καὶ ἀσελγεστάτης παρατεινούσης τε καὶ τὸν ὀδυνηρὸν ἐχούσης χρόνον.

Καταξάινων. κατατρίβων. Καὶ ἐν τούτοις τὸν ἅπαντα αὐτοῦ καταξάινων βίον.

Κατάξηροι ὄνειροι, μὴ ἔχοντες λαβίς.

Καταξιοπιστεύεσθαι. Ἴνα δὲ μὴ δόξωμεν 5 τῶν τηλικούτων ἀνδρῶν καταξιοπιστεύεσθαι, μνη-σθησόμεθα μίᾳ παρατάξεως.

Καταξιοῦντες. τιμῆς ἀξιούντες. Οἱ δὲ οὐ καταξιοῦντες τὸν Τίμαρχον, διὰ τὸ συνειδέσθαι τίς ἦν, οὐ προσεδέξαντο.

Κατὰ ξυμφορὰν. κατὰ συντηχίαν.

Καταπαλαίω σε, καὶ Καταπανουργεῦ, αἰτιατικῇ.

Καταπάσω. καταποικιλῶ, πληρωῶ. Ἀριστοφάνης·

Ἦν γὰρ μεθύσθῶ, πάντα ταυτι καταπάσω.

Κατάπαστος. κατάμεστος, πλήρης, καταποικιλμένος.

Πράξιαι

κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν, . . .

. . . πάλιν ὡς ἡμῶς

ἤξειε στεφάνοις κατάπαστος.

Κατὰ πατέρα καὶ μητέρα. Ὁ δὲ Ὀνόουλφος ἐφν ἐξ ἐθνῶν κατὰ πατέρα μὲν Θουρίγγων, τῶν δὲ Σκίρων κατὰ τὴν μητέρα.

1. ὁ δὲ Ἰσίδωρος] Lib. IV. Epist. 101. Küst. 2. μεταστῶ] μεταστῶ B. E. Subsequatur glossa Καταξάιναι, quam scripsit Καταξάινω A. Eam quod *V. subiecit gl. Καταξάινειν, expulsi Kūsterum secutus. Ceterum εἰς φοινικίδας καταξάιναι Etym. M. p. 385. 3. Ἀριστοφάνης Acharn. 319. seqq. (300—2.) Cuius Schol. tum hic Suidas descripsit, tum in v. Φοινικίδα. 5. φειδόμεσθα — ὧ] φειδόμεσθα — οἱ A. B. V. E. of Med. 8. ἐπέξεσεν — αἰμάσσειν om. V. 9. μὴ οὐχὶ] μὴ om. E. 10. τῷ] τὸ A. B. V. E. 11. ἐχρήσατο] ἐδίξει Schol. 14. χρώματος] Sic recte Paris. A. et Schol. In prioribus vero editis. [et B. V. E.] male legitur σώματος. Küst. 15. ῥύσιως Schol. 16. ἀποφορήματα] Rescribe ex Schol. [et v. Φοινικίδα] ἀπὸ τοῦ φορήματος. Küst. 17. ἐπὶ] ἐπι cum Schol. Gaisf. Qui post φοινιχθῆναι delevit ἦγον cum A. B. V. E. Utrisque favei v. Φοινικίδα. Sed addicendum cum Schol. δίκην φοινικοβαφοῦς ἐνδύματος. 19. Similis narratio Prisci Exc. Legg. pp. 143. 191. sq. 22. ἐτοιμοτάτην] ἐτοιμότητα B. E.
3. Κατάξηροι, οἱ ὄνειροι] Ex Artemidoro. Küst. ὄνηροι A. ὄνειροι V. quibuscumque omisi. Praeterea scribendum ex Artemid. l. 11. K. ὄνειροι καὶ μὴ ἔ. λ. 4. Ἴνα δὲ μὴ δόξωμεν] Fragmentum, auctore Valesio, recte tributum Polybio: culus integrum locum vid. XII, 17, 1. δὲ om. A. 11. Καταπαλαίω σε: v. Lex. de Synt. p. 152. Iam quod extabat post αἰτιατικῇ, Καταπαλαίω, in *V. glossae Καταπάσω subiectum, delevi cum Kūstero. 13. Ἀριστοφάνης Equ. 99. 18. Πράξιαι κατὰ νοῦν] Aristoph. Equ. 505. quibusdam e medio praetermissis. πράξιαι dedi cum V. qui mox omisso ἤξειε (quod dicendum fuit ἔλθοις) legit κατάπαστος. 22. Κατὰ πατ.] Ortel. Thes. Geogr. v. Scyri. Hemst. Ὀνόουλφος] Ὀνόουλφος A. V. Cuius nomen cum in v. Ἀρμάτιος redeat, credible hanc dictionem ad Malchum auctorem esse referendam. Hinc eidem Malcho p. 251. reddendum Ὀνοούλφου. 23. μὲν om. *V. Θουρίγγων] Θουρίγγων B. V. E. Med.

τυγμῆτος, facile mores mutarit. Isidorus vero vocem accipit sic, non porcellar, non recedam. Καταξάινειν εἰς φοιν. Aristophanes: Quid temperamus ab lapidibus, o populares, quia hominem hunc purpureum faciamus? Ut denno niger quasi titio bitis vobis incanduit. Id est, quare non lapidum icibus eum ornamentamus, ut corpus eius purpureum existat? Verbo autem καταξάινειν usus est, perinde ac si de lana loqueretur; item φοινικίδα, quod proprie de veste dicitur. Lacedaemondi autem in bellis purpurea veste utebantur, tum quia color iste virilis est, tum quia milites colore rubrum crebro intuentes ipsa consuetudine cruorem contemnere discunt. quare illud ἐν φοινικίδι probabiliter eum significat, qui in hostium numero habetur, a gestamine: φοινιχθῆναι est enim cruentari. Θυμάλωψ vero est carbo ambustus. Καταξαινόμενοι. Qui flagris caeduntur. Cum homines verberibus caederentur ab magistratibus, et foris ab hostibus interficerentur, citissimam mortem barbarorum more praeferebant supplicio ini-

quissimo et nefario et longos cruciatus habenti. Καταξάινων. Conterens. Et in his studiis totam suam vitam conterens. Κατάξηροι ὄνειροι. Somnia sicca quaeque nullas habent ansas. Καταξιοπιστεύεσθαι. Ne autem videamur tantorum virorum auctoritati aliquid derogare, unius proelii mentionem faciemus. Καταξιοῦντες. Honore dignum indicantes. Illi vero Timarchum nullo honore dignum iudicantes, quod optime scirent eum quis esset, non admiserunt. Κατὰ ξυμφορὰν. Forte fortuna. Καταπαλαίω et Καταπανουργεῦ, accusativo iunguntur. Καταπάσω. Distingquam, replebo. Aristophanes: Si enim inebriatus fuero, haec loca multis modis conspergam. Κατάπαστος. Repletus, plenus, variis coloribus distinctus. Re ex animi mei sententia peracta, ad nos redeas coronis redimitus. Κατὰ πατέρα καὶ μητ. Onulphus paternum genus a stirpe Thuringorum, maternum vero a Sciris ducebat.

Καταπατώ. αἰτιατικῆ.

Καταπαύω. αἰτιατικῆ.

Κατάπαυσις. ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας. Δαβὶδ·
Εἰσελεύσονται εἰς τὴν κατάπαυσίν μου.

Κατάπαυσις. ἡ τοῦ σαββάτου, ἐν ἧ ὁ Θεὸς 5
κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, καὶ καθ' ἣν Ἰουδαῖοι εἰσῆλθον εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας.
καὶ ἡ τῶν οὐρανῶν βασιλεία.

Καταπαίζω σου. γενικῆ.

Καταπέλτης. εἶδος κολαστηρίου. Καὶ Κα-10
ταπελτάσουσιν, ἀντὶ τοῦ ἀκοντίσουσι, καταπολε-
μήσουσι. πέλη γὰρ εἶδος μηχανῆς, ἀφ' ἧς ἀκόντια
καὶ ἄλλα τινὰ ἀφιασίν. ἡ καταδραμοῦνται. πέλη
γὰρ ἀσπίς μικρά, μὴ ἔχουσα ἱμάτια. Καὶ Κατα-
πελιαφέται, οἱ ταῦτα πέμποντες. Ἰσθὶ δὲ προμά-
χους, ξύλα παχέα ἔχοντας διπήχεα σεσιδηρωμένα,
ἃ ἔμελλον ὡς καταπέλτας ἐκ χειρὸς εἰς τοὺς ἐλέ-
φαντας προσκολλᾶν. Ὁ δὲ Λογοθέτης λέγει ἐν τῷ
τοῦ ἁγίου Θύρσου μαρτυρίῳ· Λεσμοῖς χειρῶν, κα-
ταπέλταις ποδῶν.

Καταπέπτωκεν. ἐπτῶθη.

Καταπέρτερος.

Καταπεσών. ἀντὶ τοῦ φοβούμενος.

Καταπέττει. καταράττει, καταβάλλει.

Καταπεφρόντικα. εἰς τοὺς φροντιστάς
ἀνάλωσα, εἰς τὴν παιδεύσειν καταδεδαπύνηκα. Ἀρι-
στοφάνης Νεφέλαις·

[Τὸ θοιμάτιον ἀπόλεσας;]

Ἄλλ' οὐκ ἀπολώλει, ἀλλὰ καταπεφρόντικα.
πρὸς τὸν υἱὸν λέγει ὁ πρεσβύτερος.

Καταπειθές. πειθόμενον ἄλλως τε ἀτά-
σθαλον εἶναι, καὶ οὐδαμῆ καταπειθές τοῖς ἐξηγου-
μένοις.

Καταπειράζω. γενικῆ καὶ αἰτιατικῆ.

Καταπήγας. τὰ πηγνόμενα ξύλα ἐν τοῖς ὕδα-
σιν. Ἐπὶ τὰ ὑποκείμενα οὐχ οἶα τε ἦν καταπήγας κα-
δέχεσθαι, ὅφ' ὧν ἔδει σνέχεσθαι τὰ ἐπὶ τοῦ θεύ-
ματος καθιέμενα.

Καταπηδῶ. αἰτιατικῆ.

Καταπημήνεε. καταβλάψει.

20 Κατὰ πῆχυν ἐπεδίδον. ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὰ κρεί-
τω προκοπτόντων. Ὁ δὲ φιλόσοφος ἀνεμπόδιστος

1. 2. Om. vulg. Καταπατώ καὶ καταπαύω αἰτ. Med. Posteriorem gl. voci Κατάπαυσις subiungit *V. 3. Δαβὶδ Psalm. XCIV, 12. ubi legitur, εἰ εἰσελεύσονται εἰς τὴν κατ., uti et hic apud Suidam legendum est. Küst. Eadem Theodoretī explicatio. 4. Εἰσε-
ελεύσομαι] εἰσελεύσονται A. B. V. αὐτὴ ἡ κατάπαυσις μου E. 5. Κατάπαυσις] Ex Io. Chrysost. Hom. VI. ad Hebr.
III, 11. ἡ τοῦ σ. ἡμέρα] καὶ ἡ τοῦ E. ἡμέρα om. A. B. V. 6. κατέπαυσεν om. E. Mox καθ' om. V. 9. Cf. Sallier. in
Thom. M. p. 218. 10. εἶδος κολαστ.] V. Intpp. Hesychi. Καταπελτάσουσιν] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 159. Küst.
15. Ἰσθὶ δὲ — προσκολλᾶν] Haec sunt verba Appiani in Libyc. (c. 41.) p. 35. eademque leguntur supra v. Ἀράπτιν. Küst.
16. διπήχη] διπήχεια A. V. διπήχια E. 18. προσκολλᾶν] Pessime. Ex Appiano enim rescribendum est ἀγῆσειν. Vide
quae notavimus supra in v. Ἀράπτιν. Küst. Et mendī huius repetitio et ipsa loci ratio faciunt ut Appiani auctoritatem ab le-
ctoribus ex glossa superiore depromptam opiner. 21. ἐπτῶθη] ἐπτοήθη Homsterhusius et Valckenarius. Ectias tamen κατε-
πτῶθη in Constantini Porph. Cerim. p. 438.
1. Καταπέρτερος] Καταπέρτερος Photius, quomodo coniecerat Portus. V. Fabricius in Sextum p. 227. 2. Καταπεσών] Ad Aristoph. Av. 89. spectare Suidam vidit Toupius. 3. Καταπέττει] Καταπίπτει B. E. καταταράττει] Sic habet Pa-
ria. A. itemque [sola] editio Mediolanensis. At in ceteris edit. minus recte, ut puto, legitur καταράττει. Küst. Hoc tamen fir-
mat v. Καταπέττει, nec probare dubitavi. 4. Καταπεφρόντικα. εἰς τοὺς] Ex Schol. Aristophanis in versum mox allatum
Nub. 856. 5. ἀνάλωσα E. ἠνάλωσα Schol. 7. Τὸ θοιμάτιον ἀπόλεσας quae dici debuerant θοιμάτιον ἀπ., om. E. et Med.
sola. Uncis haec inclusi. 10. Damascii locus, ut opinor. 11. οὐδαμῆ] οὐδαμοῦ E. 13. 18. Om. vulg. Priorem tamen
glossam sic inculcat *V. post v. Κατὰ πόδα: Καταπειράζω. γενικῆ. 19. Καταπημήνεε. καταβλάψει] Καταπημήνεε.
καταβλάψει Gaisf. sine MS. nota posuit. Cum edd. Photius et Hesychius. 20. Κατὰ πῆχυν ἐπεδίδον] Damascius apud
Photium p. 1057. (346. b.) Οὐ γὰρ ἐπιδιδόναι ἄραδως, οὐδὲ ἦν αὔξεισθαι κατὰ πῆχυν, ὡς περ Θεόδωρος ὁ Ἀσιναιῖος. Κατὰ πῆχυν
αὔξεισθαι hic significat magnis auctibus crescere, et brevi tempore plurimum proficere: quod etiam πήχεσιν αὔξεισθαι Graeci
vocant. Vide paroemigraphos. Küst. Silent proverbiorum scriptores. Equidem opinor scriptores aevi laebentis, qui hanc ele-
gantiam affectarunt, figuram a cubitis illis duxisse, quibus incrementa Nilī constat explorata fuisse: v. Wessel. in Diod. I, 36.
Welck. in Philostr. Im. I, 5. 21. Ὁ δὲ φιλόσοφος] Idem locus, demptis quattuor novissimis vocibus, legitur etiam in v. Ἐπί-
δοσιν: unde petendum φιλοσοφῶν. Fortasse ponendum quoque ἀνεμπόδιστος.

Κατάπαυσις. Terra promissionis. David: In quietem meam
intrabunt. Κατάπαυσις. Dies Sabbati, qua deus ab omni-
bus operibus suis requievit, et qua Iudaei in terram promissionis
ingressi sunt. Significat etiam regnum coelorum. Κατα-
παίζω σου. Genitivo iungitur. Καταπέλτης. Catapul-
ta, genus instrumenti sicutibus puniendis. Et καταπελτάσουσι,
iacula emittent, debellabunt. pelta enim machina, ex qua iacula
et alia tela mittuntur. vel incursionibus infestabunt. pelta enim
parvum scutum, loro carens. Et καταπελιαφέται appellantur
qui eiusmodi tela emittunt. In fronte autem statuit milites,
sudibus crassis, bicubitalibus ferratisque armatos, quas tan-
quam catapultas in elephantos cominus emitterent. Logothe-
tes autem in martyrio S. Thyrsi inquit: Vinculis manuum et

catapultis pedum. Καταπέπτωκεν. Decidit. Κατα-
πέρτερος. Καταπεσών. Metuens. Καταπέττει.
Deicit, prosternit. Καταπεφρόντικα. In disciplinas et
artes impendi. Aristophanes Nubibus: Pallium amisisti? Non
amisi, sed in disciplinam impendi. senis ad filium oratio.
Καταπειθές. Obsequens. Ceteroquin id praefractum esse,
neque proclitoe ad interpretandum. Καταπειράζω. Aptum
tam genitivo quam accusativo. Καταπήγας. Ligna in aquis
defixa. Quia in imo fundo palii defigi non poterant, quibus
contineri oportebat, quae in flumen demittebantur. Κα-
ταπηδῶ. Aptum accusativo. Καταπημήνεε. Laeserit.
Κατὰ πῆχυν ἐπεδίδον. Cubito proficiebat. Dicitur de
iis qui in melius proficiunt. Ille autem in philosophia nihil

εἰς ἐπίδοσιν διετέλει, καὶ ἐπεδίδον κατὰ πῆχυν ὡς φάναι ἀτεχνῶς, ἄχρι τοῦ πανικοῦ δυστυχήματος.

Καταπίονα. λιπαρά.

Καταπλήγες. κατεπτηχότες. Τούτων δὲ γενομένων οἱ ἐναντίοι καταπλήγες ἦσαν.

Καταπλήξ. ὁ συνεχῶς πεπληγμένος. Θεόπομπος.

Ἄλλ' ἢ μὲν Εἰλείθνια συγγνώμην ἔχει, ὑπὸ τῶν γυναικῶν οὕσα καταπλήξ τὴν τέχνην.

Καταπληστεύω. γενικῆ καὶ αἰτιατικῆ.

Καταπλήττω. αἰτιατικῆ.

Κατὰ πόδα. παραντά, κατὰ τάξιν.

Κατὰ ποδὸς βάσιν. παροιμία ἐπὶ τῶν κατὰ μικρόν τι πραττόντων καὶ κατὰ τέχνην, καὶ μὴ ἀθρόως.

Καταπολεύω. γενικῆ.

Καταπολεμῶ σε.

Καταπολιτεύομαι σε. καταπολιτεύω σοὶ δὲ δοτικῆ.

Καταποντωθῆναι. κινδυνεῦσαι.

Καταπορευθέντων. ἐπανόδου τυχόντων τῶν δ φυγάδων. Πολύβιος· Ἦν οὐδ' οἶόν τε ἀναλαβεῖν, μὴ οὐδ' ἀπορευθέντων τῶν πεφυγαδευμένων.

Καταπορευθῶ. γενικῆ.

Κατὰ ποσόν. πλεονάκεις.

Καταπότης. λάρυγξ.

Καταπραγματεύω καὶ καταπραγματεύομαι. γενικῆ.

Καταπρησθῆ. κατακαυθῆ. Κελεύσαντος

Κύρου, ἵνα καταπρησθῆ ζῶν.

Καταπροήσεται. καταπροδώσει. Ἦμοσά— 15 τῆν ὅσοι δεινότατοι Χριστιανοὶ ἔρκοι δνομάζονται, μὴ ποτε ἀλλήλων καταπροήσασθαι ἄχρι τῶν ἐς ὄλεθρον φερόντων κινδύνων.

2. ἄχρι τοῦ πανικοῦ] Rescribendam proculdubio: ἄχρι τοῦ πανοικίου δυστυχήματος. Locns ita vertendus est: Ille autem in philosophiae studio, nullis impedimentis retardatus, cubito, ut aiunt, identidem proficiebat, usque ad calamitatem illam, quae totam eius domum oppressit. Nihil, opinor, certius hac emendatione. De Isidoro autem philosopho hic agi videtur, de quo Damascius apud Photium p. 1032. ὑποκισίων δὲ συμφορὰ δημευούση τὰ ὄντα. Quod de hac ipsa calamitate, quam πανοικιον vocat Suidas, accipiendum. Tourp. I. p. 316. Item πανοικί vel potius πανοικίου Hemsterhusius; accessitque Tourpio Boissonadus in Marin. p. 121. qui quidem ἀτεχνῶς maluit iungi cum φάνας. 3. Καταπίονα. λιπαρά] Male hic Suidas ex duabus vocibus unam coniecit. Respexit enim proculdubio ad locum illum Homeri II. α. 40. κατὰ πίονα μηρῶ. ἔκησεν. Ubi praepositio κατὰ non est iungenda voci πίονα, sed pertinet ad verbum ἔκησεν. Küst. Vide vel Hesychium; cum Suida Photius. 4. καταπληχότες] cf. κ. Ε. κατεπτηχότες V. Id recepi; quamquam πέπιτχα est apud Lucian. Rhet. praec. 13. Mox καταπληγες *V. 6. Καταπλήξ. ὁ συνεχῶς πεπληγ.] Haec et quae sequuntur Hærocratonis sunt. „Interpres nec sensus nec Graecicæ rationem habuit. Ita enim vertit: Sed Lucina quidem a mulieribus assidue arte percussa veniam ipsis dat. Sensus autem verborum, si modo sana sint, eiusdem esse videtur: Lucinam ita obtundi a mulieribus, ut nesciat utique quid agat; id tamen eis condonare. Sed illud καταπλήξ τὴν τέχνην nove dictum esse puo. Adde quod de mulieribus parturientibus hic sermo est: quod tamen in Graecis neququam comparet. Quare nullus dubio quin hunc locum ita, fausta et favente Critice, recte resituarim: Ἄλλ' ἢ μὲν Εἰλείθνια συγγνώμην ἔχει ὑπὸ τῶν γυναικῶν οὕσα καταπλήξ τῶν λειχῶν. Καταπλήξ ὑπὸ τῶν λειχῶν: a mulieribus parturientibus percussa et fatigata. Ceterum ad hunc locum Theopompi manifeste respexit Schol. Sophocl. Elect. 5. [aito Philemo p. 50.] qui et subtiliter satis, ut mos est istorum hominum, rem explicat et enarrat: Καταπλήξ, ὁ συνεχῶς πεπληγμένος. καὶ καταπλήξ εἰλείθνια, ἢ πληγὰς συνεχεῖς ἔχουσα. εἰσὶ δὲ εἰλείθνια οἱ τόκοι καὶ αἱ ἔφοροι τῶν τόκων θεαί. Tourp. I. p. 318. Editum satis videtur Aristoph. Eccl. 385. τίς τῶν καταπρωκίων δεινός ἐστι τὴν τέχνην; 10. 11. Om. vulg. Sed καταπληστεύω cuius sit auctoritatis ignoro; Καταπληγεύω. opinor, *V. glossas transponens. 12. Κατὰ πόδα] Schol. Platon. p. 372. Κατὰ πόδας Zon. p. 1180. Cf. Plao Polit. p. 270. A. ἐπὶ μικροτάτου βαινον ποδὸς ἵνα. 16. 17. Om. vulg. In Καταπολεμῶ v. Lex. de Synt. p. 149.

1. Καταπολιτεύομαι] Synes. p. 68. τὰ πλήθη καταπολιτεύομενοι. Tourp. MS. Cf. Lex. de Synt. p. 149. καταπολιτεύω] καταπολιτεύομαι B. E. 3. Paulo integrior Zon. p. 1178. Καταποντωθῆναι. ἀντὶ τοῦ καταποντισθῆναι. τῶν Ἀπτικῶν δὲ ἐστὶ. Posterior verbi species multo tritior: v. Lobeck. in Aiac. p. 346. Cf. Dorv. in Charit. p. 238. 5. Πολύβιος Fr. gramm. 85. 7. Om. vulg. 8. πόσον Edd. cum Hesychio. Accentum om. Phot. Glossam post Καταπραγματεύω reiecit *V. 10. V. Lex. de Synt. p. 152. 12. Καταπρησθῆ] καταπρησθῆ A. item in exemplo. Κελεύσαντος] Ad Croesum non dubito quin haec pertineant. Vid. Exc. Nicol. Damasc. p. 455. 457. Hemst. 13. Post ζῶν E. addit ὁ Κροῖσος. 14. Καταπροήσασθαι. καταπροδώσει] Καταπροήσεται. καταπροδώσει A. B. V. E. Ἦμοσάτην ὅσοι] Hoc fragmentum depromptum est ex Procopii Histor. Arc. c. 2. p. 7. idemque legitur supra v. Δεινός. Küst. ὁμοτάτην A. ὁμοσάτην B. V. ὁμοσάτην E. 16. ἀλλήλων] ἀλλήλων A. V. E. 17. κινδύνων] Haec vox in prioribus edit. [et A. B. V. E.] deest, quam ex Procopio revocavi. Küst.

impeditus cubito, ut aiunt, prorsus succrescere pergebat, usque ad illam calamitatem, quae domum eius evertit. Καταπίονα. Pingula. Καταπλήγες. Metu percussus. His autem factis adversarios metus percellere coepit. Καταπλήξ. Assidue percussus. Theopompus: Sed Lucina quidem, quamquam eam mulieres parturientes obtundunt assidue, tamen veniam ipsis dat. Καταπληστεύω. Binis casibus aptum. Καταπλήττω. Iungitur accusativo. Κατὰ πόδα. E vestigio, ordine. Κατὰ ποδὸς βάσιν. Lento gradu: proverbium de iis dictum, qui paulatim aliquid agunt et secundum artem, non uno impetu. Καταπολεύω. Aptum genitivo. Καταπολεμῶ σε. Καταπολιτεύομαι.

Cum accusativo. At καταπολιτεύω σοι, cum dativo. Καταποντωθῆναι. Periclitari. Καταπορευθέντω. De exulibus, quibus potestas in patriam redeundi facta. Polybius: Quae recuperari non poterat, nisi exulibus patriae restitulis. Καταπορευθῶ. Aptum genitivo. Κατὰ ποσόν. Saepius. Καταπότης. Guttur. Καταπραγματεύω et καταπραγματεύομαι. Cum genitivo. Καταπρησθῆ. Comburetur. Cum edixisset Cyrus, ut vitis comburetur. Καταπροήσεται. Prodet. Iuristurandi, quod sanctissimum apud Christianos habetur, religione fidem suam astrinxerunt, nunquam se invicem deserturos esse, etiamsi extremum vitae periculum subeundum foret.

Καταπροΐεμαι. αἰτιατικῆ.

Καταπροΐζεται. καταφρονήσαι, καταπροδῶσαι. οἶον προΐκα ἐκφύγοι.

Οὗτοι καταπροΐξη, μὰ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτο δρωῶν.

Ἀριστοφάνης.

Οὗτοι, μὰ τὸ θεῶ, σὺ καταπροΐξη λέγουσα ταυτί.

Ἄντι τοῦ καταγελάσῃ μου χωρὶς ζημίας. προΐκα γὰρ ἔλεγον τὴν ζημίαν. Ἡρόδοτος. Οἱ γὰρ δὴ ἐμέ γε ὡς δὲ λωβησάμενος καταπροΐζεται.

Καταπροΐζεται. ἢ πρὸ ἄντι τῆς παρὰ. προΐκνεῖσθαι. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ ἴζεσθαι, ὃ ἔστι δωρεάν τινα λαβεῖν. Ἀρχιλόχος.

Ἐμεῦ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροΐζεται.

Ἡρωδιανὸς δὲ ἐν Ἐπιμερισμοῖς παρὰ τὸ ἴσω φησί. καὶ Ἀρχιλόχος.

Προτείνω χεῖρα καὶ προΐσσομαι.

Καταπροΐξη. τουτέστιν, οὐ μὴ καταφρονήσεις. πεποίηται δὲ παρὰ τὴν προΐκα· οἶον, οὐ δωρεάν μου ἐγχανῆ.

Καταπροθυμοῦμαι. αἰτιατικῆ.

Κατὰ πρόσκλισιν. κατ' ἑτεροβάρειαν, ἢ ἑτερομέρειαν.

Καταπτύω σου. γενικῆ.

Καταπύγους. κιναιδούς.

Καταπύγων. κατασελαίνων.

Καταπύγων. ὁ λάγνης. * * ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀλφίτων οὕτως λεγομένων ἰχθύων, ὅτι ἔπονται κατ' οὐδράν. ἢ γενικῆ δὲ καταπύγωνος· καὶ καταπύγωνα ἢ αἰτιατικῆ καὶ αἱ ἄλλαι πτώσεις εὐρηται. εὐρηται καὶ τὸ θηλυκὸν καταπύγων. καὶ ἢ πρῶξις καταπυγοσύνη, τουτέστιν ἢ μιλαλία.

1. Om. vulg. 3. Legendum ἐκφύγοι. Cum edd. Photius. 4. Οὗτοι καταπροΐξη . . . δρωῶν] Aristoph. Vesp. 1406. (1357.) Ἀπόλλω] Ἀπόλλωνα A. B. V. E. Med. Mox ταυτὸ (sic * V.) δρωῶν A. ταῦτα δρωῶν B. V. E. Dedit τοῦτο: ταῦτα Edd. 6. Post Ἀριστοφάνης quod extabat καὶ αὐθις, omiserunt A. B. V. E. 7. Οὗτοι, μὰ τὸ θεῶ] Aristoph. Thesmoph. 573. τὸ θεῶ] τὸν Ἀπόλλω E. 9. ἄντι τοῦ καταγελάσῃ et quae sequuntur usque ad προΐσσομαι praebuit Schol. Aristoph. Equ. 433. ubi καταγελάσῃ cum E. 10. καὶ post ἔλεγον omisi cum B. V. E. Schol. Aristoph. Ἡρόδοτος III, 156. 11. λωβησάμενος] λωβησάμενος B. V. E. 12. Καταπροΐζεται] Lemma cum sola Med. delendum: quamquam hinc demum observatio tum Glossae Herod. III, 156. tum Etym. M. p. 689. proficiscitur. Sed Schol. Arist. omnia continui. ἄντι τοῦ] ἄντι τῆς A. V. E. cum Gl. Herod. et Schol. Aristoph. 13. προΐκνεῖσθαι] παρὰ τὸ προΐκνεῖσθαι e Gl. Herodoti. sub uncis tamen, dedit Gaisf. παρὰ τὸ ἰκνεῖσθαι Etym. M. Sed utriusque grammaticus locus sic resarciendus ope Gudiani p. 481. παρὰ τὸ προΐκνεῖσθαι τοῦ γάμου. Mox idem Etym. M. docet ineptam librorum scripturam hunc in modum esse castigandam: τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ ἴζεσθαι δωρεάν τ. λ. 14. δωρεάν τι Glossa Herod. Ἀρχιλόχος fr. XXVIII. Apparet hanc Archilochi sententiam nihil ad verbi notationem conferre; meritoque praetermisit Schol. Arist., ubi Herodoti locus haud apud eum consilio proponitur. 15. Ἐδ' ἐμεῦ certalium docti reponerunt ex Etym. et Gl. Herodoti. V. Pierson. in Moer. p. 275. 16. Ἡρωδιανὸς] ὃ δὲ Ἡρ. omissis ἐν Ἐπιμερισμοῖς Etym. 17. φησί omissio Etym. ὡς Ἀρχ. ὡς καὶ Ἀρχ. Glossa.
1. προΐσσομαι] Ex Suida emendandus Etymologus, apud quem male scribitur: προτείνω χεῖρα, προΐσσομαι. Sed recte noster: Προτείνω χεῖρα καὶ προΐσσομαι. Quomodo et corrigendus Schol. Homeri Odyss. p. 352. Προΐκη, μεταίτη, παρὰ τὸ ἰκνεῖσθαι καὶ προσαιτεῖν. Ἀρχιλόχος. Προτείνω χεῖρα, προΐσσομαι. [Novissima frustra quaeras in ed. Butt.] Noli dubitare quin Suidae lectio verissima sit. Vertendum utique: Manum porrigo, et stipem peto. Toup. Nihil vidit Toupius, cuius aures impune reaserunt προτείνω καὶ προΐσσομαι. Etym. M. cum καὶ neglexerit, liber autem Taur. apud Peyron. in Etym. p. 1014. medius praetermissis legat, ἴσω, ἢ γουν προτείνω τὴν χεῖρα: numquid reponere dubitet, παρὰ τὸ ἴσω. καὶ Ἀρχιλόχος (φησί) προΐσσομαι, ἢ γουν προτείνω τὴν χεῖρα? Praeterea suspicamus quaedam intercidisse, quae referrentur ad explicationem vocis obscurae ἴσω. 2. Καταπροΐξη. τουτέστιν, οὐ μὴ καταφρ.] Haec ipsa verba sunt Schol. Aristoph. Cf. Lex. Rhett. p. 275. καταφρονήσης V. Mox praestat δωρεάν μοι. 5. 7. Om. vulg. Gaisf. clam Καταπτύω subiecit Glossae Καταπροθυμοῦμαι. 6. Κατὰ πρόσκλισιν] Sic ex MSS. Paris. [cum Lex. Bachm. p. 271.] rescripsi. Priores enim edidit. [et V. Phot.] male habent κατὰ πρόσκλισιν, per ἢ. Küst. Pertinet gl. ad Pauli Ep. I. Tim. 5, 21. Vid. Alberti Gloss. Gr. p. 158. et in Mesych. Zonaras p. 1152. Κατὰ πρόσκλισιν. κατὰ χάριν, κατὰ προσωπολήψιαν. 7. ἑτερομέρειαν] ὁμοιομέρειαν E. 10. Glossa suspecta. καταπύγων Photius. 11. λάγνης] λάγνης dedit cum A. et Photio. Mox quaedam per lacunam sunt hausta. 12. ἀλφίτων] Lexe ἀλφιστῶν. Vide Athen. VII. p. 281. Küst. Sic Photius: cum libris Lex. Bachm. p. 270. Nempe significatur Sophronis vox, καταπυγοτέραν ἀλφιστῶν: vide vel Etym. M. v. Ἀλφιστής. 13. καταπύγωνος] καταπύγωνος et καταπύγωνα Photius et Lex. Bachm., probante Lobeck. in Phryn. p. 195. Vide potissimum Etym. M. p. 512. et Eust. in Il. φ'. p. 1228. 14. αἰτιατικῆ] ἢ αἰτιατικῆ A. E. Photius. ἄλλαι] αἱ ἄλλαι A. Photius. Accedit Lex. Bachm. 15. καταπυγοσύνη V. E. Cf. v. Ἀντιμάχου καταπυγοσύνης.

Καταπροΐεμαι. Iungitur accusativo. Καταπροΐζεται. Contemnet, prodet, quasi impune feret. Aristophanes: Nequaquam, per Apollinem, factum hoc impune feret. Item: Nequaquam, per Deas, dictum hoc impune feret. προΐκα enim multam vocant. Herodotus: Haud enim impune me tam indignè tractaverit. In hoc verbo praepositio πρὸ posita pro παρὰ: ut pendeat ab ἰκνεῖσθαι. sed alii repetunt ab verbo ἴζεσθαι, quod mendicorum est assidentium, ut stipem quandam accipiant. Archilochus: Ille sane non impune feret. Herodianus vero in Epimerismis ab ἴσω deducit: προΐσσομαι. Archilochus: stipem peto. Καταπροΐξη. Impune contemnes.

deductum est a notione dotis; quasi diceret comicus: Haud gratis me deridebis. Καταπροθυμοῦμαι. Aptum accusativo. Κατὰ πρόσκλισιν. Dicitur de pondere, quod in alteram partem vergit. Καταπτύω. Aptum genitivo. Καταπύγους. Cinnedos. Καταπύγων. Libidini venerae indulgens. Καταπύγων. Libidinosus. [Et alphestis libidiniosior:] translatione ducta ab alphestis piscibus ita vocatis, quod a cauda se invicem sequuntur. genitivus est καπύγωνος, accusativus καταπύγωνα, et sic reliqui casus. extat etiam femininum ἢ καταπύγων. ipsa res vocatur καταπυγοσύνη, id est nefanda libido.

Καταπυγωνέστερον, μαλακώτερον, πορ-
νικώτερον.

Οὐκέτι δόξει

τι ἄλλο καταπυγωνέστερον εἶναι.

Κατάπτυστον. εὐτελής, μισητόν. Τὸ δὲ δ
ταραντινίδιον λεπτόν τε ὄν καὶ ἀσθενές, ἐπεὶ μόνον
ἐτάθη, κατὰ ἀπορρήγνυται. ἢ δὲ περιαλεῖ, καὶ
φῆσιν· ὡς κατὰπτυστόν τε καὶ ἐπιρρήγνυται ῥάκος,
οὐδὲ εἰς ταύτην μοι τὴν χροσίαν ἐπιτήθειον ἐγένον.
καὶ ῥίψασα αὐτὸ ξίφει αὐτὴν διεχρήσαστο.

Καταπυγνθάνομαί. γενικῆ.

Κατὰ πύστιν. Ναῦται δὲ τινες κατὰ πύστιν
ἐγχώριοι ἦσαντες, οὐκ ἐδύναντο κεκρυμμένον ἀνι-
χνεῦσαι· ἀπεκέρνυτο γάρ. κατὰ πύστιν οὖν,
κατὰ φήμην.

Κατὰ ῥάβδον ἔφρασε. κατεῤῥαψώθησεν, ἢ
κατὰ στίχον διῆλθεν.

Καταῤῥαθυμῶ. γενικῆ καὶ αἰτιατικῆ.

Καταῤῥάκται. πέτραι ἐν τῷ Ἴστρω ποτα-
μῷ, ἔρους τρόπον τινὰ ὑπὸ τῷ ῥέσματι ἐπὶ παντός 20 ἀντὶ τοῦ ἐσπάραξεν, ἔξεσε.]

τοῦ πλάτους ὑποπεφουκότος· οἷς ἅπασιν ὁ ποταμὸς
ἐμπίπτων μετὰ μεγίστου πατάγου ἀνακόπτεται,
καὶ καχλάζων περι ταῖς πέτραις, ἔπειτα ὑπερφερό-
μενος ἐλιγμούς τε καὶ παλιρροίας καὶ χαρῦβδεις,
κυκλονόμενου τοῦ ῥεσματος, ἀποτελεῖ· καὶ τὸ σύμ-
παν ὁ ποταμὸς κατὰ ταῦτα τὰ χωρία οὐ πολὺ
ἀπέσκει τοῦ κατὰ Σικελίαν πορθμοῦ.

Καταῤῥακτης. εἶδος ὀρνέου θαλασσίου.

Κατὰ ρατος. κατάρως ἄξιος. Οὕτω μὲν οὖν
10 ὁ κατάρως συνήθως τὸν ἄνθρωπον ἐκήλει.

Καταῤῥαψωδήσει. φλυαρήσει.

Καταργῶ. αἰτιατικῆ.

Κατάρδων. χέων ὑποσχέσεις, καὶ καταβρέ-
χων ἡμᾶς τοῖς ἐπαίνοις ὡς φησὶ. Ἀριστοφάνης.
15 οὐκ ἀπατῶν, οὐδέ τισι μισθοῦς διδοῦς, ἵνα αὐτὸν
ἐπαινέσωσιν.

Οὔτε κατάρδων, ἀλλὰ τὰ βέλτεστα διδάσκων.

[Κατὰ ῥέθρος. μέλος.

Ἡ ἐπι καλὸν ἄμυξε κατὰ ῥέθρος Ἀφρογένεια.

3. Οὐκέτι δόξει τι ἄλλο καταπυ.] Locus hic apud Aristoph. Lysistr. 777. recte sic legitur et distinguitur: Οὐκ ἐτι δόξει Ὅρνιον
οὐδ' ὅτιοῦν καταπυγωνέστερον εἶναι. Küst. 4. τι ἄλλο] τι ἄλλο τι Α. ἄλλο τι V. E. 5. Τὸ δὲ ταραντινίδιον λεπτόν τι ὄν
καὶ ἀσθ.] Pars huius fragmenti repetitur infra v. Ταραντινίδιον. Erat autem Tarantulidum genus vestis subtile et pellucidum,
sic appellatum a Tarentinis, qui eo uti solebant, ut docet Iul. Pollux. Küst. Vid. Eust. in Dionys. 378. et in Hipp. Aristaeonē
p. 559. sq. Sed locum quamvis exquisitum serius accessisse significat ordo litterarum. Ceterum haec narratio quo spectet,
Gaisf. demonstravit allato Plutarcho Lucull. 18. p. 503. B. 10. αὐτὴν] ἑαυτὴν Α. V. 11. Om. vulg. 12. Κατὰ
πύστιν] Vide poetae locum in Γραῦς. Hemst. V. Blomf. gloss. in S. Th. 54. post Abresch. Diluc. Thuc. p. 138. 14. ἀπεκέρ-
νυτο] ἀποκέρνυτο V. 16. Κατὰ ῥάβδον ἔφρασε] Rhapsodi olim virgam vel baculum laureum manu tenentes carmina
tam aliorum poetarum, tum praecipue Homeri recitare solebant: de quo more legendus est Salmasius in Solinum p. 609, 610.
Hinc ergo apparet, quare Suidas hoc loco κατὰ ῥάβδον ἔφρασε exponat κατεῤῥαψώθησεν. Küst. 18. Καταῤῥαθυμῶ]
Dion. Hal. p. 171. Tourp. MS. καὶ om. *V. 19. Καταῤῥάκται] Elegans hoc fragmentum de cataractis Istri ex scriptore
aliquo deperdito. Eunapio fortasse vel Menandro historico, a Suida depromptum esse puto. Küst. Attigit Valesius in Am-
mian. XXII, 15, 9.

1. οἷς] οἷς Α. B. E. *V. ποταμὸς] ποτε V. 3. καχλάζων] καχλάζων dedi cum A. Vide Valck. in Hipp. 1210. et qui de
verbo καχλάζω non addubitavit Pierson. in Moer. p. 215. Mox in περὶ Gronovius notat: „pro παρὰ ut solet in MS.” 8. Κα-
ταῤῥάκτης] Καταῤῥακτης probavit cum A. B. E. *V. Vid. Albert. in Hesych. Afferunt in v. Ἡμερῶν ἰστία. 11. Καταῤῥαψω-
δήσει] Pholius. Καταῤῥαψωδεῖ. φλυαρεῖ Zon. p. 1174. Cf. Gudian. p. 306. 12. Superiori gl. praeposuit Gaisf., post v. Κα-
ταῤῥδων collocavit *V. Om. vulg. 13. Κατάρδων. χέων ὑποσχέσεις] Aristoph. Acharn. 656. φῆσιν δ' ἡμᾶς πολλὰ διδάξειν
ἀγάθ', ὅς ε' εὐδαίμονας εἶναι, οὐ θωπεύων οὐδ' ὑποτέλων μισθοῦς οὐτ' ἐξαπατῶντων, οὔτε πανουργῶν οὔτε κατάρδων, ἀλλὰ
τὰ βέλτεστα διδάσκων. Vide ibi Schol., cuius verba Suidas hic descripsit. Küst. Schol. καταῤῥδων. Mox inde petendum fuit ἡμᾶς:
ἡμᾶς libri praeter *V. 14. Ἀριστοφάνης inseruit Gaisf. cum A. V. Opinor tamen id loco fuisse motum, cum lectores ascripsis-
sent novissimis Οὔτε κατάρδων . . . διδάσκων, quae quidem vereor ut germana sint. Deinde οὐκ ἀπατῶν pertinent ad lemma οἱ
θωπεύων, quae subsequuntur ad οὐδ' ὑποτέλων. 18. μέλος om. B. E. et sola Med. Ineptam glossam cum versu Anthol. Pal.
VII, 218. nescio quis confecit ex v. Ἀμύξεις. Accedit ut *V. cui debetur ἢ pro ἧς repositum, ordine glossarum perturbatiore
(Καταῤῥησις· Καταῤῥαψῶ· Καταῤῥορεύω· Κατὰ ῥοῦν· Κατὰ ῥέθρος) articuli huius etiam originem arguat adulterinam.

Καταπυγωνέστερον. Effeminalis, in venerem proclivius.
Non amplius videbitur ulla avis esse libidiniosior. Κατά-
πτυστον. Abominandum, odio prosequendum. Ταραντινί-
διον autem, cum esset tenue et infirmum, cumprimis ten-
deretur, ruptum est. illa igitur graviter dolens, abominande
(inquit) et detestande panne, ne ad hanc quidem rem utilis
mihi fuisti; coque proiecto, gladio se ipsa interfecit. Κα-
ταπυγνθάνομαί. Aptum genitivo. Κατὰ πύστιν. Ru-
more perlato. Nautae vero quidam indigenae cum ad rumo-
rem illum venissent, hominem, qui absconditus erat, inve-
niente non potuerunt. Κατὰ ῥάβδον ἔφρασε. Rhapsodi
in morem decantavit, vel singulos versus persecutus est. Κα-
ταῤῥαθυμῶ. Genitivo et accusativo iungitur. Καταῤῥά-
κται. Cataractae, rupes in Istro flumine, montis instar sub

aquae superficie enatae et totam alvei latitudinem occupantes:
in quas flumen incurrens maximo cum strepitu retunditur, in-
gentemque sonitum edens et tandem supereminens vorticibus ra-
pidis reciprocisque fluctibus Charybdis instar concitatur et ae-
stuat: adeo ut flumen illis in locis non multum a freto Siculo
differat. Καταῤῥακτης. Genus avis marinae. Κατάρρα-
τος. Execrandus. Sic igitur execrandus illi hominem deli-
nente consuevit. Καταῤῥαψωδήσει. Deblaterabit. Κα-
ταργῶ. Aptum accusativo. Κατάρδων. Aristophanes:
Neque irrigans, sed optima quaeque professus. id est, multa
et praecleara pollicens, et laudibus tanquam plantas vos irrigans.
[Ibidem οὐ θωπεύων significat] non decipiens; [et οὐδ' ὑποτέλων
μισθοῦς] non praebens mercedem, ut ipsum laudent. [Κατὰ
ῥέθρος. Ob quam Venus pulchrum corpus unguibus lanianit.]

Κατάβροχθις. κατάγνωσις.

Καταρρητορεύω.

[Καταριπύω.]

Κατὰ βροῦν. κατὰ τρόπον κατ' ἐθῆσαν. Πλή-
ρης τε γὰρ ἡ σελήνη ἐτύγχανεν οὐσα, καὶ οὐ χυλ- 5
πὸν ἦν διὰ πάσης τῆς νυκτὸς κατιέναι κατὰ βροῦν.

Καταρώμαι. αἰτιατικῆ. Οἱ καταρώμενοι σε
κεκατήρηνται. δοτικῆ δέ. Οὐ γὰρ τοῖς πρώτως
ἐπαινέσασιν ἡμᾶς καταράσομαι.

Καταρτίζω. αἰτιατικῆ. τέλειω.

Καταρτύσων. παρασκευάσων, εὐτρεπίσων.
Σοφοκλῆς.

Ὡς πρὸς τι λέξων, ἢ καταρτύσων μολεῖν;
καὶ Ὀμηρος.

Κλυταιμνήστρα δόλον ἤρτυε.

Καταρχάς.

Κατάρχω σου. γενικῆ.

Κατασεῖει. αἰτιατικῆ. καταρῖττει, κατα-
βάλλει.

Κατασίνεσθαι. καταβλίπτεσθαι.

Κατασκαφεῖ. δοτικῆ.

Κατασκευάζειν. γενικῆ. Ἔθος ἦν Θράκιον
ἐν τοῖς συμποσίοις, ἵνα, ὅταν πίωσι τοῦ οἴνου οἱ
συμπόται ὅσον δύνωνται, τὸ λοιπὸν τοῦ οἴνου κα-
10 ταχέως κατὰ τῶν ἱματίων τῶν συμποτῶν ὄπερ
ἔλεγον κατασκευάζειν. οὕτω Ξενοφῶν ἐν τῷ ζ' τῆς
Κύρου Ἀναβάσεως. μέμνηται τούτου καὶ ὁ μέγας
Πλάτων ἐν τοῖς Νόμοις. καὶ ὁ μὲν Ξενοφῶν λέγει·
Ἀναστάς ὁ Σεύθης συνέπειε, καὶ συγκατεσκευάσατο
15 μετ' αὐτοῦ τὸ κέρας.

2. Καταβροχθητορεύω] Agathias p. 145. Eustath. de Ism. Amor. p. 161. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. (p. 186.) Tour. MS. Addi potuit inter alios Plutarchus. Sed praestat scriptura *V. et Med. Καταρρητορεύω. 3. Καταριπύω] Καταρρητορεύω A. καταρῖττει B. E. Καταριπύω V. καταριπύω quod nihil est nisi corruptela verbi καταριπύω, sincerum esse demonstrat ipsa gl. Καταρῖττει. Ante superiorem vocem posuit Gaisf. 4. V. Wessel. in Diod. III, 34. Cf. Schol. Luciani Ion. Trag. 50. κατὰ τρόπον confirmavit Abresch. in Hesych. v. Κατάτροπον. 5. τε γὰρ] τε om. V. 6. τῆς νυκτὸς] τῆς om. A. 7. αἰτιατικῆ] δοτικῆ. κατὰ αἰτ. δέ. οἱ π. σε π. V. omīssis δοτικῆ δέ. κατήρηνται A. B. V. Med. Locus est libri Numer. XXIV, 9. 11. Cf. v. Κατηρίσω. 12. Σοφοκλῆς Oed. Col. 71. 13. μόλοι] μολεῖν A. B. E. *V. Med. 14. Ὀμηρος Od. λ'. 439. Scribendum Κλυταιμνήστρη.

1. Hanc et seq. gl. om. vulg. Καταρχάς] Καταρχή A. Καταρχαί V. Glossa suspecta. 3. Κατασεῖει. αἰτ.] Haec a sequentibus male divulgata sunt, quoniam vel ex ordine literarum patet, una et continua serie [nempe Med. ad diversam gl. referrebat Καταρῖττει, καταβάλλει] legendum esse, Κατασεῖει. αἰτιατικῆ. καταρῖττει, καταβάλλει. Hesychius κατασεῖειν exponit ταρασσείν; et κατασεισειν, καταταράζειν. Quare et hic apud Suidam pro καταβάλλει fortasse legendum est καταταράττει. Küst. Edidit Gaisf. (qui haec unam in glossam confavit) καταρῖττει cum Photio et B. V. Med. ἐν ἀρχῇ καταράσσει E. Cf. v. Καταπέττει. αἰτιατικῆ om. Phot., hoc et καταρῖττει nescit Zon. p. 1174. „Synes. p. 77. τὸν πίτυλον κατασεισόντι. Idem Ep. p. 35. ed. Morel. Philemon in Φάσμα, ubi leg. κατασεισῶν ὑμῖν, ostentabat.” Tour. MS. 5. καταβλίπτεσθαι] Probandum καταβλίπτειν cum E. et Hesychio. 6. Om. vulg. δοτικῆ Ald. Gaisf. 7. Κατασκευάζειν Med. 9. δύνωνται] δύωνται E. et Photius. καταχέωσι] καταχέειν E. 11. οὕτω] δοτικῆ Ald. Gaisf. 12. μέμνηται — συνέπειε om. E. ὁ μέγας Πλάτων] Locus Platonis add quem Suidas respicit, extat lib. I. de Legg. p. 637. B. Σπύθαι δὲ καὶ Θράκις ἀρχαῖα παντάπασι χρωόμενοι, γυναικῆς τε καὶ ἀνδρῶν, καὶ κατὰ τῶν ἱματίων καταχέμενοι καλὸν καὶ εὐδαιμον ἐπιτηδεύμα ἐπιτηδεύειν νενομίκασι. Eundem locum Platonis adduct Athenaeus lib. X. p. 432. sed ubi liber XI. Platonis de Legibus citatur, vel ipsius Athenaei vel librarium errore, quoniam, ut diximus, locus iste libro primo Legum extat. Küst. 14. Ἀναστάς ὡς εὐθύς συνέπειε] Pessime. Rescribendum enim est ex Xenophonte, ἀναστάς ὁ Σεύθης συνέπειε. Quae autem sequuntur, nec apud Xenophontem nec Suidam satis emendata sunt, quae sic legenda puto: καὶ συγκατεσκευάσατο εἰς τοὺς μετ' αὐτοῦ τὸ κέρας. Apud Xenophontem hodie male legitur, καὶ συγκατεσκευάσατο τῷ μετ' αὐτοῦ: quo mendo etiam laborat Athenaeus lib. IV. p. 151, qui eundem locum Xenophontis ibi adduct. Küst. Perperam omnino vir doctissimus. Nec quisquam melius Hutchinsonus ad locum p. 210. Utrumque scilicet fefellit vis verbi Κατασκευάζειν. Atqui aperte Suidas: Κατασκευάζειν. γενικῆ: quod ad veram lectionem quasi manu ducit. Apud Xenoph. Exped. Cyri VII, 3, 32. ita legitur: Ἀναστάς ὁ Σεύθης συνέπειε, καὶ συγκατεσκευάσατο τῷ μετ' αὐτοῦ τὸ κέρας. Unde certissima ne offert emendatio: συγκατεσκευάσατο τῶν μετ' αὐτοῦ τὸ κέρας. Quod reliquum erat vini in convivias effudit. Quod et vidit, ut postea animadverti, Pierseus in Moerlin p. 217. Huc alludere videtur Lucian. in Symposio: Καὶ ἄμα, εἰνυγε γὰρ πίνων, ὀπόσον εἰ τοῖς λοιπὸν ἦν ἐν τῇ κόλῳ, περὶ ἡμισυ σχεδόν, κατασκευάσατο αὐτοῖν. Ita legendus iste locus. Quod reliquum erat poculo, dimidium fere, in eos effudit. Antiphanes in Aliptria apud Athenaeum III, 35. p. 125. Ἐὰν δὲ τοῦ γαστήριον ποιῆτε περιβόητον, κατασκευάσω, γῆ τὴν φιλίην Δημητρά, τὴν μεγίστην Ἀρύταιναν ἑμῶν. Plutarchus de liberorum educatione ed. Lips. 1748. Λοιστοφάνους δὲ διατάς Νεφέλας ἐξέφερε, παντοίως πᾶσαν ὑβρίν αὐτοῦ κατασκευανύοντος. Tour. Praeterea Gaisf. conferri iubet Heinsum in SIL Ital. XI, 302. εὐθύς] εὐθ... A. εὐθύς *V. Non dubitavi reponere ὁ Σεύθης. 15. τὸ μετ'] τὸ om. A. V. E. τὸ μετ' om. Photius. Qui omnes mox addunt τὸ, quod Gaisf. dedit ante κέρας. In fine addit E. ἀλλὰ καὶ ὁ μέγας Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις. Statim addit V. Κατασκευαζόμενα (Κατεσκελ. *V.). καταλελειπόμενα, ἐξησθηκότα (ἐξησθενηκότα *V.). ὁ δὲ... (sic in lacuna) κατασκευαζόμενα: in marg. κατασκευαζόμενα δὲ ὁ ἐξιστώς. Item Photius cum Lex. Bachm. p. 271. Κατασκευαζόμενα. λελεπτυσμένα, ἐξησθενηκότα. Sed haec idoneam tenent sedem infra post v. Κατεσκελίξε, unde sunt repetita.

Κατάβροχθις. Condemnatio. Καταρρητορεύω. Κατὰ βροῦν. Secundo flumine, recta via. Nam et luna erat plena, nec difficile erat per totam noctem secundo flumine descendere. Καταρώμαι. Accusativo iungitur: Qui te execrantur, ipsi execrationi obnoxii sunt. item dativo: Haud enim execrabor eos, qui nos primum laudarunt. Καταρτίζω. Accusativo iungitur: perficio. Καταρτύσων. Instruendum, paraturus. Sophocles: Cuius rei nuntiandae vel expediendae gratia eum ire vis? Et Homerus: Clytaemnestra dolum instruxit. Κατάρχω. Aptum ge-

nitivo. Κατασεῖει. Accusativo iungitur: concutit, prosternit. Κατασίνεσθαι. Laedere. Κατασκαφεῖ. Dativus. Κατασκευάζειν. Genitivo iungitur. Mos Thracum erat in convivis, ut postquam convivae tantum vini bibissent, quantum potuissent, vini reliquias in compositorum vestes effunderent; quod dicebant κατασκευάζειν. sic Xenophon libro VII. de Exped. Cyri. Huius moris meminit etiam magnum Plato in Legibus. Xenophontis verba sunt haec: Cum autem surrexisset Seuthes, simul edidit corneum poculum, et reliquum vini in compositorum vestes effudit.

Κατασκευάζειν. παρὰ Ἀριστοτέλει τὸ καθύλου δεικνύναι, ἀλλὰ μὴ ἀναιρεῖν τὸ τιθέμενον, μάλιστα γὰρ κατασκευάζειν ἐπὶ τοῦ καταφατικῶς τιθεμένου λέγεται. Ἀδικώτατον δὲ καὶ κακοπρα-
γμονέστατον περὶ τὰς τῶν φίλων κατασκευάς.

Κατασκηνώ. αἰτιατικῇ.

Κατασκήψαντος. ἐμπροσθέντος.

Κατασκιδναμένη. κατασκορπιζομένη.

κατὰ Κατασκιρωτῶ. γενικῇ.

Κατασκηθροπῶ. γενικῇ.

Κατὰ σκοπόν. κατὰ τὸ προκείμενον, δέον.

Κατασοβαρεύομαι. γενικῇ.

Κατασοβεῖται. καταδιώκεται. Καὶ Κατασοβήσονται, καταδιωχθήσονται.

Κατασοφισθεῖσα. χλευασθεῖσα.

Κατασοφισθόμεθα. αἰτιατικῇ τετρασόμεθα, μηχανῇ τινι κωλύσομεν. Κατασοφιστεύω δὲ γενικῇ.

Κατασπάζομαι. αἰτιατικῇ.

Κατασπᾶν. ἰδίως ἐπὶ τῶν θηλαζόντων βρεφῶν 20 Ἐσδρίανγος ὑπὲρ πάντων καταστάς ἔλεξεν ὧδε.

τοῦτο λέγεται. παρὰ τὸ ἐπισπᾶν καὶ ἐφέλκειν τὸ γάλα.

Κατασπαταλῶ. αἰτιατικῇ.

Κατασπέρχων. σπουδάζων.

δ Κατασπεύσαντα. κακῶς βουλευθέντα, ἐχθρὰ βουλευσάμενον. Αἴτιον δὲ τούτων Ἐδφήμιον, οἷα εἰς πολιτείαν καὶ εἰς βασιλείαν κατασπεύσαντα, καὶ τοῖς τυραννοῦσι συμφραζάμενον.

Κατασπείρας. ἀρχὴν κακῶν παρασχών. τὸ 10 γὰρ σπείρας ἐπὶ πλήθους κακῶν τακτέον.

Ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις.

Σοφοκλῆς.

Κατασπείρω. τὸ φρενῶ. γενικῇ.

Κατὰ σπουδῆν. μετὰ συντεταμένης προθυμίας. Εἰποῦσα ταῦτα ἐδόκει κατὰ σπουδῆν ἐδθλὸν Λιβάνου τοῦ ὄρους ἀναδραμεῖν.

Κατασπώμενος. καθελκόμενος.

Καταστάζω. γενικῇ.

Καταστάς. προβληθεῖς, προχειρισθεῖς. Ὁ δὲ

- δ. καταφατικῶς] καταφατικῶ B. E. 4. Ἀδικώτατον δὲ καὶ κακοπραγμονέστατον περὶ τὰς τῶν φ.] Ut ex brevi hoc et lacero fragmento sensus aliquis elicatur, existimo pro φίλων legendum esse φιλοσόφων. Videntur enim verba haec intelligenda esse de homine quodam contentioso et maligno, qui axiomata et sententias philosophorum identidem vellicare et carpere solebat. Küst. 5. περὶ τὰς — κατασκευάς] αἰ περὶ τὰ — κατασκευάς E. Unde Hermannus sagaciter eliciebat, αἰ περίτια τ. φ. κατασκευάς: quod sequendum opinaret, si maior esset istius codicis auctoritas. Accedit ut significatio lemmatis (velut καὶ Κατασκευῆ) intercidere, quo sententia referretur. Itaque proprietatem vocis (v. Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 579.) spectantibus facile talis interpretatio subnascatur: nullis maleficiis aut sceleribus abstinuisse, si familiares essent ornandi. Nunc proprium nomen recondi videtur. Ceterum locus Diodori fragm. Vauc. p. 123. sic, ut puto, redintegrandus: καὶ περὶ [φανῶς τούς] χάρακας καὶ τὰς κατασκευάς ἐνέπηρε. 6. 9. Om. vulg. 8. σκορπιζομένη Photius et Lex. Bachm. Hesychius vero: Κατασκιδναμένης. κατασκορπιζομένης. 10. Κατασκηθροπῶ cum duabus gl. seqq. om. sola Med. Κατασκηθροπῶν vulg. 11. δέον] Ὀπιωρ καὶ δέον. 12. Κατασοβαρεύομαι] Laertius in Diog. VI. 24. Iosephus B. I. p. 219. Toz. MS. Accedit Menander Exc. Legg. p. 429. γενικῇ] ὁριστικῇ E. γενικῇ in marg. 15. Subiungit Hesychius τετρασόμεθα. 16. Κατασοφισθόμεθα] Ad Exod. I, 10. rettulit Suicerus. αἰτιατικῇ om. Photius. 17. δὲ om. * V. 19. Om. vulg. 20. Κατασπᾶν. ἰδίως ἐπὶ τῶν θηλ. βρ.] Ex Schol. Aristoph. Eqn. 715. Κατάσπη E. 1. λέγεται] γίνεται B. E. κατασπᾶν λέγουσι καὶ ἐφέλκειν τὸ γάλα Schol. 3. Κατασπαταλῶ] Amos VI, 4. et alios afferunt intpp. Hesychii. 4. Κατασπέρχων] Aristoph. Ach. 1187. 6. Αἴτιον δὲ] αἴτιον γὰρ V. Haec cum apud scriptores rerum ecclesiasticarum frustra quaerantur, crediderim ad Priscum esse referenda. τούτων Ἐδφήμιον] τούτου ἐφ' ἡμῖν E. 8. συμφραζάμενον] συμφραζάμενον A. B. V. E. 9 Κατασπείρας] Ex Schol. Sophocles in Aiacis versum mox allatum 1005. ubi legitur ἡ τὸ σπείρας. 14. μετὰ συντεταμένης προθυμίας] Sic recte legitur in Paris. A. Reliqui vero MSS. ut et editt. omnes, quae nostram praecesserant, corrupte exhibent μετὰ συντετριμμένης προθυμίας. Küst. ἐπιτεταμένης E marg. 16. τούς ὄρους * V. καταδραμεῖν] ἀναδραμεῖν A. V. Cl. v. Βρύξι. 18. Om. vulg. Post v. Καταστάς reponunt * V. et Med. 19. V. Blomf. gloss. Persa. 300. Ὁ δὲ Ἐσδρίανγος] Idem locus repetitur in v. Ἐσδρίανγος, ubi sub anem ἔλεξε τάδε.

Κατασκευάζειν. Apud Aristotelem significat aliquid generaliter demonstrare, non autem confutare id quod ab altero affirmatur. nam praecipue κατασκευάζειν pertinet ad certam affirmationem. Instatissimum et maxime malignum in machinabimus*. Κατασκηνώ. Aptum accusativo. Κατασκήψαντος. Cum impetu delati. Κατασκιδναμένη. Dissipata. Κατασκιρωτῶ. Genitivo iungitur. item Κατασκηθροπῶ. Κατὰ σκοπόν. Secundum propositum, prout decet. Κατασοβαρεύομαι. Genitivo iungitur. Κατασοβεῖται. Abigitur. Et Κατασοβήσονται, abigentur. Κατασοφισθεῖσα. Callide delusa. Κατασοφισθόμεθα. Accusativo iungitur: machinabimur, arte aliqua decipiemus. Κατασοφιστεύω vero genitivo iungitur. Κατασπάζομαι. Aptum accusativo. Κατασπᾶν. Proprie dicitur de infan-

Suidas Lex. Vol. II.

tibus lactentibus, quod lac ex mammis sugunt et hauriunt. Κατασπαταλῶ. Aptum accusativo. Κατασπέρχων. Festinans. Κατασπεύσαντα. Qui male consuluit, sive inimicum consilium dedit. Horum auctorem dicebant τούτων Ἐδφήμιον, quod malo consilio rempublicam et regnum circumvenisset et tyrannis sese adiunxisset. Κατασπείρας. Qui malorum auctor extitit: σπείρας enim de maiorum multitudine dicitur. Sophocles: Quot dolorum interitus tuus causa mihi extitit. Κατασπείρω. Genitivo iungitur. Κατὰ σπουδῆν. Intento studio. His dictis videbatur festinanter et recta ad montem Libanum escendere. Κατασπώμενος. Qui detrahitur. Καταστάζω. Aptum genitivo. Καταστάς. Constitutus, delectus. Esdriaugus vero omnium nomine delectus ita dixit.

Καταστασιάζεσθαι. αἰτιατικῆ. παραβλάπτεσθαι. Καταστασιάζεσθαι γὰρ ἑαυτὸν ἀπεφύγναιτο παρὰ πᾶν τὸ δίκαιον ὑπὸ τῆς συγκλήτου.

Κατάστασις. ἔοικεν ἢ κατάστασις ἀργύριον εἶναι, ὅπερ οἱ κατασταθέντες ἵππεις ἐλάμβανον ἐκ τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῇ καταστάσει. οὕτω Λυσίας. ἀλλὰ καὶ Εὐπολὶς φησιν·

Οὐκ ἐσωφρόνησας, ὃ πρεσβῦτα, τὴν κατάστασιν

τῆνδε λαμβάνων ἄφνω, πρὶν καὶ μαθεῖν τὴν ἵππικὴν.

ἀπεδίδοτο δὲ τὸ ἀργύριον ὑπὸ τῶν ἵππευσάντων, ὅτε ἀντ' αὐτῶν ἕτεροι καθίσταντο. ἀπήτουν δὲ αὐτὸ οἱ φύλαρχοι.

Καταστάτης. Σοφοκλῆς·

Ἄλλ' ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτην δόμων.

ἀντὶ τοῦ εὐτρεπιστήν.

Καταστέλλω. αἰτιατικῆ· καταπραῦνω.

Καταστενάζω. γενικῆ.

Κατάστυπον πέδον. ἀντὶ τοῦ μεθ' ἱκετηριῶν ἀφηγοῦ.

Ἔοικεν ἢ κατέστυψας πέδον.

Στέρματα ἔλεγον καὶ τὰ ἔρια.

Ἦσι στέρματα ξήνας ἐπέκλωσαν θεῶ.

Καταστείλας. ἀντὶ τοῦ κατασιγιάσας. Ὁ δὲ τῇ χειρὶ καταστείλας τὸν θόρυβον αὐτῶν ἔφη.

Καταστήσονται. ἀποδείξουσιν. Ὅπως φύλαρχον τοῖς Ὀμηρίταις καταστήσονται τοῦτον.

Καταστολή. ἢ στολή.

Κατὰ στόμα. κατὰ τὴν ἀρχὴν· μεταφορικῶς.

Καταστοχάζεται. γενικῆ· κατὰ σκοποῦ βλέπει, κατὰ σκοποῦ βάλλει.

Καταστράπτω. γενικῆ.

[Καταστρατεύω. γενικῆ.]

Καταστρατηγῶ. αἰτιατικῆ.

[Καταστρατοπεδεύω. γενικῆ.]

Καταστρέφω. αἰτιατικῆ. καὶ **Καταστρέψαντες,** τελευτήσαντες.

Καταστρηγιῶ. γενικῆ.

1. παραβλάπτεσθαι om. edd. ante Gaisf., firmant A. V. 2. Καταστασιάζεσθαι] Locus Diodori Exc. Legati. T. II. p. 681, 40. ἑαυτῶν] ἑαυτὸν B. V. E. et Diod. 5. Κατάστασις. ἔοικεν] Haec, et quae sequuntur ex Harpocratiōne descriptae sunt. Küst. Consentit Photius. 6. οἱ κατασταθέντες] κατασταθέντες οἱ A. 7. Λυσίας pro Manith. p. 146, 10. (574. Rsk.) 11. ἄφνω] ἀφ' οὗ E. 13. ἱππευσάντων] ἱππευόντων E pr. 16. Σοφοκλῆς Electr. 72. 19. 20. Om. vulg. καταπραῖνω ne ex *V. quidem enotatum.
1. Κατάστυπον πέδον] Ex Sophocli Oedip. Colon. 467. Sed notandum est apud Sophoclem pro κατάστυπον πέδον hodie legi κατέστυψας πέδον: quae lectionum diversitas a Scholiasta etiam observata est. Verba Sophoclis loco laudato haec sunt: Θοῦ νῦν καθαροὺν τῶνδε διαμόνων, ἐφ' ἧς τὸ πρῶτον ἴκου καὶ κατέστυψας πέδον. Scholiasta locum illum sic exponit: Κατέστυψας. κατεβάτευσας, ἀπὸ τοῦ στεῖψω. γράφεται καὶ κατάστυπον, ἦγον μεθ' ἱκετηριῶν ἀφηγοῦ. Ἄλλως. Κατάστυπον. καθιέτευσον, μετὰ ἱκετηριῶν ἀφικου. ἐὰν δὲ γράφηται κατέστυψας, οἷον κατεβάτευσας, ὃ καὶ πιθανώτερον. δι' αὐτὸ γὰρ τοῦτο καλεῖονσιν αὐτῷ καθαίρεσθαι, δι' εἰς ἄβατον ἐπέβη τόπον τοῦ ἱεροῦ τῶν Σεμῶν. Scholiastae igitur verisimillius videtur Sophoclem scripsisse κατέστυψας, eamque lectionem prae altera probat et amplectitur: quae et nobis verior videtur, propter rationem, quam Scholiasta hoc loco reddit. Küst. Καταστρεφον *V. ἀντὶ τοῦ — ἀφηγοῦ om. A. 3. καὶ καταστέψας] κατέστυψας V. Id cum libris quibusdam Soph. recepi. 4. στέρματα δὲ] δὲ om. A. B. V. E. Observatio Schol. Soph. Oed. Col. 475. 5. Ἦσι στέρματα] Euripid. Orest. 12. 6. Καταστείλας] Restituenda haec vox auctori vitae Homeri p. 361. ed. Gale, ubi male καταγγέλλοντα pro καταστέλλοντα. Act. XIX, 34. Vid. v. Ὀιδήκος. Toup. MS. 8. Locus, opinor, petitus ab Exc. Legationum. 9. Ὀμηρίταις] ὁμορίταις E. καταστήσονται] καταστήσονται Gaisf. cum A. B. E. *V. 10. Glossa sacra: vide vel Suicerum. 11. Κατὰ στόμα] II. ο. 389. Eadem Photius et Hesychius. 13. Sic Photius ex eoque refingendus Hesychius; sed x. στόχου βάλλει Lex. Bachm. p. 271. 14. 15. 17. Om. vulg. Sed Καταστράπτω. αἰτιατικῆ Med. Cui favet Plutarch. Timol. 28. κατήστραπτε τὰς ὄψεις. Incertam tamen fidem harum glossarum reddidit *V. Καταστρατεύω subliensis glossae Καταστρέφω, Καταστρατοπεδεύω autem glossae Καταστρηγιῶ. Illud quidem dici debuit Καταστρατεύομαι, verbo autem καταστρατοπεδεύω mireris genitivum ascribi. 16. Καταστρατηγῶ] V. Wessel. in Diod. XI, 43. . . 19. τελευτήσαντες addidit Aldus, agnoscit Photius. 20. Καταστρηγιῶ] Pauli I. Ep. Tim. 5, 11. Portus. Vid. Suiceri Thes. Eccl.

Καταστασιάζεσθαι. Factionibus et seditionibus premi: aptum accusativo. Nunc praeter omne ius se factione Senatibus opprimi contendebat. **Κατάστασις.** Catastasis apparet esse pecunia, quam ex aerario accipiebant, qui in equitum numerum ascisciebantur, ad rem ornandam. sic Lysias; accedit Eupolis: Peccasti, senex, equestre qui stipendium repente capias, antequam artem equestrem didiceris. Hanc vero pecuniam, postquam equo publico mereri desiderant, phylarchis repetentibus reddebant, cum in ipsorum locum alii substituerentur. **Καταστάτης.** Instaurator. Sophocles: Iure hereditario dominum et familiae instauratorem. **Καταστέλλω.** Deprimo: aptum accusativo. **Καταστενάζω.** Aptum genitivo. **Κατάστυπον πέδον.** Id est, cum ramis supph-

cibus lana velatis accede. [Alii legunt κατέστυψας:] Ad quas primum accessisti, quarumque nemus supplex adisti. **Στέρματα** lanae etiam vocabant. Cui Dea lanis carminatis fatalis fila duxit. **Καταστείλας.** Qui compeacuit. Ille vero cum tumultum manu sedasset, dixit. **Καταστήσονται.** Designabunt. Ut hunc Homeritis phylarchum constituent. **Καταστολή.** Amictus. **Κατὰ στόμα.** In principio. metaphorice. **Καταστοχάζεται.** Genitivo iungitur: ad scopum collimat, scopum petit. **Καταστράπτω.** Aptum genitivo. [item Καταστρατεύω.] **Καταστρατηγῶ.** Accusativo iungitur. [Καταστρατοπεδεύω. Aptum genitivo.] **Καταστρέφω.** Accusativo iungitur. Et **Καταστρέψαντες,** qui vitam finierunt. **Καταστρηγιῶ.** Genitivo iungitur.

Καταστροφή. τέλος.
 Καταστοιχειῶ. γενικῇ.
 Κατὰ σφέας. καθ' ἑαυτούς.
 Κατασχεδιάσω. γενικῇ. καταφλυαρῆσω,
 ψεύσομαι. Ἐγὼ δὲ φρουρᾶς μείζωνος δόμοι, εἰ δὲ
 κατασχεδιάσω τοῦ Θεοῦ. Ἰωσήπος.
 Κατάσχη. αιτιατικῇ. ἀδύνατον. Καὶ οὐ
 κατασχὼν τῆς χαρᾶς, παρελύθη τὸν τόνον
 ἀθρόον τοῦ σώματος.
 Κατὰ σχολήν. ἀντὶ τοῦ μόλις, ἢ ἀπορητί.
 Κατὰ σχολὴν παρὰ τάνδρῶς ἐξελεῖν μόνη.
 Κατάτασις. ἢ ἐπειξις, ἢ σφοδρότης. Ὁ δὲ τού-
 τος συλλαβῶν αἰκίζεται λόγῳ πάσῃ καὶ κατατάσει.
 Καταταχῆσαι. προσφθῆσαι. Μῆτε κατατα-
 χῆσαι δυναμένην.
 Καταταχῆσωκ. τῷ τάχει ὑπερβαλῶν. Πο-
 λύβιος. Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ὠρησεν ὡς καταταχῆ-

σαν, καταπροτερούμενος δὲ τῶν ἐπιβατικῶν (ἀντὶ
 τοῦ νικώμενος) ἐγένετο ὑποχείριος.
 Κατατάχος.
 Καταταχόμενοι. Κατεπειγόμενοι. Κατα-
 ταχόμενοι δὲ ὑπὸ τοῦ καιροῦ ἤναγκάσθησαν ὑπο-
 μένειν τὸν ἐπίπλον.
 Κατατεθήπεσαν. κατεθανύμασαν, ἐξεπλί-
 γησαν.
 Κατατέλεα. παρὰ Ἡροδότῃ τὰ ἀναλώματα,
 10 καὶ τὰ συνέδρια τῶν ἐν ἀρχαῖς, καὶ τὸ συντελεῖν
 εἰς τάγμα.
 Κατατεμῶ σε τοῖς ἵππευσιν ἐς καττύματα. 267
 Καττύματα δὲ ἐστὶ δέρματ' αἰνα ἰσχυρὰ καὶ σκλη-
 ρά, ἅπερ τοῖς σανδαλλοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμα-
 15 σιν ὑποβάλλεται.
 Κατατείνας ἐρω. ἀντὶ τοῦ μακρὸν λόγον
 διεξελεύσομαι. Πολιτείας δευτέρῃ. Διὸ κατατείνας

1. Hanc et seq. glossam, vulg. omissam, transponit Gaisf. 2. Καταστοιχειῶ *V. Neutrum sitis munitum. 3. Κατὰ σφέας] II. p. 366. 5. Ἐγὼ δὲ φρουρᾶς] Haec sunt verba Iosephi lib. III. de Bello Iud. (8,9.) p. 854. ut Pearsonus observavit. Küst. Locus integer extat in v. Ἰωσήπος. 7. αιτιατικῇ addunt A. B. E. Καὶ οὐ κατ.] Locus Nili Eremitae in Narrat. p. 106. Καὶ οὐ κατασχὼν τῆς χαρᾶς παρελύθη ἀθρόως τὸν τόνον τοῦ σώματος· καὶ καταπεσὼν ἀγαθῆς κείμην χαμαί, τεθῆναι τοῖς πολλοῖς νομισθεῖς. Nostra sententia quondam repetebatur in v. Οὐ κατασχὼν: unde colligitur ἀθρόον post παρελύθη collocandum fuisse. Küsterus ibi haec observavit: „Henr. Stephanus Schediasm. VI, 1. testatur se historicum quendam Graecum ineditum habuisse (caius nomen in codice suo, fugiente prima littera, fuerit ΗΛΟΥ), apud quem hunc ipsum locum Suidas repperit. Addit ibidem litteram illam fugientem sibi visam fuisse Γ: in quo vir doctissimus fallit. Nomen enim scriptoris illius, qui post id tempus in lucem prodit, est Νεῖλος.” 10. ἢ ἀπορη.] καὶ ἀπορη. A. ἢ tenet Schol. Rav. Aristoph. πρῶτος καὶ λάθρα· οὕτως Ἀριστοφάνης Photius. 11. Versus Aristoph. Eccles. 48. 12. Κατάτασις] L. κατάτασις, et sic litterarum ordo postulat. Vid. v. Κατατείνας. Philo II. p. 599. κατάτασις ὅλης τῆς ψυχῆς. Restituenda vox κατάτασις Platoni apud Etymol. M. v. Ἐξεπλίγηται, et sic Sylburg. Vid. v. Ἀύμη, ubi recte legitur κατατάσει, quomodo confeceram. Dion. Hal. Ant. p. 455. Est autem ex Aeliano opinor: id quod liquet quodammodo ex Suida in v. Στρεβλούμενος. Tour. I. p. 321. Κατάτασις. Vid. in v. Ἀύμη. Hemst. ησα

- Κατάτασις firmavit V. ubi mox ἐπειξις. 14. Καταταχῆσαι] Καταχῆσαι E. Μῆτε καταταχῆσαι] Polyb. p. 281. idem p. 774. οὐ δυναμένος καταταχῆσαι, et p. 1065. οὔτε καταταχῆσαι δυνατόν. et p. 148. Tour. MS. Polybio tribuit Valckonarius. In fine δυναμένη E. 16. ὑπερβαλῶν Edd. Πολύβιος. Τὸ μὲν οὖν πρ.] Locum hunc Suidas mutilavit, qui apud ipsum Polybium I, 47. recte sic legitur: Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ὠρησεν ὡς καταταχῆσαν· τῇ δὲ τοῦ πληρώματος κατασκευῇ καταλαμβάνομενος, τέλος ἐπιστρέψας ἤναγκάσθη συμβαλεῖν τοῖς πολεμίοις. καταπροτερούμενος δὲ τοῖς ἐπιβατικοῖς διὰ τε το πλῆθος καὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀνδρῶν ἐγένετο τοῖς ἐχθροῖς ὑποχείριος. Küst. 17. καταταχῆσαν] ὡς καταταχῆσαν A. V. 1. ἐπιβατικῶν E. ἀντὶ τοῦ νικώμενος] Haec verba, quae spectant ad interpretationem v. καταπροτερούμενος, leguntur in MSS. et odd. post ἐπιβατικῶν. Qui sub finem loci ea coniecit, Gaisfordus immemor fuit vel v. Ἀπεδίελλα. Similis accidit perturbatio in v. Ἀντέρας. 3. Κατατάχος] ταχῆως addit E. 4. κατεπειγόμενοι, vulg. omissum, agnoscunt etiam A. B. V. E. Καταταχόμενοι] Diodor. Sic. XIV, 72. p. 698. Tour. MS. Polybio, quae Casauboni fuit sententia, locus ascriptus inter Fr. gramm. 86. 5. μένειν] ὑπομένειν dedi cum A. *V. 7. κατεθανύμασαν Hesychiis, cui reddenda gl. Κατατεθήπεσαι pro Κατατεθήπειν. 9. Κατατέλεα] Sic legitur in MSS. Paris. [et V.] At priora eddit. minus recte exhibent κατατέλεα. Küst. Praeferat Henr. Steph. Ind. Thesauri. Mirus error, ductus ille e Glossis Herod. I, 103. ἀναλώματα] ἀνηλώματα V. 12. Κατατεμῶ σε τοῖς ἵππ. ἐς καττ.] Dicitio Aristoph. Acharn. 300. eademque repetuntur infra v. Καττύμα. Küst. Non dubito quin haec in vaserint ex v. Καττύμα. 13. ἐστι] εἰσι E. 16. ἐρω om. V. Id significat alteram glossam fuisse oblitteratam, quam Photius servavit: Κατατείνας. συντείνας. 17. Πολιτείας II. p. 358. D. „Pro διεξελεύσομαι Schol. MS. Paris. ad p. 367. B. habet διεξέρχομαι.” Gaisf.

Καταστροφή. Finis. Καταστοιχειῶ. Aptum genitivo. Κατὰ σφέας. Per se. Κατασχεδιάσω. Genitivo iungitur: contra aliquem debitorabo, mentiar. Iosephus: Ego vero artiore custodia dignus sum, si contra Deum mentiar. Κατάσχη. Sabiancivus absolutus, aptus accusativo. Cum autem gaudium continere non possem, nervi toto corpore subito resoluti sunt. Κατὰ σχολήν. Aegro. vel sine strepitu. Sola sine strepitu ab eiro egradi. Κατάτασις. Acceleratio, contentio. Ille vero hos comprehensos omni suppliciorum genere foede laceravit. Καταταχῆσαι. Celeritate antevertere. Cum neque celeritate posset antevertere. Καταταχῆσων. Celeritate superatu-

rus. Polybius: Primo igitur celeritate navigandi erumpere tentavit: sed cum a milite classiario vinceretur, in hostium potestatem redactus est. Κατατάχος. Καταταχόμενοι. Qui celeritate opprimuntur. Cum tempus eos oppressisset, hostium adventum expectare coacti sunt. Κατατεθήπεσαν. Admirati sunt, obstupuerunt. Κατατέλεα. Apud Herodotum ita vocantur sumptus; item magistratum consensus; et ordini alicui ascriptum esse. Κατατεμῶ σε τοῖς ἵππ. Dissecandum te in soleas equitibus dabo. Καττύματα sunt frustra corii durioris, quae sandaliis reliquisque calceis sublici solent. Κατατείνας ἐρω. Prolixa ratione utar. Sic [Plato] de Republica lib. II. [Et Κατατείνόμενος, tormentis crucia-

ἐρω. — Ὁ δὲ στρεβλούμενος καὶ κατατεινόμενος τάληθῆ λέγει. καὶ αἰθίς· Καὶ κατατεινόμενω ταῖς στρέβλαις ὑπὲρ τοῦ κατειπεῖν τοὺς συνεγνωκότας. οἱ δὲ ἐμπρίσαντες τοὺς δδόντας, τοῦ εἶσαι τῷ τυράνῳ γεγόνασι κρείττους.

Κατατεινόνσαν. μακρότητα παρέχουσαν. Χαλεπὸν ἔδοξεν εἶναι χώραν ἀμειψαμένοις, ἔρημόν τε καὶ χρόνον πολλοῦ ὀδὸν κατατεινόνσαν ἔνασι.

Κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀψευδεῖν. Ἔοικε νόμος περὶ ἀνίων κείσθαι, δς κελεύει ἀψευδεῖν ἐν τῇ ἀγορᾷ. 10 Θεόφραστος γοῦν ἐν τοῖς περὶ νόμων φησὶ δυοῖν τούτων ἐπιμελεῖσθαι δεῖν τοὺς ἀγορανόμους, τῆς τε ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐδοκίμασας καὶ τοῦ ἀψευδεῖν μὴ μόνον τοὺς πεπρασκόντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀνουμένους.

Κατατίθημι. δοτικῆ.

Κατατιλῆ.

Ἡ κατατιλῆ τῶν ἑκαταίων, κνκλλοῖσι χοροῖσιν ὑπάδων.

κατετίλησε γὰρ τῶν τῆς ἑκάτης μυστηρίων. τοῦτο δὲ εἰς Κινησίαν τὸν διθυραμβοποιὸν ἀποσπάπτει· οὗτος γὰρ ἕδων κατετίλησε τῆς ἑκάτης. ἢ ὅτι εἰς-ἤνεγκε δρᾶμα, καὶ κατετίλησεν αὐτῆς· ἢ ἐπειδὴ ἠρυνθίασε ποίημα γράψας εἰς ἑκάτην.

[ἢ τοὺς μισθοὺς τῶν ποιητῶν ῥήτωρ ὦν εἰς ἀποτροπῆς.]

Κατὰ τὸ καρτερόν. ἀντὶ τοῦ ἰσχυροῦς. Ἀριστοφάνης·

Καὶ ναυσὶ καὶ πεζοῖσι, κατὰ τὸ καρτερόν.

Κατὰ τὸ καρτερόν. ἀντὶ τοῦ καρτεροῦς. Καὶ δὴ συμβίβας ἐμάχετο κατὰ τὸ καρτερόν· οὐχ ἥττον τε ἔσχε τῷ πολέμῳ.

Κατατολμῶ. γενικῆ.

15 Κατατομή. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους· Καὶ καθήμενος ὑποκάτω ὑπὸ τῇ κατατομῇ. καὶ Φιλόχορος· Καὶ ἐπέγραψεν ἐπὶ τὴν κατατομήν τῆς πέτρας.

1. Excidit lemma Κατατεινόμενος. Sequitur Aelliani locus temere decerptus, quem integrum praestat v. *Στρεβλούμενος*. 2. Καὶ κατατεινόμενω ταῖς στρ.] Legendum potius puto: Καὶ κατατεινόμενοι ταῖς στρέβλαις, ὑπὲρ τοῦ κατειπεῖν τοὺς συνεγνωκότας, ἐμπρίσαντες. *Küst.* Edit. Mediolan. [sola] κατατεινόμενω ταῖς στρέβλαις. *Recie.* Nam de uno aique altero hic agi videtur. Numerus autem dualis saepius fraudi fuit viris eruditiss, de quo nos ad *Suidam* v. *Ἐναίσιμος*. Ceterum vocem κατατεινόμενος usurpat *Demosthenes* in *Olympiod.* p. 692. Καὶ ὁ ἀνδρῶπις κατατεινόμενος ὑπὸ τῆς βεσάνου προσωμολόγησε καὶ τὰς ἐβδωμάχοντα μὲν εἰληφῆναι, Κόνωνος ὑπελόμενος. *Τουρ.* III. p. 107. Adde *Nicias* in *Antig. Caryn.* p. 29. Sed probabilius κατετίλησε μὲν οὖν *Hemsterhansius*. 4. ἐμπρίσαντες.] *Priores* edit. (et E.) habent ἐμπρήσαντες, per ἦ, sed male. Vera enim lectio est ἐμπρίσαντες, quam non solum *MSS.* *Pariss.* confirmant, sed etiam ipse *Suidas* supra v. *Ἐμπρίσαντες*, ubi pars fragmenti huius reperitur. *Küst.* 7. Χαλεπὸν ἔδοξεν εἶναι χώραν ἀμειψ.] Haec sunt verba *Procopii* lib. I. de *Bello Pers.* c. 20. *Küst.* ἔδοξεν V. 9. Κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀψευδεῖν εἰσκει. νόμος π.] *Lege* et distingue, Κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀψευδεῖν. εἰσκειν ὁ νόμος περὶ ἀνίων κείσθαι. Vide *Harpocrationem*, ex quo *Suidas* sua descripsit. *Consule* etiam *Petit.* de *Legg. Att.* p. 401. *Küst.* 10. κείται.] κείσθαι reposuit *Gaisf.* ex *Harpocratione* sive *Photio*. Mox δς κελεύει... ἀγορᾷ confata videntur ex *Hyperidis* loco, quem *Harpocratio* praemisit. 11. ἐν om. *Ald.* Mox post φησὶ οὐλο distinguebant edd. 12. δοτικῆ. 15. Κατατίθημι.] *Om.* vulg. Κατατίθημι E. Illud firmat *Lex. de Synt.* p. 151. 17. Ἡ κατατιλῆ.] *Aristophanis* *Ran.* 359. Quae sequuntur sumpta sunt e *Schollis* in *Aristophanem* longe diversis ab his quae nunc habemus.
4. δρᾶμα.] Post h. v. lacunula in A. δρᾶμα τον (την *V.) καὶ V. αὐτῆν.] αὐτῆς A. In his quoque laet corruptela. 5. ἠρυνθίασε.] Quid voce hac corrupta facias? Porius legendum putabat *ἠρυνθίασε*: sed quomodo vox illa sensui loci huius accommodari queat non video. Omnino gravius quoddam mendum in locum hunc irrepsit, quod absque ope mellorum codicum haud facile quis sanet. *Küst.* οὐχ ἠρυνθίασε sic *Toupius* MS. Cum vocē ἀποτροπῆς subiciant A. B. V. E. *Med.* Κατατιλῆ τῶν τῆς ἑκάτης μυστηρίων, primum non dubito quin illa τῶν... μυστηρίων ad superiora sint retrahenda, deinde tali fere coniectura licet aliquam efficere sententiam, ἢ ἐπειδὴ κατετίλησε τῶν τῆς ἑκάτης μυστηρίων, ποιήματα. *Hermannus* coniecit *ἠρυνθίασε*. *Lepidissima* tamen existeret interpretatio, si quidem *Schol.* traderet *Cinesiae* fabulam explosam fuisse, quando deam videretur stercoreibus quasi foedasse. 6. Versus *Ranarum* 360. aut inducendus, ut ab lectoribus invecus, qui versus poetarum frequenter in *Suida* praeter usum glossarum locupletare studuerint, aut alteri versus sublungendus, id quod propter communem *Cinesiae* irrisionem possis praeferre. 9. *Ἀριστοφάνης* *Acharn.* 598. (622.) 11. ἰσχυρῶς καὶ καρτερῶς.] *ἰσχυρῶς* καὶ om. A. B. V. E. 12. οὐχ ἥττον τε cum parum concinne sint posita, opinabar hanc fere *Eunapii*, et forte, dictionem olim extitisse: Καὶ δὴ... καρτερόν· ὁ δὲ *Χαριέτιων* ἀντίσχε τῷ πολέμῳ. 14. Κατατολμῶ. γεν. om. vulg. Rariora huius structurae exempla praebet *Wessel.* in *Diod.* III, 3. 15. Κατατομή.] Ex *Harpocratione*. Cf. *Lex. Rhet.* p. 270. 16. Καὶ καθήμενος.] *διαθέμενος* E. ὑποκάτω.] κατὰ *Harpocr.* et *Photius*. 17. *Φιλόχορος* ed. *Sieb.* p. 62.

us.] Ille vero tormentis cruciatus et laceratus vera fatetur. Et alibi: At illi cum tormentis subicerentur, ut conscios indicarent, dentibus infrendentes cruciatibus cogi non poterunt, ut tyranno parerent. Κατατεινόνσαν. Prolixam. Molestum iis esse videbatur, postquam in aliam regionem pervenissent, per solitudines longum iter facere. Κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀψ. In foro ne mentuntur. Videtur lex de rebus venalibus lata esse, quae in foro fidem praestare iubeat. Theophrastus quidem in libris de Legibus scribit, Agoranomis duas has res curae esse debere, ut et omnia decenter et ordine in foro fiant, et ut tam emptores quam venditores a mendacio

abstineant. Κατατίθημι. Aptum dativo. Κατατιλῆ. Aut qui conspurcat *Hecataea*. choris cyclicis succinens. Conspurcavit enim *Hecates* mysteria. *Cinesiam* poemam dithyrambicum hic exagitat *Aristophanes*, qui *Hecaten* conspurcavit, vel in fabula, quam edidit, vel poemate contra eam scripto. Κατὰ τὸ καρτερόν. Fortiter. *Aristophanes*: Et navibus et pedibus, totis prorsus viribus. Κατὰ τὸ καρτερόν *Strenue*. Et manus cum hoste conserens strenue pugnavit, neque deteriore condicione rem in proelio gessit. Κατατομή. *Hyperides* in oratione contra *Demosthenem*: Et sedens infra sub incisura. Et *Philochorus*: Et in ipso rupis pariete inscriptis.

Κατατοξεύω. αιτιατικῆ.
 Κατὰ τὸ πρὸς Ῥωμαίους ἔχθος Λιβύων καὶ
 Γαλατῶν Ῥωμαίων συνισταμένων.
 Κατατωθαίζω. αιτιατικῆ.
 Κατατραυματίζω σε.
 Κατατρεχόντων. ληζομένων, πορθούν-
 των. Τῶν δὲ Οὐννων τὰς Ῥωμαϊκὰς πόλεις κα-
 τατρεχόντων, πολλὰς παραστήσασθαι πόλεις. —
 Καὶ πᾶσαν τὴν πόλιν πυρπολοῦντας καταδρα-
 μεῖν.
 Κατατρέχω. ἐπὶ μὲν ἀψύχων, γενικῆ. Κα-
 τατρέχω νεβρῶν. ἐπὶ δὲ ἀψύχων, αιτιατικῆ. Κα-
 τατρέχει Αἴγυπτον, ληίζεται Συρίαν.
 Κατατρίψειν. καταδωπανήσειν, χρονεῖν.
 Οὐ γὰρ ἐδόκει αὐτῷ τὸν ἐν Τυρῆνιᾳ πόλεμον ἀτε-
 λῆ καταλείποντι περὶ τῶν ἐκείνη πόλεων πραγμα-

τεύσθαι, δεδοικότε μὴ κατατρίψειεν ἅπαντα τὸν
 τῆς ἀρχῆς χρόνον οὐ πολὺν ὄντα, περὶ τὰς ἐλάτ-
 τους ἀσχολούμενος πράξεις.

Κατατροπούμαι. αιτιατικῆ.
 Κατατροφή. καταφυγή.
 Ἄλλ' ἐρῶ· οὐ γὰρ ἔχω κατατροφήν.
 ἀντὶ τοῦ ἀποφυγῆν τοῦ μὴ εἰπεῖν.
 Κατατροφῶ. γενικῆ.
 Κατατρούχειν. ἔλαττον πιέζειν. Οὐκ ἔστιν
 10 ἀνδρῶν κατατρούχειν ἑαυτοὺς μερίμναις ταῖς κινδύ-
 νους οὐκ ἐχούσαις.
 Καταυγάζω.
 Καταυθαδίζω. γενικῆ.
 Καταυλούμενοι. αιτιατικῆ· χλευαζόμενοι.
 15 Ἀφρηρέθησαν δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν τειχῶν, γελώ-
 μενοι τε καὶ καταυλούμενοι.

1. Unum Κατατοξεύω Hesychius. Om. vulg. Siletur *V. Is glossarum ordinem hunc instituit: Κατατοξεύω· Κατὰ τὸ πρὸς Ῥωμ.· Κατατρέχω· Κατατραυματίζω· Κατατρεχόντων. 3. Ῥωμαίων] Vel delenda est vox ista, vel, ut Porto videtur, scribendum est κατὰ Ῥωμαίων. Küst. Illud probandum. 5. Κατατραυματίζω] Vox Herod. Thuc. Polyb. 7. Οὐννων] Οὐννων A. E. *V. 11. Κατατρέχω] Eadem observatio Etym. Gud. p. 591. et in Boisson. Anecd. T. II. p. 361. Contra Lex. de Synt. p. 152. Κατέδραμον. ἐπὶ βλάβης, γενικῆ. Κατατρέχων E. item infra; qui mox νεβρῶν. Schol. in Soph. Al. 103. κατατρέχει τοῦ Ὀδυσσεύς. Athenaeus p. 1. Tour. MS. 12. V. Wessel. in Diod. II, 44. 15. Οὐ γὰρ ἐδόκει αὐτῷ τὸν ἐν Τυρῆνιᾳ πόλ.] Fragmentum hoc Polybio tribuit Valesius. Küst. 16. ἐν ἐκείνη] ἐν om. A. B. E. *V. Med. ἐν ut videtur Küst. addidit.
4. Om. vulg. Vocem Schollastis haud ignotam tetigimus in v. Ἀλέξανδρος p. 201, 7. Vide Schol. Aesch. Prom. ἀ. 351. Peras. 41. 6. Κατατροφή. καταφυγή] Cave credas lector κατατροφή unquam significare posse καταφυγή: sed ita statuendum est, vocem posteriorem esse prioris emendationem, non vero interpretationem. Cum enim doctus aliquis librarius animadvertisset, Suidam locum hunc excerptisse ex scriptore aliquo, in quo pro καταφυγή mendose exaratum erat κατατροφή, veram lectionem ad marginem codicis sui annotavit, quae postea in textum irrepit. Simili modo Suidas interpolatus est supra v. Θέλει, ut lectorem ibi monuimus. Sed interpolationis huius longe plura apud Hesychium reperiantur exempla, ex quibus invitante hic occasione pauca tantum in medium proferam. Ἐξέλεν, ἔβαλεν, ἔλαβεν. Hic mendum latet in voce ἔλαβεν: cuius loco cum doctus aliquis librarius vidisset legendum esse ἔβαλεν, emendationem illam ad marginem notavit, quae postea in textum irrepit, manente tamen lectione vitiosa. Hesychius suo loco: Ζέλλειν, βάλλειν. Unde apparet ἔβαλεν veram esse interpretationem vocis ἔλελεν. Ἐξουετησίας: ἐξ εὐδαιμονίας. Ἐξ εὐηγησίας: ἐξ εὐδαιμονίας. Hic ἐξ εὐηγησίας est emendatio τοῦ ἐξουετησίας, quod corruptum est. Hesychius suo loco: Εὐηγησία, εὐαρχία. εἰ μὲν θεσπύς, παρὰ τὸ εὐ ηἰγίσθαι· εἰ δὲ φιλῶς, εὐδαιμονία. Θαρνεύει, ὀχλεύει, ὀχρεῖ. Hic ὀχλεύει est a manu correctoris, qui vocem praecedentem ὀχλεύει corruptam esse videbat. Οὐκ ἔξωροι: οὐκ ἄκαιροι, οὐκ ἄκληροι. Mendo laborat ἄκληροι, cuius emendatio est ἄκαιροι. Küst. Quod de hoc loco statuendum censuit vir doctissimus, nauci non est. Eandem tamen cantilenam canit infra ad v. Ὀρακιάσας. Lamberinus Bos [Animadv. ad Scr. Gr. p. 162.] malebat, Κατατροπή. καταφυγή. Perperam uterque. Repono, Κατατροφή. καταφυγή. Respexit noster ad Sophoclis Oedip. Col. 218. Tour. I. p. 321. Error scriptoris extra controversiam positus; sed causam tamen erroris aegre licet assequi, cum nulla huiusmodi labes sit e codd. Sophoclis conaigata. Malim igitur novissima lectorum incuriae tribuere: quibus demptis superest glossa Κατατροφή. καταφυγή. Nimirum καταφυγή citerioris aevi scriptoribus fuit *secessus* vel *amositas*: v. Wyttenb. in Eunap. p. 88. 6. καταφυγή] κατὰ τὴν φυγὴν καταφυγή V. qui mox κατατροφῶ et ἀποφυγῆν. 8. Om. vulg. Κατατροφῶ, κατασπαταλῶ Hesychius. 9. ἔλαττον πιέζειν] Scribendum puto, βλάπτειν, πιέζειν, vel simile quid. Lectio enim vulgata manifesto mendo laborat. Küst. Reponendum sine dubio: Κατατρούχειν: ἔλαττον, πιέζειν. Quo quidem verbo, ut alios taceam, utitur Polybius III. p. 384. Βουλόμενος ἅμα μὲν ἀφωρισμένου πλήθους ἔλαττον ἀεὶ τοὺς ὑπερναντίους: *Adversarios atterere et diminuere*. Tour. I. p. 322. 11. οὐκ ἀμτε ἔχουσαις om. V. 12. Καταυγάζω transponit *V. post Καταυλούμενοι. 13. Om. vulg. Sed dicendum erat Καταυθαδίζομαι cum Menandro Exc. Legg. p. 407. Ceterum v. Albert. in Hesych. v. Καταυγάσας. 14. αιτιατικῆ perperam irrepit.

Κατατοξεύω. Aptum accusativo. Κατὰ τὸ πρὸς Ῥωμ. Cum Afri et Galli ob odium in Romanos seditionem aduersus eos mouissent. Κατατωθαίζω. Accusativo iungitur. Κατατραυματίζω. Aptum accusativo. Κατατρεχόντων. IncurSIONibus vastantium, populantium. Cum autem Hunni ditionem Romanam incurSIONibus occuparent, nullas urbes eos in potestatem suam redegisset. † Et impressione facta totam urbem igne vastasse. Κατατρέχω. Cum de animatis dicitur, genitivum asciscit, ut Hispanulos incurso. cum vero de inanimatis, accusativum; ut: Aegyptum incurSIONibus vastat, Syriam populatur. Κατατρίψειν. Tempus consumpturum esse. Non enim

consultum ipsi videbatur bellum infectum in Etruria relinquere, et circa urbes istius regionis occupari, dum metuit, ne totum imperii sui tempus, quod breue erat, in negotiis minoris momenti consumeret. Κατατροπούμαι. Aptum accusativo. Κατατροφή. Effugium. Sed dicam: haud enim effugium habeo. Id est, excusare me non possum, ne dicam. Κατατροφῶ. Aptum genitivo. Κατατρούχειν. Atterere, premere. Non est viroorum, curis extra discrimen positus cruciari. Καταυγάζω. Καταυθαδίζω. Aptum genitivo. Καταυλούμενοι. Accusativo iungitur: qui irridentur. Lacedaemonis cum irratione et ludibrio muris spoliati sunt.

Κάταυχμον. Ἦν δὲ τὸ φρούριον τῷ καταύχμῳ τῆς ὑδρεύσεως ἀλωτὸν τοῖς πολεμίοις.

Καταφαγεῖν, καταπιεῖν. Φαγεῖν διαφέρει τοῦ καταφαγεῖν· φαγεῖν μὲν τὸ τάξει, καταφαγεῖν δὲ τὸ ἀθρόως, καταπιεῖν δὲ τὸ μηδὲ μασώμενον ἐσθίειν.

Καταφάναι. κατειπεῖν.

Καταφαντὸν ἢ ἀποφαντὸν. ζῆται ἐν τῷ Ἄξιωμα.

Κατάφασις. πρόδησις διὰ συγκαταθέσεως. 10

Καταφάσκει. προλέγει, ἐπινενεῖ.

Καταφιλονεικῶ. αἰτιτικῇ.

Καταφιλοσοφῶν. γενικῇ· διὰ τῆς σιγῆς νικῶν.

Καταφλυαῶ. γενικῇ.

Καταφορικῶς. σφοδρῶς.

Καταφωρᾶν. ἐλέγχειν.

Κατάφωρος. φανερός.

Καταφωτίζω. αἰτιτικῇ.

Καταφρόνησιν. ὁ Θεουκλίδης τὴν ὑπερφρόνησιν φησιν· ἐπίτασιν γὰρ ἢ κατὰ πρόθεσις σημαίνει. οἶον, οὐ δύνασθε εἰπεῖν· ὅτι διὰ τὸ ἔχειν τὰ τρία ταῦτα, οἶον ἀξύνεσιαν, μαλακίαν, ἀμέλειαν, οὐ πολемоῦμεν, ἀλλὰ διὰ τὴν καταφρόνησιν· ὁ ἔστι, διὰ τὸ ἄγαν φρονεῖν καὶ οἶον ὑπερφρονεῖν. καταφρόνησιν γὰρ τὴν ἀφροσύνην λέγει.

Καταφρονῶ. γενικῇ.

Καταφρονάττομαι. γενικῇ.

Καταχαλῶ σου. γενικῇ.

Καταχαίρων. Ἡρόδοτος· Πάρεστι δ' εἰκάζειν, εἴτε ἐνόη ταῦτα ἐποίησας, εἴτε καταχαίρων. περὶ Λημιρήτου.

Καταχέω σου. γενικῇ.

15 Κατὰ χειρᾶς. ἐδικύλως.

Κατὰ χειρὸς ὕδωρ λέγουσιν, οὐ κατὰ χειρῶν, οὐδ' ἐπὶ χειρᾶς, οὐδὲ ἄλλως πως. καὶ τὸ ῥᾶστον πάντων καὶ ἐδχερέστατον, κατὰ χειρὸς ὕδωρ καλοῦσιν. οὕτω Τηλεκλείδης ἐν Ἄμφικτύοσιν·

1. Ἦν δὲ τὸ φρούριον τῷ καταύχμῳ τῆς ὑδρεύσεως ἀλ.] Haec Suidas mala fide excerpit ex Theophylacto Simocatta, apud quem lib. V. c. 4. locus iste sic legitur: Ἐχρωτάτον γὰρ τὸ ἄστν, καὶ ὑπὸ τῆς ἐριδος περιγουρούμενον, καὶ ἥμισα τοῖς πολεμίοις ἀλωτὸν, τῷ καταύχμῳ τῆς ὑδρεύσεως πεφυκὸς πρὸς πολιορκίαν ἀπρόσιτον. Hinc apparet longe aliam esse loci huius sensum, quam quem Suidae verba praeferunt. Küst. 3. Φαγεῖν — τὸ ἀθρόως] Ex Schol. Ven. Aristoph. Pac. 5. unde principium sic instantandum videtur, Καταφαγεῖν, καταπιεῖν, φαγεῖν διαφέρει, cum Schol. praebeat, ἄλλο φαγεῖν καὶ ἄλλο καταφαγεῖν καὶ ἄλλο καταπιεῖν. 4. γὰρ τὸ] Om. E. Equidem γὰρ omisi cum A. B. 5. καὶ τὸ μῆ] τὸ μῆτε A. καὶ om. E. καὶ τὸ μῆτε B. V. τὸ μῆδὲ Gaisf. cum Schol. Veneto. μασώμενον] μασώμενον A. V. 8. Iure vulg. om., post v. Κατάφασις dedit *V. 10. πρόδησις] Ante scriptum erat [ut in Lex. Bachm. p. 272.] πρόδησις: culus loco substituiti πρόδησις, quod in MSS. [et Photio] reperitur. Küst. Haud acio an πρόδησις retinendum sit, quod enunciatum vel praedicamentum significatum habet in Plat. Cratyl. p. 423. E. Polit. p. 258. A. συγκαθέσεως *V. 12. Om. vulg., post gl. Καταφρονεῖω posuit *V. Vocis auctoritatem desideramus. 13. γενικῇ nesciunt Photius et Gud. p. 304. Ignorat etiam Hesychius: Καταφιλοσοφῆσαντες, διὰ τῆς σιγῆς νικῆσαντες. 15. Om. vulg., post gl. Καταφορικῶς habet *V. Post γενικῇ quae extabant, Καταφρονεῖω. αἰτιτικῇ, propter ipsum librorum dissensum expunxi. Καταφρονεῖω] καταφρονεῖ B. E. Med. Καταφωρᾶ A. et (qui gl. post Κατάφωρος ponit) *V. cum idem liber Καταφρονεῖω. αἰτ. inculcarit post Κατάφασει. 16. Καταφρονικῶς Ald. Post σφοδρῶς habent Καταφρονῶ. αἰτιτικῇ B. E. Med. 17. Καταφωρᾶν] Καταφωρᾶν E. Glossarum istarum talem ordinem instituit *V. Καταφρονεῖω. Καταφρονῶ. Καταφρονάττομαι. Καταφωρᾶν. Καταφωρῶ. Καταλαλῶ σου. γενικῇ. Καταχαίρων. 18. Κατάφωρος] Simocat. p. 113. Tour. MS. Item Plutarchus. 19. Καταφωτίζω] Om. vulg. Post h. gl. extabant auctiore Aldo, Καταφωρᾶ. ὁ αἰώνιος θάνατος, ἢ ὁ ἐν ἀνομίαις βίος καὶ παραβάσειν. ὡς τὸ Ὁ λαὸς ἐφ' ἄρῃ ἐν ἀνομίαις (v. Psalm. 48, 9.), quae non agnoscunt B. V. E. in marg. habet A., integratiora proposuerat idem Aldus in v. Διαφθορά.
1. Καταφρόνησιν. ὁ Θεουκλίδης] Haec et quae sequuntur descripta sunt ex Scholiasta Thucydides in I, 122. Küst. 4. ἀμέλειαν, μαλακίαν] μαλακίαν, ἀμέλειαν A. V. 6. ὑπερφρόνησιν λέγει. ἤγουν τὴν ἀφροσύνην] ἀφροσύνην λέγει A. B. V. 9. Καταφρονάττομαι] Vid. v. Ἄρματος. Phot. Ep. p. 78. Philemon. Apoll. Lex. p. 844. Tour. MS. Quom vide T. II. p. 222. 10. Καταχαλῶ] Om. *V. quem glossam quandam Καταλαλῶ σου. γενικῇ praebere dictum in v. Καταφωρᾶν. 11. Ἡρόδοτος VII, 239. 12. εἴτε *V. εἴτε ceteri. ἐνόη] ἐνόη B. E. Med. ἐποίησε interpolatio vulg. ex Herodoto ducta. Mox ibidem καὶ post εἴτε extabat. 13. Λημιρήτου *V. 14. Gl. post Καταχέται repetit. *V. 15. Hesychius: Κατὰ χεῖρα. ἔτοιμα, ἐδχερῆ, ἢ ὁ νῦν πρὸς χεῖρα. καὶ εἰς πολλὰ χρήσιμος οἰκέτης. In his adhibendus Plutarch. Comp. Philop. et Flam. 2. κατὰ χεῖρα τοῖνον φιλοποῖμενος μὲν ἔργα πολλά. 16. Κατὰ χειρὸς ὕδωρ] Vide quae notavimus supra in v. Ἀπὸνιτρον. Küst. V. intpp. Moeridis p. 236. 17. καὶ τὸ ῥᾶστον] τὸ δὲ ῥᾶστα B. E.

Κάταυχμον. Castellum autem propter aquae penuriam ab hostibus facile capi poterat. Καταφαγεῖν, Καταπιεῖν et Φαγεῖν sic inter se differunt, ut φαγεῖν significet modice edere, καταφαγεῖν avide devorare, καταπιεῖν autem cibum ne mansum quidem deglutire. Καταφάναι. De re affirmare. Κατάφασις. Enunciatio cum assensu. Καταφάσκει. Enunciat, annuit. Καταφιλονεικῶ. Aptum accusativo. Καταφιλοσοφῶν. Genitivo aptum: silentio vincens aliquem. Καταφλυαῶ. Aptum genitivo. Καταφορικῶς. Vehementer. Καταφωρᾶν. Convincere. Κατάφωρος. Manifestus. Καταφωτίζω. Aptum accusativo. Καταφρόνησιν. Thucydides ita vocat despicientiam: nam κατὰ

praepositio sic habet vim intendendi. sensus autem est: non potestis dicere, nos propter haec tria, insipientiam, ignaviam, negligenciam, non pugnare, sed propter nimiam confidentiam et superbiam. καταφρόνησιν enim hic vocat insipientiam. Καταφρονῶ. Cum genitivo. Καταφρονάττομαι. Cum genitivo. Καταχαλῶ σου. Cum genitivo. Καταχαίρων. Herodotus, ubi de Demarato dicit: Licet autem conticere, utrum benevolentia adductus haec fecerit, an ut insultaret. Καταχέω Genitivo iungitur. Κατὰ χεῖρας. Facile. Κατὰ χειρὸς ὕδωρ. Sic veteres, non κατὰ χειρῶν, neque ἐπὶ χειρᾶς aut alio quoquam modo. omnino quicquid omnium facillimum et maxime obvium appellabant κατὰ χειρὸς ὕδωρ. Te-

Εἰρήνη μὲν πρῶτον ἀπάντων ἦν ὥσπερ ὕδωρ
κατὰ χειρὸς.

Φέρε παῖ στέφανον· — κατὰ χειρὸς ὕδωρ
φερέτω τις.

ὁ δὲ λέγει·

Δειπνήσειν μέλλομεν, ἢ τί.

τὸ γὰρ παλαιὸν τοῖς ἐδωχουμένοις περιέκειντο στέ-
φανοι, καταπύχοντες τὸ κρανίον ὑπὸ τῆς τοῦ οἴνου
μέθης καὶ θερμῆς.

Καταχειροτονίαν. ἔθος ἦν Ἀθήνησι κατὰ 10
τῶν ἀρχόντων καὶ κατὰ τῶν συκοφαντῶν προβολῆς
ἐν τῇ δῆμῳ γίνεσθαι. εἰ δὲ τις καταχειροτονήσῃ,
οὗτος εἰσῆγέτο εἰς δικαστήριον. οὕτω Δημοσθένης
καὶ Ὑπερίδης καὶ Θεόφραστος.

Καταχειροτονῶ. γενικῆ.

Καταχεῖταιί μου ἀήρ.

Κατάχει τοῦ λαιοῦ ἐν τῇ χαλκείῳ. Ἀριστο-

φάνης. ἀντὶ τοῦ, εἰς τὸν ὀμφαλὸν τῆς ἀσπίδος, ἵνα
λαμπρότερος γένηται. εἰσὶ γὰρ τινες, οἱ ἐν ἔλαιῳ
ὀρῶντες μαντεύονται. σμήχει οὖν τὴν ἀσπίδα, κα-
ταχέων τὸ ἔλαιον ἐπὶ τῆς χαλκῆς πτυχῆς· εἶτα φαι-
δρυνθείσης αὐτῆς, ἐνοπτριζόμενος εἰς αὐτὴν λέγει·
ὀρῶ ἐν αὐτῇ γέροντα ὑπὸ δειλίας φεύγοντα, καὶ
οἶον μὴ δυνάμενον ὀρᾶν τὴν ἀσπίδα, διὰ τὴν ἔκλαμ-
ψιν. καὶ Ὀμηρος·

Ἵσσε δ' ἄμερδεν

ἀνγὴ χαλκείης κόρυθος ἀπολαμπομένης.

Εἶπες ἂν τὸν Βάκχον οὕτως ἰδεῖν διακειμενον,
τοῦ μάλιστα μᾶλλον ἢ ἄνδρῶν ἐαρινοῖς κατα-
χέεσθαι.

Καταχήνη. κατάγελως. Ἀριστοφάνης·

Δημοτικὴ γ' ἡ γνώμη, καὶ καταχήνη

ἴτων σεμνοτέρων ἔσται [πολλή] καὶ τῶν 270
σφραγίδας ἐχόντων.

1. Εἰρήνη μὲν πρῶτον πάντων] Est versus anapaesticus, quem etiam citat Athenaeus lib. VI. p. 268. ubi integrum locum Telecli-
dis refert. Küst. πάντων] ἀπάντων A. B. V. E. Photius et Athenaeus. 2. χειρὸς] χειρῶν Photius. 3. Φέρε, παῖ, στέ-
φανον] Aristoph. Av. 463. Φέρε, παῖ, στέφανον· καταχεῖσθαι Κατὰ χειρὸς ὕδωρ φερέτω ταχὺ τις. Δειπνήσειν μέλλομεν, ἢ
τί; Vide ibi Schollastam, cuius verba Suidas hic [In novissimis] descripsit. Küst. Haec in epitomen redacta sub v. Στέφανος

κονταντ. 6. Δειπνήσειν] Δειπνήσας E. Δειπνήσας B. 8. ἀπὸ τε τῆς τοῦ οἴνου μέθης καὶ θερμ.] Cum Wolfio legere malim,
ἀπὸ τε τῆς τοῦ οἴνου θερμότητος καὶ μέθης. Verba enim haec transposita videntur. Apud Schol. [et in v. Στέφανος] hodie le-
gitur, ἀπὸ τῆς τοῦ οἴνου θερμῆς. Küst. τε omissum cum A. B. V. E. In fine θερμῆς A. V. pro θερμότητος. 10. Καταχει-
ροτονίαν] Ex Harpocrate. Vide etiam infra v. Καταχειροτόνησε. Küst. Cf. Etym. M. p. 461. 11. προβολῆς B. E.
12. γίνεσθαι] τίθεσθαι Harpocr., mox εἰ δὲ τιος. 13. τὸ δικαστήριον] τὸ om. A. V. et Harpocr. Pal. 15. Om. vulg.
16. Tolerabilis scriptura, quamquam auctorem habemus incomptum. Fuit tamen cum dictionem comicam, haud difficulter il-
lam oblitteratam, agnovisse mihi videret, καταχεῖταιί μου λῆρος. Cf. v. Χάος. 17. Κατάχει τοῦ λαιοῦ] Aristoph.
Acharn. 1127. Κατάχει σὺ παῖ τοῦ λαιοῦ ἐν τῇ χαλκείῳ. Ἐνορῶ γέροντα δειλίας φευζόμενον. Vide ibi veterem enarratorem,
cuius verba Suidas hic descripsit. Küst.

2. λαμπρότερος] λαμπρότερα Schol. 5. εἰς αὐτὴν om. E. πρὸς αὐτὸν Schol. 6. καὶ om. Schol. 7. Ἐκλαμψιν Schol. 8. Ὀμη-
ρος] Homeri Il. v. 340. locus leviter prolatus: Ἵσσε δ' ἄμερδεν Ἀνγὴ χαλκείη κορύθων ἀπο λαμπομενῶν. Schol. nihil nisi
Ἵσσε δ' ἄμερδε. 10. χαλκείης E. 11. Εἶπες ἂν τὸν Βάκχον οὕτως ἰδ. — ἐαρινοῖς] Nescio quid sibi voluerit is, qui verba
haec praecedentibus adtexuit, quoniam nec apud Schollastam Aristophanis leguntur, nec ad locum hunc quicquam faciunt. Küst.
Qui sub finem neglexerat καταχεῖσθαι. εἶπες V. id probavi: nam desideratur in edita scriptura εἶπες ἂν τις. In reliquis malim
omendari: οὕτως ἰδὼν διακειμενον [δοκεῖν αὐτὸν vel δοκοῦντα] μάλιστα κτλ. Aliam viam Hermannus indicavit, quam etsi duae
potissimum rationes premere videntur, altera quod binas annotationes intervallo XVI. versuum diremptas in unam coisae minus
sit probabile, deinde quod neque καταχεῖσθαι repetitum vel minus tritum καταχεῖσθαι nec μάλιστα forte fortuna potuit Scholio-
rum in orationem irrepere: eam tamen equidem ingenio tanto dignissimam habeo. Itaque Suidam primum sic refingit: εἶπες
οὖν τὸν Λάμαρον οὕτως ἰδεῖν διακειμενον, ὥστε μάλιστα μᾶλλον ἢ ἄνδρῶν ἐαρινοῖς καταχεῖσθαι. Deinde his tanquam indicis
στοιχομυθίας usus, quae iam unius versus defecta post v. 1141. (1109.) laboret, rationem postea hunc in modum instituit redin-
tegrare: Ἀ. Α. τὴν ἀσπίδ' αἴρου καὶ βάδιζ' ὡ καὶ λαβῶν. | νῆρι· βαβαιάζ· χεῖμερια τὰ πράγματα. | ΔΙΚ. αἴρου τὸ δειπνον,
[καὶ λαβῶν τὰδ' ἤρινα·] ἄνδρα κατάχει μου· | συμποτικὰ τὰ πράγματα. 14. Vocis huius notionem unus aperuit Hesychius,
formidinem sive larvam informem, quae ad invidiam arcendam solita fuerit suspendi, tradens esse significatam: de quo multus
est Lobeckius Agtaoph. II. p. 970. sqq. Comoediam nescio cuius Καταχῆνας memoravit Inscr. Att. n. 229. Quos Hadrianus libros
Spartianus c. 16. obscurissimos auigit, eos ipsos Καταχῆνας inscriptos fuisse suo loco demonstrabimus. Ἀριστοφάνης Eccles.
658. sq. 15. δ' Ox. a Gaisf. praeteritus. 16. πολλή om. A. V. E.

Ioculides Amphictyonibus: Pax quidem primum omnium con-
stabat tanquam aqua, quae convivis ministratur. [Aristo-
phanes:] Nuc. puer, coronam affer; alius aquam manibus
lavandis ministret. ubi alius reponit: An coenaturi sumus?
ecquis aliud? olim enim convivae coronae capita cingebant,
cranium refrigerantes, ne inebriarentur, neu vino nimis inca-
lescerent. Καταχειροτονίαν. Moris erat Athe-
nis, ut magistratus et sycophantiae deferrentur ad populum,
qui suffragiis de iis statueret. quod si quis a populo damna-
tus esset, is in iudicium introducebatur. sic Demosthenes,
Hyperides, Theophrastus. Καταχειροτονῶ. Apium
genitivo. Καταχεῖταιί μου ἀήρ. Κατάχει

τοῦ λαιοῦ. Aristophanes: Infunde oleum in aereum scu-
tum. id est, in umbilicum clipei, ut splendidior fiat. sunt
enim quidam, qui oleo inspecto futura divinant. absterso igitur
clipto, oleum in aereum umbonem infundit; qui post-
quam exsplendat, in eum ut speculum intrens dicit: video in
eo senem metu fugientem, et quasi ad splendorem clipei con-
niventem. Homerus: Oculos autem perstrinxit fulgor, ab ae-
rea galea repercutus. — Dixisset aliquis Bacchi talem ha-
bitum conspicatus, flagellis magis quam vernis floribus eum
perfundit. Καταχήνη. Derisio. Aristophanes: Popularis
profecto est haec sententia, et insigniter deridebuntur, qui
gravitatem affectant et annulos gemmas ornatos gestant.

Καταχλευάζω σε. γενική δέ. Καταχλευάζοντες δὲ τῶν παρακλητικῶν λόγων οἱ στασιώδεις.

Καταχορδῶ.

Καταχορεύω. γενική.

Καταχορεψαμένῃ. καταπτύσσασι.

Καταχωνεύω. αιτιατική.

Καταχρωμαι. ἴστικῇ.

Καταχρωννύσα.

Κατάχυσμα. ζωμός, παρὰ τὸ χέσθαι· οἶον κατάχυμα.

Καταχύσματα. ἔθος ἦν Ἀθηναίων, ὅτε νεώ-
νητος οἰκέτης εἰσάγοιτο εἰς τὴν οἰκίαν, τὸν δεσπό-
την ἢ τὴν δεσποιναν ἰσχυάδων καὶ καρῶν πλήθος
καταχεῖν αὐτοῦ· ἃ καταχύσματα ἐκάλουν. φασὶ δὲ
καὶ ἐπὶ τῶν πρώτων πρεσβυόντων καὶ ἐπὶ τῶν θεω-
ρῶν τοῦτο γίνεσθαι, ὅτε πρώτον τοῦτο ἐποίουν.
Καταχύσματα. ἔθος ἦν παρ' Ἀθηναίους, τῶν
νεωνήτων δούλων τῶν πρώτων εἰσιόντων εἰς τὴν οἰ-
κίαν, ἢ ἀπλῶς τῶν ἐφ' ὧν οἰωνίσασθαι τι ἀγαθὸν
ἐβούλοντο, καὶ τοῦ νυμφίου παρὰ τὴν ἐστίαν τρα-
20

γήματα κατέχον, εἰς σημεῖον εὐετηρίας· ὡς καὶ
Θεόπομπός φησιν ἐν Ἠδονχάροι.

Θέρε δὲ τὰ καταχύσματα

ταχέως κατὰ χειρὸς τοῦ νυμφίου καὶ τῆς κόρης.

Ἐν πύννι λέγεις.

5 σόγκεται δὲ τὰ καταχύσματα ἀπὸ φοινίκων, κολ-
λόβων, τραγαλίων καὶ ἰσχυάδων καὶ καρῶν, ἅπερ
ἤρπαζον οἱ σύνδουλοι. Ἀριστοφάνης Πλουτῶ·

Ἰοῦσ' εἰσω κομίσω τὰ καταχύσματα,

ὡς περ νεωνήτοισιν ὄφθαλμοῖς ἐγώ.

Καταψαίρουσι. κινουῦνται.

Καταψευδομαρτυρησάμενος. ἀντι τοῦ,
παρασχῶν τοὺς τὰ ψευδῆ μαρτυρήσαντας. Δημο-
σθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου.

Καταψεύδομαι. γενική.

Καταψήσας. τῇ χειρὶ ὀφθαλίσας. Πολύβιος·
Τοὺς δὲ παῖδας καθ' ἓνα προσαγόμενος καὶ κατα-
ψήσας θαρρῆεῖν ἐκέλευε. καὶ Φιλόστρατος· Καὶ τὸ
καταψηῆσαι τοῦ ἵππου τὰ ὦτα καὶ τὴν χεῖρα.

Καταψηφίζεται. γενική· κατακρίνει.

1. Uberius Etym. Gud. p. 591. 3. A. 6. 7. 8. Om. vulg. Sed aliter disposuit *V. Καταχωνεύω· Καταχρωμαι· Καταχωννύσα·
Καταχορδῶ· Καταχορεύω. Praeterea Καταχρωννύσσασι Med. 5. Καταχορεψαμένῃ. καταπτ.] Ex Schol. Aristoph. Plut. 815.
9. Κατάχυσμα] Schol. Aristoph. Av. 535. ubi desunt quae subsequuntur, οὐδὲν πλέον ἢ κατάχυσμα (i. κατα-
χυμα), ὡςτε ἀπὸ τούτου καὶ τὰ καταχύσματα λέγεσθαι. Ceterum hanc observationem glossis Καταχύσματα subicit *V. 12. εἰς-
ἤγετο] εἰσάγοιτο A. B. V. E. Photius. 13. πλήθος] πλήθος om. B. inter vas. habet E. Tum καταχεῖν V. 15. ἐπὶ τῶν]
ἐπιόντων V. Unde conciliās, καὶ ἐπιόντων θεῶν. Sed τῶν ἀπὸ θεῶν Harpocr. (11.) 17. Καταχύσματα. ἔθος]
Ex Schol. Aristoph. Plut. 768. Vide etiam Harpocratonem h. v. itemque Demosthenem orat. I. contra Steph. p. 617. qui moris
huius mentionem facit his verbis: Ἄλλ' αὐτὸς μὲν οὐκ ᾔκνησε τὴν δεσποιναν γῆμαι, καὶ ἢ τὰ καταχύσματα αὐτοῦ κατέχευε τόδ',
ἢ τὰ ἐπιόντων, ταῦτα συνοικεῖν. Küst. Harum posterior pars a Schollis Arist. pendet, e superioribus quaedam epitomae Harp.
deberi videntur. Ἀθηναίους] παρ' Ἀθηναίους dedi cum B. V. E. παρ' αὐτοῖς Schol. 18. νεῶν ἢ τῶν] νεωνήτων Valckenar.
Antimadv. in Ammon. p. 124. e Schol. Aristoph. Vitium sustulerat Petavius in Themist. p. 527. τοῦ πρώτου εἰσιόντος] τῶν
πρώτως εἰσιόντων A. τῶν πρώτων εἰσιόντων V. et Schol. Aristoph. 20. καὶ τοῦ ν.] ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ν. Schol., unde mox collato
Hesychio leg. etiam περὶ τ. ἔ.
1. καταχεῖν] κατέχευον dedi cum V. Schol. Id significat orationis initium esse mendosum, ex eodem Schol. sic refingendum: πρὸς
τὸ ἔθος τὸ παρ' Ἀθηναίους· τῶν [γὰρ] νεῶν. εὐετηρίας] εὐετηρίας V. εὐπορίας Schol. 2. Ἠδονχάροι] ἐν Ἠδονχάροι A. V.
Schol. 4. τοῦ νυμφίου] τοῦ om. V. 5. Ἐν πύννι λέγεις quibus Schol. caret, germana sint an ab Aristoph. Plut. 800. fluxerint
ambiguum. 7. ἰσχυάδων] καὶ ἰσχυάδων dedi cum A. V. 9. Φέρε νῦν ante ἰοῦσ' omisi cum A. B. V. τὰ καταχύσματα] Ex-
pungendus articulus. 10. ὄφθαλμοῖς] ἀνδράσι A. V. ἐγώ om. B. *V. 11. V. Hesychius et Photius. 12. Καταψευ-
δομαρτυρησάμενος] Ex Harpocratonem. Pertinet ad Demosth. in Aphob. p. 846. 13. τὰ ψευδῆ] καταψευδῆ V. Mox
Harp. libri meliores μαρτυρήσαντας. 14. περὶ στεφάνου] κατὰ στεφάνου A. B. V. Photius et Harpocr. Καταψευδομαρτυρηθεὶς
extat in ipso I. Orat. c. Steph. initio. Cf. Taylor. in Demosth. de Cor. p. 178. Reisk. 15. Om. vulg. Καταψευδομένος *V.
καταψευδομένος τῆς ἐκείνου γλώττης Philostr. V. Soph. I, 18, 4. 16. Πολύβιος X, 18, 3. 17. καθ' ἓνα] πρὸς ἓνα B. E. pr.
18. Φιλόστρατος de Vita Apoll. II, 11. 19. καὶ post ἵππου om. A. B. V. Mox Philostr. ἢ τὴν χεῖρα. 20. γενική om. *V.
cum Hesychio et Zon. p. 1174. ubi legendum κατακρίνει.

Καταχλευάζω. Cum accusativo. item cum genitivo: *Homines vero seditiosi pacificos sermones irridebant.* Καταχορδῶ. Καταχορεύω. Aptum genitivo. Καταχορεψαμένῃ. Conspiciens. Καταχωνεύω. Aptum accusativo. Καταχρωμαι. Cum dativo. Καταχρωννύσα. Κατάχυσμα. Inusculum. ab verbo χέσθαι: quasi dicas κατάχυμα. Καταχύσματα. Mos erat Athenis, ut servus novicius cum domum primum intraret, dominus vel domina ficus vel nuces in eum effunderet: quae κατάχυσματα vocabant. Idem etiam legatis, cum primam legationem obirent, et theoria facultatum fuisse tradunt. Καταχύσματα. Mos erat apud Athenienses, ut in noviciis servos, cum domum primum ingrederentur, vel in eos omnes, de quibus boni aliquid ominari vellent, item in sponsum iuxta focum bellaria effunderent, ad indicandam rerum

omnium abundantiam: id quod Theopompus etiam *Hedychare* testatur his verbis: *Affer celeriter bellaria, eaque effunde in sponsum et sponsam. Recte dicis.* Constat autem ista catachysmata ex palmulis, collybis, bellariis, ficibus, nucibus, quae conservi diripiabant. Aristophanes *Pluto*: *Age igitur, domum nunc ingressa catachysmata noviciis velut oculis afferam.* Καταψαίρουσι. Movenentur. Καταψευδομαρτυρησάμενος. Dicitur de eo qui falsos testes produxit. Adde Demosthenem in oratione contra *Stephanum*. Καταψεύδομαι. Aptum genitivo. Καταψήσας. Qui manu demulsiit. Polybius: *Singulos vero pueros ad se adductos manu demulsiit, et bono animo esse iussit.* Et Philostratus: *Et equi aures et iugam manu permulcere.* Καταψηφίζεται. Genitivo iungitur: *condemnat.*

- Καταψήχω· τρέβω και ὀμαλλίζω.
 Καταψῶν. καταπραΰνων. Ἀριστοφάνης·
 Καθὸς καταψῶν αὐτὸν ὥσπερ πῶλλον.
 ὥσπερ πῶλον καταψῶντες ταῖς χερσὶν ὀμαλλίζοντες.
 Καταψύχω. αἰτιατικῆ.
 Καταιβάτης Ζεὺς παρ' Ἀθηναίους· παρὰ
 τὸ καταβιβάζειν τοὺς κεραυνούς. ἢ ἀπὸ τοῦ κατα-
 βαίνειν δὲ ἔρωτα τῶν γυναικῶν.
 271 "Κατ' αἴγας ἀγρίας. παροιμία λεγομένη
 ἐπὶ κατάρας· κατ' αἴγας ἀγρίας τρέπειν τὰ κακά. 10
 Καταγιγίζω. αἰτιατικῆ· τὸ βρέχω.
 Καταγιγίς. ἐπιφορὰ ἀνέμου σφοδροῦ. λέγε-
 ται δὲ καὶ ἡ ζάλη. ἢ τὰ σφοδρὰ πνεύματα κατα-
 γίδες.
 Καταγιγίσις. κατασχίσις. οἱ γὰρ ἀνατιθέν- 15
 τες τοῖς θεοῖς κατασχίζουσιν, ἵνα μὴ τις ἄρη.
 Καταιδεῖ. καταισχύνει.
 Καταιδεύω. καταπρήσω, κατακαύσω.
 Καταιδεύω πυρφόροισιν ἀετοῖς.
 Καταινέσαντος. συγκαταθεμένου. Τοῦ δὲ
 καταινέσαντος τὸ νῦν εἶναι, κατίσιν ὑπόσπονδοι.
 5 καὶ Πολύβιος· Ὀλίγοι δὲ τινες ἦσαν οἱ καταινέσαν-
 τες, οἱ δὲ πλείονες ἀντέπιπτον. λέγεται δὲ Καται-
 νοῦντες ἀντι τοῦ συγκαταθεμένοι. καὶ Σοφοκλῆς·
 Καὶ καταίνεσον,
 μήποτε προδώσειν τάσδ' ἐκῶν.
 Καταιονῶσι. βρέχουσιν, ἀντλοῦσιν, ἀλεί-
 φουσιν. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος τρόπος καμάτων λυ-
 σεως ἐκ τῶν κατὰ κεφαλῆς καταιονήσεων (ὃ ἔστι
 καταντλήσεων). αἱ γὰρ ἐμβάσεις, περιεχυμένοι
 πάντοθεν τοῖς πόροις τοῦ ὕδατος, φράττουσι τὴν
 15 τῶν ἰδρωτῶν ἔκκρισιν, καθάπερ ἂν εἴ τις ἡθμὸς
 εἰς ὕδωρ βληθεῖς.
 Καταιρεύμενος. Ὡς δὲ φεύγων καταλαμβάν-

1. Καταψήχω] Themist. p. 190. Harđ. πῶλον καταψήχειν, leg. καταπρήχειν. Dio Chrys. p. 138. Tourp. MS. Καταψήχω E. Med. In fine αἰτιατικῆ omisi cum A. B. E. *V. id debebatur Aldo. 2. Ἀριστοφάνης Pac. 74. 4. Aut legendum cum Schol. ὀμαλλίζομεν aut ὀμαλλίζουσι. 5. Om. edd. ante Gaisf., tenet *V. 6. Καταιβάτης Ζεὺς] Aristoph. Pac. 42. Τοῦτ' ἔστι τὸ τέρας οὐ Διὸς Καταιβάτου. Vide ibi veterem enarratorem, cuius verba Suidas hic descripsit. Ceterum verum est, si sensum spectes, Iovem Καταιβάτην dici παρὰ τὸ καταβιβάζειν τὸν κεραυνόν, quoniam Iuppiter fulminans sic apud Athenienses appellabatur: at si rationem etymologiae habere velis, idem falsum est. A καταβιβάζειν enim non potest deduci καταιβάτης, sed καταβιβαστής. Quare simpliciter dicendum est, Iovem Καταιβάτην dici ἢ καταβαίνειν, i. e. descendere, quod, cum fulmina coelo caderent, ipse Iuppiter descendere vulgari sermone diceretur: eodem modo, quo regem adesse dicere solemus, cum exercitus eius adest. Küst. 7. τὸν κεραυνόν] τοὺς κεραυνούς A. V. Schol. Etym. M. p. 494. 8. γυναικῶν] τῶν γυναικῶν A. V. Schol. τῶν χθονίων γυναικῶν Schol. Venet. 9. Κατ' αἴγας] Vid. Bochart. Hieros. l. p. 661, 30. Hemst. Ubertiora Hesychius; attingit Diogen. V. 49. αἴγας om. V. 10. τὰ ante κακά om. V. Significatur Philostr. Heroic. p. 711. 11. Cf. v. Αἰγίλειον et Blomf. gloss. S. Th. 63. βρέχω pro interpretatione propositum miror. 13. ἢ — καταγιγίδες om. Photius et Hesychius sive Zon. p. 1152. 15. οἱ γὰρ ἀνατιθέντες τοῖς θεοῖς] Ex Hesychio post ἀνατιθέντες addenda est vox ἱμάτια, quae incuria ἱερῶν procul dubio excidit. Vide quae diximus supra in v. Ἀγρίαινα. Küst. Ubi morem vetustum, res quae diis dedicandae essent mutilandi, ne usui humano possent amplius inservire, illustraturus tum hanc glossam attulit tum Schol. Arist. Equ. 845. Satis est post ἀνατιθέντες inseri τι cum Photio. 17. Καταιδεῖ. καταισχύνει A. B. V. E. Photius et Lex. Bachm. p. 269.

2. Versus Aristoph. Av. 1240. ἀετοῖσι librorum scripturam castigavi. 3. Καταινέσαντος] Καταινέσαντες V. συγκαταθεμένου B. „Hunc locum non intellexit interpres. Ita enim reddit: Cum autem assensu suo rem probasset, fide data et accepta in urbem redeunt. Atqui τὸ νῦν εἶναι est in praesentia. Quare locum Suidae interpretandum esse censeo: Cum vero assensum suum pro tempore dedisset, fide data et accepta in urbem redeunt. Est autem hoc fragmentum Polybio, si quid iudico, assignandum." Tourp. 5. Πολύβιος] καὶ Πολύβιος dedi cum A. V. Polybii Fr. Gramm. 12. Locus redintegrandus ex v. Ἀλογισία. 7. συγκαταθεμένοι] συγκαταθεμένοι A. V. καὶ addidi cum *V. Σοφοκλῆς Oed. Colon. 1633. 10. Καταιονῶσι] Καταιονῶσι probavi cum V. Photio et Lex. Bachm. Quicquid enim exemplorum formam καταιονεῖν ostendere videtur, id corrigendum opinor: v. Pierson. in Moer. p. 73. et Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 550. Add. Etym. M. pp. 348. 422. f. et v. Κατηνῶτο. 11. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος τρόπος καμάτων λ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Athenaei lib. l. p. 24. ut Pearsonus etiam monuit. Küst. Locus cum similibus ex Athenaeo (velut factum est in v. Ἀκίματα) lectorum opera subiunctus: quibus debetur etiam interpretatio ὃ ἔστι καταντλήσεων. τρόπος] τόπος B. E. Med. 12. κεφαλῆς] κεφαλῆ Med. κεφαλῆν A. κεφαλῶν V. κεφάλων *V. 16. βληθείη Athen. 17. Locus Herodoti VI, 29. πῆσθ' *V.

Καταψήχω. Permulceo et tero. Καταψῶν. Manu demulcens. Aristophanes: *Et ipse manu demulcens velut pullum equinum*. tanquam qui pullum equinum manibus permulcent. Καταψύχω. Aptam accusativo. Καταιβάτης Ζεὺς. Sic apud Athenienses appellabatur Iuppiter fulminans: a deliciendis fulminibus, vel quod propter amorem mulierum e coelo descenderet. Κατ' αἴγας ἀγρίας. Proverbium in execratione dictum, ut in capras feras mala convertamus. Καταγιγίζω. Accusativo iungitur: rigo. Καταγιγίς. Impetuosus ventus vehementis; item procella. omnino vehementes venti καταγιγίδες vocantur. Καταγιγίσις. Qui dilaceravit. vestes enim quae diis dedicantur, scindi solent, ne

Suidae Lex. Vol. II.

quis eas auferat. Καταιδεῖ. Erubescis. Καταιδεύω. Comburo, cremabo. *Igniferis aquilis comburo*. Καταινέσαντος. Illius, qui assensu suo aliquid probavit. Cum autem assensum suum ille pro tempore praehuisset, fide data et accepta redeunt. Polybius: *Pauci autem fuerunt qui probarent, plerisque obnitentibus*. Et Καταινοῦντες, consentientes. Sophocles: *Et promitte mihi, te nunquam has volentem deserturum esse*. Καταιονῶσι. Rigant, perfundunt, unguunt. Est etiam alia lassitudinis pellendae ratio, ut caput aqua perfundatur. aqua enim soliorum, meatibus cutis undique circumfusae, sudoris exitum occludit, haud secus ac si colum in aquam immittas. Καταιρεύμενος. Cum au-

νετο ὑπὸ ἀνδρὸς Πέρσιω, καὶ ὡς καταιρεύμενος ὑπ' αὐτοῦ ἐμέλλε συγκλητηθῆσθαι.

Καταίροντες. καταπλέοντες.

Κατ' αἶσαν. κατὰ τὸ προσῆκον.

Καταισχύνω. αἰτιατικῇ. καὶ Καταισχύναι.

Καταιτιῶμαι. αἰτιατικῇ.

Καταίτυξ. εἶδος περικεφαλαίας, μὴ ἐχούσης λόγον, καταφερής.

Κατεάγη. καὶ Κατεαγότα, κεκλασμένα.

Κατεαγόντων. Αὕτη τοίνυν ἢ προθυμία ἐνίοις 10 τῶν τὰ ὅτα κατεαγόντων καὶ ἅμα διεφθαρμένων τὰς διανοίας ἐπὶ κωμωδίαν ἐτρέπη καὶ γέλωτα πολὺν.

Κατεβαυκάλησε. κατεκοίμισε.

Κατεβλακευμένως. βραδέως καὶ τρυφερῶς. βλάξ γάρ ἐστιν ὁ μαλθακευόμενος ἐν ὑποκρίσει τὸ 15 σῶμα. καὶ βλακεία ἢ μετ' ὑπεροψίας ὀμίλια.

Κατεβόα. κατηγορεῖ, ἐμέμμετο. Πολλὰ δὲ τοῦ δήμον τῶν Ῥωμαίων καὶ τῶν αυτοκρατόρων κατεβόα.

Κατεβρόχθισε. κατέπιε.

Κατεγήρασαν. ἐχρονοτρίβησαν. Καὶ αἱ γε πεμφθεῖσαι κατεγήρασαν ἐν τῇ Τροίᾳ, τῶν διαδόχων μὴ ἀφικνουμένων.

Κατεγκαλῶ. γενικῇ.

Κατεγκρατεύομαι. αἰτιατικῇ.

"Κατεγλώττιξε. κατεφλύρρει, κατηγορεῖ, 272 ἐλοιδορεῖ.

Κατεγλωτισμένον. Ἀριστοφάνης.

Θηλυδριῶδες καὶ κατεγλωτισμένον.

ἀντὶ τοῦ πολλὰς γλώτταις μεμιγμένον. γλώττα δὲ ἐστὶ καὶ ἡ λέξις. κυρίως δὲ κατεγλωτισμένον ἐστὶ τὸ ἐγγλωττον φίλημα. Καὶ Φιλύστρατος. Ὁ δὲ Ἀπολ-

2. Ἡρόδοτος sub finem adiectum omisi cum A. B. V. ἀπὸ τοῦ αἵρω Ἡρόδοτος E. Med. 3. Καταίροντες] Vid. Hemsterhus. in Luciani Iud. Vocal. 2. Gaisf. Sic Photius et Hesychius: Καταίροντος Schol. Luciani. Cf. Ruhnck. in Tim. p. 152. sq. Fragm. Lex. ap. Herm. 179. Etym. Gud. p. 303. 4. Κατ' αἶσαν] II. γ'. 59. ubi v. Schol. Sic Hesychius, quamquam corruptus, sub gl. Κατ' αἶσαν. 5. Hanc et seq. gl. transponit *V., utramque om. vulg. Hic quidem nihil nisi Καταισχύναι Med. 7. Κα-

ταίτυξ] Pertinent grammaticorum explicationes ad locum Hom. II. x'. 258. περικεφαλαίας V. 8. περιφανῆ] καταφ' A. καταφανῆ B. E. corr. καταφανῆς V. Reposuit καταφερής Gaisf. ex Photio: quamquam aptius fuerit καταφερούς cum Etym. M. p. 494, 29. 9. Κατεάγη] Aristoph. Vesp. 1419. 10. Κατεαγόντων] Κατεαγόντων bis B. E. Αὕτη τοίνυν] Hic locus decerpit est ex Damascio in Vita Isidori, ut nos docet Photius in Excerptis p. 1045. (341.) Hinc autem Excerpta Photiana, quae manifesto laborant, nonnihil suppleri atque ampliari poterant. Tourp. Quod in principio extat αὕτη τοίνυν ἢ προθυμία, manifestae debetur interpolationi, cum in fine sint reponenda τὰ τῆς φιλοσοφίας ἀπόδητα cum Photio et Suida v. Ὡτα κατεαγότα sive v. Τὰ ὅτα, supra nihil nisi ἤδη τοίνυν. 12. κωμωδία V. 13. Κατεβαυκάλησε] Κατεβαυκάλησε dedi cum A. V. et Hesychio. Tum κατεκοίμισε Photius. 14. Καταβλακευμένως. βραδέως καὶ τρυφ.] Haec et quae sequuntur descripta sunt ex enarratore Comici in Plut. 325. Küst. Ordo litterarum scribi iubet Κατεβλακευμένως. Hemst. Priorem iambici partem correxit Bentleius in fr. Callimachi 233. Vid. Budael Comm. p. 77. qui citat καταβλακευμένως, et H. Steph. I. p. 743. qui scribit κατεβλακευμένως. De voce βλάξ Eustath. in Hom. Od. α. p. 39, 45. Burn. Κατεβλακευμένως *V. Κατεβλακευμένως V. quod Porsonus etiam firmat per Ox. Vid. Aristaenetum Boissonadii p. 608. 1. Κατεβόα] Citat Toupius Photii Bibl. p. 1076. Καταβόων δὲ τῶν αἰσθησέων πάντων, μᾶλλον τῶν ἄλλων τῆς ἀπτικῆς κατεβόα. Qui subicitur locus, nisi fallor, ad Iosephum pertinet. 4. Κατεβρόχθισε] Aristoph. Av. 503. Item Hesychius. 5. Virgines Locrenses videntur significari, de quibus compares quae collegit Meinek. in Euphor. p. 23. sq. 8. 9. Om. vulg. Κατεγκρατεύομαι vox incomperta. 10. Κατεγλώττιξε] Pertinet ad Aristoph. Ach. 379. Cf. v. Καταγλωττίζει. Sic Photius; similiter Hesychius. 12. Ἀριστοφάνης Thesmoph. 138. 13. Καθ' ἡλ.] καὶ omisi cum A. V. E. καταγλωττ. *V. 14. ἀντὶ τοῦ πολλὰς γλώτταις μεμιγμένον] Haec interpretatio non convenit loco Aristophanis, quem Suidas hic adducit, quoniam ibi κατεγλωτισμένον potius significat illecebras et suavia mera spirans; quam significationem ab vocabulo isto non esse alienam nemo negabit, cui in mentem venerit Graecos omnem odorem et unguentorum suavitatem, itemque oscula mollia et lasciva καταγλωτισμάτα appellare, ut testis est Suidas supra v. Καταγλωτισμάτα. Ceteroqui fateor κατεγλωτισμένον interdum eam habere significationem, quam Suidas ei hic tribuit; eoque sensu manifeste capitur ab Eunapio in Vita Libanii [p. 99]: Παιδείας ὑπεροψίαν καὶ ἀναγνώσεως ἐστὶν εὐρεῖν ἐν τοῖς λόγοις, λέξις κατεγλωτισμέναις ἐντυγχάνοντα: quisquis in dictione peregrinas et inusitatas [ab eo usurpatas] incidit. Hunc locum acceptum refero Thomae Reinesio, qui eum Varr. Lectt. III. p. 428. adducit, ut hanc ipsam vocis κατεγλωτισμένον significationem probet. Küst. His assentiuntur Olearius in Philostratum et Pierseus in Moer. p. 224. Nihil huc facit a Gaisf. laudatus Bastius in Addend. ad Gregor. p. 906. Crederem fortasse, si res ageretur vocis καταγλωττος, de qua dixit Iacobs. in Anthol. T. VIII. p. 7. Nunc flores artis sophisticæ putem ab Eunapio tangi. μεμιγμένον] καταμεμιγμένον Schol. Rav. Aristoph. 15. κατεγλωτισμένον ἐστὶ] Quae subsequerentur ἀντὶ τοῦ πολλὰς γλώτταις μεμιγμένον. ἢ om. A. B. V. E. et Schol. Aristoph. 16. Φιλύστρατος de Vita Apollon. I. 17.

tem fugiens comprehenderetur a Persa, et detractus in eo esset ut ab illo confederetur. Καταίροντες. Ad terram appellentes. Κατ' αἶσαν. Convenienter. Καταισχύνω. Aptum accusativo. item Καταιτιῶμαι. Καταίτυξ. Genus galeae, quae crista caret, depressioris. Κατεάγη. Et Κατεαγότα, fracta. Κατεαγόντων. Haec igitur alacritas quibusdam illorum, quorum tam aures quam mentes deliciis erant fractae corruptaeque, in iocum et risum vertit. Κατεβαυκάλησε. Consopit. Κατεβλακευμένως. Tarde, delicate. βλάξ est enim ille qui corporis actione molli se movet. Et βλακεία, superbia in consuetudine vulgari. Κατεβόα.

Accusabat, conquerchatur. In populum autem Romanum et Imperatores magno cum clamore inrehebatur. Κατεβρόχθισε. Deglutiit. Κατεγήρασαν. Diu morati sunt. Et quae missae fuerant in agro Troiano consenuerunt, quod successores non venerant. Κατεγκαλῶ. Aptum genitivo. Κατεγκρατεύομαι. Aptum accusativo. Κατεγλώττιξε. Deblaterabat, accusabat, conviciabatur. Κατεγλωτισμένον. Aristophanes: Carmen molle et suavitatem spirans, significat multis vocibus obscuris mixtum. γλώττα enim interdum extat de voce inusitata, vel proprie osculum lascivum. Et Philostratus: Apollonius autem

λάμιος λόγων ἰδέαν ἐπήσκησεν, οὐδὲ τὴν διθυραμβοῦν καὶ φλεγμαινούσαν ποιητικοῖς ὄνομασιν, οὐδ' αὖ κατεγλωτισμένην καὶ ὑπεραττικίζουσαν· ἀφ' ἧς γὰρ τὸ ὑπὲρ τὴν μετρίαν ἄεθίδα ἤγετο· οὐδὲ λεπτολογία ἐδίδου, οὐδὲ διῆγε τοὺς λόγους, οὐδὲ εἰρωνευομένου τις ἤκουσεν, οὐτε περιπατοῦντος ἐς τοὺς ἀκροωμένους· ἀλλ' ὥσπερ ἐκ τρίποδος, ὅτε διαλέγοιτο, οἶδα (ἔλεγε) καὶ δοκεῖ μοι καὶ ποῖ φέρεσθε; καὶ χρὴ εἰδέναι. καὶ δόξαι βραχεῖαι καὶ ἀδαμάντιναι, κύριά τε ὄνοματι καὶ προσπεφυκότα τοῖς πράγμασι· καὶ τὰ λεγόμενα ἤχῃ εἶχεν, ὥσπερ ἀπὸ σκήπτρου θεμιστευόμενα.

Κατεγοήτευσε.

Κῆτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην. ἀντὶ τοῦ ἔπειτα μετὰ ταῦτα ἐγὼ ἐξηγρόμην. ἐπὶ τῶν ψευδομένων· εἰρηκότος γὰρ τοῦ Διονύσου· ναυμαχίας κατέδυσσεν αὐτὸς ἐπιφέρει ὁ Ἡρακλῆς· κῆτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην· σκώπτων Διονύσον, καὶ ἐγὼ (φησὶν) ἀνέστην ἐξ ὀνείρων, δηλῶν ὅτι ταῦτα ὕναρ ἔπραξεν. οἱ δὲ τὸν Διονύσον φασὶ ταῦτα λέγειν, ὥς τῶν ἐπίτηδες ψευδομένων ἐπιλεγόντων τοῦτο, καθὸ δηλούντων ὅτι ἐνυπνίῳ ἔοικε τὸ λεγόμενον.

Κατέγραφον. Πυθόμενοι δὲ ταῦτα οἱ Συβαρίται κατέγραφον ἑαυτοῖς ἐδαιμονίαν δι' αἰῶνος. μὴ γὰρ ἂν ἐκπλεύσειν τῶν φρενῶν ἐς τοσοῦτον, ὥς ἀνθρώπους προτιμῆσαι ποτε θεῶν.

Κατεγγυῶν. παραδιδόναι. Καὶ τὴν αὐτοῦ μητέρα γυναῖκα αὐτῷ κατεγγυῶν· αἰρεῖσθαι οὖν, ὃ βούλεται, συγγενείας τε καὶ δουλείας, καὶ βραδίως τεύξεσθαι τοῦ νομισθέντος ἀμείνονος.

Κατεδάραθ. κατεκοιμήθη.

Κατεδαφίζω. αἰτιατικῆ.

Κατέδει. ἐδέσμει. Ἰώσηπος· Καὶ κατέδει τοῦτον τοῖς κλήμασι κατὰ τὸ ἰσχυρότατον.

Κατεδηδεσμένος. καταβεβρωμένος.

Κατεδηδοκῶς. καταβεβρωκῶς.

Κατεδημαγώγησε. κατεστρατήγησε καὶ ἤρξε τοῦ δήμου. Ἀθήμιανός· Τῷ τε στρατηγήματι τῷδε μάλιστα φιλανθρώπων φανέντι κατεδημαγώγησεν, οὐκ ἀπιστεῖν αὐτῷ καὶ πολεμοῦντι τοὺς περὶοίκους.

Κατεδιήτησε. κατεδίκασε.

Κατεδόξαζον. ἀπεικάζον, ἐνόμιζον. Τοὺς δὲ περιωθέντας κατεδόξαζον εἶναι περὶ διςχιλίους.

1. τὴν om. Philostr. 3. κατεγλωτισμένην * V. ὑπεραττικίζουσαν] ὑπερακοντίζουσαν B. E. 4. μετρίαν] τὴν μετρίαν A. B. E. V. et Philostr. 8. Vide v. Ἀδάμας. 11. καὶ τὰ λεγόμενα] Haec verba leguntur etiam supra vv. Ἠχῷ et Θεμιστεύσαντος. Küst. 12. σκήπτρου] σκήπτου, fulmine, tam hic tam in v. Θεμιστεύσαντος frustra Reinesius. 13. Interpretatur Hesychius, ἠπάτησε, κατεμάστιυσεν. 14. Κῆτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην] Ex Schol. Aristoph. Ran. 51. 15. ἐγὼ μετὰ ταῦτα] μ. τ. ἐγὼ dedi cum A. V. 16. εἰρηκότος γὰρ] Apud Aristophanem loco laudato aliter hodie legitur: quem confer. Küst. Mira observatio. Hinc resarcienda horum laudatio sub v. Ἐξηγρόμην. κατέδυσσεν] κατέδυσσεν A. V. 21. λεγόντων] ἐπιλεγόντων A. B. V. Schol. καθὸ δηλούντων] Vel scribendum est καὶ δηλούντων, vel ut enarrator Comici habet καθὸ δηλοῦται. Küst. Accedit huc v. Ἐξηγρόμην: unde recipiendum etiam ἔφασι.
1. Πυθόμενοι δὲ ταῦτα οἱ Συβαρίται] Fragmenti huius sensus pendet ex oraculo Sybaritis olim reddito, quod exhibet Stephanus Byzantius v. Συβαρίαι. Vide etiam supra v. Ἀμυρὸς μάνεται. Küst. Haec Aeliani stilum plane redolent, et sumpta videntur ex eius libris περὶ Ἠροδότου. Hemst. Quem conferas in v. Καταγράφον. δὲ — Συβαρίται] γὰρ — Συβαρίται V. qui mox om. ἂν.
3. μὴ γὰρ ἂν — προτιμῆσαι ποτε θεῶν] Haec repetuntur in v. Ἐκπλεύσειν, ubi ποτὶ collocatum post ἐκπλεύσειν. 6. κατεγγυῶν] κατεγγυῶν A. V. Mox τεύξεσθαι A. 9. Κατεδάραθ] Κατέδαρε Wyttenb. in Plat. T. VI. p. 557. firmantibus Photio et Schol. Platon. p. 332. Κατέδαρεν. κατεκοιμήθη. Vid. infra v. Κατέδαρε. 11. Κατέδει] κατέδει E. qui mox ἰσχυρότερον. Ἰώσηπος Antiquit. Iud. V, 8, 11. ubi de Samsone et Dalila verba fiunt. 13. Κατεδηδεσμένος] Vide Schol. Platon. p. 382. 14. Κατεδηδοκῶς] Aristoph. Pac. 386. Superiori gl. praefigit * V. Possis: Κατεδηδοκῶς. καταβ. καὶ Κατεδηδεσμένος, καταβεβρ. Habet haec Hesychius. 15. Gl. Κατεδημαγώγησε et Κατεδιήτησε transponit * V. 20. κατεδίκασε] κατηγωνίατο Lex. Bachm. p. 272. κατέκρινεν Hesychius. 21. Κατεδόξαζον] V. Εἰκότα. Τουρ. MS. ἀπόκαζον * V.

usus est dicendi genere, non dithyrambico, nec poeticis vocabulis tumescente; neque etiam molli et nimis Attico (abusum enim Atticarum venerum usum insuavem ducebat); neque subtilitatem in dicendo neque prolixitatem affectabat; neque stimulare loquentem quisquam audivit, neque coram auditoribus sese iactantem: sed tanquam ex tripode, cum loqueretur, Noti, et Videtur mihi, et Quo ruitis? et Oportet scire, praeter ea sententiae illius breves erant et quasi adamantinae, verbis propriis et convenientibus utentis, unde factum ut eius voces auctoritatem quandam, tanquam a principe dicta, prae se ferrent. Κατεγοήτευσε. Κῆτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην. Deinde vero experspectus sum. dicitur in eos qui mentuntur. cum Bacchus dixisset, In pugna navali submersimus tredecim naves, Hercules subiicit: dein ipse experspectus sum; quasi qui somnium vidisset, deridens Bacchum, et indicans illum haec in somniis fecisse. secundum alios vero a Baccho haec dicuntur, quod qui de industria mentiantur, hoc sub-

licere soleant, significantes dicta sua somniis esse similia. Κατέγραφον. Sybaritae autem his auditis perpetuam felicitatem sibi promiserunt. nunquam enim se eo dementiae progressuros existimabant, ut homines diis anteponebant. Κατεγγυῶν. Despondere. Matrem suam etiam in matrimonium ipsi se tradere: licere igitur eligere quod vellet, vel affinitatem vel servitutum. facile enim potiturum esse eo, quod pro meliore reputasset. Κατεδάραθ. Consopitus est. Κατεδαφίζω. Κατέδει. Vinciebat. Iosephus: Et sarmentis quam artissime vivit. Κατεδηδεσμένος. Devoratus. Κατεδηδοκῶς. Qui comedit. Κατεδημαγώγησε. Populi favorem sibi conciliavit, apud populum gratia polluit. Arrianus: Hoc autem strategemate, quod humanitatis plenum videbatur, magnam sibi gratiam conciliavit, ita ut ne rictus quidem bello petenti diffiderent. Κατεδιήτησε. Condemnavit. Κατεδόξαζον. Comiciebant, existimabant. Qui vero mortem evasissent, circiter bis mille esse putabant.

Κατέδων. κατεσθίων.
 Κατέδραθε. κατεκοιμήθη.
 Κατέδραμον. αιτιατικῆ.
 Κατέδν. Ὁ δὲ ἐν Καρχηδόνι τὸν βίον κατέστρεψε, καὶ ἐνταῦθα κατέδν.
 Κατέθειον. ἐξεπόρθουν, ἐληίζοντο. Οἱ δὲ Κελτοὶ κατέθειον τὴν γῆν τῶν Ἀλβανῶν.
 Κατέθει. κατέτρεχε.
 Κατέθορε. κατεπήδησε.
 Κατεκάλει. Ὁ δὲ πανταχόθεν κατεκάλει 10 τοὺς περιωρισμένους τῶν Ἀθηναίων. ἀντὶ τοῦ ἐφώνει.
 Κατέκανεν. ἀνεΐλεν, ἐφόνευσε. Ξενοφῶν· Ὁ δὲ Κῦρος ἄρκτον ποτὲ ἐπιφερομένην οὐκ ἔτρεσεν, ἀλλὰ συμπεσὼν κατεσπίασθη ἀπὸ τοῦ ἵππου, καὶ 15 τὰ μὲν ἔπαθεν, ὧν καὶ τὰς ὠτειλάς ἔτι εἶχε· τέλος δὲ κατέκανε.
 Κατ' ἐκείνο δὴ καιροῦ, ἐν ᾧ ὁ βασιλεὺς ἐτεθνήκει.
 Κατεκλήλησαν. κατεπράυναν.
 Κατεκλίνομεν. ἀντὶ τοῦ ἀνεκλίνομεν. οὐτως Ἀττικοί. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἐπεὶ δὲ βρωμῆ πόπανα — κωθωσιώθη — κατεκλίνομεν τὸν Πλοῦτον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν. ἢ κατὰ ἀντὶ τῆς ἀνά.
 Κατέλαβεν. προσέλαβεν, ἐπέσχε τῆς ὀρμῆς.
 Καὶ σφειας Ἀλέξανδρος κατέλαβε σοφίῃ, χαρήματα δούς πολλὰ καὶ τὴν αὐτοῦ ἀδελφεήν.
 Κατελάσας. συνουσιάσας. ἀπὸ τῶν ἀλόγων ζῴων.
 Κατέλεκτο. κατεκοιμήθη.
 Κατέλευσαν. ἐλίθασαν.
 Κατέληξε. κατέπαυσε.
 Κατέλυνεν. ἔμεναν. Εἰς τὸ δωμάτιον, οὐδ' ἄν κατέλυε, γεγονότα.
 Κατεμελίτωσεν. ἡδύτης ἐπλήρωσεν. Ἀριστοφάνης Ὅρνισιν·
 Οἶον κατεμελίτωσε τὴν λόχμην ὄλην.
 Κατ' ἐμοῦ ᾄμνησον. Ὁ ποτὲ ζηλωτὸς καὶ περίβλεπτος, νῦν ὄρκος γέγονα τοῖς πάλαι θανμάζουσι. κατὰ γὰρ τῶν ἐμῶν ὀμνύουσι συμφορῶν.
 Κατεμωκῶντο. ἐχλεύαζον. Οἱ δὲ τὴν μάταιαν αὐτῶν κατεμωκῶντο πολιορκίαν.
 Κατεμπορεύομαι. γενικῆ.

1. V. II. ζ. 202. 2. Κατέδραθε] Κατέδραθε A. V. et Photius. Rectius glossam Homericam proposuit Hesychius: Κατέδραθον (vulg. — θεν). κατεκοιμήθησαν. 3. Κατέδραμον] Κατέδραθον A. Om. vulg., post Κατέδων habet *V. 4. Integriora Hesychius. 6. Οἱ δὲ Κελτοὶ] Ducta sententia ex v. Κελτοί. 8. κατέτρεχε] κατέτρεχον V. 9. Κατέθορε] In-
 itium gl. Gaisf. fecit cum A. et Photio: nam Κατέθει — κατεπήδησε coierant olim in unam seriem. Meliora docebat vel Hesychius et Photius. 13. Ξενοφῶν Anab. I, 9, 6. 14. ἔτρεσεν] ἔτρωσεν B. E. pr. 15. ὑπὸ τοῦ ἵππου] Lege ἀπὸ τοῦ ἵππου, ut apud Xenophontem. Küst. Sic A. B. V. E. 16. τὰς ὠτ. φανερὰς εἶχε· τέλος δὲ κατέκανε Xenoph. 18. Κατ' ἐκείνο δὴ . . . ἐτεθνήκει] Haec verba non reperiuntur apud Xenophontem, quae proinde loco huic temere assuta crediderim. Küst. Haec novum seiunctumque a praecedentibus articulum faciunt. Hemst. Novus statuendus articulus. Κατ' ἐκείνο etc. Quibus verbis, sunt enim decerpta ex historico quodam Gr., docere voluit Suidas, κατ' ἐκείνο καιροῦ dici pro κατ' ἐκείνον χρόνον, vel ἐν ἐκείνῳ χρόνῳ vel καιρῷ. Bos. Animadv. ad Scr. Gr. p. 162. Distinctione separavit Med., seiunxit a superioribus V. Cf. Lobeck. in Phryn. p. 279. 20. Cf. Alb. in Hesych. v. Κατεκλήλησε. 22. Ἀττικῶς] Ἀττικοί A. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] V. 660 — 62.
 1. Ἐπεὶ — κωθωσιώθη accesserunt ex A. B. V. 4. ἐπέλαβεν] προσέλαβεν probavi cum A. V. προσέλαβεν *V. 5. Καὶ σφειας] Locus Herodoti V, 21. 7. Κατελάσας. συνουσιάσας] Hoc sensu vox ista accipitur apud Aristoph. Pac. 710. et Eccles. 1074. Küst. 9. Κατέλεκτο] Vid. Odῆ οἶόν τ' ἀνέσχοιτο. Hemst. Frequentat Herodotus. Diversa Harpocratonis glossa. Cf. Wessel. in Diod. XIII, 87. 14. Ἀριστοφάνης Ὅρνισιν] V. 225. 16. Οἶον om. V. 17. Κατ' ἐμοῦ ᾄμνησον.] Respexit Suidas ad Psalm. CI, 8. Καὶ οἱ ἐπαινοῦντές με κατ' ἐμοῦ ᾄμνησον. Quod et recte monuit vir summus in Casaubonianis. Quae vero sequuntur, videntur esse ex commentatore aliquo in locum Psalmographi. Toup. Est interpretatio Theodoret. V. marg. Ἀδ. 20. μάταιαν] Hanc lectionem ex antiquissimo Paris. A. revocavi: cuius loco in duobus aliis MSS. [B. V. E.] et in omnibus editt. praecedentibus inepte scriptum est μάζαν. Küst. 22. Om. vulg., ante v. Κατεμωκῶντο collocavit Gaisf. cum *V. κατεμπορεύομαι ignorant Lexica.

Κατέδων. Comedens. Κατέδραθε. Obdormivit. Κατέδραμον. Aptum accusativo. Κατέδν. Ille vero vitam Carthagine finit, et ibi sepultus est. Κατέθειον. Instabant, populabantur. Galli vero agrum Albanorum populabantur. Κατέθει. Decurrebat. Κατέθορε. Desilit. Κατεκάλει. Inclamabat. Ille vero undique convocabat Athenienses, qui incolumes evaserant. Κατέκανεν. Occidit, interfecit. Xenophon: Cyrus autem ursum aliquando irruentem non extimuit, sed cum eo congressus et ex equo detractus ea vulnera accepit, quorum etiam cicatrices adhuc habebat; tandem vero ursum occidit. Κατ' ἐκείνο δὴ x. Eo ipso tempore, quo rex obiit. Κατεκλήλησαν. Delinierunt. Κατεκλίνομεν. In lecto reclinavimus; Attice. Aristophanes Pluto: Postquam in altaribus lida consecraverat

mus, in lecto reclinavimus Plutum, ut par erat. praeposito κατὰ hic posita pro ἀνά. Κατέλαβεν. Occupavit, impetum repressit. Ipsos autem Alexander arte repressit, datis nullis pecuniis et sorore. Κατελάσας. Qui cum femina coitit proprie de brutis dictum. Κατέλεκτο. Decubuit. Κατέλευσαν. Lapidibus obruerunt. Κατέληξε. Desilit. Κατέλυνεν. Devertebat. Cum ad cubiculum accessisset, ubi devertebat. Κατεμελίτωσεν. Suavitate replevit. Aristophanes Aoidus: Quanta cantus suavitate totam silvam replevit. Κατ' ἐμοῦ ᾄμνησον. Per me iurabant. Id est, ego quondam felicissimus et dignitate conspicuus, nunc insiurandum factus sum illis, qui me ante suspiciebant. per meas enim calamitates iurant. Κατεμωκῶντο. Deridebant. Illi vero vanam illorum obsidionem deridebant. Κατεμπορεύομαι. Aptum genitivo,

274 Κατέναντι.

Κατανεμήσατο. κατέφαγε.

Κατενήνεκται.

Κατ' ἐνόπλιον. εἶδος ἡθμοῦ, πρὸς ὃν ἀρχοῦντο σείοντες τὰ ὄπλα. ἢ ἐνόπλιος, ὁ ἀμφιμακρός· ὃς καὶ κούρητικός καλεῖται, ἀπὸ τοῦ ἀεὶ τὰ εἰς τοὺς Κούρητας γινόμενα μέλη τούτω τῷ ἡθμῷ γίνεσθαι.

Κατένωπα. εἰς πρόσωπον.

Κατεντευκτὴν. κατεντυγχάνουσαν. καὶ Κατεντευκτῆς, κατήγορος. ἐπὶ δὲ τοῦ Ἰώβ· Ἰνα τί με ἔθου κατεντευκτὴν σου; οὐκ αὐτὸς κατὰ Θεοῦ ἐτύγχανε· μὴ γένοιτο· τίτι γὰρ εἶχεν ἐντυγχάνειν; ἀλλὰ λέγει, Ἰνα τί δε' ἐμέ τὸ ὄνομά σου βλασφημεῖται; ἐδεδίει γὰρ τὴν παρὰ Θεοῦ ἐγκατάλειψιν.

Κατεντευχθέντα. κατεντυχθέντα.

Κατεντυγχάνω. δοτικῆ.

Κατεξαναστάντες τοῦ μέλλοντος. Προμνηθῶς βουλευσάμενοι. Αἰὸ κατεξαναστάντες τοῦ μέλλοντος παρητήσαντο τοὺς προτάμεις ἐπέμψαι

πρεσβευτὰς εἰς τὴν Ῥόδον, συνεπιλαβέσθαι τῆς ἐλευθερίας.

Κατεξανιστάμενος. Τούτους δὲ δωροφορῶν καὶ κατεξανιστάμενος τοῖς χορηγίοις ἐτοίμως παρεσκεύασε συναγωνιστὰς. καὶ κατεξανισταμαι, γενικῆ.

Κατεπαγγέλλω. δοτικῆ.

Κατεπάδουσα. πρὸς αὐτὸν αἰμύλως διομιλοῦσα. Ἡ δὲ κατεπάδουσα συνεχῶς τοῦ βασιλέως τὴν τοῦ Καίσαρος ἐς αὐτὸν εὐνοίαν, ταχὺ μάλα διαθέλονσα τὸν βασιλέα τοῖς λόγοις πατρὸς ἐς τὸν Ἰούλιον διάθεσιν ἐνέφρυνε τῷ βασιλεῖ. καὶ μετὰ δοτικῆς.

Κατεπάλαισε. κατηγωνίσαστο, κατεπολέμησε.

Κατεπάλμενος. ἐφορμήσας. δύο προθέσεις παρείληφεν Ὅμηρος, κατὰ καὶ ἐπὶ.

Κατεπαμύνω. αἰτιατικῆ.

Κατεπανίσταμαι. γενικῆ.

Κατεπαίρομαι. γενικῆ.

Κατεπερπερεύετο. ἐχαριεντίζετο. πέρπε-

1. Κατέναντι] Post v. Κατενήνεκται habet *V. Interpretationem ἐναντίον omisi cum A. B. V. 2. Κατενεμήσατο] Item Hesychius: qui respiciunt ad Psalm. 79, 14. ἐροσκήθη Ζον. p. 1175. 3. Κατενήνεκται Med. κατήγη interpretationem omisi cum A. V. ἔχθη E. in brevi lacuna. 4. Κατ' ἐνόπλιον. εἶδος] Ex Schol. Aristoph. Nub. 651. κατ' ἐνόπλιος B. V. cum Schol. Vict. et Dracone p. 139. 6. κούρητικός] κούρητιός V. Κρητικός Schol. Qui mox: ἀπὸ τοῦ εἰς τοὺς Κούρητας αἰετιζομένου (ὀλίμ ἀναγομένου) μέλους. 9. Κατένωπα] Il. ο. 320. Κατένωπα Med. Quod correxi. Zon. p. 1157. κατὰ πρόσωπον, Hesychius κατ' ὄψιν. 10. κατεντυγχάνουσαν] κατεντυγχάνοντα quod Schleusnerus in Lex. V. T. malebat, firmat Hesychius, adversante Photio. 11. Ἰνα τί με ἔθου] Iobi c. VII. circa finem. 13. ἐτύγχανε] ἐνετύγχανε *V. 15. τὴν παρὰ Θεοῦ ἐγκατάλειψιν] Sic locum hunc ex MSS. emendavi, qui in prioribus edit. ita legitur, τὴν παρὰ [sic B. E.] Θεοῦ ἐγκατάλειψιν [sic V.]. Kist. 16. Κατεντευχθέντα] Sic etiam legitur in Lexico Photii. At Hesychius habet, κατεντυχθέντα, κατεντυχθέντα: cui lectioni litterarum series refragat. Kist. κατεντυχθέντα incertum cuius ad analogiae speciem referatur. 17. Om. vulg. 18. Similem usum Diodorus, Plutarchus, alii serioris aevi receperunt: cf. Wessel. in Diod. XVII. 21. Quo spectat etiam Κατεξανίστασις, illustratum a Toupio in Longin. 7, 3. 19. Αἰὸ κατεξαναστάντες τοῦ μέλλ.] Fragmentum Polybii inter Histor. 53.
4. κατεξανιστάμενος] Scribe κατεξ. τῶν ἐχθρῶν, τοῖς χορηγίοις. Toup. MS. Ne hac quidem licentia concinnam orationem effeceris. Praeterea nondum accusativum vidi verbo δωροφορῶν adiunctum. Huic tamen remedium fuerit paratum, modo corrigatur δωροφορῶν: v. Plat. Rep. IX. p. 573. D. Itaque superest ut κατεξανιστάμενος ad significatum transitivum revocemus, quamquam nec sollicitandi notionem in tot exemplis me legere memini et genitivum constanter subiici, non intelligentia loci suppleri certum habeo. ἐτοίμως] An ἐτοίμως? Hemst. 5. παρεσκεύασε] παρεσκεύασαι B. καὶ κατεξανίσταμαι — δοτικῆ om. vulg. 11. τοῖς λόγοις πρὸς τὴν] Scribe τοῖς λόγοις, προσήνη. Toup. MS. πρὸς τὴν] πρὸς A. V. E. πρὸς B. τὴν omisi cum MSS., nec dubitavi πατρὸς reponere. Sed locum male habitum acutiore expedient. Interim monemus τὸν βασιλέα per interpolationem irrepsisse. 12. ἐνεφύσησε] ἐνέφρυνε A. B. V. καὶ μετὰ δοτικῆς iure, opinor, neglexit vulg. 14. Κατεπάλαισε] Aristoph. Ach. 710. 15. Κατεπάλμενος] Homerus Il. λ'. 94. Cf. Schol. Apollon. II, 583. 16. ἐπὶ] Addit Schol. Ven. τῆς ἐτέρας ἀρχούσης. 17. 18. 19. Om. vulg. Duas priores glossas ignorant Lexicographi nostri, secundam tantum *V. agnoscit: κατεπαίρομαι sermonis est Byzantini.

Κατέναντι. Κατενεμήσατο. Devoravit. Κατενήνεκται. Κατ' ἐνόπλιον. Genus rhythmici, ad quem saltabant arma quantitates. vel ἐνόπλιος est pes amphimacri, qui vocatur item Cureticas, quod carmina quae in Curetes componebantur, illo genere rhythmici semper constabant. Κατένωπα. In conspectu. Κατεντευκτὴν. Accusantem. Et Κατεντευκτῆς, accusator. De Iob dicitur: Quare effecisti, ut tibi maledicerem? Num igitur ipse Deo maledicebat? absit: cur enim malediceret? sed sensus est: quare propter me nomen tuum conviciis proscinditur? metuebatur enim ne a Deo desereretur. Κατεντυχθέντα. Eum qui accusatus est. Κατεντυγχάνω. Aptum dativo. Κατεξαναστάντες τοῦ μέλλοντος. Qui adversus futura prudenter sese praepararunt. Quare cum futura prudenter prospexissent, rogarunt Pry-

tanes, ut Rhodum legatos mitterent, qui in libertate tuenda ipsos adiuvarent. Κατεξανιστάμενος. Hos vero sollicitans et in adversarios sumptibus promptos certaminis socios sibi paravit. Aptum genitivo. Κατεπαγγέλλω. Aptum dativo. Κατεπάδουσα. Blandis verbis cum aliquo colloquens. Illa vero cum regi blandis verbis Caesaris erga ipsum benevolentiam frequenter commemorasset, ei paternum quendam affectum erga Iulium blanditiis suis facile inspiravit. Κατεπάλαισε. Certamine vicit, bello superavit. Κατεπάλμενος. Qui in aliquem irruit. verbum hoc Homerus ex duabus praepositionibus κατὰ et ἐπὶ composuit. Κατεπαμύνω. Aptum accusativo. Κατεπανίσταμαι. Aptum genitivo. item Κατεπαίρομαι. Κατεπερπερεύετο. Lepide iocabatur. πέρπερος

ρος γὰρ ὁ μετὰ βλακείας ἐπηρμένος, ὁ λάλος καὶ προπετής καὶ μηδὲν μετὰ λογισμοῦ ποιῶν.

Κατεπίμπρατο.

Κατεπλάγη. αἰτιατικῇ.

Κατεπτήχασι. συνεστάλησαν.

Κατεπίπτωσαν. πίσση ἔχρισαν. Καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν κατεπίπτωσαν καὶ ἀπέκτειναν καταπρησθέντα.

Κατεπιχειρῶ. γενικῇ.

Κατεπόθη. διὰ τοῦ ὀ μικροῦ.

Κατέρραξας. κατὰ τοῦ ἐδάφους ἔβαλες. μεταφορικὸς ὁ λόγος. Λαβίδ· Ἐπάρας κατέρραξάς με.

Κατεργάζεται. ἀναιρεῖ, φονεύει. Ὁ δὲ τῆ ἀλγμῇ διαπείρων τὸ μετάφρενον κατεργάζεται.

Κατεργάσασθαι. ἀντὶ τοῦ καταπονήσαι. 15 φάνης περι Εὐριπίδου· Θουκυδίδης.

275 Κατερεύγομαι. γενικῇ.

Κατέρεψεν. ἐστέγασεν, ἢ ἐστεφάνωσε.

Κατερεῖν. διαλοιδορήσασθαι. Ἡ μὴν συγκρούειν τὸ πρῶτον, καὶ μὴ κατερεῖν, ἢ μὴ ἀρέσκη. 20

Κατερέπω. αἰτιατικῇ. Καταριπῶ δέ.

[Κατερέθηκυιῶν γυναικῶν, καὶ οὕτως ἀπατουσῶν διὰ τῆς ἐπεισάκτου κόμης. ζῆται ἐν τῇ Φενάκῃ.]

5 Κατεριθευομένον. Τὸ δ' ἐναντίον κατεριθευομένου τοῦ βασιλέως καὶ τῆς χώρας ἀπεχομένου καὶ κατὰ τὴν δικαιοδοσίαν ἐξακριβοῦντος ἐπιμελῶς, ἔλαθον ἐκλυθέντες ταῖς διανοίαις, κατολιγορήσαντες τῆς ἐαυτῶν ἀσφαλείας.

10 Κατερέθικνωμένον. συνεστραμμένον, καμπύλον γενόμενον, ἐξήντιδωμένον.

Κατερέθινημένοις. εὐτελέσιν, ἢ κατέξεσμμένοις. ῥίνη γὰρ ἐργαλεῖον τεκτονικόν, ᾧ ῥινοῦσιν. ἢ εὐτελέσιν, ὅτι ἐξευτελέσωμεν τῇ ῥίνῃ. Ἀριστοφάνης περι Εὐριπίδου·

Ἄστειόν τι λέξαι καὶ κατερέθινημένον.

Κατεριπώσει. δοτικῇ. ἢ εὐθεία κατεριπώσεις.

Κατερέθηκεν. ἐσάπη, ἢ φάνισται.

Κατέσβη. ἐσβέσθη, ἐπαύσατο.

1. ὁ] οἶον v. Πέρπερος, quae hinc est deprompta. Polybius consociavit λάλος καὶ πέρπερος. 3. κατεκαίετο interpretationem omisi cum A. B. V. κατεκάη E. 4. Om. vulg. Atque pervertit haec cum subsequenti glossa litterarum ordinem. 6. Κατεπίπτωσαν] Dion. Chrys. p. 530. Tour. MS. πίτη] πίσση A. V. 9. 10. Om. vulg. De forma κατεπόθη fusiis Etym. M. p. 496. et Zon. p. 1178. 12. Λαβίδ· Ἐπάρας κατέρραξάς με] Psalm. CI, 11. ad quem locum Theodoretus p. 799. Ὑψηλὸν γὰρ με δεύσας καὶ περιβλεπτον ἀπορήσας, ἐξαίτης ἀπέθιψας. τὸ γὰρ κατέρραξας ἐκ μεταφορᾶς τέθεικε τῶν ἐπαιρόντων εἰς ὕψος τι καὶ κατὰ τοῦ ἐδάφους καταρρήγγνυτων. Küst. Λαβίδ om. V. με] om. B. V. E. 13. Integrum locum praestat v. Ἀναπήλας. Hanc glossam Κατεργάσασθαι postposuit *V. 15. καταπονήσαι] An potius ταπεινώσαι? Sic enim Scholiasta Thucydidis vocem hanc duobus in locis [VI, 11. 33.] interpretatur. Küst. In καταπονήσαι consentit Photius. Ad Thucyd. IV, 85. spectare putabat Schleusnerus. 19. Κατερεῖν] Themist. p. 147. ed. Hard. Aristoph. Ran. 301. Mox del. τό. Tour. MS. Mireris interpretationem subiici dialoidorήσασθαι. Accedit corruptio dictionis τὸ πρῶτον. Hermannus tamen verisimiliter συγκρούειν. 20. καὶ μὴ] καὶ om. V.
1. Καταβάλλω] αἰτιατικῇ A. V. καταβάλλω punctis notatum E. „Verbum καταβάλλω omissum est in omnibus fere codd. Pariss., nonnulli legunt Κατερίπω. αἰτιατικῇ.” Bastius Ep. Crit. p. 58. Κατριπῶ] καταριπῶ A. V. E. Cf. gl. Καταριπῶ: cuius usum firmavit Hasius in Leon. Diac. p. 209. 2. Κατερέθηκυιῶν γυναικῶν] Locum hunc mutilavit Suidas, quem integrum leges apud Scholiastam Aristoph. in Plut. 271. Küst. Immo lectorum sedulitati haec debentur, qui barbarum istud ἀπατουσῶν (ἀπατοῦσι E.) ex v. Φενάκη patienter derivarunt. Uncis haec inclusi, quae repugnant etiam ordini litterarum. 3. ζῆται add. tacite Gaisf. cum *V. 5. Τὸ δ' ἐναντίον κατεριθ. τοῦ βασ.] Fragmentum hoc Polybio tribuit Valesius. Küst. Non persuadet, cui temere id factum videtur, Schweighäus. in fr. gr. 87. 7. ἐξακριβοῦντος] ἐξακριβοῦντες B. et E pr. αὐτῶν
8. κατολιγορήσαντες] Immo καὶ κατολιγ. 9. σφῶν αὐτῶν] ἐαυτῶν dedi cum A. B. V. σφῶν E. 10. Κατερέθικνωμένον] Κατερικνωμένον B. V. E. Med. Similiter Hesychius: Κατερέθικνωσε. κατέρηξεν. Mox ἐνυτιδωμένον V. ἐξήντιδωμένον *V. 14. Desinit in εὐτελέσιν Photius. Exciderunt post κατέξεσμμένοις quae glossam Aristophanicam introducerent, καὶ Κατερέθινημένον, ἐξεσμένον. Vide vel Hesychium. Nam continua petita sunt ex Schol. Aristoph. Ran. 931. unde mox scribendum ἢ εὐτελές. 14. ῥίν] ῥίνη A. B. V. E. Med. Küsterus tacite tum hoc ex Schol. Aristoph. mutavit, tum καὶ inseruit post λέξαι, de quo silet Gaisf. Cf. v. Ἄστεια. 17. δοτικῇ Med. Cf. v. Κατασκαφεῖ. ἢ ante κατερίπωσης om. A. Vocis exemplum requirimus. 19. Sic Hesychius, omissa ἢ φάνισται. Zon. p. 1175. Κατέρηθη. ἠφανίσθη.

est enim inani fastu inflatus, loquax, et temerarius omniaque inconsulto agens. Κατεπίμπρατο. Κατεπλάγη. Aptum accusativo. Κατεπτήχασι. Trepidarunt. Κατεπίπτωσαν. Pice unxerunt. Et ipsorum liberos pice inunctos combusserunt. Κατεπιχειρῶ. Aptum genitivo. Κατεπόθη. Per ὀ litteram. Κατέρραξας. Humi prostravisti. David: In altum elatum humi me prostravisti. oratio metaphorica. Κατεργάζεται. Occidit, interficit. Ille vero hasta per tergum adacta eum interfecit. Κατεργάσασθαι. Vires debilitare. Thucydidēs. Κατερεύγομαι. Genitivo iungitur. Κατέρεψεν. Textit, vel coronavit. Κατερεῖν. Conviciis insectari. Affirmabat se rem silentio tecturum, et nisi placuisset, non enunciaturum. Κατερέπω. Aptum accusativo. Κατριπῶ vero per τ. [Κα-

τερέθηκυιῶν γυναικ. Mulierum, ex quarum capite capilli deflexerunt, quaeque decipiant asciticiae comae ornatu. Quare in v. Φενάκη.] Κατεριθευομένου. Rege vero contrariam sententiam tuente, cum et regionem intactam relinqueret et in iure tribuendo diligenter versaretur, animi sensum remittere coeperunt, neque securitati suae prospicere. Κατερέθικνωμένον. Contractum, incurvatum, corrugatum. Κατερέθινημένοις. Villibus, vel limatis [Et Κατερέθινημένον. Politem.] ῥίνη est enim lima, qua aliquid limamus. vel contemptum, quod lima res deterimus. Aristophanes ubi de Euripide dicit: Lepidum aliquid et limatum esse dicturum. Κατεριπώσει. Dativus, a casu recte qui est κατερίπωσης. Κατερέθηκεν. Putredine corruptum est, evanuit. Κατέσβη. Extinctus est, cessavit.

Κατέσειε. λέγουσιν ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πότοις προπιπνόντων. ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τοὺς καρποὺς κατασειόντων. Καὶ Κατεσεισθη, ἀντὶ τοῦ κατέπεσεν. Αἰλιανός· Καὶ παραχρημα ἢ οἰκία κατεσεισθη πρηγής.

Κατσημαίνεν. ἔλεγεν. Ὁ δὲ τοῖς προσπλέουσι βαρβάρους κατσημαίνεν, ἐς λόγους αὐτῶν ἐθέλειν ἰέναι. † Καὶ πού τις αὐτῷ κατεσημήνατο δωμάτιον τὴ τιμιώτατα ἔχον.

Κατεσικέλιζε. κατήσθιο Σικελικὸν τυρόν.

Κατεσκελετευμένα. λελεπτυσμένα, ἐξησθενηκῶτι. Κατασκαλετούμενα δὲ ὀνεστώς.

Κατεσχειρωμένη. πεπαλαιωμένη.

Κατέσκηψε. κατέσχε.

Κατεσκληκῶς. κατέξηραμμένος. Τῷ γε μὴν 15 κατεσκληκῶτι τοῦ βίου καὶ τῇ εἰς μετριότητα πλάσει τῶν ἡθῶν οὕτω δυνηθέντες, ὥστε οὐκ ἐλάχιστα καὶ οὗτοι πλήθῃ περιεβάλλοντο, ἀσκητήρια συστήσάμενοι.

Κατεσκλητευμένος. ἐξίτηλος, τεταλαιπωρημένος.

Κατεσπάσθαι. κατηνῆχθαι. Ὁ δὲ εἰς τὸ τοῦτο ἔφη ὑπὸ τῶν συμφορῶν κατεσπάσθαι, ὡς ὁ μὴ ἂν αὐτοῦ ἔνεκα Ῥωμαίους καταλύσασθαι τόνδε τὸν πόλεμον.

Κατέσπερχε. προετρέπετο, παρεκλεύετο, συνεβούλευε, συνώθει. Λογισμὸς δὲ αὐτὸν ἐκεῖνος κατέσπερχεν, ἀνθρώπους ἀκολάστους φῦσιν τοὺς Τυρρηνούς, πολεμίων ἐφοδὸν μηδαμῇ μηδαμῶς ὑφορωμένους, ὑβρίζειν καὶ ἄστυνέειν.

Κατεσπίλασεν. ἀπρόσδοκῆτως ἐπεφάνη. Ὁ δὲ ἀδοκῆτως τοῖς βαρβάρους ἐωθινὸς κατεσπίλασε, καὶ εὐδοκίμει τῷ δύρατι.

Κατεσπόδησε. κατέκοψεν.

Ἐτέρα τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει κατεσπόδησε. καὶ Κατεσπόδωσεν ὁμοίως.

Κατεστιγμένον. πεποικιλμένον.

Κατεστόρεσε. κατέστρωσε.

1. Κατέσειε. λέγουσιν ἐπὶ τῶν ἐπὶ τοῖς πότοις προπ.] Athenaeus X, 8. p. 431. Κατασειεῖν δὲ ἔλεγον ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πότοις ὑποπιπνόντων, τὴν μεταφορὰν λαμβάνοντες ἀπὸ τῶν τοὺς καρποὺς κατασειόντων. Ex hoc ipso loco Athenaei Suidam sua descriptio apparet. Küst. Glossa Menandrea: v. Meinek. p. 4. Ceterum ἐν τοῖς A. V. Athen. et Photius. 2. προπιπνόντων] Athenaeus habet ὑποπιπνόντων: at priores editt. ἀποπιπνόντων: cuius loco MSS. Paris. [et Photius] exhibent προπιπνόντων, quam lectionem ceteris praetulit. κατασειεῖν enim non dicitur de illis, qui vino graves titubant et frequenter cadunt; sed de iis qui alios propinationibus ad potandum invitant et ad ebrietatem usque bibere cogunt, donec vino gravati caput declinent et humi cadant, si ingredi conentur. Küst. An ὑποπιπνόντων? Hemst. Hunc ita sequor, ut κατασειεῖν hominis vino percussis profligatioque statum ὀπινεῖν significari. 7. αὐτῶν] αὐτῶν Gaisf. cum A. Malli αὐτοῖς. 9. ἔχον] ἔχων V. 10. Κατέσειε] Aristoph. Vesp. 906. Ἀποδράς γὰρ εἰς τὴν γωνίαν τυρόν πολλὸν Κατεσιέλιζε. τυρόν] πυρόν librorum scripturam correxit Kuster. 11. Dixit de hoc verbo Morus in Longin. 2. Nove Schol. Aristoph. Ran. 153. κατεσκελετευκῶς dixit intransitive. 12. Vide sub finem gl. Κατασκαλετεύω. 13. Κατεσκηκῶς] Κατεσχειρωμένη A. *V. Photius pr. et Lex. Bachm. p. 272. quam scripturam vel propter litterarum legem probavi. Κατεσχειρωμένη E. Med. et Photius corr. Ambigua Hesychni scriptura, Κατεσκηκῶς. πεπαλαιωμένης. 15. Vocis κατεσκληκῶς usum elegantiore lectissime Piersonus monstravit in Moer. p. 50. κατέξηραμμένος Med. Nolim equidem locis hanc in rem congestis ab Lobeck. in Phryn. p. 34. fidere. Cf. v. Ἀπασκληκῶς. Ceterum Georg. Lecapenus ap. Matth. p. 68. Κατεσκληκῶς. ἀντὶ τοῦ κατέξηραμμένον. cui similiter mox Κατεσκληκῶς Photius. Theodoretus autem T. III. pp. 1170. 1292. quod praebet κατεσκληκῶς, κατεσκληκῶς, apparet in his verbum κατασκληκῶς esse reponendum. Τῷ γε μὴν κατεσκληκῶτι τοῦ βίου καὶ τῇ εἰς μετρ.] Fragmentum hoc longe auctius legitur supra v. Ἐλεύσιος. Küst. Damascio tribuebat Toup. 18. περιεβάλλοντο] περιεβάλλοντο dedi cum A. qui mox ἀσκητῶν. Reieci scripturam editam ἀσκητήριον, quam refutat v. Ἐλεύσιος.
1. Κατεσκληκῶς] Legendum est vel Κατεσκληκῶς vel κατεσκελετευμένος. Prius perplacet. Hemst. Hanc interpretationem trigam opinor ab gl. Κατεσκληκῶς distractam fuisse. 3. κατηνῆχθαι vulg. 5. καταλύσασθαι] καταλύσασθαι dedi cum A. V. 6. Κατέσπερχε] Κατασπερχε A. 9. κατέσπερχεν] συνέσπερχεν V. qui mox Τυρρηνούς. Post quoniam excidisse videtur ὄντας. 10. μηδαμῶς] μηδαμῇ μηδαμῶς A. B. V. 12. Κατεσπίλασεν] Hoc verbo usus est Theoph. Simocatta VII, 3. Küst. Quem locum vide sub v. Σπιλάδες Tertium ex l. IV. c. 5. affert Etym. M. v. Κατασπιλάζοντες. Nostri sedes incompetens. 16. Ἐτέρα τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει κατεσπόδησε] Depromptus est hic locus ex Aristoph. Thesmoph. 567. ubi ita legitur: Οὐδ' ὡς τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει γυνὴ κατεσπόδησεν. Intelligendus autem poeta de morte Agamemnonis, quem securi percussit uxor Clytaemnestra. Erat autem Clytaemnestra Aegistho pro uxore. Hinc ἑταίραν vocat Suidas. Toup. Schol. Rav. in Thesm. locum: Κατεσπόδησε. κατέκοψεν. τοῦτο δὲ διὰ τὴν Κλυταιμνήστραν, οὐκ ἀπὸ ἰστορίας. Versum om. Ox. quem silet Gaisf. Ceterum ἑτέρα A. B. V. quomodo Suidam (memoriter scilicet laudantem) scripsisse censuit Porsonus ad Touplium IV. p. 453. 18. Cf. Jacobs. in Philostr. p. 706. 19. ἐπράνευε] adiecit Zon. p. 1174.

Κατέσειε. Dicitur de iis qui per propinationes de gradu deliciuntur. figura ducta est ab fructibus decutiendis. Et κατεσεισθη, corrui. Aelianus: Et confestim praeceps domus corrui. Κατέσημαίνεν. Dicebat. Ille vero barbaris appellentibus significavit, se cum ipsis colloqui velle. † * Tum forte quidam illi indicavit conclare, in quo res pretiosissimae reconditae erant. Κατεσιέλιζε. Casseum Niculum devorabat. Κατεσκελετευμένα. Attenuata, debilitata. Κατασκαλετούμενα vero participium est praesens. Κατεσχειρωμένη. Senio confecta. Κατέσκηψε. Cum impetu irruit. Κατεσκληκῶς. Exsiccatus. Duro rivendi genere et simulata morum modestia magnam auctoritatem cum essent adepti, multos sectatores sibi conciliarunt, et

pergulas constituerunt. Κατεσκληκῶς. Tabae consumptus, aerumnis confectus. Κατεσπάσθαι. Detractum esse. Ille vero dicebat se a calamitatibus in eum rerum statum reductum esse, ut sua causa Romani bellum hoc non essent deposituri. Κατέσπερχε. Urgebat, incitabat, adhortabatur, impellebat. Illa vero cogitatio eum impellebat, Tyrrenos homines natura intemperantes, hostium adventum minime suspicantes, luxui et otio indulgere. Κατεσπίλασεν. Ex improvise apparuit. Ille vero praeter expectationem barbaris mane apparuit, et hasta fortiter pugnavit. Κατεσπόδησε. Concidit. Alia coniugem securi concidit. et eodem significato Κατεσπόδωσεν. Κατεστιγμένον. Notis compunctum. Κατεστόρεσε. Constravit.

Κατεστρατοπέδευσε. κατέδραμε πολεμικῶς.

Κατεστυγημένος. μεμισημένος.

Κατεσχημένος. κάτοχος. Στρατιώτης δὲ ἄρα τις εὐκίως κατασχημένῳ εἰςεπήδησε, καὶ ἀνι- 5 χνεύσας ἀπέτεμεν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν.

Κατέσχον. προσωρμίσθησαν. Πολύβιος· Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἀνήχθησαν τριακοσίαις ναυσί, καὶ κατέσχον εἰς Μεσσηνίαν, ὅθεν ἀναχθέντες ἐπλεον. λέγεται δὲ καὶ προσέσχον. Προσέσχον τῷ Λιλυβαίῳ* 10 ὁ αὐτὸς Πολύβιος. καὶ αὐθις· Ὁ δὲ Πόπλιος κατέσχε τῆς Αἰτωλίας εἰς Ναύπακτον.

Κατετάχθησε. κατέσπευσε.

Κατέτεινε. πλείστον ἤντια. Καὶ οὐδὲν ἦν εἰς τινα ἔμβραχυν ἀγαθόν, ὃ μὴ ἐκείνου κατέτεινε τὴν 15 ψυχὴν.

Κατέτεινε. σφοδρῶς ἔτυπτε, διήγειρε πρὸς πόνον. Καὶ τοὺς μὲν ἐπήγει σφόδρα, τοὺς δὲ κατέτεινε ταῖς κολάσεσι.

Κατέτρεχεν. ἐπόρθει, ἐληίζετο, ἐδήον. Ὁ 20 δὲ κατέτρεχε τὴν τῶν Ἰλλυριῶν καὶ Θρακῶν χώραν.

Κάτευμα. κατάρα.

Κατευδοκῆσας. Ὁ δὲ κατευδοκῆσας τῷ νεανίσκῳ κατὰ τὴν ἀπάντησιν, τοῦτον ἀπέλυσε παραχρῆμα ἐς τὸ Πέργαμον.

Κατευθικτήσας. ἐπιτυχόν.

Κατεύθυνεν. ἐπέτυχε. Δαβὶδ· Λαλῶν ἄδικα οὐ κατεύθυνεν ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μου. καὶ κατεύθυνθη.

Κατευμαρίζων. κατευχειρίζων.

Κατευμεγεθεῖν. γενικῇ καταδυναστεύειν.

Κατευναίεται. κατακοιμίζεται.

Κατευοχοῦμαι. αἰτιατικῇ.

Κατεύχεσθαι. τὸ καταρῶσθαι. οὕτω Πλάτων. καὶ Σοφοκλῆς·

Κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότα τάδε.

ἀντὶ τοῦ¹¹ καταρῶμαι. καὶ Λιλιανός· Αἰ δὲ κατευ- 27 ξάμεναι τὸν χῶρον πάντα ἐκείνον Λακωνικῷ αἵματι ἐπικλυσθήναι, ἐαυτὰς ἀπέσφαξαν. Κατεύχομαι δὲ τὸ ὑπερέυχομαι, γενικῇ.

Κατ' εὐχὴν αὐτῷ γενέσθαι. Ὁ δὲ στρατηγὸς νομίζων αὐτῷ κατ' εὐχὴν γενέσθαι τὴν τῶν Ἰχαιῶν ὄρμην, προσῆγεν ὡς ἐπὶ τὸν πόλεμον.

1. Inter sacras glossas referebat Tittm. in Zon. p. 1175. sive Bielius in Hesychium. 3. Κατεστυγημένος. μεμισημένος] Κατεστυγημένος. μεμισημένος. μεμισημένον Zon. p. 1172. Repugnat Photius. 4. Κατεσχημένοι. κάτοχοι] Κατεσχημένος. κάτοχος Α. 7. Πολύβιος] Locus cum particula continua legitur in Polybii lib. I, 25. 11. Ὁ δὲ Πόπλιος] Polyb. Fr. hist. 50. 13. Κατετάχθησε] Polybii III, 16. Δειψεύσθησαν δὲ τοῖς λογισμοῖς· κατετάχθη γὰρ αὐτοῖς Ἀννίβας. Quo respexisse videtur Suidas. Tourp. Integrum locum videas sub v. Δειψεύσμενοι. 14. Καὶ οὐδὲν] Fragmentum repetitum sub v. Ἐμβραχυν. 15. τὴν ἐκείνου] τὴν om. B. V. E. Mox τὴν addidit A. 18. ἐπήγει] ἐπόνη E.
1. Κάτευμα] Καταίωμα B. E. *V. 2. Κατευδοκῆσας] κατευδοκῆσιν ἐν πᾶσι Lamb. in Vit. Pythag. 18. Reines. Ὁ δὲ κατευδοκῆσας τῷ νεαν.] Hoc fragmentum Polybio adscribit Valesius. Küst. Fr. hist. 37. 5. E Maccab. II, 14, 43. 6. Δαβὶδ] Psalm. 100, 7. 7. καὶ κατεύθυνθη om. vulg. 9. Sic Photius: κατευχειρίζων tamen vox nihili. Lege καταχειρίζων. Hesychius glossa suspecta: Κατεχειμαρίζοντος. κατευθύνοντος. Idem inferiore loco habet εὐχειρίζοντος. 10. γενικῇ] Om. Photius. Idem praeceptum grammaticum de verb. constr. ap. Herm. p. 398. Exemplum praebet Leo Diac. VI, 3. 11. Κατευ- 27 ξάμεναι] Arrian. p. 328. Authol. p. 371. Tourp. MS. 12. Om. vulg., post v. Κατεύχεσθαι reponit *V. Exemplum habet Plut. de Is. et Os. p. 363. C. 13. τὸ καταρῶσθαι] Haec interpretatio in prioribus edit. deest, quam ex MSS. Paris. [et *V. cum Phot.] revocavi. Küst. Πλάτων Legg. XI, p. 394. E. 14. Σοφοκλῆς Oed. R. 246. Post κατεύχομαι add. δὲ A. V. 16. Αἰ δὲ κατευξάμεναι] Videtur fragmentum hoc intelligendum esse de Scodasi illabus, de quibus vide Plutarchum in Vita Pelopidae. Küst. 19. ἐπέυχομαι] Κατεύχομαι cum A. B. V. recipiendum duxi: nisi forte genitivum verbo ἐπέυχομαι aptum licuerit exemplis firmare. Ambiguum hucius locus sit referendus Antiatt. p. 104. Κατεύχεσθαι. ἐπὶ τοῦ ἀγαθοῦ. ἀντὶ τοῦ εὐ- 20 χεσθαι. Φιλίππιδος Ἀδωνιαζούσαις. 20. αὐτῷ bis vulg. Ὁ δὲ στρατηγός] Haec sunt verba Polybii XI, 11. ut lac. Gronovius observavit. Küst. Polybius haec: Ὁ δὲ Μαχωνίδας . . νομίζων ὡσανεὶ κατ' εὐχὴν αὐτῷ γίνεσθαι τὴν τ. Α. ὄρμην κτλ. 21. προσῆγεν ὡς ἐπὶ τὸν πόλεμον] Apud Polybium legitur, προσῆγεν ὡς ἐπὶ τὴν Μαντινίαν: unde patet locum hunc a Suida interpolatum esse. Küst.

Κατεστρατοπέδευσε. Hostilibus incursionibus vastavit. Κατεστυγημένος. Invisus. Κατεσχημένος. Numine affnatus. Quidam autem miles fanatico similibus irrupit, et postquam invenerat, caput eius amputavit. Κατέσχον. In portum appulerunt. Polybius: Romani vero cum CCC. navibus portu solverunt, ac Messaniam appulerunt: unde progressi navigabunt. dicitur etiam προσέσχον. Idem Polybius: Ad Lilybaeum appulerunt. Et iterum: Publius autem Naupactum urbem Aetoliae appulit. Κατετάχθησε. Celeritate praevenit. Κατέτεινε. Magno dolore afficiebat. Et nullum vel minimum bonum erat in quoquam, quin eius animum excruciet. Κατέτεινε. Valde verberabat, ad laborem excitabat. Et alios quidem valde laudabat, alios vero cruciatibus afficiebat. Κατέτρεχεν. Incursionibus infestabat, populabatur, vastabat. Ille vero Illyriorum et Thracum re-

gionem incursionibus infestabat. Κάτευμα. Dirae. Κατευδοκῆσας. Qui cum adolescentem obviam sibi venientem collaudasset, eum statim Pergamum dimisit. Κατευθικτήσας. Qui scopum foriit. Κατεύθυνεν. Successum habuit. David: Qui iniusta loquitur, non gaudet felici successu coram oculis meis. Et κατεύθυνθη. Κατευμαρίζων. Facile tractans. Κατευμεγεθεῖν. Potentia superare: aptum genitivo. Κατευναίεται. Sopitur. Κατευοχοῦμαι. Aptum accusativo. Κατεύχεσθαι. Mala imprecari. Sic Plato; item Sophocles: Exitium imprecor illi qui haec fecit. Et Aelianus: Illae vero precatuae, ut tota illa regio Laconico sanguine inundaretur, se ipsas occiderunt. Cum autem significat, pro aliquo precor, iungitur genitivo. Κατ' εὐχὴν αὐτῷ γεν. Praeter vero existimans impetum illum Achaeorum ex voto sibi evenisse, copias ad bellum eduxit.

Κατεφοίνιξας. κατέβυψας.
 Κατεφύγγανον. κατέφονον. Οὐδὲ εἰς τὰς
 Θρακίας πόλεις κατεφύγγανον.
 Κατεφύοντο. κατέφονον.
 Κατέχει. κατέχειν, ἐπέφει. Ὁ δὲ πολ- 5
 λὴν κατέχει τούτου κουφολογίαν. ἀντὶ τοῦ ἐλοι-
 δόρει. καὶ ἀδύς. Ἀφύωντες ὀπίσω τὰς χεῖρας,
 κατέχειον πολλοῦ τοῦ γάλακτος. πρὸς γενικὴν ἢ σύν-
 ταξιν.
 Κατεχειροτόνησαν αὐτοῦ. ἀντὶ τοῦ κα- 10
 τεφύγγανον αὐτοῦ. Καταχειροτονία δὲ καὶ ἀπο-
 χειροτονία διαφέρει. καταχειροτονία μὲν γὰρ ἐγί-
 νητο οὕτως. ἔλεγεν ὁ κήρυξ· ὅτι Μειδίας δοκεῖ
 ἀδικεῖν, ἀράτω τὴν χεῖρα. εἶτα οἱ θέλοντες ἐξέτει-
 νον τὰς χεῖρας· καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο πρῶτον κατα- 15
 χειροτονία. ἀποχειροτονία δὲ οὕτως· ὅτι μὴ δοκεῖ
 ἀδικεῖν Μειδίας, ἀράτω τὴν χεῖρα. καὶ ἐξέτεινόν
 τινες, καὶ ἐκαλεῖτο ἀποχειροτονία. λοιπὸν πάσας
 φρίθμον τὰς χεῖρας, καὶ ἑώρα ὁ κήρυξ, ποῖαι
 πλείους εἰσὶ, πότερον τῶν φασκόντων αὐτὸν ἀδι- 20

κείν ἢ μή. καὶ ὅσαι ἂν ἦσαν πλείους εὔρεθεῖσαι,
 ἐκεῖ καὶ ἡ γνώμη ἐκράτει. Ἔτι τοίνυν παρατε-
 νοντος τοῦ λόγου τοῦ πρέσβεως, Ῥωμαῖοι κατεχει-
 ροτόνον. † Ὁ δὲ οὔτε ἐψηφίζετο οὔτε κατεχειρο-
 τόνει, καίπερ ἐπιστάτης ἦν.

Κατεχλαίνωσε. χλαίναις ἐστόλισεν. Ὁ δὲ
 Μηνᾶς ἠμφίασέ τε καὶ κατεχλαίνωσε τὸ στρατιω-
 τικόν. ἡ γὰρ χρονία τριβὴ καὶ τὸ τραχὺ τῶν χώρων
 κατεδαπάνησεν αὐτοῖς τὰ ἱμάτια.

Κατεχλεύαζεν. ἔβριζε διὰ λόγων, κατεγέλα.
 Ἄλλα τε πολλὰ κατεχλεύαζε καὶ κατεκερτόρει τοὺς
 ἐν τῷ στρατοπέδῳ, μάλιστα ἅπασιν ὀνειδίζων μα-
 λακίαν καὶ δειλίαν.

Κατεχόρδησεν. ἀνεῖλεν, ἐξηγάριξεν. Ἐτα
 τῶν φρενῶν ἐξέπλευσε, καὶ μανείας ἐαυτὸν μαχαίρᾳ
 κατεχόρδησε.

Κατεχόρευεν. ἐπέχαιρεν. Ὁ δὲ κατεχόρευεν
 τῶν Ῥωμαϊκῶν συμφορῶν, καὶ τοσοῦτον ἐφυστέρησε
 τῶν διώξεων, ὅσον πεισθῆναι καὶ καταμαθεῖν ὅτι
 20 μῆδεις ἐν τῇ πόλει λέλειπται.

1. Idem Hesychius. 4. Κατεφύοντο. κατέφονον] Haec litura digna esse puto, quoniam duae hae voces nullo modo ex πα-
 ραλλήλου sibi invicem respondere possunt. Küst. κατέφονον, concivis incessabant. Hemst. non improbane Hermanno. Ser-
 vant lex. Bachm. p. 273. et Photius. Glossae si qua fides habenda, non profecto rerum civilium contentio videtur significari,
 sed incrementum capillorum desuper effusorum. Accedit Hesychius: Κατεφύεται. κατατρέχει. 8. πολὺ κατέχειν τοῦ γά-
 λακτος] Repono: πολὺ τοῦ γάλακτος κατέχειν αὐτοῦ. Vox αὐτοῦ ad sensum loci et mentem glossographi plane necessaria est.
 De victima autem humana et lactis libamine hic agi videtur. Toup. I. p. 326. Paulo propius ad veterem scripturam accedet,
 πολὺ κατέχειν αὐτοῦ γάλακτος Porson. IV. p. 453. κατέχειν πολλοῦ τ. γ. A. V. 10. Haec fere cum Etym. M. p. 481, 44.
 omisiss quae inter utrumque ἀποχειροτονία sunt interiecta. Integra dedit Schol. Bavar. in Demosth. Mid. sub principium: unde
 ponendum fuisse colligitur Κατεχειροτόνησεν αὐτοῦ. 11. ἀποχειροτονίας] καὶ ἀποχειροτονία A. E. Schol. Bav., idque voluit
 Etym. M. καὶ ἀποχειροτονία καὶ διαχειροτονία Photius et Lex. Seg. 12. καταχειροτονία μὲν γὰρ ἐγ.] Vide Harpocratonem
 v. Διαχειροτονία, et ibi Valesium. Küst. Eadem fere Schol. Platoni. p. 465. ἐγένετο] ἐγένετο B. V. E. Schol. Plat. et Bav.
 Phot. Lex. Seg. 13. ἔλεγεν ὁ κήρυξ om. B. E. 14. ἐξέτειναν E. Etym. 15. πρῶτον om. Etym. M. 18. τοῦτο quod
 omisi post ἐκαλεῖτο cum A. B. V. Schol. Plat. et Bav., tumentur Lexicographi.
2. ἐκεῖ] ἐκεῖ Schol. Plat. ἐκεῖνη Petit. Legg. Att. p. 307. cum Etym. M., cuius tamen codex Dorvill. ἐκεῖ cum Photio et Lex.
 Seg. παρατείνοντος B. Mox τοῦ λόγου, cum accusativus flagitetur, mireris ab libris retineri. 4. Ὁ δὲ οὔτε] Haec ad
 Socratem pertinent. Vide Aeschin. Dial. III. p. 146. et quae notavi. Aelian. V. H. III, 17. Hemst. Quem vide in Luciani Ti-
 mon. 44. Simillimum dictum irrepsit supra in v. Επιταξίαι: ubi quod legitur ἐψηφίσε, utrobique dicendum erat ἐψηφίρισε.
 7. ἠμφίασε] ἠμφίσει B. V. E. ἠμφίσει *V. Ceterum notabilis vox ἀμφιέειν Plutarchi C. Gracchi 2. 10. διὰ λόγων — κατε-
 χλαίνε καὶ om. V. 14. ἐξηγάριξεν] ἐξηγάριξεν dedi cum *V. Ἐτα τῶν φρενῶν] Ex Theopompi Epitome Herodoti parum
 probabiliter repetebat Wesselingius in Herodot. VI, 75. quem sequitur Frommel. in Creuxeri Meletem. T. III. p. 163. Probo
 Hemsterhusium, qui rettulit ad Aelianum in v. Ἐξέπλευσεν, ubi per simillia extat dictio. Κατεχόρδησε, quamvis novicili sit co-
 loris, tuetur Toupius in Longin. 31, 2. 16. ἐπέχαιρεν om. vulg. 19. πεισθῆσαι.] πεισθῆσαι V. quod Gronovius legit πεισθῆσαι:
 ego πεισθῆσαι recepi. Ceterum πεισθῆσαι Wolfius, probante Porto.

Κατεφοίνιξας. Cruentasti. Κατεφύγγανον.
 Confugiebant. Illi vero in urbes Thracicas confugiebant.
 Κατεφύοντο. Insurgebant. Κατέχει. Effunde-
 bat, profundebat. Ille multa inania verba temere in eum
 effundebat. id est, conviciis eum insectabatur. Et alibi:
 Cum manus eius a tergo religassent, multum lactis in
 eum effuderunt. ubi genitivus adiungitur. Κατεχει-
 ροτόνησαν αὐτοῦ. Eum condemnarunt. Καταχειρο-
 τονία vero differt ab ἀποχειροτονία. illa sic instituebatur.
 cum vox praeconis esset audita: cui Midias criminis reus
 esse videtur, manum tollat; qui vellent, manum extendebant:
 idque vocabatur καταχειροτονία. contra sic ἀποχειροτονία:
 cui Midias non videtur criminis reus esse, manum tollat.
 tum nonnulli manum extendebant: idque dicebatur ἀποχειρο-
 τονία. postea manus numerabantur, praecone dispiciente,
 atriis partis plures essent manus, illorumque qui affirmarent
 Suidae Lex. Vol. II.

criminis reum esse, an eorum qui negarent. quae igitur pars
 plures habebat manus, eius sententia vincebat. Nondum igitur
 finita legati oratione, Romani eum condemnarunt. †
 Ille vero populum neque in suffragia mittebat neque damna-
 bat, quamvis concioni praesesset. Κατεχλαίνωσε. Lae-
 nis vestivit. Menas vero milites vestibus et laenis vestivit,
 quoniam diuturna mora et locorum asperitas vestimenta eor-
 um consumpserant. Κατεχλεύαζεν Dictis contumeliosis
 insectabatur, deridebat. Multis etiam aliis verbis milites de-
 ridebat dictisque contumeliosis insectabatur, mollitiam prae-
 cipue et ignaviam omnibus exprobrans. Κατεχόρδησεν.
 Occidit, interfecit. Postea vero sana mente amissa et furore
 correptus gladio se interfecit. Κατεχόρευεν. In-
 sultabat. Ille vero Romanorum calamitatibus insultans oc-
 casionem hostes persequendi in tantum neglexit, ut cer-
 tus nuncius ei suffecerit, neminem in urbe relictum esse.

Κατέχουσι δ' ἔρωτες ἐμὰς πόλεις. λαίπτε ἀνθρώπους. ἀντι τοῦ, ἐρώσω οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐμῆς πόλεως.

Κατέχω σε. αἰτιατικῆ.

Κατέχρωζεν. Ὁ δὲ ἐν μέσῳ τὰς διατριβὰς ποιούμενος οὐ μόνον τὸ καλὸν τοῦ πράγματος κατέχρωζε καὶ τοῖς τυχούσι λίαν κατεδήμευεν, ἀλλὰ καὶ πικρῶς ἐπέπληττεν.

278 "Κατεχῶντο. ἀνήρουν, ἐφόνευον. Ἄλλοι ἑαυτοὺς κατεχῶντο. ἀθένται ἐγίνοντο.

Κατέψα. τῇ χειρὶ ὠμάλιζε.

Κατεψηφίσατο. κατέκρινε, κατεδίκασεν. Ὁ γὰρ Θεὸς τοῦ Ἀδὰμ τοὺς ἰδρώτας καὶ τοὺς πόνους κατεψηφίσατο· ἐν ἰδρώτι τοῦ προσώπου σου φάγη.

Κατελιημμένον. κατεχόμενον, κυκλωθέντα. Ὡς ἑώρα ἑαυτὸν τοῖς κινδύνοις κατελιημμένον, γράφει ὠδίας.

Κατελιωτισμένος. καταδεδουλωμένος. ἐκ τοῦ εἰλως εἰλωτος, ὃ σημαίνει τὸν δούλον.

Κατεῖπε. γενικῆ· κατηγορήσεν. Οὐ δικαίως δργίλῃ τῇ γυναικί. οὐ γὰρ σοῦ κατεῖπεν, ἀλλὰ τοῦ

δεσμοφύλακος. καὶ αὐθις· Μαθόντα ὅτι κατεῖποι αὐτοῦ Ὀφείλιος, καὶ Βασίλειος πεισθεῖν τοῖς λόγοις.

Κατεῖπε. γενικῆ· κατηγορήσῃ. Ἐδέδειε γὰρ ἢ γυνή, μὴ κατεῖπε αὐτῆς.

Κατειργάσατο. κατηγωνίσασατο.

Κατειρωνεύεται. γενικῆ· μεγαλοφρονεῖ, ὑποκρίνεται. Τὰ οικεῖα ἐξαιρῶν καὶ κατειρωνεύόμενος τῆς τῶν ἀπείρων ἀγνοίας. καὶ αὐθις· Ἐδόκει γὰρ κατειρωνεύόμενος ὁ Χοσροῆς ἀντέχεσθαι Μανρικίον.

Κατηγορενχότα. κατειπόντα.

Κατηγορήμα. κατηγορημά ἐστι τὸ κατὰ τινος ἀγορευόμενον, ἢ πρᾶγμα συντακτὸν περὶ τινος ἢ τινων. ἐν γὰρ τῷ περὶ πραγμάτων καὶ σημαινόμενων τόπῳ τέτακται ὁ περὶ λεκτῶν, αὐτοτελῶν, ἀξιωματῶν καὶ συλλογισμῶν λόγος, καὶ ὁ περὶ ἐλλειπῶν, κατηγορημάτων, καὶ ὁρθῶν καὶ ὑπίτων.

λεκτὸν δὲ φασὶ τὸ κατὰ φαντασίαν λογικὴν ὑφιστάμενον. τῶν δὲ λεκτῶν τὰ μὲν εἰσιν ἐλλειπῆ, οἷον γράφει. ἐπιζητοῦμεν γὰρ, τίς; τὰ δὲ αὐτοτελῆ καὶ ἀρηρισμένην ἔχοντα τὴν δύναναν, οἷον γράφει ὁ

1. Κατέχουσι δ' ἔρωτες ἐμὰς πόλεις] Aristoph. Av. 1316. Κατέχουσι δ' ἔρωτες ἐμὰς πόλεις. Quomodo et scribendum est apud Suidam, qui Scholiastam Comici pro more compilavit. Tourp. 4. Hanc gl. cum seq. prorsus neglexit Kusterus. Siletur *V. 7. Observandum illud Κατεδήμευεν. 9. Ἄλλοι ἑαυτοὺς κατεχῶντο] Fragmentum hoc depromptum est ex Dione in Excerptis ab Ursino editis, p. 399. Tourp. 11. Κατέψα] Gl. collocat *V. post v. Κατεψηφίσατο. Vide vv. Κατανήσας et Καταψῶν. 12. κατεδίκασεν om. B. E. 15. Edd. φασί. 17. αὐτὸν *V. 19. Κατελιωτισμένος] Κατελιωτισμένος A. Deest gl. V. siletur Gronovio. In fine παρά Λακεδαιμονίους omisi cum A. B. E. 22. κατεῖπεν] προεῖπεν V. 2. βασιλεὺς] βασιλεῖος probavi cum V. 4. κατηγορήσῃ] κατηγορήσει V. 6. ἐκώλυε addit Hesychius. 7. Κατειρωνεύεται] Ioseph. B. I. p. 273. Appian. p. 345. Simocatta p. 100. Porphyg. de Abst. IV. de Essaeis, κατειρωνεύόμενοι τῶν τὰς βασιλέων προσφερόντων. Tourp. MS. 8. ὑποκρίνεται] Photius omisso γενικῆ addit cum Lex. Seg. δολιεύεται. μέγα φρονεῖ Hesychius, Zon. p. 1174. nihil nisi ὑποκρίνεται. 9. τῆς τῶν ἀπείρων — κατειρωνεύόμενος ab reliquis libris neglecta supplevit V. Itaque libenter Abreschium excusamus, qui verborum distinctionem hanc instituerit A. Soc. Traiect. I. p. 234. ὑποκρίνεται τὰ οικεῖα ἔξαιρων. Καὶ κατειρ. Ἐδόκει] Ex Theophylacti Simocatt. Exc. Legg. p. 54. (p. 181. ed. Parly.) desumptum esse hoc fragmentum monuit Abreschius: unde leg. κατειρωνεύόμενος τῆς ὁσίας τοῦ αὐτοκράτορος Μανρικίου μνήμης. 13. κατηγορημά ἐστι et quae sequuntur verba sunt Diogenis VII, 63. 64. parum diligenter excerpta. 16. τόπῳ — ἀξιωματῶν om. V. λεκτῶν αὐτοτελῶν ἀξιωματῶν] λ. καὶ αὐτοτελῶν καὶ ἄ. Diog. 17. λόγος] Hanc vocem. edit. praecedentes [et B.] ignorant, quam ex Paris. A. et Laertio revocavi. Küst. ἐλλειπῶν] ἐλλειπῶν A. B. E. ἐλλειπῶν τε καὶ κατ. Diog. 18. καὶ ὑπίτων] Et haec in prioribus edit. desunt, quae itidem ex MSS. Pariss. [*V.] et Laertio loco huic restitui. Küst. 19. λεκτὸν] λεκτέον A. V. E. Med. 20. τῶν δὲ λεκτῶν] Diogenes plenius, τῶν δὲ λεκτῶν τὰ μὲν λέγουσιν εἶναι αὐτοτελῆ οἱ Στωικοί, τὰ δὲ ἐλλειπῆ. ἐλλειπῆ μὲν οὖν ἐστὶ τὰ ἀναπᾶρτιστον ἔχοντα τὴν ἐκφορὰν. ἐλλειπῆ] ἐλλειπῆ A. B. V. 21. ζητοῦμεν] ἐπιζητοῦμεν A. B. V. Diog. καὶ ἀρηρισμένην] καὶ expungendum: αὐτοτελῆ δ' ἐστὶ τὰ ἀρηρισμένην ἔχοντα τὴν ἐκφορὰν Diog.

Κατέχουσι δ' ἔρωτες ἐμ. Ascita voce ἄνθρωποι hic sensus existit: homines urbis meae amore tenentur. Κατέχω. Aptum accusativo. Κατέχρωζεν. Is autem cum in publico disputaret, non solum dignitatem artis dehonestabat eamque hominibus infimi loci evulgabat, sed etiam acerbe reprehendebat * *. Κατεχῶντο. Interciebant, trucidabant. Alii sibi ipsi manus intentabant. Κατέψα. Manu demulcebat. Κατεψηφίσατο. Condemnavit, iniunxit. Deus enim Adam ad labores et sudores damnavit, dicens: in sudore vultus tui panem comedes. Κατελιημμένον. Interceptum, circumdatum. Cum autem videret se periculis circumdatum, carmina scripsit. Κατελιωτισμένος. In servitutem redactus. ab εἰλως, εἰλωτος, quod servum significat. Κατεῖπε. Genitivo iungitur: accusavit. Iniuste irascens mulieri. non enim te accusavit, sed carceris custodem. Et alibi: Cum cogno-

visset, Ophellium eum accusare, et Basilium eius verbis stidam habere. Κατεῖπε. Genitivo iungitur: accusaret. Femina enim metuebat, ne ipsam accusaret. Κατειργάσατο. Subegit. Κατειρωνεύει. Genitivo: magnifice de se sentit, simulat. Res domesticas extollens et stultitiam imperitorum cavillatus. Et alibi: Videbatur enim Chosroes per simulationem Mauritii memoriam vindicare. Κατηγορενχότα. Illum qui accusavit. Κατηγορήματα. Κατηγορημα est id quod de aliquo enunciatur, aut res de aliquo aliquibusve composita. In loco enim, qui agit de rebus et significatis, collocatur oratio de effatis, tam perfectis, ut axiomatis et syllogismis, quam imperfectis, ut praedicamentis, iisque tam rectis quam supinis. Λεκτὸν autem dicunt esse id quod visione rationis participare constituitur. eorum autem quae effata dicuntur, alia sunt imperfecta, ut scribit: quaerimus enim, quis? alia perfecta quaeque plenam habeant sententiam, ut Socrates scri-

Σωκράτης. ἐν μὲν τοῖς ἑλλίπεσι λεκτοῖς τέταται τὰ κατηγορήματα· ἐν δὲ τοῖς αὐτοτελέσι τὰ ἀξιώματα καὶ οἱ συλλογισμοὶ καὶ τὰ ἐρωτήματα καὶ τὰ πύματα.

Κατηγορίας ἔχω. ἀντὶ τοῦ κατηγοροῦμαι. 5
 Δημοσθένης περὶ τοῦ Στεφάνου. Κατηγορεῖ δὲ αὐτῶν Καλλίξενος δημαγωγὸς καὶ συκοφάντης.

Ἡ κατηγορία παρὰ φιλοσόφοις ἢ ἐπὶ πλέον λέγεται καὶ γίνεται ἢ ἐπίσης· ἐπ' ἑλάττων δὲ οὐδέποτε. καὶ ἐπὶ πλέον μὲν, ὅτε τὰ καθολικώτερα κατηγοροῦνται τῶν μερικωτέρων. καθολικώτερα οὖν εἰσι τὰ ἐπάνω, μερικώτερα δὲ τὰ ὑποκάτω. κατηγορία δὲ ἐστὶν ὁλον προσηγορία τις ἀπλῶς λεγομένη εἰσι δὲ αἱ πᾶσαι δέκα, ἥγουν γενικώτατα γένη, ὑφ' ἧς ἀναφέρεται πᾶσα φωνή· Οὐσία, Ποσόν, Ποιόν, 15
 Πρὸς τι, Ποῦ, Πότε, Ποιῖν, Πῶσχειν, Κεῖσθαι, Ἔχειν. τούτων ἢ μὲν Οὐσία ἐστὶν ὑποκειμένη, αἱ δὲ λοιπαὶ ἐννεα ἐν ὑποκειμένῳ.

270 "Κατηγορῶ σου. γενικῆ. Κατηγορῶ δὲ τὸ δεικνύω, αἰτιατικῆ. Λαγὼς κατηγορεῖ τὸν αὐτοῦ 20
 φωλεόν.

Κατήδεσαν. κατήσχυναν.

Κατηδολέσχησά σου. ἀντὶ τοῦ κατὰ σοῦ ἐμακρολόγησα, ἐφλυύρησα.

Κατηθλημένων. ἐγγεγυμνασμένων. Ἄγοντες ἐκ τῶν ἐπιλέκτων καὶ κατηθλημένων ἐν τοῖς πόλεμοις στρατιωτῶν τέσσαρα τάγματα ἐντελῆ.

Κατήχοε. ἀπροατά. Ὁ μεγίστη θεῶν καὶ τῶν σοῶν κατήχοε θεραπεύοντων. καὶ αὐδεις· οἱ δὲ μετὰ ταῦτα ἐγένοντο κατήχοοι.

Κατηχόντισε. Τῆς Λυσίου ψυχῆς κατηχόντισε.

Κατήλιφα. μεσόδημν. Ἀριστοφάνης.

Ἐπὶ τὴν κατήλιφ' εὐθὺς ἀνεπηδήσαμεν.

Κατηλοημένη. συτετριμμένη.

Κατηλωκυῖα. κρατηθεῖσα.

Κατήλυσιν. ἐπέλευσιν, κάθοδον.

Χειμερίην νιφετοῖο κατήλυσιν

. . . . ἐρημαίην ἤλθεν ὑπὸ σπιλάδα.

Κατήλυσις. ἢ πόρνη.

Κατηναρισμένας. ἐπὶ τῆς λείας ἐχρήσατο Σοφοκλῆς. καὶ ἐστὶν ἄκρον. τὸ γὰρ σκυλεύειν ἐναρτίζειν· ὅτι τὰ ἔναρα σκύλι, παρὰ τὸ ἀρρηγεῖν καὶ ἐντὸς αὐτῶν εἶναι ἡμᾶς. καὶ τὸ παρ' Ὀμήρῳ τοιοῦτον·

1. ἑλλίπεσι] ἑλλίπεσι A. B. V. λεκτοῖς addit V. cum Diogene, unde scribendum μὲν οὖν. 5. Κατηγορίας ἔχω — Στεφάνου] Sic Photius et Antiattic. p. 102. His male adhaeret exemplum e Lexico neacio quo syntactico (cf. Lex. Bekk. p. 149.) petatum. 6. Δημοσθένης] Locus ut solet apud Antiatticistam perperam laudatus, cuius nulla iam vestigia in Oratione de Corona. 7. Καλλίξενος * V. καὶ συκοφάντης] καὶ om. B. V. E. Med. 8. Κατηγορία παρὰ φιλοσόφοις ἢ ἐπὶ πλ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli, legisse me arbitror apud Alexandrum Aphrodis. in Topica Aristotelis. Küst. ἢ κατηγορία A. B. V. 10. κατηγοροῦνται] κατηγοροῦνται A. 11. μερικωτέρων] μερικωτάτων A. * V. Cf. Schol. in Hermog. T. IV. p. 3. 12. τὰ ἐπάνω] τῶν ἐπάνω V. 13. λεγομένη ἀπλῶς] ἀπλῶς λεγομένη A. V. 14. αἱ πᾶσαι] αἱ om. A. B. V. ὑφ' α] ὑφ' ας A. B. V. E. 18. ἐν ὑποκειμένῳ] ἐνυποκειμένῳ A. V. 19. Κατηγορῶ σου] Schol. [recentissimum] Sophocli. Ai. 907. Κατηγορῶ σου—ἀγαθὰ ἢ φαῦλα, ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικὴν. κατηγορεῖν δὲ τὸ παριστῆναι καὶ δεικνύειν, μετὰ αἰτιατικῆς μόνης λέγεται. Küst. Vid. Abresch. in Aeschyl. Il. 4. p. 273. Gaisf. Adde Boisson. Anecd. Il. p. 351. 20. αὐτοῦ] αὐτοῦ A. V. E. 22. Κατήδεσαν] Themist. p. 191. ed. Hard. κατήδεσε τὸν θεόν τῆ ἐχθῆ, impetravit a deo. Agathias p. 146. Tourp. MS. Habent Photius et Zon. p. 1174.
1. Κατηδολέσχησα] Iulian. Ep. XII. p. 381. D. Suid. in Διατεθρῦλλημένος. Hemst. Iuliani locum indicavit Toupius, conferens Plutarch. Il. p. 503. B. Vid. Wytttenbach. in eundem scriptorem p. 22. A. Gaisf. 3. Locus Dionysii Halic. Ambr. l. XIII. extr. 6. μέγιστε] μέγιστη A. V. E. 9. Τῆς] τοῦ V. 11. Ἀριστοφάνης] Ran. 574. 12. Cf. Schol. Luciani Icaromen. 15. Adde intpp. Hesychii v. Κατηλόκισται. 14. Glossa suspecta. 16. Χειμερίην νιφετοῖο] Simonidis in Anthol. Pal. VI, 217. Χειμερίην νιφετοῖο κατήλιπιν ἠντὰ ἀλύξας Γάλλος ἐρημαίην ἤλυσ' ὑπὸ σπιλάδα. νιφετοῖο] νιφέεσσι E pr. 18. πόρνη] πορῖα corriggit Koenius in Gregor. p. 526. πρὸ τῆς Πρακλειδῶν κατηλύσεως dixit Diodorus XII. 75. ab Wesselingio correctus. 19. Κατηναρισμένας] Ex Schol. Sophocli. Ai. 26. Attigit etiam Hesychius. Κατηναρισμένας E. 22. Ὀμήρῳ] Il. γ'. 485. Ὀμήρου V. τοιοῦτο] τοιοῦτον A. B. V. E.

bit. et in imperfectis quidem ponuntur praedicamenta; in perfectis vero axiomata, syllogismi, interrogationes, percontationes. Κατηγορίας ἔχω. Accusor. Demosthenes pro Corona. Καίτινος αὐτὸν δημαγωγὸς καὶ συκοφάντα ἰλλοὺς ἀκούσας. Κατηγορία. Categoria apud philosophos aut latius patet quam res, aut rei par est, at nunquam est angustior. Et latius quidem patet, cum universalia praedicantur de particularibus: universalis autem sunt superiora, particularia vero inferiora. Κατηγορία vero simpliciter est quasi appellatio quaedam. sunt autem decem categoriae, sive summa rerum genera quibus omnis vox subicitur: Substantia, Quando, Actio, Passio, Situs, Habitus. ex his Substantia est subiectum, reliquae vero novem subiecto insunt. Κατηγορῶ σου. Genitivo iungitur. cum autem aptum est accusativo, id est quod manifestum facio. Locus lustrum suum prodit. Κατήδεσαν. Dedecorarunt.

Κατηδολέσχησά σου. Multa verba contra te debilateravi et effutivi. Κατηθλημένων. Exercitatorum. Militum delectorum et in rebus bellicis exercitatorum integras quattuor legiones adducetes. Κατήχοε. Qui audis. O maxima deorum, quae cultores tuos audis. Et alibi: Illi vero postea dicto fuerunt audientes. Κατηχόντισε. Adversus Iy-siae animam iaculatus est. Κατήλιφα. Superiorem contigitationem. Aristophanes: Edita domus celeriter escendimus. Κατηλοημένη. Contusa. Κατηλωκυῖα. Capta. Κατηλυσιν. Descensum, adventum. Hibernum niris impetum fugiens desertam subill rupem. Κατήλυσις. Iter. Κατηναρισμένας. Sophocles hac voce de caede pecudum improprie usus est. nam ἐναρτίζειν proprie significat spoliare: quia ἔναρα sunt spolia, inde dicta quod nobis apta sint nostrumque corpus ambient. Huic etiam simile illud apud Homerum:

Ἦτοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὐρα φῆρας ἐναί-
ρειν.

πῶς γὰρ οἶόν τέ ἐστι σκυλεύειν τοὺς λέοντας, εἰ μὴ
εἶη καὶ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζῴων τὸ σκυλεύειν; Καλλι-
μαχος ἐπὶ τῆς λεοντείου δορᾶς·

Τὸ δὲ σκύλος ἀνδρὶ καλύπτει
γιγνόμενον νάρετοῦ καὶ βελέων ἔρυμα.

Κατηρονᾶτο. ἐλούετο.

Κατηρῆξάχθη. ἔπεσε, περιετράπη. Ἐπιρῆ-
γνυται βροντῇ βιαιοτάτῃ, καὶ τὸ πανδοκεῖον κατηρ-
ράχθη.

Κατηργηκέναι. ἀνεργητον εἶναι. Τὸν δὲ
καθήμενον περὶ τὰ Τύανα κατηργηκέναι καὶ κατα-
προῖεσθαι τοὺς καιροὺς.

Κατήρε. κατελάμβανε.

Κατήρε. κατέπλενε.

Κατηρεφέα. κατεστεγασμένα.

Μέλλουσι γὰρ . . .

ἐνταῦθά σε πέμψειν, ἐνθα μήποδ' ἡλίου

φέγγος προσόψει, ἢ ζῶσα δ' ἐν κατηρεφεί
στέγη, χθονὸς τῆσδ' ὑμνήσεις κακά.

Κατηρέψασθε. Ἀριστογάνης·

Ὡς εὐ κατηρέψασθε καὶ νομβυστικῶς.

ὅ τουτέστι, νουνεχῶς ἐσκεπασθήτε.

Κατηρτίσω. ἐτελείωσας.

Κατηρτυκότα. Ὅτι γνώμονα ἔλεγον τὸν
βαλλόμενον ὀδόντα τῷ ὄντι, δι' οὗ τὰς ἡλικίας ἐξή-
ταζον, τὸν δὲ αὐτὸν καὶ κατηρτυκότα ἔλεγον.

[Κατήσατο τῶν λόγων. ἐκ τοῦ ἄδω.]

Κάττης, κάττον. ὁ κατοικίδιος αἰλουρος.

Κατησφαλίσθαι.

Κατησχυμμένος.

Κατηύχοντο. κατηρῶντο. Κατηύχοντό τε
15 τοὺς ταῦτα δρώντας ἀχόρους τε καὶ ἀτάφους κυσὶ
καὶ ὄρνισιν ἐκρυφῆναι, καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν μὴ
ὑποδέξασθαι σὺν εὐμενείᾳ.

Κατήφεια. σκυθρωπότης. Καὶ Κατηφής.

Κατηφόνες. στεγνοὶ ἢ ἀναίσχυντοι.

3. πῶς γὰρ οἶόν τέ ἐστι — ζῴων τὸ σκ.] Haec verba cum praecedentibus non cohaerent, quae proinde collocanda puto post fragmentum Callimachi, quod Suidas statim subiungit. Küst. Cum Suida concordat Schol. Soph. Sed desiderantur nonnulla, quibus sub fide dicti Callimachei doceretur pelles caesarum etiam ferarum tanquam spolia sive σκύλα gestatas fuisse. Schol. Ven. in Iliadis versum: φρονεῖν ἢ σκυλεύειν· περιάπτεται γὰρ νεβρίδας. Ἀλκιμῶν· Ἐπαμμένα περὶ δέρματα θηρῶν. σημειοῦνται δὲ τινες ὅτι ἔναρα ἐπὶ ἀλόγων ζῴων οὐκ ἔστιν. 4. Καλλιμαχος fragm. 142. 5. λεοντείου] λεοντείου Med. et E. λεοντείας Schol. Soph. 6. σκύλος] σκύλον Schol. Mox γενόμενον E. γινόμενον *V. 8. Κατηρονᾶτο] Sic recte habent MSS. Paris., cuius loco in prioribus editt. vitiose legitur κατηράτο. Est autem κατηρονᾶτο a καταιονᾶω, quod significat perfundo, aspergo, ut Lexica vulgata docent. Vide etiam supra v. Καταιονᾶσι. Küst. Κατηρονεῖτο E. Zon. p. 1179. sive Etym. M. p. 407. Κατηρόνων. κατήνιλον. 9. Scribendum Κατηράχθη. Ἐπιρῆγνυται] Aeliani fragmentum, iudice Valckenario. Cf. v. Καταγωγῆς. 12. Τὸν δὲ καθήμενον περὶ τὰ Τύανα] Fragmentum hoc ad Polybium refert Valesius. Küst. Fr. hist. 60. 15. Corripo mendum κατέλαβε Zon. p. 1179. 16. Κατήρε] Item Timaeus p. 152. 17. Glossae sedes incerta: nam discrepant loci Homeric. 18. Μέλλουσι γὰρ ἐνταῦθά σε πέμψειν] Emendanda e Sophoclis Electr. 379. sqq. Μέλλουσι γὰρ δ', εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γόων, Ἐνταῦθα πέμψειν, ἐνθα μήποδ' ἡλίου φέγγος προσόψει, ζῶσα δ' ἐν κατηρεφεί Στέγη χθονὸς τῆσδ' ἐκτὸς ὑμνήσεις κακά. Locus forsitan ab lectoribus intrusus.
2. κακά. Σοφοκλῆς] Σοφοκλῆς delovi cum A. B. V. 3. Ἀριστογάνης Vesp. 1285. (1334.) 6. Κατηρτίσω] Matth. XXI, 16. Ep. ad Hebr. X, 6. Hemst. Pluribus glossam sacram disseruit Aibert. in Hesych. 7. Κατηρτυκότα] Vide quae disputavimus in v. Ἀβολήτωρ: unde derivata est tam haec glossa quam v. Γνώμονα. Ὅτι tacite Gaisf. add. cum *V., Ceterum quae diserte manum produnt interpolantem, τὸν δὲ αὐτὸν et seqq. omisit Kústerus. 10. Om. vulg., post v. Κάττης reponit *V., reponendaque foret glossa, nisi facile suspicaremur haec de copiosa sententia esse delibata. 11. Κάττης] Vid. v. Σπατάλη. Τουρ. MS. Κάττης *V. qui gl. sublicit voci Κατησχυμμένος. 12. Κατησφαλίσθαι] Κατησφαλίσθω V. 13. Κατησχυμμένος] Psalm. LXXIII, 21. Μὴ ἀποστραφῆτω τεταπεινωμένος καὶ κατησχυμμένος. Huc spectasse videtur Suidas. Confer Nostrum v. Ἐλληγεμένον. Τουρ. Κατησχυμμένος V. κατησχυμμένη E. Med. Ceterum Touplum redarguit Zon. p. 1176. Κατησχυμμένος κεκρατημένος. Κατησχυμμένος δὲ ὁ ἄξιος ἀισχύνης, ἦ. Unde licet etiam de fonte huius glossae existimare. 14. Κατηύχοντό τε τοὺς ταῦτα δρ.] Fragmentum hoc esse Aeliani patet ex voce Ἐλαοτήσας. Küst. κατηύχοντο τότε τοῖς τ. δρώντες V. 15. ἀχόρους] Fortasse legendum est ἀώρους, i. e. immatura morte defunctos. Küst. Male sollicitari probissimam vocem et in hac imprecaudi formula propriam docebit Hesychius in Ἀχωρος. Hemst. 17. σὺν] Ante hanc v. opinor θεοὺς eiusdemve sententiae nomen excidisse. 18. σκυθρωπότης A. Mox post Κατηφής omisi σκυθρωπός cum A. B. V. Quam gl. uberius persequitur Zon. p. 1148. 19. Κατηφόνες] Glossa Hom. II. ὦ. 253.

Profecto satius est in montibus feras occidere. quomodo enim de leonibus valeat σκυλεύειν, nisi etiam de brutis animalibus usurpetur? Iam Callimachus voce σκύλος de pelle leonina usus est: *Ἐπυρία vero tegumentum viro adversus nivem et munimentum telorum.* Κατηρονᾶτο. Lavabatur. Κατηρῆξάχθη. Cecidit, eversum est. Tum tonitru maximo cum fragore decidit, atque caupona corruit. Κατηργηκέναι. Otiosum esse. Illum autem ad Τύανα sedentem tempus otio trivisse, et rei bene gerendae opportunitates neglexisse. Κατήρε. Comprehendebat. Κατήρε. In portum appulit. Κατηρεφέα. Confecta. Statuerunt enim te eo mittere, ubi lucem solis nunquam sis aspectura, sed in loco undique clauso

vivens longius ab hac terra deflebis mala. Κατηρέψασθε. Tectae estis. Aristophanes: *Quam bene et provide tegumentum vobis apparastis.* Κατηρτίσω. Perfecisti. Κατηρτυκότα. Sic vocabant dentem indicem, quem asinus emittit, cuius indicio aetas eius cognoscebatur. [Κατήσατο τῶν λόγων.] Κάττης. Felis domesticus. Κατησφαλίσθαι. Κατησχυμμένος. Κατηύχοντο. Imprecabantur. Et scelorum horum auctores imprecati sunt, ut quietae sedis immunes et inseparabili canibus alitibusque proiicerentur, neque deus animas eorum benigne susciperet. Κατήφεια. Tristitia vultus. Et κατηφής. Κατηφόνες. Tristes, vel impudentes.

Κατήχθη. ἐς τὴν πατρίδα ἐπανῆκε. Κατήχθη τε γὰρ ὁ Ἀντίπατρος καὶ ἔτυχε γάμου περιφανοῦς καὶ πλούτου, καὶ παιδῶν ἔσχε, καὶ ἐς γῆρας ἀφίκετο εὐποτρὸν τε καὶ ἀξιόζηλον.

Κατηχθήμενος. βεβαρημένος.

Κατηχῶν. αἰτιατικῇ· προτρεπόμενος, παραινῶν. Πισίδης·

Κρατῶν ἐνὶ μάχαις καὶ κατηχῶν ἐν μάχαις. Κατηχῶ δὲ ἀντὶ τοῦ ἤχῳ, γενικῇ. Κατηχεῖ τῶν πόρων. καί, Κατήχησε τῆς οἰκίας.

Κατ' ἰδίαν.

Καττιδίος καὶ Καττιδιανός. δνόματα κύρια.

Κάτιμεν. κατερχόμεθα.

Κατ' ἴσον ἀπὸ μνημῶς.

Κατισχυμένος. κεκρατημένος.

Κατισχύω. γενικῇ.

Κατισχνῶθη. ἐξηράνθη, ἐλεπτύνθη.

Κατισχνοῖ. καταλεπτύνει.

Κατ' ἴχνος.

Κατοδύρομαι. αἰτιατικῇ.

Κατολιγῶρῶ. γενικῇ.

Κατολισθανόντων. κινουμένων, ἐμπιπτόντων. Τῶν δὲ Ῥωμαίων κατολισθανόντων ἐς δάκρυα, καὶ περιαλοδόντων ἐπὶ τῷ πάθει. καὶ ὁ αὐθις· Κλεοπάτρα, εἰς ἣν κατολισθάνει τῶν Πτολεμαίων ἡ διαδοχή.

Κατομνύς. ἐμπεδῶν, βεβαιῶν. Προσετίθει δὲ καὶ ὄρκον, τῆς ἐμῆς κατομνύς κεφαλῆς, ἣν πολλὰ ἐφίλει.

10 Κατομόσαι. Ἀπὸ μόνου γε τοῦ τὸν θεὸν ἀπομόσαι ἢ κατομόσαι.

Κατ' ὄναρ οὐ χρεὶ λέγειν· βάρβαρον γὰρ παντελῶς· ἀλλὰ ὄναρ, καὶ κατὰ τοὺς ὕπνους, καὶ ἐν-ὕπνιον.

15 "Κατόπιν. μετὰ ταῦτα, ἀπὸ τοῦ ὀπισθενεῖν ἵναί. Ἀλλὰ κατόπιν ἦκε τοῦ καιροῦ. οὐ γὰρ οἶός τε ἐγένετο τοῦτο διανύσαι ἐς τέλος. † Γίνεται κατόπιν τὸ Ῥωμαϊκὸν τῆς προτέρας ἐδκλείας διαγωνίζεσθαι. Καί, Τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς κατόπιν 20 τίθεσθαι πάντα.

2. περιφανοῦς] περιφανείας E. qui mox om. ἀφίκετο. 5. καταβεβαρημένος Photius, βεβαρημένος Med. Quam formam tuentur Theocr. 17,61. et Aristot. Probl. 30,1. Ceterum corrigenda Hesychii glossa Κατηχθήμενος. 6. Schol. Luciani Asin. 48. Dixit de hoc verbo etiam Wyttenb. in Posidon. p. 284. 7. Πισίδης] Fr. Foggin. 111. 8. ἐν] ἐν A. V. E. 11. ἰδίως interpretationem omisi cum A. B. V. E. 12. Καττιδίος] Gataker. in Marc. Antoniu. IV, 50. ubi pro Καττιδιανός tentat Καττιδιανός. Hec est. Suspicio hic nominibus esse sufficiens Καττιδίος καὶ Καττιδιανός. 13. Gl. subicit voci Κατισχύω * V. 14. μνημῶς] μνημῶς V. Mox interpretationem ἐπίσης omisi cum A. B. E. * V. 15. Κατισχυμένος] Κατισχυμένος A. V. E. Expectabam κατισχυμένος, multum illud frequentatum: v. Wessel. in Diod. I, 71. Editum tuetur Zon. p. 1176. 16. Om. vulg. 18. Κατισχνοῖ] Κατισχνῶ V. Hesych. sive Photius, Κατισχνῶν, καταλεπτύνειν. V. Wyttenb. in Plat. T. VI. p. 818. Huc glossae superiores postposuit * V. Differt Zon. p. 1178. Tum λεπτύνει B. E. 19. ἰδίως interpretationem omisi cum A. B. V. Post h. v. habet V. Κατακόρη: εἰς ἀνήρ — ἐμονομάχει. καὶ αὐθις· τὴν δὲ — διανοίας ὄμματα. De quo supra tum suo loco dictum, tum in v. Κατακόρου. 20. Om. vulg.
1. Om. vulg. Glossam Κατολιγῶρησαν exhibuit Zon. p. 1174. 2. Κατολισθανόντων] Κατολισθανόντων A. V. et sic in exemplis. Vide Bastii Ep. Crit. p. 249. κινουμένων] Ut haec interpretatio locum habeat, praecedere debet κατολισθανόντων ἐς δάκρυα. Sic enim a consequenti expositio haec vera esse potest: quoniam illi qui miseratione moventur, lacrimari solent. Certe soli voci κατολισθανόντων interpretationem illam respondere non posse manifestum est. Suidam autem, cum haec scriberet, in animo habuisse κατολισθανόντων ἐς δάκρυα, ex exemplo, quod subiungitur, patet. Kúst. 5. Πολιμαίων] Sic recte habet Paris. A. In reliquis vero Paris. [et B. V. E.] itemque in omnibus editis. praecedentibus male legitur πολιμίων. Kúst. 7. βεβαιῶν, ἐμπεδῶν * V. 10. Ἀπὸ μόνου γε τοῦ τὸν θεὸν κατομόσαι ἢ ἀπομόσαι] Ex Synesii Epist. CLIII. p. 291. haec decrepta esse vidit Küsterus: quem locum integrum. Gaisf. monente, habet Suidas v. Φθάσσει. Exemplum om. V. ἀπομόσαι ἢ κατομόσαι A. B. κατομόσαι ἢ ἀπομόσαι E. et Med. ἢ ἀπομόσαι neglexit vulg. 12. Κατ' ὄναρ] Atticistarum placitum tractavit Lobeck. in Phrynichum p. 421. sqq. 13. ἐν ὕπνοις] ἐν ὕπνῳ A. B. ἐν ὕπνῳ V. et Photius, in reliquis consentiens. 15. μετὰ ταῦτα] Hucusque Timaeus p. 154. μετὰ τοῦτο Etym. M. p. 497. 16. ἵναί] ἵναί Photius, recte. 17. Γίνεται κατόπιν] Locus Theophylacti Simocatt. III, 15. notante Abreschio. Qui cum ignoret verbum διαγωνίζεσθαι, id aut interpreti cuidam imperito deberi videtur aut sedem suam in continuo fragmento habuisse.

Κατήχθη. In patriam rediit. Antipater enim in patriam reversus uxorem illustri genere natam et divitem duxit, liberisque ex ea susceptis vitam felicem et beatam ad seram usque senectutem produxit. Κατηχθήμενος. Gravatus. Κατηχῶν. Accusativo iungitur: incitans, adhortans. Pisides: In proeliis strenuus tum pugnans tum adhortans. Κατηχῶν vero, cum significat resonare, genitivum associat. ut: Resonat per poros, et, Per domum personat. Κατ' ἰδίαν. Καττιδίος et Καττιδιανός. Nomina propria. Κάτιμεν. Descendimus. Κατ' ἴσον αὐτῷ μεμ. Κατισχυμένος. Vi victus. Κατισχύω. Aptum genitivo. Κατισχνῶθη. Attenuatus est, exsiccatus est. Κατισχνοῖ. Externuat. Κατ' ἴχνος. Κατοδύρομαι. Aptum accusativo. Κατολιγῶρῶ. Aptum ge-

nitivo. Κατολισθανόντων. Commotorum, incidentium. Romanis autem in lacrimas prorumpentibus, et illam cladem graviter ferentibus. Et alibi: Cleopatra, ad quam successio Ptolemaeorum devolvitur. Κατομνύς. Sancte iurans, inrejurando confirmans. Addidit etiam iusiurandum, per meum caput iurans, quod multum dilexerat. Κατομόσαι. Deterare. Hoc solo confirmati, quod [more Platonico] deos iurando affirmant vel negant. Κατ' ὄναρ. Cave dicas κατ' ὄναρ, quod omnino barbarum est: sed ὄναρ, sive κατὰ τοὺς ὕπνους, sive ἐν ὕπνῳ. Κατόπιν. Postea. dictum ab eo quod est ὀπισθεν ἵναί, a tergo ire. Sed post opportunum tempus advenerat: neque enim rem perficere prorsus potuit. † Romani pristinam gloriam fortitudinis bellicae amisserunt. Et: Honestati et virtuti omnia postponere.

Κατόπτης. επιτηρητής. Ἀλλά τις ἔτω κατόπτης ἀπαγγελίαν ἡμῖν σαφῆ τῶν ἐνεστηκότων ποιησόμενος.

Κατοργᾶν. ὑπερακμάζειν.

Κατ' ὄρεσφιν. ἐν τοῖς ὄρεσι.

[Κατορθῶ. αἰτιατικῆ.]

Κατορῶρκεται. κατακέχωσται.

Κατορκετός, τόπος.

Κατορύττω. αἰτιατικῆ.

Κατ' ὄρφυαλαν. τὴν σκοτεινὴν.

Κατορχοῦμαι. γενικῆ.

[Κατοσφραλινομαι. γενικῆ.]

Κατουδαίου. ζῆτι ἐν τῷ Ἰπὸ γῆν οἰκούντες.

[Κατουδέν.]

Κατ' οὐράν. κατόπισθεν, ἐκ τῶν ὀπίσω.

Κατορῶσαν. οὐρίῳ ἀνέμφη χρησόμενον.

Τὸ δὲ λοιπὸν πλήθος ἐπαράμενον τοὺς ἰστούς καὶ κατουρῶσαν ἀπεχώρει.

Κατοφρυῶ. γενικῆ.

Κάτοχος. κεκρατημένος. Κάτοχος ἦδη τῷ 5 πόθῳ τούτῳ γεγενημένη, καὶ διαφανῆς ἐρωτόληπτος οὐσα, οὐδὲν ἔτι κάλυμα ἔβλεπε.

Κάτω. ἐπίβλημα τοπικόν.

Κατώγειον. ἐπὶ θηλυκοῦ καὶ ἀρσενικοῦ διὰ τοῦ ἔψιλοῦ καὶ ὦ.μεγάλον, ὃ ἀνώγειος καὶ ἡ ἀνώγειος. καὶ τὸ ἀνώγειον. καὶ κατώγειον. κατώγειον δέ.

Κάτωθε. χωρὶς τοῦ ὦ παρὰ Λωριεῦσι. καὶ Πίνδαρος ὁμοίως·

Ἄγρόθε γὰρ νέομαι παρὰ Χαριτικοῦ καὶ Φιλύρας.

15 Κατωθούμενος. ἀνατρεπόμενος.

Κατωχάρα. οἱ Ἀττικοὶ ὕφ' ἐν ἀναγινώσκουσι.

Ἀριστοφάνης·

1. Ἀλλά τις ἔτω] Haec sunt verba Iosephi Antiq. Iud. XVIII, 9, 2. p. 907. ubi legitur, Ἀλλά τις προσίτω κατόπτης. Tour. εἶτω *V. 2. ποιησόμενος] ποιησόμενος A. B. E. V. Med. Correxerit Portus. 4. Κατοργᾶν] Agnoscunt Hesych. et Photius. Κατοργᾶν V. 5. Κατ' ὄρεσφιν] Il. λ'. 493. 6. Gl. om. vulg., post v. Κατόπτης collocavit *V. 7. Hanc Hesychii, Photii, Suidae glossam concordantem Piersonus in Moer. p. 240. referebat ad Plat. Euthydemum. 8. Sine dubio haec iungenda, quippe de sententia copiosiore ducta: velut in Etym. M. p. 665. extat, περιωπή, ὃ κάτοπος τόπος. 9. Om. vulg. 10. Κατ' ὄρφυαλαν] Hesych. Κατορφυαται. σκοτεινὴν ποιῶ. Photius: Κατ' ὄρφυαλαν. κατὰ τὴν σκοτεινὴν. Suspiceris vocem extitisse singularem κατορφυαίος. 12. Om. vulg., post v. Κατ' οὐράν collocavit *V. 13. Κατουδαίου] Κατουδαίου A. E. V. et sic infra sub gl. ἔστιν] ζῆτι tacite Gaisf. cum *V. 15. Κατ' οὐδὲν Aldo debetur, om. vulg. Quae hinc subsequatur glossa, Κατουλάς (Κατουλάς Med.), ἡ σκοτεινὴ νύξ· διὰ τὸ ὄλοῦν αὐτὴν εἶναι. οἶον (Apollon. Rhod. IV, 1695.), Νύξ ἐφόβει, τὴν περὶ τε κατουλάδα κελήσκουσι: eam cum uesciant A. B. (siletur V.) insertam scilicet ab editore Mediol. e Zon. p. 1157. nive Etym. M. p. 497. expunxi. Kusterus ubi Photium descripsit, Κατουλάδα. Σοφοκλῆς Ναυπηλίῳ Ἐπιέχομαι δὲ νυκτὶ τῆ κατουλάδι. τὴν καλλουσαν καὶ κατεργουσαν et quae sequuntur: Locum hunc, inquit, dignum iudicavi, quem cum lectore communicarem, tum propter fragmentum Sophoclis, quod nusquam alibi tam integrum extat; tum quia ex eo emendari potest enarrator Apollonii Rhod. IV, 1695. qui idem fragmentum Sophoclis, quamvis mutilum, adducens, fabulam Naupactus pro Nauplius laudat. Verba eius haec sunt: Κατουλάδα. σκοτεινὴ νύξ κατουλάς λέγεται· παρὰ τὸ ὄλοῦν. Σοφοκλῆς ἐν Ναυπηλίῳ· Νυκτὶ κατουλάδι. Diligentissimus Meursius loci huius auctoritate adductus inter fabulas Sophoclis Naupactum etiam recenset. Sed cum fabulae eius nusquam alibi apud veteres extet mentio, Naupactum vero Sophoclis plures scriptores laudent: potior hic est apud me auctoritas Photii, ex quo proinde Scholiastam Apollonii emendandum et Naupactum ex censu fabularum Sophoclis expungendum esse censeo. Küst. 17. Κατορῶσαν] καὶ κατουρῶσαν A. B. E. V. χρησάμενην] Ut interpretatio respondeat capiti artigli, scribendum est χρησάμενον, quoniam κατουρῶσαν est generis neutrius, a masculino κατουρῶσας, ut Portus etiam monuit. Küst. χρησάμενον A.
1. Τὸ δὲ λοιπὸν] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. I, 61. ut I. Gronovius observavit. Küst. 2. ἀπεχώρησε V. 3. Haec rectius sunt pronunciata sub v. Κατωφρυῶσθαι. 4. Κάτοχος] Hellodorus p. 192. Simocatta p. 156. ubi male κάτοικος τῆ μέθης. Tour. MS. Lucian. in Rhet. Praec. 4. κάτοχος ἐκ Μουσῶν γενόμενος Retnes. Addit Albert. in Hesychium praeter alios Cuperi Observ. III, 12. p. 305. Κάτοχος ἦδη τῷ πόθῳ] Haec sunt verba Procopii Histor. Arc. c. 1. Küst. 5. τούτου] τούτῳ A. V. E pr. Procop. διαφανῆς] διαφανῶς cum Procopio Reinesius. 8. Κατώγειον] Illustrantur haec v. Ἀνώγειον: quatenus apparet ipsam observationem aliunde transcriptam fuisse; quippe quae parum ad glossam nostram conducit. In capite quidem reponendum videtur Κατώγειον. 10. ἀνώγειον] ἀνώγειον V. Quae subsequuntur om. vulg. Tum καὶ ante κατώγειον neglectit Gaisf. et ut videtur *V. 11. Κάτωθε] Κάτωθεν V. Nihil huic observationi tribuit Apollon. de Adv. p. 603. 12. Πίνδαρος] Pyth. IV, 180. ubi leg. Ἄγρόθε, deinde πάρ. „Fragmentum hoc ideo ad vocem κάτωθε Suidas rettulit, quoniam ἀγρόθε apud Dorientes sine ὦ scribitur, perinde ut κάτωθε.“ Küst. Mox ὁμοίως addunt A. B. V. 13. νέομαι] νέομαι debetur uni V. 15. Κατωθούμενος] Sic Hesychius et Photius. Καταθούμενος E. m. sec. 16. Κατωχάρα] Recte notavit Koenius in Gregor. de Dial. Att. s. LX. pleniora Suidam invenisse Scholia in Aristoph. Pac. 152. Acharn. 944. Ad Pac. 152. e MS. dedit Bekkerus: οἱ τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πιστὴν κατωχάρα λέγεται Ἀττικῶς, οὐ διηρημένως ἀλλ' ὕφ' ἐν. Πίνδαρος· Οἱ μὲν κατωχάρα δεσμοῖσιν δέδεντε. Ceterum verba Ἀριστοφάνης — ὕφ' ἐν, quae in edd. post Agathiae fragmentum reperuntur, ante fragmentum Pindari reposui cum A. V. Gaisf. Qui tacite delevit καὶ ante Ἀριστοφάνης cum *V. 17. Ἀριστοφάνης] Acharn. 915. (944.)

Κατόπτης. Speculator, explorator. Sed eat aliquis explorator, qui certum de praesenti rerum statu nuncium afferat. Κατοργᾶν. Valde vigere. Κατ' ὄρεσφιν. In montibus. Κατορῶρκεται. Defossus est. Κατορκετός. Defossus in loco. Κατορύττω. Aptum accusativo. Κατ' ὄρφυαλαν. Per obscuram. Κατορχοῦμαι. Genitivo iungitur. Κατουδαίου. Quaere sub v. Ἰπὸ γῆν οἰκούντες. Κατ' οὐράν. A cauda, a tergo. Κατορῶσαν. Secundo vento utens. Reliqua vero multitudo velis explicatis et

vento secundo aspirante discessit. Κατοφρυῶ. Genitivo iungitur. Κάτοχος. Captus. Cum vero hoc amore palam capta iam esset, nullum amplius impedimentum videbat. Κάτω. Adverbium loci. Κατώγειον. Per ἄ scribitur. At ἀνώγειος, tam in masculino et feminino quam neutro ἀνώγειον, per ε̄ et ὦ: item κατώγειον. Κάτωθε. Praeter ὦ apud Dorientes scribitur; [ac similiter ἀνιρόθε] Pindarus: Rure venio a Chariclo et Philyra. Κατωθούμενος. Deturbatus. Κατωχάρα. Attici una voce pronunciant. Aristophanes:

Εἶπερ ἐκ ποδῶν κατωκάρα κρέμαιο.
ἀντι τοῦ ἐπὶ κεφαλῆς. τὸ ἐπὶ κεφαλῆς πεσεῖν κατω-
κάρα λέγεται παρ' Ἀττικοῖς, οὐ διεηρημένως ἀλλ'
ὄφ' ἔν. Πίνδαρος·

Οἱ μὲν κατωκάρα δεσμοῖσι δέδονται.
Ἀγαθίας· Οἱ δὲ ἐκ τοῦ πρανοῦς ὑποφερόμενοι καὶ
εἰς τὴν θάλατταν κατωκάρα ἐμπέτοντες ἀπώλλου-
ντο. καὶ ἄδεις Ἀριστοφάνης·

Κατωκάρα ξίψας με βουκολήσεται·
περὶ κανθάρου λέγων.

Κατὰ κοδόμησεν. Ἰσαῖος ἀντι τοῦ κετέκλει-
σεν εἰς οἴκημα καὶ ἀπέκτεινε.

Κατώλισθον. κατέπεσον.

Κατωμαδόν. κατὰ τῶν ὤμων. Ἰώσηπος· Ὁ
δὲ Σαμψὼν ἀρούμενος τὰς πύλας καὶ τὰς φλιάς κα-
τωμαδὸν εἰς τὸ ὄρος φέρων κατατίθησι.

Κάτων, στρατηγὸς Ῥωμαίων· ὃς νέος μὲν ἦν
ἔτι πάμπαν, αὐστηρὸς δὲ καὶ φιλόπονος, συνέσει
τε γνώμης καὶ δεινότητι λόγων ἀριπρεπῆς, ὥστε
αὐτὸν ἐπὶ τοῖς λόγοις ἐκάλον οἱ Ῥωμαῖοι Δημο-
σθένην, πυνθανόμενοι τὸν ἄριστον ἐν τοῖς Ἑλλησι
ῥήτορα γενέσθαι Δημοσθένην. — Λέγεται Κάτωνα

τὸν προσβύτην, ἐρομένου τινός, ἦν ἔχει γνώμην
περὶ τῶν ἐν Καρχηδόνι πραγμάτων καὶ περὶ τοῦ
Σκηπίωνος, εἰπεῖν·

Οἷος πέπνυται, τοὶ δὲ σκίαι ἀίσσουσι.

5 Κατωνάκη. ἱμάτιόν ἐστιν ἐκ τῶν κάτω με-
ρῶν νάκος, τοιτέστι διφθέραν, περιεβραμμένον.
δοκοῦσι δὲ ἀμφιέσασθαι τοῦτο, τῶν τυράννων ἐπα-
ναγκασάντων τοὺς Ἀθηναίους, ἵνα ὑπὸ ἐπιτελείας
μὴ κατίωσιν εἰς ἄστν οἱ πολῖται. μέχρι γὰρ τῶν
10 γονάτων ἦν διήκον. Ἀριστοφάνης·

Οὐκ ἴσθ' ὅθ' ὑμᾶς οἱ Λάκωνες αὐθις αὐ
κατωνάκας φοροῦντας ἐλθόντες δορεῖ
πολλοὺς μὲν ἄνδρας Θετταλῶν ἀπώλεσαν,
πολλοὺς δ' ἑταίρους Ἰππία καὶ Ξυμμάχους.

15 καὶ γὰρ καὶ τῶν Θετταλῶν οἱ πλεῖστοι ἐβοήθουν
Ἰππία.

Κατωνάκης. δουλικὸς καὶ ἀνελεύθερος
χιτών.

Κατωνάκη τὸν χοῖρον ἀποτετιλμένης.

20 τὰς δούλας φησί.

Κατώρης. ὄνομα κύριον.

Κατωρχήσαντο. κατεχάρησαν, ἔπαιξαν.

1. κρέμαιο] κρέματο B. E. Med. 2. ἐπὶ κεφαλῆς] ἐπὶ κεφαλῆν V. bis: κατὰ κεφαλῆς B. *V. γὰρ post τὸ om. A. B. V.
κεφαλῆν *V. 4. Πίνδαρος] Existimo nomen hoc a librario aliquo temere in textum intrusum esse, quoniam quae sequuntur
haud saepe Pindaricum quid spirant, sed videntur esse verba scriptoris cuiusdam prosaici. Küst. Vid. Pindari Fr. inc. CXIX.
(134.) Oratio, qua Hercules et Cercopum res videntur explicatae fuisse, talis forsitan erat: τοὶ μὲν οὖν κατωκάρα δεσμοῖς δέ-
δεντο. 6. Ἀγαθίας] Lib. II, 3. (p. 37.) ὑποφερόμενοι] Sic recte habent MSS. Pariss. et Agathias. At in prioribus edit.
corrupte et nullo sensu legitur ὑποφαινόμενοι. Küst. 7. θάλασσαν cum V. Gaisf. ἐκπίπτοντες rectius Agath. ἀπώλοντο]
ἀπώλλονται A. B. E. V. 8. αὐθις om. *V. Ἀριστοφάνης] Pac. 152. 9. Κατωκάρα] κατωκάρα δὲ B. E. 11. Κατῶ-
νος] Antiqu. Ind. V, 8, 10. indiligenter allatus. 15. φλιάς Med. 17. Κάτων, στρατηγός — Δημοσθένην] Haec sunt
verba Appiani Iber. (c. 39.) p. 464. 465. Küst. 18. πάμπαν ἔτι] ἔτι πάμπαν A. V. 20. Δημοσθένην] Similem Diodori
locum contulit Vales. in Diod. Exc. T. II. p. 605. ed. Wessel. 22. γεγενῆσθαι Appian. Λέγεται Κάτωνα τὸν πρῆσθ.] Con-
fer cum hoc loco ea quae leguntur apud Suidam supra v. Ἰσσοῦσι. Küst. Aliquantum differt oratio Diodori fr. Vatic. XXXII, 6.
1. προσβύτην] προσβύτην probavi cum A. B. E. V. 3. Σκηπίωνος] Σκηπίωνος A. 4. Versus
Homeri Od. x. 495. leniter detortus. 5. Κατωνάκαι. — περιβραμμένον] Ex Schol. Aristoph. Eccles. 719. Küst. Κατωνάκη
A. *V. Ante h. v. Κατανάκη B. E. Med., quae glossa supra est posita. 6. περιβραμμένον] περιβραμμένον A. et fere Schol.
Vulgatum fluxit a typographica forma Med. perperam accepta: prostribραμμένον probabiliter Hesychius. 7. ἀμφιέσθαι mendum
vulg. Similliter v. Ὄζειν. Aptius haec Hesychius pronunciauit: δ. δὲ τοῦτο ἀμφιέσθαι Ἀθηναῖοι τῶν περὶ Πειλοστρατον τυράν-
νων ἐπαναγκασάντων κτλ. Cf. Mülleri Dor. II. p. 41. 9. τὸ ἄστν Hesych. 10. Ἀριστοφάνης] Lysistr. 1153. sqq. 11. ἴσθ']
οἴσθ' A. E. pr. et Med. 12. κατωνάκας B. E. 14. πολλοὺς δ' ἑταίρους Ἰππία] Apud Aristophanem hodie male legitur πολ-
λοὺς δ' ἑτέρους Ἰππίους: qui proinde ex hoc loco Suidae emendandus est. Küst. Ἰππίαν B. E. Ἰππίαν V. Ἰππία mendum
Gaisf. 17. E Schol. Aristoph. tam supra laudato quam in Ecclesiazusas. 19. Κατωνάκη τὸν χοῖρον ἀποτετιλ.] Aristoph.
Eccles. 752. 22. Glossa sacra: de qua vid. intpp. Hesychii. κατέπαιξαν Lex. Bachm. p. 274.

Si ex pedibus suspendatur, capite terram spectante. nam pro-
num in caput cadere Attici vocant κατωκάρα, idque non dnabus
sed una voce scriptum. Pindarus: Illi capite deorsum pendente
vinculis continebantur. Agathias: Illi vero in praecipiti delati
pronique in mare prooluti perierunt. Et iterum Aristophanes
ubi de cantharo dicit: In caput praecipitem me datum fallet.
Κατῶ κοδόμησεν. Parietibus struxit et necavit. Isaеus.
Κατώλισθον. Deciderunt. Κατωμαδόν. In humeros.
Iosephus: Samson vero portas et postes cum in humeros su-
stulisset, in montem portavit ibique deposuit. Κάτων.
Cato, imperator Romanorum, iuuenis quidem admodum erat,
sed severus et laboris patiens, tantaque prudentia et eloquentia
praeditus, ut a Romanis vocaretur Demosthenes, qui intellexis-
sent oratorum Graecorum praestantissimum fuisse Demosthe-

nem. † Cato maior interroganti cuidam, quid de rebus Cartha-
ginensium et Scipione sentiret, respondisse fertur: Solus su-
pit, reliqui vero ut umbrae vagantur. Κατωνάκη. Ve-
stis est, cui in parte ima pellis caprina vel ovilla assuta est. vi-
dentur autem Athenienses vestem hanc gestasse a tyrannis co-
acti, qui per habitus vilitatem cives ad urbem accedere prohibe-
rent, nam ad genua usque pertinebat. Aristophanes: Illudne
tempus, Athenienses, nescitis, cum vos catonacis indutus
Lacedaemonii armis iurarent, ac multis Thessalis Hippiae-
que sociis occisis et mercenariis [liberantur?] Plerique enim
etiam Thessalorum Hippiae opem ferebant. Κατωνάκης.
Servilis et illiberalis tunica. Catonaca pudendum depila-
tum habentes. ubi servas intelligit. Κατώρης. Nomen
propriam. Κατωρχήσαντο. Insultarunt, illuserunt.

Κατωφαγᾶς. ὁ καταφαγᾶς. κωμῳδεῖται γοῦν ὡς πολυφάγος ὁ Κλεώνυμος, ὅτι κάτω νεύων ἔτρωγε. καταφαγᾶς δὲ ὄρνεόν ἐστίν οὕτω καλούμενον, ὀρύσσων τὰ σπέρματα. καὶ ὅτε μὲν βαρύνεται, ἐστὶν ἐπίθετον· ὅτε δὲ περισπῶνται, κύριον. ἴσως δὲ ἀπὸ τοῦ καταφαγεῖν.

Κατωφρυῶσθαι. γενικῆ.

Κατοικιδίους. τοὺς ἐπ' οἴκου ὄντας. Κατοικιδίους δὲ " καὶ σχολαίους καὶ ἤττον ὀμιληκότας πολέμοις.

Κατοικτεῖρω. αἰτιατικῆ.

Κατοικτιζέτω. οἴκου τυχεῖν ἤξιον, ἔλεους κυρήσαι. Ὁ δὲ ἐπὶ τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων καταστάς κατοικτιζέτω. καὶ αὐθις· Ὁ δὲ τῆ φωνῆ κατοικτιζόμενος ἐλεῆσαι σφᾶς παρεκάλει.

Κατοιμῶξας. καταμεμψάμενος. Πολύβιος· Καὶ πολλὰ μὲν αὐτὸν κατοιμῶξας, ὅτι παρὰ μικρὸν ἔλθοι τοῦ λαβεῖν τὸν Ἄτταλον ὑποχείριον. ἢ κατ' αἰτιασάμενος, οἴμοι λέγων.

Κατοιόμενος. ὀνομάζων ἑαυτὸν μέγαν καὶ φρυῶν ὑπερηφάνως.

Κάτοισθα. γινώσκεις, ἐπίστασαι. Σοφοκλῆς·

Ὁδ' κάτοισθ' ἐγὼ θεοῖς

ὡς οὐδὲν ἀρκεῖν εἰμ' ὀφειλέτης ἐτι;

τουτέστιν, οὐκ ἐν τούτῳ εἰμί, ὥστε ὀφείλειν τοὺς θεοῖς ἐπαρκεῖν μοι, διὰ τὸ μὴ περιέχεσθαι τοῦ ζῆν. ἢ οὐκέτι τοῖς θεοῖς ὀφείλω ἐγὼ ἐπαρκεῖν, ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν ἐπὶ τιμῇ πράττειν τῶν θεῶν.

10 Κατοιχομένου. νεκροῦ, τεθνεῶτος.

Καττύεται. ἀντὶ τοῦ συντίθεται, συρράπτεται. Ἀριστοφάνης·

Ὀιδ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμα τοῦθ' ὄθεν πάλαι καττύεται.

15 ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὑποδημάτων.

Καττύει. εὐτρεπίζει, συρράπτει, κασσύει.

Τὸν δὲ Βαρᾶμ τεσσαράκοντα χιλιάσι καττύειν τὸν πόλεμον ἔλεγον. καττύω γὰρ τὸ δόλους ῥάπτω.

Κάττυμα. ἀπίτη, δόλος. Ἀριστοφάνης·

1. Κατωφαγᾶς] Aristophanis Av. 289. Ἔστι γὰρ κατωφαγᾶς τις ἄλλος ἢ Κλεώνυμος; ubi quae vetus enarrator praebet, his Suidas paulo copiosior est. Κατωφαγᾶς. ὁ καταφαγᾶς Med. οὖν] γοῦν A. B. γ' οὖν *V. 4. ὀρύσσων] ὀρύσσων dedi cum A. *V. βαρύνεται] δύνεται reponerat Boissonad. in Herodian. p. 284. commotus scriptura Pollucis atque Phrynichii mendosa καταφαγᾶς. Equidem in hac re etiam cum Lobeckio dissentio, quod propria Doriensium nomina, tenore perispromeno, velut Μηρᾶς et Κλονᾶς, ab vocibus contumeliosis in πρᾶσις, χέσις, ἡλλας) instar plurimarum, quibus omnino homines Peloponnesii eorumque sequaces ingenium ac singularem proprietatem signabant (cf. Valck. in E. Ph. 120. et Lobeck. Phryn. p. 638. sq.), accentu barytono puto fuisse distincta. Nihil enim miramur, cum Alexandrinorum atque ceterioris aevi consuetudo glisceret, δακνᾶς, φαγᾶς (v. Arcad. p. 21.) καταφαγᾶς (pro καταφρυγᾶς reddendum Choerobosco p. 1186.), et si quidem id licet ponere γλαμᾶς (v. Homer. Epimer. p. 167.) cum similibus increbuisse. 7. Κατωφρυῶσθαι] Κατωφρυῶσθαι B. E. Gl. em. vulg. 8. οἴκου] οἴκου probavi cum A. B. E. V. Id significat umbraticos, quem in sensum usurpavit κατοικιδίος Lucianus Conscr. hist. 37. Similiter κάτοικος de domesticis rebus dictum ostendit inscriptio ap. Letronne recherches p. serv. — de l'Egypte p. 315. Κατοικιδίους δὲ] Locus Dionysii Halic. ex fragm. Ambros. l. XIII. extr. 10. τοῖς ἀντὶ πολέμοις expuncti cum Dionysio et *V. B. E. Med. 11. Om. vulg. 12. ἢ ante ἔλεους quod invitis libris posuerat Küsterus, etsi locum nondum opiner esse persanatum, tamen delevi. Ceterum ἔλεους et similia merito reiecit L. Dindorf. in Diod. III, 18. quamquam nostrum tumentur exempla Schollorum in Aeschylum et Sophoclem. 13. Ὁ δὲ ἐπὶ τὰ κοινὰ] Locus Herodoti III, 156. 16. Πολύβιος] T. V. p. 38. ed. Schweigh. Mireris tamen καταμεμψάμενος esse pro interpretatione.
1. Κατοιόμενος] Pertinet ad Habacuc. II, 5. Hemsterhusius pro ὀνομάζων scripsit νομίζων. Zon. p. 1173. et Phavorino praeeunthibus. Editum tenet Photius, qui in fine cum Lex. Bachm. p. 274. φρυῶν] ὑπερηφάνος. Zonaras vero φρυῶν καὶ ὑπερηφάνος. 3. Σοφοκλῆς] Al. 589. sq. 4. Οὐ om. *V. 5. ὡς οὐδὲν] ὡς om. A. B. ἀρκεῖν εἶναι εἰμ' *V. 8. ἢ οὐκέτι] ἢ cum A. B. E. frustra om. Gaisf. Corrigendus Schol. qui ὡς οὐκέτι. Ceterum superiora repetuntur sub v. ὀφειλέτης. 9. τῶν θεῶν] τοῖς θεοῖς E. 10. V. Zon. p. 1176. sive Hesych. v. Κατοιχομένου 11. συντίθεται] συντίθεται E. m. nec. repugnante Hesychio. ῥάπτεται] συρράπτεται A. *V. συρράπτονται V. ῥάπτονται E. ῥάπτει Schol. Arist. 12. Ἀριστοφάνης] Equ. 314. 13. ταῦθ' *V. 16. συρράπτει] συρράπτει κασσύει dedi cum A. B. V. (siletur *V.) E. Lex. Bachm. et Photio, quorum hic καττύει, uterque neglecto εὐτρεπίζει. 17. Τὸν δὲ Βαρᾶμ τεσσαρ.] Fragmentum hoc depromptum est ex Theophylacto Simocatta (V, 9.). Küst. Cuius exempli quinque priores voces om. *V. Plures tamen aevi labentis auctores Harsius exortavit in Leon. Diac. p. 191. Βαρᾶμ] ἄβραᾶμ ex V. afferri miror. 18. καὶ τὸ] γὰρ τὸ A. B. E. *V. Mox δούλους V. 19. Item Hesychius. Ἀριστοφάνης] Acharn. 283. (301.) Recurrunt haec sub v. Καταμεμψά.

Κατωφαγᾶς. Vorax. Cleonymum sic Aristophanes perstringit, ut hominem voracem, quod inclinato capite comedere solebat. καταφαγᾶς etiam nomen est avis cuiusdam, quae semina rostro effodit. Id cum habet gravem, est epitheton; cum circumflectitur autem, nomen proprium. fortasse dictum est ab verbo καταφαγεῖν. Κατωφρυῶσθαι. Aptum genitivo. Κατοικιδίους. Domi desidentes. Homines domi semper desidentes et otiosos et bellis minime assuetos. Κατοικτεῖρω. Aptum accusativo. Κατοικτιζέτω. Misericordiam implorabat, flebilem orationem persequebatur. Ille vero ad magistratus Babyloniorum adductus, calamitatem suam deplorabat. Et alibi: Ille vero condicianem suam deplorans eos orabat, ut sui miserarentur. Κατοιμῶξας. Conquestus. Polybius: Cum autem valde de eo conquestus esset, quod pa-

rum a suis quin Attalum in potestatem suam redigeret, vel qui incusavit suspirans. Κατοιόμενος. De se maxime sentiens et fastu se inflans. Κάτοισθα. Cognoscis, scis. Sophocles: Nescisne me deorum causa non amplius esse obstrictum, ut cuiquam optuler? Id est, non est is rerum mearum status, ut auxilium deorum amplius requiram, quoniam vitam non magis facio, vel, nihil amplius diis praestare, nec quicquam in eorum honorem facere teneor. Κατοιχομένου. Mortui, defuncti. Καττύεται. Componitur, consultur. Aristophanes: Novi ego, unde istaec consultata sint iam dudum omnia, translatio ducta est a calceis. Καττύει. Parat, consult. Dicebant autem Vararum cum quadraginta milibus hominum parare bellum. Καττύω enim significat dolos struere. Κάττυμα. Fraus, dolus. Aristophanes:

Ὅν ἐγὼ κατατεμῶ τοῖς ἱππεῦσιν εἰς καττύματα.

Καττύματα δὲ ἔστι δέρματα τινα ἰσχυρὰ καὶ σκληρὰ, ἄπερ τοῖς σανδαλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑποβάλλεται.

Καυδῶ. νῆσος πλησίον Κρήτης, ἔνθα μέγιστοι θναυροὶ γίνονται.

Καύθωνος. τοῦ μαλθακοῦ.

Καυκίον παρ' ἡμῖν· κύλιξ δὲ παρὰ σοφοῖς.

Καύκωνας. ὄνομα ἔθνους. Ἐγγὺς δὲ τοὺς 10 ἐπιβουλευόντας εἶναι Καύκωνάς τε καὶ Ἀλέγας Ὀμηρικούς, Πελασγούς δὲ οὐδαμοῦ οὐδὲ Δίους· εἰρήσθω γὰρ ἐν καιρῷ ἐμοὶ τόδε.

Καυλός. τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος.

Καυλῶ. καυλήσω. Ἐκκεκαυληκότα. τῶν λα-15 χάνων πάντα ἐκκεκαυληκότα.

Καυλωνία. χώρα.

Καυνάκης. ὁ ἀγών· ἢ εἶδος ἱματίου, ὅπερ καὶ Περσίδα καλοῦσιν. οἱ δὲ σισύραν Θυμαίτιδα,

ὅπερ ἔοικε ἢ Μορύχου σάγματι. σάγμα δὲ ἢ θήκη τοῦ ὅπλου.

Καύνιος ἔρωος. ἐπὶ τῶν μὴ καυροφουμένων ἐπιθυμιῶν. Καῦνος γὰρ καὶ Βύβλις ἀδελφοὶ ἔδυσ-5 τύχησαν.

Καυσία. εἶδος πύλου βαρβαρικοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

Καυσίη, ἢ τοπαίρειδε Μακεδόσιν εὐκόλον ὄπλον,

καὶ σκέπας ἐν νιφετῷ, καὶ κόρυς ἐν πολέμῳ.

Καύσωνος. Θέρμης.

Καυστειρός, καυτηρός δέ.

Κάυστρος. ποταμός.

Καυτήν. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἄνθετο δέρμα λέοντος

Τεῦκρος Ἄραψ, καυτήν ἀγρότιν αἰγανέαν.

Καυχᾶ. οἱ λοιποὶ ῥήτορες ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀρχεῖν λέγουσι, Λυκούργος ἐν τῷ περὶ Μαν-

1. ποτε ἐς καττύματα] ποτε om. A. B. V. E. Tum ἐς A. E. Hoc et ἐγὼ electis legendum τοῖσιν ἱππεῦσι. 5. ὑποβάλλονται] ὑποβάλλεται A. V. et Schol. Luciani Catapl. 20. cum gl. superiore. 6. Καυδῶ: quae reliquis vocatur Γαῦδος. Cf. Bornem. in Xenoph. Anab. I, 5, 2. Καυδός θηλυκὸν Arcadius p. 48. 9. Καυκίον] Vid. Scal. de re num. p. 57. Caucum. Reines. Κακίον *V. τοῖς σοφοῖς] τοῖς om. A. B. V. E. 12. οὐδαμοῦ οὐδὲ Δίους] Ridicule Interpres: Pelasgos vero vel Dios. Qui debuit recordari versus Homerici Il. x. 429. καὶ Ἀλέγας καὶ Καύκωνες διότι τε Πελασγοί. Huc quisquis argutulam suam doctrinam iactavit, quae potissimum Aelianum sapit, cum lusu quodam litterarum, nisi fallor, respexit: Πελασγούς δὲ οὐδαμοῦ (vel οὐδαμῆ) μὰ Δία Δίους. Hermanno nihil praeter οὐδαμῶς videbatur opus esse. 14. Καυλός] Glossam diligentius exsequuntur Hesychius et Zon. p. 1149. 15. Glossam satis suspectam *V. sequenti postponit. 16. πάντων] πάντα A. B. V. E. Sed subsequi debuit τὸ ἔκκ. 17. Καυλωνία] Vid. vel Wesseling. in Diod. XIV, 103. 18. Καυνάκης] Ex Schol. Aristoph. Vesp. 1117. Priorem partem ineptus homo traduxit in v. Μορύχος. Oratio quamquam misere constipata potest intelligi, modo recedamus ab istis ὁ ἀγών, quae ne Schol. quidem agnoscit. Infra tamen cum extet glossa Γαυνάκας ἀμπεχόμενον, attuleritque Clemens Alex. Paedag. II, 9. τοῖς γαυνάκας τοὺς πολυτιμήτους, numquid dubitamus emendare ὁ γαυνάκης. εἶδος πιλ. ? 19. Θυμαίτιδα Ox. a Gaisf. praetermissus.
1. Μορύχου *V. 3. Καύνιος ἔρωος] De infelici amore Cauni et Byblidis legendus est Parthenius Erot. c. XI. et Ovid. Metamorph. lib. IX. Vide etiam supra vv. Βύβλις et Κάννος. Κῆστ. Vide Hesychium et Diogen. V, 71. 4. ἐπιθυμιῶν] ἐπιθυμιῶν V. Post h. gl. delevit Gaisf. cum A. B. V. E. quae ex Etymol. M. p. 493. sive Zon. p. 1149. Med. derivavit, Καῦρος. ὁ κόρυς ταῖς φρεσίν· ὀνοεῖ αὐτός τις ὄν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ̄ καῦρος. 6. Vide praeter alios Iacobs. in Anthol. T. VIII. p. 294. et Eckhel. D. N. I. 2. p. 126. ὡς τίτλα subinxiit Photius, ὡς καὶ τ. Lex. Rhet. p. 269. 8. Versus Antipatri Thessal. X. pr. Anthol. Pal. VI, 335. „Vid. Etymolog. p. 487, 52.” Hemst. conferendus in Callim. p. 498. Μακεδόσιν A. E. item in v. Σκέπανον, ubi hoc distichum repetitur. 11. Καύσωνος] Vid. Herod. Epimer. p. 196. 12. Καυστειρός, καυτηρός δέ] Sic A. B. V. E. In vet. edd. nihil nisi Καυτηρός post Κῆστρος, ubi repetit V. om. vulg. Καυτειρός *V. 13. ὄνομα ποταμοῦ] ποταμός A. *V. 14. καὶ αὐτήν inter versus *V. ἐν Ἐπιγράμματι] Silentiarii, quod ex v. Ἀγρότιας huc transcriptum videtur, Anthol. Pal. VI, 57. 17. Καυχᾶ] Lex. Rhet. p. 275. Καυχᾶ: αὐχεῖν ἐπὶ χρηστοῖς πράγμασι. Λυκούργος (Λυκόφρων male Etym. M. p. 494.) δὲ ἐπὶ φάλοισι κέρηται, ὡς (f. ἔ) τοὺς ἀκούοντας αἰσχύνεσθαι. Hinc δὲ post Λυκούργος sufficiens.

Quem ego equitibus dabo secundum in soleas. Κάττυματα sunt enim coria crassiora et duriora, quae sandaliis ceterisque calceis subiciuntur. Καυδῶ. Caudo, insula prope Cretam, in qua maximae onagri nascuntur. Καύθωνος. Mollis. Καυκίον. Caucium apud nos vocatur, quod ab eruditissimis dicitur Cālix. Καύκωνες. Caucones, nomen gentis. Prope autem esse Cauconas et Lelegas Homericos, qui ipsis insidiarentur; quosquam vero Pelasgos divinos: hoc enim tempestive cum venia mihi dictum esto. Καυλός. Extrema hastae pars. Καυλῶ. Et Ἐκκεκαυληκότα. Quaecunque olera caulem emiserunt. Καυλωνία. Caulonia, regio. Καυνάκης. Gannaces, vel genus vestis, quam et Persidem vocant, allii Suidas Lex. Vol. II.

vero sisyrum Thymactidem, quae est similis Morychi sagmati, sagma vero est theca scull. Καύνιος ἔρωος. Caunius amor. dictum de amoribus infelicibus. Caunus enim et soror eius Byblis infelices fuerunt. Καυσία. Causia. Genus pilei barbarici, quo caput tegitur. Causia quae ante Macedonibus aptum fuisse tegumentum, tam niveum propulsans quam galeam in bello praestans. Καύσωνος. Caloris. Καυστειρός, contra καυτηρός. Κάυστρος. Nomen fluvii. Καυτήν. In Epigrammate: Teucer Arabs pellem hanc leonis suspendit una cum ipso iaculo. Καυχᾶ. Ceteri oratores eodem sensu vocem usurpant αὐχεῖν, illa tamen usus est Lycurgus in oratione

τειῶν ἐχρήσατο τῇ λέξει· Δεῖ δὲ τὰλλα ἐν δημοκρα-
τία σοι εἰπεῖν, ἐνὸς δ' οὐκ ἔστι σοι· κακῶς γὰρ αὐ-
τοῦ προσέστη· ἐφ' οἷς καυχῆ, οἱ ἄλλοι αἰσχύνονται.

Καυχώμενος. μεγαληγορῶν.

Κάφος. τὸ πνεῦμα, κατὰ διάλεκτον. καὶ Ὀμη-
ρος·

Κακῶς κεκαφηότα θυμόν.

Καφώρης. Τὸ τῆς καφώρης μίσησον δολερὸν
καὶ κερδῶν. λέγουσι δὲ τὴν ἀλώπεκα.

Καφύη. ὄνομα πόλεως.

Κᾶχεζεν. Ἀριστοφάνης. ἀντὶ τοῦ καὶ ἀπε-
πάτει.

Καχέκται. Ταῖς δὲ ἀληθείαις ὑπῆρχον ἐν αὐ-
τοῖς καχέκται μεταβολῆς οἰκεῖοι.

Καχεξία. Καὶ Καχεκτοῦντες, κακῶς τὴν ἔξιν
διατεθειμένοι, ἀσθενοῦντες. Πολύβιος· Ὁ δὲ
Περσεὺς προσαγόμενος τὸν χρόνον καὶ τὸν πόνον
ἐξελέυτο τῇ ψυχῇ, καθάπερ οἱ καχεκτοῦντες τῶν

ἀθλητῶν. ὅτε γὰρ τὸ δεινὸν ἐγγίζει καὶ δέοι κρι-
νεσθαι περὶ τῶν ὄλων, οἷχ ὑπέμεινε τῇ ψυχῇ.

Καχλάζει. ταραττεται, φλεγμαίνει, βράττει.

Κάχληκες. λίθακες ἐν τοῖς ὕδασι. Ἡριεῖτο

δὲ ὁπόσον κάχληκος τοῦ ἐμφερομένου τοῖς ἐδάφε-
σι. Καὶ Κάχληξ, εἶδος ζωυφίου τινός.

Καχρύων.

Ἐσκήρα, πεπόρδει, . .

ὥσπερ καχρύων ὄνιδιον εὐωχημένον.

10 Κάχρυς. τὰς κριθὰς. Ἀριστοφάνης·

"Πίνονθ', ὥσπερὶ κάχρυς γυναικ' ἀλοῦσαν. 285

τοντέστι, καθάπερ τινὰ γυναικὰ ἀλοῦσαν κριθὰς.

Καχυποτοπεῖσθαι. τὸ τέλειον, κακὰ ὑπο-
νοεῖσθαι. παρ' Ἀριστοφάνει.

Καχυπότοπος. καχύποπτος. τοπάσαι γὰρ
τὸ ὑπονοῆσαι..

Κάψα. κίστη, ἢ θήκη.

Καί. σόνδεσμος συμπλεκτικός.

1. Δημοκρατία] Δημοκράτει V. qui mox καλῶς. Oratio salebrosa, nec satis integra. Equidem eam in sententiam, quam Latino proposui, Lycurgum tentabam: Δεῖ δὲ τὰλλα μὲν * ἐν δημοκρατίᾳ σιωπᾶν, ἐνὸς δ' οὐκ ἔστι σοι καλῶς παραιτεῖσθαι, οὐ προσέστης· ἐφ' οἷς κιλ. Genitivum quidem similiter a παραιτεῖσθαι aptum firmant Lucianus Abdic. 13. 19. et Philostr. Heroic. p. 697. Postea Hermannus talem medendi rationem mecum communicavit: Δεῖ δὲ τὰλλ', ἃ ἐν δημοκρατίᾳ, σοι εἰπεῖν· ἐνὸς δ' οὐκ ἔστι σοῦ. κακῶς γὰρ αὐτοῦ προσέστης, vel potius κακῶς γὰρ αὐτῶν προσέστω, ἐφ' οἷς καυχῆ, οἱ ἄλλοι αἰσχύνονται. Nimirum suspicabatur vir ingeniosissimus Lycurgum ut solebat versucili partem ἐνὸς δ' οὐκ ἔστι σοῦ usurpasse, hac sententia: de reliquis abs te commissis in democratia licet illud pronunciare, non tuam unius esse rempublicam. Quibus expensis nulla videtur dubitatio superesse quin reponamus: οὐ προσέστω καυχῆ, ἐφ' οἷς ἄλλοι αἰσχύνονται. Sic primarius sensus lucem suam recuperabit, quam perversa collocatio verborum obruerat. 4. Glossas sic concinnavit * V. Καφύη· Κάφος· Καυχώμενος· Καφώρης. 5. Ὀμηρος] Il. ε. 698. 7. κακῶς neglexit vulg. 8. Καφώρης] Καφώρης A. V. Καφάρης B. E. et in exemplo. ,, Σκαφώρη inter vulpium nomina recenset Aelianus N. A. VII, 47. Gaisf. μίσησον] μισητόν V. etiam apud Gronov. Rec. mutil. p. 24. Dubites haecce prosario scriptori an Babrio sint tribuenda. 10. Καφύη] Vid. Κύδας. Hemst. 11. Ἀριστοφάνης] Acharn. 82. καὶ adiecit A. 13. Oratio ut videtur Polybii. Ταῖς] τοῖς E. αὐτῇ] αὐτοῖς A. B. E. 16. διατεθειμένοι] διατεθειμένοι V. Πολύβιος XXIX, 6, 14. Ὁ δὲ Περσεὺς προσαγ.] His affinia sunt quae supra leguntur de Perseo v. Απεδει- λία. Küst. 17. προσαγόμενος E. Med. Tum πρὸς τὸν χ. V.
1. ἤγγιζε] ἔγγιζει A. B. E. Med. ἔγγιζοι Gaisf. cum V. Sed optativo nullus est locus, si quidem oratio fiat de Perseo. Sed imaginem athletarum ornari cum et sermonis arguat redundantia et particula γὰρ, praetulimus ἔγγιζει: quo probato sequitur ut refingendum sit ὑπέμειναν. 4. Ἡριεῖτο δὲ ὁπόσον κάχλ.] Idem fragmentum legitur etiam supra v. Ἡριεῖτο. Küst. Haec leguntur etiam supra v. Ἡριεῖτο. Interpres autem non intellexit. Ita enim reddit, Cepit autem tantum glareae, quantum sufficeret sternendo pavimento. Κάχληξ ἐμφερομένος τοῖς ὕδασι est glareae sive calculi, qui in fundo fluvii circumferuntur. Sunt autem verba, ut videtur, alicuius Commentatoris in I. Samuel. XVII, 40. Sed hoc arlolari est. Nostram autem interpretationem unice firmat Iosephus Antiq. Iud. V, 1. Πορευτὸς ἔδοξεν ὁ ποταμός, τοῦ μὲν βάθους ἐπεσηγμένου, τοῦ δὲ κάχληκος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κειμένου. Toup. 6. Hesychius: Κάχληκος. τοῦ κόχλου. 8. Ἐσκήρα, ἀπεπόρδει] Aristoph. Vesp. 1345, 46. quos versus integros vide sub v. Ἐνήλατο. Quod libri servant ἀπεπόρδει, olim etiam in Παροιμικώτατος vulgatum, interim scripsi πεπόρδει, cum praestaret ἐπεπόρδει. 10. Ἀριστοφάνης] Nub. 1362. ἄδειν τε πίνονθ', ὥσπερὶ κάχρυς γυναικ' ἀλοῦσαν. 13. Hanc et seq. gl. transponit * V. τέλειον] τέλειον A. ὑπονοεῖσθαι] Immo potius ὑπονοεῖσθαι. Küst. ὑπονοεῖν Schol. Rav. 14. παρ' Ἀριστοφάνει] Ran. 988. 15. Καχυπότοπος] Plato Rep. p. 224. Philo II. p. 570. ubi male καχυπόπου. Aristot. Rhet. p. 300. Toup. MS. Vid. Heindorf. in Platon. p. 240. E. ubi καχυπόπου MSS. meliores. Gaisf. 17. Κάψα] Vid. intpp. Hesychii v. Καμψία sive Κάμψα.

de divinationibus: Oportet autem cetera, ut in democratia, silentio transigere, unum autem tibi non licet merito recusare, quod ad magistratum tuum attinet: quippe de tuis gloriae, quae aliis pudorem iniiciunt. Καυχώμενος. Qui gloriatur. Κάφος. Spiritus, secundum dialectum quandam. Et Homerus: Animam infeliciter compressam. Καφώρης. Vulpis. Vulpis dolosum et fraudulentum ingenium odio prosequere. Καφύη. Nomen urbis. Κᾶχεζεν. Et cacabat. Aristophanes. Καχέκται. Revera autem inter eos erant homines turbulenti rerumque novarum cupidi. Καχεξία. Et Καχεκτοῦντες, corpore affecti, infirmi. Polybius: Perseus vero, cum appropinquaret periculum et ad labores esset ac-

cedendum, animum despondebat, instar athletarum corpore minus validorum: cum enim discrimen instat et de summis rerum decernendum est, animo solent illi cadere. Καχλάζει. Turbatur, tumet, ebullit. Κάχληκες. Qui in aquis reperiuntur lapilli. Delegit autem quantum potuit glareae, quae in solo fluviorum circumfertur. Et Κάχληξ, genus animalculi. Καχρύων. Saltabat, pedebat, ut aellus hordeo pastus. Κάχρυς. Hordeum. Aristophanes: Inter bibendum, ut mulier facit, quae hordeum molit. Καχυποτοπεῖσθαι. Apud Aristophanem. Integrum est, κακὰ ὑπονοεῖσθαι. Καχυπότοπος. Qui mala suspicatur. nam τοπάσαι suspicari significat. Κάψα. Cista, vel theca. Καί. Con-

Καιάδας. παρὰ Λάκωσι βασιλική φρουρά και Σικελιώταις. παρὰ δὲ Πέρσαις οἴκημα μεστὸν τέφρας. παρὰ δὲ Αἰθίοψιν οἱ κακοῦργοι χρυσαῖς ἀλώσεσιν ἐδέδεντο. εἰς δὲ τὸν Καιάδαν εἰώθασιν οἱ Λάκωνες τοὺς κακοῦρους ῥίπτειν.

Και δὴ. ἤδη.

Και ἐν Θεῶν ἀγορᾷ. ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν κακηγορούντων εἴρηται ἡ παροιμία. Θεῶν γὰρ ἀγορὰ τόπος ἐστὶν ἐν Ἐλευσίνι.

Καικίλιας. ὁ ἄνεμος.

Καικίλιος, Σικελιώτης, Καλαντιανός. Κάλαντις δὲ πόλις Σικελίας. ῥήτωρ, σοφιστεύσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τοῦ Σεβαστοῦ Καίσαρος, και ἕως Ἀδριανῶν, και ἀπὸ δούλων, ὡς τινες ἱστορήκασιν, και 5 πρότερον μὲν καλούμενος Ἀρχάγαθος, τὴν δὲ δόξαν Ἰουδαῖος. Βιβλία δὲ αὐτοῦ πολλὰ. Κατὰ Φρυγῶν, δύο. [ἔστι δὲ κατὰ στοιχεῖον] ἀποδείξεις τοῦ εἰρησθαι πᾶσαν λέξιν καλλιῤῥημοσύνης. ἔστι δὲ Ἐκλογή λέξεων κατὰ στοιχεῖον. Σύγκρισις Δημοσθένους και Κικέρωνος. Τίτι διαφέρει ὁ Ἀττικὸς

1. Καιάδας] Vide supra v. Βάραθρον, et infra v. Κεάδας. Confer etiam P. Leopard. Emend. XIII, 14. et Meurs. Miscellan. Lacon. III, 7. Küst. Heliodor. Aethiop. IX. p. 408. Hemst. Caput gl. om. V. 2. Σικελιώτης V. Desideratus καὶ παρὰ Σικ. οἴκημα] Sic Attici κατ' εὐφημίαν vocabant carcerem. Helladius apud Photium p. 1593. "Ὅτι τὸ μὴ λέγειν δέσμημα πᾶσι τοῖς παλαιοῖς μὲν φροντὶς ἦν, μάλιστα δὲ τοῖς Ἀθηναίοις. διὸ και τὸ δεσμοῦχρον οἴκημα ἐκάλου, και τὸν δῆμον κοινὸν κτλ. Küst. Nihil haec observatio facit ad grammaticum, qui varia suppliciorum genera tanquam in cumulum coniecit. 3. χρυσαῖς ἀλώσεσιν] Vid. intpp. Herodoti III, 23. 4. Καιάδαν] Plutarch. Ag. et Cleom. p. 803. τὴν καλ. Λεκάδα, ubi leg. καλ. δὲ Καιάδαν. Tourp. MS. Vide intpp. Thucyd. I, 134. 6. λοιπὸν ἤδη] λοιπὸν om. A. B. V. Photius, Καὶ δὴ. ὡς δὴ. et post Καινοτάγια: Καὶ δὴ. ἤδη. Hesych. Καὶ δὴ. ἐπὶ τοῦ ἤδη. V. Herm. in Vig. n. 301. 7. Καὶ ἐν Θεῶν ἀγορᾷ] In Vaticana Proverbiorum Appendice (II, 24.) proverbium hoc plenius sic exponitur: Ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν κατηγορούντων (lege κακηγορούντων, ut hic recte apud Suidam), εἴρηται και ἡ παροιμία, ὅτι και ἐν ἀγορᾷ Θεῶν δυσφημήσασιν. Θεῶν ἀγορὰ τόπος ἐν Ἐλευσίνι. εἰς αὐτὴν δ' εἰς αὐτὸν πάντες εὐφήμεως. Hinc apparet proverbium hoc dici de hominibus impurae et immodestae linguae et qui ne in locis quidem sacris, ubi linguis favendum est, a maledictis et verbis male ominatis temperare possunt. Vide etiam supra v. Θεῶν ἀγορὰ. Küst. ἐπὶ τῶν — ἀγορὰ om. V. 8. Θεῶν δὲ] Θεῶν γὰρ probavi cum A. B. Respicit enim ad licentiam pompae Eleusinae. 10. Καικίλιας] Leg. Καίκλιας a Caico fluvio. Vid. Salmas. Plin. Exerc. f. 1259. Reines. Huius generis quaedam extant apud intpp. Hesych. v. Καϊκίλης. Haec cum inferiore glossa Κάικος continuanda fuisse si minus Photius (Καικίλιας: ἄνεμος ἀπὸ Καϊκού τοῦ ἐν Μυσίᾳ ποταμοῦ), evincit certe Etym. M. p. 497. Καικίλιας. Κάικος ἐστὶν ὄνομα ποταμοῦ. ὄθεν και Καικίλιας κτλ. Vide vel Aristoph. Equ. 435.
1. Καικίλιος] Κεκίλιος A. B. E. et Med., quae cum post v. Κεκιβδήλευται glossam posuisset, huc Aldus sub scriptura Καικίλιος retraxit. Eadem ratio firmatur vv. Ἐρμαγόρας et Τιμαγένης et Rhet. Gr. T. IV. p. 59. Ceterum Καικίλιος — ἄλλα πλείστα descripsit Eudocia p. 268. Καλλαντιανός. Κάλλαντις δὲ πόλις Σικελίας] Lucas Holstenius in Stephanum v. Καλὴ ἀκτὴ recte monuit scribendum hic esse, Καλακτινός. Καλάκτη δὲ πόλις Σικελίας. Athenaeus enim lib. VII. c. 21. Caecilii huius mentionem faciens, patriam eius scribit fuisse Καλὴν ἀκτὴν: quae erat urbs Siciliae, ut vel ex Herodoto patet lib. VI, 22. Ab Herodoto non discrepat Stephanus Byzantius v. Καλὴ ἀκτὴ: si modo σφάλμα, quo codices eius hodie corrupti sunt, emendetur, et pro πόλις Κορηῶν reponatur πόλις Σικελῶν, uti apud eum reponendum esse recte monuit modo laudatus Holstenius. Pro Καλὴ ἀκτὴ autem contracte etiam dicebatur Καλάκτη, cuius gentile est Καλακτινός, ut ex Diodoro et veteribus nummis constat. Hinc autem patet falli Meursium, qui in Bibliotheca Graeca ex uno Caecilio duos fecit, alterum Callantianum ex Suida corrupto, et alterum Caloactiten ex Athenaeo recensens: cum ex his quae ante dicta sunt apparere putem, et Suidam et Athenaeum de uno eodemque Caecilio intelligendos esse. Küst. Καλλαντιανός B. V. E. pr. Idem mendi genus tractavit Wessel. in Diod. XII, 29. cf. Zumpt. in Cic. Verr. p. 518. Interim scripsi cum *V. et Eudocia Καλαντιανός. Κάλαντις. 3. ἐπὶ τοῦ Σεβαστοῦ Καίσαρος και ἕως Ἀδρ.] Haec si vera sunt, oportet Caecilium τριγέροντος Nestoris aetatem superasse, quoniam inter obitum Augusti et initia Adriani anni plus centum interiecti sunt. Küst. Toupus in Longin. de Subl. ipso principio, ubi libros Caecilii diligenter recenset: „Mibi verisimile est confudisse Suidam, ut solet, duos Caecilios, unum sub Augusto, alterum sub Adriano; quibus et tertium adiunxit, Q. Caecilium nempe, famosissimum illum Verris quaestorem. Atque de hoc postremo intelligendus Suidas, cum dicit fuisse Iudaeum." In novissimis sine dubio Toupus, Vossio praecunte, verissime sensit; quamquam addubitavit Krügerus (Ueber das Leben des Thucyd. p. 34.), qui fidem Caecilii rhetoris frustra diffamavit. Sed in memoria Hadriani, cuius temporibus Caecilium videas nullum ascribi, haeremus, istamque narrationem non magis integram quam emendatam esse suspicamur. Nimirum etiam continua κατὰ Φρυγῶν, cuiusmodi locus ab argumento rhetorico fuit seiunctissimus, labem apparet traxisse. 8. ἔστι δὲ κατὰ στοιχ. — καλλιῤῥημοσύνης] Vel haec omnia, tanquam scholium iuducenda sunt, et post Φρυγῶν, δύο, continuo legendum est, ἔτι δὲ (non ἔστι δὲ) ἐκλογή κτλ., vel si relinquenda sunt, pro ἔστι δὲ scribendum est ἔτι δὲ, quoniam verisimile non videtur, Caecilium in opere contra Phryges de elegantia vocabulorum secundum ordinem alphabeticum egisse. Mallem autem ea ex textu eicere, quoniam videntur esse scholium ad verba illa, quae proxime sequuntur, ἔτι δὲ ἐκλογή λέξεων κατὰ στοιχειῶν. Küst. Qui recte perspexit orationem esse turbatam. Iam Eudocia cum haec aliter digesserit, ἀποδείξεις τοῦ . . . καλλιῤῥημοσύνης ἔστι δὲ κατὰ στοιχεῖον: nunc quidem intelligi licet e repetitione membri continui suborta fuisse ἔστι δὲ κατὰ στοιχειῶν. Verum illa ἀποδείξεις τοῦ εἰρησθαι πᾶσαν λ. κ. neque probabiliter sunt composita neque libri, quem index Suidae praefatus ἐκλογήν λέξεων tradit, iustam significant inscriptionem: nisi forte sermonem credimus talem extitisse, Ἐκλογή λέξεων ἔστι δὲ ἀποδείξεις τοῦ * πᾶσαν λέξιν καλλιῤῥημοσύνης, κατὰ στοιχεῖον. Hermannus haec coniecit: κατὰ Φ. δύο. ἀποδείξεις καλορημοσύνης (Med. sola καλλορη.) τοῦ εἰρ. π. λέξιν. ἔστι δὲ κτλ. Demonstratio, elegantiam dicendi publicis vocibus, non innovatis contineri. 9. Σύγκρισις — ῥητόρων om. B. E. et sola Med. cf. Plut. Demosth. 3.

iunctio copulativa. Καιάδας. Apud Lacones et Sicelotas sic vocatur custodia regia; apud Persas domus plena cineribus; apud Aethiopes vero maledici aureis catenis vinciebantur. Lacones autem fontes in Caeadam conicere solebant. Καὶ δὴ. Commodum. Καὶ ἐν Θεῶν ἀγορᾷ. Proverbium de hominibus supra modum maledicis dicitur. est autem Θεῶν ἀγορὰ locus ad Eleusinem. Καικίλιας. Nomen venti. Καικίλιος,

Caecilius, Siculus, Calactinus (Calacte est enim urbs Siciliae), rhetor, qui Romae eloquentiam sub Caesare Augusto usque ad Hadrianum docuit, libertinus, ut quidam tradunt, et initio Archagathus vocatus, fidem secutus Iudaeorum. Libros scripsit plurimos. Contra Phryges, duos. Eclogam vocum: qua elegantias secundum ordinem alphabeticum recenset. Comparationem Demosthenis et Ciceronis. Quanam sit differentia inter sti-

ζῆλος τοῦ Ἀσιανοῦ· Περὶ τοῦ χαρακτηῆρος τῶν δέκα
δητόρων· Σύγκρισις Δημοσθένους καὶ Ἀσχίνου·
Περὶ Δημοσθένους, ποῖοι αὐτῶ γνήσιοι λόγοι καὶ
ποῖοι νόθοι· Περὶ τῶν κατ' ἱστορίαν ἢ παρ' ἱστο-
ρίαν εἰρημένων τοῖς δῆτορσι· καὶ ἄλλα πλείστα. 5
[Πῶς δὲ Ἰουδαῖος τοῦτο θαναμάζω. Ἰουδαῖος σο-
φὸς τὰ Ἑλληνικά.]

Κάικος. ὄνομα ποταμοῦ.

Καὶ μὴν. ἀλλὰ μὴν.

Καιναί. πόλις.

286 "Καινεύς. ὄνομα κύριον.

Καινίζεται. καὶ καινίζω σε, αἰτιατικῆ.

Καινόν. τὸ νεωστὶ κατεσκευασμένον. Κενὸν
δέ, τὸ μάταιον, διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ.

Καινοπρεπές. Μηχάνημά τι καινοπρεπές 15 ὡς τύπος νεκροῦ· ἦτοι τὰ μὴ ἔχοντα ἐνδοδι νε-
ετκτηνάτο λαθραῖως, γλύψας δοκῶν μεγάλων τὸ

μῆκος, καὶ ταύτας καθενώσας ἐνεῖς τε μίαν ἄλυσιν
ταῖς γλυφαῖς; δῆκουσαν ἐς πύσας, μολίβδῳ τὸ
τούτων κένωμα ἐπλησε, καὶ ταχυεργῶς λίαν ἀπο-
κλείει τὰς ὄχθας διὰ τοῦ ποταμοῦ ἐκατέρωθεν
σκευάσας δαρείους· ἐν οἷς βοήθειαν ἀποχωρῶσαν
βαλὼν ἐστέρει τὴν πόλιν τῶν ἐκ τῆς θαλάττης ἀγω-
γίμων.

Καινός. ὁ νέος.

Καινὸς γνώμην. ἀντὶ τοῦ νέαν γνώμην εἰς-
10 ηγοῦμενος.

Καινὸς γνώμην, καινῶν ἔργων ἐγχειρητής.

Καινός. Ἰσοκράτης ἀντὶ τοῦ, ὃς τοῖς νεωτέ-
ροις ἀρμόττει πράγμασιν. οὕτως δὲ καὶ Ἐφορος.

[Καινοτάφια. κενά εἰσιν ἐλισσόμενα
κρόν.]

1. χαρακτηῆρος] τοῦ χαρακτηῆρος A. V. Ald. et Eudocia. 2. Σύγκρισιν] σύγκρισις V. et sola Med. Δημοσθένου * V. 4. κατὰ
Med. ἢ παρ' ἱστορίαν neglexit Gaisf. 6. Πῶς δὲ Ἰουδαῖος τοῦτο θαναμάζω. Ἰουδαῖος σοφὸς τὰ Ἑλληνικά.] Ineptam homi-
nis curiosi vocem quam Eudocia non invenerat, servant E. V. cum edd. vett. Breviter Πῶς δὲ Ἰουδαῖος θαναμάζω A. Τοῦτο δὲ
θαναμάζω, πῶς Ἰουδαῖος σοφὸς τὰ Ἑλληνικά Küsterus tacite, Gronovio castigatus. Vidit tamen quisquis fuit auctor observatio-
nis, tantam artis rhetoricae doctrinam ab Iudaeo nimium abhorrere. 8. Κάικος Edd. Vide vel Zon. p. 1145. Apparet
glossam perperam esse collocatam: vide nos sub v. Καικίας. 9. Item Photius. 10. Καιναί] Καινίη em. Schurzfeischius
Notit. Bibl. Vinar. p. 233. Gaisf. πόλις * V. 11. Καινεύς] Vid. Schol. Platon. p. 459. Etym. M. p. 497. vel Herodiani
Epimer. p. 63. 12. Καινίζεται] Vid. Abresch. in Aeschyl. II, 19. p. 369. et Valck. in Herod. II, 100. Gl. neglexit vulg.
13. τὸν νεωστὶ] τὸ νεωστὶ A. B. V. Post κατεσκευασμένον delevit Gaisf. καὶ τὸ παράδοξον cum A. B. V. quamquam * V. siletur.
15. καινοπρεπές καὶ καινευρότους nova ratione pronuntiavit Io. Sicelota in Rhet. T. VII. p. 458. 16. λαθραῖως * V. forsam
λαθριδίως. μεγάλων δοκῶν] δοκῶν μεγάλων A.
2. μολύβδῳ] μολίβδῳ A. V. 3. καὶ ταχυεργῶς] καὶ om. B. E. V. Med. Mox ἀποκλύει Med. 4. δι' αὐτοῦ τοῦ] διὰ τοῦ recepti
cum V. ποταμοῦ] Sic habet Paris. A. At in prioribus edit. [et B. E. V.] male legitur τόπου. Küst. 5. δαρείους] Vox
haec in mendo cubat, quam emendare non est proclive, quoniam auctor, ex quo fragmentum hoc de promptum est, ignoratur,
vel plane forsam intercidit. Ego interim, cum aliud non succurreret, πύργους in versione expressi. Küst. Hunc locum,
cuius sensus satis obvius est, corruptum esse facile vidit vir doctissimus. Sed medicina deerat. Eam vero tibi ita praestandam
esse censuerim: ἐκατέρωθεν σκευάσας βάρεις. De qua voce adeundi Etymol. M., Suidas, Ammonius et ad eum doctissimus Val-
ckenarius. Optime, ut solet, Hesychius: Βάρεις, πλοῖον, ἢ τεῖχος, ἢ στοά, ἢ πύργος. Intelligendae autem hic turres lignae,
quae utraque parte fluvii positae commeatum urbis intercepterunt. Rem satis manifestam dabit Procopius Goth. III. p. 282. qui
huic loco plane geminus germanus est: Λοκοὺς ἐς ἄγαν μακρὰς ἐκ τῆς ἐτέρας ὄχθης ἄχρι ἐς τὴν ἐτέραν ἐξικνουμένους ἐνταῦθα ἐς
γεφύρας κατέθετο σχῆμα, πύργους τε δύο ξυλίνους παρ' ἐκατέραν τὴν ὄχθην τεκηνάμενος φυλακτῆριον κατεστήσατο μαχίμων
ἀνδρῶν, ὡς μηκέτι ἀκάτους τισὶν ἢ πλοίοις ἄλλοις ἐκ τοῦ πόρου ἀναγομένοις ἐς τὴν πόλιν ἐπιτητὰ εἶη. Confer etiam Proco-
pium infra p. 284. ubi de turribus hīcae lignis agit. Tourp. I. p. 327. Quem fugit Is. Vossil et Albertil in Hesych. v. Λαρεῖος
sententia palos intelligentium. Opinor significari quas dicitur Blockhäuser. Gronovii coniectura fuit δουρείους: Hermannus δα-
ρείους vitio librorum ex v. πύργους subnatum putabat. οἷς] αἷς B. E. Med. 8. ὁ νέος] Notabilis dictio Polybii καινοὶ καὶ
νέοι V, 75, 4. 9. Καινὸς γνώμην] A priori gl. seiunxi, et mox καινὸς γνώμην addidi ex A. B. E. V. edd. ante Küster. Gaisf.
Καινός — εἰσηγούμενος omisisse videtur * V. „Utrumque fragmentum de promptum est ex Aristoph. Av. 259. Ἦκε γὰρ τις δρι-
μὺς πρέσβος, Καινὸς γνώμην Καινῶν ἔργων ἰ ἐγχειρητής. Ubi Schol. Καινὸς γνώμην. νέαν γνώμην ἐσηγούμενος. Imo recte
Suidas εἰσηγούμενος. Est autem γνώμην εἰσηγείσθαι, novam sententiam in medium proferre: de quo consulendi rhetores
Graeci." Tourp. 12. Καινός. Ἰσοκράτης] Ex Harpocrate, cuius tamen oratio paulo aliter sonat: Καινός, Ἰσοκράτης Πα-
νηγιουκῶ, οἷον ὡς τοῖς v. ἀρμόττειν πρ. Vid. Panegy. p. 42. D. Quae Isocratis vox paulam detorta proponitur in Rhetorum
T. V. p. 455. Cum Suida concordat Photius. 13. οὕτω] οὕτως B. E. Ceterum gl. omittere videtur * V. 14. Καινοτά-
φια] Sic Zon. p. 1161. et Photius; nec dissimiliter Hesychius, Καινοτάφια reponens post καινός: Καινοτάφια A. V. Med. Glos-
sam ex v. Καινοτάφια temere invectam delevit Küsterus: ac si quid licet et silentio Gronovii existimare, nescit * V. Ceterum
ἐνδοθεν tacite Gaisf.

lum Atticum et Asianum. De charactero decem oratorum. Com-
parationem Demosthenis et Aeschinis. De Demosthenis orationi-
bus tam germanis quam spuris. De iis quae ab oratoribus vel
secundum vel praeter historiae veritatem dicta sint. Omnino
quamplurima. [Miror autem Iudaeum (incredibile dictu) re-
rum Graecarum adeo peritum fuisse.] Κάικος. Caicus, no-
men fluvii. Καὶ μὴν. Atqui. Καιναί. Caenae, urbs.
Καινεύς. Nomen proprium. Καινίζεται. Et Καινίζω,
aptum accusativo. Καινόν. Recens confectum. Κενὸν ve-
ro, per ε̄, vanum. Καινοπρεπές. Machinam quandam

novae structurae clam fabricavit, longas perforans trabes
easque coniungens; et immissa foraminibus catena, quae per
omnes trabes transibat, cavitatem earum plumbo replevit, et
sic utramque ripam fluvii brevi admodum tempore interclusit,
extructisque utrimque turribus, in quibus praesidium satis
firmum collocatum erat, urbem commeatibus, qui mari subve-
hebantur, privavit. Καινός. Novus. Καινός γνώ-
μην. Qui novae sententiae auctor est. Novae sententiae auctor
operumque novorum architectus. Καινός. Apud Isocra-
tem accipitur de eo qui rebus novis aptus est. sic etiam Ephorus.

Καινοτομεῖ. αἰτιατικῇ· καινουργεῖ. Ὅτι τὸ καινοτομεῖν ἐπὶ τοῦ ἀρχεῖν. Ἀριστοφάνης.

Τοῦτο γὰρ ἡμῖν ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς ἐστι. καινοτομία.

Καινοῦν. παρὰ Ἡροδότῃ τὸ λόγῳ τῷ καινῷ δ χρῆσασθαι.

Καινουργισμός. ἡ ἀνακαλνισις καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον κάλλος ἀναμόρφωσις.

Καινόφιλον λέγουσι τὸν μὴ τοῖς αὐτοῖς φίλοις χρώμενον ἀεὶ.

Καινώς. ἀντὶ τοῦ παραδόξως.

Καίνυτο. ἐνίκα.

Καίόμενος. ἀπὸ τοῦ καιῶ, τὸ φλέγω.

Καίω σε. αἰτιατικῇ.

Καίρια. τὰ συμφέροντα.

Τίτι γὰρ ποτ', ὦ φίλα γενέθλα,

πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος;

τίτι φρονούντι καιρία;

ἀντὶ τοῦ, παρὰ τίνος ἀκούσαιμι τὰ συμφέροντα; οὕτω Σοφοκλῆς. καὶ πάλιν·

Ἡ δρᾶν ἀμείνων εὐρέθη τὰ καιρία; καὶ αἰθίς·

Καιρὸν δ' ἐφῆκεις.

ἀντὶ τοῦ ἐπικαίρως ἤκεις. Ἐπελθεῖν εὖστοχος, ἀναχωρῆσαι καιρίως, ἐνεδρεῦσαι τεχνίτης, μίχης ἐργάτης.

[Καιρὸς λέγεται ὁ ἐκ τοῦ πλήθους τῶν ἀδι-

κημάτων συναγόμενος ἀριθμὸς παρὰ θεοῦ, καὶ προκαλούμενος ἕως καιροῦ.]

Καιριώτατα. ἐπικινδυνότατα, θανάσιμα.

Καιρός. [Σοφοκλῆς.]

Καιρὸς γὰρ ὅσπερ ἀνδράσι

10 μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης.

Ἄντὶ τοῦ, ἐφ' ἐκάστου πράγματος τὸ καιρίον καὶ τὸ

χρησιμώτατον ὁ καιρός ἐστιν· ὅπου καὶ τὰ σπουδαία παρὰ καιρὸν γινόμενα οὐκ ἀποδέχονται, ὡς

ιατρὸν τῷ κάμνοντι περὶ φύσεως τοῦ νοσήματος

15 διαλεγόμενον, ὡς εἴ τις τοῖς μεθύουσι περὶ σωφροσύνης διαλέγοιτο. τὸ γὰρ καλὸν μὴ καλῶς γινόμενον οὐ καλόν. καὶ αἰθίς· Ὁ δὲ Ἰουστινιανός, εἴτε

ὑπὸ γήρωσ τὰ καιρία οὐ φρονῶν, εἴτε ἄλλως ἐμελλετὴν ὀρθογνώμονα περὶ Χριστοῦ δόξαν διακυχήσειν,

20 εἰ μὴ ᾄχετο ἐξ ἀνθρώπων.

Καιρός. καιροὺς ἢ γραφῇ καλεῖ τὰς συμφορὰς. Καὶ ἔσται ὁ καιρὸς αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα.

1. αἰτιατικῇ nescit Photius. Ὅτι Gaisf. tacite cum *V. 2. Ἀριστοφάνης] Eccles. 580. Περὶ μὲν τοίνυν τοῦ καινοτομεῖν μὴ δεῖσθαι· τοῦτο γὰρ ἡμῖν δρᾶν ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς ἐστίν, τῶν δ' ἀρχαίων ἀμελήσαι. Küst. Quem fecellit iste hominis ineptissimi fetus, qui nescio quid observationis corrasit ex v. Ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς. 3. καινοτομία] Sic A. καινο¹⁴ V. καινοτομεῖν *V. τοῦτο ἢ καινοτομία B.E. Med. Om. vulg. Sed Gaisf. hoc pro singulari glossa posuit, quod ad interpretationem Aristophanei versus erat referendum. Aliorsum spectat Zon. p. 1154. 5. Ἡροδότῃ] E gloss. in II, 100. τῷ λόγῳ A. 7. Καινουργισμός] Καινουργισμός A. 9. Καινόφιλος καινόφιλον] Καινόφιλος om. A. V. et Photius. 12. Καίνυτο] Hom. Od. γ'. 282. 14. Huic glossae Καίρια subiunxit *V. sic pergens: Καίριον. εὐκαιρον. (quae Gaisf. attulit in v. Καιρός λέγεται) καὶ Καιρός λέγεται — καιροῦ. Σοφοκλῆς κτλ. 15. ἔγκαιρα ἢ συμφέροντα] τὰ συμφέροντα A. B. V. 16. φίλα] φίλα A. 17. πρόσφορον] πρόσφορον A. V. 19. ἀντὶ τοῦ — καιρία om. E. 20. Σοφοκλῆς] Elect. 226 — 28. Locum om. Ox., item tertium Sophoclis dictum. οὕτω Σοφ. om. Med. sola. καὶ πάλιν — καιρία hic om. A. V. (*V. quidem nihil nisi καὶ πάλιν fertur ignorare) post gl. seq. collocarunt. Itaque fides huius additamenti infringitur. 21. Ἡ δρᾶν ἀμείνων εὐρ.] Sophocl. Al. 120.
1. Καιρὸν δ' ἐφῆκεις] Sophocl. Al. 34. 2. Ἐπελθεῖν εὖστοχος, ἀναχ.] Haec sunt verba Dionis de rege Decebalo, ut monimus etiam supra v. Λεινός, ubi fragmentum hoc auctius legitur. Küst. Ubi minus apte ἐνέθρας τεχν. 4. Καιρός] Gl. om. B. E. Med.; prodidit Aldus. Satis eam refutat ordo litterarum. 7. ἔγκαιρότατα, ἐπικινδυνότατα] Delevit Gaisf. ἔγκαιρότατα cum A. B. E. V. et Photio. Cf. Hesych. v. Καίρια. 8. Σοφοκλῆς] Electr. 75. 76. Ἀριστοφάνης A. V. Unde conicitur editum esse ab illicendum. Neque Σοφοκλῆς in v. Ἐπιστάτης extat, ubi eadem recurrit observatio, eamque praestant Scholia Sophoclea, demptis tamen novissimis, quae cum reliquis Suidas ex integriore Schollorum exemplo videtur petivisse. 16. καλῶς] καλὸν B. μὴ καιρίως coniectura Wakefieldi Silv. crit. III. p. 34. 17. Ὁ δὲ Ἰουστιν.] Ex Menandro, opinor. Tourp. MS. Similis quaedam observatio Menandri Exc. p. 283. 18. ἄλλως] ἄλλα B. E. 21. Καιρός — αἰῶνα] Oratio Theodreti in Ps. LXXX, 16.

Καινοτομεῖ. Res novas molitur: aptum accusativo. Aristophanes: Res novas excogitare nobis est instar imperii. Καινοῦν. Apud Herodotum significat verbis novum institutum auspiciari. Καινουργισμός. Restauratio et renovatio, qua rebus pristina pulcritudo restituitur. Καινόφιλον vocant eum qui varius est in amicorum usu. Καινώς. Mirabiliter. Καίνυτο. Vincebat. Καίόμενος. A καιῶ, quod est urō. Καίω. Aptum accusativo. Καίρια. Opportuna, vel utilia. Nam a quo tandem, carae sodales, prudens et opportunum consilium libens audiam? id est, ex quo audiam ea quae mihi expediunt. sic Sophocles. Et iterum: Aut quis hoc viro praestantiorē egit in rebus gravissimis? Et iterum: Opportune venisti. † Opportuno tempore et invadere hostem et recedere callidus, idemque arti-

flex insidiarum struendi, strenuus pugnae. [Καιρός. Sic in sacris litteris dicitur numerus ex multitudinē scelerum apud Deum collectus, et ad tempus eius iram provocans.] Καιριώτατα. Periculosissima, letalia. Καιρός. [Sophocles:] Tempus enim, unde negotia hominum quaecunque praecipue gubernantur. id est, in omnibus rebus nihil est utilius quam temporis opportunitas. nam vel optima si intempestive fluat, non placent: velut si medicus aegrotō naturam istius morbi exponat, aut si quis apud ebrios de temperantia disserat. bonum enim, quod non bene fit, non est bonum. Et alibi: Iustinianus vero, sive propter senectutem minus diuturnaret quid e re esset, sive aliter germanam Christi religionem perturbaturus erat, nisi antea e viris excessisset. Καιρός. Sacra scriptura καιροὺς vocat calamitates Et ipsorum tempus erit in ae-

† Καιρός παντός ἀνθρώπου ἤκει ἐναντίον μου. ἀντί τοῦ

Καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρόν. εὐδ' κεκαιρωμένων. καιρωμα δέ ἐστι τὸ διαπλεκόμενον ἐν τῷ στήμονι παρὰ τὸν μίτον, ὑπὲρ τοῦ μὴ συγγεῖσθαι τοὺς στήμονας.

Καιροφυλακῆσαι. καιρὸν ἐπιτηρῆσαι. Ὁ δὲ ἐκέλευεν αὐτὸν ἀναζευγνύναι, καὶ μὴ πολυπραγματεῖν, μηδὲ καιροφυλακεῖν.

Καιροφυλάκιον.

Καιρωστρίδες. αἱ ὑφάντριαι. καιρωσις γὰρ ἡ πλοκὴ τοῦ μίτου.

Καῖσαρ Ἰούλιος, ὁ πρῶτος μοναρχήσας. ἔγραψε μετάφρασιν τῶν Ἀράτου Φαινομένων, Τέχνην γραμματικὴν Ῥωμαϊκῶς.

Καῖσαρ Αὔγουστος, ὁ καὶ Σεβαστὸς καὶ Ὀκταβιανὸς ἐπικληθεῖς. ἔγραψε περὶ τοῦ ἰδίου βίου καὶ τῶν πράξεων αὐτοῦ βιβλία ιγ'.

Καῖσαρ Τιβέριος. ἔγραψεν Ἐπιγράμματα, καὶ Τέχνην ἠγορικὴν.

Καῖσαρ. οὕτως ὀνομάζονται οἱ Ῥωμαίων βα-

σιλεῖς, ἀπὸ Ἰουλίου Καίσαρος, τοῦ μὴ γεννηθέντος. τῆς γὰρ μητρὸς αὐτοῦ θανούσης ἐν τῷ θ' μηνί, ταύτην ἀνατεμόντες ἐξέβαλον αὐτὸν· καὶ οὕτως ἐκάλεσαν. κατὰ γὰρ τὴν Ῥωμαίων γλῶσσαν Καῖσαρ ἀνατομὴ λέγεται.

Ὅτι ἐπὶ Ῥωμαίων τῶν πάλαι ὁ δῆμος ἤρχεν· αὐτοὶ οἱ ὀλίγοι, καὶ τὰ τελευταῖα ἐς μοναρχίαν κατέστη Ῥωμαίοις τὰ πράγματα, ἐξέτι Καίσαρος τοῦ πρώτου μοναρχήσαντος καὶ βασιλεύσαντος. καὶ ἀστασίαστα διετέλει τὰ κοινὰ ἄχρι ἐς Μάρκον Ἀντωνῖνον Ῥωμαίων ἄρχοντα· ἐπεὶ δὲ ὁ τούτου παῖς ὁ Κόμοδος, τὴν φύσιν οὐ πάνυ φρενήρης καὶ φιληδονίας ἦττων γενόμενος καὶ οὐ μάλα τι ἀγαθὸς τὰ πολέμια καὶ φιλόψυχος, δολοφονηθεὶς ὑπὸ τῶν 15 ἄνων κατελύθη, ἐπαναστάσεις τε συνεχέσταται ἐγένοντο. . .

Καισαρεύς.

Καισάρεια, ἡ μητρόπολις, ἀπὸ Καίσαρος Τιβερίου Ὀκταβίου· ἦν ἀφείλετο Ἀρχέλαον, πρότερον Μάζακα ἐπονομαζομένην, ἔπειτα Καισάρειαν καὶ κληθεῖσαν τῇ ἰδίᾳ προσηγορίᾳ.

1. Καιρός παντός ἀνθρώπου] Respexit noster ad Genes. VI, 13. Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς πρὸς Νῶε· Καιρός παντός ἀνθρώπου ἤκει ἐναντίον μου. Tempus adest, quo omnes homines delendi sunt. Tourp. ἀντί τοῦ Sic A. E. V. et *V. quidem in lacuna. Similiter in v. Στρήνος. 3. Καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρόν.] Homer. Od. η'. 107. Quod sub finem versus extabat ελαιον omisi cum A. E. V. Med. 4. καιρωμένων *V. καιρωμα δέ et quae sequuntur praeter alia suppeditarunt Scholia in locum Homeri. 7. Καιροφυλακῆσαι] Vid. v. Ἀόχη. Tourp. MS. Videndus potissimum Lobeck. Phryn. p. 574. sq. Multo sunt infrequentiora καιροσκοπῶ (v. Jacobs. in Philostr. p. 666.) et καιροτηρῶ, de quo dixit Wessel. in Diod. XIII, 22. Ceterum v. Hesychius, Photius et Zon. p. 1176. 10. Καιροφυλάκιον] Id servarunt V. et Photius. 11. Καιρωστρίδες] Καιρωστρίδες edd. vet. Vid. Alb. in Hesychium. 13. Καῖσαρ Ἰούλιος] Haec quae semel legi praestabat, repetita sunt ex v. Γαῖος Ἰούλιος. 16. Καῖσαρ Αὔγ., ὁ καὶ Σεβ.] Haec ipsa de v. Αὔγουστος delibata sunt. ὁ καὶ] καὶ ὁ V. 19. Eudocia p. 270. De epigrammatis Tiberii nihil nisi auctoritatem Suidae attulit Jacobs. in Anthol. T. XIII. p. 962. Artem tamen rhetoricam non dubito ad Tiberium Rhetorem referre. 21. Καῖσαρ — λέγεται] Eadem fere Cedrenus p. 165. ed. Paris. Gaisf.
4. αὐτὸν Καῖσαρα post ἐκάλεσαν omisi cum A. B. V. Vide praeter alios Io. Lydum de menss. p. 256. et Etym. M. p. 498. φωνήν] γλῶσσαν A. B. V. 6. Ὅτι tacite Gaisf. praefixit cum *V. 7. τελευταῖα] τελευτὰ V. 10. ἄχρισ] ἄχρι dedi cum A. E. V. 11. Ῥωμαίων] Ῥωμαίων V. Post ἄρχοντα E. addit ἤλθεν. 12. Κόμοδος] ὁ Κόμοδος A. E. *V. ὁ Κόμοδος B. V. Κόμοδος Med. καὶ post φρενήρης om. vulg. 13. τοῖ] τι prohibi cum B. V. 15. ἐπαναστάσεις] ἐπαναστάσεις τε A. B. E. V. Tum συνεχέσταται ex V. recepi: συνεχέεις Edd. συνεχέστατοι E. 17. Καισαρεύς] continuis iungendum docent Herod. Epim. p. 63. et Etym. M. p. 498. 19. ἦν ἀφείλετο Ἀρχέλαον, πρότερον Μάζ.] Eutropius in Breviario: Archelaei Cappadocis regnum in provinciae formam redegit (Tiberius scilicet), et maximam civitatem appellari suo nomine iussit, quae nunc Caesarea dicitur, cum Mazaca antea vocaretur. Hunc ipsum locum Suidas vertisse videtur: vel potius sua descripsit ex Graeco interprete Eutropii, non eo quem hodie habemus, sed alio antiquiore, qui nunc intercidit. Extant enim et alia apud Suidam loca, ex Eutropio ad verbum versa, ut alibi [vid. in v. Ἀμύσειν] lectorem monemus. Küst. 20. Μάζακα] Μάζα καὶ V. Steph. v. Καζασσός: Μάζακα δὲ ἡ Καππαδοκίας ἐκαλεῖτο Καισάρεια. Ueberius istam nominis mutationem tradit Suidas v. Τιβέριος Ὀκταβίου.

ternum. † Ultimum tempus generis humani venit coram me. Καιροσέων δ' ὀθον. Bene textis autem ex linteis destillat humidum oleum. Καιροσέων enim, licilis egregie contextorum. καιρωμα autem est filum, quod staminibus per licia intexitur, ne stamina confundantur. Καιροφυλακῆσαι. Occasionem captare. Ille vero eum omisissis aliis negotiis castra movere iussit, simul vetans tempora captare. Καιροφυλάκιον. Καιρωστρίδες. Textrices. καιρωσις est enim staminis cum subtemine connexio. Καῖσαρ Ἰούλιος. Iulius Caesar, primus Romanorum Imperator. Scripsit metaphrasin Phaenomenorum Arati. Item Artem grammaticam, Latine. Καῖσαρ Αὔγουστος. Caesar Augustus, cognomento Octavianus. De vita propria rehuesque a se gestis lib. XIII. scripsit. Καῖσαρ Τιβέριος. Caesar Tiberius. Scripsit Epigrammata et Artem

Rheticam. Καῖσαρ. Caesar. sic vocantur Imperatores Romanorum, ab Iulio Caesare, qui partu in locum editus non est. matre enim nono mense mortuus, ex utero caesus prodii: unde dictus est Caesar. † Apud priscos Romanos populus imperabat; postea optimates; tandem vero res publica in unius potestatem redacta est, ex quo Iulius Caesar solus imperium obtinuit. inde tranquilla res Romana permansit usque ad Marcum Antoninum Imperatorem. postquam vero Commodus eius filius, homo vecors et voluptatibus admodum addictus, bellator minime strenuus et ignavus animo, per insidias interit, tum creberrimi motus extiterunt, * * Καῖσαρ - ρεύς. Καισάρεια. Caesarea metropolis, a Tiberio Caesare, Octavii filio, appellata: quam is Archelaeo ademit, et suo nomine Caesaream vocavit, cum antea appellaretur Mazaca.

Καيسάρειος, ὁ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου ἀδελφός. ἔγραψε διάφορα, καὶ κατὰ Ἑλλήνων.

Καίσωνος. ὄνομα κύριον.

Καίστωνος. ὄνομα κύριον.

Καὶ ταῦτ' ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις. 5 ἀντὶ τοῦ, ὄντες ἐν πολλοῖς κινδύνοις.

Καὶ σφάκελοι ποιοῦσιν ἀτέλειαν. Πεισίστρατος, ὡς φασιν, ὁ τύραννος δεκάτης τῶν γεωργουμένων ἀπῆτει τοὺς Ἀθηναίους. παριῶν δὲ ἔσθ' ὅτε καὶ ἰδὼν πρεσβύτην πέτρας ἐργαζόμενον 10 καὶ λιθάδεις τύπους, ἤρετο αὐτόν, τίνας ἐκ τῶν τόπων κομίζοιτο τοὺς καρπούς. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ὀδύνας καὶ σφακέλους. Φανμάσας δὲ ὁ Πεισίστρατος τὴν παρῆσιν αὐτοῦ, ἀτέλειαν τῆς δεκάτης δέδωκε· καὶ ἐκ τούτου οἱ Ἀθηναῖοι τῇ παροιμίᾳ 15 ἐχρήσαντο.

Καὶ τάχα ἴμεν. καὶ ταχέως πορευόμεθα.

[Καίτοιτο. ὑπάρχοιτο.]

Καὶ τὸ τοῦ λύκου. φασὶ λύκον ἰδόντα τὸν ποιμένα ἢ καὶ κύνα τῶν ποιμενικῶν προβάτων ἐσθίοντα, εἰπεῖν· Ἐγὼ τοῦτο εἰ ἐποίουν, πόση κραυγὴ ἐγίνετο ἄν;

Καίτοι σ' οὐκ ἐρῶ γ' ὡς οὐ φιλῶ. τουτέστιν, οὐ κρῦπτω τὸν ἐμὸν πόθον.

Καὶ χερσί. καὶ ἔργοις.

Κεάδαν. Βάραθρόνῃ ἐστὶ τόπος βαθύς, ὅπου οἱ κακοῦργοι ἐμβάλλονται Ἀθήνησι καὶ ὀπί 10 ἐπι θανάτῳ, ὡς περ εἰς τὸν Κεάδαν οἱ Λακεδαιμόνιοι.

Κέαρ. τὴν καρδίαν φησὶν Ἀριστοφάνης·

Ἐφ' ἧγε τὸ κέαρ εὐφράνθη.

Κέαται. κείνται.

Κέβης, Θεβαῖος, φιλόσοφος, Σωκράτους μαθητής. Διάλογοι δὲ αὐτοῦ φέρονται τρεῖς, Ἐβδομη, Φρύνιχος, Πίναξ· ἐστὶ δὲ τῶν ἐν ἕξδου διήγησις· καὶ ἄλλα τινά.

1. Καيسάρειος] Caesarius pater Eudoxii, martyr sub Maximiano. Vid. supr. Εὐδόξιος. Reines. Καيسάριος A. B. item libri sub v. Γρηγόριος Ναζιανζοῦ. 4. Καίσωνος videtur a correctione glossae superioris esse profectum. 5. Καὶ ταῦτ' ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκ. Aristoph. Ran. 715. ubi vide Schol. Vide etiam infra v. Κύμα. Küst. Inde haec ascita fuisse vel neglectus litterarum ordo significat. 7. Καὶ σφάκελοι ποιοῦσιν ἀτέλειαν. Πεισίστρ.] Totum hunc locum ex Zenobio [IV, 76.] Suidas descripsit. Vide etiam infra v. Σφακελισμός, ubi eadem repetuntur. Küst. σφακέλλοι B. *V. Vide Diodori Siculi Exc. Vaticana p. 29. et notam Dindorfii p. 31. Gaisf. Haud supervacuum monere haec ad formam versus paroemiaci esse revocanda: σφακέλοι ποιοῦσ' ἀτέλειαν. 13. ὀδύνας καὶ σφακέλους] Adde ex Zenobio et ipso Suida v. Σφακελισμός: καὶ τούτων δεκάτην Πεισίστρατος φέρει. Küst. Sed longe venustius Diodorus: ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ μέλειν, τούτων γὰρ τὸ μέρος Πεισίστρατῷ διδόναι. σφακέλλους *V. 17. Καὶ τάχα] Sic Photius et Timaeus p. 151. Legendum ἴμεν et πορευόμεθα: v. Ruhnkenium. In E. pr. πορευόμεθα. Post hanc glossam: Καίτοιτο] Sic A. V. Vid. infra Κεῖτοιτο. Gaisf. Qui huc retrahit glossam fugitivam, Καίτοιτο. ὑπάρχοιτο, sive ut ea post Καὶ χερσί legebatur, Κεῖτοιτο. ὑπάρχοιτο (sic pro ὑπάρχοι B. E. Photius). Neutra cum litterarum ordinem sequatur, posteriorem omisi cum A. V. alteram vel ipsa sententia refutatam satis habui cau-cellis sepire.
1. Καὶ τὸ τοῦ λύκου] Vid. locus Platonis Phaedr. p. 272. C. ibique Schol. 2. ἢ καὶ κύνα] Sic A. et pro v. I. V. ἢ καὶ λύκαινα B. E. V. Med. Neutra habuit vulg. 4. ἐγίνετο *V. 5. Καίτοι σ' οὐκ] Aristoph. Lys. 905. οὐ ante φιλῶ om. A. 7. Sic Photius et Hesychius. Opiorum grammaticos respexisse ad formulam vetustam maximeque solennem (Aeschin. c. Ctesiph. p. 69. βοηθήσειν καὶ χεῖρὶ καὶ ποδὶ καὶ πάσῃ δυνάμει, coll. F. Leg. p. 43. et Lycurg. in Leocr. p. 165. extr. κτείνειν τὸν τὴν πατέρα προσιδόντα καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ καὶ χεῖρὶ καὶ ψήφῳ), quam suos in usus convertit Aeschylus Agam. 111. ξὺν δορὶ καὶ χερὶ πράκτορι. 8. Κεάδαν] Vide paulo ante v. Καιάδας. Küst. Haec cum pulvisculo de v. Βάραθρον esse transcripta sunt orationis conclusio docet, tum ipsa scripturae diversitas, unde Κεάδαν in capite glossae reponi par fuit. Nimirum praebuerit Κεάδαν V. Κεάδαν B. E. Κεάδας Med. 9. ἐμβάλλοντο] ἐβάλλοντο A. ἐμβάλλονται dedi cum V. et v. Βάραθρον. 10. Καιάδαν] Κεάδαν A. V. Κεάδαν B. 12. Ἀριστοφάνης] Acharn. 5. Quod subsequencebatur ἔφ' ἧδ' omisi cum Zon. p. 1191. A. B. E. *V. Med. 14. Κέαται] Il. λ'. 659. Zon. p. 1193. Apud Hesychium κείνται reliquerunt editores. 16. Διάλογοι δὲ αὐτοῦ — Πίναξ] Ex Laertio. Küst. II, 125. 17. Πίναξ] Hodie adhuc sub nomine Cebetis Tabula quaedam circumfertur; sed quae vitae humanae, non vero eorum, quae apud inferos fiunt, descriptionem continet. Unde dubium videri potest, an Tabula illa vero Cebetis sit: vel saltem, an Suidas de eadem Tabula hic intelligendus sit, quae hodie in manibus eruditorum versatur. Sed hac de re videndus omnino Samuel Petitus Miscellan. lib. IV. c. 4. Küst. In hac ut videtur lectoris annotatione Hemsterhusius nescio cur desiderarit, Ἔστι δὲ καὶ τῶν ἐν Αἰδοῦ διήγησις.

Καيسάρειος. Caesarius, Gregorii Theologi frater. Scripsit varia: item contra Graecos. Καίσωνος. Caesonis. Nomen proprium. Καίστωνος. Caestonis. Nomen proprium. Καὶ ταῦτ' ἔχοντες κυμ. Praesertim cum fluctus nos ulnis suis quasi amplectantur. Id est, in multis periculis constituti. Καὶ σφάκελοι ποιοῦσιν ἀτ. Et sphaceli dant immunitatem. Pisistratus tyrannus, ut aiunt, decimas frugum ab Atheniensibus exigebat. Hic igitur cum aliquando praeteriens senem quendam rupes et loca saxosa fodientem videret, ex eo quaesivit, quos fructus inde referret? Cui is respondit: Dolorem et sphacelos; [et horum decimas Pisistratus exigit.] Admiratus igitur tyrannus hominis in dicendo libertatem, decimarum immunitatem ei concessit: unde Athenienses proverbio hoc uti coe-

perunt. Καὶ τάχα ἴμεν. Et celeriter imus. Καὶ τὸ τοῦ λύκου. Et illud lupi [dictum.] Aiunt lupum, cum videret pastorem vel canem de ovibus gregis comedentem, dixisse: Id ego si facerem, quantus clamor excitaretur? Καίτοι σ' οὐκ ἐρ. Quamvis negem, te mihi non amari. Id est, animum meum non celo. Καὶ χερσί. Et factis. Κεάδαν. Barathrum est locus profundus, in quem Athenis malefici et capite damnati coniciebantur; ut apud Lacedaemonios in Ceadam. Κέαρ. Sic Aristophanes cor dixit. Qua de causa cor meum gaudio sit perfusum. Κέαται. Iacent. Κέβης. Cebes, Thebanus, philosophus, Socratis discipulus. Huius tres circumferuntur dialogi: Septima, Phrynichus, Tabula. quarum haec continet narrationem rerum infernarum. item alia quaedam.

Κέβρηνα, πόλις Τρωάδος, Κυμαίων ἄποικος.
Κέγκλος, εἶδος ὀρνέου θαλασσίου.
Κεγχραμίδες. τοῦ σύκου καὶ τῶν ἐλαῶν οἱ
 πυρῆνες λέγονται κεγχραμίδες.
Κεγχρέα.
Κεγχρεαί. ὄνομα τόπου.
Κεγχρεῶν. Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Πανταί-
 νετον γραφῇ· Κάπται' ἐπεισε τοὺς οἰκέτας τοὺς
 τοῦ ἐμοῦς καθεζεσθαι εἰς τὸν κεγχρεῶνα. ἀντὶ τοῦ εἰς
 τὸ καθαριστήριον, ὅπου τὴν ἐκ τῶν μετάλλων διέ- 10
 ψυχον κέγχρον.
Κεγχρήτσι.
 Καὶ νάρθη ψαφαρῆ, κεγχρήτσιον ἰσχάσιν
 ἀμφί.
Κεγχρίνης. εἶδος ὀρνέου, ὃ λέγεται μηδόλως 15
 διψῶν. ἢ εἶδος ὄφρατος.

Κεδάζω. σκορπίζω.
Κεδίπιος. ὄνομα κύριον.
Κεδνός. συνετός, σώφρων, ἢ φρόνιμος. *Αἴας*·
 Κἀγὼ γὰρ ἐξ οὗ χαιρι τοῦτ' ἐδεξάμην
 παρ' Ἐκτορος δῶρημα δυσμενεστάτον,
 οὔπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα.
Κεδρωσία. ὄνομα πόλεως.
Κέδροι. δένδρα ὑψίκομα καὶ ἄκαρπα· αἷς
 ἀπεικάζει Λαβὶδ τὴν εἰδωλολατρίαν.
Κέδη. ὄνομα κύριον.
Κέδηγος. ὄνομα κύριον.
Κεκαδησόμεθα. φροντισόμεθα.
Κεκαθίσθαι. ἐκ τοῦ καθίζω.
Κεκασμένον. κεκοσμημένον.
Κεκαυτηριασμένος. μὴ ἔχων ὑγιῆ τὴν συν-
 εἶδησιν.

1. **Κέβρηνα**, καὶ **Κέβρη**, πόλις τῆς Τρωάδος, Κυμ. ἀπ.] Ex Harpocrate. Küst. **Κέβρηνα** A. B. Photius et Harpocratio Pal. Cum iisdem Gaisf. delevit καὶ **Κέβρη**: καὶ omisit E. Grammatici spectarunt locum Demosth. in Aristocr. p. 671, 9. τῆς Τρωάδος] τῆς om. A. B. V. Photius. 2. **Κέγκλος**] **Κέγκλος** Med. Illud Gaisf. restituit in v. *Ἡμερινὰ ζῶα*. Alias eiusdem nominis corruptiones suppeditant v. *Κιγῆλος* et *Κιγῆλος*. 3. **Κεγχραμίδες**] Immo *κεγχραμίδες*. Küst. Utitur Theophyl. ad Autol. p. 142. ἐκ συκῆς κεγχραμίδος γίνεσθαι συκῆν. Tourp. MS. *Κεγχραμίδες* A. B. E. V. et Zon. p. 1188. (qui τῶν συκῶν καὶ τῶν ἐλαῶν) quod reponerat etiam Gatakerus in Anton. X, 17. a Gaisf. laudatus. λέγονται *κεγχραμίδες* addunt A. *V. invito Zonara. 5. **Κεγχρέα**] Diodor. Sic. IV, 72. ubi v. Wesseling. *Gaisf.* Addas Heynium in Apollod. p. 341. Ista tamen cum ad Cenchreum sive Cychreum heroem referatur, Zonaras p. 1188. (*Κεγχρέα*. πόλις. καὶ *Κεγχρέα*. τόπος) docet civitatis Cenchreorum διτιγοραφίαν proponi. Nam *Κεγχρέα* sive *Κεγχρέα*, quamquam rarius, usurpatum fuisse persuadet Wassius mox laudandus. 6. **Κεγχρεαί**] Vid. Wass. in Thucyd. VIII, 10. *Gaisf.* Adde Siebel. in Pausan. II, 1, 5. 7. **Κεγχρεῶν**] Photius: *Κεγχρεῶν*. τόπος Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ ἡ ἀργυρεῖον ἐκαθαίρειτο κέγχρος, καὶ ἡ ἀπὸ τῶν ἀργυρεῶν ἀναφερομένη ἀμμος. Adde Lex. Rhet. p. 271. *Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Παντ. παραγρ.*] P. 974. 8. *παραγραφῇ*] *γραφῇ* A. B. E. V. Med. Photius et Harpocratio Pal. cum libris optimis. Debuit igitur mendum vetustum conservari. *Κάπται* *V. et Phot. 10. *καθαριστήριον*] Sic etiam legitur in Lexico Photii inedito. Sed malim *ἐργαστήριον*. Küst. 12. **Κεγχρήτσι**] *Κεγχρήτσι* bis A. B. E. et Anthol. Palat. *Κεγχρήτσι* V. 13. *Καὶ νάρθη*] Versus Philippi Thess. X, 5. Anthol. Pal. VI, 231. *νάρθη* editum in Anthologia, cui concinit *ψαφαρῆ* scriptura MS. Pal. *ψαφαρῆ* *V. 15. **Κεγχρίνης**] Vid. v. *Γαμφώνυχα* et *Ἐπιουγίδα*, ubi *Κεγχρής*. Idem fortasse *Κεγχρής* Aristoph. Av. 306. ubi v. Dindorf. *Gaisf.* Equidem illa εἶδος — ἢ (a Zon. p. 1181. confirmata) lectoribus incautis opinor esse tribuenda. Huc referendus Hesychius: *Κεγχρής*. ὀρνέου εἶδος. Iam vero cum continua ὃ λέγεται *μηδόλως διψῶν* discrete memorarit Aristoteles de Gener. III, 1. in ceuchridis descriptione, facile colligitur binas glossas *Κεγχρίνης* et *Κεγχρής* in unam coaluisse. 16. *εἶδος ὄφρατος*] Vid. Nicand. Ther. 463. et Schneiderum in eum locum. *Gaisf.*
1. **Κεδάζω**] Zon. p. 1193. Delevit Gaisf. quae h. v. sequebantur, καὶ *σκεδάζω*, καὶ *διασκεδάζω*, cum A. B. V. item quae post gl. *Κεδίπιος*: *κέδματα*. τὰ χρόνια ἀλγήματα λέγει ὁ Ἰπποκράτης, cum A. B. V. invecta scilicet e Zonara. 2. **Κεδίπιος**] Eam scripturam in Appiani fragm. T. I. p. 80. temere delebat Schweighäuserus: v. Dionysii fr. Ambros. XIII, 7. 8. Huius tamen in l. IX, 28. nunc *Καίδπιος* vulgatur. 4. Versus Sophocli. Al. 661—63. *Ἐγὼ*] *κἀγὼ* A. B. E. Med. 5. *δυσμενεστάτον*] *βροτῶν* addunt A. B. E. βροτῶν Ald. Seq. vs. om. A. V. 7. *πόλεως* sine dubio natum e compendio perperam accepto. 8. Zon. p. 1188. *δένδρα*] *δένδη* V. 9. *Λαβίδ*] Ps. XXVIII, 5. *φωνῆ Κυρίου συντρέφοντος κέδρους, καὶ συντρέφει κύριος τοὺς κέδρους τοῦ Λιβάνου*. Ubi Theodoretus: *Σημαίνει διὰ τούτων τῶν λόγων τὴν τῶν εἰδῶν κατάλυσιν. Ἐπειδὴ γὰρ ὑψηλὰ ἦν πάλαϊ τὰ τῶν εἰδῶν τευένη, καρπὸν οὐδένα τοῖς σεβομένοις ὀρέγοντα, ταῖς τοῦ Λιβάνου κέδροις ἀπέκασε ταῦτα, αἱ ὑψηλαὶ μὲν εἰσιν. Ἰδιόδιμον δὲ καρπὸν οὐ πεφύκασι φέρειν*. Mox *εἰδωλολατρίαν* cum A. V. dedimus: *εἰδωλολατρίαν* Edd. Cf. v. *Ἀβραάμ*. 10. Prodigium glossae. 12. *Κεκαδησόμεθα*, *λυπησόμεθα*, *φροντισόμεθα*. Küst. Statim Gaisf. cum A. B. V. E. dupliorem glossam delevit ex Etym. M. p. 499. sive Zon. pp. 1195, 97. intrusam: *λυπηθησόμεθα*. ἴσως ἀπὸ τοῦ *ἀχος*, *ἀγῶ*, *ἀχάω*, *ἀχάω*, *χάδω*. *Κεκαδοντο*. ἀντὶ τοῦ ὑπεχώρησαν. *Ὀμηρος* (Il. ὁ. 574.)· *Ἵπὸ δὲ Τρῶες κεκαδοντο*. ἀπὸ τοῦ *χάω*, τὸ ὑποχωρῶ, ὃ μέσος β' ἀόριστος *ἐκαδόμεν*, *ἐκαδοντο*· τροπὴ τοῦ *δασέος* εἰς *ψιλὸν* καὶ ἀναδιπλασιασμῶ ποιητικῶ, *κεκαδοντο*. 13. Om. vulg. 14. *Κεκασμένον*] Od. δ. 725. Aristoph. Eq. 682. *Gaisf.* 15. *Κεκαυτηριασμένος*. μὴ ἔχων ὑγ.] Respexit Suidas ad locum illum l. ad Tim. IV, 2. *Ἐν ὑποκρίσει ψευδολόγων, κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν*. Küst. Similiter Hesychius v. *Κεκαυτηριασμένοι*. Hinc emendanda Zon. p. 1194. *ὑγιᾶ*] *ὑγιῆ* A. E. Photius.

Κέβρηνα. Cebren, urbs Troadis, Cumanorum colonia. **Κέγκλος**. Genus avis marinae. **Κεγχραμίδες**. Sic vocantur ficus grana et olivarum nuclei. **Κεγχρέα**. **Κεγχρεαί**. Cenchreae, nomen loci. **Κεγχρεῶν**. Officina, in qua grana metallorum exsiccabant. Demosthenes in Exceptione adversus Pantanetum: *Deinde persuasit serris meis, ut in cenchreone considerent*. **Κεγχρήτσι**. Et *nardus tenuis, granis ficuum milio consimilium repleta*. **Κεγχρίνης**. Genus avis, quae nunquam sitire dicitur. vel genus serpentis. **Κεδάζω**.

Κεδίπιος. Nomen proprium. **Κεδνός**. Intelligens, temperans. vel prudens. *Ajax Sophoclis: Ego enim, eo quo donum hoc ab Hectore mihi inimicissimo accipere, nihil ab Argivis egregii consecutus sum*. **Κεδρωσία**. Nomen urbis. **Κέδροι**. Cedri, arbores proceras et steriles: quibus David idololatriam comparat. **Κέδη**. Nomen proprium. **Κέδηγος**. Nomen proprium. **Κεκαδησόμεθα**. Curabimus. **Κεκαθίσθαι**. Ab eo quod est *καθίζω*. **Κεκασμένον**. Ornatum. **Κεκαυτηριασμένος**. Non habens sanam conscientiam.

Κεκαινοπεποιημένοι. Ἴνα μὴ ὦσιν ἐκδιψοὶ καὶ προεκλελυμένοι, ἀλλ' ἐκπαθεῖς καὶ κεκαινοπεποιημένοι. τούτῳστιν ὑγιεῖς.

Κεκαφηότα. ἐκπνεύσαντα.

Κεκιβδήλευται. διαβέβληται, κατέγνωσται, ὁ ἀποδοδοκίμασται, νερόθενται.

Κεκίλιος. ὄνομα κύριον. ζήτει τοῦτο πλατύτερον εἰς τὸ καὶ δίφθογγον ὀπίσω.

Κεκινέεται. κινίηται.

Κεκλάγξω, καὶ κεκλάγξομαι. ἀντὶ τοῦ ὕλα-10 κτήσω. ἐπὶ τῶν κυνῶν.

Κέκλεικα. ἡσφάλισα.

Κεκλήατο. ἐκ τοῦ καλῶ, καλέσω.

Κεκληγότες. κρίζοντες.

Κέκληκα. ἐκάλεσα.

200 ἸΚεκλίεται. ἐκ τοῦ κλίνω. Καὶ κέλικα, ὁμοίως.

Κεκλιμένος. περιεχόμενος.

Κεκλόμενος. παρακλενόμενος.

Κεκλοφέναι. κλέψαι, ὑφελέσθαι.

Κεκλωσμένα ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης. ἀμεταποίητα.

Κεκμηκῶς. κίμωνων. καὶ χωρὶς τοῦ κ. ἐν Ἐπιγράμμασι.

Ἐνθάδε Καλλιμένης φιλομήδεσιν ἀνθετο Μούσαις,

γῆραὶ κεκμηκῶς ὕμματα καὶ παλάμας.

Κεκολουμένος. ἀδυνάτως ἔχων, ἀμηχανῶν.

Τηξιμελεῖ νοσήσῃ κεκολουμένος ἔδραμε θυμῶ ἔς προτέρην ἔργων ἄρσενα μαρτυρήν.

ἢ κεκολουμένος, ἐκτετηγμένος.

Κεκομψευμένος. σεμνός, ἢ ἀστεῖος, ἢ ἐκ-15 καλλώπιστος.

Κεκονιαμένοι. ἀσβέστω κεχρισμένοι. Οἶνος δὲ ἦν, ὃν ἐν λάκκοις κονιατοῖς εἶχον. Ξενοφῶν φησι.

1. Καινοπεποιημένοι] Καινοπεποιημένοι A. B. E. quod restituendum vidit Porsonus ad Toup. IV. p. 455. Καινοπεποιημένων *V. καινοπεποιημένοι Med. Ἴνα μὴ ὦσιν ἐκδιψοὶ] Haec verba leguntur etiam supra v. Ἐκπαθεῖς. Interpretatio vero, quam affert Suidas, plane ridicula est. Ἐκπαθεῖς. ὑγιεῖς, ἐκτός πάθους. Ad utrumque tamen locum silent interpretes. Legendum proculdubio: εὐπαθεῖς καὶ καινοπεποιημένοι, bene curati et refecti: fresh and in good spirits. Sed nihil muto. Ita Alciphron in Epist. II, 4. p. 244. edit. Bergler. Μία τὴν Καλλιγένειαν ἐν ἣ γυν εἰμι κατέχαιρον, Μένανδρε, ἐκπαθῆς ὑπὸ ἡδονῆς γινομένη. Ubi vide editorem. De praepositionis ἐκ duplici et diversa vi consulas Valcken. Diatrib. in Euripidem p. 197. Toup. 2. καὶ καινοπεποιημένοι] καὶ καινοπεποιημένοι A. καινοπεποιημένοι B. E. V. 4. Κεκαφηότα] Hom. II. ε. 698. Cf. v. Κάφος, quae vox Hesychio reddenda sub v. Κεκαφηότα. 5. Item Photius. 7. Κεκίλιος] Sic A. V. Integram historiam h. l. dant B. E. Gaisf. Vide supra v. Καίλιος. Om. vulg. τοῦτον πλατυτέρως . . . ὀπίσω φησὶ *V. 9. κινίηται] Item Zonar. p. 1197. Sed κινίηται cum Etymol. M. p. 499. et eodem Zon. p. 1195. reponendum. Ceterum versus apud Zonaram, οἱ δὲ μεν ὀδόντες ἐν τοῖσι γνάθοισι πάντες κινίηται, Hipponactis fuit, auctore libello Hom. Epimer. p. 288. 10. Κεκλάγξω — κεκλάγξομαι] Aristoph. Vesp. 964. sq. Unde restituendum tum h. l. κεκλάγξω, tum κεκλαγγῶς Plutarcho Timol. 26. extr. 13. Κεκλήατο] II. π'. 195. Om. glossam vulg. Ista quidem ἐκ τοῦ καλῶ καλέσω Zon. p. 1198. rettulit ad gl. Κέκληκα. 16. Κεκλίεται] II. π'. 68. κενίται interpretatur Hesychius. 18. Κεκλιμένος. περιεχόμενος] Homerus II. δ. 740. Πόντιω κεκλιμένοι ἐκὰς ἡμέθῃ πατρίδος αἴης. Ubi Schollasta: Πόντιω κεκλιμένοι. παρακεκλιμένοι τῇ θαλάσῃ, περιεχόμενοι. Küst. Afferre debuit II. ε. 709. vel φ. 549.

1. Κεκλόμενος] II. π'. 525. vel Soph. Oed. R. 159. 2. ὑφελέσθαι nescit Zon. p. 1194. 3. ὑπὸ τῆς εἰμ. ἀμεταποίητα om. B. E. ὑπὸ τῆς cum continuis omnia nescit *V. Vocem ἀμεταποίητα sequebatur versus incaute huc pertractus, Νενησμένα κρατῶν δὲ προσδόκα λύπας. Quae cum etiam A. in marg. coniecerit, expruimus; accedit *V. in marg. notans, Λύσις ὀνείρου: ut antiquitus nihil praeter glossam Κεκλωσμένα videatur extitisse. Νενησμένα κρ.] Verus hic oneirocriticus legitur apud Atramprychum: qui ideo in hunc locum translatus est, quia τὸ νενησμένα idem significat quod κεκλωσμένα. Küst. κρατῶν δὲ om. B. E. 5. ἐκ τοῦ κίμων] κίμωνων A. V. Photius et Lex. Bachm. p. 274. (ubi accedunt γεγηρακῶς, κεκοπιακῶς). χωρὶς τοῦ κ] Observatio non magis probanda quam superior illa sub v. Ἀπεδημηκότες. ἐν Ἐπιγράμμασι] Pauli Silentiarrii LIII, 9. 10. Anthol. Pal. VI, 66. Ἐπιγράμμασι diserte *V. 7. Καλλιμένης] Καλλιμένης A. φιλομήδεσιν] Anthol. rectius φιλομειδέσιν. 9. γῆραὶ] γῆρας B. γῆρας E. κεκμηκῶς] κεκμηκῶς Anthol. et sic repperisse videtur Suidas. Gaisf. Id nondum apparet. Mox παλάμη verius Anthol. 11. Τηξιμελεῖ νοσήσῃ] Philippi Thessal. XXV, 3. 4. Anthol. Pal. VII, 234. 12. προτέρην — μαρτυρήν] πρότερον — μαρτύριον E. 13. Haec disticho debuerant praemitti. Cf. Zon. p. 1194. 14. ἐκαλλώπιστος] Scribe ἐκαλλώπιστος, ut habet Photius in Lexico inedito. Küst. Sic Lex. Bachm. p. 274. κεκαλλώπισμένος tamen Zon. p. 1193. Vid. Buhnken. in Tim. p. 155. 16. Κεκονιαμένοι] Repraesentavi hic lectionem duorum melliorum MSS. Paris., qui non solum hoc loco, sed etiam in sequentibus, ubi priores edidit. κεκονιαμένος ingerunt, constanter κεκονιμένος exhibent. Küst. Iure refragabantur Abreschius in Hesychium et Tittmannus. Κεκονιαμένοι A. B. V. Med. Zon. p. 1195. id quod ex Ev. Matth. 23, 27. Ernestius repetierat. Mox κεκρημένοι A. V. 17. κονιατοῖς *V. Ξενοφῶν] Anab. IV, 2, 22. Οἶνος δὲ πολὺς ἦν, ὥστε ἐν λ. κ. ε.

Κεκαινοπεποιημένοι. Viribus restaurati. Ne siti confecti et defatigati, sed sani essent et integri. Κεκαφηότα. Eum qui animam agebat. Κεκιβδήλευται. Vituperatus est, damnatus est, reprobatus est, adulteratus est. Κεκίλιος. Nomen proprium: de quo plura quaeras sub Καὶ diphthongo. Κεκινέεται. Moti sunt. Κεκλάγξω, et κεκλάγξομαι. La-trabo. de canibus dicitur. Κέκλεικα. Clausi. Κεκλήατο. Ab eo quod est καλῶ. Κεκληγότες. Vociferantes. Κέκληκα. Vocavi. Κεκλίεται. Item κέλικα. Ab eo quod est κλίνω. Κεκλιμένος. Accubans. Κεκλόμενος. Ad-

Suidae Lex. Vol. II.

hortans. Κεκλοφέναι. Furatum esse, surripuisse. Κεκλωσμένα ὑπὸ τῆς εἰμ. Fatum immutabile. Κεκμηκῶς. Defatigatus. Et sine κ. In Epigrammate: Hic Callimenes risus amantibus Musis dedicavit, postquam senium eius oculorum et artificii rigorem hebetavit. Κεκολουμένος. Mutilatus, debilitatus. Tabifico morbo debilitatus fortis facinora quondam ab se edita animo repetiit. vel κεκολουμένος, tabefactus. Κεκομψευμένος. Fastuosus, vel urbanus, vel in elegantibus sese iactans. Κεκονιαμένοι. Calce illitis. Xenophon: Vinum erat, quod in cisternis opere albario inductis servabant.

Κεκοινιμένος. σπουδαίων πάνυ, και σχεδόν
κόνεως πεπληρωμένος.

Ὅς ἂν

μη πρώτα πάνυ τοῦ κνέφους
ἤχη κεκοινιμένος.

ἀντι τοῦ, ἔτι τοῦ κνέφους ὄντος. Καὶ αὐθις·

Ἄλλὰ σιδηρείου κεκοινιμένη ἐκ πολέμοιο.

Πρὸς γὰρ τὴν τοιαύτην διαίταν ἔλεγον οἱ ἄγιοι τρεῖς
παῖδες κεκοινισθαι τὴν τῶν ὄσπριων. ἀντι τοῦ ἐνε-
θίλεισθαι. σημαίνει δὲ τὸ κεκοινισθαι καὶ *ἀντι τοῦ* 10
κυλίεσθαι.

Κεκοινιμένων. σπυδόντων, ἔτι τὴν κόνιν
τοῖς ποσὶ περιφερόντων. Ἄνα νεανίσκων κεκοινιμέ-
νων, καὶ ἀγγελίαν ἀπαγγελλόντων.

Κεκότητο. ὄργιστο. Καὶ Κεκοτηότες.

Κεκοιδωνισμένος. ἐξητασμένος. ἀπὸ τῶν
τοῦς φύλακας διὰ τοῦ κώδωνος ἐξεταζόντων. Καὶ

διακωιδωνίσαι, τὸ ἐξετάσαι. Ἀριστοφάνης Ἀυσι-
στράτη·

Ὡς αἰσχρὸν ἀκωιδωνιστον εἶν.

Κεκοφῆσθαι. κωφὸν γεγονέναι.

β Κεκραγμόν. τὴν βοὴν Ἀττικοί. Χαῖρον αὐ-
τίκα ἐκ τοῦ πύργου ἐπικρεμίσαντες, τὸν κίνδυνον
τὸν ἐκ τοῦ ἐλέφαντος διέφυγον. κεκραγμόν γάρ
τινα σκαιὸν ὁ χοῖρος ἤρτημένος ἤφριε· ὡπερ ὁ ἐλέ-
φας ἀχθόμενος ἀνεχαιτίε.

Κεκραχθι. κρᾶξον.

Κεκραάκτης. μεγαλόφωνος. Ἀριστοφάνης·

Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων.

Ποταμὸς δὲ Ἀττικὸς ὁ Κυκλοβόρος, χειμάρρους.
τὴν κακοφωνίαν οὖν εἶκασε τοῦ ποταμοῦ τῷ ἤχη.
15 καὶ ἀλλαγοῦ·

Ἄρπαξ, κεκραάκτης, κυκλοβόρου φωνὴν
ἔχων.

1. Κεκοινιμένος] Κεκοινιμένος B. E. Med. „Vide Hemsterhus. in Lucian. Tim. c. 45.” Gaisf. Adde potissimum Valck. in Theocr. I, 30. Ceterum e Zon. p. 1194. haud temere colligas vñ. Κεκοινιμένος et Κεκοινιμένων ellm accurate fulsae iunctas. 3. Ὅς ἂν μὴ πρώτα] Aristoph. Eccles. 289. Ἠπείλησε γὰρ ὁ Θεσμοθέτης, ὃς ἂν μὴ πρὸ πάνυ τοῦ κνέφους ἤχη κεκοινιμένος etc. Ceterum utrumque dicitur, et κεκοινισμένος et κεκοινιμένος. Illud a κοινῶ, hoc a κοινῶ. Kúst. 5. ἤχη] ἤχη A. V. 6. τοιούτων] ἀντι τοῦ dedit cum A. V. ἀντι τοῦ πρῶ Schol. Arist. Cf. v. Πρῶ. 7. Ἄλλὰ σιδ.] Versus Hegesippi III, 3. Anthol. Pal. VI, 124. unde leg. πολλὰ σιδαιεῖον. κεκοινιμένη] κεκοινιμένη A. κεκοινιμένη B. E. V. κεκοινιμένα Anthol. Pal. 8. Πρὸς γὰρ τὴν τοιαύτην] Pertinet ad Dan. I, 12. Gaisf. 9. κεκοινισθαι] βεκοινισθαι V. κεκοινισθαι E. κεκοινισθαι Med. ἐνεθίλεισθαι] ἐνεθίλεισθαι A. B. E. V. id est ἐνεθίλεισθαι. 10. κεκοινισθαι] Sic duo MSS. Paris. Culus loco priores editt. minus recte exhibent κεκοινισθαι. Kúst. βεκοινισθαι V. κεκοινισθαι E. τὸ κυλίεσθαι] ἀντι τοῦ κυλίεσθαι A. V. Edita scriptura cum sensum incertum ac diluatiorem efficiat, manifesto vero palaestricus usus in verbo κοινίεσθαι tritissimus (v. Wyttsch, in Plutarch. T. VI. p. 437. sq.) innuatur, non dubitavimus ἀντι τοῦ ita probare, ut sententia fore talis compleatur, similitudine vocum ut videtur obscurata: σημαίνει δὲ τὸ κεκοινισθαι καὶ παλαίειν, ἀντι τοῦ ἐν παλαίστρῃ κυλίεσθαι 12. Κεκοινιμένων] Med. 14. καὶ τὴν] τὴν om. A. B. E. V. καὶ om. Med. et *V. Pertinet haec ad Romanorum de Castoribus fabulam: vide vel Dionys. A. R. VI, 13. Tribuas Aeliano. 15. Κεκότητο] Κεκοτηότο A. καὶ clam Gaisf. add. cum *V. Olim Κεκοτηότες pro singulari glossa habebatur. 16. Κεκοιδωνισμένος. ἐξητασμ.] Vide vñ. Ἀκωιδωνιστον, Διακωιδωνιστω, Διακωιδωνιστε, Ἐκωιδωνιστο et Κωιδωνισαι. Kúst. Zon. p. 1194. et Photius. 1. Ἀριστοφάνης Ἀυσιστρ.] V. 486. 4. Κεκοφῆσθαι] Κεκοφῆσθαι A. B. E. V. κεκοφῆσθαι Photius Lex. m. pr. „Damascium Photii p. 1069. citat Tonplus. Vide Porsonum in Eurip. Orest. 1279.” Gaisf. 5. Ἀττικοί] Om. Photius, recte. Vid. Sallaz. in Moeria p. 226. 8. ἤφριε] ἤφριε A. et Zon. p. 1182. 9. Κεκραχθι] Κεκραχθι Zon. p. 1193. A. E. V. et edd. ante Kúst., qui Porti emendationem tacite recepit. „Vid. Aristoph. Vesp. 190. Thesm. 699.” Gaisf. 11. Ἀριστοφάνης] Equ. 137. ubi Κυκλοβόρου *V. 13. Ποταμὸς δὲ Ἀττικὸς ὁ Κυκλοβ. χειμάρρους] Locus hic ex Scholiasta ad modo indicatum locum Aristophanis sic supplendus est: Ποτ. δὲ Ἀττ. ὁ Κυκλοβόρος, οὐκ αἰεὶ, οὐδὲ διὰ παντὸς ὄνων, ἀλλὰ χειμάρρους. Kúst. Aliud Scholion descripsit Suidas, non id quod indicavit Kústerus; scil. ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς χειμάρρους ὁ Κυκλοβόρος, ὑπὸ Ἀθηναίων χρωθεῖς. τὴν κακοφωλίαν οὖν τοῦ Κλέωνος εἶκασε τῷ ἤχη τοῦ ποταμοῦ. Gaisf. Eodem ubi respicit Schol. Vesp. 24. perperam vulgatur εἰς τὸ ἀρπακτικὸν τοῦ Κλέωνος iam confirmat liber Venetus. ποτὲ hic et infra V. item Ἀττικῶς *V. Κυκλοβόρος] Κυβόρος V. κυκλοβόρος A. 15. καὶ ἀλλαγοῦ cum seqq. delevit Kústerus. „Pro ἄρπαξ κεκραάκτης etc. alium verum citat Scholiasta, ἔμην δ' ἐγὼ τὸν Κυκλοβόρον κατιέναι.” Gaisf. Ubi Brunckius pravis numeris ἐγωγε reposuit, cum deberet κατιέναι. Possit aliquis suspicari Suidam in novissimis καὶ ἀλλαγοῦ substituisse, cum Cyclobori haud raram mentionem videatur Camicus (cf. fragm. 273.) inieciisse. Sed verisimilius alterum illum Aristophanis versum ita basatum fulsae, ut primarium dictum, Ἄρπαξ, κεκραάκτης, Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων, in varias partes distraberetur. Culus erroris documenta praentabim annotatis in v. Τριτάλαντον. Adde v. Κυκλοβόρος.

Κεκοινιμένος. Valde festinans, et propemodum pulvere repletus. Qui non mane multo luce adhuc crepers festino gradu venerit. Et alibi: Multum ferreo ex bello pulverulenta. † Eiusmodi enim victus generi, esui legitimum, se assuetos esse dicebant tres sancti pueri. Eadem autem vox etiam in pulvere luctari significat. Κεκοινιμένων. Festinantibus, ac pulverem in pedibus adhuc circumferentibus. Duobus adolescentibus properantibus, et nunquam illum elocutis. Κεκότητο. Iratus erat. Et Κεκοτηότας. Κεκοιδωνισμένος. Exploratus. translatio ducta est ab iis qui vigilias sono tintinnabulorum explorant. Et διακωιδωνί-
σαι, explorare. Aristophanes *Lysistrata*: Nam turpe fuerit hanc rem citra quaestionem relinquere. Κεκοφῆσθαι. Surdum esse factum. Κεκραγμόν. Sic Attici eamorem vocant. Cum autem porcum e turri statim suspendissent, periculum ab elephanto imminens effugerunt. porcum suum pendens ingratus edebat grunnitum, quo elephas offensus sensores detexit. Κεκραχθι. Vociferare. Κεκραάκτης. Magna voce vociferans. Aristophanes: *Rapax*, vociferator, Cyclobori vocem habens. Cycloborus est fluvius Atticae, torrentis modo fluens. Improbam igitur vocem fluvii sono assimilavit. Et alibi: [*Opinabar sane Cycloborum deferri.*]

Κεκραμένον τρία και δύο. τρία μέρη ύδατος επιδεχόμενον, οίνου δὲ δύο. ἀρίστη κρᾶσις.* * Ἀριστοφάνης.

Ἐχε καὶ πικρὴν κεκραμένον τρία και δύο.

Ἡ Τριτογενῆς γὰρ αὐτὸν ἐνετριτάνισα. βούλεται δηλοῦν, ὅτι ἡ Ἀθηναῖα τοιοῦτον ἐποίησεν, ὡς δύνασθαι τρία μέτρα φέρειν ύδατος.

Κεκραμένη σπονδή. ἦν ἔθνον μόνη τῆ Ἐρμῆ, διότι, ὡς φασι, καὶ ζώντων και τετελευτη- κῶτων ἄρχει, παρ' ἄμφοτέρων τῶς τιμῆς δέχεται.

Κεκραμέσομαι. οὐκ ἐπὶ φωνῆς, ἀλλ' ἐπὶ προ- θυμίας και συντόνου και σπουδαίας εὐχῆς. Λαβὶδ' Πρὸς σὲ Κύριε κεκραμέσομαι.

Κεκραίπαληκῶς. ἐσφραμμένος.

Κεκραγέναι ἢ κεκραγέναι.

Κεκραγότες Ἰλλυριοί. Ἀριστοφάνης. ἀντὶ τοῦ ποιᾶν φωνῆν ἀποτελοῦντες. κεκραγότες οὖν διὰ

τὴν ἀσάφειαν τῆς φωνῆς αὐτῶν. κρήνη γὰρ ὁ τῶν ἀποθνησκόντων τρισμός τοῖς ὀδοῦσι γιγνόμενος.

Κεκραμένον. ἀντὶ τοῦ ἐγνωσμένου.

Κεκραπίδης. ὁ τοῦ Κέκροπος υἱός.

Κεκραπίς. μία τῶν ἐν Ἀθήνῃσι δέκα φυλῶν.

Κεκραπίς. Ἀθηναί, ἀπὸ Κέκροπος. Καὶ Κε- κροπίδαι, οἱ Ἀθηναῖοι.

Κέκροψ, Αἰγύπτιος ὢν τὸ γένος, ᾤκησε τὰς Ἀθήνας. ὄθεν καὶ Κεκραπίδαι. τινὲς δὲ φασι τοῦ- τον και διαφνῆ γεγενῆσθαι, τὰ μὲν ἄνω ἀνδρός, τὰ

δὲ κάτω γυναικός. οἱ δὲ Θηρίου. ἕτεροι δὲ, ὅτι νό- μους ἐξεῦρε τοῖς ἀνθρώποις, και ἀπὸ ἀγριότητος εἰς ἡμερότητα ἤγαγεν. ἄλλοι δὲ, ὅτι τῶν ἀνδρῶν ὡς ἔτυχε μισγομένων ταῖς γυναιξί, και ἐκ τούτου 10 μὴ γινωσκομένου ἢ τοῦ παιδὸς παρὰ τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ πατρὸς παρὰ τοῦ παιδός, αὐτὸς νόμους θε- μανος, ὡςτε φανερωῶς συγγίνεσθαι αὐταῖς, και

1. επιδεχόμενον ύδατος] ύδατος επιδεχόμενον A. V. Schol. 2. και οίνου] οίνου δὲ V. Schol. ἀρίστη κρᾶσις E. marg. In his si- minus ipse Suidas sub v. Πόμα, certe Scholiastes poterat lacunam verborum evincere: ἀρίστη κρᾶσις [οίνου δύο μέρη και ύδα- τος τρία]. 3. Ἀριστοφάνης] Eqn. 1184. [1192, 94.] ubi pro ἔρχει rectius legitur ἔχε και: quam lectionem enim agnoscunt 2 MSS. Paris. Vide etiam infra v. Πόμα κεκραμένον. Küst. 4. ἔρχει] ἔχε και A. E. Mox δύο A. 5. ἐνετριτάνισε B. E. 6. βούλεται δὲ] δὲ om. A. E. V. 7. τρία μέρη δύνασθαι] δύνασθαι τρία μέτρα A. Suid. in v. Πόμα et Schol. δύνασθαι τρία μέρη *V. 8. Κεκραμένη σπονδή] Ex Schol. Aristoph. Plat. 1133. Vid. infra Κύλιξ et Οἶμοι. Gaisf. 10. ἄρχει, και δὲα τοῦτο] και διὰ τοῦτο om. A. B. E. V. Suid. v. Οἶμοι δὲ κύλιξ et Schol., servato tamen και (ut fere Suid. v. Κύλιξ), omisso τῶς. In autem cum observationem istam sic conformavit, και φαμέν ὅτι και τῶν ζώντων — δέχεται, promptum est arbitrari quendam δὲ post δίοτι extitisse. Nos interim και expunximus. 12. Λαβὶδ'] Psalm. XXIX, 10. Küst. Potius Psalm. XXVII, 1. Theodoretum in eum locum compilavit Suidas. Gaisf. praecedente Ernestio. 14. Κεκραίπαληκῶς. ἡσφραμμένος] Psalm. LXXVII, 65. Καὶ ἐξηγήσθη ὡς ὁ ὑπὸν Κύριος, ὡς δυνατὸς κεκραίπαληκῶς ἐξ οίνου. Ad hunc locum respexit Suidas. Tourp. Κεκραίπαληκῶς *V. ἡσφραμμένος A. B. E. V. Hesychius et Photius, ἡσφραμμένος Med. 15. Om. vulg. Hesychius: Κε- κρηγότα. κεκραγόντα. Zou. p. 1197. Κεκραγέναι. ἀντὶ τοῦ κεκραγέναι. 16. Κεκραγότες Ἰλλυριοί] Ex Schol. Aristoph. Av. 1520. Auctiora praestat v. Ἰλλυριοί.
1. Repetuntur haec sub v. Κρήνη. Differt aliquantum Zou. p. 1195. 5. Ἀθηναῖ] ἐν Ἀθήνῃσι A. B. E. V. Photius. 6. οἱ Ἀθη- ναῖ] οἱ om. A. Idem mox τοῦ ante Κέκροπος. Ceterum comparandus Herodotus VIII, 44. Paene Hesychium praetermissam, nondum ab criticis restitutum: Κεκραπίδας. Ἀθηναῖος, τοῖς ἀπάκιδας MS. ἀπάκιδας. Legendum τοῖς ἀπὸ Σαίδος: v. Scholia in Aristid. p. 9. sive T. III. p. 17. 8. Κέκροψ, Αἰγύπτιος] Ex Schol. Aristoph. Plat. 773. ᾤκησε] ᾤκησε V. et συνέκισσε quidem Tourpius I. p. 334. quem vide posthac de v. στοιχείν disserentem. Illud tamen hinc loco convenientius. 9. Post Κε- κροπίδας deleri commentum satis insuleum, οἱ Ἀθηναῖοι ἢ οἱ τῆς Κεκραπίδος φυλῆς, cum A. B. V. ὄθεν οἱ Ἀθηναῖοι Κεκραπίδαι Schol. 10. τὰ δὲ κάτω μέρη] Hinc supplendus est Scholiasta Aristophanis loco laudato. Küst. Exciderunt enim γυναικός. οἱ δὲ. Vicinam Suidas haec reddenda: οἱ μὲν οἱ τὰ μὲν ἄνω ἀνδρός ἔχε, nisi malimus ἔχοντα subicere. 11. κάτω μέρη] μέρη om. A. B. E. *V. Θηρίου] Θηρίον hic serpentem significat. Fingebant enim veteres, Cecropem parte inferiore corporis in serpentem vel draconem desilisse. Hesychius: Δρακοντίδης. Τὸν Κέκροπα Ἀριστοφάνης. ἐπιση τὰ κάτω ὀφθαλμοῖς ἐχεν. Locum Aristophanis, ad quem Hesychius respexit, extat in Vesp. 436. ubi Comicus inquit: Ὁ Κέκροψ ἦρας ἀναξ, τὰ πρὸς πο- δῶν δρακοντίδης. Scholiasta ad eum locum: Εἰσι δὲ οἱ φασι τὸν Κέκροπα διγυῶ γεγενῆσθαι, και τὰ κάτω ὀφθαλμοῖς ἐσχημέναι. Küst. Mox νόμους πολλοῖς Schol. Sed talis scriptor debuit allam dicendi rationem sequi: ὅτι v. ἐξεῦρε και τοῖς ἀνθρώποις ἐπὶ ἄργ. κτλ. 13. ὅτι τῶν ἀνδρῶν ὡς ἔτυχε μισγομ.] Vide Athenaeum init. lib. XIII. et Tzetzem Chil. V, 662. Küst. Vid. infra v. Προμηθεὺς et Tzetze. in Lyosphr. 111. Retnes. 14. ἐκ τούτων] ἐκ τούτου A. B. 15. πατρός — παιδός — πατρός] πατρός — πατρός — πατρός — παιδός — παιδός — παιδός A. V. Schol. Mox quod doctissimis viris offensionem movit φανερωῶς om. V. Relegendum opinor: νόμους θεμανος, ὡς δεῖ συγγίνεσθαι αὐταῖς. Nam φανερωῶς ex superioribus immigravit.

Κεκραμένον τρ. Poculum tribus et duabus portionibus mixtum, quod tres aquas partes, duas vini recipit: quae est optima temperandi ratio. Aristophanes: En quod bibas, vinum tribus et duabus portionibus mixtum. Ipsa enim Minerva ternis rici- bus miscuit. Significare vult, Minervam tale vinum fecisse, quod tres aquae partes ferre posset. Κεκραμένη σπονδή. Menta bibatio: quam soli Mercurio habebant, quoniam ille, ut aiunt, et viventibus et mortuis imperat, eamque ob causam ab utraque honore afficitur. Κεκραμέσομαι. Non est accipien- dum de clamore, sed de animi studio et intensa serioque preca- tione ad Deum. David: Ad te, Domine, vociferabor. Κε- κραιπαληκῶς. Qui genio induluit. Κεκραγέναι vel κε- κρηγέναι. Κεκραγότες Ἰλλ. Aristophanes. id est, strido-

rem quendam edentes: propterea quod Illyriorum sermo non es- set planus. κρήνη est enim stridor, quem morientes dentibus edunt. Κεκραμένον. Decretum. Κεκραπίδης. Cecropis filius. Κεκραπίς. Cecropis, una ex decem tribubus Atticorum. Κεκραπίς. Athenae: dictae ab Cecrope. Et Cecropidae, Athenienses. Κέκροψ. Cecropis, genere Ae- gyptius, Athenas coloniam deduxit: unde Athenienses Cecropi- dae dicti sunt. Quidam autem aiunt eum fuisse biforem, su- perne virum, inferne feminam, vel, ut alii, serpentem. Id au- tem nonnulli inde explicant, quod legibus inventis homines a feritate ad mansuetudinem traduxerit. Alii vero, quod cum viri promiscue cum feminis concumberent, et propterea nec pater filium nec filius patrem nosset, ipse lege lata viros palam con-

μιᾷ στοιχείν, καὶ σχεδὸν εὐρῶν τὺς δύο φύσεις τοῦ
τε πατρὸς καὶ τῆς μητρός, εὐκότως διφυῆς ἐκλήθη.
καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Τὸν τραγικῆς μούσης ἀστέρα Κεκρόπιον.

Κεκρόφαλον. κεκρόφατον, σαβακάθιον, σου-
δάριον. ἐν Ἐπιγράμματι·

Κεκρόφαλοι σφίγγουσι τὴν τρίχα· τήκομαι
οἴστρω.

καὶ αὐδῖς·

Τὸν τε φιλοπλέκτοιο κόμας σφιγκτῆρα Φι-
λαίνις

βαπτὸν ἄλὸς πολιῆς ἀνθεσι κεκρόφαλον.

καὶ αὐδῖς·

Πορφύρεον χαιτάς ῥύτορα κεκρόφαλον.

[Καὶ κοιλία τις τῶν μηρυκίζόντων ζῴων.]

Κεκτημένης. τῆς δεσποίνης. Ἀριστοφάνης·

Τὸν ἀνδρ' ὅπου ἔστι τῆς ἐμῆς κεκτημένης.

Κεκοισυρῶσθαι. πεποικίλθαι.

Κεκυφότες. καὶ Κύβας. Ἀριστοφάνης· περὶ

ὄιον δὲ κύβας ὁ κατάρτος ἐσθίει.

διὰ τοῦ σχήματος τὴν ἀδδηφαγίαν αὐτοῦ δηλοῖ.
καὶ γὰρ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν θρεμμάτων οἱ
μάλιστα τοῖς ἐδέσμασιν ἐγκεκυφότες καὶ προσ-
ἐσθίειν.

Κελαδεινῆ. κυνηγός, θόρυβον κατὰ τὰς
ἄγρας ποιούσα. Καὶ Κελαδεινός, ὁ ἤχητικός.

Κελαδέιτω.

16 Κελαδήματα. ἤχηματα.

1. μιᾷ στοιχείν] Scribe μιᾷ τυχεῖν, ut recte legitur apud Scholiastam Aristoph. in Plutum. Küst. Quam probat Scholiastae lectio-
tionem Kústerus, eam utique improbat Hemsterhusius, cui unice placet Suidae lectio. Id vero pro certo affirmaverim, nec
hunc nec illum verum vidisse. Utraque enim lectio putida est et inepta. Rescribo, idque eleganter: ὡςτε φανερῶς συγγινώσθαι
αὐταῖς, καὶ ἕνα μιᾷ συνοικεῖν. Ipse lege lata viros sine metu et legitime cum feminis concumbere, et singulos unam tan-
tum mulierem habere iussit. Epictetus apud Stobaeum p.131. de Platone: Οὐ γαρμὴν κελύων, καὶ συνοικεῖν ἕνα μιᾷ εἶτα
κοινὰς εἶναι βούλεται τὰς γυναῖκας. Neque enim dum uxorem ducere iudet, et unum cum una habitare, inde communes vult
esse mulieres. Porro idem de Cecrope narrat Athenaeus lib. XIII. p.555. Ἐν δὲ Ἀθήναις πρῶτος Κέκροψ μίαν ἐπὶ ἕξειεν, ἀνέ-
δην τὸ πρότερον οὐσῶν τῶν συνόδων, καὶ κοινογαμῶν ὄντων. Atque ita intelligendus Iustin. II, 6. Ante Deucalionis tempora
regem habuisse Cecropem; quem, ut omnis antiquitas fabulosa est, biforcem tradidit, quia primus matrem feminas (ἕνα
μιᾷ) matrimonio iunxit. Quae formula Graecis usitatissima, vide an restituenda sit Laertio in Socrate: Βουληθῆναις Ἀθη-
ναίους διὰ τὸ λειπαρθεῖν ἀξῆσαι τὸ πλήθος, ψηφισασθαι γαρμὴν μὲν ἀσπὴν μίαν, παιδοποιεῖσθαι δὲ καὶ ἐξ ἑτέρας. Respon-
δο, γαρμὴν μὲν ἕνα ἀσπὴν μίαν. [Lego, γαρμὴν μὲν ἕκαστον ἀσπὴν μίαν. Confer Herodotum II, 92. Καὶ γυναῖκα μιᾷ ἑκάστος αὐ-
τέων συνοικεῖ, κατὰ πᾶρ Ἕλληνας. — Hic locus cum Laertio legitur apud Suidam v. Λειπαρθεῖν.] Huc eleganter alludit Anti-
pater in Epigrammate Anthol. lib. VI. p.547. Πᾶσαι δ' ἀσπῆς ἕσσαν καὶ ἐταιρῶδες, ἀλλὰ τυχοῦσαι Κύπριδος εὐκρήτου, πῦν ἐνός
εἶσι μία. Quod vero Suidas, sive potius librarius, στοιχεῖν pro συνοικεῖν scripserit, idem fere modo supra fecerat. Nam ubi
legitur, Κέκροψ φῆκε τὰς Ἀθήνας, legendum sine dubio, συνοικεῖ τὰς Ἀθήνας. Nempce Cecrops Atticae incolae hic illico disper-
sos in urbem coegit, et ut una habitarent primus fecit. Quod πόλιν συνοικεῖν dicunt Graeci. Polybius XVII. p.1072. Δυσ-
μαχεῖς δὲ παραλόγως ἀναστάτους γεγονότας ὑπὸ Θρακῶν, οὐκ ἀδικεῖν Ῥωμαίους κατὰ γων καὶ συνοικεῖν. Top. I. p.338. sq.
Mirificum elegantiae studium, quod vel Schol. Arist. Ran. 819. potuit refragare. Recte Hemsterhusium secuti sunt Vatek. in
Schol. A. A. 21, 24. et Koenius in Gregor. p.371. sq. 3. ἐν Ἐπιγράμματι] Similiae I, 2. Anthol. Pal. VII. 21. 4. Τὸν] τῆς
B. E. 5. κεκρόφατον] κεκρόφατον Du Cang. Gl. in Σαβακάθιον. Hemst. κεκρόφατον, σαβακάθιον Photius et Lex.
Bachm. p.275. κεκρόφατον legendum videtur cum Etym. M. p.539. σαβακάθιον etiam Hesychius. De κεκρόφατον vide Böttli-
gerum d. Aldobr. Hochzeit p.150. sq. Ceterum nihil nisi σουδάριον, κεφαλοδέσιμον Zon. p.1191. 6. ἐν Ἐπιγράμματι]
Pauli Silentiarii XXXIV, 1. Anthol. Pal. V, 260. 7. Κεκρόφαλον E. 10. Τὸν τε φιλοπλέκτοιο] Antipatri Sidon. XXI, 3, 4.
Anthol. Pal. VI, 206. Miceris abesse τὸν τε A. B. E. V. 12. κεκρόφαλον] Huius κεφαλοδέσιμον subdunt B. V. neglectis quas sub
fines glossae extabant, κεφαλοδέσιμον. Καὶ κοιλία τις τῶν μ. ζῴων. Iam κεφαλοδέσιμον istud post Archiae versum appositum
cum A. ignoret, tum vocem ab omni parte labefactatam induximus, tum novissimorum originem uncis notavimus. κεκρόφαλον —
ῥύτορα om. E. qui mox Κεκρόφαλον: κεφαλοδέσιμον — ζῴων. Πορφύρεον — κεκρόφαλον. Similiter καὶ αὐδῖς — κεκρόφαλον
Med. post ζῴων. 14. Πορφύρεον χαιτάς] Versus Archiae Ep. V, 2. Anthol. Pal. VI, 207. χαιτάς ἀσπῆς cum v. Ρύτορα et B. *V.
Med. ῥύτορα Med. Ceterum cf. Antiphan. ap. Ath. XY. p.681. C. et ap. Phot. v. Σίμη. 15. κοιλία τις] Schol. in Nicand.
Ther. 580. οἱ δὲ τῶν μηρυκωμένων ζῴων τρεῖς τὰς κοιλίας ἄγοντες, τὴν μὲν πρώτην ἡνυστρον καλοῦσι, τὴν δὲ δευτέραν ἐχίνω, τὴν
δὲ τρίτην κεκρόφαλον. Cf. Suid. v. Ἠνυστρον. μηρυκίζόντων] μηρυκίζόντων E. Med. μηρυκίζόντων Hesychius. 11.
1. Κεκτημένης] Cf. Antiat. p.102. emendatus ab Metaek. Qu. Seon. II. p.10. Ἀριστοφάνης] Escales. 1118. 3. Κεκοισυ-
ρῶσθαι] Vide infra v. Κοσύρα. Küst. Zon. p.1194. Adde v. Ἐγκεκοισυρῶσθαι. Hesychius: Κεκοισυρῶσθαι. ἐκπεπληγμέ-
νη(?), περισταμένη. Eodem suspicor alteram glossam spectare: Κεκοισυρῶσθαι (l. Κεκοισυρῶσθαι). ἐκτεμῆσθαι. 4. Ἀρι-
στοφάνης] Pac. 33. Quae sequuntur praebuit Schol. Ven. 12. Κελαδεινῆ] Est Epithetum Dianae apud Homerum II. ὁ. 70.
ad quem locum Suidas hic respexit. Küst. Vid. Eudocia p.253. 14. Κελαδέιτω] Aristoph. Thesm. 44. Om. vulg.
15. Κελαδήματα] Aristoph. Nab. 282.

cumbere, et unam tantum feminam nuptilis sibi iungere ius-
serit; cumque duas quasi naturas, patris et matris, invenisset,
iure eum biforcem vocatum esse. Et in Epigrammate: *Illam
Tragicæ Musæ stellam Cecropiam. Κεκρόφα-
λον*. Reticulum capitis, vinculum capillorum, sudarium. In
Epigrammate: *Vittæ comam tuam vinciunt; tabesco amore*.
Et iterum: *Atque hoc reticulum pigmento muricis tin-
ctum, quo plexillis coma capitis vincitur, Philaenis [dedica-
vit.]* Et alibi: *Purpureum hoc reticulum, comæ custodem*.
[Significat etiam ventrem quendam ruminantium animalium.

Κεκτημένης. Dominae. Aristophanes: *Dic, ubi sit
maritus dominae meae. Κεκοισυρῶσθαι*. Or-
natum esse. *Κεκυφότες*. Item *Κύβας*. Aristophanes
de scarabaeo inquit: *Quam promo capite aescrabilis iste
eorat*. Ex ipso corporis habitu maximam eius arguit avi-
ditatem. Inter homines enim et pecudes qui corpore maximo
prono cibus imminet et incumbunt, immoderate et avido vo-
rare videntur. *Κελαδεινῆ*. [Diana] venatrix, sive
strepitum in venationibus ciens. Et *Κελαδεινός*, strepitum
edens. *Κελαδέιτω*. *Κελαδήματα*. Veni.

Κελάθησαν. ἐβόησαν.

Κελαδοῦσιν. ἤχουσι.

Σάλπιγξ... ἄγκειμαι.. Τριτωνίδι κούρη
δῶρον, ἐμβροχίων πανσαμένη κελάδων.
τουτέστι θορύβων.

Κελαρύζει. μετὰ ἤχου ζεῖ. Ἡ μὲν κάμηλος
ἐγεύετο τοῦ χιλοῦ. ὁ δὲ ἐπινε ποτὸν τοῦ ποτοῦ
ἀκούσιον, καὶ ἄτε κάτωθεν τοῦ πνεύματος ἀθου-
μένου, ἄνωθεν δὲ τοῦ ὕδατος ἐπιφερομένου, ὡς
φάρυγξ ἐκελάρυσεν.

Κελαιναί. τόπος, μεθόριον Ἀθηναίων καὶ
Βοιωτῶν. [Καὶ πόλις τῆς Φρυγίας.]

293 "Κελαινεφές. μελανοεφές.

Κελαινόν. μέλαν. ἐν Ἐπιγράμματι.

Καὶ γραφικοῖο δοχεῖα κελαινοτάτοιο ζεέθρου. 15

Κελαινός. μέλας.

Κελαινοφαής. ἀντὶ τοῦ μέλαινα. Ἀριστο-
φάνης Βατραχίους.

Ἦ νυκτὸς κελαινοφαῆς ὕρνη.

6 Κελαινώπαν. οἶον οὐκ ἐν φανεροῦ, ἀλλ' ἐν
σκότῳ ἤδη βλεπόμενον, καὶ μέλανα, καὶ οἶον κε-
κρυμμένον, καὶ δόλιον.

Καὶ κελαινὸν θυμὸν ἐφρυβρίζει
ὁ πολύτλας ἀνήρ.

10 ἦτοι ὁ Αἴας.

Κελέβη. κόγχη, ἢ λεκάνη, ἢ τοιοῦτον σκεῦος,
ἐν ᾧ θνατὸν νίψασθαι πόδας.

Ἐκ δ' ἔχεεν κελέβη, μετὰ δ' αὐτὸν κερὰς ἠφύ-
σατ' ἄλλο.

Κέλεαι. κελεύεις.

1. καὶ Κελάθησαν] II. 5. 542. καὶ editum tacito Gaisf. abiecit cum *V. In fine delevit ἀφαιρέσει τοῦ εἰ Gaisf. cum A. B. V. et Photio. Dubites tamen an intercederit glossa Κελάδος. 2. ἢ θορύβων ἐμποιοῦσαι subiecit Zon. p. 1196. 3. Σάλπιγξ ἄγκει-
μαι] Locus Antipatri Sidon. XI. 3. 4. Anthol. Pal. VI. 159. ἄγκειμαι] Si recte habet Paris. A. At in reliquis MSS. ut et in
prioribus editis omnibus vitiose legitur ἄγκειμαι. Küst. 6. Κελαρύζει] Κελαρύζει A. B. V. Zon. p. 1196. Lex. Bachm. p. 275.
et Hesychius. Pertinet ad II. φ. 261. Ἡ μὲν κάμηλος] Decerptus est hic locus, ut plurimum fallor, ex Iamblichio in Babylo-
nicis: id quod collegisse videor ex Excerptis a Photio editis p. 244. Multa autem hic peccata esse video tum in Graecia, tum in
Latina. Primum legendum videtur, Κελαρύζει: quae vox Homericæ est. Dicitur autem κελάρυζειν de murmure aquarum. Hes-
ychius: Κελαρύζει, ἤχει, φωνεῖ, ἢ συνεχῶς ζεῖ. Confer etiam Etymol. M. in v. et Schol. Theocrit. á. 1. Respexerunt omnes
ad Homer. II. φ. 261. Κατεβόμενον κελάρυζει Χάρω ἐνὶ προαίει. Deinde scribe, ἐγεύετο τοῦ χιλοῦ. Χιλὸς est rabadum tu-
mulentum: illud autem χυλοῦ plane ridiculum est. In his quae sequuntur librarum alicuius emendationum agnoscere. Ὁ δὲ
ἐπινε ποτὸν — τοῦ ποτοῦ. Sed neutrum verum est. Scribendum, ἐπινε τοῦ ποταμοῦ. Plutarchus in Pompeio: Καταβλῶν
ἐπιπὸν ἐπὶ στόμα δεδιηκῶς ἐπινε τοῦ ποταμοῦ. Quin et legendum, ἐπινε τοῦ ποταμοῦ ἀκούσιος. Bibeat autem ἀκούσιος,
quia nihil habebat melius, quod biberet. Quod fecit Pompeius supra. Denique verba illa ὡς φάρυγξ, vitii manifesta sunt.
Scribendum, ἀσφάραγος ἐκελάρυσεν. Hesych. Ἀσφάραγος, φάρυγξ. [Legere ἢ φάρυγξ ἐκελάρυσεν. Vide nos in Suidam v. Βορβο-
ρυγγός, unde hoc fragmentum ampliari queat.] — Quare locum integrum, qui haecenus depravatus fuit, ita tandem legen-
dum atque interpretandum esse contendo: Κελαρύζει. μετὰ ἤχου ζεῖ. Ἡ μὲν κάμηλος ἐγεύετο τοῦ χιλοῦ. Ὁ δὲ ἐπινε τοῦ ποτα-
μοῦ ἀκούσιος, καὶ ἄτε κάτωθεν τοῦ πνεύματος ἀθουμένου, ἄνωθεν δὲ τοῦ ὕδατος ἐπιφερομένου, ἀσφάραγος ἐκελάρυσεν. Vide-
tur autem noster anonymus respexisse ad Epigramma Nestoris apud Antholog. lib. I. p. 67. in Pythium draconem: Αἰτάρ ὁ διψή-
σας ποταμῷ ὑπέθηκε γένειον. Πᾶς δ' ἦρα Κηρισσός εἶπεν ἄργαλέον δὲ ἀνδρείων κελάρυζε. Ceterum hinc corrigendus
scriptor apud Suidam v. Κελαρύζει, qui huic nostro simillimus est: Οἱ δὲ Πέρσαι φρέσσι περιτοχόντες, λαφύττουσιν ἀπιπτότε-
ρον, καὶ ἐς μέγα πᾶσιν ἀποκλίνουσι, τῆς κοιλίας αὐτοῖς τῆ ἀθρόα τοῦ ὕδατος ἐμβολῆ διενεγκεῖν οὐκ ἐχούσης τοῦ ἐπιφορτισθέντος
ὕδατος τὴν ἀντίληψιν. Haec sensum nullam habent. Scribendum proculdubio: τῆ ἀθρόα τοῦ πνεύματος ἐμβολῆ. Ita locutus est
Plutarch. de Placit. Philosoph. IV. 16. Quae locutio restituenda Longino περὶ Ὑψους §. 33. Κάκεινα τῆ ἐμβολῆ τοῦ δαιμονίου
πνεύματος, ἦν ὑπὸ νόμον τάξει δύσκολον. Tourp. II. p. 7. coll. I. p. 335. De reliquis libenter accedimus, non de sententia ver-
borum ὁ δὲ ἐπινε ποτὸν τοῦ ποτοῦ ἀκούσιον, cui ne ἀκούσιος quidem conveniat. Non enim invitus, quisquis fuit, sitim exple-
bat, sed avidus et impetu correptus vehementiore. Hanc igitur difficultatem alii expediendam remittimus. 7. χυλοῦ] χιλοῦ A.
B. ἀθουμένου B. 10. ἐκελάρυσεν] ἐκελάρυσεν A. B. V. item A. in v. Βορβορυγγός. 11. Κελαιναί] Recte, si pro urbe
Phrygiae accipiatur. Male vero, si pro oppido in extremis Boeotiae et Atticae finibus sito. Tunc enim Μελαιναί potius scriben-
dum. Vide Holstenium et Berkelium in Stephanum Byzantium v. Μελαιναί, et nos supra in v. Ἀπατούρια. Küst. Observatio
alio dubio ex v. Ἀπατούρια, quae minutatim in varias diffuxit glossas, derivata. Huic vero paulo doctior homo subiecit no-
vissima, καὶ πόλις τῆς Φρυγίας, quae cum A. B. V. delevi. 13. Κελαινεφές] Glossa Homericæ: velut II. β. 412. 14. ἐν
Ἐπιγράμματι] Damocharidis II. 3. Anthol. Pal. VI. 63. 15. δοχεῖα] δοχεῖα B. E. V. et Anthol.
3. Βατραχίους] V. 1338. 5. Κελαινώπαν] Ex Schol. Sophocli. Aí. 954. 8. Καὶ κελαινόν] Ἡ δὲ κελαινώπαν Sophocles: καὶ
κελαινὸν θυμὸν ἐφρυβρίζει *V. Omnia post δόλιον neglecta vulg. Certe defendum istud commentum ἦτοι ὁ Αἴας. 11. Κελέ-
βη] Κελέβη A. E. V. bla. Cf. Syll. in Etym. M. p. 30. Glossam adhuc post v. Κελεστικός collocari solitam cum *V. iustam in
sedem retraxi. 13. Ἐκ δ' ἔχεεν κελέβη, μετὰ δ' αὐτὸν κερὰς. Vide infra v. Κερὰς. Küst. Ex Euphorione, opinor. Vide Schol.
Theocr. II. 2. Tourp. MS. Editiones κελέβη. Comparas Euphor. fr. 72. κελέβη ἀποψήφους ὕδωρ. Ceterum vidit Schneiderus in
Lexico μετὰ κερὰς in unam vocem esse confanda. 15. Κέλεαι] II. á. 74. Κέλεε *V.

Κελάθησαν. Vociferati sunt. Κελαδοῦσιν. Reso-
nant. [Et Κελάδος.] Hic ego tuba suspensa sum, donum Dia-
nas virginis, postquam resonantem clangorem edere desii.
ubi Κελάδων est tumultuum. Κελαρύζει. Cum sono
sonit. Camillus quidem rabadulo vescebatur. Ille vero ino-
tus de supero bibebat, et cum status inferne propelleretur,
aqua superne delata, guttur eius resonabat. Κελαιναί.
Celaenae, locus in extremis Attici et Boeotiae finibus situs.
Κελαινεφές. Atras nubes conciens. Κελαινόγ.

Atram. In Epigrammate: Et vascula, quibus atramen-
tum scriptorium contineri solet. Κελαινός. Niger.
Κελαινοφαής. Nigra. Aristophanes Rana: O noctis
obscura caligo. Κελαινώπαν. Non palam apparen-
tem, sed in tenebris latentem, et atrum, quasi absconditum
et insidiosum. Profecto mente tenebrosa renidet homo la-
boriosissimus. Κελέβη. Concha, patina. vel vas, in
quo pedes lavari possunt. Liquorem cum e celebe fudisset,
aliud deinde temperamentum hausit. Κέλεαι. Iubas.

Κελεζηνή, χώρα τῶν Ἀρμενίων, πλησίον Μελετινῆς, ἣ παρ' ἡμῖν Κελτζηνή ὀνομάζεται.

Κελέοντες. κυρίως μὲν κελόντες καλοῦνται οἱ ἰνόποδες, Ἀντιφῶν δὲ ἐν τῇ πρὸς τὸν Δημοσθένην γραφῇ τὰ ὄρθα ξύλα οὕτως ἀνόμασε.

Κελεός. ὄνομα κύριον.

Κελεστικός. ὄνομα κύριον.

Κελευθήτησι. τοῦτ' ἐστὶν ὁδοιπόροις.

Προίκιος ἀνθρώποισι κελευθήτησιν αἰοιδός· ἐν Ἐπιγράμματι.

Κελεύω. δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ. Οὐκ ἐπιμειζόνων μόνον κείται παρὰ Θουκυδίδη, ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἀλαττόνων.

Κελευστής, τριήραρχος, πρωρεύς. καὶ ὁ μὲν τριήραρχος ἄρχει τῆς νηὸς καὶ τοῦ πληρώματος· 15 ἔστι δὲ κατ' ἐκλογὴν τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν. ἄρχει δὲ ὁ πρωρεύς τῶν κωπηλατῶν. οἱ δὲ κελευσταὶ τούτων αὐτῶν καὶ τῶν ἐπιβατῶν. μεγίστην δὲ παρέχονται χρεῖαν οἱ κελευσταί. καὶ γὰρ ἵνα τοὺς

ἄρτους θεόντως πέττωσι, καὶ συνταλῶσι τὸ μέτρον ἐν τῷ δεῖπνῳ οἱ κωπηλάται, τούτους ἐστὶν ἐπιμελής· οἴνου, κρέως, ἐλαίου, πάντων τῶν τοιούτων ἵνα ταῦτα τηροῦντες καθ' ἡμέραν τὸ ἐπιβάλλον 5 ἔχωσι τοῦ διδομένου πρὸς τὴν χρεῖαν. Ἀθήμιανός· Οἱ κελευσταὶ καθ' ἐκάστην ναῦν τὸ ἐνδόσιμον τοῖς ἐρέταις ἐνέδοσαν.

Κελευσιῶν. παρακελευόμενος.

Κελῆρες. Ὁ μὲν ἐφθῆ ὑπερβῆναι ταῖς μακροαῖς 10 ναυσίν, οἱ δὲ κελῆρες, τοῦ θεοῦ συσκοτάζοντος, ἐπεζήτουν τὸ φῶς.

Κέλης. ὁ μόνος ἵππος, ὁ γυμνός, ἣ καὶ ὁ σελάριος. Συνορίζ δέ, δύο ἵπποι συνεζυγμένοι.

Κέλης. εἶδος πλοιαρίου μικροῦ. Ἀριστοφάνης·

Ἄλλ' ἐκείναι γ' αἶδ' ὅτι

ἐπὶ τῶν κελήτων διαβεβήκασ' ὄρθαι.

καὶ ἵππος δὲ κέλης ὁ γυμνός. λέγει οὖν ὅτι ἐν πλοῖα εἰσὶν ἐρχόμενοι, καὶ οὐκ ἀπλοῦν. Ἐν Ἐπιγράμματι·

2. ἣ — κελζηνή ὀνομαζομένη] ἣ — κελτζηνή ὀνομάζεται A. reposuit. 4. οἱ ἰνόποδες] Legendum est οἱ ἰστοπόδες, ut Portus etiam monuit. Scholiasta MS. in Theocrit. XVIII, 34. Ἐταμ' ἐκ κελόντων. ἦγουν ἐκ τοῦ ἰστοπόδων. τέμνεται γὰρ τὸ ὑψάσμα ἐκ τοῦ ἰστοῦ, ὅταν τελεσθῆ. Küst. ἰνόποδες item Photius; ἰστοπόδες ex emendatione Harpocratio cum Etym. M. p. 502. item Photius in altera glossa. ἐν τῇ . . . γραφῇ] ἐν τῇ πρὸς Δημοσθένους γραφῇ ἀπολογία Harpocratio. Δημοσθένην] τὸν Δημ. A. *V. Photius. 6. Κελεός] Vid. Aristoph. Ach. 48. allique sive Boisano in Eunap. p. 384. sive Wernsdorff in Philen p. 48. laudati. Statim post κύριον Gaisf. deletit καὶ ὄρθων ταχύντατον, ἀφ' οὗ καὶ τὸ κέλλειν, τὸ ταχέως βαδίζειν, cum A. B. E. V. quae Med. petierat ab Etymol. M. 8. τούτῳ ἐστὶν Med. 9. αἰοιδός] αἰοιδός B. ἀηδής E. 10. ἐν Ἐπιγράμματι] Leonidae Tarent. LX, 8. Anthol. Pal. VI, 120. Cf. v. Προίκιος. 12. Θουκυδίδη] Observatio e Schol. Thucyd. I, 42. petita. 14. Κελευστής] Quem Graeci κελυστῶν, cum Latini hortatorem remigum, vel portisculum vocant. Vide Grammaticos et Glossas veteres. Küst. πρωρεύς] κελυστῆς addit V. 17. καὶ τῶν] καὶ om. A. B. V.
1. οἴνου, κρέως, ἐλαίου, πάντων τῶν τοιούτων] Loculus hic videtur esse mutilus, quem sic suppleo, αὐτοῖς δὲ μέλει καὶ οἴνου etc. Küst. Lenior tamen ratio, ut illis καὶ γὰρ — οἱ κωπηλάται ad superiora relatis oratio sic fore procedat: ἐπὶ τούτοις ἐστὶν ἐπιμελής οἴνου κτλ. 3. καὶ πάντων] καὶ omisi cum A. E. V. Med. 5. Ἀθήμιανός· Καθ' ἐκάστην ναῦν τὸ ἐνδ.] Loco huic simillis est alius eiusdem Arriani lib. VI. de Exped. Alex. p. 383. Τῶν κελυστῶν ἐνδοσίων τὰς ἀρχὰς τε καὶ ἀναπύλας τῆς εἰσελάς. Küst. 6. Οἱ κελυστῶν addidit V. quod ex ipsa gl. Ἐνδοσίμων potuerat depromi. 8. Κελευσιῶν] Il. v. 125. 9. Κελῆρες] Celores. Vide Salmas. in Lamprid. Comm. p. 476. Toup. MS. Nihil Salmasius, quod intelligentiam vocis Κελῆρες iacet. Ὁ μὲν ἐφθῆ ὑπερβῆναι] Ex mutilo hoc et lacero fragmento vix sensum aliquem elicere potuimus. Portus pro κελῆρες legendum putabat κέλλεις: quod, ut in re incerta, nec probo nec repudio. Küst. 10. τοῦ θεοῦ συσκοτάζοντος] dictio Polybiana. Ceterum captavit scriptor in vecum συσκοτάζοντος et φῶς relatione nescio quid acuminis, quod praeclare significarat Aeschylus locus Agam. 22. distinctione obscuratus: ὃ χαῖρε λαμπτήρ, νυκτὸς ἡμερήσιον φῶς πιφάνουσαν. 12. ἵππος] Statim deletit καὶ ὁ ἐπὶ τούτου φροσύνητος Gaisf. cum A. B. V. Eadem fere recurrerant in v. Συνορίζ. ὁ σελάριος, ὁ γυμνός] ὁ γυμνός, ἣ καὶ ὁ σελάριος A. B. V. καὶ γυμνωμένος ἣ καὶ σελάριος Zon. p. 1182. ὁ καθάλλιος Herod. Epim. p. 62. ὁ μονοκάβαλλος add. Zon. Mox δὲ om. V. 14. Ἀριστοφάνης] Lysistr. 59. 60. Ad intelligentiam loci potissimum conferat Eccles. 38. Nam sefellit ambiguitas Agurae tum Scholiastae tum Lexicographos, qui κέλης navigii nomen ex Lysistrata protulerunt. 15. ἐκείναι] ἐκείναι A. B. V. 16. ὄρθαι] ὄρθαι A. B. E. V. Med. 18. καὶ οὐκ ἀπλοῦν] Nominis corrupta sunt atque ita scribenda: καὶ οὐκ ἀπλοῦν. Est autem ἀπλοῦν ἐρχοσθαι, pedibus iter facere. Subintelligitur enim ὁδόν: quod Graecis perquam familiare est. Toup. I. p. 338. Commentum Toupio dignissimum. Latet mentio Salaminiæ sive Parali: nisi forte haec subiungenda vocibus καὶ ὄρθων in gl. Κελευστῶν, auctore Scholiasta Soph. Nunc tamen haec litura reſangi praestat, quae ignorat etiam Schol. Aristoph. ἐν Ἐπιγράμματι] Meleagri LXXVII, 1. Anthol. Pal. V, 204.

Κελεζηνή. Celezene, Armeniorum regio, prope Melitenen: quae a nobis Celtzene vocatur.] Κελέοντες. Proprie sic vocantur ligna, quae telam extendunt, Antiphon autem in defensione adversus Demosthenem accusationem sic appellavit recta ligna. Κελεός. Nomen proprium. Κελεστικός. Nomen proprium. Κελευθήτησι. Viatoribus. In Epigrammate: Quae viatoribus gratis cano. Κελεύω. Dativo et accusativo iungitur. Dicitur autem apud Thucydidem non solum de maioribus, sed etiam minoribus. Κελευστής, τριήραρχος, πρωρεύς. Horum trierarcha navi omnibusque qui ea vehuntur praestat; isque ex civibus deligitur. Proreta vero remigibus imperat. Celestae vero et his et militibus classariis. Iique maximum usum nautis praebet. his enim cu-

rae est, ut panes recte pinsantur, et remigibus iustum ciborum demensum detur. [idem curam gerunt] vini, carnis, olei omniumque huiusmodi rerum, ut ea servantes quotidie debitam habeant portionem eius quod ad usum necessarium praebetur. Arrianus: In singulis navibus celestae signo dato remiges cohortati sunt. Κελευσιῶν. Adhortans. Κελῆρες. Ille quidem longis navibus ocius antevertit, celoces vero sennebris ingruentibus salutem sibi quaerebant. Κέλης. Equus singularis. item equus nudus, vel sellaria. Συνορίζ vero dicitur biga equorum iunctorum. Κέλης. Celox, genus parvi navigii. Aristophanes: Sed illas probe novi primo mane in caballis esse transvectas. item κέλης equus singularis. dicit igitur Comicus eas navi vectas venire. In Epigrammate:

Ὀδκεία Τιμάριον τὸ πρὶν γλαφυροῖο κέλῆτος
πῆγμα φέροι πλωτὸν Κύπριδος εἰρεσίην.
ἔστι δὲ εἶδος πλοίου.

Ὅτι τὸ κελητίζων πρὸ τοῦ Ὀμήρου.

Κελητίζειν. κέλῆτα ἐλάυνειν. Ὀμηρος.

Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὐ εἰδώς.

Κέλῆς. ὁ σελλάριος.

Κελήτιον. μικρὸν πλοῖον. ἀπὸ μεταφορῆς
τοῦ κέλῆτος ἵππου, ᾧ εἷς ἀνὴρ ἐπικάθηται.

Κέλωρ, κέλωρος. ὄνομα κύριον.

Κελσίνοσ, Εὐδαίρον, Κασταβαλεύς, φιλόσο-
φος. ἔγραψε Συναγωγὴν δογμάτων πάσης αἰρέσεως
φιλοσόφου· καὶ ἕτερα.

Κελτίβηρες ἴδιον ἔχουσι κατὰ τὸν πόλεμον.
πιεζομένων γὰρ τῶν πεζῶν, παρακαταβάντες καὶ ἐν
τοῖς ἀγωγέυσιν τῶν ἵππων πασσαλισκοὺς ἔχοντες
προσρητημένους, τοῦτους πῆξαντες, πειθαρχεῖν
ποιοῦσι τοὺς ἵππους.

Κελτοί. ὄνομα ἔθνους, οἱ λεγόμενοι Γερμα-
νοί· οἱ ἀμφὶ τὸν Ῥήνον ποταμὸν εἰσιν· οἱ κατέθεντο
τὴν γῆν τῶν Ἀλβανῶν, οὗς καὶ Σήνωνας καλοῦσιν.

Ὅτι Κελτοὶ κατὰ Ῥωμαίων ἐστράτευσαν. ἀνὴρ
δὲ τις τῶν Κελτῶν ἡγεμονικός, τὰ το σῶμα ἐκπρε-
πῆς καὶ τὸν θυμὸν ἀλκιμώτατος, προελθὼν τοῦ
οικείου πλήθους ἐς μονομαχίαν προδικαίετο τῶν
5 ἐναντίων τὸν ἄριστον. Βαλέριος δὲ τις ἡγεμὼν φά-
λαγγοσ ὑπέστη τὸ ἀγώνισμα, καὶ θεία δὲ τινι μοίρᾳ
κατὰ γνώμην ἀποβάντος ἔτυχε τοῦ βουλευματος.
ἐπεὶ γὰρ προῆλθε τοῦ οικείου τάγματος ὀπλισάμε-
νος, κόραξ προσέειπεν τῷ δεξιῷ τοῦ ἀνδρός βρα-
10 χίονι· ἀντιπρόσωπος δὲ τῷ Κελτῷ κατὰ τὸν ἀγῶνα
φροόμενος, καὶ τοῖς τε δυνεῖν ἀμύττων τὸ πρόσ-
ωπον καὶ ταῖς πτέρυξιν ἐπικαλύπτων ταὺς θρηνα-
μοὺς ἀφύλακτον τῷ Βαλερίῳ τὸν πολέμιον παραδέ-
δωκεν· ὁμοῦ τὴν τε νίκην τῷ ἀνδρὶ καὶ τὴν ἀπὸ
15 τοῦ συμβεβηκότος ἐπωνυμίαν χαρισάμενος. Κορβί-
νος γὰρ δὴ τοῦντεῦθεν ἐπεκλήθη, τῆς τε μαρτυρη-
θείσης. ἀρετῆς ἕνεκα παρὰ τὰ καθεστηκότα Ῥω-
μαίοις νόμιμα τῆς ὑπατικῆς ἀρχῆς ἔτι μειράκιον
ὦν τυγχάνει.

Κέλυφος. τὸ λέπυρον τοῦ φλοῦ. Ὅτι τὰς βα-
λάνους ἐσθίοντες τὰ κελύφη ἔκαιον.

1. τὸ πρὶν] Vera lectio est τοῦ πρὶν. Quin et legendum εἰρεσίη. Timarium, quae antea fuerat venusta, solida, et succi plena, non amplius Veneris remigio est idonea. Non amplius fert corpus Veneris remigio pluvium. Tourp. Quem deceptio interpretatio Latina: Non amplius Timarium fert nitidam ante et bene compactam navigationis aptam celocem, Veneris remigium. 2. εἰρεσίην] εἰρεσίου E. 3. Ista haud scio an cum gl. Κελητίζειν, Etym. M. auctore, sint contribuenda. 4. Observatio mirifica, quae tollenda potius quam castiganda videtur. 5. Ὀμηρος] Il. ὁ. 679. 7. Κέλῆς. ὁ σελλάριος] Vide Salmasium in Ael. Lamprid. Hellogab. p. 799. Küst. Fugit hunc aut glossam, quippe perperam collocatam, esse relegandam, aut frustum quasi copiosae narrationis de v. Κελητίζειν superesse, quam ex Homericis Scholiis sive Etym. M. p. 502. licet reintegrare. 8. Κελήτιον] Ex Schol. Thucyd. 1, 53. Gaisf. Zon. p. 1191. 10. Κέλωρ, Κέλωρος. ὄνομα x.] Aliter Hesychius: quem vide. Küst. Is habet: ἔγγυρος, υἱός. ἐτρομίας, γάλλος, σπάδων. lam Zon. p. 1182. cum diversis in glossis haec tradat, Κέλωρ. κύριον. ἢ ὁ παῖς. Κέλκωις. σύαγρος: significari licet, quantum locus noster adulterinis copulis olim fuerit incompletatus. Ac primum me iudice ὄνομα κύριον ut solebant lectores interpolaverunt: v. Herodian. Epimer. p. 193. coll. p. 62. Alibi Zon. p. 1187. Κίλωρ. ὁ κελάριος. Statim vero Gaisf. delevit Κίλωις. σύαγρος, καὶ ὁ παῖς, cum A. B. E. V. In ea gl. Küsterus: „An legendum est, Κίλωις. σύαγρος? Vide Hesych. v. Κίλωις.” 11. Κελσίνοσ] An est, quem Celsum vocat Augustinus praef. l. De Haeres. ad Q. et sex non parvis voluminibus opiniones omnium philosophorum, qui sectas considerant, ad sua usque tempora absolvisse scribit? Reines. Κασταβαλεύς] Κασταβασιλεύς V. Κασταβαλάς B. E. 13. φιλοσόφου Εὐδοκίᾳ p. 272. omisis καὶ ἕτερα. 14. Κελτίβηρες ἴδιον ἔχουσι κατὰ τὸν πολ.] Fragmentum hoc plenius legitur supra v. Ἰδίον. Küst. Polyb. Fr. Hist. 13. 15. πιεζομένων γὰρ τῶν πεζῶν παρακ.] Confer Diodorum Siculum lib. V. [c. 33.] p. 310. Küst. 20. ποταμὸν εἰσιν] οἰκοῦσιν E. ποτὲ pro ποταμὸν B. V. cf. v. Κερακίτης. Mox particula horum traducta est in v. Κατέθεν.

1. Οἷτοι οἱ] Ὅτι A. Παρὰ τῶν Κελτῶν. Ὅτι οἷτοι οἱ V. Nescio an sequens fr. Dionii Cassio tribuendum sit. Vid. Malli Excerpta Vaticana T. II. p. 534. Gaisf. 2. Κελτῶν om. V. significans αὐτῶν ἡγεμονικός legendum esse. εὐπρεπῆς] ἐκπρεπῆς dedit cum A. B. E. V. 4. προδικαίετο] προδικαίετο A. B. V. 5. Βαλέριος] γαλέριος A. B. E. *V. 8. ἐπεὶ γὰρ προῆλθε — ἐπεκλήθη] Haec totidem paene verbis leguntur etiam supra v. Ἀμύσσειν. Küst. 10. ἀντιπρόσωπος] ἀντι προσώπου V. 13. Βαλερίῳ] Βαλερίῳ A. 16. τοῦντεῦθεν] τὸ ἐντεῦθεν V. 20. V. Zon. p. 1182. τὸ λέπιον Lex. Bachm. p. 275. τὸ λέπος Etym. Gled. p. 314. Ὅτι οἱ] οἱ om. A. V. Ὅτι οἱ om. E. in lacuna.

Non amplius Timarium, quae olim equo splendidissimo se praebuit vehiculum, apta est celeri Veneris remigio. Significat κέλῆς genus navis. — Κελητίζειν, i. e. equis desultoris uti, ante Homerum usitatum fuit. Κελητίζειν. Equo singulari vehi. Homerus: Ut cum vir, qui equis desultoris vehi optime novit. [Κέλῆς. Equus sellaris.] Κελήτιον. Parva navis. per translationem ducta ab equo celete, cui unus vir insidet. Κέλωρ. Celor, Celoris, nomen proprium. Κελσίνοσ. Celsinus, Eudori filius, Castabalenis, philosophus. Scripsit Collectionem, in qua omnium sectarum philosopharum placita recenset; item alia. Κελτίβηρες. Celtiberi hoc habent in bello proprium, ut cum pedites eorum ab hoste premuntur, ex equis descendentes paxillos, qui loris equorum appensi sunt, humi defigant, eosque loco suo manere cogant. Κελτοί. Nomen gentis. hi etiam Germani vocantur, qui nomen Bhenum

accolunt, terramque Albanorum hostiliter invaserunt; eosdem etiam Senones vocant. — Celtae bellum Romanis intulerunt; inter quos vir quidam, ordinum dux, excelsus tam corporis specie quam animi fortitudine praestantissimus, e cohorte sua in medium processit, hostiumque fortissimum ad singulare certamen provocavit. Valerius igitur tribuuum militum certamini sese obtulit, et singulari quodam casu, qui divinitus tunc accidebat, victoriam reportavit. postquam enim e cohorte sua in medium armatus processit, corvus in dextro eius brachio consedit, qui in Gallum pugnantem involans unguibusque faciem laevam et alios oculos obtegens, hostem impune feriendum Valerio praebuit, eique cum victoria cognomen etiam ab eventu dedit. Corvinus enim inde appellatus est; idemque propter tam illustre virtutis documentum praeter morem apud Romanos receptum adolescens adhuc Consul creatus est. Κέλυφος. Ovi putamen. — Qui

Κελεύφει. τῆ περικεφαλαία. ἢ εὐθεία τὸ κέλυφος. κελύφη δέ, θηλυκόν.

Κεμάς, κεμάδος. ἔλαφος, ὃ κοιμάμενος ἐν σπηλαίῳ· κοιμάς τις ὄν.

Εἰ δ' ὡς ἐκ πελάγους ἐρρύσαιο Λῆμιν, ἄνασσα, ὅ τῶν μητέρων γίνονται οἱ σκύμνοι.
κῆχ πενίης, θύσει χρυσοκέρων κεμάδα.

Κέμυρος. ὄνομα κύριον.

Κένανδρον. κενόν ἄνδρα.

Κενδεβαίος. ὄνομα κύριον.

Κενεβρίων. θνησιμαίων. κενέβρια γὰρ τὰ 10 Οἰδίπουν· νεκριμαία, κατὰ ἐναλλαγὴν τῶν στοιχείων.

Κενεμβατεῖν. εἰς κενὰ βαίνειν, κενὰ ἐπιχειρεῖν.

Κενεὸν καὶ κενόν. μάταιον.

Πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κenoῖς ὑβριζέτω. 15
καὶ αὐδῆς·

Ὀδ' ὄητα· μήπω νοῦ τοσόνδ' εἶην κενή.
ἀντι τοῦ, συνέσεως κούφη. Καὶ κενεὸς ὁμοίως.

Κενεῶν. ὃ περὶ τὸν λαγόνά τόπος. κενὸς γὰρ ἐστὶν ὁστέων.

Κενῆς. ἐστερημένης, κενωμένης.

Μή τις ὡς κενῆς

σκύμνον λεαίνης δυσμενῶν ἀναρπάσῃ.

οἱ γὰρ κνηγοὶ τηροῦσι τὸν καιρόν, ὅπότε ἔρημοι

Κενινήτης. ἀπὸ τόπου.

Κενθίππη.

Κενοδοξία. ματαία τις περὶ ἑαυτοῦ οἰήσις.

Κενόν. ἀνθρώπων ἔρημον. Σοφοκλῆς πρὸς

ἄλλ' εἶπερ ἄρξεις τῆςδε γῆς, ὡς περ κρατεῖς,

ἔνν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενόν κρατεῖν.

ὡς οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος οὔτε ναὺς

ἔρημος, ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω.

Κενῶν φάους. τυφλῶν.

Κενοσπουδία. ματαία σπουδῆ. καὶ Κενοσπουδος, ὃ ἐπὶ ματαίοις σπουδαίος.

Κενοτάφια. τινὰ εἰσιν ἐλισσόμενα, ὡς τύπος

20 νεκροῦ, μὴ ἔχοντα ἔνδον νεκρόν.

1. Κελεύφει] Κελεύφει B. E. 3. Sic Etym. M. et Zon. p. 1188. 5. Distichum Philippi Theosal. X, 7.8. Anthol. Pal. VI, 231. ἐρρύσαιο] ἐρρύσατο V. 7. Κέμυρις] Κέμυρος A. V. 8. Κένανδρος. κενὸς ἀνήρ] Κένανδρον. κενόν ἄνδρα A. B. Lex. Seg. et Photius; κενὸς ἀνδρὸς Schaeff. in Gregor. p. 413. „Malim κενόν ἀνδρῶν. Et sic Suicerus, quem vide. Adde Aeschyl. Pers. 123.” Gaisf. 10. Κενεβρίων. θνησιμ.] Ex Schol. Aristoph. Av. 538. κενέβρια Med. 11. νεκριμαία] θνησιμαία inter vss. E. στοιχείων] τῶν στ. Α. στοιχείων V. στοιχείου Schol. 12. Κενεμβατεῖν] Plutarch. II. p. 336. Τουρ. v. Σχαιεμβατεῖν. Hemst. Vid. Suic. Infra v. Μέγανδρος Προτάτωρ. Gaisf. Adde Schol. Luciani Gall. 26. ἐπιβαίνειν Etym. Gud. p. 314. ἐμβαίνειν Zon. p. 1196. 14. ποιητικῶς τὸ κενόν καὶ] καὶ κενόν A. B. V. indicatus ab Gronovio Rec. mutll. p. 25. Breviter Κενόν: μάταιον Photius et Lex. Seg. 15. Πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς] Sophocl. Ai. 971. 16. καὶ αὐδῆς om. A. 17. Οὐ

ὄητα μήπω] Sophocl. Electr. 403. εἶην] εἶη B. V. Tum κενῆ A. B. κενῆς V. 18. ἐστερημένη] κούφη. καὶ κενεὸς ὁμοίως A. V. et, ὁμοίως omisso, B. ἐστερημένη. καὶ κενεὸς ὁμοίως E. et quae κενὸς praebet Med. 19. Κενεῶν] Vid. Schol. brev. II. f. 857. τοὺς λαγόνας] τὸν λαγόνά A. V. Zon. p. 1183. et Photius. Tum τόπον V.

1. κενωμένης ματαίας] ματαίας om. A. B. E. V. et Schol. Soph. ubi ἐστερημένης τῆς συζύγου. 2. Μήτις ὡς κενῆς σκ.] Sophocl. Ai. 986. 3. σκύμνου E. 5. γίνονται] γένονται A. V. Sed tum praecedere debebat ὅπιδ' ἄν. Gaisf. De hoc quidem nolim sollicitus esse; sed siletur *V. 6. Dehuit Καινινήτης. 7. Κενθίππη] Est nomen loci. Vide Etymologum. Küst. 8. Κενοδοξία] Glossa sacra: v. Zon. p. 1188. Ibi que Tittm. περὶ ἑαυτοῦ om. E. 9. Κενόν ἀνθρώπων. ἔρημον] Κενόν: ἀνθρώπων ἔρημον A. *V. Σοφοκλῆς] Oedip. R. 54 — 57. 11. Ὡς] ἀλλ' A. B. E. Med. Illud Küst. tacite ad exempla Soph. reflexit. κρατεῖν *V. 12. κενῆς] κενόν A. B. E. V. Med. Huius lectionis iam nullum in libra Soph. vestigium. 16. Hanc et seq. gl. transpositam voci Κενοφωνίας subicit *V. 18. σπουδαίων] σπουδαίος A. B. E. V. 19. τινὰ] κενὰ sub v. Καινοτάφια. ἦσαν] εἶσιν A. B. *V. et Lex. Bachm. p. 266. in gl. Καινοτάφια, omissis μὴ . . νεκρόν. ἐλισσόμενα] Bochartus Hierozol. part. I. lib. II. c. 51. legendum censet πλασσόμενα, a quo non dissentio: ἐλισσόμενα enim stare non potest. Küst. Editam scripturam, incertum quo successu, sed Dorvillio in Charit. p. 354. suffragante, vindicabat Albert. Gloss. Gr. p. 162. sive in Hesych. v. Κενοτάφια p. 109. „Bynkershoekius Obs. Iur. Rom. I. 5. p. 27. pro τύπος maluit τόπος vel τάφος. Sed nihil mutandum: praeterquam enim quod ἐλισσόμενα et τόπος agnoscant Cyrilli, Photii aliorumque lexica, quid ἐλισσόμενα ὡς τόπος vel τάφος sonet non assequor. Voluit nimirum Suidas κενοτάφια non tantum esse monumenta τὰ μὴ ἔχοντα ἔνδοθεν νεκρόν, sed et talia quae ad instar mortui sint involuta fasciis: pupas vocant. In quo respicitur ad singularem historiam I. Sam. 19, 13. 16.” Huius astipulabatur etiam Hemsterkustius: „τόπος vel τάφος Bynkersh. Obs. I. B. I. 5. p. 27. Nihil mutandum: exprope, fasciae quaedam erant convolutae, ut imaginem referrent mortui. Sine dubio haec pertinent ad κενοτάφια Graecorum interpretum I. Regg. XIX, 13. 16.” Praeterea Toupius ascripserat Rigaltium in Onosand. p. 27. Superest ut in eandem sententiam distinctione sublata iungamus, Κενοτάφια τινὰ εἰσιν ἔλ. 20. ἔχοντα] ἔχοντα ἔνδον A. ἔχοντα ἔνδοθεν sub v. Καινοτάφια, ἔχοντα ἔνα B. V. ἦτοι τὰ μὴ ἔχοντα ἔνδοθεν νεκρόν coniectura Gronovii. Is supra nos sefellit in v. Καινοτάφια, qui hoc loco tradat: „in MS. ponitur post Καινὸς γνώμην, et pro τινὰ ἦσαν est κενὰ εἰσιν et τύπος pro τύπος.”

glandes comedebant, putamina earum urebant. Κελεύφει. Galea. Rectus casus est κέλυφος. Sed κελύφη est generis feminini. Κεμάς. Hinnulus cervi, in spelunca dormiens: quasi dicas κοιμάς. Quod si, ut ex mari Damia servasti, Regina, ita a paupertate liberaris, immolabit tibi cervum cornibus auratis. Κέμυρος. Nomen proprium. Κένανδρον. Viris vacuum. Κενδεβαίος. Nomen proprium. Κενεβρίων. Morticinorum. κενέβρια enim vocantur morticina, quasi dicas νεκριμαία, per litterarum transpositionem. Κενεμβατεῖν. Vanis inhiare, res futiles aggredi. Κενεὸν, sive κενόν. Vanum. Proinde manibus defuncti Ulixes insultet. Et iterum: Absit ut adeo sim sanae mentis vana. hoc est, sana mente destituta. Similiter Κενεός. Κενεῶν. Locus qui est

circa illa: sic dictus, quod ab ossibus vacat. Κενῆς. Orbatæ, vacuae. Ne quis inimicorum ut orbae catulum leaenae eum auferat. Venatores enim tempus observant, quo catuli leonum praesentia matrum destituti sunt. Κενινήτης. Caeninetes, a loco dictus. Κενθίππη. Κενοδοξία. Vana quaedam de se opinio. Κενόν. Vacuum hominibus. Sophocles, ubi sacerdos ad Oedipum: Si enim in hac terra regnaturus es, utinam regnas; praestat incolis frequentem eam habere, quam desertae imperare. neque enim ullus aut turris usus aut navis, demptis habitatoribus. Κενῶν φάους. Coecorum. Κενοσπουδία. Studium inane. Et Κενοσπουδος, qui graviter rebus inanibus studet. Κενοτάφια. Cenotaphia sunt species convolutae, instar mortuorum, cum nullum cadaver recondant.

Κενότερος. ελαφρότερος, κωφότερος. Τὸ κενώσιμον τῆς ἰατρείας καὶ τὸ θεραπευτικόν.

Κενοῦμαι. γενικῆ.

Κενοφωνίας. ματαιοφωνίας, ἀσεβείας, ἤγουν αἰρετικῆς. Καὶ Κενοφωνῶ.

Κένσαι. ἐπιπλήξαι.

206. ἸΚενταυρικῶς. ἀγροίκως, ἀπόσμως, ὕβριστικῶς· ὅτι καὶ οἱ Κένταυροι ὕβρισται· οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ μαλακῶς. εἰρωνεύεται γὰρ ὁ Ἡρακλῆς. ὁ γὰρ Λιόνυσος μαλακὸς καὶ τρυφηλός. Ἀριστοφάνης 10 Βατράχοις·

Τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; ὡς Κενταυρικῶς ἐνήλατο.

Καὶ αὐθις· Οἶους οὔτε τοὺς Κενταύρους τοὺς τὸ Πήλιον ἔχοντας, οὔτε τοὺς Λαιστρυγῶνας τοὺς τὸ Λεοντίνον πεδίον οἰκήσαντας.

Κέντει τὸν πῶλον περὶ τὴν νύσσαν.

Κεντηνάριον.

[Κεντήματα.]

Κεντελίων σχολῆς. εἶδος ἀξιώματος.

Κέντορος. τοῦ τοῦς ἵππους κεντούντος.

Κεντῶ. αἰτιατικῆ.

Κεντῶν, κεντῶνος. Ῥωμαῖσι. Καὶ Κεντῶ-
5 νιον.

Κέντρα. τὰ τῶν ἵππων πλήκτρα.

Κέντρα διωξικέλευθα.

Κεντρηνεκέες. καὶ Κεντρηνεκής, ὁ κέντρον πλησόμενος.

Κέντριον. τὸ βουκέντριον.

Κεντρίσας τὸν ἵππον.

Κεντροτύπος. ὁ μοχθηρός· ἢ ὁ ἡνίοχος, παρὰ τὸ κεντεῖν τοὺς ἵππους.

Κέντρον. τοστέστι χαλεπὸς καὶ φρικτός. κα-
θὸ καὶ τοὺς ἡνιόχους κεντροτύπους καλοῦμεν, τοὺς τοῖς κέντροις τοὺς ἵππους τύπτοντας. ἢ κέντρον, ὁ ἐκ πολλῶν συνεζήαμμένος. ἐπεὶ τοιαῦτα τοῖς ὑποζυγίοις συζήαπτοντες καλοῦσι κέντρονας· ὡσαύτως καὶ λόγους ἐκ διαφόρων συνειλεγμένους καὶ ἓνα

1. Κενότερος] κενώτερος edd. ante Küster. κωφότερος] ὁ κωφότερος A. V. Τὸ κενώσιμον] Haec et seqq. delevit Küster: quae quo valeant ignoramus. Κενώσιμον γάρμακον appositus Moschop. π. σζ. p. 37. 2. καὶ om. A. V. 3. Om. vulg., edictor *V. 4. Κενοφωνίας] Attalit Tittm. in Zon. p. 1188. sive Alb. in Hesychium 1 Tim. VI, 20. 2 Tim. II, 16. Plura Sui- ceri Thesaur. Eccles. Eadem Photius. ἀσεβείας] ἀσεβείας Portus. Sed ἀσεβείας dicta fuisse crimina maiestatis docet Dio Cassius LXVI, 9. Mox comparandus Zon. p. 1191. 5. Καὶ Κενοφωνῶ om. vulg. 6. Κένσαι] H. ψ. 337. 7. Κεν- ταυρικῶς] Ex Schol. in versum mox allatum Aristoph. Ran. 38. ἀγροίκως nascit Schol., habent Herych. et Phot. 10. τρυφη- λός] Sic recte habent MSS. Paris. At priores editt. [et B. E. V.] pessime τυφλός. Küst. 14. Οἶους οὔτε τοὺς Κενταύρους] Fragmentum hoc legitur in Collectaneis Constantini [ex Polybio] ab Valesio editis, p. 22. unde id Suidas descripsit. Küst. 17. De his uberrime Arsenius p. 318. Similiter κέντει τὸν πῶλον, κεντρίσας τὸν πῶλον attulit Etym. Gud. p. 314. Quae post νύσσαν extabant, σηῦδε δηλονότι ἐπὶ τὸ προκείμενον, omisi cum A. B. V. 18. Interpretationem νομισμάτων ποσότης omisi cum A. B. V. „Vide Du Cang. Gl. Gr. in v. Etymol. Gud. p. 314. Κεντηνάριον. λίτραι ρ. κέντουμ γὰρ Ῥωμαῖοι τὰ ῥ' ἔχασιν." Gaisf. Adde Labbaei Glossas nomicas. 19. Om. vulg., nec frustra. Κεντήματα. ζημιώματα Hesychius.

1. Κεντελίων σχολῆς] Sic etiam legitur in Glossis Basilicorum. At praestat scribere Κεντελίων vel Κεντελίων σχολῆς. In- telligit enim Suidas Scholam illam, quae dicebatur Gentilium. Vide Dufrenium in Glossario Latino v. Gentilis. Küst. Item in Gl. Gr. v. Κεντελίων. Κεντελίων A. V. 2. Κέντορος Med. κεντούντος] κεντῶντος dedi cum A. B. Med. κεντῶ usurpat Aristoteles. 3. Om. vulg. 6. Post πλήκτρα delevi καὶ cum A. *V. 7. Κέντρα διωξικέλευθα] Dictum Philodemi Ep. XXVII, 1. Anthol. Pal. VI, 246. Adde v. Κημός. 8. Κεντρηνεκέες] H. ε. 752. 9. 396. 10. κέντριον hoc tenore Etym. M. p. 503. Mox βουκέντρον expectabam, quod praestat Eust. in H. ψ. p. 1308. et Gudianum p. 314. 11. Vide supra in v. Κέντει. 12. Κεντροτύπος. ὁ μοχθ.] Ex Schol. Aristoph. Nub. 449. Küst. Is potius in v. Κέντρον erat afferendus; neque praebet alia quam quae mox Suidas: καθὸ καὶ τοὺς ἡνιόχους κεντροτύπους καλοῦμεν, τοὺς τοῖς κέντροις τύπτοντας. Iam Etym. M. p. 503. cum tradat, Κεντροτύπον, τὸν μαστιγῶν, suspicor olim talem differentiam tenoris esse demonstratam: Κεντροτύπος. ὁ μοχθηρός. Κεντροτύπος δέ, ὁ ἡνίοχος κτλ. Ceterum Κεντροτύπος Edd. vulgg. 13. κεντεῖν] κεντῶν B. E. *V. Med. Huic glossae Gro- novius monuit *V. subiecit: Κ- τούτο τὸ σημεῖον κέντρον δηλοῖ, quae Gaisf. in gl. Κέντρον protulit. 14. Κέντρον. τοι- τέστι χαλεπὸς καὶ φρ.] Confer Scholiastam Aristophanis loco modo laudato: apud quem eadem fere leguntur, sed alio ordine. Küst. φρικτός] φρικτός E pr. φρικτός V. Med. Adde etiam tertium, κεντρονόμενος ex Schol. extremo; ubi tollenda ὁ κεν- καὶ φρικτός. 16. πλήττοντας] τύπτοντας A. B. V. E. marg. et Schol. Aristoph. κέντρον] Ad h. v. in marg. exhibet A. [- τούτο τὸ σημεῖον κέντρον δηλοῖ. [De V. videas in v. Κεντροτύπος.] Post antecedentem gl. in Med. et Ald. breve spatium eat, deinde seq. τούτο τὸ σημ. z. d. Aperte desideratur nota, qualem ex MSS. proposuimus. Gaisf. 17. ἐκ πολλῶν] ἐν πολλοῖς V.

Κενότερος. Inanior, levior. — Pars doctrinae medicae, quae ad evacuationem refertur et corpus persanat. Κενοῦ-
μαι. Aptum genitivo. Κενοφωνίας. Voces vanas et fu-
tiles, impia dicta, sive haeretica. Et Κενοφωνῶ. Κένσαι.
Stimulasse. Κενταυρικῶς. Rustice, immodeste, insolent-
ter. Centauri enim fuerunt insolentes, alii vero vocem illam ac-
cipiunt pro molliter. Hercules enim Bacchum cavillatur, quod is
erat mollis et effeminatus. Aristophanes Ranis: Quis ἰσχυρῶς
πισσεῖ? quom insolenter foribus insultavit? Et alibi: Qua-
les neque Centauros, qui Pelium incoluere, neque Laestrygo-
nes, qui Leontinos campos tenuerunt, fuisse constat. Κέν-
τει τὸν πῶλον περὶ τὴν νύσσαν. Stimula equum iuxta metam.
Suidae. Lex. Vol. II.

Κεντηνάριον. [Κεντήματα.] Κεντελίων σχο-
λῆς. Scholae Gentilium, dignitatis genus. Κέντορος.
Equos stimulantia. Κεντῶ. Aptum accusativo. Κεντῶν.
Latine, cento. Et Κεντῶνιον. Κέντρα. Stimuli eorum.
Stimuli cursum incitantes. Κεντρηνεκέες. Et Κεντρην-
εκής, stimulo punctus. Κέντριον. Boum stimulus. Κεν-
τρίσας τὸν ἵππον. Κεντροτύπος. Improbus. vel au-
riga: sic dictus, quod equos stimulat. Κέντρον. Saevus
et horrendus. nam etiam aurigas κεντροτύπους vocamus, ideo
quod stimulis equos pungunt. Vel κέντρον. cento, ex multis
frustis consutus: qualia sunt stragula iumentorum, sic vocata.
similiter scripta, ex diversis locis consarrinata, quibus unum ar-

σκοπὸν ἀπαρτίζοντες, οἳ εἰσι τὰ Ὀμηρόκεντρα. οἱ δὲ τὸν λοιδορὸν ἀκούουσιν· οἷον κέντροτύπον. ἢ κέντρων, ὃ κλέπτῃς· διὰ τὸ βασανιζόμενοι τοῖς κλέπτταις καὶ κέντρα προσφέρεσθαι.

Κέντρα καὶ τὰ τῶν ἵππων πλήκτρα. Διελύσας τὸν ἵππον, καὶ τὰ κέντρα προσβυλιῶν, παρεῖναι διὰ ταχέων.

Κεντυρίων. ἑκατόνταρχος.

Κενοὶ κενὰ λογιζονται. παροιμία. Ἀρχίας γὰρ Κύπρον βουλόμενος προδοῦναι Δημητρίῳ καὶ φωραθεὶς καλωδίῳ τῶν ἐκ τῆς ἀδλίας παραπετασμένων ἑαυτὸν ἀπεκρέμασε. τῷ γὰρ ὄντι διὰ τὰς ἐπιθυμίας κενοὶ κενὰ λογιζονται. καὶ γὰρ ἐκεῖνος δόξας πεντακῶσια τέλαντα προσλήψεσθαι, καὶ τὰ

προϋπάρχοντα προσεπέλεσε. Καὶ αὖθις Ἀριστοφάνης·

Ἐσδραμῶν ἐς τὸ πρυτανεῖον κενῆ κοιλία, ἐκδεῖ πλέα.

5 τουτέστιν ἐκ τῆς πόλεως.

Κέπφος. εἶδος ὄρνέου ὀξυτάτου. Ὅτι κοῦφόν ἐστι καὶ ἐπιπλέον τοῖς κύμασιν.

Ἦ κέπφε. ἀντὶ τοῦ, ὃ εὐτελέστατε καὶ λάλε. φασὶ γὰρ τὸν κέπφον τοιοῦτον εἶναι. τάττεται δὲ ἢ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν. ὃ γὰρ κέπφος ἀφρὸν ἰσθίει θαλάσσιον· οἱ δὲ παῖδες τῶν ἀλιέων ζήπτουσι τὸ πρῶτον πόρρωθεν, εἶτα ἐγγυτάτω, εἶτα εἰς τὴν χεῖρα τὸν ἀφρὸν καὶ ἀσχερῶς ἀγρεύουσι.

1. Ὀμηρόκεντρα proferunt etiam Etym. M. p. 503. et Eust. in II. ψ. p. 1308. extr. 2. Huc refertur κέντρον, acute dictum: quom usum tetigit Incohs. in Anthol. T. IX. p. 333. Notabilis vero, si recte se habet, κέντρον pro κέντι apud Dion. Chrys. T. II. p. 126. 3. Haec facile referuntur ad Sophoclis Cedral. fr. 3. μαστιγίαι, κέντρωνες, ἀλλοτριογάοι. 5. Observatio perpetuam invecia. 8. Κεντυρίων] Sic MSS. Pariss. [et Hesych. Phot. Lex. Bachm. p. 275.] At priores editt. minus recte Κεντηρίων, quod vel ordo alphabeti respuit. Küst. Id unde fluxerit monstrat Gudianum p. 315. Κεντυρίωνες. μανδάτορες. Κεντηρίων. ἑκατόνταρχος. Confusio scilicet ab errore palaeographico profecta librariis imposuit. Cf. Zon. p. 1183. ὃ ἑκατόνταρχος] ὃ om. A. et Glossae nomicae. 9. Κενοὶ κενὰ] Hoc proverbio utitur Polybius in Exceptis Mail p. 459. Gaisf. Ἀρχίας γὰρ Κύπρον βουλόμενος προδ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Polybii, quae leguntur in Excerptis ab Valerio editis p. 170. unde ea Suidas deprompsit. Vide etiam supra v. Ἀρχίας et Ἀδλία. Küst. Polyb. XXXIII, 3. 11. τῶν ἐκ τῆς ἀδλίας παραπεπ.] Haec mendo laborant. Vel enim scribendum est τῶν τῆς ἀλλῆς περιπετασμάτων: vel, τῆς παραπετασμένης ἀδλίας, ut legitur supra v. Ἀδλία. Küst. Ex ista glossa videntur etiam assumenda, καὶ φωρ. λαβῶν καλωδίον ἐκ τῆς π. αὐλαίας ἐ. ἄ. 14. προσλήψεσθαι] προλήψεσθαι V. μὴ προσλ. B.* V. καὶ τὰ ὑπάρχοντα προσεπ.] Scribe et suppl. καὶ τὰ προϋπάρχοντα χρήματα καὶ τὸ πνεῦμα προσεπέλεσε. Sic enim legitur apud Constantinum loco laudato, et apud ipsum Suidam supra v. Ἀρχίας. Küst. Et suppeditarunt προϋπάρχοντα A.* V.
1. Ἀριστοφάνης] Equ. 281. 3. Aristophanis versum si minus ipsa glossae sedes, certe tum perversitas interpretationis ἐκ τῆς πόλεως (i. e. πολιτείας), tum verba Comici negligenter allata (quae sic erant laudanda, κενῆ τῆ κοιλίᾳ Ἐσδραμῶν ἐς τὸ πρυτανεῖον εἶτα πάλιν ἐκδεῖ πλέα) planissime demonstrant haec ex v. Ἐκδεῖ compilata fuisse. 4. ἔξεισι πλέα] πλέα: γράφεται ἐκεῖ πλε^α A. V. ἐκεῖ πλέα B. E. Lege ἐκδεῖ πλέα i. e. ἐκδεῖ pro ἔξεισι. Statim delevi Κενοὶ. τουτέστι κενὸν ποιεῖ. ὅθεν καὶ τὸ ἐκένωσε, cum A. B. E. V. Gaisf. Non dubitavimus ἔξεισι proscribere, quod ipsum in v. Ἐκδεῖ extat pro interpretatione. 6. Κέπφος. εἶδος ὄρνέου· ὃ λεγόμενος λάρος] Sic etiam habent omnes edd. praecedentes. At in MSS. Pariss. ut et in Lexico Photii inedito nulla lari sit mentio, sed locus hic ita legitur: Κέπφος: εἶδος ὄρνέου ὀξυτάτου. Hanc lectionem præbo, quoniam κέπφος et λάρος sunt aves diversae, quamvis similes, ut patet ex Aristotele Histor. Anim. VIII, 3. itemque Scholiasta Nicandri Alexipharm. 166. Küst. Vid. Schol. Arat. p. 116. Τουρ. MS. ὄρνέου ὀξυτάτου. [ὀξυτάτου *V.] ὅτι κοῦφόν ἐστι A. V. ὃ. ὀξυτάτου. ἐστι B. ὃ. ὄξυ. κοῦφόν ἐστι καὶ E. εἶδος ὄρνέου ὀξυτάτου Photius, εἶδος ὄρνέου ὀξυτάτου Lex. Seg. cum γρ. ὀξυτάτου in marg. Etymol. M. Κέπφος. ἀπὸ τοῦ ὄρνέου, ὃ ἐστι κοῦφον καὶ ἐπιπλέον τοῖς ὕδασι. Gaisf. Reliquae edd. ἐστι δὲ κοῦφον καὶ ἐπ. τ. x. 8. Ἦ κέπφε. ἀντὶ τοῦ, ὃ εὐτελέστατε.] Ex Schol. Aristoph. Plut. 913. unde Suidas supplendus est. Küst. τοῦ om. * V. εὐτελέστατε] Legere malim εὐηδέστατε. Erat enim cepphus avis admodum stulta et decepta facill, ut non solum patet ex hoc ipso loco Suidae, sed etiam ex Schol. Aristoph. Pac. 1067. qui cepphum εὐηδὲς ζῷον vocat. Vide etiam vocem sequentem Κεπφωδῆς. Küst. Εὐηδέστατε quamquam et conjectura minime sit absurda, et voces eas facile permutari patet Hesychium et Suidam confereuti in Βλατάδας, necessarium tamen non puto. Hemsterhusius in Plutum. Sed in ipso Scholio vereor ut edita, φασὶ γὰρ τὸν κέπφον εὐτελέστατον καὶ λάλον· ὄρνέον γὰρ ἄφρον, immunita sint ab erroribus librariorum, qui languidam verborum repetitionem loco veteris ut opinor scripturae confecerint, φασὶ γὰρ τὸν κέπφον τοιοῦτον εἶναι ἄφρον. 11. Θαλάττιον] Θαλάσσιον A. 13. εἶτα εἰς τὴν χεῖρα τὸν ἀφρ.] Hic locus supplendus est ex Scholiasta Aristoph. loco ante laudato. Küst. Nihil esse supplendum monuit Hemsterhusius; quamquam est Scholiastae liberalior oratio.

gumentum absolvatur, centones vocant: quales sunt centones Homerici. alii hominem maledicum sic vocant, quasi qui stimulis verborum pungat. Vel κέντρων, fur: quod furibus, qui tormentis subiciuntur, stimuli etiam admoventur. Κέντρα etiam vocantur equorum stimuli. Conclitato equo calcaribusque admotis, celeriter adesse. Κεντυρίων. Centurio. Κενοὶ κενὰ λογιζονται. Vani vana cogitant. proverbium. Archias enim cum Cyprum Demetrio prodere vellet, deprehensus funiculo aulacae oppansi se suspendit. revera enim homines vani, cupiditatibus decepti, vana animo agitant. velut

ille quingenta talenta se lucraturum sperans, etiam quae antea possidebat opes amisit. Et alibi Aristophanes: Qui cum vacuo ventre Prynaneum ingressus pleno inde procurrat. Id est ex rerum publicarum administratione. Κέπφος. Species avis velocissimae. est autem levis et fluctibus innatat. Ο ceppho. id est, stultissime et loquax. cepphum enim talem esse dicunt, dicitur autem hoc proverbium de hominibus stultis. cepphus enim spumam marinam edit, quamobrem piscatores primum procul stantes spumam ei prolliciunt; deinde propius accedunt; demique manu edendam porrigentes facile eum capiunt.

Κεραμεικός. ἀπαρθείς, ἐραθισθείς, ὄξιος ἢ λανθόμενος.

Κέρα ἀγλαέ. οὐ τὴν τρίχα ψιλῶς· ἀλλ' ἐμπλοκῆς τι γένος, ἐπὶ κέρατος τρόπον ἐμπλεκόμενον. ἐπλεκον δὲ καὶ Ἀθηναῖοι τέττιγας. καὶ παρ' Ὀμήρω·

Πλοχομοὶ θ', οἱ χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφῆκωντο.

Καλλωπιζόμενος τῇ τοξικῇ ἢ τῇ τριχάσει. κέρας γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν τριχάσειν ἐκάλουν.

Κεραβάτης. ὁ ἐπὶ τῶν κέρατων βαίνων.

Κερατίζει. πορθεῖ, ἀναρεῖ, διαρπάζει.

Κεραμείως πλοῦτος. ὁ σαθρὸς καὶ μὴ βέλαιος.

Κεραμεύειν. κοινῶς ἀντι τοῦ κατεργάζεσθαι. 15 λαμπάδα, καὶ ὅταν ἀγῶσιν, ἀφείναι αὐτὸν κάτω.

ἦν δὲ καὶ κεραμείως πατήρ ὁ Κέφαλος. ἔλεγον δὲ κεραμεύειν καὶ τὸ κακῶς ποιεῖν τὰ κοινά.

Κεραμεικός. τόπος Ἀθηνῶν, ἐνθα οἱ ἐν πολέμῳ ἀναιρούμενοι ἐθάπτοντο, ὡς Μενεκλῆς καὶ Καλλίστρατος περὶ Ἀθηναίων συγγράμμασι φασιν οὕτως· Ἔστι δὲ καὶ δῆμος Κεραμεικός. εἰσὶ δὲ ἔνθεν καὶ ἔνθεν στήλαι ἐπὶ τοῖς δημοσίᾳ τεθαμμένοις, ἔχουσαι ἐπιγραφάς, ποῦ ἕκαστος ἀπέθανεν.

[Ὅτι Ἀνάχαρσις Σκύθης, φιλόσοφος, εὗρεν 10 ἄγκυραν καὶ τὸν κεραμεικὸν τροχόν.]

Κεραμεικός. τόπος τῆς Ἀττικῆς ὑψηλός, ὅπου ἐπετέλουν οἱ Ἀθηναῖοι κατ' ἔτος λαμπάδος χοροῦ ἀγῶνα. ὑπάρχειν δὲ ἐκεῖσε πύργον ὑψηλόν· ἐφ' ὃν συμβουλεύει αὐτὸν ἀναβάντι θεωρεῖν τὴν πόλιν.

1. **Κεραμεικός**] Vox haec legitur Proverb. VII, 22. Ὁ δὲ ἐπικολούθησεν αὐτῇ κεραμεικός. i. e. Ille vero (iuvencus) esam (adulteram) sequitur deceptus et inescatus. Ad hunc locum Suidas fortasse respexit. Küst. Respexit Suidas ad locum incerti auctoris, quem habes infra v. Ὑψηλοῦρας. Toup. Hemst. Hunc locum si Porsonus in promptu habuisset, qui suspicabatur ἐπαρθείς ab interpretibus esse profectum in v. Ἐμοί τ' ἐπιστολάς, rem suam paulo firmius poterat obtinere. Cf. Hesychius. 2. **ἐλανθόμενος** etiam Photius: λαμβανόμενος V. 3. **Κέρα ἀγλαέ**] Nota haec referenda est ad locum illum Homeri II. λ'. 385. Τοξία, λωβητήρ, κέρα ἀγλαέ, παρθενοπίνα. Vide in eum locum grammatico. Küst. Suidas in compendium Schol. Ven. redegit, cuius verba sunt: Κέρα οὐ τῇ τριχῇ ψιλῶς, ἀλλ' ἐμπλοκῆς τι γένος εἶς (Id Suidae reddendum pro ἐπὶ) κέρατος τρόπον ἀνεπλέκοντο οἱ ἀρχαῖοι. Σφῆρων· Κορῶνας ἀνδρούμενοι. καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τέττιγας ἐνεπλέκοντο· καὶ παρ' Ὀμήρω· Πλοχομοὶ θ' οἱ χ. τ. κ. ἄ.

ἔνοι δέ, τῷ τόσῳ ἀγαλλόμενε. Κέρ Med. 4. **ἐμπλεκόμενος**] ἐμπλεκόμενος A. B. E. ἐμπλεκόμενος Med. 5. **ἐπλεκον δὲ καὶ Ἀθηναῖοι τέττι.**] Vide infra v. Τεττιγοῦρο. Küst. 6. **παρ' Ὀμήρω**] II. ρ'. 52. 7. **Πλοχομοὶ θ' οἱ**] Πλοχομὸς θ' ὅς V. Πλοχομοὶ θ' οἱς *V. 9. **Καλλωπιζόμενος τῇ τοξ.** — ἐκάλουν] Haec sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Homeri II. λ'. 385. Küst. Prior explicatio Aristarcho probabatur: v. Apollon. Lex. p. 394. 10. **παλαιοὶ**] περὶ B. E. V. et sola Med. Latere videtur populi nomen. 11. **Κεραβάτης**] Vide paulo inferius v. Κεραβάτης. Küst. Κεραβάτης V. Vox nullius fidei: quamquam agnoscit eam Zon. p. 1185. 13. **Κεραμείως πλοῦτος**] Diogenianus VI, 97. ἐπὶ τῶν σαθρῶν καὶ ἀβεβαίων καὶ εὐθραυσίων. 15. **Κεραμεύειν· κοινῶς**] Aristoph. Eccles. 253. Τὰ τρυβλία Κακῶς κεραμεύειν· τὴν δὲ πόλιν εὐ καὶ καλῶς: ubi vide Schol. Küst. Lege cum Schol. ἀπὸ κοινού. Ceterum mireris κεραμεύειν olim in Arist. Av. 1525. immigrasse, ubi nunc restitutum est ταμείως. κατεργάζεσθαι] ἐργάζεσθαι V.

1. **κεραμείως πατήρ**] Scribe κεραμείως πατήρ: ut apud Scholiastam Aristophanis loco laudato. Küst. 3. **Κεραμεικός**] Schol. Aristoph. Av. 395. Hemst. Praeterea seruat Ἔστι δὲ et quas sequuntur Schol. Equ. 769. 5. **Καλλίστρατος ἐν τοῖς**] Καλλιστρατῆς A. B. E. V. Καλλίστρατος *V. Καλλιστρατῆς vel Καλλικράτης libri quidam Harpocratonis. Reiecit istud ἐν τοῖς φροντες

Ἀθηνῶν recte Schol. συγγράμμασι] συγγράμματα E. Unde probabiliter elicimus συγγράφων. Omnino dubium an Callistratus Aristophaneus singularem de Athenis commentarium ediderit, quem concedit Clinton. F. H. II. p. 530. φασιν] φασιν οὕτως A. B. E. V. et edd. ante Küster. Id profecto haud temere inculcatum revocavimus, ut ipsa Callistrati oratio introduceretur. Huic vere consentaneam fait ut et post Μενεκλῆς distingueretur et φασιν, centies cum φασιν permutatum, reponeretur. Verumtamen cum Harpocrati laudetur Καλλίστρατος ἢ Μενεκλῆς, ἐν τῷ περὶ Ἀθηνῶν (semel Ἀθηναίων in v. Ἐμοί), non temerarius fuerit coniectōr, qui Suidae formulam eandem reddidurus sit, ὡς Μενεκλῆς ἢ Καλλίστρατος. Ceterum discrepat aliquantum Scholiastes: καλεῖται δὲ καὶ ὁ τόπος οὗτος ἅπας Κεραμεικός. ἔστι γὰρ ὁ αὐτὸς δῆμος, βαδίζουσι δὲ ἔνθεν καὶ ἐντεῦθεν εἰσι στήλαι ἐπὶ τοῖς δ. τ. A. quibus novissima dirimuntur interposita quibusdam, quae parum ad rem faciant. 7. **τεθαμμένοις**] τεθαμμένοις V. 8. **Corrige mendam Scholii in Equites, ποῦ ἔκ. τέθαιται.** 9. **Observationem ex v. Ἀνάχαρσις inveciam fuisse vel mendam in scriptura vocis κεραμεικόν** (v. Toupin III. p. 109.) arguit. Omissit etiam Küsterus interpretationem Latinam. ὁ φιλόσοφος] ὁ οἰμ. A. *V. 11. **Κεραμεικός. τόπος**] Ex Schol. Aristoph. Ran. 131. Vide etiam supra v. Βίβαι. Küst. 12. **λαμπάδος χοροῦ ἀγῶνα**] Scribe λαμπάδοῦρον ἀγῶνα: ut apud Enarratorem Comici loco laudato. Küst. 13. **ὑψηλὸν πύργον**] πύργον ὑψηλόν A. V. 15. **ἀφείδωσιν. ἀφῶσιν A.** Id necessario probandum erat, nisi peiorem Scholii scripturam adoptarem, καὶ ὅταν οἱ πρώτοι λαμπαδίζοντες ἀφείδωσιν. Mox αὐτὸ B. E.

Κεραμεικός. Elatus, irritatus, celeriter vectus. **Κέρα ἀγλαέ.** Vocem κέρα non simpliciter intelligit de coma; sed comam: cornus instar inflexam et intortam. atque Athenienses etiam cicadas innectebant capillis. Et apud Homerum: *Cicadapά; qui auro et argento constricti erant.* Vel, qui sese iactat in arte sagittandi. vel propter comam: veteres enim κέρας vocabant comam. **Κεραβάτης.** Cornipes. **Κερατίζει.** Populatur, diripit. **Κεραμείως πλοῦτος.** Opes ἄγυλι: id est infirmae nec stabiles. **Κεραμεύειν.** Universe significat profligare. erat autem Cephalus filius ἄγυλι. κερα-

μεύειν etiam dicebant, si quis rempublicam damno afficeret. **Κεραμεικός.** Ceramicus, locus Athenis, in quo sepeliebantur qui in bello caesi fuerant, ut tradit Meneclius sive Callistratus libris rerum Atticarum, his verbis: *Est etiam Ceramicus pagus. ibi columnae utrimque erectae sunt in honorem publice sepulchorum, additis inscriptionibus, ubi quisque obierit.* **Κεραμεικός.** Ceramicus, locus editus in Attica, ubi quotannis ludii celebrabantur, in quibus qui certabant, faces accensas gestabant. ibi vero dicunt altam esse turrim, in quam Bacchum ascendere iabet atque lampadem observare, ut cum fax missa

Κεραμεικοί. δύο ἦσαν Κεραμεικοί· ὁ μὲν ἔνδον τῆς πόλεως, ὁ δὲ ἔξω· ἔνθα καὶ τοὺς ἐν πολέμῳ τελευτήσαντας ἔθαπτον δημοσίᾳ, καὶ τοὺς ἐπιταφίους ἔλεγον.

Κεραμεικοί. δύο τόποι Ἀθήνησιν. ἐν δὲ τῷ 5 ξου. ἑτέρῳ προειστήκεισαν αἱ πόρνοι.

Κεράμειον ἀγγεῖον. τὸ δὲ κύριον κεράμιον, διὰ τοῦ ι, εἰ μὴ πρόσκειται τὸ ἀγγεῖον. καὶ κεράμεια τεύχη.

Κεραμικὴ μᾶστιξ. ὄστρακισμός.

Κεραμίς. δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Ἀκαμαντίδος ἢ Κεραμίδος. εἰληφε δὲ τοῦνομα ἀπὸ τῆς κεραμικῆς τέχνης, καὶ τοῦ θύειν Κεράμῳ τινὶ ἥρωι.

Κεραμωτόν. τακτικὴ διάταξις· ὄπερ Ῥωμαῖοι ἐν παιδιᾷς μέρει.

Κεραυνύουσι. κερνώσιν. Ὑπερίδης.

Κεραόν. τέλειον.

Κεραοξόος. ὁ τὰ κέρατα ἐργαζόμενος. ἐν Ἐπιγραμμάτι.

Νῦν δὲ με Νικομάχῳ κεραυξόος ἤρμοσε τέκτων.

Κέραρε.

Κεράς. τὸ τοῦ πολέμου μέρος, καὶ τοῦ τό-

Κεράς, κέρως, κέρα. ἐπὶ τῆς παρατάξεως· Θουκυδίδης ἢ· Τοῦ εὐωνόμου κέρως. ἐν τῇ αὐτῇ· Καὶ οἱ μὲν Ἀργεῖοι τῷ σφετέρῳ αὐτῶν κέρα. καὶ ἐν πᾶσιν οὕτως.

10 Κεράς. ἡ ἰσχὺς παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ζώων τῶν καθωπλισμένων τοῖς κέρασι, καὶ τούτοις ἀμνημονέων.

Κεράς Ἀμαλθείας. ζῆτει ἐν τῷ Ἀμαλθείας κέρας.

15 Κεράς. ἰσχυρόν τι δηλοῖ καὶ μόνιμον. Λαβίδ· Ἐκεῖ ἐξανατελῶ κέρας τῷ Λαβίδ.

Κεράς τοῦ δικαίου. οὕτως ἐκάλεσε τὸ εὐσβεές φρόνημα. τουτέστι, περιβλεπτός ἐσται.

Κεράς. ἐπιρῶημα, ἀντὶ τοῦ κεραστικῶς.

1. Κεραμεικοί. δύο ἦσαν Κεραμ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 769. Küst. Eadem Harpocratio et Moschopol. π. σχ. p. 38. brevius vero Timaeus p. 155. 5. Abiectis quae nescit etiam Schollastes Aristophanis, Κεραμεικοί. δύο τόποι Ἀθήνησιν, continna superiori glossae sunt contrihuenda. Agnoscere tamen videtur Eudocia, quae varias observationes in cinnam conlavit p. 256. Κεραμεικοί. τόποι δύο τινὲς ἦσαν Ἀθήνησιν οὗτοι καλούμενοι, ὧν ὁ μὲν — ἔλεγον. ἦσαν δὲ ἔνδον — ποῦ ἔκαστος τέθειται. ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ ἦσαν τε καὶ προειστήκεισαν αἱ πόρνοι. 6. Kdd. εἰστήκεισαν: signatum vocabulum προειστήκεισαν Schol. et Eudocia praestant. Interim dedi προειστήκεισαν cum V. αἱ πόρνοι] Sic etiam Photius et Schol. Aristoph. Schol. Platon. p. 39. (329.) Τόποι Ἀθήνησιν, ἔνθα καὶ αἱ πόρνοι (οἱ πόρνοι MS. Reg. et ed. Bekker. et MS. Hesychii) προειστήκεισαν (προειστήκεισαν MS.) εἰσὶ δὲ δύο Κεραμεικοί. ὁ μὲν ἔξω τείχους, ὁ δὲ ἐντός. Pergit MS. Reg. λέγονται δὲ καὶ κεραμεικαί, πλατεῖαι πληγαί. ἀγὼν γάρ ἐν τῷ Κεραμεικῷ. ἐν ᾧ τύπτουσι χερεὶ τοὺς μὴ τρέχοντας καὶ τοὺς ἄλλους ἀγωνιστὰς γέλωτος χάριν. λέγεται δὲ κεραμεικὸς τῶν Ἀθηναίων νομοθέτης Λυκούργος. Καὶ κεραμεικὴ μᾶστιξ, ἢ δὲ ὄστράκου· μᾶστιξ μὲν γὰρ διὰ τὸ βαπανίζειν τοὺς ὄστρακισομένους καὶ κολλάζειν. κεραμεικὴ (δὲ) διὰ τοῦ (τὸ) ἐκ κέραμου τὰ ὄστρακα εἶναι. His similia habet Hesychius. Gaisf. 7. Distinguatur inde ab Aldo post Κεράμιον. 8. κεράμεια τ.] κεραμεία ἢ τέχνη Pollux VII, 161. Hemst. Is fortasse τέχνη reponitur erat, quod praestat Moschop. π. σχ. p. 37. 10. Κεραμικὴ μᾶστιξ] Plenius haec explicat Hesychius, quem vide. Küst. Κεραμεικὴ E. et sola Med. Mox μᾶστιγξ A. 11. Κεραμίς] Immo Κεραμίς. Vide Harpocratonem, ex quo Suidas. Küst. Κεραμίς Menag. in Diog. Laert. V, 57. item Moschopolus l. l. Cum vulg. Photius bis. 14. Κεραμωτόν] Vid. Σηματα. Tour. MS. Vide Lipsium Polior. I, 5. T. III. p. 477. infra Küstero laudatum. 15. Post μέρει versus extabat, Βαίων κεράμους δυσμενῶν βλάβας φρύγος: quem expunxi, cum A. in marg. tenent, ante Κεράμιον collocarit *V. „ Scribe, Βαίων δὲ κεράμοις etc. ut apud Antrampsychum, ex quo versus hic oneirocriticus depromptus est.” Küst. Λύσις ὀνείρου præf. V. Mox φρύγος A. B. V. 16. Κεραυνύουσι] Antlaticista p. 103. Κεραυνύουσι: οὐ κερνώσιν, ὡς φέρονται. Cf. Pors. in E. Med. 744. 17. Glossa Homerica: v. II. γ'. 24. 18. ἐν Ἐπιγραμμάτι] Similiae I, 3. Anthol. Pal. VI, 113.
3. Κέραρε] Κέραρε A. B. E. ut postulat litterarum series. Κέραρε V. Falsa scriptura, quae refertur ad Il. I, 203. Cf. v. Κέραρε. Tum Κέραρα interpretationem om. B. V. E. 4. τὸ μέρος τῆς γάλαγγος ἐν τῷ πολέμῳ] τὸ τοῦ πολέμου μέρος A. B. E. Photius et Lex. Bachm. p. 273. f. Mox Photius καὶ τόξον. 7. Θουκυδίδης οἱ] Θουκυδίδης ἢ A. Photii MS. Repone Θουκυδίδης ἢ cum Photii ed. Scil. VIII, 42. Seq. locus est c. 35. eiusdem libri. Gaisf. Immo c. 25. 8. οἱ om. *V. 9. οὗτω ἵνδε ab Aldo vulgatum. 10. Κεράς. ἡ ἰσχὺς παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ. ἐκ μεταφ.] Haec Suidas descripsisse videtur ex Theodoro in Psalmum LXXXIX, 17. p. 758. quem vide. Küst. Immo in Ps. CXI, 9. monente Ernestio. Istam significatun abunde firmavit Boiss. Anecd. T. IV. p. 385. 12. ἀμνημονέων] τοὺς ἐπιόντας addit Theod. 13. Ἀμαλθείας bis E. ζῆτει tacite Gaisf. cum *V. 15. Κεράς. ἰσχυρόν τι δηλοῖ καὶ μόνιμον] Haec sunt verba Theodoretii in Psalm. CXXXI, 17, p. 960. Küst. 17. Κεράς τοῦ δικαίου. οὕτως ἐκ.] Respexit Suidas ad Psalm. LXXXIV, 11. in quem locum vide Theodoretum p. 697. cuius interpretationem Suidas hic secutus est. Küst.

fuerit, ipse se praecipitet. Κεραμεικοί. Ceramicus duo erant: alter in urbe, alter extra urbem: ubi etiam publice sepe liebant eos, qui in bello ceciderant, et funebres laudationes habebant. [Κεραμεικοί. Duo loca Athenis:] in priore vero metretices prostabant. Κεράμειον. Vas [significans figlinum, per ἰ scribitur.] at proprio Κεράμιον, per ἰ: nisi addatur ἀγγεῖον. Et Κεράμεια τεύχη. vasa figlina. Κεραμικὴ μᾶστιξ. Ostracismus. Κεραμίς. Ceramis est pagus tribus Acamantidis: sic dictus ab arte figlina, et quod Ceramo cuiusdam heroi ibi sacrificabant. Κεραμωτόν. Genus aciei, qua Romani per ludum utebantur. Κεραυνύουσι. Miscent. Hyperides. Κεραόν. Perfectum. Κεραοξόος Qui

cornua polii. In Epigrammate: Nunc vero me Nicomacho faber cornua poliens aptavit. Κέραρε. Κεράς. Para exercitus. item pars arcus. Κεράς, κέρως, κέρα. Theocritus hac voce de acie utitur in octavo: qui erant in sinistro cornu. et in eodem libro: Ἀγίρι suo ipsorum cornu. omninoque sic in reliquis. Κεράς. Hac voce in sacra scriptura robur significatur: per translationem ductam ab animalibus, quae cornibus armati sunt, illaque vim propulsant. Κεράς Ἀμαλθείας. Quae in Ἀμαλθείας κέρας. Κέρας. Id robustum et stabile quid significat. David: Illic exoriri faciam cornu Davidis. Κεράς τοῦ δικαίου. Cornu iusti vocavit plium animum. hoc est, illustris erit. Κεράς. Adverbium: facta

Μετὰ δ' αὐ κερὰς ἠφύσασ' ἄλλο.
ὁ δὲ νοῦς· ἀπὸ τοῦ κεράσματος ἄλλο ἤντηλσεν ἀπὸ
τοῦ ἄγγους, ἐν ᾧ ἦν.

Κεράσας. κεράσαι δέ.

Κεραςβόλα. τὰ σκληρὰ καὶ ἐν τοῖς σκληροῖς 5
καὶ ἐν τοῖς ὀσπριοῖς συμφυόμενα, τῇ μὲν χοιρῇ μέ-
λανα, στρογγύλα δὲ καὶ ἰσομεγέθη κέγχροις· ἃ συν-
εφύμενα τοῖς ὀσπριοῖς οὐ τήκεται. εἶρηται δὲ ἀπὸ
τοῦ τὴν κατασπορὰν καὶ τὸ ἄροτρον τοῖς κέρασι
τῶν βοῶν βεβλήσθαι καὶ ἀντιτύπτειν. ὅταν οὖν 10
λέγη κεραςβόλους, τοὺς ἀπαιδεύτους καὶ σκληροὺς
καὶ μὴ πειδομένους τοῖς νόμοις φησί.

Κερασσοῦς. πόλις Ἑλληνίς ἐπὶ τῇ Θαλάττῃ,
Σινωπέων ἀποικος.

[Ὅτι Καρία ἢ κεφαλὴ κατὰ γλώσσαν. ὅθεν καὶ 16
κέρατα.]

Κεραςφόρος. κερατοφόρος.

Κεραύνια. ὄρη.

Κεραυνός. ἔξαψις σφοδρῶ μετὰ πολλῆς βίας
πίπτουσα ἐπὶ γῆς, νεφῶν παρατριβομένων, ἣ ῥη-
γυμένων. οἱ δὲ συστροφῆν πυράδους ἄερος βιαίως
καταφερομένην. Οὐκ ἀναιρεῖ δὲ ὁ κεραυνός, ἀλλ'
ἐπιγλέγει. Κεραυνός, ἣ ἀστραπή. Παροιμία. Ἀρι-
στοφάνης·

Εἶπερ βάλλει τοὺς ἐπιύρκους, πῶς οὐχὶ Σί-
μων ἐνέπρησεν,

οὐδὲ Κλεώνυμον, οὐδὲ Θέωρον; καίτοι σφό-
δρα γ' εἶσ' ἐπιύρκοι.

Τῶν δὲ κεραυνῶν οἱ μὲν καταιβάται, οἱ δὲ ψολόεν-
τες, οἱ τῇ ψαύσει δλλόντες, οἱ δὲ ἀργῆτες καλοῦνται.

Κεραυνοί. ἀστραπαί.

Ποῦ ποτε κεραυνοὶ Διός, ἣ ποῦ φαέθων

1. Μετὰ δ' αὐ κερὰς ἠφ.] Fragmentum hoc auctius legitur supra v. Κελέβη. Küst. 2. ἀπὸ τοῦ κεράσματος quid sit in tali verborum junctura dubito. Expectabam verò κέρασα. 3. Κεράσας] κέρασαν B. E. V. Med. Obscuram glossam om. vulg. 4. Κεραςβόλα] Κεραςβόλον clarius exponit Etymologus, quem vide. Obiter hic emendo Hesychium, apud quem v. Κεραςβόλα pro τὰ ἐψητὰ ὀσπρια, addita negatione scribendum est τὰ μὴ ἐψητὰ ὀσπρια. Veterum enim rusticorum opinio erat, semina quae cornu tetigissent, dura evadere, et elixando emolliiri non posse: quam superstitionem ridet Theophrastus de Caus. Plant. IV, 14. Küst. Vid. Ruhken. in Tim. p. 155. sqq. „Schol. Platonis p. 232. [454.] Κεραςβόλους ἀπὸ μεταφωρᾶς τῶν ἐν τοῖς πυροῖς καὶ ὀσπριοῖς συμφυόμενων σκληροκόκκων (sic MS. C. C. C. non σκληρῶν κόκκων) τοὺς ἀπαιδεύτους καὶ ἀπειθεῖς τοῖς νόμοις καὶ σκληροὺς ταῖς γνώμαις φησί. οὗτοι οὖν οἱ κόκκοι σκληροὶ τί εἰσι καὶ μέλανες, στρογγύλοι, ἰσομεγέθεις κέγχροις, οἱ συνειρόμενοι τοῖς ὀσπριοῖς οὐ τήκονται. εἶρηται δὲ οὗτος ἀπὸ τοῦ τὴν κατασπορὰν καὶ τὸ ἄροτρον τοῖς κέρασι τῶν βοῶν βεβλήσθαι καὶ ἀντιτύπτειν, καὶ διὰ τοῦτο κεραςβόλους (sic C. C. C. vulgo κεραςβόλα) κληθῆναι.” Gaisf. ἐν τοῖς σκληροῖς] In Lexico Photii scriptum est ἐν τοῖς πυροῖς: quae lectio sine dubio praeferenda est. Küst. πυροῖς etiam Lex. Bachm. p. 276. et Schol. Platon.: δλίφρος coniecerat Kühnius in Polluc. I, 223. 6. χοιρῇ μέλανα] χοιρῇ μέλαινα V. τῇ μὲν — μέλανα om. E. 8. ἀπὸ τοῦ τὴν κατασπορὰν] Legendum est ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν σπορὰν: quod et Portus monuit. Deinde pro καὶ τὸ ἄροτρον scribo, καὶ τὸν ἄροτρον (repetita ἀπὸ κοινοῦ praepositione κατὰ), id est, inter arandum. Küst. Accessit Kühnius. 10. ἐμβεβλήσθαι Kühnius. Quo nihil opus esse demonstravimus in v. Ἀλοῖν διασμηχθεῖς. ἀντιτύπτειν] ἀντιτύπτειν A. V. Phot. Lex. Seg. Schol. Platon. ὅταν οὖν λέγη κεραςβ.] Videtur hic omissum esse nomen Platonis. Certum enim est respexisse hic Suidam ad locum illum philosophi, qui extat in libro IX. de Legibus: Μὴ τις ἐγγύγνηται τῶν πολιτῶν ἡμῖν οἷον κεραςβόλος· ὃς ἀτεράμων εἰς τοσοῦτον γέγονε ἄν, ὥστε μὴ τήκεσθαι καθάπερ ἐκείνα τὰ σπέρματα πυρὸς. Küst. Hic quam Platonici dicti fecit interpretationem, eam repetitit Ruhkenius p. 156. 13. Κερασσοῦς] E Xenoph. Anab. V, 3, 2. 15. Κερία. ἢ κερ.] MSS. Paris. habent κερία: quae lectio vera est, quamvis litterarum series adversetur. Sic enim et supra legitur v. Ακαριῶν et v. Καρία: quae loca confer. Küst. Ὅτι Καρία A. V. Καρία B. E. Ineptissimam doctrinam uncis notavi. γλώσσαν] γλωτταν A.
1. Κεραςφόρος] Gl. servavit V. Photius, Hesychius et Lex. Seg. Κεραςφόρος: κερατοφόρος. Gaisf. κρατοφόρος. Lexicis accedat κερατοφόρος e Proclo in Hesiodi l. 527. 3. Κεραυνός. ἔξαψις σφ. — βιαίως καταφερομένη] Haec sunt verba Laurentii VII, 154. ut Pearsonus etiam observavit. Küst. Farrago diversissimarum observationum. 5. συστροφῆ] συστροφῆν A. V. Id cum sermonis indoles efflagitaret, non dubitavi meam coniecturam καταφερομένην huic accommodare. 6. Οὐκ ἀναιρεῖ] Schol. Aristoph. Nub. 395. unde reponendum περιγλέγει. Ceterum post ἐπιγλέγει collocavit *V. glossam Κεραύνια. 7. Κεραυνός haud frustra novae glossae caput constituit *V. παροιμία quod tacite Küst. delevit, si dubitas quorsum tendat, monstrabit v. Σίμων. Nolim enim παρ' Ὀμήρω refingi. Ἀριστοφάνης] Nub. 398. sq. Notandum autem est, tam apud Aristophanem quam hic apud Suidam syllabam in priore versu redundare, et proinde post πῶς eiiciendum esse δῆτ', quoniam vox illa salvo sensu abesse potest. Küst. Ἀριστοφάνους *V. 9. Εἶπερ] εἰ A. B. V. πῶς δῆτ'] ὁ κεραυνός πῶς A. B. E. V. πῶς Gaisf. cum Med. Σίμων ἐνέπρησεν οὐδὲ Κλεώνυμον οὐδὲ Θέωρον] Σίμωνα καὶ Κλεώνυμον καὶ Θέωρον ἐνέπρησεν A. B. V. et ferè E. ubi οὐκ ἐνέπρησεν. Scriptura haud contemnenda, quae annotationem de Aristophanis versu ex gl. Σίμων temere congestam arguat. 11. σφόδρα γ'] σφόδρ' A. V. Med. et Gaisf. 13. Τῶν δὲ κεραυνῶν] Ex Schol. Aristoph. Equ. 663. Küst. Vid. Tzets. in Lycoph. p. 68. Reines. 14. οἱ τῇ ψαύσει δλλόντες om. Schol. Aristoph. „Conf. Etymol. M. p. 819, 7.” Gaisf. 15. Satis credibile haec ex v. φαέθων esse descripta. 16. Ποῦ ποτε κεραυνοὶ] Sophocl. Electr. 823 — 26.

mixtione. Postea vero alium liquorem, quem miscuerat, hausit. Sensus est: facta mixtione liquorem hausit ex vase, in quo ille erat. Κεράσας: contra κεράσαι. Κεραςβόλα. Semina dura et quae cum frumento et leguminibus una nascuntur, colore nigra et rotunda, magnitudine granis milii paria; quae cum aliis leguminibus cocta non emolliantur. dicta vero sunt inde, quod inter seminandum et arandum cornua boum tangunt et in ea incidunt. Cum igitur [Plato] κεραςβόλους dicit, intelligit homines indoctos et contumaces, et qui legibus non obtemperant. Κερασσοῦς. Cerasus, urbs Graeca, iuxta mare sita, Sinopensium colonia. [Καρία. Vox minus usitata, significans

caput. unde dictum etiam Κέρατα.] Κεραςφόρος. Cornigeros. Κεραύνια. Ceraunii montes. Κεραυνός. Fulmen est ardor vehemens, cum magno impetu in terram decidens, nubibus inter se attritis aut ruptis. alii vero dicunt esse turbineum aeris ignitum, violenter in terram decidentem. Fulmen autem non occidit, sed adurit. Κεραυνός, fulgur. Aristophanes: *Si Iuppiter fulmine ferit periuros, quin igne coelesti consumpsit Nimonem, Cleonymum, Theorum, quamvis talde periuros?* Fulminum alia vocantur καταιβάται, alia ψολόεντες, h. e. quae tactu perdunt; alia ἀργῆτες. Κεραυνοί. Fulmina. *Ubi tandem fulmina Iovis, aut ubi iubar*

ἥλιος, εἰ ταυτ' ἐφορῶντες κρῆπτουσι ἐκ-
λοι; οὐκ ἄγουσιν εἰς φῶς τὴν τούτων παρανομίαν.
Κέρβερος.
Κερδαλέος. ποικίλος, πανούργος. Κερδαλέη γὰρ ἢ ἀλώπηξ, καὶ κερδαί. Καὶ Κερδαλαώτερος διὰ τοῦ ᾠ μεγάλου.
Κερδαλεόφρων. δολιόβουλος, σκολιὰ βου-
λευόμενος.
Κερδᾶναι.
Κερδάνη. αἰτιατικῇ· ἀδυνότακτον. Κερ-
δανεὶ δέ.
Κέρδιον. κρεῖττον, ἀφελιμώτερον.
Κερδισός. ὄνομα πόλεως.
Κέρδιστος. πανοργότατος.
Κέρδος αἰσχύνης ἄμεινον.
Εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεὶ δικαίως,
καὶ τῶν ἀσέπτων ἐρξεται,
καὶ τῶν ἀθίκτων ἐξεται· ματαίων δέ
ἥτις ἐτι ποτ' ἐν τοῖςδ' ἀνῆρ θυμῷ βέλη
ἐρξεται ψυχᾶς ἀμύνειν;
300 τούτῃσι, τίς ἂν ἀπελάσειεν αὐτοῦ τὴν τιμωρίαν
τοιαῦτα πράττοντος;

Κερδοσύνη. πανουργία.
Κερδαί. ὑποκοριστικῶς ἢ ἀλώπηξ· ὡς Εἰδο-
θεά Εἰδῶ, Ὑψιπέλη Ὑψῶ.
Κερδαῖος θεός. ὁ Ἑρμῆς· ὡς κέρδους περι-
ποιητικός. καὶ ἄγγελον δὲ αὐτὸν καλοῦσι καὶ κλω-
πα. διὸ καὶ μύρσιππον αὐτὸν ποιοῦσι βαστάζειν.
καὶ ἔφορον αὐτὸν τοῦ λόγου καὶ τῆς κλοπῆς, καὶ
ἐμπολαῖον, ἤγουν κέρδους ἔφορον.
Κεραία. τὸ πλάγιον τοῦ ἰστοῦ. Πολύβιος·
10 Καθελόμενος τοῦ ἰστοῦ καὶ τὰς κεραίας, ἔξευθε
τούτοις βιαίως πρὸς ἀλλήλας.
Κεραίρε. κίρνα.
Κερεάλιος. ὄνομα κύριον.
[Κερεήννης. ὄνομα κύριον.]
15 Κερέϊς. ὄνομα ἰχθύος.
Κερκᾶσωρος. ὄνομα πόλεως.
Κερκίδα. εἰς ἣν τῶν τὰ Μακεδονικὰ φρο-
νούντων.
Κερκίδες.
20 Κερκίς. ἰστουργικὸν ἐργαλεῖον. καὶ εἶδος κν-
ρίως φουτοῦ εὐανξοῦς.
Κερκίδα δ' εὐποίητον, ἀηδόνα.
Κερκόλυρα. ὄνομα τόπου.

1. ἥλιος] ἥλιος A.E. Med. ἡέλιος B. εἰ] of A.E. Med. Mox καὶ κρῆπτουσι B. 4. Κέρβερος] Interpretationem κέρων ὁ ἐκ
ἄδου μυθευόμενος Gaisf. delevit cum A. B. E. V. 6. γὰρ] Immo καὶ vel δέ. Hactenus etiam Photius et Zon. p. 1184. Καὶ
Κερδαλαώτερος cum seqq. neglexit vulg. 10. Κερδᾶναι quod *V. collocavit ante Κερδισός, om. vulg., item mox αἰτιατικῇ. Mi-
raris κερδάνη inter verba ἀδυνότακτα habitum fuisse. 14. Glossa suspecta. 15. Κέρδιστος] II. ζ'. 153. 16. Diogo-
nian. V, 42. Κέρδος αἰσχύνης ἄμεινον. ἐπὶ τῶν διὰ τι κέρδος αἰσχύνῃ προσποιούντων ἐναντίως καὶ μὴ ἐπιστροφόμενων ταύτης.
Adicit Zonob. IV, 67. auctorem Calliam in Atalante. Vulgarī sententiae, quasi locus communis ageretur, lectores in partem
contrariam subiecerunt versus Sophoclis Oed. R. 889-894. 19. ἢ τῶν] καὶ τῶν A. E. V. Med. Mutavit Küst. cum libris Sopho-
clis: idemque continuo ματάων posuit, recte quidem; sed praefracte ματαίων δὲ A. B. E. V. Med. retinent. 20. τούτοις] τοῖςδ'
A. B. E. V. Med. Illud fraudi Küst. debebatur. 21. ψυχᾶς E. V. Med. 23. πράσσοντος] πράττοντος A. V. πρώτων Schol. Soph.
2. Κερδαί. ὑποκοριστικῶς] Ex Schol. Aristoph. Equ. 1065. Küst. Cf. Etym. M. p. 505. augendum e Gud. p. 316. 4. Κερ-
δαῖος] Desumpta haec videntur ex Schol. ad Gregor. Naz. III. p. 108. A. Vid. Eliae Cretensis Comm. p. 393. B. Gaisf. Attigit
Eudocia p. 256. ποιητικός Med. 6. διὸ] διὸ καὶ A. B. E. V. Med. 8. ἐμπόλαιον] Sic rescripsi auctoritate MStorum
Paris., cum ante male legeretur ἐμπόλων [ἐμπόλων E.]. Vide quae notavimus supra in vocem Ἐμπολαῖος. Küst. Scri-
psimus ἐμπολαῖον. 9. ἰστοῦ] ἰσθμοῦ E. Πολύβιος] XIV, 10, 11. 10. καθελόμενος V. 12. Κεραίρε] Vulgata
scriptura II. ζ'. 203. Vid. in v. Κεραίρε. 14. Κερεήννης] Glossam om. V. Non dubito quin Κερεννῆς vox (v. Siebel. in
Pausan. VII, 25, 3.) huic corruptioni locum dederit. 15. Κερέϊς] Κερκίς V. 16. Κερκᾶσωρος] Herodot. II, 15. et alibi.
17. Κερκίδα] Ex Harpocrate: qui locum spectavit Demosth. de Corou. p. 324, 9. Cf. Polyb. XVII, 14. „Λεγ. Κερκιδᾶς.
Vid. Harpocr. de eo. Κατὰ τὸν ἐμὸν Μεγαλοπόλιν Κερκιδᾶν Athen. VIII, 347. Poeta est, cuius iambos citat idem XII, 554.
Cercidam νομοθέτην τῶν Ἀρχαίων librum I. et II. Iliados sepulchro suo inferri iussisse Ptol. Hephaest. Καὶν. Iar. lib. V. ap.
Photium c. 190. tradit. Ἀνῆρ Μεγαλοπόλις ἐξ Ἀρχαίας, Κερκιδᾶς ὄνομα, Aelian. V. H. XIII, 20. et Polyb. II, 48. Reines.
His similia habere Menagium in Diog. VI, 76. monuit Gaisf. De rebus atque carminibus Cercidae nuper commentationem academi-
cam scripsit Meinekius. ἦν om. *V. tuetur Photius. 19. Κερκίδες tacite dedit Gaisf. cum *V. 21. κρητοῦ] Photius κν-
ρίων αἰγέφῳ ὄμοιον. εὐανξοῦς] Sic Paris A. At priores edd. [et E. V.] male εὐαξοῦς. Küst. 22. Κερκίδα δ' εὐποίητον]
Verba Antipatri Sidon. XXII, 5. Anthol. Pal. VI, 174. Cf. v. Μίτρος. 23. ὄνομα τόπου] Zonaras p. 1190.

Solis, si haec intuentes placide dissimulant? id est, si ho-
rum impietatem in lucem non proferunt. Κέρβερος.
Κερδαλέος. Callidus, astutus. Vulpes etiam vocatur κερ-
δαλέη et κερδαί. Et Κερδαλαώτερος, cum ᾠ scribendum.
Κερδαλεόφρων. Dolosus, dolosa consilia agitans. Κερ-
δᾶναι. Κερδάνη. Aptum accusativo; unus ex aoristis
absolutis. Contra Κερδανεὶ. Κέρδιον. Melius, utilium.
Κερδισός. Nomen urbis. Κέρδιστος. Callidissimus.
Κέρδος αἰσχ. Lucrum ignominia est melius. Nisi quaeestum
iuste fecerit, et ab impiis facinoribus abstinerit, vel si eo
sanitatis processerit, ut non tangendis manum iniciat: quis
tandem est hominum, qui ad haec animo suo tela arcere am-
plius velit. id est, quiaquam ab eo qui talia facit poenas propul-

sabit? Κερδοσύνη. Calliditas. Κερδαί. Vulpes, di-
minutive: ut Εἰδοθεά Εἰδῶ, Ὑψιπέλη Ὑψῶ. Κερδαῖος
θεός. Sic vocatur Mercarius, tanquam lucri auctor. Eandem
etiam nuncium vocant, et furem, marsupium ei tribuentes;
itemque orationis et furti et lucri praesidem. Κεραία. An-
tenna mali. Polybius: Cum navium malos et antennas demis-
sisset, firmiter haec colligavit. Κεραίρε. Miscro. Κε-
ρεάλιος. Nomen proprium. [Κερεήννης. Nomen pro-
prium.] Κερέϊς. Nomen piscis. Κερκᾶσωρος. Nomen
urbis. Κερκίδα. Cercidas. unus erat eorum qui Macedo-
num partibus favebant. Κερκίδες. Κερκίς. Instrumen-
tum textorium. item arboris procerae species. Pectinem affe-
bre factum, quasi iusciniam. Κερκόλυρα. Nomen loci.

Κέρκος. ἡ τῶν ἔρπετων οὐρά και πατωὸς ζῶν.
παρὰ τὸ σακίρειν και ἔρπειν. Ἀριστοφάνης·

Ἰδου δέχον κέρκον λαγῶ.

τῆν οὐρὰν τοῦ λαγωῦ. ἔστι δὲ ἀπαλὸν και τρυφε-
ρὸν τὸ ἔριον τοῦ λαγωῦ, ὥστε ἀντὶ σπόγγου χρῆ-
σασθαι, ὥστε τὰς λήμας περιψῆν· τουτέστι, κα-
ταμάσσειν, ἀποσπογγίζειν.

Κέρκος. ἡ οὐρά. Διεβίβαζε δὲ τοὺς ἱππεῖς,
ἐκάστου τῶν ἱππέων ἐκ τῆς κέρκου πεζοῦ προσηρ-
τημένον.

Κέρκουρος. νηὸς εἶδος. Κέρκουροι και μυ-
πάρωνες και λέμβοι εἶδη πλοίων. και παροιμία·
κέρκουρος ἐν λαχάνοις. ἔστι δὲ λάχανόν τι ἄγριον
και εὐτελές, ἀφ' οὗ ἡ παροιμία.

Κερκωπες. δύο ἀδελφοὶ ἦσαν ἐπὶ γῆς, πᾶσαν 15
ἀδικίαν ἐπιδεικνύμενοι, και ἐλέγοντο Κερκωπες, ἐκ
τῆς τῶν ἔργων δεινότητος οὕτως ἐπονομαζόμενοι.
ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν Πάσσαλος ἐλέγετο, ὁ δὲ Ἀκμων.
ἡ δὲ μήτηρ Μερμονίς ταῦτα δρῶσα ἔλεγε, μὴ περι-
τρυχεῖν Μελαμπύγῃ· τουτέστι τῇ Ἡρακλεῖ. Φησὶ 20
νόντων τῇ κέρκω ζῶνι μετήνεγκται. ἄμεινον δὲ

δὲ αὐτοὺς ὁ Ξεναγόρας εἰς παιθήκους μεταμορφω-
θῆναι διὰ τὴν κακοθήειαν, και τὰς Πιθηκούσας
ἀπ' αὐτῶν ὀνομασθῆναι νήσους. τὰ δὲ ὀνόματα
αὐτῶν Κάνδουλος και Ἄτλας. Οὗτοι οἱ Κερκωπες 30
Θείας και Ὠκεανοῦ· οἷς φασιν ἀπολιθωθῆναι, διὰ
τὸ ἐγχειρεῖν ἀπατῆσαι τὸν Δία. ἡ δὲ παροιμία
κερκωπίζειν· ἦν ὁ Χρύσιππος ἀπὸ τῶν σαινόντων
τῇ κέρκω ζῶνι φησὶ μετενηνέχθαι.

Κερκωπες. πανούργοι, δόλιοι, ἀπατεῶνες,
10 κόλακες· οἱ, καθάπερ ἡ ἀλώπηξ τοὺς θηρατικὸς
κύνας ἀπατᾷ, τοὺς ἀπλουστέρους φρενακίζουσι τῇ
κέρκω τῶν λόγων. φασὶ δὲ τοὺς Κερκωπας γενέ-
σθαι,

Ἰεῦστας, ἠπεροπῆας, ἀμήχανά τ' ἐργ' εὐ-
σαντας,

ἔξαπατητῆρας· πολλὴν δ' ἐπὶ γαίαν ἰόντες,
ἀνθρώπους ἀπάτασκον, ἀλώμενοι ἤματα
πάντα.

Κερκωπίζειν. ἡ παροιμία ἀπὸ τῶν προσσαι-
σθαι,

5. σπόγγων] σπόγγου A. V. Epr. Schöl. σπόγγῳ B. 6. και] ὥστε A. B. E. V. Schöl. περιψῆν] περιψῆν B. E. V. Gaisf. πε-
ραψῆν Schöl. recte. Idem vitium cum lacinia huius narrationis irrepit in v. Περιψῆν. 8. Διεβίβαζε] διεβίβαζε V. Mox δὲ
addunt A. B. E. V. 9. πεζοῦ] Immo πεζόν. 11. Κέρκουρος] Memnon apud Phot. Bibl. p. 736. τῶν δὲ μικροτέρων νηῶν
πεντηκοντίων τε και κερκούρων ἀριθμὸς ἦν οὐκ ὀλίγος. Arrian. p. 446. Tour. MS. νηὸς εἶδος] Ex Gl. Herodot. VII, 97.
13. Καὶ κέρκουρος ἐν λαχ.] Infra rectius, Κέρκουρος ἐν λαχάνοις. Sic enim vocabatur olus, quod proverbio huic locum dedit.
Vide Theophrastum Histor. Plant. VII, 7. et ibi Bodaeum a Stapel. Küst. και omisi cum V. Ceterum novissima debentur ope-
rae lectorum studiosorum, quos exemplum mendosum sive v. Κέρκουρος sive allus grammatici fefellerat. ἔστι δὲ om. A. E. V.
Mox και om. E. V. 15. δύο ἀδελφοὶ] Nonnus Συναγ. ἱστορ. in Gregor. Naz. p. 140. Δύο τινὲς ἀδελφοὶ κατὰ γῆν πᾶσαν ἀδι-
κίαν ἐνδεικνύμενοι ἐλέγοντο Κέρκωπες, ἐκ τῆς τῶν ἔργων δεινότητος τὴν ἐπωνυμίαν λαχόντες. ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν ἐλέγετο Πάσσα-
λος, ὁ δ' ἄλλος Ἀκμων, ὡς φησὶ Δίος ὁ ὑπομνηματιστής. τοὺς δὲ ἡ μήτηρ, Μερμονίς τῷ ὀνόματι, ἑωρακῆν κατὰ γῆν
πολλὰ θειὰ ἐργαζομένους αὐτοὺς, εἶπε μὴ περιτρυχεῖν μελαμπύγῃ. Vid. supra v. Εὐρύβατος. Gaisf. Candulus, Harpocrati
Ἄνδουλος, et Atlas, alii Passalus et Echemus, vid. infra Μελαμπύγου τίτλος et Diod. Sic. IV, 31. Reines. Cercopum fabulas
disceptavit Lobeck. Aglaoph. p. 1296 - 1308. 18. ἐλέγετο] Sic habet Paris. A. At in ceteris MSS. [sic B. E. V.] ut et in
prioribus edit. omnibus male legitur ἐλέγετο. Küst. 20. Φησὶ δὲ αὐτοὺς ὁ Ξεναγόρας εἰς πηθ. — και Ἄτλας] Ex Harpocra-
tiano: unde hausit etiam Apostolius XI, 24. φησὶ γὰρ Med. et mox τὰς Πιθηκούς.
4. Κανδούλος] Ἄνδουλος και Ἄτλαντος Harpocrat. et Phot. Ἄτλας *V. 5. ὡς φασιν ἄλλοι ἐκ ante Θείας omisi cum A. B. E. V.
Oratio tamen imperfecta. 7. Χρύσιππος] V. Eberti Diss. Sic. p. 114. 8. τῇ κέρκω] τὴν κέρκω Med. et E m. sec. Item
Zenob. IV, 50. Similiter Orus ap. Zon. p. 1186. 10. κόλακες] Vid. Menag. in Diog. Laert. IX, 114. Gaisf. Similem vero
sensum eloquitur Etym. M. p. 506. 12. φασὶ δὲ] δὲ om. A. V. Hactenus Photius. 14. Ἰεῦστας, ἠπεροπῆας, ἀμ.] Hi tres
hexametris desumpti sunt ex Homeri Cercopibus, ut ex Harpocrati colligi potest. Küst. ἐργ' εὐσαντας] Vocem εὐσαντας
sensus omnino respuit, cuius loco legere praestat ἀνδραντας. Küst. Improspere Reinesius ἐργα δρᾶσαντας. Longius recedit
Lobeckii p. 1397. conjectura ἐργα δαίνας. Sed fortasse latet singularis vocis fabrica: quasi ludere velis ἐργασιδάνας. 16. ἰόν-
τες] ἰόντας B. E. V. Mox huic glossae tacite sublecit Gaisf. Κερκωπίη, quod Med. posuit ante v. Κερκωπίη. Eam glossam
interpretantur Hesychius et Photius, matrem Cercopum hoc nomine Zon. p. 1186. sive Etym. M. p. 506. edidit. 19. Κερκωπί-
ζειν] Addit V. ζῆτι ὀπίσω ἐν τῇ Κερκωπίδης πλατύτηρον. Voluit Κερκωπίδης. Nam Gronovius: „MS. iam praemisit post Κε-
ρκωπίδης.” Vide Zenob. IV, 50. et Arsen. p. 318. προσαινόντων] προσαινόντων mendum A. et Edd. vett. correxit Portus.

Κέρκος. Cauda reptilium et reliquorum animalium. a σακί-
ρειν et ἔρπειν. Aristophanes: *En, accipe caudam lepori-
niam*. Lana autem leporis tam est delicata et mollis, ut
spongiarum loco utantur ad abstergendum hominem, qui ex
oculis manat. Κέρκος. Cauda. *Tractat equites, quorum
singulis pedes ex cauda equi adhaerebat.* Κέρ-
κουρος. Navis genus. Cercuri et myoparones et lembi sunt
genera navium. [Et proverbium: *cercurus inter olera*. est
autem cercurus olus agreste et vile, quod proverbio locum
dedit.] Κέρκωπες. Cercopes. Hi duo fratres fue-
runt, nullum non iniustitiae genus patrantes, et Cercopes vo-
cati a summis fraudum facinoribus; quorum uni Passalus, al-
teri Acmon nomen erat. mater vero Memnonis haec videns
insatit eos cavere, ne in Melampygam, i. e. Herculem inci-

derent. Xenagoras eos in simios mutatos fuisse tradit, pro-
pter morum improbitatem, et Pithecusas insulas ab iis nomen
accepisse. Nomina autem eorum sunt Candulus et Atlas. Hi
Cercopes ex Thia et Oceano nati sunt; quos aiunt in lapides mu-
tatos fuisse, quod Iovem fallere conati essent. Proverbium au-
tem est, *Cercopissare*: quod Chrysippus dictum esse putat ab
iis animalibus quae cauda blandiuntur. Κέρκωπες. Callidi,
dolosi, impostores, adulatores: qui, ut vulpes canes venaticos
decipiunt, sic astutia verborum simpliciores fallunt. Aiunt au-
tem Cercopes fuisse mendaces, impostores, audacia facinora
peragrantes decipiebant homines, ragamque semper vitam
agebant. Κερκωπίζειν. Proverbium hoc translatum
est ab iis animalibus quae cauda blandiuntur. sed praestat

λέγειν αὐτὴν ἀπὸ Κερκώπων, οὓς περὶ τὴν Λυδίαν ἱστοροῦσιν ἀπατηλούς σφόδρα καὶ ἀηδεῖς γενέσθαι.

Κερκωπίζοντες. χλευάζοντες, μωπίζοντες, ὡς οἱ πίδηχοι.

Κέρκωψ, κέρκωπος. ἀπαταῶν. ἡ γένος πιθήκου. Κέρκωψ δὲ Κέρκροπος.

Κερκυόνη.

Κερκυών. ὄνομα ληστοῦ, ὅστις διῆγε περὶ τὴν Ἐλευσίνα, καὶ τοὺς παρερχομένους ἠνάγκαζε 10 παλαίειν αὐτῷ.

Ὅτι τὰ νῦν λεγομένη Κέρκυρα Φαιακία τὸ πρότερον ἐκαλεῖτο, χάρα τῶν Φαιάκων.

Κέρματα. τὰ λεπτότατα. Ἐπὶ γὰρ Ἰουστινιανοῦ τοῦ βασιλέως, τῶν ἀργυραμοιβῶν πρότερον 15 δέκα καὶ σ' ὀβολούς, οὓς φόλλεις καλοῦσιν, ὑπὲρ ἑνὸς στατήρος χρυσοῦ προῖσθαι τοῖς ξυμβάλλουσιν

εἰσθότων, αὐτὸς ἐπιτεχνώμενος κέρδη οἰκεία, π' καὶ ρ' μόνους ὑπὲρ τοῦ στατήρος δίδοσθαι τοῦς ὀβολοὺς διετάξατο, χρυσοῦ ἕκτην ἀποτεμόμενος μοῖραν.

Κερματίζει. εἰς λεπτὰ διαιρεῖ. Καὶ κατακερματιῶντων, εἰς λεπτὰ διακεκομμένων. Καὶ μέγα κεφάλαιον ἠθροίσθη τῶν λεπτῶν κερματίων. Καὶ κατακερματίζει. Ἐξήγαγεν ἐκ τῆς ζώνης τοὺς χρυσοῦς θαιρικούς, κατακερματίσαι θέλων καὶ διαλύσασθαι τῷ πανδοκεῖ.

Κεροβάτης. ὁ Πάν· ἐπειδὴ χηλὰς ἔχειν δοκεῖ τράγον· διὸ καὶ αλιβότης καὶ τραγοβάμων καλεῖται. ἡ ὅτι κέρατα ἔχει. ἡ τὴν βᾶσιν ἔχει κερᾶτινον· ἱστορεῖται γὰρ τὰ κάτω τράγον ἔχων· ὥστε ἀπὸ τῶν ποδῶν κεροτοβάτης. ἡ ὁ εἰς τὰ κέρατα τῶν ὄρνων βαινῶν. ἡ ὁ ἐπὶ κέρατα βαινῶν. Καλαμοφθόγγω δὲ παίζων· διότι οἱ ἀρχαῖοι

5. πίδηχοι] πίδηχες B.E. 6. Hinc perversa Zon. p.1181. glossa castiganda. Is mox πιδήκων. Photius κέρκωπος omisit. 9. Κερκυών] Vid. Hygin. fab. 187. Paus. Arcad. f. 239. et Plut. Thea. 11. Reines. Accurate Schol. Platon. p. 452. et Luciani Ion. trag. 21. 12. Κέρκυρα ἡ νῆσος, τὰ νῦν λεγομένη] Ὅτι (Om. E.) τὰ νῦν λεγομένη (λεγόμενα A.E.*V.) Κέρκυρα A.E.V. Vide v. Φαιακία. πρότερον] τὸ πρότερον A.B.V. 14. Κέρματα] Κέρμα V. Ἐπὶ γὰρ Ἰουστινιανοῦ βασιλέως, τῶν ἀργυραμ.] Fragmentum hoc depromptum est ex Procopii Histor. Arc. c. 25. ubi tamen nonnulla aliter leguntur. Vide etiam Salmasium de Usuris c. 17. p. 406. et 503. qui locum hunc illustrat. Küst. Frustra hic quaesieris vocem κέρματα. Sed Procopii locus videtur esse decortus ad artem trapezarum notandam, quorum negotium plerumque in argento permutando cernebatur, quod est κερματίζειν. Cf. Pollux VII, 170. IX, 87 — 89. Atque videmus ipsum κέρματα secundarium quendam lutri significatum et compensationis ascivisse, quem disertius Aristoph. Plut. 379. Demosth. in Mid. p. 549. f. Pausan. VII, 7, 3. confirmant. 15. βασιλέως] τοῦ βασιλέως A.E. 16. φόλλεις] φόλλεις A.
5. Κερματίζει] Sic agit editio Cantabrigiensis, ut et hanc glossam cum sententiae explicatione et aliam huic verbo inhaerentem cum suis expositionibus iunctim ponat, nempe κατακερματιῶντων, et tunc adiciat glossam tertiam per compositum κατακερματίζει: tali scilicet modo, ut clarius per ipsos oculos haec accipiuntur: Κερματίζει, εἰς λεπτὰ διαιρεῖ. Καὶ κατακερματιῶντων, εἰς λεπτὰ διακεκομμένων. Καὶ κατακερματίζει. Nec male. Sed nescio quomodo intercedit aliquid, quod videtur ab Suida ipso venisse, quod priores editiones religiose servarunt, nempe ut post voces εἰς λεπτὰ διακεκομμένων procedant haec, καὶ μέγα κεφάλαιον ἠθροίσθη τῶν λεπτῶν κερματίων. Unde occasio videtur oriri melius de hoc loco cogitandi, cum certe istud κατακερματιῶντων sit vanum, etsi concoquere et silentio praeterire potnerit tantus Suidae et Graecarum observationum incubator: et vanior significatio, quam explicandi gratia ab eo appositam et modo a me productam vides. Compositum Suidas illustrat in postremo κατακερματίζει, et id satis est, ut illud κατακερματιῶντων non requiratur. Unde istud κατα deleri debet vitiose repetitum per similes litteras, et Suidas scripsit Κερματίζει, εἰς πολλὰ διαιρεῖ. Καὶ κερματίων, τῶν εἰς λεπτὰ διακεκομμένων. Καὶ μέγα κεφάλαιον ἠθροίσθη τῶν λεπτῶν κερματίων. Καὶ κατακερματίζει. Media illa sunt verba auctoris alicuius ad usum vocis Κερμᾶτια. Ne quid taceam, in MS. Lugdunensi plane scribitur κατακερματίωντων, ut soecet in duo. Gronovius Mutilat. p. 27. sq. En specimen facundiae Gronovianae. Verum interpretatio εἰς λεπτὰ διακεκομμένων cum ad participium quam nomen referri praestet, malim locum sic constitui: Κερματίζει. εἰς λεπτὰ διαιρεῖ. καὶ κερματιῶντων, εἰς λεπτὰ διακεκομμένων (cf. Aristoph. fr. 24.). καὶ Κερματίων. Καὶ μέγα κεφάλαιον ἠθροίσθη τῶν λεπτῶν (infra μικρῶν sub v. Κεφάλαιον) κερματίων. 8. Aelian sine dubio fragmentum, iungendum illud v. Ζώνη. Vidit etiam Porsonus. 11. Κεροβάτης. ὁ Πάν· — ἐπείρηναι ἦσαν] Haec sunt verba Scholiastae Aristoph. Ran. 232. Küst. Κεροβάτης Photius. 12. τράγους V. αλιβότης] Cum Porto legere malim αλιβοβάτης. Küst. αλιβότης Hemsterhusius: cui favet simillimum exemplorum analogia apud Lobeck. Phryn. p. 686. 13. κέρατα ἔχων A.V. Deinde requiritur ἡ ὅτι. Mox ἔχων κερᾶτινον *V. κερᾶτινον E. ubi legendum cum Hesychio et Schol. κερᾶτινον. 15. κεροβάτης] κεροτοβάτης dedimus cum Hesychio et A.E.V. Mox ἡ ὅτι — βαινῶν om. A. 16. τὰ κέρατα] κέρατα dedi cum B.E.*V. κέρματος Schol. 17. Καλαμοφθόγγω legendum cum Aristoph.

id deducere a Cercopibus, quos circa Lydiam fuisse tradunt, homines valde fallaces et molestos. Κερκωπίζοντες. Subnannantes, deridentes, ut simiae. Κέρκωψ, κέρκωπος. Impostor. vel simiae genus. Κέρκωψ vero per ὄ. Κερκυόνη. Κερκυών. Nomen latronis, qui prope Eleusinem degebat, et praetereuntes cogebat secum luctari. Κέρκυρα. Corcyra insula, quae nunc ita vocatur, olim Phaeacia vocabatur, quippe Phaeacum regio. Κέρματα. Minutissima aera. Sub Imperatore Iustiniano, cum prius argentarii decentos et decem obolos, quae nunc ita vocant, pro uno auri statere dare solerent iis quibuscum negotia contraherent, ipse privati compendii studio centum tantum et octoginta obolos pro uno

statere dari iussit, sexta auri parte detracta. Κερματίζει. In minutas partes dividit. Et Κερματίων, aerae minuti. Et ingens caput ex aere minutissimo collectum est. Et κατακερματίζει, in minutam monetam redigit. E zona dardicos aureos deprompsit, quos minutioribus nummis permutare vellet, ut cauponi debitum solveret. Κεροβάτης. Ita vocatur Pan, quod ungulas hirci habere creditur. quamobrem etiam αλιβότης et τραγοβάμων appellatur. vel quod cornua habet. vel quod unguis corneis incedit: dicitur enim parte inferiore corporis hirci similis esse. quare a pedibus appellatus est κεροβάτης. vel qui in summos montium vertices ascendit. vel qui corneis pedibus incedit. Mox arundine canens dicitur, quod veteres

καλάμφ ἀντι παρατίον ἐχρῶντο. ἤδεσαν μὲν γὰρ τὸ κέρως, ἀνάφερον δὲ τῷ ὀνόματι ἐπὶ τὴν ἀρχαίαν χρῆσιν· ὡς καὶ χορδὰς λέγομεν ἔτι καὶ νῦν τὰς ἐκ τῶν νεύρων, ὅτι τὸ παλαιὸν ἐντέριναί ἦσαν. Καὶ παροιμία·

Λὸς τόξα κερουλκά.

312 "Κερόεσσα. ἡ συμπλεκτική. Καὶ κερύεις, ὁ συμπλεκτικός.

Κερουλκός. ὁ Ἀπόλλων.

Κερωτή. μιτωτή.

Κερωφόρος.

Κέρσει. κόψει.

Κερσοβλέπτῃς. παῖς ἦν Κότυος, καὶ νεώτατος ὢν βασιλεὺς κατεστάθη Θράκης ὑπὸ τοῦ πατρὸς.

Ὅτι Ἀμαδόκος, ὁ υἱὸς Ἀμαδόκου, ἦλθε Φιλίππῳ 15 ἔχειν.

συμμαχῆσων εἰς τὸν κατὰ Κερσοβλέπτου πόλεμον.

Κερτόμιος. ἐρεθιστικός.

Πολλάκι δὲ κρέξασα πολύθροον, οἶά τις ἤχώ, κέρτομον ἀντηθοῖς χεῖλεσιν ἀρμονίαν.

Ἐκέλευον ἐκκομισθῆναι μετὰ χορείας γαμηλίαν τε 5 καὶ κερτόμον, καὶ τὸν ὑμέναιον ἄδουσῶν γυναικῶν.

Κερτομῶ. τὸ χλευάζω. πρὸς αἰτιατικὴν τὴν σύνταξιν. Πολλοὶ δὲ τοῦτον ἐκερτόμουν ὡς γαστρίμαργον.

10 Κερτομῶν. χλευάζων, ἐρεθίζων, σκώπτων.

Κεροίαξ.

Κέσκος οὐκ ἦν. πόλις ἐν Κιλικίᾳ, καὶ παρ' αὐτὴν ποταμὸς Ἄνουσ ὄνομα. διόπερ οἱ κωμικοὶ παίζοντες τοὺς νοῦν οὐκ ἔχοντας Κέσκον φασὶν οὐκ

Κεστόν ἰμάντα. ποικίλον ἰμάντα· ὃ πάντα

- καλάμφ] καλάμου V. 5. παροιμία] Sic habent MSS. Paris. At in prioribus edit. legitur παρ' Εὐριπίδῃ, quod probare non possum. Küst. Fastidiosa non videtur vulgata lectio: nam praeterquam quod proverbii speciem nullam habeant, revera sunt Euripidis Or. 268. Suspicio autem loco mota et pertinere ad Κερουλκός. Hemst. Male priscam lectionem παρ' Εὐριπίδῃ Küsterus, licet ex MSS. in παροιμία mutavit. Porson. Praef. Eurip. Hec. p. VIII. Suspicio παρ' Εὐριπίδῃ correctionem eius esse qui ed. Mediol. procuravit. Cum MSS. Paris. conveniant ceteri. Gaisf. Idem tamen in Add. significabat nisi sese istis καὶ παροιμία tribuere, laudato Küst. in v. Χοῦ. In his nihil certius quam quod Hemsterhusius posuit, versiculum Λὸς τόξα [μοι] κερουλκά referendum fuisse ad gl. Κερουλκός, quam discrete tractavit Hesychius. 7. Κερόεσσα] Vide supra v. Κέρα ἀγλαέ. Küst. 10. Κερωτή] Scribe κερωτή, eamque vocem suo loco redde. Vide supra v. Καιροσίων. Küst. 11. Κερωφόρος] Κερωφόρος recipiendum fuit cum Herod. Epimer. p. 206. et A. B. 12. κόψει] κόψει B. E. Med. 13. Κερσοβλέπτῃς. — ὑπὸ τοῦ πατρὸς] Ex Harpocrate. Cersobleptae autem huius aequales meminit Demosthenes in oratione adversus Aristocratem, et alibi. Küst. 14. κατεστάθη] κατέστη B. E. Med. Mox Θράκης om. V. post πατρὸς collocat Photius cum Harpocr. 15. Ἀμαδόκος, ὁ υἱὸς Ἀμαδ.] Et huius Amadoci mentionem facit Demosthenes in modo laudata oratione adversus Aristocratem p. 430. Vide etiam Harpocratem v. Ἀμαδόκος. Küst. Ὅτι tacite Gaisf. cum *V. Hanc de Amadoco narrationem ex v. Ἀμαδόκος esse transcriptam facile constat. 16. Κερσοβλέπτου] κατὰ Κερσοβλέπτου V. cum v. Ἀμαδόκος.
- Πολλάκι δὲ κρέξασα] Versus Archiae in Anthol. Pal. VII, 191. qui copiosiores extant in v. Ἀντιφθῆ. δὲ A. V. Med. Anthol. auctius legitur. Küst. 7. τὴν σύνταξιν] τὴν om. A. Legendum igitur σύνταξις. 11. Κεροίαξ] Κάρριον emendavit Du Cangius Gl. Gr. v. Κάρρια. Vid. Bast. in Gregor. de Dial. p. 361. [qui κάρριον duce Parisino libro correxit.] Delevi statim, τὸ ποιῶς κάρριον, cum A. B. E. V. quorum ult. in κάρριον mutat Hemsterhus. in Polluc. X, 133. Gaisf. κάρρια explicat Schol. Luciani Navig. 4. 12. Κέσκος οὐκ ἦν] Κέσκος οὐκ ἦν A. B. E. V. Κεσότιν: πόλις Photius. Obtemperavi codicibus, qui proverbialem formulam „Cescus deerat” afferre visi sunt. Κέσκον οἰκεῖν pro lemmate Schottus p. 457. 13. ποταμὸς Ἄνουσ ὄνομα] Quamvis sic etiam habeant MSS. Paris. itemque Photius in Lexico inedito [is tamen νοῦς in textu, ἄνουσ in marg.], putem tamen mendum in locum hunc irrepsisse, et legendum esse, ποταμὸς ἢ Νοῦς ὄνομα. Pausanias enim in Arcadicis [VIII, 38, 7. cuius locus alienus] et Eustathius in Odys. α. p. 1392, 19. fluvium hunc Νοῦν vocant, ut olim etiam monuit Hartungus Decur. III. c. 2. sect. 17. quem vide. Küst. qui Schottum tacite descripsit. „Νοῦς ex Hesych. et Eustath. Voss. de Idol. II, 73.” Reines. ποταμὸς Νοῦς ὄνομα suadebat etiam Schaefer. in Gregor. p. 413. οἱ κωμικοὶ] Hanc lectionem ex MSS. Paris. et Lexico Photii inedito revocavi, cuius loco priores editt. [et E.] habent οἱ ποιηταί. Küst. 14. οὐκ ἔχειν φασί] φασὶν οὐκ ἔχειν A. V. et Photius. „Zenobius IV, 51. ita scriptus est in MS. Paris. 1773. Κέσκον οἰκεῖς: πόλις Παμφυλίας ἀνοήτων. ἀφ' οὗ παροιμία γέγονε, πόλις κέσκον οὐκ ἔχουσα.” Gaisf. Similiter Hesychius, cuius scriptura cum aliis nominibus displiceat, tum desideramus Νοῦς in illis, Κέσκος. πόλις κέσκον οὐκ ἔχουσα. καὶ ποταμὸς Κιλικίας: ubi malebam, Κέσκος πόλις Κιλικίας, Νοῦν ἔχουσα ποταμόν, item in continuis, ὅθεν καὶ παροιμία γέγονε, Κέσκον οὐκ ἔχεις. Ceterum οὐκ Erasmus debebat, eumque secutus Schottus, quamquam is codicem suum opponebat. Secus Diogen. V, 52. Κέσκων πόλις. ἐπὶ τῶν ἀνοήτων. οἱ γὰρ ἐν ταύτῃ κατοικοῦντες τῇ πόλει τοιοῦτοι. 16. Κεστόν ἰμάντα] Locus hic Suidae intelligendus est de cingulo Veneris, quod describit Homerus II. ε'. 214. Küst. ποικίλον] Add. ἰμάντα cum A. *V. et Photio.

arundine loco cornus utebantur. nam cornu quidem notum his erat, sed nomen eius ad antiquum usum referebant: item ut chordas nunc dicimus, quae sunt ex nervis factae, cum olim essent ex intestinis. Et apud Euripidem: *Da arcus cornu trabentes.* Κερόεσσα. Capillos habens intortos. Similiter Κερόεις, masculinum. Κερουλκός. Epithetum Apollinis.

Κερωτή. Texta. Κερωφόρος. Κέρσει. Abscindet. Κερσοβλέπτῃς. Cersobleptes, filius erat Cotyis, et quamvis natus in Italia, a patre tamen Thraciae rex constitutus est. † Amadocus Amadoci filius ad Philippum venit, auxilium ei latu-

Suidae Lex. Vol. II.

rus in bello contra Cersobleptem. Κερτόμιος. Irritans. *Pica quae saepe garriens multas instar echus voces effudit, sonum auditum ore reddens ludibunda.* † *Iusserunt eum efferrī cum nuptiali et ridicula pompa, mulieribus hymenaeum canentibus.* Κερτομῶ. Derideo. cum accusativo construitur. *Multi vero eum deridebant ut ulosum.* Κερτομῶν. Subsaunans, irritans, deridens. Κεροίαξ. Κέσκος οὐκ ἦν. Cescus urbs in Cilicia; iuxta quam fluebat amnis Nus vocatus, quare Comici hominem mente carentem per iocum negant habere Cescum. Κεστόν ἰμάντα. Cingulum acu pi-

ἐμυθεύετο ἐνυπάρχειν τὰ πρὸς ἀπάτην θελκτικῶ-
ρια.

Κεστὸς. ὁ διακεκεντημένος καὶ διαπεποικιλ-
μένος ἰμάς· ἢ ἔνδυμα Ἀφροδίτης. καταχρηστικῶς
δὲ καὶ πάντα τῶν γυναικῶν φαντασιώδη ἔνδυματα. 5

Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ κεστοῦ φωνεῦσα μαγώτερα.

ἀντὶ τοῦ θελκτικώτερα. Καὶ ἀδιδις·

Χεῖλα δὲ δροσόεντα καὶ ἢ μελίφωτος ἐκεῖνη
ἢ θεὸς ἄρμονιή κεστὸς ἔφν Παφίης.

Ζήτει ἐν τῷ Ἀφρικανός, ὃς ἔγραψε τοὺς κεστούς.

Κεστρῶν τεμάχη. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.
Ὀδοὶ αὐτοὶ τοῖς κεστρεῦσιν ἰχθύσιν αἱ κεστραὶ.
ἀλλ' οἱ μὲν τὰς μυρμύρας κέστρας ἀξιούσι καλεῖν,
οἱ δὲ οὐ ταύτας, ἀλλὰ τι διάφορον ἄλλο γένος 15
ἰχθύων. νῦν μὲντοι κεστρεῖς καλοῦμεν τοὺς κεφά-
λους. Τὸ λεγόμενον τέμαχος μεγάλων κεστρῶν,
303 τουτέστι τιμῶν καὶ λαμπρῶν ἰχθύων. τὸ δὲ τέμα-

χος καὶ ἐπὶ πλακοῦντος· ἐπὶ πυρῶν οὐκέτι. Καὶ
παροιμία· Κεστρεὺς νηστεύει. ἐπὶ τῶν δικαιπρα-
γούντων μὲν, ἦττον δὲ φερομένων διὰ τοῦτο αὐτό,
καὶ μηδὲν πλέον ἀπὸ τῆς δικαισύνης ἀποφερομέ-

νων· ἐπεὶ καὶ ὁ ἰχθύς καθαρός ἐστι.
Κεστρεῖαι. εἶδος ἰχθύων αἱ κεστρεῖαι. τὸ δὲ
ἀρσενικὸν κεστρεὺς, κεστρέως. ἔστι δὲ καὶ εἶδος
ἀφύων. καὶ ζήτει ἐν τῷ Ἀφύα.

Κεστρεῦς. ὁ νῦν λεγόμενος κέφαλος.

Κεστρεῖς. νήστεις ἐκάλου, καὶ κεκηνότας,
καὶ πεινώντας. λαίμαργοι γὰρ οὗτοι οἱ ἰχθύες. οὐ-
τος γὰρ πάντων τῶν ἰχθύων ἀλληλοφαγούντων,
μόνος ἀπέχεται. νέμεται δὲ ἰλὺν, ὡς Ἀριστοτέλης
ἐν τοῖς Περὶ Ζῴων. καὶ δῆλον ὅτι ταιλαιπωρεῖ κα-
15 ταδύμενος εἰς τὴν ἰλὺν καὶ ἦττόν τι φέρεται, [ὁ
νῦν λεγόμενος κέφαλος.]

Κεστρίνος. εἶδος ἰχθύος. σκεπτέον δὲ εἰ δια-
φέρει κεστρέως.

1. ἐνυπάρχειν] ὑπάρχειν E. 3. Κεστὸς — ἔνδυμα] Sumpta videntur ex Schol. in Gregor. Nazianz. Vid. Elias Cratens. Comment. p. 386. A. Gaisf. 4. ἢ ἔνδυμα] εἶον ἔνδυμα Photius et Lex. Bachm. p. 276. 5. τὰ τῶν] τὰ omisi cum B. E. *V. Utrumque servat Zon. p. 1184. φαντασιώδη] Portus hanc vocem inepte reddiderat *imaginaris*; nos ad *ostentationem comparata*. Φαντασία enim interdum significat pompam, vel splendidum apparatus, quo se homines ambitiosi ostentant et conspiciendos praebent: ut pluribus exemplis demonstrat Suicerus in Thesouro ecclesiastico. Küst. Vid. Salmas. in Lamprid. Alex. Sev. p. 940. Add. Etym. M. p. 506. 6. ἐν Ἐπιγράμματι] Philodemi X, 3. Anthol. Pal. V, 121. 7. ἢ κεστοῦ] καὶ κεστοῦ A. V. Anthol. κεστοῦ B. E. 9. Χεῖλα δὲ δροσόεντα] Distichum Pauli Silentiarii XVII, 7. 8. Anthol. Pal. V, 270. 11. Clansulam om. vulg., siletur *V. Ζήτει tacite praemisit Gaisf. 12. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 338. Cuius Scholia usque ad v. οὐκέτι Suidas descripsit. 13. κεστρεῦσιν] ἰχθύσιν addunt A. B. V. Schol. κέστραι] κέστραι A. E. V. Schol. 14. ἀφύων κέστρας] κέστρας ἀφύων (quod ipsi Schol. reddendum, ubi corrigas etiam vulgatum ἄλλοι μὲν) dedi cum A. V. α. κεστρεῖς B. 16. κεστρεῖς] κεστρεῖς E. 17. ὡν τὸ λεγ.] ὡν om. A. B. E. V. Mox τέμαχος cum V. recepi, paulo quidem praestabillius edito τεμάχιον. Sed pluralem servavit v. Τεμάχη. 18. τιμῶν καὶ λαμπρῶν] τιμῶν καὶ λαμπρῶν B. E. V. τὸ δὲ τέμαχος] Locus hic ex Euarratore Comici sic emendandus et supplendus est, ἐπὶ ἰχθύων τὸ τέμαχος καὶ ἐπὶ πλακοῦντος· ἐπὶ κρεῖων δὲ οὐκέτι. Vide etiam infra v. Τεμάχη Küst. Ibi quidem ἐπὶ πισῶν legitur, praegressis ἐπὶ κρεῖων καὶ ἰχθύων καὶ ἐπὶ πλακοῦντων. Ac τέμαχος κρεῖων Pollux VI, 33. concessit, Parynichus Segn. p. 65. negavit, cuius doctrinam utcumque firmat Lobeckius p. 22. Apud Suidam quidem non dubito quin πρῶν istud refingendum sit *πρῶν*.
1. πυρῶν] πυρῶνων E. Mox δὲ omisi cum A. B. V. quod post ἐπὶ videtur poni debuisse. 2. Κεστρεὺς νηστεύει] Hanc cum diversa explicatione (Diogen. V, 53.) dedit Zenobius IV, 52. 3. μὲν om. E. V. τοῦτο] τοῦτο αὐτό A. E. V. et Phot. 6. θηλυκῶς αἱ κ.] θηλυκῶς A. E. V. 8. καὶ ἔστιν Edd. ante Gaisf., qui tacite καὶ ζήτει cum *V. 10. νήστεις *V. 11. λαίμαργοι γὰρ οὗτοι οἱ ἰχθύες. οὗτος γὰρ π.] Locus hic non solum in omnibus editis, sed etiam in ipsis MSS. est mutilus, qui ex Lexico Photii inedito sic supplendus est: *Λαίμαργοι γὰρ οὗτοι οἱ ἰχθύες. καὶ ἢ παροιμία· Κεστρεὺς νηστεύει. εἴρηται ἐπὶ τῶν δικαιπραγούντων μὲν, ἦττον δὲ φερομένων διὰ τοῦτο. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τοῦ ἰχθύος· οὗτος γὰρ πάντων τῶν ἰχθύων κτλ. Sic pulchre omnia cohaerent. Küst.* 13. μόνος τούτου] τούτου om. A. B. E. V. Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζῴων] lib. VIII, 4, 2. 14. ταιλαιπωρεῖται] ταιλαιπωρεῖ A. V. Photius. Legendum videtur *ταιλαιπωρεῖ τε. ὅτε τι ταιλαιπωρεῖται* *V. 15. ἦττον] ἦττόν τι A. B. E. V. Med. Photius. ἦττον τὲ Ald. Addunt in fine A. B. E. V. et Edd. vet. ὁ νῦν λεγόμενος κέφαλος, quae cum huic loco parum conveniant, merito delevit Küsterus. 17. Ex Harpocrate. 18. κεστρέως] κέστραιος V.

ctum; cui omnes illecebras ad fallendum comparatas inesse fingebant. Κεστὸς. Cingulum acu pictum et variegatum: velut amiculum Veneris. abusive vero quaevis mulierum vestimenta ad ostentationem comparata. In Epigrammate: *Et verba loquens, ipso cesto magis illecebrosa*. Et alibi: *Labra autem rosida et mellea illa morum suavitas tibi contigit pro cingulo Veneris*. Quaere sub Ἀφρικανός, qui Cestos scripsit. Κεστρῶν τεμάχη. Aristophanes Nubibus. Κεστραὶ αὐτὴν non sunt iidem pisces qui κεστρεῖς: sed alii cestras vocant murænas; alii vero non has, sed diversum quoddam piscium genus. nunc quidem κεστρεῖς vocamus *cephalos*. Iam quod dicitur *τέμαχος μεγάλων κεστρῶν*, id significat, piscium magni pretii et splendidorum. *τέμαχος* autem et de piscibus dicitur et de pla-

centa; non autem de caso. Et proverbium: *Cestres ieiunat*. dicitur de iis qui cum iustitiam colant, deteriore ob id ipsum sunt condicione, neque ullam inde utilitatem capiunt: quoniam idem ille piscis a devorandis aliis abstinet. Κεστραῖαι. Genus piscis, sed masculinum est κεστρεὺς κεστρέως. item apurum genus: vide sub v. Ἀφύα. Κεστρεῦς. Piscis, qui nunc cephalus vocatur. Κεστρεῖς. Cestros vocabant ieiunos, et hiantes, et esurientes. hi enim pisces sunt voraces. [Et proverbium: *Cestres ieiunabis*. ** ductum a pisce cestreo,] qui cum omnes alii pisces sese mutuo devorent, solus abstinet. piscitur autem limo, ut Aristoteles in libris *de Animalibus* tradit. Et certum est eum molestias agere, dum limum subit, et deteriore esse condicione. Κεστρίνος. Genus piscis. viden-

Κέστρος. Ξέρον ἦν τοῦτο τὸ εὔρημα κατὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον. τὸ δὲ βέλος τοιοῦτον διπάλαιστον ἦν, ἴσον ἔχον τὸν ἀλλίσκον τῇ προβολῇ. τούτῳ ξύλον ἐνήρμοστο, τῷ μὲν μήκει σπιθαμιαῖον, τῷ δὲ πάχει δακτυλιαῖαν ἔχον τὴν διάμετρον. εἰς 5 δὲ τούτου τὸ μέσον ἐσφρήνωτο πτερύγια τρία ξύλινα, βρυχέα παντελῶς. τοῦτο δεῖν κάλων ἀνίσων ὑπαρχόντων τῆς σφενδόνης, εἰς τὸ μέσον ἐνηγκυλιζέτο τῶν κάλων ἐδύτως. λοιπὸν ἐν μὲν τῇ περιαγωγῇ τεταμένων τούτων ἔμενε· ὅτε δὲ παραλυθεῖν 10 φάλαϊον. καὶ ὁ μὲν Ματθαῖος ἔχει τίτλους ξή, κεφάλαια τνέ· ὁ δὲ Μάρκος τίτλους μή, κεφάλαια λς· ὁ δὲ Λουκᾶς τίτλους πγ, κεφάλαια τμη· καὶ ὁ Ἰωάννης τίτλους εή, κεφάλαια σλβ.

Κεῦθειν. κρύπτειν.

Κεῦθήμων. φωλεῶν, ἀποκρύφων τόπων.

Κεῦθήνες. οἱ κατακρύφιοι δαίμονες.

Κεῦθμώνων. κρυπτῶν τόπων, ἐνδοτάτων.

Κεῦθωνύμου κλέος, ἡ αἰσχός. ἐπὶ τῶν αἰσχίον κλέος ἔχόντων ἢ ἂν τις ἐπικρύψει τὸ ὄνομα ἢ δυσωνύμου.

Κεφάλαια. τὰ χρήματα.

Κεφάλαιον. ὁ Ἀπόστολος Παῦλος φησι· 304 **Κεφάλαιον** δὲ ἐπὶ τοῖς λεγομένοις. **Κεφάλαιον** αἰεὶ τὸ μέγιστον λέγεται. καὶ αὐθις· **Μέγα κεφάλαιον** ἡθροισθῆ μικρῶν κεσματίων. **Τίτλος** διαφέρει κεφαλαίου. καὶ ὁ μὲν **Ματθαῖος** ἔχει τίτλους ξή, κεφάλαια τνέ· ὁ δὲ **Μάρκος** τίτλους μή, κεφάλαια λς· ὁ δὲ **Λουκᾶς** τίτλους πγ, κεφάλαια τμη· καὶ ὁ **Ἰωάννης** τίτλους εή, κεφάλαια σλβ.

Κεφάλαιον. ἔνιοι τῶν ῥαθύμως ἐντετυχηκό- 15 των τοῖς ὑπὸ τῶν δέκα ῥητόρων γραφεῖσι λόγοις τὸ κεφάλαιον οἴονται παρελιῆφθαι ἐπὶ πράγματος καὶ λόγον μόνον· ὡς παρὰ **Αἰσχίην** ἐν τῷ κατὰ **Κτησι-**

1. **Κέστρος.** ξέρον ἦν τοῦτο τὸ εὔρημα κατὰ τὸν Περσ.] Insigne hoc fragmentum Valesius recte, ut puto, ad Polybium refert; qui bene etiam observavit, Livium in fine libri XLIII. hunc ipsum locum Polybii his verbis expressisse: *Maxime cestrosphen- donis vulnerebantur. Hoc in bello novum genus telli inventum est. Bipalme spiculum hastili semicubitalli inflexum erat, crassitudine digiti. Huic ad libramen pennae tres, velut sagittis solet, circumdabantur. Funda media duo funalia imparia habebat. Cum maiori sinu libratum funditor rotaret, excussum velut glans emicabat.* Haec Livius suo more liberius vertit, omissis etiam quibusdam, quae forsitan non intelligebat, vel saltem quae non sine magna difficultate verti posse animadvertibat. Küst. Vid. Polyb. XXVII, 9. 2. τοιοῦτο *V. Lege τοῦτο: nisi satis est ante διπάλαιστον distinxisse. διπάλαιστον V. 3. προβολῇ] προσβολῇ A. 4. σπιθαμιαῖον] σπιθαμιαῖον dedi cum E. probatum Schweighäusero, qui mox καίων ter scripsit, cum Lipsio. 7. τοῦτο] τοῦτο A. τούτων B. E. V. 13. φέρεται — διετίθει sociari miramur: ἐφέρετο Schweigh. 16. **Κεῦθήμων]** Vox haec corrupta est, cuius loco vel **κευθών** scribendum est (a **κεύθια**), vel **κευθμών**, vel, ut paulo post, **κευθμώνων**. Küst. Eadem Photius et Lex. Bachm. p. 277. ubi deest τόπων. 17. **Κεῦθήνες]** **Κευθώνες** B.

1. **Κεῦθμώνων]** **Κευθμώνων** B. Mox τόπων additum cum A. B. E. V. et Photio. Mox ἐνδοτάτω E. 2. **Κεῦθωνύμου]** **Κε- θωνύμου αἰσχός.** αἰσχίον κλέος ἔχοντος Zenob. IV, 72. qui Suida longe copiosior est. 3. ἢ ὄν] ὄν exprunxi cum A. B. E. V. Sed legendum e Zenobio ἢ οὐ. 4. **δυσωνύμων]** **δυσωνύμου** A. B. E. V. 5. **Κεφάλαια.** τὰ χρήματα] Artemidorus I, 18. Καὶ γὰρ τὰ χρήματα κεφάλαια καλεῖται. Ad hunc locum Suidas respexit. Küst. 6. ὁ Ἀπόστολος Παῦλος φησι] Ad Hebr. VIII, 1. Küst. 7. **Κεφάλαιον αἰεὶ τὸ μέγιστον λέγεται]** Haec sunt verba Theophylacti ad modo indicatum locum Epistolae ad Hebraeos: quorum sensus ut clarius pateat, plura hic ex commentatore illo describam. **Κεφάλαιον αἰεὶ τὸ μέγιστον λέγεται.** ὅταν γὰρ τις ἐν ὀλίγῳ τὰ κυριώτερα παραλαβὴν μέλη, ἐν κεφαλαίῳ φησι ποιῆσθαι τὸν λόγον· ὡς περ καὶ ἡ κεφαλὴ μικρὰ οὖσα τὸ κυριώτερον ἐστὶ τοῦ σώματος. φησὶν οὖν καὶ νῦν ὁ Ἀπόστολος, **Κεφάλαιον δὲ ἐπὶ τοῖς λεγομένοις τοιτέστιν, ἵνα εἴπω τὸ μέγιστον καὶ συνεκτικώτερον.** Küst. 8. **Μέγα κεφάλαιον]** Vid. v. Σκοτιαῖος, et Gronov. Mutllat. p. 28. Tourp. MS. Locus Iamblichi, supra propositus sub v. **Κεσματίει.** μετὰ V. Mox διὰ ἀντὶ μικρῶν, quod E. cum edd. vet. servat, om. A. B. V. Ce- terum praeferenda scripturae varietas **λεπτόν**, cui similis interpretatio suffecta in Aristoph. Ran. 696. 9. **Τίτλος διαφέρει κεφ.]** Quattuor Evangelia in **τίτλους** et **κεφάλαια**, i. e. **capitula**, olim divisa fuisse constat. **Τίτλοι** erant sectiones maiores; **κεφάλαια** vero minores: de quibus praeter alios vide Crolum in Observatt. ad Nov. Testam. Küst. Usque ad **Μάρκος** om. V. Vid. Wetstein. Prolegg. p. 70. **Gaisf.** 10. **ξή — Μάρκος τίτλους** om. *V. 11. **κεφάλαια λς'**] Locum hunc Suidae mendo laborare iam ante viri docti recte observarunt. Verum enim esse non potest, Marcum plures habuisse titulos quam capitula, quoniam in reliquis Evangelistis numerus capitulorum longe excedit numerum titulorum. Quare cum Ammonius, qui Evangelia in pericopas et capita divisit, Marco capitula CCXXXV tribuat, numerum hunc Suidae restituendum, et **σλέ** pro **λς'** scribendum esse certum est. Küst. Observatio sine dubio petita ex v. **Τίτλος**, quae membratim per vv. **Μάρκος, Ματθαῖος, Λουκᾶς** et **Ἰωάννης** fusa est. 14. **ἐντετυχηκότων]** **συρτετυχηκότων** E pr. 15. **ὑπὸ]** ἐπὶ Edd. ante Kūsterum, qui Porti dedi emendationem. 17. **παρὰ Αἰσχίην ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος]** P. 88, 8. Steph. Locus non satis accurate relatus.

dum vero ne differat ab eo qui **κεστρεύς** vocatur. **Κέστρος.** Cestrus. Novum fuit hoc inventum belli contra Persen gesti. telum vero istud erat bipalme, cuius tubus aequalis erat prominenti ferro. huic insertum erat hastile, longitudinem habens palmi, crassitiam vero digiti; cuius medio infixae erant tres pinnae lignae admodum breves. funda vero cum duo latera haberet imparia, horum in medio telum illigabatur summa facilitate. cum igitur latera circumagerentur, iis intensis telum manebat. altero tamen latere dimisso, excussum velut glans ex funda emicabat, et valido ictu incidens graviter vulnerabat quos percussisset. **Κεῦθειν.** Occultare. **Κεῦθήμων.** Lustrorum, latibulo- rum. **Κεῦθήνες.** Daemones inferni. **Κεῦθμώνων.**

Locorum subterraneorum, penetrallium. **Κεῦθωνύμου** κλέος. Ceuthonymi fama vel probum. de iis qui maiore laborant infamia quam ut eorum nomen celari queat. vel de nominibus mali ominis. **Κεφάλαια.** Summa pecuniae. **Κε- φάλαιον.** Paulus Apostolus dicit: *Eorum autem quae dicimus haec est summa.* Maximum quodque semper dicitur caput. Et alibi: *Ex minutis nummulis magna summa coacta est.* Titulus differat a capite. Matthaëus enim habet titulos 68. capita vero 345. Marcus titulos 48. capita 236. Lucas titulos 83. capita 348. Et Ioannes titulos 18. capita 232. **Κεφάλαιον.** Quidam cum negligenter legissent orationes a decem oratoribus scriptas, **κεφάλαιον** de re et oratione tantum dici putarunt; ut

φῶντος· Δι' ἔνδειαν μὲν χρημάτων οἱ ξένοι τοῖς Θηβαίοις τὴν ἄκραν οὐ παρέδωσαν· διὰ δὲ ἔννεα τάλαντα ἀργυρίου, πάντων Ἀρχαίων ἐξεληλυθόντων, ἢ πρῶξις οὐ γεγένηται. σὺ δὲ πλουτεῖς, καὶ ταῖς ἡδοναῖς ταῖς σαντοῦ χορηγεῖς, καὶ τὸ κεφάλαιον, τὸ μὲν βασιλικὸν χρυσίον παρὰ τούτῳ. Παρείληπται δὲ καὶ ἐπ' ἀργυρίου τὸ κεφάλαιον· ὡς ὁ Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος· Καὶ τόκον ἤνεγκαν Δημοσθένει τοῦ δωροδοκῆματος δραχμὴν τοῦ μῆνός τῆς μῆνης, ἕως τὸ κεφάλαιον ἀπέδωσαν.

Κεφάλαιον. παραλαμβάνεται ἐπὶ γράμματος καὶ λόγου καὶ ἀργυρίου. οὕτως Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος, καὶ Δημοσθένους ἐν τῷ πρὸς Ἀφρόβον.

Κεφαλαίω. ἀδρῶ. Ἀριστοφάνης·

Ἴνα μὴ κεφαλαίω τὸν κρόταφόν σου δῆματα
θενῶν ὑπ' ὀργῆς, ἐκχέη τὸν Τήλεφον.

ἀντι τοῦ ἀδρῶ. καὶ ἐν Νεφέλαις·

Οὐδ' [ἄν] ἐλέσθαι δειπνοῦν' ἐξῆν κεφάλαιον
τῆς ῥαφανίδος,

οὐδ' [ἄν] ἄνηθον τῶν πρεσβυτέρων ἀρπάζειν.
κεφαλαίον ἐστὶ τὸ πρὸς τὰ φύλλα κανλωδές. οὐκ
ἔτεμνον δὲ κατὰ μῆκος ὡς νῦν, ἀλλὰ κατὰ κύκλον
τὴν ῥαφανίδα.

Κεφαλαίωσον. συντόμισον, συνάγαγε.

Κεφαλή. παρὰ τὸ κεκυφῶσθαι, ἤγουν κεκάμφθαι. καὶ οἱ ἱατροὶ τὸ σκάφιον αὐτὸ καλοῦσι. καὶ
10 Ἴπποκράτης δὲ κύβητον. Μακεδόνες δὲ κέβην, τὸ
β' ἀντι τοῦ φ' λαμβάνοντες, ὡς ἐπὶ Φερενίκης, Βε-
ρενίκης.

Κεφαλήθεν. δῆμος Ἀκαμαντίδος ἢ Κεφαλή.

Κεφαλήν, Κεφαλήνος κλίνεται. Καὶ Κεφαλή-
15 ληνία, κώμα.

Κεφαλίων, ἢ Κεφάλων, Γεργίθιος, ἐήτωρ
καὶ ἱστορικός; γεγινώς ἐπὶ Ἀδριανοῦ. ἔφυγε δὲ τὴν
πατρίδα δι' ἀπέχθειαν δυναστῶν, καὶ ἐβίω ἐν Σι-

1. μὲν οὖν] οὖν om. A. B. V. τοῖς Θηβαίοις om. A. τοῖς om. B. E. V. 3. ἀργυρίου] ἀργύρου V. 4. γεγένηται] γίνηται V.
5. σαντοῦ] ἑαυτοῦ A. B. V. Scripsi σαντοῦ cum libris Aeschinis. 6. τὸ μὲν βασιλικὸν χρυσίον παρὰ τούτῳ] Adde ex Aeschine ad complendam sententiam, ὅς δὲ κίνδυνος παρ' ὑμῖν. Küst. 7. ὁ Αἰσχίνης] ὁ om. A. 8. Κτησιφῶντος] P. 68, 26. Steph. 10. τῆς] τὰς A. E. *V. edd. ante Küster. 11. Κεφάλαια] Κεφάλαιον B. V. Photius: quod postulat litterarum ordo. γράμματος] ἐπιγράμματος Photius. 12. ἐν τῷ om. Med. 13. Δημοσθένους] Ut in p. 815. Ἀριστοφάνης] Ran. 862. 17. θένων] θάινων A. θείνων B. E. Med. θένων V. Scripsi θένων. 18. ἐν Νεφέλαις] V. 981.
1. Οὐδ' ἄν ἐλέσθαι] οὐδ' ἔδεσθαι A. B. E. V. οὐδ' ἔλεσθαι Edd. vett. Item versu seq. ἄν om. A. B. E. V. Edd. vett. Eandem varietatem praebet v. ῥαφανίς: unde videtur posterior glossae pars, cui male convenit cum v. Κεφαλαίω, ascita fuisse. 5. ἔτεμνον] ἔτεμνον dedi cum A. ἔτεμον E. 6. ῥαφανίδα] Addunt MSS. et Edd. ante Küsterum ῥαφανίς ἄνηθον. 7. Pertinet gl. ad Sirac. 35, 8. συντόμισον] συντόμισον probavi cum Photio et Cyrillo: συντόμιως Hesych. Contra Lobeck. Phryn. p. 590. „Etiam hic συντομεῦσαι, quod s. v. Ἀποσχεδιάσαι occurrit, restituendum esse puto." 8. κεκάμφθαι] Sic recte habet Paris. A. [*V.] cuius loco in reliquis MSS. [E.] et in prioribus edit. male legitur κεκάμθαι. Küst. κεκάμθαι A. 9. τὸ σκάφιον] τὸ σκάφιον recepi cum A. τὸ om. B. *V. . . . τὸ E. Schol. Arist. Av. 807. σκάφιον, πύον, καὶ εἶδος κουρᾶς τῆς κεφαλῆς — καὶ ἱατρικὸν ἐπίδεσμον. Displicet tamen αὐτό. 10. ὁ Ἴπποκράτης *V. Pollux II, 141. καὶ κύβητον εἶποις ἄν ὡς Ἴπποκράτης: cf. Galeni Lex. Hippocr. p. 508. κέβην] Scribe κέβην, quod per syncopen factum est ex κεβαλήν, ut testatur Etymologus. Küst. V. Sturz. de D. Maced. p. 31. 13. Κεφαλήθεν. δῆμος Ἀκαμ.] Ueberflora Harpocratio, quem decersit etiam Photius. Adde Schol. Arist. 476. 14. Κεφαλήν] Κεφαλή E m. sec. item mox Κεφαλήδος E. De his quid discernendum sit ostendat vel Eust. in Dionys. 431. Sed videtur Sophocles ap. Philem. p. 155. dixisse, ὡς εἶπε Κεφαλήν. Κεφαλήνια vulg. 16. Κεφαλίον, ἢ Κεφάλων, Γεργίθιος] Male hic Suidam Cephalaeonem, qui sub Adriano vixit, cum Cephalone Gergithio, multo antiquiore, confundere monuit Vossius de Histor. Gr. II, 12. quem vide. Küst. Lege Leon. Allat. de Patr. Homeri c. 1. Küst. in Addend. Reines. Ep. ad Hofm. p. 8. Ios. Scaliger in Gr. Euseb. p. 415. Hemst. Κεφαλίων Phot. Bibl. cod. 68. Athenaeus p. 164. Toup. MS. Suidas, si recesseris a patriae indicio Γεργίθιος, nihil peccavit: nam Cephalaeonis nomen iam e Photio sublatum est. Tenendum vero cum Heynio, Cephalonem sive Cephalionem, Gergithium, Troicorum scriptorem nescio quam antiquum, fuisse diversum ab rerum historicarum auctore compendiario, quas non sine furo dialecti Ionicae novem libris-explicatas Sopater in epitomen redegit. De quo vide diligenter tradentem Lobeck. Aglaoph. II. p. 995 — 97. Γεργίθιος] Γεργίθιος A. V. 18. ἐβίωσαν] ἐβίω scripsi cum E. *V. Photius: ὅτι δὲ διατρίβων ἐν Σικελίᾳ φυγῆς ἕνεκα τὴν ἱστορίαν συνέταξεν ἀποφαινεται.

apud Aeschinem in oratione contra Ctesiphontem: Ob penuriam pecuniae nonne milites conducticii arcem Thebanis non tradiderunt, propter novem autem talenta, cum omnes Arcades exiissent, res confecta non est? Tu vero opibus affluens, et abunde voluptatibus tuis potes suppeditare: et quod rei caput est, aurum quidem regium penes istum, [pericula vero penes vos sunt.] Κεφάλαιον tamen etiam de pecunia dicitur; ut apud eundem Aeschinem in oratione contra Ctesiphontem: Et usuram muneris, quo Demosthenes corrumpi se siverat, persolverunt ei drachmam pro mna singulis mensibus pendentes, donec sortem ei reddiderunt. Κεφαλαία. Haec vox et de scripto et oratione et pecunia dicitur. sic Aeschines in oratione contra Ctesiphontem, et Demosthenes contra Aphobum. Κεφαλαίω. Robusto. Aristophanes: Ne capitali verbo per iram tempora

tua percutiens, Telephum profliget. Et in Nubibus: Neque inter coenandum caput raphani sumere licebat, neque anethum senioribus praeripere. Caput raphani vocatur pars illa caulis, quae foliis proxima est. olim autem raphanum non secabant in longitudinem, ut nunc fit, sed in orbem. Κεφαλαίωσον. In summam redige, collige. Κεφαλή. Dictum est ab verbo κεκυφῶσθαι, quod significat incurvatum esse. medici item vocant, quod vulgo est σκάφιον: et Hippocrates κύβητον. Macedones vero κέβην; β' pro φ posito, ut pro Φερενίκη dicunt Βερενίκη. Κεφαλήθεν. Cephalae pagus est tribus Acamantidis. Κεφαλήν. Declinatur Κεφαλήνος. Et Cephalonia, regio. Κεφαλίον. Cephalio sive Cephalo, Gergethius, rhetor et historicus, qui fuit Hadriani temporibus, et patria propter principum odium relicta vitam egit in Sicilia.

κελία. ἔγραψε παντοδυναμίας ἱστορίας ἐν βιβλίοις 9', αἵτινα ἐπιγράφει Μούσας, Ἰάδι διαλέκτω· Μελέτας τε ἠθορικάς, καὶ ἄλλα τινά.

Κεφαλὶς βιβλίου. ὅπερ τινὲς εἰλημῶ φασιν. Ἐν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπται περὶ ἐμοῦ.

Κεφαλισμός. Κεφαλισμὸν λέγει Ἀριστοτέλης τοὺς τῶν πρώτων ἀριθμῶν μέχρι δεκάδος πολυπλασιασμούς. διὰ γὰρ τῆς περὶ τούτων γυμνασίας καὶ οἱ τῶν ὑστέρων καὶ μειζόνων καὶ ὁμοίων αὐτοῖς πολλαπλασιασμοὶ κατὰ μετάβασιν γνωρίζονται. ἀπὸ γὰρ τοῦ δις δύο, τέσσαρα, γνωρίζεται ὁ δις κ', μ'· καὶ ὁ εἰκοσάκις κ', υ'· καὶ ὁ διακοσιοντάκις εἴκοσι, τετρακισχίλια· καὶ ἑξῆς ὁμοίως.

Κεφαλος, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ καὶ δημαγωγός, ὁσ πρώτος προοίμια καὶ ἐπιλόγους προσέδραξε. γέ-15 γονε δὲ ἐπὶ τῆς ἀναρχίας. Κεφαλος οὗτος ἔσχε θυγατέρα τῆν Οἴην.

Κεφρὴν. ὄνομα κύριον.

Κεχανδότα. χωροῦνται.

Κεχαρηότα. χαίροντα.

Κεχαρισμένε. πεφιλημένε. Ὁ δὲ καὶ μῦλον μέγα ἐφρόνει, κεχαρισμένον τοῦ δώρου τῷ θεῷ γεγενημένον.

Κεχαρισμένως. εἰς χάριν αὐτῷ πάντα ποιεῖν.

Κεχαροῖατο. χαρεῖεν.

Κεχειρωμένοι. ἤττημένοι.

Κέχηνα. ἐν ἴσῳ τῷ προσδέχομαι, ἢ δέομαι.

Κεχηνατε. ἐξαπατᾶσθε, ἐννεοί ἐστε.

Κεχηναίων πόλις. ἢ τῶν Ἀθηναίων. ὡς ληρούντων αὐτῶν. ἀπὸ τοῦ κεχηναῖ ἔλαβε τὸ ὄνομα. ὡς μετέωρα τῶν Ἀθηναίων φρονούντων.

Κέχηγεν ὡςπερ ἐμποδίζων ἰσχάδας. Ἀριστοφάνης. Ἐμποδίζων, ἀντὶ τοῦ μασώμενος. ἢ ἀπὸ τοῦ τὸν σῦκα λαμβάνοντα χύσκειν.

2. ἐπιγράφει | Sic rescripsi pro ἐπιγράφουσι, auctoritate Paris. A. Küst. 3. καὶ ἄλλα πολλά Eudocia p. 268. in reliquis cum Suida consentiens. 4. Κεφαλὶς βιβλίου. ὅπερ τινὲς εἰλημῶ φασιν.] Theodoretus in Psalm. XXXIX, 7. p. 550. Τὴν κεφαλὶδα εἰλημῶ εἰρήκασιν Ἀκύλας τε καὶ Σύμμαχος. οὕτω δὲ τὰς θείας γραφὰς μέχρι καὶ τήμερον Ἰουδαῖοι κατασκευάζειν εἰώθασιν. Huc Suidas respexit. Küst. 1. Drusius Fragm. Vett. Int. Gr. Genes. 1, 1. Hemst. 6. Κεφαλισμούς] Ex Alexand. Aphrodis. in Topica p. 279. Gaisf. 8. περὶ] παρὰ E pr. qui mox ἢ pro οἱ. 11. ὁ δις] καὶ δις A. 12. διακοσιάκις] διακοσιοντάκις A. *V. Alexand. vox lexicographis ignota. διακοσιαντάκις E. Med. 13. τὰ ἑξῆς] τὰ om. A. B. *V. Med., videtur Küst. inferuisse. καὶ — ὁμοίως om. E. 14. Κεφαλος, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ.] De hoc vide Tzetzem Chil. V, 34. Küst. Addit Gaisf. Rubnk. Hist. Crit. Orat. Gr. p. XLI. Consentit Eudocia p. 269. 15. συντέθεικε] προσέδραξε A. B. E. V. προσέθεικε *V. Legendum opinor προσέδραξε. γέγονε δὲ ἐπὶ τῆς ἀναρχίας οἱ. Küst. Hulus scripturam inde Spengelius συναγ. τεχν. p. 105. refutabat, quod dudum ante triginta viros Antiphon prodidisset tum Prooemia tum Epilogos. Verum etsi credideris, a scriptore haud imprudenti talem notationem, γέγονε πρὸ τῆς ἀναρχίας οἱ, proficisci potuisse, cum anarchia fere octoginta annorum intervallo distet ab Olymp. LXXV. illud tamen prorsus fidem excedit, ipsis Atticae demagogiae primordiis hominem extitisse faciundum, qui componendis prooemiis et epilogis operam navaret. Immo debet sola anarchiae memoria huc valere, ut Cephalum agnoscamus, oratorem a Demosthene celebratum, Thrasymbuli Lysiaeque socium, quem de morum integritate toties Rhetores Graeci iusserunt in certamen cum Aristophonte descendere. Nihil igitur reliquum est quam ut Cephalum quempiam aetate paulo vetustiore sumamus, cui laus inventi rhetorici tribuatur. Hunc interdum a comicis poetis suspicere fuisse significatum: velut si Porconum et Elmsleium probamus, ab Aristoph. Acharn. 299. et Plat. ap. Plutarch. Praec. pol. p. 801. B. Sed ambiguum est quod Athenaeus tradit XIII. p. 592. C. ἡτιητο δὲ καὶ ὁ Ἀσπίας Λαγίδος τῆς ἑταίρας, ἧς ἔγραψεν ἐγκώμιον Κεφαλος ὁ ῥήτωρ: ubi cum Cephalo consociavit Alcideamantem. Ceterum οἱ (οἱ Ὀλυμπιάδος Eudocia) subortum opinor a compendio vocis οἱ, quae referretur ad novissima, Ὅτι Κεφαλος... Οἴην. 16. Κεφαλος δὲ] δὲ om. A. E. V. 17. τὴν Οἴην] Male hic ponuntur: nam ad Cephalum pertinent illum vetustiore Procridis maritum: vid. in Οἴηθεν et Harpocrat. Hemst. Fefellit etiam Ruhnkenium ista narratio, quam lectores videntur ab v. Οἴηθεν petisse.
1. Κεφρὴν] Est nomen tyranni Aegyptii, cuius meminit Synesius Epist. LVIII. p. 201. Küst. 2. Κεχανδότα] Il. ἠ'. 268. 3. Κεχαρηότα] Il. ἦ. 312. 4. Glossa Homericā: velut Il. ε'. 243. 7. Κεχαρισμένως] Κεχαρισμένως A. V. et Photius. Κεχαρισμένα Lex. Seg. Κεχαρισμένης B. αὐτῶν] αὐτῶ A. ποιῶν] Dedi ποιῶν cum V. Photio et Lex. Seg. Adde Phryn. Segu. p. 44. Κεχαρισμένως θύειν. τὸ μετὰ χάριτος τιρος καὶ εὐφροσύνης. 8. Κεχαροῖατο] Il. ε'. 256. χαροῖεν] χαροῖεν A. et Schol. Hom. χαροῖεν Hesychius. 9. Subiicit Hesychius κεκατημένοι. 10. Κέχηνα. ἐν ἴσῳ τὸ προσδέχομαι ἢ δέομαι.] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 30. Küst. τὸ προσδέχομαι ἢ δέομαι] τῷ προσδέομαι ἢ δέομαι A. τῷ etiam Schol. 11. Κεχηνατε] Ex Schol. Aristoph. Ach. 133. Abresch. ἐξαπατᾶθε] Hanc lectionem ex Paris. A. revocavi, cuius loco in ceteris MSS. Paris. [sic B. E.] et edit. praecedentibus minus recte legitur ἐξαπατᾶθε. Küst. ἐξαπατᾶθε V. qui mox ἐνεοί. 12. Κεχηναίων πόλις. ἢ τῶν Ἀθην. ὡς ληρ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 1260. Küst. 13. ἔλαβε] ἔλαβον B. E. 15. Ἀριστοφάνης] Equ. 752. ubi vide Scholiastam. Küst. 16. μασώμενος] μασώμενος A. V. 17. τὰ σῦκα] τὰ om. A. B. *V. τὸν τὰ om. Schol. τὸ νόημα καταλαμβάνοντα E.

scripsit variarum historiarum libros IX. quos Musas inscribit, dialecto Ionica. Item declamationes rhetoricas; et alia. Κεφαλὶς βιβλίου. Sic quidam volumen libri vocant. In volumine libri de me scriptum est. Κεφαλισμός. Aristoteles κεφαλισμὸν vocat primorum numerorum usque ad decem multiplicationes, qui enim in iis exercitatus sunt, etiam sequentium et maiorum et iis similium numerorum multiplicationes per gradus cognoscunt. nam ex bis binis, quae faciunt quattuor, cognoscitur bis vicena facere XL; et vicies vicena CD; et ducenties vicena quattuor millia; et sic deinceps in reliquis. Κεφαλος. Cephalus, Atheniensis, orator demagogus; qui primus prooemia et epilogos composuit. vixit temporibus anarchiae. idem

habuit filiam Oeam. Κεφρὴν. Nomen proprium. Κεχανδότα. Capientem. Κεχαρηότα. Gaudentem. Κεχαρισμένε. Dilecte. Ille vero maiores animo spiritus concipiebat, quod donum illud deo gratum fuisset. Κεχαρισμένως. Quicquid in alicuius gratiam sit. Κεχαροῖατο. Laetentur. Κεχειρωμένοι. Victi. Κέχηνα. Id quod est expecto, vel indigeo. Κεχηνατε. Decipimini, stupetis. Κεχηναίων. Hiantium urbs, id est, Atheniensium; sic dicta ab hiano: quasi qui nugis inhiarent, ut sublimes vanasque spes animis conciperent. Κέχηγεν ὡςπ. Hiat tanquam ficus aperto ore excipiens. Aristophanes. ubi ἐμποδίζων est mandens. vel hoc dictum, quod qui ficus capiunt, ore hiant.

Κεχήνη. ἡ συναίρεσις τοῦ κεχήνη Ἀττικῆ. τὸ γὰρ εἶ και αἶ εἰς ἡ συναίρουσι· και ἐστι συναλοιφὴ ἀπὸ τοῦ κεχίνα. οἱ δὲ σφόδρα προσέχοντες τινι κε κεχίνασι. δὴνα'ται δὲ εἶναι κατὰ μεταφορὰν τῶν θρησίων τῶν ἐπι νεοστῶν, τὴν τροφὴν προσδεχομένων και κεχηνότων. οἷον οὖν τροφὴ μοι ἦν τὸ ἀκοῦσαι τι τῶν Ἀσχύλου.

Κεχηνότες. χαίνως ὀρωντες.

Κεχηνότες. μωροί. μὴ περιπέτεσθε, ὡ μωροὶ κεχηνότες. Τὸ γὰρ κεχηνέαι ἐπὶ τῶν ἀνοήτων παραλυμβάνεται. Ἀριστοφάνης·

Μὴ περιπέτεσθε πανταχῆ κεχηνότες.

Κεχολώσεται. ὀργισθήσεται.

Κεχωσμένος.

Κέχηρημαι. ὀστικῆ.

Κεχηρησμοφθήμενων. μεμαντευμένων.

Κεῖθεν. και κεῖθι, ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ. και κείσε, εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον.

Κεῖμαι.

Κεῖμένους. κολαζομένους. Ἀριστοφάνης Βα- τράχοις·

Ἐν δὲ τούτῳ κειμένους.

Κειμήλια. κτήματα, ἢ ἀποκείμενα χρήματα.

Κεῖος ἀνήρ. ἀπὸ τῆς Κέω πόλιτος. Και Κίος δέ, παραθαλάσσιος τόπος. Και Κιότης, ὁ πολίτης.

Κεῖο. εὐκτικῶς. κείω δὲ τὸ κοιμῶμαι.

Κεῖρει. ἐσθίει, κατασθίει.

Κεῖρια. εἶδος ζώνης ἐκ σχοινίων, παροικίος ἱμάντι, ἢ δεσμοῦσι τὰς κλίνας. Ἀριστοφάνης Ὀρ-

οῦδ' ἂν χαμῆνη πᾶν γε κειρίαν ᾗ ἔχων.

κειρίαν δὲ τὸ σχοινίον.

Κεῖρια. ἢ σπαργάνωσις·

Κεῖριάθης. Ἴπποδοωντίδος.

15 Κειτούκειτος. Οἰλλιανός, εἰς τῶν δευτεροσοφιστῶν. ἐκλήθη δὲ οὕτως διὰ τὸ συνεχῶς προβάλλειν, εἰ κείται ὄρα ἐπὶ τοῦ τῆς ἡμέρας μορίου· και εἰ ὁ μέθυσος ἐπὶ ἀνδρός· και εἰ μήτρα ἐπὶ τοῦ ἐδωδίου βρώματος· σύαγρος τε εἰ κείται ἐπὶ τοῦ σούος. και νόμον εἶχεν ἴδιον, μηδενὸς ἀποτρῶγειν, πρὶν εἰπεῖν, κείται ἢ οὐ κείται.

1. Κεχήνη. ἡ συναίρεσις] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 10. Küst. 2. συναλοφὴ V. Haec breviter Photius. 3. οἱ] οἱ δὲ A. B. E. V. Schol. 5. τῶν τῆν] τῶν om. A. B. E. V. et Schol. 8. V. Aristoph. Ran. 1000. 11. Ἀριστοφάνης] Av. 166. Eadem agnoscit Schol. praeter illepidam paraphrasin μὴ . . . κεχηνότες: quam Iunius induxerat, probante Gronov. Rec. mutil. p. 28. Ac novissima quidem vox erat tollenda. 12. πανταχῆ] ταχύ E. 13. Κεχολώσεται] II. α. 139. 14. 15. Om. vulg. 17. και ante κείσε om. *V. 19. Om. vulg. 20. Κεῖμένους. κατακειμένους ἢ] Delevit κατακειμένους ἢ Gaisf. om A. B. E. V. κολαζομένους] Si vocem κειμένους per se spectes, falsum est, eam idem significare posse quod κολαζομένους. At in loco illo Aristophanis, ad quem nota haec Suidae referenda est, vox ista a consequenti eam significationem habet, quoniam Comicus ibi loquitur de hominibus impiis, quos post mortem apud inferos in coeno iacere in coeno iacere dicit. Vide ipsum Aristophanem Ran. 146. Küst.
2. Glossa Homerica. Κειμήλια. ἀπόθετα χρήματα Apollon. Lex. p. 390. Etym. M. et Hesychius, etiam post v. Κίμψαντες. χρήματα om. E. agnoscit Photius. Cf. Herod. Epimer. p. 66. 3. Κίος *V. πολίτης. ἀπὸ τῆς Κέω] ἀπὸ τῆς Κέω πολίτης A. B. V. Sed legendum Κεῖος ἀνήρ, ὁ ἀπὸ τῆς Κέω cum Herod. l. l. Et ὁ quidem praestat Schol. Plat. p. 466. Deest gl. E. Mox και delendum ante Κίος. 4. Κιότης] Κιότης V. ὁ ἀπὸ τούτου] ὁ πολίτης A. V. 6. γὰρ] δὲ A. E. V. 7. κοπτε, ἐσθίει] κόπτε om. A. B. E. V. Photius. Cf. Hesychius. Sed agnoscunt Schol. II. λ. 560. et Herod. Epimer. p. 66. cf. Zon. pp. 1189. 1196. 8. Κεῖρια. εἶδος] Ex Schol. Aristoph. Av. 817. Küst. Plutarch. Alcib. p. 198. ὅπως μαλακώτερον καθέουσι, κειρίαις ἀλλὰ μὴ σανίσι τῶν στρωμάτων ἐπιβαλλομένων. Tourp. MS. 11. χαμῆνη] Apud Aristophanem loco laudato hodie legitur χαμῆνη. Sed scribendum potius existimo χαμῆνης, et referatur ad vocem κειρίαν, et constructio sit, κειρίαν χαμῆνης, i. e. vinculum vel funem lecti vilioris et humilioris. Alludit enim Comicus ad vocem σπάρτον, quasi dixisset: adeo invisus mihi est Sparta, ut ne spartem quidem habeam funem, quo vel vilissimum lectum vinciam. Hoc significare vult Didymus apud Scholiastam, cum ait, οὐδὲ σπάρτον ἔχων, ᾧ χρησαίμην. Sic enim ibi scribendum est pro οὐδ' ἄσπαρτον. Küst. Scripsi χαμῆνη cum v. Χαμῆνης: scil. Σπάρτην ἂν θείμην. 12. Neglexit vulg., nec frustra. 13. Κεῖρια] Κεῖριας Pricaeus in Ev. Luc. II, 7. quod ascripserat etiam Gronovius. 14. Κεῖριάθης. Ἴπποδ.] Ex Harpocrate supplenda haec, Κεῖριάθης δῆμος τῆς ante Ἴπποδοωντίδος. Photius Κεῖριάθης. δῆμος Ἴπποδοωντίδος. 15. Κειτούκειτος. Οἰλλιανός, εἰς τῶν Δειπνο- Haec descripta sunt ex praefatione, quam anonymus quidam Athenaeo praefixit. Küst. Incondita narratio, quam lectores etiam sub v. Δειπνοσοφιστῆται repetierunt. 18. ἡ μήτρα] εἰ μ. A. B. V.

Κεχήνη. Verbum hoc Attice contractum est. Attici enim εἶ et αἶ in η contrahunt: estque synaloephe ex κεχήνεα. Qui autem vehementer in rem intenti sunt, hiare solent. potest etiam translatio ducta esse a pullis avium, qui hiant ore cibum expectant. quasi dicatur: cibi instar mihi erat, versus aliquot Aeschyli audire. Κεχηνότες. Ignave spectantes. Κεχηνότες. Stulti. Aristophanes: Ne ubique circumvolitate, stultorum instar hiantes. fatui enim hiare dicuntur. Κεχολώσεται. Irascetur. Κεχωσμένος. Κέχηρημαι. Aptum dativo. Κεχηρησμοφθήμενων. Ab oraculo praedictorum. Κεῖθεν. Illinc. Et Κεῖθι, illic. Et Κείσε, illuc. Κεῖμαι. Κεῖμένους. Qui puniuntur. Aristophanes Rantis: In hoc autem iacentes. Κειμήλια. Res pretiosae, vel opes recon-

ditae. Κεῖος. Cens, civis urbis Cei. Cius vero urbs maritima, cuius civis dicitur Ciotes. Κεῖο. Est optativi modi. nam κείω est dormio. Κεῖρει. Edit, comedit. Κεῖρια. Genus zonae ex iunco confectum, loro simile; qua lectos vincunt. Aristophanes Avibus: Immo vero ne grabatulo quidem, si modo lorum adsit. Funis autem est κειρίον. Κεῖρια. Involutio per fascias. Κεῖριάθης. E pago tribus Hippothontidis. Κειτούκειτος. Ulpianus, unus Dipsosophistarum: sic vocatus, quod aesi-dus quaereret, an hora ponatur (i. e. κείται) pro parte diei, item an μέθυσος dicatur de viro ebrio, an μήτρα de edulio, σύαγρος de apro. Idem de nullo cibo edere solebat, nisi prius dixisset, κείται ἢ οὐ κείται, extare vel non extare.

Κηδάρ. δευτερος του Ἰσμαήλ υἱός. οἱ δὲ του-
του ἀπόγονοι μέχρι τήμερον οὐ πόρρω τῆς Βαβυ-
λώνος ἐσκήνωνται.

Κηδεα. κακά.

Κηδεμονία. πρόνοια. Καὶ Κηδεμών, φρον-
τιστής, ἐπιμελητής, προνοητής.

Κηδεός. ὁ νεκρός.

Κηδεστής. ὁ κατ' ἐπιγαμβρίαν οἰκείος ἢ πεν-
θερός. οὐ μόνον δὲ ὁ διδοὺς ἀλλὰ καὶ ὁ λαμβάνων.

Οὐ χρῆν σε κρύπτειν ὄντα κηδεστήν ἐμὸν.

Κηδεταί. γενικῆ. φροντίζει, βοηθεῖ, ἐπιμε-
λεῖται.

Κηδεύειν. φροντίζειν, ἢ θάπτειν. Αἰλιανός·
Καὶ ἄλλως αὐτοῦ παλλακίδι ἐπιμανεῖς, ὡς ἤδη θε-
ραπαίνῃ, τὸν ἄθλιον ἐν νεκροῖς ἠρίθμουν. καὶ οἷγε
κηδόμενοι τοῦ ἀνδρός ὠδύροντό τε αὐτὸν καὶ θεοῦς
ἐκάλουν συμμάχους, καὶ πρὸ πάντων Σάραπιν.

Κηδεῖα. ταφή, ἐκφορά.

Κηδεῖν. κακοῦν, λυπεῖν.

Κηδεῖους. οἰκείους, προσφιλεῖς.

Κηδήσαντες. θεραπεύσαντες, ἢ λυπήσαντες.

Κηδομαί σου. φροντίζω. Κηδω δὲ σέ, λυπῶ.

Κηδος. ἢ συναλλαγὴ τοῦ γάμου ἢ τοῦ πέν-
θους· καὶ ἡ λύπη, ὅτι καίεσθαι ποιεῖ. Ἐς κηδος
γὰρ ἀλλήλοις ξυνηλθέτην εὐθύς. Καὶ αἰθίς· Τις-
σαφέρνης δὲ κηδεύσας Ἀρταξέρξη, καὶ τὴν σατρα-
πείαν λαβὼν τὴν ἐπὶ θαλάσση.

Κηδωλός. ὁ φροντίζων καὶ κηδόμενος ὄλιων.

Κηδωνίδης, Κηδωνίδου. οὗτος τεθρυλημένος

10 ἦν ἐπὶ παιδεραστία ἀνυπερβλήτω, ὡς Ἀδοκλείδης
καὶ Θέρσανδρος.

Κῆεν. ἔκαιεν.

Κηκίς. ὁ λοιδορός. Καὶ Κηκασμός.

Κηκείδης, διθυράμβων ποιητὴς πᾶν ἄρ-
15 χαῖος. μένηται αὐτοῦ Κρατῖνος ἐν Πανοπταῖς, καὶ
Ἀριστοφάνης·

Ἀρχαῖά γε καὶ Λιπολιώδη καὶ τεττίγων ἀνά-
ρεστα

καὶ Κηκείδου.

20 Κηκίς. δξύτης· ἢ κηκίς, βαμματικὸν στόμμα·

1. Κηδάρ] Ex Theodoret in Ps. CXIX, 5. Cf. Zon. p. 1202. 2. σήμερον] τήμερον E. V. Theodoret. 3. ἐσκήνηται] ἐσκή-
νωται B. V. Theodoret. Statim Gaisf. deletit καὶ Κηδάρ, τις τόπος ἀφεγγής, cum A. B. E. V. 6. καὶ προνοητής] καὶ om. A.
B. *V. et Photius, qui nescit ἐπιμελητής. 7. Pertinet ad Il. ψ. 160. 9. οὐ μόνον] Ex Schol. Aristoph. Thesm. 74. ubi pro
τὸ σημείον Gaisf. legi iubet σημείωσαι vel σημειώτεον. διδοὺς] ἐκδιδούς Schol. Cf. Zon. p. 1203. 10. Versus Aristoph.
Thesmoph. 74. (80.) χρῆν *V. cum libris Aristoph. Reliqui χρῆ. 11. Κηδεταί] Il. β. 27. et al. Zon. p. 1206. Κηδεταί.
φροντίζει. Ignorat γενικῆ Photius. 14. τῆ αὐτοῦ] τῆ Küst. clam interpolavit. Fragmenti superior pars vehementer est affli-
cta, nec potuit locus ut nunc se habet glossae Κηδεύειν subici. Equidem sententiam fere talem optabam: Καὶ δειλαῖος ἔκειτο
αὐτοῦ τῆ παλλακίδι (ἐπι-) περιπλακείς. ὡς δὲ εἶδον οἱ θεραπειήρης, τὸν ἄθλιον κίλ. 16. αὐτὸν] αὐτῷ E. 19. Κηδεῖν] Il. φ. 369. καλοῦν *V. 20. Κηδεῖους] Il. τ. 294.
2. Κηδομαί σου] V. Aristoph. Equ. 1347. φροντίζω σου] σου om. A. V. λυπῶ] Med. compendium vocis ἦγον εἶνε ἦτοι
praemisit, Ald. ἦως 3. Κηδος] Vid. Schol. Platon. p. 421. Principium habet Zon. p. 1205. 4. Ἐς κηδος γὰρ ἀλλήλοις
συνηλθ.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium Histor. Arc. c. 4. Küst. 5. συνηλθέτην] ξυνηλθέτην A. E. V. Καὶ αἰ-
θίς.] Exemplum male collocatum. Τιςσαφέρνης] Τιςσαφέρνης A. Gaisf. conferrī inasit Diodor. XIV, 26. et ibi Wesselingium.
6. Ἀρταξέρξη E. 8. Κηδωλός] Κηδολός E. Tum vulgarem ordinem κηδόμενος καὶ φροντίζων mutavi cum A. *V.
9. Κηδωνίδης — ὡς Ἀδοκλείδης καὶ Θέρσανδρος] Aeschines in Orat. contra Timarchum p. 8. Ἐὰν δ' ὅμας ἀναμνήσας ἐπι-
δείξω ὑπερβαίνων τοῦδε τοῦ ἀγρίου ἀνδρας, Κηδωνίδην καὶ Ἀδοκλείδην καὶ Θέρσανδρον. Ad hunc locum Suidas respexit.
Vide etiam Harpocratonem. Küst. τιθρυλλημένους] τιθρυλλημένους recte Photius et Parisinus Harpocr. 11. Θέρσανδος V.
12. Pertinere videtur ad Il. α. 462. ἔκαιεν Zon. p. 1206. 13. Κηκίς Nicand. Alex. 185. Κηκασμός Lycophr. 692. Τουρ.
MS. Delevit statim Gaisf. ἢ λοιδορία cum A. B. V. quae Herod. Epimer. p. 65. est explicatio. Vide potissimum Etym. M. p. 510.
14. Κηκείδης] Scribe Κηκείδης. In loco enim illo Aristoph. quem Suidas hic adducit, Κηκείδου est a recto Κηκείδης. Küst.
Κηκείδης Gaisf. cum A. B. V. Probavi cum E. Κηκείδης. Κηκείδης Photius. Tum θυράμβων B. E. 16. Ἀριστοφάνης] Nub. 984.
17. γε om. A. V. Mox lege Λιπολιώδη. 19. Κηκείδου] κηκείδου A. et Gaisf. κηκείδου B. V. Κηκείδου *V. Statim deletit
Gaisf. καὶ Βουφονίων cum A. B. V. 20. βαμματικὸν] βάμμα τι καὶ Harpocratio et Photius. „Et sic fere Etymol. p. 510, 53.
Nam MS. Dorvill. βάμμα τι καὶ σύστημα τι. Ibi servandum κινῶν patebit legenti Demosth. c. Aphob. p. 816.” Gaisf. στόμα-
μα] τόμμα V.

Κηδάρ. Cedar, secundus Ismaelis filius: culus posterior ad hunc
usque diem non procul Babylone habitant. Κηδεα. Mala.
Κηδεμονία. Providentia. Et Κηδεμών, qui rei curam gerit
eisque prospicit. Κηδεός. Mortuus. Κηδεστής. Affinis,
vel socer. item qui filiam accipit. Non oportuit te rem celare,
cum sis gener meus. Κηδεταί. Genitivo languit: curat,
opitalatur, prospicit. Κηδεύειν. Curare, vel sepellire. Ae-
lianus: Ac misere iacebat concubinam amplexus; quem sacer-
dotes repertum inter mortuos infelicem numerabant. qui
autem curam corporis gerebant, eum et desebant et deorum,
imprimis Serapidis, opem implorabant. Κηδεῖα. Se-
pultura, fanus. Κηδεῖν. Malo afficere, vexare. Κη-

δεῖους. Necessarios, dilectos. Κηδήσαντες. Qui cura-
runt, vel qui laeserunt. Κηδομαί σου. Tui curam gero.
Ned κηδω, laedo te. Κηδος. Affinitas, vel luctus, vel dolor.
dictum, quod nos quodammodo urit. Statim enim affinitas in-
ter eos contracta est. Et alibi: Τιςσαφέρνης autem, ducta
Artaxerxis filia, satrapiam maritimanam adeptus est. Κη-
δωλός. Qui universorum curam gerit. Κηδωνίδης. Hic
famosissimus erat paedico, ut Autocleides et Thersander. Κῆεν.
Cremabat. Κηκίς. Maledicous, Et Κηκασμός. Κηκείδης.
Cecides, poeta dithyrambicus valde antiquus, eius meminere
Cratinus Panoptis, et Aristophanes: Antiqua narras et Dipoi-
tis consona et plena cicadis Cecideque et Buphoniais. Κηκίς.

- ἡ καρπὸς τῆς δρυὸς ἐπιτήδειος εἰς βαφῆν. καὶ οὐ-
δετέρως κηκίδιον.
Κῆλα. βέλη. ὅτε δὲ σημεῖα.
Κηλέφ. κανστικῶ πυρί.
Κηλέστης. ὁ ἀπατεῶν.
Κηληθμός. ἀπάτη. ἀπὸ τοῦ χαλῶ χαληθμός,
καὶ τροπῆ κηληθμός. καὶ κήλημα ὁμοίως.
Κήλησις. παιδῶ μετὰ τέρψεως ἢ διὰ λόγων
ἡδονῆ κατακηλοῦσα· καὶ ἡσυχία σὺν ἡδονῆ. ἀπὸ
τοῦ χαλῶ.
Κηλητήρια ἔσματα. Θελκτικὰ μέλη. Γρά-
ψαντας εἰς τοὺς ἰβ' θεοὺς χρῆναι ταῦτα ἄδισθαι,
οἷονεὶ τῶν παρόντων κακῶν κηλητήρια.
Κηλήτης.
Κηλῖδα.
308 Κηλιδωτόν. ἐρδυντωμένον.
Κηκίς, κηκίδος. ῥύπος, μῶμος, χροῶμα, μορ-
φή, ἔλκος, οὐλή. Ὡςπερ οὖν τὰ ἐκ τῶν Τιτανικῶν
σπερμάτων φύντα τῶ βίῳ τῶν ἀνθρώπων κηκίδα
προσετέριψατο.
Κῆλον. τὸ ξύλινον βέλος.
Κηλώνειον. τὸ γεράνιον.
5 Κηλούμενος. τερπόμενος, φλεγόμενος, οἶον
αἰλοῖς καὶ ἡδυφωνίαις. κηλῶ γὰρ τὸ ὑπ' αὐλῶν
ἡδομαι.
Κηλῶ. βλάπτω, ἀπατῶ.
Κήλων. ὁ θερμὸς εἰς συνουσίαν.
10 Κηλώνιον. ὁ ἵππος.
Κημόν καταμηλῶν. Ἀριστοφάνης.
Ἔπειτ' ἀναγ-
κάω πάλιν ἐξεμῖν,
ἄτ' ἂν κεκλόφωσί μου.
15 Καταμηλοῦν λέγουσι τὸ τὴν μήλην καθίσθαι ὑπὸ
τοῦ λατροῦ εἰς τὸν λαιμόν· ὡς ποιοῦσιν οἱ ἐμοῦν-
τες. τὸ δὲ ὄλον βούλεται ὅτι καταψηφιζόμενος ἀθ-
τῶν καὶ καταδικάζων ἀναγκάζω ἐμῖν τὰς κλοπίας.

1. καρπὸς] ὁπός Photius. Μοκ τις δρυὸς Harp. 2. κηκίδιον] κίδιον V. κυκίδιον E. Hinc emergit verisimilis emendatio κίκα:
v. Plat. Tim. p. 60. Sed κηκίδιον, τὸ τοῦ μέλανος Zon. p. 1205. ac disertè κικίδιον Etym. Gud. p. 322, 6. 3. Hanc glossam et,
si credimus, Κηκίς post Κηλιδωτόν posuit *V. Κῆλα] II. ἄ. 53. Sic Etym. M. p. 510. Mox glossam Κηκίς, ἀλώπηξ, om.
A. B. V. 4. Κηλέφ] Sic in MSS. Paris. [et *V.] recte legitur pro κηλαίφ, quod priores editt. habent. Kúst. II. 3. 217.
Debebat esse Κηλέφ πυρί. Vide tamen v. Ἀνδρομέειο. 5. Zon. p. 1202. 6. χαληθμός] κηληθμός E. V. 7. τροπῆ τοῦ χ
εἰς ἄ καὶ τοῦ ἄ εἰς ἦ] τροπῆ A. V. κήλημα: v. Ibycus in Schol. Plat. p. 329. et Eurip. Tro. 893. 8. ἢ διὰ λόγων ἡδονῆ κατακῆ.]
Eodem modo describitur κήλησις apud Laertium in Zenone segm. 114. Κήλησις μὲν ἐστὶν ἡδονῆ δι' ὧτων κατακῆλοσα. Hinc Sul-
dam respexisse puto. Kúst. Legendum certe καὶ διὰ λ. Sed parum aptus verbi κατακῆλεῖν usus, ubi κήλησις erat explican-
dum. Librorum autem scripturis inter se collatis satis apparet scribendum fuisse κατακαλῶσα. Eam vocem usurpavit etiam
Schol. Thucyd. I, 94. 9. κατακῆλοσα] κατακῆλοσα E. κατακῆλοσα B. κατακῆλοσα V. ἡσυχία σὺν ἡδονῆ] Explicatio Etym.
M. p. 510. et Schol. in Od. l. 334. v. 2. 11. Γράψαντας ἑαυτοῦς] Ita puto legendum, γράψαντας εἰς τοὺς ἰβ' θεοὺς χρῆναι
ταῦτα ἄδισθαι οἷονεὶ τῶν παρόντων κακῶν κηλητήρια. Cod. Ald. ad istam coniecturam nos deduxit, quamvis vox Κηλητήρια sit
ab illa κακῶν separata, ut novum principium. Bas. cod. hoc omisit. Portus. Qui quam divinavit rationem, eam V. auctore
comprobavi. 14. Κηλήτης] Hesych. Ἐχεκῆλην, κηλήτην. Ubi vid. Kúst. Procop. Arc. Hist. p. 78. μεγάλην κήλην ἔχεις —
ex Comico aliquo. Toup. MS. Synesii Ep. IV. p. 162. B. Hemst. V. Dio Cass. 73, 2. et Herodianus Epim. p. 181. Interpretatio-
nem ὁ κεχλασμένος τὰ ἐντὸς omisit cum B. V. Adde Zon. p. 1204. 15. Κηκίδα] Κηκίδα A. Tum delevit Gaisf. ἔσπον cum
A. B. V. 17. κηκίδος nescit Photius. χροῶμα om. Photius et Lex. Bachm. p. 277. μορφή] μομφή idem Lex. 18. Ὡς-
περ] Aelianum nomine praefixo plura leguntur in Τιτανῶδες. Hemst. Om. E. Locus cum ex v. Τιτανῶδες facillime posset re-
sarciri, tum v. Προσετέριψατο debuit etiam persuadere, ut scripturam editam προσετέριψατο desereremus.
4. Κηλώνειον] Κηλώνιον V. Κηλώνιον B. et Moachop. n. σχ. p. 57. Vid. Wesseling. in Herod. I, 193. Mox γεράνιον V.
5. φλεγόμενος] φλεγόμενος A. B. E. V. Photius et Lex. Bachm. 6. κηλούμαι] κηλῶ A. B. E. V. Med. Mox αὐλῶν A. B. V. Edd.
αὐλῶν. Quamvis incertus consilii, vulgarem tamen scripturam utrobique deserui. Nimrum latitare videtur notatio quae-
dam recondit vel glossematici generis, cuius vestigia monstrat Suid. v. Χαλμα sive Etym. M. p. 805. Ignorat ista Photius.
9. Κήλων] Cratinus Hephaest. c. 10. Etymolog. v. Βαβύκιης. Vid. Dorvillii not. in Hephaestionem. Gaisf. V. Wessel. in
Herod. I, 192. 10. ἵππος ἐπιβατόριος] ὁ ἵππος A. B. E. V. ἵππος *V. Itaque certissimum videtur orationem sic esse reſin-
gendam: Κήλων. ὁ θερμὸς εἰς συνουσίαν ἵππος. Κηλώνιον. Ceterum v. Zon. p. 1205. 11. Ἀριστοφάνης] Equ. 1147.
ubi seqq. habet Schol. 14. Sub finem omisimus quae Kúst. videtur interpolasse, κημόν καταμηλῶν cum A. B. E. V. Med. Hic
vero defectus verborum maxime necessariorum cum aliquam fraudem arguere possit, tum observatio in verbo καταμηλοῦσα
(quod prior glossa Καταμηλοῦσαι illidem fere nominibus exposuerat) prorsus occupata vincit articulum ab Aristophanis lectoribus
esse subiectum. 15. δὲ ante λέγουσι om. A. E. V. Mox μύλην E. 17. τὸ ὄλον οὖν βούλεται Schol. Cui hinc reddendum
καταδικάζων.

Acumen. vel pigmentum astringens. item fructus quercus ad tin-
cturam aptus. et genere neutro κηκίδιον. Κῆλα. Tela. interdum
etiam signa. Κηλέφ πυρί. Igne grassanti. Κηλέ-
στης. Deceptor. Κηληθμός. Fallacia. Ab χαλῶ fit χαλη-
θμός, et mutationibus litterarum κηληθμός. Et κήλημα similiter.
Κήλησις. Vis blanda persuasionis, voluptas animum verbis de-
mulcens, et quies grata. ab χαλῶ. Κηλητήρια ἔσματα.
Carminum lenicinia. Cum in honorem duodecim deorum car-
mina fecissent, ea cani iussit praesentium malorum delenti-
menta. Κηλητής. Κηλῖδα. Κηλιδωτόν. Sordidum.

Κηκίς. Sordes, probum, color, forma, ulcus, cicatrix. Tanquam
genera Titanum orti, vitae hominum opprobrium aspersit.
Κῆλον. Telum ligneum. Κηλώνειον. Tolleno. Κηλοῦ-
μενος. Qui delectatur, qui tibi et suavi cantu delentur. κηλῶ
enim significat ad tibiam exultare. Κηλῶ. Laedo, fallo.
Κήλων. Equus in venerem praeceps. Κηλώνιον. Κη-
μόν καταμηλῶν. Aristophanes: Deinde eos rursus evomere
cogo, quaecumque mihi surripuerint. Καταμηλοῦν est specillum
in guttur immittere, quod facere solent ii qui vomunt. unde sensus
efficitur: suffragio meo damuatos rursus furta eos evomere cogo.

Κημός. εἶδος χαλινοῦ ἢ φριμός.
 Κέντρα διωξικέλευθα φιλορῥώθωνα τε κημόν.
 Κημός. πλέγμα κωνοειδές, δι' οὗ καθιᾶσιν οἱ
 δικασταὶ τὴν ψῆφον εἰς τὸν κάδον. Ἀριστοφάνης.
 Κάπισταιην ἐπὶ τοῖς κημοῖς.
 καὶ τὸ τοῖς ἵπποις ἐπιτιθέμενον, καὶ γυναικείον
 προκόσμημα, καὶ αἱ ἀθλητικαὶ φορβειαί, καὶ κρι-
 κου τι γένος, καὶ πόα τις, καὶ ὄσπριόν τι παρὰ
 Θραξίν. ἐν Ἐπιγράμματι.
 Καὶ ἀμφίτροπον ὑπεικτὰν
 κημόν.
 καὶ μηχανικὸν τι πυρφόρον μηχανήμα.
 Κηναῖος. ὁ Ζεὺς.
 Κῆνοςος. τὸ νόμισμα, ἐτήσιον τέλος. παρὰ
 τὸ καίνω, τὸ κόπτω.
 Κῆνοςος. οὕτω τῇ ἐπιχωρίῳ γλώττῃ Ῥωμαῖοι
 τὴν ἐξέτασιν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ πλήθους προσαγορεύ-
 ουνσι.
 Κῆνοςος. τιμητὴς παρὰ Ῥωμαῖοις ὀνομαζόμε-

νος, ἐξεταστὴς τις τῶν πολιτικῶν δαιτημάτων, πρὸς
 τὸ σῶφρον καὶ ἀρχαιότροπον ἐκάστου τῶν πολιτῶν
 ἐπιστρέφων τὸν βίον.

Κηώδης. ὁ τεθυμιαμένος. Καὶ Κηώεντι, εὐδῶ-
 6 δει, τεθυμιαμένω.

Ἄλει κηώεντι μύρω τὸ διάβροχον ὄστευν,

"καὶ λιπυραὶ θυόεν ἀσθμα πνεοῦσι κόμμαι. 300
 καὶ κηώεις.

Κηπαία. ἢ ἐν τῷ κῆπῳ παγίς.

10 Κηπεύω. Κηπεία, Κηπίον δὲ οὐδετέρως.

Κῆπος. εἶδος κουράς. δύο γὰρ εἰσι κουραί,
 σκάφιον καὶ κῆπος. τὸ μὲν οὖν σκάφιον τὸ ἐν χρῆ,
 ὃ δὲ κῆπος τὸ προμετώπῳ κεκοσμηθῆναι. Ἀριστο-
 φάνης.

15 Οἶσθ' ὃ μάλιστα ἔοικας ἐπτρωμένος;
 εἰς εὐτέλειαν χηνὶ συγγεγραμμένω.

Σὺ δὲ κοψίχῳ γε σκάφιον ἀποτετιλμένω.

Κῆπος. πόλις κατὰ Βόσπορον οὕτω καλου-
 μένη.

1. Sic Photius. 2. Κέντρα διωξικέλευθα] Versus Philodemi Ep. XXVI, 1. Anthol. Pal. VI, 246. Cf. v. Κέντρα. 3. Κημός.
 πλέγμα κων.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 1147. Confer eundem Scholiastam in Vesp. Kúst. 4. Ἀριστοφάνης] Vesp. 786.
 Μοχ ἐπὶ add. V. et quem Gaisf. silet Ox. 7. προκόσιον] Sic E. cum edd. ante Gaisf. προκόσμημα A. B. V. Hesychius, Pho-
 tius et Schol. ἀθλητικαὶ φορβειαί] αὐλ. καὶ φ. Med. αὐλικαὶ φορβιαί E. κρικου] Sic habent 2 MSS. Pariss. [et *V.] item-
 que Lexicum Photii ineditum; cuius loco non solum in omnibus editt. praecedentibus [et B.], sed etiam apud Scholiastam Aristot-
 phanis [in edd. vulgg.] male legitur κρικου. Kúst. 9. ἐν Ἐπιγράμματι] Q. Maecii VI, 1. Anthol. Pal. VI, 233. Epigrammatis
 memoria perperam interpretationis ab Scholiis acceptae tenorem interpellat. Haec usque ad finem nescit Photius. 10. ἀμφί-
 τροπον] ἀμφίτροπον A. ὄσπριόν] In Anthologia scriptum est ὑπεικτὰν. Sed neutra lectio placet. Portus scribendum puta-
 bat ἐπεικτὰν: quod amplectar, donec melius quid in mentem venerit. Kúst. ὑπεικτὰν A. B. E. V. Iacobus et scriptura Pal.
 υπηκτὰν probabiliter ὑπακτὴν: ipse malebam ὑπεικτὰν sive υπηκτὰν. 13. Κηναῖος. ὁ Ζεὺς] Vide Stephanum Byzantium
 v. Καναί, et ibi Berkellum. Kúst. Sophocli. Trach. 241. Schol. Trach. 1174. Valcken. Diss. de Schol. ined. p. 126. [Opusc. II.
 p. 129. perperam a Toupio reprehensus] ubi male καὶ ναῖος legit. Toup. MS. Vid. Rutgersii Varr. Lectt. II. p. 92. Gaisf. Ad-
 das Creuzeri Melett. p. 17. 14. Κῆνοςος. τὸ νόμισμα] Notatur hic Suidas a Casaubono Exercit. XVI. contra Baronium,
 num. 10. Kúst. Sed vidit Salmas. in Lampridii Sever. p. 961. non certum pecuniae genus intelligi, sed omnem quae tributi no-
 mine solveretur. Adde Perizonii Dissertt. Septem p. 322. παρὰ τὸ καίνω, τὸ κόπτω] Quis hic non rideat ineptam περιεργίαν
 grammatici nostri, qui vocis Latinae etymologiam ex Graeca lingua arcessit. Kúst. 16. γλώσση] γλώττη dedi cum A.
 4. τεθυμιαμένος] Sic MSS. Pariss. cuius loco priores editt. [et B. E. Schol. Hom.] minus recte habent τεθυμιασμένος. Idem dictum
 veilm. de voce τεθυμιαμένω, quae paulo post sequitur. Kúst. οἶκος addunt E. Med. ὁ μεθυρισμένος οἶκος Herod. Epimer.
 p. 66. Statim καὶ εὐώδης omissum cum A. B. V. Κηώεντι] Vid. II. γ'. 382. 6. Ἄλει κηώεντι] Distichum Antipatri Sidon.
 LXXXIII, 9. 10. unde legendum ἤς ἐτι κηώεντι. ὄστουν] ὄστευν V. Anthol. 7. ἀσθμα] ἀσμα E. Pentametrum repetit
 v. θυόεν. 8. Om. vulg. 9. παγίς] Non repudio: videndum tamen an legi praestet πλαγία pro παγίς, sc. θύρα. Hemst.
 [Quem conf. in Append. in Lucian. p. 16.] πύλις, vid. Poll. Κηπαία θύρα I, 76. et IX, 13. posticum Emper. ad Cod. Middoth. c. 1.
 e Gal. de Nat. II, 6. τῇ κηπαίᾳ ἀναχωρεῖν, per horti posticum abscedere. Polemon ad Zenonem Citieum: οὐ λανθάνεις, ὃ Ζή-
 των, ταῖς κηπαῖαις παρεϊσρέων θύραις, ap. Schott. III, 22. Reines. παγίς MSS. παγίς ἰσταμένη Zonaras p. 1205. πύλις dedit
 Portus cum ed. Bas. 10. Om. vulg. κηπαία Med. 11. Κῆπος. εἶδος κουράς] Ex Schol. in Aristophanis versus infra lau-
 datos Av. 807. sqq. 13. τὸ] τῷ E. V. Tum πρὸ μετώπου Schol. Expectabamus προμετωπίδιω. 15. ὡς] ὃ A. Mox συγ-
 γεγραμμένον V. 17. κοψίχῳ] κοψίχων A. B. E. κοψίλων V, κοψίλων *V. κοψίω Med. Mox καὶ pro γέ Ox. ἀποτετιλμέ-
 νος A. ἀποτετλιμαί B. E. Hinc refingas v. Σκάφιον. 18. Κῆπος] Ex Harpocratiōne. Legendum autem Κῆποι post Vale-
 sium docet Wesseling. in Diod. XX, 24. Gaisf. Cum Suida Photius. Post καλουμένη Gaisf. delevit Καὶ κῆπος, ὃ τῶν λαχάνων
 καὶ τῶν δένδρων, cum A. B. E. V.

Κημός. Camus, genus freni, vel capistrum. *Calcaria ad cur-
 sum incitantia, et camum naribus adhaerentem.* Κημός.
 Vas vimineum instar conii, per quod iudices calculum in cadum
 immittunt. Aristophanes: *Et astem camis.* Item fiscella, qua
 equorum os obturatur; et ornamentum muliebri; et capistra tibi-
 cinum; et circuli quoddam genus; et herba nescio quae; et legu-
 minis species apud Thracas. item machina quaedam genifera.
 In Epigrammate: *Et utrimque perforatum astringentemque
 cassum.* Κηναῖος. Epithetum Iovis. Κῆνοςος. Num-
 mus, annuum tributum. ab verbo καίνω, quod est caedo.
 Κῆνοςος. Sic Romani lingua sua populi census vocant. Κῆ-
 νοςος. Censor apud Romanos, exactor civium propositorum,
 Suidae Lex. Vol. II.

qui inquirebat in civium mores, eosque ad modestiam et anti-
 quam virtutem revocabat. Κηώδης. Odoratus. Et Κηώεν-
 τι, suavem odorem spiranti, fragranti. Cuius os adhuc perfu-
 sum est et odoratis unguentis suavem odorem comae nitidae
 spirant, Κηπαία. Ianna hortensis. Κηπεία: *Κηπεία:*
 contra neutrius generis Κηπίον. Κῆπος. Tonsurae ge-
 nus. duo enim sunt tonsurae genera, σκάφιον et κῆπος. quo-
 rum illud est, cum capilli ad cutem usque raduntur; κῆπος
 vero, cum capillis asciticis frons ornatur. Aristophanes:
*Scin cui maxime similis sis habitu pennato? anseri pes-
 sime depicto. Tu vero copsischo, cui pennae evulsae sint
 omnes.* Κῆπος. Cepus, urbs ad Bosporum ita vocata.

Κῆρ. ἡ ψυχὴ· καὶ ἡ θανατηφόρος μοῖρα. καὶ Κῆρες, θανατηφόροι μοῖραι, ἦτοι αἱ καῖραι ἐπιφέρουσαι. καὶ ἐν ἔδου ποταμῷ Πυριφλεγέθοντι καὶ Ἀχέροντι καὶ Κωκυτῷ. * ὁ μὲν ἀπὸ τοῦ φλέγειν, ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ τὰ ἄχη εἰς αὐτὸν ρεῖν, ὁ δὲ ἀπὸ τῶν θρηγῶν καὶ κωκυτῶν. κωκυτὸς δὲ ἐστὶ φωνῆς μίμησις θρηγούντων. λέγουσι δὲ καὶ Ἀλίβαντά τινα εἶναι ποταμόν· ἀπὸ τοῦ ἅπαντα καταξηραίνειν, καὶ μηδὲ λιβάδα ὑπάρχειν, ἦγουν ἰκμάδα. καὶ τὸ ὄξος δὲ ἀλίβαντά φασιν, ὅτι νενεκρωμένος οἶνός 10 ἐστὶ. Κῆρ δὲ ἡ ψυχὴ· διότι διὰ πυρός ἐστὶ. τὸ γὰρ ἔμφυτον θερμὸν τοῦτο ψυχὴ.

Εἰμι δὲ Κῆρ τυμβοῦχος· ὁ δὲ κτείνας με Κόροιβος.

Κῆρας. θανάτου καὶ φθορᾶς αἰτίους. Ἀξιῶν 15 τῆς φύσεως εὐπλαστότερα κηροῦ διετίθετο, καὶ μεαυτοὺς πάσης ἐλαύνεσθαι γῆς καὶ θαλάττης, ὡς

ὄντως κῆρας πόλεων τε καὶ πολιτείας· νῦν δὲ στεφανῶν αὐτοὺς καὶ παράδειγμα τιθέμενος γενναίου βίου καὶ σώφρονος.

Κηρσειφόρητος. ὁ τὸν θάνατον φέρων.

Κήριθος. πόλις.

Κήρινθος. ὄνομα κύριον.

Κήρινον ἐκμαγεῖον. ἡ φαντασία τοῦ νοός.

Καὶ κήρινος. Καὶ ἐκηριώθη, ἀντὶ τοῦ ἐσκοτώθη, ἢ διὰ τὸ δέος κήρινος ἐγενόμην.

Κηρόφι. ἐκ ψυχῆς.

Κηροῦ εὐπλαστότερος. ἐπὶ τῶν ῥαδίως τι ποιοῦντων. Τῷ δὲ Ἀσκληπιόδοτῳ σπουδὴ ἦν εἰς τὸ χρωματικὸν καὶ διατονικὸν εἶδος τῆς μουσικῆς· ὥστε τὴν ἑαυτοῦ φωνὴν καὶ τὰ περὶ αὐτὴν ὄργανα

1. ἡ bis neglexit Gaisf. Coniunxit grammaticus, quae reliqui distinguenda esse viderunt: v. Schol. II. §. 70. sive Apollon. Lex. p. 397. et Hesychius. Itaque coniicias olim hanc extitisse scripturam: κῆρ δὲ ἡ θ. μοῖρα. Ceterum καὶ om. Photius. 2. αἱ θανατηφόροι μοῖραι] Haec desunt in prioribus editis. [et E.], quae ex MSS. Pariss. revocavi. Küst. Accedit Lex. Bachm. p. 277. αἱ om. A. V. καῖραι] leg. καῖραι, i. e. vastationem, trucidationem, hoc enim κείρειν est quod σχάττειν. Reines. 3. τῷ ἔδου] τῷ om. A. B. E. V. 4. ἀπάγουσαι] Haec vox deest in MSS. Pariss. Küst. Librarii scilicet non raro ea praetermittunt, quae non intelligunt. Scribendum autem ἀποπνέγουσαι. De qua emendatione nou est quod dubitemus. Scriptor nescio quis apud Suid. in v. Σκευή: Τὰ δὲ πολλὰ τῶν θρηγῶν εἰς βάθος νηξίμενα, τῆς θαλάσσης αὐτοῖς εἰς τὰς σκευὰς ἐμπεισοῦσης, ἀπεργίγη. Iamblichus in Babylonicis apud Photium p. 244. Καὶ τέλος ὁ μηνυτὴς ἐναποπνέγεται τῷ ποταμῷ. Notanda vero etymologia illa bella, Κῆρες, ἦτοι αἱ καῖραι ἐπιφέρουσαι. Quemadmodum etiam habet Etymol. M. in v. Τουρ. I. p. 342. ἀπάγουσαι τούτων quod edd. post κωκυτῷ interpolant, omisi cum A. B. E. V. Iam Etymol. M. p. 511. cum tradat, καὶ ἐν ἔδου ποταμοῦ, Πυριφλεγέθων καὶ Ἀχέρον· ἐκ τοῦ καῖραι: nominatiui Gaisfordo videbantur in Suida esse reponendi. Diversam ingressus viam Hermannus verba sic constituēbat: ἦτοι αἱ καῖραι ἐπιφέρουσαι ἐν ἔδου ποταμῷ Πυριφλεγέθοντι. καὶ αἱ Ἀχέροντι καὶ Κωκυτῷ ἐπάγουσαι, ὧν ὁ μὲν κτλ. Recte quidem ille καὶ deleto ὧν supplebat. Sed nolim integritatem huius glossae praestare, quae variis annotationibus est turbata. περὶ φλέγειν] περὶ omisi cum A. E. V. 5. ἀπὸ τοῦ τὰ ἄχη] cf. Porphyr. ap. Stobaeum Ecl. Phys. I. 40. f. 129. ex Apollodoro I. 20. de Diis. Reines. Vide vel Blomf. gloss. Agam. 1535. 6. τοῦ κωκυτοῦ] κωκυτῶν dedi cum A. τοῦ om. V. 7. Cf. v. Ἀλβας: unde successit futilis observatio, καὶ τὸ ὄξος — οἶνός ἐστι, quae repetebatur etiam sub v. Ὄξει. 11. ἡ ψυχὴ] ἡ om. A. V. διὰ πυρός] διάπυρος A. ut videtur. Itaque dubitavi reponere verisimilius illud διάπυρος. 13. Εἰμι δὲ] Anthol. Pal. VII, 154, 3. Quem versiculum fuisse persecutus est Chardon de la Rochette Mélanges T. I. p. 94. sqq. κῆρ Edd. τυμβοῦλος A. B. E. V. Med. τυμβοῦχος repositum ex Anthol. Commutari λ et χ Gaisf. docet exemplo v. Ὄνος λύρας. 15. Ἀξιῶν αὐτοὺς πάσης ἐλαύνεσθαι γῆς καὶ θαλ.] Haec sunt verba Synesii in Dione p. 38. Vide etiam supra v. Βάλλων Σακράτη. Küst.
4. Κηρσειφόρητος] Spectat ad II. §. 527. Vid. Ruhkenius Ep. Crit. I. p. 56. a Tollio in Apollon. p. 397. sq. descriptus. 6. V. II. §. 538. Haec cum superiore glossa sic conslanda: Κήρινθος. πόλις. καὶ ὄνομα κύριον. 7. Κήρινον ἐκμαγεῖον. ἡ φαντασία τοῦ νοός] Haec referenda sunt ad philosophiam Stoicorum, qui phantasiam comparabant cum imagine, quae ceræ impressa est, ut discimus ex Laert. VII, 45. Küst. Themist. Or. VIII. p. 103. A. Hemst. Damascius in vita Isidori apud Photium p. 1029. Καὶ οὐχὶ αἱ αἰσθητικαὶ μόναι, ἀλλὰ τὸ κήρινον ἐκμαγεῖον ἡ φαντασία. Ad hunc locum Suidas respicit. Eadem locutione utitur Menander in Excerptis Hoeschelii p. 119. Καὶ τὰ μὲν κυριώτερα ξυνηληθέντα τε καὶ κατασφαλισθέντα ἐκμαγεῖοις κηρίνοις. Τουρ. Apparet locum respici nobilissimum Platonis Theaetet. p. 191. C. ubi v. Heind. 8. ἐκηριώθη] ἐκηριώθη * V. Eadem extant sub v. Ἐκηριώθη. Hesych. Κηριούσθαι. ἐκπλήττεισθαι. Mox Κηριώθη. ὑπὸ σκοτοδίνου ληφθῆναι. 10. Κηρόφι] Glossa Homerica: v. II. l. 300. V. Zon. p. 1207. 11. Κηροῦ] Aelian. Nat. An. XVII, 9. Τουρ. MS. Platonis Rep. IX. p. 588. citavit Schottus in Prov. p. 457. 12. Τῷ δὲ Ἀσκληπιόδοτῳ σπουδὴ ἦν εἰς τὸ χρωμ.] Fragmentum hoc depromptum est ex Damascio de vita Isidori philosophi. Vide etiam supra v. Ἀσκληπιόδοτος. Küst. δὲ om. A. ἦν om. * V. μετερῶθμιζεν] μετερῶμιζεν E. 16. εἰς om. V. ἐς * V. ἠβούλετο V. quicum mox ἡ χρεῖα scripsi (l. e. καὶ εἰς ὅτι ἡ χρ. π.): nam editum εἰ χρεῖα iusto durius esse videbatur.

Κῆρ. Anima. item letiferum fatum. Et Κῆρες, letifera fata: quasi quae efficiant, ut homines ardeant apud inferos in fluvio Pyriphlegethonte, Acheronte, Cocyto. horum fluviorum primus ita dictus est, quod igne ardeat; secundus, quod dolores in eum confluent; tertius a lamentis et ciulatiibus: κωκυτὸς enim imitatio vocis lamentantium. dicunt vero etiam Alibantem quendam fluvium illic esse, sic dictum, quod omnia exsiccat, et ne guttam quidem humoris relinquat. [Acetum quoque vocant ἀλίβαντα, quod vinum est mortuum.] Κῆρ vero est anima, quod ignea est. calor enim insitus est anima. Sum vero Dirā sepulcrista: at qui me interfecit est Coroebus. Κῆρας. Mortis et perniciei auctores. Nunc dignos censens, qui tanquam ci-

ritatum et rerumpublicarum pestes terra marique exterminantur; nunc eosdem coronans, et tanquam praeclarae temperantisque vitae exemplum aliis proponens. Κηρσειφόρητος. Mortem afferens. Κήριθος. Urbs. Κήρινθος. Nomen proprium. Κήρινον ἐκμαγεῖον. Species animo impressa. Et Κήρινος. Et Ἐκηριώθη, vertigine correptus sum. vel metu expallui ceræ iustar. Κηρόφι. Ex animo. Κηροῦ εὐπλαστότερος. Cera tractabilior: de iis qui faciles sunt ad agendum. Asclepiodotus chromatico et diatonico generi musicae studebat. quare vocem suam et naturalia eius instrumenta quae sequaciora reddebat, et quocumque modo rellet et quacunque in re opus esset, apte inflectebat.

ᾧς τε καὶ ζῴων ἀπάντων μιμῆσθαι καὶ τῶν ἄλλων κτίπων τὰς ἀπηγήσεις.

Κηροφορεῖν. κηρία φέρειν.

Κηρωτή.

Κηρύκαινα. Θήλεια. καὶ κηρυκαίνας ἐκά-
λουν Ἀλεξανδρεῖς γυναῖκας, αἵτινες εἰς τὰς αὐλὰς
310 παριούσαι ἢ καὶ τὰς συνοικίας, ἐφ' ᾧτε συναγείρειν
τὰ μιάσματα, καὶ ἀποφέρειν εἰς θάλασσαν, ἕπερ
ἐκάλουν φυλάκια.

Κηρυκεύω. δοτικῆ.

Κήρυκες. γένος ἐν Ἀθήναις, ὀνομασμένον
ἀπὸ Κήρυκος τοῦ Ἑρμοῦ.

Κηρυκεία. ὁ διδόμενος μισθὸς κήρυξιν ἐπι-
ταῖς γινομέναις πράξεσιν. οὕτως Ἰσαῖος. σημαίνει
δὲ καὶ τὴν κηρύκεισιν. λέγεται καὶ οὐδετέρως κη-
ρύκειον, ὁ ἐπὶ τῇ κηρύξει μισθός. ὁ παρ' ἡμῖν μῆ-
νυτρον λέγεται. Καὶ Κηρύκειον, ὕρος Ἑφέσου.

Κηρύκειον. Σύνθημα φιλίας ἦν τοῖς βαρβά-
ροις, συναντῶν στεφάνους ἔχοντας καὶ θαλλούς,
ᾧς περ τὸ κηρύκειον τοῖς Ἕλλησι, διασαφούντες ὅτι
20 πᾶσι διὰ ταῦτα βουλόμενοι μῆτε ποιῆσαι μῆτε
παθεῖν τι δυσχερές μηδέν.

Κηρύκειον. σκῆπτρον. ἢ ἐφ' ὃ ἀναβὰς κη-
ρύσσει.

Κηρύκειον. ξύλον, ἔχον ἐκατέρωθεν δύο
ᾧφεις περιπεπλεγμένους καὶ ἀντιπροσώπους ἀλλή-
λοις κειμένους· ὅπερ εἰώθασιν φέρειν οἱ κήρυκες
μετ' αὐτῶν, καὶ οὐκ ἐξῆν αὐτοὺς ἀδικεῖν, παρ' οὓς
ἀπέρχονται. σύμβολον δὲ ἦν τὸ μὲν ὄρθον ξύλον
τοῦ ὄρθου λόγου· τὸ δὲ παρ' ἐκάτερον εἶδος τῶν
ᾧφειν, τὰ ἀντιτασσόμενα στρατόπεδα. ὁ γὰρ ὄρ-
10 θός λόγος δι' ἀμφοτέρων χωρεῖ.

Κηρύκειος γραφή.

Κηρυκίνη δάβδος. ἢ τοῦ Ἑρμοῦ.

Κηρύλος. ὁ ἄρῃην ἀκνῶν, ὃς ἐν ταῖς συνου-
σίαις ἀποδνήσκει. Ἐυφρόνιος φησι τοὺς Λωριεῖς
15 λέγειν,

Βάλε δῆ, βάλε, κηρύλος εἶην·

τοὺς δὲ Ἀττικοὺς κείρυλον. τοὺς δὲ ἄρῃνας γηρά-
σκοντας αἱ θήλειαι βαστάζουσι τοῖς πτεροῖς. καὶ
μῆποτε παρὰ τὸ κέρειν ἐσχημάτισται. ὁ δὲ Σπορ-
γίλος ἦν κουρεύς. μνημονεῦει αὐτοῦ Πλάτων ἐν
Σοφισταῖς·

Τὸ Σποργίλου κουρεῖον, ἐχθιστον τέγος.

4. V. Herod. Epim. p. 320. Om. vulg. 5. Κηρύκαινα] Aristoph. Eccl. 718. Θήλεια om. B. E. κηρυκαίνας] κηρυκαίνας A. κηρυκαίνας B. E. V. et edd. ante Küst. Photius Κηρυκίνη: γυναῖκα κηρύττουσαν λέγουσιν. 6. Ἀλεξανδρεῖς] Sic Bas. Ἀλεξανδροὶ A. B. E. Med. 9. φυλάκια] Vid. Küst. in v. Φυλάκια. 10. Om. vulg. Debuit ordo glossarum inverti. Cf. Lex. de Syntaxi p. 153. 11. Κήρυκες] Vid. Poll. IV, 22. et Meurs. Att. Lectt. V, 33. Orti ἀπὸ τῶν παστοφῶρων κατ' Αἴγυπτον Diod. I. I. Censebantur in numero coquorum et victimariorum Athen. XIV. c. 79. Reines. Vide potissimum Bossler. de gentibus Att. sacerdot. p. 27. sqq. Hanc et continuam glossam praebuit Harpocratio. 13. μισθός] Lex. Seg. Bekkeri p. 255. Κηρύκεια τὰ τῷ κήρυκι διδόμενα ὑπὲρ τοῦ κηρύττειν τὰ τέλη πιπρασκόμενα. 14. πράξεσιν] Lege πράξεις cum Harp. 15. δὲ καὶ] δὲ om. A. E. V. κηρύ-
κειον] Κηρύκειον A. et E. pr. Varietas scripturae minus certa: v. Boisson. in Aristaeon. p. 626. Zon. p. 1206. κηρύκειον δὲ πᾶσα δάβδος, ἱ: ubi quaedam Tittm. Addas Etym. M. p. 511. ἰστέον ὅτι ἐστὶ καὶ κηρύκειον διὰ τοῦ ἱ· ὅπερ ἐπὶ μόνῃ τῆς ἰάβδου λέ-
γεται τοῦ Ἑρμοῦ. Indidem reponendum apud Nostrum οὐδετέρως κηρύκεια. 17. Κηρύκειον ὄνομα λόγου, de quo fabulam expromit Hesychius, Etym. M. et Theognostus Bekk. p. 1389. His subiecit *V. Κηρύκειος γρ. Vide mox glossam ante Κηρυ-
κίνη repositam. 18. Κηρύκειον] Κηρύκειον A. et Hesych. Σύνθημα φιλίας ἦν τοῖς βαρβ.] Fragmentum hoc concarcina-
tum est ex Polyb. III, 52. ut Iac. Gronovius recte observavit. Vide etiam infra v. Σύνθημα. Küst. Hanc gl. post v. Κηρυκίνη posuit *V. 19. συναντῶν E. qui mox ἔχουσι m. sec. 20. διασαφούντας] διασαφούντες A. B. E. V. quibus debetur μηδέν in fine additum.
1. ἢ] Lege καὶ cum Hesychio. ἐφ' ᾧ] ἐφ' ὃ probavi cum A. B. *V. 3. ξύλον] Ex Schol. Thucyd. I, 53. Vid. Fed. Morell. Schol. in Dion. Chrys. p. 25. Gaisf. 6. αὐτοὺς] αὐτοῖς E. 7. ἀπέρχονται] ἀπέρχονται A. B. E. V. Schol. Thuc. ἀπέρχονται Med. 11. Om. vulg. Vide supra in v. 17. 12. Κηρυκίνη. δάβδος Zon. p. 1205. 16. Versus Alcmanis fr. XII. iisdem litteris consignatus ab Apollonio de Coniunct. p. 522. Paulo ante quaedam apparet intercidisse, quibus Dorici poetae dictum succederet. Βάλλε — βάλλε] βάλε bis A. B. E. V. Tum δῆ V. pro δέ. 17. κήρυλον] Scribe κείρυλον, ut habet Scholiasta Aristoph. loco laudato. Küst. Et sic A. B. V. Adde glossam Photii Κείρυλοι. τοὺς δὲ ἄρῃνας γηράσκοντας αἱ θήλ.] Idem testatur Antigonus Caryl. c. 27. his verbis: Τῶν δὲ ἀκνῶν ὁ ἰόρσενες κηρύλοι καλοῦνται. ὅτ' ἂν οὖν ὑπὸ τοῦ γήρωσ ἄσθενήσωσι, καὶ μῆκετι δύνανται πέτεσθαι, φέρουσιν αὐτοὺς αἱ θήλειαι ἐπὶ τῶν πτερῶν λαβούσαι. Vide etiam Aelian. Histor. Anim. VII, 17. Küst. 19. δὲ] γὰρ E. V. Med. Cf. v. Σποργίλος. 22. κουρεῖον] κουρεῖων E.

adeo ut omnium animalium voces et alios sonos quoscunque imitari possent. Κηροφορεῖν. Favos ferre. Κηρωτή. Κηρύκαινα. Alexandrini κηρυκαίνας vocabant eas feminas, quae aulas et aedes ingressae sordes muliebres colligebant, et in mare asportabant. Κηρυκεύω. Aptum dativo. Κήρυ-
κες. Ceryces, familia Attica, a Ceryce Mercurii filio sic ap-
pellata. Κηρυκεία. Merces quae datur praeconibus pro
opera in venditionibus praestita. sic Isaeus. Significat etiam
ipsum praeconis officium. dicitur item genere neutro κηρύκειον,
merces praeconi danda: quae apud nos μῆνυτρον appellatur.
Et Κηρύκειον, mons Ephesi. Κηρύκειον. Apud barbaros
pacis signum erat, cum coronis et ramis olivae obviam proce-
dere; ut apud Graecos caduceum. tum significabant se adve-
nisse, nec facturos cuiquam iniuriam, neque ab aliis passuros.

Κηρύκειον. Sceptrum, vel locus, in quem ascendentes prae-
cones edicunt. Κηρύκειον. Caduceum. baculus erat, duo-
bus utrimque serpentibus implicatum, qui adversa facie se mu-
tuo contuerentur; hunc caduceatores ferebant, ne violenter ab
illis, quos adibant. rectus autem baculus signum erat rectae ra-
tionis; species autem serpentum, qui utrimque apparebant, si-
gnificabat exercitus sibi invicem oppositos. recta enim ratio per
utrumque vadit medium. Κηρύκειος γραφή. Κηρυ-
κίνη δάβδος. Virga Mercurii. Κηρύλος. Cerylus, mas
alcyon, qui in coltu moritur. Euphronius ait sic Dores dicere,
Atticos vero κείρυλος. Age vero, age: utinam sim cerylus.
mares autem senio confectos feminae alis gestant. videndum au-
tem ne formatum sit a κέρειν. Sporgilus vero erat tonour, cuius
meminit Plato Sophistis: Sporgili officina, domus inimicissima.

Κῆρυξ ἐν πολέμῳ, πρέσβυς ἐν εἰρήνῃ.
 Κῆρυξ. ὁ ἀλεκτρονῶν. τρίτον δὲ ἔδει.
 Κηρύττω. αἰτιατικῆ.
 Κησιφῶν. ὄνομα κύριον.
 Κῆσος. ὄνομα ποταμοῦ.
 Κῆτος. Θαλάσσιον θηρίον πολυειδές. Ἔστι γὰρ λέων, ζύγαινα, πάρδαλις, φύσαλος, πηῆστις, ἢ λεγομένη μάλλη, ὃ καὶ δυσανταγώνιστόν ἐστι· καὶ κριός, ἰδεῖν ἐχθρὸν ζῷον.
 Κητσοῖ. δῆμος τῆς Λεοντίδος.
 Κῆυξ. εἶδος ἰέρακος. σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα κύριον.
 Κηφάς. ὄνομα κύριον.
 Κηφεύς. ὄνομα κύριον.
 Κηφηῆς γῆ. ἢ τοῦ Κηφέως.
 311 "Κηφήν. ἢ ἀγρία μέλισσα, ἀργός, ἄπρακτος, μετέωρος.
 Ὅτι Βελισάριος ξὺν γέλῳτι εἶπεν· Οὐ δίκαιον, τοὺς κηφήνας μὲν ὑφ' ἑτέρων πόνῳ μεγάλῳ ἀπόλλυ-

σθαι, ἄλλους δὲ τοῦ μέλιτος οὐδεμιᾶ ταλαιπωρία δύνασθαι. τοῦτο δὲ εἶπε, φυλάσσω τὴν λείαν, ὅπως ἀξίως διανέμοιτο. Καὶ Κηφήνησι κοθούροις, τοῖς καθ' ἑξομῆνοις καὶ φυλάττουσι τὴν τῶν 5 μελισσῶν ἔξοδον. οὐροὶ γὰρ οἱ φύλακες. κόθουροι οὖν οἱ τὰς θύρας φυλάσσοντες. λέγεται δὲ ἐκ τούτου καὶ ἄνθρωπος, ὃ μηδὲν δρᾶν δυνάμενος.

Κηφισίς, Κηφισίδος. ἢ λίμνη.
 Κηφισόδημος, Ἀθηναῖος, λάλος ῥήτωρ, δε-
 10 νὸς περὶ τὰς δίκας, ἀντιπολιτευόμενος Περικλεῖ. Σκυθῶν δὲ ἐρημία, ἢ ἀγριότης, ὃ ὄλεθρος. οὗτοι γὰρ ἐπὶ τῶν ἀμαζῶν φέρονται οἱ Σκύθαι.

Κηφισόδοτος. οὗτος Ἀλωπεκόννησον πο-
 15 λιορκῶν ἀπεχειροτονήθη, καὶ κριθεὶς ἐάλω, καὶ ἀπέτισε πέντε τάλαντα.

Κηφισόδωρος, Ἀθηναῖος, τραγικός τῆς ἀρ-
 χαίας τραγωδίας. ἔστιν αὐτοῦ τῶν δραμάτων Ἀν-
 τιλαῖς, Ἀμαζόνες, Τροφώνιος, Ὑς.

Κηφισόδωρος, ἄλλος μὲν δὲ κεκομώδηται

2. τρίτον δὲ ἔδει] Nempō praeco ter clamabat Ἀκούετε λέως: hinc intelligendus iste locus. Ad gallicinium euangelistae respexit. Tourm. MS. 3. Om. vulg. 4. Nomen corruptum ex v. Κηφισῶν. Glossam sequenti postponit *V. 6. Κῆτος post Κητσοῖ posuit *V. Ἔστι γὰρ λέων, ζύγαινα, πάρδ.] Haec et quae sequuntur, sunt verba Aeliani Histor. Anim. IX, 49. Kūst. 7. ζύγαινα] Leg. ύαινα. Reines. φύσαλος] φύσσαμος A. B. E. V. et edd. ante Kūst. 8. μάλλη] Apud Aelianum loco lau-
 dato legitur μάλλη, ut etiam hic apud Suidam legendum est. Kūst. 10. Κητσοῖ] Κητσοῖ Harpocratio et Moschop. π. σγ. p. 57. Κητσοῖ Photius. 11. Κῆυξ] Sic reposui auctoritate Paris. A. [*V.] cuius loco antea male legebatur κῆρυξ. Kūst. κῆρυξ E. 13. 14. Sic tacite Gaisf. cum *V. Superiores editores Κηφάς, καὶ Κηφεύς. ὄνομα κύριον. 15. 16. Transponit *V. Pertinet ad Nicandri Alex. 100. cf. Zon. p. 1205. 16. ἄπρακτος] ἀπρόκοπος Photius. 18. Βελισάριος] Fragmentum hoc legitur apud Procopium de Bello Goth. II, 7. Kūst. Ὅτι tacite Gaisf. cum *V. 19. ἀπόλλυσθαι] Paulus Leop. Emend. XVI, 13. emendat ἀπελευθερῶναι: cuius coniecturam non puto esse spernendam. Kūst.
 2. δύνασθαι] ἀνίστασθαι B. ἀνίστασθαι E. Mox τὰς λέας E pr. 3. Κηφήνησι κοθούροις] Hesiodus Ἔργ. 304. κηφήνησι κοθούροις A. E. V. κοθούροις B. κηφήνες κοθούροις MS. Photii m. pr. Horum pleraque Timaeus p. 157. 5. κόθουροι] Pessime. Scribendum enim est θυρωροί, ut recte legitur in Lexico Photii inedito. Kūst. κοθούροι A. B. V. 6. ἐκ τούτου — δυνάμενος] Similia Schol. Platon. p. 415. coll. p. 456. Cf. Ruhnck. in Tim. p. 158. 8. Κηφισίς, Κηφισίδος] Sic *V. Reliqui Κηφη-
 σίς, Κηφισίδος. Vid. II. ε. 709. 9. Κηφισόδημος, Ἀθην.] Huius Cephisodemi mentionem facit Aristoph. Acharn. 707. Τῶδε τῷ Κηφισοδήμῳ τῷ λάλῳ ξυνηγόρῳ. Vide ibi Scholiastam. Alius autem videtur esse Cephisodemus, cuius meminit enar-
 rator eiusdem Comici in Av. 1294. Kūst. Eadem Eudocia p. 269. 10. ἀντιπολιτευόμενος Περικλεῖ] Haec in Scholiis aliter disposita vereor ne de Thucydide Periclis adversario tradita fuerint. 11. Σκυθῶν — Σκύθαι quae e Schol. Aristoph. eadem qua sub v. Κηρύλος memoria Sporgili socordia sunt descripta, delevit Küsterus. καὶ ὄλεθρος A. 12. Lege, Scholiis aucto-
 ribus, φερόμενοι αἰτίοι ἑαυτοῖς ὄλεθρον γίνονται. 13. Κηφισόδοτος] Ex Harpocrate. 16. Κηφισόδωρος] Cephisodorus, Isocratis discipulus, Aristotelem calumniatus est, ὡς τρυφερόν καὶ τένθην, ex Aristocle VII. de philo. Euseb. Pr. Eu. XIV, 2. Athen. I, 60. Cephisodorus inter πλάνους ἐνδόξους nominatur ab Athen. I, 20. Reines. Nihil Isocrateus facit ad Cephisodorum comicum. τραγικός] Videtur hic Suidas Cephisodorum Tragicum pro Comico nobis obtrudere, cum Tragicus huius nominis nemo, quantum sciam, inter veteres mentionem fecerit: Cephisodorum Comicum vero laudent Athenaeus initio libri XI. et Iul. Pollux IV, 24. Praeterea nomina fabularum, quas Suidas hic Cephisodoro tribuit, Comoediae potius quam Tragoediae conventre videntur. Kūst. Vid. Meinekii Qu. Scen. II. p. 74. sive Clintoni Fast. Hellen. a. 402. Eudocia p. 270. post τραγωδίας habet, φέρεται αὐτοῦ δράματα Ἀμαζόνες, Τροφώνιος, Ὑς. 17. Ἀντιλαῖς, Ἀμαζ.] Fabularum harum nomina Suidas hausiit ex Athenaeo. Kūst. Sed Antilaidem nullus memoravit. 18. Ὑς] υἴος V. 19. Haec ex Harpocrate decerpta sunt.

Κῆρυξ. Caduceator in bello: πρέσβυς vero legatus in pace.
 Κῆρυξ. Gallus gallinaceus: qui ter canit. Κηρύττω. Aptum accusativo. Κησιφῶν. Nomen proprium. Κῆσος. Nomen flavii. Κῆτος. Bellua marina, cuius plures sunt species: veluti leo, libella, pardalis, physalus, prestis, maltha, quae difficulter superari potest, et aries, animal aspectu truculentum. Κητσοῖ. Pagus tribus Leontidis. Κῆυξ. Genus accipitris. significat etiam nomen proprium. Κηφάς, et Κηφεύς. Nomina propria. Κηφηῆς γῆ. Terra Cephiea. Κηφήν. Fucus, item homo otiosus, ignavus, inani spe elatus. Belisarius cum risu dixit, non esse aequum fucos quidem ab aliis magno negotio pelli, alios autem melle nullo labore frui. Hoc autem dixit, servans praedam, ut iuste distribueretur.

Et Κηφήνησι κοθούροις, fucis sedentibus et apum exitum observantibus. οὐροὶ enim sunt custodes: unde θυρωροὶ dicuntur ianuuarum custodes. Hinc autem fucus etiam ignavus homo dicitur. Κηφισίς. Cephisis, palus. Κηφισόδημος. Cephisodemus, Atheniensis, orator loquax, et peritus causarum patronus: qui in republica Periclis adversarius fuit. Σκυθῶν ἐρημία vero, hoc est, barbaries et pestis, nam Scythae curribus vehebantur. Κηφισόδοτος. Cephisodotus. huic Alopeconnesum obsidenti abrogatum est imperium, damnatoque ab indicibus quinquae talentorum multa irrogata est. Κηφισόδωρος. Cephisodorus, Atheniensis, antiquae tragoediae poeta. ex eius fabulis sunt Antilais, Amazones, Trophonius, Sns. Κηφισόδωρος. Cephisodorus alius, qui tanquam stupidus ab

ὡς ὀνόμας· ἕτερος δὲ ὁ ὕπαρχος, ὃς ἐν Μαντινείᾳ μετὰ Γρύλλον τοῦ Ξενοφώντος ἀπέθανε.

Κηφισός. ποταμός.

Κηφισοφῶν. ὄνομα κύριον. Ἀριστοφάνης.

Εὐ γ', ὡς Παλάμηδες, ὡς σφωτάτη φύσις, ταυτὶ δὲ ποτ' ἀπὸς εὐρες ἢ Κηφισοφῶν; Ἐγὼ μόνος· τὰς δ' ὀξείδας Κηφισοφῶν.

Κηφόν. ἀργύριον.

Κῆχος.

Κιανοί. οἱ τῆς Κίον· οὗς Προυσίας παρασπονδῆσαι ἠθέλησε διὰ τινὰς αἰτίας.

Κίβαλος. ὁ ληστής.

Κιβδηλία. ὁ ἐκ τοῦ ἀργύρου ἔσπος. τουτέστι, μοχθηρία καὶ ζηλοτυπία. ἅμα δὲ ὅτι τὰ νομίματα κιβδηλεύεται, παρὰ τὸ ὑπὸ Κίους δεδομένον. Ἀριστοφάνης Ὀρνισι.

Πολλὴν ἀφείλες τοῦ βίου κιβδηλίαν.

Κιβδηλιῶντες. ὄχροί.

Κιβδηλον. οὕτως ἐκάλουσαν τὸ νόμον ἢ ἀδόκιμον νόμισμα καὶ παρακοπὴν. Νόμων γὰρ· Ὁ μὲν δοῦλος φερέσθω τὸ κιβδηλευθέν. καὶ Πισίδης.

Ἐπραγμάτων πάντως δύο

312

5 κιβδηλός ἐστιν ἐργάτης εἰς, ὡς λόγος.

Κιβδηλον μὲν ἐστίν, ὅταν ἔχη ἐπιφάνειαν ὡς ἀστεῖον, ἢ δὲ μοχθηρὸν τῷ τρόπῳ. παρὰ τὸ κεύθειν τὸ δῆλον, ἢ παρὰ τὸ Χίος καὶ τὸ βδελυκτὸν ἀπὸ ἱστορίας. Ὁ Κροῖσος κιβδηλοῖς ταῖς ἐφ' ἑαυ-

10 τοῦ ἀκοαῖς μένων, καὶ τὴν βασιλείαν τὴν πατρῴαν θάλπων τε καὶ περισκέπων καὶ περιστέλλων. † Κιβδηλον δὲ ἄρα κακὸν δοῦλοι ὡς εἰσὶν ἐν τῇ Κλεοπάτρᾳ ἀνεφάνη.

Κίβησις. ἢ κιβωτός.

Κίβος. κιβώτιον.

Κιβωτός. λάραξ, κίστη.

Κιβωτός καὶ κίστις διαφέρει· ὅτι ἡ μὲν κίστις εἰς ὑποδοχὴν ἐστὶν ἐδεσμάτων, ἡ δὲ κιβωτός ἱματίων καὶ χρημῶν.

1. ὀνόμας] Vid. Athen. IX. p. 409. F. *Gaisf.* Voluit Timoclis locum p. 407. F. qui cum lacuna sit defectus, dubitamus an huc possit referri. Harpocratonis libri plerique νομάς. ἕτερος δὲ ὁ ὕπαρχος] Huius Cephisodori mentionem facit Pausanias in Arcadicis c. 9. ex quo patet pro ὕπαρχος hic apud Suidam scribendum esse ἱππαρχος. Ait enim Pausanias, οὗτος δὲ τῆν καὶ τὰ Ἀθηναίους ἐτύγγανεν ἱππαρχῶν. *Küst.* ἱππαρχος etiam Harpocratio. 3. Κηφισός V. et Hesychius. Cf. nos in Dionys. Perieg. pp. 604. 636. ὄνομα ποταμοῦ] ποταμός A. V. 4. Ἀριστοφάνης] Ran. 1472—74. 7. πότερ'] δὲ ποτ' librorum scripturam *Küst.* clam diffinixit. 9. Κηφόν] De hac voce amplius cogitandum censeo. Suspecta enim mihi videtur. *Küst.* Κηφόν ἐργ. iunctim *V. Fortasse locus ope Etym. M. p. 524. sic constituendus: Κῆφι. Ἀργυπιακόν. 10. Κῆχος] Om. vulg. Vid. *Eratoeth.* p. 227. sq. Herod. Epimer. p. 66. ἀντὶ τοῦ πρό μικροῦ. Nuper accessit observatio Hom. Epimerism. p. 344. κῆχος· δηλοῖ δὲ τὸ δῆλον· συντίσσειται αὐτῷ τὸ ποί, ὡς Φερεκράτης· Ἰοῖ κῆχος; Ἐγγὺς ἡμερῶν γε τεττάρων. 11. Κιανοί] Vid. Polyb. XV. 21. seqq. 13. Κίβαλος. διάκονος Hesychius. 14. Κιβδηλία] Ex Schol. in Aristophanis versum Av. 158. mox laudatum. Κιβδηλία A. V. pr. 15. ἅμα δὲ ὅτι τὰ] Locus hic ex Scholiasta Aristophanis ita emendandus est: ἅμα δὲ καὶ ὅτι τὰ νομίματα κιβδηλεῖται λέγεται, διὰ τὸ ὑπὸ Χίων δεδηλωθῆναι. *Küst.* ὑποκίος Schol. Ald. νομίματα] ὀνόματα V. 16. δεδομῆνον] δεδημένον V. 18. Lege πολλὴν γ'. Dictum in suam rem convertit Eust. in Dionys. 95. κιβδηλείαν A. 19. Κιβδηλιῶντες] Cf. Aristot. Probl. I, 5. et Hesychius. Κιβδηλιῶντας. ὀχρῶντας Photius. Continuae glossae hanc postposuit *V.
1. Κιβδηλον] Locos Platonis collegit Ruhkenius in Tim. p. 158. 2. Νόμων] νόμοις B. E. ἐνδεκάτῳ diserte *V. Est XI. p. 917. 3. φερέσθω] φερέσθω A. Photius et Plato. φερέσθω B. E. V. Πισίδης] Fr. Foggin. 112. Et Pisidae versus ignorat Photius et quae extant post v. τρόπῳ. 8. βδελυκτὸν] βδέλειν E. 9. ἀπὸ ἱστορίας] Schol. Aristoph. Av. 158. Ἀθηναῖοι γὰρ καὶ Χίος ἀλλήλοισ ἐμάχοντο. διὸ τὰ Χίων νομίματα μετὰ τοῦ χ στοιχείου Ἀθηναῖοι ἐγχαράξαντες ἀπιστοῦσαντο, καὶ ἐκάλουν αὐτὰ κιβδηλία, ὡς διὰ τοῦ χ στοιχείου δῆλα ὄντα. παραλαβούσα δὲ ἡ συνήθεια τὴν φωνὴν, τὸ δεδολωμένον νόμισμα κιβδηλον ὀνόμασεν, ἐναλλάξασα τὰ στοιχεῖα πρὸς τὸ εὐκλυωτότερον. *Küst.* Vid. Schol. in Gregor. Naz. Stelit. I. p. 7. *Gaisf.* Cf. Etym. M. p. 512. sive Zon. p. 1213. 10. μένων non ambiguum quin corruptioni debeatur; accedit ἐφ' ἑαυτοῦ, cum dicendum fuisset περὶ ἑαυτοῦ. Ceterum significat incertus scriptor, qui sonum Aeliani refert, Croesum adulteratis vocibus (cf. Thuc. I, 20.) assentatorum totum se dedisse. Non magni foret moliminis νέμων, modo πάντα vel simile nomen adesset. 14. Κίβησις] Schol. Theocr. I, 53. *Tourp.* MS. Vid. G. I. Voessii Etymol. in *Cibus.* *Hemst.* Κίβησις etiam Orio p. 87. Sed recte Κίβησις Swindenius in Obs. Misc. Nov. III. p. 85. et Ernest. in Callim. p. 508. 15. τὸ κιβώτιον] τι κιβώτιον E. κιβώτιον A. ὁ σημαίνει τὴν τροφήν Orus ap. Zon. p. 1210. sive Etym. M. p. 512. 17. Κιβωτός] Doctrina Schol. Arist. Equ. 1208. Difert autem Ammonius p. 82. Ex utroque legas κίστη.

comis perstringebatur. Item alius, magister equitum, qui cum Gryllo Xenophontis filio ad Mantineam occubuit. Κηφισός. Nomen suvii. Κηφισοφῶν. Nomen proprium. Aristophanes: *Euge, Palamedea, ingenium sapientissimum. haec cū ipse invenisti an Cephisophon? Ego solus; acetabula vero Cephisophon.* Κηφόν. Argentum. Κῆχος. Κιανοί. Cives urbis Cii; quibus Prusias ob aliquas causas bellum contra foedus inferre voluit. Κίβαλος. Praedo. Κιβδηλία. Argenti sordēs. per figuram improbitas et zelotypia. inde dictum, quod numismata a Chiis adulterabantur. Aristophanes *Avibus: Multum fallaciae et fraudis ex vita sustulisti.* Κιβδηλιῶντες. Pallidi. Κιβδηλοῦ. Ita vocabant numisma spurium et adulterinum. Plato *Legum XI.*

Servus ferat quod adulteratum fuerit. Et Pisides: *Rerum omnino duarum adulterinus est machinator unus, ut rumor est.* Κιβδηλον. Sic vocatur, quod extrinsecus quidem pulchram prae se fert speciem, sed malo ingenio praeditum est. dictum ab eo quod occultat manifestum. vel ab nomine Χίος, et βδελυκτὸν, id est, abominandum: quod ab historia quadam ductum est. *Croesus falsis adulatorum vocibus gaudens, et paternum regnum fovens et communiens et exornans.* † *Cleopatra documento fuit, servos esse infidum hominum genus.* Κίβησις. Cista. Κίβος. Cistula. Κιβωτός. Arca, cista. Κιβωτός et κίστις differunt. κίστις est enim vas, in quo cibi reponuntur. κιβωτός autem arca, in qua vestimenta et pecunia reconduntur.

Κιγηλός. ὁ πτωχός. ἀπὸ ὀρνέου τινὸς θαλασσίου οὕτω καλουμένου. ἔστι δὲ ζῷον ἀσθενές, ὥστε μὴδὲ ἰδίαν καλιὰν ποιεῖν, ἐν ταῖς ἐτέρων δὲ τίττειν. κινεῖ δὲ καὶ τὰ οὐραία πτερά.

Κίγκαλος. εἶδος ὀρνέου λεπτοῦ καὶ ἀσάρκου. ὁ καὶ παροιμία· Πτωχότερος λεβηρίδος καὶ κιγκάλου.

Κιγκλιδάριοι. ἀπὸ τῆς κιγκλίδος. οἷς δὴ τὰ ἀρχεῖα ἐπεφρόντιστο, τῆς τε ἄλλης εὐποσμίας πέρι, καὶ ὅπως μὴ χύδην ἅπασιν τοῖς βουλομένοις εἰσιπῆ-¹⁰ τεῖα εἶη.

Κιγκλίδας. ἰδίως τὰς διπλᾶς θύρας, ἄστυνας δικλίδας φασίν. ἢ κιγκλὶς ἢ ὀπή, δὲ ἣς ἢ κλεις πέμπεται.

Κιγκλίδες. αἱ τῶν δικαστηρίων θύραι, ὁ κάγ-¹⁵ κελος, ἢ τοῦ ἱεροῦ οἴκου.

Κιγκλίζει. σαλεύει, μοχλεύει, ἤχον ποιεῖ, κινεῖ.

Κίγκλος. ὀρνεον τὴν ὀσφῦν πολλὰ κινουῖν, ὁ τινες σεισποπυγίδα καλοῦσιν. ἔστι δὲ σφόδρα λε-²⁰ φ στοιχείῳ περὶ Φολουίας τῆς Ἀντωνίου γυναικός.

πτόν. καί, πτωχότερος κίγκλου· παροιμία, ἢ κέχρηται Μένανδρος Θαῖδι.

Κιγκάνειν. τὸ ἐπεξιέναι οἱ περὶ Σόλωνα.

Κιδαλίη. νῆσος.

Κίδαρις. περίθεμα κεφαλῆς ἢ ἐκ τῆς τριχὸς ὑφασμα· ἦτοι εἶδος καμηλαυκίου, ὃ καὶ τιὰρα νοεῖται· τινὲς δὲ κίδαριν λέγουσι περικράνιον πῖλλον, ἢ στέφανον, ἢ φακίολιον, ἢ πῖλον βασιλικὸν Περσῶν, ἢ τὸ στρόφιον, ὃ οἱ ἱερεῖς φοροῦσι.

Κίδναται. σκορπίζεται.

¹¹Κιθάρα. ἢ λύρα.

Κιθαραοιδότατος.

Παῖδας ἐφύτευσας ὅτι χειροτεχνικωτάτους. πρῶτα μὲν ἅπασιν φίλον ἄνδρα τε σοφώτατον, τὸν κιθαραοιδότατον, ὃ χάρις ἐφέσπετο·

¹²Ἀριστοφάνης φησί.

Κίθαρος. ἰχθῦς ποιός· λέγεται καὶ τὸ στῆθος.

Κιθαίρων. ὄρος ἐν Βοιωτίᾳ.

Κικέρων. ὁ ῥήτωρ· περὶ οὗ γέγραπται ἐν τῷ

1. **Κιγηλός**] Scribe κίγκλος, ut paulo post. Aelianus Histor. Anim. XII, 9. 'Ὁ δὲ κίγκλος ζῷον ἐστὶ πιτηνόν, ἀσθενές τὸ κατόπιον. καὶ διὰ τοῦτο φασὶ μὴδὲ ἰδίαν μὴδὲ καθ' αὐτὸν δυνάμενον αὐτὸν νεοτιτῶν συμπλέσαι, ἐν τοῖς ἄλλοις δὲ τίττειν. ἐνθεν καὶ τοὺς πτωχοὺς κίγκλους ἐκάλουν αἱ τῶν ἀγροίκων παροιμίαι. κινεῖ δὲ καὶ τὰ οὐραία πτερά. Hinc Suidam sua hausisse apparet. **Κῆστ.** Κίγκλος B. E. 3. ὥστε] ὡς A. 4. τίττει E. 6. κινδάλου vitiose v. λεβηρίδος. Cf. v. Πτωχοῦ. Κίγκλος tamen vix ausis tueri. Accedit ut *V. post gl. **Κιννάμων** inserat, Κίγκλος. καὶ παροιμία — καὶ κιγκάλου: quo fides huius articuli labefactatur. 8. **Κιγκλιδάριοι**] Hi a Latinis vocantur *cancellarii*; de cuius vocis significatione et etymologia proluxe disputat ὁ πάνυ Salmasius in Flav. Vopisc. [p. 800. sqq.] quem vide. **Κῆστ.** οἷς δὴ τὰ ἀρχεῖα] Haec sunt verba Agathiae lib. I, 19. p. 31. **Κῆστ.** 9. ἀρχαία B. E. Tum *πεφρόντιστο* A. 10. εἰσιτέα B. E. 12. **Κιγκλίδας**] Ex Schol. Aristoph. Equ. 638. **Μοχ τινες** V. 15. Principium habet Harpocrates. **κίγκλος**] κίγκλλος Gaisf. cum V. Lex. Bachm. p. 278. sive Photius: **Κιγκλίδας**: ὁ τοῦ δικαστηρίου κίγκλος· ἦτοι τοῦ ἱεροῦ οἴκου. Schol. Arist. Vesp. 124. **κιγκλὶς γὰρ ἡ θύρα τοῦ δικαστηρίου**, ἣν καὶ **καγκλωπὴν** καλοῦσι. Zon. p. 1210. τὸ τοῦ δ. **κίγκλον**, ubi ὁ τ. δ. **κίγγελο** Hesychius. 19. **Κίγκλος**] Vid. Küster. in v. **Κιγηλός** et Schneid. in Aristot. H. A. T. IV. p. 86. sq. **πολλὰ τὴν ὀσφῦν**] τὴν ὀσφῦν πολλὰ A. V. Photius.
1. **πτωχότερος**] ἢ **πτωχότερος** A. E. V. Med. et Photius. Miror scripturam perversam a Gaisf. revocari potuisse. Nam articulus aut retrahendus ad v. **παροιμία** aut e compendio v. **καὶ** subortus videtur. Velut in loco qui nunc in manus incidit Xenophontis Oecon. 3, 13. **παῖδα νέαν μάλιστα ἢ καὶ ὡς ἡδύνατο ἐλαχίστα ἐωρακίαν**, ἢ manifeste spurium est. 2. **Μένανδρος** p. 76. 3. Item Photius. 6. **καμηλαυκίου**] **καμηλαυκίου** dedi cum V. **καλαμαυκίου** Photius. **Καμαλαυκίου** Lex. Bachm. p. 278. „**καμαλαυκίου** Lex. MS. apud Osann. Auct. Lex. Gr. p. 72. Vid. Du Cangli Gl. Gr. in v.” **Gaisf.** Adde ipsum Suid. v. **Καμηλαυκίου**. Zon. p. 1211. **καμελαύκιον**. **νοεῖται**] Mellius apud Photium in Lexico inedito **καλεῖται**. **Κῆστ.** In Photio legitur **νοεῖτε**. 7. **πῖλλον**] **πῖλλον** A. B. E. V. Scripsi **πῖλλον**. Emendandus etiam Hesychius, cui demendum insuper **περικράνιον** male repetitum ante **περίθεμα**. **ποικίλον ἢ στεφάνιον** Lex. Bachm. 8. **φακίολιον**] Fasciam vel vittam, qua caput cingeretur, ostendit esse dictam Salmas. in Vopisci Aurel. p. 584. 10. V. II. ψ'. 227. 11. **ὄργανον μουσικόν, ἢ λύρα**] **Delevi ὄργανον μουσικόν ἢ** cum A. B. E. V. **Gaisf.** Is tacite neglexit ἢ cum vulg. 12. **Κιθαραοιδότατον**] **Κιθαραοιδότατος** A. E. V. In exemplo **κιθαραοιδότατον** V. 13. **Παῖδας ἐφύτευσας**] Aristoph. Vesp. 1316—18. 17. **Κιθάρος**. **ἰχθῦς π.**] Vide Athenaeum lib. VII. p. 305. **Κῆστ.** **κίθαρος** *V. Scripsi cum Photio **κίθαρος**: item **ἰχθῦς**, idque constanter. **στήθος**] Multa Foesius Oecon. Hippocr. A. Gaisf. laudatus. 20. **Φουλβίας**] **Φολουίας** A. V. et sic infra in v. **Φολουίας** B. E. **Φιλωνίας** Med. **Φουλβίας** *V.

Κιγηλός. Mendicus. dictum ab ave quadam marina, quae sic vocatur. est autem animal adeo infirmum, ut ne nidum quidem sibi struere possit, sed in alienis pariat. eadem caudam motat. **Κίγκαλος.** Genus aviculae gracilis et macilentae. inde proverbium: *Pauperior leberide et cinclo*. **Κιγκλιδάριοι.** Cancellarii, sic dicti a cancellis: qui archiva curabant, providebantque ne qui tumultus existeret, neve cuilibet volenti ingrediendi potestas esset. **Κιγκλίδας** Ita proprie vocantur duplices fores, quas quidam *δικλίδας* appellant. vel *κιγκλὶς* foramen, per quod clavis immittitur. **Κιγκλίδες.** Cancellatae fores tribunalium. vel cancelli conclavis sacri. **Κιγκλίζει.** Quassat, vecte molitur, sonum edit, movet. **Κίγκλος.** Avicula candam crebro movens, quam nonnulli motacillam vocant. est autem valde gracilis. Et proverbium: *Pauperior cin-*

clo; quo usus est Menander *Thaide*. **Κιγκάνειν.** Hac voce usus est Solo de iure persequendo. **Κιδαλίη.** Cidalia, insula. **Κίδαρις.** Cidaris, tegmen capitis. vel textum e pillis. vel genus camelauicii, quod etiam tiara vocatur. quidem vero dicunt cidarin esse tegumentum cranii ex lana coactili confectum, vel coronam, vel fasciam, vel pileum regum Persarum, vel strophium, quod sacerdotes gestant. **Κίδναται.** Dissipatur. **Κιθάρα.** Lyra. **Κιθαραοιδότατον.** Aristophanes: *Liberos procreasti, artifices praestantissimos. quorum primus est homo omnibus amicus virque sapientissimus, cithara canendi peritissimus, quem gratia comitatur*. **Κίθαρος.** Piscis quidam. item pectus. **Κιθαίρων.** Mons in Boeotia. **Κικέρων.** Cicero, orator, de quo dictum est infra in littera ψ, ubi agitur de Fulvia Antonii uxor.

Κίχι. εἶδος ἐλαίου. Ἐλαίω κικίνω ἀναμίξαντες.

Κικίλιος, Ἀργεῖος, ἔμποικός, Ἀλιευτικὰ γεγραφώς· καὶ **Νουμήνιος** Ἡρακλεώτης, Παγκράτης Ἀρκάς, Ποσειδάωνιος Κορίνθιος, Ὀππιανὸς Κίλιξ. 5 **Καταλογάδην** δὲ ἔγραψαν οὗτοι· Σέλευκος Ταρσεύς, Λεωνίδης Βυζάντιος, Ἀγαθοκλῆς Ἀτράκιος.

Κικίννος.

Ναὶ μὰ τὸν εὐέρωτα Τιμοῦς φιλέρωτα κικίννον.

Καὶ Ἀριστοφάνης·

Ὡς ἐγὼ

τοδμὸν νομίζω γῆρας εἶναι κρεῖττον, ἢ πολλῶν κικίννους νεανιῶν καὶ σχῆμα κερυπρωκτίαν.

Κίχις. ὄνομα κύριον. ὁ ἀδελφὸς Ἀλκαίου.

Κικλήσκορσι. καλοῦσι.

Κικόνεον. ὄρεον.

Κικονία χώρα. καὶ **Κικόνιος** οἶνος.

Κίκυς. ἀρσενικόν, ὁ ἀσθενής. κίκυς δὲ θηλυκόν, ἢ ἰσχύς.

Κίλλης. ὄνομα κύριον.

Κιλλίβαντες. τρισκελῆ ἐστὶ τινα ξύλα, ἐφ' ἧν τιθέασι τὰς ἀσπίδας διαναπαυόμενοι, ἐπειδὴν κάμωσι πολεμοῦντες. Ἀριστοφάνης·

Τοὺς κιλλίβαντας οἶσε, παῖ, τῆς ἀσπίδος.

Κιλίκια. τὰ ἐκ τριχῶν συντιθέμενα ὑφάσματα.

Κιλίκιος ὄλεθρος. οἱ γὰρ Κίλικες ληστείας 10 χρώμενοι ἐπ' ὁμότητι διεβέβληντο.

Κιλίκιος τράγος. ὁ διασῦς. τοιοῦτοι γὰρ ἐν Κιλικίᾳ γίνονται τράγοι. ὅθεν καὶ τὰ ἐκ τῶν τριχῶν συντιθέμενα κιλίκια λέγονται.

Ἔστι οἱ Κίλικες ἐπὶ πονηρίᾳ διεβέβληντο. ὅθεν 15 καὶ τὸ ἐγκικιεύεται, ἢ ἀντὶ τοῦ κακοηθεύεται. ἐγκικιεύειν γὰρ τὸ κακοηθίζεσθαι.

Κιλικισμὸν. ὁ Θεόπομπος ὁ ἱστορικὸς τὸν ἐκ παροιτίας φρόνον λέγει.

Κιλίκων. ἐπώνυμον Ἀχαιοῦ, τοῦ Μέρπορος,

1. **Κίχι**] Vide Jablonski Voc. Aegypt. Opusc. T. I. p. 110. et not. in Hesych. *Gaisf.* 3. Mellora *Eudocia* p. 270. praetermissis quae nihil attinent ad Cilicium: *Κίχιος* — γεγραφώς· καὶ Περίγησιν Ἑλλάδος, καὶ ἄλλα. Ἀλιευτικὰ γεγραφώς· καὶ *Νουμήνιος* Ἡρακλ.] Eisdem *Halleuticorum* scriptores, excepto ultimo. Agathocle Atracio, recenset Athenaeus lib. I. p. 13. ex quo Suidam locum hunc descripsisse non dubito. *Küst.* 4. *Νουμήνιος* A. Ἡρακλεώτης] Ἡρακλεώτης probavi cum Ath. et V. 8. *Κικίννος*] *Κίχιος* B. E. V. Med. Item *κικίννον* E. V. 9. εὐέρωτα] *Metri gratia* scribendum est *εὐέρατον*. *Küst.* Immo *εὐπλόκαμον* e Meleagri Ep. LXVI, 1. Anthol. Pal. V, 197. 11. Ἀριστοφάνης] *Vesp.* 1104. sqq. (1062.) 13. *νομίζω* τοῦμόν] τοδμὸν νομίζω A. V. item v. *Κύκνος*, ubi loci maior pars affertur. 15. καὶ ἐρυπρ.] καὶ om. *V. Scripsi κερυπρωκτίαν. 16. Hulus nomen a nemine puto commemorari. Immo vero Etym. M. p. 513. sub finem v. *Κίθρος* subiicit: σημαίνει τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἀλκαίου. 17. *Κικλήσκορσι*] Il. β. 813. 18. *Κικόνειον*] *Κικόνιον* A. *V. Med. *Κικόνιον* B. E. *Gaisf.* Illud reponendum fuit; nisi quis mallet v. *Κικονία* proximae glossae cum *V. praemittere. Mox *Κικόνιος* Med. 19. Quae subsequebantur glossae e Zon. p. 1215. invectae, *Κικιμώσσειν*. *τυφλώττειν*. *Κικύω*. *ταχύω*, *ισχύω*: eas omisi cum A. B. V. E.
1. ἀρσενικὸς] ἀρσενικόν dedi cum A. ὁ ἀσθενής] Scribendum est ὁ εὐσθενής: quod et Portus monuit. *Küst.* θηλυκῶς] θηλυκόν cum A. 3. *Κίλλης*] *Κίλλας* auriga Pelopis: ex interp. Olympicarum rerum Pausan. Eliac. I. p. 157. (V, 10, 2.) *Reines.* Sed in tpp. vetusti Il. α. 38. constanter *Κίλλος*. 4. *Κιλλίβαντες*. τρισκελῆ] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 1121. „*Κιλλίβαντα* τρισκελῆ Schol. Platon. p. 47.” *Gaisf.* 7. *καλλίβαντας* οἶσα *V. 8. τῶν τριχῶν] τῶν om. A. B. E. *V. quod infra libri retinent, omittit vero Diogenianus cum Arsenio. „Vid. Du Cangii Gl. in *Κιλίκιον*. Infra in *Κιλίκιος* τράγος.” *Gaisf.* 9. *Κιλίκιος ὄλεθρος*] Ex Zenobio [IV, 53.] *Küst.* Vid. Menag. in Laert. IX, 84. *Gaisf.* Cf. v. *Ἐγκικιεύεται*. 11. Similliter Diogen. V, 54. Vat. App. II, 32. Arsen. p. 319. Apud Hesychium in v. *Κιλίκιοι λόγοι* male commixta sunt, quae sic erant separanda: *Κιλίκιος* τράγος. *δασις*. καὶ τὰ κιλ. 12. καὶ om. *V. τῶν delendum cum libris supra laudatis, Hesychio et Zon. p. 1208. 13. *καλοῦνται*] λέγονται A. B. V. et Zonaras. 14. Ἔστι οἱ Κίλικες ἐπὶ πονηρίᾳ διεβ.] Huc spectat proverbium, *Τρία κάππα κάκιστα*: de quo vide paroemiographos. *Küst.* Haec repetita sunt ex v. *Ἐγκικιεύεται*, quod ipsum restitutum pro *Ἐγκικιεύεται*. 17. Glossarum hunc ordinem *V. instituit: *Κίλιος*. *Κιλικισμὸν*. *Κιλίκων*. *Κιλίσσης*. *Κιλίκιων*. *Κίλιξ*. 18. *παροιτίας*] *παρνομίας* Photius, itemque sub v. *Κίλικι* λιμῶ. 19. *Κιλίκων*] Fnerunt qui *Κιλίκων* optarent, immemores illi generis vocabulorum olim per vitam communem latissime fusi, quo dicaces et urbani homines nimiam vel corporis vel ingenii proprietatem notabant. Id Herodianus π. μόν. λέξ. p. 12. universe peratrinxit, nuper etiam Fritzsch. de Arist. Babyl. p. 22. Iam ut pervulgata mittam, *γαστρῶν*, *κεφάλων*, *φύσκων*, componenda sunt *πίθων*, *κάνθων*, *πόσθων*, *ψύθων*, *μύθων* (Philodem. de vit. col. 21.): *σπίρων*, *ναύσων*, *γλαχρῶν*, *στίγων*. Unum fortasse superest *ἀμνοκῶν*, quod hunc in ordinem cogi nequeat. *Κιλίκων* restituendum etiam continuae glossae, ubi *Κιλίκων* tacite vulgg. cum libris quibusdam Aristophanis, *Κιλίκων* Med. *Καλλικῶν* Suid. v. *Πονηροῖς*.

Κίχι. Genus olei. Cum id oleo cicino miscuissent. *Κικίλιος*. Cilicium, Argivus, poeta epicus, qui *Halleutica* scripsit: ut etiam Numenius Heracleota, Pancrates Arcas, Posidonius Corinthius, Oppianus Cilix. Oratione vero soluta de eodem argumento scripserunt Seleucus Tarsensis, Leonides Byzantius, Agathocles Atracius. *Κικίννος*. Per nitidum et amantibus iucundum Timonis cincinnum. Et Aristophanes: *Ἐπίστιμο* senectutem meam praestare multorum iuvenum cincinnati et cultui et late hiantibus culis. *Κίχις*. Nomen proprium: frater Alcaei. *Κικλήσκορσι*. Vocant. *Κικόνεον*. Avis quaedam. *Κικονία* χώρα. Et *Κικόνιος* οἶνος. *Κίκυς*. Significat robustus, cum est generis masculini. At cum est generis feminini, robur. *Κίλλης*. No-

men proprium. *Κιλλίβαντες*. Ligna quaedam tribus pedibus fulta, quibus milites, cum de pugna fatigati requiescere volunt, clipeos imponunt. Aristophanes: *Affer huc, puer, cillibantes clipei*. *Κιλίκια*. Cilicia, sive vestimenta ex pills texta. *Κιλίκιος ὄλεθρος*. Cilicium exitium. Cilices enim propter crudelitatem in latrociniiis exercendis infames erant. *Κιλίκιος τράγος*. Hircus Cilicium. id est hirsutus. tales enim sunt hirci de Cilicia. hinc etiam vestimenta ex pills contexta cilicia vocantur. — Cilices propter morum improbitatem male audiebant. unde dictum est *Ἐγκικιεύεται*, i. e. improbo est ingenio. *Ἐγκικιεύειν* enim significat, improbum esse. *Κιλικισμὸν*. Sic Theopompus historicus vocat caedem ab ebrietate profectam. *Κιλίκων*. Cilico, cognomen Achaei, Meropis

ἀπὸ τροφοῦ Κιλίσσης· ὃς τὴν πατριδα Μίλητον προδεδώκε τοῖς Πριηνεῦσι, καὶ τὸν βασιλέως στρατηγόν. παρόσον Κίλικες διεβέβληντο ἐπὶ πονηρίᾳ καὶ ἀμότητι, διὰ τοῦτο ἐκλήθη Κιλίκων. Φερεκράτης·

Ἄει ποῦ ἡμῖν ἐγκιλικίζουσ' οἱ θεοί.

ὥστε καὶ παροιμίαν ἐπ' αὐτῷ εἰρησθαί· Ἄγαθὰ Κιλίκων. λείπει τὸ ἔχει.

Κιλλικίων.

Οὐδὲν πονηρόν, ἀλλ' ὅπερ καὶ Κιλλικίων.

οὗτος παρέδωκε τὴν Σάμον. ὥσει εἶπεν· οὐδὲν κακὸν ποιῶ, ἀλλ' ἱεροσυλῶ. ἐπὶ πονηρίᾳ γὰρ ἐτεθρύλλητο ὁ Κιλλικίων, ὃς προῦδωκε Μίλητον Πριηνεῦσι. πυνθανομένων δὲ πολλάκις αὐτοῦ τινῶν, τί μέλλει ποιεῖν, ἔλεγε, πάντα ἀγαθὰ. καὶ ἔστι παροιμία· πάντα ἀγαθὰ, ὡς ἔφη Κιλλικίων. ὕστερον μέντοι παρὰ Θεαγένους τινὸς εἰσῆλθεν ἀνησόμενος κρέα· κάκεινος ὑποδείξει ἐκέλευσε, πτόθεν κόψαι

θέλει· προτείναντος δὲ τὴν χεῖρα ἀπέκοψε, καὶ εἶπε· ταύτη τῇ χειρὶ οὐ προδώσεις πόλιν ἑτέραν.

Κίλιξ. ὄνομα κύριον.

Κίλιος. ὄνομα κύριον.

5 Κιλίσσης. τῆς τροφοῦ Ἀχαιοῦ τοῦ Μέρποκος. Κιμβέρινον ἐνδύσομαι. εἶδος ἱματίου, ἀπὸ τόπου. Ἀριστοφάνης·

Κιμβέρινον ἐνδύσομαι.

Κίμβικα. σφηκία, ἢ μελίτσια, ἢ μικρολογία, 10 ἢ διαστροφή.

Κίμβρος. ὁ ληστής. καὶ Κίμβρων. Ὁ δὲ τοῖς σώμασι τῶν Κίμβρων ἀψαυστεῖν ἐκέλευεν, ἕως ἡμέρα γένηται, πολύχρυσα εἶναι δοκῶν.

Κιμμέριοι. οἱ Βοσπορηνοί. ζῆται ἐν τῷ Γύ- 15 γης.

Κιμωλία. λευκὴ γῆ.

Κίμωλος. ὄνομα νήσου.

Κίμων, Μιλτιάδου, ἐπὶ τοὺς σὺν Θεμιστοκλεῖ

1. Κιλίσσης] Κιλικίσσης A. Nihil mutant libri sub v. Κιλίσσης. Vereor tamen ne quis de inferiore loco petierit ista ἀπὸ τροφοῦ Κιλίσσης. Quamquam id additamentum agnoscunt veteres quidam in Schol. Veneto Arist. 2. προδεδώκε] προῦδωκεν Photius. καὶ τὸν βασιλέως στρατ. Sic quidem habet optimus Paris. A. sed minus recte. Sensus enim requirit, ut scribatur καὶ τῷ βασιλέως στρατηγῷ: vel ut habet Hesychius, τοῖς βασιλέως στρατηγῶσι. In prioribus edit. [et B. E.] corruptissime excusum est, καὶ τὸν βασιλέα στρατηγῶν. Küst. βασιλέα στρατηγῶν Photius. τὸν βασιλέως στρατηγῶν V. Locus mendosior quam ut leviori mutatione sanari possit. 3. παρόσον] ἢ παρόσον Photius: i. e. καὶ παρόσον. Mox οἱ ante Κίλικες omisi cum A. V. Photio. 6. ἐγκιλικίζουσιν] ἐγκιλικίζουσι V. et Photii MS. qui in his desinit. 7. Εὐπόρος δὲ ἦν post θεοί inculcata, sive de v. Ἄγαθὰ deprompta sunt, sive lectoribus debentur parum ingeniosis, quos dicti popularis acumen fugerit, delevi cum A. E. Ἄγαθὰ Κιλίκων] Vide supra h. v. 10. Οὐδὲν πονηρόν, ἀλλ' ὅπερ καὶ Κιλλ. Ex Aristoph. in Pac. 362. ubi vide Scholinastam, qui eandem, quam hic Suidas, de Cilicone historiam narrat. Ceterum totus hic locus repetitur infra v. Πονηροί, ubi Καλλιφῶν vocatur, qui hic est Κιλλικίων. Küst. 11. Σάμον] οἱ δὲ Μίλητον add. v. Πονηροί, ἢ Μίλητον Schol. Ven., alterum deinceps. 12. τεθρύλληται v. Πονηροί. 13. ὁ om. A. ὃς προῦδωκε Μίλητον Πριην. Hinc omnes proditores vocabantur Κιλίκων, et testatur Hesychius v. Δημοκλείδαι. Küst. Item Reinesius. 14. τινῶν πολλάκις αὐτοῦ] πολλάκις αὐτοῦ τινῶν A. V. Schol. et infra Suidas. 15. ἀγαθὰ] ἀγαθὰ A. E. V. Schol. et infra Suid. Item mox A. B. E. V. Med. 16. Post ἀγαθὰ supplendum ποιῶ monemus etiam in v. Πονηροί. 17. μέντοι] μέντι V. 1. προτείναντα E pr. 5. Κιλίσσης] Vid. supra v. Κιλίκων. 6. Κιμβέρινον] Scribe Κιμβερικόν. Sic enim genus hoc vestis appellatur ab Aristophane Lysistr. 52. unde locum hunc deprompsit Suidas. Huc accedit auctoritas Hesychii, qui itidem Κιμβερικόν scribit. At Polluci vestis eadem dicitur Κιμβερικόν. Küst. Monnerat Iungerm. in Polluc. VII, 49. Κιμμέρινον bis A. Κιμμερικόν Photius. Mox apparet ἐνδύσομαι male repetitum esse. 9. Κίμβικα] Hesych. rectius Κιμβία, qui tamen male habet σκυφία pro σφηκία. Tour. MS. Experiamur an Suidam iuvare liceat: nam quae feruntur et mire corrupta et ab imperito homine. ni fallor, interpolata, Κίμβικα, σφηκία, ἢ μελίτσια, ἢ μικρολογία, quanto formam ornatiorem accipient, si tali modo constituas: Κιμβία, vel Κιμβιζία, σκυφία, ἢ μικρολογία, ἢ διαστροφή. Κιμβία scripseris an κιμβιζία nihil admodum refert. — Unde vero σφηκία processerint et male sedulae manus adsumendum ἢ μελίτσια, non erit operosum expedire, dummodo supponas σκυφία primum ablatum in σκηφία, deinde litteris, ut labes labem trahit, perversis in σφηκία. Hemsterh. in Aristoph. Plut. p. 191. Photius σκηκία ἢ μελίτσια. Lex. Bachm. p. 278. Κιμβικία, σφηκία ἢ μελίτσια. 10. διαστροφή] Statim Gaisf. delevit, ὅθεν καὶ κίμβιξ, ὁ λίαν μικρολόγος περι χροήματα, cum A. B. E. V. 11. Prior glossa apud Zon. p. 1208. Ὁ δὲ τοῖς] Appiani, cuius nomen additum in v. Ἀψαυσίως. Hemst. Ed. Schweigh. T. I. p. 87. Locus ex altera glossa videtur acci- 13. ἡμέρας V. 14. Βοσπόρειοι] Βοσπορηνοί A. Βοσπορη V. Βοσπορηται* V. ἔστιν] ζῆται tacite Gaisf. cum *V. 16. Κιμωλία. ἢ λευκὴ γῆ] Vide infra v. Κλειγένης. Küst. ἢ λευκὴ] ἢ omisi cum v. Κλειγένης et A. E. 18. Μιλτιάδης V. et E pr.

filii, [sic dicti a nutrice Cilissa]: qui patriam Miletum Prieniensibus et regis ducl prodidit. vocatus est autem Cilico, quia Cilices improbitatis et crudelitatis fama laborabant. Pherecrates: Semper fere deos cilicissantes experimur. Hinc locum dedit proverbio, Bona Cilico. intelligendum affert. Κιλλικίων. Nihil mali facio, nisi quod olim Cillico. Hic Samum olim prodidit. perinde igitur est ac si dixisset, nihil mali facio, sed res sacras expilo. iste enim Cillico infamis erat improbitate, ut qui Miletum Prieniensibus prodidisset. quibusdam autem ex eo quaerentibus, quid ageret, respondit: Omnia bona. Hinc ortum est proverbium: Omnia bona, ut aiebat Cillico. Tandem vero, cum Theagenis cuiusdam aedes carnes empturus ingres-

sus esset, ac monstrare iussus, qua scindi sibi vellet, manum extendisset, eam Theagenes amputavit, dicens: Hac manu patriam urbem posthac non prodes. Κίλιξ. Nomen proprium. Κίλιος. Nomen proprium. Κιλίσσης. Nutricis Achaei, Meropis filii. Κιμβέρινον ἐνδύσομαι. Cimerinum genus vestimenti, a loco ita vocatum. Aristophanes: Cimerinum induam. Κίμβικα. Sordida diligentia, vel tenacitas, vel perversitas. Κίμβρος. Latro. Et Κίμβρων. Ille praecipit, ut corpora Cimbrorum intacta relinquerent, donec dies illucesceret, existimans esse auro refertissima. Κιμμέριοι. Bospori accolae. Vide sub v. Γύγης. Κιμωλία γῆ. Terra alba. Κίμων. Nomen insulae. Κίμων. Cimon, MU-

κατελθόντας βαρβάρους ἐστρατήγησε, και πλεύσας εἰς Κύπρον και Παμφυλίαν ἐπολέμησε, και ἐπ' Ἐδρυνμέδοντι ποταμῷ ναυσὶ και πεζῶν νικῶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας. οὗτος ἔταξε και τοὺς ὄρους τοῖς βαρβάρους· ἐκτός τε γὰρ Κυνάτων και Χελιδονέων και 5 Φασηλίδος· πόλις δὲ αὕτη τῆς Παμφυλίας· ναῦν 315 Μηδικὴν μὴ " πλεῖν νόμῳ πολέμου, μηδὲ ἵππου δρόμον ἡμέρας ἐντός ἐπὶ θάλατταν καταβαίνειν βασιλέα· αὐτονόμους τε εἶναι τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ. ἐν Κιτίῳ δὲ τῆς Κύπρου τελευτᾷ.

Κίμων, Ἀθηναῖος. οὗτος τῇ ἀδελφῇ Ἑλπινίῃ συγκοιμηθεὶς διεβλήθη πρὸς τοὺς πολίτας, και διὰ τοῦτο ἐξωστρακίσθη πρὸς τῶν Ἀθηναίων. Οὗτος ἔγραψεν Ἱπποσκοπικόν, βιβλίον θανμάσιον.

Κιμώνεια λείψανα. και Κιμώνειον, ἱερὸν 15 τοῦ Κίμωνος.

Κιννάβαρι, κινναβάρως.

Κινναβευμάτων. ζῆται ἐν τῷ Ἀπ' ἀκροφύσιων λόγους.

Κιννάβος. τὸ εἶδωλον, πρὸς ὃ οἱ πλάτνται και οἱ ζωγράφοι βλέποντες διατίθενται πλάττοντες και γράφοντες. Ἀριστοφάνης και ἄλλοι πολλοί.

Κινάβρα. κυρίας ἢ τῶν κυνῶν βρωῖσις, κυνοβόρα τις οὖσα. και ἢ δυσωδία τῶν μωσαλῶν, ἢ τῶν αἰγῶν.

Κιναβρώντων αἰγῶν. τῶν δυσωσμίαν ποιούντων ἐκ τῶν μωσαλῶν.

10 Κίναδος. ἢ ἀλώπηξ.

Ἡ τοῦπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ' ὅπου; Αἴας φησὶ περὶ Ὀδυσσέως.

Κίναδος. εἶδος τι θηρίου. ὡς και Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ Στεφάνου· Τοῦτο δὲ φῦσει κίναδος ἐστὶ τῶν θηρίων. Πᾶν μὲν θηρίον κίναδος ἀξιούσι καλεῖσθαι, ἰδίως δὲ τὴν ἀλώπεκα. Κυκοῦργος ὡς ἀλώπηξ. Ἰδίως δὲ φασὶ Σικελιώτις τὴν ἀλώπεκα κινάδιον καλεῖν.

Κιννάμων. Ἡρόδοτος λέγει ὄρνιθας φέ-

3. νικῶ] Diod. XII, 60. Thucyd. I, 112. Reines. 5. ἐκτός γε *V. 8. δρόμον ἡμέρας] Diodor. XII, 4. cf. Aelian. V. H. IX, 32. Reines. θάλαττης] θάλατταν A. *V. βασιλέα· αὐτονόμους] βασιλείας αὐτονόμας B. βασιλέας quidem *V. 9. τοὺς] και τοὺς B. E. *V. 10. Κιτίῳ] Κιτίῳ A. V. Vide vel Thucyd. I, 112. Κιτίῳ Hemsterhusius. 11. Ἑλπινίῃ συγκ.] Athen. XIII, 589. Reines. Vid. Rutgersii Varr. Lectt. I. p. 38. Gaisf. 13. ἐξωστρακίσθη] ὠστρακίσθη A. V. Sed ἐξωστρακίσθη infra in Ὀστρακισμός, conf. Andocid. c. Alcib. p. 33, 25. Gaisf. Οὗτος ἔγραψεν Ἱπποσκοπικόν βιβλ.] Non puto spernendam esse coniecturam Pearsoni, qui Cimone cum Simone a Suida hic confundi suspicatur. Simone enim quendam de re equestri scripsisse testatur Xenophon initio libri περὶ Ἱππικῆς; eiusdemque mentio fit Hippiatr. p. 3. Küst. Vid. Arrian. Exped. p. 470. [VII, 13, 10. ubi quidem pictor affertur Cimo vel potius Mico.] Tourp. MS. Vid. supr. Ἀψυρτος, et infr. Τρίλλη, ubi Simone pro Cimone vocat. Reines. Apparet haec imperito homini deberi, qui cum deprehendisset in v. Ἀψυρτος haec, ἔγραψε και Κίμων Ἀθηναῖος I. βιβλίον θανμάσιον, ut erant affecta pertraxit ad Cimouem Miltiadis. βιβλίον] βίον B. E. pr. 15. Κιμώνεια] Plutarch. Cimon. p. 491. C. Hemst. Κιμώνειον τίχος est Cecropia. Vid. Meurs. Var. I. [Lectt. Att. V, 32.] Κιμώνεια μνήματα Plutarch. Cimon. 19. Reines. Κιμώνεια. ἐρέτεια Ἀθηναίων· ἐν οἷς ἀπελάττον και ἐπεράλνοντο Photius ac similiter Hesychius. Mox lege Κιμώνιον cum Schol. Soph. Oed. C. 489. 17. Post v. Κιννάβος habet *V. Cf. Zon. p. 1214. 18. Κινναβευμάτων] Photius: Κινναβευμάτων· πονηρευμάτων. Nominativum habet Hesychius. ἐστίν] ζῆται tacite Gaisf. cum *V. Ἀπ' ἀκροφύσιων λόγους] ἀπακροφυσιολόγους A. B. E. V. Med.
1. Κιννάβος — γράφοντες] Omnia repetita ex v. Ἀπ' ἀκροφύσιων: ubi sub finem κέχρηται πολλοί, omisso Ἀριστοφάνης. Hemsterhusius κιννάβος; cf. Jacobs. in Authol. T. IX. p. 482. 5. Κινάβρα. κυρίας ἢ] Ex Schol. Aristoph. Plut. 294. Ceterum Tzetzes Chil. XIII, 476. κινάβραν cibum caprorum significare scribit, nescio quo auctore. Küst. κυνοβορά Schol. 8. τῶν αἰγῶν] ἢ τῶν αἰγῶν A. Schol. Aristoph. Cf. Tittm. in Zon. p. 1211. 8. Κιναβρώντων αἰγῶν] Et haec leguntur apud Scholiastam Aristophanis loco laudato. Küst. δυσωσμίαν ἀποπεμπουσῶν] Hinc corrige Schol. Aristoph. Plut. 266. δυσωδίαν ἀποπέμποντα, ubi male Küster. et Hemsterhus. Tourp. MS. Male. Nam ποιούντων A. B. E. V. cum Schol. Aristoph. Gaisf. 10. Κίναδος] Κίναδος quod in libris quibusdam Demosthenis occurrit, E m. sec. Utraque glossa debuit in unam conflari. 11. Versus Sophoclis Aiac. 103. quem Suidas derivavit e Schol. Aristoph. Huc pertinent etiam quae mox alienum locum invaserunt, κακοῦργος ὡς ἀλώπηξ. Ceterum utrobique legendum πανοῦργος. 13. Κίναδος. εἶδος τι] Ex Schol. Aristoph. Nub. 447. ὡς ὃ] ὡς και A. V. και Schol. Δημοσθένης] P. 307. 14. τοῦ addidi cum A. V. φασὶ] και φῦσει Schol. cum Demosthene. 16. ἰδίως] Haec ex Harpocrate et Photio. Obscurius Etym. M. p. 514. 18. κινάδιον Oudend. in Thom. M. p. 534. 19. Κιννάμων] Κιννάμων A. V. Ἡρόδοτος] Lib. III, 111. ὄρνιθας δὲ λέγουσι μεγάλας φερεῖν ταῦτα τὰ κάρηται, τὰ ἡμεῖς, ἀπὸ φοινίκων μαθόντες κιννάμμον καλούμεν. Ex his etiam ab Etym. M. p. 514. ascriptis Suidas est castigandus.

tiadis filius, adversus barbaros, qui cum Themistocle in Graeciam venerant, exercitum duxit, in Cyprum et Pamphyliam cum classe profectus, cum Persis bellum gessit, ad Eurymedontem fluvium tam navallibus quam pedestribus copiis uno die vicit. hic etiam certos limites barbaris constituit, cauto ne extra Cyaneas et Chelidonias et Phaselidem (urbs haec Pamphyliae est) navis bellica Persarum navigaret: neve intra tantum spatium, quantum equus uno die conficere posset, rex Persarum ad mare descenderet; et ut Graeci in Asia liberi sui que iuris essent. Obiit Citi in Cypro. Κίμων. Cimon, Atheniensis. hic cum sorore Elpínice concubuit: qua de causa cum male apud cives audire coepisset, ostracismo ab iis urbe pulsus est. [Scripsit Hippo- scopium, librum admirabilem.] Κιμώνεια λείψανα. Et Κιμώνειον, Cimonis templum. Κιννάβαρι. Cinnabari.

Suidae Lex. Vol. II.

Κινναβευμάτων. Vide supra v. Ἀπ' ἀκροφύσιων. Κιννάβος. Simulacrum, quod statuarii et pictores, cum aliquid fingunt et pingunt, intuentur et exemplar sibi proponunt. Aristophanes et alii multi. Κινάβρα. Proprie cibum canum: quasi dicas κυνοβορά. Item foetor, quem alae vel caprae emittunt. Κιναβρώντων αἰγῶν. Caprarum, quarum alae foetorem exhalant. Κίναδος. Vulpes. Aiax ubi de Ulise inquit: Rogasne, ubi sit ista vulpes exitio dignissima? Κίναδος. Species ferae bestiae. Callidus instar vulpis. Demosthenes in oratione de Coroua: Hic vero homuncio sua natura est vulpecula. Atque cum omnem feram sic vocari contendunt, tum peculiariter vulpem. in primis autem Siculos vulpem sic vocare tradunt. Κιννάμων. Cinnamomum. Herodotus ait cannas cinamomi

ρειν ταῦτα τὰ κάρφη· ἡμεῖς δὲ παρὰ Φοινίκων μα-
θόντες καλοῦμεν οὕτω.

Κινδαψός. ὄρνις τις.

Κινδυνεύει. ἀντὶ τοῦ ἐγγίζει. ἢ Κινδυνεύει, τὸ πολέμου μετέχειν. Ἀλλ' ἐν ἀπόρῳ τὸ κινδυνεύειν ἔχουσαν, ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις οὐσῆς τῆς ἐπιχειρήσεως. † Οὐκ ἀξιοῦντες ἐν ἀνδρὸς εἰδυνοῦς ψυχῇ κινδυνεύειν τὸ κοινόν.

Κινδυνον ἀναρῆσαι λέγουσι, μεταφέροντες ἀπὸ τῶν κύβων.

Κιναιδα, καὶ κιναιδία, ἢ ἀναισχυντία. Ὅτι ὁ τῆς Κλεοπάτρας κιναιδος Χελιδὼν ἐκαλεῖτο.

Κιναιδος. ἀσελγής, μαλακός. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Ὡς μεγάλου κιναιδου.

Κιναῖος. ὄνομα τόπου.

316 Κινέας. εἰς ἣν τῶν προιεμένων Φιλίππου τὰ Θεσσαλῶν πράγματα.

Κινεῖς τὸν ἀνάγυρον. ἐπὶ τῶν ἐπισπωμένων ἐαυτοῖς τὰ κακά. ἔστι δὲ τὸ φυτόν ὁ ἀνάγυρος δρυῶδες τριβόμενον, ἀλλὰ καὶ ἀλεξίκακον. ἄλλοι δὲ ὀνόγυρον τὸ τοιοῦτον φυτόν ὀνομάζουσι.

Κινησίας. ὄνομα κύριον. οὗτος ἐπ' ἀσεβείᾳ καὶ παρανομίᾳ διετηδύλητο. ἦν δὲ διθυραμβοποιός.

Κίνησις. Ὅτι τῆς κατὰ τόπον κινήσεως ἐν μὲν ἀνθρώποις ὁ νοῦς αἰτίας· αὐτὸς γὰρ κινεῖ τὸ ζῶον· ἐν δὲ ἀλόγοις ἢ αἰσθησις. ἕτερον δὲ ἐστὶ παρὰ ταῦτα τὸ κατὰ τόπον κινήτικόν· τὸ γὰρ ὀρεκτικὸν τῆς κατὰ τόπον κινήσεως αἴτιον. τοῦτο δὲ διάφορόν ἐστι· καὶ γὰρ ἐν ταῖς λογικαῖς δυνάμεσιν ἐστὶν ἢ ὀρεξίς καὶ ἐν ταῖς ἀλόγοις. Ὅτι κινεῖσθαι ἐστὶ καὶ τὸ μεταβάλλειν τύπον ἐκ τόπου. Ὅτι τὰ κύκλω κινούμενα ἄφθαρτα. Καὶ ἄλλως περὶ κινήσεως. οὐκ ἐστὶ, φησί, τῇ βόλῳ τὸ κινεῖσθαι κατὰ φύσιν ἐπὶ τὰ κάτω, οὐδὲ τῷ περι τὸ φέρεσθαι πρὸς τὰ

3. ὄρνις τις] ὄργανον ποιῶν Photius, εἶδος ὀρνίου Zon. p. 1209. Utramque significationem agnoscit Hesychius. 4. ἐγγίζει] Cum Timaeo p. 159. 7. Οὐκ ἀξιοῦντες] Haec superioribus olim coniuncta seiungi iussit Schweighäus. Opusc. II. p. 210. ἀξιοῦντος V. E. 9. Κινδυνον ἀναρῆσαι] Vid. Duker. in Thucyd. IV. 83. Gaisf. Cf. vv. Ἀναρῆπτιν et Ἀναρῆπτον. 11. Κιναιδα] Schol. Platon. p. 353. κιναιδα ἢ πόρη. Post ἀναισχυντία Gaisf. delevit, quae habet Zonaras p. 1208. ἐν Κιναιδος, ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὰ αἰδοῖα, cum A. B. E. V. 12. Ὅ τῆς] Vid. Χελιδόνος. Hemst. Inde hanc observationem esse depromptam ostendit ὄτι, quod Gaisf. tacite praefixit cum *V. 13. Κιναιδος] Vid. Schol. Plat. l. I. ἐν Ἐπιγράμματι] Asclepiadae XXVII, 6. Anthol. Pal. V, 181. unde restitua leniter deflexum ὦ μ. κινάδου. „Hoc exemplum referri debet ad v. Κινάδος, de quo Suidas, Etymol. Mag. Schol. Theocr. V, 25. Elegantissime Arrianus in Indicis p. 524. Καὶ τὰδε μετεξέτεροι Ἰνδῶν περὶ Ἡρακλέους λέγουσιν· ἐπιβόντα αὐτὸν πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν, καὶ καθάραντα διπτερὴ κακὸν κίναδος, ἐξευρεῖν ἐν τῇ θαλάσῃ κόσμον γυναικίον.“ Tourp. MS. Dudum haec post Ὀδυσσεῶς transferri iusserat Oudend. in Tho. M. p. 535. 16. Glossa suspecta. 17. Κινέας. εἰς ἣν τῶν προίεμ.] Ex Harpocratioe. Cineae autem huius inter proditores meminit Demosthenes in Oratione de Corona p. 354. (324.) ad quem locum Harpocratio respexit. Küst. 1. Κινεῖς τὸν ἀνάγυρον] Vide v. Ἀνάγυρος. Παροιμία praemisit *V. qui glossam subiecit voci Κινησίας. Illinc scilicet haec fluxerunt, quae similiter repetita sunt in v. Ὀνόγυρος. 2. φυτόν] τὸ φυτόν A. B. E. V. 3. ἄλλοι δὲ ὀνόγυρον] At ὀνόγυρος planta est ab anagyro diversa. Vide Bodaeum a Stapel in Theophr. de Hist. Plant. p. 609. Küst. 5. Κινησίας. ὄνομα π.] De hoc Cinesia plura habet Harpocratio: quem vide. Eundem in fabulis suis aliquoties perstringit Aristophanes. Küst. Athen. XII. 551. refert de impietate Cinesiae e Lysiae rhet. Ὑπὲρ Φανίου παρανόμων ἐπιγραφουμένη λόγῳ. Apud Platonem in Comaedia exagitat, Plut. Sympos. VII. 8. Reines. Hominem habitu corporis macilentio, pessimis carminibus modisque musicae, moribus, impietate, ignavia, consillis facinorosis infamem oratores ac poetae certatim perstrinxerunt acerbissime: vide quae collegit Athenaeus p. 551. additis Plat. Gorg. p. 501. E. Aristoph. Ran. 153. 368. 1474. Av. 1372. sqq. Lys. 838. sqq. Lys. p. 708. Plut. de glor. Athen. p. 348. B. de Mus. p. 1141. E. 6. διεθρύλλετο] διεθρύλλετο A. V. διεθρύλλετο B. E. corr. διεθρύλλετο Photius et Harpocrat. Pal. et Paris. Scripsi διεθρύλλετο. διθυραμβοποιός] Vid. infr. in Ἰνδῶν. Athen. l. I. et Aelian. V. H. X. 6. qui eum κύκλων χορῶν poetam vocat cum Athenaeo. Reines. 8. Ὅτι tacite Gaisf. cum *V. 11. τόπον] τὸν τόπον B. V. 14. Ὅτι κινεῖσθαι — ἀφθαρτα accedunt ex A. B. V. ἐπὶ τὸ μ. τ. ἔκτοπον *V. 16. Καὶ ἄλλως π. π.] Κίνησις *V. Idem tamen post φθίσιν habet ἄλλως περὶ κινήσεως. Minio scripta in marg. superiore A. ἄλλως περὶ κινήσεως.

ἢ κίνησις
ἢ κατὰ τόπον ἢ κατ' ἀλλοίωσιν ἢ κατ' αὐξήσιν ἢ κατὰ φθίσιν αὐξήσις μείωσις φθορά ἀλλοίωσις γένεσις φθορά
Similia habent B. E. V. Cf. v. Μεταβολή. 17. οὐκ ἐστὶ τῇ — στάσις τίς ἐστὶ] Haec sunt verba Philoponi in librum I. Aristot. de Anima, B. 7. Küst. Ubi haec cum magna scripturae diversitate leguntur.

ab avibus afferri, easque ab nobis vocari nomine a Phoenicibus accepto. Κινδαψός. Avis quaedam. Κινδυνεύει. Non multum abest. Vel Κινδυνεύειν, in belli discrimine versari. Sed dubitant, sitne alea subeunda, cum pugnae committendae arbitrium sit penes hostes. † Dedignant in unius viri fortis vita rempublicam periclitari. Κινδυνον ἀναρῆσαι. Graeci dicunt per translationem a tessera ductam. Κιναιδα et κιναιδία Cinaedorum impudicitia. — Cleopatrae cinaedus vocabatur Chelido. Κιναιδος. Impudicus, mollis. Et in Epigrammate: O magnum cinaedum. Κιναῖος. Nomen loci. Κινέας. Cineas. unus eorum qui Philippo res Thessalorum prodiderunt. Κινεῖς τὸν ἀνά-

γυρον. De his dicitur qui sibi ipsi mala arcessunt, est enim anagyros planta, quae si teratur, malum odorem spirat; item remedium morborum. alii plantam hanc onogyrum vocant. Κινησίας. Nomen proprium. Hic propter impietatem et iniustitiam male audiebat. erat autem poeta dithyrambicus. Κίνησις. Motus localis in hominibus causa est mens (ipsa enim animal movet), in brutis vero sensus. Est etiam alia praeter has motus localis causa; videlicet appetitus, qui varius est, et tam facultatibus ratione praeditis quam brutis inest. — Motus etiam existit, cum res alium ex alio locum mutant. — Quae per orbem aguntur interitu vacant. — Aliter de motu. Non est, inquit [Aristoteles,] glebae naturale moveri deorsum, neque

ἄνω· οὐδὲ γὰρ τὴν ἀρχὴν τῆς τοιαύτης κινήσεως ἐν ἑαυτοῖς ἔχουσιν· ἀλλ' ἐξωθεν ὑπ' ἄλλου κινούμενα. ἕκαστον γὰρ τῶν στοιχείων ἐν τῇ ὁλότητι τῇ ἑαυτοῦ ἕστηκεν. αἱ γὰρ ὁλόγητες ἐστάναι βούλονται, ἢ κύκλω κινεῖσθαι· διότι καὶ ἡ κύκλω κίνησις στάσις 5 τίς ἐστι. καὶ κατὰ φύσιν μὲν ἡ βῶλος κινουμένη, τῇ οἰκείᾳ ὁλότητι ἀκίνητος· καὶ τὴν τὸ πῦρ τῇ οἰκείᾳ σφαίρᾳ. ἐπειδὴν δὲ ἐν τῷ παρὰ φύσιν ἡ βῶλος ἢ τὸ ὕδωρ ἢ ὕδωρ ὁ ἀῆρ γένηται, πρὸς τὴν ἕκαστον ὁλόγητα αὐτοῦ ἐπιέγεται, τὴν προσήκουσαν στάσιν 10 ἀπολαβεῖν ζητοῦντα· ὑπὸ γὰρ τίνος ἐξωθεν βίας ἐκστάντα τοῦ κατὰ φύσιν κινεῖται τὴν ἐπὶ τὸ κατὰ φύσιν ὁδόν. ἐν ὕψω δὲ κινεῖται, ἅτε ἐν ἀλλοτρίῳ ὑπάρχοντα τόπων, καὶ τῆς ἰδίας ὁλότητος παρὰ φύσιν ἑστερημένα. οὐκοῦν οὐ φύσει ἢ ἐπὶ τὸν κατὰ 15 φύσιν τόπον κίνησις· ἐκινεῖντο γὰρ ἂν ταύτας τὰς κινήσεις καὶ αἱ ὁλόγητες. οὕτω μὲν οὖν αἱ τοιαῦται τῶν μερῶν κινήσεις οὐ κατὰ φύσιν, ἀλλ' ὁδοὶ ἐπὶ τὸ κατὰ φύσιν. δύναται δὲ ἄλλως κατὰ φύσιν λέγεσθαι· ὥσπερ λέγομεν καὶ τὴν ὑγίανσιν κατὰ φύ- 20 σιν, παρὰ φύσιν δὲ τὴν οἶον νόσανσιν· ὅτι ἡ μὲν ἐπὶ τὸ κατὰ φύσιν ἄγει, ἡ δὲ ἐπὶ τὸ παρὰ φύσιν. τὸ γὰρ πρῶτως κινεῖν, εἰ μὲν σῶμα εἴη, καὶ αὐτὸ

κινεῖται. κινεῖ γὰρ καὶ ἡ βακτηρία τὴν θύραν, καὶ τὴν βακτηρίαν ἡ χεὶρ, οὐδ' αὐτὴ μένουσα ἀκίνητος, ἀλλὰ κινουμένη. ἂν δὲ τὸ πρῶτως κινεῖν ἀσώματον ἢ, οὐδεμία ἀνάγκη καὶ αὐτὸ κινεῖσθαι ἐν τῷ ἑτέρω κινεῖν. ἐπεὶ καὶ τὸ θεῖον κινεῖ τὸ πᾶν, ἀκίνητόν ἐστιν, ἐστῶσαν ἔχον καὶ οὐσίαν καὶ δύναμιν καὶ ἐνεργεῖαν. ἄλλως τε δὲ οὐδὲν τῶν ὑρεκτῶν κινεῖν κινεῖται· ὥσπερ οὐδὲ τὸ κάλλος, πολλῶν 17 τὸν ἐραστὴν κινεῖν, οὐ κινεῖται· οὐδὲ ἡ εἰκὼν κινεῖ τὸν εἰς αὐτὴν ἀφορῶντα· καὶ ἕτερα τοιαῦτα.

Ὅτι Πλάτων αὐτοκίνητον λέγων τὴν ψυχὴν, οὐ τὴν κατὰ τόπον κίνησιν λέγει. Ὅτι ἡ ψυχὴ μεταβάλλει πολλῶν ἐκ τοῦ δυνάμει εἰς τὸ ἐνεργεῖα, ὡς ἐκ τοῦ μὴ εἰδέναι τὸδε εἰς τὸ εἰδέναι. εἰ δὲ μεταβάλλει, καὶ κινεῖται. ἐστὶ δὲ ἡ τοιαύτη κίνησις καὶ μεταβολὴ γένεσις τις· ἀλλ' οὐκ ἀπλῶς οὐσίας γένεσις.

Διαφέρει δὲ κίνησις ἐνεργείας. ἡ μὲν γὰρ κίνησις ἀτελής ἐστὶν ἐνεργεῖα, ἡ δὲ ἐνεργεῖα ἀθρόα ἐστὶ. διὸ καὶ τὰ θεῖα ἄνευ δυνάμεως ἐνεργεῖαι εἰσι. Ζητεῖται δὲ, πότερον δύο εἰσὶν αἱ κινήσεις ἐν τῷ κινεῖν καὶ κινουμένῳ ἢ μία. καὶ τίνος ἂν εἴη ἡ κίνησις, τοῦ κινεῖντος ἢ τοῦ κινουμένου; καὶ φασὶν ὅτι τοῦ κινουμένου. ἐκεῖνος γὰρ ἐστὶν ὁ ἐκ τοῦ

2. εἰς τοῖς] ἑαυτοῖς cum A. *V. 8. ἡ βῶλος ἢ τὸ ὕδωρ — ἀπολαβεῖν ζητοῦντα] Sic locum hunc ex MSS. Paris. in integrum restitui, qui in prioribus edit. sic legitur: 'H βῶλος (κινήσῃ, τότε κινεῖσθαι λέγεται καὶ μεταβάλλειν τόπον ἐκ τόπου) ἢ τὸ ὕδωρ, ἢ δὲ ὁ ἀῆρ γένηται, πρὸς τὴν ἕκαστου ὁλόγητα αὐτοῦ ἐπιέγεται, τὴν προσήκουσαν (τὰ κύκλω κινούμενα ἀφθαρτον) στάσιν ἀπολαβεῖν ζητοῦντα. Sed verba quae duobus semicirculis inclusi, a librariis nescio quid somniantibus vel ex cerebro suo temere in textum intrusa esse, non solum MSS. arguunt, sed etiam sensus, quippe qui his omnino repugnat. Küst. 11. ζητοῦντα] ζητοῦν A. B. *V. 12. κινεῖται τὴν ἐπὶ τὰ παρὰ φύσιν ὁδόν] Scribendum est ex Philopono. πάλιν κινεῖται τὴν ἐπὶ τὸ κατὰ φύσιν ὁδόν. Küst. Ac praebuerunt ἐπὶ τὸ A. B. V. mox κατὰ V. quamquam nihil nisi omittit τὰ *V. 13. ὡς δὲ] ὁδῶν A. B. ὁδῶν δὲ V. ὁδῶν δὲ Philop. ὡς δὲ E. Sed aliena ab hoc loco particula δέ. 16. φύσιν] φύσει V. 18. μερῶν] ἡμερῶν B. E. 20. κινεῖσθαι] λέγεσθαι A. B. V. Philop. Requiritur etiam τὸ κατὰ φύσιν. λεγόμενον *V. ὑγίαν τὴν] ὑγίανσιν A. B. E. V. Philop. ὑγίανσιν Med. (quod peperit vulg.), item mox περὶ φύσιν Ald. bis. 21. νόσανσιν, cuius insolentiam oisov mitigare debebat, novavit Aristot. Phys. V. 7. ἡ μὲν γὰρ] ὅτι ἡ μὲν A. V. Philop. γὰρ om. B. E.
1. γὰρ ἢ] γὰρ καὶ ἢ A. *V. 2. οὐκ] οὐδ' A. V. 4. αὐτὸ] αὐτὴ V. 6. οὐσίαν] τὴν οὐσίαν V. 11. Ὅτι tacite Gaisf. cum *V. Copiosissime Hermias in Plat. Phaedr. p. 115. sqq. 16. οὐκ om. E. 17. Διαφέρει δὲ κίνησις ἐνεργείας.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli descripta sunt ex Philopono in lib. I. Aristotelis de Anima, C. 6. Küst. 18. ἐστὶν om. E. 21. κίνησις] ἡ κίνησις dedi cum A. B. 23. ἐκείνο E.

igni sursum ferri: neque enim talis motionis principium in se habent, sed extrinsecus ab alio moventur. unumquodque enim elementum in suo toto quiescit: quippe tota vel stare volunt vel in orbem moveri; est autem motio in orbem quies quaedam. iam secundum naturam suam gleba dum movetur, in suo toto manet immobilis; quemadmodum hic ignis in sua sphaera. cum vero gleba vel aqua vel hic aer extra locum naturalem existit, singula ad totum suum tendunt, et quieti naturali restitui cupiunt. nam ab vi quadam externa ex loco naturali pulsa moventur ea via, quae est secundum naturam. quando quidem sic moventur, ut quae in alieno loco existant, et toto suo contra naturam privata sint. Non igitur motus ille secundum naturam est, quo res ad locum naturalem tendunt (alioquin enim ipsa tota sic moverentur), sed viae ad id quod est secundum naturam. Potest tamen etiam motus ab actione consentaneus dici: eo nimirum sensu, quo dicimus sanitatem esse secundum naturam, morbum vero contra naturam. illa ducit ad id quod est secundum naturam, hic vero ad id quod est contra naturam. id enim quod primum

movet, si quidem corpus sit, ipsum etiam movetur. movet enim baculus ianuam, et baculum manus, quae non manet immota, sed ipsa movetur. quod si primum movens sit incorporeum, nihil necesse est ipsum quoque moveri, dum alterum movet. nam deus, qui universum movet, ipse est immotus, utpote stabilem habens essentiam et facultatem et actionem. praeterea nihil eorum quae appetuntur, quamvis movea, ideo movetur: ut neque pulchritudo movetur, quamvis amatorem saepe moveat; neque imago, quae intuentem movet; et id genus alia. — Plato cum animam dicit per se moveri, non intelligit motum localem. — Anima saepe mutationem subit, a potentia ad actum transiens: velut ab ignorance rei ad eius scientiam. quod si mutationem subit, eadem movetur. huiusmodi autem motus et mutatio generatio quaedam est; sed non simpliciter essentiae generatio. — Differt motio ab actione. nam motio est actio imperfecta, cum actio sit perfecta. quare etiam in deo actio est sine potentia. Quaeritur autem, utrum duae sint motiones in eo qui movet et movetur, an una? et utrius sit motio, moventisne an eius qui

ρειν ταῦτα τὰ κάρφη· ἡμεῖς δὲ παρὰ Φοινίκων μα-
θόντες καλοῦμεν οὕτω.

Κινδαψός. ὄρνις τις.

Κινδυνεύει. ἀντι τοῦ ἐγγίζει. ἢ Κινδυνεύειν,
τὸ πολέμου μετέχειν. Ἄλλ' ἐν ἀπόρῳ τὸ κινδυνεύειν 5
ἔχουσιν, ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις οὔσης τῆς ἐπιχειρήσεως.
† Οὐκ ἀξιοῦντες ἐν ἀνδρὸς εἰγενοῦς ψυχῇ κινδυ-
νεύειν τὸ κοινόν.

Κινδυνον ἀναρῆσαι λέγουσι, μεταφέρον-
τες ἀπὸ τῶν κύβων.

Κιναιδα, καὶ κιναιδία, ἢ ἀναισχυντία. Ὅτι
ὁ τῆς Κλεοπάτρας κιναιδος Χελιδὼν ἐκαλεῖτο.

Κιναιδος. ἀσελγής, μαλακός. καὶ ἐν Ἐπι-
γράμματι·

Ὡς μεγάλου κιναιδου.

Κιναῖος. ὄνομα τόπου.

316 Κινέας. εἰς ἣν τῶν προϊεμένων Φιλίππου τὰ
Θεσσαλῶν πράγματα.

Κινεῖς τὸν ἀνάγυρον. ἐπὶ τῶν ἐπισπωμέ-
νων ἑαυτοῖς τὰ κακὰ. ἔστι δὲ τὸ φυτόν ὃ ἀνάγυρος
δυσῶδες τριβόμενον, ἀλλὰ καὶ ἀλεξίκακον. ἄλλοι
δὲ δνόγυρον τὸ τοιοῦτον φυτόν ὀνομαζούσι.

Κινησίαις. ὄνομα κύριον. οὗτος ἐπ' ἀσεβεία
καὶ παρανομία διετεθρύλητο. ἦν δὲ διθυραμβο-
ποιός.

Κίνησις. Ὅτι τῆς κατὰ τόπον κινήσεως ἐν μὲν
ἀνθρώποις ὁ νοῦς αἰτιος· αὐτὸς γὰρ κινεῖ τὸ ζῷον·
10 ἐν δὲ ἀλόγοις ἢ αἰσθησις. ἕτερον δὲ ἐστὶ παρὰ ταῦ-
τα τὸ κατὰ τόπον κινήτικόν· τὸ γὰρ ὀρεκτικόν τῆς
κατὰ τόπον κινήσεως αἰτιον. τοῦτο δὲ διάφορόν
ἐστὶ· καὶ γὰρ ἐν ταῖς λογικαῖς δυνάμεσιν ἐστὶν ἢ
ὄρεξις καὶ ἐν ταῖς ἀλόγοις. Ὅτι κινεῖσθαι ἐστὶ καὶ
15 τὸ μεταβάλλειν τόπον ἐκ τόπου. Ὅτι τὰ κύκλω
κινούμενα ἄφθαρτα. Καὶ ἄλλως περὶ κινήσεως.
οὐκ ἐστὶ, φησί, τῇ βούλῃ τὸ κινεῖσθαι κατὰ φύσιν
ἐπὶ τὰ κάτω, οὐδὲ τῷ πυρὶ τὸ φέρεσθαι πρὸς τὰ

3. ὄρνις τις] ὄργανον ποιόν Photius, εἶδος ὀρνέου Zon. p. 1209. Utramque significationem agnoscit Hesychius. 4. ἐγγίζει] Cum Timaeo p. 159. 7. Οὐκ ἀξιοῦντες] Haec superioribus olim coniuncta selungi iussit Schweighäus, Opusc. II. p. 210. ἀξιοῦντος V. E. 9. Κινδυνον ἀναρῆσαι] Vid. Duker. in Thucyd. IV, 85. Gaisf. Cf. vv. Ἀναρῆσαι et Ἀνερῆσαι. 11. Κιναιδα] Schol. Platon. p. 353. κιναιδα ἢ πόρνη Post ἀναισχυντία Gaisf. delevit, quae habet Zonaras p. 1208. in Κιναιδος, ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὰ αἰδοῖα, cum A. B. E. V. 12. Ὁ τῆς] Vid. Χελιδόνας. Hemst. Inde hanc observationem esse depromptam ostendit ὅτι, quod Gaisf. tacite praefixit cum *V. 13. Κιναιδος] Vid. Schol. Plat. l. l. ἐν Ἐπιγράμματι] Asclepiadae XXVII, 6. Anthol. Pal. V, 181. unde restitua leniter deflexum ὦ μ. κινάδους. „Hoc exemplum referri debet ad v. Κινάδος, de quo Suidas, Etymol. Mag. Schol. Theocr. V, 25. Elegantissime Arrianus in Indiciis p. 524. Καὶ τὰδε μετιξέτεροι Ἰνδῶν περὶ Ἡρακλέους λέγουσιν· ἐπελθόντα αὐτὸν πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν, καὶ καθύραντα ὅτιπερ κακὸν κίναδος, ἐξευρεῖν ἐν τῇ θαλάσῃ κόσμον γυναικῆον.” Tourm. MS. Dudum haec post Ὀδυσσεῶς transferri iusserat Oudeind. in Tho. M. p. 535. 16. Glossa suspecta. 17. Κινέας. εἰς ἣν τῶν προϊεμ.] Ex Harpocrate. Cineae autem huius inter proditores meminit Demosthenes in Oratiōne de Corona p. 354. (324.) ad quem locum Harpocratio respexit. Küst.
1. Κινεῖς τὸν ἀνάγυρον] Vide v. Ἀνάγυρος. Παραομία praemisit *V. qui glossam subiecit voci Κινησίαις. Illinc scilicet haec fluxerunt, quae similiter repetita sunt in v. Ὀνόγυρος. 2. φυτόν] τὸ φυτόν A. B. E. V. 3. ἄλλοι δὲ δνόγυρον] At δνόγυρος planta est ab anagyro diversa. Vide Bodaeum a Stapel in Theophr. de Hist. Plant. p. 609. Küst. 5. Κινησίαις. ὄνομα κ.] De hoc Cinesia plura habet Harpocratio: quem vide. Eundem in fabulis suis aliquoties perstringit Aristophanes. Küst. Athen. XII. 551. refert de impietate Cinesiae e Lysiae rhet. Ὑπὲρ φαντοῦ παρανομῶν ἐπιγραφόμενῳ λόγῳ. Apud Platonem in Comaedia exagitur, Plut. Sympos. VII, 8. Reines. Hominem habitu corporis macilento, pessimis carminibus modisque musicae, moribus, impietate, ignavia, consillis facinorosis infamem oratores ac poetae certatim perstrinxerunt acerbissime: vide quae collegit Athenaeus p. 551. additis Plat. Gorg. p. 501. E. Aristoph. Ran. 153. 368. 1474. Av. 1372. sqq. Lys. 838. sqq. Lys. p. 708. Plut. de glor. Athen. p. 348. B. de Mus. p. 1141. E. 6. διεθρύλλειτο] διεθρύλλητο A. V. διεθρύλλητο B. E. corr. διεθρύλλητο Photius et Harpocrat. Pal. et Paris. Scripsi διετεθρύλλητο. διθυραμβοποιός] Vid. infr. in Περὶ Ἰσχυρῶν. Athen. l. l. et Aelian. V. H. X, 6. qui eum κύκλιον χορῶν poetam vocat cum Athenaeo. Reines. 8. Ὅτι tacite Gaisf. cum *V. 11. τόπον] τὸν τόπον B. V. 14. Ὅτι κινεῖσθαι — ἀφθαρτα accedunt ex A. B. V. ἐστὶ τὸ μ. τ. ἔκτοπον *V. 16. Καὶ ἄλλως π. κ.] Κίνησις *V. idem tamen post φθίσιν habet ἄλλως περὶ κινήσεως. Minio scripta in marg. superiore A. Ἄλλως περὶ κινήσεως.
- ἢ κίνησις
ἢ κατὰ τόπον ἢ κατ' ἀλλοίωσιν ἢ κατ' αὐξήσιν ἢ κατὰ φθίσιν αὐξήσις μείωσις φθορά ἀλλοίωσις γένεσις φθορά
Similia habent B. E. V. Cf. v. Μεταβολή. 17. οὐκ ἐστὶ τῇ — στάσις τίς ἐστὶ] Haec sunt verba Philoponi in librum I. Aristot. de Anima, B. 7. Küst. Ubi haec cum magna scripturae diversitate leguntur.

ab avibus afferri, easque ab nobis vocari nomine a Phoenicibus accepto. Κινδαψός. Avis quaedam. Κινδυνεύει. Non multum abest. Vel Κινδυνεύειν, in belli discrimine versari. Sed dubitant, sitne alea subeunda, cum pugnae committendae arbitrium sit penes hostes. † Dedignant in unius viri fortis vita rempublicam periclitari. Κινδυνον ἀναρῆσαι. Graeci dicunt per translationem a tesseri ductam. Κιναιδα et κιναιδία. Cinaedorum impudicitia. — Cleopatras cinaedus vocabatur Chelido. Κιναιδος. Impudicus, mollis. Et in Epigrammate: O magnum cinaedum. Κιναῖος. Nomen loci. Κινέας. Cineas, unus eorum qui Philippo res Thessalorum prodiderunt. Κινεῖς τὸν ἀνά-

γυρον. De his dicitur qui sibi ipsi mala arcessunt, est enim anagyros planta, quae si teratur, malum odorem spirat; item remedium morborum. alii plantam hanc onogyrum vocant. Κινησίαις. Nomen proprium. Hic propter impietatem et inlustritiam male audiebat, erat autem poeta dithyrambicus. Κίνησις. Motus localis in hominibus causa est mens (ipsa enim animal movet), in brutis vero sensus. Est etiam alia praeter has motus localis causa; nimirum appetitus, qui varius est, et tam facultatibus ratione praeditis quam brutis inest. — Motus etiam existit, cum res alium ex alio locum mutant. — Quae per orbem aguntur interitu vacant. — Aliter de motu. Non est, inquit [Aristoteles,] glebae naturale moveri deorsum, neque

ἄνω· οὐδὲ γὰρ τὴν ἀρχὴν τῆς τοιαύτης κινήσεως ἐν ἑαυτοῖς ἔχουσιν· ἀλλ' ἐξωθεν ὑπ' ἄλλου κινούμενα. ἕκαστον γὰρ τῶν στοιχείων ἐν τῇ ὁλότητι τῇ ἑαυτοῦ ἕστηκεν. αἱ γὰρ ὁλόγητες ἐστάναι βούλονται, ἢ κύκλω κινεῖσθαι· διότι καὶ ἡ κύκλω κίνησις στάσις 5 τίς ἐστι. καὶ κατὰ φύσιν μὲν ἡ βῶλος κινουμένη, τῇ οἰκείᾳ ὁλότητι ἀκίνητος· καὶ τὴν οὐκ οἰκείᾳ σφαίρα. ἐπειδὴν δὲ ἐν τῷ παρὰ φύσιν ἡ βῶλος ἢ τὸ ὕδωρ ἢ ὕδωρ ὁ ἀήρ γένηται, πρὸς τὴν ἑκάστου ὁλόγητα αὐτοῦ ἐπιέγεται, τὴν προσήκουσαν στάσιν 10 ἀπολαβεῖν ζητοῦντα· ὑπὸ γὰρ τινος ἐξωθεν βίας ἐκστάντα τοῦ κατὰ φύσιν κινεῖται τὴν ἐπὶ τὸ κατὰ φύσιν ὁδόν. ἐν ὕδαρ δὲ κινεῖται, ὅτε ἐν ἀλλοτρίῳ ὑπάρχοντα τόπων, καὶ τῆς ἰδίας ὁλόγητος παρὰ φύσιν ἐστερημένα. οὐκοῦν οὐ φύσει ἢ ἐπὶ τὸν κατὰ 15 φύσιν τόπον κίνησις· ἐκινούντο γὰρ ἂν ταύτας τὰς κινήσεις καὶ αἱ ὁλόγητες. οὕτω μὲν οὖν αἱ τοιαῦται τῶν μερῶν κινήσεις οὐ κατὰ φύσιν, ἀλλ' ὁδοὶ ἐπὶ τὸ κατὰ φύσιν. δύναται δὲ ἄλλως κατὰ φύσιν λέγεσθαι· ὡς περὶ λέγομεν καὶ τὴν ὕγιανσιν κατὰ φύ- 20 σιν, παρὰ φύσιν δὲ τὴν οἶον νόσανσιν· ὅτι ἡ μὲν ἐπὶ τὸ κατὰ φύσιν ἄγει, ἡ δὲ ἐπὶ τὸ παρὰ φύσιν. τὸ γὰρ πρῶτως κινοῦν, εἰ μὲν σῶμα εἴη, καὶ αὐτὸ

κινεῖται. κινεῖ γὰρ καὶ ἡ βακτηρία τὴν θύραν, καὶ τὴν βακτηρίαν ἡ χεῖρ, οὐδ' αὐτὴ μένουσα ἀκίνητος, ἀλλὰ κινουμένη. ἂν δὲ τὸ πρῶτως κινοῦν ἀσώματον ἢ, οὐδεμία ἀνάγκη καὶ αὐτὸ κινεῖσθαι ἐν τῷ ἑτερον κινεῖν. ἐπεὶ καὶ τὸ θεῖον κινοῦν τὸ πᾶν, ἀκίνητόν ἐστιν, ἐστῶσαν ἔχον καὶ οὐσίαν καὶ δύναμιν καὶ ἐνέργειαν. ἄλλως τε δὲ οὐδὲν τῶν ὑρεκτῶν κινοῦν κινεῖται· ὡς περὶ οὐδὲ τὸ κάλλος, πολλάκις 21 τὸν ἐραστὴν κινοῦν, οὐ κινεῖται· οὐδὲ ἡ εἰκὼν κινούσα τὸν εἰς αὐτὴν ἀφορῶντα· καὶ ἕτερα τοιαῦτα.

Ὅτι Πλάτων αὐτοκίνητον λέγων τὴν ψυχὴν, οὐ τὴν κατὰ τόπον κίνησιν λέγει. Ὅτι ἡ ψυχὴ μεταβάλλει πολλάκις ἐκ τοῦ δυνάμει εἰς τὸ ἐνεργεῖα, ὡς ἐκ τοῦ μὴ εἰδέναι τὸδε εἰς τὸ εἰδέναι. εἰ δὲ μεταβάλλει, καὶ κινεῖται. ἐστὶ δὲ ἡ τοιαύτη κίνησις καὶ μεταβολὴ γένεσις τις· ἀλλ' οὐκ ἀπλῶς οὐσίας γένεσις.

Διαφέρει δὲ κίνησις ἐνεργείας. ἡ μὲν γὰρ κίνησις ἀτελής ἐστὶν ἐνέργεια, ἡ δὲ ἐνέργεια ἀθρῶα ἐστὶ. διὸ καὶ τὰ θεῖα ἄνευ δυνάμεως ἐνεργεῖαι εἰσι. Ζητεῖται δὲ, πότερον δύο εἰσὶν αἱ κινήσεις ἐν τῷ κινούντι καὶ κινουμένῳ ἢ μία. καὶ τίνος ἂν εἴη ἡ κίνησις, τοῦ κινούντος ἢ τοῦ κινουμένου; καὶ φασὶν ὅτι τοῦ κινουμένου. ἐκεῖνος γὰρ ἐστὶν ὁ ἐκ τοῦ

2. αὐτοῖς] ἑαυτοῖς cum A. *V. 8. ἡ βῶλος ἢ τὸ ὕδωρ — ἀπολαβεῖν ζητοῦντα] Sic locum hunc ex MSS. Paris. in integrum restitui, qui in prioribus edit. sic legitur: Ἡ βῶλος (κινήσῃ, τότε κινεῖσθαι λέγεται καὶ μεταβάλλειν τόπον ἐκ τόπου) ἢ τὸ ὕδωρ, ἢ ὁ ἀήρ γένηται, πρὸς τὴν ἑκάστου ὁλόγητα αὐτοῦ ἐπιέγεται, τὴν προσήκουσαν (τὰ κύκλω κινούμενα ἀφ' ἑαυτοῦ) στάσιν ἀπολαβεῖν ζητοῦντα. Sed verba quae duobus semicirculis inclusi, a librariis nescio quid somniantibus vel ex margine vel ex cerebro suo temere in textum intrusa esse, non solum MSS. arguunt, sed etiam sensus, quippe qui his omnino repugnat. Küst. 11. ζητοῦντα] ζητοῦν A. B. *V. 12. κινεῖται τὴν ἐπὶ τὰ παρὰ φύσιν ὁδόν] Scribendum est ex Philopono. πάλιν κινεῖται τὴν ἐπὶ τὸ κατὰ φύσιν ὁδόν. Küst. Ac praebuerunt ἐπὶ τὸ A. B. V. mox κατὰ V. quamquam nihil nisi omittit τὰ *V. 13. ὡς δὲ] ὁδῶν A. B. ὁδῶν δὲ V. ὁδῶν δὲ E. Sed aliena ab hoc loco particula δὲ. 16. φύσιν] φύσει V. 18. μερῶν] ἡμιερῶν B. E. 20. κινεῖσθαι] λέγεσθαι A. B. V. Philop. Requiritur etiam τὸ κατὰ φύσιν. λεγόμενον *V. ὕγιαν τὴν] ὕγιανσιν A. B. E. V. Philop. ὕγιανσιν Med. (quod peperit vulg.), item mox περὶ φύσιν Ald. bis. 21. νόσανσιν, cuius insolentiam οἶον mitigare debebat, novavit Aristot. Phys. V. 7. ἡ μὲν γὰρ] οἱ ἢ μὲν A. V. Philop. γὰρ om. B. E. 1. γὰρ ἢ] γὰρ καὶ ἡ A. *V. 2. οὐκ] οὐδ' A. V. 4. αὐτὸ] αὐτὴ V. 6. οὐσίαν] τὴν οὐσίαν V. 11. Ὅτι tacite Gaisf. cum *V. Copiosissime Hermias in Plat. Phaedr. p. 115. sqq. 16. οὐκ om. E. 17. Διαφέρει δὲ κίνησις ἐνεργείας.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli descripta sunt ex Philopono in lib. I. Aristotelis de Anima, C. 6. Küst. 18. ἐστὶν om. E. 21. κίνησις] ἡ κίνησις dedi cum A. B. 23. ἐκείνο E.

igni sursum ferri: neque enim talis motionis principium in se habent, sed extrinsecus ab alio moventur. unumquodque enim elementum in suo toto quiescit: quippe tota vel stare volunt vel in orbem moveri; est autem motio in orbem quies quaedam. iam secundum naturam suam gleba dum movetur, in suo toto manet immobilis; quemadmodum hic ignis in sua sphaera. cum vero gleba vel aqua vel hic aer extra locum naturalem existit, singula ad totum suum tendunt, et quieti naturali restitui cupiunt. nam ab vi quadam externa ex loco naturali pulsa moventur ea via, quae est secundum naturam. quando quidem sic moventur, ut quae in alieno loco existant, et toto suo contra naturam privata sint. Non igitur motus ille secundum naturam est, quo res ad locum naturalem tendunt (alioquin enim ipsa tota sic moverentur), sed viae ad id quod est secundum naturam. Potest tamen etiam motus ille naturae consentaneus dici: eo nimirum sensu, quo dicimus sanitate esse secundum naturam. morbum vero contra naturam. illa ducit ad id quod est secundum naturam, hic vero ad id quod est contra naturam. id enim quod primum

movet, si quidem corpus sit, ipsum etiam movetur. movet enim baculus ianua, et baculum manus, quae non manet immota, sed ipsa movetur. quod si primum movens sit incorporeum, nihil necesse est ipsum quoque moveri, dum alterum movet. nam deus, qui universum movet, ipse est immotus, utpote stabilem habens essentiam et facultatem et actionem. praeterea nihil eorum quae appetuntur, quamvis movea, ideo movetur: ut neque pulchritudo movetur, quamvis amatorem saepe moveat; neque imago, quae intuentem movet; et id genus alia. — Plato cum animam dicit per se moveri, non intelligit motum localem. — Anima saepe mutationem subit, a potentia ad actum transiens: velut ab ignorance rei ad eius scientiam. quod si mutationem subit, eadem movetur. huiusmodi autem motus et mutatio generatio quaedam est; sed non simpliciter essentiae generatio. — Differt motio ab actione. nam motio est actio imperfecta, cum actio sit perfecta. quare etiam in deo actio est sine potentia. Quaeritur autem, utrum duae sint motiones in eo qui movet et movetur, an una? et utrius sit motio, moveutisue an eius qui

ἀτελοῦς εἰς τὸ τέλειον προβαίνων, οὐχ ὁ κινῶν· ὡς ἐπὶ τοῦ μαθητοῦ ἔχει καὶ διδασκάλου. μία γὰρ ἢ κίνησις ἐπ' ἀμφοῖν, ἀρχομένη μὲν ἀπὸ τοῦ διδασκάλου, τελευτῶσα δὲ εἰς τὸν μαθητήν. ὥστε καὶ ἢ ψυχὴ κινεῖται. μεταβάλλει γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀτελοῦς 5 ἐπὶ τὸ τέλειον, καὶ οὐκ ἔχει τὴν ἐνέργειαν ἀθροῦν, οὐδὲ ἔστιν ἄνευ δυνάμεως. ἄλλως τε ἐν οἷς τὸ πρότερον καὶ ὕστερον, ἐν τούτοις καὶ χρόνος· ἐν οἷς δὲ χρόνος, ἐν τούτοις καὶ κίνησις· καὶ γὰρ ἐπαλλάττουσι ταῦτα. διὸ καὶ ἐν οἷς κίνησις, ἐν τούτοις 10 καὶ χρόνος. ἔστι δὲ ἐν ψυχῇ τὸ πρότερον καὶ ὕστερον· κίνησις ἄρα. ὅτι δὲ ἐν τῇ ψυχῇ τὸ πρότερον καὶ ὕστερον, [προφανές.] μέτεισι γοῦν ἀπὸ προτάσεως ἐπὶ συμπέρασμα· καὶ οὐ πάντα ἅμα γινώσκει, ἀλλ' ἄλλο πρὸ ἄλλου· οὐδὲ πάντων ἅμα ὧν οἶδε 15 τὴν προχείρισιν ποιεῖται, ἀλλὰ τοῦ μὲν πρότερον, τοῦ δὲ ὕστερον· καὶ καθόλου μέτεισιν ἀπὸ ἀρετῆς εἰς κακίαν, καὶ ἀπὸ ἀγνωσίας εἰς γνῶσιν. καλῶς οὖν αὐτῇ ὁ Πλάτων ἀπένειμεν τὸ αὐτοκίνητον. καὶ Ἀριστοτέλης δὲ ἀκίνητον ταύτην εἰπὼν οὐ ταύτην εἶπε τὴν κίνησιν μὴ προσεῖναι αὐτῇ, ἀλλὰ μὴ

δεμίαν τῶν φυσικῶν καὶ συνεγνωσμένων ἡμῖν κινήσεων. καὶ γὰρ οὔτε αὔξεται οὔτε μειοῦται, οὔτε κατὰ ποιότητα ἢ ποσότητα μεταβάλλει, ἀλλὰ κατ' ἄλλας τινὰς κινήσεις, τὰς νοητικὰς καὶ μάλιστα ζωτικὰς. κινεῖται δὲ ἢ ψυχὴ κατὰ ἀλλοίωσιν, ὡς ἀπὸ τῆς διαθέσεως εἰς ἕξιν μεταβάλλουσα, ἕξ ἀπιστημοσύνης εἰς ἐπιστήμην. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης μὴ κινεῖσθαι ταύτην ἔφησεν, ὡς πρὸς τὰς σωματικὰς κινήσεις ἀποβλέπων. εἰ γὰρ κινεῖται ἢ ψυχὴ μὴ κατὰ συμβεβηκός, * ἵπάρχου ἂν καὶ τόπος αὐτῇ. πᾶσαι γὰρ αἱ κινήσεις ἐν τόπῳ· δηλονότι αἱ σωματικαί· πᾶν γὰρ τὸ ἐν τόπῳ σῶμά ἐστι.

Κινήσω τὸν ὀνόγυρον. ὁ ὀνόγυρος εἶδος λυγῶδους φυτοῦ. ὅθεν δηλοῖ ὅτι τὰς μύστιγας κινήσω.

Κινήσω τὸν ἀφ' ἱερᾶς. τοῦτο ἐπὶ τῶν τὴν ἐσχάτην ἰσχυρίαν κινούντων τέτακται. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ναυτῶν, οἱ τὴν βοήθειαν εἰς τὴν ἱεράν ἀγκυραν ἔχουσιν. ἢ ἀπὸ τῶν πεττευόντων· παρ' αὐτοῖς γὰρ κεῖται ψῆφος ἱερά.

1. προβαίνων] προβαίνει E. 2. τοῦ διδασκάλου] τοῦ delevi cum A. V. Vide mox τὸ πρότερον καὶ ὕστερον. Cf. Hermias l. I. p. 118. f. 7. ὅλως οὐδὲ] ὅλως omisi cum A. B. E. V. Mox ἔστιν addidi cum B. E. V. Med. quod neglexerat Ald. 11. τὸ ὕστερον] τὸ tum hoc loco tum in versu continuo delevi cum A. E. V. Tum ἐν τῇ ψυχῇ om. V. 13. προφανές] Hanc vocem sensus supplendi gratia ex Philopono addidi, quae in prioribus edit. [et MSS.] desideratur. Küst. Poterat lenius φανερόν. 14. συμπέρασμα] συμπεράσματα A. B. V. et inter vsa. E. qui in textu πρότασιν. Inveni videtur συμπέρασμα τι. 16. προχείρισιν] προχείρισιν A. Vocem a nobis etiam in v. Ἐπίστασθαι restitutam mireris Lexicographis ignorari, cum satis eam firmarit Hermias in Leon. Diac. p. 228. 19. ἀπένειμεν αὐτῇ ὁ Πλάτων] ὁ Πλάτων ἀπένειμεν αὐτῇ dedi cum A. αὐτοκίνητον] Scribe [cum A. E.] ἀκίνητον. Sic enim recte Philoponus. Küst. Addas Vel Hermiam supra laudatum. Haec Philoponus longe aliter pronuntiavit.
8. μὴ] μηδὲ A. 10. μὴ κατὰ συμβεβηκός] Hic locus ex Philopono sic supplendus est: μὴ κατὰ συμβεβηκός φύσει ἂν ἵπάρχου κίνησις αὐτῇ. εἰ δὲ τοῦτο, καὶ τόπος. Küst. μὴ om. E. ἵπάρχου V. 11. αἱ κινήσεις] om. A. E. 14. Κινήσω τὸν ὀνόγυρον] Vide supra v. Ἀνάγυρον et Κινεῖς, et Hesychium v. Ἀναγυράσιος Küst. ὁ om. E. 17. Κινήσω τὸν] Vid. Schol. Platon. p. 451. coll. 453. Cf. v. Τὸν ἀφ' ἱερᾶς. 18. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ναυτῶν] Male. Proverbium enim hoc non est ductum a nautis, qui extrema necessitate compulsi ancoram sacram iacere solent, sed ab iis qui calculis ludunt. Habebant enim veteres tabulam, dens lineis distinctam, utrimque quinque; in quarum medio alia erat linea, quae dicebatur *sacra*. Per has lineas movebantur calculi, usque ad mediam; ad quam qui pervenerat, ultima necessitate compulsum, et ad incitas reductus, calculum inde movebat, in quo suprema ipsi spes sita erat. Quod si enim et hunc perdidisset, nullo auxilio relicto, manus victori dare cogebatur. Hinc ortum est proverbium, *Κινεῖν τὸν ἀφ' ἱερᾶς*: quod praecise dictum est pro *κινεῖν τὸν πεσσὸν ἀφ' ἱερᾶς γραμμῆς*. Pollux lib. IX. c. 7. *Τῶν δὲ πέντε ἐκατέρωθεν γραμμῶν μέση τις ἦν, ἱερά· καλουμένη· καὶ ὁ τὸν ἐκείθεν κινῶν πεσσὸν παρομιᾶν ἐπολεῖ, κινῶ τὸν ἀφ' ἱερᾶς*. Plura de hoc argumento legere licet apud Salmasium in Flav. Vopiscum. Küst. ἐκ μεταφορᾶς — ἀγκυραν ἔχουσιν merito nescit Schol. Plat. 21. γὰρ om. *V. κεῖται] An καλεῖται? Herm. Schol. Plat. παρὰ τούτοις γὰρ κεῖται τις ψῆφος οἷον ἱερά καὶ ἀκίνητος, θεῶν νομιζομένη, ὡς φησι Κλέαρχος ἐν Ἀρχαίσι. Adde v. Ἀφ' ἱερᾶς.

movetur? Affirmant autem eius esse qui movetur. is est enim qui ab imperfecto progrediat ad perfectum, non qui movet: uti se res habet in discipulo et magistro. unus est enim in utroque motus, qui a magistro profectus in discipulo desinat. Ita anima quoque movetur. nam ab imperfecto transit ad perfectum, neque habet actionem omnino perfectam, neque caret potentia. accedit ut in quibus prius et posterius, in iis etiam sit tempus; in quibus vero tempus, in iis etiam motio. haec enim inter se recipiuntur. quamobrem in quibus est motio, in iis etiam est tempus. in anima autem est prius et posterius: est igitur motio. esse autem in anima prius et posterius manifestum est. nam a propositione ad conclusionem transit; neque omnia simul cognoscit, sed aliud ante aliud; neque omnia quae novit, simul tractat, sed aliud quidem prius, aliud posterius: et, ut universe dicam, ab virtute ad vitium, ab ignorantia ad scientiam transit. itaque recte Plato eam per se moveri affirmat. accedit etiam Ari-

stoteles, qui cum animam moveri negat, non hanc motionem ab ea abiudicavit, sed qualemcunque motionem naturalem nobis quoque cognitam. neque enim ea angetur aut imminuitur; neque qualitatis aut quantitatis mutationem subit, sed alias habet motiones, quae intellectuales sunt et maxime vitales. Movetur autem anima, cum mutationem subit: ut cum a dispositione transit ad habitum, ab ignorantia ad scientiam. Aristoteles autem eam moveri negat, ad corporeas motiones respiciens. si enim anima, inquit, non movetur per accidens, natura habebit motum; si hoc, etiam locum. omnes enim motiones corporum in loco sunt. quicquid est enim in loco, corpus est. Κινήσω τὸν ὀνόγυρον. Onogyrus est species viminis. unde sensus existit, move flagella. Κινήσω τὸν ἀφ' ἱερᾶς. A *sacra movebo calculum*. dicitur de iis qui extremum auxilium tentant: per figuram sive ab nautis ductam, qui omnem salutis suae spem in *sacra* ancora repositam habent, sive ab iis qui calculis ludunt.

- Κίνιφος. ὁ ποικίλος.
 Κινόμενος. κινούμενος.
 Κινῶ. αἰτιατικῆ.
 Κινώπετα. τὰ ἐν τῷ πέδιφ κινούμενα ἔρπετά.
 Κινωπή. 5
 [Κινστέρνα. Ὅτι τὴν Μωκισίαν κινστέρναν ὁ βασιλεὺς Ἀναστάσιος ὁ Δέκορος κτίζει.
 Κιντούροις. Ὅτι Ἀπίκιος ὁ Ῥωμαῖος ἱκανὰς μυριάδας ἀγγυρίου κατανόησεν εἰς τὴν γαστέρα, ἐν Κιντούροις τῆς Γαλατίας πολλὰς καρίδας ἐσθίων.] 10
 Κινύρα. ὄργανον μουσικόν, ἢ κιθάρα. ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὰ νεῦρα.
 Κινύρας. ὄνομα κύριον.
 Κινυρή. οἰκτρά, θρηνητικῆ.
 Κινυρόμεθα. θρηνοῦμεν.
 Κινυρομένη. ὄδυρομένη, θρηνοῦσα.
- Καί σε κινυρομένην ὀπότ' ἀθρόος ἦλθε δαιζων,
 ἤριπεν ἐσχαρίου λάβρον ἐπ' ἄσθμα πυρός.
 Κινύφειος. ὄνομα ποταμοῦ.
 Κιονίς. μικρὰ κίων.
 Κιονόκρανον. τὸ ἄκρον τοῦ κίονος.
 Κίος. ἐμπόριόν τι.
 Κιρῆαιον πεδῖον. Κιρῆα πόλις ἀπέχουσα Ἀελφῶν ἅ σταδίους. ἔοικεν οὖν Ἀισχίνης Κιρῆαιον πεδῖον καλεῖν τὸ παρακείμενον ταύτῃ τῇ πόλει. καὶ Κιρῆαιος, ὁ πολίτης.
 Κιρῆις. ὄνομα ποταμοῦ, καὶ ὄνομα κύριον, καὶ ἰχθῦς ποιός.
 Κιρκαῖον πεδῖον. τῆς Κίρκης. Καὶ Κιρκαῖος τόπος.
 Κίρκη. ἢ κινῶσα τὰ φάρμακα. ἢ παρὰ τὴν

1. Zon. p. 1210. Glossa tamen suspecta. 2. Agnoscit Zon. p. 1215. Neque vero dubitamus quin glossa referatur ad formam κινόμενος. Adeas modo Etym. M. p. 514: 3. 5. Om. vulg. 4. Κινώπετα] Ex Scholiasta Nicandri Theriac. 27. Adde Zon. p. 1214. et Etym. M. p. 513. f. 6. οὐ τὴν Μωκισίαν κινστέρναν ὁ βασιλεὺς Ἀναστ.] Idem testatur Codinus de Orig. CPol. num. CV. qui insuper addit cisternam hanc nomen accepisse a sancto Mocio. Vide etiam supra v. Ἀναστάσιος. Küst. Apertum illinc glossam inficetam esse derivatam; quo minus etiam peiore observationem de nomine Κιντούροις ex v. Ἀπίκιος irrepsisse mireris. Utramque *V. subiecit v. Κινύρας. Μωκισίαν A. 8. Ὅτι tacite Gaisf. cum *V. 9. κατανόησεν] κατανόησεν A. 10. ἐν Κιντούροις τῆς Γαλατίας] Ut multis aliis in locis, ita et hic corrupti codices Suidae imposuerunt. Apud Athenaeum enim lib. I. p. 7. unde locus hic depromptus est, pro Κιντούροις hodie recte legitur Μιντούραις, et pro Γαλατίας, Καμπανίας: ut monuimus etiam supra v. Ἀπίκιος. Küst. 11. ὄργανον μουσικόν agnoscit Zon. p. 1211. Sed merito notationem istam ἀπὸ τοῦ κ. τὰ v. nescit Photius. 13. Κινύρας. ὁ. κύριον] Athen. X. 456. Clem. Paed. III, 6. ἐὰν δὲ ἄρα πλουτῇ μὲν Κινύρα τε καὶ Μίδα μάλλον. Iulian. Ep. ad Dionys. τοῦ Κινύρου πλουσιώτερος. Tragoedia Cinyras saltata a Neoptolemo in ludis, in quibus Philirrus Mac. a Pausania est occisus, Suet. in Caio 17. Ios. XIX, 1. Ovid. Metam. X, 299. Hygin. fab. 58. 164. Reines. Cf. v. Καταγρήσας. Quae subsequerentur, Θείαντος παῖς, βασιλεὺς Κύπρον, ζῆλοντος ὄν φασιν ἀμιλλώμενον τῇ Ἀπόλλωνι, ὡς οἱ μουσικῆς τεχνίτην, ἀπολωλέναι. διὰ καὶ Κινύρας ἐκλήθη, παρωνύμως τῇ κινύρα: delevi cum A. B. E. *V. Contulit Gaisf. Schol. Ven. II. l. 20. Adde Heynli Obs. in Apollod. p. 325. 14. Κινυρή] Κινυρή A. B. V. Hesychius. Vid. Photius, Etym. M. p. 514. et Lex. Bachm. p. 278. Cf. II. ὁ. 5. 15. Κινυρόμεθα] Schol. Apoll. Rh. I, 292. Κινυροῦτο. ἐθρηνηνεῖ· κυρίως δὲ κινυροῦσθαι ἔστιν ἐπὶ βοός, καὶ ἐρηται παρὰ τὸ κινεῖν τὴν οὐρὰν ἐν τῷ μυκᾶσθαι. Reines. Spectat Suidas ad Aristoph. Equ. 11.

1. Distichum Antipatri Sidon. LXIII, 5. 6. Anthol. Pal. VII, 210. κινυρομένην] κινυρομένων A. B. *V. Med. κινυρομένην E. Μοχ ἦθε A. Tum ἤριπεν E. λαύρον A. V. λάβρον E. 4. Κινύφειος] Κινύφειος dedi cum A. B. V. Sed ad illa ὄνομα ποταμοῦ debuit Κινυφ addici. Vid. intpp. Virgilii Georg. III, 312. 5. Post proximam glossam habet *V. 6. Κιονόκρανον] Xenophon Hist. Gr. p. 521. πίπτει τὸ κιονόκρανον ἀπὸ τοῦ κίονος. Hunc respexit forsitan Suidas. Toup. MS. Diligenter post Tittm. in Zon. p. 1214. tractavit Boissonadus in Notices et Extr. T. X. p. 187. sq. 7. ἐμπόριόν τι] Statim Gaisf. delevit πόλιος Μυθίας· ἀπὸ Κίου τοῦ ἠγασμένου τῆς ἀποικίας τῶν Μιλησίων. τὸ ἐθνικὸν Κιανός, cum A. B. E. V. quippe petita a Zonara p. 1212. sive Etym. M. p. 512. 8. Supplendum ἐστὶν post πόλις cum Harpocrate et Photio. Praeterea distinctionem consuetam, Κιρῆα πόλις, ἀπέχουσα Δ. immutavi. Cf. Moschop. π. σγ. p. 57. 9. ἅ σταδίους] Harpocratio habet π' σταδίους, i. e. LXXX. stadia: et sic legendum contendit Meursius Lect. Attic. II, 2. Küst. Immo Harpocratio τριάκοντα. Consentit Photius. Harpocratonem et Suidam ex Strabone corrigi Meursius. Gaisf. Αἰσχίνης] Contra Ctesiph. p. 68. 12. Κίρκης] Κιρῆις A. B. E. V. Κιρῆις. ἦρον Zon. p. 1209. Supra Κιρῆις. ὄνομα ἰχθῦος. Distinxit haec Etym. M. p. 515. Κιρῆις. ὁ ἰχθῦς. — κερὶς δὲ διὰ τοῦ εἰ ψλοῦ. κίρῆις, εἶδος ἰερακος. Piscis nomen apud Oppianum est κίρῆις. Ceterum ut ὄνομα κύριον facile traducimus sive ad fabulosam Cirin, sive ad Adonidem, quem etiam Choeroboscus p. 1389. commemoravit, ita haeremus in fluvii nomine. 14. τὸ τῆς] τὸ om. A. E. *V. Mox Κιρῆαιος V. Post Κιρκαῖος virgula distinguebatur. Vid. Apollon. Rhod. III, 200. et Eust. in Dionys. 692.

apud hos enim extat calculus quidam sacer. Κίνιφος. Variogatas. Κινόμενος. Qui movetur. Κινῶ. Aptum accusativo. Κινώπετα. Reptilia: quae in solo moveantur. Κινωπή. [Κινστέρνα. Mocisiam cisternam Anastasius Dicomus Imperator condidit. Κιντούροις. Apicius Romanus multa drachmarum missia in ventrem insumpsit, Clinturis in Galatia multas aequillas comedens.] Κινύρα. Instrumentum musicum. vel cithara. dictum ab movendis nervis. Κινύρας. Cinyras. Nomen proprium. Κινυρή. Miserabilis, lugubris. Κινυρόμεθα. Lugemus. Κινυρομένη. Flebiliter ge-

mens, lamentans. Et confertim ut te flebiliter gementem perditura prostravit, incidit rapidam flammam ignis in foco lucentem. Κινύφειος. Nomen fluvii. Κιονίς. Parva columna. Κιονόκρανον. Caput columnae. Κίος. Emporium quoddam. Κιρῆαιον πεδῖον. Cirrha urbs XXX. stadia Delphis abest. apparet igitur ab Aeschine Cirrhaeum campum vocari, qui huic urbi adiacebat. Et Cirrhaeus, eius urbis civis. Κιρῆις. Nomen fluvii. item nomen proprium. item piscis quidam. Κιρκαῖον πεδῖον. Circes campus. Et Circaeus locus quidam. Κίρκη. Circe. Sic dicta a miscen-

κερκίδα· κερκίς δὲ παρὰ τὸ κρέκω. τὰς δὲ παιπα-
λώσας γυναικας Κίρκας φασίν.
310 "Κίρκον. Ἰέρακα, ἢ οὐράν, ἢ κωπηλύτην.
Κίρκον τ' ἐδόλπαν φιλοκυμπέα·
ἐν Ἐπιγράμματι.
Κίρκων ὠ. δοτικῆ.
Κιρρόν. πυρρόν. Καὶ ὁ κιρρός οἶνος πέττει
ῥῶον, Ξηραντικός ὦν.
Κιρρός. ὄνομα κίριον.
Κίς. ὄνομα κίριον, ὁ πατήρ τοῦ Σουὺλ, τοῦ 10
πρώτου βασιλέως Ἑβραίων.
Κίς κίος. ὁ σκώληξ.
Κισσηίς. ἡ τοῦ Κισσέως θυγάτηρ.
Κισσηρίς.
Ἀδχμηρὸν πόντου τρηματόεντα λίθον.
καὶ αὐθίς·
Τρηγαλέην τε λίθον, δονάκων ἐδθηγέα κόσμον.

Κισσηροειδές.
Κισσηφερός.
Κισσία. χώρα.
Κισσιρίς. εἶδος ὀρέου.
6 Κισθήνη. ὄρος τῆς Θράκης.
Κισσῶ. τὸ μεθ' ἡδονῆς συλλαμβάνω. Λυβιδ·
Ἰδοὺ γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθη, καὶ ἐν ἀμμο-
ταίς ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου.
Κίστη. ἡ θήκη.
Καὶ κίστην πολύωπα μελανδόκον·
ἐν Ἐπιγράμμασι. καὶ πληθυντικὸν κίσται.
Κίστη καὶ κίστις, ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὰ βρώματα
κεῖται, ἡ ἱμάτιά τινα. τὸ τ' ἀντι τοῦ θ' κίσθη γάρ.
Οἱ δὲ τετραγώνους κίστας ἐτεκτάναντο, πρὸς ἀν-
15 ὄρων ὑποδοχὴν.
Κίστις τῆ κίστει. Κίστις δὲ ὄξυτόνωος, κιστί-
δος, παρὰ Ἀριστοφάνει.

1. κερκίς — κρέκω servarunt A. B. V. Med. (δὲ om. Med. κέρκω A. B. Med.) et Etym. Gud. p. 323. παιπαλώσας] παιπαλώσαι; in ea v. consentiente Etymol. p. 515, 7. Hemst. πεπαλώσας Med. Totam glossam ex Etym. M. transcriptam opinor. 3. οὐράν] Haec interpretatio pertinet ad vocem κίρκον, non κίρρον. Küst. Habet Photius, ignorat Zon. p. 1209. 4. Κίρκον ἄν'] Κίρρον τ' A. B. E. V. et Anthol. Küsterus ubi epigramma tuuc ineditum haposius illustrat: „κίρκος ἐδόλης est vas olearium curvum et inflexum, sic dictum a similitudine accipitris, aduncum rostrum habentis. omnia enim curva et adunca a Graecis appellabantur κίρκοι, auctore Hesychio." Iacobinus; Reiskio praceunte, cogitabat de annulo. Equidem satis habeo Theophr. H. Pl. IV. 2, 7. (ubi v. Schneid. T. III. p. 288.) attulisse, si forte huius aliquis possit usus existere. Sed neque de huius vocis interpretatione neque de constituendo ἐδόλης tuto licet decernere. 5. ἐν Ἐπιγράμματι] Phasiae II, 3. Anthol. Pal. VI, 294. Mox sequebatur: Ἀσίς ὀνείρου· Κίρκους κατασχών, οὐ θέλει πάντως τύχοις. Χειρὸς πετασθεὶς κίρκος ἄρχουσι βλάβη. Ea rescuti, quippe quae teneat A. in marg. Νικηφόρο πατριάρχ V. Nunc hi senarii leguntur apud Astrampnychum: ubi minus recte θέλοις. Praesertim Athenaei I. p. 32, D. ὁ δὲ κιρρός ξηρὸς καὶ τῶν σιτίων πεπτικώτερος. Gaisf. 6. Om. vulg. 7. Καὶ ὁ κιρρός] Mnesitheus Athenaei I. p. 32, D. ὁ δὲ κιρρός ξηρὸς καὶ τῶν σιτίων πεπτικώτερος. Gaisf. 8. ξηρτικός *V. 10. πατήρ Σουὺλ *V. 12. Post σκώληξ Gaisf. delevit Κισσιεύς. ὁ Διόνυσος, cum A. B. E. 13. Κισσηίς] II. ζ. 299. 14. Immo Κίστην, ad Philippi verum illud pertrahendum. Sed nullam huic glossae, quam licet e Zon. p. 1212. resarciri, fidem habemus, cum praesertim *V. ordinem vocum satis diversum (Κισθήνη· Κισσηφερός· Κισσηροειδές· Κισσηρίς· Κισσία· Κισσιρίς· Κισσιρίς) secutus nihil antiquitus extitisse coarguat nisi forte Κισσία et Κισσιρίς sive Κισσιρίς. 15. Philippi Thessal. XVII, 4. dictum in Anthol. Pal. VI, 62. 17. Τρηγαλέην τε] Versus Damocharidis Ep. II, 5. Anthol. Pal. VI, 63. propter argumenti similitudinem adiectus.
2. Κισσηφερός E. Schneideri emendationem Κισσηφερός in Lex. Gr. prolatam confirmat *V. qui Κισσηροειδές postponat. 4. Κισσιρίς] Sic Moschop. π. σγ. p. 197. Κισσιρίς B. Κισσιρίς. Κισσιρίς *V. et Med. Κισσηρίς Hesych. 5. Κισθήνη recte unus *V. comprobante Harpocrate sive Photio. Reliqui libri Κισσηνή. V. Intpp. Isocr. Paneg. 41. 6. V. Herodiani Epim. p. 64. Λαβίδ] Psalm. L, 5. 10. Vox Pauli Silentiarum LI, 9. Anth. Pal. VI, 65. 11. Ἐπιγράμμασι diserte libri. καὶ πλ. κίσται om. vulg. τὸ πληθυντικὸν Med. πληθυντικὸν *V. Id praetuli scripturae Gaisf. πληθυντικῆ. 12. κίστις] κοίτης Photias. Verum fortasse κοίτης. Lucian. Epist. Saturn. 21. ἐν κοίται καὶ κίσταις. Ubi Schol. eadem fere habet quae Suidas. Scholasten citant Toupius et Hemsterhusius. Gaisf. κοίτη tuetur Etym. M. p. 524. ἀγγεῖον, ἐν ᾧ] Confer Schol. Aristoph. Ach. 1157. et Suidam supra v. Κισσιός. Küst. Addit Gaisf. Schol. Od. ζ. 76. 13. τινα] ἢ τινα *V. Parum aptam istud τινα, quod nescit Hesychius. In reliquis of. Etym. Gud. p. 324. 17. παρὰ Ἀριστοφάνει] Apud Aristoph. Acharn. 1157. (1105.) hodie scriptum est κίστις κισσιός, cum acuto in penultima, non vero in ultima. Küst. Olim ordine perverso παρ' Ἀριστοφάνει κισσιός: κισσιός, παρ' Ἀριστοφάνει A. B. *V.

dis venenis. vel ab radio textorio, qui dictus est ab verbo κέρκω. Feminas autem malarum artium peritas Κίρκας appellamus. Κίρκον. Accipitrem. vel caudam. vel remigem. In Epigrammate: Et annulum flexus amante. Κίρκων ὠ. Aptum dativo. Κιρρόν. Rufum. Vinum flavum facillius concoquit cibos, quia vim habet exsiccandi. Κιρρός. Nomen proprium. Κίς. Nomen proprium. Fuit pater Saulis, primi regis Hebraeorum. Κίς, κίος. Vermis. Κισσηίς. Filia Cissel. Κισσηρίς. Pumicem, aridum et foraminibus plenum maris lapidem. Et alibi: Et lapidem asperum, calamis bene acuendis

praesidium. Κισσηροειδές. Κισσηφερός. Κισσία. Cissia, regio. Κισσιρίς. Avis genus. Κισθήνη. Mons Thraciae. Κισσῶ. Cum voluptate concipio. David: Ecce enim in iniquitatibus sum conceptus, et in peccatis mater mea me peperit. Κίστη. Cista. In Epigrammate: Et cistas multorum foraminum, quae atramentum continet. Et pluralis forma κίσται. Κίστη et κίστις. Vas, in quo cibi ponuntur, vel vestimenta. littera τ posita pro θ: oportuit enim κίσθη. Illi vero quadratas cistas fabricarunt, ad viros suscipiendos. Κίστις. Apud Aristophanem vero legitur κιστίς

Κιστοφόρος. ἔοικε δὲ τὰς κίστας ἱερὰς εἶναι
λιονύσου καὶ ταῖν Θεαῖν.

1. "Κισσύβιον. ἐκ κισσίνου ξύλου ποτήριον κυ-
ρίως. ἐν Ἐπιγράμμασι.

Κισσοῦ δὲ Βρομίω κλῶνα πολυπλανέος.

Κίττα. ἢ κίσσα. Ὅτι τῶν πτηνῶν ὄσα πα-
ραπλησίαν ἔχει τὴν γλώτταν καὶ τὴν τῶν γενῶν
διάθεσιν ταῖς τῶν ἀνθρώπων, δύναται μιμεῖ-
σθαι τὴν διάλεκτον· οἷον κίτται καὶ ψιττακοὶ καὶ
τὰ ὅμοια.

Κιτιεύς. ἀπὸ τόπου. Κίτιον γὰρ πόλις Κύ-
πρου· ἐνθεν καὶ Ζήνων ὁ Κιτιεύς.

Κίτιον.

Κιττός. ὁ κισσός.

Κιττοφόρος. ἐνίοτε μετὰ τοῦ ᾠ γράφουσι.

Κιττῶντες. ἐπιθυμοῦντες. ἢ μεταφορὰ δὲ
ἀπὸ τῶν κυουσῶν γυναικῶν, καὶ ἐπειδὴ ἀδδηφάγον
τὸ ὄρνεον ἢ κίττα καὶ περιέργον εἰς ἐπιθυμίαν.

5 Οὕτω κιτῶμαι διὰ τῶν σανίδων μετὰ χοιρί-
νης περιελθεῖν.

Κίτρον. ὁ καρπός.

Κῖοι. Κῖος νῆσος μὲν μία τῶν Κυκλάδων, πα-
ρακειμένη τῇ Ἀττικῇ· πόλιν δὲ τὴν νῆσον Λυσίας
10 ἐκάλεσεν. ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πολλάκις τῶν ἡγετῶν
τὰς νήσους πόλεις ὀνομάζουσι.

Κιφησοφῶν. δοῦλος ἦν οὗτος.

Κιχείω. καταλάβω.

Κίχλη. εἶδος ὄρνεου.

1. Κιστοφόρος. ἔοικε δὲ τὰς κίστας ἱερ.] Sic etiam legitur apud Photium in Lexico inedito. Sed Harpocrates in diversa abit, quippe apud quem locus hic ita concipitur: Κιστοφόρος· ἐνίοι διὰ δύο σσ γράφουσι, κισσοφόρος. τὰς γὰρ λεγομένας κίσσας ἱερὰς εἶναι ἔλεγον τοῦ Λιονύσου καὶ ταῖν Θεαῖν. In codice tamen Fed. Morelli etiam legebatur κίστας et κιστοφόρος, testibus Maussaco et Valesio: quam lectionem veram esse existimo. Uti enim olim in variis pompis et festis canistra ferri solebant a puellis, quae inde *καρηφοῖ* dicebantur: sic etiam in festo Bacchi et Cereris cistae olim gestatae fuisse videntur. Quo spectat, quod Pausanias in Arcadicis p. 495. simulacrum Cereris apud Oncinos cultae manu dextra facem et sinistra *cistam* gestasse scribit: quod opinionem hanc non parum confirmat. Non quidem me latet Maussacum in Dissertatione Critica aliter sentire: quippe qui vulgatam lectionem Harpocratonis sequens locum hunc exponit de piscibus *cissis*, quos Baccho sacros fuisse, et qui eos ferrent *κισσοφόρους* dictos fuisse putat. Sed cum nec ipse de veritate huius sententiae plene persuasus sit, nec argumentis irrefutabilibus rem evincat, cullibet licere puto abique nota tameritatis a tanto viro dissentire. *Küst.* Vid. Ruben. ad nummum Augusti de Asia recepta p. 268. *Reines.* Adeantur Ernestius in Cl. Cic. v. Cistophorus et Eckhel. D. N. IV. p. 352. sqq. 2. τοῦ Λιονύσου] τοῦ ὀμ. A. [*V.] Photius. Mox τῶν Θεῶν A. Ceterum male se iunxit [immo continua proposuit] Photius, et post Photium Suidas (vid. infra Κιστοφόρος), quae unius glossae ambitu apud Harpocratonem comprehenduntur. Is igitur in MS. Pal. sic: Κιστοφόρος: ἐνίοι δὲ μετὰ τοῦ ᾠ γράφουσι Κιστοφόρος· ἔοικε δὲ τὰς κίστας ἱερὰς εἶναι Λιονύσου καὶ ταῖν Θεαῖν. Utrumque κιστοφόρος et κιττοφόρος habent codd. Demosthenis p. 313. *Gaisf.* Κιστοφόρος merito probavit Lobeck. *Aglaoph.* I. p. 647. *Kodem* pertinet Lex. Rhet. p. 272. 3. Κισσύβιον. ἐκ κισσίνου] Vide Athen. lib. XI. p. 477. *Küst.* κισσίνου] κισσοῦν B. E. V. Med. κισσῖνου Photius. κισσοῦν Lex. Bachm. p. 278. κισσῖνου Apollonius Lex. p. 400. 4. ἐν Ἐπιγράμμασι] Leonidae Tar. XXX, 4. Anthol. Pal. VI, 154. Ἐπιγράμμασι discrete *V. 5. Βρομίω] Βρομίω B. Βρομαίω E. πολυπλανέος] πολυπλανέος B. E. V. Anthol. 6. τῶν πτηνῶν ὄσα] Hoc fragmentum legitur etiam supra v. Γλώττα. *Küst.* Ὅτι tacite *Gaisf.* cum *V. 8. ταῖς τῶν ἀνθρώπων, δύναται μιμεῖσθαι τὴν τούτων διάλ.] Sic locum hunc ex Paris. A. emendavi et supplevi, qui in prioribus edit. [et B.] sic legitur, τὴν τῶν ἀνθρώπων δύναται μιμεῖσθαι διάλεκτον. *Küst.* τὴν etiam E. μιμεῖσθαι τὴν τούτων ὀμ. V. τούτων ὀμisi cum A. E. 11. Κίτιον] Seqq. habet Schol. Thucyd. I, 112. *Gaisf.* πόλις] πολὺ V. 13. ὀμ. vulg. Κίτιον Med. τόπος addit Zou. p. 1214. 14. Κιττός] Κιττός B.

1. σσ] σ E. V. Photius. σῖγμα B. Haec avulsa sunt ab v. Κιστοφόρος. 2. Κιττῶντες] Ex Schollis Aristoph. Pac. 496. *mi-* *nae* copiosa. ἢ ὀμ. A. Lege cum Schol. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κ. γ. 5. Οὕτω κιτῶμαι δὴ τῶν σαν.] Aristoph. Vesp. 368. Οὕτω κιτῶ δὴ τῶν σανίδων μετὰ χοιρίνης περιελθεῖν. Sic etiam apud Suidam scribendum est. *Küst.* κιτῶμαι] κιττομαι E. δὴ τῶν] διὰ τῶν A. V. et quem *Gaisf.* silet Ox. cum v. *Χοιρίνας*. 7. V. Herodiani Epimer. p. 64. 8. Κῖος] Cum vulg. Photius. Κῖος A. V. *Gaisf.* Verum haec cum Harpocratonis, cui summa debetur observationis, epitome Darmstadina contentum (ubi verba leguntur haecce, *Κῖοι οἱ ἀπὸ Κέως. Λυσίας. Κέως μὲν κτλ.*) sponte Κῖος supplementum apparuit. Nec dissimiliter Valckenarius ex Harpocratonem legebat, *Κῖοι: Κέως νῆσος μὲν.* Constat autem tum Aristophanis dictione (Ran. 997. οὐ Κῖος, ἀλλὰ Κῖος, unde ducta videtur Pollucis doctrina VII, 204. *Κῖος, δὴ καὶ Κῖον ἐκάλου*), tum aliorum exemplis et librorum erroribus (v. Herod. VIII, 1. 46. Plut. Aristid. 2. et quos attulit Astius in Plat. Remp. p. 615.) Κῖος et Κέως tenui discrimine habita fuisse. Ceterum Κῖος insulae nomen etsi commenticium est, a magistris tamen id probatum evincit Moschop. π. σγ. p. 112. (coll. p. 58.) Κῖος νῆσος, παροξύτονον. Κῖος δὲ, ὁ ἀπὸ ταύτης τῆς νῆσου, προπερισπωμένης. παρακειμένη] περικειμένη V. 10. V. Strab. VIII. p. 356. 12. Κιφησοφῶν] Scribe *Κιφησοφῶν* per ἦ, et suo loco pone. Eius aliquoties meminit Aristophanes. *Küst.* Hic quaedam excidisse videtur ex Schol. Aristoph. Ran. 975. revocanda. *Hemst.* Κιφησοφῶν A. B. E. V. Med. Cf. v. Κησιφῶν. 13. Κιχείω] II. ἄ. 26. 14. Κίχλη] Κίχλη A. V. Reposui *κίχλη*, Grammatico Herm. p. 322. et Philem. p. 67. magis obtemperandum ratus quam Lex. Seg. p. 470. καὶ διὰ τοῦ ᾠ καὶ διὰ τοῦ ἦ λέγουσι —, ὡς κίχλα κίχλη.

κίχλη, cum acuto in ultima. Κιστοφόρος. Cistae Bac-
cho et Divis utriusque sacras fuisse apparet. Κισσύβιον.
Proprie poculum ex ligno hederaceo confectum. In Epigramma-
te: *Hederae Bacchicae lateque serpentis ramum.* Κίττα.
Pica. Quaecunque aves linguam et mandibulas habent huma-
nis similes, sermonem hominum imitari possunt: ut *picae,*
psittaci, aliae similes. Κιτιεύς. Citiensis. ab loco ductum.
Citiium enim urbs Cypri: a qua dictus est Zeno Citiens.
Κιττός. Hedera. Κιττοφόρος. Interdum scribitur

per σ. Κιττῶντες. Concupiscentes. translatio ducta est
a gravidis mulieribus, picae similiter concupiscentibus, quae
vorax est et in temerarium appetitum proclivis. Adeo cu-
rio per iudicum tabulata cum calculis ambulare. Κί-
τρον. Malum citreum. Κῖοι. Cius insula una e Cy-
cladibus, Atticae vicina: cuius nomine Lysias urbem in ea si-
tam appellavit. Sed etiam alii oratores nominibus insularum
urbes saepe appellant. Κιφησοφῶν. Hic erat ser-
vus. Κιχείω. Invenero. Κίχλη. Genus avis.

Κιχλίζειν. τὸ λιπαροῦς ὄρνυγας ἐσθίειν, ἢ τὸ γελῶν ἀτάκτως. ἐν Ἐπιγράμματι.

Κιχλίσεις, χρεμέτισμα γάμου προκείμενον ἰεῖσαι.

Κιχλισμός. ὁ λεπτός και ἀκόλαστος γέλως. 5

Κιχρῶ. δανείζει.

Κλαγγή. ποιῶ τις φωνὴν ὀρνέον· και ἐνοπή· ἤχων ὀνόματι.

Κλαγγηδόν. μετὰ κρηνῆς.

Κλάδεσι. κλάδοις. ἀπ' εὐθείας τῆς κλάδος, 10

ὡς τέκος. Ἀριστοφάνης Ὀρνισιν·

Ἐπὶ κισσοῦ κλάδεσι νομὸν ἔχει.

και κλαδί, δοτικῆ.

Κλαζομενάς τ' ἐς ἐβαλεν.

Κλάειν. στυγνάζειν, ὀδύρεσθαι. Ὁ δὲ θύσας 15

Ἐπικούρω και δόξαις ταῖς ἐκείνου κλάειν ἔλεγε.

321 "Κλάειν ἔωσι. κατωφρονοῦσι, παρ' οὐδὲν λογιζονται.

Κλαρωταί. μέτοικοι· ὡς Μαριανδωνοὶ ἐν

Ἡρακλεία, και Εἰλωτες ἐν Λυκεδαίμονι, και ἐν Θεσσαλίᾳ Πενέσται, και Καλλικύριοι ἐν Συρακούσαις.

Κλασιβόλακα. τὸν τὰς βάλους λεαίνοντα.

Χαλκὸν ἀροτρητὴν κλασιβόλακα νειοτομηῆ.

Κλαστᾶσεις. πατήσεις, παλαισσεις, καταπονήσεις, ὑποτάξεις. κλονήσεις, διασεισεις· οἱ δὲ, κρηνυάσεις· βέλτιον δὲ κλάσεις. ἀπὸ μεταφορῶς τῶν περιτεμνομένων κλημάτων ἐν ταῖς ἀμπέλοις.

Ἀριστοφάνης·

Βουλὴν πατήσεις, και στρατηγὸς κλαστᾶσεις.

Κλάτιος. ὄνομα κύριον. Αἰλιανός· Αὐτόχρομα πηδῶν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, τὴν ναῦν Ἀσδρουβᾶ φεύγειν ἐπειγομένην, χειρας ἐπιβαλῶν εἶχετο ἐξῆδωμένως τῆς πρύμνης ὁ Κλάτιος ὄνομα.

Κλαυδιανός, Ἀλεξανδρεὺς, ἐποποιὸς νεώτερος· γέγονεν ἐπὶ τῶν χρόνων Ἀρκαδίου και Ὀνωρίου τῶν βασιλέων.

1. Κιχλίζειν] Ex Schol. Aristoph. Nub. 979. λιπαρὰς B. E. ὄρνυγας] Quomodo ὄρνυγας? Sed malim κίχλας. Reines. ὄρνυγας ἔ. ἡγουν κίχλας Schol. Rav. 2. ἐν Ἐπιγράμματι] Macedonii VII, 1. Anthol. Pal. V, 245. 3. Κιχλίσεις] Κιχλίτων εἰς B. E. *V. 5. Κιχλισμός] Vid. Bergler. et Wagner. in Alciphr. I, 33. Gaisf. Adde intpp. v. Γυγλισμός. 6. Κιχρῶ] Vid. Alb. in Hesych. v. Κιχρήσει. 7. Κλαγγή] Utriusque vocis commemoratio spectat ad versum Il. γ'. 2. sub v. Ἐνοπή allatum (v. Etym. M. p. 516.): Τρῶνες μὲν κλαγγῆ τ' ἐνοπή τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὡς. 9. Κλαγγηδόν] Il. β'. 463. 11. Ἀριστοφάνης Ὀρνισιν] V. 242. 12. κλάδεσι] κλάδεσι A. B. E. V. et quem Gaisf. silet Ox. 13. Δοτικῆ] δίδοται A. B. E. V. et Edd. ante Küst., qui tacite sumpsit emendationem Porti. is etiam Lysist. 633. attulerat. Vide praeter alios Choerobosc. p. 1226. et Gramm. Herm. p. 349. 14. Κλαζομενάς τ' ἐς ἐβαλεν] Herodotus I, 16. de Alyatte Lydiae rege inquit: Οὗτος Κιμμερίους ἐκ τῆς Ἀσίας ἐξήλασε. Σαύρην τε τὴν ὑπὸ Κολοφῶνος κισθεῖσαν εἶλεν, ἐς Κλαζομενάς τ' ἐς ἐβαλεν. Ad hunc locum Suidas respexit. Küst. ἐς ἐβαλεν B. V. Statim Gaisf. deleuit ἀντὶ τοῦ, εἰς τὰς Κλαζομενάς, cum A. B. E. V. Quo ipso fides totius glossae convellitur. 15. Ὁ δὲ θύσας] Ex Aeliano. Hemst. Firmatur coniectura ex v. Ἐπικούρος, ubi sub finem extant haec: Εἶτα ἀνέθορον, Ἐπικούρω και ταῖς ἐκείνου δόξαις κλ λ. 18. Post λογιζονται Gaisf. deleuit cum A. B. E. V. Κλάρια. τὰ φέλλια: quae debentur Zon. p. 1220. cf. Boisson. Anecd. III. p. 221. Ad eam gl. notavit Toupius, Plutarch. Ag. et Cleom. p. 801. Κολάρια, Hesych. Κλαρά. 19. Κλαρωταί] Confer Eustathium in Homerum pp. 295. 1024. et 1090. Küst. Κλαρόται A. B. V. E. pr. Photii MS. Etym. M. p. 660, 25. λαρωταί MS. Pollucis III, 83. Μαριανδωνός B. E. pr.
2. Καλλικύριοι] Vide supra h. v. Photius in Lexico inedito habet Καλλικύριοι: et sic Hesychius in serie sua. Herodotus vero VII, 155. eosdem Κυλλυρίους vocat. Küst. 4. βάλους] βούλους B. 5. Χαλκὸν ἀροτρητὴν] Agathiae XXX, 1. Anthol. Pal. VI, 41. χαλκὸν V. Τὴν ἀροτρητὴν A. Libri ἀροτρητὴν. νειοτομηῆ E. 6. Κλαστᾶσεις. πατήσεις] Ex Schol. Aristoph. Equ. 166. Unde demonstrari licet verborum ordinem sic esse concinnandum: Πατήσεις. παλαισσεις, καταπονήσεις. Κλαστᾶσεις. ὑποτάξεις, κλονήσεις, διασεισεις. Facessant igitur tres voces superiores, quas Scholiorum lectores incaute videntur immiscuisse. 8. κλάσεις] Id est, amputabis Graecis enim κλᾶν et κλαδεύειν significat ritem putare, vel palmites abscindere. Photius: Κλᾶν ἀμπέλον, τὸ τέμνειν. Hesychius: Κλᾶν: Τέμνειν ἀμπέλους· ὅπερ ἡμεῖς κλαδεύειν. Enarrator Comici in Equ. 166. Κλαστήριον, τὸ δρέπανον, ᾧ κλαδεύουσι και ξύλα και κλήματα ἐν ταῖς ἀμπέλοις. Küst. V. Hemst. in Add. ad Tho. M. p. 535. 9. τεμνομένων] περιτεμνομένων A. V. 13. Αὐτόχρομα πηδῶν ὑπὲρ τὰ ἴσκαμμ.] Idem fragmentum legitur etiam supra v. Αὐτόχρομα. Küst. Non dubito quin locus inde sit repetitus. Mox in accusativis istis τὴν ναῦν . . ἐπειγομένην delectabam participium ἰδῶν. 16. πρύμνης] πύμνης E. 17. Κλαυδιανός] Vales. in Euaग्रium p. 274. Toupi. Hemst. Eadem Eudocia p. 270.

Κιχλίζειν. Pingues coturnices edere, vel immodeste ridere. In Epigrammate: *Cuchinnaris lascivum risum, nuptiarum praenuncium, elens.* Κιχλισμός. Lascivus et effusus risus. Κιχρῶ. Generatur. Κλαγγή. Vox quaedam avium; item ἐνοπή: sonorum nomina. Κλαγγηδόν. Cum clamore. Κλάδεσι. Ramis, ab recto κλάδος, ut τέκος. Aristophanes *Aribus: In hederæ ramis sedem habent.* Et κλαδί, dativus. Κλαζομενάς τ' ἐς ἐβαλεν. Clazomenas cum exercitu invasit. Κλάειν. Flere, plorare. Ille vero diis sacrificans *Epicurum eiusque opiniones plorare iussit.* Κλάειν ἔωσι. Contemnunt, nihili faciunt. Κλαρωταί. Clarotae, inquilini: ut Mariandyni Heraclaeae, Helotes Lacedaemone. et in Thessalia

Penestae, Callicyrii Syracusis. Κλασιβόλακα. Frangentem glebas. *Gomerem aereum, glebas in novalibus arandis proscindentem.* Κλαστᾶσεις. Conculcabis, profigabis, fatigabis, subiges, quassabis, concuties. secundum alios vero clamabis. sed praestat interpretari, amputabis. per metaphoram ductam a palmitibus, qui in vitibus amputantur. Aristophanes: *Senatum conculcabis et belli duces amputabis.* Κλάτιος. Nomen proprium. Aelianus: *Clatius quidam nomine, plane timites ille, quod est in proverbio, transiliens, navi Hasdrubae fugere properanti manum iniicit, et puppim valide retinuit.* Κλαυδιανός. Claudianus, Alexandrinus, poeta heroicus recentior, Arcadii et Honorii Imperatorum temporibus vixit.

Κλαύδιος, ἐξ ἰδιώτου αὐτοκράτωρ ἐγένετο, ἦν μὲν ψυχὴν οὐ φαῦλος, ἀλλὰ καὶ ἐν παιδείᾳ ἡσυχτο, ὥστε καὶ συγγράψαι τινά· τὸ δὲ δὴ σῶμα νοσώδης, ὥστε καὶ τῇ κεφαλῇ καὶ ταῖς χερσὶ τρέμειν. καὶ διὰ τοῦτο καὶ τῷ φωνήματι ἐσφάλλετο, καὶ οὐ πάντα ὅσα εἰς τὸ συνέδριον εἰσέφερεν, ἀπὸς ἀνεγίνωσκεν, ἀλλὰ τῷ ταμίᾳ ὥς γε πλήθει ἀναλέγεσθαι ἐδίδου· ὅσα δ' αὐτὸς ἀνεγίνωσκε, καθήμενος ὥς τὸ πολὺ ἐπελέγετο. καὶ μέντοι καὶ δίφρω καταστέγῃ πρῶτος Ῥωμαίων ἐχρήσατο. οὐ μέντοι καὶ διὰ ταῦτα οὕτως, ὅσον ὑπὸ τῶν ἐξελευθέρων καὶ ὑπὸ τῶν γυναικῶν, αἷς συνῆν, ἐκακύνετο. περιφανέστατα γὰρ ἐγυναικοκρατήθη, ἅτε ἐκ παιδῶν ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ ἐν φόβῳ τραφεῖς· καὶ διὰ τοῦτο ἐπιπλέον τῆς ἀληθείας ἐδήθειαν προσεποιεῖτο, ὅπερ πού καὶ αὐτὸς ὁμολόγησε. καὶ πολὺν μὲν χρόνον τῇ τιτῆ καὶ τῇ μητρὶ συνδιαιτηθεὶς καὶ συνουσίας γυναικῶν πλείοσι γενόμενος, οὐδὲν ἐλευθεροπρεπὲς ἐπέκτειτο. ἐπετίθεντο δὲ αὐτῷ ἔν τε τοῖς συμποσίοις καὶ ἐν ταῖς συμμίξεσι. πάνν γὰρ ἀπλήστως ἐν ἀμ-20 τούτους.

φοτέροις διέκειτο, καὶ ἦν ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ εὐδαλως. πρὸς δὲ καὶ δειλίαν εἶχεν, ὑφ' ἧς πολλὰκις ἐκπληττόμενος οὐδὲν τῶν προσηκόντων ἐξελογίζετο. ἐκεῖνόν τε γὰρ ἐκφοβοῦντες ἐξεκαρποῦντο καὶ τοῖς ἄλλοις δέος ἐνέβαλλον. οὗτος οὖν τοιοῦτος ὢν οὐκ ὀλίγα δεόντως ἐπραττεν, ὅσακις ἔξω τῶν εἰρημένων παθῶν ἐγένετο.

Ὅτι Κλαύδιος, ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων, νόμον προὔθηκε, μὴ δύνασθαι βουλευτὴν ὑπὲρ ἑπτὰ σημείων τῆς πόλεως ὀδεύειν, χωρὶς τῆς τοῦ βασιλέως κελεύσεως. ἐπειδὴ δὲ καὶ τινες τοὺς δούλους ἀρῶστοῦντας οὐδεμιᾶς ἡξίουν θεραπείας, ἀλλὰ γὰρ καὶ τῶν οἰκιῶν ἐδίωκον, ἐνομοθέτησε πάντας τοὺς ἐκ τοῦ τοιοῦτου περιγενομένους ἐλευθέρους εἶναι. ἀπηγόρευσε δὲ καὶ τὸ καθήμενόν τινα ἐπὶ ἄρματος διὰ τῆς πόλεως ἐλαύνειν.

Ὅτι ἐπὶ αὐτοῦ στασιασάντων τῶν Ἰουδαίων κατὰ Χριστιανῶν, ἄρχοντα ἐπέστησεν αὐτοῖς Κλαύδιον Φήλικα, κελεύσας αὐτῷ τιμωρεῖσθαι τῶν δὲ εἰς τὰ ἱερὰ ἀθροισμένων,

1. Κλαύδιος, ἐξ ἰδιώτου αὐτοκράτωρ ἐγένετο, τὴν μὲν ψυχ.] Haec et quae sequuntur αὐτολεξεῖ παene leguntur apud Dionem in Claudio [LX, 2.]: itemque apud Ioannem Antiochenum in Excerptis ab Valesio editis p. 805. sq., ex quorum alterutro proinde locum hunc Suidas descripsit. Küst. Non potest dubitari quin Dio plerumque suppeditarit. 3. δὲ] δὲ δὴ A. B. V. 5. φωνήματι] φρονήματι V. Exc., ubi Valesius p. 117. „Lego φωνήματι ex Dione.” 6. ἐσέφερεν A. qui καὶ addit post αὐτός. 9. δίφρω καταστέγῃ πρῶτος Ῥωμ.] Vide Lipsium Elect. I, 19. qui praeter alia veterum scriptorum loca, in quibus de sellis et lecticis agitur, etiam hunc ad examen revocat. Küst. 10. πρῶτως V. 12. ὑπὸ τε] τε omisi cum A. et Exc. 14. ἀσφαλείᾳ] νοσώδης Dio, quod reponi iussit Valesius. 16. πού] τοῦτο A. B. E. V. edd. ante Kusterum, qui tacite mutavit cum Dione et Exc. 17. Recte τητῆ Exc. Indidem petendum ἐν ante συνουσίας. 18. πλέον συγγενόμενος] πλείοσι γενόμενος A. V. Exc. πλείοσι γ. B. 19. αὐτῷ] αὐτὸ V. Mox τοῖς om. E.

1. καὶ] καὶ ἦν A. *V. Exc. 2. εἶχεν] εἶπεν V. Tum ἐφ' οἷς E. Med. 6. τῶν δεόντων] δεόντως A. B. E. V. καὶ δεόντως Exc. καὶ τῶν δεόντων Dio. 8. τῶν Ῥωμαίων] τῶν om. A. V. 9. ὑπὲρ ἑπτὰ σημ.] Dio LII. extr. et Tacit. XII. non licuisse senatori lege Augusti urbe in provinciam, excepta Sicilla et Gallia Narbonensi, exire, nisi impetrata venia dicit. Vid. Cuiac. Obs. VI, 35. Reines. σημεία] σημείων A. B. E. V. Id reposui, praesertim ipsa structurae novitate permotus: quamquam genitivus ille σημείων ὀδεύειν vulgarem sequitur analogiam (cf. Poll. I, 131. ὀδοῦ μακροτέρας κατανοεῖν). ὑπὲρ autem interdum ad notionem adverbialem redit, v. Lob. in Phryn. p. 410. 11. V. Fabric. in Dion. LX. not. 276. Porsonus conferri iussit Iortin Disc. III. on Christianity p. 138. 12. ἀλλὰ] ἀλλὰ γὰρ probavi cum A. B. E. V. Formulam per ceteris aevum propagatam non multum ab v. δὲ discrepasse supra monitum in v. Ἀλλὰ γὰρ. Cuius usum vel abusum licet ex horum locis dignoscere: Aeliani V. H. III, 17. (ubi v. Periz.) Arriani Exp. VI, 5. VII, 3, 2. 7. Plut. de Mus. pr. et pp. 1131. F. 1146. E. Exc. Legg. Prisci pp. 208. 219. et Menandri pp. 299. 415. qui praeter alia sibi concessit p. 352. οἱ δὲ ἀλλὰ γὰρ. 17. Ὅτι tacite Gaisf. cum *V. ἐπὶ αὐτοῦ στασιασάντων] Non capio verba nugatoris illius, quisquis fuit, ap. Suidam in Κλαύδιος, inquit Scaliger in Euseb. an. 2044. Reines. 18. Χριστιανούς B. V. Mox Κλαύδιος recte Brotier. in Tacit. T. II. p. 393. ed. 4to. 19. Φήλικα] Φήλικα A. B. E. V. Hemsterhusius affert Glandorp. Onomast. Rom. p. 92, 44.

Κλαύδιος. Claudius, ex homine privato Imperator, ingenio fuit minime spernendo, et disciplinis adeo excultus, ut etiam libros quosdam scripserit. ceterum valetudine corporis infirma usus est, capite et manibus trementibus, unde impediatur etiam lingua et titubabat. hinc non omnia, quae ad Senatam referebat, ipse legebat, sed quaestoribus legenda plerumque dabat. ipse vero sedens plerumque legere solebat. primus etiam Romanorum sella operta usus est. ceterum non tam ob haec quam ob libertos et mulieres, quibus consueerat, male audiebat. prorsus enim mulieribus addictissimus vixit: quippe qui a puero in morbis et metu educatus fuisset, atque ideo aultitiam de industria simulasset, ut ipse aliquando consensus est. praeterea qui diu cum avia et matre sua versatus esset, multarumque mulierum contubernio esset usus, nihil ingenuo homine dignum prae se ferebat. maxime autem Suidae Lex. Vol. II.

eum illae aggrediebantur tum in computationibus tum in Venere: quibus vitis immodice deditus tunc facillime circumveniebatur. Inerat etiam timiditas, qua saepe percussus nihil sani consilii capiebat. proinde ubi eum conterruerant, omnia ab eo impetrabant, et ceteris ingentem metum incutiebat. Quamvis autem talis fere esset, multa tamen recte fecit, quoties huiusmodi affectibus vacuus esset. Κλαύδιος. Claudius, Imperator Romanorum, legem tulit, ne Senatori ultra septimum lapidem iniussu Imperatoris ab Urbe proficisci liceret. idem cum quidam servos aegrotantes prorsus negligerent, atque aedibus etiam eilcerent, omnes qui a morbo evassissent, liberos esse iussit. cavet etiam, ne quis curru sedens per urbem veheretur. Cum sub eo Iudaei seditionem contra Christianos movissent, Claudius Felicem iis praefecit, quos ulcisceretur. cum autem Iudaei in templum convenissent,

φωνῆς ἤκουσαν ἐκ τῶν ἀδύτων, λεγούσης, μεδι-
στάμεθα τῶν ἐντεῦθεν. καὶ τοῦτο γέγονε τρίτον·
ἔξ οὗ πανωλεθρία διεφθάρησαν.

Κλαυσιᾶ. κυρίως τὸ ἤκειν αὐτοματὶ τὸ θύ-
ριον. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἄλλὰ δῆτα τὸ θύριον
φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσιᾶ.

Κλαίειν. θρηνεῖν.

Κλεάνθης, ὁ Κάσσιος χρηματίας, Φανίου,
Ἄσσιος, μαθητῆς Κράτητος, εἶτα Ζήνωνος, οὗ καὶ 10
διάδοχος γέγονε· διδάσκαλος δὲ τοῦ φιλοσόφου Χρυ-
σίππου τοῦ Σολέως καὶ Ἀντιγόμου τοῦ βασιλέως.
οὗτος πρότερον ἦν πύκτης· ἐλθὼν δὲ εἰς Ἀθήνας
ἠράσθη φιλοσοφίας, καὶ τοσοῦτον γέγονε φιλόπο-
νος, ὥς καὶ δεύτερος Ἡρακλῆς κληθῆναι. μὴ ἔχων 15
γὰρ ὄθεν τραφείη, τὰς μὲν νύκτας ἤντλει ὑδῶρ μί-
σθῳ, καὶ μεθ' ἡμέραν τοῖς μαθήμασι καὶ τοῖς βί-
βλοις ἐσχόλαζεν. ὄθεν ἐπανομάσθη καὶ Φρεάν-
τλης. ἔγραψε δὲ πᾶνυ πολλὰ.

Κλεανθίς. ὄνομα θηλυκόν.

Κλεαρχίς. φυλή.

Κλέαρχος, Σολεύς· ἔγραψε διάφορα. Καὶ
Κλέαρχος ὁ Ποντικός, νέος ὢν εἰς Ἀθήνας ἀφίκετο,
ἀκούσαι Πλάτωνος. καὶ λέγων φιλοσοφίας διψῆν,
5 ὀλίγα οἱ συγγενόμενος, ἦν γὰρ θεοῖς ἐχθρός, ὅναρ
ὄρα ὅδε ὁ Κλέαρχος γυναῖκά τινα, λέγουσαν πρὸς
αὐτόν· Ἄπιθι τῆς Ἀκαδημίας, καὶ φεῦγε φιλοσο-
φίαν· οὐ γὰρ σοι θέμις ἐπαυρῆσθαι αὐτῆς· ὄρα
γὰρ πρὸς σὲ ἐχθίστον. ὢν ἀκούσας ἐπάνεισιν εἰς
10 τὴν στρατείαν. φθόνῳ δὲ ἐπικλυσθεῖς ἐκπλεῖ τῆς
οἰκοθεν, καὶ γνηγὰς ἀλώμενος ἔρχεται πρὸς Μιθρι-
δάτην, καὶ στρατοπεδευόμενος παρ' αὐτῷ ἐπηρεῖτο.
οὐ μὴν μετὰ μακρὸν ἐκπίπτουσιν οἱ Ἡρακλειῶται
εἰς στάσιν βαρείαν· εἶτα ἐπανελθεῖν εἰς φιλίαν καὶ
15 συμβάσεις βουλόμενοι, προαιροῦνται ἔφορον τῆς
αὐτῆς ὁμονοίας τὸν Κλέαρχον. ἐπειδὴ δὲ κλητὸς
πα' ῥεγένετο, καταλύσας ἐν τινι τῶν σταθμῶν τῶν 223
διὰ τῆς ὁδοῦ, ὅναρ ὄρα παλαιὸν Ἡρακλειωτῶν τυ-
ραννον, Εὐώπιον ὄνομα, λέγοντα αὐτῷ, ὅτι δεῖ
20 τυραννήσαι σε τῆς πατρίδος. προσέτατε δὲ καὶ οὐ-

1. φωνὴ ἠκούσθη ἐκ τῶν ἀδ. λέγουσα] De tempore, quo vox haec audita fuerit, non consentiunt scriptores: aliis tempore Passionis Dominicae, aliis sub Claudio, ut hic Suidas, aliis vero tempore excidii Hierosolymitani prodigium illud accidisse referentibus: de quo argumento vide quae disputat Scaliger in Eusebium p. 186. Küst. Putavit hic, quisquis fuit, hanc vocem auditam fuisse tempore passionis, quod volunt Euseb. Hieronymus et Baronius an. 34. an. 128. it. tempore excidii. — Vid. de illa voce, quae anno sexto ante excidium urbis audita fuit, Ioseph. VI, 31. Reines. φωνῆς ἠκούσαν — λεγούσης A. B. E. V. Μεδιστάμεθα Scaligeri coniecturam (interpres, Migramus hinc) receperat Gaisf. Sane Iosephus, μεταβαλόμενον ἐντεῦθεν, Hieronymus, transeamus ex his sedibus: sed Tacitus vulgatis favet, audita maior humana vox, excedere deos. 3. πανωλεθρία V. 4. Κλαυσιᾶν] Κλαυσιᾶ A. *V. 5. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] V. 1099. sq. 6. Post θρηνεῖν delevit Gaisf. οἱ δὲ Ἄτιχοι κλαίειν, cum A. B. E. V. Ipse continuum glossam, id est Astrampsychi versiculum, Κλαίειν καθ' ὑπνους παγχαρῆς πάντως ἔση, delevit cum A. Ἀύσις ὄνειρου Κλ. V. Ibidem μεθ' ὑπνους B. V. 9. ὁ Κάσσιος χρηματίας, Φανίου, Ἄσσιος] Menagius in Diog. VII, 168. corrigiit, χρηματίας Φανίου, ὁ Ἄσσιος. Eudocia horum pleraque p. 272. dedit, ab istis exorsa, Κλεάνθης εἰς ἦν καὶ αὐτὸς τῶν κυρίων φιλοσόφων Κάσσιος μαθητῆς Κρ. Ἄσσιος non dubium quia correctioni vocis mendosae Κάσσιος fuerit apposita. 15. ὥστε] ὡς καὶ A. B. V. Quae sequuntur redeunt in v. Φρεάντλης. 16. ἤντλη V. 17. μεθ' ἡμέραν δὲ Suidas infra cum Diogene. μεθ' ἡμέρας *V. 20. Κλεάνθης vulg. 3. Κλέαρχος ὁ Ποντικός] Cum hoc loco Suidae conferenda omnino sunt, quae de eodem Clearcho ex Memnone refert Photius Cod. CCXXIV. p. 704. 705. Küst. Ex Aeliano περὶ Προνοίας suspicor desumpta. Hemst. Vid. Weaseling. in Diog. XV, 81. Gaisf. 4. Reduxi pristinam verborum distinctionem. Nam Edd. vulg. Πλάτωνος, καὶ λέγων φ. διψῆν. ὀλίγα οἱ συγγ., ubi δὲ post ὀλίγα requiritur. 7. Ἄπιθι — ἐχθίστον] Particula hinc in v. Ἐπαύρασθαι transcripta. 8. ἐπαύρασθαι] ἐπαύρασθαι A. B. E. V. Med. Gaisf. 9. ἐπάνεισι πρὸς V. 10. στρατείαν] Fort. Θρακίαν vel Ἡρακλειαν. Hemst. εἰς τὴν στρατείαν videndum ne loco sup mota sint. Praeterea hiat oratio, neque iustam exillii causam afferunt illa φθόνῳ δὲ ἐπικλυσθεῖς. Certo refugendum φθόνῳ. 12. στρατοπεδευόμενος] στρατοπεδευόμενος A. V. 13. ἐκπίπτουσιν] ἐκπίπτουσιν dedi cum A. V. id est, in fluctus scopulosque turbarum civillium illiduntur. Similiter Plut. Themist. 6. τῆς ἡγεμονίας εἰς ἐκείνον ἐκπεσοῦσης. Ἡρακλειῶται] Ἡρακλειῶται B. et inter vss. E. 15. συμβάσεις] συμβιβάσεις B. E. Med. 16. ἐπειδὴ] ἐπεὶ V. Tum κλητὸς A. B. V. κληθεῖς Editiones. Mox malim παρεγένετο. 18. τὸν παλαι] παλαιὸν recepi cum A. παλιν E. Med. παλαι B. V. 19. Εὐώπιον] Εὐωπίονα A. Neutrum satisfacit.

vox ex adytis audita est, dicens: Migramus hinc. id vero tribus vicibus accidit: ex quo tempore internecone deleti sunt. Κλαυσιᾶ. Proprie dicitur de ianua, quae sponte crepat. Aristophanes Pluto: Sed profecto ianua sua sponte sic stridulum concrepuit. Κλαίειν. Flere. Κλεάνθης. Cleanthes, Phanitae filius, Assius, discipulus Cratetis, deinde Zenonis, cuius etiam successor fuit, magister vero Chryssippi philosophi, Solensis, et Antigoni regis. hic cum antea pugil esset, Athenas profectus amore philosophiae captus est; idemque adeo laboriosus fuit, ut alter Hercules diceretur. cum enim non haberet unde viveret, noctu mercede aquam hauriebat, interdum vero disciplinis et libris vacabat: unde etiam dictus est Phreantles. scripsit plurima. Κλεανθίς. Nomen mulieris. Κλεαρχίς. Tribus ita vocata. Κλέαρχος. Clearchus, Solen-

sis, varia scripsit. Et Clearchus Ponticus, admodum iuvenis Athenas profectus est, audiendi Platonis causa. qui cum diceret se philosophiam sitire, non diu cum ea versatus (erat enim diis inimicus) in somnis vidit mulierem sibi dicentem: Excede Academia, et relinque philosophiam, qua frui tibi fas non est; infenso enim vultu te intuetur. quibus auditis in patriam rediit. caedibus autem obrutus domo discessit, vagusque et exul ad Mithridatem perveit, apud quem commorans laudem meruit. non multo vero post gravis seditio inter Heracleotas exorta est: qui cum in amicitiam et concordiam redire vellent, Clearchum pacis restituentis moderatorem elegerunt. is igitur vocatus in patriam rediit; cumque in itinere ad mansionem quandam divertisset, Euopium, Heracleotarum quondam tyrannum, in somnis vidit, sibi dicentem: Oportet te patriae tuae tyrannum fieri. philosophiam tamen

τος φιλοσοφίαν φυλάττεσθαι αὐτόν. ὑπεμνήσθη καὶ τούτων τοίνυν ἐκ τῆς προρρήσεως τῆς Ἀθήνησιν. ἐγκρατῆς δ' οὖν τῶν κοινῶν γενόμενος, ὁμοτατός τε ἦν καὶ εἰς ὑπεροψίαν ἐξαφθεῖς ἄμαχον τοῦ μὲν ἔτι ἄνθρωπος εἶναι κατεφρόνει, προσκυνεῖσθαι 5 δὲ καὶ ταῖς τῶν Ὀλυμπίων γεραίρεσθαι τιμαῖς ἡξίου, καὶ στολὰς ἤσθητο θεοῖς συνήθειαι, καὶ τοῖς ἀγαλλμασι τοῖς ἐκείνων ἐπιπροεπούσας· τόν τε υἱὸν τὸν ἑαυτοῦ Κεραυνὸν ἐκάλεσεν. ἀπέκτεινε δὲ αὐτὸν πρῶτον μὲν ἡ δίκη· εἶτα δὲ ἡ χεὶρ ἡ Χίωνος· ὅσπερ 10 οὖν ἦν ἑταῖρος Πλάτωνος, καὶ χρόνον διήκουσεν αὐτοῦ, καὶ τὸ μισοτύραννον ἐκ τῆς ἐκείνου ἐστίας σπασάμενος ἠλευθέρωσε τὴν πατρίδα. κοινῶν δὲ οἱ τῆς καλῆς πράξεως γενέσθαι λέγονται Λεωνίδης τε καὶ Ἀντίθεος, φιλοσόφω καὶ τῷδε ἄνδρῳ. ὅπως 15 δὲ ἔδωκε δίκην ἀν' ὧν ἐτόλμησεν, εἴρηται.

Κλεαίνετος.

Κλέμματα. Καθημέραν κλέμματα ποιοῦμενος. ἀντι τοῦ, φωράματα προτιθέμενος τοῖς ἑαυτοῦ θρέμμασι.

Κλεόβιος. ὄνομα ἱερέως τῶν εἰδῶλων.

Κλεοβουλίνη, Λινδία, θυγάτηρ Κλεοβούλου τοῦ σοφοῦ. ἔγραψεν ἔπη, καὶ γρίφους, καὶ τὸ ἄδομένον εἰς τὸν ἐνιαυτὸν αἰνίγμα, οὗ ἡ ἀρχή·

Εἰς ὃ πατήρ, παῖδες δὲ δωδέκα, τῶν δὲ ἐκάστῳ

παῖδες τριάκοντα.

Κλεόβουλος, Εὐαγόρου, Λινδίου, εἰς τῶν ἑπτὰ ὀνομαζομένων σοφῶν, ῥώμη καὶ κάλλει διαφέρων τῶν κατ' αὐτόν, μετέσχε τε τῆς ἐν Αἰγύπτῳ φιλοσοφίας. ἐγένετο δὲ αὐτῷ θυγάτηρ Κλεοβουλίνη, ἑξαμέτρων αἰνιγμάτων ποιήτρια. οὗτος ἔγραψεν ἄσματα καὶ γρίφους εἰς ἔπη τρισχίλια. τῶν δὲ ἄδομένων αὐτοῦ εὐδοκίμησε τάδε· „Ἀμουσία τὸ πλεον μέρος ἐν βροτοῖσιν.“ ἔλεγέ τε, „τὸν φίλον δεῖν εὐεργετεῖν, ὅπως μᾶλλον ἢ φίλος· τὸν δὲ ἐχθρὸν φίλον ποιεῖν.“ „Εὐτυχῶν μὴ ἔσο ὑπερῆφανος, ἀπορήσας μὴ ταπεινοῦ.“ „Τὰς μεταβολὰς τῆς τύχης γενναίως ἐπίστασο φέρειν.“ Ἐτελεύτησε δὲ γηραιός, ἔτη βιούς ὁ. ἀπεφῆναιτο, „Πάντων μέτρον ἄριστον.“ καὶ Σόλωνι ἐπέστειλεν οὕτω· „Πολλοὶ μὲν τινὲς εἰσιν ἑταῖροι καὶ οἶκος πάντη· φάμι

1. φυλάττεσθαι E. Mox τοίνυν om. V. 4. εἰς ὑπεροψίαν] Haec Suidas etiam habet in ἄμαχον, ubi et ἐξαφθεῖς, quae lectio proba. Hemst. 6. δὲ om. V. 8. ἐπιπροεπούσας *V. Sed vide de v. ἐπιπρόσω Jacobs. in Philostr. p. 357. sq. 9. Κεραυνόν] Plutarch. de Fort. Alex. p. 338. B. a Reinesio commemoratus: ὅπου καὶ Κλέαρχος Ἡρακλείας τύραννος γενόμενος σκῆπτρον ἐφόρει, καὶ τῶν υἱῶν ἕνα Κεραυνὸν ὠνόμασε. 10. πρῶτον μὲν ἡ δίκη] Hanc dicendi figuram praeclerat Aeschylus: v. Agam. 911. 1617. S. Th. 630. Omnino quicquid iuste sancteque peractum est, Graeci solent ad Dicum rerum humanarum moderatricem et auspitem constanter revocare. ἡ Χίωνος] Χιονίδος A. V. ἡ Χιονίδος B. E. ἡ Χιονίδου *V. 13. ἀσπασάμενος] Legendum esse σπασάμενος Portus recte monuit. Küst. σπασάμενος A. παυσάμενος B. E. V. Elegans sed rarius dicendi formula, praesertim in genere medio; nam ἔσπασεν ἄμυστιν et similiter Aeschyl. Cho. 528. Eur. Cycl. 417. 571. χαρακτηριστὰ σπασωμὲν Dio Chrys. T. I. p. 167. ὄσαν σπασάς etiam Lycophr. 623. κοινῶν] κοινῶν B. E. κοινῶν V. 14. Λεωνίδης] Memnon Λέοντα καὶ Εὐξένονα appellat: item auctores caedis Chiona, Leonem, Εὐγένωνα et ceteros non paucos. Reines. 15. τῷδε] τῷδε τῷ E. 16. δίκην ἔδωκε οἰκίαν] ἔδωκε δίκην A. ἔδωκε δίκας B. V. Post εἴρηται desideres loci significationem, quo fuerint haec copiosius explicata. 17. Κλεαίνετος] Aristoph. Equ. 577. Thuc. III, 36. Xenoph. Anab. V, 1, 17. Hanc et seq. glossam transponit *V. 19. προτιθέμενος] προστιθέμενος A. ποιούμενος B. E. 21. Glossa satis obscura.
1. Κλεοβουλίνη] Diogen. Laert. I, 89. et Menag. Plutarch. II. p. 145. E. 148. C. 401. B. Hemst. De ea, quod hospitibus paternis pedes laverit, Clem. Strom. IV. p. 224. Reines. Κλεοβουλία V. Κλεοβούλη Eudocia p. 272. ubi de hac deque parente Cleobulo tradit usque ad v. τρισχίλια. 2. ἔγραψεν om. V. item ante ἄσματα om. *V. 3. αἰνίγμα] Anth. Pal. XIV, 101. 4. Corroheret illic viri docti δὲ δ' ἐκάστῳ, mox τριάκοντα. Eudocia ἐκάστιον. 9. Durum istud τί, quod meliorem habet locum apud Diog. I, 89. ῥώμη δὲ καὶ κάλλει διαφέρειν, μετασχεῖν τε κτλ. 10. Κλεοβούλη] Lege Κλεοβουλίνη, ut recte ante. Küst. Sic A. B. V. Illud servat Etym. Gud. p. 326. 12. γρίφια Eudocia. 14. βροτοῖσιν] ἐν βροτοῖσιν A. B. E. V. et Diog. I, 91. 15. δεῖ *V. 19. οὗτος ante ἀπεφῆναιτο deleui cum A. B. *V. et Diog. 20. Σόλων A. 21. τινὲς] Lege cum Casaubono τίνι. οἶκος] οἶκοι B. E. Mox γῆσι E.

idem eum cavere iussit: quibus dictis in memoriam sibi revocavit, quod Athenis ipsi praedictum fuerat. rerum autem potitus crudeliter admodum imperavit, et intolerabili fastu inflatus conditionisque humanae oblitus adorari se divinosque honores sibi haberi praecepit. vestes etiam induit diis proprias et decora, quibus horum simulacra solent exornari: praeterea filium suum Fulmen appellavit. Tandem eum interficit primam vindicta Iustitiae, deinde manus Chionis: qui cum familiaris et auditor Platonis per aliquod tempus fuisset, et odium tyrannorum ex eius institutione hausisset, patriam liberavit. huius autem praecleari facinoris socii fuisse dicuntur Leonides et Antitheus, ipsi quoque philosophi. qua autem ratione acclerum suorum poenas dederit, dictum est. Κλεαίνετος. Κλέμματα. Quotidie furta faciens. id est, pecudibus suis quotidie furta praebens. Κλεόβιος. Nomen sacerdotis idolorum. Κλεοβουλίνη. Cleobulina, Lindia, Cleobuli sapientis filia. scripsit

verus, griphos, et celebre illud aenigma in annum, cuius initium: Est pater, duodecim habens filias, quarum singulis sunt filiae triginta.

Κλεόβουλος. Cleobulus, Euagorae filius, Lindius, unus septem Sapientum, viribus corporis et formae praestantia iuter aequales suos excellens; qui Aegyptiorum etiam philosophia institutus est. filiam habuit Cleobulinam, quae aenigmata versibus hexametris scripsit. hic cantica et griphos ad versuum tria millia scripsit. Inter dicta eius clarissima haec praecipue celebrabantur: Imperitia maiorem mortalium partem tenet. dicitabat amico benefaciendum esse, quo magis fieret amicus; ex inimico vero faciendum amicum. In rebus secundis ne offeraris fastu; nere in adversis animum despondeas. Fortunae vicissitudines fortiter ferre scito. Obiit senex, anno aetatis LXX. Dixit etiam, modum esse omnium rerum optimum. Idem ad Solonem haec perscripsit: Multi quidem tibi sunt amici et ubique domus. verum ego Soloni in-

δ' ἐγὼ ποινητάταν ἔσεσθαι Σόλωνι τῶν Αἰνδον. δαμοκρατεῖ μὲν οὖν, καὶ ἅ νῆσος πελαγία."

Κλεοδαῖος. ὄνομα κύριον.

Κλεόκριτος. οὗτος ἐκωμωδεῖτο ὡς γυναικίας καὶ κίτριος καὶ ξένος καὶ δυσγενής καὶ Κυβέλης υἱός· ἐπεὶ ἐν τοῖς μυστηρίοις τῆς Ῥέας μαλακοὶ παρῆσαν. ἦν δὲ καὶ τὴν ὄψιν ὀφριώδης. εἰρηται οὖν ἐπὶ τῶν κιναιδῶν ἢ παρομιλία.

Κλεόμβροτος. ὄνομα κύριον.

Κλεομένης. οὗτός ἐστιν ὁ Πτολεμαῖος τῷ Φιλοπάτορι ἐπιβουλὴν τεκμηράμενος· ὃς κακῶς μετέλλαξε τὸν βίον, ἀνὴρ γενόμενος καὶ πρὸς τὰς ὀμιλίας ἐπιδέξιος καὶ πρὸς πραγμάτων οἰκονομίαν εὐφυής, καὶ συλλήβδην ἡγεμονικὸς καὶ βασιλικὸς τῇ φύσει. Ἔστι περὶ τούτου ἐν τῷ Ἄνευ ξύλου μὴ 15 μένοις. βαδίζειν.

Κλεομήδης Ἀστυπαλαιεύς Κίκιον τὸν

Ἐπιδαύριον ἀπέκτεινεν ἐν τῇ πυγμῇ, καὶ ἀφρημένος τὴν νίκην ἐκφρων ἐγένετο ὑπὸ τῆς λύπης, καὶ ἀνέστρεψεν εἰς Ἀστυπάλαιαν. διδασκαλεῖον δὲ ἐπιστάς, ἐν ᾧ παῖδες ἦσαν ἕξ, ἀνατρέπει τὸν κίονα, ὡς τὸν ὄροφον εἶχεν. ἐμπεσόντος δὲ τοῦ ὄροφου καὶ πάντας ἀποκτείναντος, καταλιθούμενος ὑπὸ τῶν ἀστῶν κατέφυγεν εἰς ἱερόν, καὶ ἐμβὰς εἰς κιβωτὸν καὶ τὸ ἐπίθεμα ἐφελκυσάμενος κάματον τοῖς Ἀστυπαλαιεῦσι παρέιχε. τέλος τὰ ξύλα τῆς κιβωτοῦ καταρῆξαντες οὐδένα εὔρον.

Κλεόνικος. ὄνομα κύριον.

Κλεόξενος καὶ Δημόκλειτος ἔγραψαν περὶ πυρσῶν· ὧν τὴν πραγματείαν ἐπεξεργάσατο Πολύβιος ὁ Μεγαλοπολίτης, ὡς λέγει ἐν τοῖς ἱστοροῦ-

Κλεόπας. ὄνομα κύριον.

Κλεοπάτρα.

1. ποινητάταν] Casaubonus in Laertium emendabat ποι' ἀνανιωτάταν, ab ἀνάιος, i. e. molestiae expers. Sed praestat fortasse scribere ποθεινοτάταν: quae coniectura Menagio etiam in Laertium, et ante eum Porto placuit. Küst. Menagio et Küstero placebat ποθεινοτάταν: quae Porti emendatio est; nec inepta quidem ea. Epigramm. Anthol. I. p. 109. Τόσσον ἄλδς πολεῖς γαῖα ποθεινοτέρη: adde Dionys. Halicarn. XI, 9. p. 661. et Clem. Alexand. in Paedag. II, 10. p. 239. Sed Suidae lectio exquiritior et nescio quomodo elegantior est. Quin et Laertius habet δαμοκρατεῖομένην. Quare locus ita scribendus videtur: Φαμί δὲ ἐγὼ ποινητάταν ἔσεσθαι Σόλωνι τῶν Αἰνδον δαμοκρατεῖομένην. Verum ego censeo Soloni commodissimam atque acceptissimam fore Lándum, quae civitas est libera. Tourp. I. p. 345. Probabiliter Koenius ποτανεστάταν in Gregor. p. 196. Vocē ποινητάταν imposuit μακαρίαν V. Sed certissimum δαμοκρατεῖομένην: ubi Küsterus δαμοκρατεῖται coniecit, δαμοκρατεῖν A. B. E. V. δημοκρατεῖν *V. 3. V. Valck. in Herod. VI, 52. 4. Κλεόκριτος] Haec paulo copiosiora sunt iis quae nunc continentur Schol. in Aristoph. Ran. 1485. et Av. 877. 5. Κυβέλης] Κύλης V. Κλεόκριτος ὁ τῶν μυστῶν κηροῦς affertur Xenoph. Hell. II, 4, 20. 7. ἦν δὲ] οὐτός τε E. Mox proverbium mireris significari, cuius nulla hoc quidem loco vestigia. Videndum vero ne sententia restituenda sit ad v. Κλεισθένην ὄρω. 8. κιναιδῶν A. 9. Κλεόμβροτος] De Cleombrotis varia neque recondita Reinesius congressit, quae repeti nolimus. 10. Πτολεμαῖος V. 11. ὃς κακῶς μετέλλαξε τὸν βίον, ἀνὴρ γεν.] Locum hunc ex Polybii Histor. V, 39. Suidas descripsit. Küst. 14. τὴν φύσιν] Dedi τῇ φύσει cum B. V. Polyb. 15. Novissima debentur lectoribus incautis, qui mendum Κλεομένους in gl. Ἄνευ ξύλου μὴ βαδίζων (sic reponere) sine suspitione tenuerunt. 17. Κλεομήδης Ἀστυπαλαιεύς] Historia haec et ipsa etiam verba leguntur apud Pausaniam lib. VI, 9. unde Suidas. Küst. Addunt Reinesius Euseb. Praep. Euang. V, 34. Orig. in Cels. p. 186. Theodor. Therap. VIII. Cyrill. Alex. in Julian., Gaisfordus Plut. Romul. 28. Κίκιον] Κίικον B. E. V. Ἰκκον Pausanias.
1. ἀφρημένος τὴν νίκην] ἀφρημέτι V. i. e. ἀφρημένος. 7. ἐμβὰς] ἀναβάς E. 8. Ἀστυπαλεῖσι *V. 11. Κλεόνικος Edd. ante Gaisf. 12. Δημόκλειτος] Δημόκριτος E. περὶ πυρσῶν] In prioribus edit. [et A. B. E. cum Eudocia p. 267.] pessime legitur περὶ Περσῶν, cuius loco scribendum esse περὶ πυρσῶν recte olim monuit Paulus Leopardus Emend. V, 11. Scripserunt enim Cleoxenus et Democlitus, non de Persis, ut Wolfius et Portus vulgata lectione decepti existimarunt, sed de ratione dandi per faces signi, ut constat ex Polybio, qui in Eclogis lib. X, 41, 42. de variis πυρσῆας modis agens, non solum testatur Cleoxenum et Democlitum de hoc argumento scripsisse, sed etiam addit se modum πυρσῆας ab illis excogitatum et inventum correxisse. Verba Historici haec sunt [c. 45, 6.]: Ὁ δὲ τελευταῖος ἐπινοηθεὶς διὰ Κλεοξένου ἢ Δημόκλειτου, τυχῶν δὲ τῆς ἐξεργασίας δι' ἡμῶν, ἐστὶ μὲν ὠριμένος καὶ πᾶν τὸ κατεπεῖγον δυνάμενος ἀκριβῶς διασαφεῖν. Ad hunc ipsum locum Suidas respexit. Praeterea περὶ πυρσῶν olim etiam scripserat Aeneas, ut testatur Polybius ibidem, et ex eo Suidas supra v. Αἰνείας. Küst.

candissimam fore Lándum affirmo, insulam procul a continenti sitam, cuius populus liber est et sui iuris. Κλεοδαῖος. Nomen proprium. Κλεόκριτος. Cleocritus. hic ut effeminatus et impudicus et peregrinus et ignobilis et Cybeles filius ab comicis perstringebatur. mysteriis enim Cybeles homines molles intererant. idem etiam facie avem referebat. * proverbium igitur illud de impudicis dicitur. Κλεόμβροτος. Nomen proprium. Κλεομένης. Cleomenes. Hic ob structas Ptolemaeo Philopatori insidias male periit: vir tum in vitae consuetudine dexteritatis singularis, tum ad seria negotia tractanda natus, et, ut verbo dicam, ad ducis vel regis munia obeunda natura factus. [De hoc vide etiam supra v. Ἄνευ ξύλου μὴ βα-

δίζειν.] Κλεομήδης. Cleomedes Astypalaeensis locum Epidaurium in pugilatu occidit, et ereptam sibi victoriam dolens ad furorē conversus cum Astypalaeam redisset, iudum litterarium, in quo erant LX pueri, ingressus columnam, qua tectum sustinebatur, convulsit. oppressis igitur ruina pueris, cum cives cum lapidibus peterent, in templum confugit et in arcam se abdidit, attracto operculo: quod Astypalaeenses amovere diu frustra conati cum arcam tandem effregissent, neminem in ea invenerunt. Κλεόνικος. Nomen proprium. Κλεόξενος. Cleoxenus et Democlitus scripserunt de facibus militaribus. horum opus Polybius Megalopolites correxit, ut ipse in historia sua refert. Κλεόπας. Nomen proprium. Κλεοπάτρα.

Κλέος. δόξα.

Κλεοφῶν, Ἀθηναῖος, τραγικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ Ἀκταίων, Ἀμφιάραος, Ἀχιλλεύς, Βάχαι, Δεξαμενός, Ἡριγόνη, Θυέστης, Λεύκιππος, Περσίς, Τήλεφος.

Κλέων, ὁ Κλεινέτου, ἐπὶ Πύλον καὶ Σφακτηρίαν χρονιζούσης τῆς πολιορκίας ἀπεστάλη, μανιώδης ἀνὴρ, βυρσοδέψου παῖς· ὃς ἀντεπολιτεύσατο Νικία τῷ Νικηράτου. πολλὰ δὲ ἐργασάμενος ἔργα, ὕστερον εἰς Θράκην ἀποσταλεῖς στρατηγὸς πολλὰς 10 προσεκτέησθε πόλεις. ἐν Ἀμφιπόλει δὲ γενόμενος Λακεδαιμονίοις ἐπολέμει, Βρασιδίου στρατηγούτος 325 αὐτῶν. οὐ καὶ μαχόμενος ὑπὸ Μυρκινίου πελταστοῦ βληθεὶς ἀπέθανε.

Κλεωναί. ὄνομα τόπου· ἐνθα διέτριβεν ὁ 15 λέων, ὃν ἀνεῖλεν ὁ Ἡρακλῆς.

Κλεωναίου χάρωνος. τοῦ χαροποῦ λέοντος.

Κλεώνη. ὄνομα τόπου περὶ τὴν Νεμέαν.

Κλεωνίδης. ὄνομα κήριον.

Κλεώνυμος. οὗτος ῥίψασπις ἐγένετο. Ἀριστοφάνης·

Ἐἴ τις ἐπιθυμῆι ταξιαρχεῖν, ἐν ταῖς μάχαις πάσχοι γε τοιαῦθ', οἷάπερ Κλεώνυμος.

Καὶ παροιμία Κλεωνύμου δειλότερος. Ἀριστοφάνης· Κλεώνυμον τὸν ῥίψασπιν ἰδοῦσαι,

... ἔλαφοι ἐγένοντο.

10 δειλὸς γὰρ ἦν. ὑπόγυον δὲ εἶπε, τῷ καιρῷ χρώμενος εἰς αἰσχύνην τοῦ δεδρακότος. μέζονα γὰρ τὰ ὑπόγυα πταίσματα τὴν συμφορὰν ἔχει.

Κλέπτειν. αἰτιατικῆ. τὸ τὰ ἄλλότρια λάθρα ἀφαιρεῖσθαι, τὸ παραλογίζεσθαι.

Κλέπτῆς. ὁ τὰ ἄλλότρια ἀφαιρούμενος, παρὰ τὸ κλέπτω, τὸ ἐπιθυμῶ. καὶ κλέπτω, τὸ παραλογίζομαι. Ὀμηρος·

1. δόξα] τὴν γαυλὴν δόξαν Ἀριστοφάνης Photius. Adde Schol. Plat. p. 446. 2. Κλεοφῶν] Κλεοφῶν Ἀμφιβάδην ἐγράψατο, Himer. ex Propemptic. in Flavian. (Ecl. 36, 15.) loquens de eo, quod semper viri magni invidiam fuerint passi. Plutarch. de Rep. ger. II. p. 805. Reines. Apparet haec ad demagogum illum spectare, de quo laudasse satis est Meinek. Qu. Scen. II. p. 17. sq. De tragico consentit Eudocia p. 270. Adde quae protulerunt intpp. Aristot. Poet. II, 5. XXII, 2. τῶν δραμάτων αὐτοῦ] Praeter fabulas, quarum Suidas hic meminit, scripserat etiam Cleophon Μανδράβουλον, cuius mentio extat apud Aristotelem Sophist. Elench. I, 14. Küst. 3. αὐτοῦ] αὐτῷ B. om. V. 4. Ἡριγόνη] Ἡριγίνη B. E. Med. Περσίς Eudoc. Mox Τήλεφος B. 6. Κλέων ὁ Κλεινέτου] De hoc Cleone eiusque rebus gestis vide Thucydidem lib. IV. Eundem Aristophanes cum alibi in fabulis suis, tum praecipue in Equitibus sale comico perfricuit. Küst. Vid. Schol. Luciani Tim. 30. Alienum ab hoc loco res Cleonis fuse disserere. τὴν καὶ] τὴν om. A. E. V. Mox βακτηρίαν V. 8. βυρσοδέψου] ὑρσοδέψου V. 13. Μυρκινίου] Thucyd. V, 10. Suidae indiligentiam notat Davisius in Max. Tyr. V, 4. 15. Κλεώνδων critici tolerarunt in Hesych. v. Κλεώνδαις, ubi scribendum fuit Κλεωνῶν. Ceterum cf. Etym. M. p. 517. ὁ om. V. 17. χάρωνος] Id est leonis. Hesychius: Χάρων. ὁ λέων. ἀπὸ τῆς χαροπότητος. Küst. Sic etiam Etymol. cf. Tzetz. in Lycophr. 455. Gaisf. Adde Meinek. in Euphor. p. 111. Frustum ut videtur docti poetae sic facile numeris dactylicis accommodatur: Κλεωναίου χαρωνος. χαροποῦ V.
3. οὗτος ῥίψασπις ἐγένετο] Id ipsum ex Aristophane constat, qui non solum in locis a Suida hic memoratis, sed etiam alibi Cleonymum eam ob causam perstringit. In Equ. 1369. Τοῦτ' ἔδρακε τὸν πόρπακα τὸν Κλεωνύμου. Scholiasta: Δειλὸς γὰρ καὶ ῥίψασπις ὁ Κλεώνυμος. In Vesp. 16. Ἐδόκουν αἰετὸν Καταπατάμενον ἐς τὴν ἀγορὰν μέγαν πάνν, Ἀναρπάσαντα τοῖς οὐξίν ἀσπίδα φέρον ἐπιχάλκον ἀνεκὰς εἰς τὸν οὐρανόν. Et in eadem fabula 590. Χαὶ μέγας οὗτος Κολακωνύμος ἀσπίδαποβλῆς. Scholiasta in eum locum: Κολακωνύμου δὲ εἶπε τὸν Κλεώνυμον. εἰρηται δὲ ὅτι κόλαξ καὶ ῥίψασπις. Item Av. 290. Πῶς ἂν οὐν Κλεώνυμός γ' ὦν οὐκ ἀπέβαλε τὸν λόφον; Scholiasta: Οὐκ ἀπέβαλε τὸν λόφον. τὸν τῆς περικεφαλαιῶς. ὡς ῥίψασπις καὶ δειλὸς διαβάλλεται Κλεώνυμος. Et Pac. 677. Εἰ γὰρ ποῖ ἐξέλθοι στρατιώτης, εὐθὺς Ἀποβολιμῖος τῶν ὀπλων ἐγίγνετο. De Cleonymo enim ibi loquitur Comicus. Küst. Ἀριστοφάνης] Pac. 443. Κεῖ τις ἐπιθυμῶν ταξιαρχεῖν σοι φθονεῖ Εἰς φῶς ἀνελθεῖν, ὦ πότνι, ἐν ταῖσιν μάχαις Πάσχοι γε τοιαῦθ', οἷάπερ Κλεώνυμος. Ubi Suidas saltem cum optimis libris pristinam interpolationem repudiatur, ὦ πότνι γ', ἐν ταῖς μάχαις. 6. πάσχει] πάσχοι B. Med. 7. Ἀριστοφάνης] Nub. 352. Ταῦτ' ἄρα, ταῦτα Κλεώνυμον αὐταὶ τὸν ῥίψασπιν χθὲς ἰδοῦσαι, ὅτι δειλότατον τοῦτον ἔωρων, ἔλαφοι διὰ τοῦτ' ἐγένοντο. Scholiasta in eum locum: τοῦτον ὡς δειλὸν καὶ ἐπὶ τῆς παρατάξεως ῥίψαντα τὴν ἀσπίδα οἷ τε ἄλλοι κωμῶδοι διαβάλλουσι πάντες, καὶ ἐν τοῖς Σφηξίν ὁ αὐτός. Küst. Ἀριστοφάνης om. V. Mox delevi quae fraudi Med. debebantur, αὐταὶ — χθὲς — διὰ τοῦτ' cum A. B. E. V. 10. ὑπόγυον δὲ εἶπε, τῷ καιρῷ χρ.] Locus hic est mutilus, qui ex Scholiasta in modo indicatum locum Aristophanis sic suppleri debet: Τὸ δὲ χθὲς προσέθηκεν, ὡς ὑπόγυον τοῦ Κλεωνύμου ῥίψασπίδος γεγεννημένου, τῷ καιρῷ χρώμενος. Küst. 12. ὑπόγυα] ὑπόγυα V. Unde sumendam ὑπόγυα: cf. Piers. in Moer. p. 378. sq. 13. τὰ τὸ mendum vulg. Gaisfordus tamen: „τὸ τὰ A. E.“ 15. Observationum farrago diversissimarum. Similem quidem notationem habet Zon. p. 1216. 16. τὸ ἐπιθυμῶ] Supplendum ex Hesych. v. Κλέψαι: τῶν ἄλλοτριῶν. Idem in v. Κλωπιμένην ubi explicat τὸ προθυμῖσθαι, restituatur etiam τὸ κλέπτειν. 17. Ὀμηρος] Il. α. 132.

Κλέος. Gloria. Κλεοφῶν. Cleophon, Atheniensis, tragicus. huius inter fabulas haec sunt: Actaeon, Amphiarasus, Achilles, Bacchae, Dexamenus, Erigone, Thyestes, Leucippus, Persis, Telephus. Κλέων. Cleo, Cleaeneti filius, cum Pyl eive Sphacteriae obsidio diutius protraheretur, eo missus est, homo furiosus, coriarii filius; qui in republica adversatus est Niciae, Nicerati filio. multis autem rebus gestis, tandem in Thraciam missus imperator multas urbes in suam potestatem redegit. Amphipolin vero profectus cum Lacedaemoniis, quorum dux erat Brasidas, bellum gessit: ubi etiam in pugna a Myrcinio cetrato percussus obiit. Κλεωναί. Nomen loci, ubi iustra habebat leo, quem Hercules sustulit. Κλεωναίου

χάρωνος. Fulvi (i. e. leonia) Cleonaei. Κλεώνη. Nomen loci circa Nemeam. Κλεωνίδης. Nomen proprium. Κλεώνυμος. Cleonymus. hic in pugna clipeum abiecit. Aristophanes: Si quis ordines cupit ducere, idem in bellis ei accidat, quod Cleonymo. hinc proverbium: Cleonymo timidior. Aristophanes: Hae Cleonymum, qui clipeum obiecit, conspicatae formam induerunt cervinam. erat enim timidus. dixit vero χθὲς, ut Cleonymum nuper admodum abiecisse clipeum innueret, quo malus temporis istius mentione facta dedecus eius videretur. quippe mala recentia solent esse graviora. Κλέπτειν. Aptum accusativo: aliena clam surripere, deripere. Κλέπτῆς. Qui res alienas surripit: a κλέπτω, quod est concupi-

- Κλειδίον.**
 Κλείε πηκτά δωμάτων. ἀντι τοῦ κλείε τὰς θύρας. Ὀμηρος.
 Θύρας πυκινῶς ἀραρυίας.
 Κλείθροις. κλειδώμασι.
 Κλείμαξ, καὶ κλειμακισμός. πάλαισμα ποιδόν.
 Κλειμήδης. ὄνομα κύριον.
 Κλεινίας. ὄνομα κύριον. Ὅτι Κλεινίου παῖς ὁ Ἀλκιβιάδης.
 Κλεινός. ἐνδοξος· ἀπὸ τοῦ κλέους.
 Κλείω. αἰτιατικῇ· τὸ δοξάζω, καὶ τὸ ἀποκλείω, καὶ ἀσφαλίζω.
 Κλείω. ὄνομα κύριον θηλυκόν.
 Κλείς, κλειδός. καὶ τὸ πληθυντικὸν τὰς κλείς.
 Κλεισθήνην ὄρω. Ἀριστοφάνης. Οὗτος αἰεὶ ἐξυράτο. λέγεται οὖν ἐπὶ τῶν αἰετῶν ξυρωμένων. ἦν δὲ Σιβυρτίου· καὶ τοῦτο ἔπραττε διὰ τὸ νέος φαίνεσθαι αἰετῶν. τοῦτο ἔπραττε καὶ Στράτων.
- Ἦν δὲ θερμοβουλον προκτὸν ἐξυρημένε, τοιόνδε δὴ πίθηκε τὸν πάγων ἔχων ἐδνοῦχος ἡμῖν ἤλθες ἐσκευασμένος; ὄδι δὲ τίς ποτ' ἐστίν; οὐ δῆπου Στράτων;
- 6 "Κλεισθήνης. [Ἀριστοφάνης.] Καὶ πῶς ἂν ἔτι γένοιτ' εὐτακτος πόλις, ὅπου θεὸς γυνὴ γεγονυῖα πανοπλίαν ἔστηξ' ἔχουσα, Κλεισθήνης δὲ κερκίδα; ὡς γυναικώδης γὰρ διεβέβλητο Κλεισθήνης.
- 10 Κλεισθένους ἀκρατέστερος. οὗτος ἐπὶ κιναιδίᾳ διεβέβλητο, καὶ ἐγυναικίζετο. καὶ Κρατίνος· Ἀηρεῖς ἔχων· γράφων αὐτὸν ἐν ἐπεισοδίῳ· γελοῖος ἔσται Κλεισθήνης κυβέων.
- 15 Κλείσιον. τόπος, ἐν ᾧ ἴστανται οἱ βόες. Κλείσιον. κατάκλεισον. Κλείσοῦραι. οὕτω καλοῦνται τὰ ὄχυράματα τῶν διαβάσεων τῆ πατρίῳ τῶν Ῥωμαίων φωνῆ. Κλείσοφος. Ἐπεὶ οἱ Ἕλληνες Κλεισόφους τε

1. Glossa perperam subnata: cf. Moschop. π. σγ. p. 100. 2. Κλείε πηκτά δωμάτων] Aristoph. Acharn. 478. σωμαίων B. E. 3. Ὀμηρος] Il. l. 475. quem versum Schol. Arist. excitavit. 4. πυκνῶς E. V. 6. Κλείμαξ, καὶ κλειμακισμός] Rectius κλίμαξ, καὶ κλιμακισμός, per γ. Vide supra v. Διακλιμακίας. Küst. 7. Κλειμήδης] Malo Κλεινιάδης: qua ratione modo Κλεισημίδης et Κλειδήμος. Hemst. Nomen ut opinor ex ipsa v. Κλειδήμος; an Κλεισημίδης depravatam. 8. καὶ Κλεινίας, οὐκ ἴδως] Κλεινίας. ὄνομα κύριον. Ὅτι Κλεινίου παῖς A. V. et fere E. 11. αἰτιατικῇ nescit Zon. p. 1221. Mox ἀσφαλίζω καὶ ἀποκλείω *V. ἀποκλείω καὶ om. E. Κλείω τὸ ἀσφαλίζω Herod. Epimer. p. 67. unde corrigas σφαλίζω apud eundem p. 249. Cf. Moschop. π. σγ. p. 100. 13. μιάς τῶν Μουσῶν] κύριον θηλυκόν A. B. V. Deest gl. E. Cum vulg. Moschopulus 14. ἡ

αἰτιατικῇ τῶν πληθυντικῶν] τὸ πλ., A. V. 16. Κλεισθήνην ὄρω] In proverbii formam ut videtur redactum ex Aristoph. Theam. 242. Seqq. e Scholiis integrioribus videntur fluxisse.

1. Versus Aristoph. Acharn. 119. sqq. 2. Cum v. Στράτων lege τοιόνδε ὃ ὠ πίθηκε. 5. Ἀριστοφάνης] Av. 833—35. Cum pro Ἀριστοφάνης A. B. E. V. Med. habeant Σοφοκλῆς, illud pro spurio habendum duxi. 6. γένοιτ' ἔτι γένοιτ' A. V. Mox addendum ἂν. 7. νυνὶ E. pro γυνή. 8. ἔστηξ' ἔχουσα] ἔστηκεν ἔχων A. B. E. *V. Med. 10. οὗτος ἐπὶ κιναιδίᾳ] Ex Schol. Aristoph. Nub. 354. 11. Κρατίνος ἐν Ἰπυτίνῃ λέγων οὕτως· Ἀηρεῖς Schol. 12. Ἀηρεῖς ἔχων, γράφων αὐτὸν ἐν ἐπεισοδίῳ, γελοῖος] Producat mihi aliquis integram Cratini fabulam, et fragmentum hoc illustrare et emendare conabor. Dura, inquiet aliquid, condicio. At nostra longe durior, si lector a nobis exigere velit, ut ex corruptis et laceris fragmentorum reliquiis verum auctorum sensum semper eruamus. Küst. Lege cum Piersono in Moerin p. 391. Ἀηρεῖς ἔχων· γελοῖος ἔσται Κλεισθήνης κυβέων. Cetera sunt grammatici Cratinum haec in Episodio dixisse indicantis. Porsonus tum in Toup. IV. p. 455. ubi Touplii commentum explosit inficetissimum, tum in Tracts p. 234. Simile fuit Bentleyi iudicium. αὐτ' ἂν αὐτὸν A. αὐτῶ V. αὐτὸς Schol. Parisini scripturam ut verisimillimam tum vulgato praeposuit, quod parum grammaticorum mori conveniat, tum Piersoni coniecturae ταῦτ' is delincops: „Episodium in Comoedia quid sit norunt eruditi.” Ego me nescire libere confiteor. Sed ἐπεισοδῖος cum de rebus ad pompam et ostentationem comparatis (cf. Plut. Cat. mai. 18. extr. Lucull. 40.) dicatur, ἐν ἐπεισοδίῳ ad scenam quandam ec-cyclicam vel similem accessionem externam videtur referri. 14. Κλεισθήνη Schol. Videndum ne lateat Κλεισθένης, in-veniam illud vocὶ κυβέων. 15. Κλείσιον] Vid. Pierson. in Moerin p. 228. sq. ἴστανται etiam Zon. p. 1220. ἴσταντο V. 17. Κλείσοῦραι. οὕτω καλοῦνται] Haec sunt verba Theophylacti Simocatae lib. VII. c. 14. Küst. τὰ ὄχυράματα τῶν διαβ.] Vide Dufrenium in Glossario Graeco, qui multa auctorum loca ad probandam hanc vocis κλεισοῦραι significationem congestit. Illis addo locum ex Eustathio in Il. β', p. 207. Ἐννοχὴ δηλοῖ παρὰ τῷ ποιητῇ τὴν ἀπὸ πλατέος εἰς στενὸν σύμπρωσιν· ὅπου ἐννοχὰς λέγει ὁδοῦ· ταυτὸν δὲ εἰπεῖν Κλεισοῦρας καὶ στενότητος. Küst. Addatur Eustath. in Dionys. 294. 19. Κλείσοφος] De Clisopho Selymbriano, Philippi Maced. parasito, vid. Athen. VI. 248. Reines. Ἐπεὶ οἱ Ἕλληνες Κλεισόφους ἄδουσι καὶ Θῆρ.] Confer Suidam supra vv. Βομβοῦσι, Διώνυμον, Δεινόν. Hos tres helluones nominat etiam Aelianus Histor. Anim. IX, 7. quae ratio impulit Kühnium, ut fragmentum hoc Aeliano adscriberet. Küst. Accessit etiam Wyttenbach. in Plutarch. T. VI. p. 465. ubi res famosissimorum parasitorum tractavit. Adde Meinck. in Menandr. p. 99.

Κλειδίον. Κλείε πηκτά δωμάτων. Claude fores aedificum. Homerus: *Fores firmiter compactas.* Κλείθροις. **Κλαυστρία.** Κλείμαξ, et Κλειμακισμός. Luctae genus. Κλειμήδης. Nomen proprium. Κλεινίας. Nomen proprium. Huius filius fuit Alcibiades. Κλεινός. Illustria: ab v. κλέος. Κλείω. Aptum accusativo: celebros. item claudio, et munio. Κλείς, κλειδός. In plurali κλείς. Κλεισθήνην ὄρω. Aristophanes. dicitur de his qui semper raduntur. hic enim Clisthenes, Sibirtilii filius, quotidie radebatur, ut juvenis semper videretur. idem etiam Strato faciebat. *Q. podicem habens rasum prompti consilii, taline cum barba cumque eunuchi*

habitu ad nos venisti? Hic vero quis est? nonne Strato? Κλεισθήνης. Clisthenes. Aristophanes: *Quomodo tandem adhuc civitas esse possit bene constituta, in qua Dea femina stat armis ornata, Clisthenes vero radium agit textorium?* Clisthenes enim propter mores effeminatos differebatur. Κλεισθήνους ἀπρ. Clisthene libidinosior. hic propter impudicitiam male audiebat, et feminarum molliem imitabatur. Et Cratinus hic vocibus usus, in episodio hominem introducens: *Nugarius, ridiculus erit Clisthenes alea ludens.* Κλείσιον. Locus in quo stant boves. Κλείσιον. Claude. Κλείσοῦραι. Sic patrio Romanorum sermone vocantur montium claustra. Κλείσο-

ἄδουσι καὶ Θήρωνας καὶ Στρουθίας καὶ Χαιμεφών-
τας, ἀνθρώπους ἐσθίειν εἰδότες εἰς κόρον, καὶ δει-
νοὺς γαστέρα δέ, φέρε καὶ ἡμεῖς καὶ τι παίσωμεν,
παρασίτου μνημονεύσαντες ἡμεδαποῦ.

Κλειταγόρα, ποιήτρια Λακωνική. μέμνηται δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Δαναΐσι.

Κλειταρχος.

Κλειτή. ἔνδοξος. σημαίνει καὶ ὄνομα γυναικὸς Ἀμαζόνος.

Κλειτόμαχος, Θηβαῖος, ἐν Ἰσθμῷ τοὺς πα-
λαιστὰς καὶ πύκτας καὶ παγκρατιαστὰς ἐπὶ ἡμέρας
τῆς αὐτῆς ἐνίκησε, καὶ ἐν Πυθοῖ τοὺς παγκρατια-
στὰς. ἐν δὲ Ὀλυμπίᾳ δεύτερος ὢν μετὰ Θάσιον, ἐπὶ
παγκρατίῳ τε ἀνηγορεύθη καὶ πυγμῇ, ἐπάλαυσε δὲ
καὶ Ἠλείῳ Κάπρῳ, καὶ ἐπαγκρατίασεν ἐπὶ ἡμέρας
τῆς αὐτῆς. νικήσαντος δὲ τοῦ Κάπρου ἔλεγεν ὁ
Κλειτόμαχος, ὡς δίκαιον ἦν, εἰ εἰσεκαλέσαντο εἰς
τὸ παγκράτιον, πρὶν ἢ λαβεῖν αὐτὸν ἐν τῇ πυγμῇ

τραύματα. ἐσκληθέντος οὖν τοῦ παγκρατίου, κρα-
τηθεὶς ὑπὸ Κάπρου, ὅμως ἐχρήσατο πρὸς τοὺς πύ-
κτας ἐξδωμένως καὶ ἀκμητι τῷ σώματι, καὶ μόνος
μιᾶς ἡμέρας εἴληφε πάλης καὶ παγκρατίου στέφα-
νον· ἐν μὲν παγκρατίῳ τὸν εἰρημένον Κλειτόμαχον,
ἐν δὲ πάλῃ τὸν Παιάνιον καταγωνισάμενος, ἄνδρα
πολλοὺς εἴληφότα στεφάνους. ὥστε μετὰ μεγάλων
πόνων καὶ ἰσχυρῆς ταλαιπωρίας ἐγένοντο αὐτῷ αἰ-
νίαι.

Κλειτοριάζειν. τὸ ἀκολάστως ἄπτεισθαι
τοῦ γυναικείου αἰδοίου.

Κλειτός. ὁ Ξενοφάντου. οὗτος ἐπὶ κόμῃ
ἐσκώπτετο. οἱ δὲ Ἱερώνυμόν φασι, τὸν διθυραμ-
βοποιόν· ὃς Ξενοφάντου μὲν ἦν υἱός, περὶ παιδᾶς
δὲ ἄγαν ἐπτόητο. λάσιον δὲ εἶχε τὸ σῶμα· ὥσπερ
οἱ Κένταυροι τὸ τῶν ἵππων μέρος. Κλειτὸς δέ, ὁ
ἔνδοξος.

Κλήδην.

2. γαστέρα] δὲ addunt A. B. E. V. Med. Hoc si nitimur, certe scribendum καὶ δεινοὺς δὲ κατὰ γαστέρα. Verum orationem partim detruncatam esse partim extenuatam apparebit hunc locum contendentibus cum vv. Διώνυμον et Δεινόν. Quibus in summam coactis opinor Aelianum fere haec reliquisset: Ἐπεὶ δὲ διώνυμοι κόλακες καὶ κεκηρυγμένοι περιηχοῦσιν ἡμᾶς, καὶ οἱ περὶ τὴν Διονυσίου βομβοῦντες τράπεζαν — κόλακες σὺν ἑτέροις, καὶ ὅδε παρὰ Ῥωμαίοις Ἄλβιος ὄνομα, καὶ ἐπεὶ οἱ Ἕλληνες ἄδουσι ἀνθρώπους ἐσθίειν βλέποντας εἰς κόρον καὶ δεινοὺς δὲ κατὰ γαστέρα· λέγω δὲ Κλεισόφους τε καὶ Θήρωνας καὶ Στρουθίας καὶ Χαιμεφώντας· φέρε καὶ ἡμεῖς τι καὶ (id. eruendum ex v. Ἠμεδαπός: cf. Jacobs. in Aelian. III, 30.) παίσωμεν, παρασίτου μνημονεύσαντες ἡμεδαποῦ. 5. Κλειταγόρα, ποιήτρια Λακ.] Vide Schol. Aristoph. Vesp. 1238. qui eam poetriam Thessalam fuisse perhibet. Küst. Suidas h. l. descripsit Schol. in Lysist. 1239. annotante Toupio. Eadem Eudocia p. 270. Lesbiam vocat Hesychius. 7. Κλειταρχος] Clitarchus ἐν τῇ περὶ γλωττιῶν Athen. II. 69. et al. locis. Reines. Vid. supra v. Ἐχέτον. Clitarchum glossographum laudat Aspasius in Aristot. Ethic. Nicom. p. 58. Gaisf. Mireris ab his scriptorem rerum Alexandri praetermissum. 9. μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων] Ἀμαζόνος A. 10. Κλειτόμαχος, Θηβαῖος] Totum hunc locum consarcinavit Suidas ex Pausaniae lib. VI. [c. 15.] p. 372. 373. ubi eadem historia et ipsa etiam verba, quamvis ordine diverso, leguntur. Küst. Adde Polybii fragm. Vat. XXVII, 2. 13. μετὰ τὸν Θάσιον Θεαγένην Pausan. 14. δὲ καὶ] δὲ Gaisf. om. cum A. B. E. Sine dubio scribendum καὶ ἐπάλαυσεν Ἠλείῳ. Mox Ἠλεία E. V. 16. Κάπρου] τοῦ Κάπρου dedi cum V. praecunte Pausania. 17. Legendum εἰσεκαλέσαντο.
2. ὁμοίως] B. E. Med. 3. ἐξδωμένως καὶ ἀκμητι τοῦ σώματος] Rescribe ex Pausania, θυμῷ τε ἐξδωμένῳ καὶ ἀκμητι τῷ σώματι. Küst. τῷ σώματι A. V. Interim reposuimus etiam ἀκμητι. καὶ μόνος μιᾶς ἡμέρας εἴληφε — αἰ νίκα] Pessime Suidas verba haec ad historiam de Clitomacho refert, quae apud Pausaniam haud paulo intervallo disiuncta ab illis, quae hic apud Suidam proxime praecedunt, de Capro, non vero Clitomacho dicuntur. Vide ipsum Pausaniam. Küst. Profecto Suidas mortalium fuit stupidissimus sensusque communis expertus, si, quae de Capro tradebantur, ad Clitomachum potuisset traducere, subiectis tamen plane contrariis, ἐν μὲν παγκρατίῳ τὸν εἰρημένον Κλειτόμαχον. Apertissimum vero lectores additamentum quoddam ex Pausaniae c. 15. extremo deprompsisse, quo scilicet Clitomachi memoria locupletior extaret. 10. Vide v. Μύρτον. Uberius Etym. M. v. Κλιτόριον. 12. Κλειτός, ὁ Ξενοφάντου] Ex Schol. Aristoph. Nub. 347. Küst. ὁ Ξενοφάντου ex-
punge cum Schol. 15. ὥσπερ οἱ Κέντ. A. Ceteri ὡς καὶ οἱ Κ. Quos improbavi, motus etiam indicio quodam Schol. λάσιον δὲ εἶχε τὸ σῶμα. ἐπεὶ οὖν καὶ οἱ Ἱπποκένταυροι (i. Κένταυροι) λάσιον εἶχον τοῦ σώματος τὸ τῶν ἵππων μέρος, ὥς τε καὶ ὁ πρὸς τοὺς Λαπίδας πόλεμος δι' ἀκρασίαν ἔρωτος αὐτοῖς συνέστη, κτλ. Haud frustra Ernestius defectam esse sententiam post μέρος divinabat; sed interciderunt pauca, quae Suidas arguit ante ἐπεὶ οὖν extitisse. Illuc igitur ὥστε (i. e. ὥσπερ) retrahendum: quo summo sua orationi sanitas constabit. 18. Κλήδην] Κλήδων. Κληδῶν A. Κληδῶν B. Om. vulg., tuetur *V. Ueberius Zon. p. 1222. cf. Apollon. Lex. p. 401.

φος. Quia Graeci celebrant Clisophos, Therones, Struthias, Chaeerophonos, homines voracissimos et ventris inezplebilis; age nos quoque ludamus aliquid, nostratis parasiti mentionem facientes. Κλειταγόρα. Clitagora, poetria Laconica: cuius meminit Aristophanes Danaidibus. Κλειταρχος. Κλειτή. Illustris. est etiam nomen unius ex Amazonibus. Κλειτόμαχος. Clitomachus Thebanus in Isthmo luctatores et pugiles et quinquertiones eodem die vicit, et in Pythiis quinquertiones. Olympiae vero alter post Thasium pancratio et pugilatu victor renunciatus est. luctatus est etiam cum Eleo Capro, et pancratio certavit eodem die. victore autem Capro, Clitomachus dixit aequum esse ad pancratium se vocari, priusquam in

lucta vulnera accepisset. facta igitur potestate pancratio certandi, a Capro superatus nihilominus invicto corporis robore adversus pugiles usus est. Capere autem uno die luctas et pancratii coronam accepit: in pancratio de Clitomacho, quem diximus, in lucta vero Paeanio superato, qui multas palmas meruerat. itaque non sine magnis laboribus et molestiis victorias adeptus est. Κλειτοριάζειν. Muliebri pudendum lascive attrahere. Κλειτός. Clitus, Xenophanti filius, ob comae studium deridebatur. alii dicunt perstringi Hieronymum, poetam dithyrambicum, Xenophanti filium, qui puerorum insano flagrabat amore et hirsuto erat corpore: tanquam Centauri, qua parte equos referebant. Κλειτὸς vero, illustris. Κλήδην.

Κληδών. φήμη, μαντεία. Καὶ κληδονισμοί, αἱ διὰ τῶν λόγων παρατηρήσεις.

Κλήθηρον. ὄνομα δένδρου. Καὶ κλήθρον, τὸ φυτόν.

Κλήθα. οὕτω καὶ οἱ τραγικοὶ καὶ Θουκυδίδης. Κλήζω. καλῶ.

Κλήσατε. ὑμνήσατε.

Κλήσαι οἱ ἀρχαῖοι λέγουσιν, οὐ κλείσαι. Καὶ κλήθα οὕτως.

Κλημακτῆρων. δυσχερειῶν. Χωρὶς γὰρ ἔγκο-10 πῶν καὶ κλημακτῆρων οὐκ οἶόν τ' ἦν ἐπιβαίνειν.

Κληματίς. ἡ ἄμπελος.

Κλήμης, ἱστορικός· ἔγραψε Ῥωμαίων βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορας· καὶ πρὸς Ἰερώνυμον περὶ τῶν Ἰσοκρατικῶν σχημάτων· καὶ ἄλλα.

Κληρονομοῦσα. ἡ ἐκκλησία κοινῶς· ἰδικῶς δὲ ἡ κατ' ἐδσέβειαν ζῶσα ψυχή.

Κληρονομῶ. τὸ κατεξουσιάζω, τὸ πτώμαι. Τοσοῦτων ἐκληρονόμουσι οἱ Ῥωμαῖοι κτημάτων, ὅσων σωμάτων ὁ πόλεμος.

Κληρονομῶ. ὅτε σημαίνει τὸ μετέχω καὶ λαμβάνω, γενικῆ. ὡς τὸ· Ταύτης γε τῆς αἰσχύνης κληρονομῶ. καί· Ὅς γε κεκληρονόμηκας τῶν φίλων τοῦ κηδεστοῦ. Αἰτιατικῆ δὲ· ὡς τὸ· Μέχρι τίνος κληρονομήσετε τὸ ὄρος τὸ ἅγιόν μου; καί· Οὐκ ἐφθῆ κληρονομήσαι τὸν οὐρανόν. ἀπὸ τοῦ εὐρεῖν καὶ οἰκῆσαι.

Κληρος. τόπος, κτήμα.

Κληρος. οὐσία, ἢ λαχμός. λέγεται κληρος καὶ τὸ σύστημα τῶν διακόνων καὶ πρεσβυτέρων.

Κληρος καὶ ἡ κληρονομία.

Κληρος. μέτρον γῆς. ὅθεν καὶ οἱ κληροῦχοι, ἀπὸ τοῦ, οἱ τοὺς κλήρους καὶ τὰ μέτρα τῆς γῆς κατέχοντες.

15 Φωσφόρος ὁ σῶτειρ', ἐπὶ Παλλάδος ἕσταθι κλήρων,

Ἄρτεμι.

Ἄρτεμι. Ὅτι Ἰακώβ τὸς ἔβ' ἐσχικῶς υἱός, ἀπὸ τοῦ Βενιαμὴν ἀρξάμενος ἀριθμεῖν καὶ εὐρῶν τὸν Λεβὶ δέκα-20 τον, τῷ Θεῷ τοῦτον προσήγαγεν, ἀποδεκατώσας

1. Κληδών] Vid. Herod. Epimer. p. 67. Admonuit Gaisf. docte disputantis Wyttenbachii in Iulian. p. 60=153. κληδονισμοί] Esaias II, 6. Tourp. MS. 2. διὰ] δὴ V. 3. Κλήθηρον] Od. ε. 64. 239. Descripsit arborem Theophr. H. Pl. III, 14, 3. 5. Κληθῆρον] Vid. Koen. in Gregor. pp. 100. 377. Thucydidiis quidem mentio non prorsus ad κληθῆρον facta, sed ad voces cognatas. Iam quae facillima fuerit suspicio, haec οὕτω καὶ οἱ τρ. καὶ Θ. ad inferiorem glossam Κλήσαι referenda fuisse, eam cum ordo litterarum neglectus, tum planissime Photius confirmat. Quo probato nullus iam locus articulo Κλήθα. Cf. Homer. Epimer. p. 224. 226. 6. Sic optimus liber Zon. p. 1221. Verum hae glossae continuandae erant. 8. Κλήσαι — κλείσαι] Fortasse leg. Κλήσαι — κλείσαι. Conf. Hesych. Vide tamen Od. φ. 236. 241. Gaisf. Scripsi Κλήσαι, item κλήθα, similiterque supra. V. intpp. Gregor. p. 584. οὕτως οὐ κλείσαι. καὶ κλήθα] οὐ (καὶ V.) κλείσαι. καὶ κλήθα οὕτως A. B. V. καὶ κλήθα om. vulg. 10. Κλημακτῆρων. δυσχερῶν.] Ineptissime. Vide supra v. Ἐγκοπή, ubi locum hunc illustramus et emendamus. Küst. Apparet hanc gl. illic cum mendo κλημακτῆρων esse transcriptam. Ipsum tamen Κλημακτῆρ agnoscit Hesychius. Ceterum δυσχερειῶν refertur ad interpretandum ἔγκοπῶν. Mox Astrampsychi verbum, Κλήμα κρατήσας ἔγκλεισθαι προσδόξα, quem A. in marg. habet, *V. post Κληματίς collocavit, praefixo Λύσις ὄνειρον, delevi. 12. Κληματίς vereor ut rectum sit: κλήμα κλήματος affert Herod. Epimer. p. 67. Verius Moschop. π. σχ. p. 100. Κληματίδες, τὰ ἀποκεκομμένα τῶν κλημάτων. 13. Κλήμης, ἱστορικός] Huius Clementis rara apud veteres extat mentio. Laudat eum aliquoties noster et Etymologus v. Σάλη. Küst. Eadem Eudocia p. 267. Clementem grammaticum ab Suida cum historico confusum esse censet Ruhnkensius praef. in Tim. p. x. Adde Eberti Diss. Sic. p. 130. τοὺς Ῥωμαίων] τοὺς omisi cum A. B. E. V. Nimirum inscriptio libri significatur, Βασιλεῖς καὶ Αὐτοκράτορες Ῥωμαίων. 15. Ἰσοκράτους Eudocia. 18. τὸ πτώμαι om. E. 19. Τοσοῦτων] Ex Theophylact. Simocatt. II, 6. Küst. τοσοῦτον *V. qui omittit οἱ Ῥωμαῖοι.
1. τὸ λαμβάνω καὶ μετέχω, omisso γενικῆ, *V. 2. Ταύτης γε] Demosth. F. Legat. p. 444, 12. unde leg. ταύτης γὰρ οὐκέτι ἔγωγε τ. αἰσχ. κλ. 3. Ὅς γε] Demosth. de Cor. p. 329, 15. ὅς γε κεκληρονόμηκας μὲν τῶν φίλων τοῦ κηδεστοῦ χρημάτων πλείονων ἢ πέντε ταλάντων. In φίλων cum Suida consentit Lex. Seg. p. 150. ubi loci Demosthenis extant. 5. κληρονομήσετε] κληρονομήσετε A. B. V. 8. Κληρος. τόπος, κτήμα. Κληρος. οὐσία] Sic MSS. et Edd. ante Küst. Is haec exhibuit: Κληρος. κτήμα, οὐσία. Idem mox delevit Κληρος καὶ ἡ κληρονομία, de quo Gaisf. conferri iubet Suicer. in Thes. Eccles. Firmat editam scripturam Lex. Bachm. p. 279. 9. λαχμός] λαχμός V. Photii MS. a pr. m., quae scriptura confusio est duarum lectio-num λαχμός et λαγμός. Schol. Platonis p. 221. κλήρος ἐστὶ κλημάτων οὐσία τις, ἢ λαχμός, ubi MS. C. C. C. pro λαχμός habet λαγμός. Gaisf. Vide Schol. Platon. p. 448. et Apollon. Lex. p. 400. sq. 12. Κληρος καὶ μέτρον γ. Photius. κληροῦχοι] V. Moschop. π. σχ. p. 99. 15. Versus Diotimi Ep. II. pr. Anthol. Pal. VI, 267. ἐσταθὶ B. ἐσταθὶ E. V. ἐσταθὶ cod. Pal. Ἰσταθὶ odd. ante Gaisf. 18. Ὅτι Gaisf. tacite cum *V. 19. Λεβὶ] βενιαμὴν E. pr. 20. ἀποδεκατώσας] ἀποδεκατώσας V.

Κληδών. Omen, augurium. Et Κληδονισμοί, captationes omnium ex verbis. Κλήθηρον. Nomen arboris. Et κλήθρον, planta quaedam. Κλήθα. Hac voce et tragicis utuntur et Thucydidēs. Κλήζω. Voco. Κλήσατε. Cantate. Κλήσαι. Sic antiqui dicunt, non κλείσαι. Item Κλήθα. Κλημακτῆρων. Scalarum. Non enim sine incisuris in saxo et scelis petram ascendere licebat. Κληματίς. Vitis. Κλήμης. Clemens, historicus, scripsit de Romanorum regibus et imperatoribus; et ad Hieronymum de figuris Isocratis; et alia. Κληρονομοῦσα. Generaliter sic vocatur Ecclesia; specialiter autem anima pie viveus. Κληρονομῶ. lute hereditatis possideo, acquiro. Romani tot possessiones acquirebant, quot Suidae Lex. Vol. II.

mancipia bellum. Κληρονομῶ. Cum significat participes sum et consequor, genitivo iungitur. Ut: Huius dodecoris particeps sum. et: Qui partem pecuniarum de Philone affine tuo cepisti. Item accusativo, ut: Quousque possidebitis montem meum sanctum? et: Non licuit ei coelum consequi. id est, eius incolam fieri. Κληρος. Possessio, bona, facultates, vel sors. Κλήρος etiam vocatur coetus Diaconorum et Presbyterorum. item hereditas. Κληρος. Mensura terrae. Hinc κληροῦχοι dicuntur, qui fundos et agros dimensos et sorte divisos possident. O Lucifera, salutis auctor, Diana, consistas in terra Palladi sacra. — Iacob, XII. filiorum pater, cum eos a Beniamine numerare iucepisset, et Levi decimum repperisset,

καὶ τὰ τέκνα καὶ πάντα ὅσα ἦν αὐτῷ, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν ἐν τῷ ἀποδιδράσκειν αὐτόν· Πάντα ὅσα ἄν μοι δῶς, δεκάτην ἀποδεκατώσω σοι. διὰ τοῦτο ἐνδύσας τὸν Λεὺν στολὴν ἱερατείας, θυσίας προσήνεγκε τῷ Θεῷ ἐν Βεθῆλ. Κἀντεῦθεν οἱ μὲν τῆ 5
329 κατὰ νόμον θυσία τε καὶ λειτουργία ἡ προσεδρεύοντες Λευῖται κέκληνται· οἱ δὲ κατὰ τὴν τῆς θείας χάριτος ἱερουργίαν Κληρικοὶ προσηγορεύθησαν, διὰ τὸ γεγράφθαι· Οὐκ ἔσται τοῖς Λευίταις κληῆρος ἐν νείοις Ἰσραὴλ. ὁ γὰρ Κύριος μερὶς αὐτῶν καὶ κληῆ- 10 ρος. Κληῆρους δὲ ὁ Λαβιδ τὰς τῶν πραγμάτων μεταβολὰς καλεῖ, πλοῦτον καὶ πενίαν, δουλείαν καὶ δεσποτείαν, εἰρήνην καὶ πόλεμον. Ἐν ταῖς χερσί σου οἱ κληῆροί μου.

Κληῆρος Ἐρμουῦ. σννηθεῖα ἀρχαία ἐβαλλον οἱ 15 κληροῦντες εἰς ὑδρίαν ἐλαίας φύλλον, ὃ προσηγύρενον Ἐρμῆν· καὶ πρῶτον ἐξήρουν τοῦτο, τιμὴν τῷ Θεῷ ταύτην ἀπονέμοντες· ἐλάγχανε δὲ ὁ μετὰ τὸν Θεόν. Εὐριπίδης ἐν Λιόλω μνημονοεῖ τοῦ ἔθνους τούτου.

Κληρωτῆρια. αἱ κληρωτικαὶ ἀρχαί, αἱ κληρωτίδες. Ἀριστοφάνης·

Τὰ δὲ κληρωτῆρια ποῖ τρέψεις; Εἰς τὴν ἀγορὰν καταδήσω,

(κληρώτιδα·)

κῆρα στήσασα παρ' Ἀρμοδίου κληρώσω πάν-
τας, ἕως ἄν
εἰδῶς ὁ λαχὼν ἀπῆι χαίρων ἐν ποίῳ γράμ-
ματι δειπνεῖ.

καὶ κηρύξει τοὺς ἐκ τοῦ βῆτ' ἐπὶ τὴν στοὰν
ἀκολουθεῖν
τὴν βασιλείον δειπνήσοντας· τὸ δὲ θῆτ' εἰς
τὴν παρὰ ταύτην·
τοὺς δὲ τὸ κάμπτ' εἰς τὴν στοὰν χωρεῖν τὴν
ἀλφιτόπωλον.

Ἴνα κάπτωσιν; Μὰ Ἄ! ἀλλ' ἴν' ἐκεῖ δειπνω-
σιν. Ὅτω δὲ τὸ γράμμα
μὴ ἐξεκλυσθῆ, καθ' ὃ δειπνήσει, τούτους
ἐξελεῶσιν ἅπαντες.

Ἄλλ' οὐκ ἔστι τοῦτο παρ' ἡμῖν·
πᾶσι γὰρ ἄφθονα πάντα παρεξομεν·
ὥστε μεθύσθεις αὐτῷ στεφάνῳ
πᾶς τις ἄπεισιν τὴν δῶδα λαβῶν.

Κληροῦχῆσαντες.

20 Κληροῦχον. μέτοχον, κεκληρωμένην, κληρον
ἐσχηκυῖαν. Σοφοκλῆς·

Λίθεσαι δὲ μητέρα

πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον.

καὶ Ἀππιανός· Βολούσκοι δὲ τοῖς πταίσμασι
25 τῶν γειτόνων οὐ καταπλαγέντες ἐστρέτεον ἐπὶ

2. Πάντα ὅσα] Genes. XXVIII, 22. 4. τὸν Λεὺν] τὸν om. A. 5. Βεθῆλ] Βηθλέμ E pr. 9. Οὐκ ἔσται τοῖς Λευίταις κλη.] Deuteron. X, 9. et XVIII, 2. Küst. 11. Κληῆρους δὲ ὁ Λαβιδ τὰς τῶν πραγμάτων μεταβ.] Haec sunt verba Theodoret in Pa. XXX, 16. p. 511. Küst. 15. Ἐρμουῦ] ἔμου B. E. V. Med. 16. ὃ προσηγύρενον Ἐρμῆν. καὶ πρ.] Huc pertinent verba Scholiastae Aristophanis Pac. 364. Οἱ γὰρ κληῆροι Ἐρμουῦ δοκοῦσιν εἶναι· ὅθεν καὶ τὸν πρῶτον κληροῦμενον Ἐρμῆν, φησι, καλεῖν δεῖ. Confer Hesychium v. Ἐρμουῦ κληῆρος. Küst. 17. ἐξήρουν] Sic Küsterus cum Photio. ἐξήρει A. B. E. V. Med. id est ἐξήρειτο. Tum τοῦτον E. V. 19. Θεόν] τὸν Θεόν A. B. E. V. ἐν Λιόλω] Fr. 27. 20. ἔθνους] ἔθνους B. E. 21. κληρωταὶ V. κληρωτίδες] κληρωτίδες A. κληρωτίδες V. 23. Τὰ δὲ κληρωτῆρια ποῖ τρέψεις; εἰς τὴν ἀγορὰν καταδ.] Versus hic et qui sequuntur emendandi et distinguendi sunt ex Aristophanis Ecclesiaz. 677. (708. sqq.) unde totus hic locus excerptus est. Ceterum iudicium compilatoris hic requiro. Minime enim necessarium erat unius vocis κληρωτῆρια gratia omnes istos versus ex Aristophane huc afferre: quorum primus tantum ad rem facit; reliqui vero sunt prorsus supervacanei et ab instituto omnino alieni. Küst. Vide quae diximus in v. Κλειτόμαχος. 25. κληρωτίδα] κληρωτίδα A. B. E. Hanc vocem *V., Κληρώσω Med. caput novae glossae fecerunt. Mox libri ante Gaisf. καταστήσασα.

3. ἀπῆι] ἀπῆι E. ἀπῆι et mox ἐν ὀποίῳ Aristoph. 5. βῆτα Edd., item θῆτα et κάππα. Mox lege his στοιάν. 7. βασιλείαν mendum vulg. Tum δειπνήσαντας B. E. 8. ταύτην] θῆτας θῆτειον addunt A. B. E. V. Med., haec tamen θῆτιον. 9. Lege τοὺς δ' ἐκ τοῦ κ. 11. κάμπτωσι] κάπτωσι A. V. et Gaisf. 12. ὅτω] οὕτω A. B. E. V. Med. 13. καθὸ Edd. 14. ἀπελωσιν Aristoph. Mox ἅπαντας E pr. 15. ἔσται Aristoph. libri meliores. 16. πάντα om. V. qui infra ἄπεισον, ubi ἄπεισι Edd. 21. Σοφοκλῆς] Ai. 507. sq. 24. Ἀππιανός] T. I. p. 30. ed. Schweigh.

hunc Deo consecravit, decimis et liberorum et omnium facultatum suarum oblati ex voto, quod in fuga fecerat. itaque cum Levi sacerdotali veste induisset, Deo Bethelae sacrificavit. inde qui victimis ex lege immolandi et ministerio sacro vacant, Levitae dicuntur. ii autem qui ex divina gratia sacra administrant, appellantur Clerici, eo quod scriptum est: Non erit Levitis sors inter filios Israel. Dominus enim erit illorum portio et sors. David autem ubi dicit, In manibus tuis sortes meae, sortes vocat rerum vicissitudines: divitias et paupertatem, servitatem et dominationem, pacem et bellum. Κληῆρος Ἐρμουῦ. Sors Mercurii. Vetusto more receptum erat, ut sortientes in urnam folium olivae conicerent, quod Mercurium vocabant, et in eius dei honorem primum educerent. altera sors eius erat, qui deum subsequeretur. Euripides in Aeolo consuetudinis huius meminit. Κληρωτῆρια.

Magistratus qui sortitioni praesunt. vel urnae sortium capaces. Aristophanes: Urnas vero quem in usum vertes? In foro collocabo, quibus iuxta Harmodium dispositis omnes sortientur, donec sortito laetus quisque discedat, edoctus quoniam in conclave sit coenaturus. ac debebunt qui B tenuerant, ad erulas porticum regiam adire; qui Θ, huic propinquam; qui Κ, porticum frumentariam. Ut vorent? Immo vero ut ibi coequent. Quod si cui nulla sors epulandi obtigerit, hos omnes abigent. Verum id in res nostras minime cadit; cunctis enim lautissima quaeque praestabimus: ut singuli per crapulam in coronis ac sumpta face discessuri sint. Κληροῦχῆσαντες. Κληροῦχον. Participem, sortitam, sorte consecutam. Sophocles: Rerere autem matrem multos annos sortitam. Et Applanus: Volsci vero vicinorum cladiibus minime

Ῥωμαίους, καὶ ἐπολιόρχουν τοὺς αὐτῶν κληροῦ-
χοις.

Κληροῦχος. γεωργός.

Κληροῦχοι. Κληροῦχοι ἐκαλοῦντο, οὗς Ἀθη-
ναῖοι ἔπεμπον ἐπὶ τὰς πόλεις ὡς ἐλάμβανον, κλη-
ρους ἐκάστοις διανεμοῦντας. οὕτως Ἰσοκράτης ἐν
τῷ Πανηγυρικῷ. Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ περὶ τῶν
Συμμοριῶν κληροῦχικῷ ἂν λέγοι τὰ τῶν ἐκπεμφθέν-
των εἰς ἑτέραν χώραν ἦντινα δήποτε κατὰ κληρο-
χίαν. πῶς γὰρ; οὐ γὰρ οἶόν τε τὸν μὴ ἐπιδημοῦντα 10
Ἀθήνησι τριηραρχεῖν.

Κληῖροι. αἱ δύο διαθήκαι. τὸ δὲ Ἐὰν κοι-
μηθῆτε ἀναμέσον τῶν κληρῶν· τὸ διηνεκῶς αὐταῖς
προσεδρεῦεν.

Κλητεύει. εἰς δικαστήριον καλεῖ ἅμα μάρ-
τυσι τῆς παραγγελίας, οὗς κλητορας ὠνόμαζον.

Καὶ Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ὅτε τῶν ἑμαντοῦ γ' ἔνεκα χρημάτων

ἔλκω σε κλητεύονται.

τουτέστι, μαρτυρήσονται ὅτι καλῶ αὐτὸν εἰς δικα-
στήριον.

Κλητή. ἡ κεκαλεσμένη.

Κλητήρα.

Προκαλοῦμαι σ', ὅστις εἰ,
πρὸς τοὺς ἀγορανόμους, βλάβης τῶν φορ-
τίων,

κλητῆρ' ἔχουσα Χαιρεφῶντα τουτονί.

Κλητήρες. μάρτυρες.

Κλητήρ λέγεται ὁ καλῶν εἰς τὸ δικαστήριον
πάντας. σημαίνει δὲ ἡ λέξις καὶ τὸν μάρτυρα. Ἀρι-
στοφάνης Ὅρνισι·

Κλητῆρ εἰμι νησιωτικός.

τουτέστιν, ὁ τοὺς τὰς νήσους οἰκοῦντας συκοφαν-
τῶν καὶ εἰς δικαστήριον ἄγων. καὶ αὐθις·

Κλητῆρι τ' εἰς ἄχρον ἀποδεδρακίτι.

Κλητήρες καὶ Κλητεύειν. Κλητήρες, οἱ
ἄνδρες, δι' ὧν εἰς τὰς δίκας προσκαλοῦνται οἱ δι-
καζόμενοι τισιν. ἔδει γὰρ παρῆναι τινὰς ὥσπερ

1. τοὺς αὐτῶν] τοὺς om. A. B. V. 3. γεωργός] Ἡρόδοτος addit V. Gl. Herodot. V, 77. contulit Gaisf. 4. Κληροῦχοι ἐκαλοῦντο] Ex Harpocrate. Huc egregie faciunt verba Libanii in argumento ad orationem Demosthenis de Chersoneso: Ἡ μὲν γὰρ Χερ-
σόνηος ἢ πρὸς Θράκην τῶν Ἀθηναίων κτήμα ἀρχαῖον· εἰς δὲ ταύτην ἀπέστειλαν κατὰ τοὺς Φιλίππου καιροὺς κληροῦχος ἑαυτῶν.
ἔθος δὲ ἦν παλαιὸν τοῦτο τοῖς Ἀθηναίοις, ὅσοι πένητες ἦσαν αὐτῶν καὶ ἀκτήμονες οἶκοι, τοὺτους πέμπειν ἐποίκους εἰς τὰς ἔξω
πόλεις τὰς ἑαυτῶν· καὶ ἐλάμβανον οἱ πεμπόμενοι ὄπλα τε ἐκ τοῦ δημοσίου καὶ ἐφόδιον. Küst. Addit Gaisf. Wesselingium in
Diod. XV, 28. 5. κληρός] Sic recte in Harpocrate et Lexico Photii inedito. At priores editi. [et A. B. E. V.] male habent
κληροῦχος. Küst. 6. διανεμοῦντας] διανεμόντας Photius. Immo διανεμόντες, vel cum Harp. διανεμοῦντες. 7. Πανηγυ-
ρικῷ] τῷ πανηγυρικῷ dedi cum A. Vid. p. 63. A. Steph. sive c. 31. 8. Συμμοριῶν] τῶν συμμοριῶν B. Harp. et Photius.
κληροῦχικῷ] Subintellige σώματα. Locus Demosthenis, ad quem Suidas (vel potius Harpocratio, ex quo Suidas) respexit, p. 74.
(182.) sic habet: Ἐὰν γὰρ τοῦτο ἀποδείξητε τὸ πλήθος, ἡγούμαι τῶν ἐπικλήρων καὶ τῶν ὄρφανῶν καὶ τῶν κληροῦχικῶν καὶ τῶν
κοινωνικῶν καὶ εἴ τις ἀδύνατος ἀφαιρεθέντων, ἔσεσθαι χλῖα καὶ διακόσια ταῦτα ὑμῖν σώματα. Küst. τὰ ἐκ τῶν πεμφθέντων
Med. Ipsum πεμφθέντων B. E. 10. οὐ γὰρ addunt A. B. E. V. cum Photio. Mox μὴ om. A. B. E. Med. 12. Κληῖροι. αἱ
δύο διαθήκαι] Haec Suidas sumpsit ex Theodoro in Psalmum LXVII, 14. Κληῖροι δὲ καλεῖ (Sabbid) τὰς δύο διαθήκας. λέγει
τοῖσιν ἐν ἑκατέρῃ διδασκαλίᾳ, προσέλαθε καὶ ὤψεσθε τὴν παντοδαπὴν τοῦ ἁγίου πνεύματος χάριν. οὐχ ἄπλως μέντοι προσελθεῖν,
ἀλλὰ καὶ διηνεκῶς προσεδρεῦσαι προσέταξε· τοῦτο γὰρ ἐκάλεσε κοιμηθῆναι, ὡς τοῦ καθεύδοντος ἀκινήτου μένοντος. Haec Suidae
lucem venerant. Küst. 15. Κλητεύει] Lex. Bachm. p. 279. Κλητεύειν. εἰς δικαστήριον καλεῖν ἅμα μάρτυσι πιστοῖς τῆς
παραγγελίας, οὗς κλητήρας ὠνόμαζον. Unde recipiendum et κλητήρας et πιστοῖς, quo ducit V. μάρτυς τοῖς. „Vid. Herald. adv.
Salmas. p. 487." Gaisf. Add. d. Att. Prox. p. 576. μάρτυσι] μάρτυς B. E. edd. ante Küst. Correxit Portus. 17. Ἀρι-
στοφάνης Νεφέλαις] V. 1218. sq. 18. Ὅτε τῶν ἑμαντοῦ] δι' ἑμ' αὐ γ' B. ὅτε τ' ἑμαντὸν V. οὕνεκα νυν] ἔνεκα A. B. V.
οὕνεκα *V. Itaque νυν videtur Med. ex Aristophane sumpsisse. 19. ἔλκω σε] ἔλκωσι B. V.
3. κεκαλεσμένη] Sic habent omnes editi. sed mendose procul dubio. Legendum enim est, κεκλημένη. Küst. MS. [V.] ἡ κεκαλη-
σμένη. Lege κεκλημένη. Valck. Portus κεκαλημένη vel κεκλημένη. Zonaras p. 1218. Κλητή. ἡ καλεσθὴ καὶ ἡ ἐξοχωτάτη: ubi
grammaticus respicit Exod. XII, 16. 5. Προκαλοῦμαι] Lege προσκαλοῦμαι, ut recte apud Aristophanem Vesp. 1397. (1446—
48.) unde locus hic excerptus est. Küst. 8. Κλητήρες] Vid. Salmas. Def. Misc. p. 858. et Herald. ad Ins Att. et Rom.
Obs. VI, 12. n. 19. Reines. Vide potissimum Ruhnk. in Tim. p. 160. 10. Κλητήρ λέγεται] Ex Schol. in versum Aristoph.
Av. 1422. infra laudatum, sed alienum in locum traducta. 11. πάντας etiam Schol., idque ferendum. 13. νησιωτικός]
νησιτήρες E. νησιτήρες B. In quam vocem uterque desinit. 16. εἰς ἄχρον] Scribe εἰς ἄχρωνας, ut legitur apud Aristophanem
Vesp. 1301. (1350.) Küst. Mox ἀποδρακίτι V. 17. Κλητήρες, οἱ ἄνδρες, δι' ὧν εἰς τὰς δ.] Ex Harpocrate: in
quem vide Valesium. Confer etiam Petium in Leges Attic. p. 314. et Suidam supra v. Ἀπόκλητος. Küst. Qui glossae caput
neglexit. 18. προσκαλοῦνται] προκαλοῦνται A. B. E. V. Ibidem mox προκλήσιως cum edd. ante Küst. Similiter libri Harp. et
Photius. 19. Horum supplementum petas ab Lex. Rhet. p. 268.

territi bellum Romanis intulerunt, eorumque colonos obsede-
runt. Κληροῦχος. Agricolas. Κληροῦχοι. Sic vo-
cabantur, quos Athenienses in urbes bello captas mittebant, ut
singulis agros sorte distribuerent. sic Isocrates in Panegyrico.
Demosthenes vero in oratione de Symmoriis κληροῦχικῶν videtur
appellare eos, qui in quamcunque aliam regionem coloni mittun-
tur. quid enim? potuit fieri ut qui non degeret Athenis, trie-
rarchiae munere fungeretur? Κληῖροι. Duo Testamenta vo-
cantur. Si in medio sortium dormiatis. id est, si assidue il-
lorum lectioni incumbatis. Κλητεύει. In ius vocat, adhibi-

tis citationis testibus, quos κλητορας vocabant. Aristophanes
Nubibus: Quando meae pecuniae causa te traho, litem ante-
statuam. Κλητή. Vocata. Κλητήρα. Quisquis
es, ad aediles in ius te voco mercium laesarum, testem ci-
tationis Chaerephontem istum adducens. Κλητήρες.
Testes. Κλητήρ. Sic appellatur, qui reos in ius vocat.
item testis. Aristophanes Avibus: Sum apparitor insularum,
reos citans. id est, homines insularum calumniis vexo et in ius
voco. Et iterum: Viatori, qui in paleas aufugit. Κλη-
τήρες. Sic appellantur, qui reos citant. oportebat enim adesse

μάρτυρας τῆς προσκλήσεως. Κλητεῦσαι δὲ ἐστὶ τὸ κλητῆρα γενέσθαι, ὡς Ἰσαῖος. λέγεται δὲ κλητεῦσθαι καὶ ἐκκλητεῦσθαι ἐπὶ τῶν μαρτύρων, ὅταν μὴ ὑπακούσωσι πρὸς τὴν μαρτυρίαν ἐν τῷ δικαστηρίῳ· καὶ ἐστὶν ἐπιτίμιον κατ' ἀδῶν δραχμαὶ χίλια, ὡς Ἰσαῖος ἐν τῷ ὑπὲρ Πύθωνος ἀποστασίου.

Κλητῆτος. δόξα.

Κλητὸς. ὁ κεκλημένος καὶ μὴ ἀδθαίρετος ἦκων. Χρωμένοις Λακεδαιμονίοις περὶ πολέμου καὶ κλητὸς ὁ θεὸς ἔφη καὶ ἀκλητὸς ἤξειν· καὶ πολέμουσι κατὰ κράτος νίκην ἔσεσθαι.

Κλητῶρ.

Κλητῶριον. ἡ βασιλικὴ τράπεζα.

Κλίβανος. ἡ κάμινος. Ἔστια καὶ κλίβανος ἔοικε γυναικὶ διὰ τὸ δέχεσθαι τὰ πρὸς τὸν βίον εὐ-15 χρηστα. πυρὸς δὲ εἰσι δεκτικά.

Κλίμα. τόπος.

Κλιμάξει. Λείναρχος· Ὅταν οὖν κλιμάξη καὶ παράγῃ τοὺς νόμους. ἀντὶ τοῦ παρακλίνῃ καὶ τρέπῃ. μήποτε δεῖ γράφειν βλιμάξη, ἀντὶ τοῦ θλίβει 20 καὶ βιάζεται.

Κλίμακες. ξύλα ὀρθά. Λιόδωρος· Ἐξῆς δ' ἐκομίζοντο κλίμακες ὡς παντευχίας πολυτελεῖς ἔχουσαι. καὶ Ξενοφῶν· Οἱ δὲ ἄνθρωποι κατέβαινον κατὰ κλίμακας εἰς τὰς καταγείους οἰκίας.

Κλιμακίξειν. μέμνηται Λείναρχος ἐν τῇ 331 ὑπὲρ Λισχίνου εἰσηγορίᾳ, λέγων· Οὗτος κλιμακίξει τοὺς νόμους. ἐστὶν δὲ οἶον παράγει καὶ διαστρέφει· ἴσως ἀπὸ τῆς κλίμακος εἰρημένου τοῦ δνόματος, ἣτις οὕσα ὄργανον βασανιστικὸν διαστρέφει τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων. καὶ Ἀριστοφάνης·

Βασάνιζε πάντα τρόπον· ἐν κλίμακι δῆσας, κρεμάσας, ὑστριχίδι μαστιγῶν, δέρων, στρεβλῶν, ἔτι δ' ἐς τὰς ξίνας ὄξος ἐγγέων, πλίνθους ἐπιτιθεῖς, πάντα τᾶλλα, πλὴν πρᾶσφ

μὴ τύπτε τοῦτον, μηδὲ γητεῖα νέφ.

Κλιμακόεσαν. κλίμακα ἔχουσαν ὑψηλὴν.

Κλίμαξ. ἡ σκάλα.

Κλίνη. τὸ κραββάτιον.

Κλίνθη. ἐκλίθη.

2. δὲ καὶ] καὶ om. A. V. et Photius. κλητεῦσθαι καὶ ἐκκλητ.] Vide supra v. Ἐκκλητευθῆναι. Küst. V. Lex. Rhet. p. 272.
 7. Κλητῆτος. δόξα] Fortasse corrupte pro Κλειτὸς ὁ ἔνδοξος, quemadmodum habet Hesychius. Gaisf. Nihil opus: v. Tlittm. in Zon. p. 1220. 9. Χρωμένοις Λακεδαιμονίοις περὶ πολ.] Historia est apud Thucydidem lib. I. Confer etiam Nostrum supra vv. Ἀκλητὸς et Καλούμενος. Küst. 12. Om. vulg. 13. Κλητῶριον] Vide de hac voce Dufrenium in Glossario Graeco. Küst. Hesych. v. Κητιον. Tourp. Adde Boisson. in Anecd. IV. p. 387. Κλητῶριον A. B. E. V. Med. δόξα ἢ τράπεζα] δόξα ἢ om. A. B. E. V. et Herod. Epimer. p. 67. Cf. Etym. Gud. p. 328, 24. 14. καὶ κλίβανος ἔοικε γυναικὶ διὰ τὸ δέχ.] Locus hic ad somnlorum interpretationem pertinet, qui legitur apud Artemidorum II, 10. ut Pearsonus recte observavit. Küst. Ἔστια edd. inde ab Aldo perperam ad glossam pertrahebant. 16. Novissima πυρὸς δὲ εἰσι δεκτικά aut delenda aut interpreti relinquenda. 18. Κλιμάξει] Ex Harpocrate. Pro κλιμάξει autem in Paris. A. legitur κλιμακίξει. Küst. Κλιμακίξει. κλιμάξει V. 19. παρακλίνῃ] παρακλίνει A. παρατρέπῃ] παρατρέπει *V. τρέπῃ E. Photius. τρέπει A. V. Tacite mutavit Küsterus ex Harpocr. Utrobique restituendus indicativus, modo continua scriptura, οὗτος [οὖν] κλιμακίξει (vel ὅτε οὖν οὗτος κλ.), veram Dinarchi manum servavit: quo librorum indicia perspicue ducunt. 20. δὲ δεῖ] δὲ om. A. V. tenet Photius. βλιμάξη] βλιμάξει A. *V. κλιμάξει V. βλιμάξιν ἀντὶ τοῦ θλίβειν Photius. Vide Lex. Rhet. p. 221.
 1. Κλίμακες] Wesseling. in Diodor. II. p. 645. κάμακες. Tourp. Nimirum Wesselingius in Diodori fragmento κάμακες restituebat, cuius locum κλίμακες per calami lapsum invasisset. Credibile tamen κλιμάξ de militari lectica vel feretro dictum fuisse: cf. Hesychii glossa licet mendosa Κλιματηφόρος. 3. Ξενοφῶν] Anab. IV, 5, 25. 5. Κλιμακίξειν] Καμμακίξιν V. Cf. Lex. Seg. p. 272. 6. ἰσηγορία] Legendum esse συνηγορία recte monuerunt Valesius in Harpocrate et Meursius in Lectt. Attic. V, 24. Küst. εἰσηγορία A. B. V. E. corr. et Photius. 7. δὲ] οὖν E. 9. Hinc facile restituendum Etym. M. p. 200. 10. Ἀριστοφάνης] Ran. 633 — 637. βασάνιζε praefixum ad sententiam complendam. 13. δέρων] δαίρων A. B. E. corr. et v. Βασανίξιν, ubi locus repetitur cum versuum auctario. 18. Κλιμακόεσαν] Ita nonnulli codd. Homeri II. β. 729. ubi cum melioribus legitur κλωμακόεσαν. 19. κοινῶς σκάλα] Vocem hanc Latium Graeci recentiores adoptarunt. Vide supra v. Ἀκράνα. Küst. κοινῶς om. A. B. E. V. Tum σκαῖ A. ἡ σκάλα Herod. Epimer. p. 67. et Zon. p. 1219. 20. κραββάτιον A. Vid. Herod. Epimer. p. 66. 21. Κλίνθη] Il. ψ. 232. Cf. Hesychius.

quosdam testes, cum quis in ius vocaretur. Κλητεῦσαι vero est, vocationis in ius esse testem: ut Isaeus. Κλητεῦσθαι et ἐκκλητεῦσθαι dicitur etiam de testibus, qui ad testimonium perhibendum in ius venire recusant. in hos autem multa mille drachmarum statuta erat, auctore Isaeo in oratione pro Pythone de violato patrocinio. Κλητῆτος. Gloria. Κλητὸς. Vocatus, neque ulro veniens. Lacedaemoniis oraculum de bello consulentibus deus respondit, se et vocatum et invocatum venturum, eosque victoriam reportaturos esse, si fortiter pugnasent. Κλητῶρ. Κλητῶριον. Regia mensa. Κλίβανος. Caminus. Focus et caminus similis est mulieri, propterea quod res ad vitam utiles recipiunt. ignem enim capiunt. Κλίμα. Locus. Κλιμάξει. Dinarchus: Cum igitur leges torquet et pervertit. Sed videndum ne scribendum sit

βλιμάξη: i. e. premit et violat. Κλίμακες. Ligna recta. Diodorus: Postea vero allatae sunt octoginta scalae, ex quibus arma varia et pretiosa suspensa erant. Et Xenophon: Homines vero per scalas in domos subterraneas descendebant. Κλιμακίξειν. Meminit verbi Dinarchus in defensione Aeschinis: Hic leges torquet: id est pervertit et corrumpit. fortasse nomen deductum est a quodam instrumento, quo hominum corpora in quaestionibus torquentur. Aristophanes: Crucia eum quovis modo: ad scalam alligans, suspendens, flagello caedens, excorians, distorquens, acetum in naves infundens, lateres imponens; nihil non admove tormentorum: modo ne porro eum verberes, neve recentem getio. Κλιμακόεσαν. Altos gradus habentem. Κλίνθη. Lectus. Κλίνθη. Inclinatorum est.

- Κλινίς. βάρθριόν τι ἢ κλινίς ἐκτεταμένον.
 Ἐγκυκλιον. Τουτι λάμβαν' ἀπὸ τῆς κλινίδος.
 Καὶ κλινίδιον ὑποκοριστικῶς.
 Κλινοκοσμοῦντα Διονύσιον. ζῆται ἐν τῷ
 Δαιτρός.
 Κλίσια. ἢ σκηνή. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ κλίνης.
 Λέξομαι ἐν μυκάτῳ· κλίσια δὲ μοι ἐστὶν
 ἔτοίμη.
 Κλίσια. ἢ καθέδρα. Κλίσια τὰ κουβούκλεια.
 Κλίσιαδες. θύραι δίπτυχοι, ἢ σκηναί. καὶ 10
 Κλίσιον, ὄνομα τόπου.
 Κλίσιας. ἢ κατ' ἄνδρα κίνησις.
 Κλίσιας ἐπὶ δόρυ ἐστὶν ἢ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κλίσιας.
 Ἐφ' ἓνα κλίσιας, ἢ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ κλίσιας. Ἐπ'
 ἄσπίδα κλίσιας ἐστὶ καὶ αὐτὴ ὁμοίως ἐπὶ τὰ ἀρι-
 στερά.
 Κλίσιας. ἢ πρόκλίσιας, παραγγελία εἰς κρίσιν.
 οὔτω Δημοσθένης.
- Κλισμός. ἢ καθέδρα.
 Κλιτόριον. πόλις Ἀρκαδίας.
 Κλίτος. μέρος πλάγιον. Πεσεῖται ἐκ τοῦ κλί-
 τος σου· ὁ Ψαλμογράφος φησι.
 Κλίτωρ, Κλίτωρος. ὄνομα κύριον.
 Κλιτύς. τὸ ἀπόκλιμα, καὶ ἡ ἔσοχη τῶν δρυῶν.
 καὶ Κλιτύες.
 Κλόνοιος. ὄνομα κύριον.
 Κλόνος. θόρυβος, ταραχος. Ταραχὴν δὲ καὶ
 κλόνον ἐνεποιεῖ τοῖς πράγμασιν οὐκ ἀπὸ μικρῶν
 ἀφορμῶν ἀνιστάμενα τὰ Γερμανικὰ-κινήματα.
 Κλοπαί. παραλογισμοί. Καὶ κλαπέντες, ἀντὶ
 τοῦ ἕξαπατηθέντες. Οἱ δὲ τὸ ἀκριβὲς μὴ εἰδότες, 332
 ἀλλὰ τῆ πρώτῃ κλαπέντες ὄψει, ἔτι πλείονας τῶν
 ἄλλων οὐκ εἰδόντων οὐκ εἰδόντων, τοῖς οικείοις διαγγέλλουσι.
 Κλοπιμαῖος.
 Κλοποφορῶ. τὸ ἐν κλοπιᾷ φέρω.
 Κλώδωνες. αἱ Βάκχαι τοῦ Διονύσου παρὰ

1. ἢ κλινίς εἰς τεταμένον] Vel verba haec sunt corrupta et mutila; vel saltem supervacanea et temere in hunc locum intrusa. Haud enim pervideo, quomodo ea sensui huius loci accommodari queant. Küst. Corrupta verba facile restitui possunt, et levi mutatione, legendo, βάρθριόν τι ἢ κλινίς ἐκτεταμένον, h. e. ἢ κλινίς ἐστὶ βάρθριόν τι ἐκτεταμένον. Bos. Animadv. ad Scr. Gr. p. 164. ἐκτεταμένον etiam Porsonus, εἰς τεταμένον Schol. Aristoph. Thesm. ἢ κλινίς Gaisf. recepit; nos εἰς τεταμένον istud, quod verbum Graecis fuit inauditum (nam quod est in Schol. Arist. Nub. 726. εἰς τεταμένοντες, scribendum videtur ἐκτεταμένοντες), in tanta mutationis facilitate nolimus tueri. 2. Verus Aristoph. Thesmoph. 267. Ἐγκυκλιον A. Scribendum: φέρ' ἔγκυκλιον. Τουτι λάβ' ἀπὸ τ. κλ. Cf. v. Ἐγκυκλιον. 4. ἐστὶν] ζῆται tacite Gaisf. 7. Hexametrum non dubito ad fabulam referre, cuius tres versus excoerpsit Suid. v. Ἐταιρίση. Λέξομαι om. V. Tum μυκατῶν A. B. E. μυκατῶν *V. μυκάτῳ Med. Deinde ἐστὶν δὲ μοι E. 9. κουβούκλεια] Sic habent editt. antiquissimae Mediolanensis et Aldina; itemque Phavorinus, et 2 MSS. Pariss. B. et C. At in optimo A. scriptum est βουκόλια: cum qua interpretatione vide nunc componi possit quod legitur supra: Κλίσια. τόπος, ἐν ᾧ ἴστανται οἱ βόες. Certe κλίσια et κλίσια idem est, quoniam ἰ et ἱ a grammaticis fere semper confundi constat. Quo autem referas τὸ κουβίλια, quod editt. Basileensis et Genevensis exhibent? Ego quidem illarum editt. fidem, ubi a ceteris discrepant, nullo loco habeo, quoniam saepe deprehendi, eas absque ulla MSSorum auctoritate a temeraria manu interpolatas esse: quod vellem cum alii viri docti observassent, tum praecipue Dufrenoy, quem in Glossario Graeco duas istas editiones, non consultis antiquioribus et melioribus, fere semper secutum esse video. Küst. βουκόλια quale sit docet Aldi scriptura τάχου βουκόλια. Desideramus vero δὲ post Κλίσια. Huc etiam seqq. καὶ Κλίσια, ὁ. τ. referenda videntur. 10. Κλίσιαδες] Herodot. IX, 9. Vid. Wytteubach. in Plutarch. II. p. 360. A. Gaisf. Qui καὶ neglexit. Κλίσια Edd. De his copiis Moschop. π. σγ. p. 99. 12. Ex Arriani Tact. p. 54. ed. Blancard. 13. Κλίσιας ἐπὶ δόρυ] Vide Aelianum in Tactic. c. 32. Küst. Tactic. apud Montfaucon. Bibl. Coisl. p. 509. Ἐπὶ δόρυ ἐστὶ κλίσιας, ἢ ἐπὶ δεξιὰ κλίσιας. Ἐφ' ἓνα κλίσιας, ἢ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ κλίσιας. Ἐπ' ἄσπιδος ἐστὶ κλίσιας, ἢ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ ὁμοίως. Gaisf. Formulas illas tractarunt Coraes in Theophr. p. 319. sq. et Blomf. gloss. Agam. 115. 14. Ἐφ' ἓνα] Lege ἔφ' ἦσαν. In seqq. distinctionem post δεξιὰ κλίσιας et ἐπ' ἄ. κλίσιας duce *V. mutavit Gaisf. Qua deceptus Kusterus: „καὶ αὐτὴ ὁμοίως ἐπὶ τὰ ἀριστ. Haec verba (inquit) tanquam supervacanea obelo fodienda sunt.” 17. Κλίσιας. ἢ πρόκλίσιας] Pessimè. Scribendum enim est, Κλίσιας, ἢ πρόκλίσιας: idque suo loco ponendum. Vide supra v. Ἀπρόκλητον. Küst. κλίσιας et πρόκλίσιας Harpocr. πρόκλίσιας Photius. Significatur locus Aristocrateae Demosth. p. 640, 25. 18. Δημοσθένης *V.
1. Herod. Epim. p. 67. 2. Κλιτόριον] Κλιτόριον B. E. V. Κλιτήριον Med. 3. πλάγιον] ἀριστερόν inter vs. B. Theodoretus: Ἀντὶ τοῦ κλίτους σου, ὁ Σύμμαχος καὶ ὁ Ἀκύλας ἐκ πλάγιον τεθείκασι. Nudum τὸ μέρος Herod. Epimer. p. 67. et Zon. p. 1220. Πσεῖται ἐκ τοῦ κλίτους σου] Psalm. XC, 7. Küst. 5. Om. *V. 7. καὶ κλίνεται κλιτύς Herod. Epim. p. 67. καὶ Κλιτύς om. vulg., agnoscit Hesychius. 8. Κλιτάριος καὶ Κλόνοιος. ὄνομα κύρια] Κλόνοιος. ὄνομα κύριον A. B. E. V. 9. Ταραχὴν δὲ] Hoc fragmentum Polybio tribuit Valckenarius, nescio quo pacto. 12. Κλοπιμαῖος *V. 16. Κλοπιμαῖος] Κλοπιμαῖος B. E. Κλοπιμαῖον πρᾶγμα Herod. Epim. p. 71. f. 17. Κλοποφορῶ] Κλοποφορῶ A. B. E. Sed v. Genes. XXXI, 26. et Zon. p. 1219. Mox κλωπιᾷ A. B. E. κλωπιᾷ V. κλωπιᾷ *V. Cf. Lobeck. Phryn. p. 591. Ante h. gl. in V. Κλωπιτεύω· κλοπιτεύω δέ. Vide v. Κλωπιεύω. 18. Κλώδωνες] Vide Polyæn. Strat. p. 310. Tour. MS. Κλώδωνες A. De quo satis collectum et in v. Μιμαλόνας, unde refleximus editam scripturam Μιμαλόνας, et ab interpretibus Hesychii. Gl. post v. Κλώζεται posuit *V.

Κλινίς. Sic dicitur sellula porrecta. Affer encyclum. Hocce de lectica sumas. Et κλινίδιον, diminutive. Κλινοκοσμοῦντα Διονύσιον. Vide in voce Δαιτρός. Κλίσια. Tentorium dicitur etiam de lecto. Cubabo in domus recessu, ubi lectus mihi paratus est. Κλίσια. Sedes. At Κλίσια, cubicula. Κλίσιαδες. Fores duplices, vel tentoria. Et Κλίσια, vox habitationis. Κλίσιας. Motus qui viritum fit. Κλίσιας ἐπὶ δόρυ. Sic dicitur conversio ad dextram: ut conversio ad sinistram appellatur et ἔφ' ἓνα κλίσιας et κλίσιας ἐπ' ἄσπιδος. Κλίσιας. Vocatio in ius, citatio. sic Demosthenes.

Κλισμός. Sedes. Κλιτόριον. Urbs Arcadiae. Κλίτος. Latus obliquum. A latere tuo cadet: ait Psalmista. Κλίτωρ. Nomen proprium. Κλιτύς. Declivitas, et acumen montium. item Κλιτύς. Κλόνοιος. Nomen proprium. Κλόνος. Turba, tumultus. Motus vero Germanici, non a parvis orti principibus, rempublicam haud leviter turbabant. Κλοπαί. Imposturae. Et Κλαπέντες, decepti. Illi autem cum verum ignorarent, primo aspectu decepti longeque plures esse putantes quam erant, rem suis renunciaverunt. Κλοπιμαῖος. Κλοποφορῶ. Per furtum aufero. Κλώ-

Μακεδόσιν· αἱ κληθεῖσαι ὕστερον Μιμαλλόνες ἀπὸ τῆς μιμήσεως.

Κλώζεται. Κλώζεται καὶ συρίττεται· ἔστι δὲ ὄπη καὶ λίθοις βάλλεται.

Κλώθει. κατασπᾶ, ἐπιμερῖζει.

Κλωθῶ. ἡ μία τῶν Μοιρῶν. τρεῖς γὰρ εἰσι, Κλωθῶ, Λάχεσις, Ἄτροπος.

Οὐδὲ γὰρ ἐν θνητοῖς ἠδύνατο καὶ μεμαυῖα εὐρέμεναι Κλωθῶ τῆσ' ἕτερον φονεῦ.

Κλώθω δέ, τὸ νῆθω.

[Κλώων, κλωνός. Τοῦ δένδρου ὁ βλαστός. Καὶ ἐκλώνισε, κλώνας ἔκοψε.]

Κλωπᾶς. ὄνομα κῦριον.

Κλωπεύω. κλέπτω. Καὶ κλωπεῖα ἐξ αὐτοῦ, καὶ κλωπιτεύω. Κλοτοπεύω δέ.

Τῶ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐν Κλωπιδῶν. ἡ γενικὴ ἀντιδοτικῆς. διαβάλλει δὲ τινὰς ὁ Ἄριστοφάνης ὡς ληστὰς καὶ κλέπτας. λησται γὰρ οἱ Αἰτωλοί.

Κλωστήρ. ὁ ἄτρακτος, καὶ τὸ νῆμα.

Κλώψ. κλέπτης. Ξενοφῶν· Εἰσὶ γυμνήτες

τῶν ἐφεπομένων ἡμῖν κλωπῶν. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Τόσῳ μὲν κλωπας βάλλε, σάου δὲ φίλους.

Κλοιοῖς. περιτραχήλιος δεσμός. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ὡς δ' ἴδ' ὁμοίην

εἰκόνα, παντοῖα σχήματι φαινομένην, κλοιοὺν ἔχων πέλας ἦλθε, λέγων Λεύκωνι, κλεῦειν

τῷ κυνὶ καὶ βαίνειν· πεῖθε γὰρ ὡς ὑλίων.

Κλυθώνιον. κύμα. καὶ κλυθῶνα ἄμφω. Θουκυδίδης β'. Καὶ τὰς κώπας ἠδύνατοι ὄντες ἐν κλυθῶνι ἀναφέρειν. Καὶ κλυθώνισμα. Καὶ κλυθῶνῶ ἔγμα, καὶ κλυθωνίζω.

15 Κλύει. ἀκούει.

Καὶ πᾶς ὁ κλύων

τοῦ λέξαντος χαίρει μᾶλλον, τοῖς σοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων.

Τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν εἰς οὐκ ἂν ἁμάρτοις.

20 "καὶ Σοφοκλῆς·

3. Κλώζεται] Photius in Lexico inedito: Κλώζειν, ἐβάλλειν τῇ γλώσση ἔχοντα, καὶ κλωγμὸν τὴν φωνὴν ἔλεγον ταύτην. ὑποσύροντες γὰρ τὴν γλῶτταν καὶ πλήσσαντες τὸν οὐρανίσκον ποιοῦν ἦσαν ἀπειτέλου. Vide etiam supra v. Ἐκκλώζεται. Küst. Om. verbum A. Κλώζεται καὶ συρ.] Ex Synesio p. 106. C. Hemst. Ubi nuperus editor vellem ὄπη probasset. 5. V. Hesychius. 8. Distichum Inter adep. DCXVIII, 3. 4. Anthol. Pal. VII, 148. ἐν θνητοῖσιν ἠδύνατο] Metri gratia scribendum est ἐν θνητοῖσι θνήσαστο: ut recte legitur in Anthologia. Küst. Recepimus θνητοῖς ἠδύνατο cum v. Μεμαυῖα: et ἠδύνατο quidem A. E. V. 10. Κλώθω — νῆθω om. V. 11. Κλώων] Vid. Τεθλότα. Hemst. Deest gl. V. ante v. Κλώθει posuit *V. omittis τῶ — ἔκοψε. Profectam ab epimerismis docet Herod. p. 72. Adde Zon. p. 1217. Ἐκλώνισεν extat sub v. Ἐκλόνησεν. 13. Κλώπᾶς] Eu. Ioan. XIX, 25. Gaisf. 14. καὶ κλωπεῖα ἐξ αὐτοῦ καὶ κλωπιτεύω] κλωπεῖα καὶ κλωπιτεῖα V. 15. Κλωπιτεύω, Κλοτοπεύω δέ. Hic posui cum A. Vulgo [post Αἰτωλοί, ubi Küsterus: „Κλοτοπεύω] Sic habent MSS. Paris. At priores Edd. mendose κλοπιτεύω. leguntur tanquam altera glossa: et κλοπιτεύω vel κλοπιτεύω pro κλοτοπεύω. Seqq. in A. Κλωστήρ — κλωπῶν. Κλωπιτεύω, ἡ μὲν χεῖρ — Αἰτωλοί. Κλώψ ἐν ἐπιγρ. Gaisf. Confirmat Zon. p. 1222. Supra post Κλοπιμαῖος posuit V. Pertinent haec ad II. τ'. 149. 16. Versus Aristoph. Equ. 79. τῶ μὲν χεῖρ' Med. ἡ μὲν χεῖρ' A. B. V. Μοχ ὁ δὲ νοῦς A. V. Edebatur ὁ νοῦς δ': quod etiam apud Aristophanem cum optimis libris debuit repudiari. Tum ἐγκλωπιδῶν A. 18. ἡ γενικὴ] Ἀτικῆ A. Haec usque ad fin. gl. om. V. nec Scholia nostra suppeditant. Mox τινὰς suo loco motum apparet. 20. Κλώ — στήρ] Anthol. Pal. VI, 160. πολυῤῥοῖσθον ἄτρακτον, Κλωστήρα στρεπτᾶς εὐδρομον ἀρπεδόνας. Vid. supra v. Ἄτρακτος. Gaisf. 21. ὁ κλέπτης] ὁ om. A. E. Illud Herod. Epim. p. 72. et Zonaras. Ξενοφῶν] De Exped. Cyri IV, 6, 17. ubi sic legitur: Οἱ γὰρ γυμνήται τῶν ἐφεπομένων ἡμῖν κλωπῶν ἔλαβον τινὰς ἐνδρεῖσαντες τούτων. Sic etiam apud Suidam scribendum est. Küst. Contra γυμνήτες et κλωπῶν nunc in Xenophonte reposita.
1. καὶ] κλώψ A. ἐν Ἐπιγράμματι] Theodoridae IV, 2. Anthol. Pal. VI, 157. Cf. v. Σάου. 3. βάλλε] βάλε A. 4. ἐπιτραχήλιος Herod. Epimer. p. 74. ἐν Ἐπιγράμματι] Macedonil XXVII, 3 — 6. Anthol. Pal. VI, 175. 8. Λευκῶνι Edd. 11. Κλυθώνιον] Κλυθώνιον κυκῶ A. Κλυθώνιον κυκᾶ B. E. V. Med. Κλυθώνιον. κύμα Photius et Gaisf. 12. ἐν β'. *V. Καὶ τὰς κώπας ἠδύνατοι ὄντες ἐν κλ.] Fragmentum hoc legitur apud Thucyd. II, 84. sed ubi scriptum est κλυθῶνι. Küst. 14. V. Zon. p. 1221. Supra Κλυθωνισμός comprobavit Herod. Epim. p. 266. 16. Καὶ πᾶς ὁ κλύων τοῦ λέξ.] Sophocl. Ai. 151 — 55. 17. λέξαντος] λέγοντος A. B. V. et quem Gaisf. silet Ox. 18. ἄχεσι Edd. 19. Τῶν γὰρ et seqq. accenserunt ex A. B. V. 21. καὶ αὐτίς] αὐτίς omisi cum A. B. *V. Id arguit Sophoclis nomen invecutum fuisse. Σοφοκλῆς] Al. 830.

δωνες. Bacchae apud Macedones; quae postea Mimallones ab imitatione sunt appellatae. Κλώζεται. Exproditur et sibi-
lis excipitur; interdum etiam lapidibus petitur. Κλώθει.
Filum deducit, destinat. Κλώθω. Clotho, una ex Parcibus.
tres enim sunt, Clotho, Lachesis, Atropos. Haud enim Clotho,
quamvis vellet, inter homines alterum reperire potuit, qui
eum interficeret. Κλώθω vero, neo. [Κλώων. Sarcu-
lus. Et Ἐκλώνισε, ramos amputavit.] Κλωπᾶς. Nomen
proprium. Κλωπεύω. Furor. Unde κλωπεῖα furtum: et
κλωπιτεύω, furor. contra κλοτοπεύω. Cuius manus sunt inter
Aetolos, mens vero inter Clopidas. ubi genitivum posuit pro
dativo. hos autem perstringit Aristophanes ut latrones et fures.
Aetoli enim latrocinari solebant. Κλωστήρ. Fusus. item

flum. Κλώψ. Fur. Xenophon: Milites enim leviter ar-
mati fures quosdam ex iis qui nos sequuntur ceperunt. Et in
Epigrammate: Fures sagitta ferias, serves autem amicos.
Κλοιοῖς. Collare. In Epigrammate: Ut autem imaginem
inter varias formas similem esse vidit, collare tenens
propius accessit, dixitque Leuconi, iuberet etiam canem
incedere: quippe canis simulacrum latrantis illum fefel-
lerat. Κλυθώνιον, et κλυθῶνα. Fluctum. Thu-
cydides libro II. Cum remos agitato fluctibus mar-
tattol-
lere non possent. Et Κλυθώνισμα, idem. Verba κλυθῶνῶ et
κλυθῶνι. Κλύει. Audit. Et quisquis audit, ma-
gis gaudet ipso dicente, gravissimis tuis malis insultans.
nam summa capita petens scopum facile ferias. Alibi:

Ἦπον τάλαινα τήνδ' ὅταν κλύη φάτιν,
ῆσαι μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.

Κλύθι. ἐπάκουσον.

Κλύμενος. οὕτω λέγεται ὁ Ἄιδης· ἢ ὅτι πάν-
τας προσκαλεῖται εἰς ἑαυτὸν, ἢ ὅ ὑπὸ πάντων ὁ
ἀκουόμενος. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ὅς καὶ ἀμειλίχιοι βαρὺ Κλυμένοιο νόημα,
καὶ τὸν ἀμειλίχιοι θυμὸν ἐθέλξε λύρα.
περὶ Ὀρφείως. καὶ αὐθις·

Ἦδη γὰρ λειμῶνας ἐπὶ Κλυμένον πεπτόταται 10
καὶ δροσερὰ χρυσέας ἀνδρα Περσφόνης.

Κλύω. μανθάνω.

Κλυστήρ. τὸ ἱατρικὸν ἐργαλεῖον. Κλυστήρα
προθέμενος ὑπέξῃγαγε τῆς ἑαυτοῦ γαστροῦ τὰ σκύ-
βαλα.

Κλυταιμνήστρα. ὄνομα κύριον.

Κλυτίδης. ὄνομα κύριον.

Κλύτιος.

[Κλυτοτέχνης. ὁ Ἡφαιστος· ὡς ἐνδοξον
ἔχων τὴν χαλκευτικὴν. ὡς περ λέγεται ὁ αὐτὸς καὶ 20
αἰθαλόεις θεός, ὁ χαλκεύς.]

Κνακόν. ἐν Ἐπιγράμματι.

Κνακὸν ὑπηγήταν τόνδ' ἀνέθης τεράγον.

Κναῦν. κόπτειν, ξέειν. Λαβῶν δελτίον δίπτυ-
χον ἐκέλευσε τὸν κηρὸν κναῦν. ἀντὶ τοῦ ξέειν.

Κνάπτω. Πρὸς Ξενοκράτην τὸν φιλόσοφον
ἐλθὼν τις φιλοσοφῆσαι, μήτε γεωμετρικὴν μήτε
ἀστρονομίαν μεμαθηκώς, τούτον εἰπεῖν· Παρ' ἐμοὶ
πόκος οὐ κνάπτεται.

Κνάφος. ὄργανόν τι ἐν κύκλῳ κέντρα ἔχον, δι'
οὗ τοὺς βασιανίζομένους κτείνουσιν. ὅμοιον δὲ ἐστὶ

15 κναφικῶ κτενί.

Κνάφος. παρὰ Ἡροδότῃ ἀκανθα, ἔλκονσα
ἱμάτια. Ὅτι τὸ παλαιὸν οἱ κναφεῖς ἀκανθῶν σω-
ρὸν συστρέφαντες τὰ ἱμάτια ἐκναπτον. ὁ δὲ σωρὸς
ἐλέγετο κνάφος.

Κναφεύς. παρὰ τὸ κνώ, τὸ ξύω. Ὀμη-
ρος·

Ἐπὶ δ' αἰγίον κνή τυρὸν

κνήστι χαλκεῖη.

γναφὸς δὲ παρὰ τὴν τοῦ φάρους γνάψιν, ἧτις ἐστὶ
20 παρὰ τὸ γανόν, τὸ λαμπρόν. καὶ ἐστὶ τὸ μὲν διὰ
τοῦ γ κοινόν, τὸ δὲ διὰ τοῦ π Ἀττικόν. καὶ Ἀρι-
στοφάνης·

2. ῆσαι] εἴση V. 4. Κλύμενος] Athen. XIV. 624. initium hymni in Cererem tale: Ἀματρα μέλω κόραν τε Κλυμένοιο ἄλοχον
Μελβοῖαν. Reines. Vid. N. Heins. in Ovid. F. VI, 757. 6. ἐν Ἐπιγράμματι] Damageti V, 7. 8. Anthol. Pal. VII, 9. 7. βα-
ρὺ] βαρὺ καὶ B. βαρὺ καὶ E. sed erasum. 8. ἀμειλίχιοι] Leg. ἀπλήχιοι. Vid. supra v. Ἀπλήχιοι. Tour. MS. Irrepsit illud
ex versu superiore. 9. καὶ αὐθις cum seqq. om. V. silente Gron. 10. Distichum Aristodici II, 3. 4. Anthol. Pal. VII, 169.
λειμῶνα A. E. 13. Κλυστήρα] Ex Artemidoro. Vide Triller. in Thom. M. p. 505. qui recte προσθέμενος. Tour. MS. Arte-
midoro V, 79. notavit etiam Hemsterhusius. 16. κύριον] Quae sequebantur: ἢ γωνὴ τοῦ Ἀγαμέμνονος, omiserunt A. B. V.
Cf. Herod. Epimer. p. 74. 17. 18. Om. vulg. Siletur *V. De utroque nomine Reinesius, quae noluit augere: „Κλυτίδα
(vel Κλυτιάδα Philost. p. 108. ed. Olear.) familia aruspicina nobilis Elide. Vid. Pausan. Eliac. II, 17. Κλυτίος] Unus ex
Argonautis, Apoll. Rh. I, 227. Κλυτίος Alcmaeonis filius, Amphiarai nepos, Pausan. I. I. vid. ibi plura. Vates Troianus, ut
Lampron, Cassandra, Christodorus Theh. in I. ἀγαμνίων: Εἰσὶ τῆκε Κλυτίος μὲν ἀμήχανος· εἶχε δὲ δοῖας Χείρας ὁμοπλεκίας,
κρυφίης κήρυκας ἀνίης. De eodem vide locum Appuleii de Daem. Socrat. I. f. 9." 19. Κλυτοτέχνης] Est epithetum
Vulcani, quod apud Homerum diversis in locis legitur. Küst. Gl. om. V. ὁ] ὡς A. Et sic supra v. Αἰθαλόεις θεός.
22. Κνακόν Edd. ἐν Ἐπιγράμματι] Agathiae XXIX, 4. Anthol. Pal. VI, 32. Cf. v. Ἰζαλος.
2. Λαβῶν δελτίον δίπτ.] Herodotus lib. VII. in fine: Δελτίον δίπτυχον λαβῶν τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἐξέκνησε, καὶ ἔπειτα ἐν τῷ ξύλῳ
τοῦ δελτίου ἔγραψε τὴν τοῦ βασιλέως γνώμην. Et paulo post: Ἐπιφρασθεῖσα αὐτῇ, τὸν κηρὸν κναῦν κτείνουσα, etc. Ex hoc
loco praesens fragmentum Suidas consarcinavit. Küst. 4. Πρὸς Ξενοκράτην τὸν φιλόσοφον ἐλθὼν.] Idem refert Laertius in Xe-
nocrate, segm. 10. Ceterum pro ἐλθὼν τις — μεμαθηκώς legendum potius est, ἐλθόντος τινός — μεμαθηκός: vel nominati-
vus hic positus est pro genitivo; quod tamen insolens est. Küst. 5. γεωμετρῖαν] γεωμετρικὴν A. V. et sic Codex MS. La-
ertii, qui mox ἀστρονομικὴν." Gaisf. 7. πόκος B. E. 8. Κνάφος] Sic Timaeus p. 160. 9. ὅμοιον] ὅμοιον δὲ A. V.
Timaeus et Photius. Post h. gl. Gaisf. delevit Κνάφος. ἀκανθῶδες τι, ᾧ ξύουσι τὰ ἱμάτια, cum A. B. V. petita a Zou. p. 122A.
sive Harpocrate. 11. Ἡροδότῃ] Gl. Herodot. I, 92. 12. τὸ παλαιὸν οἱ κναφ. — ἐλέγετο κνάφος] Haec ἀπολεξεῖ etiam
leguntur apud Hesychium v. Ἐπικναφῶν. Küst. Prov. Vat. App. I, 88. Ὅτι tacite Gaisf. cum *V. 15. Κναφεύς] Ex Schol.
Aristoph. Plat. 168. Küst. Adde Harpocrat. v. Γναφεύς. Gaisf. Ὀμηρος] II. λ'. 639. 20. γανόν] γανός Schol. et Har-
pocr. Statim καὶ λαμπρόν A. καὶ τὸ λαμπρόν B. E. Med. 21. Ἀριστοφάνης] Eccles. 436 — 38. καὶ praefixi cum A. B. E. Ἀρι-
στοφάνης — ποτὶ om. V.

Profecto infelix cum famam istam audiet, ingenti eiulatu to-
tum urbem replebit. Κλύθι. Audi. Κλύμενος. Ita
vocatur Pluto: vel quod omnes ad se vocat, vel quod ab omni-
bus auditur. In Epigrammate: Qui duram inmittis Plutoniam
mentem et implacabilem animum lyra demulsit. de Orpheo haec
dicuntur. Et alibi: Iam enim in prata Plutoniam et roscidos
aureae Proserpinae flores evolavit. Κλύω. Disco. Κλυ-
στήρ. Instrumentum medicum. Admoto clystere excrementa
ex ventre suo eduxit. Κλυταιμνήστρα. Nomen prop-
rium. Κλυτοτέχνης. Vulcanus dictus, ut qui clarus sit
arte fabrilis. idem etiam vocatur deus fuliginosus, utpote faber
aerarius. Κνακόν. In Epigrammate: Fulvum et barbaturum
hunc dedicavit hircum. Κναῦν. Scindere, radere. Sumptis

pingullaribus iussit ceram abradi. Κνάπτω. Cum ad Xe-
nocrate philosophiae discendae gratia venisset, qui et geome-
triae et astronomiae rudis esset, illum dixisse ferunt: apud me
lana non carminatur. Κνάφος. Instrumentum quoddam un-
dique stimulos habens, quo sotes excruciat necantur. est au-
tem pectini fullonio simile. Κνάφος. Apud Herodotum
sic vocatur spina, qua vestes pectuntur. olim enim fullo-
nes collecto spinarum acervo vestes poliebant. acervus autem
ille vocabatur κνάφος. Κναφεύς. A κνώ, id quod est
rado, polio. Homerus: Et desuper caprinum rasit caseum
radula aerea. Γναφεύς vero dictum in politura vestium.
ab eo quod est γανόν, sive splendidum. et γναφεύς quidem
per γ est commune, κναφεύς vero Atticum. Aristophanes:

- Ἦν παρέχῃσι τοῖς δεομένοις οἱ κναφεῖς
χλαίνας, ἐπειδὴν πρῶτον ἥλιος τραπῆ,
πλευρῖτις ἂν ὑμῶν οὐδένα βλάψοι ποτέ.
Κναιόμενον. καταπονούμενον.
- 334 ^βΚναίω. κόπτω.
Κνέφαλον. τύλη.
Κνέφας. σκότος, νύξ. κλίνεται δὲ κνέφατος.
[Ὁ δὲ διαφεῖς τοὺς ἡγεμόνας ἐκίνει τὴν πρωτοπο-
ρίαν, κνέφατος ἄρτι γενομένου.]
Κνεφαῖος. σκοτεινός, ἀόρατος. ὄρθηα, ἔω-10
θινή. Ἀριστοφάνης.
Κνεφαῖος εἰς ἀγορὰν φέρουσι ἀποδοίμην.
Καὶ Κνεφαῖος ἦλθεν, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ σκότον. Ὁ δὲ
διαναστὰς κνεφαῖος καὶ παραφυλάξας, τοῦ ζεύγους
τῶν βοῶν ἐπελάβετο.
Κνέφει. σκότει. ἀπὸ τῆς κνέφος ἐθθείας. οὐ-15
τως Ἀλλιανός.
[Ὁ κατ' ἔπος γέ σου κνίσω
τὸ ῥῆμ' ἕκαστον ἀλλὰ . . .
ἀπὸ ληκυθίου σου τοὺς προλόγους διαφθε-20
ρῶ.]
Κνη. κόπτει. καὶ Ὅμηρος.
Κνη τυρόν.
- Κνηκίας. ὁ λύκος. Βάβριος ἐν τοῖς μυθικοῖς·
Ὁ δ' ἐκλυθεῖς πόνων τε κἀνίης πάσης
τὸν κνηκίαν χάσκοντα λακτίσας φεύγει.
τουτέστι, τὸν λύκον.
- 5 Κνηκίς. ἡ νεφελώδης ζώνη, τὸ μικρὸν νέφος.
Οὐδέ ποδι κνηκίς ὑπεφαίνετο, πέπτωτο δ'
αἰθήρ.
Κνημή. τὸ κοῖλον τοῦ σκέλους.
Κνημῖς. τὸ ὑπόδημα.
Κνημοί. ἔξοχαί τῶν ὀρέων.
Ὅπποτε μιν κνημούς τε κατὰ λασίους τε χα-
ράδρας.
Κνησειοντα. ἐπιθυμητικῶς ἔχοντα τοῦ κνῆ-
σθαι.
Κνησθείην, κνησμα, καὶ κνησμονή, καὶ κνη-
σμός· ἐκ τοῦ κνήθω.
Κνηστιῶντες τὰς ἀκοάς. ἀντὶ τοῦ ἐπιθυ-
μητικῶς ἔχοντες ἀκούειν.
Κνηστis. μάχαιρα. Ὅμηρος.
Κνηστι χαλκείη.
καὶ ἐν Ἐπιγράμματι.
Καὶ τὰν ἐχάλακτον ἐγγναπτὸν τε κρεάγραν,
καὶ κνήστιν.

1. Ἦν γὰρ omissum A. B. E. Med., quod Küst. videtur inferuisse, delevi. 3. πλευρῖτις] πληρῖτις E pr. ὑμῶν οὐδέν ἂν] ἂν ὑμῶν οὐδένα A. E. Ox. Med. βλάψοι E. Cum ipsum βλάψοι, tum comparatio gl. Τετραστατήρου docet esse restituendum: πλευρῖτις ὑμῶν (ἡμῶν) οὐδέν ἂν λάβοι ποτέ. 4. Κναιόμενον] Κνεόμενον Photius, Κνεόμενον Hesychius. 6. Κνέφαλον] Vide supra v. Γναφαλοῖ. Küst. 8. Ὁ δὲ διαφεῖς τοὺς ἡγεμ.] Haec sunt verba Polybii lib. VIII. c. 21. [28.] eademque leguntur supra v. Διαφεῖς. Küst. Quamquam ibi hodie novissima desiderantur. Sed suspicionem movet inde fluxisse locum, quod om. V. πρωτοπορίαν] πρωτοπορείαν E. Polyb. 9. γινόμενου] γενομένου A. Polyb. 10. ὄρθηος, ἔωθινός] ὄρθηα, ἔωθινή A. B. E. V. Med. 11. Ἀριστοφάνης] Ran. 1364. 13. Ὁ δὲ διαναστὰς κνεφαῖος καὶ παραφ.] Verba haec ex Aeliano deprompta esse discimus ex ipso Suida infra v. Τιμωροῦντος, ubi fragmentum hoc longe auctius producitur. Küst. Om. V. 16. Κνέ-
φει] Vid. Χερῆτις. Hemst. Cf. v. Ἄμα κνέφει. σκότει A. V. Seqq. om. V. 18. Οὐ κατ' ἔπος] Aristoph. Ran. 1209—11. Haec ad v. Κνίσω pertinere monet Portus; ut aliena Küsterus tacite delevit. Petita sunt ab v. Ληκυθίου. Ceterum ἀλλ' Gaisf. 21. κόπτει] σκόπτει A. B. σκόπτει E. Legendum ἔκοπτε cum Schol. Plat. p. 333. ἐπέκοπτε Etym. M. p. 522. Hesychius tamen, Κνέ. κόπτει. Tum καὶ om. E. Ὅμηρος] Il. λ'. 639.
1. Βάβριος] Apud Tyrwhitt. p. 39. 2. κἀνίης] κἀνίης A. 5. Κνηκίς] Plutarch. II. p. 581. et 951. Tour. MS. Photius: Κνηκί-
δας: ὡς ἡμεῖς, τὰς τὸν χεῖμανα σημαίνουσας νεφέλας. νεφελώδης B. κνέφος] Scribe νέφος. Vide Hesychium v. Κνηκίς. Küst.
νέφος A. V. 6. Οὐδέ ποδι] Lego οὐδέ ποδι νέφος ἐστὶ: quo minus debuit Οὐδέ ποδι ἢ in ordinem recipere. ὑπεφαίνετο] Hesych.
Κνηκίς ἐπενήνοθε. μελανία τις τῷ σώματι. ἄλλοι δὲ ἐπὶ τῶν νεφῶν εἶπον. Ubi diversi poetae locus significatur. 9. τὸ ὑπό-
δημα] Sic A. B. E. V. Vulgabatur: τὸ περιτιθέμενον τοῖς ποσὶν ὑπὸ τῆ κνήμη ὑπόδημα. 10. ὀρέων] ὀρέων dedi cum A. *V.
11. Versum Erycii Ep. III, 3. Anthol. Pal. VI, 255. 13. Κνησειοντα] Κνησιῶντα Photius. Et sic Plato Gorg. p. 404. C. quo
gl. referendam esse patet ex Schol. p. 121. ubi ὁ ἔστι κνήθεισθαι om. MS. Clark. qui in Platonis contextu κνησιῶντα. Gaisf.
15. κνησμός, ἐκ τοῦ κνήθω: v. Herodiani Epim. p. 180. coll. 68. Cf. Wyt. in Plut. T. VI. p. 480. Hinc refingendus Zon.
p. 1225. Κνησθεῖεν. ἐκ τοῦ κνήθω. καὶ κνήσας. Possis κνήσις, de quo Wyttenb. l. l. p. 1018. 17. Κνηστιῶντες] Iullian.
p. 435. 2 Timoth. IV, 3. Hesych. v. Κνηθόμενοι. Tour. MS. Ut κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν apud Paulum 2 ad Tim. IV, 3. Hemst.
19. Ὅμηρος] Il. λ'. 640. 21. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι] Leonidaq Tar. XIV, 5. Anthol. Pal. VI, 305. Haec cum seqq. om. V.

Si enim fullones indigentibus praebuerint laenas circa ipsum solstitium hibernum, nemo vestrum lateris dolore unquam laboravit. Κναιόμενον. Fatigatum. Κναίω. Tundo. Κνέφαλον. Tomentum. Κνέφας. Tenebrae, nox. Declinatur κνέφατος. [Ille vero dimissis ducibus, ubi iam contenebrasset, primum agmen morit.] Κνεφαῖος. Obscurus, tenebricosus. Matutina, quae mane aliquid facit. Aristophanes: Ut crepera adhuc luce in foro venderem. Et Κνεφαῖος ἦλθεν, sub noctis tenebras venit. Ille vero cum prima luce surrexisset, captata temporis opportunitate, iugum boum retinuit. Κνέφει. Crepuculo. ab recto κνέφος. sic Aelianus. Κνη. Radit.

Homerus: Radit caseum. Κνηκίας. Lupus. Babrius in Fabulis: Ille vero laboribus et omni molestia liberatus rutilum (hoc est lupum) hiantem calcibus repellens fugit. Κνηκίς. Zona tenuis, parva nubes. Nusquam nudicula apparebat, sed apertum et sudum erat coelum. Κνημή. Tibia cruris. Κνημῖς. Calceamentum. Κνημοί. Montium inga. Cum cum in montium iugis et densis praecipitiis [conspicisset.] Κνησειοντα. Prurientem. Κνησθείην. κνήσμα, κνησμονή, κνησμός: ab verbo κνήθω. Κνηστιῶντες τὰς ἀκοάς. Qui cupidi sunt audiendi. Κνηστis. Radula. Homerus: Radula aerea. Et in Epigrammate: Et aeream flexilemque fuscinae culinariam et radulam.

Κνήφην λοιμώδη συνέβη γενέσθαι ποτέ ταῖς τῶν Ῥωμαίων γυναιξί.

Κνίδη. βοτάνη. καὶ Κνίδειος καρπός, τῆς κνίδης.

Κνίζων. λυπῶν, ἢ τέμνων. παρὰ τὸ κνώ, τὸ κόπτω. [τοῦτο δὲ παρὰ τὸ] κνώ, κνήθω, καὶ κνίζω, τὸ ἐξ ἐπιπολῆς καὶ ἰσχνῶς ξύω.

Ἄλλ' ἀρότρῳ βραχύβωλον ἐπικνίζοντι χαράσων.

335 Ἔκνίζων. Ἀκύλας, ἐρευνῶν. Θεόδοτος, χαράσων. Σύμμαχος, ἔχων ἢ συλλέγων.

Κνίσσα. ἢ ἀναθυμιάσις τῶν θυομένων τοῖς ἰδωλοῖς. Καὶ κνισσάριον, τὸ μικρὸν λίπος. Καὶ κνίσσησιν, ἀναθυμιάσεσιν.

Κνίσσης. λίπους, ἀναθυμιάσεως. Τῆς δὲ 15 κνίσσης διαδοσίμου γενομένης καὶ προσπεσοῦσης, ἤτησε τοῦ κρέως.

Κνίσματα. σπαράγματα.

Καὶ τὰ ποθεύτων

κνίσματα, καὶ μύστην λύχρον ἀπειπαμένη.

Κνίψ. ζώφιον. ἢ γενικὴ τοῦ κνιπὸς μετέστη εἰς εὐθείαν, καὶ σημαίνει τὸν ὀλίγα δαπανῶντα.

Κνώδαλον. ζῶον μικρὸν, θηρίον. κυρίως μὲν τὸ θαλάσσιον· ποτὲ δὲ καὶ τὸ χερσαῖον. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ξίφη τὰ πολλῶν κνωδάλων λαίμητόμα.

Κνώδαλον. τὸ ἐν τῇ ἄλλι κινούμενον ζῶον. Κινώπετον δέ, τὸ χερσαῖον, τὸ ἐν τῷ πέδῳ κινούμενον ἔρπετόν.

Κνώδοντος. τῆς ἀκμῆς τοῦ ξίφους, τῆς ὀξείας εἰς τὸ καίνειν. ἀπὸ δὲ τοῦ μέρους τὸ ξίφος δηλοῖ.

Πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ

τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος, ὃ τάλας, ὕψ' οὐ φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας;

1. Κνήφην λοιμώδη συνέβη γεν.] Integrum locum habes supra v. Ἀφροδίτη. Küst. συνέβη om. A. γενέσθαι συνέβη *V. 3. Κνίδιος] κνίδειος A. B. V. Integrior glossa Zonarae p. 1223. Κνίδιος. τοπικόν. κνίδειος δὲ καρπός, δειφθογγον τὸ δεῖ. ὁ τῆς κνίδου] τῆς κνίδης A. et ut videtur E. 5. Κνίζων. αἰτιατικῇ] αἰτιατικῇ omisi cum *V. 6. δὲ om. A. Immo τοῦτο δὲ παρὰ inutiliter repetita deleri praestat cum *V. item τὸ. κινῶ. ἐξ οὗ κνήθω καὶ κνίζω] κνώ κνήθω κνίζω probavi cum A. κνώ τὸ κινῶ· κνώ κνήθω καὶ κν. B. κνώ τὸ κένω· κνώ κνήσω [καὶ add. *V.] κνίζω V. „An leg. τοῦτο παρὰ τὸ κνάω, κνήθω!” Gaisf. Qui parum expendit ab ipso laudatum Eustath. in Od. v. p. 1746. sive Etym. M. v. Κνωζήθμος et Gud. p. 331, 16. Obtemperandum fuit libro A. servato tamen καί. 7. ἐπιπολῆς E. ἰσχνῶς] ἰσχυρῶς A. 8. Versus Apollonidae V, 3. Anthol. Pal. VI, 238. 10. Κνίζων. Ἀκύλας, ἐρ.] Nota haec referenda est ad locum illum Amos VII, 14. Ἄλλ' αἰπῶλος ἤμην, κνίζων σὺ κάμεινα. Eo enim loco vocem Hebraicam כבד, quam LXX. interpr. reddiderunt κνίζων, Aquila interpretatus erat ἐρευνῶν, Theodotion χαράσων, et Symmachus, ἔχων vel συλλέγων: ut Theodoretus, et ex eo Suidas lectorem hic docet. Küst. Χαράσων, χαράκων. Ita est in Fragm. vet. interpr. ap. Drus. et in ed. Sixtina. Reines. Conf. Carpzov. Crit. Sacr. p. 562. Gaisf. Differt explicatio Zon. p. 1225, 26. Θεόδοτος] Leg. Θεοδοτίων cum Theodoro. 12. Κνίσσα] Vid. Schol. II. α. 317. Schol. Victor. Aristoph. Equ. 1317. Gaisf. Idem in v. κνισσάριον attulit Eustath. in Il. α. p. 134 = 101, 31. Consentit Zon. p. 1225. 14. κνίσσησιν] κνίσσησιν Photil MS. h. e. κνίσσησιν. 15. Κνίσσης] κνίσσης Photil MS. Apollou. Lex. p. 408. et Hesychius. Spectat ad Il. α. 66. 16. διαδοσίμου] ἀναδοσίμου V. 1. Κνίσματα] Alciphro p. 122. ubi Bergler. Tourp. MS. 2. Versus Pompeii Iun. II, 5, 6. Anthol. Pal. VII, 219. paulo pleniore in v. Ζηλώματα. ποθεύτων] ποθεύτων B. V. Anthol. Mox λύχρον V. 4. μεταπίπτει] μετέστη A. B. V. Photius. Seq. gl. Κνίσσα. ὁ ξηρός, delevi cum A. B. E. V. ubi ξηρός Med. Adscuta est ex Zonara, ubi tamen editum Κνώσα. Gaisf. 6. θηρίον. κυρίως] κυρίως V. κυρίως *V. 7. καὶ τὸ] καὶ om. V. et mox ἐν Ἐπιγράμματι. 9. Versus Philippi Thessal. XIII, 1. Anthol. Pal. VI, 101. ξίφει B. V. Mox λαίμητόμα B. E. 10. Κνώδαλον. τὸ ἐν τῇ ἄλλι κιν.] Observant grammatici κνώδαλον proprie de bestia marina dici: abusive vero etiam de reliquis animalibus. Etymologus: Κνώδαλα: κυρίως μὲν τὰ τῆς θαλάσσης ζῷα, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ πάντων τῶν θηρίων. Hesychius: Κνώδαλα: κυρίως τὰ θαλάττια θηρία. Scholiasta Homeri Od. α. 317. Κνώδαλον: κυρίως μὲν τὸ θαλάσσιον θηρίον. Scholiasta Nicandri Ther. 98. Κνώδαλα. κυρίως μὲν τὰ θαλάσσια· παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν τῇ ἄλλ. Sed observatiuncula illa nullius est ponderis et momenti: κνώδαλον enim generalem habet significationem, et tam de bestiis terrestribus quam marinis proprie dicitur, ut ex poetis constat. Induxit autem grammaticos in hanc opinionem etymologia illa, τὸ κινεῖσθαι ἐν τῇ ἄλλ, quae ipsis in voce κνώδαλον latere videbatur: quod tamen meum somnium esse quis non videt? Küst. Cum reliquis grammaticis Apollon. p. 407. sq. Schol. Platon. p. 464. et Zon. p. 1225. Aliter Eustath. in Dionys. Ferlog. 544. Κινώπετα δὲ ἐστίν, ὧν ἡ κίνησις ἐν τῷ πέτεσθαι. Post Κνώδαλον V. addit τὸ θαλάσσιον. κινώπετον E. 11. πέδῳ] πέδῳ dedi cum B. V. Vide supra v. Κινώπετα. 14. ἀπὸ δὲ τοῦ cum seqq. om. V. ὄλον ξίφος] ὄλον om. A. B. E. Σοφοκλῆς post δηλοῖ omisi cum A. B. E. Med. „Obiter moneo in Schol. Soph. reponendum videri μέρους pro ἄκρου.” Gaisf. Nihil opinor ibi mutandum. Choeroboscus p. 1394. κνώδοντος interpretatur ἀπὸ τοῦ ξίφους. 15. Versus Soph. Al. 1024 — 26. πικροῦ] πικροῦ A. B. 16. αἰόλου om. A. B. αἰώλου E. ὃ Edd. 17. ἐξέπνευσας] ἐξέπνευσας A. Huic Σοφοκλῆς subiecit Med.

Κνήφην λοιμ. Scabiem pestiferam aliquando feminis Romanorum accidi se ferunt. Κνίδη. Urtica. Et Κνίδειος καρπός, fructus urticae. Κνίζων. Accusativo iungitur: dolore afficiens, vel secans. a κνώ, scindo. quod fluxit a κινῶ: unde κνήθω et κνίζω, in superficie et leviter rado. Sed aratro tenuem agellum stringenti proscindens. Κνίζων. Aquila interpretatur, scrutans; Theodotio, secans; Symmachus, habens vel colligens. Κνίσσα. Nidor victimarum idolis immolatarum. Et κνισσάριον. parvus nidor. Et Κνίσσησιν, nidoribus. Κνίσσης. Nidoris, pinguedinis. Nidore autem per aerem disperso et longius delato, carnis frustum petiit. Κνίσματα.

Suidae Lex. Vol. II.

Vellicationes. Et amantium vellicationes, et arcanorum consciam lucernam aspernata. Κνίψ. Animaculum. Genitivus κνιπὸς transit in nominativum, significans eum qui tenuiter vivit. Κνώδαλον. Animal parvum, bestia: proprie quidem marina, interdum etiam terrestris. In Epigrammate: Cultros qui multarum bestiarum guttur secuerunt. Κνώδαλον. Animal quod in mari movetur. Κινώπετον vero reptile, quod in terra movetur. Κνώδοντος. Mucronis gladii, cuius acies in caedibus valet. a parte vero totus gladius dicitur. Quomodo te acellam ab acerbo hoc et agili gladio, miser, unde vita tibi crepta est?

Κνώμενος. γαργαλιζόμενος.

Κνώσσιος. ὄνομα κύριον, καὶ ὁ πολίτης.
Κνωσσός γὰρ πόλις ἐν τῇ Κρήτῃ.

Κνώσσω. τὸ κοιμῶμαι. Λούκουλλος δὲ ὁ
Ῥωμαῖος, τὸν Μιθριδάτην καταστρεψάμενος, καὶ 5
προσσχῶν τῇ Τρωάδι, καὶ σκηνῶν παρὰ τὸ τῆς
Ἀφροδίτης τέμενος, ἤκουσε χρησμοῦ τοιοῦδε·

Τί κνώσσεις, μεγάθυμε λέον, νεβροὶ δὲ τοὶ
ἐγγύς.

καὶ ὃς ἐξαναστὰς καὶ πυθόμενος ὡς εἶη πλησίον ὁ 10
βασιλεύς, ἐπιπεσῶν διαφθεῖρει αὐτόν.

Κνώσσουσαν. κοιμωμένην. ἐν Ἐπιγράμ-
ματι·

Τὴν φύλακα κνώσσουσαν ὑπέκφυγον.

Κνυζηθμός. ἡ τῶν κνῶν ὑλακὴ ὀδυρτικὴ· 15
ἡ ἀσαφῆς τῶν κνῶν βοή.

Κνυζημάτων. παρὰ Ἡροδότῃ. τουτέστι, 33
τῶν γοερῶν ἀποφθεγμάτων.

Κνυζῶ. ἀπὸ τοῦ κόνυζα, κονύζω, κνυζῶ. ἐν-
θεν καὶ κνυζηθμός· ὡς μνκῶ, μνκηθμός· [ἡ τῶν
κνῶν ὑλακὴ ὀδυρτικὴ.] καὶ αὐθις· Κνυζοιέν τε οἱ
κύνες, ἀγχοῦ τῆς ὑλης γενόμενοι.

Κνυζόμενον. στένοντα. μεταφορικῶς ἀπὸ
τῶν σκυλάκων. Ὁ δὲ κύνες ἐκ τῆς ἐπάλλξεως ἀπεξ-
ήρτα, ὥστε τοὺς φύλακας κνυζομένων αὐτῶν μὴ

Κνυζώσω. ἀπρεπεῖς ποιήσω.

Κνῦμα. ὁ ἡρεμαῖος κνησμός.

Ἵποδομένη,

ἤκουσά τοι τὸ κνῦμά σου τῶν δακτύλων.

Κοάλεμος. ματαιόφρων. κοεῖν γὰρ τὸ αἰσθά-
νεσθαι. καὶ ὁ ἡλίθιος καὶ ἀνόητος κοάλεμος. ἐγκει-

1. V. Herod. Epim. p. 72. Κνώμενοι Zon. p. 1226. 2. Κνώσιος Med. κύριον om. *V. item γὰρ. Mox ablicendum καὶ. Variat aliquantum Zon. p. 1224. πολίτης. ἀπὸ Κνωσσῶ] ἀπὸ Κνωσσῶ om. A. B. E. V. 4. Λούκουλλος δὲ ὁ Ῥωμ.] Idem fragmentum legitur infra v. Λούκουλλος. Küst. Λούκουτος V. Mox ὁ om. E. quod desideratur post Ῥωμαῖος. 5. τὴν Μιθριδάτου] τὸν Μιθριδάτην A. B. E. V. καταστρεψάμενος] Lego καταστρεψόμενος. Falsum enim est Lucullum debellato Mithridate regnum eius subegisse: quod post eum Pompeius fecit, ut ex historia constat. Küst. Repugnat orationis forma. Sed debuit Küstero illud constare, locum nostrum parum diligenter ex v. Λούκουλλος esse decerptum. 6. προσσχῶν Edd. περι] παρὰ A. ut videtur, cum v. Λούκουλλος. 8. λέων] λέον A. B. *V. et E. m. sec. Mox τι V. 10. πειθόμενος] Scribe πυθόμενος. Küst. Sic A. B. E. V. 12. ἐν Ἐπιγράμματι] Agathiae VIII, 11. Anthol. Pal. V, 294. Haec cum seqq. om. V. 14. ὑπέκφυγον] ὑπέφυγον B. E. Statim glossam e Zon. p. 1223. petitam, Κνῶν. ὁ τυφλός, Gaisf. delevit cum A. B. E. V. 15. Κνυζηθμός. ἡ τῶν κνῶν ὑλακὴ ὀδυρτ. ἡ ἀσαφ.] Locum hunc ex MSS. Paris. ampliavi et supplevi, quem priores editt. mutilum sicut exhibent: Κνυζηθμός. ἡ τῶν κνῶν βοή. Küst. Invertendae voces ὑλακὴ ὀδυρτικὴ. 16. ἡ ἀσαφῆς τῶν κνῶν βοή] Hesychius in serie sua [et Lex. Bachm. p. 284.]: Κνυζηθμός. ἡ ἀσαφῆς τῶν κνῶν βοή. Sed legendum ibi est κνυζηθμός: ut hic apud Suidam. Küst. Cum Zon. p. 1223. Cf. Schol. Od. π'. 163.
1. Ἡροδότῃ] Gl. II, 2. 2. γοερῶν A. E. V. Med. γοερῶν mendum vulg. 3. V. Etym. M. v. Κνυζηθμός et Eust. in Od. v. p. 1746. π'. p. 1798. Atque haud scio an glossa, parum illa tenorem litterarum servans, voci Κνυζηθμός subiungenda sit. 4. ἡ τῶν — καὶ αὐθις om. V. silente Gron. Cum huius libri auctoritas, tum imperita verborum collocatio satis arguit illa ἡ τῶν κνῶν ὑλακὴ ὀδυρτικὴ e superioribus esse temere repetita. Superest alterum mendum: nam καὶ αὐθις, exemplo nullo praegresso, novissimam glossae partem demonstrat ad finem v. Κνυζόμενον fuisse pertrahendum. 5. ὀδυρτικὴ] ὑλακὴ ὀδυρτικὴ A. ὑλακὴ post ἐνθεν Med. 7. Κνυζόμενον] κνυζόμενον B. et deinceps, cum Phot. m. sec. Ceterum v. Iacobs. in Aelian. I, 8. 8. ἀπεξήρτα] ἀπεσκήρτα V. ἐκ τ. ἐπάλλξεως ἀπεσκήρτα *V. Vox mendosa, cuius loco probabiliter restituas ἀπεξήρτα. 11. Κνυζώσω] Immo κνυζώσω. Respexit enim ad locum illum Homeri II. [Od.] v. 401. Κνυζώσω δὲ τοὶ ὄσσε, πάρος περιπαλλέ' ἔοντα. Scholiasta in eum locum: Κνυζώσω. ἀπρεπεῖς καὶ ὄσσοις ποιήσω. Küst. κνυζώσω A. B. V. (κνυζήσω *V.) E. cum iisdemque Gaisf. in fine delevit λυτήσω. 12. Κνῦμα] Est a κνῦω: quod Hesychius interpretatur κνήσω, ξύω. Significat igitur κνῦμα scalptionem, sive sonum, qui editur, cum digitis aliquid scalpimus: quo posteriori sensu vox ista capienda est in subiuncto loco Aristophanis. Küst. Mox κνυσμός A. B. Gaisf. Schol. h. e. χναυσμός. 14. τὸ κνῦμα] Apud Aristophanem Eccles. 36. unde fragmentum hoc Suidae deprompsit, hodie legitur τὸ κνῦμα: sed cuius loco olim scriptum fuisse κνῦμα non solum ex hoc loco Suidae discimus, sed etiam ex Eustathio in Homerum, apud quem p. 1746, 7. Herodianus grammaticus eandem lectionem in loco hoc Comici agnoscit. Ait enim Eustathius: ἐκ δὲ τοῦ ἠηθέντος κνῦω καὶ κνῦμα τῶν δακτύλων προφέρει (Ἡροδοτιανός) ἐκ τοῦ Κνωμοῦ. Manifestum est Herodianum ad ipsum illum locum Aristophanis, quem Suidas hic citat, respexisse. Küst. 16. Κοάλεμος] Plut. Cimon. 4. Κίμωνι προσοικῶς τὴν φῦσιν, ὃν δὲ εὐθιειάν φασὶ Κοάλεμον προσαγορευθῆναι. Reines. Κοάλεμος. ματαιόφρων Timaeus p. 160. κοεῖν] κοεῖν A. B. E. V. Med. κοεῖν *V. κοεῖν Schol. Victor. Arist. Similiter Hesychius Κοθεῖ. αἰσθάνεται, νοεῖ. 16. ὁ ἀνόητος] ὁ ομίσι cum A. V. ἐγκείται τῇ λέξει — κοάλεμος λέγεται] Ex Scholiasta Aristoph. in Equ. 198. ubi pro ἡλέματον legitur ἡλόα. Küst. Illud Schol. Vict.

Κνώμενος. Qui titillatur. Κνώσσιος. Nomen civis. Cnosus enim urbs Cretae. Κνώσσω. Dormio. Lucullus Romanus, qui Mithridatem dericit, cum ad agrum Troianum appulisset, et prope delubrum Veneris tenderet, hanc in somnis vocem audiit: Quid dormis, magnanime leo? hinnuli tibi propinquus sunt. Ille igitur cum surrexisset, auditio regem esse propinquum, eum aggressus profligavit. Κνώσσουσαν. Dormientem. In Epigrammate: Custodem dormientem effugi. Κνυζηθμός. Ululatus canum. Κνυζημά-

των. Apud Herodotum: lugubrium vocum. Κνυζῶ. A κόνυζα, κονύζω, κνυζῶ. unde κνυζηθμός, ut a μνκῶ, μνκηθμός. Et alibi: Latrentque canes, prope sileam ingressi. Κνυζόμενον. Gementem. per translationem ductam a canum catulis. Ille vero canes e pinnis murorum suspendit, ut rigides illis ululantibus dormire non possent. Κνυζώσω. Deformabo. Κνῦμα. Lenis scalpentium sonus. Cum caleos induerem, audivi te digitis scalpentem. Κοάλεμος. Qui vana sentit. κοεῖν enim significat intelligere. unde κοάλεμος, fa-

ται τῇ λέξει τὸ ἡλέματον, ἤγουν τὸ μάταιον, καὶ τὸ κοῖν, ὃ ἔστι νοεῖν. ὁ οὖν ἀνόητος καὶ μάτην νοῶν κοάλεμος λέγεται. Κοάλεμοι παρὰ Ἀριστοφάνει οἱ ἡλέματα κοοῦντες καὶ νοοῦντες.

Κοβαλεῖν. τὸ μεταστρέφειν τὰ ἀλλότρια ἢ μισθοῦ κατ' ὄλιγον.

Κοβαλεῖα. οὕτως ἐλέγτο ἢ προσποίητος μετὰ ἀπάτης παιδιὰ. καὶ κόβαλος, ὃ ταύτη χρώμενος. ἔοικε δὲ συνώνυμον τῷ βωμολόχῳ. Φιλόχορος δευτέρῳ Ἀτθίδος. Οὐ γὰρ * ἔνιοι λέγουσι βωμολόχον τινὰ καὶ κόβαλον γενέσθαι νομιστέον τὸν Διόνυσον. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν δευτέρῳ Ζῴων Ἱστορίας τὸν ὄντων φησι κόβαλον καὶ μιμητὴν ὄντα ἀντορχούμενον ἀλίσκεσθαι.

Κόβαλος. ἀνελεύθερος, πανούργος. ὃ ληστής. οἱ ἰχθύες ἀντιλαμβάνονται. καὶ αἱ κογχύλαι γοῦν, ἀπὸ τῆς κοπιδός. ἢ ὃ κακότεχνος, κόβαλα γὰρ ἔστι τὰ κακά. Καὶ κοβαλεῖα, ἢ παρὰ πονηροῦ ἀνθρώπου κολακεία. ** τοὺς αὐτοὺς καὶ κορνηφορεῖς. Ἀριστοφάνης.

Ὡς περὶ γέροντας ἡμῶς ἐκκοβαλικεύεται. ἀντὶ τοῦ ληστεύει. οἱ δὲ κόβαλον τὴν μετὰ ἀπάτης παιδιάν.

[Κόβελμος.]

Κόγχη. κογχύλη, ὄθεν ἢ πορφύρα.

Κόγχην. τὸ ἐλάχιστον λέγουσι. Καὶ κόγχης ἄξιον, τὸ οὐδενὸς ἄξιον. Καὶ κόγχην διελεῖν, ἐπὶ τῶν ῥαδίως τι ποιοῦντων. οἷον· Ταυτὸν ἔστι τὸδε τῷ κόγχην διελεῖν.

Κογχύλη. Ὅτι ὡς περ τῶν πτηνῶν καὶ τῶν πεζῶν οἱ γῦπες καὶ οἱ κύνες πόρρωθεν τῶν δσμῶν ἀντιλαμβάνονται, διὰ τὴν δίσομον τοῦ ἀέρος δύναμιν· οὕτω καὶ τῶν ἐνύδρων, διὰ τὸ εἶναι καὶ ἐν ὕδατι τὴν δύναμιν ταύτην, πόρρωθεν τῶν δσμῶν ὄψιν οὐκ ἔχουσαι, φαίνονται δελεῖται ἐρεπόμεναι. ὁμοίως καὶ οἱ κροκόδειλοι, τῶν κρεῶν παρὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος κρεμαμένων, ἐρέπονται ἀσπίδοις.

1. ἤγουν] ἦτοι Α. 2. ὁ οὖν] τουτέστιν V. Id praestabilis, modo κοάλεμος λέγεται abiciantur, quibus ὅς praefixit *V. Cf. Zon. p. 1227. 3. Κοάλεμοι — καὶ νοοῦντες] Et haec leguntur apud Schol. Aristoph. Equ. 631. Küst. Desunt V. 5. μεταστρέφειν] μεταφέρειν (i. e. balulare) legendum cum Etym. M. p. 524, 28. 7. Κοβαλεῖα. οὕτως ἐλέγτο ἢ πρ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 414. et Harpocratiōne. Κοβαλεῖα Med. item infra. 9. ἔοικε et seqq. om. V. συνωνυμῆιν] συνώνυμον A. Schol. Photius et Harp. Φιλόχορος ed. Sieb. p. 22. 10. Ὅν γὰρ ἔνιοι λέγουσι βωμολ.] Locus hic ex Scholiasta Aristoph. sic emendandus est: Οὐ γὰρ, ὡς ἔνιοι λέγουσι, βωμολόχον τινὰ καὶ κόβαλον νομιστέον τὸν Διόνυσον. Et sic habet Harpocratio. Küst. Οὐ Α. Photius. ἔνιοι] ὃ ἔνιοι dedit editor Photii, cuius MS. concordat cum Suida, item Harpocr. Pal., ubi ὡς περ ἔνιοι odd. 11. γενέσθαι om. Schol. γίνεσθαι Harp. 12. ἐν δευτέρῳ ζῴων ἰστ.] Immo ἐν ὀγδόῳ (c. 14, 6.), ut Maussacius etiam monuit. Küst. ἐν ζ. Photius, ἐν η Harpocr. τὸν ὄντων φησι κόβ.] Vide infra v. Ὄτος. Küst. 15. Κόβαλος] Supr. Ἀνδροκόβαλος. Reines. ληστής] ὃ ληστής dedi cum A. V. Cf. Zon. p. 1227. 17. Καὶ κοβαλεῖα cum seqq. om. V. 18. Τοὺς αὐτοὺς καὶ κορνηφ.] Locus hic ex Schol. Aristoph. Equ. 270. sic scribendus et supplendus est: Κόβαλοι γὰρ οἱ λησταί. τοὺς αὐτοὺς δὲ καὶ κορνηφορεῖς καλοῦσιν. Küst. Fugit hunc memoria v. Ὑπέρχεται, ubi non solum singulis membris, quae nostra sub glossa sunt disiecta, sua constat integritas, sed etiam ipsum κορνηφορεῖς optimis libris confirmatur. Ceterum v. Lob. Aglaoph. p. 1323. sq.

1. ἐκκοβαλικεύεται cum Suidas sive Schol. vetus interpretetur ληστεύει, mirum scripturae Toupianae ἀκκοβαλικεύεται, quam Bentleii commento ὡς περὶ nollem esse posthabitam, nulla vestigia superesse. 2. κόβαλον libri constanter; quod mireris nusquam scribi κοβαλεῖαν. 4. Κόβελμος] Κόβελμος A. B. E. Deest V. „Corrupte videtur scriptum pro Κοάλεμος.” Gaisf. Equidem opinabar pro Κοβαλικύμασι. 5. Κόγχη] Solam gl. praebent A. B. E. Κόγχη. κογχύλη ὄθεν ἢ πορφύρα probavi cum V. (ubi om. καὶ κόγχην — διελεῖν) et Photio: nam ceteri libri Κογχύλη, ὄθεν ἢ π. pro singulari glossa collocabant post τῷ κόγχην διελεῖν, ubi V. ap. Gaisf. agnoscit Κογχύλη, *V. etiam πορῦρα κογχύλη. Illic igitur unum Κογχύλη reliquimus. 6. κόγχης ἄξιον] V. Arsen. p. 320. item Hesychius: Κόγχης. ἐπὶ τοῦ ἄξιον οὐτέλειαν ἐτίθεσαν. Deletis ἐπὶ τοῦ, quae de superiore glossa irrepserant, legas: Κόγχης ἄξιον. τὸ εὐτελέστατον ἐτίθεσαν. 7. κόγχην διελεῖν] Teleclides Athenaei III. p. 87. A. ab viris doctis laudatus, ubi MSS. κόγχη. Adde Vat. App. II, 33. et Hesychium. ἐπὶ τῶν ῥαδίων Photius. 10. Vide supra v. Κόγχη. ὡς περ τῶν πτηνῶν καὶ τῶν πεζῶν.] Haec et quae sequuntur sunt verba Philoponi in lib. II. Aristotelis de Anima, M. III. b. Küst. Ὅτι tacite Gaisf. cum *V. 14. ὕδατι] ὕδασι E. Med. Mox τὴν δύναμιν om. V. 15. καὶ αἱ et seqq. om. V. γοῦν pro οὖν A. B. 17. παρὰ] περὶ B. E. Med. ὑπὲρ legendum cum Philop., qui ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος cum A. pro τοῦ ὕδατος ἐπιφάνειαν.

tuus et iuspiens. apparet autem huic vocabulo subesse tum ἡλέματον, i. e. vanum, tum κοῖν i. e. intelligere. fatuus igitur et vana mente praeditus dicitur κοάλεμος. Apud Aristophanem κοάλεμοι dicuntur homines stulta mente praediti. Κοβαλεῖν. Aliena paulatim ad se pretio traducere. Κοβαλεῖα. Sic vocabatur lusus simulatus et fallax. Et Κόβαλος, qui loco tali nitur. videtur autem idem significare quod βωμολόχος. Philochorus libro secundo de Rebus Atticis: Non enim, ut quidam aiunt, Bacchum scurram et mimum fuisse existimandum est. Aristoteles vero libro secundo Historiae Animalium Otum ait, lusus amantem et omnia conantem imitari, capi, dum saltantes imitetur. Κόβαλος. Illiberalis, astutus, latro. ab voce κοπέ. vel fraudulentus. κόβαλα enim dicuntur

mala. Et Κοβαλεῖα, improbi hominis assentatio. Eisdem etiam κορνηφορεῖς vocant. Aristophanes: Tanquam senes nos fraudibus circumvenit. Quidam vero κόβαλον vocant lulum fallacem. [Κόβελμος.] Κόγχη Conchylum, unde purpura ducitur. Κόγχην. Concham vocant id quod est minimum. Et, Concha dignum: quod est nullus pretii. Et, Concham dividere: de iis dicitur qui temere aliquid faciunt. Ut: Perinde hoc est ac si concham dividat. Κογχύλη. Sicut inter aves et quadrupes vultures et canes eminus odores sentiunt, propterea quod aer odores diffundit: sic etiam inter aquatica, quod aquae vis eadem, pisces eminus sentiunt odores. praesertim conchylia, quamvis visu careant, escam sequi constat. sic etiam crocodilli carnes in aquae superficie natantes sectantur.

Κοδάλου χοϊνίξ. παροιμία, ἐπὶ τῶν μείζους μέτροις κεχημένων.

Κοδομήιον. καμινευτικόν.

Κοδράντης. τὸ πᾶν, ἢ λεπτὰ δύο.

Κοδράτος, Ῥωμαῖος ἱστορικός. ἔγραψεν Ἰάδι 5 διαλέκτῳ ἱστορίαν Ῥωμαϊκὴν ἐν βιβλίοις ἑξήκω, ἐπιγραφὴν δὲ Χιλιετηρίδα, καὶ περιέχει ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης ἕως Ἀλεξάνδρου τοῦ Μαρμαίας υἱοῦ Καίσαρος.

Κοδρίτης. ἄρτος.

Κοδρομήνη. ὄνομα τόπων.

Κόδροι. ἔθνικόν.

Κόθορον. ὑπόδημα ἀμφοτεροδέξιον. Ἀριστοφάνης.

Τίς ὁ κόθορον τῆς ὁδοῦ;
οἶον, τί ὑποδησάμενος πάρει;

Ὅτως ἐκαλεῖτο Θηραμένης, Ἀθηναῖος ῥήτωρ, μαθητὴς Προδίκου τοῦ Κεῖου. εἴρηται δὲ ἐπὶ τοῦ στρεφόμενου συνεχῶς. οὗτος γὰρ καὶ τοῖς λ' συνέσπενδε καὶ τῷ πλήθει. Ὅτι ὁ κόθορον ἀνδράσι καὶ γυναίξι πρὸς τὰς ὑποδέσεις ἀρμόττει.

Κόθορος. ὁ κρύπτων.

Κοθωκίδης. ὄνομα κύριον.

Κοῖ κοῖ.

Κόιντος. ὄνομα κύριον.

Κόκκιανὸς ὁ Δίων. ὄνομα κύριον.

Κόκκος, ῥήτωρ, Ἀθηναῖος, μαθητὴς Ἰσοκράτους. λόγους ῥητορικούς.

Κόκκυ. Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ταχύ.

Κοκκύαι. αἱ πρόγονοι.

15 Ἀφ' ὑμῶν κοκκύσι καθήμενη ἀρχαίσι.

1. Κοδάλου] Diogenianus scribit Κοδάλου, per ὦ. Küst. v. Κωδαλοῦχος. Hemst. Κνωδάλου Diogenian. V. 69. in MS. Schotti. Κοδάλου item Hesychius. Videtur proverbium a tibicine fluxisse, cuius Hipponactem meminisse dicit Ath. XIV. p. 624. Β. παρὰ δὲ Ἰππώνακτι Κώδαλος. 3. Κοδομήιον] Potius κοδομήιον: quod Ionicum est pro κοδομῖον. Vide Pollucem et Hesychium. Küst. Κοδομήιον A. B. *V. 4. Κοδράντης] Occurrit haec vox Matth. V. 26. Confer Hesychium h. v. et Frid. Gronovii Mantissam Pecuniae Veteris c. 3. — τὸ πᾶν] Proprie κοδράντης non est ipsum totum, sed minima pars totius. Quare qui ad quadrantem solvit, totam summam solvere intelligitur: quod ipsum Suidas hic innuere vult. Küst. Copiosius Zon. p. 1227. et Hesychius. 5. Κοδράτος, Ῥωμ.] De hoc vide Vossium lib. II. de Hist. Gr. c. 16. et Salmasium in Iulium Capitolinum in Verō. [Omnino intpp. Hist. Aug. I. p. 427.] Küst. Nomen etiam Κουάδρατος scribitur in Zosim. V. p. 332, 11. Hemst. Adde Lobeck. Aglaoph. p. 998. 6. ἐπίγραφη] ἐπιγραφὴν A. ἐπιγραφή V. ἐπιγράφη *V. 7. Χιλιετηρίδα] Hoc opus Vossius et Salmasius signari putant a Stephano Byzantio, qui v. Ἄνδιον Quadrati Ῥωμαϊκὴν χιλιετηρίδα, et v. Ὁξόβιο eiusdem Ῥωμαϊκὴν χιλιετηρίδα laudat. Küst. 8. ἕως Ἀλεξάνδρου τοῦ Μαρμ.] Immo potius ἕως Φιλίππου. Annus enim millesimus ab V. C. incidit in imperium Philippi, a quo propterea ludos seculares celebratos fuisse constat. Küst. 9. Κοδρίτης. ἄρτος] Portus recte monuit legendum esse κοδράτος ἄρτος, ex Athenaeo, qui lib. III. p. 114. inter alia et haec scribit: Βλωμῖλους τε ἄρτους ὀνομάζεσθαι λέγει τοὺς ἔχοντας ἔντομάς, οὓς Ῥωμαῖοι κοδράτους λέγουσι. Küst. 10. Κοδρομήνη *V. quod parum iuvat. 11. ἔθνικον V. Vereor ne compendii cuiusdam interpretatio perversa hoc fuderit, cum expectaremus, Κόδροι. ὄνομα κύριον. Cf. Herod. Epimer. p. 70. 12. Ἀριστοφάνης] Av. 991. Τίς ἠπίνοια; τίς ὁ κόθορον τῆς ὁδοῦ;

1. καὶ Θηραμένης] Vide nos supra in v. Θηραμένης. Küst. Καθηραμένης A. καὶ omisi cum V. qui mox Κίον ap. Gron. 3. γὰρ om. A. 4. Ὅτι — ἐφαρμόττει om. V. „Leguntur haec in Schol. Aristoph. Ran. 546.” Gaisf. Adde Hesychium. 5. πρὸς τὰς ὑποδέσεις ἀνδράσι καὶ γυναίξι] ἀνδράσι καὶ γυναίξι πρὸς τὰς ὑποδέσεις A. Schol. ubi vulgatur ὑποδύσεις. Gaisf. γυναίξιν. ἐφαρμόττει] ἀρμόττει A. B. Schol. 6. Κόθορος] Genitivum epithetum fuci apud Hesiodum. Küst. τὴν οὐραν ἀδδὶ debet post κρύπτων. Vide Κούθορος. Hemst. Vide supra laudatos in v. Κηφῆν. Haud tamen scio an ὁ κρύπτων eodem tenat quo ὁ κλέπτης apud Zon. p. 1228. 7. Κοθωκίδης] Vide Meurs. de Pop. Att. v. Κοθωκίδαί. Küst. Et Schol. Aristoph. Thesm. 620. 8. Κοῖ κοῖ] Aristoph. Ach. 766. Κοῖκοι A. B. E. Siletur *V. Om. vulg. 10. Κοκκιανὸς ὁ Δίων] Vide supra v. Δίων. Küst. 11. Huius memoria propemodum exolevit; quo magis eum mireris cum Andocide sociari a Quintil. XII. 10, 21. de quo loco nihil statuit Ruhnck. Hist. crit. Oratt. Gr. p. 64. 13. Κοκκῶ. Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ταχέϊ] Scribe, Κόκκυ. Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ταχύ. Vide Etymologum. Küst. Sic A. B. V. E. pr. Κόκκυ *V. Antiattic. p. 105, 22. Κόκκυ. οὐδὲ κοκκυ. ἀντὶ τοῦ οὐδὲ βραχύ. Piersonus βραχύ τοῦ ταχύ reponere maluit in Moerin p. 331. probante Ruhnkenio in Hesych. Mihi haec non multum videntur discrepare, praesertim Aristophanis locum Ran. 1404. intuenti. 15. Ἀφ' ὑμῶν κοκκύσι] Portus emendat et legit: Πὰρ δ' ὑμῶν κοκκύσι καθήμενη ἀρχαίσι. Sic saltem metrum se recte habet. Küst. Idem Κοκκῶς et Κοκκῶς. Est autem vox Ionibus peculiaris. Etym. M. Κοκκῶς, ὁ πρόγονος. ἔστι δὲ Ἰωνικὴ ἢ λέξις. σημαίνει δὲ τοὺς ἠδὴ κεκομμένους. Legendum, κεκαμμένους, senio incurvatos. Hesych. Κοκκυαί, οἱ πάπποι, καὶ οἱ πρόγονοι. Ita legendum ex ordine litterarum, non Κοκκῶι. Epigr. Anthol. lib. I. p. 40. Τηλοδὶ δ' ἴσχε δρυὸς πέλκων κοκκυαί γὰρ ἔλεξαν Ἀμῖν ὡς πρότεροι μαίτρεις ἐντι δρυες, Hexameter autem, quem laudat Suidas, depravatus est; nec satisfacit Porti emendatio. Repono: Εὐγῆμωσ κοκκύσι παρημένη ἀρχαίσι. Modeste, ut virginem decet, veteribus assidens aviis. De voce εὐγῆμωσ consulendi viri docti in Homer. Hymn. in Apoll. 171. inprimis Ruhnkenius in Epistola ad Valckenarium. Recte autem scripsimus παρημένη. Homer. II. α. 488. νησὶ παρημένος ἀκυπόροισι. Ubi Schol. παρημένος, παρακαθήμενος. Tourp. I. p. 352. Haud firmior ad persuadendum Iacobus sus-

spicio, qui Εὐφορίων latere putabat in Anthol. T. VIII. p. 205.

ὑμῶν] ὑμῶν B. E. ἀρχαίσι] ἀρχαίσι B. E. ἀρχαί A.

Κοδάλου χοϊνίξ. Proverbium de iis qui maioribus mensuris utuntur. Κοδομήιον. Quod pertinet ad caminum. Κοδράντης. Totum. vel duo minuta. Κοδράτος. Quadratus, Romanus, historicus. scripsit Ionica dialecto historiam Romanam libris XV. eamque inscripsit *Chilieterida*, quae complexa est historiam ab Roma condita usque ad Alexandrum Imperatorem, Mammaceae filium. Κοδρίτης. Panis quadratus. Κοδρομήνη. Nomen loci. Κόδροι. Nomen gentile. Κόθορον. Calceamentum ambidextrum. Aristophanes: *Quid iste cothurnus ad tuum iter facit?* id est, quid ita

cothurnatus ades? Cothurnus etiam vocabatur Theramenes, Atheniensis orator, Prodicus Celi discipulus. id enim dicitur in hominem versatilem et levem. hic enim et XXX. Tyrannus et populo favebat. Cothurnus tam viris convenit quam mulieribus. Κόθορος. Occultans aculeos. Κοθωκίδης. Nomen proprium. Κοῖ. Κόιντος. Nomen proprium. Κοκκιανὸς ὁ Δίων. Nomen proprium. Κόκκος. Coccus, orator Atheniensis, Isocratis discipulus. scripsit orationes. Κόκκυ. Attice, minutulum temporis. Κοκκύαι. Aviae. *Prope antiquas avias sedens.*

Κοκκύζω. φωνῶ.
 Κοκκύσω. σύνθημα δώσω.
 Κοκκύμηλα. εἶδος ὀπωρῶν· τὰ παρ' ἡμῖν λε-
 γόμενα βερέκοκκα.
 338 "Κόκκυξ. εἶδος ὀρνέου· ὁ παρ' ἡμῖν κοῦκκος. 5
 [Κόκκλης. Ἐπηρώθη Ὁράτιος ὁ Ῥωμαῖος τὸν
 ὀφθαλμὸν καὶ ἐπεκλήθη Κόκκλης. τὸν γὰρ ὀφθαλ-
 μὸν ὀκουλοῦμ καλοῦσι Ῥωμαῖοι.]
 Κόλα. ἡ γαστήρ. * ταῖς κόλαις.
 Κόλαβος. ὁ μικρὸς ψωμός.
 Κολλάβους. τοὺς ἄρτους, τοὺς εἰκότας τῆν
 πλάσιν τοῖς κολλάβοις τῆς κιθάρας. οἱ δὲ εἶδος
 πλακοῦντος τετραγώνου, ἢ ἄρτου μικροῦ· παρὰ τὸ
 ἐκ μεγάλων κολλυβίζεσθαι. Κόλλαβοι γὰρ τὰ τῶν
 χορδῶν ἐπιτόνια.

Κολαβρισθείη. χλευασθείη, ἐκτιναχθείη,
 ἀτιμασθείη. κόλαβρος γὰρ ὁ μικρὸς χοῖρος. ἀντί
 τοῦ, οὐδενὸς λόγου ἄξιος νομισθείη.
 Κολάζω. αἰτιατικῆ.
 Κολακεύω. αἰτιατικῆ.
 Κολακεία. ἡ ἀπάτη.
 [Κολάκρετον. Ἀριστοφάνης·
 Καὶ νῦν ἀτεχνῶς ἐθέλω παρέχειν
 ὅ τι βούλει σοι,
 πλὴν τοῦ κολακρέτου γάλα πίνειν.]
 Κόλαξ. ἀπατεῶν.
 Κολασσαεύς. ἀπὸ τόπου. Καὶ Κολοσσαεῖς,
 οἱ Ῥόδιοι· οἵτινες ἀνέστησαν ἐν τῇ νήσῳ χαλκοῦν
 ἀνδριάντα τοῦ ἡλίου, ὃν διὰ τὸ μέγεθος ἐκάλεσαν
 15 Κολοσσόν, ἐπὶ Σελεύκου τοῦ Νικάνορος υἱοῦ, διαδό-

1. Phrynichus Seg. p. 21. Ἰδεῖν ἀλεκτρούνας. Ἀτικῶς. τὸ δὲ κοκκύζειν κομικὸν λέγουσιν. Eadem uberius tradit Hesychius.
 2. Κοκκύσω] Ex Schol. Aristoph. Ran. 1427. 3. Κοκκύμηλα] Vid. Salmas. in Solin. p. 426. Du Cangii Gl. Gr. v. Be-
 ρεκόκκον. Gaisf. 4. βερέκοκκα *V. βερέκοκκα Artemid. I, 73. ubi Reiskius emendavit βερέκοκκα. 6. Ὁράτιος] Ὁράτιος]
 A. Ipsa vox ἐπηρώθη arguit glossam ex v. Ἐξέκοπη derivatam esse: quam cum V. ignoret, uncis eam notavi. 9. ταῖς κό-
 λαις] Sic A. *V. ap. Gron. Rec. Mutil. p. 44. ταῖς κόλαις B. E. et edd. ante Küst. qui haec omisit. „Fortasse respicit Aristoph.
 Equ. 453. ubi τοῖς κόλοις.” Gaisf. Is coniunxerat voces ab Aldo recte distinctas. Ceterum excidit saltem καί: ac mirer si quis
 communierit istud ταῖς κόλαις. Vellemus vero diligentius esset tum de notione v. κόλον (quod de lateribus vel inguinibus dictum
 colligimus, cf. Vossii Etym. L. L. v. Colicus), explicatum, tum de familia nominum, quae haud liquidis rationibus ab illa radice
 pullularunt, vel ad eandem redire visa sunt. Velut Lobeck. in Phryn. p. 79. κολιτρᾶν interpretabatur, ut esset culum verbe-
 rare, cum deberet ad κόλος revocare, i. e. comminuere et membratim lacerare. 11. Κολλάβους. τοὺς ἄρτους, τοὺς εἰκοι.]
 Et haec excerpta sunt ex Scholiasta Aristoph. Ran. 510. Küst. A fertur a Gaisf. Pollux I, 248. Κολάβους *V. 13. παρὰ τὸ
 et seqq. om. V. 14. κολοβοῦσθαι Zon. p. 1229. Κόλλαβοι — ἐπιτόνια ex Timaeo, ubi vid. Ruhnk. p. 161. Adde Schol. Lu-
 ciani D. D. VII, 4. et Platonis p. 414.

1. Κολαβρισθείη] Voce hac usi sunt LXX. interpretes lobi V, 4. Κολαβρισθείσαν δὲ ἐπὶ θύραις ἡσόνων. Olympiodorus in il-
 lum locum: τοιτέστιν, ἐπιτριβείσαν, ἐξεντελισθείσαν. [Cf. Zon. p. 1244.] Et rursus: Ἐντελεῖς νομισθῆσονται, καὶ οὐδενὸς
 λόγου ἄξιοι, ἀλλοτρίαις θύραις προφθειρόμενοι, καὶ ταῦτα τῶν ἑλατιόνων. Huc etiam referendum est illud Hesychii: Καλαβρι-
 σθείσαν, χλευασθείσαν. Ubi nota primam istius vocis syllabam, per ᾠ scribi. Apud eundem tamen alibi per ὦ: Καλαβρι-
 σθείσαν: κοπηθείσαν, ποδοκοπηθείσαν. Ubi, quod obiter moneo, ποδοκοπηθείσαν est vocis praecedentis emendatio, non
 autem nova τοῦ κολαβρίζειν explicatio: de quo interpolationis genere alibi plura diximus. Vel si haec coniectura minus placeat
 (quam tamen veram esse existimo), pro κοπηθείσαν legi potest κοκηθείσαν: κολαβρίζεσθαι enim a grammaticis exponitur
 χλευάζεσθαι, cui κοκκύζειν significatione respondet. Ceterum Bochartus Hieroz. part. I. p. 707. recte monuit κολαβρίζεσθαι
 apud Hellenistas significare contempni, quod porcello, qui κόλαβρος dicebatur, et a quo κολαβρίζεσθαι deductum est, apud In-
 daeos nihil esset contemptus. Küst. Dicitur κολαβρίζειν, κολαβρίζειν, et καλαβρίζειν: quod postremum restituendum Athen.
 VIII. p. 364. Οἱ δὲ νῦν προσποιούμενοι θεοῖς θύειν καὶ συγκαλοῦντις ἐπὶ τὴν θύσαν τοὺς γίλους καὶ τοὺς οἰκειοτάτους καταρῶν-
 ται μὲν τοῖς τέκνοις, λοιδοροῦνται δὲ ταῖς γυναιξίν, καλαβρίζουσι τοὺς οἰκέτας, ἀπειλοῦσι τοῖς πολλοῖς. Ita scribendus iste lo-
 cus, qui insignis est. Vulgo igitur καλαμρίζουσι. Quod magnum Casaubonum torsit. Tourp. Nescio quem in usum comparavit
 Reinesius κολάβρους, obscenae cantilenae nomen, apud Athen. IV. p. 164. et XV. p. 697. item Hesychium in v. Καλαβρί-
 2. καὶ κάλαβρος post γὰρ omisi cum A. B. *V. χοῖρος] An leg. σχοῖνος, ut inde Calabricas, vinculorum genus, appellatas
 fuisse colligi possit? Reines. Κολοβρός. ὁ μ. χοῖρος Zon. p. 1230. ἀντί τοῦ cum seqq. om. V. 4. 5. Om. vulg. Siletur V.
 Κολακεία tacite glossae Κολάζω subiecit Gaisf. 7. Κολάκρετον] Miror hic stuporem compilatoris, qui cum in subiuncto
 loco Aristophanis reperiret κολακρέτου, vel potius κολακρέτου per ὦ, existimavit casum eius rectum esse κολάκρετον vel κολά-
 κρετος, qui est κολακρέτης. Vide infra v. Κολακρέται. Küst. Immo Küsteri iudicium miramur, qui culpam talis portenti, vo-
 luerit in Suidam suum conferre. Fraudem vero vel *V. coarguit, glossam post v. Κολασσαεύς reponens. Itaque notavi. Ἀρι-
 στοφάνης] Vesp. 742—44. 10. Elicendum τοῦ. 11. ἀπαταιῶν *V. 12. Κολασσαεῖς] MS. Paris. A. habet Κολοσσαεῖς:
 quod praefendum est. Küst. Praegressum καὶ om *V. Quae facile persuadent glossam Κολοσσαεῖς suo loco motam fuisse.
 praemissa magistrorum observatione, Κολασσαεύς. ἀπὸ τόπου. Cf. Eust. in Dionys. Perieg. 504. 15. διαδόχου] Haec vox
 deest in prioribus editt. [et B. E. V.], quam fide optimi Paris. A. loco huic restitui. Küst. Id propemodum assecutus erat Scaliger
 infra laudandus: „In verbis Suidae viciū perperam pro διαδόχου legitur.”

Κοκκύζω. Cano. Κοκκύσω. Signum dabo. Κοκκύ-
 μηλα. Genus mali, quod apud nos βερέκοκκα vocatur. Κόκ-
 κυξ. Cuculus, genus avis, quam nos κοῦκκον vocamus.
 [Κόκκλης. Horatius Romanus cum alterum oculum amisisset,
 vocatus est Cocles, quem enim Graeci ὀφθαλμὸν, Romani di-
 cunt ocutum.] Κόλα. Venter. Et Κόλαις. Κόλαβος.
 Parva buccella. Κολλάβους. Sic vocant panes, qui forma
 sunt similes citharae verticillis, alii vero genus placentae qua-
 dratae, vel parvi panis: quod ex frustis maioribus conficetur.

Κόλλαβοι vero verticilli sunt, quibus nervi intenduntur. Κο-
 λαβρισθείη. Derideatur, explodatur, ignominia notetur. κό-
 λαβρος enim parvus est porcellus, vel nullo in pretio habeatur.
 Κολάζω. Aptum accusativo, item Κολακεύω. Κολα-
 κεία. Fraus. [Κολάκρετον. Aristophanes: Et nunc
 sane omnia tibi praebebo, quae iubes: modo ne lac Colacre-
 tae bibere velis.] Κόλαξ. Impostor. Κολασσαεύς.
 Colassensis: a loco. Et Colassenses, qui Rhodii sunt: qui in
 insula statuam aeream Solis crexerunt, eamque propter magni-

χου Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνας. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἄϊτῳ σοι πρὸς Ὀλυμπον ἐμακύναντο Κολασσὸν

τόνδε Ῥόδον ναῖται Λωρίδος, Ἀέλιε, χάλκεον, ἤνικα κῦμα κατευνάσαντες Ἐννοῦς ἔστειψαν πάτραν δυσμενέων ἐνάροις.

Κολαινίς. ἐπώνυμον Ἀρτέμιδος· ἀπὸ Κολαίου, τοῦ κτίσαντος τὸ ἱερόν· ἢ διὰ τὸ τὸν Ἀγαμέμνονα θῦσαι αὐτῇ κόλον. ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὄρνέου κολαινίς.

[Κολλεκτάριος. ἀργυραμοιβός, ἦτοι ὁ κέρμα ἀντὶ ἀργύρου ἀλλασσόμενος· τραπεζίτης, ὁ ἀργυροπράτης, κολλεκτάριος.]

Κολεόπτερον. εἶδος ζωοφίου πτηνοῦ. παρὰ 15 τὸ ὡς ἐν κουλεῷ τὰ πτερὰ συνέχειν τῷ ἐλύτρω.

Κολεός. ἢ ξιφοθήκη.

Κολετρῶσι. κατὰ τοῦ κόλου τύπτουσιν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

Τὸν δαίλιον κολετρῶσ' αἶε.

ἢ καταπατοῦσιν· ἀπὸ τῶν τὰς ἐλαίας καταπατούντων. οἱ δέ, τὸ ἐνάλλεσθαι τῇ κοιλίᾳ.

Κολιάς. ἐπιθαλασσία ἄκρα τῆς Ἀττικῆς· ἐκ μεταφορᾶς τοῦ κόλου ὠνομασμένη. καὶ ἔστιν αὐτόθι Ἀφροδίτης ἱερόν Κωλιάδος.

Κόλλιξ. ὁ ἄρτος. ὕθεν καὶ κολλούριον ἀπὸ τοῦ κολοβόν. καὶ πληθυντικῶς κόλλικες, ἄρσενικῶς, παρὰ Ἀριστοφάνει, ἄρτοι.

Κολοβόν. τὸ ἐλλείπον. καὶ Κολοβός, ὁ σιμός.

Κολοβόρῳ. ὁ μικρόρῳ. Καὶ Κολοβώματα.

Κολοκτρῶν. γένος τι Περσικὸν ἀτελέβους ὁμοίον ἔστι.

Κολόκυμα. τὸ κωφὸν κῦμα, καὶ μὴ ἐπικαχλάζον.

Ἐθῶν κολόκυμα καὶ ταράττων καὶ κυκῶν.

Ἀριστοφάνης.

Κολοκύντη. μαρίκη. Καὶ παροιμία· Κολοκύντης ὑγιέστερος.

Κόλον. κενόν, μάταιον, κολοβόν. Ὀμηρος·

Πῆλ' αὐτῶς ἐν χειρὶ κόλον δόρυ.

20

1. ἐν Ἐπιγράμματι] Adesp. CCXXXVIII. pr. Anth. Pal. VI, 171.

Anthol. V, 1. Vide etiam Scaligerum in Euseb. p. 137. Küst. Monuit ille δυσμενέων ἔγγραφα manubias dici bellicarum opum, quas Demetrius rex dereliquerat. ἐμακύναντο] ἐμακύναντο A. *V. Anthol. Sed ἀνίκα nemo. 5. Ἥλιε V. 8. Κολαινίς. ἐπώνυμον Ἀρτέμιδος. ἀπὸ Κολ.] Ex Schol. Aristoph. Av. 873. Küst. E Scholiis tamen diversis ab iis quae hodie teruntur. Meursium de Popp. Att. p. 80. commemoravit Reinesius. 9. τὸ τὸν] τὸν om. A. 10. ἔστι δὲ et seqq. om. V. 12. Κολλεκτάριος] Vide supra v. Ἀργυραμοιβός. Küst. Demonstrat vel novissima vox κολλεκτάριος haec prorsus de gl. Ἀργυραμοιβός esse transcripta. Accedit ut V. omittat, silente Gronovio. Eadem praestant Glossae Nomicae. Κολεκτάριος A. bis. 13. ἀργυροπράτης] Vide Salmasium de Trapezit. Foenore p. 553. et seq. Küst. 14. Post hanc gl. *V. marg. περι μολόνθου λεγομένου καὶ τοῦ κωφάρου. 15. Κολεόπτερον] Vide paulo inferius v. Κολοίπτερα. Küst. 16. κολεῷ] κολεῷ A. B. V. E pr. 17. Κολεός] V. Lob. in Afac. 729. 18. Ex Scholiis in Aristophanis versum mox laudatum 552. Cf. Hesychius. κατὰ κώλου] κατὰ τοῦ κόλου vel κόλλου A. V. κ. κόλου B. 20. Τοῦτον τὸν δ.] Τοῦτον om. A. B. *V. quorum hic κολετρῶσιν.

1. ἀπὸ τῶν — κοιλίᾳ om. V. 3. Κολιάς] Κολιάς B. E. V. „Gl. sumpta ex Harpocrate, ubi recte Κολιάς, et mox κώλου. Sed notandum in cod. Harpocrat. Pal. a pr. m. scriptum esse Κολιάς et κόλου Conf. Schol. Aristoph. Lysist. 2." Gaisf. Κωλιάς restituēbat Duker. in Arist. Nub. 52. ἀπὸ τοῦ] ἐκ μεταφορᾶς τοῦ A. B. V. 5. Κωλιάδος] Vide Schol. Aristoph. Nub. 52. Küst. Κολιάδος V. 6. Κόλιξ] Vide Athen. lib. III. p. 112. Küst. Κόλλιξ A. κολούριον] κολλούριον A. B. V. ἀπὸ τοῦ κολοβόν] Lege ἐπὶ τοῦ κολοβόν. Lectio enim vulgata inepta est et sensui contraria. Vide paulo post v. Κολούρια. Küst. Recte Koenius in Gregor. p. 550. ἐπὶ τοῦ κολλάου. Cum editis Zon. p. 1240. 7. πληθυντικῶς om. V. κόλικες] κόλλικες A. 8. παρὰ Ἀριστοφάνει] Ran. 584. [de quo loco vid. Schäfer. in Gregor. l. l.] Idem in Acharn. 872. Ὁ χαιρε κολλικοφάγε Βοιωτίδιον. Ubi Scholiasta: Κόλιξ. εἶδος ἄρτου περιφερούς. Küst. 9. σιμός *V. 10. Κολοβόρῳ] Levitic. XXI, 18. Τουρ. MS. καὶ Κολοβώματα om. vulg. Κολοβώματα V. 11. Κολοκτρῶν] Κολοκτρῶν A. V. Κολοκτρῶν E. Hesychius: Κολοκτρῶν. ἀπὸ τοῦ κολοῦ (l. κολοβῶ) ἀλεκτρῶνος μεγάλου γέγονεν. „Schol. Aristoph. Ran. 963. Ἰππαλεκτρῶνα. γράφεται κολετρῶνα, ὡς γένος τι λάβης Περσικὸν αὐτῷ ὁμοίον. Qui ex Suida emendandus videtur." Gaisf. Immo contra se habet: ac divinavit Is. Vossius Κολαλεκτρῶν olim extitisse. Ceterum ἀτελέβους ὁμοίον ἔστι om. V. 13. Κολόκυμα] Ex Schol. Aristoph. Equ. 689. Ceterum locum hunc Suidae, sed sine auctoris nomine, citat Eustathius in Odys. ε. p. 1539, 54. Ὅτι δὲ ταυτὸν κολόκυμα καὶ κωφὸν κῦμα, δηλοῖ ὁ γράψας· Κολόκυμα, κωφὸν κῦμα καὶ μὴ ἐπικαχλάζον. Küst. Vide Schol. Il. ξ. 16. ἐπικαχλάζον] ἐπικαχλάζον B. Seqq. om. V. 17. Proverbium usurpavit Sophro ap. Etym. M. p. 774. de quo v. Valck. in Adonias. p. 200. sq. 19. Ὀμηρος] Il. π. 117. 20. αὐτῶς Edd. χερσὶ] χερὶ B. χερὶ V.

tudinem vocarunt Colossum, temporibus Seleuci Nicanoris, qui successit Alexandro Magno. In Epigrammate: *Hunc tibi Colossum aeneum, Sol, Rhodii a Doribus oriundi ad coelum eduxerunt, postquam fluctu belli sopito patriam hostium spoliis ornarunt.* Κολαινίς. Epithetum Dianae: a Colaeno, qui templum ei condidit. vel quod Agamemno mutila sacra deae immolavit. est etiam avis quaedam. [Κολλεκτάριος. Qui nummos viliores et minutiores argento permutat. mensarius, argentarius.] Κολεόπτερον. Animalculum volucre: sic dictum, quod alae eius involucre quoddam tanquam vagina reconduntur. Κολεός. Vagina gladii. Κολετρῶσι. Ventrem verberant. Aristophanes Nubibus: *Miserum semper conculcant.* vel pro-

figant: ductum ab iis qui oleas calcant. Secundum alios autem, ventri insultare. Κολιάς. Maritimum Atticae promontorium, a membro sic dictum: ubi est Veneris Coliadis templum. Κόλιξ. Panis quidam, unde etiam κολούριον, de collabo dictum. Et numero plurali, κόλικες, panes: apud Aristophanem; quod est generis masculini. Κολοβόν. Mutilum. Et Κολοβός, simus. Κολοβόρῳ. Naso mutilatus. Et Κολοβώματα Κολοκτρῶν. Genus quoddam, locustis Persicis consimile. Κολόκυμα. Fluctus surdus ac leni murmure cachinnans. Aristophanes: *Fluctus surdos morens, omniaque miscens et perturbans.* Κολοκύντη. Cucurbita. Et proverbium: Cucurbita sanior. Κόλον. Inane, vanum, mutilum. Homerus: *Temere manibus*

καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Τοῦτο . . τὸ δίπηχυ κόλον κέρας Οὐμβρακιώ-
της

βουμολγὸς ταύρου κλάσσης ἀτιμαγέλου.

Κολοσσός. ἀγαλμα. Ὡς περ ὁ Ῥοδίων κολοσ-
σός διὰ μέγεθος καταπληκτικὸς ὧν οὐκ ἔστιν ἐρά-
σμιος· οὕτως οὐδὲ Σεβαστιανὸς διὰ τὸ ἀφιλοχρή-
ματον θανμαστός ἦν.

Κολοσύρτης καὶ κολοσυρτός. Θόρυβος, με-
γάλως αἰρομένης τῆς κόνεως καὶ εἰς ἤερα ἰκνουμέ-
νης· τὸ γὰρ κόλον κυρτώσεως καὶ ὑπεροχῆς μετέ-
χει. βέλτιον ὁ ὑπὸ τῶν κόλων συρόμενος κοριοτός.

Κολούεται. ἐμποδίζεται. Καὶ παρεκάλει τὴν
πατρίδα σώζειν, ὄπλα λαβόντας, καὶ ὑβριστὴν δῆ-
μον κολούειν. ἀντὶ τοῦ ἐμποδίζειν.

Κολούει. χρεοκοπεῖ, ἐλαττοῖ. Ὅρων τοὺς
παῖδας ἐκδικιωμένους, τοὺς δὲ στρατιώτας πολλὰ

κακὰ δρώντας, ἀπῆρε, τοὺς μὲν ἵνα ἐπιβρώσῃ,
τοὺς δὲ κολούσῃται.

Κόλουθος, Λυκοπολίτης, Θηβαῖος, ἐποποιός,
γεγονὼς ἐπὶ τῶν χρόνων βασιλέως Ἀναστασίου.
ἔγραψε Καλυδωνιακὰ ἐν βιβλίοις 5, καὶ Ἐγκάμια
δι' ἐπῶν, καὶ Περσικά.

Κόλουρα. τὰ μὴ ἔχοντα ἢ τὰ κολοβὴν ἔχοντα
κέρκον· ἄπερ ἐν ταῖς ἱερουργίαις οὐ θύεται. καθό-
λου γὰρ εἰ μὴ ἦν τέλειον καὶ ὑγιές, οὐκ ἐθύετο τοῖς
θεοῖς. Ἀριστοφάνης·

Ἄλλ' οὐδὲ θύσιμός ἐστιν αὐτὴν . . .

. . . κέρκον οὐκ ἔχει.

Κολουραία πέτρα. κολίη, κεκαμμένη, ἢ
στρογγύλη, παρὰ Καλλιμάχου.

Κολλούρια. τὰ κολοβὰς ἔχοντα τὰς οὐράς.
τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ ἄρτων καὶ ἐπὶ ἱατρικῶν φαρμάκων
λέγεται.

1. καὶ ἐν Ἐπιγρ. cum seqq. om. V. Versus Erycii III. pr. Anthol. Pal. VI, 255. unde supplendum Σάων. 2. Τοῦτο τὸ δίπηχυ
κόλον κ.] τοῦτο τὸ δίκρανον Med. τοῦτο τὸ δίπηχυκόλον κέρας Ald. Mox οὐμβρακιώτης edd. ante Gaisf. qui tacite οὐμβρακιώτης:
id quod infra sub glossa singulari recurrit. Ceterum in fine *V. Κολώνεια. ὄνομα τόπου. 4. Lego κλάσσειν ἀτ. 5. Ὡς περ
ὁ Ῥοδίων Κολοσσ.] Integrum locum scriptoris anonymi, ex quo fragmentum hoc decerptum est, producit Suidas infra v. Σεβα-
στιανός. Küst. Deest locus V. Vid. Eunap. fr. 22. sive Nieb. p. 111. 6. ἦν] ἔστιν A. 7. οὕτως οὐδὲ Σεβαστιανός διὰ τὸ
ἀφιλοχρ.] Ex ipso Suida infra v. Σεβαστιανός patet locum hunc ita legendum et suppleendum esse: Οὕτως οὐδὲ Σεβαστιανός διὰ
τὸ ἀφιλοχρήματον θανμαστός ὧν χάριν ἔσχε. Küst. Σεβαστιανός A. 9. Κολοσύρτης καὶ κολοσυρτός. Θόρυβος, μεγ.]
Eadem habet Etymologus. Küst. μεγάλη A. 10. ἄερα] ἤερα E. V. Sic etiam Etymologus, qui praeterea ἰκνουμένης.
Sed Etymologum praestat plenius apponere: Κολοσυρτός. ἢ τῶν φρυγῶνων κόνις, ὁ συρφετός· κόλα γὰρ τὰ φρύγανα· ἀπὸ τοῦ
τὰ κόλα σύρειν· Νεοπτόλεμος, Μεγίλως — ἰκνουμένης. Apparet hinc verba Μεγίλως — ἰκνουμένης scriptoris nescio cuius
antiqui Neoptolemi esse. Gaisf. Verum istam suspicionem, ne quid dicam de Neoptolemo grammatico, prorsus Etym. Gud.
p. 334. evertit, ubi iusta dialecti ratione scriptum eis ἀερα ἰκνουμένης. 11. τὸ γὰρ κόλον et seqq. om. V. 12. κολών] An
potius κάλων? Eustath. in II. μ'. p. 896. Κολοσυρτός δὲ κυρτὸς κτύπος, ὁ ἀπὸ κάλων, ἦγον ξύλων συρομένων ἐν ὄρει. Sub-
iungit tamen: ἔτεροι δὲ τὴν ἐκ φρυγῶνων συρομένων αἰρομένην κόνιν οὕτω καλοῦσι. κόλα γὰρ φασὶ τὰ φρύγανα. Küst.
13. Κολούεται] Vid. Schol. Platon. p. 99. Gaisf. Καὶ παρεκάλει et seqq. om. V. 16. χρεοκοπεῖ] χρεοκοπεῖ A. V.
1. Haec sic erant pronuncianda: ἀπῆρεν, ἵνα τοὺς μὲν κτλ. 3. Eudocia p. 271. 4. Ἀναστασίου τοῦ βασιλέως] βασιλέως Ἀνα-
στασίου A. E. V. 5. Καλυδωνιακὰ] Καλυδωνιακὰ dedi cum V. et Eudocia. Ceterum Küsterus: „Praeter opera a Suida hic
recensita scripsit etiam Coluthus poema de Raptu Helenae, quod hodie adhuc extat.” In contrariam partem Lennepius praef.
in Coluth. p. XIV. Lips. e Suidae silentio argumentabatur. 7. Κόλουρα] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 785. Vide etiam
Bochartum in Hieroz. part. I. p. 524. Küst. ἔχοντα κέρκον — ἔχοντα οὐράν] ἔχοντα — ἔχοντα κέρκον probavi cum A.
8. καθόλου γὰρ et seqq. om. V. 10. Ἀριστοφάνης] Apud Aristophanem Ach. 750, 751. locus hic ita legitur: Ἄλλ' οὐδὲ θύσιμός
ἐστιν αὐτῆς. Σὺ μὲν; πᾶ δ' οὐκ ἔθυσίμος ἐστὶ; Κέρκον οὐκ ἔχει. Küst. 12. ἔχων] ἔχει B. E. 14. παρὰ Καλλιμάχου] Lo-
cum Callimachi, ad quem Suidas respexit, profert Tzetzēs in Lycophronem p. 79. Ἐγκύου δὲ τῆς Αἰθρας γενομένης, ὁ Αἰγυῖος
ὑπὸ κολίην πέτραν ἔθετο ἕξτος καὶ ὑποδήματα, ὡς φησὶ Πλούταρχος, καὶ Καλλιμάχος λέγων· Ἔργα δὲ μιν Τροισίην κολουραῖη
ὑπὸ πέτρῃ Θῆκε σὺν ἀριδείσει. Vide omnino Bentleium in Fragm. Callim. LXVI. et Meursium in Thesoro c. 3. Küst. 15. Κο-
λούρια] Κολλούρια A. V. Mox τὰς addiderunt A. *V. et Etym. M. p. 526. ubi eadem leguntur. 16. τοῦτο δὲ καὶ] Immo
κολλούρια. Vid. Κολλούρια. Κολίξ. Hemst. Confundit κολλούρια s. κολλίρια, qui panes sunt, et κολούρια, quae sunt oculorum
medicamenta, Dioscor. V, 115. Rotunda coluria ap. Sidon. II. Ep. 2. pilae sunt e multis lapidibus compositae: Salmas. Plin.
Exerc. f. 1333. Κολούρια vocarunt medicamenta oblonga et rotunda, fistulis, naribus, ano immittenda, nomen habentia a co-
lumnis dimidiatis vel rotundis pilastris, quae Graeci vocant κολούρια. Salmas. Plin. Exerc. f. 924. et Antyllus c. περὶ κολλου-
ρίων, eius locum citat Oribas. Collect. X. 23. Reines. Addit ibi Müllerus Foesii Oecon. Hippocr. v. Κολλουριον. Ceterum haec
omisit *V.

hastam vibrabat mutilam. Et in Epigrammate: Bicubitale
hoc et mutilum cornu tauri, qui armentorum desertor fuit,
Anabraxiota bubulcus fregit. Κολοσσός. Statua. Ut Rho-
diorum Colossus propter magnitudinem terribilis est, non
amabilis: sic etiam Sebastianus pecuniae contemptu tantum
admirationem excitabat. Κολοσύρτης et κολοσυρτός.
Tumultus, quo densus pulvis excitatur et sursum ascendit. quod
enim cavum est, id etiam sursum tollitur. praestat vero a cre-
mis vocem repeti, quibus dum humi raptantur, pulvis excitatur.
Κολούεται. Coercetur. Et hortabatur illos, ut armis sum-
ptis patriam severarent, et insolentem populum coercerent.
Κολούει. Debita rescindit, minuit. Videns filios quidem dis-

solute viventes, milites vero multa mala facientes, disces-
sit, ut hos confirmaret, illos vero coerceret. Κόλου-
θος. Coluthus, Lycopolita, Thebanus, poeta epicus: qui vixit
temporibus Anastasii Imperatoris. scripsit Calydoniaca libris
sex. Encomia, versibus. Item Persica. Κόλουρα.
Quae cauda carent, vel quae caudam habent mutilatam: qua-
lia diis non sacrificantur. nulla enim victima diis immolaba-
tur, quin esset integra et sana. Aristophanes: Sed neque ad
sacrificium apta est, quia caudam non habet. Κο-
λούραία πέτρα. Rupes cava, incurva, vel rotunda,
apud Callimachum. Κολλούρια. Mutilas caudas
habentia. sed et de panibus et de medicamentis vox dicitur.

Κολοφών. τὸ πέρας, τὸ μέγα καὶ ὑψηλὸν ἀκρωτήριον. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ μεγάλων κακῶν.

Κολοφωνία. εἶδος τι παρόμοιον πίσση.

Κολοφώνιος. ὄνομα κέρριον.

Κόλλοψ. ἡ χορδή. Καὶ κόλλοπας.

Κολλῶμαι. δοτικῆ.

Κολλῶμενος.

Κολωνάων, καὶ νησάων. παραλόγως ἐχρή-
σατο Καλλιμάχος. οὐ γὰρ παράγεται ἀπὸ τῆς κολωνῆς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κολωνοῦ.

Κολωνέτας. οὕτως ὠνόμαζον τοὺς μισθω-
τούς, ἐπειδὴ περὶ τὸν Κολωνὸν εἰστήκεσαν, ὅς ἐστι πλησίον τῆς ἀγορᾶς· ἐνθα τὸ Ἡφαιστεῖον καὶ τὸ Εὐρυσάκειον ἐστίν. ἐκαλεῖτο δὲ ὁ κολωνὸς οὗτος ἀγοραῖος. ἦν δὲ καὶ ἕτερος Κολωνὸς πρὸς τὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερόν· οὗτος δ' ἂν εἴη ὁ τῶν ἰπ-
πέων.

Κολώνεια. ὄνομα τόπου.

Κολώνη. πόλις μεγάλη. Ὁ δὲ ἐπὶ κολώνης τινὸς ἰδρύσας τοὺς περὶ αὐτὸν ἰππεῖς τοῦ χάρακος τὴν θέσιν ἐσκόπει.

Κολωνός. γῆς ἀνάστημα, τόπος ὑψηλός. Πρω-
5 κῆπιος· Ἐπειδὴν δὲ εἰς τὸν τοῦ ὄρους κολωνὸν ἴκωνται, ἐνταῦθα ἡσυχάζοντας τὸ λοιπὸν διανυ-
κτερεῦν. Ἀρξιδιανός· Καθεῶρων κολωνοὺς λίθων
πολλαχοῦ τοῦ ὄρους νενεμημένους, τοὺς μὲν μεί-
ζους, τοὺς δὲ ἐλάττους· οὓς εἴκαζον ἐκ τοῦ πεδίου
10 συνενηχῆθαι. ἦν γὰρ οὐ φύσει ἄλιθον οὐδὲ εὐγειον
τὸ πεδίον, ἀλλ' οἷον εἰκασθῆναι ἐκκαθαυμένον.

Κολωός. θύρρυβος.

Κολπίζω.

Κόλπος. ἐπὶ Θεοῦ, ὁ τῶν ἀγαθῶν θησαυρός·
15 χεὶρ δέ, ἡ ἐνέργεια. Ἴνα τί ἀποστρέφεις τὴν χεῖρά
σου ἐκ μέσου τοῦ κόλπου σου;

Κολοιοπτέρα ζῳα. ὁ κάνθαρος καὶ ἡ μηλο-
λόνθη καὶ εἴ τι ἄλλο.

1. πέρας] V. Schol. Plat. p. 359. Vid. quae collegit Astius in Plat. Legg. II, 14. post intpp. Hesychii. 2. δὲ καὶ] καὶ om. A. B. E. V. ἐπὶ μεγάλων κακῶν] Theoph. Simoc. I, 3. Μετὰ γὰρ τηλικούτου κολοφῶνα κακοῦ, οἷά πως ἀγνωσθέντι καθήμενοι. Nescio an Suidas huc respexerit. Küst. Multa huiusmodi collegit Suicerus in Thes. Eccles. Gaisf. 3. Κολοφωνία] Portus nescio quid somnians Κολοφωνία nomen piscis alicuius esse existimabat, cum significet speciem quandam resinae: cuius meminuit Plinius XIV, 20. Küst. Dioscorides I, 92. a Gaisf. laudatus: Γίνεται δὲ ὑγιήνη ὑγρὰ πιτυλὴ καὶ πευκίνη, κομιζομένη ἀπὸ Γαλλίας καὶ Τυρρήνιας· καὶ ἀπὸ Κολοφῶνος δὲ πάλα ποτὲ ἐκομίζετο, ἐνθεν καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἔσχε Κολοφωνία κληθεῖσα. Deest gl. A. Habet Zon. p. 1235. 6. Om. vulg. Siletur *V. 7. Om. vulg. 8. νησάων] Usus est hoc genitivo Callimachus in Delum 66. et 275. ut Portus observavit. Küst. Vid. Ernest. in H. Del. 66. 9. Καλλιμάχος] Locum Callimachi sup-
peditat ineditus Homeri Scholiastes Od. ξ. 199. Ἐκ με Κολωνάων τις ὁμείστιος ἦγαγε δήμου τῶν ἑταρῶν. Codicis scripturam ἐξ
μὲν — τῶν ἑτέρων leviter emendavi. Porsonus. τῆς κολωνῆς] τῆς om. A. B. 11. Κολωνέτας. οὕτως ὠνόμαζον τοὺς
μισθ.] Harpocration, ex quo Suidas, habet κολωνίτας, per i. Et sic Pollux: quem vide lib. VII. c. 30. Confer etiam Hesych.
v. Κολωνός et Ὀψ' ἡλθες. Küst. Κολωνέτας Harpocr. Pal. Κολωνάιτας autem optimi libri. 12. περὶ τὸν κολωνόν] παρὰ τῷ
κολωνῷ εἰστήκεισαν et mox Εὐρυσάκειον Harpocr. περὶ τῶν κολωνῶν Pal. 13. Ἡφαιστεῖον Edd. 14. ἐκαλεῖτο cum seqq.
om. V. 15. τὸ] τὸ τοῦ A. B. E. Harp. 16. οὗτος δ' ἂν εἴη ὁ τῶν ἰππέων] Pollux loco laudato: Λύο γὰρ ὄντιον τῶν Κολω-
νῶν, ὁ μὲν ἵππος (lege ἵππιος) ἐκαλεῖτο· οὐ μέμνηται ὡς Οἰδίποδος εἰς αὐτὸν καταφυγόντος Pausanias in Atticis p. 58. Δεί-
κνυται δὲ καὶ χῶρος, καλούμενος Κολωνός Ἴππιος, ἐνθα τῆς Ἀττικῆς πρώτον ἔλθειν λέγουσιν Οἰδίποδα. Vide etiam Anonymum
in argumento Oedipi in Colono. Küst. 18. Κολώνεια] Om. V. de quo vide v. Κολων.
1. Apparet haec defecta esse, neque cum exemplo convenire. Vide vel Hesychium. Ceterum πόλις μεγάλη ad notationem Latinae
vocis colonia spectare videtur, quam Graeci nugis domesticis ornarunt: velut Charax ap. Etym. p. 525. quem locum disseruit
Valesius Emend. IV, 12. Ὁ δὲ ἐπὶ et seqq. om. V. 4. Cf. Apollon. Lex. p. 409. Προκόπιος] Lib. II. Vandal. c. 12. Küst.
Hunc locum om. V. τόπος ὑψηλός cum seqq. om. *V. illud quidem agnoscit Zon. p. 1230. 6. ἡσυχάζοντες] Sic corr. E. Sed
ἡσυχάζοντος e Procopio repositum. ἡσυχάζοντα A. ἡσυχάζοντο B. 8. πολλαχοῦ τοῦ ὄρους νενεμημένους] Recribendum πολλα-
χοῦ τοῦ ὄρους νενημένους. Acerros lapidum hic illic per montem congestos. Arrian. Exped. Alex. lib. VI. Οὐ γὰρ εἶναι ἐν τῇ
ἐπιπέδῳ πολλὴ τε καὶ ὁμοίᾳ πάντῃ νενημένη, ὅτι τεκμηριώσονται τὴν ὁδόν. Xenoph. Exped. Cyri V, 4, 16. Εὐρυστον θησαυροῦς
ἐν ταῖς οὐκίαις ἀρτων νενημένων. Tourp. I. p. 353. 10. Haec repetuntur v. ἄλιθον. 12. Κολωός] Vid. Ἐκλεία.
Reines. ὁ ἀντὶ θύρρυβος om. A. E. Cf. Schol. II. α. 575. et Hesychius. Huc pertinet Herod. Epim. p. 70. κολούω, τὸ θορυ-
βῶ: lege κολοῖω. 13. Om. vulg. 14. Κόλπος. ἐπὶ Θεοῦ, ὁ τῶν ἀγαθῶν θησαυρ.] Ex Theodoro in Psalm. LXXII, 11.
p. 691. Küst. 17. Κολοιοπτέρα] Vide paulo ante v. Κολοιοπτέρον. Küst. Quae sequebantur καὶ κολοιοπτέρα ad emen-
dandum κολοιοπτέρα proposita delevi cum A. B. V. quorum V. κολοιοπτέρα inter vs. μηλολόνθη A. μηλολόνθη *V.

Κολοφών. Finis, magna et excelsa summitas. item de magnis malis dicitur. **Κολοφωνία.** Genus resinae, picis simile. **Κολοφώνιος.** Nomen proprium. **Κόλλοψ.** Chorda. Et κόλλοπας. **Κολλῶμαι.** Aptum dativo. **Κολλῶμενος.** **Κολωνάων,** et νησάων. His Callimachus nove usus est: neque enim nominativus est κολωνῆ, sed κολωνός. **Κολωνέτας.** Colonetas. Sic vocabant mercenarios, quod ad tumulum stare solebant, qui est prope forum; ubi et Vulcani et Eurysacis est templum. hic autem tumulus vocabatur Forensis. erat autem alter ad fanum Neptuni: qui Collis equitum fuisse videtur. **Κολώνεια.** Nomen loci. **Κολώνη.** Urbs magna. [Item collis.] *Ille vero equitibus in colle quodam collocatis, castrorum si-*

tum spectabat. **Κολωνός.** Terrae tumulus, locus excelsus. Procopius: *Cum autem in montis verticem pervenerint, illic reliquum temporis quietos pernoctant.* Arrianus: *Videbant acervos lapidum in variis montis partibus congestos, alios maiores, alios vero minores: quos ex planitie collectos esse suspicabantur. erat enim campus ille natura lapidosus, nec bonum habens solum, sed ut conici poterat, a lapidibus purgatus.* **Κολωός.** Tumultus. **Κολπίζω.** **Κόλπος.** Cum de deo dicitur, idem valet ac bonorum thesaurus. manus vero, actionis efficacia. *Cur advertis manum tuam a medio sinus tui?* **Κολοιοπτέρα ζῳα.** Animalia, quorum alae vaginis tectae sunt: ut scarabaeus, melolontha, similia.

Κολοιός ποτι κολοιόν ἰζάνει. φιλάλληλον γὰρ καὶ τὸ ζῆλον καὶ συναγελαστικόν. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν τοῖς ὁμοίοις προσομιλούντων.

Κολοιούς. ὀνόματα ὀρνέων μικρῶν.

[Κόλυβα. σίτος ἐψητός.]

Κολυβιστής. τραπεζίτης.

Κόλυθρον. εἶδος φρυγίου.

[Κολυμβάτα. ἐν τῷ Γεργέριμον ζῆται.]

Κολυμβήθρα. ὁ κόλυμβος. [κόλυμβος δέ, ὁ τοῦ λουτροῦ.]

Κολύμβων. εἶδος νομισματος.

Κολλύρα. εἶδος ἄρτου. ἢ ὁ μικρὸς ἄρτος, ὃν τοῖς παιδίοις διδύασιν. ἢ εἶδος πλακοῦντος. Καὶ

κολλυρίζω, τὸ τὰς λαλάγγας τηγανίζω. καὶ ἐπιχωρίως κολλούρια, τὰ λαλάγγια.

Κολυτεύς, παρὰ Λουκιανῷ εἰς τὸ Τίμων ἢ Μισάνθρωπος. Κολυτεὺς δὲ δῆμος τῆς Λιγυρίας.

6 Κολχική. ἢ Λαζική.

Κομᾶ. γαυριᾶ, μέγα φρονεῖ, στεφανοῦται, χλοηφορεῖ, τριχῶν ὑπερβολῇ κοσμεῖται, ἢ περιουσία χρημάτων μεγαλανχεῖ.

Μὴ φρονεῖσθ' ἡμῖν κομῶσιν.

10 ἄντι τοῦ τρυφῶσι, πλουτοῦσι. τὸ γὰρ κομῶν ἔλεγον ἐπὶ τοῦ τρυφῶν καὶ γαυριᾶσθαι καὶ μέγα φρονεῖν.

ἄλλως τε καὶ τὸ ταῖς θριξὶ κομῶν.

Κόμμα. Ἀριστοφάνης.

1. Κολοιός] V. Schol. Platon. p. 395. Attulit Gaisf. in p. 403. quibus iungatur Wyttenb. in Plat. T. VI. p. 644. 3. τοῖς om. V. 4. Expectabamus ὄνομα. 5. Κόλυβα] Vid. Heins. Exercit. sacr. III, 12. Reines. Glossam ex infimo sermone haustam om. V. agnoscit Zon. p. 1240. Vide quem Gaisf. protulit Boissonad. in Herodian. p. 299. Mox σίτα ἐψητά B. 6. Κολυβιστής] Lege Κολυβιστής cum Zon. p. 1230. De voce collegit quaedam Albertius in Hesychium. 7. φρυγίου] φρυγίων *V. συκῆς Zonaras p. 1240. ubi Athen. III. p. 76. praeter alios laudat Tittmannus. Gaisfordus gl. Κολυμβάδα, in qua *V. siletur, tacite uncis inclusit. 9. Κολυμβήθρα] Plato Rep. V. p. 453. D. Burn. εἰς κολυμβήθραν μύρου Alexis ap. Ath. I. p. 18. C. κόλυμβος] Haec voce Latini etiam pro natatione vel piscina usi sunt. Aelius Lampridius in Heliogabalo c. 23. *Martinae aquae colymbos exhibuit: in mediterraneis locis maxime.* Ad quem locum Salmasius sequentia notat: „Colymbus, κόλυμβος. Nam ita Graecis natatio. Κόλυμβος pro κολύμβησις, ἀπὸ τοῦ κολυμβᾶν: ut πλάνος, error, ἀπὸ τοῦ πλανᾶν, μῖμος pro μίμησις, ἀπὸ τοῦ μιμῆν. Sic ῥέμβος, ἀπὸ τοῦ ῥέμβειν: sic δίνος, δίνησις, βάδος, βάδισις, et similia. Graecus Epigrammaticus: *Εἰς δὲ κόλυμβον ἔχει χύρας.* Hinc Latini *colymbum* pro piscina vel natatione. Prudentius de fonte: *Nunc pretiosa ruit per marmora, lubricatque citum, Donec carenti fluctuet colymbos.* Ita vocat aquae conceptelam. Isidorus in Glossis: *Colymbus, locus ubi vestes mundantur.* Lege apud Isidorum, *lacus, ubi vestes mundantur.* Haec Salmasius. *Küst.* κόλυμβος δέ, ὁ τοῦ λουτροῦ] Verba haec intelligenda sunt de frigidaria, quae piscinam habebat, in qua veteres corporis abluendi gratia nare solebant. Vide Salmasium in Fl. Vopisci Carinum p. 809. *Küst.* Qui demonstrare debuit, quid interesset ὁ κόλυμβος inter et ὁ τοῦ λουτροῦ. Nunc cum δὲ om. A. ipsamque sententiam κόλυμβος ὁ τοῦ λουτροῦ V. post νομισματος reponat, apertum haec in marginem fuisse coniecta, quo κόλυμβος illud suum haberet explicatum. Interim uncis distincti. 11. Κολύμβων] Salmasius de Usuris c. 17. legit κόλυβον: quod probo. *Küst.* Simile mendum apud Polluc. IX, 72. ubi v. Hemsterh. Κόλυβον Lex. Bachm. p. 280. ac memorabilis huius error, qui paulo supra pro κολυβιστής exhibeat κολυμβήτης. Adde Schol. Arist. Pac. 1199. νομισμάτων *V. 12. Κολλύρα. εἶδος ἄρτου. ἢ ὁ μικρ.] Schol. Aristoph. Pac. 122. Κολλύρα, τὸ ἐλαττον τοῦ ἄρτου. τινὲς δὲ τὴν κολλύραν εἶδος ἄρτου, ὃ τοῖς παιδίοις διδύασιν. Vide etiam Athen. III. p. 111. *Küst.* ἄρτου] ἄρτου μικροῦ V. qui statim om. ἢ ὁ μικρὸς — πλακοῦντος καὶ, item τὸ τὰς λαλάγγας, et mox ἐπιχωρίως.
2. τὰ λαλάγγια] V. Peyron. in Etymol. p. 1070. 3. Λουκιανῷ] Timon. c. 50. „εἰς τὸ Τίμων] Menagius in Laert. III, 4. reponit ὅθεν ὁ Τίμων ὁ μισάνθρωπος. Sed vulg. hene se habent. Idem Κολυτεύς et Κολυτιός δέ. Κολυτεύς E.” Gaisf. His fidem habuerit qui voluit: ego vero miseram orationem ab interpolatione profectam arbitror. Non multum iuvat τὸν Τίμων *V. 4. Κολυτεύς] Scribe Κολυτιός, ut apud Harpocrationem et Hesychium. Κολυτεὺς enim est nomen δημόσιον: Κολυτιός vero ipsius populi sive δήμου. *Küst.* Vid. Meurs. Pop. Att. p. 54. Reines. Videas infra v. Κωλυτεύς. ὁ ante δῆμος om. A. B. V. 5. Κολχική. ἢ Λαζική] Vide Agathiam lib. II. p. 55. *Küst.* 6. Κομᾶ. γαυριᾶ. μέγα φρ.] Aristoph. Plut. 170. Μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾶ; Ubi Scholiasta: Κομᾶ δὲ εἶπε, τουτῆστι σεμνύνεται τῇ περιουσίᾳ τῆς ἀρχῆς· ἀπὸ τῶν μέγα φρονοῦντων ἐπὶ τῇ κόμῃ. Vide etiam paulo post v. Κομήσης. *Küst.* μεγαλοφρονεῖ Hesychius. 7. χλοηφορεῖ] Infelicitèr Portus: *Gramen fert, gramineam coronam gestat.* Non videbat enim vocem hanc intelligendam esse de arboribus, quae frondibus et foliis vestitae sunt. eas enim Graeci κομᾶν dicunt: quod ipsum Suidas significare volens κομᾶν per χλοηφορεῖν hic exposuit. *Küst.* Cf. Valck. in E. Hipp. 210. ἢ περιουσία] ἢ πλουτεῖ V. ubi desunt reliqua glossae. 8. Μὴ φρονεῖσθ' ἡμῖν κομῶσι] Aristoph. Equ. 577. ubi vide veterem Enarratorem, cuius verba Suidas hic descripsit. *Küst.* φρονεῖσθ' cum A. B. E. Med. reduxit Gaisf., quem potuit vel v. Λιπακχαισμένη deterrere. Tum ὑμῖν A. E. Med. 11. γαυριᾶσθαι] γαυριᾶσθαι A. γαυροσθαι Schol. probabiliter. 12. κομᾶν] Perperam omissa sunt novissima εἰς τιμὴν συγχεῖσθαι αὐτοῖς. 13. Ἀριστοφάνης] Plut. 863. Scholiasta in eum locum: Κόμμα, εἶδος φαύλου νομισματος. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν φαύλου συστήματος, πονηροῦ κόμματος εἶπεν. εἰρηται δὲ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κισθῶν νομισμάτων, διὰ τὸ ὀλίγον μὲν ἔχειν χρυσόν, πλείονα δὲ χαλκόν. Hinc Suidas supplendus est. *Küst.*

Κολοιός ποτι κολ. *Graculus iuxta graculum sedet.* animal enim istud generis sui amans est et sociabile. dicitur autem de his qui cum similibus versantur. *Κολοιούς.* Nomen parvarum avium. [Κόλυβα. Frumentum coctum.] *Κολυβιστής.* Mensarius. *Κόλυθρον.* Plantae genus. [Κολυμβάδα. Quae in v. Γεργέριμον.] *Κολυμβήθρα.* Piscina. *Κολύμβων.* Genus numismatis. *Κολλύρα.* Genus panis. vel parvus panis, quem pueris dant vel placetae genus. Et *Κολλυρίζω,* lalanges in sartagine

Suidas Lex. Vol. II.

frigo. et vernaculo sermone lalangia eadem sunt quae coluria. *Κολυτεύς.* Extat apud Luclanum in *Timone* sive *Misanthropo.* *Κολυτιός* vero pagus est tribus Aegeidis. *Κολχική.* Eadem quae Lazica. *Κομᾶ.* Superbit, magnifice sentit, coronas gestat, frondibus luxuriat, nimiam comam alit, vel in opum abundantia se iactat. *Ne invidete nobis studium deliciarum.* quod enim κομᾶν dicebant, id est delicias facere, superbire, magnifice sentire, praesertim capillos prolixos alere. *Κόμμα.* Aristophanes:

Ἔοικε δ' εἶναι τοῦ πονηροῦ κόμματος.

ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν νομισμάτων, ἐξ ὅλου χρυσοῦ ἀποκεκομμένον. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, φανύλου συστήματος. πονηρὸν κόμμα, ὃ παρακεκομμένος ἄργυρος.

Κομμαγενή. ὄνομα τόπου. καὶ Κομμαγενός, ὃ ἄπὸ τοῦ αὐτοῦ τόπου.

Κόμωνα. πόλις, ἐνθα ὁ Χρυσόστομος ἐτάφη πρῶτον.

Κομάρους. θηλυκῶς· ἀρσενικῶς δὲ κοτίνους. εἶδη δὲ δένδρων ταῦτα.

342 "Κόμματα, καὶ κυρήβια. τὰ μὲν κυρήβια ἐστὶ τὰ πίτυρα, τὰ δὲ κόμματα ἔοικε μέρη τινὰ ἢ τῆς καλάμης, ἢ τῶν περὶ τὸν σῖτον αὐτὸν ἐν τῷ στάχυι γινομένων, ἢ τῶν ἀνθερίκων.

Κομβέντον.

Κόμβος. Ὁ κόμβος τῶν δύο χειριδίων, ὅταν τις δῆσῃ ἐπὶ τὸν ἴδιον τράχηλον.

Κομβώματα. τὰ καλλωπίσματα.

Κομενταρίσιος.

[Κομεντιόλος. ὄνομα κύριον. Ὁ δὲ Φιλιππικὸς ἀποχειροτονεῖται παραντία, καὶ Κομεντιόλον ὁ βασιλεὺς στρατηγῶν ἀνίστησι.]

Κομείτην. ἐπιμελείας ἤξιον.

Κόμη. ἐν Ἰώβ ὁ Κύριος· Καὶ ἔσπερον τὸν ἀστέρα ἐπὶ κόμης αὐτοῦ ἄξεις αὐτόν. κόμην τὴν ὑπερβολὴν τῆς λάμπσεως λέγει καὶ τὴν εὐπρέπειαν.

Κόμη. ἢ θριξ τῆς κεφαλῆς.

Κόμησ. ὁ λαοῦ ἄρχων. καὶ κλίνεται κόμητος.

10 Κομήσης. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Μηδὲν ταυτὴ γε κομήσης.

ἀντὶ τοῦ ὑπερφηφανήσης· παρὰ τὸ τοὺς κομῶντας κανχητιῶν. Εἰ καὶ ἀληθεύεις, φησί, μὴ μέγα φρονήσης· οὐδὲν γὰρ ἦττον τὰ αὐτὰ πείσῃ. Ἐκόμων

15 δὲ οἱ φιλόσοφοι, ἢ διὰ καρτερίαν ἢ διὰ σμικρολογίαν.

Ἵν ὑπὸ τῆς φειδωλίας

ἀπεκείρατ' οὐδεὶς πώποτε·

φησὶν Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις.

2. νομισμάτων] Editio Mediol. male ὀνομάτων. Küst. ἐξ ὅλου χρ.] Addita negatione legendum est, οὐκ ἐξ ὅλου χρ., quod et Portus monuit. Küst. Perperam. Legendum ἐξ ὀλίγου χρυσοῦ. Schol. Aristoph. ὀλίγον χρυσόν, scil. ὑπόχαλκον. Tourp. ἐξ ὀλίγου χρυσοῦ κεκομμένον, vel ἐπικεκομμένον Hemsterhusius in Plutum. Possis etiam ἐκ κισθῆλου χρυσοῦ, praefixo τῶν. Sed altius reconditum ulcus nondum expedito. 3. ἀποκεκομμένων] ἀποκεκομμένον A. B. E. Med. Quorum scripturam interim reduxi. κεκομμένου V. ἀντὶ τοῦ cum seqq. om. V. 4. ἢ παρακ.] ὁ παρακ. A. E. Haec tum Scholiastes diligentius coagmentavit, tum Suidae v. Πονηροῖς. 6. ὁ ἀπὸ addiderant A. B. V. 9. Κομάρους] Vide Bodaeum a Stapel in Theophr. Hist. Plant. lib. III. p. 242. Küst. Apollonius de Syntaxi p. 149. Tourp. MS. Ex Schol. Aristoph. Av. 621. esse petita monuit Abreschius. ἀρσενικῶν A. Tum κοτίνους E. 10. δένδρα V. 11. Κόμματα, καὶ κυρ.] Ex Harpocrate. 14. γινομένων] γενομένων B. E. V. Harpocr. Pal. 15. Κομβέντον] Κομβέντιον A. Κόμβειον V. 16. Κόμβος] Vide Dufresnium in Glossario Graeco. Küst. Exemplum vocis male sub v. Κόσσυμβος repetitur: unde colligas, Hesychio firmante, scripturam hanc integram fuisse: Κόμβος καὶ Κόσσυμβος. 18. Κομβώματα] Scribe Κομβώματα, ut recte apud Hesychium. Küst. Oecumen. in 1. Petr. V, 5. Ἐγκομβώσασθε τὴν ταπεινοφροσύνην exponit ἐνεילהσαθε, περιβάλασθε. In Hesych. etiam est Κοσύμβη· δεσμός, ἀνάδισμα etc. Ego legerim Κομβοδεσμός, ἀναδ. et ἀπὸ τοῦ ἐγκομβοδῆσθαι pro καὶ τὸ ἐγκομβ. Infra est vera lectio κόσσυμβος ἢ κοσύμβη, quod Atticis κρώβυλος. Reines. κομβώματα V. κομβήματα E. Vid. Gataker. Adv. Misc. p. 228. G. [Küst. in v. Ἐγκομβώσασθαι] Gaisf. 19. Κομενταρίσιος] Delevit Gaisf. interpretationem ὄνομα κύριον cum A. B. E. *V. Vide Hesychium et Zon. p. 1231. potissimum vero Etym. M. p. 527. et Glossas nomicas.
1. Gl. om. V. nec dubito quin ea deprompta sit ex v. Ἀποχειροτονεῖται. Ὁ δὲ Φιλιππικὸς ἀποχειροτ.] Fragmentum hoc legitur apud Theophr. Simocattam lib. III. c. 5. in fin. et init. c. 6. idemque productur a Suida supra v. Ἀποχειροτονεῖται. Küst. 4. Κομείτην] Lege κομήτην a κομᾶν. Valck. Male. Spectat fortasse II. 3'. 113. quem locum citat etiam Tittmannus in Zonaram. (p. 1245.) Hesychius: Κομεῖν. ἐπιμελείας ἄξιον. Ubi v. not. Gaisf. Item Etym. M. p. 526. 5. ἐν Ἰώβ] C. 38, 32. sed ubi hodie pro ἐπὶ κόμης in quibusdam exemplaribus minus recte legitur ἐπὶ κόμης, per ὦ. Küst. 6. αὐτόν om. *V. αὐτὰ Hiob: unde liquet τὸν ἀστέρα per interpretationem irrepisse. 9. V. Herodiani Epimer. p. 69. et Boisson. Anecd. IV. p. 386. Gl. post v. Κομήσης habet *V. 10. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] V. 572. 12. τὸ κομῶντας] τὸ τοὺς κομῶντας A. V. παρὰ τοὺς κομῶντας simpliciter Schol. 13. Εἰ καὶ ἀληθεύεις — γράφουσιν, et mox ἢ διὰ καρτερίαν etc. om. V. Saltem delevi cum A. B. ineptam quae post πείσῃ extabat observationem, quam nec Scholiastes agnoscit, τινὲς δὲ κομπάσης γράφουσιν. 14. Ἐκόμων δὲ οἱ φιλόσοφοι, ἢ διὰ καρτ.] Ex Schol. Aristoph. Nub. 833. Küst. Ubi quae leguntur, — διὰ καρτερίαν. ὁ δὲ φησὶν ὅτι οὐ δεῖ ἀρετὴν ἐπιόουν, ἀλλὰ διὰ σμικρολογίαν, inde nemo vitium sustulit manifestum. Scribe οἱ δὲ φασιν.

Apparet eum commatis esse mali. translatio ducta a nummis, qui non ex solido auro percussi sunt. quasi dicas esse ex improborum genere. πονηρὸν κόμμα enim dicitur de moneta adulterata. Κομμαγενή. Nomen regionis. huius incola Commagenus. Κόμωνα. Urbs, in qua Chrysothomus primum sepultus est. Κομάρους. Feminino genere; masculino vero est oleaster. sunt arborum genera. Κόμματα, et κυρήβια. Κυρήβια sunt furfurēs. κόμματα vero videntur esse partes vel culmi, vel folliculorum, qui grana frumenti in spica tegunt, vel aristarum. Κομβέντον. Κόμβος. Duarum parvarum manicarum nodus, cum quis eas circa collum ligarit. Κομβώματα. Ornamenta. Κομενταρίσιος. [Κο-

μεντιόλος. Nomen proprium. Confestim autem imperium abrogatur Philippico, et Imperator Commentiolium belli ducem substituit.] Κομείτην. Cura dignum censuerunt. Κόμη. Apud Iobum Dominus dicit: Et Hesperum comam prehensa duces? ubi comam vocat lucidissimum eius fulgorem et splendorem. Κόμη. Capillus. Κόμησ. Comes, populi princeps. declinatur Κόμητος. Κομήσης. Superbias. Aristophanes Pluto: Ne propterea superbias. quod qui comam alunt, superbire solent. Quamvis, inquit, verum dicas, ne tamen propterea fastum concipias: nihilominus enim eandem poemam patieris. — Philosophi autem comam alebant, vel propter durum genus vivendi, vel illiberalitate. Aristophanes Nubibus: Quorum nemo per parsimoniam unquam sese iussit tonderei.

Κομήται. ἀστέρες· οἶον * πωγωνίας καὶ λαμπαδίας πυρὰ ὑφειστώτα, παχὺς ἀέρος εἰς τὸν αἰθερώδη τόπον ἀνεσφιδέντος. σέλας πυρὸς ἀθρόου ἔξαιψις, περιφερομένου ταχέως καὶ φαντασίαν μήκους ἐμφαίνοντος. Ὅτι τῶν παρὰ φύσιν τέσσαρες εἰσι ποιότητες ἀστέρων· κομήτης, οὗ τὸ κάτω λεπτότατον, τὸ δὲ ἄνω ἤπλωται ὡς ἐπὶ κόμης. δοκίας, οὗ τὸ ὄλον λεπτόν ὡς ἐπὶ δόρατος. πωγωνίας, οὗ τὸ κάτω μὲν ἤπλωται, τὸ δὲ ἄνω στενότερον. βόθρυος, ἥνικα δοκεῖ βύθος ἔχειν ὡς ὁ φαινόμενος ἀστήρ. Καὶ παροιμία· Οὐδέεις κομήτης ὅστις οὐ. . . τὸ δὲ ἀκροτελεύτιον αὐτὸς σὺ πρὸς τὴν ἡχὴ τοῦ τριμέτρου συνάρμοσον· οὐ γὰρ ἔγωγε φθέγγομαι τὸ δεινὸν ἐκεῖνο πρῶγμα καὶ ὄνομα.

[Οὐδέεις κομήτης, ὅστις οὐ ψηνίζεται.]

325 **Κόμμι.** καὶ ὁ λιβανωτὸς· καὶ τὸ ἐξηραμμένον ὀπῶδες δάκρυον.

Κομιάτων. ἐξαιτήσιν λαμβάνων τοῦ ἀφειδῆναι.

Κομιδῆ. λίαν, παντελῶς, ὀλοσχερῶς, εἰλικρινῶς, παντάπασι, τελείως.

Κομιδῆ. ἢ ἀνάσσεις. Ἡρόδοτος. λέγεται δὲ καὶ ἡ ἀφίξις, ἢ διόδος. Πολύβιος· Τῆς εἰς τοῦμ προσθεν κομιδῆς καὶ τῆς ὄλης ἐπιβολῆς ἀπέστη.

Κομιδῆν. ἐπιμέλειαν· καὶ τὸ ἀπολαβεῖν τι τῶν προσηκόντων κομιδῆν ἐκάλεσαν οἱ ῥήτορες.

Κομμίδιον.

Κόμιζε. ἐπιμελοῦ.

Κομίζεται. ἀντὶ τοῦ ἔχει.

Ἄν ἢ θέλουσα, πάντ' ἐμοῦ κομίζεται.

Κομιστικὰ πλοῖα. οὕτως ἐκαλεῖτο, ἐν οἷς ἐκόμιζον οἱ τύραννοι τὰ ληφθέντα λάφυρα· ὡς Ἵπερίδης δηλοῖ.

15 **Κόμοδα.** δόσις ἐπὶ σεισμῷ παρεχομένη.

Κόμοδος, βασιλεὺς Ῥωμαίων· ὃς ὑπὸ τινος τύχης ἐλαυνόμενος ἐς τοσοῦτον μανίας καὶ παροιρίας προδωρήσεν, ὡς τὴν ἰδίαν προσηγορίαν παραιτήσασθαι, Ἡρακλέα δὲ καὶ Διὸς υἱὸν ὀνομαζέ-

1. Κομήται. ἀστέρες· οἶον πωγων.] Scribe: Κομήται. ἀστέρες. δι κομήται καὶ πωγωνίας etc. Vide Laertium VII, 152. ex quo locus hic usque ad verba illa μήκους ἐμφαίνοντος a Suida excerptus est. Küst. Interim colon removi post λαμπαδίας positum.
2. πυρὰ ὑφειστώτα, παχὺς ἀέρος εἰς τὸν αἰθερ.] Locum hunc ex Paris. A. emendavi et supplēvi, qui in prioribus editt. male sic legitur: Πυρὸς ὑφειστώτος εἰς τὸν αἰθερώδη. Apud Laertium loco laudato pro παχὺς minus recte legitur πάχους. Küst. παχὺς ἀέρος ignorant B. E. V. πυρὸς ὑφειστώτος E. m. sec. 3. Supplendum δὲ post σέλας. 4. ἔξαιψις περιφερομένου] ἔξαιψιν ἐν ἀέρι φερομένου Laertius, id quod reponendum: v. Kapp. in librum de Mundo p. 139. 5. παρὰ] περὶ B. 6. κάτω — ἄνω] ἄνω — κάτω V. Mox δὲ om. *V. 7. ὡς ἐπὶ δόρατος] Vetus MS. ὡς δόρου. Reines. 8. δοκίας] Vox mendosa: scribe δοκίας. 9. στενότερον] στενώτερον E. Med. Mox δοκῆ B. 10. Expungendum ὡς. 11. Οὐδέεις κομήτης ὅστις οὐ. τὸ δὲ ἀκροτ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Synesii in Eucom. Calvit. p. 85. ubi scriptor ille, ut comatos vituperet, inter alia tritum illud versiculum affert, Οὐδέεις κομήτης ὅστις οὐ ψηνίζεται. Id est, Nullus est comatus, quin sit impudicus. Sed cum vox ultima obscena sit, prae verecundia eam omisit Synesius, iubens ipsum lectorem versui addere, quod ei desit. Küst. κομήτης om. B. E. 14. Restituendum καὶ πρῶγμα tum e Synesio tum e posteriore glossa. 15. Integrum senarium nihil nisi complementum esse dicti superioris docet hinc derivata gl. Ψηνίζω: Οὐδέεις . . . οὐ ψηνίζεται. Ὅστις οὐ. Ubi vides Ψηνίζεται, cum versiculus in voce οὐ subatitisset, e margine petium immigrasse. Similia quaedam fulcra prodit Apostolus XV, 5. Ceterum ψηνίζεται V. qui supra lacunam post οὐ posuit. 16. ἐξηραμμένον V. Vid. Schol. Platon. p. 399. 18. Κομιάτων. ἐξαιτήσιν λαμβάνων τοῦ ἀφειδῆ.] Scribe, Κομιάτων et λαμβάνων, ut apud Hesychium. Vide etiam Meursium et Dufresnium in Glossariis Graecis. Küst. Κομιάτων Portus. κομιάτων Lex. Bachm. p. 280. ἐξαιτήσιν] ἐξήτησιν B. E.
1. Κομιδῆ] Conf. Schol. Platon. p. 377. et Ruhnck. in Tim. p. 163. 3. Ἡρόδοτος] Gl. in IV, 134. quem locum neglexit Schweigh. Ind. 4. ἀφίξις] ἀφίξις, ἢ διόδος A. B. E. ἀφίξις ἡ διόδος V. et edd. ante Küst. qui neglexit. Πολύβιος] Fr. gr. 89. Om. cum exemplo V. 6. ἐπιμέλειαν] Glossa Homericā: vide vel II. 9'. 186. coll. Schol. II. 9' 411. Mox καὶ τοῦ Med. 8. Κομμίδιον] Κομμίδιον cum *V. tacite Gaisf., om. vulg. Zon. p. 1240. Κομίδιον. τὸ τοῦ δεινῶτος δάκρυον. 9. Κόμιζε] II. 5'. 490. 10. αἰτιατῆ post Κομίζεται omisi cum *V. 11. Versus Sophocli. Oedip. R. 580. Deest V. ἂν A. E. Med. et ut videtur B. quos Gaisf. sequitur. 12. Κομιστικὰ πλοῖα.] Ex Harpocrate. ἐκαλεῖτο] ἐκαλεῖτο A. V. et Harpocr. Pal. 13. ἐκόμιζον] Sic Küst. cum A. V. et Harpocr. Pal. ἐκόμιζοντο B. E. Med. 15. Κόμοδα. δόσις] Sic etiam Glossae Basilicae. Sunt tamen qui σεισμῷ legendum putent σεισμοῦ Vide Dufresnium in Glossario Latino v. Commodum. Küst. Recte explicuit Kühn. in Pausan. VIII. p. 689. Lips. Mil. Rom. V, 19. quem sequitur Chimentill. de bon. Blasell. p. 204. Hemst. Vide Casaubon. in Strabon. p. 931. ed. Amst. 900. ed. Oxon. Gaisf. Nihil Kühnius excogitavit, quin id Lipsii animum advertisset. Scribendum σεισμοῦ. ἐπὶ τοῦ] τοῦ om. A. B. V. 16. Κόμοδος, βασιλεὺς] Omnia haec de Commodō Suidas descripsit ab Ioanne Antiocheno in Excerptis ab Valerio editis p. 822. 19. δὲ] τε Exc., ubi mox τὴν προσηγορίαν.

Κομήται. Stellae orintae. Has ferunt atque pogonias et lampadas esse ardores ex aere crassiore constantes, qui locum aethereum petat. σέλας autem inflammationem ignis collecti, qui celeriter et longo tractu feratur. — Stellarum quae praeter naturam apparent quattuor sunt genera: Cometes, cuius infima pars est gracilis, summa vero dilatatur, ut in coma; docias, qui totus est gracilis et oblongus instar hastae; pogonias, cuius inferior pars dilatatur, superior est angustior; bothynus, cum stella quae apparet profunda esse videtur. — Et proverbium: Nullus est comatus, quin [sit impudicus.] Extremam vero partem tu ipse ad trimetri numerum accommoda. haudquaquam enim ego rem et nomen istud nefandum dixerim. Κόμμι. Tus. item lacrima arborum concreta. Κο-

μιάτων. Commeatus sive potestas abeundi. Κομιδῆ. Valde, prorsus, omnino, penitus, perfecte. Κομιδῆ. Receptus in aliquem locum. Herodotus. Item, profectio, iter. Polybius: A consilio ulterius proficiscendi et a toto illo comatu destitit. Κομιδῆν. Curam. Oratores etiam hac voce usi sunt, si qui res debitas recipiunt. Κόμιζε. Curam gere. Κομίζεται. Habet. Quaecunque voluerit, a me impetrat. Κομιστικὰ πλοῖα. Sic vocabantur naves, quibus tyranni capta spolia asportabant: ut Hyperides declarat. Κόμοδα. Munificentia quae in frumentatione praestatur. Κόμοδος. Commodus, Romanorum Imperator: qui furere quodam agitato eo dementiae simul atque insolentiae progressus est, ut spreto nomine suo Herculem se Iovisque filium appellaret; 21 *

σθαι, τοῖς τε μῆνας ἀφ' ἑαυτοῦ φέρειν τὰς προσηγορίας προσέταξεν οὕτως· Ἀμαζόνιος, Κόμοδος, Ἀγούστος, Ἡράκλειος, Ῥωμαῖος, Ἰππεραίων, Ἀνίκητος, Εὐσεβής, Εὐτυχής, Λούκιος, Αἴλιος, Ἀδρήλιος. ἀποδυσάμενός τε τὸ Ῥωμαίων σχῆμα, 5 λεοντῆν ὑπεστρώωνντο καὶ ῥόπαλον ἐπεφέρετο, οὕτω τε θηρίοις καὶ ἀνθρώποις δημοσίᾳ ἐμονομάχει, εὐστόχως κατὰ τὸ ἀληθὲς ἀκοντίζων καὶ παρὰ πάντων θαναταζόμενος. ἐπειδὴν δὲ εἰς πολλὴν μαιφονίαν ἐτρέπη, πάντας ἀφειδῶς τοὺς ἀθλίους καὶ 10 λελωβημένους ἄνδρας ἐς τὸ θάυτρον συναγαγάν, δρακοντοειδῆ τέ τινα περιθεις ἐκ γονάτων φάσματα, ὡς γίγαντας τῷ ῥοπιῶν κατειργάσατο. καθύδων δὲ ἐν τοῖς μονομαχείοις, ἐκεῖθεν ἐς τὰς πανηγύρεις πρὸς τῆς συγκλήτου βουλῆς ὑπαντάμενος, 15 ἐκ πάντων μὲν κακῶς διεβάλλετο, ὥστε καὶ τὴν Μαρκίαν, ἣν εἶχε παλλακῶν τιμιωτάτην, καταγνῶναι αὐτοῦ καὶ ἀπαγορεῦσαι τὰ πραττόμενα. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι ἰκέτερον αὐτὸν μηδὲν ἀνάξιον τῆς βασιλείας ποιεῖν.

Κομμονητόριον. ἐπιστολὴ προστακτικῆ, ἀποστελλομένη εἰς χώρας.

Κομμός. περιέργος κόσμησις. Ἠγεῖτο γυναικῶν μυρία πληθὺς μετὰ κομμοῦ καὶ ὀλολυγῆς. τουτέστι, γούου καὶ ὀδνημοῦ.

Κομμοῦσθαι. καλλωπίζεσθαι περιέργως καὶ 344 γυναικωδῶς. οὕτως Εὐπόλις.

Κομῶσα. ἀνθοῦσα. * Πλούτω κομῶντες.

Κομμωτής. καλλωπιστής.

Κομμωτίζω. ἐπιμελοῦμαι.

Κομμωτικαί. ἀπὸ τοῦ κόμπου· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ κόπτω. * κομμός, ὁ κεκομμένων τριγῶν κόσμος. κομμωτικὸς δὲ ὁ ἐκ περιεργίας κόσμος. καὶ κομμωτικόν, οὐδετέρως.

Κομμώτρια. ἐμπλέκτρια, ἡ κοσμοῦσα τὰς γυναῖκας.

Κόμπαρος. ὃς συνέξενται εἰς ὑπηρεσίαν τινί, ὁμοίως τὴν αὐτὴν ἐκτελῶν χρεῖαν.

Κομπολακίθου. ματαιοκόμπου καὶ κομπῶ. 20 δους. παραπεποιημένον δὲ ἐστὶ καὶ παραπεπλα-

1. τοῖς τε μῆνας ἀφ' ἑαυτοῦ φέρειν τὰς πρ.] Vide omnino Casaubonum et Salmasium in Aellum Lampridium Commodo p. 505. 506. Küst. 2. Ἀμαζόνιος] Ἀμαζόνιος A. B. V. Exc. Mox Ἀγούστος, Κόμοδος V. 5. ἀποδυσάμενος V. τε] τοι E. 8. εὐστόχως τε Exc. παρὰ] περὶ V. 9. ἐπειδὴν libri. 12. γονάτων φάσματα] τῶν γονάτων ὑφάσματα Exc. 14. δὲ om. V. 14. ἐς] πρὸς A. Post πανηγύρεις Exc. add. καὶ ἐορτάς. 18. τὰ πραττόμενα] τοῖς πραττομένοις Exc. 19. μηδὲν ἀνάξιον] μηδένα ἄξιον V.
1. Κομμονητόριον] Vide Dufresnium in Glossario Graeco. Küst. Κομμονητόριον A. V. Lex. Seg. Κομμονητήριον Zon. p. 1240. 2. χώρας] χιῖρας V. 3. Κομμός. περιέργος] Aliud docet interpretatio, aliud ἤσις allata. Quod Suidae non inusitatum est. Ceterum hoc fragmentum depromptum est ex Nicolao Damasceno in Excerptis ab Valesio editis, p. 457. quod viros doctos latuit. Tourp. Haec ex Nic. Damascii Hist. Univ. VII. p. 309. esse descripta dicit Grotius Ep. 110. ad Gallos p. 254. Coni. Porti, esse versus iambicos, est inepta. Reines. Κομμός — κόσμησις habet Lex. Bachm. Et nonnulla quidem intercidiisse persuadent turbae propinquarum glossarum: vide v. Κομμωτικά. 8. Κομῶσα. ἀνθοῦσα. Πλούτω κομ.] Sic locum hunc auctoritate MStorum Pariss. rescripsi et distinxī, qui in prioribus editis ita legitur: Κομῶσα. Ἀνθοῦσα πλούτω. καὶ κομῶντες. Küst. Recte Κομῶσα ἀνθ. πλούτω. Simocatt. p. 84. et 129. Tourp. MS. Recte Küsterum distinxisse demonstrat haec glossa Lex. Bachm. p. 281. Κομῶσα. ἀνθοῦσα. Seqq. an exemplum continetur, etiam Gaisf. dubitabat: ignorat *V. Accedit ut Etym. Gud. p. 335. (coll. 336, 27.) κομῶν ἐπὶ πλούτου in explicatione verbi protulerit. 9. V. Reimarum in Dion. Cass. LXXVIII, 13. 10. Immo Κομμωτίζωμαι, vox Synesii. τὸ ἐπιμελοῦμαι] τὸ om. A. *V. ἐπιμελοῦμαι τὰς παρῆας τῷ ψιμίθῳ Zon. p. 1245. 11. Κομμωτικαί] Seqq. quae praeter ordinem litterarum distrahebantur usque ad οὐδετέρως in unam gl. A. coniunxit, firmante Schol. Luciani Amor. 9. Praeterea καὶ supplendum ante κομμός: v. Etym. M. p. 526, 39. 12. κεκομμένων] κεκαμμένων B. 13. κομμωτικὸς] κομμωτικὸς δὲ recepi cum A. et Schol. Mox desiderabam κομμῶν. Quamquam κομμωτικὸς κόσμος extat apud Hermogenem, quem inter alios apposuit Hemsterh. in Plat. p. 399. καὶ κομμ. οὐδ. om. V. 15. Κομμώτρια] Helladii Chrestom. p. 4. Tourp. MS. Videndus Pierson. in Moer. p. 238. Sumpta ex Schol. Aristoph. Eccles. 732. cf. Schol. Platon. p. 399. ἡ κοσμοῦσα] ἡ κοσμοῦσα Schol. male. Hesychius sub duplici glossa, sed distracta: Κομμώτρια. ἡ πλέκτρια· ἡ κοσμοῦσα τὰς τριγὰς καὶ ψιλοῦσα. Vide Etym. M. p. 528. 17. Κόμπαρος] Vox Latina Compar. Vid. Du Cangii Gl. 18. Κομπῶ] Inter glossas Graeco-barbaras reperio quidem vocem κομπῶ, sed non κομπῶ. An ergo et hic κομπῶ scribendum est? Vide Dufresnium in Glossario Graeco. Küst. Delevi vocem cum V. post χρεῖαν subiectam. 19. Κομπολακίθου. ματαιοκ.] Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Scholiasta Aristoph. Acharn. 589. Küst.

idem menses de nomine suo vocari iuberet in hunc modum: Amazoniis, Commodus, Augustus, Hercules, Romanus, Exuperatorius, Invictus, Pius, Felix, Lucius, Aelius, Aurelius. et vero cultu Romanorum deposito leonis exuvias induebat, et clavam gestabat, quibuscum contra bestias aut cum gladiatoribus palam pugnabat: eximia quidem in faculando dexteritate, adeo ut omnibus admirationi esset. Sed postquam ad caedes et crudelitatem conversus est, qui in urbe essent mutili ac debiles cunctos in theatrum conductos, cum figuras quasdam draconum genibus eorum alligasset, perinde ac gigantes clava percussos interemit. Cum autem pernoctaret in Indo gladiatorio, atque inde ad sacrificium procederet occurrente Senatu: magnam ex ea re invidiam contraxit, adeo ut Marcia, quam e concubinis summo in honore habebat, id consilium improbaret penitus ac damnaret. Sed alii

etiam multi Commodum orabant, ut ne quid indignum maiestate imperii Romani admitteret. Κομμονητόριον. Epistola continens mandata, quae in provincias mittitur. Κομμός. Affectatus ornatus. [Item planctus, lamentatio.] Praeibat mulierum infinita multitudo cum planctu et eiulatu. Κομμοῦσθαι. Curiose formam ornare, ut mulieres solent. sic Kupolis. Κομῶσα. Florens. * Divitiis superbientes. Κομμωτής. Qui formam ornat. Κομμωτίζω. Curiosius orno. Κομμωτικαί. Ducta vox ab eo quod est κόμπω. alii vero a κόπτω. nimirum κομμός est cultus comae inflexae. unde κομμωτικὸς curiosus est formae ornatus. et κομμωτικόν, genere neutro. Κομμώτρια. Comprix, quae mulieres ornat. Κόμπαρος. Qui ministerii obundi causa cum altero iunctus est, et eodem officio fungitur. Κομπολακίθου. Inani verborum apparatus

σμένον τὸ ὄνομα. ἀπὸ τοῦ λακτεῖν γὰρ ἐν παραγωγῇ γέγονε τὸ ληκύνθιον. ληκύνθισεν γὰρ τὸ μείζον βοῶν καὶ ψοφεῖν. ἤχον γὰρ ἀποτελεῖ καὶ ἡ λήκνυθος, ἐπεὶ καὶ αὐτὴ πεφύσθηται. πάντα δὲ τὰ πεφυσημένα κόμπου ποιεῖ. ἀπὸ γοῦν τοῦ κόμπου καὶ τῆς ληκύνθου συντέθειται.

Κόμπος. ἀλαζονεία, ἔπαρσις. Πέφυρτο δὲ τῇ δεήσει κόμπος βαρβαρικός καὶ ἔμφασις ἐδτυχίας.

Κομποφακελορδήμονα. ἀντὶ τοῦ βαρυρδήμονα. φάκελοι γὰρ τὰ βαρέα φορτία διὰ ξύλων.

Κόμπω. ἐπάρσει, κενοδοξία. [Ἔστι τεκμηριῶσαι, ὡς ὑπαινιχτόμενοι γῆν ἔχειν σιδηροφόρον τῷ τοιῦδε κόμπω ἐχρήσαντο.]

Κομψευόμενοι. ἀλαζονεύμενοι. Πεφώρανται δὲ ὅμως τῇ πείρᾳ κομψευόμενοι τὴν ἐπωνυμίαν. περὶ ἱστοριογράφων ὁ λόγος.

Κομψευριπικῶς. πανούργως κατὰ Ἐδριπίδην. [Ἀιλίανος περὶ ἀσεβῶν βασιλέων λήθη παραδοθέντων φησί. Καὶ Ἀριστοφάνης·

Ἐπὶ τῇ κομῆς καὶ κομψὸς εἶναι προσποιῆ·]

Κομψεία. ἐλαφρία, ἀστειότης, πιθανολογία, ἀλαζονεία.

Κομψόν. περίτρανον, περίλαλον, πανούργον, ἀπατητικόν, πιθανόν, τεχνικόν· ἔστι δ' ὅτε καὶ ἀγαθόν καὶ σπουδαῖον. Ὁ δὲ τῶν ἀτυχημάτων οὐ φέρων κομψὸν αἰσχίσταις ὕβρεσι τὸν Βαράμ ἐξουθένησε, γυναικεία ἐσθῆτι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἡρώτων μὲν εἶναι κομψὸν ἐν συνουσίᾳ.

τουτέστι, πιθανόν καὶ εὐχαριν ἐν συνόδῳ καὶ τῇ πρὸς τοὺς ἑταίρους κοινωνίᾳ. Ἀριστοφάνης·

Ὀὐμός δὲ Κλειτοφῶν τε καὶ Θηραμένης ὁ κομψός.

ἀντὶ τοῦ ἀστεῖος. Κλειτοφῶν δὲ ὡς ἀργὸς ἐκομψοδεῖτο. νῦν δὲ ὡς παλίμβολον καὶ πανούργον βούλεται αὐτὸν ἀποδεῖξαι. Λιελθὼν λόγον περὶ ψυχῆς, ἐκ χρόνου κομψῶς μεμεριμνημένον. † Καὶ εἰ τις αὐτοὺς ἀποθανεῖν δις λέγοι, οὐκ ἂν φανεῖν κομψός, ἀλλὰ τῶν συνετωτέρων. Καὶ αὐθις·

Τὸ πρᾶγμα κομψὸν καὶ σφόδρ' ἐκ τοῦ σοῦ τρόπου.

1. γὰρ ἐν παραγωγῇ — πεφύσθηται quae Aldo debentur, om. B. E. Med. καὶ αὐτὴ om. V. 2. ληκύνθισεν] *Lego ληκύνθισεν*, ut apud *Enarratorem Comici loco laudato. Küst.* Prope verum ληκύνθισεν A. V. item infra post *Λήκνυθος.* 4. δὲ] Om. V. γὰρ Schol.
5. ἀπὸ γοῦν — συντέθειται om. V. οὖν Schol. 6. συντέθειται] συντέθειται A. B. συνέθηκεν Schol. 10. Κομποφακελορδήμονα] Ex Schol. Aristoph. Ran. 863. 11. τῶν ξύλων] διὰ ξύλων A. B. E. V. Med. Reieclmus interpolationem Küsteri e Schol. petitam. V. Meinek. in Menandr. p. 307. 12. Ἔστι τεκμηριῶσαι] Haec sunt verba Menandri in Excerptis Hoeschelii p. 127. [Nieb. p. 380. f.] Confer etiam Suidam v. Ἐπαινιχτόμενοι, ubi idem fragmentum legitur. Toup. Deest exemplum V. Sub finem legendum ἐχρήσαντο κόμπω.
15. Πεφώρανται cum seqq. om. V. Similis Menandri dictio Exc. Legg. p. 355.
18. Κομψευριπικῶς] Aristoph. Equ. 18. *Ἐπιπέμ' ἂν αὐτὸ δῆτα κομψευριπιδικῶς.* Huc Suidas respexit. Sed notandum est apud Aristophanem repugnante metro hodie legi κομψευριπιδικῶς, cuius loco ex Suida scribendum est κομψευριπικῶς: quamvis, quod ad sensum attinet, nulla sit inter utramque lectionem differentia. Licet enim Comicus vel metri vel ioci gratia κομψευριπικῶς dixerit, ita tamen intelligendus est, ac si κομψευριπιδικῶς dixisset: quoniam Euripidem hic perstringere voluit, ut ex Scholiis discimus. Küst. πανούργως] παρέρως B. 19. Ἀιλίανος περὶ ἀσεβῶν βασιλέων λήθη παραδ. φ.] Haec nihil sane ad rem faciunt, nec scio, quomodo in hunc locum irrepserint. Küst. Haec cum seqq. om. V. Corrupta haec esse vel ad aliam glossam (nimirum V. Κομψός) referri Perizonius suspicabatur. 20. Ἀριστοφάνης] Vesp. 1357. (1308.)
1. Κομψεία. ἐλαφρία, ἀστειότης.] Ex Schol. Aristoph. Av. 195. Küst. Ubi Ruhnkenius in Hesychium emendabat γλαυροῖα. Nihil desiderant in Hipp. Moer. p. 237. 3. Κομψόν — τεχνικόν] Et haec leguntur apud Scholiastam Aristophanis loco laudato. Küst. Adde Timaeum p. 161. Schol. Platon. p. 399. et Schol. Greg. Naz. MS. Paris. f. 203. ap. Gaisf. κομψούς] δύο ἡ λέξις σημαίνει· ἐπὶ τε ἐπαινοῦ τὸν εὐπειθῆ καὶ προσηγῆ, ἐπὶ τε φόβου τὸν πανούργον καὶ καμπύλον καὶ τὴν διάνοιαν διεστραμμένον. ἀμφοτέρω δὲ ἀπὸ τοῦ κάμπω εἰρηται. 5. ἀτυχημάτων οὐ φέρων κομψόν] Ed. Mediol. [cum A. B. V. E.] ἀτυχημάτων. Recte. Τὸ τῶν ἀτυχημάτων κομψόν est fortunae iudicium. Interpretes non intellexerunt. Est autem depromptus hic locus ex Simocata III, 8. cuius verba apponam: Ταῦτα διαγνοὺς ὁ Ὀρμισδᾶς καὶ τὸ τῶν ἀτυχημάτων οὐ φέρων κομψὸν αἰσχίσταις ὕβρεσι τὸν Βαράμ ἐξουθένησε, γυναικείας ἐσθῆτας ἐπαθλα τῆς ἀδοξίας κληροδοτήσας αὐτῷ. Hinc illustrandus atque supplendus noster Suidas. Toup. ἀτυχημάτων A. B. E. V. Med. 6. Βαρήάμ] Βαράμ A. βαρὰν E. βάρβαρον V. 7. γυναικί *V. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 645. Seqq. om. V. Item Ἡρώτων μὲν — Ἀριστοφάνης om. A. 11. ἑταίρους] *Lego cum Schol. Aristoph. ἑτέρους.* Ἀριστοφάνης] Ran. 977. 16. ψυχῶν E. qui mox κομψόν. 17. Καὶ εἰ τις — συνετωτέρων] Tacite delevit Küsterus. 20. Versus Aristoph. Thesmoph. 99.

so iactantis et gloriantis. vocabulum hoc deflexum est et formatum ab nomine ληκύνθιον, quod a λακτεῖν deducitur. hinc ληκύνθισεν, clare vociferari et sonum edere. nam etiam ampulla sonum reddit, quia turgida est. omnia enim inflata et turgida sonum edunt. ex κόμπος igitur et λήκνυθος vox composita est. **Κόμπος.** iactantia, fastus. [Precibus mixta erat iactantia barbarica et secundae fortunae ostentatio.] **Κομποφακελορδήμονα.** Fasces quasi verborum iactantem. φάκελοι enim fasces sunt lignorum. **Κόμπω.** Fastu. *Licet autem coniectare, hos tali iactantia usos esse, quod subobscurè significarent se habere terram ferri feracem.* **Κομψευόμενοι.** Gloriantes. *Experientia tamen convicti sunt cognomine isto temere gloriari.* ubi de historicis verba fiunt. **Κομψευριπικῶς.** Callide ad exemplum Euripidis. [Aelia-

nus de regibus impiis oblivioni traditis usurpavit. Et Aristophanes: *Quare superbis, et elegantiam affectas?*] **Κομψεία.** Levitas, urbanitas, festivitas, iactantia. **Κομψόν.** Perspicuum, garrulum, astutum, fallax, probabile, artificiosum. interdum etiam bonum et honestum. *Ille vero cum fortunae ludum pulchre ferre nesciret, foedissimis contumeliis Varanum affectit, et veste muliebri indutum.* Aristophanes *Nubibus: Principio quidem, ut festinus sis in convictu. Idem: Meus vero Clitophon et Theramenes ille lepidus.* Clitophon vero ut ignavus a comicis perstringebatur: quem hoc loco mutabilem et astutum esse significare vult. *Recitata oratione de anima, quam diu ante egregie praemeditatus fuerat. † Et si quis eos affirmavit bis obisse, non ille dicax habeatur, sed unus ex prudentioribus.* Et alibi: *Res lepidā, et moribus tuis valde congrua.*

Κόναβος. ψόφος, ἤχος.
 Ἐφροῖεν κοναβηδὸν ἐπιπρῖουσα γένειον.
 περὶ Λακαίνης γυναικὸς ὁ λόγος.
Κοννᾶς. μέθυσος ἀθλητῆς. καὶ παροιμία.
 Κοννᾶς στέφανον μὲν ἔχων, δίψη δ' ἀπο- 5
 λωλώς.
 ὃς εἰς τὰ συμπόσια παρῆν αἰεὶ ἐστεμμένος. ἢ ὅτι
 Ὀλυμπιονίκης γενόμενος πένης ἦν, μηδὲν ἕτερον
 ἢ κύτινον ἔχων. ἢ ὅτι ἀθλητῆς ἦν ἄριστος, πενι-
 χρός, πολλάκις στεφανωθείς· ἐφ' οὗ Κρατῖνος εἰ- 10
 πεν·
 Ἐσθιε καὶ σῆ γαστρὶ δίδου χάριν, ὄφρα σε
 λιμὸς
 ἐχθαίρη, Κοννᾶς δὲ φιλοστέφανός σε φιλήσῃ.
 λέγει δὲ αὐτὸν τσαυτὰ νικήσαντα μηδέπω τετιμη- 15
 σθαι.

Κόνδον. ποτήριον.
 Κονδύλισας. κονδύλοις πλήξας. Ὁ δὲ Ἡρα-
 κλῆς παῖδα νίπτρα προσφέροντα οὐ καταθύμια κον-
 δυλίσας ἀπέκτεινε.
 Κόνδυλον. * τὸ ἐκολάφισαν αὐτὸν ὡς ἔοικεν
 ἐντεῦθεν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. ὁ δὲ κόλαφος ἐστὶ
 παρ' Ἐπιχάρμου. Ἀριστοφάνης·
 Ἦν ὁ παῖς οἶνον αἰτῆ, κόνδυλον αὐτῷ δίδου.
 ὑπὲρ τοῦ ἐθίζειν τοὺς παῖδας μηδὲν τι περιττὸν
 Κονία. ὁ κονιορτός, νίτρον, ῥύπος.
 Ἐλουσαν ἡμᾶς . . . ἄνευ κονίας·
 Ἀριστοφάνης. Καὶ οὐδετέρως κόνιον. καὶ κονίησι.
 καὶ κονιορτοῦται, καὶ κονιωμένους, κόνεως πεπλη-
 σθαι.
 Κονιαταί. οἱ τοὺς τοίχους παραχρῶντες.

1. Zon. p. 1231. Mox quaedam desiderantur. 2. Ἀφροῖεν κοναβηδὸν] Versus Antipatri Thessal. XXVI, 5. Anthol. Pal. VII, 531. item allatus in v. Ἀφροῖεν. 5. Κοννᾶς μὲν στέφανον] Aristoph. Equ. 531. Ὡςπερ Κοννᾶς στέφανον μὲν ἔχων αἶον, δίψη δ' ἀπολωλώς. Sic etiam apud Suidam scribendum est. Ceterum allusit hic Aristophanes ad proverbium illud: Διψὸς ἀνὴρ στέφανον μὲν ἔχων, δίψει δ' ἀπολωλώς. Vide supra v. Διψός. Küst. Alio sermonis tenore fere eadem Eudocia p. 261. στέφανον μὲν Eudocia cum V. 7. ὃς εἰς τὰ συμπόσια] Haec et quae sequuntur sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Aristophanis. Küst. Vellem is Scholia purgando Suidae adhibuisset. Sic enim scribendum, expulso Κοννᾶς: μέθυσος ἀθλητῆς, ὃς . . . ἐστεμμένος. καὶ παροιμία· στέφανον . . . δίψει δ' ἀπολωλώς. 10. περὶ οὗ] ἐφ' οὗ A. B. E. V. Med. Schol. 12. Ἐσθιε — σε] Ἰσθι — σοι E. 14. φιλοστέφανός σε φιλήσῃ] πολυστέφανος νικήσει Schol. et Eudoc. φιλήσει B. V. Parodia est Hesiodi Opp. 297. Ἐργάζευ Πέρση, δῖον γένος, ὄφρα σε λιμὸς Ἐχθαίρη, φιλήσῃ δὲ σ' ἐστέφανος Δημήτηρ.
1. Κόνδον] Gl. invenit Aldus, om. B. E. Agnoscit Herod. Epimer. p. 70. Ceterum v. Intpp. Hesychii. 3. παῖδα] Cyathus Oenei plucerna, quem Hercules pugno percussam interfecit. Schol. Apoll. Rhod. I, 1212. Hemst. Etiam Calchaem vatem pugno occidit Hercules, et Achilles Therstem. Vid. Tzetz. in Lycophr. 978. sqq. Reines. Vide Heynium in Apollod. p. 192. νίπτρα] νίπτα B. E. 5. τὸ ἐκολάφισαν] Similia his habere Pausaniam in Lexico testatur Eustath. Od. ρ. p. 1817 = 627, 42. Ἐκείθεν δὲ καὶ κόλαφος παρ' Ἐπιχάρμου, καὶ τὸ ἐκολάφισαν ἐντεῦθεν Πανσανίας γησίον. Ἀττικοὶ δὲ τὸν κόλαφον κόνδυλον φασὶ διὰ τοῦ ὄ. Epicharmi locum citat Etymologus p. 525, 7. Gaisf. Hinc tantum lucratur, ut defectum verborum in ipso glossae principio perspiciamus. 7. Ἀριστοφάνης] Aristoph. Pac. 122. Κολύμβαν μεγάλην καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῆ. Vide ibi Scholiastam, cuius scriinia Suidas hic compilavit. Küst. Qui rettulit nomen ad Pacis versum, cum deberet ad fragmentum continuum. 8. Ἦν ὁ παῖς] Integrum senarium servavit Schol. Ven. εἰ δ' οἶνον αἰτῆ, κονδύλους αὐτῷ δίδου. Scribendum tamen ἂν δ' οἶνον αἰτῆ, κονδύλους αὐτῆ δ. cum gl. Ἄν οἶνον αἰτῆ. Nam ὁ παῖς debetur interpretibus. 10. Κονία. ὁ κονιορτός. νίτρον. ῥύπος] Sic recte habent MSS. Paris. At in prioribus editt. locus hic ita legitur: Κονία. ὁ κονιορτός. Κονίτρον. ῥύπος. Male nimirum unus articulus in duos divisus est, et quae coniungenda erant dirempta sunt: quod ipsum non paucis aliis quoque in locis apud Suidam contigit. Küst. νίτρον] Cum κονία apud Graecos etiam significet lixivium sive lomentum, et omne σμῆγμα, quo sordes eluuntur et absterguntur, mirum non est vocem istam a Suida per νίτρον hic expoui. Nitrum enim esse ῥυπτικόν, id est, abstergendi et eluendi sordes vim habere, nemo ignorat. LXX. interpretes Ier. II, 22. Καὶ ἂν ἀποπλύνη ἐν νίτρῳ, καὶ πληθύνῃς σεαυτοῦ πόαν, κεκληδῶσαι ἐν ταῖς ἀδικίαις σου ἐναντίον ἐμοῦ. Hieronymus in illum locum: Pro herba borith, quam nos ut in Hebraeo posita est vertimus, LXX. transtulerunt πόαν, ut significarent herbam fullonum, quae iuxta ritum provinciae Palaestinae in riventibus et humectis locis nascitur, et ad lavandas sordes eandem vim habet, quam et nitrum. Vide eundem in Prov. XXV, 20. Isidorus in Glossis: Nitrum, lumentum. id est, lomentum: sive id, quo sordes eluuntur. Hinc autem apparet pro κονίτρον, quod aliae editt. exhibent, in MSS. Paris. recte legi νίτρον. Küst. νίτρον, ῥύπος sunt ex Schol. Aristoph. Lys. 12. „κονίας] κονίας B. E.“ Sic Gaisf., quasi reliqui codices exciperentur. Atqui κονίας mendum est Küst. 13. Ἀριστοφάνης] Decerpta ex vss. Lysistr. 469, 70. Κονίησι] V. Etym. Gud. p. 336. f. Hinc supplendus Zon. p. 1246. Κονίησι. κονιορτὸν ποιήσει. Lege Κονίησι. καὶ Κονιορτοῦται, κονιορτὸν ποιήσει.
14. καὶ κον.] καὶ om. E. V. καὶ κονιωμένους] καὶ x. E. h. e. κωνιωμένους. 16. Κονιαταί] Deest gl. V. Cf. Hesych. Scripsi Κονιαταί.

Κόναβος. Strepitus, sonus. Ore spumans et dentibus cum sonitu infrensens. de femina Lacaena haec dicuntur. Κοννᾶς. Connas, temulentus tibicen, qui ad convivia coronatus semper accedebat. ad instar proverbii: coronam quidem gestans, at sibi enectus. vel quia pauper erat, licet Olympia vicisset; quippe nihil habens praeter coronam ex oleastro factam. vel quia tibicen erat optimus, sed pauper, quique coronatus saepe fuisset. de hoc Cratinus: Comede, ventricus tuo indulge, ut fames tibi inimica sit, Connas vero coronis gaudens telamet. idem vero tradit ei post tot victorias nullum honorem

habitu fuisse. Κόνδον. Poculum. Κονδύλισας. Qui pugnans percussit. Hercules autem puerum, qui minus commode aquam afferret, pugno necavit. Κόνδυλον. [Quod vulgo κόλαφον dicunt:] unde ἐκολάφισαν Atticos uenuisse liquet. vocabulum vero κόλαφος extat apud Epicharmum. Aristophanes: Si vinum petierit, ataram ipsi da. dictum scilicet ut assuefaciamus pueros, ne quid supervacui petant. Κονία. Cinis, nitrum, sordes. Aristophanes: Lavarunt nos sine cinere. Et neutro genere κόνιον. item κονίησι, κονιορτοῦται, κονιωμένους, pulvere repletos. Κονιαταί. Qui parietes dealbant.

Κόνιον. βοτάνη δηλητήριος. διὰ τοῦ ὀ μικροῦ
διὰ τὸ μέτρον τοῦ στίχου.

346 Ἦρὸς γὰρ Ἀθηναίων κόνιον μὲν ἀπλῶς σὺ
ἐδέξω.

αὐτοὶ δ' ἐξέπιον τοῦτο τεῶν στόματι.

Κονιόπους. πολυσχιδές ὑπόδημα, τὸ μὴ σκε-
πάζον ὄλον τὸν πόδα, ἀλλὰ καταπασσόμενον ὑπὸ
τῆς κόνεως. ἢ δὲ κόνις ἀπὸ τῆς χύσεως. ἢ ἀπὸ τοῦ
καίνω, τὸ κόπτω ἢ διακεκομμένη γῆ. γράφεται δὲ
καὶ κονίποδα· τουτέστι, στενὸν σανδάλιον, οὗ διὰ 10 γυμνάσθαι.
τὴν στενότητα ὁ ποῦς ἐκονιορτοῦτο.

Κονιορτός. Ἄσκους πλείστους ἐξοτι μάλιστα
πληρώσας κονιορτοῦ φέρειν ἔδωκεν ἐκάστη ἀνδρὶ·
καὶ κατὰ τὴν συμπλοκὴν τοὺς ἄσκους τῆς αἰθάλης
νύττειν μαχαίριδιος.

Κονιορτωσάμενον. κόνιν ἐπιβαλλόμενον.
Κονιορτωσάμενον καὶ τὸν ἐκ πορείας κατὰ σπουδῆν
ἐρχόμενον ἐπιφαίνοντα.

Κονίω. χρίω.

5 Κόνις, κόνεως, τῆ κόνει.

Κονίσσαλος. κονιορτός. ἢ Κονίσσαλος, δαίμων
πριαπώδης· ἐκ τοῦ μὴ ὀκνεῖν καὶ ἐπὶ κόνεως μίγνυ-
σθαι. καὶ Κονισάλεος.

Κόνισσαι. γυμνάσθητι. Καὶ κεκονίσθαι, τὸ

Κονίσουσι. κόνιν ἐγεροῦσι.

Κονίστρα.

Οὐδ' αὖ κονίστρας εἰς τὸ ῥίψαι τοὺς πό-
νους.

15 κονίστρα, παλαιστρα ἢ κυλίστρα.

1. Κόνιον] Vel ex serie litterarum patet, Suidam scribere voluisse vel debuisse κόνιον, per ι. Küst. Κόνιον B. E. V. κο-
νειον A. 3. Ἦρὸς γὰρ Ἀθηναίων κόνιον μὲν ἀπλ.] Apud Laertium lib. II, 46. [Anthol. Pal. VII, 96.] ubi idem Epigramma le-
gitur, hexameter hic ita conceptus est: Ἦρὸς γὰρ Ἀθηναίων κόνιον μὲν ἀπλῶς σὺ ἐδέξω. Salmasius tamen in Inscript. Herod.
Attic. p. 65. testatur, in omnibus vetustis exemplaribus Laertii eundem versum sic legi: Ἦρὸς γὰρ Ἀθηναίων κόνιον μὲν ἀπλῶς
σὺ ἐδέξω. Sic et Suidas in suis exemplaribus scriptum invenit, ut ex hoc loco patet. Vulgatam tamen lectionem Laertii prae-
tulerim. Küst. πρὸς γὰρ Ἀθηναίων om. V. Tum κόνιον A. E. V. Atque hunc ipsum versum tangit observatio, quodam in
marginem coniecta, διὰ τοῦ ὀ μ. διὰ τὸ μέτρον τοῦ στίχου. 5. τοῦτο γε τῆ] Lege τοῦτο τεῶν. Küst. Et sic A. V. γι. om.
B. E. 6. Κονιόπους] Hesychius habet Κονίπους: quam lectionem confirmat auctoritas Aristoph. Eccles. 843. Küst. πο-
λυσχιδές V. et Etymol. Dorv. Dedimus exempla vocis πολυσχιδές in Dionys. Perieg. p. 699. 7. τὸν πόδα] τὸ σῶμα Etymol.
καταπασσόμενον] Sic recte habent MSS. Paris. [*V.] et Etymologus. At priores editt. [et E.] male καταπασσόμενον. Küst.
8. ἢ ἀπὸ . . . γῆ] Haec abhorrent ab interpretatione glossae, quippe quae referantur ad notationem v. κόνις: vide easdem fere
voces ap. Etym. M. p. 528. 9. διακεκομμένη] Hanc lectionem ex MSS. revocavi: cuius loco in prioribus editt. mendose scri-
ptum est διακεκαμμένη. Lectionem MStorum non solum confirmat sensus, sed etiam Etymologus v. Κονία, quem vide. Küst.
κατακεκομμένη Zon. p. 1236. 10. κονίποδα] Refertur ad Aristoph. Eccles. 843. ubi Schol. στενὸν σανδάλιον. 12. Κο-
νιορτόν. Ἄσκους πλείστους] Κονιορτός ἄπειστους ἐξοτι μάλιστα A. Κονιορτός ἄσκους πλείστους ἐξοτι V. Κονιορτόν. ἄσκους
πλ. ἐς οἷτι vel ἐξοτι *V. B. et edd. ante Küst. qui ἐξοτι μάλιστα neglexit. Dedi Κονιορτός. Gaisf. ἐς οἷτι. Sed ipsam orationis
speciem haud mediocriter mutat v. Αἰθάλη: Ἄσκους πληρώσας κονιορτοῦ, κατὰ τὴν συμπλοκὴν ἐκέλευσε τὰ ταμίεια τῆς αἰθάλης
μαχαίριδιος διατιτῆν. Hinc primum lucramur tum ἐκέλευσε, tum διατιτῆν, quod cum reliquis sic licet consociare, νύττειν
μαχαίριδιος καὶ διατιτῆν: deinde quod magnam habet offensionem τοὺς ἄσκους τῆς αἰθάλης, praegresso ἄσκους . . . κονιορτοῦ,
quamquam id v. Διατιτῆν firmare videtur, in eo et interpretationem τοὺς ἄσκους germano τὰ ταμίεια (id est receptacula) post-
habebimus, et quod superest τῆς αἰθάλης sic fere cum κονιορτοῦ coibit, κονιορτοῦ τε καὶ αἰθάλης. Ceterum ipsa formula πλεί-
στους ἐξοτι, Agathiae, Menandro similibusque scriptoribus celebrata, hunc quoque locum arguit ad aevum Byzantinum esse re-
vocandum. Ad horum vero similitudinem accuratissime fragmentum accedit in v. Ἀπόμοιρα.
1. ἐπιβαλλόμενον] Scripsi cum *V. ἐπιβαλλόμενον. 2. Exemplum delevit Kusterus. Κονιορτωσάμενος B. E. ἐκ πορείας] τὸν
ἐκ πορείας A. B. 5. Om. vulg. τῆ κόνει nescit *V. 6. Κονίσσαλος] Κονίσσαλος his A. B. V. Vide vel Schol. II. γ'. 13. et
Herod. Epimer. p. 70. Κονίσσαλος, δαίμων] Ex Schol. Aristoph. Lysistr. 981. Küst. Δαίμων πριαπώδης Strah. XIII. 568.
Οὐ γὰρ Ἡσίοδος οἶδε Πριαπὸν, ἀλλ' εἰσὶ τοῖς Ἀττικαῖς Ὀρπύρη, καὶ Κονισάλλω, καὶ Τύγων. Vid. Gyrard. f. 62. Plat. in
Phaone apud Athen. X. 441. Κονισάλλω δὲ καὶ παραστῆταιν δυοῖν. Timoclis fabulam Conissalum citat Suid. infra in Τιμοκλῆς.
Reines. 8. καὶ Κονισάλεος om. vulg. x. Κονισάλεος Med. 9. Κόνισσαι] Aristoph. Eccles. 1212. (1168.) Monuit Abresch.
κονίσθαι] κωνίσθαι A. B. κωνίσθαι E. Med. Kusterus adoptavit tacite correctionem Porti. Desunt haec V. Refinxi tenorem:
cf. supra v. Κεκοιμμένος. 11. Κονίσουσι] Κονίσουσι A. V. Spectat II. ζ'. 145. κονιορτόν ἐγείρουσι Lex. Seg. et ἐγεί-
ρουσι quidem A. B. quod non frustra posuerunt. Haec enim pro fragmentis habenda copiosae disputationis, quam praestat Etym.
M. p. 528. 12. Κονίστρα] Eustath. II. γ'. p. 289, 34. Ποῖτα cit. a Suida v. Ἄξινος. Burn. V. Salmas. in Solin. p. 336.
13. πόνοους] Senarius nonnihil corruptus est. Scribendum, Οὐδ' αὖ κονίστρας εἰς τὸ ῥίψαι τοὺς πόνοους. Quae vox est κονίστρας
propria. Hesych. ῥίψαι, σμῆσαι, σμῆσαι, πλῖναι. Est autem Pisdiae hic versiculus: quod collegisse videor ex Suida v. Αἰ-
ετός. Ubi sequentes huius scriptoris senarii leguntur: Οἷς οὔτε δόψης ἐστὶν ἤτιων ἢ φῆσις, Οὐδ' αὖ κονίστρας ἐνδείης ἢ στεφύ-
της, Ἄλλ' εἰσὶ δόψης καὶ κρύους ἀνώτεροι. Quae ex Aelliano hausisse videtur, Hist. Animal. II, 26. Οὐδέποτε αἰετός οὔτε πηγῆς
δεῖται, οὔτε γλῆχεται κονίστρας, ἀλλὰ καὶ δόψους ἐμείνων ἐστὶ, καὶ καμάτου γάρμακον οὐκ ἀναμένει πορισθῆν ἐξωθεν. Tourp.
I. p. 354. 15. Zon. p. 1236.

Κόνιον. Cicuta, herba venenata. per ὀ scribitur propter me-
trum versus. Nam ab Atheniensibus nihil nisi cicutam acce-
pisti, sed ipsi eam tuo ebiberunt ore. Κοιόπους. Cal-
camentum multas scissuras habens, nec totum tegens pedem;
ideoque pulvere conspersum. κόνις vero dictum ab eo quod est
χύσις; vel a καίνω, quod est concido: quasi sit terra comminuta.
Invenitur etiam κονίποδα, quod est artum sandalium: propter
cuius angustias pes pulvere conspergebatur. Κονιορτός.
Utres plurimos, quantum congeri potuit, mittere et farilla

repletos unicuique viro ferendos dedit, eosque in proelio cultis
tundi iussit. Κονιορτωσάμενον. Qui pulverem iniecit.
Cum pulverem excitasset, ac talem se praerberet, qui de itinere
festinanter veniret. Κονίω. Illino. Κονίσσαλος. Palvis.
Vel daemon Priapeius: sic dictus, quod ne in pulvere quidem cum
femina coire pigretur. Et Κονισάλεος. Κόνισσαι. Exerce te.
Et Κεκοιμμένος, exerceri. Κονίσουσι. Pulverem excitabant.
Κονίστρα. Palaestra. Neque palaestra [ei opus est,] ut la-
bores abstergeat. Est enim κονίστρα palaestra vel volutabrum.

Κόννος ἀρτοξύη. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνταποδιδόντων.

Κονοσκογκόλορος, ὁ Ἑλληνιστὶ ὀνομαζόμενος Σαρδανάπαλος· ὃς τὰ γυναικεῖα φρονῶν καὶ περὶ τροφῆς ἀσχολούμενος κατελύθη ὑπὸ Ἀρβάκου 5 τοῦ ἰδίου στρατηγοῦ, ἀναγκασθεὶς εἰσεῖν εἰς ἐκούσιον θάνατον, καὶ σὺν τοῖς βασιλείοις ἐαντὸν κατακαῦσαι. ὁ δὲ Ἀρβάκης οὗτος καὶ τὴν βασιλείαν εἰς Μήδους μετέθηκεν.

Κόννος. Ἐδωρεῖτο δὲ πᾶσι τὰ πρόποντα, 10 τοῖς μὲν παισὶ κόννος καὶ ψέλλια, τοῖς δὲ νεανίσκοις δραμβῆς καὶ μαχαίρας· Πολύβιος φησι.

Κόννου ψῆφον. ἐπὶ τῶν οὐδενὸς ἀξίων.

ὁ δὲ Κόννος ἡ λυρωδὸς ἦν, ὡς τινὲς φασιν, τῶν κηδαιῶν· ὡς δὲ τινες, κηθαρωδός.

Κονῶ. τὸ ἀγωνιῶ.

Κονσιστῶριον. θείον συνέδριον.

[Κονσοῦλους. αὐτοκράτορας αὐτοὺς οἱ τῆν τῶν Ῥωμαίων πολιτείαν διοικοῦντες ὠνόμασαν, οἷα δὴ προβούλους καὶ προηγόρους τινάς· οὗς Ἕλληνες μετὰ ταῦτα διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς ἐξουσίας Ὑπάτους προσηγορεύκασιν. ζῆται ἐν τῷ Ὑπατοὶ πλατύ-

Κόντω πλεῖν. παροιμία. ἤγουν προσηκόντως ζῆν.

Κόξια. τὸ ὀπίσω τοῦ γονατίου μέρος.

1. παροιμία A. in marg. De quo proverbio nihil constat. 3. Κονοσκογκόλορος] Aliter Eusebius in Chronico Num. MCLXXVIII. et Georgius Syncellus p. 165. qui Sardanapalum Κονοσκογκόλορος vocatum fuisse testantur. Küst. 7. κατακαῦσαι ἐαντὸν] ἐαυτὸν κατακαῦσαι A. V. 9. μετέθηκεν εἰς Μήδους] εἰς Μήδους μετέθηκεν *V. 10. Ἐδωρεῖτο δὲ πᾶσι] Haec sunt verba Polybii lib. X. c. 18. sed apud quem pro δραμβῆς legitur ῥαμβῆς. 11. κόννος] Quo vocem hanc referas, quae nec a Suida hic exponitur, nec apud alium quenquam grammaticorum legitur? Certe Casaubonus eam suspectam habuit, quippe qui apud Polybium loco laudato eam asterisco notavit, vertitque incunctas: quasi legeretur εἰκόνας. Küst. In Polybio ita legitur: Τότε κατὰ γένη καὶ κατὰ ἡλικίαν ἐκάστοις ἐδωρεῖτο τὰ πρόποντα. ταῖς μὲν παισὶ κόννος καὶ ψέλλια, τοῖς δὲ νεανίσκοις δραμβῆς καὶ μαχαίρας. Ubi vocem κόννος minus intellexerunt viri doctissimi. Est autem κόννος sive κόννος, quod iam moneo, ornamentum muliebri, quod auribus scilicet appendebatur, a forma ita dictum, quia conum sive κόννον referebat. [Confer Clement. Alexand. Cohort. ad Gent. p. 15. ubi vide Potter.] Idem enim κόννος, κόννος et κώννος. [Hesychius: Κηθαρωδὸν κόννον. Vide infra in v. Κύπασσις.] Significat autem quicquid fastigiatum sit aut in acutum exeat: quod vel ex Hesychio liquet. Hinc de barba, puellarum mammis, pini arboris fructu ceterisque τούτου τοῦ σχήματος usurpatur. Hesych. Κώννοι, οἱ στρόβιλοι. Atqui στρόβιλοι sunt ornamenta muliebria. — Quare corrigendus omnino Suidas ex Polybio: ταῖς μὲν παισὶ κόννος καὶ ψέλλια. Et locus ita vertendus: *Convenientia unicuique pro aetate et sexu munuscula divisit: puellis inaures et armillas, adolescentibus vero cultros et gladios.* Ceterum pene oblitus sum monere legendum, ῥαμβῆς καὶ μαχαίρας. Hesychius, grammaticorum longe doctissimos: Ραμβῆ, κόπης, μάχαιρα. Tourp. I. p. 356. εἰδωρεῖτο A. V. E. pr. 13. Κόννου ψῆφον] Nullus dubito, quin proverbium hoc initio conceptum fuerit Κόννου πρόφος. Docent enim grammatici Connum, qui proverbio isti locum dedit, fuisse iudicem; cui quatenus tali, nemo ψῆφον tribuat, sed πρόφον. Neque sententiae huic obstat auctoritas Aristophanis, apud quem in Vesp. 673. Κόννου ψῆφον legitur. Nam Comicus iste, de iudicibus ibi loquens, risus movendi gratia pro Κόννου ψῆφον praeter expectationem Κόννου ψῆφον dixit: quo genere ioci Aristophanem frequenter uti solere, nemo ignorare potest, qui lepidissimum istum postea vel a limine salutaverit. Quare miror veteres grammaticos hoc non observasse, sed omnes auctoritatem Aristophanis absque iudicio secutos proverbium hoc extulisse Κόννου ψῆφον, quod Κόννου πρόφος, ut diximus, iustitio conceptum fuisse nulli dubitamus. Küst. ψῆφον A. B. E. πρόφον emend. Schottus in Suidae Prov. VIII, 78. Küsterum apparatus causae suae rationibus parum idoneis servisse. μηδενὸς] οὐδενὸς A. B. E. V.
1. ὁ δὲ Κόννος λυρωδὸς ἦν] Vetus Enarrator in modo indicatum locum Aristophanis: Κόννος κηθαρωδὸς ἦν νέος. ἔστι δὲ παροιμία ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων. Καλλίστρατος δὲ παροιμίαν φησὶ, Κόννου θρόνον παρ' ἦν παίζει. Εὐφρόνιος δὲ, ὅτι ἐλέχθη διὰ τὸ ἦδὺν τινα τὸν Κόννον εἶναι. οἱ δὲ Κόννον λέγουσι τὸν κηθαριστήν. Ab hoc Conno citharoedo diversus erat Κορνᾶς tibicen: de quo vide Schol. Aristoph. Equ. 531. et Suidam supra v. Κορνᾶς. Hoc autem ideo moneo, ut obiter emendem Hesychium, apud quem pro Κόννης, ἀλείτης, scribendum est, Κορνᾶς, ἀλήτης: de cuius emendationis veritate nemini dubium relinquatur, qui Suidam v. Κορνᾶς cum hoc loco Hesychii conferre voluerit. Küst. A Conno musicam didicit Socrates. Max. Tyr. S. 22. *Reines.* Connus iste notissimus tum per Platonem (vide vel Euthyd. 4.), tum Amipsiae fabula, de qua v. Meinekii Qu. Scen. II. p. 44. 3. τὸ] τῷ A. 4. V. infra v. Κονσιστῶριον. 5. Κονσοῦλους. αὐτοκράτορας αὐτοὺς οἱ τῶν Ῥωμ. πόλῃται] Locum hunc ita legendum puto: Κονσοῦλους. αὐτοκράτορας. οὕτως τοὺς τῆν Ῥωμαίων πολιτείαν διοικοῦντας etc. Vide v. Ὑπατοι. Küst. Melius ille Suidae consulturus, si glossam diserte prolatam Ὑπατοι adlisset, unde haec temere corrassa sunt. Quisquis igitur ista suffuratus est, primum a principio glossae illius descripsit, οἱ τῆν τῶν Ῥωμαίων πολιτείαν διοικοῦντες, mox ab extremis, ut erat homo perspicax, sumpsit αὐτοκράτορας αὐτοὺς ὠνόμασαν, οἷα δὴ κτλ., quae posthac in unum quasi tenorem redacta sunt.
- Ac ne dubitemus, accessit V. germanam servans scripturam οἱ τῆν τῶν Ῥ. πολι διοικοῦντες: quam recipiendam duxi, licet reliquis male concordantem. Ceterum haec unciis notavi, cum *V. post v. Κόορις reponat. 9. ζῆται Gaisf. tacite. 11. Κόντω πλεῖν] Vide Henr. Stephanum in Animadv. ad Adag. Erasm. p. 19. 20. Küst. Stephanum laudat Schottus in Suidae Prov. VIII, 79. προσηκόντως ζῆν item Hesychius et Vat. App. II, 34. ἤγουν] οἷον A. B. *V. Neutrum in proverbiorum interpretatione locum habet. Latet fortasse ὁ σημαίνει. Mox glossam e Zon. p. 1236. inculcatam, Κόνουζα. βοιάνη τις, Gaisf. deletit cum A. B. V. E. 13. μέρος] μέρους A. B. Med.

Κόννος ἀρτοξύη. Proverbium de iis qui par pari referunt. Κονοσκογκόλορος. Graece Sardanapalus. hic muliebri vir animo et luxui deditus regno spoliatus est ab Arbace belli duce: a quo cum ad voluntariam mortem adactus esset, ipse cum regia se cremavit. Idem Arbaces etiam imperium ad Medos transiit. Κόννος. Polybius: *Convenientia unicuique aetatis munuscula divisit: puellis inaures et armillas, adolescentibus vero cultros et gladios.* Κόννου ψῆφον. Conni calculus. de nullius pretii rebus dicitur. Connus autem, ut quidam

tradunt, lyricen fuit parum vocalis, vel, ut alii, citharoedus. Κονῶ. Dimico. Κονσιστῶριον. Synedrium sacrum. [Κονσοῦλους. Penes quos erat reip. administrandae potestas: sic Romani summos magistratus vocabant, quasi dicas viros in consiliis et sententiis dicendis praestantissimos. hos Graeci postea ob summam eorum potestatem Ὑπάτους vocarunt. In voce Ὑπατοι haec de re plenius agitur. Κόντω πλεῖν. Proverbium. id est, convenienter vivere. Κόξια. Posterior genu para-

Κόορτις. Ῥωμαϊκὴ σπεῖρα. Ἄθρους ἄγων ἐκ τῆς παρεμβολῆς ἐπὶ τέταρτος κούρτις.

Κοππατίας ἵππους ἐκάλουν, οἷς ἐγκεχάραται τὸ κ στοιχείον· ὡς σαμφόρας, τοὺς ἐγκεχα-
ραγμένους τὸ σ καὶ τὸ ν χαρασσόμενον σὺν ἔλεγον· αἱ δὲ χαράξεις αὐταὶ ἐτι καὶ νῦν σώζονται ἐπὶ τοῖς ἵπποις. συζευγνυμένοι γὰρ τοῦ κ καὶ τοῦ σ τὸ σχῆμα τοῦ ρ ** ἀριθμοῦ κατανοεῖσθαι· οὐ προηγείται τὸ κόππα· παρὰ γὰρ τοῖς γραμματισταῖς οὕτω διδάσκειται, καὶ καλεῖται κόππα τὸ ζ. τινὲς δὲ κοππα-
τίαν ἐξηγήσαντο τὸν κόπποντα ταῖς ὀπλαῖς τὸ ἔδαφος· οὐ δεόντως ὑποτιθέμενοι. οὐδὲ γὰρ Βουκεφάλας καλοῦμεν διὰ τὸ μορφὴν τοιαύτην ἔχειν, ἀλλὰ διὰ τὸ οὕτω κεχαράχθαι· οἷος οἶμαι καὶ ὁ τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνοσ ἵππος ἦν, ᾧ τελευτήσαντι 15 τὴν Βουκέφαλον Ἀλεξάνδρειαν ἐκτίσεν, ἐντάφιον αὐτῷ τῆς ἀρετῆς χαριζόμενος πόλιν.

Κοπιοδόρπιον. τρύφος τι.

Κοπίς. ἡ μύχαιρα.

Ὁδὸν φονίην ἤγαγε πρὸς κοπίδα,

αἰδεσθεῖς ἔργον.

περὶ βοῶσ ὁ λόγος. Ὁ δὲ παῖεται κοπίδι τὴν κεφαλήν, ὡς οὐ βιωσόμενος. *

Κόπις. ὁ λάλος, ὁ δῆτωρ

Κοπρία. ὁ πηλός. * Καὶ Ἀριστοφάνης·

Κοπρογορήσω σ', εἴ τι γρῦξις.

ἀντὶ τοῦ, εἰ λαλήσεις, κόπρον σου καταγορήσω. τουτέστι, κόπρον πληρώσω.

[Κόπριος ἀνήρ. ὡς ἀπὸ δήμου· λέγει δὲ τὸν κοπρολόγον. ἢ κηπουρός· παρὰ τὴν κόπρον.]

Κόπτοντες. Τὰ ὑποζύγια κόπτοντες, οὕτω κατῆ ἀπορία ἀντεῖχον. ἀντὶ τοῦ, χρώμενοι τούτοις πρὸς ἐδωδήν.

1. Ἄθρους] Polybius XI, 33, 1. 3. Κοππατίας ἵππους] Ex Enarratore Comici Nub. 23. in quibus tamen multa peccata sunt, ut iam dudum monuerunt Scalliger et Salmasius: ille in notis in Eusebium p. 116. hic vero in Exercitt. Plin. p. 627. quorum scribna hic non compilabo. Küst. 4. κ στοιχείον] Apud Suidam repono cum Salmasio ζ σημειον. Mox cum Schol. a criticis leviter castigato scribendum: τοὺς ἐγκεχαράγμένους τὸ ρ. τὸ γὰρ σ καὶ τὸ ν χαρασσ. σαμπὶ ἔλεγον. 5. καὶ ν χαρασσόμενον ἄλλοις. σὺν γὰρ ἐκείνους ἔλ.] Apud Enarratorem Comici loco laudato legitur τὸ γὰρ σ καὶ τὸ ν χαρασσόμενον σὺν ἔλεγον. Sed neutra lectio sanum-sensum habet. Küst. Delevit Gaisf. ἄλλοις et γὰρ ἐκείνους cum A. B. V. taciteque τὸ cum *V. addidit. 6. αἱ δὲ χαράξεις] τινὲς δὲ κοππατίαν καλοῦσι τὸν κόπποντα τῆ ὀπλῆ τὸ ἔδαφος V. (qua de scriptura silet Gron.) ubi reliqua desunt. 7. συζευγνυμένοι γὰρ τὸ κ τῷ σ] συζευγνυμένοι γὰρ τοῦ κ καὶ τοῦ σ A. B. Legendum τοῦ κ καὶ τοῦ σ τὸ σχ. τοῦ ρ ἄρ. Saltem σχῆμα illud, libris invitis, ad sententiae usum conformavi. Quamquam ne sic quidem aut Suidas aut Aristophanis interpres videtur esse restitutus: nam quid ἀριθμοῦ ad naturam episeimi, quidve δύναται νοεῖσθαι ad figuram stata quotidiana-que ratione compositam? Immo hausit lacuna demonstrationem numeri, cuius ipsa vestigia (ὁ ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ ἐνεγῆκοντα νοεῖσθαι) servat et κατανοεῖσθαι et deinceps expulsus ἐνεγῆκοντα. 8. κατανοεῖσθαι δίδωσιν] δίδωσιν om. A. B. E. pr. cuius loco Gaisf. δύναται e Schol. interposuit. 9. κ] κόππα scripsi cum A. qui mox om. γὰρ. καὶ παρὰ γρ. Schol. γραμματισταῖς] γραμματισταὶ de calculonibus Salmasius interpretatur in Tertull. de Pallio p. 468. Schol. tamen γραμματικοῖς. 10. κόππα ἐνεγῆκοντα] Sic edd. vulgg. et Schol.: τὸ κόππα τὸ ζ A. et omisso priore τὸ Med. κόππα τὸ ἐνν. B. E. 12. οὐ δεόντως] Recte Schol. οὐδὲν ὄτως. Βουκεφάλους] Βουκεφάλους restitui cum A. B. E. Med. 14. Lege cum Schol. οὕτως ἐγκεχαράχθαι. 16. Βουκέφαλον Ἀλεξάνδρειαν] Alii urbem ab Alexandro in Bucephali memoriam conditam rectius Βουκεφάλειαν vocant. Vide Strabonem, Stephanum et Hesychium. Quid autem hic sibi velit Ἀλεξάνδρειαν non video. Küst. ὅς τελευτήσαντος τοῦ Βουκεφάλου Ἀλεξ. Schol. 17. αὐτῷ] αὐτοῦ B. E.
1. Κοπιοδόρπιον] Athenaeus lib. IV. p. 138. testatur, apud Lacedaemonios genus quoddam coenae usitatum fuisse, κοπίς vocatum: de quo locum hunc Suidae intelligendum esse puto. Küst. Mireris hunc fugisse, quod Schrevelius in Hesychium perspexit, legendum esse: Κοπίς. δόρπιον, τρύφος τι. Kūstero repugnavit etiam Barkerus in Etym. M. p. 887. Κοπιοδόρπιον *V. 3. Οὐ φονίην] Versus Adaei Ep. III, 2. Anthol. Pal. VI, 228. integriores sub v. Τετρομμένον: unde leg. ἔργον. Desunt haec V. 6. ἐτι] εἶναι A. B. E. et edd. ante Küsterum, qui ἐτι videtur mutuatus ex versione Porti, victurus diutius. Nos id sustulimus, opinati nomen scriptoris v. εἶναι recoudi. 7. Κόπις. ὁ λάλος] Vide Eustathium in Odys. ζ. p. 1749, 28. et praecipue Etymologum. Küst. Vid. Euripid. Hec. 134. Τουρ. MS. Cleodemus Peripateticus, σύγχρονος Luciano: non στωμύλον, non ἐλεγπτικόν, ἔϊφος αὐτὸν καὶ κοπίδα οἱ μαθηταὶ καλοῦσιν Lucian. Sympos. p. 344. Lycophr. 1484. Μελαγχράρας κόπις: ibi Τρετκ. κόπις ὁ δῆτωρ, παρὰ τὸ κόπιεν τοὺς λόγους, κόπις καὶ κόπις ἢ ὁ ἐμπειρός. Reines. Adde Herod. Epimer. p. 70. 8. Ἀριστοφάνης] Equ. 295. Hic tamen versus cum parum conveniat in gl. Κοπρία, quaedam intercidisse putabimus, quae spectarent ad v. Κοπρογορῶ. 12. Κόπριος ἀνήρ] Eadem iisdem vocibus continentur in v. Ἀνὴρ Κόπριος: quae cum V. omittat, delere potius quam notare debueram. Ceterum hinc explicanda Hesychii glossa: Κόπριος. τῆς Κόπρου. Sustuli tamen cum eodem V. alteram interpolationem, Astrampsychi versiculos tres, Κόπρω καθισθεῖς ζημίαις ἔεις τρόπους. Ἴδὲν πεπλευκῶς τοῦ βοῶσ νοεῖ βλάβην. Ἐκδηλός ἐστι βόρβορος ψυχῆς ῥύπος. quos in margine habet A. 15. Τὰ ὑποζύγια] Similia Xenophon Anab. II, 1, 6. Gaisf.

Κόορτις. Cohors apud Romanos. Ducens ex castris quatuor integras cohortes. Κοππατίας. Sic equos vocabant, qui notati erant elemento Koppa: ut Samphoras eos, qui Sampi notam habebant. hae autem notae hodieque solent equis iurari. Pi vero coniunctum cum Sigma notam Sampi constituit, numerique DCCCC habet vim: quam quae praecedit, eam Koppa grammatae docent vocari, et significatum numeri XC habere. Quidam vero Κοππατίαν interpretantur equum, qui solum unguibus tandit: temere quidem coniectantes. nam ne Bucephalos quidem vocamus equos, qui bovis caput habent, sed quibus talis nota iuncta est: qualis etiam, ut opinor, fuit Alexandri Macedonis equus, Suidae Lex. Vol. II.

cui mortuo Alexandriam condidit, hoc honore virtuti eius habito, ut urbem pro monumento extrueret. Κοπιοδόρπιον. Coena, frustum. Κοπίς. Culter. Cruentae securi subicere veritus est, laborum memor. de bove ibi verba sunt. Ille vero securi caput ferit, ut qui non amplius victurus esset. Κόπις. Loquax, orator. Κοπρία. Stercus. * Et Aristophanes: Si vel mussitaris, stercore te inquinabo. id est, si quid locutus fueris, stercore infecto te replebo. [Κόπριος ἀνήρ. Quasi a pago vocatus. intelligit autem eum qui stercore colligit, vel hortulanus.] Κόπτοντες. Caedentes. Iumenta caedentes, sic famem tolerarunt. id est, iumentis cibi loco utentes.

Κόπτω. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἄλλ' οὐχὶ κόπτω τὴν θύραν.

ἐπὶ μὲν τῶν ἔξωθεν κρουόντων τὸ κόπτειν λέγεται·
ἐπὶ δὲ τῶν ἔσωθεν ψοφεῖν. ἱκανῶς δὲ τοῦτο διέ-

στειλε Μένανδρος· ἐπὶ μὲν τῶν ἔξωθεν λέγων,

Κόψω τὴν θύραν.

ἐπὶ δὲ τῶν ἔσωθεν·

Ἄλλ' ἐψόφει καὶ τις τὴν θύραν ἐξῴων.

Εἰ νῆ Δία τὰς γνάθους αὐτῶν δις ἢ τρις

ἔκοψεν, ὥσπερ Βουπάλου, φωνὴν ἂν οὐκ

εἶχον.

καὶ αὐθις·

Λάβετέ μου θοιμάτιον· κόψω Βουπάλω τὸν
δερθαλμόν.

Κορακῆσιον.

Κορακίας. μέλας.

Κορακῖνος. εἶδος ἰχθύος.

Κόραξ. εἶδος ὀρνέου. Καὶ ὁ ῥήτωρ, ὁ τῆς ῥη-
τορικῆς εὐρετής, περὶ οὗ καὶ τό, Κακοῦ κόρακος

κακὸν ὦν, εἰρημένον. ἔστι δὲ καὶ εἶδος μηχανή-
ματος.

Κόραξ ὑδρεύει. ἐπὶ τῶν δυσχερῶς τινων
τυγχανόντων.

6 Κοράττειν. τὸ ἄγαν προσμένειν καὶ λιπαρεῖν.
ἀπὸ τῶν περὶ τὰς θύρας κοράκων περιπετομένων
καὶ μὴ ἀποχωρούντων.

Κορβανᾶς. παρὰ Ἰουδαίους ὁ ἱερός θησαυρός.
Πιλάτος τὸν ἱερόν θησαυρὸν εἰς καταγωγὰς ὑδάτων
καταναλίσκων ταραχὴν ἐκίνησε. κατήγε δὲ ἀπὸ τε-
τρακοσίων σταδίων. καὶ παραστήσας στρατιώτας,
πολλοὺς ἀπέκτεινεν.

Κορβῖνος. ὁ Βαλέριος. ἀπὸ τοῦ κόρακος·
κόρβος γὰρ καλοῦσι Ῥωμαῖοι τοὺς κόρακας, καὶ
15 ἴσως ἀπὸ τοῦ κρῶζειν· ἐπεὶ ὁ κόραξ ἐν τῇ πρὸς
Κελτὸν μονομαχίᾳ συνέπραξε. καὶ ζῆτει τὴν ἱστο-
ρίαν ἐν τῷ Ἀμύσειν.

Κορδακίζει. αἰσχροῦ ὀρχεῖται. κόρδαξ γὰρ
εἶδος ὀρχήσεως κωμικῆς. Καὶ ὁ κορδακισμὸς.

1. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 132. ubi vide Scholiastam, culus verba Suidas hic descripsit. Küst. 3. ἐπὶ] ἐπὶ μὲν A. B. V. Cum iisdem omissum τὴν θύραν post ἔξωθεν. 4. ἐπὶ δὲ τῶν ἔσωθεν ψοφεῖν] Huc pertinent verba Helladii apud Photium: Ὅσοι τούτου χάριν κόπτουσι παρὰ τοῖς Κωμικοῖς οἱ ἐξιόντες τὰς θύρας, δίδου οὐχ, ὡς παρ' ἡμῖν νυνὶ, τὸ παλαιὸν ἀνεψήγοντο αἱ θύραι, ἀλλ' ἐναντιῶ τρόπῳ. ἔξωθεν γὰρ αὐτὰς ἀνατρέποντες ἐνδοθεν ἐξῆσαν. πρότερον δὲ τῇ χειρὶ ψόφον ἐποίουν κρουόντες, ἐπὶ τῷ γένοιαι τοὺς ἐπὶ τῶν θυρῶν, καὶ φυλάσασθαι, μὴ πληγῆς ἐστὼς λάθῃ, τῶν θυρῶν ὠθουμένων ἄφνω. Thomas Magister: Ψοφεῖν γένουσι ἐνδοθεν, οὐ κροτεῖ. Ammonius: Κόπτει καὶ ψοφεῖ διαφέρει. Κόπτει μὲν γὰρ τὴν θύραν ὁ ἔξωθεν· ψοφεῖ δὲ ὁ ἔσωθεν ἐξῴων. Küst. ἱκανῶς et seqq. om. V. διέστειλε τοῦτο] τοῦτο διέστειλε dedi cum A. τοῦτο om. Schol. 5. ἔξωθεν] ἔξω Schol. 8. Ἄλλ' ἐψόφει καὶ τις τὴν θύραν] Metri gratia scribendum est: Ἄλλ' ἐψόφει καὶ τὴν θύραν τις ἐξῴων. Vel sic: Ἄλλ' ἐψόφει καὶ τὴν θύραν τις ἐξῴων. Küst. ἐψόφει τὴν θύραν τις ἐξῴων. Schol. sine τίς. Alteram Küsteri emendationem probavit Bentleius. V. Menand. Meinek. p. 255. Equidem malebam: Ἄλλα ψοφεῖ γὰρ τὴν θύραν τις ἐξῴων. 9. Εἰ νῆ Δία τὰς γν.] Versus Aristoph. Lysistr. 360. sq. tetrametri, parum accurate propositi. Novissima repetuntur in v. Βούπαλος. 13. Λάβετέ] Versus Hipponactis ed. Welck. fr. LVIII. 15. Κορακῆσιον] In Lycia. Vid. Eustath. Od. v. p. 1746 = 524, 42. Gaisf. Om. vulg. 16. μέλας] κολοῖός addebat Sopingius in Hesychium. 17. Κορακῖνος. εἶδος ἰχθ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 1048. Küst. 18. Κόραξ. εἶδος ὀρνέου. καὶ ὁ ῥήτωρ] Alexander Aphrodis. in Topica p. 61. Τὸ κόραξ ὄνομα οὐ τὸ εἶδος τὸ τοῦ ὀρνέου μόνον ἐσημηνεν, ἀλλὰ καὶ τὸν ῥήτορα. Huius Coracis Rhetoris meminit Quintil. III, 1. Scholiastes Hermogenis in Prolegomenis, et Sextus Empiricus adversus Mathematicos p. 81. Küst. Vide v. Κακοῦ κόρακος. Attingit Eudocia p. 269.
1. εἰρημένον ὦν] ὦν εἰρημένον A. B. V. ἔστι et seqq. om. *V. δὲ καὶ] καὶ om. A. εἶδος μηχαν.] Vid. Polyb. I, 22. seqq. Alia pete ex Hemsterh. in Lucian. Nocyom. 11. Gaisf. 3. Κόραξ ὑδρεύει] Vid. Zenob. IV, 56. δυσχερῶν τινων Hesychius, hinc fingendus. Uterque ὑδρεύσει. τινος] τινῶν probavi cum A. B. V. 5. Κοράττειν] Vide Hesychium v. Κοράτται. Küst. Usus vocis incertus. προσκαρτερεῖν] προσμένειν A. B. V. 6. περιπετομένων V. reliquis omissis. 8. Κορβανᾶς. παρὰ Ἰουδαίους ἱερός θησαυρός. Πιλάτος ἱερόν θησαυρ.] Iosephus de Bello Iud. II, 9, 4. p. 789. Μετὰ δὲ ταῦτα ταραχὴν ἐτέραν ἐκίνει (Πιλάτος.) τὸν ἱερόν θησαυρὸν (καλεῖται δὲ Κορβανᾶς) εἰς καταγωγὴν ὑδάτων καταναλίσκων, κατήγε δὲ ἀπὸ τετρακοσίων σταδίων etc. Hinc Suidam sua descripsisse apparet. Küst. Κορβανᾶς edd. ante Küsterum, qui suos et Iosephi libros secutus est; Κορβανᾶς Herod. Epimer. p. 70. et Zon. p. 1229. qui deinceps p. 1233. Κορβανᾶς. V. Albert. in Glossa. Gr. p. 14. ἱερός] ὁ ἱερός A. B. 11. παραστήσας] περιστήσας A. 14. V. Zon. p. 1233. 16. συνέπραξε] συνέπραξε A. B. V. καὶ ζῆτει et seqq. om. *V. 18. Κορδακίζει. αἰσχροῦ ὀρχ.] Vide Euaratorem Comici in Nub. 540. ad verba illa Comici, Οὐδὲ κόρδαξ ἐίλικισεν. Küst. Recepimus αἰσχροῦ cum B. V. Lex. Bachm. p. 281. et Hesych. v. Κορδακίζουσα. Vulg. Zon. p. 1247. Hesychii glossa Κορασιεῖ. ὀρχεῖται ad eandem rationem videtur revocanda; si quidem legendum Κορδακίσι. 19. ὁ κορδακισμὸς] ὁ om. V. Post h. gl. parva lacuna est in A. E.

Κόπτω. Pulso. Aristophanes Nubibus: Quin pulso ianua? De iis qui extrinsecus fores pulsant, dicitur κόπτειν. de iis contra qui intus, ψοφεῖν. Id satis aperto distinxit Menander, de iis qui foris sunt dicens, Pulsabo fores; at de iis qui intus sunt: Sed aliquis ex aedibus prodibit, nam ostium crepuit. [Aristophanes:] At profecto si quis illis maxillas bis vel ter percusserit, ut Bupalus, vocem non habeant. Et alibi: Accipite pallium meum, ut Bupalus oculos eruat. Κορακῆσιον. Κορακίας. Niger. Κορακῖνος. Genus piscis. Κόραξ. Corvus. Item orator, rhetorices inventor. in hunc etiam dictum est illud: Μαλί corvi malum ovum. Est etiam machinae genus. Κόραξ ὑδρεύει. Corvus aquatur. de iis qui difficulter all-

quid consequuntur. Κοράττειν. In aliqua re persistere et perseverare. per translationem ductam a corvis, circa fores volitantibus, neque inde recedentibus. Κορβανᾶς. Apud Indaeos sacer thesaurus. Pilatus sacro thesauro in aquaeductus consumpto seditionem excitavit. deduxerat autem aquam a stadiis CD. quare militibus arcessitis multos occidit, forsang ab voce κρῶζειν; quod corvo opem ferente Gallum singulari certamine vicisset. Quare historiam in v. Ἀμύσειν. Κορδακίζει. Turpiter saltat. cordax enim comicae saltationis genus est: quae etiam dicitur cordaclamm.

Κορδουαῖοι. ὄνομα ἔθνους.

Κορδύλη. πᾶν τὸ ἐξέχον καὶ συνεστραμμένον. καὶ ὁ παρὰ τὸν ὤμον δεσμός. καὶ παροιμία, Κορδύλης οὐκ ἄξιος.

Κορέας. πόλις.

Κορείας. παρθενίας. ἐν Ἐπιγράμματι.

Χρῦστος ἀψαύστοιο διέτμαγεν ἄμμα κορείας.

Κορεῖν. κοσμεῖν βίβλους, ἢ σαίρειν.

Κόρη. ἢ Περσεφόνη. Ἰηὼ δὲ ἢ Ἀημήτηρ.

Κόρη. ἢ παρθένος. παρὰ τὸ κορῶ, τὸ καθαίρω. καὶ κόρη, ἢ τοῦ ὀφθαλμοῦ, δι' ἧς τὸ ὕγρον προβέβληται, ὥστε δι' αὐτοῦ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ὄρατων. κόρη δ' ἂν λέγοιτο καὶ τὸ τρήμα τὸ ἐν τῷ ῥαγοειδεῖ χιτῶν. παρὰ τὸ δι' αὐτῆς χεῖσθαι τὸ διορατικὸν πνεῦμα, κόρη τις οὐσα καὶ κόρη οὐκ ὄν τὸ τρήμα τοῦ ῥαγοειδοῦς, καὶ τὸ διὰ τοῦ νεύρου προῖον ὀπτικὸν πνεῦμα. τὸ δὲ ἐπὶ ταύτῃ δέρμα κερατοειδῆς χιτῶν. ὅταν οὖν παχυνθῇ οὗτος, ἢ ἐπὶ οὐλῶν τινων ἐκ τραυμάτων ἐνσκιρωθεῖσῶν ἐν αὐτῷ, συμβαίνει τὸ μὴ ὄραν. οὕτω καὶ ἡ μῆνιξ παθοῦσα τὸ μὴ ἀκούειν.

Ὅτι ἐπὶ τῶν κριτῶν τῶν Ἰουδαίων ἐβασίλευσε Μολοσσῶν Αἰδης, ὃς ἔσχε θυγατέρα, ἣν ἐκάλεσε Κόρη· τὰς γὰρ εὐπρεπεῖς γυναῖκας οἱ Μολοσσοὶ κόρας ἐκάλλον. ταύτην ἐφίλησεν ὁ Πειρίθων, καὶ ἐβουλήθη νυκτὸς ἀρπάσαι. γνούς δὲ τοῦτο ὁ πατήρ αὐτῆς Αἰδης ἔδησεν ὃν εἶχε πρὸ τῆς θύρας κύνα, ὃν ἐκάλει διὰ τὸ μέγεθος Τρικέρβερον, καὶ ἐλθόντα κατὰ σύνταξιν τὸν Πειρίθων διεχρήσατο· ἐξελθούσης δὲ τῆς κόρης πρὸς βοήθειαν, καὶ αὐτὴν διεχρήσατο. περὶ ἧς φασιν ὅτι ὁ Πλούτων αὐτὴν ἤρπασε.

Λέγεται δὲ κόρη, καὶ κόρος ὁ νεώτατος· ἀπὸ τοῦ κορῶ, τὸ ἐπιμελοῦμαι· πολλῆς γὰρ ἐπιμελείας δεόνται οἱ νεώτεροι. καὶ ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ ὁμοίως. Νεωκόρος δὲ οὐκ ὁ σαρῶν τὸν νεῶν, ἀλλ' ὁ ἐπιμελούμενος αὐτοῦ.

Κόρημα. τὸ σάρον, τὸ κόσμητρον.

Μὴ ἐκκόρει τὴν Ἑλλάδα.

ἀντὶ τοῦ, ἔρημον οἰκητόρων ποιῶν διὰ τῶν πολέμων. ἦν δὲ καὶ ἀρὰ τις αὐτῇ τοῖς ἀρχαίοις, ὡς πον καὶ Μένανδρος φησιν·

1. V. Beilmarus in Dion. Cass. LXVIII, 26.

2. Κορδύλη] Confer omnino Etymologum v. Ἐγκεκορδυλημένος. Küst. Et Schol. Aristoph. Nub. 10. Eadem fere Append. Vat. II, 27.

3. συνεστραμμένον] Hesychius: Κορδέλαι, συστραφαί, σωροί. Puto Grammaticum istum corruptam lectionem secutum κορδέλαι pro κορδύλαι scripsisse. Küst. διαστραμμένον Prov. App. et mox περὶ τὸν ὄμον. 6. ἐν Ἐπιγράμματι] Silentiarii, de quo dictum in v. Ἄμματα. 8. Κορεῖν] V. supr. Ἀκόρητος. Reines. Zon. p. 1247. σαρεῖν (i. e. σαροῦν) Lex. Bachm. p. 281. 11. ὕγρον] τὸ ὕγρον A. B. E. V. 13. κόρη δ' ἂν λέγοιτο καὶ τὸ τρήμα ἐν τῷ ῥαγ.] Cum hoc loco conferendus est Philoponus in lib. II. Aristot. de Anima, K. VI. b. Küst. Similia Zon. p. 1237. ἐν τῷ] τὸ ἐν τῷ A. V. καὶ ἐν τῷ B. 15. ὄρατικόν] διορατικόν dedi cum A. B. E. V. et Zonara. Vulgatum tamen tuctar Etym. M. p. 529. 16. τοῦ ῥαγοειδοῦς] τῆς ῥαγοειδοῦς A. 18. κερατοειδῆς B. ἢ tollendum, nisi forte alterum verbum intercudit. 19. ἐνσκιρωθεῖσῶν ἐν αὐτῷ om. V. 20. μῆνιξ E. ἡ μῆνιξ παθοῦσα] Constructio potius requirit, ut scribatur, τῆς μῆνιγγος παθοῦσης. Küst. Oratio concisior quam mendosior.

1. Ὅτι V. Κόρη ἢ Περσεφόνη. Ὅτι V. ἐβασίλευσε Μολοσσῶν Αἰδης, ὃς ἔσχε θυγατ.] Eandem de Hade et Proserpina fabulam referunt Cedrenus, Ioannes Malala et Tzetzes. Küst. 3. κόρη Περσεφόνη] κόρη om. A. Delevi Περσεφόνην. Gaisf.

Agnoscit tamen Malelas. 7. Τρικέρβερον] Ἰκέρβερον V. 8. σύναξιν *V. 9. κόρης] τῆς κόρης A. B. E. V. 12. δὲ καὶ] καὶ om. A. B. E. V. 14. καὶ ἐπὶ τοῦ — αὐτοῦ] καὶ οἱ ὀφθαλμοί· ἐξ οὗ καὶ νεωκόρος ὁ ἐπιμελούμενος τοῦ νεῶ V. 15. Νεωκόρος] Vide Hesychium v. Σηκοκόρος. Küst. Adde v. Νεωκόρος. 17. τὸ σάρον om. B. E. edidit Aldus. Hesychius: Κόρημα. πᾶλλοντρον. ὁ τινες σάρον. Habent etiam Phrynichus Segui. p. 14. et Etym. M. p. 529. τὸ σάρωμα Zon. p. 1241. 18. Μὴ ἐκκόρει τὴν Ἑλλάδα] Scribe, μὴ κκόρει τὴν Ἑλλάδα. Apud Aristoph. vero Pac. 59. unde haec Suidae verba deprompta sunt, hodie legitur, μὴ κόρει τὴν Ἑλλάδα. Sed lectio Suidae magis placet. Küst. Apparet integrum versum apponendum fuisse, Κατάδου τὸ κόρημα, μὴ κκόρει τὴν Ἑ. Ceterum κόρει Ox. quem silet Gaisf. 19. ἔρημον ποιῶν] Lege, ἔρημον μὴ ποιεῖ, ut habet Scholiasta in modo indicatum locum Aristophanis. Küst. ποιῶν οἰκητόρων] οἰκητόρων ποιῶν A. V. Mox τὸν πόλεμον Schol. Aristoph. 21. Μένανδρος] P. 279. Repetitur dictio sub v. Ἐκκορηθείης.

Κορδουαῖοι. Nomen gentis. Κορδύλη. Quidquid est emipnos et convolutum. item vinculum ex humero dependens. Et proverbium: Ne cordyla quidem dignus est. Κορέας. Urbs. Κορείας. Virginitatis. In Epigrammate: Aureus intactae dicitur nodum virginitatis. Κορεῖν. Purgare scopis, verrere. Κόρη. Proserpina. Ἰηὼ vero Ceres. Κόρη. Virgo. ab verbo κορῶ, id est purgo. Item κόρη, pupilla oculi, cui adiacet humor, per quem res externas visu percipimus. Κόρη etiam dicitur foramen illud, quod est in tunica oculi, quae ῥαγοειδῆς vocatur, quod per eam fluat spiritus, cui facultas videndi haec: quasi dicas κόρη κόρη igitur est foramen tunicae, quae ῥαγοειδῆς dicitur; item spiritus, videndi facultate praeditus, qui per nervum prodit. quae autem supra eam est pellicula, tunica cornea vocatur. haec cum crassescit ob cicatricea quasdam ex vulnerebus natas et in ea induratas, tum existit ut non videa-

mus. sic etiam cum membrana laeditur, auditu privamur. — Temporibus ludicum apud Iudaeos Molossorum rex fuit Hades, qui filiam habuit, quam vocavit Coren. formosas enim mulieres Molossi vocabant κόρας. hanc amavit Pirithous, noctuque rapere decreverat. quo cognito Hades pater canem, quem habebat, a magnitudine Tricerberum vocatum, ante fores alligavit: qui Pirithoum ex constituto venientem necavit. cum autem etiam Core ad auxilium ferendum exisset, et ipsam dilaceravit: quam a Plutone raptam fuisse tradunt. — Dicitur autem et κόρη puella, et κόρος puer: a κορῶ, id quod est curo. pueri enim magna cura indigent. κόρη etiam de oculo dicitur. Νεωκόρος vero non dicitur is qui templum verrit, sed qui curam eius gerit. Κόρημα. Scopae, quibus verrimus et purgamus locum. Ne verro Graeciam. id est, ne per bella habitatoribus eam vacuum reddas. erat autem etiam imprecatio quaedam apud veteres usitata:

Ἐκκορηθείης σύ γε.
 ἀντι τοῦ, ἄρδην ἀπολεσθείης.
 Κόρης, Κόρητος. ὄνομα κύριον.
 Κόρης, κόρειος. ἀρσενικῶς, διὰ τοῦ ἦ. Ἀριστοφάνης. κόρις δὲ κόριδος, θηλυκῶς.
 Κορήσατε. ἐπιμελήθητε.
 Κορησός. ὄνομα τόπου, ἢ ποταμοῦ. Καὶ Κορησία, πόλις.
 [Κοριαννοῖ. Φερεκράτης κέχρηται.
 350 Ἐκορῆιδης. ὁ Σόλων ἐκέκλητο πατρωνυμικῶς.] 10

Κορικῶς. γυναικικῶς, ὡς κόρη.
 Κορίννα, Ἀχελωδώρου καὶ Προκρατίας, Θεβαία ἢ Ταναγραία, μαθήτρια Μυρτίδος· ἐπωνόμαστο δὲ Μυία· λυρική. ἐνίκησε δὲ πεντάκις, ὡς 5 λόγος, Πίνδαρον. ἔγραψε βιβλία πέντε, καὶ Ἐπιγράμματα, καὶ Νόμους λυρικοῦς. [Κορίννα Θεσπία, λυρική. οἱ δὲ Κορινθίαν εἰρήκασι. Νόμους λυρικοῦς.] Κορίννα νεωτέρα, Θεβαία, λυρική, ἢ καὶ Μυία κληθεῖσα.
 Κορινθικόν.

1. Ἐκκορηθείης σύ γε. ἀντι τοῦ, ἄρδην ἀπολ.] Huc spectat nota illa Hesychii: Λεωκόνιτος, λεωλέθριος, ἢ λεωκόρητος, παντελῶς ἐξολοθρευόμενος. Ubi nota λεωκόνιτος esse vocem nihilli, vel ab ipso Hesychio ex mendoso codice excerptam, vel a librariis corruptam: cuius emendatio est λεωκόρητος. Saepe enim in Hesychio contigit, ut emendationes, ad marginem prius annotatae, in textum postea receptae fuerint: quod alibi pluribus probavi. *Küst.* Ἐκκορηθείης V. 4. Κόρης] Viri docti in Phrynich. p. 308. emendant Κόρις, et mox διὰ τοῦ ε. Sed ei correctioni litterarum ordo adversatur. Choeroboscus in Theodosiam in ind. Anecd. Bekkeri v. Κόρις: Ἀμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες ἐν τῇ συνηθείᾳ τὰς κόριδας θηλυκῶς. ἀρσενικῶς γὰρ λέγεται καὶ διὰ παθάρου τοῦ ὅς κλίνεται, οἷον ὁ κόρις τοῦ κόρειος. ἰστέον δὲ ὅτι σπανίως εὐρίσκειται καὶ διὰ τοῦ ὄς κλινόμενον. *Gaisf.* Gl. om. *V. neque huius contempserim silentium. Discrepat enim Moschop. π. σγ. p. 61. Κόρις δὲ ἀρσενικῶς, ζωῦφιόν τι κάκισμον. τοῦτο δὲ διὰ τοῦ ἰ γράφεται, καὶ κλίνεται κόρειος. Omnino si haec ab indicibus ut videtur epimerismorum fluxerunt, recte corrigas: Κόρης, Κόρητος. ὁ. κ. Κόρις δὲ κόρειος. ἀρσενικῶς, διὰ τοῦ ἰ. Ἀριστοφάνης. Quo satisfactum fuerit etiam Küsteri dubitationi. Ἀριστοφάνης] Ubi? Certe κόρης, per ἦ, apud Comicum, si bene memini, hodie nusquam comparet. In Plato quidem 441. legitur genitivus pluralis κόρειος: sed quod a recto singulari κόρις potius deduxerim. Idem etiam dictum vellem de nominativo plurali κόρις, qui occurrit apud eundem Comicum Nub. 634. *Küst.* ἀρσενικόν A. 5. κόριδος, θηλυκῶς] θηλυκὸν κόριδος A. 6. Κορήσατε] Od. ὅ. 149. Vide Tittm. in Zon. p. 1247. 7. Κορησός — πόλις] Κορησός ὄνομα ποταμοῦ V. Deleas ἢ ποταμοῦ, ut e diversitate scripturae subnatum. Cf. Schneid. in Xenoph. Hell. I, 2, 7. καὶ Κ. πόλις om. *V. 9. Κοριαννοῖ] Scripserat Pherecrates fabulam, Κοριαννοῖ vocatam: quod Suidam hic innuere voluisse puto. *Küst.* Attulit *Gaisf.* Meuekil Quaeest. Scen. Spec. II. p. 36. „Κοριαννώ, cui a meretrice nomen inditum esse constat ex Athen. XIII. p. 567. C. plerumque corrupto elogio laudatur, velut Grammat. Seg. I. p. 345. Φερεκράτης Κοριαννοῖ pro Κοριαννοῖ. Idem vitium ibid. p. 406. 412. 418. apud Suid. v. Ἀνδρεισασθαι, aliisque locis permultis, quibus omnibus Κοριαννοῖ restituendum est, contra ac Dorvillio visum est ad Hephaest. p. 101. male comparant Plauti *Menaechmos* et Cratini *Archilochos*. Kodem errore, ut videtur, Suidas, Κοριαννοῖ: Φερεκράτης κέχρηται, ubi frustra Hemsterhus. in Pollac. II. p. 1369. corrigi Κοριαννώ.” Item infra v. Κραπατάλλοις: Φερεκράτης λέγει. Gl. post v. Κορινθικόν posuit *V. ac parum his fiduciae inesse demonstrat interpolatio, quam infra removimus: Φερεκράτης Ηεγάλη γράφει. 10. Κορῆιδης. ὁ Σόλων ἐκ.] Altum hac de re apud reliquos scriptores silentium. Quare vellem Suidas auctorem suum prodidisset. *Küst.* Leg. Κορῆιδης, a Codro scilicet, uti monuit Hemsterhus. in Lucian. [D. Mort. XX, 4.] p. 416. Plutarch. in Solon. Aelian. V. H. XIII, 1. Τουρ. MS. Notavi glossam, quam om. V. Item quae gl. sequebatur, Κοριθαλής. ἢ δάμνη. Καὶ κόρος, ὁ κλάδος. καὶ κορεῖν, τὸ τοῖς κλάδοις σαρρῶν, eam om. A. B. E. V. repetitam de Zon. v. Κοριθαλής p. 1238.

1. V. Hesychius, coll. Lobeck. in Phryn. p. 74. 2. Κορίννα, Ἀχελ.] In prioribus edd. [et E.] inter voces Κορίννα et Ἀχελωδώρου haec interiecta sunt: λυρική. ἐνίκησε δὲ πεντάκις. Sed verba ista tanquam supervacanea delere non dubitavi, tum quia in MSS. Paris. desunt, tum quia hoc ipso loco paulo post repetuntur. *Küst.* Agnoscit *Eudocia* paria referens de Corinnis p. 270. eaque referuntur ad cumulum illum testimoniorum super Corinna, qui hoc loco prostat. Ceterum nullus Κορίννα. Ἀχελωδώρου] Ἀχελωδώρου dedi cum A. V. Ἀρχελωδώρου *Eudocia*. 4. ἐνίκησε — Πίνδ.] Vid. infr. Πίνδαρος. *Reines*. 5. ἔγραψε βιβλ.] De scriptis Corinnae huius vide Meursium in Bibliotheca Graeca: qui tamen omisit eius Παρθέννα, quorum mentionem facit *Enarrator Comici* in Acharn. 720. Praeterea Corinnam absque nomine operis laudat *Enstathius* in *Hommerum* p. 266. 824. et 1654. quod itidem a Meursio observatum non fuit. *Küst.* Attigit *Welcker*. in *Meletem*. *Creuzeri* T. II. p. 10. seqq. Certissima correctione *Pindaro Parthenia* reddidit *Pierson*. in *Moer*. p. 70. 6. Νόμους λυρικοῦς] *Portus*, *leges Lyricas*. Ineptae prorsus. Νόμοι enim λυρικοί erant cantica vel carmina, quae ad lyram canebantur: ut docte ostendit *Salmasius* in *Iulium Capitol*. p. 264. quem consule. *Küst.* Κορίννα Θεσπία] Ortum debere existimo alteram hanc Corinnam scholio sic fere concepto: Θεσπία· Κορίννα. i. e. pro Θεσπία usa est Corinna. Fluxerat autem haec glossa ex iis, quae apud *Stephan*. *Byz.* v. Θεσπία, *Dracon*. *Straton*. p. 47. et *Eustath*. II. β'. 266, 5. leguntur: Θεσπία καὶ Θεσπία διὰ τοῦ ἰ καὶ ἐπιλέγεται καὶ συστέλλεται παρὰ Κορίννη. — Cetera οἱ δὲ Κορινθίαν ad etymologicas quisquillas ablego. Sunt haec scholia e diversis locis congesta. *Welcker*. p. 16. Cuius posterior suspicio alteram probabilitate vincit. Narrationes de Corinna, ut sit apud *Suidam*, variis e commentariis petitis iuncturam aptam desiderant, neque ad concordiam et criticae severitatis normam revocatae sunt. Nunc cum desit prior gl. V. eam saltem notavi. 8. νεωτέρα interpolationi tribuit *Welckerus*.

Everraris utique. id est, funditus pereas. Κόρης. Nomen proprium. Κόρης, κόρειος. Generis masculini, cum per ἦ scribitur: ut apud *Aristophanem*. at κόρις, κόριδος, generis feminini. Κορήσατε. Curate. Κορησός. Nomen loci, vel fluvii. Et Coresia, urbs. [Κοριαννοῖ. Hac voce *Pherecrates* usus est. Κορῆιδης. Solonis nomen, respectu generis paterni.] Κορικῶς. Femininarum more, puellae more.

Κορίννα. Corinna, Achelodori et Procratae filia, Thebana vel Tanagraea, discipula Myrtidis, Myia cognominata, lyrica: quam ferunt quinquies Pindarum vicisse. scripsit libros v. item Epigrammata, et cantica lyrica. [Κορίννα. Corinna Thespia, lyrica: quam alii Corinthiam dixerunt. scripsit Nomos lyricos.] Κορίννα νεωτ. Corinna iunior, Thebana, lyrica, eademque Myia vocata. Κορινθικόν. Corinthiacum.

Οὐδέποτε ἀμήσαντι Κορινθικόν· οὐποτε πικρᾶς

τῆς ἀφιλοσταχίου γευσάμενῳ πενήτης.

Κόρινθος, Ἰλιεύς, ἐποποιὸς τῶν πρὸ Ὀμήρου, ὡς τισιν ἔδοξε· καὶ πρῶτος γράψας τὴν Ἰλιάδα, ἔτι τῶν Τρωικῶν συνισταμένων. ἦν δὲ Παλαμήδους μαθητὴς καὶ ἔγραψε τοῖς ὑπὸ Παλαμήδους εὐρεθεῖσι Λωρικοῖς γράμμασιν. ἔγραψε δὲ καὶ τὸν Λαρδάνου πρὸς Παφλαγῶνας πόλεμον· ὡς ἐκ τούτου λαβεῖν καὶ τῆς ποιήσεως πᾶσαν ὑπόθεσιν Ὀμηρον, καὶ ἐντάξει τοῖς αὐτοῦ βιβλίοις.

Κοριολάνοι. ἐθνικόν.

Κόριον. κορύσιον μικρόν.

Κορθύεται. κορυφούται, ἀΐζεται, ὑψοῦται, ἐπαίρεται. Καὶ κόρθους, τὸ εἰς ὕψος ἀνάστημα. Ὁ δὲ ποιήσας ἐξ ἄμμου κόρθον καὶ ἐξάρας τῆς γῆς οὐκ ἐπὶ πολὺ, πάλιν τῷ ποδὶ καταστρώσας αὐτὴς τὸ δάπεδον ὁμαλὲς ἐποίησε.

Κορκορυγᾶς. βοᾶς, ταραχᾶς, θορύβους.

Λύσον δὲ μάχας καὶ κορκορυγᾶς,

ἵνα Λυσιμάχην σε καλωῶμεν.

Οἱ ταῖς ἀρχαῖς ἐπέχοντες,

τινὰ κορκορυγῆν ἐκύνων.

ἀντι τοῦ, ταραχᾶς ἐκύνουν.

Κορκορυμοί. ταραχαί.

Κορρηλία. ὄνομα κύριον. Καὶ Κορρηλίος Ἐπίσκοπος· ὃς διεκρίθη Ναυάτου. καὶ ζῆτει ἐν τῷ Ναυάτος.

Κορνοῦτος. Λύω συγγραφῆς Ῥωμαίων ἦσται, Τίτος Λίβιος, οὗ διαρρεῖ πολὺ καὶ κλεινὸν ὄνομα, καὶ Κορνοῦτος. πλούσιον μὲν οὖν ἀκούω καὶ ἄπαιδα τοῦτον, σπουδαῖον δὲ οὐδὲν ὄντα. τσαύτη δὲ ἦν ἡ διαφορῶτης ἐς τοὺςδε τοὺς ἀνδρας τῶν ἀκρομένων, ὡς τοῦ μὲν Κορνοῦτου παμπλεῖστους ἀκούειν, θεραπεῖα τε καὶ κολακεία τοῦ ἀνδρὸς συρρέοντος, καὶ διὰ τὴν ἀπαιδίαν, ἐλπιδί κληρονομίας· τοῦ γε μὴν Λιβίου ὀλίγους, ἀλλὰ ὧν τι ὄφελος ἦν καὶ ἐν κάλλει ψυχῆς καὶ ἐν εὐγλωττίᾳ. * καὶ ταῦτα μὲν ἐπράττετο. ὁ χρόνος δὲ ὁ ἀπρατὸς τε καὶ ἀδέκαστος, καὶ ἡ τούτου φύλαξ καὶ ὀπαδὸς καὶ ἔφορος 20 ἀλήθεια, μήτε χρημάτων δεόμενοι μηδὲ μὴν δνειροπολοῦντες ἐκ κλήρου διαδοχῆν, μήτ' ἄλλω τῷ

1. Οὐδέποτε ἀμήσαντι Κορ.] Non alius huius loci sensus esse potest, quam virum illum, de quo in Epigrammate proposito verba sunt, nec fuisse divitem nec pauperem, sed mediocri sorte contentum vixisse. Nam ἀμήσαντι Κορινθικόν accipiendum est de messe larga et ubere; eique simile est illud Horatianum: *Si proprio condidit horreo, Quicquid de Libycis verritur areis.* Ager enim Corinthius olim fertilis habebatur, ut vel ex proverbio illo constat: *Εἴη μοι τὸ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικωῶνος.* Küst. Distichum Macedonii XXVIII. b. extr. Anthol. Pal. VI. 40. supra magnam partem allatum in v. *Ἀμήσαντες, μικρᾶς *V.* Continuo glossam e Zon. p. 1236. sive Etym. M. p. 529. petitam, *Κόρινθος. ἀπὸ Κορίνθου τοῦ Μαραθῶνος, ἢ ἀπὸ Κορίνθου τοῦ Πέλοπος,* cum A. B. E. V. delevit Gaisf. 4. *Κόρινθος*] Schol. Nicand. Ther. (15.) p. 3. ubi male *Κόρινθος.* Toup. MS. Ibi *Κόρινθα* Schneiderus emendavit. Habet *Eudocia* p. 271. 5. *ὡς τισιν ἔδοξε* et mox *ἔτι* — ἦν δὲ om. V. τὴν om. Eudocia. 7. *καὶ ἔγραψε — βιβλίοις*] οὗτος ἔγραψε καὶ τὸν *Λαρδάνου πρὸς Παφλαγῶνας πόλεμον.* ἐξ οὗ ἔλαβε τὰς ἀπορμαῖς Ὀμηροῦ τῆς ποιήσεως. V. 8. *καὶ] δὲ* καὶ A. E. 13. Zon. p. 1241. et Etym. M. p. 530. Adde Schol. Dionys. Thr. p. 856. 14. *Κορθύεται*] Il. l. 7. Cf. Zon. p. 1247. *Κορθύεται* Lex. Seg. 19. *Ἀριστοφάνης* post *θορύβους* omisi cum V. quod post *καλωῶμεν* ponunt E. Med. 20. Versus Aristoph. Pac. 981. sq. 21. *ἵνα Λυσιμ.* — *ἐκύνουν* om. V.
1. *Οἱ ταῖς*] Aristoph. Lysist. 490. sq. Mox ante *τινὰ* supplendum *αἰετ.* 4. *κορκορυμῶς* extat apud Lucian. Philopatr. 3. *κορκορυμῶν* vitiose Zon. p. 1242. *ταραχοῖς*] *ταραχαί* A. V. Lex. Seg. 6. ὃς διεκρίθη et seqq. om. V. 8. *Κορνοῦτος.* Λύω *συγγραφῆς Ῥωμ.*] Miror unde haec Suidas. Cerere ex nullo, ut puto, scriptorum, qui quidem hodie adhuc extant. Küst. Vid. Casaubon. in Inscr. Sat. V. Persii. Stilus Aelianum plane videtur prodere. Conf. de Anim. II, 26. *Hemst.* Quem vide in Lucian. Dial. Mort. V, 2. De Aeliano Valckenarius et Toupius l. p. 356. accedunt, hic quidem eandem Aeliani formulam II, 26. ἀπρατὸς τε καὶ ἀδέκαστος comparans. *δί'ω* ut videtur libri. *συγγραφῆς*] *συγγραφῆς* V. *Ῥωμαίων*] *Ῥωμαίων* dedi cum A. B. Om. V. 9. Formulam repetit v. *Λαρδῶν.* 10. *πλούσιον*] Horum partem iterat v. *Σπουδαῖος. πλούσιος* καὶ *ἄπαις,* *σπουδαῖος* δὲ οὐκ ἦν V. οὖν om. A. 11. *δὲ οὐδὲν*] *Lege δ' ἐς οὐδὲν.* Valck. 16. *ὧν τι ὄφ.*] Vid. *ὄφελος.* *Hemst.* Inde *παιδείας* asciscendum post *εὐγλωττία.* 17. *εὐγλωττία*] ἐν *εὐγλωττία* A. V. 18. ὁ χρόνος δὲ ὁ ἀπρατὸς τε καὶ ἀδέκαστος] Est locus longe elegantissimus, atque ex Aeliano proculdubio depromptus: quod ex stilo satis manifestum est. — Repetuntur autem nonnulla huius ῥήσεως infra vv. *ὀπαδὸς* et *ὄφελος.* Toup. l. l. 19. *φύλαξ*] Sic recte MSS. At priores editi. [et E.] inepte *φάλαξ.* Küst. 21. *τὴν ἐκ*] τὴν omisi cum A. E. V. Med. *μήτ' ἄλλω* — *ἀλισκόμενοι* om. V. qui mox om. καὶ *ἐξεκάλυψαν.*

III, qui nunquam Corinthiacam segetem messuit, neque amarum et epicurum expertem gustavit paupertatem. Κόρινθος. Corinthus, Iliensis, poeta herolicus, Homero ut quidam putant antiquior: qui primus Iliadem scripsit, durante adhuc bello Traiano. fuit autem Palamedis discipulus, et Doricis litteris a Palamede inventis opus exaravit. scripsit etiam bellum Dardani adversus Paphlagonas: ut Homerus totum poematis sui argumentum ab eo sumpserit, et in libros suos transtulerit. Κοριολάνοι. Nomen gentile. Κόριον. Parva puella. Κορθύεται. In altum tollitur, angetur, extollitur, in altum offertur. Et Κόρθους, tumulus. Cum autem tumulum ex arena ad modicam altitudinem excitasset, eundem mox pede rursus compianavit et solo aequavit. Κορκορυγᾶς. Clamores, turbas, tumultus. Solve bella et tumultus, ut te Lysimacham appellemus. † Qui ad magistratus aspirabant, tumultu et

clamore omnia miscebant. Κορκορυμοί. Tumultus. Κορρηλία. Nomen proprium. Et Cornelius Episcopus, qui a Novati communionem recessit. Quaere in v. *Ναυάτος.* Κορνοῦτος. Duo Romani historici fuerunt, Titus Livius, cuius nomen magna fama propagatum est et celebritate, et Cornutus. hunc autem audio divitem quidem fuisse et liberorum expertem, nihil vero praeclarum habuisse. Tantum autem fuit auditorum discrimen in his viris audiendis, ut Cornutum quidem quam plurimi audirent, et obsequii et assentationis causa ad hunc virum confluentes, et propter hereditatis spem, quod nullos liberos haberet; Livium vero pauci, sed quorum aliquis erat usus, et qui amici elegantia et facundia litterarum praestabant. et haec quidem tunc ita fiebant. Tempus vero, quod nec pretio nec largitionibus corrumpitur, et huius custos et comes et inspectrix Veritas, nec pecuniis indigentes, neque hereditatis successionem

αἰσχρῶ καὶ κιβδηλῶ τε καὶ καπήλῳ καὶ ἥκιστα ἐλευθέρῳ ἀλυσκόμενοι, τὸν μὲν ἀνέφηραν καὶ ἐξεκάλυψαν, ὡς περ κερκρυμμένον θησαυρὸν καὶ κεχανδῶτα πολλὰ καὶ ἐσθλά, τὸ τοῦ Ὀμήρου, τοῦτον τὸν Αἴβιον· τοῦ δὲ πλουσίου καὶ μέντοι καὶ περιζή- 5
 θεομένου τοῖς χρήμασι λήθην κατέχεαν τοῦ Κορνοῦ-
 του. καὶ ἴσασιν ἢ τις ἢ οὐδείς αὐτόν.

Οὗτος ὁ Κορνοῦτος Λεπτίτης φιλόσοφος· Λεπτίς δὲ πόλις Λιβύης· γεγωνῶς ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Νέρωνος, καὶ πρὸς αὐτοῦ ἀναιρεθεῖς σὺν τῷ Μουσωνίῳ. ἔγρα- 10
 ψε πολλὰ φιλοσοφία τε καὶ ῥητορικά.

Κοροκόσμια. τὰ τῶν παρθένων κοσμήματα.

Κοροπλάθοι. οἱ τοὺς κόρους πλάττοντες κηρῶ ἢ γύψῳ. τουτέστι τὰ ζῶα πάντα. οἱ κατα- 15
 σκευάζοντες εἰδῶλα βραχέα ἐκ πηλοῦ πάντων ζῴων, οἷς ἐξαπατῶσθαι τὰ παιδάρια εἰώθεν, οὗτος κοροπλάθος καλεῖται. Κοροπλάθους λέγουσι

τοὺς ἐκ πηλοῦ τινος ἢ κηροῦ, ἢ τοιαύτης τινὸς ὕλης πλάττοντας κόρας ἢ κούρους.

Κόρος. ὄνομα κύριον.

Κόρωμα. πόλις.

Κορώνεως. ὡς φιβάλεως. ἔστι δὲ εἶδος συκῆς. ταύτην δὲ καὶ κοράκειον λέγουσιν. ὁ γὰρ καρπὸς αὐτῆς κόρακι ἔοικε κατὰ τὸ χρῶμα.

Κορώνεια. τόπος.

Κορώνη. διάφορα σημαίνει· καὶ τὸ ἄκρον τοῦ αἰδοίου. Ἔδοξέ τις τὸ αἰδοῖον αὐτοῦ ἄχρι τῆς κορώνης τετριχῶσθαι.

Κορώνην. τὸ ἄκρον τοῦ τόξου· ἢ πλήρωσιν.

Κορώνη τὸν σκορπίον. παροιμία ἐπὶ τῶν δυσχερέσι καὶ βλαβεροῖς ἐπιχειρούντων.

Κορωνίς. ἀκρόρεια, ἢ τὸ τελευταῖον τῆς οἰκῆς κοδομῆς ἐπίθεμα. στεφάνου τὸ κεφάλαιον.

Κορωνῶν. γαυριῶν. Καὶ Ἐχορώνα, ἐγαν-
 ρία.

4. Τίον Αἴβιον] τοῦτον τὸν Αἴβιον A. B. E. V. commendatum ab Valck. in Adonias. p. 260. Valckenario, qui recte confert v. *Ἀθήνην* sive *Ἐμπερα*. 7. καὶ ἴσασιν — αὐτόν om. V. 8. Οὗτος ὁ Κορνοῦτος] De hoc Cornuto vide Vossium in opere de Hist. Lat. et Meursium in Bibliotheca Graeca. De eodem lectu digna habet Valesius in Eusebii Histor. Eccles. VI, 19. cuius verba hic describam. „Cornutus Afer, Leptitanus, Romae philosophiam docuit Claudii Neronis- que temporibus. Scripsit multa tum de philosophia, tum de eloquentia, ut refert Suidas. Huic Persius quintam Satyram tanquam magistro suo dedicavit. Eius liber de Graecorum Theologia citatur ab auctore Etymologici in voce *Ζεύς*. Is ipse est liber, qui primum ab Aldo Manutio Graece est editus sub nomine Phornuti, cum Cornutus scribi debeat, ut docet auctor Etymologici. Quippe locus ille, qui citatur in Etymologico, extat hodie apud Phornutum in capite primo. Hunc libellum olim MS. vidimus in Bibliotheca Memmiana; sed nullum erat nomen auctoris. Ex eo autem libro apparet Cornutum allegorias sectatum fuisse. Quare Porphyrius merito illum recenset inter philosophos, qui tropologicum sensum adamarunt. Eiusdem libri meminit Theodoritus in libro secundo de Curatone Graecarum affectionum: *Κορνοῦτος δὲ ὁ φιλόσοφος τὴν Ἑλληνικὴν θεολογίαν ξυμβείκει*.” Haec Valesius. *Küst.* Hanc de Cornuto particulam tenet *Eudocia* p. 273. Vidit autem Reimarus in Diou. Cass. LXII. p. 1025. ab vv. *Οὗτος ὁ Κορν.* novam glossae partem auspicandum fuisse: idemque legit *πρὸς αὐτοῦ*, firmantibus A. V. nam edd. vet. *πρὸ αὐτοῦ*. Ceterum similia cf. in v. *Μουσωνίος*. ἢ δὲ *Λεπτίς*] *Λεπτίς* δὲ A. V. 10. *ἔγραψε δὲ*] δὲ om. A. 11. *ῥητορικά*] Ad librum rhetoricum Lacharis commentarius videtur referendus, de quo dictum in v. *Ἀγαρῆς*. 12. *Κοροκόσμια*] Ex hoc loco Suidae supple Hesychium v. *Κοροκόσμια*. *Küst.* Vid. *Antiattic.* p. 102. 14. *Κοροπλάθοι* — *γύψῳ*] Ex Timaeo, ubi vid. Ruhnke. p. 166. 15. *κηρῶ, ἢ γύψῳ*] Malim *ἐκ κηροῦ ἢ γύψου*. *Küst.* Sic *Etym. M.* p. 530. Dissentiunt tamen Ruhnkenius et Schaef. in Long. p. 341. nec Timaeus addicit. *πάντα* om. V. qui mox iure om. *οἷς ἐξαπατ.* usque ad fin. gl. Quamquam *οἷς* . . . *παιδάρια* firmat *Lex. Rhet.* p. 275. 18. *Κοροπλάθους λέγουσι τοὺς ἐκ π.*] Ex Harpocrate.
3. *Κόρος. ὄνομα κύριον*] Haec mireris dicta, quorum originem e tabula quadam Epimerismorum leviter usurpata possis explicare. Cf. Herod. Epim. p. 70. 4. *Κόρωμα*] Vid. *Κόρωμα*. *Hemst.* *Κόρωμα* A. Glossa mendosa. 5. *Κορώνεως*] Ex Schol. Aristoph. Pac. 627. *φιβάλεως*] Sic recte habet Scholiasta Aristophanis loco laudato. At priores editt. [et A. B. E. V.] male *φιάλεως*. Vide infra v. *φίβαλις*. *Küst.* Adde Choerobosc. p. 1197. 6. *ταύτην δὲ* om. V. *κοράκειον*] *κοράκειον* A. B. V. Schol. Illud tamen praestabilius. 10. *Ἔδοξέ τις τὸ αἰδοῖον αὐτοῦ ἄχρι τῆς κορ.*] Haec sunt verba Artemidori lib. V. p. 264. *Küst.* Tractavit haec Hermannus de Aesch. Danaid. p. IX. 12. *Κορώνην*] *ll. d.* 111. 13. *Κορώνη τὸν σκ.*] Eadem paroemiographi et Hesychius ubi v. annot. 15. *Κορωνίς*] *Ὁν κορωνίδα τῷ λόγῳ ἄνω ἐπίθηκεν* Synes. *φ. ἐγκ.* p. 83. D. *Hemst.* V. Zon. p. 1237. 17. *Κορωνῶν*] Malim *κορωνῶν*, ut habet Hesychius in serie sua. Verbum enim est *κορωνῶν*, non *κορωνῶν*, ut patet vel ex ipso Suida supra v. *Ἐχορώνια*. Apud eundem Hesychium alibi invenias, *Κορωνῶντα, γαυρούμενον*, sed male. Scribendum enim est *κορωνῶντα*. *Küst.*

somniantes, neque ulla re turpi et adulterina et sordida vel minus liberali se capi patientes, alterum quidem ostenderunt et in lucem protulerunt, tanquam occultum thesaurum, et multis bonis ut Homeri verbis utar refertum, illum inquam Livium, alteri vero, diviti et pecuniis circumfluente Cornuto, oblivionem offuderunt: adeo ut vix unus eum norit. — Idem Cornutus fuit Leptitanus philosophus (Leptis vero urbs Africae), qui Romae vixit sub Nerone, et imperio eius interit una cum Musonio, scripsit multa philosopha et rhetorica. *Κοροκόσμια*. Puellarum ornamenta. *Κοροπλάθοι*. Qui pupas, id est effigies quorumvis animalium ex cera vel gypso fingunt, qui sigilla quorumvis animalium ex luto conficiunt, quibus pueri vel puellae

decipiuntur, *κοροπλάθοι* vocantur. *Κοροπλάθους* vocant eos, qui ex luto vel cera vel alia huiusmodi materia pupas fingunt. *Κόρος*. Nomen proprium. *Κόρωμα*. Urbs. *Κορώνεως*. Ut *φιβάλεως*. est autem genus ficus, quam etiam *κοράκειον* vocant: quod fructus colore corvum refert. *Κορώνεια*. Locus. *Κορώνη*. Cum alia significat, tum extremam pudendi partem. *Visus est sibi quidam pudendum habere ad extremam usque partem pilosum*. *Κορώνην*. Summam arcus partem vel complementum. *Κορώνη τὸν σκορπίον*. Cornix scoparium. de iis qui res difficiles et noxias aggrediuntur. *Κορωνίς*. Summitas, vel quod ultimum aedificio imponitur. *κορωνῶν*. Superbiens. Et *Ἐχορώνα*, *superbiens*.

Κόρσην. κρόταφον.

Κορσιαί. πόλις Βοιωτίας.

[Κόρβοι. παρὰ Ῥωμαίους οἱ κόρακες. καὶ Κόρβιος ἐκλήθη ὁ Λεύκιος, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ἐκ τοῦ κόρακος.]

Κόροιβος. ὄνομα κύριον. καὶ μωρός τις, μετρῶν τὰ κύματα. Καλλιμάχος.

Τὸν ὄρδοον ὥστε Κόροιβον.

Κορύβαντες. ἔνιοι τοὺς Κούρητας καὶ τοὺς Κορύβαντας τοὺς αὐτοὺς ὑπειλήφασιν. ἦσαν δὲ Διὸς τροφεῖς οὗτοι καὶ φύλακες. τινὲς δὲ αὐτοὺς δέκα φασίν, ἄλλοι ἑννέα. ἦσαν δὲ τῆς Ῥέας παῖδες. Καὶ Κορύβας ὁ αὐτὸς τοῖς Κούρησιν, οἱ ἦσαν τροφεῖς τοῦ Διὸς καὶ διδάσκαλοι, καὶ τῆς Ῥέας ὄπαδοί.

Κορυβαντείων. μαινομένων, ἐνθουσιῶντων. ἐν Ἐπιγράμματι.

Καὶ Κορυβαντείων ἰαχήματα χάλκεα ῥόπτρων.

Κορυβαντιᾶ. μαινεται, ἢ ὀρχεῖται, ἢ δαμονᾶ. καὶ Συγκορυβαντιάσαντες, συμμανέντες. Ὁ δὲ στρατὸς συγκορυβαντιάσαντες καὶ ἐπαλαλάξαντες ἅπαντες καὶ τοῖς ὄπλοις ἐπιδουπήσαντες ἐσθῆλαντο ἐς τὸν ποταμόν. Καὶ κορυβαντιῶν, ἐνθουσιῶν, μαινόμενος.

Κορυδαλός. εἶδος ὀρνέου.

Κόρυδοι. ὄρνυξιν ὁμοιοὶ ὄρνιθες.

Κόρυζα. καὶ Κορυζῶν, μεμωραμένος, ἢ μωξάζων. καὶ κορυζῶντα.

Κόρυθα. περικεφαλαίαν.

Κορυθαίολος.

Κόρυκος. ὁ φύλακος. Ὅτι Ἀττήλας Μεδιόλανον πολυάνθρωπον εὐρῶν πόλιν, ὡς εἶδεν ἐν γραφῇ τοὺς Ῥωμαίων βασιλεῖς ἐπὶ χρυσῶν θρόνων καθήμενους, Σκύθας δὲ πρὸ τῶν αὐτῶν ποδῶν ἐκέλευσεν αὐτὸν μὲν ζωγραφεῖν ἐπὶ θάκου, τοὺς δὲ

- Κόρσην] II. d'. 502.
- Κορσιαί Harpocratia, cuius ad scripturam alii propius accedunt: v. Siebel in Pausan. IX, 24, 5. πόλις] πόλις B.
- Κόρβοι] Haec ex v. Ἀμύσειν sive Κορβίνος compilata locum alienum invaserunt. Mox Κορβίνος erat scribendum.
- ὑπὸ τοῦ] ἐκ τοῦ A. B. V. ἀπὸ τοῦ E.
- Κόροιβος] Vid. Οὐδὲν πρὸς Διόνυσον, Κῆρ. Hemst. Corobus Mygdonides Virg. Aen. II. Μύδονος υἱὸς Eurip. in Rheseo et Pausan. Phoc. 17. Coroebi cuiusdam etiam supra in Κῆρ sit mentio, qui Tymbulum occiderat. Coroebus architectus, qui τελεστήριον Eleusinae condidit Plutarch. Pericl. p. 139. Reines. Archon Athen. Diodor. Sic. XX, 73. ubi vid. Wessel. De tribus Coroebis fusa agit Huschkius Anal. Crit. p. 189. seqq. Ceterum in Lex. Bachmanni p. 281, 24. pro κόρυκος reponere Κόροιβος. Gaisf. Cf. Zon. p. 1233. Copiose fabulam de Coroebi stultitia persequitur Schol. Luciani Philopseud. 3.
- Καλλιμάχος] Fr. 307.
- ὥστε] ὥστε A. B. E. *V. Med. Quae sequebantur, Ὅτι (ὁ sola Med.) Βουαλλίων καὶ Κόροιβος καὶ Μιλιτιάδης ἐπὶ μορῆς διβέβληντο. Ἀριστοφάνης, perperam ex v. Βουαλλίων derivata, itemque olim post v. Μελιτιανός interpolata, delevi cum V.
- Κορύβαντες. ἔνιοι] Ex Schol. Aristoph. Lysist. 558. Gl. post v. Κορυβαντείων posuit *V.
- Κορύβαντας] τοὺς Κορύβαντας A. B. E. V. Med., τοὺς neglexit vulg. ἦσαν δὲ] δι' om. V.
- Ῥέας παῖδες] Sic etiam habet [cum omnibus MSS. Gaisf.] Schol. in Lysist. loco modo laudato. At in MSS. Paris. inveni Ῥέας ὄπαδοί: quam lectionem non puto temere esse damnandam. Küst. Nimirum hic ipse librorum error sententiam confirmat καὶ Κορύβας — ὄπαδοί (ubi edd. vet. et E. παῖδες pro ὄπαδοί), quam Kusterus tacite neglexit, a Gronovio Rec. mutil. p. 30. castigatus. Sed perspexit ille his eandem doctrinam contineri, quam a simili fonte repetitam (v. Schol. Plat. p. 377.) lectiores suos in usus decerpserant. Ceterum Κορύβας ὁ αὐτὸς omnes.
- τοῦ om. *V.
- Versus Phalaeci Ep. III, 3. Anthol. Pal. VI, 165. repetitus sub v. Ἰαχήματα. Ἰαχήματα V. Ἰαχύματα E pr. Ἰαχύματα, item χαλκήρεα B. V. Med. Ἰαχήματα Ald.
- ἤξει post μαινεται omisi cum B. E. V. et Lex. Seg. Nescit etiam Etym. M. p. 531. Cf. Ruhnkenium in Tim. p. 163. sq. Hinc supplendus Hesychius: Κορυβαντιᾶ. ἐντελετεῖ. L. ἐν τελετῇ μαινεται. Δαμονῆ] δαμονοῦται Lex. Bachm. p. 281.
- καὶ συγκορυβαντιάσαντες et seqq. om. V.
- ἐνθουσιῶν] Haec vox in prioribus edit. deest: sed eandem agnoscunt 2 MSS. Paris. Küst. Differt Zon. p. 1247.
- Κορυδαλός] Eandem avem κορυδὸν vocat Aristoph. Av. 472. Ὅς ἐγασσε λέγων κορυδὸν πάντων πρώτην ὄρνιθα γενέσθαι. Scholiasta in eum locum: Τὸν δὲ κορυδὸν ἔνιοι κορυδαλὸν λέγουσι. Küst.
- Κόρυδοι] Cum Schol. Platon. p. 368. et Timaeo, ubi vid. Ruhn. p. 164. et Lobeck. in Phryn. p. 338. sq.
- Κόρυζα. καὶ Κορυζῶν] Scriptura librorum falsa, quam facile corrigemus adhibito Schol. Plat. p. 397. Κορυζῶντα, μωραίνοντα, μυξάζοντα. κόρυζα γὰρ ἢ μύξα. Haec enim Suidae esse reddenda firmat et Schol. Luciani Iov. Trag. 15. sive Lex. Bachm. p. 281. et ipsa scriptura καὶ Κορυζῶντα, quam a Küst. neglectam apparet tanquam varietatem lectionis illis καὶ Κορυζῶν appositam fuisse. Alium in v. κόρυζα sequitur explicatum Zon. p. 1238. Dictionem explicuit Ruhn. in Tim. p. 164. sq. μεμωραμένος] μεμωραμένος A. E. V. Med. Lex. Seg. Mirabilem formam comprobant Hesychius et Schol. Luciani Conscr. hist. 31. Κορυζῶν ἢ μεμωραμένη καὶ μυξῶσα. Tum μυξῶζων B. μυξῶζων E. V. Lex. Seg.
- Quae sequebantur Ἐκτιῶρ παρ' Ὀμήρῳ. ὁ συστρέφων τὴν κόρυθα, ἦγον ὁ εἰδήμων καὶ γενναῖος περὶ τὰ πολεμικά, omisi cum A. B. V. Cf. Zon. p. 1233. et Etym. M. p. 531.
- Κόρυκος] Vide infra v. Κορύκιον. Küst.
- Ὅτι tacite Gaisf. cum *V.
- εὐρῶν] ἐλῶν legendum esse patet ex hoc loco plenus adducto in Μεδιόλανον. Hemst. Indidem etiam μὲν petendum ante Ῥωμαίων: mox post ποδῶν saltem κειμένους. 17. θρόνου] θάκου A. B. V. Gaisf. Sed malui θάκου cum MSS. in v. Μεδιόλανον, ubi melior extat scriptura κορυκοῦς. Praeterea Oudend. in Tho. M. p. 432. inde iusserat ascisci ζητήσας ζωγράφον ἐκέλευσεν αὐτὸν μὲν ζ. (immo γράφειν) ἐπὶ θάκου. Universam annotationem non dubitamus ab altera glossa derivare.

Κόρσην. Tempus captis. Κορσιαί. Urbs Boeotiae. Κόρβοι. Corvus vocant Romani, quos Graeci κόρακας. Et Corvinae appellatus est L. Valerius, quod corvus eum in pugna adversus Gallum adiuvisset. Κόροιβος. Nomen proprium. Item stultus quidam, qui fluctus metiebatur. Callimachus: *Ὀκτανῶν quasi Coroebum. Κορύβαντες.* Quidam existimantur Cūretes et Corybantes eosdem esse. fuerunt autem Iovis nutricii et custodes: eosque alii decem, alii novem fuisse dicunt. iidem etiam Rhæae comites fuerunt. Κορυβαντείων. Corybanteorum, insanorum. In Epigrammate: *Et clavae aereae, quarum lectu Corybantes sonos concitant.* Κορυβαντιᾶ. In-

sanit, saltat, vel spiritu daemonis afflatus est. Et Συγκορυβαντιάσαντες, insaniam simul correpti. *Milites vero quasi furoribus simul correpti, sublato clamore et arma concrepantes, in fluvium omnes insilierunt.* Et Κορυβαντιῶν, insanientium, spiritu nominis afflatus. Κορυδαλός. Avis genus. Κόρυδοι. Aves coturnicibus similes. Κορυζῶν vel Κορυζῶντα, de stupido vel fatuo malae pituitae. κόρυζα enim mucus narium. Κόρυθα. Galeam. Κορυθαίολος. Κόρυκος. Saccus. *Attilla cum Mediolanum, urbem hominum numero abundantem, cepisset, et in pictura vidisset Romanorum Imperatores in aureis solis sedentes, Scythas vero genibus eorum*

Ῥωμαίων βασιλεῖς κορύκους φέρειν ἐπὶ τῶν ἄμων,
καὶ χρυσὸν χέειν πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Κόρυμβοι. κλώνες· ἢ ἄκροι. ἐν Ἐπιγράμ-
ματι·

Μᾶλλον ἐγὼ σέο μῆλα καρηβαρέοντα κορύμ- 5
βους,

353 ἢ μαστὸν νεαρῆς ἕρθιον ἡλικίης.

Κόμην τρέφων χρυσῶ στρόφω κεκορυμβωμένην.

Κορύνη. ῥόπαλον. οἱ δὲ ξίφος· οἱ δὲ ξύλον
ἐπικαμπές.

Κορυνήτης. ὄνομα κύριον.

Κορυνηφόροι. οἱ ξύλων κορύνας ἔχοντες εἴ-
ποντο τῷ βασιλεῖ ὀπισθεν.

Κόρυς. ἢ περικεφαλαία.

Κορυστήν. ὀπλίτην.

Κορύφαλος. εἶδος ὄρνιθος.

Κορυφαῖος. ὁ πρῶτος τῶν χορευτῶν.

Κορυφοῦται. ὑψοῦται, ἐπαίρεται.

Κόρχορος. ἄγριον λάχανον εὐτελές. διὰ καὶ
ἢ παροιμία· Κόρχορος ἐν λαχάνοις. ἔνιοι ἰχθῦν 20

ποιὸν τὸν κόρχορον ἀποδιόασιν, ὡς τὸν ἵππου-
ρον· καὶ ὡς εὐτελές ἔδεσμα. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν
ἀναξίων ἢ παροιμία καὶ ταπεινῶν, μεταποιοιμένων
δὲ τιμῆς ἢ κατ' ἑαυτοῦς μείζονος.

Κόσσας. δίκαιος ἀνὴρ. καὶ παροιμία· Τοὺς
Κόσσαι λόγους. Κόσσαι γὰρ ἐγένετο δίκαιος ἀνὴρ,
Πελληνεὺς τὸ γένος· οἱ δὲ Πελληνεῖς οὗτοι πόλεμον
ἔσχον πρὸς τοὺς Σαλαμινίους, καὶ ἐπεκαλέσαντο
συμμάχους τοὺς γείτονας, ὁμολογήσαντες αὐτοῖς
10 μεταδώσειν τῆς χώρας. νικήσαντες δὲ οὐ μετέδω-
καν, καὶ ταῦτα συμβουλευόντος τοῦ Κόσσου ταῖς
ὁμολογίαις ἐμμένειν. ἀνθ' ὧν λοιμῶ περιπεσόντες
τοῦ Κόσσου λόγους ἐπήνον.

Κόσσια. ζῆται ἐν τῷ Ὑαμμοκοσιογράφῳ.

15 Κοσκινηδόν. δίκην κοσκίνου. καὶ παροιμία·
Κοσκίνῳ ὕδωρ περιφέρεις. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

Κοσκυλμάτια. τῶν βυρσῶν τὰ μικρότατα
περικόμματα.

Κοσκυλματίσις.

Ἐθώπενεν, ἐξηπάτα

3. ἢ delendum videtur. Quamquam ἄκρα Lex. Bachm. p. 282.
Haec et seqq. om. V.

5. Μᾶλλον ἐγὼ σέο μῆλα καρ.] Alloquitur hic aliquis amicam suam, quam licet aetate proveciorem
puellis tamen et adolescentulis se praeferre dicit. Μῆλα hic significat mammas, et κόρυμβοι partes earum prominentes sive
papillas. Quicquid enim in aliqua re prominet vel eminet, Graeci κόρυμβον appellant, ut ex Hesychio allisque grammaticis
constat. Küst. Lege κορύμβοις.

7. Lege μαστὸν cum Paulo.

8. Κόμην] Ex Nic. Damasc. p. 450. ed. Vales. Vid. vv.
Στρόφιον et Μάγνης, ubi auctius legitur. Τουρ. Similiter fere Hemsterhusius. Praestat autem στρόφιον. 9. ξύλον] Gl. in
Herodot. II, 63. Adde Zon. p. 1238. et Hesychium.

11. Κορυνήτης] Μωλύχων, ἐνθα ὁ Λυκούργος τὸν Κορυνήτην ἀντίλε,
τόπος. Hesych. Reines. Vid. II, ἡ. 9.

12. Κορυνηφόροι] Herodotus I, 59. Ὁ δὲ δῆμος ὁ τῶν Ἀθηναίων ἑξαπατηθεὶς ἔδω-
κέν οἱ τῶν ἀστῶν καταλέξας ἀνδράς τούτους, οἱ δορυφόροι μὲν οὐκ ἐγένοντο Πεισιστράτου. κορυνηφόροι δὲ. ξύλων γὰρ κορύνας
ἔχοντες εἰποντο οἱ ὀπισθεν. Huc Suidas respexit, ut Portus recte monuit. Praeterea apud Sicyonios olim genus quoddam ser-
vorum κορυνηφόροι appellabatur, ut testatur Stephanus Byzantius v. Χίος. Küst. Κορυνηφόροι *V. 14. V. Zon. p. 1238.

15. Κορυστήν] II, δ. 457.

16. Κορύφαλος] Steph. ind. Thesauri: „Κορύφαλος affertur pro Κορυδαλός.“ Recte hic
suspiciatur glossam ad Κορυδαλός esse revocandam.

18. Κορυφοῦται] II, δ. 426.

19. Κόρχορος. ἄγριον λαχ.] Vide
supra v. Κέρκουρος. Küst. Unde supplendum καὶ ante εὐτελές. Item καὶ in proverbio requirit, ut paroemiaci forma efficiatur,
demonstrat Hephaestio p. 46. Quamquam maucam etiam versiculorum speciem in usu vulgari extitisse significat proverbium agri-
colarum apud Theophr. H. Pl. VIII, 7, 6. ἔτιος φέρει, οὐχὶ ἄρουρα. Ceterum idem Theophr. VII, 7, 2. ἐν οἷς καὶ παροιμιαζόμενός
ἔστι διὰ πικρότητα κόρχορος. Schol. Nicandri Ther. 626. Τὸ δὲ κόρχορον εἶδος λαχάνου εὐτελοῦς. ἔδην καὶ παροιμία· καὶ κόρ-
χορος ἐν λαχάνοις: I. λαχάνοισι. 20. ἰχθῦν ποιόν] Vid. Schol. Aristoph. Vesp. 239. et Hesych. v. Κόρχορος.

3. εὐτελῶν] ταπεινῶν A. B. V. Emarg. Mox δὲ om. A.

5. Κόσσας. δίκαιος ἀνὴρ] Vide infra
v. Τοὺς Κόσαι λόγους. Küst. 11. καὶ ταῦτα] καὶ neglexit Küst. reprehensus a Gron. Rec. mutil. p. 47. Tum συμβουλευσάν-
τος V. τοῦ Κόσσου] τοὺς Κόσσου A. B. E. V.

14. Om. vulg. Siletur *V. Saltem legendum Κόσια.

15. καὶ παροιμία
et seqq. om. V. Vide Luciani Tim. 3. et Boisson. Anecd. T. I. pp. 395. 398.

16. ἐπιφέρει] περιφέρει A. B. περιφέρει E m.
sec. qui pr. ἐπιφέρει. 16. Κοσκυλμάτια] Κοσκυλμάτιον A. B. Mox μικρότατα V.

18. Κοσκυλματίσις ἔθωπ.] Aristoph.
Equ. 47. Ὁ βυρσοπαιραγῶν ὑποπεσῶν τὸν δεσπότην Ἠκαλλ', ἔθωπεν, ἐκολάκευ, ἐξηπάτα Κοσκυλματίσις ἄκροις, τοιαυτῇ
λέγων· Ὁ δῆμιε, λούσαι πρῶτον ἐδικιάσας μίαν· Ἐνθου, ῥόφησον, ἐντραγ'. ἔχε τριώβολον. Βούλει παραδῶ σοι δόρηον; etc.
Vide ibi Scholiastam. Küst. Κοσκυλματίσις ἔθωπενεν tanquam glossam eod. praefigebant. Κοσκυλμάτια et Κοσκυλματίσις
aeorsim Hesychius: cuius interpretationes sunt hae, κολακευματίσις, ἢ παραλογισμοῖς.

advolutos: iussit se depingi sedentem in solio, Romanorum
vero Imperatores saccos humeris portantes, et aurum ante
pedes suos effundentes. Κόρυμβοι. Corymbi, vel rami.
In Epigrammate: *Malo mammas tuas flaccidas et pendulas,*
quam sororiantes aetatis iuvenilis. † *Comam alens aureo*
vinculo fastigiatam. Κορύνη. Clava. secunduam alios gladi-
us. vel lignum incurvum. Κορυνήτης. Nomen proprium.
Κορυνηφόροι. Clavigeri. satellites, qui ligneas clavas ge-
stantes regem sequebantur. Κόρυς. Galea. Κορυστήν.
Gravis armaturae militem. Κορύφαλος. Genus avis.
Κορυφαῖος. Chorprum dux. Κορυφοῦται. In altum
tollitur, effertur. Κόρχορος. Oulus agreste et vile. unde
proverbium: *Corchorus inter olera.* quidam corchorum inter-

pretantur piscem quendam, instar hippuri. item vile quoddam
edulium. dicitur autem proverbium de hominibus contemptis,
maiores tamen honores affectantibus quam pro meritis suis.
Κόσσας. Cossas, vir iustus. Et proverbium: *Cossae dicta.*
Cossas enim fuit vir iustus, genere Pellenensis. Pellenenses
vero bellum cum Salaminis gerentes vicinorum opem implor-
arunt, polliciti se agri bello capti partem daturus esse. vi-
ctores vero facti nihil ipsis dederunt, quamvis Cossas ipsis sua-
deret, ut pactis starent. cum vero eam ob causam pestilentia
eos invasisset, Cossae dicta laudarunt. Κοσκινηδόν. lu-
star cribri. Et proverbium: *Cibro aquam laurit.* de rebus
quae fieri nequeunt. Κοσκυλμάτια. Coriorum minutissima
praesegetina. Κοσκυλματίσις. Filissimis blandimentis

κοσχυλματίοις τισί, τοιαντι λέγων·
ἐνθόν, ῥόφησον, ἔχε τριώβολον.
βούλει παραθῶ σοι δόρπον;

Κοσμᾶς. ὁ ἐξ Ἱεροσολύμων, σύγχρονος Ἰωάν-
νου τοῦ Λαμασκηνοῦ. ζῆτει ἐν τῷ Ἰωάννης.

Κοσμεῖ. διατάττει.

Κόσμει. ἐπιμελοῦ. Κόσμει ἂν ἔλαχε Σπάρ-
ταν. καὶ γὰρ μοι δοκῶ τὴν εἰμαρμένην ἀγαπήσειν τε
καὶ κοσμήσειν τὴν αὐτὸς ἐμαντοῦ, ἡγούμενος ἀγώ-
νισμα τοῦτο προκεῖσθαι τῷ βίῳ καὶ βύσανον, εἰ
μηδὲ ἀτυχοῦσαν ἀπολιμπάνω φιλοσοφίαν.

Κοσμεῖτην. κοσμεῖτωσαν.

Κοσμησάμενος. διαταξάμενος.

Κοσμήτορες. διατάκται, ἡγεμόνες.

Κοσμιότης. εὐταξία.

Κοσμιότης καὶ σωφροσύνη οὐ μόνον εἰσὶν
καὶ ἀπαλλαγὰ καὶ ἀφαιρέσεις τῶν ἀντικειμένων πονη-
ριῶν, ἀκοσμίας καὶ ἀκολασίας, ἀλλὰ ζωαὶ ἐνεργεῖς
καὶ αὐτοθελεῖς. καὶ ἡ μὲν ἐπιστρέφει τὰ χεῖρω ἐν
ἡμῖν πρὸς τὰ κρείττω, ἡ δὲ ὅσα πάθη ἐστὶ τῆς ψυ-
χῆς, τάττουσα ταῦτα καὶ διακομοῦσα· ἐκγόνους τε
ἐαυτῶν ἀρετὰς ἐν ταῖς τῶν πλησιαζόντων ψυχαῖς
ἀποτίκτουςαι.

Κόσμος. τάξις. καὶ Ἡρόδοτος· Οἱ δὲ Πέρ-
σαι ἡσσηθέντες ἐφευγον οὐδενὶ κόσμῳ. ταυτέστι
τάξει.

Κόσμος. τὸ ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ τῶν ἐν
5 μέσῳ σύστημα τε καὶ σύγκραμα· ὃς πλήρωμά ἐστι
τῶν εἰδῶν. ἐπεὶ δὲ ἔδει μὴδὲν τῶν εἰδῶν φθειρε-
σθαι, ἵνα μὴ ἀτελὲς ἦ τὸ πᾶν, ἀδύνατον δὲ ἦν τὰ
αὐτὰ μένειν τῷ ἀριθμῷ, γεννητὰ τε ὄντα καὶ φθα-
τὰ, μετέχει καὶ ταῦτα τῆς ἀιδιότητος ὡς ἡδύνατο·
10 διότι καὶ πάντα ἐφίεται τῆς τοῦ πρώτου ἀιδιότητος
ὡς οικείας ἀρχῆς, καὶ μετέχει ταύτης ἕκαστον κατὰ
τὰ ἑαυτοῦ μέτρα. καὶ τοῦτό ἐστι τὸ σκοπιμώτατον
ἔργον τῆς φύσεως, τὸ τῶν φυσικῶν ἕκαστον γεννη-
σαι ἄλλο, οἷόν ἐστιν αὐτό. καὶ ἐπειδὴ δεόμεθα γεν-
15 νήσεως, ἡ δὲ γεννητικὴ δύναμις ἐν ὠρισμένῳ γίνε-
ται μεγέθει, διὰ τοῦτο δεόμεθα τῆς αὐξήσεως.
ἐπειδὴ δὲ ἡ αὐξήσις διὰ τροφῆς γίνεται, τῆς θρε-
πτικῆς πάλιν δεόμεθα δυνάμεως. διὰ τοῦτο τοῖνυν
μετέχομεν τῶν φυσικῶν δυνάμεων καὶ ἡμεῖς καὶ τὰ
20 ἄλλα. ὥστε ὅταν μὲν ἐνεργῶμεν κατὰ τὰς δυνάμεις
ταύτας, ὡς φησὶ ἐνεργοῦμεν· ὅταν δὲ κατὰ θυμὸν
καὶ ἐπιθυμίαν, ὡς ἄλλα ζῶα· ὡς ἄνθρωποι δὲ
ἐνεργοῦμεν τότε, ὅτε τῷ λόγῳ κεχρημέθα. διὸ καὶ

2. ἔχε] ἔσχε A. B. E. 3. βούλη mendum vulg. 4. Κοσμᾶς] Deest gl. V. 5. ζῆτε tacite Gaisf. 7. Κόσμει ἂν ἔλαχε
Σπ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Synesii Epist. C. p. 239. Küst. Clarissimum Euripidis dictum usurparunt etiam
Theod. Metoch. p. 17. et Theod. Hyrtac. Epp. 46 61. 87. 8. ἐν] ἦν A. V. 12. Κοσμεῖτωσαν] κοσμήτωσαν A. *V. Suppleas
particulam καί. 13. V. II. β'. 806. Habet Hesychius. 14. διατάκτορες Lex. Bachm. p. 282. Cf. Paraphr. Villois. II. γ'. 236.
16. Κοσμιότης καὶ σωφροσύνη] Aristoph. Plut. 563. Περὶ σωφροσύνης ἢ τὸν περὶ τῶν κἀνανιδάξω, Ὅτι κοσμιότης
οἰκί μετ' ἐμοῦ. Gaisf. 17. ἀφαιρέσεις] ἀφαιρέσεις A. V. 18. ἐνεργεῖς] ἐνεργεῖς A. B. E. V. 19. ἐπιστρέφει] ἀπιστρέ-
φει V. 22. ἐαυτῶν om. E. Legendum αὐτῶν, si haec proximis apta sunt. Mox εὐρετὰς A. quicum in fine correctimus editum
ἀποτίκτουςαι: quae significatio est orationem esse imperfectam.
1. Ἡρόδοτος] Lib. III, 13. sed ubi de Aegyptiis, non autem Persis haec dicuntur: ut Portus recte monuit. Küst. Fallitur uterque.
Respexit Suidas ad IX, 65. Tour. MS. Posterior locus cum nimium recedat, haud scio an error ille, toties hoc in genere con-
testatus, Suidae merito tribuatur. 4. τὸ — σύστημα] Similiter Diodorus apud Menag. Laert. VII, 137. quem vide etiam in
s. 138. Gaisf. 5. σύγκραμα] συγκράσμα B. E. et inter vss. V. σύγκριμα A. V. ὃς πλήρωμά ἐστι τῶν εἰδῶν — κινδι-
νεύουσιν ἀποδενδρωθῆναι] Haec omnia Pearsonus ex Damascio depropterea esse conciliebatur. Sed fallitur vir incomparabilis.
Sunt enim descripta ex Philopono in lib. I. Aristot. de Anima, A. 2. a. b. ubi totus iste locus αὐτολεξεῖ legitur. Küst. 7. ἀδύ-
νατα] ἀδύνατον A. B. V. 8. γεννητὰ] γενητὰ A. E. V. 12. τὸ — μέτρον] τὰ — μέτρα A. et Philop. τὰ — μέτρον V. τοῦ —
μέτρον B. καὶ τοῦτό ἐστι τὸ σκοπιμώτατον ἔργον τῆς φ.] His similia leguntur supra v. Γεννητικῆ. Küst. 14. ἄλλο] ἄλλῃ
V. Mox αὐτῷ B. 19. τῶν φυσικῶν δ. μετέχομεν] μετέχομεν τῶν φ. δ. A. *V. Philop. 20. κατὰ τὰς] κατὰ om. V.
23. ἐνεργοῦμεν] τότε add. A. μόνον δὲ ὡς ἄνθρωποι ἐνεργοῦμεν, ὅταν τ. λ. χρωμέθα Philop.

assentabatur, eumque decipiebat dicens: Comede, sorbe, ac-
cipe triobolum. Vin' arponam tibi coenam? Κοσμᾶς.
Cosmas, Hierosolymitanus, aequalis Ioannis Damasceni. quaere
sub voce Ἰωάννης. Κοσμεῖ. Ordinat. Κόσμει. Cura.
Quam nactus es Spartam, eam orna. ego quidem mihi videor
fatum meum aequo animo laturus et meam ipsius Spartam
ornaturus esse, existimans certamen hoc et experimentum
vitalae propositum esse, si ne infelicem quidem philosophiam
deserem. Κοσμεῖτην. Et Κοσμεῖτωσαν. Κοσμη-
σάμενος. Qui disposuit. Κοσμήτορες. Qui aciem in-
struunt, duces. Κοσμιότης. Modestia. Κοσμιότης.
Modestia et temperantia non solum sunt remotiones et ablationes
oppositiorum vitiorum, immodestiae et intemperantiae; sed etiam
vitalae rationes actuosae et liberae. et altera quidem in nobis de-
teriora convertit ad meliora; altera vero omnes animi perturba-
tiones ordinat et moderat: quarum utraque virtutes a se pro-
creatas in familiarium suorum animis gignit. Κόσμος. Ordo.

Suidae Lex. Vol. II.

Herodotus: Persae autem victi nullo ordine fugerunt: Κό-
σμος. Mundus est compago et temperamentum ex coelo, terra
iisque quae sunt in horum medio; et copia formarum. quia vero
nullam speciem perire decebat, ne rerum universitas esset im-
perfecta; neque flori poterat, ut eadem numero permanerent,
quae nata et caduca sunt, haec quoque ut potuerunt aeternita-
tem participarunt. quamobrem omnia aeternitatem primi, ut pro-
prij principii, expetunt, eiusque secundum suam mensuram
unumquodque est particeps. atqui hoc est illud opus, quod na-
tura sibi tanquam scopum praecipue proposuit, ut unaquaeque
res naturalis aliam sui similem gignat. quoniam autem genera-
tionis indigemus, generationis facultas cum in magnitudine de-
finita versetur, rursus indigemus incremento. quia vero incre-
mentum fit per cibum, facultate etiam altrici indigemus. idcirco
naturalium facultatum sumus particeps, et nos et animalia bruta.
quare cum secundum has facultates agimus, ut stirpes agimus;
cum vero secundum iram et cupiditatem, ut bruta animalia. ut

ἀστειώς λίαν ὁ Πλωτῖνος εἶπεν, ὡς ὅσοι ἐμμανῶς κατὰ τὰς θρεπτικὰς δυνάμεις ἐνεργοῦσιν, οὗτοι κινδυνεύουσιν ἀποδεδρωθῆναι.

Σημαίνει δὲ ὁ κόσμος τέσσαρα· εὐπρέπειαν, τόδε τὸ πᾶν, τὴν τάξιν, τὸ πλήθος παρὰ τῆ γραφῆ. Αἰλιανός· Ἡ δὲ Κλεοπάτρα καὶ ἄλλα εἰργάσατο ἀσεβείας ἐχόμενα, ἃ μοι σιγῶντι κόσμον φέρει. τουτέστιν εὐπρέπειαν.

Ἄλλως Κόσμος. Ὅτι οἱ Στωικοὶ τὸν κόσμον τριχῶς εἶναι λέγουσιν· αὐτὸν τε τὸν θεόν, καὶ τὸν 10 ἐκ τῆς ἀπάσης οὐσίας ἰδιοποιόν· ὃς δὴ ἀφθαρτός ἐστι καὶ ἀγέννητος, δημιουργὸς ὢν τῆς διακοσμῆσεως, κατὰ χρόνον ποιῶς περιόδους ἀναλίσκων εἰς ἑαυτὸν τὴν ἅπασαν οὐσίαν καὶ πάλιν ἐξ αὐτοῦ γεννῶν· καὶ αὐτὴν δὲ τὴν διακόσμησιν τῶν ἀστέρων 15 κόσμον εἶναι λέγουσι· καὶ τρίτον τὸ συνεστηκός ἐξ ἀμφοῖν. καὶ ἔστι κόσμος ὁ ἰδιοποιός τῆς τῶν ὄλων οὐσίας· ἢ σύστημα ἢ οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ τῶν ἐν 355 αὐτοῖς φύσεων· ἢ σύστημα ἐκ στοιχείων καὶ ἀνθρώπων καὶ τῶν ἐνεκά του. τὸν δὲ κόσμον οἰκεῖ-20

σθαι κατὰ νοῦν καὶ πρόνοιαν, εἰς ἅπαν αὐτοῦ μέρος διήκοντος τοῦ νοῦ, καθάπερ ἐφ' ἡμῶν τῆς ψυχῆς, δι' ὧν μὲν μᾶλλον, δι' ὧν δὲ ἥττον. δι' ὧν μὲν * ὡς ἕξις κεχώρηκεν, ὡς διὰ τῶν ὄστων καὶ 5 τῶν νεύρων· δι' ὧν δὲ ὡς νοῦς, ὡς διὰ τοῦ ἡγεμονικοῦ. οὕτω δὴ τὸν ὅλον κόσμον, ὡς ζῶον ὄντα, ἡγεμονικὸν ἔχειν τὸν αἰθέρα, καὶ χωρεῖν διὰ τῶν ἐν αἰερί καὶ διὰ τῶν ζώων ἁπάντων καὶ φνυτῶν καθ' ἕξιν. καὶ ἓνα εἶναι τὸν κόσμον, καὶ τοῦτον πεπερασμένον, σχῆμα ἔχοντα σφαιροειδές. πρὸς γὰρ τὴν κίνησιν ἀρμοδιώτατον τοῦτο. ἔξωθεν δ' αὐτοῦ τὸ κενὸν εἶναι περικεχυμένον, ἀπειρον, ὡς περ ἀσώματον. ἀσώματον δὲ τὸ οἶόν τε κατέχεσθαι ὑπὸ σωματῶν, οὐ κατεχόμενον. ἐν δὲ τῷ κόσμῳ μηδὲν 15 εἶναι κενόν, ἀλλ' ἠνώσθαι αὐτόν. τοῦτο γὰρ ἀναγκάζει τὴν τῶν οὐρανίων πρὸς τὰ ἐπίγεια συντονίαν καὶ σύμπνοιαν.

Κόσσοσ. τὸ ζῆπισμα.

Κοστόβαρος. ὄνομα κύριον.

Κόσσυμβος, καὶ κοσύμβη. ἀνάδεσμος, ἢ χι-

1. ἀστειώς] Philoponus loco laudato θείως. Sed lectionem Suidae praetulerim. Küst. λίαν om. V. 7. ἃ μοι σιγῶντι κόσμον φ.] Inepte Portus: Quae mihi tacenti ferunt ornatum. Verte: Quae tacere verecundiam meam deceat. Küst. Respexit Aelianus ad Sophoclis Aiac. 295. Γυναί, γυναιξὶ κόσμον ἢ σιγὴ φέρει. Huc facit Libanius in Moroso p. 310. Σὺ δὲ (εἶπον) εἰ μὴ ἐμὲ ἀλλὰ καὶ τὸν σοφώτατον ποιητὴν ἀσχύνηθι λέγοντα, Γυναί, γυναιξὶ κόσμον ἢ σιγὴ φέρει, Atque huc referendus Plautus in Rudente IV, 4. Eo tacent, quia tacita bona est mulier semper quam loquens. Huc spectat Menander apud Apostol. XXI, 16. qui ita emendandus est: Ὡ παῖ, σιῶπα· πόλλ' ἔχει σιγὴ καλὰ. Tourp. 9. Κόσμος. Οἱ Στωικοὶ τὸν κόσμον τριχῶς εἶναι λέγ. Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Laertii Zenone, lib. VII. 137. et 138. ut Pearsonus etiam observaverat. Küst. Ἄλλοι et Ὅτι Gaisf. tacite addidit cum *V. 10. καὶ post θεόν cum Laert. expungendum. 11. ἀπάσης] ἐκ τῆς ἀπάσης A. B. E. V. Laert. ἰδιοποιόν] Apud Laertium hodie legitur ἰδίως ποιόν. Sed utrumque mendosum esse videtur: eiusque loco fortasse legendum est εἰδοποιόν, ut Wolfius existimabat. Küst. ἰδιοποιόν Casaubon. et Menag. 13. χρόνον ποιῶς] χρόνοποιῶς V. χρόνον π. Laert. 14. αὐτοῦ] αὐτῶν V. 15. ἀστέρων] ἀστειῶν B. E. 17. ἰδιοποιός] Et hic Wolfius scribendum censet εἰδοποιός: quam lectionem et ipse et Portus in versione secuti sunt. Küst. ἰδίως ποιός Laert. ὁ om. V. 19. ἢ σύστημα ἐκ στοιχείων καὶ ἀνθρ. καὶ τῶν ἐνεκά του] Rescribe ex Laertio: ἢ σύστημα ἐκ θεῶν καὶ ἀνθρώπων καὶ τῶν ἐνεκά τούτων γεγονότων. Küst.
3. καὶ δι' ὧν] καὶ omisi cum A. B. V. Addendum γὰρ post μὲν. 6. ὡς ζῶον ὄντα] Adde ex Laertio, καὶ ἐμψυχον καὶ λογικόν. Küst. Insuper ὡς delendum. 8. καθ' ἕξιν] διὰ δὲ τῆς γῆς αὐτῆς κ. ἐξιν Diog. 10. πρὸς γὰρ — τοῦτο, et mox ἀσώματων — κατεχόμενον om. V. 12. κενόν] Priores editt. [et A. B. E. V.] pessime habent κέντρον: cuius loco κενόν ex Laertio reposui. Küst. ὡς περ] Lege cum Diog. ὅπερ. 15. ἀναγκάζειν] ἀναγκάζει A. B. E. V. Med. 18. Κόσσοσ] Meursius in Gl. Graecobarb. Du Cang. Gl. Hesych. habet Κοστέιν. τύπτειν . . . Hinc κοσσοστράπεζος iudice Küstero apud Suid. in Παράσιτος. Hemsf. Similiter Bast. Ep. Crit. p. 181. Gl. om. V. silente Gron. Uberius Zon. p. 1234. ῥάπισμα B. 19. Κοστόβαρος] Ap. Iosephum Archaeol. in rebus Herodis. Reines. XV, 7, 9. 20. Κόσσυμβος — χιτών κροσσωτός] Interpres Graecus Exod. XXVIII, 4. Χιτῶνα κοσσυμβωτὸν vocat: quod perinde est. Callimachus in Dian. 12. λεγνοτὸν χιτῶνα: quem locum laudat Erotianus in v. Τὰ λέγνα Atque hinc emendandus Phalaecus in Epigrammate ap. Athen. X. p. 440. Κροσσωτὸν κροσσόεντα περιζώσασα χιτῶνα Τόνδε, Διωνύσω δῶρον ἔδωκε Κλειώ. Vulgo legitur, κροσσωτὸν χιτῶνα. Tourp. De hoc multa intpp. Hesychii. Addit Ernestius in Gl. Sacr. Esai. III, 17. ad eumque locum Basilium M. T. I. p. 920. κροσσός ἢ ὁ ἀνάδεσμος Zou. p. 1233. „Pol-lux II, 30. κοσύμβην dicit esse, quem Attici vocant Κρόβυλον.” Reines.

homines vero agimus, cum ratione utimur. quare Plotinus per-facete dixit, qui facultatibus altricibus immoderate addicti sint, eos in periculo versari, ne arborescant. — Κόσμος autem quattuor habet significatus: decus, hoc universum, ordinem, multitudinem in Sacra Scriptura. Aelianus: Cleopatra vero etiam alia facinora impietatis plena fecit, quae mihi tacere decorum esse videtur. Κόσμος. Stoici mundum triplicem esse dicunt: ipsum deum et omnis essentiae formatorem, qui est interitus et ortus expers, ut ordinis omnium rerum opifex, qui certis temporum intervallis omnem essentiam in se consumit et rursus ex se gignit. item mundum esse dicunt stellarum ordinem. tertium, id quod ex utrisque constat. estque mundus informator essentia rerum universarum, vel compages ex coelo, terra, denique naturis, quae in his continentur. vel compages e diis, hominibus iisque rebus, quae horum ad usum referuntur, conflata.

mundum autem mente et providentia regi dicunt, per omnes eius partes mente diffusa, quemadmodum est in nobis anima; in aliis quidem magis, in aliis vero minus. nam per alias partes transit ut habitus, velut per ossa et nervos; per alias vero ut mens, velut per principem animae partem. sic igitur totum mundum, tanquam animal, principem partem dicunt aetherem habere, qui per aerem et omnia animalia et stirpes tanquam habitus transeat; et unum esse mundum, eumque finitum, figura globosa. haec enim figura ad motum est aptissima. extra vero mundum dicunt circumfusum esse vacuum immensum, quod sit incorporeum. incorporeum vero esse, quod a corporibus occupari possit, quamvis ipsum non occupetur. in ipso vero mundo nihil esse vacuum, sed unitum esse. hoc enim necessario flagitare coelestium cum terrenis consensionem et conspirationem. Κόσσοσ. Alapa. Κοστόβαρος. Nomen proprium. Κόσσυμβος,

τῶν κροσσωτός. [Ὁ κόμβος τῶν δύο χειριδίων ὅταν τις δῆσῃ ἐπὶ τὸν ἴδιον τράχηλον.]

Κοτταβίζει. οἶνον ποτηρίῳ ἀναρδύπτει· ὁ ἐποίουν οἱ οἰωνίζόμενοι.

Κοτταβίζειν. παίζειν. εἰς χαλκῆς δὲ φιάλας, αἱ καλοῦνται λαταγεῖα, ἀνερδύπτουν ἐμβάλλοντές τι πόμα· καὶ εἰ ἐγένετο μείζων ψόφος, ἐδόκουν ὑπὸ τῶν ἐραστῶν ἐρᾶσθαι. Κότταβος δὲ λέγεται τὸ λείμμα τοῦ ποτηρίου, ὃ ἐνέβαλλον εἰς τὰς λαταγὰς. ἦν δὲ παίγιον παρ' Ἀθηναίοις τοιοῦτον. ῥάβδος μακρὰ πεπηγμένη ἐν τῇ γῇ, καὶ ἑτέρα ἐπάνω αὐτῆς, κινουμένη ὡς ἐπὶ ζυγίου· εἶχε δὲ πλάστιγγας δύο ἐξηρημέναις, καὶ κρατῆρας δύο ὕδατος ὑποκάτω τῶν πλάστιγγων, καὶ ὑπὸ τὸ ὕδωρ ἀνδριᾶς χαλκοῦς κεχρῶσωμένους. τοῦτο δὲ ἦν ἐν τοῖς συμποσίοις. καὶ πῶς τῶν παιζόντων ἀνίστατο, ἔχων φιάλην γέμουσαν ἀκράτου, καὶ μήκοθεν ἰστάμενος ἐπεμπεν ὕλον τὸν οἶνον ὑπὸ μίαν σταγόνα εἰς τὴν πλάστιγγα, ἵνα γεμισθεῖσι βαρυνθῇ, καὶ κατέλθῃ,

καὶ κατελθοῦσα κρούσῃ εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνδριάντος τοῦ ὑπὸ τὸ ὕδωρ κεκρυμμένου, καὶ ποιήσῃ ἦχον. καὶ εἰ μὲν μὴ ἐκχυθῇ ἐκ τοῦ οἴνου, ἐνίκα καὶ ἤδει, ὅτι φιλεῖται αὐτὸς ὑπὸ τῆς ἐρωμένης· εἰ δὲ μὴ, ἤττατο. ἐλέγετο δὲ ὁ ἀνδριᾶς ὁ ὑπὸ τὸ ὕδωρ μάνης.

Κότταβος. λάταξ. χαλκῆ φιάλῃ, ἦν μεταξὺ τοῦ δειπνου ἐτίθεισαν οἶνον πεπληρωμένην· εἶτα εἰς μικρὰ ποτήρια ἐμβάλλοντες, ἀπὸ ὕψους ἐρδίπτουν, ἐπὶ τῷ ψόφῳ ἀποτελέσαι, ὃς ἐκαλεῖτο κότταβος· ἐπηνεῖτο δὲ ὁ μείζονα ψόφον ποιῶν· καὶ μεθυσκοτάβοι οἱ τοῦτο ἐργαζόμενοι.

Κόττας. ὄνομα κύριον. ὃς ἐχρήσατο τῷ ὄπλῳ, ὃ τραγόλας ἐλέγετο· μεθ' οὗ οὕτω βίαιον ἀφῆκε πλῆγῃν, ὥστε τὸν βληθέντα διὰ τε τοῦ θώρακος καὶ διὰ τῶν πλευρῶν διαπεῖραι, καὶ τῇ γῇ προσηλῶσαι.

Κοτεσσάμενος. ὄργισθεις.

Κοτίδειον. ὄνομα πόλεως.

1. Ὁ κόμβος] Suspicio haec verba exemplum esse, ideoque litteris minoribus exprimenda curavi. Delevit ea Küsterus. Habet Suidas supra v. Κόμβος. Vocem Κόμβος agnoscit Hesychius, et per Κόσσυμβος interpretatur. Gaisf. Recte Küsterus. Nimirum illa significatum cognatio causam attulit interpolationis: cf. Reisk. in Constant. p. 487. sq. 3. οἶνον] Sic recte habent MSS. Pariss. [*V.] et Hesych. v. Κοτταβίζειν. At priores editt. male οἶον. Küst. 4. οἰωνίζόμενοι] οἰωνίζομενοι Gaisf. cum A. B. E. of om. V. Lex. Seg. 5. Κοτταβίζειν] De cottabo quid indicatio? Aut cui non dictus hic Hylas? Vide praeter alios Athen. lib. XV. init. et Ianum Parrhas. Epist. 36. Ceterum totum hunc locum descripsit Suidas ex Schol. Aristoph. Pac. 342. Küst. 6. λαταγεῖα] Id agnoscit glossa suo loco reposita: λάταγες Schol. Ibidem ἐνερδύπτον: sed ἀνερδύπτον Ven. 7. τὸ πόμα] τὸ πόμα reduximus ex A. B. E. V. Med. ἐγίνετο] ἐγένετο A. B. V. Schol. Mox ὑπὲρ V. 9. λείμμα] Legendum est λείμμα (i. e. λείψανον, sive reliquiae), ut recte monuit Florens Christianus in Aristoph. Pac. Κότταβος enim praeter alia etiam significabat vini reliquias, quae epoto poculo ὑπὸ τῶν κοτταβιζόντων in vas acreum vel cottabium mittebantur. Sic vocem haec accepit Hesychius in corrupto illo loco: λάταγι, κρατάλω τῷ ἀπορδύπτομένῳ ἀπὸ τῶν ποτηρίων καὶ ἦχον ἀποτελοῦντι. Ibi enim cum viris doctis legendum esse non dubito: λάταγι, κρατάλω, τῷ ἀπορδύπτομένῳ etc. Eodem etiam sensu vox haec accipitur in fragmento Antiphonis, quod extat apud Athen. lib. XI. p. 487. Küst. λείμμα A. B. E. V. 11. μικρὰ] μακρὰ Beck. Comment. Societ. Phil. Lips. l. 1. p. 102. ubi de cottabo. Burn. Non Beckius, sed Groddeck. Antiquar. Versuche p. 287. μακρὰ A. m. sec. et Schol. γῆ] χειρὶ A. Mox κειμένη V. pro κινουμένη 14. ἀνδριᾶς] ἦν add. Schol. 16. πάντων παιζόντων] πᾶς τῶν π. Gaisf. cum Schol. ἀνίστατό τις] τις om. A. B. V. 19. καὶ κατέλθῃ addunt A. B. E. V. et Schol. Mox κρούσει et ποιήσει V. 3. ἦν] εἰ A. B. E. V. Id interim posui: nam cum εἰ μὲν χυθῇ τοῦ Schol. praebeat, lenis ratio sententiae instaurandae, εἰ μὲν ἦχει τὸ ἐκχυθῆν τοῦ οἴνου. Satis apte Hesychius: ὁ δὲ ἐπιτηγῶν μάλιστα τῷ ψόφῳ ἐνίκα. Nihil in Suidae scriptura desiderabat Groddeckius l. l. p. 261. 6. μάνης] Athenaeus loco laudato: Καλεῖται δὲ μάνης καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ κοτταβίου ἐφεστηκός, ἀφ' οὗ (lege ἐφ' ὃν) τὰς λάταγας ἐν παιδίᾳ ἐπεμπον. Hinc emendo Hesychium, apud quem in serie sua hodie sic legitur: Μανῆσις, τὰς λάταγας. Scribo et suppleo: Μάνης, εἰς ὃν τὰς λάταγας ἐπεμπον. Küst. 7. Κ. λάταξ] Ex Schol. Aristoph. Ach. 524. quae repetuntur sub v. Μεθυσκοτάβοι. 9. ἐμβαλόντες inferior gl. cum Schol. 10. ὃς ἐκαλεῖτο κότταβος] Huc spectat illud Hesychii: λάταξ, ψόφος, κότταβος, ὃ ἀπὸ ποτηρίου γενόμενος. Küst. 12. μεθυσκοτάβοι ἐκαλοῦντο] Vide infra v. λάταξ. Küst. ἐκαλοῦντο om. A. B. E. V. 13. ὃς ἐχρήσατο] ὁ Κόττας ἐχρήσατο V. Quae ipsa scriptura valet ad fidem huius glossae convellendam, quam ex v. Τραγόλας traductam esse mihi facile persuasi. 14. ἀφῆκε] ἀφῆκε A. B. E. V. et infra v. Τραγόλας. 18. Κοτεσσάμενος] Il. ε' 177. Κοτισάμενος E. κοτεσσάμενος A. V. 19. Κοτίδειον] Κοτίδειον A. V. Κοτίδειον Iohbeck. in Phrynich. p. 371. cuius emendationem certissimam videtur Hemsterhusius occupasse. Alteram scribendi rationem praebet v. Κοτύειον.

οὐ κοσύμβη. Fibula. vel tunica fimbriata. Κοτταβίζει. Cottabo ludit. id est, vinum ex poculo in altum iacit: quod ominis captandi gratia facere solebant. Κοτταβίζειν. Cottabo ludere. liquorem enim in altum iaciebant, ut caderet in aereas phialas, quae λαταγεῖα vocabantur: quo si maior strepitus ederetur, ab amasis se amari putabant. Cottabus autem vocabatur potus reliquum, quod in latagas mittebant. Lusus apud Athenienses erat huiusmodi. bacillus humi defigebatur, eique alter imponebatur, qui ut in libella movebatur. ex hoc binae pendebant lances: sub quibus duo crateres aqua pleni positi erant, et sub aqua sigillum aeneum inauratum. haec fiebant in symposiis: tunc singuli ludentes surgebant, et phialam aliquis dum temet mero plenam, eminus stans omne vinum uno impetu in lan-

cem fundebat, ut repleta mergeretur et vergeret, et caput sigilli sub aqua latentis feriens sonum ederet. et si quidem vinum prorsus effusum sonaret, ille vincebat, et se ab amica amari conciliebat; sin minus, vincebatur. sigillum vero sub aqua latens vocabatur manes. Κότταβος. Cottabus, sive aerea phiala, quam inter coenandum ponebant vino plenam. ex hac deinde vinum in minora pocula ex loco altiore effundebant, ut strepitus ederetur, qui κότταβος dicebatur. laudabatur autem qui maiorem strepitum edidisset. hoc qui agebant, methyscottabi vocabantur. Κόττας. Cotta, nomen proprium viri, qui telo utebatur, quod tragula vocabatur: quo adeo violentum ictum inferebat, ut hominem eo percussus per thoracem et per latera traiceret et terreae affigeret. Κοτεσσάμενος. Iratus. Κοτίδειον. Co-

Κοτιεῖ. φθονεῖ, ζηλοῖ.
Κότινος. ἀγριέλαιος· ἢ ὄνομα βοτάνης. ἐν
Ἐπιγράμματι.

Καὶ τὰν ἐκ κοτίνιο καλαύροπα, τὰν ποτε
τῆνος
πολλάκι ῥομβητῶν ἐκ χειρὸς ἠεροβόλει.

Κοτινοτράγα. κότινον ἐσθίουσα, τουτέστιν
ἀγριέλαιον.

Κοτίνου στεφάνω. οὐ κοτίνω οἱ νικῶντες
ἐστέφοντο, ἀλλὰ καλλιστεφάνω· ταύτης δὲ τὰ 10
φύλλα ἔμπαλιν ταῖς λοιπαῖς ἐλαίαις· ἔξω γὰρ ἀλλ'
οὐκ ἐντὸς ἔχει τὰ λευκά. ὁ δὲ ἐκφραυλίζων ἔφη κοτί-
νω. καὶ Ἀριστοτέλης κατὰ λέξιν οὕτω φησὶ περὶ
αὐτῆς· Ἐν τῷ Πανθείῳ ἐστὶν ἐλαία, καλεῖται δὲ
καλλιστέφανος. ταύτης δὲ ἔμπαλιν τὰ φύλλα ταῖς 15
λοιπαῖς ἐλαίαις πέφυκεν· ἔξω γὰρ ἀλλ' οὐκ ἐντὸς
ἔχει τὰ λευκά· ἀφίησ' τε τοὺς πτόρθους, ὥσπερ ἢ
μύρτος, εἰς τοὺς στεφάνους συμμέτρους. ἀπὸ ταύ-

της λαβὼν καρπὸν Ἡρακλῆς ἐφύτευσεκ Ὀλυμπία-
σιν· ἀφ' ἧς οἱ στέφανοι τοῖς ἀθληταῖς ἐδίδοντο.
ἔστι δὲ αὕτη παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ποταμὸν· περιφρο-
δόμηται δέ, καὶ ζημία μεγάλη τῷ θιγόντι αὐτῆς.
5 ἀπὸ ταύτης ἔφερον λαβόντες Ἡλείοι τῶν ἀθλητῶν
τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ τοὺς στεφάνους. Καὶ αὐθις·
Ἀκούσας δὲ ὁ Ξέρξης, ὅτι περὶ κοτίνου τοσοῦτον
ὑφίστανται πόνον οἱ Ἕλληνες, πῶς ἂν (εἶπεν) ὑπερ-
ἐλευθερίας οὗτοι μάχοιντο;

Κότος. ὄργη, ἢ φθόνος. ἢ ὁ ἀδηφάγος.
Οὐκουν ἐδέχετο αὐτοῦς τὸ μαντεῖον, τοῦ θεοῦ
μηνιῶντος αὐτοῖς. καὶ λιπαρόντων μαθεῖν καὶ
δεομένων τὴν αἰτίαν τοῦ κότου, ὅψε ποτε χρεῖ-
σαι.

Κοτυάειον. μητρόπολις.

Κοτύλαι. τὰ ἐν ποσὶ κοιλάματα.

Ἰκοτύλαιον. ὄρος τὸ ἐν Εὐβοίᾳ· ἀπὸ Κοτύ- 357
λου καλούμενον, τοῦ κατασχόντος αὐτό.

1. Mendum glossae: reponas Κοτιεῖ. Cf. Hesychius, qui Κοτιεῖ. ὄργιζται, καὶ ὄπωπιε, mox vitiose, Κοτιεῖ, φθονεῖ, ζηλοῖ.
2. ἐν Ἐπιγράμματι] Zonae IV, 3. Anthol. Pal. VI, 106. 4. καλαύροπα] καυλόροπα E. Tum p̄n̄ ip̄t̄e A. Lege cum Anthol.
τὰν πόκα. 6. πολλάκις E. χειρὸς A. V. ἠεροβόλος V. 7. Κοτινοτράγα] Vox haec legitur apud Aristoph. Av. 241. ad
quem locum Suidas respexit. K̄ust. 9. Κοτίνου — τοὺς στεφάνους] Ex Schol. Aristoph. Plut. 586. Κοτίνω Med. στε-
φάνου A. 11. ἀλλ' om. *V. 12. ὁ δὲ ἐκφραυλίζων — καρπὸν om. V. qui deinde pergit, ἢν ἐφύτευσεκ Ἡρακλῆς· ἔστι δὲ αὕτη
παρὰ τὸν Ἰλισσὸν, mediis omissis. κοτίνω] κοτίνου Gaisf. cum E. et Schol. Immo supplendum στεφανοῦσθαι. 13. Ἀρι-
στοτέλης] Ἐν τῷ περὶ θανυμασίων ἀκουσμάτων p. 704. ubi philosophi verba haec sunt: Ἐν τῷ Πανθείῳ ἐστὶν ἐλαία· καλεῖται δὲ
καλλιστέφανος. ταύτης δὲ πάντα τὰ φύλλα ταῖς λοιπαῖς ἐλαίαις ἐναντία πέφυκεν. ἔξω γὰρ ἀλλ' οὐκ ἐντὸς ἔχει τὰ χλωρά. ἀφίησ'
τε τοὺς πτόρθους, ὥσπερ ἢ μύρτος, εἰς τοὺς στεφάνους συμμέτρως. ἀπὸ ταύτης δὲ φυτόν λαβὼν ὁ Ἡρακλῆς ἐφύτευσεκ Ὀλυμπία-
σιν, ἀφ' ἧς οἱ στέφανοι τοῖς ἀθληταῖς δίδονται. ἔστι δὲ αὕτη παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ποταμὸν, σταδίους ἐξήκοντα τοῦ ποταμοῦ ἀπέ-
χουσα. περιφροδόμηται δέ, καὶ ζημία μεγάλη τῷ θιγόντι αὐτῆς ἐστίν. ἀπὸ ταύτης δὲ τὸ φυτόν λαβόντες ἐφύτευσαν Ἡλείοι ἐν
Ὀλυμπίᾳ, καὶ τοὺς στεφάνους ἀπ' αὐτῆς ἔδωκαν. Hinc Suidas supplendus est. Ceterum pro ἔξω γὰρ ἀλλ' οὐκ ἐντὸς apud Ari-
stotelem legendum videtur, ἔξω γὰρ οὐκ, ἀλλ' ἐντὸς. Nisi enim sic scribas, callistephanus nihil differet ab vulgata olea: contra
quam Aristoteles hic inculcat. Vel si haec emendatio non placeat, pro χλωρά, quod statim sequitur, scribendum erit λευκά, ut
Suidas hic habet. Deinde in verbis illis, σταδίους ἐξήκοντα τοῦ ποταμοῦ ἀπέχουσα, Scholiasta Theocriti Idyll. IV, 7. pro ἐξή-
κοντα olim legit ὀκτώ. ait enim, Ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι οὗτος (Ὀλυμπιακὸς στέφανος), ἐκ τῆς καλλιστοῦς ἢ καλλιστεφάνου ἐλαίας γενό-
μενος δίδεται, ἧτις ἀπέχει σταδίων ὀκτώ (adde τοῦ Ἰλισσοῦ ποταμοῦ), ὥς φησὶν Ἀριστοτέλης. Respexit certe ad hunc ipsum lo-
cum Aristotelis. Sed non dubito, quin Scholiasta ex Aristotele emendandus sit. Nam ἐξήκοντα etiam legitur apud Schollastam
Aristophanis, loco ante laudato. K̄ust. Singula Hemsterhusius accurate disseruit. Qui quod de nomine Panthel dubitavit, fecit
ante proditum Schol. Vratiss. Pind. Ol. III, 60. 16. ἔξω γὰρ — λευκά om. Schol. Ea merito Hemsterhusius ita concedebat, nisi
praegressa ταύτης — ἔφη κοτίνου (Immo membrum illud ἔξω . . . τὰ λευκά) deleberentur. 17. τοὺς om. A.
1. καρπὸν om. Schol. qui mox δίδονται. ἔστι . . . περὶ τ. 3. Ἰλισσὸν *V. . . περιφροδόμητο] περιφροδόμηται A. B. *V. Schol.
περιφροδομεῖται V. Mox ἀπὸ ταύτης — καὶ αὐθις om. V. 7. Ἀκούσας ὁ Ξέρξης, ὅτι περὶ κοτίνου τος.] Simile quid de Ti-
grane Medorum duce narrat Herodotus VIII, 26. Is enim cum audivisset, Graecos Olympiae tanta contentione et alacritate de
corona oleagina certare, in haec verba erupit: Παναί, Μαρόνιε, κόλους ἐπ' ἀνδρας ἡγάγες μαχισσομένους ἡμέας, οὐδ' οὐδ' περὶ
χρημάτων τὸν ἀγῶνα ποιῶνται, ἀλλὰ περὶ ἀρετῆς. K̄ust. δὲ addidi cum V. qui mox μάχοιντο. Supra πόνον ὑφίστανται *V.
10. ἢ ὁ ἀδηφάγος] Quid haec ad vocem κότος? An dicemus grammaticum nostrum in animo habuisse vocem κόρος? Sed sta-
tuat lector. K̄ust. ἀδηφάγος A. Eadem Lex. Bachm. p. 282. quae videntur ad diversam glossam pertinuisse. 11. Οὐκουν
et seqq. om. V. 15. Κοτυάειον] Sic habent MSS. Pariss. [et *V.] At priores editt. minus recte Κοτυάειον. Erat autem
Cotyaeum urbs Phrygiae, testibus geographis. K̄ust. V. Zon. p. 1241. Cf. nos in Dionys. Perieg. p. 946. 17. Κοτύλαιον]
Ex Harpocrate. 18. καλούμενον] καλούμενον *V. B. E. Med.

tiaeum, nomen urbis. Κοτιεῖ. Invidet, irascitur. Κό-
τινος. Oleaster, vel nomen herbae. In Epigrammate: Et ex
oleastro factum pedum, quod ille quondam saepe rotatum
manu iaculati solebat. Κοτινοτράγα. Oleastrum eden-
tes. κότινος est enim oleaster. Κοτίνου στεφάνω. Vi-
ctores non coronabantur oleastro, sed callistephano. huius autem
folia, contra quam aliarum olearum folia, sunt extrinsecus alba,
non intrinsecus. ille vero contemptus gratia oleastro dicit coro-
nari. et Aristoteles ad verbum de callistephano sic tradit: In
Pantho est olea, callistephanus dicta, cuius folia contra
aliarum olearum indolem extrinsecus, non intrinsecus sunt
alba. eadem ramos producit, ut myrtus, coronis faciendis

aptos. ex hac Hercules surculum decerptum Olympiae planta-
vit: unde athletis coronae dabantur. stabat autem iuxta flu-
vium Ilissum, muro circumdata; magnaque poena erat illis
proposita, qui eam violassent. hinc Elei athletarum Olympiae
certantium coronas sumebant. Et alibi: Xerxes autem cum
audisset, Graecos oleastri gratia tantum laborem suscipere:
quam strenue, inquit, pro libertate isti pugnabunt. Κό-
τος. Ira, vel invidia. vel vorax. Oraculum vero eos non ad-
misit, quod Deus ipsis iratus esset. his vero perseverantibus
et irae causam quaerentibus, sero tandem respondisse ferunt.
Κοτυάειον. Cotyaeum, metropolis. Κοτύλαι. Cavitatem
quae sunt in pedibus. Κοτύλαιον. Cotyaeum, mons in

ἐν ἐξάριστον ἡδονήν· καθάπεξ οἱ Θηλυδρίαί τρι-
χῶν πλάσται πάντες εἰσί.]

Κότυς. ἀνὴρ ἦν κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἀξιόλο-
γος, καὶ πρὸς τὰς πολεμικὰς χρείας διαφέρων· ἔτι
δὲ καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν πάντα μᾶλλον ἢ Θορᾶξ· καὶ 5
γὰρ νῆπτης ὑπῆρχε, καὶ πραότητα καὶ βιάδος ὑπέ-
φαιναν ἐλεύθερον.

Κότυς. οὗτος ἄρξας Θοράκης ἔτη κδ', τὰ μὲν
πρῶτα ἐν τρυφαίς καὶ ἡδυπαθείαις ἦν· αὖξισιν δὲ
λαμβανούσης αὐτοῦ τῆς εὐπραγίας, εἰς ὠμότητα 10
καὶ ὀργὴν ἐξῆνέχθη, ὡς καὶ τὴν γυναῖκα, ἐξ ἧς αὐ-
τῷ ἦν τέκνα, διακόψαι μέσσην, ἀπὸ τῶν αἰδοίων
ἀρξάμενος.

Κοῦβρικός. ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ κοκκώβρικός
λεγόμενος. ζῆται ἐν τῷ Μάνης.

Κοῦθουρον. τὸν κοῦντουρον. εἴρηται δὲ καὶ
οἱ κηφῆνες κοῦθουροι, παρὰ τὸ κεῦθειν τὴν ξαν-
τῶν οὐράν. ἢ ὅτι ἄκεντροι.

358 Ἕ Κολλούριον. εἶδος μελιττοῦτης.

Κοῦρε. Ῥωμαῖσι τρέχε· ἐνθεν καὶ κουρσῶρες.

Κουρεώτης. ὁ κουρεὺς, καὶ κουρεῖς, πλη-
θυντικῶς. Κουρεῶτις δὲ ἑορτὴ τῶν Ἀπατουρίων ἢ
τρίτη· ἐν ἣ οἱ κοῦροι ἀποκειρόμενοι εἰς τοὺς φρά-
τορας ἐγγράφονται. καὶ ζῆται τὴν πρώτην καὶ τὴν
δευτέραν ἐν τῷ Ἀπατούρια.

Κουρεῖα. καὶ κουρεῖον, ὁ τόπος, ἐν ᾧ κου-
ρεύονται. Καὶ κουριῶντα τὰς τρίχας.

Κοῦρητας. νέους.

Κουρηῆτες. ὄνομα ἔθνων.

Κουρηῆτων στόμα. ἐδόκουν γὰρ οὗτοι μάν-
τεις εἶναι. οἱ δὲ θεσπιωδὸν στόμα.

Κουρίας. ὁ ἔσωθεν κεκομμένος τὰς τρίχας.
Καὶ κουριά, κουριῶ, τὸ κουρεύω.

15 Κουρίδιον. τὸν ἐκ παρθενίας μεμνηστευμέ-
νον. Ἀνεμνησκειτο ὡς τὸν κουρίδιον αὐτῆς ἄνδρα
ἀνέλοι. † Σὺν τῷ κουριδίῳ γαμέτη εἰς Ἐφεσον ἦλθε.

Κουρίζουσα. νεάζουσα. Καὶ Κουρίζων, νέος
ὑπάρχων. Ὁ δὲ τὰ ὄπλα ἀναλαβὼν, ἢ κουρίζων

2. τριχοπλάσται vel e tribus Suidae glossis restituendum. πάντες om. *V. 3. Κότυς. ἀνὴρ ἦν κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἀξιόλ.]
Haec sunt verba Polybii, quae leguntur in Excerptis ab Valesio editis p. 126. unde ea Suidas descripsit. Küst. Quae ad hunc
spectant collegit Jacobs. in Anthol. T. VIII. p. 293. 4. ἔτι δὲ καὶ] καὶ om. *V. 5. Θορᾶξ ὄν] ὄν om. A. B. V. Exc.
7. ἐλεύθεριον] ἐλεύθερον probavi cum A. V. 8. Κότυς] Ex Harpocrate. Confer etiam Athenaeum lib. XII. p. 531. Küst.
9. ἐν τρυφαίς] καὶ τρυφαίς A. 11. ὀργὴν] εἰς ὀργὴν V. ὡς καὶ] ὡς om. E. Med. Mox τὴν γυναῖκα μέσση διακόψαι (δ.
μέσση *V.) V. ceteris omissis. 12. διακόψαι μέσση, ἀπὸ τῶν αἰδοίων ἄρξ.] Idem refert Athenaeus p. 532. his verbis: Ὁ δὲ
βασιλεὺς οὗτος (Κότυς) ποτὲ καὶ ζήλοισι τὴν αὐτοῦ γυναῖκα, ταῖς αὐτοῦ χερσὶν ἀνέτεμε τὴν ἄνθρωπον, ἀπὸ τῶν αἰδοίων
ἀρξάμενος. Küst. 13. ἀρξάμενος] ἀρξάμενον A. Harpocr. Pal. 14. Gl. posteriori subiecit *V. ὁ ἐν] ὅς ἐν B. κου-
κούβρικός] κοκκώβρικός A. B. E. Seqq. om. V. 15. ζῆται pro ἔστιν tacite Gaisf. 16. τὸν κοῦντουρον] τὸ κοῦντουρον A.
B. E. τὸν κοῦντουρον *V. 17. Vide var. lect. gl. Κηφῆν. 19. μελιττοῦτης] μελιττοῦτης A. B.
1. Hanc gl. om. vulg., item mox καὶ κουρεῖς πληθυντικῶς: illud quidem Aldo praeceunte; ubi Κορῶρες *V. Κοῖρωρες Gaisf. Ce-
terum nescias haec an posterior gl. Κουρσῶρες sit abicienda. 2. Κουρεώτης] Haec pessime sunt affecta. Suspicabar:
Κουρεῖς. ὁ κουρευτής. καὶ κουρεῖς πλ. Κουρ. δὲ ἔ. 5. καὶ ζῆται et seqq. om. *V. 6. Post Ἀπατούρια cum A. B. E. *V. de-
levi glossam Κουράλιον. γλῶσση μὲν ἔστιν ἐν τῇ Θαλάττῃ, πρὸς ἀέρα δὲ ἐξενεχθὲν εἰς λίθου στερότητα μεταπηγνυται. Ibi Tou-
rius: „Haec sunt verba Basilii in Hexaëmeron Homil. VII. p. 95. Est autem Κουράλιον sive Κοράλιον nihil aliud quam κόρη
ἀλός, nympha marina sive filia maris. Alii aliter deducunt: de quo Salmastus in Solinum p. 63. Sed hoc verum. Κόραν
λίνας vocat nescio quis in Epigramm. Anthol. Cephalae p. 43.” Ὅτι τὸ κουράλιον Med. 7. κουρεῖον] κουρεῖον E. Mox ὁ
om. A. 8. κουριῶντα *V. B. E. Med. Καὶ κουρ. τ. τρ. marg. V. post ἐγγράφονται in v. Κουρεῶτης. Cf. Hesych. v. Κουριῶν.
9. Κοῦρητας] Il. τ'. 193. Edd. Κουρητας. De vocis tenore Hesychius accurate praecepit; item Apollonius et Etym. M. p. 534.
11. Κουρηῆτων στόμα] Vide Zenobium [IV, 61.] aliosque paroemiographos. Küst. Hesychius recte suppletus: Κουρηῆτων
στόμα. ἐδόκουν γὰρ οὗτοι εἶναι μάντιες. οἶον, θεσπιωδὸν στόμα. 13. Κουρίας] Tetigit Lob. in Phryn. p. 60. 14. κου-
ριῶ] Cum insolens prorsus sit, κουριῶν idem significare quod κουρεῖον, nescio an Suidae id affirmanti temere hic credendum
sit. Küst. κουρεῖον] Addit V. ὡς τὸ καθαρεύω καθαρεύω. Id arguit supra τὸ κουρεύω e simili quadam observatione natum
esse. Aptius Zon. p. 1247. Κουριῶ. ἐπιθυμῶ κουρευθῆναι. 15. Κουρίδιον] Glossa Homericā: vid. Il. ε'. 414. 17. ἀνέ-
λοι] ἀνέλοι A. B. E. V. Seq. exemplum om. V. Σὺν τῷ κουρ.] Ex Polybio. Tour. MS. 18. Κουρίζουσα] Κορίζουσα A.
19. Ὁ δὲ τὰ πλά ἀναλαβὼν, ἢ κουρίζων φορέσασκε] Ex quo auctore haec descripsit Suidas, mihi incomperturn est. Respexit
autem, quisquis fuerit, ad Hom. Od. γ'. 185. Τῇ ἑτέρῃ χειρὶ φέρων καλὴν τρυφάλειαν, Τῇ δ' ἑτέρῃ σάκος ἐρού, γέρον, πεπα-
λαγμένον ἄζη Λαέρτῳ ἥρωος, ὃ κουρίζων φορέσασκε. Hinc eleganter nescio quis in Epigrammate in Constantinum Anthol. lib. V.
p. 542. Ἄλλ' ἔτι κουρίζων τε καὶ ἄγχιος ἄνδρας ἐνίκας, Ἕλληνας ἠβήσας, γηραλέος δὲ νέους. Tour.

men aliqua re; vel si nulla prorsus, at execrandae saltem
libidinis gratia; et ut uno verbo dicam, effeminati omnes com-
mam fingunt et ornant.] Κότυς. Cotys vir fuit cum specie
ipsa, tum militari fortitudine insignis. praeterea ingenio prorsus
Thracum dissimilis: quippe qui sobrietatem, clementiam, animi
altitudinem ingenio homine dignam prae se ferret. Κότυς.
Cotys in Thracia regnavit annos XXIV. et initio quidem luxuri et
voluptatibus iudulsi; postea vero cum felicitas eius cresceret,
erudelis etiam et iracundus evasit, adeo ut uxorem suam, ex
qua liberum susceperat, mediam disseccaret, a pudendis iuitio
facto. Κοῦβρικός. Idem qui vulgo cucubricus vocatur. vide
sub voce Μάνης. Κοῦθουρον. Idem quod κοῦντουρον.
dicuntur sic etiam fuci, quod caudam occultant. vel quod aculeis

carent. Κολλούριον. Genus plantae mellitae. Κοῦ-
ρε. Latine, id quod est τρέχε; unde κουρσῶρες. Κουρεῶ-
της. Tonsor. At Κουρεῶτις, tertius dies festi Apaturiorum,
quo pueri tonsi albo phratorum inscribentur. primum autem et
secundum diem quaere sub v. Ἀπατούρια. Κουρεῖα. Et
κουρεῖον, tonstrina. Et κουριῶντα τὰς τρίχας, hominem capillis
luxuriantem. Κοῦρητας. Iuvenes. Κουρηῆτες. Nomen
gentis. Et, Curetum os: Curetes enim existimabantur esse va-
tes. alii vero explicant, os fatidicum. Κουρίας. Cui capil-
lus tonsus est. Et Κουριῶν. tondeo. Κουρίδιον. Virum,
cui in iuventute femina nubit. Recordabatur, quomodo virum
interfecisset, quem iuvenem duxerat. † Cum marito, quem
iuvenem duxerat, Ephesum venit. Κουρίζουσα. Quae

φορέεσκε, τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο περικαλύπτει σῶμα.
Καὶ Κουρίζω, τὰ τῶν νέων φρονῶ.

Κουρίζ. ἐκσπῶν τριχῶν.

Κουριόσσου. ἐκ τοῦ βίου τοῦ Χρυσοστόμου·
Ἐλκόμενος ὑπὸ τοῦ κουριόσσου τῆς πόλεως ἐν μέσῃ
τῆ πόλει.

Κουρίων. ὄνομα κύριον· ὃς ἦν προτίκτωρ.

Κουῖρος. νέος.

Κουρόσυνον. τὸ ὑπὲρ τῆς κουρῆς θνύμενον.
ἐν Ἐπιγράμμασι·

Καλῶ σὺν τέττιγι Χαρισθενέος τρίχα τήνδε
κουρόσυνον.

Κουροτρόφος. παιδοτρόφος. Κουροτρόφος
γῆ. ταύτη δὲ θνύσαι φασὶ πρώτον Ἐρικθύνιον ἐν
ἀκροπόλει, καὶ βωμὸν ιδρύσασθαι, χάριν ἀποδι-
δόντα τῇ γῆ τῶν τροφείων· καταστήσασθαι δὲ νόμιμον,
τοὺς θνύοντάς τιμι θεῶ ταύτη προθύνειν.

Κουρσῶρες. οἱ διατρέχοντες. κοῦρε γὰρ τὸ
τρέχε.

Κοῦστος. φύλαξ.

Κουστωδία. τὸ τῷ δεσμοτηρίῳ ἐπικείμενον
στράτευμα, σύστημα στρατιωτικόν, στίφος.

Ἡ Κούφη γῆ τοῦτον καλύπτει. ἀντὶ τοῦ 330
μετέωρος. λέγεται δὲ γῆ γῆς κουφοτέρα, οὐκ οὔσα
ἀπλῶς κούφη· καὶ πῦρ πυρὸς βαρύτερον ὄν οὐκ
ἔστιν ἀπλῶς βαρῦ. κοῦφον γὰρ ἔστι τὸ ἐξ ἑαυτοῦ
φερόμενον εἰς τὸν ἄνω τόπον. λέγεται δὲ κούφη
γῆ, τῷ εὐβαστακτοτέρα εἶναι καὶ ῥᾶον ἀναβιβά-
10 ζεσθαι· καὶ τὸ πῦρ βαρῦ, τὸ ῥᾶον κάτω ἐπόμενον.
καὶ λέγονται ταῦτα κατ' ὁμοιότητα, ἀλλ' οὐ κυρίως.

Κούφοις πνεύμασιν βόσκου, νέαν
ψυχὴν ἀτάλλων.

τονεῖσσι, κούφη καὶ ἀπαλῆ ζωῆ. ἀπὸ μεταφορῆς
15 τῶν φρυγῶν, ἅτινα οὐδὲν σφοδρὸν δύνανται φέρειν,
οὔτε κούφωνα οὔτε ἄνεμον. ὁ Αἴας φησὶ πρὸς τὸν
παῖδα αὐτοῦ. Καὶ Ἐκκουφίσας, ἀντὶ τοῦ ἀφι-
κόμενος, ἐκπλεύσας. Διονύσιος τοῦνομα, ἔμπορος
τὸ ἐπιτήδευμα, δολιχεύσας πολλὰκις πολλοὺς

1. φορέεσκε B. E. Med. 3. ἐκσπῶν τριχῶν] Portus corrigit, ἐκ τῶν τριχῶν: quod probat. Confer Etymologum et Hesychium. Küst. Hom. Od. γ'. 188. ubi vid. Schol. Toup. Nihil mutandum: infinitivus enim haud infrequens in glossis adverbiorum. Apollon. Lex. p. 414. σημαίνει δὲ τὸ τῆς κόβης λαβέσθαι. 4. Κουριόσσου] Est vox Graeco-barbara: de qua vide Dufresnium in utroque Glossario. Küst. Adde Salmas. in Spart. Hadr. p. 106. Deest gl. V. 7. Κουρίων] Κουρίου A. V. κουρίων B. προτίκτωρ] προτίκτωρ A. B. V. προτίκτωρ *V. E. 9. Κουρόσυνον. τὸ ὑπὲρ τῆς κουρῆς.] Male Suidas vocem hanc exponit. Saltem locus Epigrammatis, quem adducit, nihil ad interpretationem eius facit: quoniam in eo κουρόσυνον vel significat puerilem vel detonsam, ut sensus aperte ostendit. Küst. κουρόσυνον] Schol. MS. in Gregor. Naz. p. 238. ed. Bas. κουρόσυνον: τὰ κατὰ τὰς κουρῆς ὡς τινες, ἢ μᾶλλον τὰ ἐν οἷς ἐν τοῖς κούροις καὶ νέοις τὰ μειράκια ἐναπογραφόμενοι κατετάττοντο, καὶ ἔδει Ἀττικῶ πολιτογραφούντες ἐψηταῖον. Gaisf. Nescio quid Küst. desiderarit. V. Lipsii Exc. in Tac. A. XIV, 15. coll. Hesych. vv. Κουρεῶτις et Οἰνιστήρια. 10. ἐν Ἐπιγράμμασι disertè *V. 11. Καλῶ σὺν τέττιγι] Theodoridae Ep. VI.

pr. Anthol. Pal. VI, 156. Χρισθενέω] χρῖσθε νε A. χρῖσθενέως V. (de quo secus Iacobe.) χρῖσθε νέω B. E. χαρισθενέος repositorym ex Anthol. 13. Κουροτρόφος] Haec a vet. Schol. fuerunt notata in Aristoph. Thesm. 307. Hemst. Cf. Od. l. 27. et al. In his Siebel. in Pausan. I, 22. annotationem cuiuspiam Athidographi latere putabat. Κουροτρόφος γῆ] Vide Spanhemium in Callimachum p. 321. Küst. Huc referendus Hesychius: Κ. παιδοτρόφος. ὑφ' ἐτέρων ἢ Σημητήρ. 14. τὸ πρῶτον] τὸ omisi cum A. E. V. Mox καταστήσασθαι — προθύνειν om. V. 18. Κουρσῶρες] Vide v. Κοῦρε. Addit Gaisf. Suiceri Thesaur. Eccl.

2. τὸ δεσμοτηρίον. ἢ τὸ τῷ δ. Lex. Bachm. p. 282. f. 3. στρατιωτικόν] στρατιωτικῶν V. Hoc si utendum sit, scripseris deleto στρατεύμα: τὸ τῷ δεσμ. ἐπικείμενον σύστημα στρατιωτικῶν. στίφος. Sed cum Zon. p. 1238. servet στρατεύμα, tum Labbei Glossae iungunt στρατιωτικόν στίφος. Mox quae subsequebatur glossa, Κουτρηγούρους. Ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς ἀδικον αὐτοῖς ἀπεκάλει τὴν ἐς Κουτρηγούρους ἀπραγμοσύνην, eam utpote depromptam ex v. Ἀπραγμοσύνη cum V. delevis. 4. καλύπτει] καλύπτει Gaisf. cum A. καλύπτει B. E. V. Formulam solennem illustrat Kirchmann. de Fun. III, 9. Vide vel Eurip. Alc. 463. 5. λέγεται — κυρίως om. V. 6. β. οὐκ ὄν] β. οὐκ ἔστιν A. B. E. Utrumque iungendum duxi. 7. δὲ] γὰρ A. B. E. Mox τὸ E. 10. κάτω ῥᾶον] ῥᾶον κάτω dedi cum A. 12. Versus Sophocl. Ai. 558. sq. Cf. v. Ἀτάλλων. πνεύμασι edd. 15. τῶν μικρῶν φρυγῶν Schol. 16. Αἴας] καὶ ὁ Αἴας A. B. ὁ Αἴας V. 17. Καὶ ἐκκουφίσας — βαρῶν om. V. μεν ἐκκουφ. Med. sola. 18. Διονύσιος τοῦνομα, ἔμπορος τὸ ἐπιτ.] Ex Suida supra v. Δολιχεύουσι discimus fragmentum hoc ex Aeliano de promptum esse. Küst. Vid. Toupius in v. Καταγραφῶν. Ceterum lege cum altera glossa πολλοὺς πολλὰκις.

puellaris est aetatis. Et Κουρίζων, iuvenis, adolescens. *Ille vero sumptis armis, quae adolescens gestarat, corpus illud senio gravatum is induit.* Et Κουρίζω, iuvenilia sequor. Κουρίζ. Capillis prehensis. Κουριόσσου. Curiosus. Ex vita Chrysostomi: *Cum autem traheretur a Curioso urbis per mediam urbem.* Κουρίων. Nomen proprium viri, qui erat Protector. Κουῖρος. Adolescens. Κουρόσυνον. Sacrificium pro tonsa coma praestitum. In Epigrammate: *Cum pulchra cicada Charisthenis capillum hunc puerilem [dedicavit].* Κουροτρόφος. Puerorum alitrix. Κουροτρόφος γῆ. Huic aiunt primum Erichthonium sacrificium in Arce fecisse, eique aram posuisse, ut gratiam Telluri referret pro suppeditatis alimentis. legem etiam tullisae ferunt, ut qui deo alicui sacra facerent, huic primum sacrificarent. Κουρσῶρες. Cursors.

Curre enim idem significat quod τρέχε. Κοῦστος. Custos. Κουστωδία. Cohors militum, qui carcerem custodiunt, caetera militum, globus hominum. Κούφη γῆ τοῦτον καλ. Levis terra hunc tegat. Dicitur terra terra levior, quamvis non sit simpliciter levis; item ignis igne gravior, cum non sit simpliciter gravis. leve enim, quod sua natura in superiorem locum fertur. iam terra levis dicitur, quae portantem minus gravat, et facilius deorsum tendit. haec autem per similitudinem quandam, non autem proprie ita dicuntur. *Lenes venti te permulceant, quo incremento tenellum corpus succrescat.* id est, molli et delicata vita: per translationem ductam a plantis teneris, quae neque vehementem aestum nec ventum ferre possunt. his Ajax filium suum alloquitur. Et Ἐκκουφίσας, qui pervenit, qui enavigavit. *Dionysius quidam mercator, qui spe lucris impulsus*

πλοῦς, τοῦ κέρδους ὑποθήγοντος, καὶ πορρωτέρω τῆς Μαιώτιδος ἐκκουφίσας, ἀνεῖται κόρην Κόλχον, ἣν ἐλήσαντο Μάχλεις, ἔθνος τῶν ἐκεῖ βαρβάρων.

Κουφότερος κονιορτοῦ, καὶ ἀσθενέστερος.

Κόφινος. ἀγγεῖον πλεκτόν.

Κοχλιάριον. τὸ παρ' ἡμῖν.

Κοχλίας. ὁδὸς εἰς ἐκύτερον περιηγημένη. Κοχλίας ἀτομάτως βαδίζων προηγείτο τῆς πομπῆς αὐτῶ, σίαλον ἀναπτύων.

Κοχλίδιον. εἶδος ζωφίου.

Κόψιχος. εἶδος ἰχθύος.

Κόψιχος. ἐπὶ ὀρνέων. Κόσσυφος ἐπὶ ἰχθύων.

Κόψιχος. εἶδος ὀρνέου.

Σὺ δὲ κοψίχῳ ἔοικας σκάφιον ἀποτετιμῆν.

σκάφιον δὲ εἶδος κουράς. Ὅτι οἱ κόψιχοι φησὶ κοῦντες κεντοῦσι τὰ φά. οἱ οὖν ὀρνηθῆναι πτερά

αὐτοῖς ἐμβάλλουσι, πρὸς τὸ ἀμβλῦναι τὰ δάμφῃ τῇ μαλακότητι τῶν πτερῶν· ἢ ἵνα μὴ κορυζῶσιν· ἢ ὅτι μετὰ τὸ σφάσαι πτερά ἐμβάλλουσιν, ὥστε ἐξ αὐτῶν αὐτοὺς κρεμαμένους ὄραθῆναι πᾶσι.

6 Κῶας. ἢ τοῦ προβάτου δορά.

Κωβάλω. ἢ λέξις παρὰ Ἀριστοφάνει.

Κωβίτις. εἶδος ἀφύας. καὶ ζῆτει ἐν τῇ Ἀφύα.

Κωβιός. ὁ ἰχθύς.

Κωδαλοῦχος. μέτρον γῆς.

10 Κώδεια. εἶδος φυτοῦ, ἢ τῆς μήκωνος κεφαλή.

Ἵπερίδης καὶ Ἀριστοφάνης.

Κωδίκελλος. δέρμα προβάτου.

Κώδιξ, κώδικος.

Κώδιον. προβάτειον δέρμα. Ἀριστοφάνης.

Εἰ μὴ σε μισῶ, γενοίμην ἐν Κρατίνου κώδιον, καὶ διδασκοίμην προσάδειν Μορσίμου τραγῳδίαν.

γενοίμην (φησὶν) ἐς τὴν οἰκίαν Κρατίνου κώδιον,

2. Κολχίδα] Κόλχον dedi cum A. B. E. Latet, opinor, Κόλχιν, quod usurpavit Aelianus N. A. VII, 15. Mox Μάχρεις A. 4. καὶ ortum opinor e compendio, velut οἶον. 6. Κόφινος] Vide et corrigere Moerida v. Ἀρβίχος. Plutarch. Pompeio p. 644. Κόφινον κοφίων. Nicol. Damasc. p. 520. ed. Vales. Hesych. v. Κάρταλλος. Tourp. MS. 7. τὸ παρ' ἡμῖν] ταχνησοτρόφιον addit Lobeck. in Phrynich. p. 321. citans Polluc. VI, 89. Sed nihil videtur addendum. Dixit Phryn. App. Sophist. p. 51, 9. Λίστριον: τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν καλούμενον κοχλιάριον. Hunc aut similem grammaticum excerpens Suidas hodiernum usum, ut saepe alibi, notavit, antiquum vel potius Atticum neglexit. Gaisf. Huius defensionem patet ex periculo esse petitam. Zonaras quidem (eoque longe disertius Etym. Gud. p. 342.) κοχλιάριον posuit pro glossa singulari; non dubito tamen haec cum seqq. sic copulare: Κοχλίας. ὁδὸς εἰς ἔ. περιηγημένη, τὸ παρ' ἡμῖν κοχλιάριον. 8. ὁδὸς] Vid. H. Steph. Ind. Thesauri. Exemplum cum grammaticū explanatione non quadrat. Post gl. seq. delevis Κοχώνη. τὸ ὑπὸ τὸ αἰδοῖον μέρος, τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν καὶ τῆς κοτύλης τῶν ἰχθύων, τὸ κοινῶς καλούμενον μεσοσκέλον. Ἀριστοφάνης, cum A. B. E. V. Conf. Schol. Aristoph. Equ. 422. Gaisf. Inde refugenda Zonarae glossa p. 1213. εἰς om. V. Κοχλίας ἀτομάτως βαδ.] Haec sunt verba Polybii [XII, 13, 11.] apud Constantianum in Collectaneis ab Valesio editis p. 53. unde ea Suidas descripsit. Vide etiam infra v. Σίαλος. Küst. Locus ut videtur serius adiectus. 10. Lege cum glossa posteriore, σιαλὸν ἀποπτύων. 12. Κόψυχος] Κόψιχος A. B. V. E. corr. Mox ἰχθύου V. 13. Κόψυχος] Κόψιχος A. B. V. E. corr. Item in gl. seq. Mox ὀρνέου E. Tum ἐπὶ ἰχθύων om. V. Commentum illud grammaticū, quod ad dialectorum rationem erat transferendum, diiudicavit Hemsterhus. in Luciani lud. Voc. 8. praeter alios allatus ab intpp. Hesychii: Κόψιχος. εἶδος ὀρνέου, ὃ κοσσυφος παρ' ἡμῖν λέγεται. 15. Σὺ δὲ κοψίχῳ] Aristoph. Av. 807. Σὺ δὲ κοψίχῳ γε σκάφιον ἀποτετιμῆν. Repete ἀπὸ κοινῶ, ἔοικας: quod ibi paulo ante praecedat. Küst. Cf. v. Σκάφιον. 17. Ὅτι οἱ κόψιχοι] Schol. Aristoph. Av. 1081. Küst. κόψιχοί] κόψιχες A. B. V. κόψιχες *V. κόψυχες E. Tum ὡς τοιοῦντες A. 5. Κῶας] Κύνας V. 6. ἢ λέξις παρὰ Ἀριστοφ.] Sed apud eum legitur κόβαλος, per ὁ. Küst. Idem Hesychii mendum in v. Κώβαλα. 7. Κωβίτις] Κωβήτις A. B. V. et Hesychius; Κωβίτης Med. καὶ . . . Ἀφύα om. *V. ἔστιν] ἴσται tacite Gaisf. 9. Κωδαλοῦχος] Nescio an vox haec detorta sit ex proverbio illo Κωδάλου χοῖνιξ: de quo vide Suidam supra. Küst. Sic fere H. Steph. in Ind. Thesauri. Id liquido demonstrat Zon. p. 1273. Κωδαλοῦ. μέτρον γῆς. Κωδαλοῦχος. χοῖνιξ, μέτρον. Adde Hesych. v. Κωδάλου χοῖνιξ. 10. Κώδεια] Vide Harpocrationem. Küst. Κώδεια scripsi cum A. B. V. De quo dixerunt intpp. Hesych. v. Κώδεια sive Tittm. in Zon. p. 1276. Adde Mitscherl. in Hom. h. Cer. 13. Κώδεια Photius. κώδεια Harpocr. Pal. et ut opinor Parisinus. 12. δέρμα προβάτου] Suavisimum est quod apud Suidam legitur, Κωδίκελλος: δέρμα προβάτου, quasi ἀπὸ τοῦ κωδίξου derivetur. Petav. in Themist. IV. p. 552. ed. 1618. Puto verba δέρμα προβάτου pertinere ad κώδεια, omissum ante Κωδίκελλος. Boissonad. in Herodian. p. 71. Addit Gaisf. Etymolog. Gud. p. 357. Κωδίκελλος: ἐκ τοῦ κώδιον τὸ δέρμα γίνεταί κωδίκελλος. Immo iungenda Κωδίκελλος. καὶ Κώδιξ κωδικος, reiectis istis δέρμα προβάτου, quae ab interpretatione vocis Κώδιον profecta locum alienum invaserunt. Nam Choeroboscus Bekk. p. 1393. sic legendus: Κώδιξ κωδικος. ἀπὸ τοῦ κωδίξου. Ceterum Κώδιξ. ὁ χάρις Zon. p. 1273. 14. προβάτου] προβάτειον A. B. V. Lex. Bachm. p. 286. Photius. Illius tamen scripturae vetustatem demonstrat consensus librorum in versu subsequenti. Ἀριστοφάνης addiderunt A. *V. 15. Legendum Εἰ σε μὴ μισῶ, γεν. cum Aristoph. Equ. 402. Κρατίνου] προβάτου A. B. E. V. 16. Μορσίμῳ Med. 18. γενοίμην φησὶν et quae sequuntur verba sunt Scholiorum in locum Aristophanis.

longinqua maria saepe emens erat, cum ultra Maeotidem enavigasset, puellam Colchicam emit, quam barbari eius loci, Machiyes dicti, raperant. Κουφότερος κον. Pulvere levior. Κόφινος. Vas vimineum. Κοχλιάριον. Cochleare. Κοχλίας. Via in utramque partem circumducta. Testudo sponte incedens et salivam espuens in pompa ei praeribat. Κοχλίδιον. Parva cochlea. Κόψιχος. Genus piscis. Κόψιχος. Est genus avis. Κόσσυφος vero piscis. Κόψιχος. Genus avis. Tu vero similis es copsischo, pennis in modum scaphii evulsis. σκάφιον vero est genus tonsurae. Copsichi quae pepererunt ova, rostris tundere solent. quare au-

cupes iis inserunt pennas, quarum mollitie rostra retundantur. vel ne pituita iis noceat. vel quia, postquam ingulati sunt, pennae iis inseruntur. ut ex iis pendentes ab omnibus conspiciantur. Κῶας. Ovinia pellis. Κωβάλω. Vox apud Aristophanem legitur. Κωβίτις. Genus apuae. vide sub v. Ἀφύα. Κωβιός. Gobius, piscis. Κωδαλοῦχος. Terrae mensura. Κώδεια. Plantae genus, papaveris caput. Hyperides et Aristophanes. Κωδίκελλος. [Pellis ovina.] Et Κώδιξ. Κώδιον. Pellis ovina. Aristophanes: Nisi te odio prosequar, sim apud Cratinum vellus, et discam accinere Morsimi tragœdiam. Fiam, inquit, in Cratini domo vellus,

ὥστε μου κατουρεῖν ἐκείνον, εἰ μὴ σε μισῶ. ὡς
 βουρητὴν οὖν καὶ μέθυσον διαβάλλει τὸν Κρατι-
 νον. ὅθεν καὶ παροξυνθεὶς ἐκείνος, καίτοι τοῦ
 ἀγωνίζεσθαι ἀποστὰς καὶ συγγράφειν, πάλιν ἀγω-
 νίζεται, καὶ γράφει δράμα τὴν Πυτίνην, ἐς αὐτὸν 5
 τε καὶ τὴν μέθην. οἰκονομία δὲ κέχρηται τοιαύτη.
 τὴν κωμῳδίαν ἐπλάσατο ὁ Κρατίνος εἶναι αὐτοῦ
 γυναῖκα, καὶ ἀφίστασθαι τοῦ συνοικεσίου τοῦ σὺν
 αὐτῷ θέλειν, καὶ κακώσεως αὐτοῦ δίκην λαβεῖν·
 φίλους δὲ παρατυχόντας τοῦ Κρατίνου δεῖσθαι μη-10
 δὲν προπετεὲς ποιεῖσθαι, καὶ τῆς ἐχθρῆς ἀνερωτῶν
 τὴν αἰτίαν· τὴν δὲ μέμψασθαι αὐτῷ, ὅτι μὴ κωμῳ-
 δεῖ μηκέτι, μηδὲ συγγράφει, σχολάζει δὲ τῇ μέθῃ.
 ἦν δὲ ὁ Κρατίνος τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, πρεσβύ-
 τερος Ἀριστοφάνους, τῶν δοκίμων ἄγαν.

Κώδων. παρὰ τὸ ἐν τῷ κινεῖν ἔδειν.

Κώδωνισαι. ἀπὸ τῶν ἵππων μετενήνεκται.
 εἰδῶσιν γὰρ οὕτω δοκιμάζειν τοὺς γενναίους ἵπ-
 πους, εἰ μὴ καταπλήσονται τὸν ἐν τῷ πολέμῳ θό-
 ρυβον, τοὺς κώδωνας ψοφοῦντες. [καὶ ζῆτει ἐν τῷ 20
 Διακωδωνίσαι.] Καὶ Κωδωνίζω, φημιζω. [καὶ ζῆτει
 ἐν τῷ Ἀκωδωνίστον.]

Κωδωνοφαλαροπώλους. κώδωσιν εἰς τὰ
 φάλαρα χρωμένους.

Οὐδ' ἐξέπληττον αὐτούς,

Κύνους ποιῶν καὶ Μέμνονας κωδωνοφαλα-
 ροπώλους.

Κωδωνοφορεῖται. ἀντὶ τοῦ, δοκιμάζεται ἢ
 τῶν φυλάκων φρουρά.

Κώδων. καλεῖται καὶ τὸ πλατὺ τῆς σάλπιγγος.
 Σοφοκλῆς·

Χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς.

πολλὰ δὲ εἰσιν εἶδη σαλπύγγων· Λιβυστικαί, Λι-
 γύπτιαι, Τυρσηνικαί. πρῶτος δὲ Ἀρχώνδας συμμα-
 χῶν τοῖς Ἡρακλείδαις ἤγαγεν εἰς Ἑλλάδας τὴν Τυρ-
 σηνικὴν σάλπιγγα. διὰ τοῦτο φησι, Τυρσηνικῆς.

15 "Κωδωνοφορῶν. οἱ περίπολοι οἱ τὰς φυλάκων
 κὰς περισκοποῦντες ἐρχόμενοι ἐπὶ τοὺς φυλάκων
 κώδωνας εἶχον, καὶ τούτους ἐψόφουν, πειράζοντες
 τὸν καθεύδοντα, καὶ ἵνα οἱ φυλάσσοντες ἀντιφθέγ-
 γωνται. Ἀριστοφάνης·

Κωδωνοφορῶν περίτρεχε.

Κώεα. τὰ δέρματα. Καὶ κώεσι.

Κῶεν.

1. μου] με V. Mox ἐκείνου E. 3. ὅθεν καὶ] ὅπερ μοι δοκεῖ Schol. 4. ἀγωνίζεται καὶ om. Schol. 9. κακώσεως αὐτοῦ δί-
 κην λαβεῖν] Scribe, κακώσεως αὐτῷ δίκην λαβεῖν. Küst. αὐτοῦ δ. λαχάνειν Schol. αὐτῆς V. 10. παρατυχόντας] Recte
 περιτυχόντας Schol. idemque mox προπετεὲς περιποιῆσαι. 12. τῆς] τὸν B. E. κωμῳδοί, ἢ μηκέτι σχολάζοι grave Schol.
 mediis omissis. Ab iisdem Scholiis abest observatio, ἦν δὲ . . . τῶν δοκίμων ἄγαν, quae studiosi hominis ingenium sapit.
 14. ἀρχῆς *V. κωμῳδίας πρεσβύτερος Ἀριστοφάνους] κωμῳδὸς Ἀριστοφ V. omissis τῶν δοκίμων ἄγαν: vide tamen mox sub
 V. Κωδωνίσαι. Post ἄγαν cum V. delevi historiolum ex v. Ἀναξαγόρας transscriptam: "Ὅτι Ἀναξαγόρας Ὀλυμπίασιν, ὁπότε ἤκι-
 σσε νοῖ (ὕει E.), προελθὼν ὑπὸ κωδίῳ ἐς τὸ στάδιον, ἐπὶ προθύρῳ ὄμβρου λέγεται τοῦτο πεπραχέναι. Ubi Küsterus: „Pearso-
 nus ad oram Suidae sequentia hic notaverat: Haec habet Laertius: sed aliis plane verbis. Aliunde igitur Suidas hausit.
 Non recordabatur nimirum vir eruditissimus, locum hunc extare apud Philostratum de Vit. Apoll. lib. 1. c. 2. unde eum Suidas
 descripsit." 16. ἔδειν] Statim Gaisf. delevit cum A. B. E. V., Κωδωνίων. ἐν ᾧ οἱ κώδωνες. 17. ἵππων] δοκίμων ἄγαν
 addit V. Mox μετήνεκται A. μετενήνεκται Gaisf. cum sola Med. μετῆκται sub v. Ἀκωδωνίστον. Similiter Schol. Aristoph.
 Ran. 78. 20. τοὺς κωδ.] τοὺς δὲ κωδ. B. E. ψοφοῦντες] ψοφοῦν A. B. E. V. edd. ante Küst. ψοφοῦντας Photii MS. καὶ
 ζῆτει] Sic bis A. B. E. καὶ ἔστιν bis Med. Quorum cum nihil nisi καὶ κωδωνίζω, φημιζω V. praestet, annotationem ipsa pertur-
 batione damnatam interim satis habui notasse.
1. Κωδωνοφαλαροπώλους] Κωδωνοφαλαροπώλους reliquis omissis V. 3. Οὐδ' ἐξέπληττον αὐτούς] Haec sunt verba
 Aristoph. Ran. 994. in quem locum Scholiasta: Κωδωνοφαλαροπώλους. Ἀπολλωνίου φησὶν ὅτι παρήνεγκε χρωμένους κώδωσι τινας.
 κώδωνας ἐν τοῖς φάλαροις καὶ χαλινοῖς τῶν ἵππων ἔχοντας. Küst. ἐξέπληττεν αὐτὰς A. B. E. Med. 6. Κωδωνοφορεῖται]
 E Schol. Aristoph. Av. 1160. Cf. Dio Cass. LIV, 4. 8. Κώδων. καλεῖται] Ex Schol. Sophocl. Ai. 17. Expungendum καὶ.
 9. Σοφοκλῆς — Τυρσηνικῆς om. V. et Ox. ap. Pors. ὡς Τυρσηνικῆς om. A. B. Cf. v. Εὐφῆμου. 12. Τυρσηνικαί] Τυρσηνικαί
 A. et Schol. πρῶτος δὲ] δὲ om. A. E. V. Tum Ἀρχώνδῳ V. 14. διὰ τοῦτο et seqq. om. V. silente Gron. 15. Κώδω-
 νοφορῶν] Ex Schol. Aristoph. Av. 843. Vid. quae congresserunt intpp. Thucyd. IV, 135. et Hesychius. 16. περιπολοῦντες
 καὶ περισκοποῦντες] περιπολοῦντες καὶ om. A. B. V. Schol. 17. τούτους] διὰ τούτων Schol. 21. Κώεα] Il. I. 661. Κώεσι
 Od. γ'. 38. 22. Vocem nihili delevit Küst. Sed arguit Κωεῖν ex *V. enotatum cubilla mendi in κωεῖν esse quaerenda.

ut ab illo permittar, nisi te odio persequar. Cratinum igitur
 ut lecti perminctorem et temulentum perstringit. quamobrem
 etiam commotus ille, quamvis a certamine et scriptione desti-
 tiasset, denuo certare coepit, scripsitque fabulam *Pytinen* in se
 ipsum et ebrietatem: in qua tali usus est oeconomia. finxit Co-
 moediam uxorem suam esse, quae divortium secum facere, et
 malae tractationis crimen ipsi velit intentare. amicos autem Cra-
 tini, qui forte aderant, eam rogare, ne quid temere faciat; et
 inimicitiae causam quaerere. illam vero de eo conqueri, quod
 nullas comoedias amplius ageret neque scriberet, sed ebrietati
 vacaret. Hic Cratinus fuit antiquae poetae comoediae, Aristo-
 phane vetustior, et poeta optima notae. Κώδων. Sic
 dictum, quod resonat inter movendum. Κώδωνισαι.
 Explorare. translatio ducta est ab equis. solent enim genero-
 ses equos sono tintinnabulorum explorare, an strepitum belli-
 Suidae Lex. Vol. II.

cum expavescent. Vide in vv. Διακωδωνίσαι et Ἀκωδωνίστον.
 Et Κωδωνίζω, celebros. Κωδωνοφαλαροπώ-
 λους. Nolas phaleris equorum addeytes. Neque perterrefeci
 eos, Cycnos et Memnonas imitans, nolis equorum insignes.
 Κωδωνοφορεῖται. Dicitur de custodibus, qui tintin-
 nabulis explorantur. Κώδων. Ita etiam vocatur latior
 pars tubae. Sophocles: *Tanquam tubae Tyrrhenicae aereum
 os habentis*. Multa autem sunt tubarum genera: Libysticae,
 Aegyptiae, Tyrrhenicae. Primus autem Archondas Heracli-
 dis opem ferens Tyrrhenicam tubam ad Graecos attulit. pro-
 pterea dicit Tyrrhenicae. Κωδωνοφορῶν. Qui vi-
 gilias lustrabant, dicti circuitores, ad vigiles accedentes no-
 lis sonum edebant, quo deprehenderent, si quis dormiret; et
 ut custodes iis voce responderent. Aristophanes: *Nolas fe-
 rens circumi*. Κώεα. Vellera. Et κώεσι. Κῶεν v.

Κῶθος. εἶδος ἰχθύος.

Κῶθων. εἶδος ποτηρίου Λακωνικοῦ μονώτου. δοκεῖ δὲ καὶ στρατιωτικὸν εἶναι. καὶ ὄνομα τοῦ Λεωσθένους πατρός. Ἀππιανός. Ἐφερε δὲ δᾶδα συγκεκομμένην, καὶ θεῖον ἐν κῶθωσι.

Κῶθωνες. εἶδη ποτηρίων, ἃ ἐλάμβανον οἱ στρατιῶται, δοτράκινα· ὃν ἐρισκὸν καλοῦσι πλυτάριον. ἦτοι Λακωνικοῦ καὶ στρατιωτικοῦ. ἐπειδὴ μεριστὸν ὕδωρ ἐλάμβανον οἱ ναῦται, κῶθωνας εἶχον. τὴν εὐτέλειαν δὲ δείκνυσι τῶν τε ναυτικῶν τῶν τε στρατιωτικῶν σιτίων, ὅτι εὐτελεῖ οἱ στρατιῶται ἔφερον.

Κῶθωνίδης. ὄνομα κύριον.

Κῶθωνίσαι. μεθύσαι. Ἐρῶν δὲ καὶ κῶθωνιζόμενος ἄφ' ἡμέρας.

Ἵτι Ὀμηρος τῷ μὲν αἰμοῤῥαγοῦντι Πράμνειον παραδίδωσι, τῷ δὲ κῶθωνιζόμενῳ τὸν ἥδυν πότον.

Κῶκαλος. ὄνομα κύριον.

Κωκυτός. ὄνομα ποταμοῦ· ἢ θρήνος, ἢ ὄδυρμος, κοπετός. Ἀγαθίας· Τούτων δὲ γεγονότων κωκυτός ἐπέιχε μυρτος, οἰμωγαί τε ἤκουοντο θαμναὶ καὶ φθέγμα θρηνώδες καὶ διωλύγιον.

Κῶλα. τὰ τῆς σφενδόνης ἐκάτερα μέρη.

Ῥινού χειμαστήρος ἐστροφα κῶλα τιταίνων Ἀλκιμένης πτανῶν εἶργον ἄπωθε νέφος.

Κῶλα. τὰ δοτᾶ. Ἡ δὲ κάμηλος ὑφήκε τὰ

1. Κῶθος] Athenaeus VII. p. 309. C. et Etym. M. p. 730, 33. Κῶνος V. Κῶθον. κωβίος Hesych. 3. δοκεῖ δὲ καὶ στρατιωτικόν. καὶ ὄνομα.] In prioribus editis. locus hic absque distinctione sic legitur: δοκεῖ δὲ καὶ στρατιωτικὸν ὄνομα. At male. Punctum enim ponendum est post στρατιωτικόν, ut in MSS. Pariss., et ἀπὸ κοινοῦ repetendum est ποτήριον: ut sit sensus, vocem κῶθων etiam significare poculum quoddam, quo milites uti solebant. Vide vocem sequentem. Küst. Mihi hoc totum δοκεῖ δὲ καὶ στρ. εἶναι recens spirare videtur additamentum: quorum in vicem succedant e sequentibus καὶ στρατιωτικοῦ. Apud Hesychium orationem sic reconcinnarim: καὶ κερᾶμειον, εἶδος ποτηρίου μονώτου. εἶναι addit V. καὶ om. E. 4. Ἀππιανός· Ἐφερε δὲ δᾶδα συγκεκομμ.] Locus hic mendosus est et mutilus, qui apud Appianum in Libyc. p. 127. (c. 125.) sic legitur: Ῥωμαῖοι δ' ἑτέρας ἐργασάμενοι μηχανάς χρώματα ἤγειρον ἀντιμέτωπα τοῖς πύργοις· δῆδός τε συγκεκομισμένοι καὶ θεῖον ἐν κῶθωσι καὶ πῖσαν, ἐπ' αὐτοῦς ἐσφινδῶν. Hinc non solum Suidas emendandus est, sed etiam Schollasta Aristoph. Equ. 597. apud quem idem fragmentum Appiani aequae mendose legitur. Küst. Merito Schweighäuserus recepit illud δᾶδα τε συγκεκομμένην. Praeterea videtur ἔφερε petitum esse ex verbis δᾶδας ἔφερον c. 124. 5. συγκεκομμένην] τε ἀφᾶδες (τραφᾶδες *V.) πῦρ addit V. 6. Κῶθωνες. εἶδη ποτηρίων, ἃ ἐλ.] Ex Schol. Aristoph. Pac. 1094. Confer etiam in Equ. 597. ubi eadem fere leguntur. Küst. 7. ὃν ἐρισκὸν et seqq. om. V. Quorum priora ὃν . . πλυτάριον iungenda sunt, Scholio praeeunte, cum superioribus εἶδος π. Λ. μονώτου, abicienda autem ἦτοι Λακωνικοῦ. Ceterum reponendum, opiuor, ἐρισκὸν πλυτάριον, id est, κύλιξ βαβδωτή sive ῥοπαλωτή, guttus striatus, cuiusmodi formas nostrates etiam plebeii retinuerunt. Mox στρατηγικοῦ pro στρατιωτικοῦ A. 10. τὴν εὐτέλειαν] Male haec decerpta. Schol. Equ. 597. διὰ τοῦ σκοροῦδου καὶ κρομμύου τὴν εὐτ. δ. In fine servavi cum A. Med. et Schol. ὅτι εὐτελεῖ οἱ στρατιῶται ἔφερον, edd. vulgg. omitta.
1. Κῶθωνίσαι] Sic Schol. Aristoph. Pac. 1094. Hesychius et Photius. Dicendum erat κῶθωνίσασθαι: v. Eubulus ap. Ath. I. p. 23. A. et Eunap. Exc. p. 92. Ἐρῶν δὲ καὶ κῶθωνιζόμενος ἐφ' ἡμέρας] Haec sunt verba Polybii [XXIV. 5, 9.] de Dinocrate Messenio, quae leguntur in Collectaneis Constantini ab Valesio editis p. 117. unde Suidas ea descripsit. Vide etiam supra v. Λινοκράτης. Küst. 2. ἐφ' ἡμέρας] Scribe cum edit. Mediol. [et A.*V. E.] ἀφ' ἡμέρας. Quomodo recte legitur apud Polybium in Excerptis Valesii p. 117. et apud Schol. Aristoph. Pac. 1094. ex quo hunc locum descripsit Suidas. Huc accedit Plutarchus in Dion. (c. 41.): Ὁ γὰρ Νύμφιος ὄρων οὐδὲν ὑγαινον ἐν τῇ πόλει μέρος, ἀλλὰ τὸν μὲν ὄχλον αὐλήμασι καὶ μέθαις εἰς νύκτα βαδῖαν ἄφ' ἡμέρας κατεχομένον, τοὺς δὲ στρατηγοὺς ἐπιτερομένους τε τοῖσι τῷ πανηγυρισμῷ, καὶ προσάγειν ἀνάγκην μεθύουσιν ἀνθρώποις ὀκνοῦντας, κτλ. Confer nos in Suidam part. III. p. 267. (115.) Tour. II. p. 268. 3. Ὀμηρος τῷ μὲν αἰμοῤῥαγοῦντι Ἴφρ.] Eadem leguntur apud Athen. lib. I. p. 10. ut Pearsonus monuit. Küst. Ἵτι Gaisf. cum *V. 4. ἥδυν πότον] Apud Athen. loco laudato una voce legitur ἡδύποτον. Et sic apud Homerum Odys. β. 340. ad quem locum nota haec Suidae, vel potius Athenaei, referenda est. Küst. 6. Κωκυτός. ὄνομα ποτ. ἢ ὁ θρήνος· ἢ ὄδυρμος. κοπετός] Locum hunc ex MSS. Paris. in integrum restitui, qui in prioribus editis sic legitur: Κωκυτός. ὄνομα ποταμοῦ· ἢ ὁ θρήνος· ἢ ὄδυρμος. Κοπετός. Ἀγαθίας. Male nimirum unus articulus in duos ibi diremptus est, et quae coniungenda erant, libroriorum inscitia vel negligentia a se invicem separavit. κοπετός enim non posse esse novi articuli initium, sed referendum esse ad vocem κωκυτός, ut eius interpretationem, tum ex sensu et exemplo subiuncto, tum etiam ex ordine alphabeti liquet. Quamvis enim in prioribus editis. pro κοπετός scriptum sit κωπετός, per ῶ, nec sic tamen vox illa ad seriem respondet, ut ex articulis sequentibus patet. Ne dicam κωπετός omnino esse vitiosum et ἀδόκιμον, cum et usus et etymologiae ratio manifeste evincant scribendum esse κοπετός. Nec opponat hic mihi quisquam Hesychium, apud quem in serie sua κοπετός per ῶ hodie occurrit. Quis enim nescit grammaticum istum plurimas voces spurias et corruptas alba, quod aiunt, linea in farragine suam rettulisse: adeo ut non videam, quomodo ei ulla fides haberi possit, cum quid affirmat, cui usus et auctoritas meliorum scriptorum veterum manifeste repugnant. Küst. ὁ θρήνος] ὁ om. A.*V. Photius. ἢ ὄδυρμος, κοπετός] κοπετός, ὄδυρμος Photius. Cf. v. Κῆρ. 7. Ἀγαθίας] Lib. I. 13. p. 23. Küst. 10. ἐκάτερα] Leg. κατώτερα. Reines. Male. 11. Versus aliquoties adhibiti (cf. vv. Ἄποθεν et Ῥινόν) Antipatri Sidon. Ep. CV, 3. 4. Anthol. Pal. VII, 172. 12. ἄπωθε] ἄποθεν A. B. ἄποθε *V. ἄπωθεν E.

Κῶθος. Genus piscis. Κῶθων. Genus poculi Laconici, unam ansam habentis. videtur id militare fuisse. Item nomen patris Leosthenis. Applanus: Faces in unum locum comportarunt, et sulphur in cothonibus. Κῶθωνες. Genera poculorum scitillium, quae militibus praebebantur; quod ἐρισκὸν πλυτάριον vocant, vel genus poculi Laconici et militaris. nautae autem habebant cothonas, quod aquam ad certam mensuram accipiebant. hinc autem nauticorum et militarium ciborum vilitatem monstrat, quod milites villa secum portabant. Κῶθω-

νίδης. Nomen proprium. Κῶθωνίσαι. Poculis indulgere. Amoribus et poculis de die indulgens. Homerus ei, cui sanguis ex corpore erupit, vinum Pramnium praebet; qui largius bibit, ei vinum suave. Κῶκαλος. Nomen proprium. Κωκυτός. Nomen fluvii, vel luctus, lamentatio, planctus. Agathias: Cum haec autem fletent, ingens ortus est luctus, etulatibusque et tristibus lamentis omnia personuerunt. Κῶλα. Fundae habenae. Fundae saxa iaculantis bene tortas habenas infundens nubem volucrum Alcimenes longe arcui. Κῶλα. Ossa.

κῶλα, καὶ ἑαυτὴν ἐκάθισεν εἰς τὰ στέρα. Καὶ αὐθις·

Ἄκρα δ' ἐφεζόμενος πετάλοις προιονάδεσι κῶλοις

αἰθίοπι κλάζεις χρωτὶ μέλισμα λύρας.

Κῶλα τοῦ ζεύγματος. Συμβαίνει γὰρ τοὺς Σελευκίαις κρατεῖν θατέρου τῶν κῶλων τοῦ ζεύγματος.

Κωλακρέται. οἱ ταμίαι τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ καὶ τῶν εἰς θεοὺς ἀναλωμάτων. Ἀριστοφάνης·

Σὺ δὲ χασκάζεις τὸν κωλακρέτην, τὸ δὲ πρᾶτ-
τόμενόν σε λέληθεν.

Κωλακρέτης. Ὅτι νόμος ἦν τὰ ὑπολειπό-
μενα τῆς θυσίας τοὺς ἱερέας λαμβάνειν, ἃ εἰσιν 15
οἶον δέρματα καὶ κωλαί.

Κωλῆ. τὰ ἐμπρόσθια μέρη τῶν ἱερείων, τοῦ
λεγομένου κωλήνος. ἔστι δὲ ἱερὸς Ἐρμού ὁ βραχίων
τῶν ἀλόγων ζῴων. Ἀριστοφάνης Πλούτων·

Οἴμοι δὲ κωλῆς, ἦν ἐγὼ κατήσθιον.

τὰς ἀγκύλας φησὶν, αἱ ὀστέαι εἰσὶ. διαβάλλει οὖν
ὡς ὀστέα τοῖς θεοῖς θύοντας.

Κωλήνον. τὸ κωλήκιον.

Κώληπα. τὸ ὀπίσω τοῦ γονατίου μέρος, ἢ
κόξα. καὶ κώληξ, ἢ ἰγνύη, τὸ ὀστέον.

Κωλιάδος κεραμῆες. Κωλιάς, τόπος τῆς
Ἀττικῆς, ἐνθα σκευὴ πλάττονται. λέγει οὖν ὅτι
ὄσοι ἐπὶ τροχοὺς φέρονται (τροχὸν δὲ τὸν σκευο-
πλαστικὸν λέγει), τουτέστιν, ὅσαι πρὸς σκευοπλα-
στίαν ἐπιτήθειαι, πασῶν ἢ Κωλιάδος κρείσσων· ὥστε
καὶ βάπτεσθαι ὑπὸ τῆς μίλτου. ἔστι δὲ ὁ τόπος
ἐγκείμενος, ὁμοίος ἀνθρώπου κώλη. καὶ οἱ ἐνοι-
κούντες Κωλιῶι.

Κωλιάς. ναὸς ἔστι τῆς Ἀφροδίτης οὕτω κα-
λούμενος, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος τὴν προσηγορίαν
λαβὼν. νεανίας γὰρ τις Ἀττικὸς, ἀλοὺς ὑπὸ Τυρ-
ρήνων καὶ δεσμώτης δουλεύων, παραυτὰ ἐρασθεί-
σης αὐτοῦ τῆς θυγατρὸς τοῦ ἔχοντος καὶ ἀπολυσά-
σης, ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν. οὕτως ἐλευθερωθεὶς
20 καὶ εὐχαριστήριον τῇ Ἀφροδίτῃ τῆς σωτηρίας ἐπὶ

1. Καὶ αὐθις et seqq. om. V. 3. Ἄκρα δ' ἐφεζόμενος πετ.] Distichum Meleagri Ep. CXI, 3. Anthol. Pal. VII, 196. 5. αἰθίοπι] αἰθίοπι A. αἰθίοπι E. αἰθιοπι κλάζεις Med. correctus ab Aldo. 9. Κωλακρέται.] Ex Schol. Aristoph. Vesp. 693. quibus adhaerent illa Ὅτι νόμος . . . καὶ κωλαί (Edd. κωλαί), male distracta sub gl. Κωλακρέτης. Eadem Photius et Timaeus p. 171. Cf. Schol. Arist. Av. 1540. et Lex. Rhet. p. 275. 10. Ἀριστοφάνης et seqq. om. V. 13. λέληθεν] λέληθας B. E. Med. 14. Ὅτι tacite Gaisf. cum *V. 17. Κωλῆ. τὰ ἐμπρόσθια] Ex Schol. Aristoph. Plut. 1129. Küst. Hic locus sic in ordinem meliorem est redigendus: Κωλῆς, τοῦ λεγομένου κωλήνος· κωλαί (quomodo in Scholiis etiam pro κῶλα legendum esse vidit H. Steph. Thea. L. G. II. p. 527. G.) τὰ ἐμπρόσθια μέρη τῶν ἱερείων· ἔστι δὲ ἱερὸς etc. Hemsterh. in Aristoph. Plut. p. 427. Scripsi Κωλῆ. 18. κωλήνος] κώληκος Schol. 1. οὖν] δὲ A. 3. Κωλήνον] Malim κωλήνιον: a κωλήν. Küst. Malim: Κωλήνιον. τὸ κωλήκιον: ut haec ad continuam gl. referantur. 4. Κώληπα] Vide Salmasium in Tertulliani Pallium p. 220. Küst. Immo p. 262. Est glossa Homerica II. ψ. 726. Hemsterhusius in Plut. p. 428. ubi scripturas attulit V. a Gron. praetermissas, Κώληπα. τὰ ὀ. τ. γονατίου μέρος, et mox κώληξ, sic pergit: „Ex quibus ita legendum opinabar: Κώληπα (nisi malis κωλήπια) τὰ ὀπίσω τοῦ γονατίου, μῆρος ἢ κόξα· quamquam Lex. MS. quo Du Cangius est usus in Κόξα, vulgatis astipuletur: γονατίου autem vergentis est Graeciae; κώληξ scribas a κώληψ oppido paulum differt, nisi quod hac in parte membranarum veterum auctoritati cedendum putem.” Κώληπα E. Mox μέρους A. In γονατίου consentiunt Photius et Lex. Seg. 5. κώληψ] κώληξ probavi cum A. V. σκώληψ B. E. κώληξ σημαίνει τὸν ἀστράγαλον Cod. Havn. Etym.: v. Annot. in Etym. p. 941. Contra Schol. Nicandri Ther. 424. Κώληπος· ἦγον τοῦ ἀστράγαλου. 7. ἐνθα σκευὴ πλάττονται] Plutarchus ἐν τῇ περὶ τοῦ ἀκούειν p. 42. Ὅμοιος ἔστι μὴ βουλομένῳ πιεῖν ἀντίδοτον, ἂν μὴ τὸ ἀγγεῖον ἐκ τῆς Ἀττικῆς Κωλιάδος ἢ χειραμειμένον. Küst. De fabrica figulina ad Coliadem neque Valckenarius in Herod. V, 88. neque Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 361. alios testes producere potuit praeter Suidam et Eratosthenis fragmentum p. 201. 8. ὄσοι libri. τὸν] τὸ A. 9. σκευοπλαστίαν] σκευοπλαστίαν A. B. V. Fugit vox lexicographos. 10. Κωλιάς] Κωλιάδος A. E. V. Mox βλάπτεισθαι A. 11. Item Hesychius: quocum mox legendum Κωλιεῖς. Praeterea cum Photio reponas ἐγκείμενος: eodemque mendo liberandus Polyb. XIV, 9. 14. Κωλιάς. ναὸς ἔστι τῆς] Cum hoc loco Suidae conferendus est Schol. Aristoph. Nub. 52. Küst. Plane cum MS. Rav. consentit Suidas usque ad κατεπονείτο. Satis negligenter Etym. M. p. 550. 17. καὶ δεσμώτης] δεσμῶ Schol. Aristoph. Rav. Nihil differt δεθεῖς τῶν κῶλων, quod nollem ab Hermanno reiectum esset. παρ' αὐτοῖς] παραυτὰ dedi cum A. B. E. V. ad continua translatus. Om. Schol. Aristoph. 19. οἰκίαν] οἰκίαν E. V. Schol. Rav., ubi quod accedit τοῦ ἔχοντος, id e superioribus repetitum omitti debuit. Tum οὕτως ἐλευθερωθεὶς om. V. Distinxi post οἰκίαν cum Schol. 20. τῆς σωτηρίας . . . ἠράπη om. Schol. Rav. ἀποδίδους ἐπὶ] ἐπὶ dedi cum B. E. V. ἀπὸ A.

Camelus autem summisit genua, et in pectus subsedit. Et alibi: Summis insidens foliis, pedibus pectinatim inter se iunctis et fusco corpore, cantu sonum lyrae imitans. Κῶλα. Pontis partes. Accidit enim ut Seleucienses alteram pontis partem tenerent. Κωλακρέται. Dispensatores mercedis iudicialis et pecuniae in deos impendendae. Aristophanes: Τῷ vero Colacretae inhias, cum rerum gerendarum modus te lateat. [Κωλακρέτης.] Mos erat, ut sacerdotes sacrificii reliquias acciperent: quae erant pelles et armi. Κωλῆ. Anterioribus partes victimarum, sive armi. brachium vero brutorum Mercurio sacrum est. Aristophanes Pluto: Heu victimarum armos, quos antea comedebam, ubi iuncturas intelligit, quae ex

ossibus constant. perstringit igitur Athenienses ut ossa diis immolantes. Κωλήνον. Tibia. Κώληπα. Posterior genu pars, coxa. Et κώληξ, poples, os. Κωλιάδος κεραμῆες. Colias est locus Atticae, ubi vasa finguntur. dicitur igitur inter omnes terras, quae rotae admoveantur (intelligit autem rotam figulinam), sive ex quibus vasa fingi possunt, Coliadem esse optimam: ita ut minio etiam tingatur. locus autem ille in acutum prominat, ut situ membrum hominis referat. et incolae vocantur Colii. Κωλιάς. Colias, Veneris templum in loco vocatum ab historia quadam. Quidam enim adolescens Atticus, captus a Tyrrenis, et victus in servitutem redactus, cum filia domini statim in amorem eius rapta fuisset eumque solvisset, li-

τῆς ἀπῆς, ἀφ' ἧς ἠρπάγη, ναὸν ἐκτίσατο. Κωλιάδα δὲ προσηγόρευσε τὸν τόπον ἀπὸ τῶν κώλων, ἃ ἐν τοῖς δεσμοῖς κατεπονείτο. οἱ δὲ, ὅτι Ἴωνος θύοντος ἱερεῖον κωλῆς ἱέραξ ἤρπασε, καὶ ἐπ' ἐκεῖνη τῇ τόπῳ ἐκάθισεν. ὅθεν ὁ τόπος Κωλιάς ἐκλήθη. 5 μέμνηται καὶ Καλλιμάχος ἐν Ἐκάλῃ.

Κωλιπαίγνιον.

Κῶλον. παρὰ τὸ ἐκεῖ κείσθαι ὄλον τὸ ὄστουν. ἐνθεν καὶ σκώληξ κατὰ ἀντίφρασιν.

Κῶλον. μόριον λόγου, ἐκ δύο ἢ καὶ πλειόνων 10 μερῶν συνιστάμενον. τὰς συλλαβὰς γὰρ τέμνουσι καὶ τὰ κῶλα τῶν νοημάτων. κῶλον οὖν ὁ ἀπηρητισμένην ἔννοιαν ἔχων στίχος.

363 Κωλώτης. ἀσκαλαβώτης. Βάβριος.

Σοφῆς ἀράχνης ἴστων εἶρε κωλώτης, καὶ λεπτόν ἐνέδου φᾶρος ἐκτεμῶν τοίχου.

Καὶ Κωλώτης, ὁ Λιόνυσος.

Κωλυβδαίνω.

Κωλύδαινα.

Κωλύμη. κώλυμα, κώλυσις, ἐμπόδιον. ἔστι δὲ ἡ λέξις Θουκυδίδου.

Κωλύω. αἰτιατικῆ. Καὶ Κωλυσάνεμος. ζῆτει ἐν τῷ Ἄπνους. καὶ Κωλυσανέμας. ζῆτει ἐν τῷ Ἐμπεδοκλῆς.

Κωλυπέυς. δῆμος τῆς Λιγυδίας.

Κῶμα. κοίμημα. Ἀλέξανδρος δὲ πλήρης ὦν 10 ἐκ συμποσίου ἐπὶ κῶμον ἦλθεν εἰς Ἀντιπάτρου, οἱ πάντες οἱ φίλοι παρακληθεῖς.

Κωμάζει. κῶμον ἢ δροῦμα ἄδει, ὕβριζει.

Κωμάρχης. ὁ τῶν πύλων ἄρχων παρὰ Ξενοφῶντι.

15 Κωμάσαι. Ὁ δὲ Μάρκος ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς ἐβούλετο ἀπολυθεῖς τοῦ πολέμου πρὸς Λυσιτανούς μεταβαλεῖν τὸν πόλεμον, καὶ (τὸ λεγόμενον)

1. ἐκτίσατο E. Praestat ἰδρύσατο cum Schol. 2. ὠνόμασε· τουτέστιν] προσηγόρευσε τὸν τόπον A. B. V. Schol. προσηγόρευσε E marg. 3. ὅτι Ἴωνος θύοντος ἱερ.] Scholiasta Aristophanis loco laudato paulo aliter haec narrat. ait enim: Ἰνιοι δέ, Ἴωνος θύοντος κόρακα ἀρπάσαι κωλῆν, καὶ ἐν ἐκεῖνῃ τῇ τόπῳ ἀποθέσθαι. ὅθεν οὕτως ὠνομάσθη. Küst. Corrigi placet, ἱερεῖον, κωλῆν ἱέραξ, aut potius, θύοντος, ἱερεῖον κωλῆν ἱερ. Hemst. p. 428. Posteriorem rationem iure Larcherus adoptat Mem. sur Venus p. 154. a Gaisf. indicatus. 4. ἐξήρπασε] ἤρπασε recepi cum V. 6. μέμνηται — Ἐκάλῃ] παρὰ πολλοῖς V. quod voci ἐκλήθη subiunctum habet *V. 7. Obscuram gl. om. vulg., silet *V. Statim cum V. expunxi, Κωλοβάθρου. τῆς λεγομένης κλάπας παρὰ πολλοῖς. Qui temere posuit, Κωλοβάθρου. ἡ λεγομένη κλάπα παρὰ πολλοῖς, Küsterus annotationem proposuit clam e Salmasii copiis in Spartiani Carac. 4. p. 713. confectam: „Hanc vocem non reperio in Thesaurο Stephani; quod miror, cum sit vox rarioris quidem usus, sed tamen δόκιμος et bonae notae. Significat autem grallas, ut vel ex hoc loco Nonii patet: Grallatores sunt colobathrarii. Scribe colobathrarii. Artemidorus lib. III. c. 15. Κωλοβάθρα ὑποδέξασθαι δοκεῖν, τοῖς μὲν πανούργοις δεσμὰ σημαίνει. καὶ γὰρ προσδεῖται τὰ κωλοβάθρα τοῖς ποσὶ, καὶ τὸν περιπατοῦν ἄλλοι. Recte ibi interpres κωλοβάθρα grallas exponit.” 9. ὅθεν καὶ σκώληξ κατὰ ἀντιφ. Lege et ride. Haec enim inepta sunt. Küst. Etym. M. p. 719, 44. Σκώληξ. παρὰ τὸ μὴ ἔχειν κῶλον, ἦγουν ὄστέον, κατ' ἀντίφρασιν. ἐνθεν A. B. V. 10. Κῶλον] Vid. Ernesti Lexica Technologica: cf. Zon. p. 1277. sive Etym. M. p. 550. 12. κῶλον] κῶλος A. B. V. et Etym. Gud. p. 357. 13. ἔχων ἔννοιαν *V. 14. V. Hesychius. Βάβριος] Fr. p. 44. apud Tyrwhitt. 172. Knoch. 16. φᾶρος A. E. Med.
1. 2. Om. vulg., nec dubium quin hae varietates sint eiusdem vocabuli. Κωλύδαινα] Fortasse pro Κολύβδαινα. V. H. Steph. Ind. Thesauri. Gaisf. Κωλύβδαινος. ὁ κίνδυνος Zon. p. 1274. 3. ἔστι δὲ ἡ λέξις Θουκυδίδου] Usus est hac voce Thucydides I, 92. Οὐδὲ γὰρ ἐπὶ κωλύμη, ἀλλὰ γνώμης παραίνεσι δῆθεν τῇ κοινῇ ἐπηρεβύσαντο. Scholiasta in eum locum: Ἐπὶ κωλύμη, κωλύσει. ἴδια δὲ ἡ λέξις Θουκυδίδου. Huc Suidas respexit. Küst. V. Albert. in Hesych. Adde κωλυμός ex Hom. Epimer. p. 298. Θουκυδίδειος A. Photio repugnante. 5. Hanc glossarum congeriem Küst. delevit, nec frustra: Gronovius quidem nihil ascripsit nisi Κωλύω. Ceterum Gaisf. tacite ζῆτει, cum Med. posterius omittat, altero loco dederit ἔστιν. 8. Κωλυπέυς] Sic habent MSS. Pariss. sed male. Scribendum enim est Κωλυπέυς vel potius Κωλυτίς, per ὁ, ut legitur apud Harpocrationem et ipsum Suidam supra. Priores editt. habent Κωλυπέυς: quod longius a vera lectione recedit. Ceterum Κωλυπέυς nou est nomen ipsius populi, ut Suidam hic male; sed τοῦ δημότου, sive popularis. Populus enim vocabatur Κωλυτός vel potius Κωλυτίς, at popularis Κωλυτίς. Küst. Priores edd. Schol. Aristoph. Plut. 550. Κωλυτίς. Eiusmodi scriptura peperit errorem Suidae Κωλυπέυς, unde natus est auctore Meursio in Rel. Att. novus et ignorabilis Atticae regionis demus. Ex parte Küsterus ope MSS. Pariss. maculam absternit: Suidam deceptus dederat, Κωλυπέυς. Κωλυτός δ. pro Κωλυτίς. Κωλυτίς. Hemsterh. in Aristoph. Plut. p. 165. 9. Κῶμα. κοίμημα] Schol. Apollon. Rhod. II, 205. Κῶματι. ὕπνῳ, ἐκλύσει. καὶ ἔστι κατὰ συγκοπήν ἀπὸ τοῦ κοίμημα· ὡς οἶμημα, οἶμα· καὶ δόμημα, δῶμα. καὶ τροπή τῆς αἰ διφθόγγου εἰς ὦ κῶμα. Küst. Ἀλέξανδρος] Vidit Gaisf. hoc exemplum ad v. Κῶμος fuisse referendum. Cf. v. Κῶμος ἢ μέθη. 10. οἱ πάντες] καὶ πάντες Toupius, praecunte Porto, qui praeterea παρακληθέντες. Manifesto legendum, οἱ πάντες οἱ φ. παρεκλήθησαν. Et οἱ quidem recepi cum *V. 12. Κωμάζει.] Vide Alb. in Hesych. 13. Ξενοφῶντι] Auab. IV, 5, 10. et passim. 15. Ὁ δὲ Μάρκος Ῥομ.] Fragmentum hic Polybio tribuit Valesius. Vide etiam supra v. Ἀνδρωνίτις. Küst. Ῥωμαίων] ὁ Ῥωμαίων A. B. E. V. ὑπολυθεῖς Med. Mox desiderantur quaedam in τοῦ πολέμου. 17. μεταβαλεῖν] μεταλαβεῖν dedi cum A. B. *V. Id est, novum bellum inducere: cf. Hemsterh. Append. in Lucian. p. 15.

bertate recuperata domum rediit, et Veneri solutus gratiam referens in litore, unde raptus fuerat, templum condidit. Coliadem autem nominavit ab membris, quae in vinculis graviter constricta fuerant, alii vero dicunt, Ione sacrificante accipitrem partem anteriorem victimae rapuisse, in illoque loco deposuisse: qui sit inde dictus Colias, huius rei meminit etiam Callimachus in Hecale. Κωλιπαίγνιον. Κῶλον. Dictum, quod in membro situm est totum os, unde etiam σκώληξ per antiphrasin dictum. Κῶλον. Pars orationis, ex duabus aut etiam pluribus partibus constans. syllabas enim et membra sententiarum dividunt. κῶλον igitur est versus integram et perfectam senten-

tiam continens. Κωλώτης. Stello. Babrius: Sapiientis araneae telam invenit stellio, et tenuem induit oestem a pariete resectam. Et Colotes, Bacchi cognomen. Κωλυβδαίνω. Κωλύδαινα. Κωλύμη. Impedimentum, mora: vox Thucydidis. Κωλύω. Κωλυπέυς. Pagus tribus Aegidis. Κῶμα. Somnus. Alexander autem vino epulisque repletus ad Antipatrum comessatum ivit, quo omnes amici erant invitati. Κωμάζει. Comessionem lascivam canit, lascivit. Κωμάρχης. Urbium praefectus, apud Xenophontem. Κωμάσαι. Marcus vero, duos Romanorum, [priori] bello defunctus Lusitanis bellum inferre voluit, et,

ἐκνεύσας τὴν ἀνδρωνίτιν εἰς τὴν γυναικωνίτιν κωμάσαι. Καὶ αὐθις· Ὁ Ἀπολλώνιος ἔφη· Ψηφισάμεν ὧδε ἐστεφανώσθαι αὐτὸν ἐπὶ σωφροσύνη, καὶ πρὸ Ἰππολύτου τοῦ Θεσέως. ὁ μὲν γὰρ εἰς τὴν Ἀφροδίτην ὑβρίσεν, ὁ δὲ οὐ. καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ 5 ἀφροδισίαν ἤτητο, οὐδὲ ἔρωσ εἰς αὐτὸν οὐδεὶς ἐκώμαζεν, ἀλλ' ἦν τῆς ἀγροικοτέρας τε καὶ ἀτέγκτου μοίρας.

Κωμάσομαι. ἀσελγῶς διατεθήσομαι. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἦν γὰρ με κτείνης, τότε παύσομαι· ἦν δέ μ' ἀφῆς ζῆν,

καὶ διαθῆς τούτων χείρονα, κωμάσομαι.

Κωμαστής. ὁ τρυφῶν μετ' ᾧδῆς ἀσελγούς.

Κώμαυλος τὸν ἐχίνον ἰδὼν ἐπὶ νῶτα φέροντα 15 ῥῆγας ἀπέκτεινεν τῷδ' ἐπὶ θειλοπέδῳ.

Κώμη. εἰς ἣν ἐκοιμῶντο ἀπὸ τῶν ἔργων ἀνιόντες· ἢ χῶμη, οἶον ἀνάχωμά τι· κατὰ σύγκρισιν

τοῦ ἐδάφους. Καὶ κωμηται, οἱ τῆς κώμης οἰκῆτορες. Καὶ Ἐκώμασεν, ἀντὶ τοῦ παρεγένετο.

Θρῆνος δ' εἰς ὑμέναιον ἐκώμασεν· ἢ δὲ τάλαινα

οὐπω πάντα γυνῆ καὶ νέκυς ἐβλέπετο.

Καὶ παροιμία· ὅς ἐκώμασεν. ἐπὶ τῶν ἀκόσμως τι ποιοῦντων.

[Κωμηθὸν. πᾶσα πόλις.]

Κώμην. οἱ πλείστοι τὸν στενωπὸν καὶ τὴν οἶον 10 γειννιάσιν· οἱ δὲ τοὺς ἐν τῇ πόλει δῆμους κώμας φασὶ προσαγορεύεσθαι. Καὶ κωμήτας, τοὺς δημότας ἐν τῇ πόλει, καὶ οἶον "ἐν τῇ αὐτῇ τάξει καὶ 304 μοίρῃ τῆς πόλεως οἰκοῦντας. οὕτως Ἀριστοφάνης. εἶρηκε δὲ καὶ Θουκυδίδης κώμας τοὺς δῆμους ἐν 15 πρώτῃ. Κατὰ κώμας δὲ τῷ παλαιῷ τρόπῳ οἰκηθεῖσα.

Κωμηται. καὶ οἱ γείτονες· κώμη γὰρ ἢ γειτονια. Καλλίμαχος Ἐκάλῃ·

2. Ὁ Ἀπολλώνιος ἔφη· Ψηφίσ.] Fragmentum hoc legitur apud Philostratum VI, 2. (3.) ut Pearsonus monuit. Vide etiam infra v. Τιμασίων, ubi locus hic repetitur. Küst. Locus parum diligenter relatus: nam et legendum Ψηφισώμεθα ὡς ἄνδρες et expungenda sunt ὁ δὲ οὐ. 4. τοῦ Θεσέως] τοῦ om. A. E. 6. α. ἐκώμαζεν] α. εἰσεκώμαζεν Gaisf. cum A. B. E. V. Clemens Alex. p. 241. quem supra Toupius ascripsit, τῇ γυναικωνίτιδι εἰσεκώμασεν. Sed Philostratus et v. Τιμασίων cum in scriptura ἐπ' αὐτὸν οὐδεὶς ἐκώμαζεν consentiant, eodem errore librarium speciosum revocavimus; nisi forte placet οὐδ' εἰσεκώμαζεν. 7. ἀτέκτου V. Novissima redeunt sub v. Ἀτεγκτός. Mox Gaisf. cum Med. revocarat, quae Küsterus clam abiecerat rustice ab Gronov. Rec. mutil. p. 31. acceptus: καὶ αὐθις· Ἐπὶ τῷ κομῆς καὶ κομηθὸς εἶναι προσποιῆ; „Seqq. delevit Küsterus: et iure quidem, nihil enim ad h. gl. spectant. Desumpta sunt ex Aristoph. Vesp. 1308. ubi pro κομῆς καὶ grammaticus legerat κωμάσαι, quod ipsum praebet V. κωμ. A. κωμῆς E." Gaisf. 9. ἐν Ἐπιγράμματι] Cum seqq. om. *V. Sunt Asclepiadae XXVI, 3. 4. Anthol. Pal. V, 64. 14. Κωμαστής] Aristoph. Nub. 606. Schol. MS. in Gregor. Naz. Κωμαστής] Κώμος καὶ τὸ παύγιον καὶ ὁ ἐπαυσιος· ἐξ οὗ καὶ ἐγκώμιον εἰρηται, καὶ ἡ μέθη, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκ μέθης ἀσέλγεια. διασιέλλει καὶ ὁ ἀπόστολος· Μὴ κώμοις καὶ μέθαις. καὶ Θεόκριτος· Κωμάσσω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ πορείῃ πορεύομαι. Gaisf. Qui statim Κώμαυλος versibus pro glossa praefixit. Κώμαυλος *V. 15. Κώμαυλος τὸν ἐχίνον ἰδ.] Epigr. adesp. CXXX. pr. Anthol. Pal. VI, 169. 16. θηλοπέδῳ *V. 17. ἐκοιμῶντο] ἐνοικοῦντο E. Cf. Zon. p. 1276.

2. Vide gl. Ἐκώμασεν. 3. Versus Philippi Thessal. Ep. LXXIX, 3. 4. Anthol. Pal. VII, 186. Mox πάντα om. V. Med. 6. ὅς ἐκώμασεν] V. Diogen. VIII, 60. Vat. App. IV, 28. Arsen. p. 459. 8. πᾶσα πόλις] σὺν πάσῃ τῇ πόλει Zonaras. Deest gl. A. qui paulo tamen infra Κωμηθὶ πᾶσα πόλις in marg. qui et post Κωμηται inserit Κωμηθὸνα πᾶσα πόλις. Vocem κωμηθὸν habet Diodorus Sic. V, 6. Σικανοὶ τὸ παλαιὸν κωμηθὸν ᾠκου. Gaisf. Neglexit ille hoc loco (nam apposuit Gronoviana post v. Κωμικός) de V. tradere, quem dudum Gron. Rec. mutil. p. 31. monuit glossarum hunc ordinem instituisse: Κωμὸς μεθυστικός· Κώμην· Κωμηται· Κωμηθὸν· Κωμητής· Κωμικός· Κώμος ἢ μέθη. Hanc igitur gl. notavi. 11. ἐν τῇ πόλει] τοὺς δημότας praefigunt codices, quod Med. resposuerat post οἶον. Küsterus τοὺς δημότας ἐν τῇ . . . οἰκοῦντας. Ceterum Gaisf. ἐν cum A. B. V. Photio: maluit ἐν τῇ E. *V. καὶ οἶον et seqq. om. V. 14. δὲ] δὲ καὶ A. B. E. Phot. Θουκυδίδης] Nescio an Suidas respexerit ad locum illum Thucydidis lib. I, 5. Προσηπτοῖσι πόλεσιν ἀτειχίστοις καὶ κατὰ κώμας οἰκουμέναις. Sed ibi κώμη non significat δῆμον sive populum, sed vicum sive pagum. Küst. Respexit haud dubie Thucyd. I, 10. unde et manifestum est in Suida pro οἰκηθεῖσα legendum οἰκισθεῖσα. Pariliter Demosth. Fals. Leg. p. 216. ed. Paris. διηκισμένοι κατὰ κώμας. Diod. Sic. II. p. 85. ed. H. Steph. κατὰ κώμας διώκισεν αὐτούς, et p. 87. μεταγαγὼν τὰς κώμας εἰς τοὺς εὐθέτους τόπους, ubi evidenter κώμαι sunt δῆμοι. Obsero. Misc. T. III. p. 147. τοὺς δῆμους κώμας] κώμας τοὺς δῆμους A. B. Phot. 17. Arguit istud καὶ, cum praesertim Babrii versiculus ad alium significatum referatur, alteram quandam explicationem intercidisse. 18. Ἐκάλῃ *V.

quod vulgo dici solet, relicto conclavi virorum ad seminarum devertere. Et alibi: Apollonius vero dixit: Decernamus ei coronam pudicitiae, vel supra Hippolytum Theseli filium. is enim Venere contumelia affectus; contra quam hic: ideoque libido venerea nunquam eum sollicitavit, neque amor ad eum accessit: sed erat ingenio ab omni elegantia et illecebris alieno. Κωμάσομαι. Intemperanter me geram. in Epigrammate: Si enim me interfeceris, tunc cessabo; sin me si-overis vivere, et trahes his deterius, comessabor. Κωμαστής. Qui delicias agit inter lascivas cautiones. Κώμαυλος. Rusticus echinum conspicatus uvas in dorso ferentem has in area interfecit. Κώμη. Locus, in quo rustici ab

opere reversi dormiunt. vel dicta quasi χῶμη, tanquam locus aggestus, si comparatur cum solo plano. Et Ἐκώμασεν, accessit. Luctus hymenaeo se immiscuit; miseraque illa, vivida femina, mortua conspiciebatur. Et proverbium: Sus comessata est. de iis qui immodeste et indecore aliquid agunt. [Κωμηθὸν. Oppidatim.] Κώμη ν. Plerique sic appellant vicum et quasi viciniam. alii vero populos in urbe habitantes sic appellari tradunt. Et Κωμηται, homines qui in urbe degunt, populares, sive qui in eadem urbis regione et parte habitant. sic Aristophanes. Et Thucydides lib. I. κώμας vocavit pagos: More prisco pagatim inhabitata. Κωμηται. Vicini. κώμη est enim vicinia. Callimachus Hecale:

Τοῦτο γὰρ αὐτῇ
κωμῆται κάλεον περιαιγέες.

Βάβριος·

Ὅν τις ἐπιθεῖς ζόανον εἶχε κωμῆτης.

[Κωμῆται. κωμῆτας οἱ παλαιοὶ τοὺς ἐκ τοῦ 5
αὐτοῦ ἀμφόδου καὶ τόπου ἔλεγον. Ἀριστοφάνης
Νεφέλαις·

Τοὺς κωμῆτας γυμνοὺς ἀθρόους, καὶ κρυ-
μνώδη κατανίφοι.]

Κωμῆτις, θηλυκῶς, ἢ γειτών. Κῶμαι γὰρ 10
τὰ ἀμφοδα. ἐνθεν καὶ ἐπικωμάσαι. Ἀριστοφάνης·

Πλὴν ἢ γ' ἐμὴ κωμῆτις ἢ δ' ἔξερχεται·

ὡς Λυσιστράτη φησί.

Κωμικός. ὁ ποιητής· καὶ κωμικὸν δορυφό-
ρημα.

Κῶμος. ἢ μέθη. καὶ ὁ ὄρχησμός. λέγεται δὲ
καὶ ὁ στενὸς τόπος. σημαίνει δὲ καὶ τὸ κοιμημα.

Κῶμος, μεθυστικὸς ἀδλός, ἐγχρονίζοντος τοῦ οἴ-
νον ἐρεθίζων τὴν ἠδονπάθειαν, καὶ θέατρον ἄσχη-
μον παιῶν τὸ συμπόσιον, κυμβάλοις τισὶ καὶ ὀργά-
νοις καταθέλων τοὺς δαιτυμόνας. καὶ αἰθίς· Ὅς
εἰς ἔρωτας ἐσχόλαζε καὶ κώμους. † Ἐπὶ κῶμον
ἔρχεται μεθύων ἄνθρωπος, οὐκ ἀγροίκως τῆς φω-
νῆς ἔχων· Φιλίστρατος.

Κωμωδεῖν. σκώπτειν.

Κωμωδία. ὕβρεις, διασυρμοί, ἐμπαίγματα.

Καὶ κωμωδός, [ὁ ταῦτα ποιῶν.]

Κωμωδιοποιός. ὁ σκώμματά τινα εἰσάγων
κατὰ τινος.

Κωμωδολοιοῶν περὶ τὸν εὐ πρῶτοντ' αἰ.

Ἀριστοφάνης.

15 Κωμῶν. τῶν χωρίων. ἢ εὐθεῖα, κώμη.

Κῶμοι. ᾠδαί, ἢ ὄρχησεις μετὰ μέθης.

Κωμύδριον. τὸ μικρὸν χωρίον.

1. αὐτῇ] αὐτῆς A. αὐτῶ E. „αὐτὴν κωμῆται. Hoc illam (Hecalen) nomine vocabant vicini circumhabitantes." Hemst. Hand frustra: Idemque Ruhnck. in Callim. p. 430. Mox κάλλιον E. 2. κάλεον περιαιγέες] Ultimum verbum est corruptum, nec habeo quomodo sanem. Ernest. in Callimach. p. 572. Atqui vera lectio in aprico est. Scribendum, περιηγέες. Callimach. Hymn. in Del. 198. Κυκλάδας ὀφομένη περιηγέες, Cycladas visura circumiacentes: sive, ut ait Mela, in orbem iacentes. Ceterum ad hunc ipsum locum Callimachi in Hecale respexit Plutarchus in Theseo: Ἔθνον γὰρ Ἐκαλήσιον οἱ περίε δήμοι συνιόντες Ἐκαλέω Δελ, καὶ τὴν Ἐκάλην ἐπιμῶν Ἐκαλήνην ὑποχορίζομενοι. Ubi recte, ut videtur, Ruhnkenius, Ἐκάλιναν. Iidem autem οἱ περίε δήμοι Plutarcho, ac κωμῆται περιηγέες Callimacho, circumcirca vicini. Quare locus ita legendus atque ampliandus videtur: Ἐκάλιναν· τοῦτο γὰρ αὐτὴν Κωμῆται κάλεον περιηγέες. Toup. 1. p. 359. 3. Βάβριος] Fr. p. 39. Tyrwh. 173. Knoch. 4. ἐπιθεῖς] περιθεῖς V. εἶχε] ἦγε Hemsterhusius. 5. Κωμῆτις] Κωμῆται A. Gl. om. Ox. V. E. invenit Aldus: uncis eadem inclusi. 6. Ἀριστοφάνης Νέφεσι] V. 962. Τοὺς κωμῆτας γυμνοὺς ἀθρόους, καὶ κρυμνώδη κατανίφοι. Sic etiam apud Suidam scribendum est. Küst. νεφέ A. Gaisf. reposuit Νεφέλαις. 7. ἢ καὶ κρυμνώδη] εἰ καὶ κρυμνώδη A. Hoc etiam gl. Κρημνώδη: ceterum reposui καὶ. „Paris. A. habet κρημνώδη, per η. Sed vera lectio est κρυμνώδη, quam hodie vulgatae editit. Aristophanis exhibent. Küst. 10. Κωμῆτις] Ex Schol. Aristoph. Lysist. 5. Ceterum haec collocavi cum A. *V. post gl. Κωμῆται, cui adhaerebant post v. κωμῆτις, praefixo καί, quod ignorat A. *V. Horum partem Photius dedit sub gl. Κωμῆτις. Κῶμαι] κῶμα A. B. E. *V. Tum γὰρ om. A. 11. Ἀριστοφάνης] Ipso Lysistratae principio v. 5. 13. Λυσιστράτη] Λυσιστράτος A: B. E. *V. Edd. vett. Correxerit Portus cum Iungerm. in Polluc. IX, 11. 14. ποιητῆς τῆς κωμωδίας] ποιητῆς, καὶ κωμικὸν δορυφόρημα A. B. E. V. π. τῆς κωμ. καὶ κωμικὸν δορυφόρημα addunt edd. ante Küster. Praeterea reponendum cum Herod. Epim. p. 71. Κωμικός ποιητῆς. Ceterum inusitata δορυφορήματος memoria in genere comico. 16. ἢ μέθη] V. Boisson. in Herod. p. 71. item in Notices et Extraits T. XI. p. 121. ὄρχησμός] Scribe ὄρχηθμός. Küst. ὁ om. A. Schol. Platon. p. 189. [sive Photius] Κῶμοι: ᾠδαί, ἢ ὄρχησεις μετὰ μέθης. Vid. Herald. adv. Salmas. VI, 7. Gaisf. Et intpp. Hesychii. Scripsi cum *V. ὄρχησμός. 17. καὶ ὁ στενὸς τόπος] Pessime. Haec interpretatio enim pertinet ad vocem κώμη, non κῶμος. Vide paulo ante v. Κώμην. Küst. καὶ τὸ κοίμ.] Confundit hic Grammaticus κῶμα cum κῶμος. Küst. Vide supra v. Κῶμα. 1. Κῶμός ἐστι] Distinxi et ἐστι omisi cum A. Κῶμος inter αὐλήσεων ὀνομασίας ponit Athenaeus XIV. p. 618. C. Gaisf. Sed suspectum h. i. ἀδλός, praesertim iunctis κυμβάλοις. . . καταθέλων. Haec enim omnis oratio maiorem quandam notionem pollicetur, quam exposuit Welckerus in Philostr. p. 202. sqq. τοῦ om. A. 4. καὶ αἰθίς] Haec suo loco demota. 5. περὶ ἔρωτας] εἰς ἔρωτα A. εἰς etiam V. περὶ om. B. E. Med. quod addidit Küsterus, suadente Porto. Ἐπὶ κῶμον ἔρχεται μεθ.] Nescio quid Porto in mentem venerit, qui fragmentum hoc in senarios iambicos redigere conatus est: cum tamen Suidas expresso hic testetur verba ista esse Philostrati, quem oratione prosa, non vero ligata scripsisse quis ignorat. Extat autem fragmentum hoc apud Philostratum lib. IV. de Vit. Apoll. c. 13. Küst. 6. τῆς om. *V. 8. Κωμωδεῖν] Cum Timaeo p. 171. 10. κωμωδός, ὁ ταῦτα ποιῶν] Κωμωδός (ἢ E. V.) κωμωδία A. B. E. V. Incerta huius observationis fides. Fortasse καὶ κωμωδία: v. Zon. p. 1276. 13. Κωμωδολοιοῶν] Κωμωδολοιοῶν A. p. B. E. κωμωδολοιοῶν A. m. sec. 14. Ἀριστοφάνης] Vesp. 1358. 15. ἢ κώμη] ἢ om. A. 16. ὄρχησεις] ἢ ὄρχησεις A. Photius et Lex. Seg. 17. Κωμύδριον] Sic 2 MSS. Paris. At priores editi. [et E.] minus recte κωμύδριον. Küst. Cf. Zon. p. 1277.

Babrius: Paganus quidam asinum imposito simulacro circumducebat. [Κωμῆται. Sic ab antiquis appellabantur, qui in eodem vico et loco habitabant. Aristophanes Nubibus: In eodem vico habitantes, nudos et confertos, etiamsi nix farinae in modum decideret.] Κωμῆτις, genere feminino, vicina. κῶμαι enim appellantur vici: unde etiam ἐπικωμάσαι dictum est. Aristophanes, ubi Lysistrata dicit: Sed mea vicina huc domo exit. Κωμικός. Poeta comicus. item Κωμικὸν δορυφόρημα. Κῶμος. Ebrietas. item saltatio. item vicus. significat etiam somnum. Κῶμος etiam est tibia ad ebrietatem et largiorem potum invitans et voluptatis amorem in nobis excitans et convivium

foedum spectaculum reddens, cymbalis etiam quibusdam aliisque instrumentis musicis convivas demulcens. Et alibi: Quae amoribus et comessionibus indulgebat. Philostratus: Ad convivium accessit homo ebrius, haud ineleganti voce praeditus. Κωμωδεῖν. Comice perstringere. Κωμωδία. Dicta contumeliosa, irrisiones, verba, quibus aliquis perstringitur et deridetur. Et Κωμωδός. Κωμωδιοποιός. Qui aliquem in scena perstringit. Κωμωδολοιοῶν περὶ τ. Comica adulatione beatis semper palpsans. Aristophanes. Κωμῶν. Vicorum. a recto casu κώμη. Κῶμοι. Carmina, saltationes ebriorum. Κωμύδριον. Oppidulum.

Κώμυθα. δέσμη γόρτου. Οἱ δὲ ξυνδήσαντες τοὺς καλάμους καλωδίους τε καὶ τολύπαις κώμυθας, πολλὰς ἀπειργάσαντο. ἢ εὐθραία ὁ κώμυθος.

Κωνειαζομέναις. θανάσιμον φάρμακον πινούσαις. κώνειον γὰρ θανάσιμον δηλητήριον.

Κωνῆσαι πίθον.

Κωνοειδὲς σχῆμα τοιοῦτον οἶον στροβιλοειδές. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

365 Ἔστι κὴν στέρνοις ἔτι κείνα τὰ λύγδινα κωνία
μαστῶν

ἔστηκεν.

Κώνον. καὶ οἶνον. Ἀριστοφάνης Βατραχοίς·

Κώνον ἀνεκεράννυ γλυκύντατον.

Κωνοφόροι. θυρσοφόροι. κώνος δὲ λέγεται ὁ βοτρυοειδὲς τοῦ στροβίλου καρπός, ὃν ἔφερον αἱ 15 γυναικες βαστάζουσαι ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου τελεταῖς, ἐπεὶ δὲ ὅμοιον τῷ σχήματι τὸν κώνον τῆ τοῦ ἀνθρώπου καρδία, ἐπιστάτην δὲ φασιν Ἑλληνας τῆς τῶν ἀνθρώπων καρδίας τὸν Διονύσον. οἰκείω οὖν τιμὴ μυστηρίω τοῦτο ἐποιοῦν.

Καὶ θυρσου χλοερὸν κωνοφόρον κάμακα.

Κωνώπη. ὄνομα πόλεως.

Κώνωψ. θηλυκῶς παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ. εἶδος μυίας.

Κωνσιστῶριον. παρὰ Ῥωμαίοις οὕτω λέγεται τὸ συνέδριον καὶ τὸ σύστημα, ἐνθα περὶ τῶν 5 ἐπειγόντων βουλευάνται.

Κώνσος. ὄνομα κύριον.

Κωνσταντῖνος ὁ μέγας. οὗτος ἐξ ἀφανῶν τίκεται τῷ βασιλεῖ Κωνσταντίῳ, γνωρισθεὶς δὲ τῷ πατρὶ κατὰ τινὰς γνωρίμους τρόπους· ὃς κατὰ τινὰ 10 τύχην ἔγνω τοὺς τόπους καταλιπεῖν, ἐν οἷς διέτριβεν, ἐξορμηθεὶς δὲ πρὸς τὸν πατέρα Κωνσταντίον, ἐν τοῖς ὑπὲρ τὰς Ἄλπεις ἔθνεσιν ὄντα καὶ Βρετανία συνεχέστερον ἐνδημοῦντα. θεασάμενος δὲ αὐτὸν ὁ πατὴρ χειροτονεῖ βασιλέα, τοὺς ἐκ τῆς Θεοδώρας υἱεῖς καταλιπῶν, ἰδὼν αὐτὸν εὐ ἔχοντα σώματος. δύο δὲ καὶ ἐξήκοντα καὶ τριακοσίων ἀπὸ τῆς Ἀδγούστου Καίσαρος μοναρχίας διεληλυθότων ἐνιαυτῶν, Κωνσταντῖνος τὴν νέαν Ῥώμην ἀνίστησι.

Κωνσταντῖνος ὁ μέγας, βασιλεὺς. περὶ 20 οὗ γράφει Ἐδνάπιος φληνάφους, καὶ παρῆκα αὐτὰ αἰδοῖ τοῦ ἀνδρός.

Κωνσταντῖνος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, υἱὸς

1. Κώμυθα] Κώμυθον A. et V m. sec. Κώμωθα *V. pr., Κώμωθον m. sec. Κώμυθας B. Κώμυθα: δέσμη Photius, corrigendus opo Hesychii. Pendet gl. a Theocr. IV, 18. Οἱ δὲ ξυνδήσαντες τοὺς καλ.] Fragmentum hoc legitur apud Agathiam lib. V, 21. p. 167. idemque repetitur infra v. Τολυπέειν. Küst. τὰς καλ. Med. 3. ὁ κώμυθος A. V. ὁ κώμυθος *V. ἡ κώμυθα edd. vett. Ineptam observationem ἢ εὐθ. ἢ x. delevit Küsterus. Hoc loco quid fuerit praecipendum docent Etym. M. p. 532. Moschop. π. σγ. p. 63. Draco p. 33. sive Bekkeri Anecd. p. 1208. Diserte tamen Zon. p. 1274. Κώμυθος. ἢ δέσμη τοῦ γόρτου. 4. Menandri fabula: v. Meinek. Qu. Scen. III. p. 9. Cf. intpp. Strab. X. p. 327. 6. Κωνῆσαι] Sic Hesych. et Etym. M. Boetius Zon. p. 1278. Κωνῆσαι. πίθον πισώσαι. 7. Κωνοειδὲς. σχῆμα Photius et Edd. Correximus ex Herod. Epimer. p. 71. Non moror Hesychium (Κωνοειδῆ. τοῦτου τοῦ σχήματος) aut Zon. p. 1278. Κωνοειδὲς. τὸ ἀπὸ πλατείας βάσεως εἰς ὀξὺ λήγον. Aptius Etym. M. p. 551. Κώνος ἐστὶ τὸ στροβιλοειδές, τὸ ἀπὸ πλατείας βάσεως εἰς ὀξὺ λήγον. 8. ἐν Ἐπιγράμματι] Philodemi XVIII, 3. Anthol. Pal. V, 13. Locum plenius in v. Λύγδινα citari monet Hemsterh. Desunt haec cum exemplo V. 9. Κὴν] Κὴν sic nova ratione Gaisf. cum A. B. E. Mox κώνια A. ceteri κώνια. 12. Ἀριστοφάνης Βατραχοίς] V. 512. Eadem observatio Etym. M. p. 551. 17. τὸ σχῆμα τοῦ κώνου] τῷ σχήματι τὸν κώνον A. B. E. V. 18. Ἑλληνας om. *V. 19. καρδίας om. V. 21. Καὶ θυρσου χλοερὸν] Phalaeci Ep. III, 4. Anthol. Pal. VI, 165. κάμακα] κάμμα B. E.
1. παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ] V. 538. ubi vide Schol. et Hemsterh. 3. Κωνσιστῶριον] Vide supra v. Κωνσιστῶριον. Küst. Κωνσιστῶριον V. qui in fine boulevetia. 8. τίκεται om. V. γνωρισθεὶς δὲ — τρόπους τῷ πατρὶ] γνωρισθεὶς δὲ τῷ πατρὶ — τρόπους A. *V. 12. Βρετανία] Βρετανία V. 15. υἱὸς A pr. 17. μοναρχίας] μονομαχίας A. Mox Κωνσταντῖνον V. 20. γράφει] ἔγραφε A. qui hunc articulum sequenti postposuit. φληνάφους] Photius Bibl. Cod. 77. Eunapius τοὺς μὲν εὐσεβεῖα τὴν βασιλείαν κοσμήσαντας παντὶ τροπῇ καὶ ἀνέδην κακίῳν διασύρει, καὶ μάλιστα γὰρ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον. Horum nihil iam superest, nisi forte tenuem locum spectamus Exc. p. 61. αὐτοὺς] αὐτὰ probavi cum A. αὐτὸν B. V. αὐτοὺς E. 22. Κωνσταντῖνος] Κών' sic A.

Κώμυθα. Fasciculum foeni. Illi vero cum arundines funibus et lana carpta colligassent, crates complures confecerunt. Κωνειαζομέναις. Cicutam bibentibus. cicuta enim venenum letale. Κωνῆσαι πίθον. Κωνοειδὲς. Coni vel nucis pineae figuram habens. in Epigrammate: Et in pectoribus adhuc marmorei illi mammarum ambitus turgent. Κώνον. Id est, καὶ οἶνον. Aristophanes Ranis: Et vinum miscebat dulcissimum. Κωνοφόροι. Thyrsigeri. conus autem vocatur fructus pini racemosus, quem mulieres in sacris Bacchi gestabant. nux enim pinea figuram habet similem humano cordi, culus Bacchum esse praesidem Graeci dicunt. ob singularem igitur et mysticam rationem illud faciebant. Et thyrsi videtur conferanturque perticam. Κωνώπη. Nomen urbis. Κώνωψ. Culex. generis femini apud Aristophanem Pluto.

Κωνσιστῶριον. Consistorium apud Romanos vocatur consessus et collegium, in quo de rebus urgentibus consultatur. Κώνσος. Nomen proprium. Κωνσταντῖνος. Constantinus Magnus, ex matre obscura Imperatori Constantio natus, qui filium ex notis quibusdam agnovit. hic cum decrevisset relinquere locos, in quibus versabatur, profectus est ad patrem Constantium, qui plerumque apud Transalpinas gentes et in Britannia commorabatur. pater autem eum contemplantus Imperatorem designat, praeteritis filiis ex Theodora susceptis, quod videbat ipsum esse corpore robusto. Constantinus autem annis 362. ab Augusti Caesaris monarchia novam Romam condidit. Κωνσταντῖνος. Constantinus Magnus, Imperator: de quo quas Eunapius nugae scripsit, eas ob reverentiam erga virum praetermisi. Κωνσταντῖνος. Constantinus, Romanorum Impe-

Λέοντας τοῦ Εἰκονομάχου τοῦ Ἰσαύρου. Ἐκ Λέον-
τος ἀνεφύη ποικιλότροπος πάρδαλις· ἐκ σπέρ-
ματος ὄφως ἀσπίς δεινὴ καὶ ὕφης πετόμενος· ἐκ
Δάν Ἀντίχριστος. οὗτος τὴν πατρῴαν βασιλείαν
τε καὶ ἀσέβειαν διαδεξάμενος, καὶ ἀσελγείαις καὶ 5
δαιμόνων ἐπικλήσεσι καὶ ἄλλοις τοιοῦτοις ἐπιτη-
δεύμασι χαιρών καὶ σχολάζων, ἐξαίρετον ὄργανον
καὶ λίαν ἐπιτήθειον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ διδασκά-
λου γέγονε τοῦ Διαβόλου. καὶ γὰρ εἰς τοσαύτην
ἀπόνοιαν καὶ παραπληξίαν ἐξώκειλεν, ὡς καὶ θε- 10
σμὸν ἐπὶ λαοῦ καθολικὸν ἐκθέσθαι, μὴ λέγεσθαι
τινα τῶν θεραπεύτων Κυρίου τοπαράπαν ἄγιον,
ἀλλὰ καὶ τὰ λείψανα τούτων ἐνρυσκόμενα διαπτύ-
εσθαι· καὶ μηδὲ πρεσβείαν αὐτῶν ἐξαιτεῖν· οὐδὲν
γὰρ ἰσχύουσιν. εἶτα προσθεὶς ὁ παμβέβηλος λέγει, 15
μηδὲ τῆς Μαρίας ἐπικαλεῖσθω τις πρεσβείαν. οὐ
γὰρ δύναται βοηθεῖν τινι· μηδ' αὐτὸν πάλιν Θεοτό-
κος αὐτῇ ὀνομαζέσθω. καὶ δὴ λαβὼν ἐν χειρὶ βα-
λάντιον πλήρες χρυσίου καὶ ὑποδείξας ἡ αὐτὸ πᾶσιν
ἤρετο, τίνος ἄξιόν ἐστι· τῶν δὲ, πολλοῦ, εἰπόν- 20
των, κενώσας τὸ χρυσίον πάλιν ἤρετο, τίνος ἐστὶν
ἄξιον· καὶ λέγουσιν, οὐδενός. οὕτως, ἔφη, καὶ ἡ

Μαρία· οὐδὲ γὰρ Θεοτόκον ὀνομαζέσθαι ὁ ἄθεος
ἤξιον. ἕως μὲν γὰρ εἶχε τὸν Χριστὸν ἐν ἑαυτῇ, τε-
τιμημένη ὑπῆρχεν· ἀφ' οὗ δὲ τοῦτον ἀπέτεκεν, οὐ-
δὲν τῶν λοιπῶν γυναικῶν διεγήνοχε. Φεῦ τῆς τολ-
μηρᾶς δυσφημίας τοῦ Σαρακηνοπίστου καὶ Ἰουδαί-
όφρονος. τὴν γὰρ Ἀφροδίτην ἐτίμα, καὶ ἀνθρωπο-
θυσίας ἀνέφερε πέραν τῆς πόλεως, ἔνθα ὁ τῆς
ἁγίας Μαρίας ναός· ὄνπερ ἐδαφίσας καὶ φονευτή-
ριον ποιήσας Μάραν ὠνόμασε τὸν τόπον, ἐν ᾧ
καὶ νύκτωρ ἐπετέλει θυσίας, καὶ παῖδας κατέ-
σφαττε. Καὶ μαρτυρεῖ τὸ πρὸς θυσίαν σφαιγιασθὲν
τοῦ Φλαμίου παιδάριον, ὅπερ ἐν παραβύστῳ θύ-
σαντος αὐτοῦ τοῦτο ὁ Θεὸς ἐκδήλον ἐποίησεν.

Κωνσταντῖνος, καὶ Κώνστας, καὶ Κωνσταν-
τίνος· υἱοὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου.

Κωνσταντινούπολις. Ὅτι ἡ Κωνσταντι-
νούπολις τοσοῦτον τῶν ἄλλων ἀπασῶν μείζων, ὅσον
τῆς Ῥώμης ἐλαττοῦσθαι δοκεῖ· ἥς τὸ δευτέραν τε-
τάχθαι μακροῦ βέλτιον ἐμοιγε φαίνεται, ἢ τὸ τῶν
ἄλλων ἀπασῶν πρώτην νομιζέσθαι.

Ὅτι τριακόσιοι ἐξήκοντα ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίου
Καίσαρος μοναρχίας διεληλύθεισαν ἐνιαυτοὶ τῆ

1. *Ex Leonis de anephy poik.*] Totus hic locus auctolexi paene etiam legitur apud Cedrenum p. 459. quem confer. *Küst.* δὲ om. A. B. E. V. 5. καὶ] τε καὶ A. 6. πονηροῖς ἐπιτηδεύμασι] ἐπιτηδεύμασι πονηροῖς A. τοιοῦτοις ἐπιτηδεύμασι dedi cum V. 8. τοῦ πατρὸς] Seqq. sic leguntur in V. (quorum perpauca Gron. exsignavit) τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ διαβόλου γέγονε. οὗτος καὶ θεσμὸν ἐθετο μὴ λέγεσθαι τοὺς θεράποντας τοῦ Χριστοῦ ἁγίους καὶ τὰ λείψανα αὐτῶν ὑβρίζεσθαι καὶ διαπτύεσθαι, μὴ δὲ τῆς Μαρίας πρεσβείαν ἐπικαλεῖσθαι, οὐ γὰρ δύναται βοηθεῖν· ἐπετέλει δὲ θυσίας τῇ Ἀφροδίτῃ σφαττῶν παῖδας εἰς τὸν λεγόμενον τόπον Μάραν, ἧγον τῆς ἁγίας Μαρίας, ὃν φονευτήριον ἀπειργάσατο, καὶ μαρτυρεῖ τὸ πρὸς θυσίαν σφαιγιασθὲν τοῦ φλαμίου παιδάριον, ὅπερ ἐκδήλον ὁ Θεὸς ἐποίησεν. Hinc interim τοῦ ante Διαβόλου sumpsit. 12. τῶν] τὸν A. Μοκ Κυρίου om. B. E. 14. οὐδὲν γὰρ] ἔλεγεν addit Cedrenus. 18. αὕτη Θεοτόκος] Θεοτόκος αὕτη recepi ex A. 1. οὐδὲ γὰρ] οὐ γὰρ A. B. ἄθλιος] ἄθεος probavi cum A. B. 2. ἐαυτῇ] αὐτῇ A. 5. βλασφημίας] δυσφημίας dedi cum A. B. 7. ὁ τῆς] ὁ om. A. E. Μοκ ἐδαφίσας A. 12. τοῦ Φλαμίου] σου φλαμίου A. B. E. Φλαμίου probavi cum V. παραβύστῳ] ἐν παραβύστῳ A. B. E. Med. 13. ἐποίησεν ἐκδήλον] ἐκδήλον ἐποίησεν A. 14. Annotatio non suo loco proposita; nec melius se habent glossae continuae. Eadem fere A. post v. Κωνσταντινούπολις repetit, quo auctore denuo Gaisf. exhibuit haec: Κωνσταντῖνος καὶ Κώνστας καὶ Κωνσταντῖνος· οἱ υἱοὶ τοῦ μεγάλου Κων. 16. Αὕτη τοσοῦτον τῶν ἄλλων ἐστὶν ἀπασ. — πρώτην νομιζέσθαι] Haec sunt verba Iuliani Imperatoris Orat. I. p. 14. (8. ed. Lips.) ut Pearsonus etiam observavit. *Küst.* Ὅτι ἡ Κωνσταντινούπολις τοσοῦτον A. 17. ἐστὶν ἀπασῶν] ἐστὶν omisi cum A. Iulianus quidem πόλιν τε ἐπώνυμον αὐτοῦ κατέστησεν . . . τῶν ἄλλων ἀπ. μείζονα. ἀπασῶν πόλεων μείζων B. Γ. 18. ἐλαττοῦσθαι δοκεῖ] ἐλαττοῦται V. ubi desunt ἥς — νομιζέσθαι. 19. καὶ βέλτιον] καὶ om. A. τῶν] τὸ τῶν A. B. E. Utrumque Iulianus, qui habet μείζονα καὶ πρώτην v. 21. Τετράχρονος] Editt. Mediolanensis et Aldina habent τετράχρονος. Sed ei lectioni temporum ratio repugnat. Plures enim annos ab initio imperii Augusti usque ad Constantinum quam CCCVII. effluxisse constat. Quare altera lectio, quam editt. Basileensis et Genevensis exhibent, ut rationibus chronologicis magis consentanea, praefenda est. *Küst.* Ὅτι τριακόσιοι ἐξήκοντα A. omisso χρόνος, sed addito ἐνιαυτοὶ post διεληλύθεισαν: Ὅτι etiam *V. 22. μοναρχίας om. V.

rator, Leonis Iconomachi Isauri filius. Ex Leone vero nata est versuta pardalis; ex serpentis semine aspis atrox et volaticus serpens; ex Dan Antichristus. hic paterni imperii et impietatis successor, et foedis voluptatibus, daemonum invocationibus, aliis multis erroribus gaudens iisque addictus, patri suo et praeseptori diabolo eximium et maxime commodum instrumentum extitit. eo enim amentiae et insaniae progressus est, ut legem etiam universalem populo proposuerit, ne quis prorsus aervorum Domini sanctus diceretur; iusseritque etiam eorum reliquias reptas conspui; neve ipsorum intercessio peteretur. negabat enim eos quicquam posse. deinde profanus ille pergens edixit, ne quis ne Mariae quidem intercessionem imploraret; haud enim (inquit) quemquam invare potest; neve eadem Deipara vocaretur. itaque crumenam auri plenam in manus sumptam omnibus monstravit et quaesivit, quanti illa fieret. cum illi respondissent, magni: rursus effuso auro quaesivit, quanti illa fieret. responso, nullius esse pretii: sic etiam, inquit, Maria. haud

enim impius ille Deiparam vocari voluit. quamdiu enim in se Christum habebat, honorata erat; postquam autem eum peperit, nihil ab aliis mulieribus differebat. O audacem blasphemiam hominis Saracenorum fidem et Iudaicam religionem secuti! Venerem enim colebat, et humanas hostias ultra urbem ei immolabat, ubi erat S. Maurae templum: quod ille solo aequavit, et Mauram vocavit carnificinam, quam in eo loco fecit, ibique etiam noctu sacra peragebat, et pueros peragebat. hoc autem testatur ille Flamii puer, in sacrificio iugulatus, cuius caedem, quamvis in occulto patratam, Deus tamen manifestam fecit. Κωνσταντῖνος. Constantius, Constantinus, Constantinus: filii Constantini Magni. Κωνσταντινούπολις. Constantinopolis tanto maior est reliquis omnibus urbibus, quanto minor urbe Roma esse videtur: a qua secundum numerari longe melius mihi quidem esse videtur, quam ceterarum omnium primam existimari. † Anni CCCLX. ab Augusti Caesaris imperio praeterie-

πρεσβυτέρῃ Ῥώμῃ· καὶ τῶν πραγμάτων αὐτῆς ἤδη πρὸς πέρας ἀφιγμένων, Κωνσταντίνος ὁ Κωνσταντίνου παῖς ἐπιλαβόμενος τῶν σκήπτρων τὴν νέαν ἀνίστησιν Ῥώμῃν. ἀπὸ δὲ τῆς κτίσεως τῆς νέας Ῥώμης μέχρι τῶν κατεχόντων τὰ σκήπτρα Ῥωμαίων Βασιλείου καὶ Κωνσταντίνου τῶν Πορφυρογεννητῶν, ἔτη. . .

Κῶνοι. στρόβιλοι. καὶ τὸ ἀποσκίασμα τῆς γῆς.

Κῶος πρὸς Χίον. ὁ μὲν γὰρ Χίος ἐδύνατο ἔν· ὁ δὲ Κῶος ἔξ.

Κῶπα καὶ κόπεια. ὁ περιτραχήλιος κόσμος.

Κωπαῖς. ἡ ἔγγελος. Κωπαῖς, λίμνη ἐν Βοιωτίᾳ, ἐν ἣ μεγάλαι ἐγγέλεις γίνονται. ἔστι δὲ καὶ πόλις ὁμώνυμος.

Κώπας. πόλις.

Κώπη. ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους, ἡ κόπτειν δυνα-

μένη. Καὶ κωπήεν, καὶ κωπήεις, καὶ κωπήεντος· ἀπὸ τῆς κώπης.

Κωπηλασία. καὶ κωπηλατῶ.

Κωπηῆρες πλοῖον. ὡς ἡμεῖς· καὶ Θουκυδίδης 5 ἐν δ'. καὶ ἡ δοτικὴ τῷ κωπήρει.

"Κωπώνιος. ὄνομα κύριον.

307

Κωρυκαῖος. Θεόν τινα παρεϊσάγουσιν οἱ κωμικοὶ ἐπακροώμενον, ἀπὸ παροιμίας τινός. Κώρυκος γὰρ τῆς Παμφυλίας ἀκρωτήριον, παρ' ᾧ πόλις Ἀττάλεια· ἐνταῦθα οἱ ἀπὸ τῆς πόλεως, ἵνα μηδὲν αὐτοὶ κακῶς πάσχωσιν ἀπὸ τῶν ἐφοροῦντων ἐπὶ τὴν ἄκραν ληστῶν, ὑπαλλαττόμενοι πρὸς τοὺς ἐν ἄλλοις λιμέσιν ὀρμοῦντας κατηκροῶντο, καὶ τοῖς λησταῖς ἀπήγγελλον, καὶ τίνες εἰσι καὶ ποῖ 15 πλέουσιν. ὄθεν καὶ ἡ παροιμία·

Τοῦ δ' ἄρ' ὁ Κωρυκαῖος ἠκροάζετο.

1. εἰς τέλος] ἤδη πρὸς πέρας A. ἤδη εἰς πέρας Gaisf. 2. Κωνσταντίνου] Κωνσταντίου A. B. Med. 3. τῶν σκήπτρων ἐπιλαβόμενος τὴν Ῥώμην τὴν νέαν ἀνίστησιν] ἐπιλαβόμενος τῶν σκήπτρων τὴν νέαν ἀνίστησιν Ῥώμην A. 4. τῆς κτίσεως] τῆς om. A. V. τῆς βασιλείας Ῥωμαίων] τῆς βασιλείας om. A. B. V. Pro βασιλείας Ῥωμαίων E. praebet κατεχόντων. 7. ἔτη] In omnibus editis, numerus annorum excidit: qui defectus tamen ex temporum historia facile suppleri potest. Si enim epochae huius initium ducatur ab eo tempore, quo Constantinopolis a Constantino M. condita coepta est, eiusque finis statuatur in eo anno, quo Basilius et Constantinus Porphyrogenetae imperare coeperunt (quod factum anno Christi 975), scribendum erit ἔτη χνα, i. e. anni 651. Quamvis enim de anno, quo Constantinopolis a Constantino aedificari coeperit, variae sint auctorum sententiae, sequor tamen opinionem illorum, qui aerae istius initium ad annum Christi CCCXXIV. vel CCCXXV. referunt: de quo argumento legenda omnino sunt, quae docte disputat Spanhemius in Iulianum p. 69. et seqq. Küst. Idem adeundus in v. Ἀδάμ. Post ἔτη lacuna in A. V. 8. Κῶνοι. στρόβιλοι] Κῶνος: στρόβιλος V. (στρόβλος *V.) ἀποσκίασμα τῆς γῆς] Conf. Plutarch. de fac. in orb. Lunae p. 932. E. 933. B. Gaisf. 10. ἐν — ἔξ] Sic Bas. ἐνδον — ἔξω A. B. E. V. Med. errore notabili, quem primus in clarissimum locum Zenobii IV, 74. correxit Schottus. Rem extra controversiam posuit grammaticorum consensus, Pollucis IX, 100. Schol. Plat. p. 320. Eust. in Il. ψ'. p. 1289. f. sive Od. α. p. 1397. et Hesychii v. Κῶος Χίον. Ceterum haec proverbia speciem in suspicionem commentii videtur adduxisse Welckerus *Rhein. Mus.* I. p. 568. 11. Κῶπα] Vox citioris Graecitatis. In glossarium eam intulit Du Cangius, nulla tamen auctoritate munitam. Mox Κωπαῖα A. *V. Gaisf. 12. Κωπαῖς. ἡ ἔγγ.] Hunc locum consarcinavit Suidas ex Scholiasta Aristophanis *Acharn.* 880. et Pac. 1005. Confer etiam Athen. lib. VII. p. 297. qui de anguillis Copaidibus plura habet. Küst. Hic et sequens articulus coniuncti leguntur in edd. Ego separavi cum A. Photii MS. *Κωπαῖδες: ἔγγελος*, nec plura. *Κωπαῖδες* simpliciter pro anguillis usurpabant nonnunquam veteres: v. c. Strattis Athen. VII. p. 327. E. Lucian. *Lexiph.* 6. Gaisf. Nempe gl. ille distraxit καὶ cum A. *V. omisso post ἔγγελος. Vide Hesychium. 15. Κώπας] Il. β'. 502. *Κωπᾶς* edd. 16. λαβὴ] λαβὴ V. ubi om. ἡ κόπτειν δυναμένη, quae praestat *Etym. M.* p. 551.
2. κώπης] τῆς κώπης A. 4. ὡς ἡμεῖς καὶ delevit Küsterus: quae habet Photius cum Suidae libris. Plutarchus Anton. 65. etiam absolute posuit κωπήρει. Θουκυδίδης] IV, 118. 6. Immo Κωπώνιος: vide vel Applani B. C. IV, 40. 7. Κωρυκαῖος] Confer Stephanum Byzantium v. Κώρυκος et Zenobium Centur. IV, 75. Küst. Quorum Zenobius longe scitius Suida proverbium explicavit. 8. ἐπακροώμενον B. E. 9. Παμφυλίας] Item Zenobius. Immo Κιλικίας: vid. Wesseling. in Hierocl. *Synecd.* p. 679. Simile vitium insederat Eust. in Dionys. 855. 10. Ἀττάλεια] Ἀττάλια Photius. 12. ἐπὶ om. Phot. 13. ὀρμοῦντας] ὀρμώντας A. B. E. V. Illud Photius: idque tacite dedit Küsterus ex emend. Porti. Mox ἀπήγγελλον A. item sub finem articuli. 15. ὄθεν] ὄθεν καὶ A. Phot. 16. Τοῦ δ' ἄρα ὁ Κωρ.] Vide infra v. Τοῦ δ' ἄρα ὁ Κωρ. Küst. Recte Gaisf. ἄρ', quamquam ὁ om. Photius, aptiusque scribatur ἄρα Κωρυκαῖος, si quidem unum de Corycaeis dici putamus; mox legendum ἠκροάσατο diximus in Eustath. p. 950.

rant; cum veteris Romae rebus iam ad finem peractis Constantinus Constantii filius, imperio potitus, novam Romam condidit. ab nova vero Roma condita usque ad Basilium et Constantinum Porphyrogenetos, imperii sceptrum tenentes, anni [sunt DCLI]. Κῶνοι. Pineae nucis, item terrae umbra. Κῶος πρὸς Χίον. Cōus ad Chium. Chius enim valebat unum; Cōus vero sex. Κῶπα et κώπεια. Ornamenta colli. Κωπαῖς. Epitheton anguillae. Et Copais, lacus in Boeotia, in quo magnae anguillae nascuntur. est etiam eius nominis. Κώπας. Urbs. Κώπη. Manubrium ensis: quasi quae verberare queat. Et Κωπήεν, κωπήεις, κωπήεντος, a κώπη deducta. Κωπηλασία.

Suidae Lex. Vol. II.

Et κωπηλατῶ. Κωπηῆρες πλοῖον. Prout nos dicimus navigium, quod remis agitur. sic Thucydides libro IV. Et dative κωπήρει. Κωπώνιος. Nomen proprium. Κωρυκαῖος. Corycaeam quendam deum comici introducunt, auscultantem quae dicantur. quod sumptum a quodam proverbio. Corycus enim est Pamphyliæ promontorium, iuxta quod est urbs Attalia. huius cives, ne ipsi a piratis ad illud promontorium appellentibus male tractarentur, mutatis vestibus accedentes ad eos, qui in aliis portibus stationem habebant, subauscultabant latronibusque renuntiabant, et quinam essent et quo navigarent. unde proverbium: Hunc utique Corycaeus auscultabat.

οἱ δὲ κωμικοὶ Κωρυκαῖον τὸν θεὸν εἰσάγουσιν. Μένανδρος Ἐγχειρίδιον. Διῶξιππος Θησαυρῶν.

Μὴ κατακούσειεν δέμας
ὁ Κωρυκαῖος. Ἀλλὰ μὴν κατακήκοα
κατακολουθῶν ἔνδοθεν σου.

ὁ δὲ Ἐφορος ἐν γ'. Ἵπ' ἄκρα (φησὶν) ὄκουν οἱ καλούμενοι Κωρυκαῖοι ἀνατεινούση εἰς πέλαγος, σύμμικτοί τινες κατασκευασάμενοι πολισμάτιον, γείτονες Μυοννήσῳ. τοῖς οὖν ὀρμουῖσιν ἐμπόροις προσήεσαν, ὡς ὠνούμενοι ἢ σύμπλοοι· εἶτα μαθόντες, τί τε κομίζουσι καὶ ποῖ πλέουσι, τοῖς Μυοννησίοις ἀπήγγελλον. κἀκείνοι ἐπετίθεντο αὐτοῖς. ἐλάμβανον δὲ καὶ αὐτοὶ μέρη τινὰ τῶν λύτρων.

Κωρύκιον. Κώρυκος, θυλάκιον, τὸ παρ' ἡμῖν βουλιγίδιον. ἢ πλέγμα δεκτικὸν ἄρτων.

Κῶς. ἢ νῆσος, ὅθεν ἦν Ἰπποκράτης ὁ ἰατρός· ἦτις καὶ Μερόπις λέγεται.

Κωτίλη. ἢ λόγοις ἀπατῶσα. Καὶ Κωτίλος, πανοῦργος, ἢ κόλαξ, ἢ ἀπατεῶν.

Ἐσβέσθη δὲ τὰ φίλτρα τὰ κωτίλα, χῶ μετ' αἰοιδῆς

5

ψαλμός.

Καὶ Λαβίδ κωτίλοις κέχρηται λόγοις, φενακίσαι πειρώμενος. φησὶ γάρ· Τῷ στόματι αὐτῶν ηὐλόγουν, καὶ τῇ καρδίᾳ αὐτῶν κατηρῶντο.

Κωτίλλω. πανοργεύομαι, λαλῶ. Βάβριος· Τοιαῦτα κωτίλλουσα τὴν ἀχαινήν ἔπεισεν ἐλθεῖν δις τὸν αὐτὸν εἰς ἔσθην.

Κωφὰ καὶ παλαιὰ ἔπη. ψυχρὰ καὶ οὐδὲν σαφές ἔχοντα, τὰ ψιθυριζόμενα.

Κωφὴν Κωφῆνος, ὄνομα ποταμοῦ.

15

Κωφῆς. Λαβίδ· Ὡσει ἀσπίδος κωφῆς. οὐ τῆς κατὰ φύσιν κωφευούσης, ἀλλὰ βουούσης τὰ ὦτα, καὶ ἀπωθουμένης τὴν ἐπωδὴν.

1. οἱ δὲ] κωμικοὶ addunt A. B. V. Phot. omissis οἱ κωμικοὶ post εἰσάγουσιν. 2. Διῶξιππος] Διῶξιππος vel Διάξιππος A. E. Διῶξιππος Photius MS. Correxerit etiam Meinek. Comm. Miscell. p. 34. 18. μὴ om. *V. κατακούσειε] Sic habent MSS. Pariss. At in prioribus editt. legitur κατακρύψει: quod mendosum esse non dubito. Deinde pro δέμας, quod proxime sequitur, lego δέ μου. Metrum autem huius loci prorsus turbatum est, quod in integrum restitui nequit, cum fabula Dexippi, ex qua fragmentum hoc depromptum est, hodie non extet. Küst. Dexippum Comicum Graecia non novit. Scribendum Διῶξιππος. Quomodo recte exhibet Photius. Dioxippum Comicum laudant Suidas et Athenaeus. Locus autem ita nullo negotio numeris suis est restituendus: — A. Μὴ κατακούσειεν δέ μου Ὁ Κωρυκαῖος. B. Ἀλλὰ μὴν κατακήκοα Σοῦ, κατακολουθῶν ἔνδοθεν. Tourp. I. p. 360. In novissimis eum secutus est Photii editor. Neutra ratio mihi satis probabilis visa: nam cum in extremis vel repetitum κατὰ displiceat, tum in superiore parte, si quis proverbii speciem diligentius expendat, non votum sed sollicitudinem quandam indicari debuisse constiterit. Hic quidem non dubitanter repono, Μὴ κατήκουσεν δέ μου ὁ Κωρυκαῖος; mox subiit coniectare, Ἀλλὰ μὴν κατακήκοα τὰ πάντα ἀκολουθῶν ἔνδοθεν σου. 6. Ἐφορος] P. 138. ap. Marx. 9. τοῖς οὖν] οὖν om. B. E. Mox ὀρμουῖσιν A. V. Med. Photius. ὀρμησιν B. et E. pr. 10. ὠνούμενοι ἢ] Sic Bas. ὠνούμενοι A. B. E. V. Med. Photius. Possis ὡσεὶ ὠνούμενοι. 11. πλέουσι] πλέουσι A. B. E. V. Photius, πλέουσιν Gaisf. Tum ἀπήγγελλον A. 14. Κωρύκιον] Vid. in Mediόλανον. Hemst. Lacuna brevis post h. v. in A. Id significat duplicem glossam, firmante quidem Hesychio, ponendam fuisse, priorem Κωρύκιον sive Κωρυκίδιον, cuius explicatum ab eodem Hesychio petas, alteram Κώρυκος, quam editores ad interpretationem superioris vocis referebant. Praeterea Κωρύκιον om. *V. παρ' ἡμῖν om. V. qui statim βουλιγίδιον. 15. ἄρτων] ἄρτων A. 16. ὅθεν] ὅθεν ἦν A. 17. Haec olim gl. Μερόπη subiiciebantur.

2. ὁ πανοῦργος] ὁ om. A. *V. Photius. ἢ post κόλαξ om. *V. et Photius. 3. Versus adesp. Ep. DCLX, 3. Anthol. Pal. VII, αἰδος

221. Horum quaedam redeunt sub v. Λαμυρῶν. χῶ μετ' αἰοιδῆς] χῶ μετὰ τοῦ οἰδῆς ψαλμός καὶ Λαδ. A. αἰοιδῶς (αἰοιδῆς V.) ψαλμῶδός B. E. V. ψαλμός addidit Gaisf. Mox κωτίλλων A. κωτίλων V. 6. κωτίλοις] Haec ab lectoribus exornata mirifice Theodoretii sermonem cum vocibus Psalmographi confarunt, quae nihil ad glossam faciunt: Theodoretus enim in Ps. LXI, 5. Κωτίλοις μὲν κέχρηται λόγοις, φενακίσαι βουλόμενοι· ἀλλ' ὀλεθρον ἔνδοξ' ἔχουσι κεκρυμμένοι. Itaque saltem legendum κέχρηται et πειρώμενοι. Uberius haec tractavit Ernest. Gloss. Suid. p. 169. Valckenarius quidem in Adoniaz. p. 379. καὶ Λαβίδ ad inferiorum locum reiecit, proxima Aeliano tribuens. 8. τῇ δὲ καρδίᾳ] καὶ τῇ καρδίᾳ αὐτῶν A. 9. Βάβριος] Fr. p. 42. Tyrwh. 143. Knoch. 10. Τοιαῦτα κωτίλλουσα τὴν ἀχ.] Idem fragmentum Babrii legitur etiam supra v. Ἀχαινήν. Küst. 11. ἔπεισεν B. E. 12. Κωφὰ] Sophocl. Oed. R. 290. παλαιὰ Edd. Reliqua sunt Schol. 13. τὰ addidit A. 14. Κωφὴν] Elus meminit Philostratus de Vit. Apoll. II, 3. Küst. Zon. p. 1275. ποταμός] ὄνομα ποταμοῦ A. Deest et haec gl. et seq. V. quem silet Gron. 15. Λαβίδ] Psalm. LVII, 5. 16. κωφευούσης om. *V. 17. ἀπωθουμένης] ἀπωθουμένης A. Theodoretus: προσφυνῶς αὐτὸν ἀσπίδι παρέβαλλον, οὐ κωφευούση κατὰ φύσιν, ἀλλὰ καὶ βουούση τὰ ὦτα, καὶ τῆς ἐπωδῆς ἀπωθουμένη τὴν προσβολήν.

Comici autem Corycaeam Deum introducunt. Menander *Enchiridion*. Dioxippus *Thesaurus*: Ne tamen Corycaeus me audierit. Immo vero *audivi*, *intro te secutus*. Ephorus *vero* lib. III. Sub promontorio, inquit, in pelagus prominenti habitabant qui vocantur Corycaei, convenae quidam, oppidulo condito, vicini Myonneso. ad mercatores autem in portu stationem habentes accedebant, quasi merces empturi vel una navigaturi. deinde cum cognovissent et quid veherent et quo navigaturi essent, id Myonnesiis renunciabant. illi vero eos invadebant. accipiebant autem et ipsi Corycaei partem quandam pretii, quo se redimebant capti. Κωρύκιον. Et Κώρυκος, crumena, quod apud nos bulga vocatur. sive vas vimini-

neum panibus reponendis. Κῶς. Cos, insula. unde Hippocrates medicus. eadem etiam Meropis vocatur. Κωτίλη. Verbis blandis decipiens. Et Κωτίλος, astutus, assentator, impostor. *Extinctae sunt blandae illae veneres et cum cantu citharae sonus*. Et David: dicit enim, *Ore suo benedicens, corde mala quaeque mihi imprecabantur*; id est, blandia usi sunt verbis, decipere me conantes. Κωτίλλω. Verbis astutis fallo, garrigo. Babrius: *Talibus verbis decipiens cervos persuasit, ut bis in eandem mortem irrueret*. Κωφὰ καὶ παλ. Verba frigida et minime clara; obscure prolata. Κωφὴν. Copen, fluvius. Κωφῆς. David: *Ut aspidis surdae*. id est, non eius quae natura sit surda, sed quae obturet

Κωφόν. ἄηχον, ἀσθενές, ἀμβλύ.

Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάγκιδος.

κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν ἀκοὴν ἐπὶ τὴν ἀφῆν.

Κωφότερος κίχλης. παρ' Εἰδούλων ἐν Διο- 5
νυσίῳ λέγεται ἀφωνότερος κίχλης.

Κωφότερος τοῦ Τορωναίου λι-
μῆνος. περὶ Τορώνη τῆς Θράκης καλεῖται τις
κωφὸς λιμῆν. εἶρηται δὲ ἡ παροιμία, παρό-
σον ἐν Τορώνη τῆς Θράκης λιμῆν στενὰς ἔχει 10
καὶ μακρὰς τὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους κατάρσεις,
ὡς μὴ ἀκούεσθαι τοῖς ἐν αὐτῷ τὸν τῆς θαλάττης
ἦχον.

Κωχεύει. συνουσιάζει.

Κραδαίνων. σειών, δονῶν, σαλεύων.

Κράδη. συκῆ· ἔστι δὲ καὶ μηχανή.

Ἦσθιον δὲ τὰς κρὰδας.

οἱ Λακεδαιμόνιοι. τουτέστι κατέκοπτον.

Οἱ μὲν γὰρ οὖν τέττιγες ἓνα μῆν' ἢ δύο

* * * ἔδουσιν· Ἀθηναῖοι δ' αἰεὶ

ἐπὶ τῶν δικῶν ἔδουσι πάντα τὸν βίον.

ἀπὸ ἐνὸς δένδρου τὰ ἄλλα πάντα ἐμφαίνει.

Κράζω. δοτικῆ.

Κραθίς. ὄνομα ποταμοῦ.

Κράμβη. κοράμβη τις οὔσα, ἢ ἀμβλύνοσα
τὸ διορατικόν. βέλτιον δὲ ἢ τῷ κάρφῳ ἀντιβαί-
νουσα. ὅθεν καὶ πρώτη ἐν συμποσίῳ δίδεται, καὶ
παρ' ἄμπελον οὐ φυτεύεται. καὶ οἱ Αἰγύπτιοι πρὸ
τῶν ἄλλων ἐδεσμάτων ἐφθὰς κράμβας ἤσθιον,
διὰ τὸ μὴ μεθύσκεσθαι οἴνῳ. [φῆσι δὲ καὶ Ἀλ-
κείδας·

Ἀπὸ κραμβοτάτου στόματος μύττων ἀστειο-
τάτας ἐπινοίας.

οἶον, ἡδονάτου, ξηροτάτου.]

Κραμβοτάτου. ἡδονάτου, ξηροτάτου. ἔπαιξε
δὲ Ἀριστοφάνης ἀπὸ τῆς τοῦ λαχάνου ἐπινοίας.

1. V. Schol. Plat. p. 458. et Wessel. in Diod. III, 51. 2. Κωφὸν γὰρ βέλος] Homerus II. λ'. 390. Küst. 3. Schol. Ven. ἐπὶ
τὸ κατὰ τὴν ἀφῆν κωφόν. 6. λέγεται καὶ] καὶ om. A. B. E. Med. et Photius. Küstero tamen favet Zenob. IV, 66. ubi male

Διονύσιον: v. Meinek. Qu. Scen. III. p. 20.

7. Τορωναίου] Τορωναί A. Τορωνι^ο V. Τορωνίου B. Τορωνός Photius.

8. λιμῆν κωφός] κωφὸς λιμῆν A. V. Photius.

10. ὁ ἐν] ὁ omisi cum A.

11. τὰς] τοὺς A. Contra τῆς E. pro τοῖς. κα-

τάρσεις] Zenobius habet καταρθέσεις: minus recte. Küst. Zenobius IV, 68. Κωφότερον τοῦ Τορωναίου λιμῆνος] Λιμῆν ἔστιν
ἐπὶ Τορώνη τῆς Θράκης, στενὰς δὲ ἔχει δύο μακρὰς τὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους καταρθέσεις, ὡς μὴ ἀκούεσθαι τοὺς ἐν αὐτῷ τὸν
τῆς θαλάττης ἦχον. Quae sic leguntur in MS. Paris. οὗτος περὶ Τορώνη ἔστι τῆς Θράκης, στενὰς ἔχων καὶ μακρὰς τὰς ἀπὸ τοῦ
πελάγους κατάρσεις, πρὸς τὸ μὴ ἀκούεσθαι ἐν αὐτοῖς τὸν τῆς θαλάττης ἦχον. Hemsterhusius in Luciani Timon. 51. ita Zeno-
bium refugit: Κωφότερος τοῦ Τορωναίου (vel Τορωναίων) λιμῆνος] Λιμῆν ἔστιν ἐπὶ Τ. τ. Θ. ταυρίας δὲ ἔχει δ. μ. τ. α. τ. π.
καταιρούσας (vel καθηκούσας vel potius κατατεινούσας), ὡς μὴ α. τοῖς ἐν κ. τ. λ. Gaisf. κατάρσεις defenderit vel Thucyd. IV, 26.

13. Post ἦχον Gaisf. delevit cum A. V. Παρὰ κωφῆ πέρδει. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. Deinceps ipse glossam induxi ex v. Ἀρακτιον
descriptam, cuius solum nomen Κώχ in marg. A. habeat, exemplo praetermisso: Κώχ. ὄνομα κύριον. Μένανδρος· Ὁ δὲ ἐπιτο-
ξάειτο κατὰ τοῦ βαρβάρου, καὶ μάλα εὐστοχώτατα τὸ κέρως ἐκτείνας ἀγίησι τὸν ἄρακτον κατὰ τοῦ Κώχ. 14. Κωχεύει] Vo-
cem hanc suspectam habeo, eamque ex ὀχεύειν (quod idem ac συνουσιάζειν significare notum est) detortam et corruptam esse
existimo. Cum enim apud poetam aliquem forte scriptum esset ὀχεύουσιν pro καὶ ὀχεύουσιν, grammatici ex duabus illis vocibus
unam effecisse videntur: quomodo Hesychium et Suidam non raro peccasse hand sane ignorant, qui lexica illorum triverunt.

Küst. κωχεύει A. B. E. V. Adde Zon. 1280. κωχεύει *V. Mox omisi Κράμβας cum A.

16. Κράδη] Vid. in Ταυτὸν

ἐπιόησε. Hemst.

17. Ἦσθιον δὲ] Aristoph. Pac. 626. Οὐδὲν αἰτίων ἀνδρῶν γε τὰς κρὰδας κατήσθιον. Plura inde pete, ut

loci huius sensum assequaris. Küst. Schol. descriptis Suidas. 18. Λακεδαιμόνιοι] οἱ Λακ. A. Distinxi post κρὰδας.

1. Οἱ μὲν οὖν τέττιγες ἐπὶ τῶν κραδῶν] Locus hic apud Aristoph. Av. 39. sic legitur et distinguitur: Οἱ μὲν γὰρ οὖν τέττιγες ἓνα
μῆν', ἢ δύο, ἐπὶ τῶν κραδῶν ἔδουσιν· Ἀθηναῖοι δ' αἰεὶ ἐπὶ τῶν δικῶν ἔδουσι πάντα τὸν βίον. Sic etiam apud Suidam scri-
bendum est. Küst. μὲν οὖν] μὲν B. μὲν γὰρ A. V. μὲν γὰρ οὖν dedi cum *V. Mox ἐπὶ τῶν κραδῶν quae Gaisf. inscriuit

ante ἔδουσιν, admotis unciis, omisi cum A. μῆνα Edd. 3. δοκῶν Med. 4. ἐνὸς οὖν] οὖν omisi cum A. V. 5. Om.

vulg. Siletur *V. 7. Κράμβη] Ex Schol. Aristoph. Equ. 536. Superiora habet Zon. p. 1252. 8. δὲ] γὰρ V. 9. συμ-

ποσίῳ] συμποσίῳ A. Schol. Cf. Artemidor. I, 67. 10. καὶ οἱ Αἰγύπτιοι πρὸ τῶν ἄλλων ἐδεσμ.] Idem testatur Athen. I. I.

circa finem. Küst. 12. φῆσι δὲ et seqq. om. V. Additamentum magistelli. Ἀλκείδας] Ἀλκι^ο A. Ἀλκιδ^ο E. Haud

promptum statuere quid hoc portento faciendum sit. Mox unciis inclusa Gaisf. recepit quae in margg. A. V. praehnerant, Ὅτι

ἢ ἄμπελος κράμβη μόνη οὐ περιπλέκεται. 17. Κραμβοτάτη. ἡδονάτη, ξηροτάτη] Κραμβοτάτου: ἡδονάτου, ξηροτάτου A.

Sunt ex iisdem Schol. Aristoph. ἔπαιξε cum rell. om. V. Huc referendus Hesychius: Κράμβον. καπυρόν τινα γέλωτα καὶ ξηρόν

φρασιν. ἢ τὴν κράμβην. Κραμβότατον. καλυρώτατον.

ares et incantationem repellat. Κωφόν. Strepitu carens,
hinc obtusum. Infirmum enim telum hominis imbellis.
per translationem ab auditu ad tactum. Κωφότερος κί-
χλης. Surdior turdo. Eubulus Dionysio dicit etiam, Magis
surdus quam turdus. Κωφότερος τοῦ Τορ. Surdior
portu Toronaeo. ad Toronen urbem Thraciae portus quidam voc-
atur sardus. hoc autem proverbium inde ductum, quod portus
ille longos et angustos habet aditus, adeo ut strepitus maris in
eo non exaudiat. Κωχεύει. Concuibit. Κραδαί-
νων. Quatiens, agitans, vibrans. Κράδη. Ficus. item
machina quaedam. Devorabant autem ficus. id est, Lacuones
excludabant. Cicadae quidem unum mensem aut duos in

ramis ficum cantant, Athenienses vero semper in iudiciis
canunt totam vitam. ubi nomine unius arboris reliquas omnes
significat. Κράζω. Iungitur dativo. Κραθίς. Nomen
fluvii. Κράμβη. Crambe: dicta quasi κοράμβη, id est,
quae visum hebetet. Sed praestat causam inde repeti, quod
ebrietati resistat. quamobrem etiam in convivii prima datur,
nec prope vitem plantatur. Aegyptii quoque ante ceteros cibos
crambas elixas comedeabant, ne vino inebriarentur. [Et Ari-
stophanes: Sententias perquam facetas dulci coquebat ore.
ubi κραμβοτάτου significat id quod est suavissimi, vel aridis-
simi.] Κραμβοτάτου. Dulcissimi, siccissimi. per
iocum autem Aristophanes vocem fluxit, a crambe deductam.

αυτοσχέδιος γὰρ ἦν περὶ τὰ δράματα Κράτης. ἢ τὸ καπυρὸν ἢ τὸ χρηστότατον.

Κραναῶν. τῶν Ἀθηνῶν· διὰ τὸ τραγὸν καὶ λεπτόγειον· ἢ ἀπὸ Κραναοῦ βασιλέως. Καὶ κραναῶν πετρῶν, τῶν τραγέων. Ἀριστοφάνης·

Ἐπειτα μεῖζω τῶν Κραναῶν ζητεῖς πόλιν;
Κρανεά. εἶδος φντοῦ.

Κράνεια. ἐκ κρανείας δόρυ. ἐν Ἐπιγράμματι·
Ἔσταθι τῆδε κράνεια βροτοκτόνε, μηδ' ἔτι
λυγρὸν

χάλκεον ἄμφ' ὄνυχα στάζε φόνον δαΐων.

369 Ἐκράνειας καρπός.

Κράνειον. φυτόν, καὶ τὸ γυμνάσιον. καὶ
κράνειος καρπός· κρανίον δὲ τόπος, καὶ ἡ κεφαλή.

Κράνος. περικεφαλαία. [ἢ δοτική τῷ κράνει· 15
καὶ τὸ πληθυντικὸν κράνη.]

Κράντορες. ἡγεμόνες.

Βουχίλου κράντορες Ἀρκαδίας.

[Κραπατάλλοις. Φερκεράτης λέγει.]

Κρασί. κεφαλαῖς.

Κραῦσις. μῆξις οἴνου καὶ θερμοῦ· καὶ ἡ ἐνέρ-
γεια δὲ τοῦ κινῶντος. Αἰλιανός· Καὶ πιεῖν ἐδί-

δον, κράσει δικαίᾳ μὴ κινῶν· ὄρεγε δὲ μὴ αἰ-
τοῦντι, καὶ φιλοφρονούμενος ἀκαίρως, καὶ περιετὰ
δεῖπνα παρατίθησι.

Κράσπεδα ὄρους. οἱ πρόποδες· τὰ ὄμαλι·
6 καὶ ἐπίπεδα.

Κράσπεδον. τὸ ἱμάτιον τοῦ ἱερέως. παρὰ τὸ
εἰς τὸ πέδον ἐγγίζειν.

Κράστις. ἡ πόα.

Κραταιός. ἰσχυρός.

10 Κραταίπεδον.

Κρατερός. ὄνομα κύριον. ὁ Μακεδῶν· ὃς ἦν
μέγιστός τε ὀφθῆναι καὶ οὐ πρόσω ὄγκου βασιλε-
κοῦ, τῆς τε σκευῆς τῆ λαμπρότητι διαφέρων, καὶ
παντὶ τῷ κόσμῳ κατὰ τὸν Ἀλέξανδρον ἔσταλτο,

15 πλὴν τοῦ διαδήματος· καὶ τοῖς συγγινομένοις οἷος
σὺν ἐπιεικείᾳ καὶ τοῦ σεμνοῦ προσόντος φιλοφρο-
νέστατος δόξαι, καὶ πεθανώτατος τῷ ἐπαγωγῷ τῶν
λόγων· ὡς συμβάλλουσι τῆ τε σμικρότητι τοῦ Ἀν-
τιπάτρου σώματος καὶ τῆ φαιλότητι· ἐπὶ τούτοις

20 τῷ ἄπροςμίκτω καὶ ἀνημέρω ἐς τοὺς ὑπηκόους.

* Θεραπεύειν τὸν Κρατερὸν κατὰ βασιλείᾳ, καὶ ἐν
ἐπαίνοις ἄγοντας κατὰ τὸ εἶκος, οἷα δὴ στρατη-

1. Κρα^τ Α. ἢ τὸ] ἢ διὰ τὸ καπυρὸν, ἀπὸ τοῦ χρηστοτάτου Schol. Mox τὸ ante χρηστότατον addidit A. 3. Κραναῶν. τῶν Ἀθην.] Ex Schol. Aristoph. Av. 123. Ἀθηνῶν] Ἀθηναίων A. B. E. V. Med. Mox V. habet in marg. καὶ τὰς κραναὰς ἀκαίρως. 8. Κρανεῖα libri bis. 9. Distichum Anytes I. pr. Anthol. Pal. VI, 123. κραναεῖα *V. 11. φόνον] φόνου B. E. δαΐων] Sic recte Anthol. At priores editt. [et A. B. E. V.] male habent δαΐδων. Küst. δηῶν Anthol. 12. Deleuda glossa. Κράνειος. καρπός Zon. p. 1248. 13. καὶ] ἢ V. om. *V. τὸ γυμνάσιον] Vid. Ruhnck. in Tim. p. 167. sq. Mox praeceptum sequitur epimerismorum. 15. Κράνος. οὐδέτερος] οὐδέτερος omisi cum A. Neque melius se habent ἢ δοτική et seqq. quae

om. V. 16. τὰ ante κρῆνη om. A. 18. Βουχίλου κράντορες] Myrini Ep. I, 2. Anthol. Pal. VI, 108. βρουχίλον E. 19. Κραπατάλλοις] Haec A. in marg. ubi φησὶ pro λέγει. Ceterum Κραπατάλλοις omnes. Vera lectio est Κραπατάλλοις. Vide Porsoni Adversar. p. 295. Delevit h. gl. Küsterus. Gaisf. Recte Küsterus, quamquam *V. adversante: vide gl. Κοριαννοί. 21. ὕδατος] θερμ^μ A. θερμοῦ B. V. Seqq. om. V. 22. ἐνέργεια] δὲ addunt A. B. E.

1. μὴ αἰτοῦντι] Sic habet Paris. A. At priores editt. [et B. E.] μοι αἰτοῦντι: quod minus placet. Küst. 2. ἀκαίρως] Et hanc lectionem ex optimo Paris. A. revocavi: cuius loco priores editt. [et B. E.] exhibent ἀκρως; sed quod sensui huius fragmenti haud aequè quadrat. Küst. καὶ ante φιλοφρονούμενος omnes ante Küster. Dubites utrum καὶ sit expungendum. 4. Κράσπεδα] Xenoph. Hist. Gr. IV, 6, 8. κράσπεδα τῶν ὄρων. Epigr. apud Merrick. in Tryphiod. Tourp. Vid. Διαμυσάμενος. Henschel. Cf. Eurip. Thes. VIII. 6. τὸ ἱμάτιον] Vid. Suiceri Thes. Eccles. 7. πέδον] τὸ πέδον A. B. E. *V. cf. Zon. p. 1255. 8. Κράστις] Κράστης A. Vid. Hesych. v. Κράστιν et Piers. in Moer. p. 212. 10. Κραταίπεδον] Od. ψ'. 46. Vide Hesychium. Gl. post v. Κράσπεδον posuit *V. 11. Κρατερός] Nescio an hic articulus desumptus sit ex deperdito Arriani opere περὶ τῶν μετὰ Ἀλέξανδρον. Vid. Photii Bibl. cod. XCII. p. 221. Gaisf. ὄνομα κύριον om. *V. Ceterum sunt ista fragmenta quaedam narrationis perpetuae. 13. σκευῆς] Vid. v. Σκευή Tourp. Adde v. ὄγκος. 15. συγγινομένοις] συγγινομένοις A. V. 17. πεθανώτατος] πιθανοῖτο V. 19. Salebras dictionis in his ἐπὶ τούτοις . . . Θεραπεύειν ita removebimus, primum ut universum membrum ὡς συμβάλλουσι — ἐς τοὺς ὑπηκόους, quae unam efficiunt enunciationem, praegressis adiungamus; deinde suppleamus ὥστε ante Θεραπεύειν. Interim maiorem distinctionem cum Med. post ὑπηκόους feci. 20. εἰς A. 22. ἄγοντας] ἄγοντα E. στρατηγόν *V.

Crates enim ex tempore fabulas suas componebat. vel significat aridum, vel optimum. Κραναῶν. Sic vocabantur Athenae, propter asperitatem et sterilitatem soli. vel ab rege Cranao. Et Κραναῶν πετρῶν, asperarum rupium. Aristophanes: An maiorem Athenis quaeris urbem? Κρανεά. Plantae genus, cornus. Κράνεια. Hasta ex corno facta. in Epigrammate: Hic consiste hasta cornea, quae multos homines interfecisti, neque amplius aerea tua cuspis sanguinem hostilem stillet. Κρανεῖας καρπός. Κράνειον. Cornus arbor. item Gymnasium quoddam. Et Κράνειος καρπός. Κρανίον vero locus quidam, item caput. Κράνος. Galea. Κράντορες. Duces. Pascuis abundantis principes Arcadiae. [Κραπατάλλοις. Dictio Pherecratis.] Κρασί. Capitibus. Κραῦσις. Vini et calidi mixtio. item ipsa miscantis actio. Aelianus: Et potum non probe temperatum praebebat, eumque non pe-

tenti porrigebat, et intempestiva hospitalitate supervacuas epulas apponebat. Κράσπεδα ὄρους. Extremae partes montis. vel partes montis in planitiem desinentes. Κράσπεδον. Vestis sacerdotis: sic dicta, quod ad solum usque pertineat. Κράστις. Herba quaedam. Κραταιός. Robustus. Κραταίπεδον. Κρατερός. Nomen proprium. Craterus, Macedo, qui fuit vir aspectu maximus, nec procul a fastigio regio, et splendore vestitus excellens, et omnino nihil ab Alexandri ornamento differens, excepto diademate. in consuetudine autem videbatur esse humanissimus, quod ad eius gravitatem comitas accedebat et benignitate sermonis quosvis sibi conciliabat: praesertim si homines eum exigerent ad Antipatrum corpore parvum et deformem, praeterea inhumanum et asperum in subditos. * ita fiebat ut Craterum tanquam regem colerent, et quod par erat laudibus ornarent, ut imperatorum fortissimum

Ἰππαρχίαν τὴν Μαρωνεΐτιν, κυνογαμίαν τὸν γάμον ἐκάλεσε. παῖδα δὲ ἔσχεν ἕξ αὐτῆς Πασικλέα. ἦν δὲ ἐπὶ τῆς ριγ' Ὀλυμπιάδος. ἐπεκλήθη δὲ Θυρεπανοίκτης, διὰ τὸ ἀδεῶς ἐπεισιέναι εἰς παντὸς οὔπερ ἠβούλετο οἶκον. οὗτος καταλιπὼν τὴν οὐσίαν μηλό-
ροτον, ἀρθεὶς ἐπὶ τοῦ βωμοῦ εἶπεν·

Ἐλευθεροὶ Κράτητα Θηβαίων Κράτης.

ἔγραψε φιλόσοφα. Ὅτι Κράτης εἶπεν·

Ἐρωτα παύει λιμός· εἰ δὲ μὴ, χρόνος·
εἰ δὲ μὴ, βρόχος.

Οὗτος κατεπόντωσε τὴν οὐσίαν, ὡς λέγει Φιλόστρατος ὁ Ἀθήμιος ἐν τῷ βίῳ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως.

Κράτης, Τιμοκράτους, Μαλλώτης, φιλόσοφος Στωϊκός· ὃς ἐπεκλήθη Ὀμηρικὸς καὶ Κριτικὸς, διὰ 15 γραφέντων αὐτῷ βιβλίων.

τὴν καὶ περὶ τοὺς γραμματικὸς καὶ ποιητικὸς λόγους αὐτοῦ ἐπίστασιν· σύγχρονος Ἀριστάρχου τοῦ γραμματικοῦ, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος. συνέταξε διόρθωσιν Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεΐας ἐν βιβλίοις 9. καὶ ἄλλα.

Κρατήτειος. ὁ τοῦ Κράτητος.

Κρατῖνος, Καλλιμήδους, Ἀθηναῖος, κωμικός, λαμπρὸς τὸν χαρακτήρα· φιλοπότης δὲ καὶ παιδῆ-
κῶν ἡττημένος. ἦν δὲ τῆς ἀρχαίας κωμῆδίας. ἔγραψε
10 περὶ δράματα κα'. ἐνίκησε δὲ 9.

Κράτιστα. ἀντὶ τοῦ αἰρετώτερον ἢ βέλτιον.

Κρατύναι.

Κρατυνήρια ἔγραψε Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρῆ-
της βιβλίον, ὅπερ ἐστὶν ἐπικριτικὸν πάντων τῶν
βιβλίων.

1. Μαρωνεΐτιν] Μαρωνεΐτιν A. et Clem. Strom. IV. p. 619. Μαρωνίτην V. κυνογαμίαν om. B. E. 2. Πασικλέα] De alio Pasicle, praeceptore Stilponis, qui fuit frater Cratetis, vid. v. Σιλίων. Reines. ἦν δὲ — Ὀλυμπιάδος V. sub finem articuli coniecit. 4. διὰ τὸ — εἰσέρχεσθαι] διὰ δὲ τὸ — ἐπεισιέναι A. et gl. Θυρεπανοίκτης. εἰσιέναι Diog. 7. Aliam senarii formam Simplicius effinxit: vide diligenter Boissonadum in Notices et Extraits T. X. p. 164. Cf. Arsen. p. 322. 8. ἔγραψε φιλόσοφα om. V. et mox μὴ τοῦτο δύναται. Ὅτι tacite Gaisf. cum *V. 9. Ἐρωτα παύει λιμός· εἰ δὲ μὴ, χρόνος.] Anthol. I, 27. [IX, 497.] Ἐρωτα παύει λιμός· εἰ δὲ μὴ, χρόνος. Ἐάν δὲ μηδὲ ταῦτα τὴν φλόγα σβέσῃ, Θεραπεία σοι τοιοῦτον ηἰρησῶ βροχός. Eosdem versus habet etiam Stobaeus. Clemens Alexandr. Strom. lib. II. p. 302. Οὗτος (Κράτης) ἐν ἄλλοις εὐδυσκόδητος γράφει, τῆς εἰς τὰ ἀφροδίσια ἀκατασχέτου ὁρμῆς κατάπλασμα εἶναι λιμόν· εἰ δὲ μὴ, βρόχον. Quae praeterea Menagius in Laert. VI, 86. hanc in rem coniecit, hic non repetam: contentus annuotasse loca auctorum ab eo praetermissa. Küst. 10. εἰ δὲ μὴ τοῦτο δύναται] ἂν δὲ μὴ δὲ τοῦτο δύνασαι A. ἂν δὲ τοῖσι μὴ δὲ τὸν χρόνον μὴ δὲ τὴν φλόγα Laert. lam cum μὴ τοῦτο δ. V. omiserit, apertam intentionem τοῦτο δύναται removi. 11. κατεπόντωσε τὴν οὐσίαν] Crates ille Thebanus, homo quondam ditissimus, cum ad philosophandum Athenas pergeret, magnum auri pondus abiecit, nec putavit se simul posse et virtutes et divitias possidere. Hieron. de Instit. Mon. cf. Philostrat. Vit. Apollon. I, 13. et Sarisber. Polycr. VII, 13. et Pet. Blesensis f. 9. Reines. κατεπόντισε A pr. ὡς λέγει et seqq. om. V. Saltem post Τυανέως omisi cum A. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀναξαγόρας. 14. Eudocia p. 273. Τιμοκράτους . . . Στωϊκός om. *V. qui post ἄλλα proposuit Κράτης Τιμοκράτους . . . Ὀμηρικός.
1. περὶ] καὶ περὶ A. B. E. *V. 3. ἐπὶ τοῦ] τοῦ omisi cum A. 4. συνέταξε διόρθωσιν Ἰλ.] Scripsit hic Crates et alia, quae recenset Meursius in Bibliotheca Attica. Omisit autem ibi opus eius περὶ λιμένων, quod laudatur Eustathio in Odys. I. p. 1613, 39. Küst. διόρθωσιν] Sic Bas. δὲ ὄρθωσιν A. B. E. V. Med. Mox ἐν om. A. *V. Malim βιβλία. 6. Κρατήτειος] Cautam magis quam inepta dici meretur Porti versio, qui est Cratetis, quia intelligi in ea commode possit filius; sed quam reprobans Heumann. Poecil. T. III. p. 634. suppleri vult grammaticus. Sectarorem designaturi Graeci facere id solent per τοὺς περὶ τόν, veluti οἱ περὶ Ἀρχεσίλαον Ἀκαδημαῖκος, aut per generale nomen sectae cum ἀπὸ vel ἐξ, tanquam οἱ ἀπὸ τῆς στοῆς, Ἐπικούρου, ἐξ τοῦ περιπάτου καὶ τῆς στοῆς: velut Athen. IX. p. 387. D. Ἀριτεμίδωρος ὁ Ἀριστογάνειος, ibid. F. Ἐρμιππος ὁ Καλλιμάχειος: vel simpliciter ἤτιωρ Ἰσοκράτειος in Diog. Laert. IV, 23. et II, 15. vel plenissime, ut Βίων — Θεοδώρειδος ἀπὸ τῆς αἰρέσεως ἐπιτελούμενος IV, 23. Apud Suid. alia ellipsis locum habere nequit, quam v. υἱός. Atque sic ὁ Κλείνειος in Platon. Gorg. p. 295. D. est Alcibiades ὁ τοῦ Κλείνου. Abresch. 7. Κρατῖνος] Eadem omisissis φιλοπότης . . . κωμῆδίας Eudocia p. 271. 8. φιλοπότης] Ut bibax notatur ab Aristophane Pac. 699. Τί δαί, Κρατῖνος ὁ σοφός ἐστιν; Ἀπέθανεν, ὅθ' οἱ Λάκωνες ἐνέβαλον. Τί παθών; Ὅ τι, Ὠρακιάσας· οὐ γὰρ ἐξηγέσχετο ἴδων λίθον καταγνύμενον οἴνου πλέων. Scholiasta ad eum locum: φιλοπότην δὲ πάλιν διαβάλλει τὸν Κρατῖνον. Praeterea temulentia Cratini perstringitur in veteri Epigrammate, quod legitur apud Athen. II. p. 39. Vide etiam notabilem hanc in rem locum apud Suidam supra v. Κώδιον. Küst. φιλοποτίας V. Aliam Cratini notam ex v. Ἐπειοῦ δειλότερος observavit Hemsterhusius. 10. δράματα κα'.] Sic habent omnes editt. sed male. Plures enim fabulas quam XXI. Cratinum scripsisse ex veterum monumentis constat. Vide Meursium in Bibliotheca Attica, qui XXXVI. eius poetae dramata recenset. Küst. Falso: vide vel Meinek. Qu. Scem. I. p. 22. sqq. Quem miror p. 18. ex Schol. Arist. Eq. 525. collegisse, quas victorias Cratinus reportarit, eas παμψηφεί fuisse partas. 11. Κράτιστα] Deest gl. V. Nescio an pertinere ad Aristoph. Eq. 30. Gaisf. Statim omisi glossam cum V. (silente Gron.) quam A. in marg. reposuit: Κρατῖ. ἐπὶ τοῦ κυριώω, γενικῆ. αἰτιατικῆ δὲ, ὅτε σημαίνει τὸ νικῶ. Καὶ μάχας ἐκράτησεν οὐκ ὀλίγας. 12. Om. vulg. Siletur *V. 13. Κρατυνήρια. ἔγραψε Δημ.] Ex Laertio: quem vide in Democrito (47.). Küst. Vide Fabric. in Sext. Emp. adv. Math. VII, 136. Ἀβδηρῆτης] Ἀβδηρῆτης E. ut solet. 14. ἐπικριτικά Diog. 15. αὐτῷ] αὐτῷ A.

autem duxisset uxorem Hipparchiam Maronitidem, nuptias suas caninum matrimonium vocavit. ex ea vero suscepit filium Pasiclem. vixit Olympiade CXIII. cognominatusque est Θυρεπανοίκτης, quod in cuiusvis domum audacter ingrederetur. Hic agrum suum cum ovibus pascendis reliquisset, in edito stans loco dixit: *Manumittit Cratetem Thebanum Crates.* Scripsit libros philosophos. Idem Crates dixit: *Amorem sedat fames; sin minus, tempus: si ne hoc quidem, laqueus.* Hic pecuniam suam in mare proiecit, ut ait Philostratus Lemnius in vita Apollonii Tyanaensis. Κράτης. Crates, Timocratis F. Mallotes, phi-

losophus Stoicus, qui cognomento vocatus est Homericus et Criticus, ob studium rei grammaticae et poeticae: aequalis Aristarchi grammatici, tempore Ptolemaei Philometoris. scripsit recensionem Iliadis et Odysseae libris IX. et alia. Κρατήτειος. Sectarior Cratetis. Κρατῖνος. Cratinus, Callimedidis F. Atheniensis, comicus, genere dicendi splendido et luculento usus est. idem poculis et puerorum amoribus deditus fuit. vixit tempore comediae antiquae. scripsit fabulas XXI. vicitque novias. Κράτιστα. Optabilis vel melius. Κρατύναι. Κρατυνήρια. Democritus Abderita scripsit hoc indice librum, in

Κραυαλλίδαι, ἢ Κραυαλλίδαι. ἢ ἐν Φω-
κεῦσι πλησίον Κιβήδας χώρα.

Κραυγή. ἐπὶ τῶν εὐχομένων ἢ μετὰ προθυ-
μίας καὶ σπουδαίας διανοίας ἰκετεία.

Κραυγή Σοδόμων. ἢ μυσσαρωτάτη καὶ λυσ-
σώδης αὐτὴ παρὰ φύσιν ἀμαρτία, ὑπὸ Σοδομιτῶν
διαπραττομένη, ὥσπερ τις φωνὴ ἀνερχομένη, καὶ
βοῶσα τὸ μέγεθος τῆς ἀσεβείας εἰς τὰ ὄντα Κυρίου
Σαβαώθ. καὶ ὁ μακροθυμήσας ὕστερον διὰ τὸ ἀμε-
τανόητον αὐτῶν καὶ ἀνεπίστροφον τῆς ἀδιακρίτου
καὶ ἀπολάστου γνώμης, ἐπάξας μάλα δικαίως τὴν
τιμωρίαν, ἔφρασκε, Κραυγὴ Σοδόμων καὶ Γομόρρας
πεπλήθυνται πρὸς με.

Κραῦρα. νόσος περὶ τὰς ὕς γινομένη. τρία δέ
ἐστι πάθη· βράγχη, κραῦρα, διάρρηξια. 15

Κραῦρον. ξηρόν, καπνρόν, εὐθραυστον.

Κραῖνοσι. τελειοῦσι, πληροῦσι, βασιλεύου-
σι, κυριεύουσι.

Κραιπαλαῦν. ἐπὶ τοῦ ἀλαζονεύεσθαι. Τὸν δέ
Σέσωστριν ἐπὶ τοσοῦτον κραιπαλαῦν, ὥστε ἀρμάμα-
20 ξαν συμπήξασθαι χρυσοκόλλητον, λίθους τε τιμίους
ταύτη περιβαλεῖν, καὶ ἐφιζάνων ζευγνύειν τοὺς ἡ-
τημένους βασιλεῖς.

Κραιπαλαίκωμος. μετωνυμικῶς, ὁ κατὰ
μέθην γινόμενος ὕμνος.

Κραιπάλη. ὁ ἐκ πολλῆς οἰνώσεως παλμός.
Καὶ Κραιπαλῶντα, ἀντὶ τοῦ ἐκ μέθης ἀτακτοῦντα,
5 μεθύνοντα· ἀπὸ τοῦ κᾶρα πάλλιν τοὺς μεθύνοντας.
ἢ ἀπὸ τοῦ σφάλλῃσθαι τῶν καιρίων.

Κραιπαλώδης. Τῆς ψυχῆς τὰ ἐλαττώματα
κατηπίσταντο, εἴτε κραιπαλώδης τις εἴη καὶ μέθυ-
σος, εἴτε φιλήδονος καὶ ἐν τοῖς αἰδοίοις ἔχων τὸν
10 ἐγκέφαλον.

Κραιπνός. ταχύς.

Κρεάγρα.

Τί δῆτα κρεάγρας τοῖς κάδοις ὠνοίμεθ' ἄν,
ἔξὸν καθέντα γράδιον τοιουτοῦ
ἔκ τῶν φρεάτων τοὺς κάδους φυλλαμβάνειν;
ἐπὶ τῶν πορνικῶν καὶ ἀσελγῶν γραῶν.

Κρεάγρα. μαγειρικὸν ἐργαλεῖον. ἐν Ἐπιγράμ-
ματι·

Ὅμοῦ κρεάγρα τῇ σιδηροδακτύλῳ.

Κρέας. οὕτω καλοῦσι τὸ σῶμα οἱ Ἄττικοί.

Εἰ μὴ περὶ τῶν κρεῶν νενανμάχηκε.

Κρέας. καταχρηστικῶς καὶ ἐπὶ ὄρνιθος ἐχρή-
σατο Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις·

1. Κραυαλλίδαι, ἢ Κραυγ.] Κραβαλλίδαι ἢ Κραγαλλίδαι A. Κραβαλλίδαι ἢ κραγαλλίδαι B. Κρ. ἢ Κραγαλλίδαι V. Κραγαλλί-
δαι *V. Κραυαλλίδαι ἢ Κραγαλλίδαι Photius et Harpocr. MSS. Pal. et Paris. 3. Κραυγή] Deest gl. V. Sumpta est ex
Theodoro in Ps. V, 3. Sustulit distinctionem post εὐχομένων. 5. Κραυγή Σοδόμων] Genes. XVIII, 20. λυσσώδης] Sic habent MSS. Pariss. [et *V.]. At editt. Metiel. et Ald. corrupte δυσσώδης: quod in sequentibus editt. absque auctoritate

λυσ

MStorum in δυσώδης mutatum est. Küst. δυσώδης E. 12. γομόρας A. Favet ipsa v. Γόμορα, repugnat v. Σόδομα.
14. Κραῦρα] Κραῦρα V. hic et infra. 15. Post διάρρηξια delevi cum A. V. καὶ ἔστιν ἐν τῷ διάρρηξια: nempe haec ipsa
glossa illinc est profecta. 16. καπνρόν] κατάπυρον Lex. Bachm. p. 283. Illud firmat Photius. εὐθραυστον] εὐθραυστον A. *V.
Vid. Rubnk. in Tim. p. 168. 17. V. Od. τ'. 567. sive 9'. 391. Adde Hesychium. 18. καὶ κυριεύουσι] καὶ omisi cum A.
19. Τὸν δὲ Σέσωστριν] Ex Theophylact. Simocatt. VI, 11. Küst. Oratio breviter conformata. Eadem narratio Menandri Exc.
p. 355. 22. καὶ ἐφιζάνων ζευγνύειν τοὺς ἡτι.] Vide Diodorum Siculum lib. I. p. 53. Küst.

1. Lege Κραιπαλόκωμος cum Schol. Aristoph. Ran. 218. 4. κραιπαλῶντα — ἀτακτοῦντα καὶ μεθύνοντα] Κραιπαλῶν — ἀτακτοῦν
— μεθύνων A. καὶ omisi cum *V. E. et Schol. Aristoph. Plut. 298. ἀπὸ τοῦ — μεθύνοντας om. Schol. Aristoph. Vid. Rubnk. in
Tim. p. 166. 5. τὸ κᾶρα] τὸ omisi cum A. *V. Cf. Etym. M. p. 536. et Zon. p. 1252. 6. κραιπνός *V. 7. Τῆς ψυχῆς] Aellano tribuit Valckenarius. 8. κατηπίσταντο] κατηπίσταντο A. B. E. V. Med. Mox ἢ φιλήδονος E. 12. Glossa non dubito
quin transcripta sit ex v. Ἐξόν. 13. Τί δῆτα κρεάγρας τοῖς κ.] Aristoph. Eccles. 1037—39. 14. ἔξὸν] ἔξ ὧν B. E. *V.
γράδιον] γράδιον A. B. V. 17. ἐν Ἐπιγράμματι] Philippi XIII, 6. Anthol. Pal. VI, 101. 19. κρεάγρα] κρεάγρα A. κρεάγρα
V. Med. σιδηροδακτύλῳ] Quae sequuntur in edd. ante Küst. Ὅτι (om. *V. et Med.) ὁ Ἐρμῆς δειλακρίων ἐλέγετο ὡς λίγνος·
κρεάδιον γὰρ ἐπιδεικνυμένων αὐτῷ κατήρχετο αὐτίκα, ex v. Δειλάκρια repetita, habent A. V. in marg. 21. Εἰ μὴ περὶ τῶν
κρεῶν νενανμ.] Aristoph. Ran. 193. Εἰ μὴ νενανμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν. Sic etiam apud Suidam scribendum est. Küst.
22. ἐπὶ] καὶ ἐπὶ A. B. 23. Ἀριστοφάνης Νεφ.] V. 338.

quo omnia scripta sua ad censuram revocat. Κραυαλλί-
δαι. Crauallidae sive Craugallidae. regio Phocidis prope Cir-
rham. Κραυγή. In precantibus dicuntur preces supplices,
quae insigni cum studio et mentis intentione fiunt. Κραυγὴ
Σοδόμων. Clamor Sodomorum. Illud maxime detestandum
et foedissimum naturaeque contrarium peccatum, quod a Sodo-
mitis commissum est, quasi vox quaedam protrusa et magnitudi-
nem impietatis in aures Domini Sabaoth inclamans: qui cum diu
patienter eos pertulisset, tandem, quod nullam poenitentiam
agebant, nec flagitiosum et intemperantem animum mutabant,
inflictis iustissime poenis dixit: Clamor Sodomorum et Gomo-
rrhae multiplex pervenit ad me. Κραῦρα. Morbus sues in-
festans. tria autem in his sunt morborum genera, raucedo, stru-
ps, diarrhoea. Κραῦρον. Siccum, aridum, fragile. Κραῖ-
νοσι. Perficiunt, implent, regnant, dominantur. Κραι-
παλαῦν. Insolenter agere. Sesostrin autem eo insolentiae

aiunt esse progressum, ut in curru aureis clavis compacto et
pretiosis lapillis ornato sedens reges ab se rictos tugo submit-
serit. Κραιπαλαίκωμος. Metonymice, carmen quod in-
ter potandum canitur. Κραιπάλη. Crapula: quasi palpita-
tio, quae ex largiore vini potu oritur. Et Κραιπαλῶντα, tem-
ulentum, ebrium, dictum inde quod ebrius caput palpitat. vel
quod ebrii decorum non observent. Κραιπαλώδης. Cra-
pulae deditus. Animi vitia pernorant, sive quis crapulae de-
ditus esset et ebriosus, sive voluptatibus addictus et in pu-
dendis gerens cerebrum. Κραιπνός. Velox. Κρεά-
γρα. Quare harragones ad cados emanus, cum liceat demissa
hac vetula ex puteis cados extrahere? dicitur de vetulis impu-
diciis et lascivis. Κρεάγρα. Fuscina culinaria. In Epi-
grammate: Una cum fuscina culinaria ferreis digitis apta.
Κρέας. Sic Attici corpus vocant. Nisi in navali proelio pro
carnibus pugnaverit. Κρέας. Apud Aristophanem Nubiis

Κρέα τ' ὀρνίθια.
 Κρέκα. τὴν τρίχα.
 Πορφυρέην ἤμησε κρέκα.
 ἀντι τοῦ ἔκοψε.
 Κρέκειν. καὶ Κρεκόντων, κρουόντων τὴν κι- 5
 θάραν, ἐγγιζόντων.
 Κρέκονσα. ἀλλοῦσα. Ἀριστοφάνης Ὀρ-
 νισιν.
 Ἄλλ' ὦ καλλιβόαν κρέκουσ'
 ἀλλὸν φθέγμασιν ἤρινοῖς.
 κυρίως δὲ κρέκειν τὸ τὴν κιθάραν κρούειν. καὶ ἐν
 Ἐπιγράμματι.
 Ζηνοφιλα, λιγὺ κρέκεις τι μέλος.
 Κρέκω. τὸ ἦχῳ.
 Ἄλλ' ὄκα δὴ πλάκτρῳ Λοκρὶς ἐκρεξε χέλυσ.
 Καὶ Ἀριστοφάνης.
 Τοιαῦτε κύνιοι
 συμμιγῆ βοῆν ὁμοῦ
 κρέκοντες ἴαχον.
 Κρεμάθρα. μετέωρόν τι κατασκευάσμα, ἐν 20 ἐποποιός. τινὲς δὲ αὐτὸν ἰστόρησαν Ὀμήρου γαμ-
 ῶ ἐτίθεισαν τὰ περιττεύοντα ὄψα. κρεμάθρα δὲ

εἶρηται διὰ τὸ αἰὶ κρεμαμένην μετέωρον εἶναι.
 εἰσάγει δὲ Ἀριστοφάνης τὸν Σωκράτην ἐπὶ κρε-
 μάθρας καθήμενον, γελοῖον χάριν, ὡς μετεωρο-
 λέσχην.

Κρεμόω. κρεμάσω.

Κρεμάσαι τὴν ἀσπίδα.

ἀντι τοῦ εἰρηνεῦσαι. ἐν γὰρ. εἰρήνη κρέμανται αἱ
 ἀσπίδες.

Κρέξ. ὄρνεον δυσκοιάνιστον τοῖς γαμοῦσιν, δὲν
 10 πᾶν τὸ βύχχος καὶ προιονῶδες ἔχον. κρεκὸς κλίνε-
 ται.

Κρεωδαισία. ὁ μερισμὸς τῶν κρεῶν. Καὶ
 κρεωδαίτης· καὶ κρεωδότης· καὶ κρεωδόχον ἀγ-
 γεῖον.

Κρεώδης ἰερουργία. ἡ διὰ κρεῶν θυσία.

Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.
 ἀντι τοῦ σεαυτῶ. Καὶ κρεωδοῖνία. Κρεωφαγία·
 καὶ Κρεωπάλης.

Κρεώφυλος, Ἀστυκλέους, Χίος ἢ Σάμιος,
 βρὸν ἐπὶ θυγατρὶ. οἱ δὲ φίλον μόνον γεγονέναι αὐ-

1. Post ὀρνίθια delevi, quae A. in marg. posuit, Κρέα χελώνης. Est in τῷ, ἢ δεῖ χελώνης κρέα φαγεῖν. 3. Πορφυρέην] Intelligendum hoc hemistichium de Scylla, quae patri Niso purpureum crinem desecuit: de quo Pausanias in Atticis et Apollodorus III, 14. Ἀπέθανε δὲ καὶ Νίσος διὰ θυγατρὸς προδοσίαν· ἔχοντι γὰρ αὐτῷ πορφυρέαν ἐν μέσῃ τῇ κεφαλῇ τρίχα, ταύτης ἀφαιρεθείσης τελευτῶ, ἢ δὲ θυγατρὶ αὐτοῦ Σκύλλα ἐρασθεῖσα Μίνως ἐξείλε τὴν τρίχα. Est autem hoc fragmentum ex Callimachi Hecale desumptum: quod et res et stilis indicat. Confer Etym. v. Ψύθρ. Ceterum notanda vox κρέκα, quam haud temere alibi reperias. Toup. III. p. 116. Scylla patris Nisi. Vid. Propert. III, 17, 22. Hemst. Malim haec ad Parthenium referri, de quo vid. Schol. sive Eust. in Dionys. 420. Πορφυρέην A. 7. ἀλλοῦσα] Hanc vocem agnoscunt MSS. Pariss. Sed eadem deest in prioribus editt. Küst. Hinc corrigatur mendum Schol. λαλοῦσα. Ἀριστοφάνης Ὀρνισι] Ver. 687. sq. 11. δὲ] γὰρ A. ἐν Ἐπιγράμματι] Meleagri LXXXVII, 2. Anthol. Pal. V, 139. 13. λιγὺ] Corruptionis sedes: λι γὰρ V. λιγίαν Anthol. Ex utroque coire videtur λιγυράν, i. e. λιγυῶν Μουσῶν. 15. Ἄλλ' ὄκα δὴ πλ.] Pauli Silentiari. XLVIII, 4. Anthol. Pal. VI, 54. 16. Ἀριστοφάνης] Av. 771. unde locus hic Suidae emendandus est. Küst. 19. κρέκοντος mendum vulg. ἴαχον] ἴαχον A. B. E. V. Statim cum A. delevi glossam: Κρέμ. ἄρχων Βουλγάρων. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Βούλγαροι. Quorum καὶ ἔστιν et seqq. om. V. 20. Κρεμάθρα] Vid. Schol. Aristoph. Nub. 218. σευάσμα] Dedi κατασκευάσμα cum A. *V. σευός Schol.
5. Κρεμόω. κρεμάσω] Recte, Κρεμόω, κρεμάσω. Confer Schol. Homeri Iliad. ἡ. 83. Quae sequuntur sunt verba Scholiastae Aristoph. Acharn. 58. Ἄνδρες Πρωτάνεις, ἀδικεῖτε τὴν ἐκκλησίαν, τὸν ἀνδρ' ἀπάγοντες, ὅστις ἡμῖν ἤθελε Σπονδὰς ποιῆσαι, καὶ κρεμάσαι τὰς ἀσπίδας. Quomodo et apud Suidam scribendum est. Toup. Excidit καὶ ante Κρεμάσαι. 9. Κρέξ] Ex Gl. Herodot. II, 76. Mox τοῖς om. A. V. δὲν πᾶν τὸ] Ex Schol. Aristoph. Av. 1138. Küst. 10. βέγγχος V. βέγγχος *V. 12. Κρεωδοσία. Κρεωδαισία δὲ ἡ κρεωφαγία μέγα καὶ δίφθογγον Zon. p. 1253. Idem p. 1258. Κρεωδοτῶ. κρεωδοιτῶ δὲ μέγα καὶ δίφθογγον. Κρεωνομῶ. Καὶ κρεωδαίτης] Plutarch. Lys. (23.) p. 447. Toup. Huius vocis depravatio est κρεωδοίτης. Ceterum huc revocandum erat, quod alienum locum invasit, κρεωδοῖνία cum vocibus continuis. Seqq. om. A. 13. κρεωδόχον] Schol. II. i. 206. Κρεῖον. κρεωδόχον ἀγγεῖον. Vid. infra v. Κρεῖον. Gatsf. κρεωδόχον Zon. p. 1255. 16. Κρέων] Soph. Oed. R. 379. Κρέων — Κρεωπάλης omnia delet vulg. 18. Κρεωπάλης] Κρεωπάλης B. E. Deest A. Affert Herod. Epimer. p. 206. Vide horum pleraque disceptantem Lob. Phryn. p. 693. sq. 19. Κρεώφυλος] Vid. Schol. Platon. p. 421. et Eudocia p. 271.

abusivè de avibus dictum: Et carnes avium. Κρέκα. Comam. Purpuream reseculit comam. Κρέκειν. Et Κρεκόντων, citharam pulsantium. Item appropinquantium. Κρέκονσα, Tibia canens. Aristophanes Avibus: Age vero, quae suarum tibiae quasi cantu et modulationibus vernis aures permulces. proprie autem κρέκειν significat citharam pulsare. Et in Epigrammate: Zenophila carmen argutum cithara canis. Κρέκω. Resono. Sed cum plectro pulsata Locrensis resonuit testudo. Et Aristophanes: Cygni mixtum clamorem simul strepentes celebrabant. Κρεμάθρα. Pensile quoddam vas, in quo opsoniorum reliquiae opponebantur. dictum inde quod id semper in sublimi suspensum est. introducit autem Aristophanes

Socratem in calatho pensili sedentem, risus movendi causa, ut de rebus sublimibus garrientem. Κρεμόω. Suspendam. Suspendere clipeum. id est, pace gaudere. tempore pacis enim clipei suspenduntur. Κρέξ. Avis inauspicata nuptiis, quae rostrum valde acutum et serratum habet, declinatur κρεκός. Κρεωδαισία. Carnium distributio. Et κρεωδαίτης. κρεωδοίτης. Κρεωδόχον ἀγγεῖον. Vas carnes recipiens. Κρεώδης ἰερουργία. Sacrificium quo carnes immolantur. Κρέων δὲ. Creon tibi nullum affert damnum, sed ipse tibi. Κρεωδοῖνία. Κρεωφαγία et Κρεωπάλης. Κρεώφυλος. Creophylus, Astyclis F. Chius vel Samius, poeta epicus: quem nonnulli Homeri generum fuisse tradunt; alii vero dicunt eum Ho-

τὸν Ὀμηρον λέγουσι, καὶ ὑποδεξάμενον Ὀμηρον λαβεῖν παρ' αὐτοῦ τὸ ποίημα τὴν τῆς Οἰχαλίας ἄλωσιν.

Κρεῖον. τὸ κρεωδόχον ἀγγεῖον. παρὰ τὸ κρέας, κρέον, καὶ κρεῖον, καὶ κρεῖος.

Κρεῖων. βασιλεὺς ἢ ἄρχων, κρατῶν μεγάλως.

Κρεῖττονος. τοῦ Θεοῦ. Προνοία δὲ δὴ τινι τοῦ κρεῖττονος, στοχαζόμενος τοῦ συνοίσοντος, τὰ τοιάδε ἐπετέλει ὁ Καῖσαρ.

Κρεῖσων δόξης ἀτίμον ἐπτελεία ἐδκληής, καὶ 10^ο σμικροπρεποῦς ἀρχῆς μεγαλοφυῆς μετριότης, καὶ ὕψους ἐπισφαλοῦς ταπεινότης ἀκίνδυνος.

Κρήγνον. ἀληθές, ἀγαθόν, καλογήρον. γῆ- ρος γὰρ ἡ φωνή.

Κρήδεμνον. κεφαλοδέσμιον, ἢ μαφόριον.

Κρηθεύς. ὄνομα κύριον. Καὶ Κρηθῆς νύμφη. Κρήμνη. ῥηματικὸν ἐκ τοῦ κρημνημι· ὡς ἴσθη. Κρημνίσαι. ἐκ τοῦ κρημνίζω.

Κρημνοκοπεῖν. κομπάζειν, ἀλαζονεῦσθαι, 5 μεγάλας λέξεις ποιεῖν.

Κρημνός. φάραξ. Ἀριστοφάνης.

Κρημνούς ἐρεῖδων.

τουτέστι, κρημνούς ἐπιπέμπων καὶ ἀκοντιζῶν. ἀπὸ τοῦ ἐλασίμβροτα εἴληφε, καὶ ταῦτα ὑπέρογκα. Ὀμηρος καὶ τὴν ὄχθη κρημνὸν λέγει· ἐπειδὴ πάντα τὰ ὑψηλὰ κρημνοί.

Κρημνώδη κατανίφοι. εἰ μὲν διὰ τοῦ ἦ, ἀντὶ τοῦ μεγάλα· εἰ δὲ διὰ τοῦ ι κρήμνα εἶδος ἀλεύρου, ἐξ οὗ ἡ παιπάλη γίνεται, τουτέστι 15^ο τὸ ἄλευρον. καὶ τὸ λευκαίνειν παλύνειν. Ὀμηρος.

1. καὶ ὑποδεξάμενον Ὀμηρον λαβεῖν παρ' αὐτοῦ τὸ ποίημα τὴν τῆς Οἰχ.] Notabilis est hanc in rem locus apud Eustathium in Il. β. p. 330. quem integrum hic describere non gravabor: Ἐπόρθησεν ὁ Πρακλῆς τὴν Οἰχαλίαν, εἰς ἣν δοκεῖ γράψαι καὶ Ὀμηρος; ὡς δηλοῖ ὁ ἴστορήσας, ὅτι Κρεώφυλος ὁ Σάμιος ξενία ποτὲ δεξάμενος τὸν Ὀμηρον ἔλαβε δῶρον ἐξ αὐτοῦ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ποιήματος, ὃ καλοῦσιν Οἰχαλίας ἄλωσιν· τουτέστιν, ἔσχεν εἰς ἀντίδοσιν ἐξ Ὀμήρου, τὸ μὴ ἐπιγράψαι τὸ βιβλίον ἑαυτοῦ, ἀλλὰ τῷ φίλῳ Κρεωφύλῳ, ὅσον ὅτι Κρεωφύλου Σαμίου Οἰχαλίας ἄλωσις. τινὲς δὲ ἀνιπαλὴν φασὶ Κρεωφύλον μὲν γράψαι, Ὀμήρω δὲ ἐπιγραφῆσαι τὸ βιβλίον διὰ τὴν ξενίαν. διὸ καὶ Καλλιμάχος ὑποδηλῶν, ὅτι Κρεώφυλος Ὀμηρῷ ἐπονομάσας τὸ ποίημα, οὐ τὸν Ὀμηρον ἀλλ' ἑαυτὸν ἐπέμνησεν, ὡς δῆθεν ὀμνηρίζοντα, γράφει ἐν Ἐπιγράμματι οὕτω· Τοῦ Σαμίου πόνος εἶμι, δέμω ποτὲ θεῖον Ὀμηρον Λεξάμενον — Ὀμήρειον δὲ κάλεῖται Γράμμα. Κρεωφύλω, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα. Epigramma Callimachi quod mutilum hic adducit Eustathius, integrum legitur apud Strabonem lib. XIV. p. 638. et apud Sextum Empiricum I, 2. ut observavit Bentleius in Epigramma Callimachi VI. ad quem lectorem remitto. Ceterum ab hoc Creophylo diversus est ille, quem Athenaeus ἐν Ἐφεσίῳν ὄροις citat. Küst. Vid. Procli Chrestomath. p. 466. praeter aliosque Heyn. in Il. T. VIII. p. 807. sq. 3. Post ἄλωσιν extabat glossa ex v. Δραπέτης repetita: Κρεωφόντης (Κρεωφόντης B. E.). ὄνομα κύριον. ἦν δὲ παροῦστος. καὶ γὰρ βῦλον ὕγραν εἰς τὴν ὕδραν ἐνέβαλε, κληρουμένων περὶ Μεσσήνης. καὶ ἔστιν ἐν τῇ Δραπέτι κληρος. Delevi cum A. καὶ ἔστιν et seqq. om. *V. qui gl. post Κρεῖων coniecit. 4. Κρεῖον] Ex Schol. Il. ε'. 206. cf. Etym. M. p. 536. sq. 5. Resectis inutilibus lege κρέον καὶ κρεῖον. 7. Glossam ante v. Κρεῖον habet A. 8. στοχαζόμενος] Menander hist. p. 91. τοῦ συνοίσοντος ἐν μάλιστα στοχαζάμενος. Tour. MS. 10. Κρεῖσων] Ex Damascio, opinor, depromptum, ut ex stilo apparet. Tour. Aeliano tribuit Valckenarius. 11. μικροπρεποῦς A. 13. Κρήγνον. ἀληθές, ἀγαθόν.] Helladius apud Photium p. 1585. Ὅτι κρήγνον τὸ ἀληθές εἰρηται, κατέγγνον τι ὄν. οἱ γὰρ ἀληθῶς τι πράττειν μέλλοντες ἐγγυῶνται τοῦτο, τῇ κεφαλῇ κατανεύοντες. οἱ δὲ κρήγνον οὐ τὸ ἀληθές, ἀλλὰ τὸ ἀγαθόν σημαίνειν φασί, καρήγνον ἐτυμολογοῦντες· ὅσον ἡδύον τὸ κῆρ, τουτέστι τὴν ψυχὴν. ἡδύον γὰρ πέφυκε τὴν ψυχὴν τὸ ἀγαθόν. Confer etiam Etymologum. Küst. Item Schol. Il. α'. 106. Novam dedit notationem Suidas, καλογήρον. γῆρος γὰρ ἡ φωνή, quam ignorat Photius. 15. Κρήδεμνον] Il. γ'. 470. ubi Schol. κεφαλοδέσμιον. Alterum habet Eustath. Ib. p. 1280, 61. Κρήδεμνον δὲ τὸ μαφόριον: de qua voce vid. Du Cangii Gloss. v. Μαφόριον.
1. Κρηθεύς] Κρηθῆς A. Κρηθῆς] V. Herod. Epimer. p. 69. 2. Κρήμνη] Vid. Etym. M. p. 537. et Pierson. in Moerin p. 208. ῥηματικὸν] ἐκρήμνα Zou. p. 1258. 3. Om. vulg. αἰτιατικῇ post Κρημνίσαι omisi cum *V. 4. Κρημνοκοπεῖν] Κρημνοκοπεῖν A. V. Photius. Vox ab uno Suida prolata: cui simile Κομπηγορεῖν, a Schneidero addubitatum, apud Tzetz. in Hesiod. p. 10. 6. φάραξ E. V. Ἀριστοφάνης] Eqq. 625. ubi vide Scholiastam, ex quo Suidas suppleendus est. Küst. Nempe κρημνούς expulso scribendum: τουτέστιν, ἐγκλήματα ὑπέρογκα ἐπιπέμπων καὶ ἀκοντιζῶν. ἀπὸ δὲ τοῦ ἐλ. εἴληφε. 9. τοῦ ἐλασίμβροτα] τῶν ἐλασίμβροτων E. omisso mox ὑπέρογκα. 10. Ὀμηρος] Il. φ'. 244. 11. κρημνοί] Mox cum *V. delevi versum Astrampsychi, quem A. in marg. habet: Κρημνοῦ πεσόντα δυστυχῇ δηλοῖ τύχην. 12. Κρημνώδη κατανίφοι] Sic habent MSS. Pariss. At priores editt. κρημνώδη, per ι: uti etiam hodie legitur apud Aristoph. Nub. 962. unde locus hic depromptus est. Fateor equidem κρημνώδη sensus gratia praefarendum esse: attamen hic apud Suidam κρημνώδη per ι scribi debere litterarum series ostendit. Küst. κρημνώδη B m. sec. κατανίφοι A. V. Vide supra v. Καμήται. 13. μεγάλως] μεγάλα A. E. εἰ δὲ διὰ τοῦ ι] Hic quaedam desiderantur. Küst. Sequitur lacuna in V. Suppleas e Schol. παχέα δίκην κρήμνων. κρήμνα δὲ κτλ. Cf. v. Κρήμνον. 14. παιπάλη] πασπάλη V. 15. τοῦ ἀλεύρου] Locus hic est mutilus, quem sic suppleri posse existimo: τουτέστι, τοῦ ἀλεύρου τὸ λευκότατον. τὸ γὰρ λευκαίνειν etc. Küst. τὸ ἄλευρον A. B. E. V. quod in Schol. Rav. male scribitur τοῦτο ἄλευρον. Ὀμηρος] Il. κ'. 7.

meri tantum amicum fuisse; a quo, cum eum hospitio excepisset, poema *Oechaliae Excidium* acceperit. Κρεῖον. Abenum, carnis recipiendis. ab nomine κρέας vel κρέον, deinde κρεῖον et κρεῖος. Κρεῖων. Rex, vel princeps, late imperans. Κρεῖττονος. Dei. Quadam enim Dei providentia Cuesar haec faciebat, prudenter assecutus quod profuturum erat. Κρεῖσων δόξης ἀτ. Conditio vilis cum bona existimatione iuncta praestat gloriae infami, imperio obscuro mediocritas magnifica, humilitas tuta fastigio periculatis obnoxio. Κρήγνον. Verum, bonum, suavem edens vocem: γῆρος enim vox. Κρήδεμνον. Suidae Lex. Vol. II.

Κρηθεύς. Vittae capitis, vel maphorium. Κρηθῆς. Nomen proprium. Et Cretheis Nympha. Κρήμνη. Est a κρήμνημι, suspensio: ut ἴσθη. Κρημνίσαι. Ab verbo κρημνίζω. Κρημνοκοπεῖν. Iactare, gloriari, arroganter loqui. Κρημνός. Praecipitium. Aristophanes: *Ingentia verborum pondera magno nisu eiaculans*. Homerus etiam ripam κρημνὸν vocat: omnia enim excelsa appellantur κρημνοί. Κρημνώδη κατανίφοι. Si per η scribitur, significat ingentes nivis grumos; sin per τ [densos nivis floccos, furfuris instar]. κρήμνα enim genus est farinae, unde pollen fit. Et παλύνειν significat albefacere. Homerus:

“Οτε πέρ τε χιῶν ἐπάλυνεν ἀρούρας.
 Κρημνοί. ἐξέχοντες τόποι. Καὶ κρημνοποιόν
 37 φησιν Ἀριστοφάνης τὸν Ἰλιόχλον, ὡς μεγάλας
 λέξεις ποιούντα.
 Κρηναί.
 Ἀλλὰ καὶ τήνδε αὐτῷ ἐγγυάλισον
 κρηναί εὐκλειῶς δῆριν Ἀχαιμενίην.
 Κρηναῖον ὕδωρ.
 Κρήνη. ἡ πηγὴ. κάρα, καρήνη, κρήνη. κο-
 ρυφή γὰρ τοῦ ζεύματος. ἡ κόρη τοῦ νάματος· καὶ 10
 γὰρ θυγατέρας αὐτὰς φασί. Κρηνίς.
 Κρηπιδούμενος. ἀντὶ τοῦ ὑποδόμενος τὰς
 κρηπίδας. Ἡρετο πρῶτον τὸν Λεσχίδην τὸν ποιη-
 τήν, μεταξὺ κρηπιδούμενος.
 Κρηπίς. θεμέλιος, ἡ εἶδος ὑποδήματος· ὑπο- 15
 βάθρα ἢ τοὺς πόδας κρατοῦσα.
 Κρησσα. ἡ Κρητικὴ γυνή.
 Κρησέρα. τὸ περιβάλοιον τῶν κοφίνων. ἔστι
 δὲ διεσφάγος. Ἀριστοφάνης·
 Ἄλλ’ οὐχὶ νυνὶ κρησέραν αἰτούμεθα.
 20 τοῦτο δὲ λέγει ὡς πρὸς γραῦν.

Κρήσιος. Κρητικός. Τοὺς Κῆρας θαλαττο-
 κρατῆσαι λέγεται μετὰ Μίνω τὸν Κρήσιον.
 Κρησσός.
 Κρηστωνία.
 5 Κρηστωρεὺς.
 Κρησφύγετα. τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας στενά,
 καὶ ὄχυράματα. καὶ καταφυγή. οἱ δὲ φασὶν ὅτι
 Κρηταιεῖς τοὺς νησιώτας ἕμα Μίνω τῷ βασιλεῖ θα-
 λαττοκρατοῦντες ἐφυγον εἰς σπήλαιά τινα. ὄθεν
 10 ἐκεῖνα ὠνομάσθησαν κρησφύγετα.
 Κρήτα. τὸν ἀπὸ τῆς Κρήτης.
 Κρηταιεὺς. καὶ Κρηταιεῖς, ἀπὸ εὐθείας τῆς
 Κρηταιεὺς.
 Κρήτη. νῆσος.
 Κρητίζειν. τὸ ψεύδεσθαι. Ἰδομενεὺς γὰρ ἐπι-
 τραπεῖς τὸν ἀπὸ τῶν λαφύρων χαλκὸν διανεῖμαι, τὸν
 ἄριστον αὐτῷ ἐξέλετο. Καὶ ἕτερα παροιμίαι· Κρητίζειν
 πρὸς Κρήτας. ἐπειδὴ ψεύσται καὶ ἀπατεῶνές εἰσι.
 Κρητικόν. εἶδος χιτῶνος. Ἀριστοφάνης·
 20 Σὺ δὲ τὸ Κρητικόν
 ἀπόδυθι ταχέως.

1. πέν τε *V. 3. τὸν Ἰλιόχλον Ἀριστοφάνης] Ἀριστοφάνης τὸν Ἰλιόχλον A. B. et, nisi quod Ἰλιόχλον, V. Aristophanis locus est Nub. 1371. 6. Ἀλλὰ καὶ τήνδε αὐτῷ] Epigr. Hadriani 1, 7. Anthol. Pal. VI, 332. Ἀλλὰ σύ οἱ καὶ τήνδε, Κλεινεφές, ἐγγυάλισον Κρηναί εὐκλειῶς δῆριν Ἀχαιμενίην. 8. Post ὕδωρ omisi cum A. V. Καὶ κρηναῖος ποτὸς, dictionem illam Sophocleam (Phil. 21. Trach. 14.), quam ignorat etiam Herod. Epimer. p. 68. 9. κάρα] κάρη E. κάρει B. Etymol. Gud. p. 345. f. ἀπὸ τοῦ κάραν καὶ κορυφήν εἶναι τοῦ ζεύματος, καὶ (l. ἢ) κόρη νάματος· καὶ γὰρ αἱ κρηναὶ θυγατέρες τῶν ποταμῶν εἰσι. 11. Κρηνίς om. vulg., servat *V. 13. Λεσχίδην] τὸν Λεσχίδην A. E. *V. 15. θεμέλιον] θεμέλιος A. B. Lex. Bachm. p. 283. et Photius. Mox cum ὑποβάθρα sub finem articuli legeretur, Gaisf. ordinem mutavit cum A. Photius nihil agnoscit praeter ὑποβάθρα. Zon. p. 1253. θεμέλιον. ὑποβάθρα. καὶ εἶδος ὑποδήματος. 17. Quae post γυνή extabant ex v. Κρησσαία repetita, καὶ Κρησ. καὶ Κρησσαία (Κρησσαία V.) θάλασσα. Κρησσαῖος (Κρησσαῖος B. V.) δὲ κόλπος, omisi cum A. 18. Κρησέρα] De voce hac vide omnino Etymologum. Küst. κρηφίνων A. 19. Ἀριστοφάνης] Eccles. 1026. (983.)
1. Κρήσιος] Κρήσιος dedi cum A. B. E. V. item mox cum *V. Exemplum tetigit Wesseling. in Diod. V, 84. 3. Κρησσός et Κρηστωνία om., ni fallor, A. V. Gaisf. Siletur *V. qui firmat commentum illud glossae Κρηστωρεὺς, om. vulg. 6. Κρησφύγετα] Lex. Bachm. p. 283. Similiter Schol. Luciani Apol. p. Merc. Cond. 11. Differt Zon. p. 1256. Dionys. Hal. p. 211. Toupius, κρησφύγετα τοῖς ἐκτόνοις ex Aeliani N. A. XIII, 5. Gaisf. attulerunt. στενά] Sic habent omnes editi. sed male. Ex Hesychio [qui quidem στεγνά] enim rescribendum est στεγνά: ut Portus etiam monuit. Küst. στενά et Photii MS. (ubi ed. στεγνά) et Lex. Seg. Vid. Kuhn. in Polluc. I, 10. 7. ὄχυράματα] Vid. Gl. Herodoti V, 124. καὶ καταφυγή om. Photius. 8. τοὺς Κρηταιεῖς οἱ νησιῶται] Κρηταιεῖς τοὺς νησιώτας A. V. Κρηταιεῖς τοὺς νησιώτας B. E. *V. Κρήτες τοὺς νησιώτας Photius et Lex. Bachm., cuius MS. Κρήτας τοὺς ν. Eustathius in Od. l. p. 1688. ἐξεκάρηθη ληστῶν τὴν θάλασσαν. οἱ δὲ φεύγοντες τοῦτον ἐκάλουν κρησφύγετα τὰς καταγωγὰς τῆς ἐκ τοῦ τοιοῦτου Κρήτος φυγῆς αὐτῶν. θαλαττοκρατοῦντας] θαλαττοκρατοῦντες A. B. E. *V. θαλαττοκρατοῦντι recte Photius et Lex. Seg. Aut mendosum est ἐφυγον, cum expellendi notio requiratur, aut ordo verborum per synchysin talis instituendus, οἱ δὲ φασὶ τοὺς νησιώτας ὅτι Κρηταιεῖς . . . ἐφυγον: velut dixit Menander historicus p. 415. Χοσρόην μὲν γὰρ — ἐφη ὡς . . . ἐπραξεν ἄν. 12. πληθυντικῶς] ἀπὸ εὐθείας τῆς Κρηταιεὺς A. B. V. et fere E. Vide Callim. h. Dian. 205. 15. Κρητίζειν] Vide Meursium in Creta p. 143. Küst. Vid. Zenob. IV, 62. et Plut. Lysand. 20. infra v. Πρὸς Κρήτα κρητίζων. 19. Ἀριστοφάνης] Thesmoph. 736. 20. τὸν Κρητικόν] τὸ Κρ. A. B. V. Ox. E. commendatum a Toup. I. p. 363.

Cum agri alba nive conspersi sunt. Κρημνοί. Eminentes montium partes. Et Aristophanes Aeschylum vocat κρημνοποιόν, tanquam verborum pondera iactantem. Κρηναί. Sed et hoc bellum Persicum feliciter et cum gloria ei consciendum praebet. Κρηναῖον ὕδωρ. Κρήνη. Fons. formatum est a κάρα: unde fit καρήνη, κρήνη. fons enim caput est fluminis. vel κρήνη est quasi κόρη τοῦ νάματος: nam fontes etiam nymphas vocant. Κρηνίς. Κρηπιδούμενος. Qui crepidas induit. Primum interrogavit Leschiden poetam, dum crepidas induit. Κρηπίς. Fundamentum. item calceamenti genus, quasi fulcrum pedibus subiectum. Κρησσα. Mulier Cretica. Κρησέρα. Calathorum tegmen. Aristophanes: Sed non iam calathorum tegumentum quaerimus. hoc autem ad vetulum dicitur.

Κρήσιος. Cretensis. Cares maris imperium obtinuisse feruntur post Minoem Cretensem. Κρησσός. Κρηστωνία. Κρηστωρεὺς. Κρησφύγετα. Loca munita adversus tempestates, castella, perfugium. nonnulli dicunt inaequalanum, cum metuerent Cretenses, penes quos sub Minoe rege maris imperium erat, in speluncas quasdam se recepisse, easque κρησφύγετα appellatas fuisse. Κρήτα. Cretensem. Κρηταιεὺς. item Κρηταιεῖς. Κρήτη. Creta insula. Κρητίζειν. Cretensium more mentiri. cum enim Idomeneo commissa fuisset aeris inter spolia inventi distributio, is optimum sibi delegit. Et aliud proverbium: Cretizare cum Cretensibus. Cretenses enim mendaces erant et impostores. Κρητικόν. Genus tunicae. Aristophanes: Tu vero Creticum cito exue.

- Κρητικόν. τὸ ἀπὸ τῆς Κρήτης.
 Κρητικός. ἔνθμος ἐστὶν οὕτω καλούμενος.
 Ἀριστοφάνης·
 Ὑπανακινεῖν Κρητικῶς τὴν πόδε.
 Κρητῖνος.
 Κρῖ. ἢ κριθῆ. καὶ Ὀμηρος·
 Κρῖ λευκόν.
 Κρίβανον. οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι κριθῶν βαῦ-
 νον. τουτέστι, κάμινον. Καὶ ἄρτος κριβανίτης, ὃ
 375 ἐν κριβάνῳ ἠπτημένος. κριβανός δὲ παρὰ τὸ κρῖ 10
 καὶ τὸ βαῦνος, ὃ ἐστὶ κάμινος. Καὶ Ἀριστοφάνης·
 Εἴτ' ἐξέλιξε· παρατίθει δ' ἡμῖν . .
 βοῦς κριβανίτας.
 Ἀρξιδανός· Οἱ δὲ ξένια ἔφερον θύνην ἐν κριβάνοι-
 σιν ὀπτούς.
 Κρίβανος. ὁ φούρνος.
 Κρίγη. ὁ τῶν ἀποθνησκόντων τρισμός τοῖς
 ὀδοῦσι γινόμενος. Καὶ Ἀριστοφάνης·
 Ὡσπερ Ἰλλυριοὶ κεκριγότες.
 Κριθῆ. τὸ τῶν ἀνδρῶν αἰδοῖον. τὸ δὲ γυναι- 20
 κῆτον μύρτον. Καὶ κριθίδιον, ὑποκοριστικῶς.
- Κριθοστράγων. κριθοσφάγων.
 Κριθωτή. πόλις τῶν ἐν Χερσονήσῳ, κατοικι-
 σθεῖσα ὑπὸ Ἀθηναίων τῶν μετὰ Μιλτιάδου ἐκεῖ
 παραγενομένων.
 5 Κρίκει. συνεσχέθη.
 Κρίκος. τὸ κρικέλλιον.
 Κρίματα. αἱ οἰκονομαίαι. Δαβὶδ· Γινώσκειται
 Κύριος κριματι ποιῶν. τουτέστι, δικαίως οἰκono-
 μῶν. Καὶ τὰ ὑπὸ Θεοῦ γινόμενα θαύματα.
 Κριμισός. ὄνομα ποταμοῦ.
 Κρίμνον. διὰ τοῦ ἰ, ἢ κριθῆ. παρ' Ὀμήρῳ
 δὲ κατὰ ἀποκοπὴν λέγεται κρῖ·
 Ἔστασι κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι.
 Καὶ πολύκριμος ἢ πολύκριθος. καὶ ἐν Ἐπιγράμ-
 15 ματι·
 Ἀντάρκης ὁ πρέσβυς ἔχων ἄλα, καὶ δύο
 κρίμνα.
 Καὶ Βάβριος·
 Ἐγὼ δὲ λιτῆς οὐκ ἀφέξομαι βάλου,
 ὕψ' ἦν τὰ κρίμνα μὴ φοβούμενος τρώγῃ.
 κρίμνον δὲ τὸ πυχὸν τοῦ ἀλεύρου.

1. Glossam habet *V. marg. ἀπὸ] τὸ ἀπὸ A. Suppleas cum Photio βραχὺ ἰμάτιον. 3. Ἀριστοφάνης] Eccles. 1200. (1157.) Cf. v. Μίλος. 4. ὑπανακινεῖ Κρητικῶς Ox. Post Κρητικῶς addendum οὖν. 5. Καὶ Κρηφαγία post Κρητῖνος omisi cum A. V. 6. Ὀμηρος] Il. ε'. 196. 8. Κρίβανον. οἱ Ἀττικοὶ λέγ.] Ex Schol. vetustiore Aristoph. Acharn. 86. λέγουσι] λέγουσιν οἶον Photius, οἶον] in diversa oratione etiam Schol. 12. Εἴτα ἐξέλιξε· παρ.] Locus hic ex Aristophane sic rescribendus et distinguendus est: Εἴτ' ἐξέλιξε· παρατίθει δ' ἡμῖν ὄλους ἔκ κριβάνου βοῦς. Vide etiam Athenaeum lib. IV. p. 130. qui eundem locum Aristophanis adducit. Küst. Εἴτα libri. Sed vulgarem scripturam, id est καὶ κριβανίτας Küsteri vel βοῦς καὶ κριβανίτας Med. cum B. E., a corruptione vocis ὄλους fluxisse docet etiam βοῦς κριβανίτας A. V. quod ὀπτούς ἐκ κριβάνου βοῦς refluxit E. marg. Itaque noli dubitare quin Suidas reliquerit ὄλους ἐκ κριβάνου βοῦς. 14. Ἀρξιδανός] De Rebus Indiciis p. 562. Küst. C. 28. θύνην] θάινους V. κριβάνοις] κριβάνοισιν A. E. V. Schol. et Arr. 16. φούρνος] Quae sequuntur in edd. ante Gaisf. Καὶ παροίμια ἄνθος κριβανόν. ἐπὶ τῶν καινόν τι ἐρευνρηκότων. ἄνθος γὰρ Αἰγύπτιος εἰς τὴν τῶν ἄρτων ὀπτῆσιν ἐπενόησε τὸν κριβανόν, habet in marg. A. om. V. et magna ex parte E. Scilicet ex v. ἄνθος Κρίβανον repetita. 17. Κρίγη καὶ κρισμός] καὶ κρισμός om. A. B. E. V. Schol. Aristoph. et, unde haec profecta sunt, Suidas v. Κεκριγότες. Itaque frustra κρισμός tentabat Portus, probante Küsteri, quod ipsum praestat Zon. p. 1250. alterum tamen agnoscens p. 1254. 18. Ἀριστοφάνης] Av. 1520. 20. Κριθῆ. τὸ τῶν ἀνδρῶν.] Ex Schol. Aristoph. Pac. 965. ubi tamen pro μύρτον legitur βύσσον [immo βύρσον]: minus recte ut puto. Μύρτον enim membrum muliebri significare ex grammatico notum est: βύσσος autem significare haud sane alibi me legisse memini. Küst. Vid. Hesych. v. Βύττος et Suid. v. Σάραβον. Τουρ. MS. 21. κριθίδιον] κριθίδιον A. V.
1. Κριθοστράγων] Aristoph. Av. 234. 2. Κριθωτή] Ex Harpocratone. 5. Κρίκει] De hac voce vide omnino Etymolog. Küst. V. Il. π'. 470. συνεσχέθη etiam Zon. p. 1258. συνεχέθη A. συνηχέθη Martinus apud Albert. in Hesychium, συνεχέθη Tiltmannus. 6. Κρίκος] Κρίκα V. Cf. Zon. p. 1249. 7. οἰκονομαίαι] V. addit Κρίμα. Seqq. usque ad οἰκονομιῶν sunt ex Ps. IX. 17. cum explicatione Theodreti. 9. Post θαύματα delevi ἔστιν ἐν τῷ Δικαιώματα cum V. Habet A. in marg. 10. Κριμισός] Κριμισός A. Κριμνησός V. cuius scripturae servavit indicia locus laceratus Etym. Gud. p. 347, 40. Κριμισός δὲ κρησός πόλις. „Vide quae disputavit Cluverius de h. v. Sicil. p. 266.” Gaisf. Potissimum vero Heyn. in Virg. A. V. 38. 11. Ὀμήρῳ δὲ] δὲ om. A. E. V. Vid. Il. ε'. 196. Cf. v. Κρημνώδη. Utraque glossa collata licet emendare Boisson. Anecd. IV. p. 388. κριμνός δὲ ἐστὶν ἢ κριθῆ. πλὴν τοῦ κρημνός τὸ χάος: similiterque Zon. p. 1249. 12. λέγεται] λέγεται κρῖ· ἐστάσι (ἐστάσι A.) A. B. E. V. 13. λεπτόν Med. ἐρεπόμενοι *V. Ceterum v. Zon. p. 1256. 14. πολύκριθος ἢ πολύκριμος] πολύκριμος ἢ πολύκριθος A. B. V. καὶ ἐν Ἐπιγρ. tacite Gaisf. cum *V. 16. Versus Leonidae Alex. XXX. 3. Anthol. Pal. VI. 302. 19. Ἐγὼ δὲ λιτῆς οὐκ ἀφίξ.] Fragmentum hoc Babrii referendum est ad fabulam de mure rustico et urbano, quam habes apud Horat. lib. II. Sat. 10. Küst. Apud Tyrwhitt. p. 40. Knoch. p. 167. 21. κρίμνον] δὲ addunt A. V.

Κρητικόν. Creticum. Κρητικός. Creticus vocatur rhythmus quidam. Aristophanes: Cretice pedes lente movere. Κρητῖνος. Κρῖ. Hordeum. Homerus: Hordeum album. Κρίβανον. Attici sic vocant furnum, in quo hordeum coquitur. Et Κριβανίτης panis ille qui in clibano coquitur. κριβανός vero compositum est ex κρῖ, hordeum, et βαῦνος, quod est caminus. Aristophanes: Deinde nobis hospitio exceptis apposuit integros boves in clibano assatos. Arrianus: Illi vero xeniorum loco afferebant thynnus in clibanis assatos. Κρίβανος. Furnus. Κρίγη. Stridor, quem morientes dentibus edunt. Aristophanes: Ut Illyrii stridentes. Κριθῆ. Membrum virile. at muliebri vocatur μύρτον. Et κριθίδιον, diminutivum. Κρι-

θοστράγων. Hordeum comedentium. Κριθωτή. Urbs Chersonesi, ab Atheniensibus cum Miltiade illuc profectis condita. Κρίκει. Stridorem edidit. Κρίκος. Annulus. Κρίματα. Iudicia. David: Dominus cognoscitur iuste iudicans. sive res hominum iuste gubernans. Κρίματα etiam vocantur miranda Dei opera. Κριμισός. Nomen fluvii. Κρίμνον. Per ἰ, hordeum. apud Homerum vero per apocopen dicitur κρῖ. Hordeum album comedentes. Et πολύκριμος, hordeo abundans. in Epigrammate: Senex ille sua sorte contentus, qui salem habet et duo grana hordei. Et Babrius: Ego vero a tenui gleba non recedam, sub qua hordeum securus et absque metu comedere possim. Κρίνον autem crassior farinae pars est.

Κρινάμενος. ἐπιλεξιόμενος.

Κρίνε. δίκαιε.

Κρίνεσι στεφανοῖς. τουτέστιν, αἱ λιοδο-
ρίαι αἱ παρὰ σοῦ στεφανοί μοι εἰσιν ἐκ κρίνων.
κέκλιται δὲ ἀπὸ τοῦ τὸ κρίνος, ὡς τὸ πείχος. οἱ δὲ φρασι μεταπλασμὸν εἶναι.

Κρίνις. ἱερεὺς Ἀπόλλωνος.

Κρίνον. τὸ ἄνθος. ἀπὸ τῆς διακρίσεως. διὸ
καὶ τὰ τῆς διακρίσεως λέγεται κρίνον ἐδμάραντον
καὶ ταχὺ διαπίπτον. δὴ καὶ ἡ κολόκυνθα κρίνον
λέγεται, καὶ τοὺς πτωχοὺς δὲ κρίνα λέγουσιν.
αὐτὴ δὲ ἡ κολόκυνθα Μηδικὸν ἐστὶν ὄνομα.

Κρίνον μοι Κύριε, ὅτι ἐγὼ ἐν ἀκακίᾳ μου
ἐπορεύθην.

Κρινωνία. ὁ τῶν κρίνων λειμών.

Κριοκοπεῖν. τὸ τοῖς κριοῖς τοῖς μηχανικοῖς
πολιορκεῖν. Οἱ δὲ τοὺς πύργους κριοκοπεῖν ἐπε-
χείρησαν.

Κριός. δῆμος τῆς Ἀττικῆς. Καὶ Κριόθεν,
ἐπιρῶημα, ἢ Κριῆθεν.

Κριός. τὸ μηχανήμα τὸ πολιορκητικόν. κα-
λεῖται δὲ οὕτως, ὅτι προσπίπτει τε ῥύμη καὶ πάλιν
ἐπανέρχεται, καὶ τοῦτο συνεχῶς ὡς περ μαχόμενον
ποιεῖ. ἔστι δὲ κεραία μεγάλη κριοειδῆς, καὶ αὐτῆς
τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς σεσιδήρωται ἐπὶ πολὺ,
ὥστε μῆτε ἀποκαυλίεσθαι μῆτε ἐμπίπρασθαι.

Ὅτι προτομή λέγεται τὸ πρόσθεν μέρος. ἔστι δὲ
τοῦ κριοῦ ἡ κατασκευὴ τοιάδε. δοκὸς ὑπερμεγέθης
ἰσῆ νηὸς παραπλησίᾳ ἐστόμωται δὲ παχεῖ σιδήρῳ
κατ' ἄκρον ἐς κριοῦ προτομήν, ἀφ' οὗ καὶ καλεῖται,
τετυπωμένος. καταιωρεῖται δὲ κάλοις μέσοις ὡς περ
ἀπὸ πλάστιγγος ἐτέρας δοκοῦ, σταυροῖς ἐκατέρω-
θεν ἐδραίοις ὑπεστηριγμένος, ἀνωθούμενος ὑπὸ
πλήθους ἀνδρῶν εἰς τὸ κατόπιν, τῶν αὐτῶν πάλιν
ἀθρόως εἰς τοῦμπροσθεν ἐπιβρισάντων, τύπτει τὰ
ταίχη τῆ προσανέχοντι σιδήρῳ· καὶ οὐδεὶς οὕτω

1. Κρινάμενος] II. l. 521. Κρινώμενος A. Κρινόμενος E. Tum Κρίμα. Κρίναι δ. A. marg. 2. Κρίνε] Om. V. 3. Κρί-
νεσι στεφανοῖς] Aristoph. Nub. 911. 7. Κρίνις. ἱερεὺς Ἀπόλλ.] De eo vide Scholiastam Homeri in II. α. 39. Küst.
Eadem Herod. Epimer. p. 68. Scripsi Κρίνις. 8. Κρίνον] Eadem fere habet Etymol. Gud. p. 347, 46. Κρίνον ἀπὸ τοῦ δια-
κρίνειν· διὸ καὶ τὰ τοῦ διακρίνειν λέγεται κρίνον ἐδμάραντον ὑπάρχον καὶ ταχὺ ἀποπίπτον· διὸ καὶ λέγεται κρίνον καὶ ἡ κολό-
κυνθα· ἐκ γὰρ τοῦ κρίνειν λέγεται ἡ κολόκυνθα, ἀλλ' ἀποπίπτει· διὸ τοὺς πτωχοὺς καὶ νεκροὺς κρίνα. αὐτὴ δὲ ἡ κολόκυνθα Μη-
δικὸν ἐστὶν ὄνομα. 10. κρίνον — κολόκυνθα om. V. Schnefd. in Theophr. T. III. p. 513. „Si κολόκυνθα genus cucurbitae
eodem vocabulo fuit appellatum, uti refert Suidas, id ad florem cucurbitae album et forma fere similem referendum est.”
11. καὶ τοὺς πτωχοὺς δὲ κρίνα λέγουσιν] Huc spectat proverbium, κρίνου γυμνότερος: quod a paroemiographis quidem praeter-
missum est, sed extat apud Iulianum Orat. VI. p. 341. ubi vide Petavium. Küst. 13. Κρίνον μοι] Psalm. XXV, 1.
14. Post ἐπορεύθην omisi cum V. quae A. in marg. habet: Κρίνω δὲ τὸ δικάζω (καταδικάζω A.). Κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλάς τοῦ
Ἰσραήλ. Est locus Matth. XIX, 28. Cf. Georg. Lecap. p. 68. 15. λειμών] Statim Gaisf. delevit annotationem ex v. Ροδω-
νία hanstam, ὡς περ ῥοδωνία, ὁ τῶν ῥόδων· καὶ ἰωνία, ὁ τῶν ἰων, cum A. B. E. V. 17. Οἱ δὲ τοὺς πύργους κριοκ.] Fra-
gmentum hoc legitur apud Polybium lib. I. c. 42. Küst.
1. Κριός] Meursius in libello de Popp. Att. rescribendum monet Κριῶα: quem vide. Küst. Κριός Schol. Aristoph. Κριόθεν]
Scribe Κριῶθεν: ut recte habet Schol. Aristoph. Av. 646. unde Suidas. Küst. 2. Κριῆθεν] Non dubito quin Suidas initio
scripserit Κριῆθεν, et respexerit ad locum illum Comici Av. 646. Ἐμοὶ μὲν ὄνομα Πεισοθέταιρος. Τῷ δὲ τί; Εὐελπίδης Κριῆθεν.
Ibi enim vetus Enarrator, quem grammaticus noster hic sequitur, non Κριῆθεν, sed Κριῶθεν olim legit: quamvis Κριῆθεν
etiam in quibusdam exemplaribus exaratum fuisse idem simul observet. Hanc igitur lectionem diversitatem et Suidas hic in-
nuere voluit: apud quem proinde Meursius de Popp. Att. v. Κριῶα pro Κριῆθεν male reponendum putat Κριῶθεν. Küst.
3. καὶ τὸ] καὶ om. A. μηχανήμα] Conf. Veget. IV. Vitruv. X, 17. Procop. Bell. Goth. IV. p. 334. Reines. Vid. Bell. Goth.
I, 21. Gaisf. 8. ἀποκαυλίεσθαι] ἀποχαλίεσθαι V. 9. προτομή — ταίχη om. V. Ὅτι tacite Gaisf. Dubites huicque in
locum an in v. Προτομή irrepperit appendicula. ἐμπροσθεν] πρόσθεν A. B. omissio αὐτοῦ post μέρος. 10. δοκὸς ὑπερμε-
γέθης, ἰσῆ νηὸς παραπλ.] Tota haec descriptio arietis bellici sumpta est ex Iosepho de Bello Iud. III, 9. p. 843. [III, 7, 19.] ea-
demque repetitur infra v. Προτομή: ut Pearsonus etiam observaverat. Küst. 11. νηὸς] εἰκῶς A. σιδήρῳ παχεῖ] παχεῖ
σιδήρῳ A. 12. ἀφ' οὗ] ἀφ' ἧς A. 13. τετυπωμένῳ] τετυπωμένῳ scribitur in v. Προτομή. κάλοι B. E. μέσοις] Λέγε μέσος.
14. ἐτέρας] Sic recte Iosephus, et ipse Suidas infra v. Προτομή. At priores editi. [et A. B. E.] male ἐκατέρας. Küst. 15. ὑπε-
στηριγμένος B. Mox scribendum ἀνωθούμενος δέ. 16. καὶ τῶν] καὶ om. A. B. E. 17. ἀθρόως om. E. ἀπηρωσάντων]
Λέγε ἐπιβρισάντων, ut habet Iosephus loco laudato et ipse Suidas infra v. Προτομή. Küst. ἐπιβρισάντων A. ἐπηρωσάντων E.
18. προσανέχοντι] Recte προανέχοντι Iosephus.

Κρινάμενος. Qui delegit. Κρίνε. Iudica. Κρίνεσι
στεφανοῖς. Liliis me coronas. hoc est, quae in me effundis
convicia, sunt mihi coronarum instar ex liliis contextarum. est
autem a nominativo κρίνος, ut ταίχος. alii vero dicunt esse me-
taplasum. Κρίνις. Apollinis sacerdos. Κρίνον. Li-
lium. sic dictum ἀπὸ τῆς διακρίσεως. Quare etiam τὰ τῆς δια-
κρίσεως vocatur liliium, quod facile marcescit et celeriter decidit.
ideo etiam cucurbita vocatur liliium, et pauperes etiam vocantur
liliā. κολόκυνθα vero nomen est Medicum. Κρίνον μοι
Κύριε. Iudica mihi Domine, quoniam in simplicitate mea am-
bulavi. Κρινωνία. Liliorum pratum. Κριοκοπεῖν.
Arietibus bellicis oppugnare. Illi autem turres arietibus tun-

dere coeperunt. Κριός. Pagus Atticae. Et Κριόθεν vel
Κριῆθεν, adverbium. Κριός. Machina bellica obsidendis ur-
bibus: sic dicta, quod magna vi incidit, et deinde retrocedens
ictum iterat, idque crebro facit quasi pugnans. est autem trabs
ingens, arietis similis, et rostrum habens, cuius pars prominens
longo ferro munita est, ne frangatur vel comburatur. — Pars
eius anterior vocatur προτομή. Arietis autem hac ratione fabri-
catus est. trabs est ingens, malo navis similis, quae in parte
summa crasso ferro munita, et ad arietis similitudinem (unde
etiam nomen accepit) efficta est. medius autem ex trabe alia
velut ex libra funibus suspensus pendet, firmis palis utrimque
sultus: idemque a magno virorum numero retrorsum actus, et

καρτερός πύργος ἢ περιβόλος πλατύς, ὃς κὰν τὰς πρώτας πηγάς ἐνεγκεῖν κατισχύσειε· τῆς γὰρ ἐπιμονῆς κρατούσης καθαιρεῖ τὰ τεύχη.

Κριός. ὁ τὸ κάρα ἴεμενος. Ὡς ὁ κορύπτων ἤλων ὀπίσω. Καὶ ἐν ταῖς οἰνικαῖς ἀποστάσεσι 5 κριός καλεῖται τὸ κεράμιον τὸ πρῶτον, ᾧ τὰ λοιπὰ ἐπιτηρεῖται.

Κριός ἀσελγόμενος. τὸν μεγάλοκερῶν φησι Πλάτων ὁ κωμικός. τὸ γὰρ ἀσελγές οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἀκολάστων ἐλάμβανον οἱ παλαιοί, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ 10 τῶν μεγάλων.

Κριός τροφεία ἀπέτισε. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων. καὶ γὰρ τοὺς κριοὺς ἐκτραφέν-

τας φασὶ κριττεῖν τοὺς θρειαμένους ὃ ἔστι πλήττειν.

Κριοῦ διακονία. παρὰ τὴν παροιμίαν· 37 Κριὸς τὰ τροφεία. κριττεῖ γὰρ τοὺς τρέφοντας.

Κριωεύς. δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος Κριῶα.

Κρίσσα. ὄνομα πύλεως, καὶ ἰχθύος.

Κρίσαμις. Κῶος. οὗτος ἦν πολυθρέμματος.

τούτω φασὶν ἐγγεῖν τὸ κάλλιστον τῶν προβάτων ἀρπάζειν, καὶ τὸν Κρίσαμιν ἀνελεῖν αὐτὴν· φαινομένην δὲ αὐτῷ ὄναρ κελεῦσαι καταθάψαι αὐτὴν· τὸν δὲ μὴ φροντίσαντα παγγενῆ ἀπολέσθαι.

Κρισσαία θάλασσα, καὶ Κρισσαῖος κόλπος.

Κρίσεως. δοκιμασίας, ἀκολουθίας. Αἰλιανός·

1. πύργος καρτερός] καρτερός πύργος A. ὃς κὰν τὰς πρώτας πλ.] Sic MSS. Pariss. At priores editi. [et B. E.] ὃς οὐκ ἂν τὰς πρ. quod non placet. Iosephus loco laudato habet, ὃς καὶ τὰς πρ. [Immo ὃς κὰν . . . ἐνέγκαι, κατισχύει τῆς ἐπιμονῆς] At Suidas infra v. Ἰεροτομή: ὃς ἂν τὰς πρ., secundum quam lectionem locus hic ita vertendus erit: qui vel primos ictus sustinere possit. Quomodocumque vero scribas, locus hic non satis cohaerere videtur cum iis quae sequuntur: in quo proinde vertendo sensus potius quam verborum rationem habul. Küst. 3. καθαιρεῖται] καθαιρεῖ A. B. 4. τὸ κάρα] τῷ κάρει E. et ut videtur B. τῷ κέραι Etymol. Gud. p. 347, 17. Tum ὡς ὃ κε ῥύπτων E. ὡς ὁ κρύπτων Etym. Gud. Nou intelligo hoc quicquid est scriptoris cuiusdam fragmentum. 5. Καὶ ἐν ταῖς οἰνικαῖς ἀποστ.] Locus hic mendosus et obscurus, quem ita interpretatus sum, ac si pro οἰνικαῖς legeretur ὀνικαῖς. Ex lectione enim vulgata, quae ne Graeca quidem est, sensum nullum elicere potui. Küst. Ἐν ταῖς οἰνικαῖς ἀποστάσεσι L. Bos exponit in venditionibus vinariis, Animadv. p. 140. [immo 165.] Heraclid. in Polit. Aphytaeorum: Φασὶ δὲ ποτε ξένον πριάμενον οἶνον μὴ ἀναλαβεῖν, ἐπεισαντος αὐτὸν τοῦ πλοῦ· καταλιπεῖν δὲ αὐτὸν ἐν τῇ ἀποστάσει οὐδενὶ παραδόντα: ubi sane locum videtur significare publicum, in quo vinum vendebatur; nam quod Cragius dedit in aditu prorsus alienum est. An huc pertineat ἀποστάσεις ἐργῶν apud Phrynichum p. 50. non facile dixero. Hemst. Locus integerrimus, si quis alius et ἑλληνικώτατος. Quod et recte adnotavit Bos in Suidam. Sed sensum huius loci nemo vidit. Αἱ οἰνικαὶ ἀποστάσεις, quod omnes fugit, sunt cellae vinariae. Schol. Aristoph. Equit. 997. Λέγονται δὲ ξυνοικίαι καὶ αἱ μικραὶ οἰκίαι καὶ ἀποστάσεις. Atque ita intelligendus Strabo lib. XVII. Εἶτα τὸ Καισάριον καὶ τὸ Ἐμπορεῖον καὶ αἱ ἀποστάσεις. Heraclides in libello περὶ πολιτειῶν, cap. de Aphytaeis: Λιχαῖως καὶ συμφρόνως βιοῦσι· καὶ ἀλλοτρῶν οὐ θιγγάνουσι, ἀνεργμένων τῶν θυραῶν. φασὶ δὲ ποτε — ἐν τῇ ἀποστάσει οὐδενὶ παραδόντα. — Quare Suidae locum, qui nentiquam sollicitandus est, ita tandem interpretandum esse censeo: Et in cellis vinariis, testa prima, ex qua reliquae aestimantur, Κριὸς appellatur. Tour. I. p. 364. Huic ut solet nihil suo commento verius esse videbatur. Equidem tabernae vel vicum vinarium sive quod hodie fertur Bazar intelligo. Vide dicta in v. Ἀλεμπολή. 7. ἐπιτηρεῖται] ἐνηριεῖται Etym. Gud. 8. Κριὸς ἀσελγ.] Hesychnus uber-rime haec persecutus etiam illa tradidit: ἦν ἐν τῇ ἀκροπόλει κριὸς ἀνακείμενος μέγας χαλκοῦς. 12. Proverbium Κριοῦ τροφεία ἐκτρίνει usurpavit Libanius de Vita sua T. I. p. 24. Attigit Valck. in E. Phoen. 44. 13. ἀχαρίστων] Pergit Photius: ἐπὶ τὰς φάτνας οὗτοι πλήττουσι. Ac similiter Arsenius p. 323. et Hesychnus.

3. παρὰ] περὶ A. Debuerant haec cum glossa superiore confari. Ceterum Hesychnus arguit hoc proverbium a fabulari puerorum doctrina esse profectum. 5. Κριωεύς] Ex Harpocrate. Κριῶα] Κριῶ A. Κριῶα dedi cum Harp. et Photio. 6. καὶ ἰχθύος om. A. καὶ ἰχθύος *V. 7. Κρίσσαμις. Κῶος. οὗτος ἦν πολυθρ.] Eadem leguntur apud Zenobium et Hesychnum: sed quorum prior pro Κρίσσαμις habet Κρίσσαμις. Küst. Κρίσσαμις dedi cum Hesychno et A. item infra. 8. θεῖν καὶ τὸ κάλλιστον] θεῖν καὶ Gaisf. delevit cum A. E. V. et Photio. Tum γὰρ addunt A. B. E. V. post τὸ. „θεῖν] ἐλθεῖν: nam longius abesset γανῆναι, quod tamen cum Zenobio et Hesychno magis congruit.” Hemst. 10. κατ’ ὄναρ] κατ’ om. A. E. V. Phot. Hesychn. 11. παγγενῆ] Sic etiam Zenobius et Hesychnus. At Photius in Lexico rectius παγγενῆ: quod dictum est eodem modo quo πανδημί, πανοικί, et similia. Küst. 12. Κρισσαῖος κόλπος, Κρισσαία δὲ θάλασσα] Κρισσαία θάλασσα, καὶ Κρισσαῖος κόλπος A. Κρ. θ. καὶ πο. κόλπος δὲ V. Quae similiter extiterant sub v. Κορήσα. Immo cum Herod. Epim. p. 68. Κρισσαῖος τῆς θάλασσης. Zon. p. 1256. Κρισσαῖον πέλαγος. 13. ἀκολουθίας] Sic etiam legitur in Lexico Photii inedito, sed mendose, ut puto. Scribendum enim potius existimo ἀληθείας. Küst. Imperite admodum vir doctissimus. Ita enim locuti sunt Graeci recentiores. Hesychn. Κρίσιν, ἀκολουθίαν. Theodoret. Hist. Eccles. II, 16. Λιόπερ εἰ σου δοκεῖ εὐσεβεῖα, κριτήριον στυαθῆναι κλεῖσον, καὶ εἰ ὄμθειν Ἀδα-νιάσιος ἄξιος καταδίκης, τότε κατὰ τὸν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας τύπον ἐξενεχθήσεται ἢ κατ’ αὐτοῦ ψήφος. Hinc Photius Epist. II. p. 56. Παρὰ τὴν παραδοθεῖσαν ἐκκλησιαστικὴν ἀκολουθίαν, contra regulas ecclesiasticas. Tour. I. p. 365. Αἰλιανός cum seqq. om. V. Aelianus fragmentum compares cum eiusdem simillimum sub v. Ὑγρῶς.

ab iisdem rursus magno impetu antrorsum impulsus muros ferreo rostro tundit: neque ulla est turris tam valida, nec muri adeo crassi qui quamquam primos impetus ferre possint, crebro tamen repetitis ictibus non evertantur. Κριός. Dictum quod acies caput iactat. Ut cornu petens retro pellebat. Item κριός in vinariis horreis appellatur maximum vas, ex quo reliqua aestimantur. Κριός ἀσελγόμενος. Sic a Platone Comico vocatur aries magna habens cornua. ἀσελγής enim apud veteres non solum de intemperantibus et lascivis dicebatur, sed etiam de magnis. Κριός τροφ. Aries mercedem pro alimentis persolveit. proverbium in ingratos. aiunt enim arietes,

postquam enutriti sunt, cornu petere eos qui aluerant ipsos. Κριοῦ διακονία. Arietis ministerium. dictum ad exemplum illius proverbii: Aries mercedem pro alimentis. aries enim cornibus petit, a quibus alitur. Κριωεύς. Crisaea est pagus tribus Antiochidis. Κρίσσα. Crisaea. Nomen urbis et piscis. Κρίσσαμις. Crisamis, Couis, pecoris dives erat. hic cum anguillam quae pulcherrimam ovem ei rapuerat, occidisset, anguillam in somnis ei apparuisse seque sepeliri iussisse tradunt. quod cum ille neglexisset, cum toto genere interissee fertur. Κρισσαία θάλασσα. Crisaeum mare. item Crisaeus sinus. Κρίσεως. Iudicii, regulae. Aelianus:

Κρίσεως δ' ὡς ἐν ἀκολάστοις εὐθείας οὐ διήμαρτα περὶ τὴν αἵρεσιν τῆς μιμῆδος. σὺν κάλλει γὰρ λαμπρῶ τοῦ σώματος ποικίλως ἤσκητο τὴν εὐαπάτητον παιδείαν. Καὶ αὐθις· Τοσοῦτον προέλαβε τῆ φυγῆ πῆς κρίσεως τῆς περὶ τὴν μάχην.

Κρίσις. ἐξέτασις, ψῆφος, βάσανος.

Κρίσκης. ὄνομα κύριον.

Κριτικόν. τὸ κρίσιμον.

Κριτός. ὁ κρινόμενος. Κριτός, ἐπίλεκτος, καὶ ὁ κρινόμενος. Κριτῆς δέ, ὁ κρινών.

Κρίτων, Ἀθηναῖος, φιλόσοφος, Σωκράτους μαθητής· ὃς καὶ γνησίως διετέθη πρὸς Σωκράτην, καὶ τὰ πρὸς τὴν χρείαν πάντα ἐδίδου αὐτῷ. ἔγραψε Σωκράτους ἀπολογίαν.

Κρίτων, Πιεριώτης· πόλις δὲ Μακεδονίας 15

ἐστὶν ἡ Πιερία· ἱστορικός. ἔγραψε Παλληνιακά, Συρακουσῶν Κτίσις, Περσικά, [Σικελικά,] Συρακουσῶν Περιήγησιν, καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Μακεδόνων.

5 Κρίτων, Νάξιος, ἱστορικός. ἔγραψεν Ὀκτατηρίδα· ἦν Εὐδοξίου φασί.

"Κρόβυζοι. ὄνομα ἔθνος.

378

Κροβύζου ζεύγος. ἐπὶ τῶν ἐπὶ κακίᾳ καὶ πονηρίᾳ σπενδομένων. τοῦτο δὲ εἴρηται ἀπὸ Κρο-

10 βύζου τινὸς πορνοβοσκῶ, δύο ἔχοντος ἑταίρας ἐπὶ ὀλέθρῳ πολλῶν. Κροβύζου οὖν ζεύγος ἐπὶ διασυρμῶ δύο ὁμοουόντων· ὃς πρότερον τοῦ ἀναπνεῖν φασιν ἢ τοῦ κακουργεῖν πανσασθαι.

Κροαίνων. τοῖς ποσὶ κροῶν, ἢ ἐπιθυμῶν.

Κρόκη. ῥοδάνη. Καὶ κροκίφαντος· ὅτι διὰ

3. εὐαπάτητον] εὐαπάτητον mutandum videtur in εὐαπατήλῶν: ubi cogitandum de illa ἀπάτη, qua nos falli volumus in iis artibus, ubi σοφώτερος ὁ ἀπατηθεὶς τοῦ μὴ ἀπατηθέντος, ut est in nobili dicto Gorgiae ap. Plutarch. T. II. p. 348. C. Conf. Spanhem. in Aristoph. Ran. 941. Iacobs. in Wolfii Anal. T. I. p. 106. 4. Καὶ αὐθις] Cum seqq. tacite delevit Küsterus. Habent edd. cum A. B. E. Siletur *V. 6. Quae post βάσανος extabant, "Οτι φασὶν οἱ ἔξω, ἢ κρίσις τοὺς ἐλέγχους βασανίζετω. καὶ (inter καὶ et ζῆτι grandem lacunam posuit sola Med.) ζῆτι τὰ λοιπὰ ἐν τῷ Ἀμυσιβήτησις, ab A. in marg. coniecta, delevi cum V. 7. Κρίσκης] Κρίσκης E. Lege Κρήσκης: v. Boisson. in Herod. p. 297. Post κύριον extabat mirifica narratio, quam gl. Πρίσχος diserta laudatio arguit satis vetustam esse: Πρίσχος ὄνομα τοῦ υἱοῦ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου· ὃν κατακτείνει ἀκριτον, ἥδη τῆς τοῦ Καίσαρος ἀξιωθέντα τιμῆς, εἰς ὑποβίαν ἐλθόντα τοῦ Φαύστη τῆ μητριᾷ συνείναι, τοῦ τῆς φύσεως θεσμοῦ μηδὲνα λόγον ποιησάμενος. τῆς δὲ Κωνσταντίνου μητρὸς Ἑλένης ἐπὶ τῷ τηλικούτῳ πάθει δυσχεραίνουσης, παραμυθούμενος αὐτὴν ὡς περὶ ὁ Κωνσταντίνος κακῶ τὸ κακὸν ἴασατο μείζον. βαλανεῖον γὰρ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐκπυρώσας, τούτῳ τὴν Φαύστην ἐναποθέμενος ἐξήγαγε νεκράν. ζητητέον δὲ εἰ μετὰ τὸ βαπτισθῆναι τοῦτο ἐποίησε. Eam expunxi, cum A. in marg. posuerit. Πρίσχος δὲ] Κρίσπος est apud Zosimum [II, 29.] p. 684. unde totum hunc locum Suidas descripsit, ut Pearsonus recte observavit. Vide etiam infra v. Πρίσχος. Küst. Κρίσπος esse legendum docuit Rad. Forner. Rec. Quotid. I, 26. itaque sine dubio scripsit Suidas, ut satis ex serie litterarum patet: nam separanda sunt Κρίσκης ὄνομα κ. quae nihil ad sequentem articulum pertinent, ac deinceps Κρίσπος ὄνομα etc. δὲ insertum a librariis, qui iunxerunt diversa. De re ipsa vide Apollin. Sidon. V. Ep. et Sirmond. p. 561. Hemst. δὲ om. B. V. ζητητέον δὲ] καὶ ζ' εἰ A. Mox αὐτὸν post βαπτισθῆναι V. βαπτισθῆναι αὐτὸν τοῦτο γέγονε A. 8. Post κρίσιμον delevi cum A. V. glossam ex v. Λεξίος invecam: Κριτίας (Κρίσιος Med.). Τοιγάρτοι τῆς τοῦ βίου προαιρέσεως ἐπαθῶς ἐτυγεν ὁ Θρηάμενης τῆς τελευταίας, Κριτίου κριναντος αὐτόν. 9. καὶ ὁ ἐπίλεκτος] Κριτός ἐπίλεκτος, καὶ ὁ κρινόμενος A. V. Cf. Schol. vulg. II. ἡ. 434. 11. Κρίτων, Ἀθην.] De hoc et eius scriptis vide Laert. lib. II. Küst. Eadem Eudocia p. 273. 14. Post ἀπολογίαν omisi cum A. V. quae ex v. Γεσοί erant derivata, Κρίτων. ἔγραψε Γετικά, sive quae B. E. praestant Κρίτων ἔγραψεν ἐν τοῖς Γετικοῖς. Mireris tamen in continua glossa Geticorum nullam invecam esse mentionem, quae Suidas sex locis protulerit, Stephanus in v. Γετία memoravit. 15. De his Critonibus Eudocia p. 267. πόλις δὲ αὐτῆ Μακεδονίας] πόλις δὲ Μακεδονίας δὲ A. αὐτῆ om. V.
1. Παλληνικά] Παλληνικά dedi cum A. V. Hoc indice libros edidit etiam Hegesippus. Mox Συρακουσῶν V. bis. 2. Σικελικά] Σικελικά A. om. V. et Eudocia. 6. Εὐδοξίου] Lege abiecta littera Εὐδοξίου. Hemst. 7. De Crobyzis locos congressit Albert. in Hesychium. 8. Κροβύζου ζεύγος] Zenobius et Diogenianus habent Κροβύλου ζεύγος. At Hesychius Κροβύλου ζεύγος, per ὦ: quae lectio prae reliquis placet. Küst. Item Κροβύλου ζ. pro singulari glossa apud Suidam extabat. 9. σπενδομένων] δύο Gaisf. addidit ex A. V. Equidem desiderabam συνδυαζόμενων. δὲ om. A. 12. τοῦ] τὸ A. 14. Κροαίνων. τοῖς π.] Hom. II. ζ. 507. de equo ait: Δεσμὸν ἀπορῶντας θέλει πεδλοιο κροαίνων. Scholiasta in eum locum: Κροαίνων· ἐπιθυμῶν τοῖς ποσίν. ἢ ἐπιθυμῶν. ἢ χρεμειζῶν. Küst. ἐπιθυμῶν] Hoc sensu v. Κροαίνων utebatur Archilochus, teste Schol. Ven. Statim delevi ἢ πηδῶν. κροαίνων κατὰ πεδλοιο, cum A. B. E. V. [V. Zon. p. 1259.] Omisi etiam cum iisdem MSS. Κροκάλη. ὁ αλγιάλος. Gaisf. Hactenus etiam Hesychius. 15. ὅτι διὰ κρόκης ὑφαίνεται] Sic locum hunc emendavi ex Schol. Aristoph. Vesp. 1137. In prioribus enim editt. [et B. E.] pessime legitur, διὰ κρόκου ὑποφαίνεται. Küst. διάκροκος ὑποφαίνεται A. διὰ κροκῶ ὑποφ. V. διὰ κρόκου ὑφαίνεται Etym. Gud. p. 348.

A recto autem iudicio, ut in rebus veneris, non aberravit circa electionem mimae. nam cum eximia corporis pulchritudine praedita esset, tum egregie norat artificia variis illecebris decipiendi. Et alibi: Adeo ille probationem refugit, quae per proelium erat instituenda. Κρίσις. Exploratio, suffragium, iudicium. Κρίσκης. Crescens. nomen proprium. Κριτικόν. Criticum. Κριτός. Iudicatus. item delectus. Κριτῆς vero, iudex. Κρίτων. Crito, Atheniensis, philosophus, Socratis discipulus et sincerus amicus: cui etiam omnia necessaria suppeditavit. scripsit Socratis defensionem. Κρίτων. Crito, Pieriotes (Pieria autem est urbs Macedoniae),

historicus. scripsit Pallenica, Syracusarum Origines, Persica, [Res Siculas,] Syracusarum descriptionem, De Macedonia imperio. Κρίτων. Crito, Naxius, historicus. scripsit Octaeteridem, quam Eudoxi dicunt esse. Κρόβυζοι. Nomen gentis. Κροβύζου ζεύγος. Crobyzi biga. dicitur de iis qui per malitiam et improbitatem ineunt societatem. ductum est a Crobyzo quodam lenone, qui duas meretrices in multorum perniciem alebat. Crobyzi igitur biga dicitur ad irridentem dno-nur concordiam, quos aiunt prius respirandi quam male faciendi finem facturos esse. Κροαίνων. Pedibus pulsans. vel capiens. Κρόκη. Trama. Et Κροκίφαντος, dictum a κρόκη

κρόκης ὑφαίνεται. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ κεκρόφαλον αὐτὸ φασιν· ὅτι κρύπτει τὸν φάλον, ὃ ἔστιν, ἐξοχὴ τῆς κεφαλῆς.

Κροκόδειλος. εἶδος ζῴου.

Κροκωτός. ἱμάτιον Διονυσιακόν. Ἀριστοφάνης·

Ἄλλ' οὐχ οἶός τ' εἶμ' ἀποσοβεῖν τὸν γέλων,
ὄρων λεοντῆν ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην.

ἐφόρει γὰρ καὶ κροκωτὸν καὶ λεοντῆν, ὡς Ἡρακλῆς. τοῦτο γὰρ ἦν φόρημα τῷ Ἡρακλεῖ. τίττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνομοίων. ἐφόρει δὲ τὴν λεοντῆν, ἵνα φοβερός ᾖ. Κροκωτός. εἶδος χιτῶνος. Ὁ δὲ ἠσθῆτο κροκωτὸν χιτῶνα, ὑπὲρ τοῦ πλείονος εἰς αὐτὸν ἐπιστρέφειν.

Κροκύλεια. ὄνομα πόλεως.

Κρομμωνία.

Κρόμμου ἐσθίειν. ἴσον τῷ κλαίειν. Ἀλυσίτη γὰρ πέμψαντι πρὸς Βίαντα τὸν σοφόν, ἵνα θᾶτον παρ' αὐτὸν ἦκοι, Ἐγὼ (φησὶν) Ἀλυσίτη κελεύω κρόμμου ἐσθίειν. Καὶ Ἀριστοφάνης·

Κρόμμυόν τ' ἄρ' οὐκ ἔδη.

ἀντὶ τοῦ, κλαύση καὶ χωρὶς κρομμύων· ἦγουν δακρύσεις. Καὶ ἕτερα παροιμία· Κρομμύων δσφραίνεσθαι. ἐπὶ τῶν κλαιόντων.

Κρομμυοξυρεγμίας. ἀντὶ τοῦ ἀπεψίας. δριμεία γὰρ καὶ ἀηδὴς ἢ τοιαύτη ἐρυγή. ἀπὸ τῶν κρομμύων οὖν καὶ τῆς δξύτητος καὶ τῆς ἐρυγῆς συντέθεικε τὴν λέξιν. ταῦτα γὰρ εἰώθασιν κομίζεσθαι εἰς τὸν πόλεμον. διὸ καὶ ὁ γύλιος ἐκ τούτων δυσώδης. ἡ καὶ ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐγκαλυπτόμενος ὁ γύλιος, ἐκ διαφόρων ὄψων τε καὶ ζωμῶν ὀξείδος σύμμικτόν τινα ὀσμὴν ὄσωδε.

Κρόνια. ἐορτὴ ἀγομένη Κρόνω καὶ μητρὶ τῶν θεῶν.

15 Κρονικαὶ λῆμαι. παροιμία· ὥσπερ τό, χύτραις λημῶν καὶ κολοκύνταις. ἐπὶ τῶν ἀμβλυπούντων.

Κρονικαῖς γνώμαις λημῶν τὴν φρένα· ἦγουν, ἀρχαίαις μωρίαις ἐσκοτισμένε τὸ φρονεῖν. 20 τουτέστιν ἀμβλυωπῶν. λήμη δὲ ἐστὶ τὸ πεπηγὸς δά-

1. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ κ.] οἱ δὲ Ἀττικοὶ κεκρόφαλον αὐτὸν καλοῦσιν Etym. M. p. 539. 2. τὸν φάλον] τὸ φάλον A. B. E. V. 3. κεφαλή] τῆς κεφαλῆς probavi cum V. et Etymologicis. Mox cum A. V. delevi, ἢ αἰτιατικὴ τὴν κρόκα. Ubi Hemsterhusius: „Κρόκα et κρόκες in Antipatri Ep. quod supra Küsterus edidit in v. Κασία. Vid. in Ἰωκί τε δακ.” 5. Κροκωτόν] Κροκωτός A. B. E. V. Ἀριστοφάνης] Ran. 45. ubi pro ἀποσοβεῖν legitur ἀποσοβῆσαι: uti et hic metri gratia apud Suidam scribendum est. Küst. 9. ἐπὶ κροκωτῷ λεοντῆν] καὶ κροκωτὸν καὶ λ. A. et sic, ut videtur, B. V. καὶ κροκωτῷ λ. ὃ Ἡρ. E. ἐπὶ om. Med. 10. φόρημα] φόρημα E. V. Med. Schol. δὲ] γὰρ A. 12. Post ἡ cum A. V. delevi interpolationem ex v. Γαλή ζιτών profectam: Καὶ παροιμία· Τὸν κροκωτὸν ἢ γαλή. Attigit Zon. p. 1250. Ὁ δὲ ἠσθῆτο] Idem locus extat in v. ἠσθῆτο. 14. Post ἐπιστρέφειν cum V. E. delevi: „Οἱ (hoc Gaisf.) ὁ μὲν οὖν κροκωτός ἐνδυμὰ ἐστὶ. τὸ δὲ ἐγκυκλον, ἱμάτιον. καὶ ζῆτι ἐν τῷ Ἐγκυκλον. Habet A. in margine. 15. Κροκύλεια] H. β. 638. 16. Voluit Κρομμωνία. 17. Κρόμμου] Κρόμμου A. bis. Ἀλυσίτην γὰρ πέμψαντα πρ. — κόμμου ἐσθίειν] Haec Suidas sumpsit ex Laertio in Biante. Küst. Ἀλυσίτη — πέμψαντι A. B. V. Itaque Küsterus: „Ne oratio sit ἀνακόλουθος, legendum est, Ἀλυσίτου γὰρ πέμψαντος, vel Ἀλυσίτη γὰρ πέμψαντι, ut habet Laertius.” 19. ἦκη] ἦκοι A. V. Ἰκη E pr., Ἰκοι m. sec. 20. Ἀριστοφάνης] Ly-sistr. 799.

1. κρόμμυον τῶν A. 2. ἦγουν] ἀντὶ τοῦ A. V. post δακρύσεις addit A. καὶ χωρὶς κρομμύων, Schol. καὶ χωρὶς τοῦ κρόμμυον ἐσθίειν. 3. Κρομμύων δσφραίνεσθαι] Aristoph. Ran. 667. 5. Κρομμυοξυρεγμίας — εἰς τὸν πόλεμον] Ex Schol. Aristoph. Pac. 528. Küst. 6. τοιαύτη] ἢ τοιαύτη B. E. V. Schol. 7. συντέθεικε] συντέθειξε A. συνίθηκε Schol. 8. εἰς τὸν πόλεμον] Apud Enarratorem Comici loco laudato hodie legitur εἰς τὸν ποτόν. Sed alteram lectionem praetulerim, ob ea quae apud nostrum sequuntur. Küst. πόλεμον ed. Bekker. τὸν om. A. B. *V. 9. τούτου] τούτων A. V. 10. ἐγκαλυπτόμενος in suspicionem adduxit Brunckius. 13. τῇ μητρὶ τῶν θεῶν] Ea sunt Opalia. Vid. Lipsii Saturn. 1, 3. Reines. τῇ omisi cum B. V. collato Photio. Quod ad partem posteriorem spectet nihil habet Buttmanus in commentatione notissima. 15. Κρονικαὶ λῆμαι] Vid. Hesychius et Schol. Aristoph. Plut. 581. coll. v. Λήμη. χύτραις λημῶν] Vid. Schol. Aristoph. Nub. 326. 18. Κρονικαῖς γνώμαις λημ.] Aristoph. Plut. 581. Ἄλλ' ὃ Κρονικαῖς γνώμαις ὄντως λημῶντες τὰς φρένας ἀμφω. Vide ibi Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. Küst. τὰς φρένας] τὴν φρένα A. B. E. V. quod Suidae in usum quasi formulae quadrare visum est.

trama et ὑφαίνειν texere. alii vero id a κεκρόφαλος deducunt: quod tegat φάλον, id est, verticem capitis. Κροκόδειλος. Genus animalis. Κροκωτός. Vestimentum Bacchicum. Aristophanes: At a risu temperare mihi nequeo, videns pellem leoninam crocoto superinductam. crocoto enim superinduxerat pellem leoninam, ut Hercules, cuius id proprium erat gestamen. dicitur autem proverbium hoc de rebus dissimilibus, gestabat autem pellem leoninam, ut terrorem aspicientibus inculceret. Κροκωτός. Genus tunicae. Ille autem indutus erat crocoto, ut plurimum oculos in se converteret. Κροκύλεια. Nomen urbis. Κρομμωνία. Κρόμμου ἐσθίειν. Cepas edere. id est lacrimari. Cum Alyattes Biantem sapientem arcesseret, et celeriter ad se venire iuberet: Ego, inquit, Alyattem cepas

edere iubeo. Et Aristophanes: ergo cepam non edes. id est, lacrimaberis vel sine cepis. Et aliud proverbium: Cepas olfacere. dictum de his qui lacrimantur. Κρομμυοξυρεγμίας. Cruditatis. acer enim et foetidus est iste ructus. ex nominibus igitur κρόμμυον, ὀξύς et ἐρυγή vocabulum hoc poeta composuit. cepas autem milites ad bellum euntes secum ferre solent. quare etiam sporta militaris malum inde odorem contrahit. vel etiam quia gyllus, diu tectus, ob varia opsonia et iura mixtum quendam et acrem odorem redolet. Κρόνια. Festum quod in honorem Saturni et Matris Deorum celebrabatur. Κρονικαὶ λῆμαι. Proverbium, simile illi, Ollas et cucurbitas lippiens. dictum de hominibus coecutientibus. Κρονικαῖς γνώμ. Casca stultitia mentem obscuratam habens, vel coecutiens. λήμη au-

κρονον, ὅπερ ἐπικαθεζόμενον βλέπτει τοὺς ὀφθαλμούς. σημαίνει οὖν τό, τετυφλωμένη τὰς φρένας· ὡςπερ οἱ τὰς λήμας ἔχοντες.

Κρονικώτερα. ἀρχαιότερα, μωρότερα. καὶ Ἀριστοφάνης·

Καὶ τοὺς τραγωδοὺς φησιν ἀποδείξειν Κρόνους

τὸν νοῦν, διορηχσόμενος ὀλίγον ὕστερον.

Κρόνιον ὄμμα. τοῦ Κρόνου.

Κρονίων ὄζων. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Καὶ πῶς, ὃ μῶρε σὺ καὶ Κρονίων ὄζων; τουτέστιν, ἀρχαῖσμου γέμων καὶ μωρίας. ἦτοι ὅτι ἑορτή τις παλαιὰ ἤγετο τῇ Κρόνω, ἣ ὅτι τὰ παλαιὰ πάντα καὶ εὐήθη Κρόνια ἐκάλουν. Καὶ Κρόνους, τοὺς λήρους.

Κρόνιππος. ὁ μέγας λῆρος· κατ' ἐπίτασιν λαμβανόμενον τοῦ ἵππου.

Σὺ δ' εἰ κρόνιππος.

ἢ ὕβριστής, τρυφητής, πόρνος.

Κρόνον πυγῆ. τὸ ἀρχαῖον καὶ ἀνασθῆτον 20 κρέας.

Κρόσσας. κλιμακίδας. ἐν μὲν τοῖς ὑπομνήμασιν ἀποδίδωσιν τὰς τῶν ἐπαλλξεων στεφάνας, οἰνοὶ κεφαλίδας, ἐν δὲ τοῖς περὶ ναυστάθμου κλιμακας.

Κροσσός. ὁ μαλλός.

5 Κροσσωτοῖς χρυσοῖς. τοῖς διαφόροις χαρίσμασιν τῶν τῆν ἐκκλησίαν κοσμοῦντων ἱερῶν ἀνδρῶν. διήρηται γὰρ οἱ κροσσοί, καὶ πάλιν ἦνωνται.

Κρόταλον. ἰδίως ὁ σχιζόμενος κάλαμος, καὶ

10 κατασκευαζόμενος ἐπίτηδες ὥστε ἤχειν, εἴ τις αὐτὸν δονοίη ταῖς χερσὶ, καθάπερ κρότον ἀποτελεῶν. Τρανός οὖν ἔση (φρησί) καὶ τῆν φωνὴν διηρθρωμένος, καθάπερ τὰ κρόταλα· ἀντὶ τοῦ εὐγλωττος, εὐστομος.

15 Κρόταλος. ἀρσενικῶς. ἀντὶ τοῦ εὐγλωττος καὶ εὐστομος, ὡς τὰ κρόταλα. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ νῦν καλοῦμαι

Θηλυμανής, καὶ νῦν δίσκος ἐμοὶ κρόταλον.

ἔστι δὲ κάλαμος ἐσχισμένος.

Κρόταφος. τὸ μέρος τοῦ σώματος. καὶ τοῦ βιβλίου τὸ ὀπισθεν μέρος. Κατὰ τὸν κρόταφον τῆς

3. ὡςπερ οἱ τὰς λήμας ἔχοντες ἐν ὀφθ.] Plenius et rectius Enarrator Comic: ὡςπερ οἱ τὰς λήμας ἔχοντες τῶν ὀφθαλμῶν ἐμποδίζονται τὰς ὄψεις. Küst. τῶν ὀφθαλμιῶντων etiam in v. Ἀλημ consignatum est. Sed praestabat ut ἐν ὀφθαλμοῖς post ἔχοντες omitteretur cum A. B. V. 4. Κρονικώτερα] Vid. Schol. Platon. p. 319. καὶ ante Ἀριστοφ. tacite Gaisf. cum *V. 5. Ἀριστοφάνης] Vesp. 1520. sq. (1471.) 6. ἔφη Ox. Mox ἀποδείξει Med. 8. ὀλίγω] ὀλίγον A. B. V. 9. De hac glossa commentatus est Coraes in Heliodor. p. 90. 10. Ἀριστοφάνης] Nub. 397. Addidere Νεφέλαις A. B. V. 11. ὃ Edd. vulg. καὶ Κρονίων] καὶ om. A. V. 13. παλαιὰ] παλαιὰ πάντα A. B. E. V. 14. Κρόνους] Vide partem gl. Κρονικώτερα. 16. Κρόνιππος] Schol. Aristoph. Nub. 1066. Hemst. Huius generis selectiora quaedam protulit Phrynichus Segu. p. 46. 20. Κρόνον πυγῆ] Item Hesychius.

1. Κρόσσας. κλιμακ.] Confer Etymologum, qui vocem hanc plenius exponit. Küst. Schol. Ven. II. μ'. 258. Κρόσσας ἐν μὲν τοῖς ὑπομνήμασι κεφαλίδας, ἐν δὲ τοῖς περὶ τοῦ ναυστάθμου κλιμακας. Conf. in II. ξ'. 35. Gaisf. V. Hesychius sive Apollonius p. 419. et Zon. p. 1254. 3. τοῖς περὶ ναυστάθμου] Etym. ἐν ταῖς περὶ ναυστάθμου διαλέξεσιν, vel potius διαλέγεται cum Gudiano. Posteriorem interpretationem Aristarcho probatam fuisse docent grammatici, cuius singularis extiterat Achaicorum castrorum enarratio. Cf. Lehrs. de stud. Aristarchi p. 231. 4. ὁ μαλλός] Sic recte MSS. Pariss. At priores editt. [et E. V.] male ὁμαλός. Küst. μαλός constat saepissime scriptum esse pro μαλλός, de quo dictum in Dionys. 1033. 5. Κροσσωτοῖς] Lege sine interpunctione Κροσσωτοῖς χρυσοῖς, quod occurrit apud Graecos interpretes Ps. XLIV, 13. Hemst. Theodoretus in eum locum: ἐκ πολλῶν δὲ πνευματικῶν ἀνθρώπων δεξαμένων διάφορα χαρίσματα ἢ ἐκκλησία συνέστηκεν· εἰκότως κροσσοῖς ἀπέκασε χρυσοῖς τῆν τῶν χαρισμάτων διαίρεσιν. διήρηται γὰρ ἀπ' ἀλλήλων οἱ κροσσοὶ καὶ πάλιν ἦνωνται, ὡς τῆς αὐτῆς ἐξήρημένοι στολῆς. 6. τῶν om. *V. 9. Κρόταλον. ἰδίως ὁ σχιζ.] Ex Schol. Aristoph. Nub. 259. 10. κατασκευαζόμενος] μετασκευαζόμενος B. E. V. Edd. ante Küst. 11. δονοίη] δόιη V. κρότον] κρόταλον A. B. E. V. Edd. ante Küsterum, qui tacite monitus a Porto correxit ex Schol. Aristoph. „Vid. nota in Ciceron. Or. in Pison. c. 9.” Gaisf. 13. ὡςπερ κρόταλον] καθάπερ τὰ κρόταλα A. B. V. καθάπερ κρόταλον Schol. 15. Κρόταλος] Glossa, si recesseris ab Epigrammatis laudatione, nihil nisi superiorem doctrinam repetit paulum fucatum. Itaque parum operae pretium fecit Küsterus, qui novissima ἔστι. . . ἐσχισμένος tacite deleverit. 16. ἐν Ἐπιγράμματι] Rufini XIV, 1. Anthol. Pal. V, 19. unde legendum νῦν δὲ καλ. Seqq. om. V. 18. ἢ νῦν] καὶ νῦν A. cum gl. Ἀσχεύων: ἢ νῦν. Med. sola. 19. ἔστι δὲ καὶ x. Med. 21. βιβλίου] τὸ βιβλίον A. B. E. V. Med. Καὶ τὸν] κατὰ τὸν V. Id recipiendum fuisse nemo non intelligit, quo verborum ratio grammatica constaret.

tem est lacrima spissata, quae oculis adhaerens laedit. significat igitur, mentem occaecatam habens, velut qui lemas habent. Κρονικώτερα. Antiquiora, stultiora. Aristophanes: Et se probaturum dicit, tragoedos stultae esse mentis, contra quos paulo post saltatione certaturus sit. Κρόνιον ὄμμα. Oculus Saturni. Κρονίων ὄζων. Aristophanes Nubibus: Et quomodo, o stulte et Saturnia redolens. id est, antiquitatem redolens et stultitiae plenus. hoc autem dictum, quod festum quoddam in Saturni honorem celebrabatur. vel quod res antiquas et stultas Saturnias vocabant. item Κρόνους, fatuos. Κρόνιππος. Valde fatuus: vox enim ἵππος intensionem significat. Tu vero es valde fatuus. vel iniurius, luxui deditus, impudicus. Κρόνον πυγῆ. Saturni podex. id est, vetus et insipida caro.

Κρόσσας. Scalas. In commentariis quidem redditur, murem pinnae, sive summum fastigium. In disputatione vero de Graecorum castris, scalae. Κροσσός. Villus. Κροσσωτοῖς χρ. Variis donis sacrorum virorum Ecclesiam ornatum. fimbriae enim dividuntur ac rursus coeunt. Κρόταλον. Proprie calamus fissus, et sic concinnatus, ut sonum quasi crepitaculi edat, si quis eum manibus quatit. Vocem igitur claram, inquit, et distinctam habebis ut crepitaculum. id est, homo linguae expeditae et promptus in loquendo. Κρόταλος. Est generis masculini: promptus linguae et expeditus in loquendo, instar crepitaculi. in Epigrammate: Nunc vero mulierosum me vocant, et iam discus mihi pro crepitaculo. Κρόταφος. Tempus, pars capitis. item pars posterior libri.

βίβλου ἐμβαλόντες ἐκμαρτύριον, διὰ τινος ἐσχημα-
τισμένου τῆν τέχνην τῶν τὰ τοιαῦτα γραφόντων.

380 "Κροτήσατε. ἐπαινέσατε ταῖς χερσί· νενικη-
κότων γὰρ ὁ κρότος.

Κροτοθορόβου. Παιῶν ἄναξ, φίλον Λεον-
τάριον, οἷον κροτοθορόβου ἡμᾶς ἐνέπλησας ἀνα-
γνόντας σου τὸ ἐπιστόλιον.

Κροτωνιάτης. τοῦ Κρότωνος.

Κρότωνος ὑγιέστερος. τοῦτο δὲ ἐπὶ τοῦ
ζῶον δέχεσθαι. τὸ γὰρ εἶναι πάντοθεν ὁμοιον καὶ 10
μηδεμίαν ἔχειν διακοπήν, ἀλλ' εἶναι λίαν ὁμαλῶς,
διὰ τοῦτο ἀπ' αὐτοῦ λέγουσιν, ὑγιέστερος κρότω-
νος. κρότων δὲ ἐστὶ ζῶον, τὸ ἐν τοῖς βουσί καὶ κυσί
γινόμενον.

Κροτώνων. κυνείων φθειρῶν.

Κρουνηδόν.

Κρουνοχυτρολήραιοι εἰ. ἀντὶ τοῦ φλύα-
ρος εἰ. κρουνοὶ γὰρ τὸ χύδην καὶ ἀκρίτως καὶ
ἀθρόως ἔρον. λῆρον δὲ τὸ μάταιον. συνέθηκεν οὖν

ἀπὸ τοῦ κρουνοῦ καὶ τοῦ ληρεῖν καὶ τῆς χύτρας,
ἀναισθήτου οὔσης· ἵνα τὸ ὄλον δηλώσῃ τὸν ἀναι-
σθητον καὶ περισσολόγον.

Κρουσιδημῶν. κατακρούων τῆ βοῆ· ἢ τὸν
δῆμον ἀπαῶν καὶ παρακρουόμενος τῆ βοῆ. ἔστι δὲ
παρακρουσόμενον, ὃ λέγεται ἐπὶ τῶν τοῖς μέτροις
παραλογιζομένων.

Κροῦσις. ἦτοι δοκιμασία· ἐπεὶ τὰ σαθρὰ
τῶν σκευῶν κροτούμενα δοκιμάζεται· ἢ ἀρπαγή.

Κρώβυλος. ὁ μαλλὸς τῶν παιδίων. καὶ ὁ
πλόκαμος, ὃν διέβαλλον οἱ τὸν χρυσοῦν τέττιγα
φοροῦντες, ἀνάδημα, κόσμος ὁ ἐκ τριχῶν πεπλε-
γμένος. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἄλικες αἶ τε κόμαι καὶ ὁ κρώβυλος, ἄς ἀπὸ
Φοῖβω

πέξατο μολπαστῆ κῶμος ὁ τετραέτης.

Ξενοφῶν· Εἶχον δὲ κράνη σκύτινα, οἷαπερ τὰ Πα-
φλαγονικά, κρώβυλον ἔχοντα κατὰ μέσον, ἐγγυ-
τάτω τιαιοειδῆ.

1. ἐς μαρτύριον] Sic Bas. Sed ἐκμαρτύριον A. B. E. V. Med. Cuius vocis significatus (v. Ammon. p. 48.) an hanc in sententiam quadret dubitamus. 3. Κροτήσατε] Vid. Ps. XLVI, 1. ibique Theodoretus et Hesychius, ubi delendum prius χερσίν. 5. Παιῶν ἄναξ, φίλον Λεοντάριον.] Locus hic legitur apud Laertium in Epicuro, segm. 5. unde eum Suidas deprompsit. Küst. Wyttenbach. in Plutarch. T. II. p. 45. F. affert Gaisf. 6. ἀναγνόντας σου] ἀναγνόντι σοι A. B. E. V. et sic collatio MS. Diogenis ap. Gaisf. ἀναγνόντας σοι edd. ante Küst. 9. Κρότωνος ὑγιέστερος. τοῦτο . . . βουσί γινόμενον] Sic quoque Suidas infra v. Ἐπιγράμματα. Proverbia huius mentio extat in Epigrammate apud Anthol. lib. I. p. 86. — Atque hinc argutia Epigrammatista nota: οἷα κρότων ὑγιής. Nam κρότων, pediculus caninus: ζῶον τὸ ἐν τοῖς κυσί vocat Suidas. Schol. Hom. Odys. ὁ. 300. Κυνοραϊστέων] Τῶν κροτώνων· τινὲς δὲ λέγουσιν ἄλλα ζῶα ἐγγίνεσθαι, ἃ λέγεται κυνοραϊστέα, κροτώνων. Eustathius dicit ab his animalculis iuxta quosdam proverbium ortum esse Ἐπιγράμματα Κρότωνος, quod tamen ipse potius ad urbem Crotonem refert, ἐν παρεμβολαῖς in Dionys. 369. Τουρ. Zenob. VI, 27. τοῦτο δὲ Photius. 11. ὁμαλῶς] ὁμαλῶς reduxi veterem scripturam A. B. E. V. Med. ὁμαλός Photius, omisso λίαν. 13. κρότων] V. Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 454. ζῶον] ζῶον A. B. E. V. et Hesychius. κυσί καὶ βουσί] βουσί καὶ κυσί dedi cum A. *V. Mox γινόμενον A. B. V. γινόμενον E m. sec. 15. Sic Photius. 16. Om. vulg. 17. Κρουνοχυτρολήραιοι εἰ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 89.
1. τῆς χύτρας] τῆς om. A. E. V. 4. Κρουσιδημῶν. κατακρούων τῆ β.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 855. sed ubi legitur κρούων τῆ βουλή. Küst. 5. παρακρουόμενον quid sit nemo facile demonstravit. Scholiastes cum μέτρον addat, in promptu apud utrumque reponendum esse παρὰ τὸ κρουσιμετρέειν: cf. Pollux IV, 169. et Misc. Obs. N. I. p. 86. Photius: Κρουσιδημῶν. ἀντὶ τοῦ κρουσιμετρέων. 8. Κροῦσις] Ex Schol. Aristoph. Nub. 317. Adde Hesychium, et quod extat apud Plut. praec. polit. p. 802. E. κρουσική θύξις. σαθρὰ] σαθρῶα A. qui mox ἢ pro ἦ. 9. ἀρπαγή] Scribe ἀπάτη: ut recte apud Enarratorem Comici loco laudato. Küst. 10. Κρώβυλος] Κρώβυλλος A. V. Cf. Hesychius. De habitu crobylorum multa docti disputarunt (v. Thiersch. A. Mon. T. III. p. 277. sq.), non sine rerum diversissimarum perturbatione, velut Hemsterhusius Append. in Lucian. p. 45. quamquam perspete Winckelmannus H. A. V, 14. explicarat. 11. διέβαλλον] Scribendum puto, διέλαθον, i. e. interstingerunt. Küst. Desiderabat Iacobs. in Anthol. T. VIII. p. 121. ὃν περὶ διέβαλον. Quos mireris alterum mendum latuisse, defectum vocis ἄτιχοι post οἱ. Neque placet τὸν in tali scriptura. 12. κόσμος ὁ ἐκ] ἐκ A. B. E. V. κόσμος om. vulg. Nos igitur τὸν deleto etiam κόσμος exprunximus post πεπλεγμένους addi solitum. 13. ἐν Ἐπιγράμματι] Theodoridae V. pr. Anthol. Pal. VI, 155. 14. Ἄλικες] ἄλικος B. E. Med. 15. Φοῖβω] Φοῖβη A. V. E pr. 16. πέξατο] πέξατο A. B. Tum μιλπαστῆ A. 17. Ξενοφῶν] Anab. V, 4, 13.

Postquam tergo libri sigillum impresserant, ope hominis usi, qui artem talia pingendi callide imitaretur. Κροτήσατε. Applaudite manibus. victores enim plausu prosequimur. Κροτοθορόβου. O rex Apollo, carum Leontiolum, quanto plausu nos repleveristi, cum litterulas tuas legeremus. Κροτωνιάτης. Crotoniates. Κρότωνος ὑγιέστερος. Crotonis salubrior. proverbium intelligendum est de crotone animal. id enim ubique sui est simile, neque ullam habet scissuram, sed est undique planum: unde ortum est proverbium illud, Crotonis salubrior. croton autem est animalculum, quod in canibus et bobus gignitur. Κροτώνων. Ricinorum. Κρουνηδόν. Κρουνοχυτρολήραιοι εἰ. Nugas deblateras. κρουνοὶ enim id est quod copiose et sine delectu confertimque manat. λῆρος Suidae Lex. Vol. II.

autem est futile. hanc igitur vocem ex κρουνοὶ, ληρεῖν et χύτρα, re bruta, composuit: ut omnia simul iuncta significant hominem stupidum et intempestive garrulum. Κρουσιδημῶν. Populum clamore fallens et decipiens. dictum ad normam vocis κρουσιμετρέειν, quae cadit in decipientes per falsas mensuras. Κροῦσις. Exploratio. translatio inde ducta, quod vasa putrida pulsu explorantur. vel fraus. Κρώβυλος. Coma puerilis. et cincinnus, quem Attici aureis cicadis intercipientant. coma singulari modo religata. capilli ornatus gratia plexi. in Epigrammate: Aequales sunt aetate et comae hae et crobylus, quae Phoebo cantori quadriennis puer tondenda curavit. Xenophon: Habebant autem galeas coriaceas, quales sunt Paphlagonicae, in quarum medio erat spira tortilis, quamproxi-

Κρωβύλος. κυρίως εἶδος ἐμπλοκῆς ἐστὶ κατὰ Θουκυδίδην. Κρωβύλος. πλέγμα τριῶν εἰς δὲ λῆγον. ἐκαλεῖτο δὲ τοῦτο ἐπ' ἀνδρῶν· κόρυμβος δὲ ἐπὶ γυναικῶν· σκορπίος δὲ ἐπὶ παιδῶν. καὶ Θουκυδίδης· Κρωβύλους ἀναδούμενοι. »

Κρωγμός. ἡ βοή.

381 "Κρῶζει. ὡς κόραξ ἢ κορώνη κρᾶζει.

"Ἦδε δ' ἀν κρᾶζει πάλιν.

εἰς τοῦπισω ἄπελθε. Ἀριστοφάνης Ὀρνισι. πάλιν γάρ, τὸ εἰς τοῦπισω·

Παλίνονα τόξα τιταίνων.

Καὶ αὐθις·

Οὐκ οἶδ' ὁ κρᾶζεις.

ἐπὶ τῶν μάτην θρυλούντων, ὡς αἰ· κορώναι. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Σὺ μὲν οἶδ' ὁ κρᾶζεις· ὡς ἐμοῦ τι κεκλοφό-
τος,

ζητεῖς μεταλαβεῖν.

Καὶ αὐθις·

Τοῦτο μὲν ᾧ γραῦ σαυτῆ κρᾶξαις.

ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὀρνέων τῶν δυσιοωνίστων.

Κρᾶζουσιν. βοῶσι.

Κρῶμνα. ὄνομα πόλεως.

Κρῶσος. ὄνομα κύριον.

Κρωσσός. ἡ ὑδρία, ἀγγεῖον ὑδροφορικόν. Καὶ 5 κρῶσιον, ἢ στάμνος.

Κροῖσος, Λυδὸς μὲν ἦν τὸ γένος, παῖς δὲ Ἀλυάττεω, τύραννος δὲ ἐθνέων τῶν ἐντὸς Ἄλλου ποταμοῦ. οὗτος πρῶτος βαρβάρων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, τοὺς μὲν κατεστρέψατο Ἑλλήνων ἐς φόρον ἀπαγωγ- 10 γήν, τοὺς δὲ φίλους προσεποιήσατο. πρὸ δὲ τῆς Κροίσου ἀρχῆς πάντες ἦσαν Ἕλληνες ἐλεύθεροι. τὸ γὰρ Κιμμερίων στράτευμα τὸ ἐπὶ τὴν Ἰωνίαν ἀφικόμενον, Κροίσου ἐὼν πρεσβύτερον, οὐ καταστρεφῆ ἐγένετο τῶν πολλῶν, ἀλλ' ἐξ ἐπιδρομῆς ὑρπαγή.

15 Κροῖσος, Λυδῶν βασιλεὺς, υἱὸς Ἀλυάττου· ὃς τὸ πρῶτον ἀρχεῖν ἔλαχεν Ἀδραμυντείου καὶ Θήβης πεδίου. στρατεύσαντος δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐπὶ Καρίαν, περιήγγειλε τοῖς ἑαυτοῦ τὸν στρατὸν ἄγειν ἐς Σάρδεις, ἐν οἷς καὶ Κροίσῳ, ὅστις ἦν τῶν 20 αὐτοῦ πρεσβύτατος παίδων. ὁ δὲ ὡς φασιν ὑπὸ ἀκολασίας οὐκ οἶός τε ἦν· καὶ πως διεβέβητο πρὸς

1. Κρωβύλος] Cf. Harpocr. et supr. Ἐνέρεσι. Clem. Paedag. II, 10. Agnon. adolescens scripsit ad Alex. M. se velle ipsi comparare Κρωβύλον, εὐδοκιοῦντα ἐν Κορίνθῳ puerum, Plut. Alex. 22. Reines. Cum seqq. agnoscit Photius. κύριον] ὡς A. κυρίως Photius et Harpocr. Om. glossam V. 2. Κρωβύλος — ἐπὶ παιδῶν] Ex Scholiasta Thucydidis I, 6. Küst. Adde Schol. Arist. Vesp. 1259. Attigit Zon. p. 1252. 3. ἐπ' ἀνδρῶν οὕτω] τοῦτο ἐπ' ἀνδρῶν A. et Phot. κόρυμβος] Leg. κόρυμβος e Polluc. II, 30. Reines. 5. Θουκυδίδης] Apud Thucydidem lib. I. c. 6. sic legitur: Χιτώνας τε λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες καὶ χρυσῶν τεττήτων ἐνέρεσι κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριῶν. Hinc Suidas emendandus est. Küst. Om. V. cum seqq., habet tamen Κρωβύλους ἀναδούμενοι post gl. Κρῶσος. Quae post ἀναδούμενοι extabant, καὶ ἐνέρεσι ποικίλων κρωβύλων. ἢ κρωβύλον παρ' Ἀθηναίους τὸ προσέλημα, omisi cum Photio et A. V. Cf. v. Νιδάριον. Mox etiam gl. Κρωβύλου ζεύγος (vide supra v. Κρωβύλου ζεύγος) omisi cum eodem A. Ceterum in vocibus τὸ προσέλημα Küsterus: „Scribe, τὸ τῆς κεφαλῆς περιέλημα. Vide supra v. Ἐγκεκορδυλημένος.” 7. ἢ κορώνη] ἢ om. B. E. κρᾶζει] κρᾶζει A. *V. Lex. Bachm. p. 284. Hesychius, Zon. p. 1259. et Photius. Cf. Reimarus in Dion. LXXVIII, 8. 9. Ἀριστοφάνης Ὀρνισι] V. 2. Haec cum seqq. om. V. 10. εἰς] τὸ εἰς A. B. 11. Dictio II. 9'. 266. Quam delevit Küsterus. 13. Οὐκ οἶδ'] Planissima depravatio sinceræ lectionis Σὺ μὲν οἶδ'. Vitium tamen abiit in v. Οὐκ οἶδ' ὁ κρᾶζεις. 14. θρυλούντων] θρυλούντων A. 15. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] V. 369. 16. Σὺ] οὐ A. 20. Τοῦτο μὲν ᾧ γραῦ σαυτῆ κρ.] Aristoph. Lysistr. 506.
1. Κρῶζουσιν] Huc cum A. glossam retraxi, quae post v. Κρωγμός ferebatur. ἐπὶ ἀνύγων βοῶσι] βοῶσι A. 2. Κρῶμνα] Vid. II. β'. 855. et Apollon. II, 942. Κρῶμνος E. 4. Κρωσσός] Vid. H. Steph. Ind. Thesauri. 5. Κρωσσός Zon. p. 1257. 6. Κροῖσος] Haec magnam partem sunt Herodoti I, 6. 8. πρῶτος] πρῶτον A. 10. προσεποιήσατο] Huic olim subiunctum Ἡρόδοτος omiserunt A. B. V. 11. Ἕλληνες ἐλεύθεροι ἦσαν] ἦσαν E. ἢ. deil cum A. πάντες E. ἦσαν ἢ. Herod. 14. πολλῶν] πόλεων A. πολλῶν E. Med. Tum ἐξ om. V. 15. Κροῖσος, Λυδῶν βασιλεὺς, υἱὸς Ἄλ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Nicolai Damasceni, quae leguntur in Excerptis ab Valesio editis pp. 453. 454. unde ea Suidas descripsit. Küst. 17. Θήβης πεδίου] Scribe Θήβης πεδίου: ut legitur supra v. Ἀλυάττης et apud Nicolaum Damascenum loco laudato. Küst. Θήβης A. B. E. V. στρατεύσαντος — περιήγγειλε] Ipsa verborum stribligo ut sit manum breviarioris prodit. 18. πα- ρήγγειλε] περιήγγειλε probavi cum A. V. et Excerptis. Mox αὐτοῦ V. 20. πρεσβύτερος] πρεσβύτατος Exc. et v. Ἀλυάττης. πρεσβύτ A. ὁ] οἱ B. E. Mox ὃς B. Tum ἀπὸ B. E.

tiaræ formam referens. Κρωβύλος. Proprie capillorum nodus in metam fastigiatus. hic in viris appellabatur κρωβύλος: in mulieribus κόρυμβος: in pueris σκορπίος. Thucydides: Capillos plectos intorquentes. Κρωγμός. Corvorum vox. Κρῶζει. Crocitat ut corvus vel cornix. Aristophanes Avibus: Haec autem retro crocitat. πάλιν enim hic significat retro, ut apud Homerum: Nervum retractum tendens. Et iterum: Pulchrè scio quid crocites. dicitur de iis qui temere garriunt ut cornices. Aristophanes Pluto: Scio equidem quare crocites. furti enim mei particeps esse cupis. Et iterum: Hoc quidem, vetula, tibi crocites. translatio ducta est ab avibus infausti ominis. Κρῶζουσιν. Clamant. Κρῶμνα. Nomen urbis. Κρῶσ-

σος. Nomen proprium. Κρωσσός. Hydria, vas, quo aqua hauritur. Et κρῶσιον, urna. Κροῖσος. Croesus, genere Lydus, filius Alyattis, et rex gentium cis Halyn fluvium habitantium. hic primus barbarorum, quos scimus, Graecorum alios subegit et tributum sibi pendere coegit, alios amicitia sibi iunxit. sed ante Croesi regnum omnes Graeci erant liberi. nam Cimmericorum exercitus qui in Ioniam venit, Croeso antiquior, urbes non subegit, sed incursionibus tantum infestavit. Κροῖσος. Croesus, Lydorum rex, Alyattis filius, qui ante Adramyttio et Thebes campo praefectus erat. huius pater cum Caribus bellum inferre vellet, filiis suis, inter quos etiam Croeso natu maximo, mandavit ut copias Sardes adducerent. at Croesus per intemperantiam segnis admodum et alioqui sinistra apud patrem

τὸν πατέρα. βουλόμενος δὲ ἐν τῷδε τῷ ἔργῳ ἀπο-
λύσασθαι τὰς αἰτίας, καὶ ἀπορῶν ὀπόθεν μισθώ-
σαιτο ἐπικούρους, μισθωτοῖς γὰρ ἐχρῶντο, ἦλθεν
ἐπὶ Ἀλυάττην τὸν ἔμπορον πλουσιώτατον Ἀυδῶν
ὄντα, δανείζεσθαι βουλόμενος. ὁ δὲ αὐτὸν πρῶτον
μὲν ἀναμένειν ἐκέλευσε πρὸ τῶν θυρῶν ἄχρι λού-
σῃται· μετὰ δὲ ἐντυγχάνοντι ἀποκρίνεται, ὅτι πολ-
λοὶ παῖδες εἰεν Ἀλυάττη, οἷς πᾶσιν εἰ δεήσει τὸ
ἀργύριον διδόναι, οὐκ ἔξαρκέσει· οὐκ οὖν δοῦναι
δεομένη. Κροῖσον δὲ ἀποτυχόντα τὰνθρῶπου ἐς
Ἔφεσον ἀφικέσθαι κατὰ ζήτησιν ἀργυρίου. καὶ
τότε μὲν εὔξασθαι τῇ Ἀρτέμιδι, εἰ βασιλεύσειε,
τὸν οἶκον ἅπαντα καθιερώσαι τοῦ ἔμπορου. ἦν δὲ
τις Κροῖσῳ φίλος, Ἴων ὄνομα,* υἱὸς Θεοχαρίδου
εὐ μάλᾳ εὐπόρου. οὗτος ἐδεήθη τοῦ πατρὸς χρυ-
σίου, καὶ τυχῶν δίδωσι Κροῖσῳ. ὁ δὲ ὕστερον βα-
σιλεὺς γενόμενος ἄμαξαν ἔδωκεν αὐτῷ μεστὴν χρυ-
σίου, καὶ τὸν οἶκον τοῦ ἔμπορου τῇ Ἀρτέμιδι κα-
θιέρωσε.

Κροῖσος, Ἀυδῶν βασιλεὺς, νομίζων ἑαυτὸν
πλουσιώτατον εἶναι καὶ εὐδαιμονέστατον, μετα-
πεμψάμενος Σόλωνα τὸν Ἀθηναῖον, ἄνδρα σοφόν,
ἐπέδειξεν αὐτῷ τοὺς θησαυροὺς καὶ τὰλλα τοῦ
πλοῦτου, καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν, τίνα εὐδαιμόνα πάν-
των ἀνθρώπων νερόμικας; ὁ δὲ ἔφη, Τέλλον τὸν

Ἀθηναῖον, ζήσαντα εὐτυχῶς, καὶ ἀποθανόντα ὑπὲρ
τῆς πατρίδος μαχόμενον. πυνθανομένου δὲ αὐτὸν,
τίνα οὖν μετὰ Τέλλον, ὁ δὲ ἔφη, Κλέοβιν καὶ Βί-
τωνα, τὸ γένος Ἀργείους, οἵτινες τῆς μητρὸς ἀ-
τῶν Θεανοῦς ἢ Κυδίππης ἱερωμένης, καὶ μελλού-
σης πομπεύειν τῇ πατρίῳ ἑορτῇ ἐπὶ ἀπήνης μέχρι
τεμένους τῆς Ἥρας, χρονοζόντων τῶν ὑποζυγίων,
ὑποθέντες τοὺς ἰδίους ἀχένας οἱ παῖδες τὴν ἀπή-
νην εἴλκυσαν, καὶ ἤγαγον τὴν μητέρα ἐπὶ τὸ τέμε-
νος. εὐξάμενης δὲ ἐκείνης τῇ Ἥρᾳ, γενέσθαι αὐτῆς
τοῖς παισὶν ὅτι κάλλιστον ἀνθρώποις, τῇ ἐπιούσῃ
νυκτὶ εὐρέθησαν ἀμφοτέροι τετελενηκότες.

Κροῖσος. Ὅτι Κροῖσος, βασιλεὺς Ἀυδῶν, κα-
ταδυναστεύσας τῆς Ἀσίας ἐν ὑπερβάλλοντι πλούτῳ,
καὶ γράφει Κύρῳ τῷ βασιλεῖ τῶν Ἀσσυρίων οὕτως·
Ἐπιτρέπομέν σοι παραχωρῆσαι τῆς βασιλείας, ἡμε-
τέρας τε οὔσης ἐξ ἀρχῆς καὶ τοῖς ἡμῶν διαφεροῦσης
ὑροῖς. οὐ γὰρ ὑποστήσῃ ἐπανισταμένων ἡμῶν κατὰ
σοῦ, οὐδὲ πρὸς τὴν τοσαύτην ἡμῶν εὐτυχίαν ἀν-
θέξῃ. ὁ δὲ Κύρος ἀντέγραψεν οὕτως· Εἰ μὲν ὁ πᾶς
κόσμος οὐκ ἀρκεῖ σοι, τοσαύτην ἔχακτι φαντασίαν,
καλῶς ἡμῖν ταῦτα λέγεις· εἰ δὲ τοσαύτης γῆς δε-
σπόζων, καὶ τῆς ἡμετέρας ἐρᾶς, οὐκ ἂν σοι πρὸς
τὸν κατὰ ἡμῶν ἀγῶνα ἢ τῆς τύχης εὐροια διαμεί-

1. δὲ om. V. τῷδε addiderunt A. B. E. V. Exc. 2. τὰς] τῆς A. qui mox ὀπόθεν cum Exc. pro ὄθεν. 3. ἐπικούροις *V. omisissis μισθωτοῖς γὰρ ἐχρ. ἐχρήτο] ἐχρῶντο A. et Exc. 4. ἐπὶ Ἀλυάττην τὸν ἔμπορον] Nicolaus Damascenus habet ἐπὶ Σαδυάτιν τὸν ἔπαρχον. Küst. 5. δανείζεσθαι] δανείσασθαι E pr. πρῶτον μὲν αὐτὸν] αὐτὸν μὲν πρῶτον Gaisf. cum A. Scripsi cum Exc. αὐτὸν πρ. μὲν. 6. ἐμένειν] ἀναμένειν A. V. 8. δεήσει ἂν] δεήσει recepimus ex V. Sed legendum etiam cum Excerptis αὐτὸν ἀργύριον. 12. βασιλεύσει] βασιλεύσειαν A. Mox καθιερώσει Exc. 14. Κροῖσῳ] Κροῖσος V. Ἴωνος] Rectius apud Nicolaum Damascenum, Ἴων ὄνομα. Küst. Ἴωνόνος B. E. V. Ἴωνάος Med. Librariis imposuisse compendium nominis ὄνομα vidit Gaisf. Sed reddendum cum Exc. ἀνὴρ Ἴων, ὄνομα Παμφάγας. Tum Θεοχαρίδου B. E. 15. δοῦναι οἱ χρυσίου] χρυσίου A. E. V. et ut videtur B. χιλίους στατήρας δοῦναι οἱ Exc. Atque haec fere putamus intercidisse, suffecto ex inferiore membro χρυσίου. 22. Σόλωνα] In ima p. scripta habet A. Ὅτι Ἀλιανὸς περὶ Κροῖσου ἔφη· ὁ δὲ ἀνηνέγκατο ἄρα στενάξας καὶ ἐς τριῶν ἐκάλεσε Σόλωνα: scilicet ex v. Ἀνηνέγκατο repetita. 24. εὐδαιμόνα] Immo εὐδαιμονέστατον.
1. ὑπὲρ] περὶ B. 2. δὲ οὖν B. E. Tum αὐτοῦ A. B. Tum τίνα δὲ E. Mox adieci ὁ δὲ ex A. B. 11. ἀνθρώποις] ἀνθρώπων A. B. E. Edd. ante Küst. 13. Κροῖσος βασιλεὺς] Eadem fere, sed alio verborum ornatu leguntur in I. Malela p. 194. Hemst. Cedrenum p. 136. ed. Paris. addit Gaisf., qui tacite praefixit Ὅτι. Haec usque ad ἐχρηματοδοτήθη οὕτως om. V. Etiam superiora Κρ. Ἀυδῶν βασιλεὺς et seqq. om. *V. 20. ἀνέξῃ] ἀνθέξῃ A. 25. διαμείνοι] Legendum videtur διαμείναι.

fama erat. sed cum re ipsa haec crimina diluere vellet, ceterum ad conducendum militem (mercenariis enim militibus utebatur) pecunia non suppeteret, Sadyatten mercatorem Lydorum ditissimum adit. is vero primum ante fores eum operiri iussit, dum lavisset. deinde respondet, multos esse liberos Alyatti, quibus pecunia si danda esset, non suffecturum. quare petenti nihil se daturum. Croesum igitur, cum ab homine nihil impetrasset, Ephesum conquirendae pecuniae causa adisse ferunt. cum etiam votum faceret Dianae, si rex fieret, se omnia mercatoris illius bona ei consecraturum. erat autem illic quidam Croesi amicus, Ion nomine, filius Theocharidis, hominis valde opulenti. is patrem rogavit, ut sibi aurum daret: acceptumque dedit Croeso. ille igitur postea rex factus Ioni plaustrum auri plenum dedit, mercatoris autem bona Dianae consecravit. Κροῖσος. Croesus, Lydorum rex, existimans se ditissimum et beatissimum esse, Solonem Atheniensem, virum sapientem, arcessivit, cui cum suos thesauros et divitias ostendisset, ex eo quaesivit, quemnam omnium mortalium se beatiorum putaret? Ille vero, Tel-

lum, inquit, Atheniensem, qui feliciter vixit, et pro patria pugnans obiit. Cum autem rex quaereret, quem igitur post Tel- lum? Cleobin (inquit) et Bitonem, Argivos genere: quorum cum mater Theano (vel Cydippe) sacerdos esset, et ad Iunonis templum solenni pompa ritu patrio esset curru vectura, cum iumenta cessarent, ipsi filii iugum subenntes currum traxerunt, et matrem in templum perduxerunt. cum autem illa Iunonem orasset, ut filiis suis id largiretur, quod in rebus humanis esset pulcherrimum, sequenti nocte ambo mortui sunt inventi. Κροῖσος. Croesus, rex Lydorum, cum immensis opibus Asiam in suam potestatem redegisset, cum omnibus Assyriorum regi- bus superbe egit. sic igitur Cyro Assyriorum regi scripsit: Permittimus tibi excedere regno, quod et initio nostrum erat et ad nostros fines pertinet. haud enim par nobis eris, cum bellum tibi intulerimus, neque tantam potestatem nostram feres. cui Cyrus ita rescripsit: Si quidem totus mundus tibi non sufficit, tantas opes habenti, recte nobis ista dicis. sin tot terrarum dominus nostram etiam regionem appetis, fortuna tibi contra nos pugna-

νοι. καὶ ταῦτα γραΐψας Κῦρος ἐβούλετο πρὸς τὴν Ἰνδικὴν χώραν μετοικεῖν, καὶ φυγεῖν τὴν ἀμύτητα τοῦ Κροῖσου. ἀλλ' ἡ τοῦτου γυνὴ Βαρδάνη, ἑώρα-
κυῖα τὸν Κῦρον ταῦτα βουλευόμενον, εἶπεν αὐτῇ
ζητῆσαι τὸν Δανιήλ, τὸν αὐτῇ καὶ Δαρεῖω προφη- 5
τεύσαντα πολλάκις, καὶ παρ' αὐτοῦ μαθεῖν, τί δεῖ
πρᾶξαι πρὸς τὸν Κροῖσον πόλεμον. ὅπερ ἀκούσας
ὁ Κῦρος μετεπέμψατο τὸν ἄνδρα· καὶ μεμαθηκῶς
παρ' αὐτοῦ, ὡς νικήσει τὸν Κροῖσον, τὰ πρὸς τὸν
πόλεμον παρεσκεύαζεν. ὁμοίως δὲ καὶ Κροῖσος εἰς 10
τὸ μαντεῖον ἔπεμψε· καὶ ἐχρησιμοδοτήθη οὕτως·

Οἶδα δ' ἐγὼ ψάμμον τ' ἀριθμὸν καὶ μέτρα

θαλάσσης,

καὶ κωφῶ συνίημι, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω.

ὄδμη μ' ἐς φρένας ἦλθε κραταιρίνοιο χελώνης, 15

ἐψομένης ἐν χαλκῷ ἄμ' ἀρνεῖοισι κρέασιν,

ἢ χαλκὸς μὲν ὑπέρεκείται, χαλκὸς δ' ὑπόκειται.

Γνοῦς δὲ ὡς ἐνεπαίχθη, πάλιν στέλλει· καὶ ἀνεῖλεν
ἢ Πυθία·

Κροῖσος Ἄλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν κατα- 20
λύσει.

καὶ κατέλυσε τὴν ἑαυτοῦ. ὁ δὲ Κῦρος τοὺς ἀλμα-
λάτους τῶν Ἰουδαίων ἀπέλυσε, καὶ κτίζει τὴν Ἰε-
ρουσαλήμ.

Κρύβδην. λαθραῖως.

"Κρυμός. ψύξις.

383

Εἰς δὲ σ', ἄνασσα,

τοῖην χά νιφόεις κρυμὸς ὀπωροφορεῖ.

Κρυόεσσα. φρικώδης.

[Κρύος, κρύους, κρύει.]

Κρύπτεια.

Κρύσταλλος.

Κρυφαίως. ἀντι τοῦ κρύφα.

Κρύφιοι. οἱ πονηροὶ λογισμοί. Ἐκ τῶν κρυ-
φίων μου καθάρισόν με.

Κρυψίνους. δόλιος, πανοῦργος. Ἦν δὲ ἐχέ-
μυθος καὶ κρυψίνους.

Κρύψις. μέθοδος, δε' ἤς οἶόν τε λανθάνειν
συλλογιζόμενον τὸ προκείμενον. χρηστέον δὲ προ-
τάσει τὸν κρυπτικῶς ἐρωτῶντα· ὥστε ἠρωτημένον
καίμενον, καὶ τοῦ ἐσχάτου ἐπὶ τοῖς ἠρωτημένοις

1. ἐβούλετο] ἐβούλετο dedi cum A. 7. ὁ Κῦρος ἀκούσας] ἀκούσας ὁ Κῦρος dedi cum A. 9. Κροῖσον] Κροῖσον, τοῦτο μα-
θῶν A. 12. Οἶδα δ' ἐγὼ ψάμμον τ' ἀρ.] Idem oraculum recitat etiam Herodotus lib. I, 47. ubi versus tertius sic legitur:
Ὅσμη δ' ἐς φρένας ἦλθε κραταιρή οἷα χελώνης. Sed putem potius sic scribendum esse: Ὅσμη δ' ἐς φρένας ἦλθε κραταιρίνοιο χε-
λώνης. Nam κρατειρίνοιο, quod Suidas habet, metro versus repugnat. Est autem κραταιρίνος χελώνη testudo duro vel firmo
corio tecta: a κραταῖος firmus, et ῥίνος corium. Küst. Erravit Albert. in Misc. Obs. IX. p. 154. Versus istos post τὴν Ἰερου-
σαλήμ collocavit *V. cum hac annotatione, χρησμός Κροῖσου. 14. συνίημι] συνίημι A. Tum λαλέοντος E. 15. ὄσμη δ' ἐς
φρένας ἦλυθε μεν] ὄδμη μ' ἐς φρένας ἦλθε A. B. V. et fere E. qui retinet ἦλυθε. Mox omnes κρατειρίνοιο. 16. κρέασιν] Metri
gratia scribe κρέασιν: ut habet Herodotus. Küst. 17. ἢ χαλκὸς μὲν ὑπ.] Hic versus apud Herodotum rectius sic legitur: ἢ
χαλκὸς μὲν ὑπέρεκείται, χαλκὸν δ' ἐπίκειται. Küst. χαλκὸς sic E m. sec. In fine ὑπόκειται A. B. E. V. ἐπίκειται Edd. ante
Gaisf. 18. Γνοῦς δὲ — Πυθία om. V. 20. διαβὰς] ποταμὸν addit B.
4. κρυφαίως, λαθραῖως] κρυφαίως om. A. B. E. *V. Cf. Herod. Epim. p. 75. 6. Εἰς δὲ σ', ἄνασσα] Versus Antiphili Ep. VIII,
5. 6. Anthol. Pal. VI, 252. unde leg. εἰς σὲ δ'. 8. Κρυόεσσα] H. ε. 740. V. Hesychius. 9. ψύξις] κρύους, κρύει A. B. E.
ψύχος κρύους, κρύει edd. ante Küster. Deest gl. V. Cf. Herod. Epim. p. 74. f. 10. Κρυπτεία] Plutarch. in Lycurg. 28.
ex Aristotele dicit fuisse unum ex institutis Lycargi, quo magistratus ex iuvenibus solertissimos mitterent ex urbe in agros, qui
latentes interdiu, noctu hostes invaderent. Reines. Κρύπτεια Med. Om. vulg. Vid. Schol. Platon. p. 450. Qui quod supra po-
suit τὰ κρύπτεια, id τὰ κρύπτια scribendum docet Agathias V, 19. p. 320. Contra κρύπτεια reponendum in Schol. Rav. Arist.
Thesm. 600. ubi extat κρύπτια παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ, deinde etiam καὶ ἐν Θύσῳ ἀορχή τις κρύπτεται, refingendum illud
κρυπτευτά. Ceterum locis veterum excussis cryptiam ad novissimum educationis apud Lacedaemonios partem ita relatam
fuisse, ut iuvenes non sine multis incommodis ipsi sibi victum pararent, ostendit Köchlyi commentatio edita Lips. 1835.
11. Κρύσταλλος] Explicationem petas a Timaeo p. 210. aut Zon. p. 1251. 13. Λαβίδ' Ἐκ] Psalm. XVIII, 13. Λαβὶδ' habet
A. in marg. om. V. Itaque delevi. In fine B. E. Med. addunt καὶ κρύφιοι. 15. Zon. p. 1251. Apud Hesychium deleta gl.
Κρυφίνους reliquis interpretationibus accedat ὑπουλος. Ἦν δὲ ἐχέμυθος καὶ κρυψ.] Fragmentum hoc [Damascii] auctius
legitur supra v. Ἐχέμυθος. Vide etiam v. Βαθυγνώμων. Küst. 17. Κρύψις] Pertinent haec ad Aristot. Topic. VIII, 1.
Usque ad προκείμενον habet Alexand. Aphrodis. p. 252. Gaisf. λανθάνειν] λαμβάνειν V. 19. ἐρωτῶντα] ἐρῶντα B. E.
ἐρωτῶντα Med. Mox ἠρωτημένον B.

turo non amplius aspirabit. Cyrus autem his scriptis in Indiam
migrare statuerat, ut Croesi crudelitatem effugeret. eius autem
uxor Bardane cum Cyrum animadvertisset ista consilia agitan-
tem, monuit ut Danielem quaereret, qui ipsi et Dario saepe multa
praedixisset, ex eoque cognosceret, quid de bello Croesi sta-
tuendum esset. quo audito Cyrus virum accessit: ex quo cum se
victorem Croesi fore didicisset, bellum parare coepit. similiter
etiam Croesus ad Oraculum misit; cui hoc responsum datum est:
Novi ego et numerum arenae et mensuram maris; mutumque
intelligo, et non loquentem audio. Nidorem autem sentio du-
rae testudinis, elixae in aeno et cum carnibus agninis: cui
aes substratum est et impositum. Cum vero se delusum videns
terum Oraculum adiret hoc accepit responsum: Croesus Halyu

traiciens magnum imperium evertet. suum autem evertit.
Cyrus vero Iudaeis captivitate liberatis Hierosolyma instauravit.
Κρύβδην. Clam. Κρυμός. Frigus. In tuam vero gra-
tiam, Regina, cum talis sis, vel niveosa hiems fructus edit.
Κρυόεσσα. Rigida. [Κρύος.] Κρύπτεια. Κρύ-
σταλλος. Κρυφαίως. Clam. Κρύφιοι λογισμοί.
Cogitationes malae. Ab occultis meis purga me. Κρυψί-
νους. Qui est mentis absconditae, dolosus. Erat autem taciturnus et mentis absconditae. Κρύψις. Methodus, qua
quis occultare possit id, quod sibi proposuit concludendum. pro-
positionibus autem utendum est, si quis occulte aliquid ex altero
quaerit; ita ut interrogatis omnibus propositionibus, per quas
propositum demonstratur, et novissima peracta, cum sequitur

ἐπόμενον συμπέρασμα τοῦ ῥηθέντος, ἄδηλον ὃν πῶς τοῦτο συναγεται ἐκ τῶν κειμένων, καὶ ζητεῖν τὸν ἀποκρινόμενον, διὰ τί τοῦτο ἐπιφέρει τοῖς κειμένοις.

Κτέαρ. κτῆμα.

Κτεάτισσα. ἐκτησάμην.

Κτένα. τὸ πύξινον κάλλυντρον τῶν τριχῶν. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἦδὲ τῶν *

τριχῶν σαγηνευτῆρα, πύξινον κτένα. καὶ οὐδετέρως κτένιον.

Κτεριοῦσι. θάψουσι.

Κτείνω. τὸ φονεύω.

Κτεῖς. τὸ ἐφήβαιον, καὶ τὸ τῶν τριχῶν κάλλυντρον. Καλλίμαχος.

Οὐδ' οἷσιν ἐπὶ κτενὸς ἔσκον ἔθειραι.

Καὶ ἀνδεις.

Καὶ κτένα κοσμοκόμην.

Κτηδόνες. τριόδοντες ἰχθύες, καὶ θηρίδια, καὶ ἐπ' εὐθείας τῶν ξύλων ἐκφύσεις.

Κτηματίτην. τὸν κτήματα πολλὰ ἔχοντα. οὐτως Λυκούργος. Καὶ κτῆμα ἐπὶ οἰκέτου. Ὁ δὲ διε-

λέγετο αὐτῷ, καὶ ἤξιον κτῆμα αὐτῶν σφῶν γεγονότα, πᾶν ὅ τι ἂν δύνηται πρὸς κατάθεσιν τοῦ πολέμου ἐργάσασθαι.

Κτῆνος. τὸ ζῶον.

5 Κτησείδιον. τὸ μικρὸν κτῆμα.

Κτησίας, Κτησιάρχου ἢ Κτησιόχου, Κνίδιος, ἰατρός· ὃς ἰάτρειυσεν ἐν Πέρσαις Ἀρταξέρξην τὸν Μνήμονα κληθέντα, καὶ συνέγραψε Περσικὰ ἐν βιβλίοις κ' καὶ τρισί.

10 Κτησίσιος. ὁ Ζεὺς.

Κτησιόου Διός. τὸν Κτησίον Δία ἐν τοῖς ταμείοις ἰδρύνοντο.

Κτησιφῶν. εἰς τῶν δέκα πρέσβειων τῶν μετὰ Ἀγημοσθένους καὶ Αἰσχίνου πρεσβευσάντων. ἕτερος 381 15 δ' ἂν εἴη ὁ τὸ ψήφισμα τὸ περὶ τοῦ στεφάνου γεγραφῶς Ἀγημοσθένει· καθ' οὗ καὶ λόγος ἐστὶ τῷ Αἰσχίνῳ.

Κτιδέη. ἡ περικεφαλαία.

Κτίλος. ὁ προηγούμενος τῶν προβάτων κριός.

20 Κτιννύω. φονεύω.

Κτίσις. τὸ κτίσμα. ἐκ τοῦ κτίζω.

Κτώμαι. αἰτιατικῆ.

6. Κτεάτισσα] Il. π'. 57. Zon. p. 1262. Κτεῖσα (item ἐκτησάμην) *V. Κτεάτισσα tacite Gaisf. 7. ἐν Ἐπιγράμματι] Leonidae Tar. V, 5. Anthol. Pal. VI, 211. unde legendum ἦδὲ τὸν πλατὺν τριχῶν. 11. τὸ κτένιον] τὸ om. A. V. Gaisfordus κτεῖμιον. Vide Hesychium. 12. Κτεριοῦσι] Il. λ'. 455. 13. Κτείνω. αἰτιατικῆ] αἰτιατικῆ omisi cum A. V. Cf. Herod. Epimer. pp. 69. 246. τὸ φονεύω om. *V. 14. Κτεῖς] V. Etym. M. p. 542. κάλλυντρον] κάλλυντρον A. κάλλυντρον V. 15. Καλλίμαχος] Fragm. 308. Οὐδ' οἷσιν οἷσιν suspectum habeo: quo recondi videtur probabillis scriptura οἷλοι οἷοισιν. 18. Καὶ κτένα κοσμοκ.] Philippi Thessal. XVIII, 3. Anthol. Pal. VI, 247. 19. τριόδοντες] τριόδοι Photius et MS. Lex. Seg. 18. Θηρίδια] Θηρία V. Mox αἰ post καὶ omisi cum A. B. E. *V. et Photio; habet Lex. Seg. De hoc significatione disputavit Schneid. in Theophr. T. III. p. 419. sq.
2. κατάθεσιν] Vid. supra v. Κατάθεσι. Τουρ. Κατάθεσιν *V. 5. Κτησείδιον] Κτησείδιον A. B. E. V. Edd. ante Küster. Zon. p. 1261. et Herod. Epimer. p. 239. Exemplum Arrianus praebet Epictet. I, 1, 10. 6. Κτησίας] De eo vide Vossium in opere de Hist. Gr. et Meursium in Bibliotheca Graeca. Küst. Eudocia p. 268. Gaisf. laudavit Scaligeri Animadv. in Euseb. p. 122. et Clintoni Fast. Hellen. ad A. 398. 8. Μνήμονα κληθέντα] Sic Bas. ἀμείνονι κληθέντι A. ἀμείνονα κληθέντα B. E. Med. et Eudocia. ἀμείνα κλ. V. Περσικὰ] Ex hoc opere Excerpta habentur apud Photium. Küst. 11. Κτησιόου Διός. Ὅτι τὸν Κτ.] Ex Harpocrate. De Iove Ctesio autem et ritu, quo simulacra eius dedicari solebant, vide Casaub. in Athen. lib. XI. c. 6. et Valesium in notas Maussaci ad Harpocr. v. Κτησιόου. Vide etiam supra v. Ζεὺς Κτησίσιος. Küst. Adde Tittm. in Zon. p. 1260. Imprimis annotandi sunt loci Antiphontis p. 113. Isaei de her. Cir. 16. Athen. XI. p. 473. C. Ὅτι τὸν] ὅτι om. A. *V. Photius et Harpocr. ταμείοις] ταμείοις A. V. Photii MS. 13. Κτησιφῶν] Ex Harpocrate. δέκα] Sic recte Harpocratio et Paris. A. [cum Phot.]. At priores editt. [et B. E. *V.] male δώδεκα. Küst. 15. στεφάνου] τοῦ στεφάνου A. Phot. 18. Κτιδέη. ἡ περικεφ.] Respexit Suidas ad Homeri Il. κ'. 335. Κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην —. Sed ibi nonnulla exemplaria olim habuerunt. Κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην: quod magis placet. Mustela enim apud Graecos non vocatur κτις sed ἰκτις: unde et ἰκτιδέη dicendum videtur, non vero κτιδέη. Hesychius tamen κτιδέη etiam agnoscit: quem confer. Küst. Qui neglexit v. 458. quo Schol. Ven. usi sunt ad tuendam librorum scripturam. Statim Gaisf. deleuit e Zon. p. 1261. in vecta, ἐξ ἰκτιδος δέματος. ἰκτις δὲ ζῶον γαλῆ παραπλήσιον, cum A. B. E. V. 19. Κτίλος] Il. γ'. 196. 20. φονεύω, κτείνω] κτείνω om. A. B. E. V. Cf. Herod. Epimer. pp. 69. 246. et Zon. p. 1260. 22. Om. vulg. Siletur *V. Κτώ. τὸ κτώμαι Zon. p. 1262.

tandem conclusio, obscurum sit, quomodo haec conclusio e supra positis colligatur, et respondens quaerat, cur conclusio talis inferatur ex iis quae posita sunt. Κτέαρ. Possessio. Κτεάτισσα. Acquisivi. Κτένα. Pectinem buxeum. In Epigrammate: Et capillorum verriculatore buxeum pectinem. Κτεριοῦσι. Sepelient. Κτείνω. Occido. Κτεῖς. Pubes. Item pecten. Callimachus: Neque illi, quibus in inguine erant pili. Et alibi: Et pectinem capillis commendis. Κτηδόνες Pisces tridentis, parvae bestiae. item directae lignorum fibrae. Κτηματίτην. Multa bona possidentem. sic Lycurgus. Et κτῆμα ponitur de servo. Ille vero cum eo colloquebatur, rogans, ut quoniam ipsorum servus fuisset, pro

virili omnia faceret, quae ad bellum sedandum valerent. Κτῆνος. Pecus. Κτησείδιον. Praedolum. Κτησίας. Ctesias, Ctesiarchi sive Ctesiochi filius, Cnidius, medicus, qui apud Persas curavit Artaxerxem, cognomento Memorem. scripsit Persica libris XXIII. Κτησίσιος. Epithetum Iovis. Κτησιόου Διός. Iovis Ctesii simulacrum in cellis pennariis collocari solebat. Κτησιφῶν. Ctesiphon, unus e decem legatis, qui cum Demosthene et Aeschine legationem obierunt. Ille vero qui decretum de corona Demostheni dauda scripsit, contra quem etiam Aeschinis extat oratio, diversus fuerit. Κτιδέη. Galea. Κτίλος. Aries, ovium dux. Κτιννύω. Caedo. Κτίσις. Opus conditum. ab verbo κτίζω. Κτώ-

Κτώμενος. συνάγων.

Κτυπεῖ. κομπᾶζει, μεγαλοδῶμονεῖ. Ὁ δὲ τῆ διηγῆσει κτυπεῖν νομίσεις τὸν ἄνδρα φησίν. Ἄγνο- εῖς, ὡ πάτερ, τῆς ἐρημικῆς ὁδοῦ τὸ ἀνήμερον, τῶν ἐν τῷ τόπῳ ἐπιτηδείων τὸ ἄπορον.

Κοίας. ὁ στρογγύλος λίθος.

Κοιαίστωρ. τὴν τοῦ κοιαίστωρος διέπων ἀρ- χήν· ἦν οἶμαι ἀπὸ τοῦ ἀναζητεῖν ὡδε λελέχθαι παρὰ Ῥωμαίους.

Κοικύλλεις. περιβλέπη, ἢ κακοτεχνεῖς.

Τί αὖ σὺ κυρκανῆς, ἢ τί κοικύλλεις ἔχων; περιττὸν τὸ ἔχων Ἀττικῶς.

Κοῖλα. τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ οἶον ἐπὶ τοῦ προσώπου μῆλα.

Κοιλάδα κλαυθμῶνος. ἐν ᾧ φανεῖς ἄγγε- λος τὴν τοῦ λαοῦ ἤλεγξε παρανομίαν, καὶ εἰς κλαυ- θμὸν τὸ πλήθος ἐκίνησε. κυρίως δὲ καὶ ἀληθῶς ὁ παρῶν βίος.

Κοιλάδα σκηνῶν. τὴν τῶν Ἰσραηλιτῶν χά- ραν, ὡς ἐρημον γεγενημένην, καὶ ποιμενικὰς τηρι- καῦτα σκηναὶς δεξαμένην.

Κοιλᾶς. τὸ πλήθος, ἢ τὸ βᾶθος.

5 Κοιλέμβολον καλεῖται, ἐπειδὴν ἢ διστομος διφαλαγγία τὰ μὲν ἐπόμενα κέρατα συνάψη, τὰ δὲ ἡγούμενα διαστήση.

Κοιλία.

Κοῖλον. βαθύ. Οὕτω δὲ ἦν ἄρα μέτριος καὶ 10 λιτός, ὡς μηδὲ κοῖλον ἄργυρον εἰς πλήθος κεκτῆ- σθαι.

Κοιλόσυρτος. ὁ χωλός.

Κοῖλου κρατῆρος. τοῦ μυχοῦ· τὰ γὰρ κοῖλα οὕτως ἐκάλουν ἐκ μεταφορᾶς· ὄθεν καὶ τὰ ἐν τῇ 15 Αἴτνῃ κοιλώματα κρατῆρες καλοῦνται. Σοφοκλῆς·

Κοῖλου πέλας κρατῆρος.

Κοιλῶπις. βαθεῖα.

Ἴδρις ἀνήρ κοιλῶπιν ὀρειάδα δύσατο πέτραν.

2. Ὁ δὲ τῆ et seqq. om. V. 4. παῖ] πῆρ A. B. E. Med. i. e. πάτερ. Mutavit Bas. 5. τε ἐν τόπῳ] ἐν τῷ τόπῳ A. Neutrum apparet sanum esse. τε om. B. E. Med. 6. λίθος om. A. B. E. V. Voce Κοία usus est Antimachus, teste Etymol. p. 770, 10. Gaisf. Antimachi versum attulerunt etiam Hom. Epimer. p. 401. sic restituendum: κοίας ἐκ χειρῶν σκόπελον μετὰ ῥιπτάζουσι. Nostro loco λίθος defenditur Herod. Epim. p. 74. Cf. Boiss. Anecd. IV. p. 384. Sed rectius se habet oratio Hesychii: Κοίας· σκαίρας, ἢ λίθους. 7. Τὴν τοῦ κοιαίστωρος] Haec sunt verba Menandri in Excerptis Hoeschelii p. 132. Τουρ. Ex Iustini Legat. ad Pers. p. 105. E. (157. ed. Paris.) Abresch. Ed. Nieb. p. 390. ubi legitur κοιαίστωρος. Comparandus Theophyl. I, 1, 1. 10. περιβλέπει] περιβλέπη A. B. E. V. Med. Schol. Aristoph. τὸ κοικύλλειν φασὶν ἐπὶ τοῦ περιβλέπεσθαι δύναται ἐνθάδε. Habet περιβλεπόμενον etiam Hesychius. Medium genus huius verbi haud pauci usurparunt, velut Plutarch. Cat. min. 37. Arrian. Epict. I, 29, 59. Appian. T. I. p. 50. Gaisf. περιβλέπει. 11. Τί αὖ σὺ κυρκανῆς] Aristoph. Thesmoph. 839. Sed pro κυρκανῆς metri gratia scribendum κυρκανῆς, absque ῥ. Utrumque enim dicitur, et κυκανῶν et κυρκανῶν: vel κυκινῶν et κυρκανῶν, per ὕ. Etymologus: Κυκινῆ· ἀπὸ τοῦ κυκῶ, τὸ ταράσσω. ἐν δὲ κυρκανῶ, πλεονασμῶ τοῦ ῥ. Küst. αὖ] οὖν E. καὶ τί] ἢ τί A. V. 12. περιττὸν δὲ] δὲ om. A. V. 13. Κοῖλα] Hesychius et Eustathius κῶλα, per ὕ, quos vide. Küst. Debebat ille paulo graviorem animadversionem ex Hesychio ducere: ista scilicet Κῶλα [γὰρ] τὰ ὑποκάτω (Hesych. ἐπάνω) . . . μῆλα referuntur ad interpretationem verbi κοικύλλειν. 15. Κοιλάδα κλαυθμῶνος. τὸν τόπον λέγει, ἐν ᾧ φ.] Ex Theodoro in Psalm. LXXXIII, 7. p. 734. Küst. τὸν τόπον λέγει omisi cum A. B. E. V. ὁ τόπος Theodor. 1. Κοιλάδα σκηνῶν] Psalm. LIX, 8. Καὶ τὴν κοιλάδα τῶν σκηνῶν διαμετρήσω. Vide in eum locum Theodoretum, cuius verba Suidas hic itidem descripsit. Küst. 3. Post δεξαμένην omisi cum A. V. Κοιλῶναι. κοῖλον ποιῆσαι. 4. τὸ πλήθος] Haec interpretatio mihi omnino suspecta est: de qua proinde peritus lector cogitet velim. Legerem τὸ πῆδον, nisi id ab vulgata lectione nimis recederet. Hesychius: Κοιλᾶδες, πῆδια, λιβάδες. Küst. πλήθος est certissime corruptum. Non tamen legerim ego πῆδον, sed πλάτος. Haec interpretatio commoda est et vera, parum enim ab vulgata lectione recedit. Infra in interpretatione alterius vocis haec duo πλάτος et βᾶθος etiam coniunxit Suidas in v. Κύτος: ὄγκος, χώρημα, βᾶθος, πλάτος. Bos. Animadv. p. 165. item Toupius IV. p. 159. Ceterum Herod. Epim. p. 74. ὁ βαθὺς τόπος. 5. Κοιλέμβολον] Vid. Montfaucon. Bibl. Coislin. p. 512. ubi ἀντίστομος pro διστομος. Gaisf. 8. Om. vulg. 10. μηδὲ κοῖλον] Vid. v. Παῦπερ, ubi auctius legitur hoc fragmentum. Τουρ. 12. Κοιλόσυρτος. ὁ χωλός] Duplici mendo locus hic inquinatus est. Nam et pro κοιλόσυρτος scribi debebat κολοσυρτός, ut recte supra; et pro ὁ χωλός ὄχλος. Ultimam miror non observatum fuisse ab Henrico Stephano et Porto: qui tam boni stomachi fuerunt, ut lectionem hanc conceperint eamque sine ulla censura dimiserint. Confer Hesychium v. Κολοσυρτός. Küst. 13. Κοῖλου κρατῆρος. τοῦ μυχοῦ. τὰ γὰρ κ.] Ex Schol. Sophocl. Oed. Col. 1593. 15. Αἴτνης] ἐν τῇ Αἴτνῃ A. V. Schol. 16. πέλας] πέρας A. πέλας B. E. Med. 18. Ἴδρις ἀνήρ] Antipatri Sidon. XXVII, 5. Anthol. Pal. VI, 219. Statim post h. gl. Gaisf. delevit cum A. Κοιλιδιᾶν. οἶον τὰ κοῖλα τῶν ὀφθαλμῶν οἰδεῖν. Θεόκριτος· Ἀηθὰ κοιλιδιᾶντι, ubi Κυλιδιᾶν B. et E m. sec. Item in fine Κοιλιδιᾶντο. Κοιλιδιᾶν V. Vid. infra v. Κυλιδιᾶν: id enim sive κοιλιδιᾶν erat reponendum: v. Ruhnk. in Tim. p. 169. Hemsterhusius citat Casaubon. in Athen. I. p. 23, 49.

μαί. Aptum accusativo. Κτώμενος. Acquirens. Κτυ- πεῖ. Gloriat, se iactat. Ille vero ratus hominem per iactationem ista narrare, ignoras, inquit, pater, quam desertam et omnis cultus expers sit iter istud, et quanta sit rerum necessarium in isto loco inopia. Κοίας. Rotundus lapis. Κοιαίστωρ. Quaestoris dignitatem administrans: quam apud Romanos a quaerendo sic appellatam puto. Κοικύλλεις. Circumspicis, vel malis artibus uteris. Quas turbas rursus mores, aut quas fraudes machinaris? ubi ἔχων Attice redundat. Κοῖλα enim cavitates, quae subsunt palpebris et referunt velut mala vultus. Κοιλάδα κλαυθμῶ. Vallem fetus vocat locum, in quo Angelus populo apparens iniquitatem eius

redarguit, lacrimasque ei excussit. proprie autem et vere sic appellatur praesens vita. Κοιλᾶδα σκηνῶν. Vallem tabernaculorum. id est, terram Israelitarum, utpote desertam et quae tantum mapalia haberet. Κοιλᾶς. Multitudo, vel profunditas. Κοιλέμβολον. Sic vocatur diphalangia, quae sequentia cornua coniungit, praecedentia vero disjungit. Κοιλία. Κοῖλον. Profundum. Adeo autem erat moderatus et frugalis, ut ne argenteorum quidem vasorum magnam copiam possideret. Κοιλόσυρτος. Tumultus. Κοῖλου κρατῆρος. Penetrans. sic enim cava loca per translationem vocabant, unde etiam Aetnae cavitates vocantur crateres: Sophocles: Cavum prope craterem. Κοιλῶπις. Profunda. Vir

385 "Κοιμίσαι τὸν λύχρον. Νικοφῶν Πανδώρα. Καὶ κοιμίσαι ἐπὶ θανάτου Σοφοκλῆς.

Πομπαιὸν Ἐρμῆν χθόνιον εὐ με κοιμίσαι.
καὶ Ὀμηρος.

Κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον.

Κοιμῶ, τὸ ὕπνῳ. Κοιμίζω δέ, τὸ καταπαύω.

Κοινὰ τὰ τῶν φίλων. Τίμαιός φησιν ἐν τῷ 3^ῳ ταύτην λεχθῆναι κατὰ τὴν μεγάλην Ἑλλάδα, καθ' οὓς χρόνους Πυθαγόρας ἀνέπειθε τοὺς ταύτην κατοικοῦντας ἀδιανέμητα κεκτῆσθαι. κέχρηται τῇ παροιμίᾳ Μένανδρος Ἀδελφοῖς. * * Ὁδ' ἤπου τὰ χρήματα λέγειν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ νοῦ καὶ τῆς φρονήσεως κοινωνίαν. Κοινὰ τὰ τῶν φίλων. φασὶν ὅτι τοὺς προσιόντας Πυθαγόρα μαθητῆς ἐπειθεν ὁ φιλόσοφος, κοινὰς τῆς οὐσίας ποιεῖσθαι. ὅθεν ἡ παροιμία.

Κοινὰ ἔννοιαι. Ὅτι εἴ ποτε ἡ διάνοια συλλογίζεται περὶ τῶν νοητῶν, ἀλλ' οὐ καθ' αὐτήν, ἀλλὰ τῷ νῷ συμπλακεῖσα. ὥσπερ καὶ περὶ τῶν αἰσθητῶν συλλογίζεται, συμπλακεῖσα τῇ φαντασίᾳ. 20

ἀλλ' ἔχνη τινὰ καὶ ἰνδάλματα διαβέβηκεν εἰς ἡμᾶς. ταῦτα δέ εἰσιν αἱ κοινὰ ἔννοιαι, αἱ διὰ πάντων χωροῦσαι, ἰνδάλματα τοῦ νοῦ εἰσιν ἑναργῶς. διὸ καὶ ἀρχὴν ἐπιστήμης τῶν νοῦν καλοῦσιν, ὧτινι τὰ νοητὰ γινώσκωμεν. Ὅτι ἡ λογικὴ ψυχὴ συνουσιωμένους ἔχει τοὺς λόγους τῶν πραγμάτων ἐν ἑαυτῇ. διὰ δὲ τὸ καταδεσθῆναι ἐν τῇ ὕλῃ, οἷον ἐγκαταχωσθεῖσα, ὡς ὁ ἐν τῇ τέφρᾳ κρυπτόμενος σπινθήρ. ὥσπερ οὖν ὅταν τις μικρὸν τὴν τέφραν δρῦξῃ, ὁ σπινθήρ εὐθὺς ἀναλάμπει, καὶ οὐχ ὁ διορύξας τὸν σπινθήρα ἐποίησε. τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἡ δόξα ἐρεθιζομένη ὑπὸ τῆς αἰσθήσεως προβάλλει τοὺς λόγους τῶν ὄντων. οὕτω καὶ τοὺς διδασκάλους φασὶ μὴ τὴν γνῶσιν ἡμῖν ἐντιθέναι, ἀλλὰ τὴν ἐνοῦσαν ἡμῖν καὶ οἷον κρυπτομένην ἐκφαίνειν. καὶ ταῦτά εἰσιν αἱ κοινὰ ἔννοιαι, τὰ τοῦ νοῦ ἀποσκευάσματα. πᾶν γὰρ ὅπερ ἴσμεν κρεῖττον ἢ κατὰ ἀπόδειξιν, ταῦτα κατὰ κοινήν ἔννοιαν ἴσμεν. ἃ δὲ δεῖξεως δεῖται εἰς τὸ γνωσθῆναι, τούτων τὰ συμπεράσματα χωρὶς ἀποδείξεως ἔργον ἐστὶ τῆς δόξης εἰδέναι.

1. Κοιμίσαι] Κοιμήσαι A. Id quodammodo defendit Aeschylus Agam. 603. κοιμῶντες φλόγα. Sed diserte Pollux VII, 178. καὶ τὸ καταπαύσαι τὸν λύχρον, ὃ νῦν κοιμίσαι καὶ κατακοιμίσαι λέγουσι: quorum κατακοιμίσαι τὸν λύχρον attulit Phrynichus Seguer. p. 46. Πανδώρα] Priores editt. habent Πανδάρω. MSS. Paris. [et E. V.] Πανδάρω. Sed vera lectio est Πανδώρα, ut patet ex Polluce, Athenaeo et ipso Suida infra v. Νικόφρων. Küst. Cf. Meinek. Qu. Sc. II. p. 59 sq. 2. Καὶ κοιμίσαι] καὶ om. B. V. κοιμήσαι A. V. Mox θανάτω Med. Σοφοκλῆς Ai. 832. 4. Ὀμηρος] Il. λ'. 241. 6. Κοιμῶ] Quae sequebantur ἢ κοιμῶμαι omiserunt A. B. E. V. Mox αἰτιατικῇ post δέ omisi cum A. *V. 7. Κοινὰ] Consentiens horum explicatio legitur apud Schol. Platon. p. 319. ubi Τίμαιος ἐν τῇ ε' vel ιδ'. Vide Gölteri Tim. p. 218. Usus dictionis attigit Boissonadus in Notices et Extr. T. XI. p. 31. 9. Πυθαγόρας om. E. Mox ἀνέπειρε V. ἀνέπειρε *V. 11. Μένανδρος] Meinek. p. 8. Οὐδ' ἤπου τὰ] Haec in versus digessit Grotius, sed frustra et iuvit Musis. Quod et recte animadvertit in Menandrum Bentleius. Sunt autem verba Iuliani Orat. VII. p. 245. ubi ita loquitur: Καὶ τῇ παροιμίᾳ (Πυθαγόρας) παρέσχε τὴν ἀρχὴν, καὶ τὸ λέγεσθαι κοινὰ τὰ τῶν φίλων ἔδωκε τῷ βίῳ. οὐδ' ἤπου τὰ χρήματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ νοῦ καὶ τῆς φρονήσεως κοινωνίαν. Tour. Hinc sequitur principium huius sententiae defecisse, quod haud scio an per similitudinem superiorum nominum fuerit interceptum. 12. λέγειν] λέγει Gaisf. cum V. Neutrū probabile, sed restituendum λέγων, si quidem istud verbum toleramus. 13. φύσις E. pro φρονήσεως. Κοινὰ] Similiter Zenobius IV, 79. ubi plura Schottus. 17. εἴ ποτε ἡ διάνοια συλλογίζεται περὶ τῶν ν.] Haec et quae sequuntur sumpta sunt ex Philopono in lib. I. Aristot. de Anima, A. 1. b. et A. 2. a. ut Pearsonus etiam observaverat. Küst. Ὅτι praefixit Gaisf. cum *V. 18. οὐ] ἀλλ' οὐ A. B. E. V. Philop. 1. ἀλλ' ἔχνη — ἔννοιαι om. A. 3. ἃ ἰνδάλματα] ἰνδάλματα τοῦ A. E. Philop. Itaque εἰσιν ante ἑναργῶς scribendum οὐσαι vel ὄντα. Haec et seqq. usque ad finem gl. om. V. 4. ἀρχὴν] ἀρχῆς A. 5. ἡ λογικὴ δέ] Ὅτι ἡ λογικὴ A. δὲ om. E. 7. ὕλῃ] τῇ ὕλῃ A. B. E. Philop. Tum οἷον ἐγκαταχωσθησαν reponendum cum Philop. 11. ἐποίησε] Addit Philop. ἀλλὰ μόνον τὰ ἐμποδίζοντα ἔπαυσεν, τούτων τὸν τρόπον κτλ. 15. ἐνοῦσαν] οὐσαν ἐν Philop. ἐκφαίνειν] ἐκφαίνειν A. Philop. Post h. v. multa omisit Suidas. 17. κρεῖττον] κρεῖττόνας Philop.

prudens cavam et montanam subit petram. Κοιμίσαι τὸν λύχρον. Exstinguere lacernam. Nicophon Pandora. Et κοιμίσαι, sopire; de morte dixit Sophocles: *Animarum ad inferos deductor Mercurius ut leni morte me sopiat*. Et Homeerus: *Dormivit aereum somnum*. Κοιμῶ. Dormio. Κοιμίζω vero, sopio. Κοινὰ τὰ τῶν φίλων. Amicis omnia communia. Timaeus proverbium hoc usurpatum fuisse dicit in Magna Graecia, quo tempore Pythagoras incolis eius persuadebat, ut bona omnia indivisa haberent. usus est hoc proverbio Menander Adelphis. *Profecto non solum externa bona, sed etiam mentis et studiorum communionem intelligens*. Κοινὰ τὰ τῶν φίλων. Aiunt Pythagoram philosophum discipulis, quos institueret, persuadere solitum fuisse, ut fortunas suas facerent communes. uide natum proverbium. Κοινὰ ἔννοιαι. Notiones communes. Cum mens aliquid concludit de rebus intelligibilibus, non per se id facit, sed cum mente coniuncta: quemadmodum eadem de rebus sensibilibus concludit cum phanta-

sia coniuncta. huius igitur mentis si nos hominum vulgus participes non sumus, at quaedam eius vestigia et simulacra ad nos pervenerunt. ea autem sunt notiones communes, quae omnes homines pervadunt, et evidentia sunt mentis simulacra. quamobrem scientiae principium mentem vocant, qua quae intellectui subsunt cognoscimus. anima vero rationalis natura sibi insitas habet rationes rerum. sed quia materiae immersa est, eae velut obrutae sunt, ut scintilla in cinere delitescens. velut igitur cum cinerem paulum fodiaris, scintilla statim emicat; neque ille qui fodicavit scintillam fecit: sic etiam opinio a sensu irritata rationes rerum profert. pariter magistros non inserere nobis cognitionem dicunt, sed insitam nobis et veluti latentem aperire. hae igitur notiones communes sunt velut umbrae quaedam mentis. quicquid enim supra nullam demonstrationem scimus, id per notionem communem scimus. quae vero demonstratione indigent ut cognoscantur, eorum conclusiones sine demonstratione scire opinionis est.

Κοινεῖον. πορνεῖον.

Κοινοδημεῖ. τὸ δημόσιον.

Κοινοδήμιον. τὸ τῶν δήμου κοινόν.

Κοινολεχῆς. ὁ μοιχός.

³⁸⁶ "Κοινολογία. ἡ κοινὴ διάλεκτος. Κοινῆ δέ, 5 ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπινῃ, μεγάλῃ καὶ θαναμαστῆ.

Ἐγὼ δὲ κοινῆ συμφορᾷ πεπληγμένους.

Κοινολογῶ. δοτικῆ.

Κοινόν. τὸ ἀκάθαρτον, ἢ τὸ μηδὲν ἔχον πλέον τῶν λοιπῶν.

Κοινὸν δὲ τετραχῶς λέγεται· ἢ τὸ εἰς τὰ μέρη διαιρετόν, ὡς ἡ κληρουχομένη γῆ· ἢ τὸ ἀδιαιρέτον, ἐν χρήσει κοινῆ λαμβανόμενον· ἢ τὸ ἐν προκαταλήψει ἰδιοποιούμενον, εἰς δὲ τὸ κοινὸν ἀναπεμπόμενον, ὡς ἐν θεάτρῳ τόπος ἢ ἐν βαλανείῳ· ἢ τὸ ἀδιαιρέτως εἰς κοινὴν καὶ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν προβαλλόμενον, ὡς ἡ φωνὴ τοῦ κήρυκος. Κοινὰ δὲ καὶ ἀμερίστὰ εἰσιν ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα· αἱ τε γραφαὶ καὶ αἱ ὑπερκόσμιαι δυνάμεις, ἡλίος τε καὶ σελήνη, καὶ πᾶς ὁ τῶν ἀστέρων

χορὸς καὶ αὐτὸς ὁ ἀήρ, κοινὰ καὶ ἀμερίστα ὅλα διόλου. γῆ τε καὶ ὕδωρ, χρυσὸς τε καὶ ἄργυρος καὶ πᾶσα ἡ μεταλλικὴ φύσις καὶ δρυοτομικὴ ὕλη, κοινὰ μὲν εἰσιν, ἀλλ' ὅμως μεριστὰ γέγονε τῆ τῆς πλεονεξίας ὀρέξει. παρθενία δὲ καὶ ἀγαμία καὶ ἱερωσύνη καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ θεοῦ τοιοντότροπα χαρίσματα, οὔτε κοινὰ οὔτ' ἀμείριστὰ. οὐ γὰρ εἰσι τοῦ μέρους τῶν κοινῶν ἢ τῶν μεριστῶν.

Κοινὸν γραμματεῖον, καὶ ληξιαρχικόν.

10 τὸ μὲν κοινόν, εἰς ὃ ἐνεγράφοντο οἱ [εἰσαγόμενοι] εἰς τοὺς φράτορας καὶ γεννητῆς· τὸ δὲ ληξιαρχικόν, εἰς ὃ ἐνεγράφοντο οἱ εἰς τοὺς δήμους ἐγγραφόμενοι.

Κοινὸς Ἑρμῆς. φασὶν ὅτι κλεπτίστατος γινόμενος ὁ Ἑρμῆς κατέδειξε κοινὰ εἶναι τὰ φάρια, καὶ τοῖς κατὰ μόνας κλέπτουσιν ἐπάναγκες εἶναι πρὸς τοὺς κοινούς διανεμῆσθαι. οἱ δὲ ὅτι τὸν λόγον ἔχων κοινωνικὸν ὁ Ἑρμῆς ἐποίησε πάντα δι' αὐτοῦ.

Κοινῶνας. κοινωνούς. Ξενοφῶν· Ἀκροθίνια τοῖς θεοῖς καὶ τεμένη ὁ Κῦρος ἐκέλευσεν ἐξελεῖν, οὗςπερ κοινῶνας ἐνομίζετο τῶν καταπεπραγμέ-

1. Κοινεῖον] Artemidorus I, 80. Hemst. Κοινόν Hesychius; καπηλεῖον addit Zon. p. 1240. 3. Κοινοδήμιον] Hesychius sive Zonaras: Κοινοδήμιον. τὸ δημόσιον. Etiamsi absque Hesychio esset, tamen appareret praegressam interpretationem τὸ δημόσιον ad inferiorem locum esse detrudendam. Ceterum κοινοδημεῖ auctor sim ut expungatur. Nimirum illud impositum erat voci κοινοδήμιον, ut altera scripturae ratio κοινοδημιεῖον significaretur. δῆμῳ] δημοσίῳ B. E. Med. 4. Κοινολεχῆς. ὁ κοινὸν λέγος ἐπὶ μοιχείας ποιούμενος] Sic habent omnes excusi. At brevius MSS. [sic A. B. V.] Κοινολεχῆς. ὁ μοιχός. Küst. Vid. Soph. Electr. 97. 5. Κοινῆ] Κοινῆ A. qui in reliquis etiam dativos exhibet. Ceterum apparet haec alienum in locum esse coniecta. 6. ἀντὶ τοῦ om. A. ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπινῃ om. Schol. Aristoph. μεγάλη καὶ θαναμαστῆ] Haec interpretatio non convenit τῷ κοινῆ, sed καινῆ: quas duas voces grammaticus noster hic confundit. Küst. Publica et communis calamitas, quae adeo μεγάλη et θαναμαστῆ, quanquam καινῆ sensui Aristophanis melius conveniat. Touss. MS. 7. Ἐγὼ δὲ κοινῆ] Aristoph. Thesmoph. 186. Ceterum pro κοινῆ, ut et Aristophanes et Suidas habent, Bisetus mallet καινῆ. Küst. 8. Κοινολογῶ] Om. vulg. Certe scribendum fuit Κοινολογοῦμαι: vide Tittm. in Zon. p. 1243. Qui quos auctores affert, his addendi Herod. VI, 23. et Polyb. fr. Vat. XXIX, 2. 9. Κοινόν] Vid. Alb. in Hesych. et Schleusneri Lex. N. T. τὸ ἀκάθαρτον Zon. p. 1240. 11. Κοινόν] δὲ addit A. Vid. I. Damascen. Dial. LXV. T. I. p. 66. Gaisf. 12. Lege cum Zon. p. 1239. ὡς ὁ] ὁ om. A. B. E. V. Mox τόπος om. V. Utrumque servat Zonaras, qui superiora paulo copiosius edidit.
2. Immo γῆ δέ. 3. μεταλλικῆ] ἢ μεταλλικῆ dedi cum A. Mox δρυοτομικῆ V. 5. παρθενία καὶ ἀγαμία δὲ *V. Med. 9. καὶ ληξιαρχικόν] Vide infra v. ληξιαρχικόν. Küst. Gl. Harpocratonis. 10. εἰς ὃ ἐνεγράφοντο] Vide supra v. Ἀπαιούρια. Küst. οἱ εἰς] εἰσαγόμενοι Gaisf. supplevit cum Harpocr. sive Photio: οἱ om. Med. 11. καὶ γεννητῆς om. V. γεννητῆς Med. τὸ δὲ ληξ. — ἐγγραφόμενοι] οἱ δὲ εἰς τοὺς δήμους ἐγγραφόμενοι τὸ ληξιαρχικόν εἰς ὃ ἐνεγράφοντο B. E. V. τὸ δὲ ληξ. εἰς ὃ ἐνεγράφοντο εἰς τοὺς δήμους edd. ante Küst. 13. Κοινὸς Ἑρμῆς] Horum partem habent Vat. App. II, 22. et Diogen. V, 38. Locos collegit Wesseling. in Diod. V, 75. 14. Ἑρμῆς] ὁ Ἑρμῆς A. 16. κοινωνούς] Malim κοινωνούς. Hemst. Sic etiam Toupius in v. Ἀπολαχεῖν. 17. ὁ Ἑρμῆς κοινωνικόν] κοινωνικόν ὁ Ἑρμῆς posui cum B. V. 18. V. Pollux VIII, 134. Ξενοφῶν] De Instit. Cyri lib. VII. [5, 35.] p. 192. unde locus hic ita supplendus est: Ἀκροθίνια τοῖς θεοῖς καὶ τεμένη ἐκέλευσεν ἐξελεῖν. ἐκ τούτου δὲ καὶ οἰκίας διδίδου καὶ ἀργεία τούτοις, οὗςπερ etc. Notandum autem est, pro κοινῶνας (cuius vocis gratia locum hunc attulit Suidas) apud Xenophontem hodie legi κοινωνούς. Küst.

Κοινεῖον. Lupanar. [Κοινοδημεῖ. Publicum.] Κοινοδήμιον. Quod populo commune est. Κοινολεχῆς. Adulter. Κοινολογία. Lingua communis. Κοινῆ vero, id quod est humana, magna et admiranda. Ego vero communi calamitate percussus. Κοινολογῶ. Aptum dativo. Κοινόν. Immundum, vel quod nihil prae ceteris praecipui habet. Κοινόν. Commune quadruplex est, vel quod in partes dividi potest, ut terra quae sorte distribuitur, vel quod est indivisum, sed cuius usus est omnibus communis, vel quod occupanti quidem cedit, post autem rursus fit commune, ut locus in theatro vel balneo, vel quod indivise ab omnibus simul et eodem modo intelligitur, ut vox praecois. Communia vero et indivisa sunt Pater, Filius, Spiritus S. et Scriptura sacra, et supramundanae potestates. Sol et Luna et omnis stellarum chorus, et ipse aer, terra vero et aqua et aurum et argentum et omnia metalla,

itemque silvae et nemora communia quidem sunt, sed tamen propter avaritiam hominum dividi coeperunt, contra virginitas, coelibatus, sacerdotium, cetera huiusmodi Dei dona, neque sunt communia neque dividi possunt. Κοινὸν γραμμ. Tabula communis et Lexiarchicum. Communis dicebatur ea, cui inscribentur nomina illorum, qui in Phratorum et Gennetarum numerum referebantur. Lexiarchicum vero, cui inscribentur, qui inter populares referebantur. Κοινὸς Ἑρμῆς. Communis Mercurius, aiunt Mercurium, qui furacissimus erat, docuisse furta ita esse communia, ut qui sibi soli furetur, his necesse sit cum sociis furta parti. alii vero dicunt Mercurium, cum orationem habeat sociabilem, eius ope homines fecisse communionis amantes. Κοινῶνας. Socios. Xenophon: Spoliarum primitias et lucos Cyrus diis servari iussit. [reliqua vero inter eos divisit,] quos rerum gestarum socios fuisse pu-

νων. Καὶ αὐτοῖς· Τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἄξιν, καὶ ὅσοι κοινωνῶνες αὐτῷ τῆς φυγῆς ἐγένοντο.

Κοινωνικόν. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν Συμμοριῶν κοινωνικοῦς λέγει τάχα μὲν τοὺς ἀνέμητον οὐσίαν νέμοντας ἀδελφούς· ὧν ὁ μὲν πατὴρ ἐδύνατο λειτουργεῖν, οἱ δὲ κληρονόμοι τῶν ἐκείνου καὶ ἕνα τριηραρχεῖν οὐκ ἐξήρουν. τάχα δ' ἂν καὶ περὶ τῶν ἐκουσίαν κοινωνίαν συνθεμένων ἐμπορίας ἢ τινοσ ἄλλου· ὧν ἕκαστος οὐκ εἶχε τὸ ὅλον τίμημα τῆς κοινῆς οὐσίας.

Κοινοφελής. ὁ πάντας ὠφελῶν.

Κοινοῖ. μιαίνει.

387 "Κοιόλης. ὁ ἱερεὺς.

Κοῖτος. ὁ πατὴρ Ἀητοῦς. παρὰ τὸ κοεῖν, ὃ ἔστι νοεῖν καὶ συνιέναι· ἤρουν ὁ συνετός.

Κοίρανος. βασιλεύς, ἄρχων.

Κοισύρα. γυνὴ Ἀθήνησιν εὐγενῆς καὶ πλουσία, μήτηρ Μεγακλέους. * Λάμαχος. Ἀλκμαίωνος γαμετή, ἣτις ἐπὶ βλακείᾳ διαβεβόητο. Καὶ Κοισυροῦται, κοσμεῖται, ἢ τὰ τῆς Κοισύρας φρονεῖ.

Κοίτη. καὶ κοιταῖος, ὁ κατὰ τὴν ὄρμιν τῆς κοίτης ἐρχόμενος. Ὁ δὲ παρήγγειλεν ἐρχεσθαι κοιταίους.

[Κοιτίλας. ἐκ τοῦ Κοίτη.]

Κοῖτις. ἢ μικρὰ κίστη, Ἀττικῶς. τὴν γὰρ κίστην κοῖτιν λέγουσιν. ἔστι δὲ ἐν αἷς κοιταζόμεναι αἱ γυναῖκες ἀπετίθεντο τὰ χρυσία.

Κοῖτος. κοίμημα.

Κοιτών, κοιτώνος.

Κύαθος. ἀντλητήριο, μέτρον ὕγρου, οὐγγιῶν 15β'. ἢ κοχλιῶριον. Ἀριστοφάνης·

Κύαθον αἰτήσεις τάχα.

1. ἄξει] ἄξιν A. V. 2. αὐτοῦ] αὐτῷ A. B. E. Med. Mox τῆς φύσεως E. 3. Κοινωνικόν. Δημοσθ.] Ex Harpocracione: apud quem pro κοινωνικόν rectius legitur κοινωνικῶν. Küst. Δημοσθένης] P. 182, 16. περὶ τῶν] τῶν om. A. 4. λέγει] ἔν λέγοι Harpocr. qui ἔχοντις pro νέμοντις. 7. τριηραρχεῖν] τριηράρχην A. V. Harpocr. Pal. ap. Gaisf. δ' ἂν καὶ] δὲ καὶ Harpocr. 8. περὶ] ἢ περὶ A. 11. Κοινοφελής] Damascius ap. Phot. p. 1055. Τουρ. Sive v. Κατανωτίσασθαι. 12. Κοινοῖ] Vid. Matthaei Eu. XV, 11. Κοινεῖ Med. 13. Κοιόλης] Item Hesychius et Moschop. π. σγ. p. 5. Analogiam tamen a Piersono in Moer. p. 279. significatam si respicimus, fatendum vocis notationem admodum esse tenebrosam. 14. Κοῖτος] Hesiod. Theog. 134. Opinor haec esse descripta ex Etym. M. p. 523, 47. Redeunt in Cramerii Anecd. II. p. 453. ὃ ἔστιν edd. vulgk.

1. Κοισύρα. γυνὴ Ἀθῆν. εὐγ.] Enarrator Comici in Acharn. 614. Κοισύρα ἐγένετο Ἀθήνησιν εὐγενῆς γυνὴ καὶ πλουσία, μήτηρ τοῦ Μεγακλέους· ὃς καταβεβρωκῶς τὴν οὐσίαν καὶ ὑστερον πεπλουτηκῶς ἐκ τοῦ τὰ κοινὰ πράσσειν λέγεται. Idem Enarrator in Nub. 798. Μεγακλῆς Κοισύρας ἦν υἱός· ἣτις ἦν ὑπερβαλόνουσα γένει καὶ πλούτῳ. ἦν δὲ ἐξ Ἑριετίας. διὸ καὶ κοισυροῦσθαι τὸ μέγα φρονεῖν παρ' Ἑριετιέσσι. Vide etiam supra v. Ἐγκοισυρωμένην, et Tzetsem Chil. I. c. 5. Küst. 2. Μεγακλέους καὶ Λαμάχου, Ἀλκμαίωνος γαμετῆ] Sic edd. cum Eudocia p. 261. et A corr., nam pr. scripsit Λάμαχος, de ceteris Gaisf. dubitabat.

Μεγ. Λάμαχος — γαμετῆς B. Μεγ. Λάμαχος Ἀλκμαίωνος γαμετῆς V. Μεγ. Λαμάχου Ἀλκμαίωνος γαμετῆς E. Unde Gaisf. μήτηρ Μεγακλέους. [Κοισύρας] καὶ Λάμαχος. Ἀλκμαίωνος γαμετῆς κτλ. Sed καὶ fide destitutum expungere malui; quamquam istud Λάμαχος senarium esse interceptum arguit. καὶ Λαμάχου] Fallitur hic Suidas. Non enim Coesyra Lamachi etiam mater fuit, sed tantum Megaclic. Errandi occasionem Nostro praebet locus ille Aristophanis Acharnens. 614. Οὐ φασίν. ἀλλ' ὁ Κοισύρας καὶ Λάμαχος. ubi καὶ Λάμαχος non est iungendum τῷ ὁ Κοισύρας, sed separatim legi debet. Loquitur enim ibi Comicus de duobus diversis viris, Megacle nimirum et Lamacho: quorum priorem intelligit, cum ait, ὁ Κοισύρας. Coesyrae enim filium Megaclem fuisse expresse testatur vetus enarrator Comici nostri, cuius loca huc pertinentia in nota praecedente adduximus. At Lamachum quoque eiusdem fuisse filium, non solum nemo veterum prodidit, sed contrarium etiam evincitur ex ipso illo loco Aristophanis, quem paulo ante attulimus. Küst. Si ad codd. lectiones animum attendisset Küsterus, facile, opinor, perspexisset Aristophanis locum ex Acharn. quem ipse indicaverat, a lexicographo citari. Omnia recte procedent, inserto quod exciderat, v. Κοισύρας. Vel vv. Κοισύρας καὶ Λάμαχος alterius glossae caput conficiunt. Gaisf. Qui debuit saltem etiam ὁ praefigere. 3. διαβεβόητο] Dedi διαβεβόητο cum A. *V. 4. κοσμεῖται] καὶ κοσμ. A. m. s. B. E. V. Eudocia. 6. Ὁ δὲ παρήγγειλεν ἐρχεσθαι κοιταίους] Videtur Grammaticus noster fragmentum hoc consarcinasse ex loco illo Polybii V, 17. Ἀηλῶν τὴν ἡμέραν, ἐν ἣ δεήσει πάντας μετὰ τῶν ὀπλῶν κοιταίους ἐν τῇ τῶν Τεγεατῶν γίνεσθαι πόλει. Casaubonus ibi κοιταίους γίνεσθαι simpliciter pro manere vel pernoctare accepit. Küst. Polybii Schweighäus. Fr. gr. 88. 8. Mendosam glossam om. vulg., post Κοῖτις posuit *V. 9. Κοῖτις] Arrian. Exp. p. 162. Eunap. Aedes. p. 53. Τουρ. MS. Κοῖτις Hesychius. μικρὴ] A. Mox κίστις V. et inter vss. E. Tum Ἀττικῶς om. E. κίστην] κίστιν *V. 10. ἐν ἣ] ἐν αἷς A. B. E. V. et Etym. M. p. 524. ubi αἷ ante γυναῖκες extat, quod sub eorundem codicum fide Gaisf. non debuit delere. Similiter Cramerii Anecd. II. p. 456. 11. χρυσία] χρυσία A. V. et Etym. Gud. p. 333. cum Anecd. Cramerii; nam χρύματα Etym. M. 13. V. Herod. Epimer. p. 74. Gl. om. vulg. Ceterum v. Lobeck. in Phryn. p. 252. sq. 14. ὕγρου] ὕγρον Photius, qui mox ὀγγιῶν: ubi A. *V. habent 15. Ἀριστοφάνης] Lysistr. 445.

bat. Et alibi: Caput et illius allaturum et omnium, quotquot fugae illius participes fuissent. Κοινωνικόν. Demosthenes in oratione de Symmoriis κοινωνικοῦς fortasse vocat fratres, qui bona indivisa habent: quorum pater quidem munera publica obire poterat, heredes vero eius sumptibus suis singuli triremem instruere non poterant. vel eos forsau qui voluntariam inter se iuerunt societatem, vel mercaturae vel rei cuiuspiam alius: quorum singuli totum honorum communium censum non habebant. Κοινοφελής. Qui omnibus prodest. Κοινοῖ. Iniquinat. Κοιόλης. Sacerdos. Κοῖτος. Coeus, pater Latonae. ab verbo κοεῖν, id est intelligere. vel sapiens. Κόι-

Suidae Lex. Vol. II.

ρανος. Rex, princeps. Κοισύρα. Coesyra, mulier Athenis nobilis et dives, mater Megaclic, Alcmaeonis uxor, quae propter mollitiem vitae male audiebat. Et Κοισυροῦται, ornatur, vel ingenio Coesyrae praedita est. Κοίτη. Et Κοιταῖος, qui tempore eo venit, quo homines cubitum ire solent. Ille autem eos nocte intempesta venire iussit. Κοῖτις. Parva cista. Attice. cistam enim vocant κοῖτιν: in qua mulieres cubitum euntes mundum suum aureum reponunt. Κοῖτος. Somnus. Κοιτών. Κύαθος. Vas liquori hauriendo aptum. mensura liquidi, duas continens uncias. vel cochleare. Aristophanes: Cyathum statim petes.

ἵνα προσθῆς ταῖς γνάθοις· οὕτως ὑπωπιασθήσῃ
καὶ τυφθήσῃ ὑφ' ἡμῶν. γεμίζουσι γὰρ κύαθον θερ-
μοῦ, καὶ προσκολλῶσι τοῖς οἰδήμασι, καὶ θεραπεύ-
ουσι. κύαθος οὖν παρὰ τὸ χύω, χύαθος καὶ κύα-
θος.

Κυαμεῦσαι. κυάμω ψηφοφορῆσαι, ᾧ ἐχρῶντο
οἱ βουλευταί.

Κύαμος. εἶδος ὀσπρίου.

Κυαμοτρῶξ. ὁ δικαστής, τρεφόμενος ὑπὸ
κυάμων. πρὸ γὰρ τῆς εὐρέσεως τῶν ψήφων κυά-
μοις ἐχρῶντο ἐν ταῖς χειροτονίαις τῶν ἀρχόντων καὶ
ἐν ταῖς ἐκκλησίαις. ὡς οὖν τῶν ψηφίζόντων ἀργύ-
ριον λαμβανόντων καὶ χειροτονούντων τοὺς διδόν-
τας πλέον.* καὶ αὐθις·

Κρινεῖ δὲ τοὺτους οὐ κυαμοτρῶξ Ἀττικῶς.

Κυάμους τρώγων. δικάζων. ἢ ἵνα μὴ κοι-
μηθῆς· γέρων γὰρ εἶ.

Κυανέμβολοι. αἱ τοὺς ἐμβόλους ἔχουσαι κυ-
ανῷ βεβαμμένους· ὡς μιλοπάροχοι, αἱ μεμιλωμέ-

ναι. ἢ αἱ τέμνουσαι τὴν θάλασσαν. κυανὸν γὰρ
τὸ ταύτης ὕδωρ.

Κυάνεοι. μέλανες.

388

*Κυαναυγῆ πετάσματα ὑποβαλλόμεναι, ὡς περ
5 ἔθος ἦν τοῖς ἐν πένθει οὔσι.

Κυανοχαίτης. μελανόθριξ, πορφυρόθριξ, ὁ
Ποσειδῶν.

Κυανώτατος. μελανώτατος.

Κυάρας. ὄνομα κύριον.

Κύβδα.

Ἐξελῶ σε τῇ πυγῇ θύραζε κύβδα.

ἀντι τοῦ κύφοντα.

Κύβεθρον. θήκην μελισσῶν.

Κυβέλη. ἢ ῥέα. παρὰ τὰ Κύβελι δρη· δρεῖα

15 γὰρ ἡ θεός· διὸ καὶ ἐποχεῖται λεόντων ζεύγει. τὸ
δέ, μῆτερ Κλεοκρίτου, παρ' ὑπόνοιαν εἶπε, βου-
λύμενος αὐτὸν διαβαλεῖν ὡς στρουθόποδα, τουτέ-
στι μεγαλόπουν. ἐκωμωδεῖτο δὲ ὡς κίναδος καὶ ξέ-
νος καὶ δυσγενῆς καὶ Κυβέλης υἱός· ἐπεὶ ἐν τοῖς μυ-

1. προσθῆς] προσθήκης Schol. Aristoph. ὑπωπιασθ.] L. ὑπωπιασθήσῃ: quod et vidit vir doctus [Berglerus] in Misc. Lips. VI. 655. vid. Suid. in Ὑπωπιάζω. Tourp. ὑπωπιασθήσῃ A. οὕτως — ἡμῶν om. Schol. Aristoph. ubi mox θεραπεύεται. Extrema καὶ κύαθος accedunt ex A. E. V. 3. καὶ προσκολλῶσι τοῖς οἰδ. καὶ θερ.] Huc facit locus ille Aristophanis Pac. 541. Καὶ ταῦτα δαιμονίως ὑπωπιασμένοι Ἀπαξάπασαι, καὶ κύαθος προσκειμένοι. Scholiasta in eum locum: Ὑπωπιασμένοι. σφοδρῶς πληγῆσαι ὑπὸ τοῦ πολέμου. Et paulo post: Καὶ κύαθος. τοῖς γὰρ χαλκοῖς δευβάφοις τὰ ὑπόπια ἀνατρίβοντες ἀφανῆ ποιῶσι. τοιοῦτοι γὰρ τοὺς ἐκ τῶν πληγῶν ἐθεράπευον μώλωπας. Haec Suidam egregie illustrant. Küst. προσκολλοῦσι Med. Lege προσφλώσι cum v. Ὑπωπιασμένοι: quod verbum fugit lexicographos. 6. Κυαμεῦσαι. κυάμω ψηφ.] Vide supra v. Διαφρυκτοῦν et v. Ἴνα μὴ φάγη. Küst. Gl. Timaei p. 168. ψηφιοφορῆσαι] ψηφιοφορῆσαι B. E. V. Timaeus et Photius. Vide supra v. Καδίσκος, infra v. Ὑψηφορία, et conf. Lobeck. Phrynich. p. 652. 9. Κυαμοιτρῶξ] Ex Schol. Aristoph. Equ. 41. Küst. Is videndus in v. Ἴνα μὴ φάγη, coll. v. Διαφρυκτοῦν. Gl. post v. Κυάμους τρώγων posuit *V. δικαστής] Lege δικαστικός. 10. πρὸ γὰρ . . . τῶν ψήφων] ἐπεὶ ἀντι ψ. Schol. εὐρέσεως] ὀρίσεως E. κυάμοις ἐχρῶντο ἐν ταῖς χειρ.] Vide Pettitum de Legg. Attic. p. 219. Küst. 12. ψηφίζόντων] ψηφιοζόμενων Schol. recte. 13. καὶ χειροτονούντων τοὺς διδ. πλ.] Locus hic est mutilus, qui ex Scholiasta Aristophanis sic supplendus est: καὶ χειροτ. τοὺς διδ. πλ. οὕτως ὀνόμασε τὸν δῆμον τὸν ἀπὸ τῶν κυάμων τρεφόμενον. Küst. 15. Ἀττικῶς] Ἀττικῶς E. V. 17. γὰρ εἶ] Scribe, γέρων γὰρ ἦν. Quo- modo recte legitur apud Schol. Aristoph. Lysist. 537. ex quo haec verba descripsit Suidas. Tourp. 18. Κυανέμβολοι. αἱ τοὺς ἐμβ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 551. Küst. κοινῶν *V. 19. μιλοπάροχοι] μιλοπάροχοι A. *V. Schol. Aristoph. μιλοπάροχοι B. Vid. II. β'. 637.
1. τὴν θάλασσαν] τὴν om. A. V. κυανοῦν] κυανὸν A. V. Schol. 3. Κύανοι] Κυάνεοι A. B. E. V. Med. Photius et Lex. Bachm. p. 284. Post μέλανες edd. addunt ἦγουν, deletum cum A. B. V. Ceterum Hesychius: Κυανέων. Μαύρων, Ἀθιδόπων. 4. Κυαναυγῆ] Apparet indicium lemmatis Κυαναυγῆς intercidisse. πετάσματα] Sic A. B. E. V. edd. ante Küsterum, qui ta- cite dedit περιπετάσματα, coniecturam Porti secutus. 6. II. ὕ. 144. 9. Glossa suspecta. 11. Ἐξελῶ σε τῇ πυγῇ] Ari- stophanes Equ. 364. Ἐγὼ δὲ ἔ' ἐξελῶ σε τῇ πυγῇ θύραζε κύβδα. Sic etiam apud Suidam scribendum est. Küst. πυγῇ] πυγῇ V. et ut videtur Ox. 13. Κύβεθρον] Vid. infra v. Κυβέλη et Hesychius. 14. Κυβέλη. ἢ ῥέα. παρὰ τὰ Κύβ.] Ex Schol. Aristoph. Av. 877. παρὰ τὰ] παρὰ τὸ E. V. δρεῖα γὰρ ἡ θεός] Vide infra v. Ὁρεῖα. Küst. 16. μῆτερ] μέλος A. μέρος B. E. *V. Edd. veti. Mox καθ' ὑπόνοιαν A. 17. στρουθόποδα — μεγαλόπουν] στρουθόπαιδα — μεγαλόποδα A. 19. καὶ ξένος om. A. ἐκωμωδεῖτο δὲ καὶ ξένος καὶ δυσγενῆς κίναδος καὶ ξένος καὶ δυσγ. V. Diversa produunt Schol. Aristophanis edita, in quibus novissimorum Κυβέλης υἱός nulla sunt vestigia. Neque dubitandum quin mox lemme Κυβέλης υἱός expuncto reliqua sub eandem glossam cogi debeant. Neque moror vanissimam proverbii significationem, εἰρηται . . . ἢ παροιμία.

ut eum nempe maxillis admoveas: adeo sugillaberis et verberaberis a nobis. tumoribus enim ita mederi solebant, ut cyathis comprimerent, quos aqua calida replerent. κύαθος autem dictus est quasi χύαθος: a χύω. Κυαμεῦσαι. Faba suffragium ferre: qua Senatores utebantur. Κύαμος. Genus leguminis. Κυαμοιτρῶξ. Iudicis intentus, qui fabis vicitat. ante calculos enim inventos in comitiis, in quibus magistratus creabantur, fabis uti solebant. quasi igitur suffragia ferentes pecuniam acciperent, et eos qui plus dedissent eligere solerent, [Aristophanes κυαμοιτρῶξ dixit.] Et iterum: Non iudicabit eos arrosor fabarum Atticus. Κυάμους τρώγων. Fabas rodens. vel [fabae tibi edendae sunt,] ne dormias. senex enim erat. Κυα-

νέμβολοι. Naves rostris apta coeruleis: ut μιλοπάροχοι vocantur naves miniatæ, vel, quae mare rostris secant. aqua enim maris est coerulea. Κυάνεοι. Nigri. Quae pallide atratis induebantur, ut lugentibus mos est. Κυανοχαίτης. Nigram vel purpuream comam habens. epitheton Neptani. Κυανώτατος. Nigerrimus. Κυάρας. Nomen proprium. Κύβδα. Pronum. Extraham te natibus foras, capite inclinato. Κύβεθρον. Aptum receptaculum. Κυβέλη. Cybele, sive Rhea, sic dicta a Cybelis montibus. est enim Dea montana. hinc etiam in biga leonum vehitur. Mater Cleocriti vero praeter expectationem dixit Comicus, volens eum perstringere, ut magno et crasso pedes habentem. ab comicis autem traducebatur ut

στηροίς τῆς Ῥέας μαλακοὶ πάρεισιν. ἦν δὲ καὶ τῆν ὄψιν δρυνθώδης. εἶρηται οὖν ἐπὶ τῶν κιναιδῶν ἢ παροιμία.

Κυβέλης υἱός. ὁ Κλεόκριτος, ὃς ἐκωμῶδετο ὡς γυναικίας καὶ κιναιδός.

Κυβελείους. τοῖς τῆς Ῥέας. Κυβέλη γὰρ ἢ Ῥέα. Γαλλαίῳ Κυβέλης ὀλολύγματι.

Κύβηλα γὰρ ὄρη Φρυγίας, ἐνθα ἐτιμῶτο.

Κυβερνήτης. ὁ τοῦ πλοίου ἡγεμῶν.

Κυβερνῶ. αἰτιατικῇ.

Κυβεύειν. κύβον ῥίπτειν, εἰς κίνδυνον προπηδῶν. Μὴ παραβάλλεσθαι μηδὲ κυβεύειν τῷ βίῳ.

Κυβεία. πανουργία.

Κύβειρος. ὁ ἀναιδής.

Κυβήβη. ἢ θεῶν μήτηρ. ** κυβιστῶν. κυρίως τὸ ἐπὶ κεφαλῇ ῥίπτειν. Ὀμηρος.

Κύμβαχος ἐν κονίησιν.

ἐπεὶ οἱ μανιώδεις περὶ τῆν κεφαλῇ πάθους γινομένου τοιοῦτοι γίνονται. ὄθεν καὶ τῆν μητέρα τῶν θεῶν ἀπὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ Κυβήβην λέγουσιν. αἰτία γὰρ ἐνθουσιασμοῦ τὸ μυεῖσθαι γίνεται. ἔστι δὲ καὶ ἐν Φρυγίᾳ ἱερὸν μητρὸς θεῶν.

Κυβηλίσαι. πελεκίσαι. κύβηλις γὰρ ὁ πέλεκυς. Καὶ ἀγερσικύβηλις, ὁ θύτης. Κρατῖνος Δραπέτισιν ἐπὶ Λύμπωνος εἶπε τὸν ἀγύρτην, καὶ 300 κυβηλιστήν.

Κύβητος.

Κυβίους. κλάδοις τοῖς δακτυλικοῖς.

Κυβίστησις. ἢ συστροφή. Καὶ κυβιστή- 15 σειν.

Κυβιστητήρ. ὄρχησμός. Καὶ κυβιστητία, ἢ ὄρχησις.

2. δρυνθώδης] Scholiasta Aristophanis loco laudato habet στρουθώδης. Küst. 6. Κυβελείους, τοῖς τῆς Ῥέας. Κυβέλη γὰρ ἢ Ῥέα.] Synesius in Calvit. Encom. p. 86. Πολλὴν οἶμαι τοὺς ἐν τοῖς Κυβελείοις αὐτῷ τοὺς κατεαγότας ὑπὲρ τοῦ λόγου χάριν εἰδέναι. Ad hunc locum proculdubio respexit Suidas. Tourp. Κυβελίους A. B. E. V. Med. 7. Γαλλαίῳ Κυβ.] Rhiani Ep. IX, 3. Anthol. Pal. VI, 173. Cf. v. Γαλλαίῳ. Γαλαίῳ *V. 8. ὄρη Φρυγίας] Vid. quos Gaisf. laudat Hemsterhus. in Luciani Iud. Voc. 7. et Schol. ab Iacobsio in Anthol. Palat. p. 162. proditum. Adde N. Heinsium in Virg. A. III, 111. 9. ὁ τοῦ] ὅτι V. 10. Om. vulg. Siletur *V. 11. Κυβεύω — ῥίπτω — προπηδῶ] Κυβεύειν — ῥίπτειν — προπηδῶν A. V. 12. Μὴ παραβάλλεσθαι καὶ κυβ.] Vide paulo inferius v. Κύβητος. Küst. παραβάλλεσθαι B. παραβάλλεσθαι Porsonus Adverss. p. 316. formulam senarii versus concinnaturus: quem fugit oratio Polybii. Mox καὶ om. B. E. V. μὴ δὲ A. 14. Gl. ex Ephes. IV, 16. ducta. 15. Κύβειρος] Zon. p. 1263. Κύβηρος B. E. 16. κυβιστῶν] Lege κυβητῶν, totumque hunc articulum cum voce praecedente connecte. Photius in Lexico inedito: Κυβητῶν, μάλισθαι, ἐνθουσιῶν. Haec pulchre conveniunt iis, quae paulo post apud Suidam sequuntur: ὄθεν καὶ τῆν μητέρα τῶν θεῶν ἀπὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ Κυβήβην λέγουσι. Nihil sane emendatione nostra clarius est. Hesychius: Κυβητῶν (male hodie κυβητῶν), θεοφορεῖται, κορυβαντῶν. Vide etiam Etymologum v. Κυβήβη. A. κυβητῶν deducitur κύβητος: i. e. ut Photius in Lexico interpretatur, ὁ κατεχόμενος τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, θεοφόρητος. Hinc emenda Hesychium, apud quem male hodie legitur, Κύβητος, ὁ κατεχόμενος τῇ μητρὶ τῶν θεῶν. Scribendum enim est, Κύβητος, ὁ κατεχόμενος etc. Küst. Male Küsterus. Sunt haec confusa atque ex pluribus articulis confata. Scil. Κύμβαχος. Κυβητῶν. Κυβιστῶν x. t. e. x. ῥ. Vid. Etymol. v. Κύμβαχος, ubi male Κυβητῶν pro Κυβητῶν. Tourp. MS. Series litterarum poscit ut legamus cum Etymologo et Zonara (p. 1270.) Κυβητῶν. Etym. Gud. Κυβήβη, κυρίως τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κύπτων. Gaisf. Duplicem usum huius Etymologici comparatio praebet. Ac primum id demonstrat glossam cum superiore debuisse conflare, quod et articulum ordo poscebat et A. *V. diserte perscripserunt. Accedit glossa quamquam exilis in Cramerii Anecd. II. p. 453. Κυβήβη. κυρίως τὸ ἐπὶ τῆν κεφαλῇ ῥίπτειν κτλ. Deinde κυβιστῶν quo pacto sit invecum apparet, cum Etym. Gud. et Zonaras glossas Κυβήβη (Κυβήβη) et Κυβιστῶν eodem tenore perpetuent. Praeterea post v. Κυβίους omisi cum A. V. et ut videtur B. Κυβιστῶν. κολυμβῶν. καταχρηστικῶς. 17. κεφαλῆς] κεφαλῇ A. V. Etym. adversante Zon. 1. Κύμβαχος] II. ε. 686. 5. αἰτία γὰρ ἐνθουσιασμοῦ τὸ μυεῖσθαι γ.] Etymologus rectius, αἰτία γὰρ ἐνθουσιασμοῦ τοῖς μύστασις γίνεται. Küst. 8. Κυβηλίσαι] Κυβηλήσαι V. Tum πελεκίσαι B. V. et Photius. 9. ἀγερσικύβηλις, ὁ θύτης. Κρατῖνος Δραπ.] Vide Hesychium v. Ἀγερσικύβηλις ubi eadem leguntur. Küst. 10. Δραπέτισιν] Δραπέτισιν A. V. δραπέτισιν E. Mox Hesychii vestigia secutus repero, τὸν αὐτὸν δὲ ἀγύρτην καὶ κυβ. 11. Κυβηλιστήν] Hesychius: Κυβηλικὸν τρόπον. Κυβηλιστῶν καὶ κοβαίλους. τοὺς κακούργους λέγει. Quae sic consocianda videntur: Κυβ. τρ. καὶ Κυβηλιστῶν τοὺς κοβαίλους καὶ κακούργους λέγει. 12. Κύβητος] Vide v. Κεφαλῆ. 14. Καὶ κυβιστήσειν om. vulg., servat *V. κυβιστήσιαν B. E. V. 16. ὄρχησμός] Immo potius ὄρχηστήρ: ut Portus etiam monuit. Küst. Sic Zonaras. Ponsis etiam ad superiorem glossam revocare. Accedit idem Zon. p. 1266. Κυβιστήσις. συστροφή, ὄρχησις. κυβιστητία] κυβιστητία A. κυβιστία Zon. p. 1266. et *V. Illud quamquam dubitans recepi.

cinaedus, peregrinus, ignobilis et Cybeles filius: ideo quod mysteriis Rhaeae homines iterant molles. praeterea vultu avem referebat. proverbium igitur istud in cinaedos dictum est. [Κυβέλης υἱός.] Cleocritus, qui ab comicis perstringebatur ut cinaedus et effeminatus. Κυβελείους. Ad Cybelem pertinentibus. Cybele est enim Rhea. Qualem ululatum Galli Cybeles sacerdotes edunt. Cybela enim montes sunt Phrygiae, ubi Cybele colebatur. Κυβερνήτης. Navis gubernator. Κυβερνῶ. Aptum accusativo. Κυβεύειν. Aleam iacere, in periculum irruere. Non temere periculum adire, nec dubiae fortunae aleae vitam committere. Κυβεία. Call-

ditas. Κύβειρος. Impudens. Κυβήβη. Deorum mater. *κυβιστῶν enim proprie in caput provolvi. Homerus: Προνο capite in pulverem excussus. furiosi enim, morbo quodam capitis correpti, tales sunt. unde etiam matrem deorum a furore illo Κυβήβην vocant. nam qui sacris initiantur, iis causam furoris affert. est etiam in Phrygia templum Matris deorum. Κυβηλίσαι. Securi percutere. κύβηλις enim securis est. Et Ἀγερσικύβηλις, sacrificus. sic Cratinus in Fugitiῖσις Lamponem vocavit; item agyrtam et cybelisten. Κύβητος. Κυβίους. Ramis palmarum. Κυβίστησις. Saltatio in caput. Κυβιστητήρ. Qui in caput saltat. Et κυβιστητία, saltatio.

Κύβον. Τοῦ στρατηγοῦ ἀδύναται ἔχοντος κύβον ἀναρῆσαι πολέμου τοσοῦτον.

Κύβος. πᾶν τετράγωνον. Κύβος, ὁ κνκλόθεν βῆσιν ἔχων. Ἀπολλόδωρος ἀπὸ τῆς κνφότητος. τὸ γὰρ ἐπὶ κεφαλὴν κνλισθῆναι κνβιστῆσαι ἔλεγον. 5 διονίδος τὸ Κνδαθῆναιον, ἀφ' οὗ ὁ δημότης Κνδαθῆναιεύς.

Οἶδ' ὅτι ῥιπτῶ

πάντα κύβον κεφαλῆς αἰὲν ὑπερθεῖν ἐμῆς.

Καὶ ἐγκνβιστῶν τοῖς πράγμασι, τὸ ῥιψοκνδύνως τι πράττειν, καὶ ἐπιλέγειν, ἐρῆφθω κύβος. Πο- 10 λύβιος. Οἱ μὲν ἀλογιστίαν καὶ μανίαν ἔφασαν εἶναι τὸ παραβάλλεσθαι καὶ κνβεῖν τῷ βίῳ. τοντέστι, παραλόγως τι πράττειν καὶ ῥιψοκνδύνως.

Κνδάζεται. λοιδορεῖται, ὑβρίζεται ὑπὸ πάντων. Ἐπίχαρμος ἐν Ἀμύκῳ.

Ἄμυκε, μὴ κνδάζε μοι τὸν πρῆσβύτερον ἀδελφόν.

Καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἰγίγενεῖα.

Οὔτοι γυναιξὶ κνδάζεσθαι.

ἀρσενικὸν δὲ ὁ κνδος ἐπὶ τῆς ὑβρεως.

[Κνδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ.]

Κνδαθῆναιεύς. δημός ἐστι φνλῆς τῆς Πανδονίας. 15 Κνδαθῆναιον, ἀφ' οὗ ὁ δημότης Κνδαθῆναιεύς.

Κνδάλιμον. ἐνδοξον, τίμιον, εὐπρεπές.

Κνδαντίδης. δημός τῆς Αἰγίδος Κνδαντίδας.

[Κνδάς ὁ Ἀρκάς ἐκ πόλεως Κνφῆς ἦν. ὅς Κνδάς ἐκαλεῖτο καὶ Ἀλήτης.]

Κνδιάνειρα. ἐνδοξος.

Κνδιμος. ἐνδοξος.

Κνδιόων. γανριῶν.

Κνδιστος. ἐνδοξος.

15 Κνδνιον ξεῦμα. Κνδνος ὄνομα ποταμοῦ.

Ποταμός τε αὐτοὺς διαρῆεῖ Κνδνος, ὃ παρακάθῆνται οἱ Ταρσεῖς, καθάπερ τῶν ὀρνίθων οἱ ὑγρότατοι, μεθύοντες τῷ ὕδατι.

1. Τοῦ στρατηγοῦ ἀδύναται ἔχ.] Idem fragmentum legitur etiam supra v. Ἀδύναται. Küst. 2. τοσοῦτου] τοσοῦτον A. V. et pro v. l. E. 3. πᾶν — ἔχων recte coniunxit Zon. p. 1263. ἀπὸ τοῦ — ἔχειν] ὁ — ἔχων A. B. V. et Etym. M. p. 543. ubi rectius κνκλόθεν. Seqq. om. V. (silente Gron.) quae suppediavit Etym. 4. κνφότητος] κνφότητος Etym. Suidam defendit Heynius in Apollod. T. I. p. 449. 5. κεφαλῆς] κεφαλῆν A. B. Etym. 6. ἐν Ἐπιγράματι] Philodemi XVI, 3. 4. Anthol. Pal. V, 25. Mox ἐπὶ κεφαλῆς A. 11. Οἱ μὲν ἀλογιστίαν καὶ μανίαν ἔφασαν εἶναι τὸ παραβάλλεσθαι καὶ κνβεῖν τῷ βίῳ. τοντέστι, παραλόγως τι πράττειν καὶ ῥιψοκνδύνως. Küst. Fr. Gr. 12. Vide quae collegit Wesseling in Diod. XVI, 78. 14. Κνδάζεται] Ex Schol. Sophocli. Aiac. 722. λοιδορεῖται] λοιδορεῖ A. B. E. *V. Med. adversantibus Schol. et Zon. p. 1271. 16. Ἄμυκε] Castoris hoc esse dictum facile patet. Hemst. πρῆσβύτερον ἀδελφόν] πρῆσβύτερον ἀδελφόν Schol. Fragmentum tetrametri trochaici, cuius integritatem non satis tuto licet restituere.
1. κνδάζεσθαι] κνδάζεται E. Med. δεῖ κνδάζεσθαι· τί γὰρ; Schol. 2. ἀρσενικὸν] ἀρσενικῶς Schol. Dein libri κνδος. Cf. Schol. Aristoph. Nub. 616. Mox περὶ τῆς ὑβρεως A. B. V. quae desunt E. Med. Continuo καὶ Σοφοκλῆς omisi cum A. B. V. unde conficitur versum Sophocleum expellendum esse. καὶ Σοφοκλῆς Κνδάζεται τοῖς π.] Locum hunc Sophoclis adducit etiam verus interpres Apollonii Rhodii I, 1337. ut probet κνδάζεσθαι significare conviciari et maledicere. Verba eius haec sunt: Ἐκιδάσσο. ἐλοιδόρησας. κνδος γὰρ ἀρσενικῶς ἢ λοιδορία παρὰ Συρακουσίοις. Σοφοκλῆς Αἰάντι Μαστιγοφόρῳ Κνδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ. Küst. Item Etym. M. p. 325. 4. Κνδαθῆναιεύς] Ex Harpocrate. Cf. Schol. Platon. p. 378. et Aristoph. Vesp. 890. τῆς om. V. 5. τὸ Κνδαθῆναιον] Sic locum hunc emendavi ex Stephano Byzantio et Harpocrate, cum antea male legeretur καὶ Κνδαθῆναιων. Küst. Photius: δημός φνλῆς τῆς Πανδονίας· ἢ ἀπὸ δήμου τῆς Αἰτικῆς. Legendum videtur: ἀπὸ δ. τῆς Αἰτικῆς. δημός δὲ φ. τ. II. τὸ Κνδαθῆναιον. Κνδαθῆναιεύς ἢ Κνδαθῆναιός] ἢ Κνδαθῆναιός] omiserunt A. B. V. 7. εὐπρεπές, τίμιον] Ordinem verborum inverti cum Photio et *V. 8. Κνδαντίδης. δημός τῆς Αἰγίδος] Vide Stephanum Byzantium et Harpocratem. Küst. Cuius in ed. excidit τῆς. 9. Κνδάς ὁ Ἀρκάς ἐκ π.] Ut locum hunc recte intelligas legendus est Suidas supra v. Βάκεις. Küst. Nempae huius glossae origo illinc repetenda, quam om. *V. in margine habere dicitur V. Accedit fraudis indicium Κνδάς. ὁ δὲ Ἀρκάς a Gaisf. editum cum A. 10. καὶ ante Κνδάς add. A. V. Ἀλήτης] Ἀλήτης scripsit Scriverius in Martial. X, 83. p. 251. sed festinando in hunc errorem, ut puto, lapsus. Constat enim e. v. Βάκεις rectum esse Ἀλήτης. Vid. I. Frid. Gronov. Diatr. in Stat. c. LII. Hemst. 11. Glossa Homeric. 13. Κνδιόων] II. β'. 579. 14. Κνδιστος] Hoc loco posuit Gaisf. cum A. B. V. Scribatur enim sub v. Κνδιμος: καὶ κνδιστος τὸ αὐτό. Rectius tamen ὁ ἐνδοξότατος Schol. Vict. Arist. Nub. 616. 15. Κνδνιος sola Med. τὸ τοῦ Κνδνίου] Κνδνος ὄνομα A. B. V. Rem illustravimus in Dionys. 868. 16. Ποταμός τε αὐτοὺς διαρῆεῖ Κνδν.] Fragmentum hoc depromptum est ex Philostrato de Vit. Apoll. I, 5. idemque auctius legitur supra v. Ἐθθόδημος. Küst. Κνδνος] Haec vox in prioribus editis. [et MSS.] incuria librorum omissa est, quam ex Philostrato loco huic restitui. Küst. 17. οἱ ὑγρότεροι τῶν ὀρνίθων] τῶν ὀρνίθων οἱ ὑγρότατοι A. V. et v. Ἐθθόδημος: οἱ ὑγροὶ Philostratus.

in caput. Κύβον. Cum imperator tanti belli aleam iacere non posset. Κύβος. Omne quadratum. dictum quod ab omni parte basin habet. Apollodorus vero tradit inde dictum, quod inter iaciendum pronus quasi in caput provolvatur. id enim κνβιστῆσαι vocabant. Et in Epigrammate: *Nori me nullam non de capite aleam iacere.* Et ἐγκνβιστῶν τοῖς πράγμασι, praecipiti temeritate rem aliquam aggredi, et exclamare, iacta sit alea. Polybius: *Illi temeritatem et insaniam esse dicebant, tenere caput periculis obicere et dubiae aleae vitam committere.* id est inconsulto et temere aliquid agere. Κνδάζεται. Conviciis proscinditur, contumelia afficitur. Epicharmus Amyco: *Amyce, ne conviciis insectare fratrem meum natu*

maiozem. Et Aeschylus Iphigenia: *Mulieribus non est maledicendum.* Κνδος autem cum significat contumelliam, est generis masculini. [Sophocles: *Ab omnibus Argivis conviciis proscinditur.*] Κνδαθῆναιεύς. Cydathenaeum est pagus tribus Pandioniae, cuius popularis dicitur Κνδαθῆναιεύς. Κνδάλιμον. Gloriosum, decorum, honoratum. Κνδαντίδης. Cydantidae pagus tribus Aegidis. [Κνδάς. Cydas, Arcas, ex urbe Caphya oriundus; idemque dictus Aletes.] Κνδιάνειρα. Illustris. Κνδιμος. Illustris. Κνδιόων. Exultans. Κνδιστος. Illustris. Κνδνιον ξεῦμα. Cydnus nomen amnis. *Et fluvius Cydnus eos interfuit, iuxta quem Tarsenses sedent ebrii aqua velut acos*

Κύδος. γαῦρος, δύναμις, δόξα, φήμη.
 371 "Κύδος. λοιδορία, ἀρσενικῶς. Καὶ παροιμία·
 Κύδου δίκην ὀφείλειν. ἐπὶ τῶν συκοφαντησάν-
 των.

Κυδωνιάτης, καὶ Κυδωνίτης. ἀπὸ τόπου.

Κυδώνιον. εἶδος ὀπώρας.

Κύδωνος.

Κυδρούμενον. Ἐν ἐκείνῳ δ' οὖν τοῦ καιροῦ
 πομπεύοντα, ἄβρον καὶ κυδρούμενον καὶ θρυπτό-
 μενον.

Κυδοιδοπαῖν. συνταράσσειν. τινὲς δὲ ἐξ ἑκα-
 τέρου τὸ πράττειν· τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ κυκᾶν, τὸ δὲ
 ἀπὸ τοῦ κυδοιμοῦ. Ἀριστοφάνης·

Οὐδὲν ὀρθῶς· ἀλλ' ἄνω τε καὶ κάτω κυδοι-
 δοπαῖν.

Κυδοίμεον. ἐθορύβον. Καὶ κυδοιμήσων,
 ὁμοίως.

Κυδοιμός. θόρυβος, ταραχος.

Κύει. γεννᾷ· ἢ ἐν γαστρὶ ἔχει.

[Κυρῖνος. οὕτως Ἰούλιος τις Πράκλος ἐπλά-
 σατο κεκλήσθαι ἀκροεῖναι Ῥωμόλον.]

Κύινδα. ἢ νῦν λεγομένη Ἀνάζαρβα, πόλις ἐν
 Κιλικίᾳ. ἐλέγετο δὲ καὶ Λιοκαισάρεια. ζῆτει τὴν
 5 ἱστορίαν ἐν τῷ Ἀνάζαρβα.

Κυίσκω. γεννᾷ.

Κυζικηνοὶ στατηῆρες. διεβεβόητο οὕτοι
 ὡς εὐ κεχαραγμένοι. πρόσωπον δὲ ἦν γυναικίον ὁ
 τύπος· ἐπὶ δὲ θατέρου προτομῇ λέοντος.

10 Κυθέρεια. οὐχ ὅτι προσέκυρσε Κυθήριοι, ὡς
 Ἡσιόδός φησιν· ἀλλ' ἢ ἐν αὐτῇ κευθόμενον ἔχουσα
 τὸν ἔρωτα, ὃν πᾶσιν ἐφίησι. διὰ γὰρ τοῦ κεστου
 ἔχει τὴν δύναμιν. τὴν Λαῖδα τὴν ἑταίραν φασί·

Τὴν θνητὴν Κυθέρειαν, ἐφ' ἣ μνηστήρες ἀγαυοὶ
 πλείονες ἢ νύμφης εἵνεκα Τυνδαρίδος.

Κύθηρα. ὄνομα πόλεως.

Κυθηρηθεν. ἀπὸ τῶν Κυθέρων.

Κυθηρείος.

Κύθηρον δῆμος τῆς Πανδιονίδος.

1. γαῦρος] Id non opinor pro nomine habitum fuisse. Quamquam non ausim γαυρώσις inferre, deterrimo Schol. Eur. Hec. 622. oblatum. 2. Κύδος. λοιδορ.] Vide paulo ante v. Κυδαίεται. Küst. Iterum scripsi κύδος. 3. Κύδου δίκην] Zenobius IV, 70. in MS. Paris. ap. Gaisf.: Κύδους ἐκτετεκέναι. Ὅταν λοιδορίαν ἐπίσῃ τις ἐπὶ μηδενὶ ἀξίως συκοφαντούμενος. κύδος γὰρ ἡ λοιδορία, καὶ κυδαίειν τὸ λοιδορεῖν. Mox ἐπὶ τῶν om. A. B. E. *V. Photius. 6. Vide Hesychium. 7. Κύδωνος] Κύδων et Ὀνάτας, adversarii Pythagorae, Laert. in Socr. p. 83. et Pythag. p. 426. Reines. Vide supra proverbium Ἄει τις ἐν Κύδωνος. Om. vulg. 8. Ἐν ἐκείνῳ δ' οὖν τοῦ καιροῦ κυδρ.] Integrum locum scriptoris anonymi, ex quo fragmentum hoc decerptum est, adducit Suidas supra v. Βάρβιος, post v. Βάρδιστοι. Küst. 9. κυδρούμενον καὶ πομπεύοντα, ἄβρον] πομπεύοντα, ἄβρον καὶ κυδρούμενον A. V. cum v. Βάρβιος. 11. Κυδοιδοπαῖν. συνταρ.] Ex Schol. Aristoph. Nub. 616. Cuius ope locus sic restituendus: οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ κυκᾶν, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ κυδοιμοῦ. γίνεται δὲ ἐξ ἑκατέρου τὸ ταράττειν. Ad eandem ope normam etiam Scholiastae orationem placet componi. συνταράττειν] συνταράσσειν A. 16. Κυδοίμεον] II. l'. 324. Κυδοιμήσων] II. ὁ. 136. 18. ταραχος, θόρυβος] θόρυβος, ταραχή Zon. p. 1262. et Hesychius: θόρυβος, ταραχος dedi cum Photio et *V. 19. Post ἔχει quod extabat Κυρῖνος, tacite delevit Gaisf., om. *V. Mireris tamen alteram glossam Κυρῖνος praeter ordinem litterarum agnoscī: quam quidem uncis notavi.
1. Ἰούλιος τις Πράκλος] Legendum est Ἰούλιος Πράκλους, auctore Livio lib. I. ut Portus etiam monuit. Küst. Ἠρόκλος A. V. 3. νῦν ἢ] ἢ νῦν A. B. E. *V. ζῆτει et seqq. om. V. Mox Ἀνάζαρβος cum E. Gaisf. dederat, qui nihil mutavit in v. Λιοκαισάρεια. De Cyindis vide Wesselingium in Diod. XVIII, 62. et Meinek. in Menand. p. 13. 7. Κυζικηνοὶ στατηῆρες] Huiusmodi stateres hodie adhuc extant in cimeliothecis principum et antiquariorum, eiusque ectypum exhibet Begerus in Thesaurο Brandenburg. part. I. p. 490. ad quem lectorem remitto. Küst. Photius: Κυζικηνοὶ στατηῆρες. οἱ καλοὶ, μητέρα θεῶν ἔχοντες. Plura intpp. Hesychii. Ceterum huic glossae locus non suus concessus. 10. Κυθέρεια] Integrior locus extat in Schol. Mediol. Od. 9'. 288. Cf. Hesychius et Etym. M. p. 543. Eadem usque ad δύναμιν Photius. ὡς Ἡσιόδός φησιν] Theog. 198. Etymologiam Hesiodi praeter alios grammaticos sequitur Scholiasta Homeri Odysse. 9'. 288. Κυθηρείος. ἐπὶ Κυθέρων προσε- νέχθη. Κυθηρα δὲ νῆσος τῆς Ἀκωνικῆς. Küst. 11. ἢ ἐν αὐτῇ κευθόμενον ἔχουσα τὸν ἔρ.] Vetera Scholia in Theogoniam Hesiodi 192. Κύθηρά ἐστι πόλις Κύπρου. εἰρηται δὲ Κύθηρα παρὰ τὸ κεύθειν καὶ κρύπτειν τὸ ἀσχερόν, ἦγουν τὸν ἔρωτα. Et paulo post: Κυθέρεια, ἀπὸ τοῦ κεύθειν τοῖς ἐρασταῖς. Küst. Mox ope Scholiorum Mediolanensium sermo sic redintegrandus est: ἔχουσα τὸν πάσης ἔρωτικῆς φιλίας ἐξηρημένον ἱμάτια, οἷον τὸν ἔρωτα κτλ. 13. φασί] φασί A. B. E. 14. Distichum Antipatri Sidon. LXXXIII. 5. 6. Anthol. Pal. VII, 218. 18. Κυθηρείος] Κυθηρείος dedi cum A. B. *V. Photio. Vide vel v. Φιλόξενος. Nec refert quicquam illuc an ad Κύθηρον Atticum pagum id traducatur, culus in memoria Harpocratio posuit Κυθηρείος.

humidioribus locis gaudentes. Κύδος. Potentia, gloria, fama. Κύδος. Convicium. est generis masculini. Et proverbium: Maledicentίας poenam debet. dictum de calumniatoribus. Κυδωνιάτης. Cydoniates et Cydonites, nomina localia. Κυδώνιον. Genus fructus. Κύδωνος. Κυδρούμενον. Superbientem. Illo igitur tempore tanquam in solenni pompa molliter et cum fastu incidenter et delicias facientem. Κυδοιδοπαῖν. Conturbare. si per x scribitur, deducetur ab verbo κυκᾶν: sin per δ, a nomine κυδοιμός. Aristophanes: Nihil recte vos facere, sed sursum et deorsum omnia confundere. Κυδοίμεον. Tumultuabantur. Et Κυδοιμήσων, tumultuaturus. Κυδοιμός. Tumultus, turba. Κύει. Parit. vel in utero gerit. [Κυρῖνος. Quirinus. ita

Iulius quidam Proculus finxit se audisse Romulum appellari.] Κύινδα. Cyinda, quae nunc vocatur Anazarba, urbs Ciliciae; ante dicta Diocaesarea. quae historiam in voce Ἀνάζαρβα. Κυίσκω. Pario. Κυζικηνοὶ στατηῆρες. Cyziceni stateres celebres erant, quod eleganter essent percussi. nota autem eorum [in una parte] erat facies muliebris, in altera facies leonis. Κυθέρεια. Cythera, ita dicta, non quod ad Cythera appulerit, quae Hesiodi fuit sententia; sed quod in se occultatum habet amorem, quem omnibus immittit. cestus enim eius hac vi praeditus est. De Laide meretrice: Mortalem Venerem, quam plures proci incliti ambierunt, quam ipsam Helenam. Κύθηρα. Nomen urbis. Κυθηρηθεν. Ex Cytheris. Κυθηρείος. Κύθηρον. Pagus tribus Pandioniae.

- Κυθνείδης. ὄνομα κύριον.
Κύθνιοι. Κύθνος μία τῶν Κυκλάδων.
Κυθνώδης συμφορά. οὕτω λέγεται ἡ μεγάλη συμφορά. οὕτω γὰρ οἱ Κύθνιοι κακῶς διετέθησαν ὑπὸ Ἀμφικρύωνος.
Κυκῆ. ταράττει. Καὶ Κυκῆσω, ἀντι τοῦ ταράξω, θορυβήσω. ἐν Ἐπιγράμματι.
391 Μυριόπου σκολόπενδραν ὑπ' Ἠρίωνι κυκῆεις
πόντος Ἰαπύγων ἔβρασ' ἐπὶ σκοπέλους. 10
Κυκαίνω.
Κυκεών. πόμα ἐκ διαφόρων μιγμάτων κιννάμενον.
Κυκειῶ. ἐκ τοῦ κυκῆω, κυκῶ.
Κυκῆθρα. ταράχῃ, συμφορᾷ, σκυθρωπότης. 15
Κυκησιτέφρου. ταραττούσης τὴν τέφραν. Ἀριστοφάνης.
Κλειγένης ὁ μικρός,
ὁ πονηρότατος βαλανεύς, ὅποσοι κρατοῦσι
κυκησιτέφρου
- ψευδονίτρον τε κοιλίας
καὶ κιμωλίας γῆς.
Τῆς κυκῆσης τέφραν μεμιγμένην τῷ νίτροφ. Κιμωλία δέ, λευκὴ γῆ. λέγει δὲ ὅτι πονηρός ἐστι πάσης
5 γῆς, ὅσης οἱ βαλανεῖς κρατοῦσι, Κιμωλίας, τέφρας καὶ τῆς λοιπῆς τῆς τοιαύτης.
Κύκλα. τροχούς.
Κυκλάμινος.
Κυκλεύς, Κυκλέως. ὄνομα κύριον.
Κυκλήσομεν. ἀναξεύσομεν.
Κύκλια. τὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἔχοντα ταῦτα κύκλια ἔλεγον. Ἀριστοφάνης.
Κύκλια τε πολλὰ καὶ καλά.
τοντέστι, μέλη, ὕμνους, παιᾶνας, προσφῆδια, παρθένια.
Κυκλιοδιδάσκαλος. πρῶτος Λάσος ὁ Ἐρμιονεύς τοὺς κυκλίους χοροὺς ἔστησε.
Κυκλίων τε χορῶν ἄσματοκάμπτας. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. οἱ παλαιοὶ διαφθορὰν τῆς μουσικῆς ἤγουντο εἶναι τοὺς διθυράμβους. Καὶ καθά-
20 πτεται αὐτῶν λέγων.

2. Κύθνιοι om. vulg. Sub finem νήσων omisi cum A. et Photio. 4. οὗτοι γὰρ οἱ Κύθνιοι κακῶς διετ. ὑπὸ Ἀμφικρ.] Heliadus Besantin. apud Photium cod. CCLXXIX. Ἄργους γὰρ ἦν χωρίον τι, καλούμενον Κύθνιον, οὗ τοὺς ἀνδρας ποιεῖ Ἀμφικρύων ἀνεῖλε πάντας, πλὴν ὀλίγων πάντων. Confer etiam Zenobium [IV. 83.]. Küst. Vide intpp. Hesychii. οὕτω A. E. et, imposito o, *V. 8. Μυριόπου σκολόπ.] Distichum Theodoridae I. pr. Anthol. Pal. VI, 222. repetitum sub v. Ἐβρασαν. 11. Κυκαίνω] Commentum glossae. 12. Κυκεών] Vid. Schol. Platon. p. 402. et Herod. Epim. p. 73. κιννάμενον Photius. 14. Κυκειῶ] V. II. l'. 624. 641. Cf. Zon. p. 1263. et Hesychius. 17. Ἀριστοφάνης] Versibus Ran. 719 — 22. supra propositis in v. Κλειγένης.
1. ψευδονίτρον τε κοιλίας] ψευδολίτρον τε κοιλίας V. κοιλίας *V. 4. λέγεται] λέγει A. B. E. V. Mox τῆς γῆς scripsit Gaisf. ὅτι πονηρός] Lege ὅτι πονηρότατος, ut apud Scholiastam in modo indicatum locum Aristophanis. Küst. 7. Κύκλια] II. l. 722. 8. Κυκλάμινος] εἶδος βοτάνης interpretationem a Zon. p. 1263. petitam omiserunt A. B. V. Deest gl. E. Plura suppeditabant Photius et Hesychius. 9. Κυκλεύς] Vide v. Ἠρίων. 10. Κυκλήσομεν] Κυκλήσωμεν. ἀναξεύσομεν A. V. Silet Gronov. Alterum recte tuentur Zon. p. 1272. et Photius. Vide II. ἡ. 332. ἀναξεύσομεν] Mira interpretatio vocis κυκλήσομεν. Rectius Scholiasta Homeri II. ἡ. 332. Κυκλήσομεν. ἐφ' ἀμαξῶν ἴσομεν. κύκλια γὰρ οἱ τροχοί. Küst. Ita verbo κυκλεῖ utitur Sophocles in insigni fragmento apud Dionys. Halic. I. p. 38. quem locum viri docti frustra sollicitant. Sophocles perpetuus imitator Homeri. Tour. MS. Eadem Photius. Gaisfordus ἀναξεύσομεν pro corrupto habuit, cum scribendum fuisset ἀμαξίας ἴσομεν. Lege cum Zon. et Etym. M. ἐφ' ἀμαξῶν ἴσομεν. Hinc intellectus patet etiam glossae Hesychianae, Κυκλήσωμεν. ἐπαξεύσομεν. 11. Κύκλια. τὰ τὴν αὐτ. ὑπ.] Ex Schol. Aristoph. Av. 919. Mirifica vero interpretatio, nisi μέλη accesserit infra positum, ubi Schollastes ignorat. Idem: κύκλια δὲ καλοῦνται μέλη τὰ ἐπεκτεταμένα. 14. προσφῆδια, παρθένια] Sic MSS. Paris. At priores editt. minus recte προσφῆδαι παρθένων. Ceterum pro παρθένια scribere praestat παρθενεῖα, ut legitur apud Aristophanem eiusque Scholiastam loco laudato. Küst. προσφῆδαι παρθεῖν V. προσφῆδαι παρθεῖν E. Ceterum lege προσφῆδια, haec fere desiderantur: K. διθυραμβοποιός. πρῶτος δὲ Λάσος κτλ. Mox Λάσος A. V. E. Med. nec melius ἔρμιονεύς A. B. *V. E. Med. 17. Κυκλίων τε χορῶν] Aristoph. Nub. 332. ἄσματοκάμπτας A. E. V. ἄσματοκάμπτας B. 18. διαφθορὰν] διαφθορὰν B. V. E. Med. 19. ἤγουντο] ἤγουνται A. Mox legere praestat τοὺς διθυραμβοποιούς. διθυράμβους] Addit V. διθυραμβοποιοὶ γὰρ καὶ διδάσκαλοι τῶν ἐγκυκλίων χορῶν ἦσαν οὗτοι, ἤγουν περι Κινησίαν καὶ Κλεομένην καὶ Φιλόξενον, omissis infra ἢ τοὺς περι — διδάσκαλοι. Gronovius nihil monet nisi deesse τῶν γὰρ — διδάσκαλοι, prolato etiam ἤγουν τοὺς π. Scribendum εἰς τοὺς π. καθάπτεται] προελθῶν καθάπτεται Schol.

Κυθνείδης. Nomen proprium. Κύθνιοι. A Cythno, insula una e Cycladibus. Κυθνώδης συμφορᾷ. Cythnica calamitas. id est magna. Cythnii enim ab Amphitryone plurimis malis affecti sunt. Κυκῆ. Turbat. Et Κυκῆσω, turbabo, confundam. In Epigrammate: Multis pedibus aptam scolopendram ab Orione turbatus pontus Iapygum eiecit in scopulos. Κυκαίνω. Κυκεών. Portio multifariam mixta. Κυκειῶ. A κυκῆω, κυκῶ. Κυκῆθρα. Turba, calamitas, tristitia. Κυκησιτέφρου. Cinerem miscantis. Aristophanes: Cligenes ille pusillus, balneatorum omnium pessimus, qui tractant cinerem, ex falso nitro et creta mixtum. Κυκησιτέφρου est, turbantis cinerem nitro mixtum.

terra vero Cimolia est creta. dicit autem illum longe deteriorem esse omni terra, quam balneatores tractent: creta nimirum, cinere et reliqua huiusmodi. Κύκλια. Rotas. Κυκλάμινος. Κυκλεύς. Cycleus, nomen proprium. Κυκλήσομεν. Curribus vehemus. Κύκλια. Quae eiusdem erant argumenti carmina κύκλια vocabantur. Aristophanes: Cyclicae multa et praeclara. id est, hymnos, paeanes, prosodia, carmina virginalia. Κυκλιοδιδάσκαλος. Dithyramborum magister. Primus Lasus Hermionensis cyclicos choros instituit. Κυκλίων τε χορῶν ἄσμο. Qui in Cyclicis choris carmina detorquent. Aristophanes Nubibus. antiqui putabant dithyrambis musicam corrumpi. idem eos perstringit hac ora-

Εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ' ἢ κάμψειέν
τινα καμπήν,

οἷας οἱ νῦν ... ταύτας τὰς δυσκολοκάμπτους,
ἐπετρέβετο τυπτόμενος πολλάς, ὡς τὰς Μού-
σας ἀφανίζων.

Καὶ Καλλιμάχος δὲ πρὸς αὐτοὺς ἀποτεινόμενος
οὕτω πῶς αὐτῶν καθάπτεται·

Νόθαι δ' ἤνθησαν αἰοδαί.

ἢ τοὺς περὶ Κινησίαν καὶ Κλεομένην καὶ Φιλόξενον
αἰνίττεται, ὄντας διθυραμβοποιούς. σοφιστὰς δὲ
εἶναι βούλεται καὶ τοὺς διθυραμβοποιούς. τῶν γὰρ
κυκλίων χορῶν ἦσαν οὗτοι διδάσκαλοι. διὰ δὲ τὸ
ἄρμονία μὴ ὑποπίπτειν αὐτῶν τὰ συγγράμματα,
καμπὰς ἔχουσι πλείονας, ἅς οἱ μουσικοὶ στροφὰς
καὶ ἀντιστροφὰς καὶ ἐπιθόδους καλοῦσι. διὸ καὶ ἐν
ταῖς τραγωδίαις συνειστέθειται τὰ χορικά.

102 "Κυκλοβόρος. ποταμὸς τῆν Ἀττικῆς, χει-
μαρῆδους. ἐπὶ τῶν κακοφώνων ὁ λόγος, διὰ τὸν
ἦχον τοῦ ποταμοῦ. Ἀριστοφάνης·

Ἄρπαξ, κεκράκτης, Κυκλοβόρου φωνὴν
ἔχων.

Κυκλόθεν.

Κυκλοφορεῖται. κατὰ κύκλον φέρεται ἢ κι-
5 νεῖται.

Κυκλῶ. αἰτιατικῆ.

Κύκλω πες. ἄγριοι ἄνθρωποι. Καὶ Κυκλώ-
πειον βλέμμα. σημαίνει δὲ καὶ ὄρος.

Κύκλωσις. παρατάξεως εἶδος. Λέξαντες ἐν
10 ἡμέρα μιᾷ καὶ ὅπως κυκλώσασθαι δι' ὑπερβολὴν
ἀνδρείας, παρὰ τὴν χρεῖαν τοῦ πολέμου τὴν ἐπὶ τῆς
ἐξουσίας ἄσκησιν ἐνδειξάμενοι.

Κύκλοι ἐν τῷ οὐρανῷ εἰ. Ἀρκτικός, ὁ αἰε-
φαινόμενος· Χειμερινός· Τροπικός Θερινός· Ἰση-
15 μερινός· Ἀνταρκτικός ἀφανής. λέγονται δὲ πα-
ράλληλοι, καθότι οὐ συννεύουσιν εἰς ἀλλή-
λους· γράφονται μέντοι περὶ τὸ αὐτὸ κέντρον. ὁ
δὲ Ζωδιακὸς λοξός ἐστιν, ὡς αἴτιος τοῖς παραλ-
λήλοις.

1. *Εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολ.*] Versus Aristoph. Nub. 966. iidemque adducuntur a Suida supra v. Βωμολοχεύσαιτο. Küst. κάμψειέ
plerique ut videtur libri. 3. Post νῦν quae interpolabantur τὰς κατὰ Φρύγιν omisi cum A. B. V. E. Med. δυσκολοκάμπτους *V.
6. Καλλιμάχος] Fr. 279. 12. διὰ δὲ] Legi cum Schollis: ἀματοκάμπτας δὲ διὰ τὸ ἀρι. 13. αὐτῶν] αὐτῶ A.
15. καὶ ἀντιστροφὰς καὶ ἐπιθόδους] Scribe καὶ ἀντιστροφὰς καὶ ἐπιθόδους. Küst. Ceterum καλοῦσι ante στροφὰς *V. 17. Κυ-
κλόβρος *V. Κυκλοβόρος Photius. ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς, χειμ.] Locus est mutilus, qui ex Scholiasta Aristophanis Equ. 137.
unde locum hunc descripsit Suidas, sic supplendus est: Ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς, οὐκ αἰεὶ οὐδὲ διὰ παντὸς ῥέων, ἀλλὰ χειμαρῆδους.
Vide etiam supra v. Κεκράκτης. Küst. Nihil his supplementis indigemus. Hesychius: ποταμὸς. τινὲς δὲ χαράδραν μετὰ ψόφου
ῥέουσαν. 18. διὰ] διὰ δὲ A. V.
1. Ἄρπαξ, κεκράκτης, Κυκλοβ.] Plutarchus ἐν Πολιτικῶς Παραγγέλμασι p. 804. Λεῖ δὲ καὶ φωνῆς εὐξεία καὶ πνεύματος ῥώμη
πρὸς οὐ φασίον, ἀλλὰ κάμψατον ἀγῶνα τὸν τῆς πολιτείας ἠθληκῶτα κομψεῖν τὸν λόγον, ὡς μὴ πολλάκις ἀπαγορεύοντα καὶ
σβεννύμενον ὑπερβάλοι τις αὐτὸν Ἄρπαξ, κεκράκτης, Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων. Küst. 3. Om. vulg. 6. Om. vulg. Sile-
tur *V. 7. Κυκλώπειον κλέμμα] Sic habent MSS. Paris. itemque duae edit. antiquissimae, Mediolanensis et Veneta. At in
edit. Basiliensi et Genevensi excusum est βλέμμα, nulla auctoritate manuscriptorum, sed quia lectio illa editoribus melior esse
videbatur: quae temeritas nullo modo ferenda est. Küst. Secuti sunt Had. Iunii sententiam in Adagiis. Certe facilius intelligi
potest quid sit Κυκλώπειον βλέμμα quam κλέμμα. Hemst. Recepti βλέμμα disertam V. scripturam. 8. ὄρος] Κυκλώπειον
ὄρος ἐν Λιβύῃ Etym. M. p. 544, 10. sive Gud. p. 353. et Choeroboscus in Cram. Anecd. II. p. 231. 9. Λέξαντες] Hoc exem-
plum delevit Küsterus. In extr. [pro ἐνδειξάμενος] Portus malit ἐνδειξάμενοι. [Id ab *V. oblatum probavi.] Κύκλωσι, notante
H. Iunio apud Gronovium, habet Polybius III, 65. nil praeterea, quod huic loco lucem affundat. Gaisf. Dubites an exemplo
lemma singulari fuerit praemissum. Posterioris quidem membri, cuius indicium post ἀνδρείας virgulam posuimus, sententiam
vel ἐπὶ τῆς ἐξουσίας formula (cf. Schaef. Melett. p. 83.) satis declarat: usum rerum militarium umbratitem et quasi arbitra-
rium in ipsis belli necessitatibus luculente fuisse comprobatum. Reliquorum tamen scripturam incertam duco, quamquam
suspicari licet aliquam verborum δεξάντες ὑπερβολὴν ἀνδρείας * καὶ ὅπως κυκλώσασθαι δι' cohaerentiam extitisse. 13. Κύ-
κλοι ἐν τῷ οὐρανῷ εἰ Ἀρκτ.] Haec sunt verba Laertii VII, 155. Küst. Hinc Diogeni τὸν reddendum post ἀρκτικό. 14. Χει-
μερινός] Scribe Τροπικός χειμερινός: ut apud Laertium loco laudato. Küst. Immo diverso nominum ordine legendum cum
Schaef. in Bos. p. 239. Χειμερινός τροπικός· Τροπικός θερινός. 17. περὶ . . κέντρον] περὶ αὐτὸ V. Ceterum x A. pro κέν-
τρον. 18. ὡς αἴτιος τοῖς παραλλήλοις] Emenda ex Laertio, ὡς ἐπιὼν τοὺς παραλλήλους. Küst. Fallitur Küsterus. Procul-
dubio scripsit noster: ὡς ἀντίος τοῖς παραλλήλοις. Zodiacus vero obliquus est, quippe qui parallelus secat. Diodorus Sicu-
lus I, 98. Τὸν τε Οἰνοπίδην ὁμοίως συνδιατρέφοντα τοῖς ἰερεῦσι καὶ ἀστρολόγοις μαθεῖν ἄλλα τε καὶ μάλιστα τὸν ἡλιακὸν κύκλον,
ὡς λοξὸν μὲν ἔχει τὴν πορείαν, ἐναντίαν δὲ τοῖς ἄλλοις ἀστροῖς τὴν φερὰν ποιεῖται. Tourp. I. p. 370.

tione: Si quis autem eorum scurriliter locutus esset, vel in
cantando vocem deflexisset, quemadmodum hodie difficiles
istas modulandi rationes instituunt, multis ille verberibus
caedebatur, ut qui musicam artem corrumpere. Callimachus
etiam his verbis eos perstringit: Spuriae vero cantilenaeflo-
rescent. Cinesiam autem et Cleomonem et Philoxeum, qui poetae
dithyrambici erant, oblique notat. ipsos autem poetas Dithyram-
bicos inter sophistas refert. hi enim Cycloiorum chororum erant
magistri. ἡματοκάμπτας autem dicit, cum illorum scripta sub
harmoniam non caderent, ideoque flexus habere plures, quos
musici vocant strophas, antistrophas, epodas. quare etiam in tra-
gœdiis chori sunt instituti. Κυκλοβόρος. Cycloborus, flu-
vius Atticae torrens. dicitur de hominibus ingratis soni: propter

torrentis illius strepitum. Aristophanes: Ραπαξ, vociferator,
Cyclobori sonum habens. Κυκλόθεν. Κυκλοφορεῖ-
ται. In orbem agitatur, circumagitatur. Κυκλῶ. Aptum accu-
sativo. Κύκλω πες. Cyclopes, homines feri. Et Cyclopius
oculus. Cyclopius etiam montis nomen. Κύκλωσις. Ge-
nus aciei. Cum eodem die in hostibus circumveniendis excel-
lentissimam virtutem confirmassent, ita ut exercitationem,
quam domi pro arbitrio instituerant, in necessitatibus belli
probarent. Κύκλοι. Circuli in coelo sunt quinque: Arcti-
cus, qui semper apparet; Tropicus hibernus; Tropicus aestivus;
Aequinoctialis; Antarcticus. nunquam apparens. dicuntur vero
paralleli, quod se invicem non attingunt; quamvis circa idem
centrum describantur. Zodiacus vero obliquus est, ut qui pa-

Κύκλοι ἐκαλοῦντο οἱ τόποι, ἐν οἷς ἐπαλοῦντο
τινες· ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ τοῦ κύκλω περιεστά-
ναι τοὺς πωλουμένους.

Κύκνειον. τὸ τοῦ κύκνου μέλος.

Κύκνος. ὄρνεον φιλοφθόν.

Κύκνον, τὸν Μουσῶν ἄξια μελψάμενον.

Κύκνον πολιώτεραι δὴ

αἰδ' ἐπανθούσιν τρίχες.

ἀλλὰ καὶ τῶν λειψάνων

καὶ τῶνδε γνώμην νεανικὴν ἔχειν· ὡς ἐγώ

τοῦμὸν νομίζω γήρας εἶναι * ἢ

πολλῶν κικίνους νεανιῶν,

καὶ σχῆμα καὶ εὐρυπρωκτίαν.

Κυκώμενος. ταραττόμενος.

Κύλλαρος. ἵππος Κάστωρος. παρὰ τὸ κέλ-
λειν· ὁ ταχύς. Στῆσιχόρος φησι τὸν Ἐρμῆν δεδω-

κῆναι τοῖς Διοσκούροις Φλόγεον καὶ Ἄρπαγον, ὡς
τέκνα Ποδάργας, * καὶ Κύλλαρον.

Κυλικεῖον. ἢ Θήκη τῶν ποτηρίων.

Κυλίνδει. κυλλεῖ, ἐπιφέρει.

5 Κύλινδρος.

Κυλλήνη. ὄνομα πόλεως. Καὶ Κυλλήνιος, ὁ
Ἐρμῆς.

Κυλιβήνη. ἢ ἄκαρπος κράμβη.

Κύλιξ. φιάλη, ποτήριον. λέγεται δὲ καὶ

Κυλικιον, χεῖλος ἀποκεκρουσμένον,
κεκλασμένον. Καὶ ἐπικυλίκιοι ἐξηγήσεις. Οἷα δὴ
ἐν στιβάσι καὶ κύλικι ἐς τὸ ἀβρότερον ἀνακεκλιμέ-
νοις ἐπιπεσὼν ἔκτεινε. Καὶ αὐθις·

Ἐκαὶ σταγόνα σπονδίτιν, αἰεὶ θυέσσιν ὀπηδόν, ἃς
τὴν κύλικος βαιῶν πυθμένι κενθομένην.

Κύλιξ ῥοπαλωτή. τὸ παρὰ πολλοῖς διακλύ-

1. Κύκλοι ἐκαλοῦντο οἱ τ.] Ex Harpocrateone. 2. περιστάσαι] Id etsi vulg. mendum est, περιστάσαι tamen non affertur nisi ex V. E. Med. Photio et Harpocr. περιεπίται A. 4. Κύκνειον] Vide Iuliani Ep. XVII. Κύκλειον V. ubi mox κύκλου. 6. Κύκνον] Leonidae Tar. LXXX. pr. (cuius integrum distichum praebet v. Ὑμναίων) Anthol. Pal. VII, 19. Mox μελψάμενον Med. 7. Κύκνου πολιώτεραι δὴ αἰδ' ἐπανθ.] Aristoph. Vesp. 1059. (1100.) sed quae apud ipsum Comicum emendatius leguntur. Inde igitur illorum correctionem pete. Küst. πολιώτεροι δὴ οἰδ' A. B. E. V. Med. Mox τρίχας A. B. E. V. Med. 8. Libri ἐπανθούσι. 10. καὶ τῶνδε] Lege δεῖ τῶνδε γνώμην. 11. Post εἶναι supplendum χρεῖττον, vel cum gl. Κίκινος. 13. Lege κενθοπρωκτίαν. 14. Κυκώμενος] Κυκώμενος B. E. Vide II. r. 235. 16. Στῆσιχόρος φησὶ τὸν Ἐρμ.] Locus hic apud Etymologum [et fere Cram. Anecd. II. p. 456.] sic legitur: Στῆσιχόρος τὸν μὲν Ἐρμῆν δεδωκῆναι φησὶ τοῖς Διοσκούροις Φλόγεον καὶ Ἄρπαγον, ὡς τέκνα Ποδάργας. Ἦσαν δ' Ἐξάλισθον καὶ Κύλλαρον. Hinc igitur Suidas supplendus est. Küst. Illic Hemsterhusius in Lucian. D. D. XXVI, 1. reponerat δὲ Ἐάνθον καὶ K. Ceterum quae Etym. Gud. p. 353. quamvis mendosa subiecit, Ἦσαν δ' ἐλιόμενος παρὰ στήθεσσι τῶν ἐπισώτρων, in iis agnoscere licet Stesichoream dictionem, ἐλίσσομένους παρ' ἐπισώτρων.
1. ὡς τέκνα] Sic recte Paris. A. [*V.] itemque Etymologus. At priores editt. male ὡς τέκνα τέκνον. Küst. τέκνον B. E. 3. Κυλικεῖον] V. Athen. XI. p. 460. 4. Κυλίνδει] Glossa Homerica. Κυλίνδει Photius. 6. ὄνομα τόπου ἢ πόλεως] ὄνομα πόλεως dedi cum A. *V. cf. Moschop. π. σγ. p. 4. ὄνομα τόπου B. Vide vel Schol. II. β. 603. et Aristoph. Equ. 1079. Ceterum glossa perperam est posita. 8. Κυλιβήνη] Κυλιβήνη A. V. κυλλήνη E. Glossae fidem etiam ordo litterarum suspectam reddit; adde quod huic vocem Κυλικεῖον subiecit *V. Interim repono Κυλίγη: v. Boisson. Anecd. T. IV. p. 383. Quo concessio satis fit probabile glossae Κυλίγη et Κυλλήνη olim epimerismi lege fuisse coniunctas. 9. λέγεται δὲ καὶ κυλικιον, χεῖλος ἀποκεκρουσμένον.] Nota haec referenda est ad locum illum Aristoph. Acharnens. 458. Ἀλλὰ μοι δὸς ἐν μόνον Κυλλίκιον, τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον. Scholiasta in eum locum: Κυλλίκιον. ποτήριον. γράγεται δὲ καὶ κυλικιον. Ἀποκεκρουσμένον δὲ, ἀποκεκλασμένον. Hinc ergo Suidas supplendus et emendandus est. Küst. Eadem ratione versus profertur in v. Ἀποκεκρουσμένον. Itaque bis ponendum fuit Κυλλίκιον. δὲ καὶ] δὲ om. A. qui mox κυλλίκιον. 11. ἐπικυλίκιοι ἐξηγήσεις] Sic A. B. V. καὶ κύλικος ἐξηγήσεις E. Med. Neglexit Küst. „Κυλικιος ἐξηγήσεις] Dicitur ut ἐπὶ κύλικι λέγων. Plato in Convivio, οὗτος οὔτε τι λέγομεν ἐπὶ τῇ κύλικι, οὔτε τι ἴδομεν; Ἐπὶ τοῦ ποτηρίου λέγειν dixit Theophr. Char. 20. Athen. I, 1. vocat ἐπικυλικεῖους λόγους confabulationes inter pocula. Idem XI. κυλικολογεῖν s. κυλικηγορεῖν loquitur de poculis. An hiuc exponendus et corrigendus Hesych. κυλικιοὶ λόγοι? Appuleius Metam. II. Iam illatis luminibus epularis sermo percrebuit, iam risus affluens et iocis liberales." Reines. Apparet ἐξηγήσεις esse mendosum, neque exemplum accurate huic praescripto convenire. Saltem lucramur scripturam meliorem καὶ ἐπὶ κύλικι. 12. ἀνακεκλιμένοις] ἐπικεκλιμένοις A. 14. Distichum Gaetulici Ep. III, 7. 8. Anthol. Pal. VI, 190. Cf. v. Σπονδή. Καὶ om. A. Mox θέσσιον A. B. V. 15. τῆς] τὴν A. 16. Κύλιξ ῥοπαλωτή] Quid sit κύλιξ ῥοπαλωτή viros eruditissimos latuit. Sylburgius putat esse calicem in clarum formatum; Küsterus calicem circumscriptum, sive lineis quibusdam distinctum. Alii hoc, alii illud: iuxta omnes. Atqui Suidas τὸ διακλύστηριον interpretatur. Quae vox nulla est. Scribendum διακλύστηριον· ut ποιήριον, ψυκτήριον, λουτήριον, atque alia eiusdem notae vocabula. Quemadmodum et recte exhibere video editionem Mediolan. Est autem διακλύστηριον vas magnum, quo vel pocula lavabant vel vinum temperabant. Ψυκτήρα sive ψυκτήριον vocabant Graeci antiquiores. — Quare pro certo ponendum κύλικα ῥοπαλωτήν, quam διακλύστηριον vocat Suidas, ex qua vinum ἐψυγμένον bibebat Commodus, nihil aliud esse quam poculum ligneum

rallelos secet. Κύκλοι. Circuli vocabantur loca, in quibus aliqui venumibant: sic dicta, quod orbem exhibebant illi qui prostarent. Κύκνειον. Cantus cygni. Κύκνος. Cygnus, avis cantus amans. Cygnum, qui carmina Musis digna cecinit. Κύκνου πολ. Pili hi capitis mei iam magis cani sunt quam cygni. sed tamen vel in hac effeta aetate invenum animum gero. nam senectutem meam multorum invenum cincinnati et cultui et lato culo praestare iudico. Κυκώμενος. Turbatus. Κύλλαρος. Cyllarus, equus Castoris: dictus ab verbo κέλλειν, quasi velox. Stesichorus ait Mer-

curium Dioscuris dedisse Phlogeum et Harpagum, veloces filios Podargos, [Iunonem vero Xanthum] et Cyllarum. Κυλικεῖον. Theca poculorum. Κυλίνδει. Volutat, infert. Κύλινδρος. Κυλλήνη. Cyllene, nomen urbis. Et Cyllenius, epithetum Mercurii. Κυλιβήνη. Brassica sterilis. Κύλιξ. Calix, poculum. dicitur etiam κυλικιον. Εἰσιγνυμένον poculum, cuius labrum fractum est. † Utpote in homines delicatius intoris reclinatos et poculis indulgentes irruens eos interfecit. Et alibi: Et guttam in libationibus consuetam, sacrificiis semper amicam, in parco fundo calicis latentem. Κύλιξ

στηρον. Κόμοδος, ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἐπὶ τῇ ἀγωνίᾳ καμῶν, κύλικι ῥοπαλωτῇ παρὰ γυναικὸς γλυκὺν οἶνον ἐφυγμένον λαβὼν ἀμυστι ἐπιεν· ἐφ' ᾧ παραχρῆμα πάντες τοῦτο δὴ τὸ ἐν τοῖς συμποσίοις εἰωθὸς λέγεσθαι ἐξεβόησαν, Ζήσεως. Καὶ 5 αὐθις·

Οἶμοι δὲ κύλικος, ἴσον ἴσφ κεκραμένης.
τῷ Ἐρμῇ μόνῃ ἔθνον κεκραμένην σπονδῆν, διὰ τὸ ζώντων καὶ τετελευτηκῶτων ἄρχειν, καὶ παρ' ἀμφοτέρων τιμὰς δέχεσθαι.

Ἔστι δὲ καὶ ὄρκος ὁ ἐπὶ τῆς κύλικος οὗτος·
Οὐδέποθ' ἐκοῦσα τάνδρῃ τοῦμῳ πείσομαι·
εἰ δέ μ' ἄκουσαν βιάζηται βία,
κακῶς παρέξω, κοῦχι προσκινήσομαι.
οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὰ περσικῶ·
οὐ στήσομαι λέαιν' ἐπὶ τυροκνήστιδος.
Ταῦτ' ἐμπεδοῦσα μὲν πίοιμ' ἐντευθενί·
εἰ δὲ παραβαίην, ὕδατος ἐμπλησθῆ κύλιξ.

Κυλίω.

Κυλίχνιον. ἔκπωμα· ὃ νῦν λέγουσι πυξίδιον. ἔχουσι δὲ οἱ λατροὶ τὰ πυξίδια, ἐν οἷς βάλλουσι τὰ πάσματα.

Κυλλοπόδιον. ἐπὶ κλητικῆς.

Κυλλός. ὁ πεπηρωμένος. Κυλλοὺς δὲ Ἄττικοὶ καλοῦσιν ἐπὶ ποδῶν καὶ χειρῶν· ὁμοίως καὶ χωλοὺς τοὺς χεῖρα πεπηρωμένους. Εὐπολις·

Ὅτι χωλὸς εἰ σὺ τὴν χεῖρα σφόδρα.

10 Λέγεται καὶ Κύλλον Πήρα, τόπος οὕτω καλούμενος ἐν τῇ Ἄττικῇ. ἔστι δὲ καὶ κρήνη, ἀφ' ἧς τὰς στερίφας φασὶ πίνειν γυναῖκας, ἵνα συλλαμβάνωσι.

Κυλλός. ὁ πεπηρωμένος, οὐ μόνον πόδα ἀλλὰ καὶ χεῖρα· ὁμοίως χωλὸς καὶ ἐπὶ ποδὸς καὶ 15 ἐπὶ χειρός. οἱ δὲ κύλλον ἀναγινώσκουσιν, ὡς κύκνον. τὸ μὲν κυλλὸν ἐπὶ τοῦ ποδὸς ἔτασσον, ὡς ὁ Ποιητής·

Ὅρσοο Κυλλοπόδιον.

amplum, ex ῥοπάλων scilicet confectum. Est autem ῥοπαλον baculus sive bacillus ligneus: τὸ ξύλον ἢ ῥάβδον interpretantur grammatici. Suidas: Ῥόπαλα. τὰ ξίλα. Hinc κύλιξ ῥοπαλωτή, poculum ex bacillis ligneis constructum. Nostri vocant, a cam. Quod nautis plerumque in usu est. Atque satis poculo, quod satis amplum esse solet, se prolebat Commodus. Quod omnino verum est. Toup. I. p. 372. Mirificum commentum, quod uni Toupio probari potuit. διακλύστηρον diserte ed. Med. et rell. omnes, quicquid contra dicat Toupius. Gaisf.

1. Κόμοδος ὁ βασιλεὺς — ἐξεβόησαν, Ζήσεως] Haec leguntur apud Kirphillnum in Epit. Dionis p. 382. eademque recitat Suidas supra v. Ἀμυστι. Küst. Κόμοδος A. E. *V. ἐπὶ] Alibi ἐν. 2. ῥοπαλωτῇ] ῥοπάλω τῇ A. omissio εἰωθός. 7. Οἶμοι δὲ κύλικος] Aristoph. Plut. 1135. δὲ om. A. V. 8. τῷ Ἐρμῇ μόνῃ ἔθνον κεκρ.] Eadem habet Suidas supra v. Κεκραμένη σπονδή. Küst. 9. καὶ — δέχεσθαι accedunt ex A. 11. ἐπὶ] ὁ ἐπὶ A. V. 12. Οὐδέποθ' ἐκοῦσα ἀνδρὶ τοῦμῳ π.] Ex Aristoph. Lysistr. 225. ubi versus secundus rectius sic legitur: Ἐὰν δέ μ' ἄκουσαν βιάζηται βία. Confer etiam Nostrum infra in Τυροκνήστιδος. Küst. τάνδρῃ A. idemque σπείσομαι. 13. βιάζηται] βιάζηται A. *V. Id recepi, cum in praegressis scribendum sit, ἐὰν δέ μ' ἄκουσαν. 14. παρέξω Med. Deinde προσκινήσομαι B. E. V. Med. 15. ἀντενῶ A. ἀτενῶ B. V. Med. 18. ἐμπλησθῆ ἢ κύλιξ recentt. Aristophanis exempla.

1. Κυλίω om. vulg. Siletur *V. Alteram tamen glossam, quam Med. a Zon. p. 1267. petierat, Κυλίχνη. λεκανίδες, τρυβλία, ἢ φιάλαι, omiserunt A. B. V. E. Ubi sic Küsterus: „Eadem habet Etymologus. Theophylactus Simoc. I, 10. Ἡ δὲ πόλις ἐπανηγύριζεν ἐν ἡμέραις ἐπτά, ἀργυροῖς τε ἐστεφάνωτο σκεῦεσι. κοίλαί τε πίνακες καὶ λεκανίδες καὶ κυλίχνη καὶ τρυβλία μαγίδες τε καὶ κανῶ, πλοῦτος Ῥωμαϊκὸς διεκέρυτο. Credere quis possit locum hunc Suidae inde desumptum esse.” 2. Κυλίχνιον] Ex Schol. Aristoph. Equ. 902. Cf. Zon. p. 1267. et qui in Hesychii gl. Κυλίχνιδες allati sunt. 4. πάσματα] Vocis usum medicum a lexicographis spreto tractavit Bernardus in Nonn. I. p. 94. 5. Κυλλοπόδιον] Est vox Homericā Il. φ'. 331. Küst. 6. Κυλλοὺς δὲ οἱ Ἄττικοι] Ex Schol. Aristoph. Equ. 1081. Küst. οἱ om. A. E. *V. Mox ἐπὶ τῶν ante χειρῶν om. A. item τὴν ante χεῖρα (ubi τοὺς χεῖρε τὴν Med. τοὺς τὴν χεῖρα τὴν Ald.): consentiente Schol. 11. στερίφους] στερίφας A. B. V. E pr. Cf. App. Vat. II, 38. 13. Κυλλός. ὁ πεπ.] Hanc gl. superiori postposui cum A. B. Κυλλός — κύκνον sola subiecte fertur *V. quamquam Gaisf. tradit ibi τινὲς τὸ μὲν κυλλὸν — Ὅρσι post συλλαμβάνωσι sequi. 14. ὁμοίως δὲ χωλός καὶ ἐπὶ ποδός καὶ ἐπὶ χεῖρ.] Eustathius in Il. β'. p. 206. Ὅτι δὲ τὸ χωλὸν καὶ ἐπὶ χειρός τίθεται, Ῥητορικῶ Ἀεζικῶ ἐστὶ παρασημείωσις. Küst. Horum pars repetitur sub v. Χωλός. Ceterum quod Gaisf. in Add. supra coniungi iussit χειρῶν ὁμοίως, item in nostram dictionem cadit. δὲ] καὶ A. om. V. Equidem expuncti. 15. κύλλον — κύκνον] κύλλον — κύκνου A. κύλλον — κύκλου B. E. Hic locus in memoriam revocat glossam Hesychii: Κύδνος. κύκνος. Ubi quaedam intercederunt; κύκνος autem adhibendum illustrandae accentus rationi, quam observari iussit etiam Arcadius pp. 58. 62. idemque κύλλος scribi praecipit p. 56. 16. καὶ τὸ μὲν κυλλὸν] Ex Enarratore Comicī in Av. 1379. Küst. καὶ delevi cum A. *V. (qui τινὲς habere dicitur) prior quidem mox cum Schol. ἔτασσον pro τάττουσιν. 18. κυλλοποδίων *V.

ῥοπαλωτή. Poculum virgatum: quod vulgo diaclysterum vocatur. Commodus Imperator Romanorum, cum in certamine defatigaretur, vinum dulce refrigeratum, quod femina in poculo virgato praebebat, uno haustu bibit. quod facto confectum omnes more in convitiis solito exclamarunt, Vivas. Et alibi: Heu poculum vini pari portione cum aqua temperati. Soli Mercurio vinum aqua mixtum libabant, quod et viventibus et mortuis praesentet, et ab utrisque honoraretur. Est etiam iusiurandum ad calicem, his conceptum: Nunquam volens marito meo parebo. quod si me vi cogat irritam, male mei corpus praebebo, neque contra morebo corpus, neque sursum tollam Persica, neque tanquam leaena in tyrocnestide stabo. Haec me facturam sancte promittens, ex hoc poculo bibam.

Suidae Lex. Vol. II.

quod si fidem fefellerō, calix aqua repleatur. Κυλίω. Κυλίχνιον. Poculum, quod nunc pyxidium vocant. habent autem medici parvas pyxides, in quibus remedia vulneribus aspergenda reponunt. Κυλλοπόδιον. Est vocativus. Κυλλός. Mancus. Attici hanc vocem et de pedibus et de manibus usurpant. item χωλός vocant eos qui debiles habent manus. Eupolis: Te altera manu admodum claudum esse non dicis. Dicitur etiam Κύλλου Πήρα: qui est locus ita dictus in Attica. est etiam fons, ex quo steriles feminas bibere dicunt, ut concipiant. Κυλλός. Mutilus, quod tam de pede quam manu usurpatur. sic etiam χωλός et de pede et de manu dicitur. alii vero legunt κύλλον, instar vocis κύκνον. Et κυλλός quidem de pede dicitur; ut apud Poetam: Surge claudicans pedibus.

τὸ δὲ χολὸν ἐπὶ τῆς χειρός, ὡς Εὐπολις·

“Ὅτι χολός ἐστι τὴν ἑτέραν χεῖρ’ οὐ λέγεις.

ἢ ἐπειδὴ πολὺ παρ’ αὐτοῖς ἐστὶ τὸ ποδὶ λευκῶ, ποδὶ κούφῳ, πόδα τιθεῖς, τὸ κυλλὸν προσέθηκεν. Ἀριστοφάνης Ὁρνισι.

Κυλλοῦ Πήραν. ἢ Πήρα χωρίον πρὸς τῷ Ὑμητῶ· ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀφροδίτης, καὶ κρήνη, ἐξ ἧς αἱ πιουσαι ἔδοκοῦσιν, καὶ αἱ ἄγονοι γόνιμοι γίνονται. Κρατῖνος δὲ ἐν Μαλθακοῖς Καλλιᾶν αὐτὴν φησιν. οἱ δὲ Κυλλουπήραν. τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν τὴν φύσιν βιαζομένων ἐξ ἐπιτεχνήσεως. Αἰλιανός· Ὁ δὲ ἀλεκτρῶν ἐστὼς ἐπὶ θατέρου ποδὸς προὔτεινε τὸν λελωβημένον καὶ κυλλόν, ὡς περ οὖν μαρτυρούμενος καὶ ἐμφαίνων, οἷα ἐπεπόνθει.

Κυλώνειον ἄγος. ἀπὸ Κύλωνος· ὃν κα- ταφυγόντα ἐπὶ τὰς σεμνὰς θεάς, ἀποσπίσαντες αὐτὸν οἱ περὶ τὸν Περικλέα τὸν Ἀθηναῖον ἀπέκτειναν.

Κυλοιδιῶν. τὰ κύλα οἰδῶν· ἔστι δὲ τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς. Θεόκριτος·

Ἀθητὰ κοιλοιδιόωντα.

Κῦμα. Ἀριστοφάνης·

Καὶ ταῦτ’ ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις.

ἀντὶ τοῦ, ὄντες ἐν πολλοῖς κινδύνοις καὶ ἀνάγκαις.

[Ὅτι τὰ μεγάλα κύματα ἐν τῇ συνηθείᾳ αἴγες λέγεται. ἐξ οὗ καὶ ἐπαιγίζω, ἐπὶ τοῦ σφοδρῶς πνέω.]

Κυμάτια. αἱ ὑπεροχαὶ παρὰ τέκτοσι καὶ λιθοποιοῖς.

Κυματίας. ὁ κυματώδης.

Κυματωγῆ· Ἀγαθίας· Νῆες φορτίδες μεγάλαι πρὸς τῇ κυματωγῇ τῆς θαλάττης καὶ ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Φάσιδος ἐφορμούσαι μετεώρους εἶχον τὰς ἀκάτους καὶ ἀμφ’ αὐτὰ ἤδη που τὰ καρχήσια τῶν ἰσθμῶν ἀνιμηθείσας. — Οἱ δὲ ἐπορεύοντο τὴν αὐτὴν τῷ ποταμῷ, διὰ τῆς κυματωγῆς βρέχοντες τοὺς πόδας, ὅπου μὴδὲ ἔχνος ἐμελλε συμβαίνειν.

Κύματος ἄκρον ἄωτον. ὁ ἀφρός.

Κύμβαλα. Θυμελικὰ παίγνια. ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ κύμβαλ’ ὀξύδουπα, κοιλοχεῖλαι.

Κύμβαχος. ἐπὶ κεφαλῇ πεσὼν καὶ ἄνω τοὺς πόδας.

1. τὸ χολὸν] τὸ δὲ χ. A. B. V. E. τῆς ante χειρός addit A. Cf. Philemo p. 209. 2. Ex altera versus Eupolidi laudatione sequi videtur ut reponamus, Ὅτι χολός εἰ σὺ τὴν ἐτ. χεῖρα Med. 6. Κύλλου πήραν] Glossam Aristophanicam esse docet Hesychius. 9. Καλλιᾶν] Photius καλλιᾶν. 10. Κυλλουπήραν] Κύλλου π. probavi cum A. V. κύκλου π. B. κυκλοῦσι π. E. κυλλουπήραν Photius. 12. Αἰλιανός] Huius auctoritas superioris glossae debuit adhaerere. 15. ἀπὸ Κύλωνος] Historiam narrat Thucyd. I, 126. et Schol. Aristoph. Equ. 443. Küst. ἀνήρ Ὀλυμπιονίκης Ol. 35. Cic. Legg. II, 11. Cylonium scelus. Idem in Or. c. Sall. 6. iungit Cylones, impudicos, sacrilegos. Reines. 17. οἱ περὶ τὸν Περικλέα Ἀθην.] Sed hoc falsum est. Pericles enim post tempus illud vixit, quo piaculum Cylonium contigit, ut clare patet ex Thucydide. Quare cum Pearsono scribendum putem, οἱ πρὸ τοῦ Περικλέους Ἀθην. vel, οἱ πρόγονοι τοῦ Περικλέους Küst. Haec repetita sunt ex v. Περικλῆς Ἀθην. τὸν ante Ἀθηναῖον add. A. B. V. 19. Κυλοιδιόων] Vide supra vv. Κοῖλα et Κοιλοιδιᾶν. Küst. κοῖλα] Timaeus p. 169. ubi vid. Ruhnk. κύλα V. κύλα editus Photius. κοῖλα bis Phot. MS. et Timaeus. ἔστι δὲ] ὁ ἔστι A. qui om. Θεόκριτος et seqq. 21. κοιλοιδιόωντα] Scribe κυλοιδιόωντες, ut recte apud Theocritum I, 38. Küst.

1. Ἀριστοφάνης] Ran. 716. Vide etiam supra v. Καὶ ταῦτ’ ἔχοντες. Küst. Hoc omne quicquid est glossae a studiosis hominibus arbitrator esse profectum. 4. τὰ μεγάλα κύματα ἐν τῇ συνηθ.] Haec sunt verba Artemidori lib. II. c. 12. quae etiam leguntur supra v. Αἴγες Küst. Deest hic locus V. Ὅτι tacite Gaisf. 5. λέγεται] λέγονται A. 6. Κυμάτια] Vid. infra v. Πεζύτια, sive Hesychius et Pollux VII, 122. ubi cf. intpp. 8. Κυματίας] Κυματίας ποταμός Herodot. II, 111. ἀνεμός VIII, 118. Gaisf. Adde Aeschyl. Suppl. 549. 9. Κυματωγῆ] Κυματωγῆ A. Vid. Gloss. Herodot. IV, 196. et Wessel. in Herod. IX, 100. Ἀγαθίας] III, 21. p. 97. 12. δῆπου minus recte Agath. edd. 13. ἀνιμηθείσας] ἀνεμηθείσας A. 16. Κύματος] Alcman apud Aristoph. Schol. Av. 251. κύματος ἄνθος. Tourp. MS. Gl. post superiorem posui cum A. V. quippe nefas visum indicia variorum temporum oblitterare. 17. ἐν Ἐπιγράμματι] Philippi Thessal. VI, 2. Anthol. Pal. VI, 94. 19. κοιλοχεῖλαι] κοιλοχεῖλαι B. E. κοιλιγγεῖλαι Med. 20. Κύμβαχος] II. é. 586. Sub finem ἔχων omisi cum A. et Photio. Praeterea ne πεσὼν quidem agnoscit Hesychius. Idem vero cum Zon. p. 1263. ἐπὶ κεφαλῆς: nihil omnino mutat Photius. Statim glossas Κύμβη. ἢ κεφαλῆ. Κύμβαι. πλοῖα περιφερῆ παρὰ Ῥωμαίους omiserunt A. B. V. E. petitis a Zon. p. 1267, 68.

Χολός vero de manu etiam usurpatur; ut apud Eupolin: *Non dicis altera manu eum mancum esse.* Vel quia frequentantur a poetis ποδὶ λευκῶ, ποδὶ κούφῳ, πόδα τιθεῖς, ideo voci πόδα addidit κυλλόν. Aristophanes *Avibus*. Κυλλοῦ Πήραν. Cylli Peram. Pera locus est prope Hymettum, in quo templum est Veneris, et fons, cuius ea est vis, ut mulieres ex eo bibentes facile pariant, et steriles fiant secundae. Cratinus vero in *Mollibus* hunc fontem Calliam vocat. alii vero Κύλλου πήραν dicunt. proverbium autem istud dicitur de iis, qui arte aliqua naturae vim faciunt. Aelianus: *Gallus gallinaceus vero, alteri pedi insistens, mutitum alterum et claudum porrigebat, quasi testificans et ostendens, quae passus esset.* Κυλώνειον ἄγος. Cylonium piaculum. dictum a Cylone: qui cum in Furiarum templum confugisset, eum vi inde abstractum maiores Pericli interfecerunt. Κυλοιδιόων. Oculos tumentes habens.

κύλα enim dicuntur cavitates sub oculis. Theocritus: *Diru oculis tumentes.* Κῦμα. Aristophanes: *Idque in fluctibus ulnis haerentes.* id est, in multis periculis et necessitatibus versantes. [Magni fluctus vulgo appellantur αἴγες. unde ἐπαιγίζω, vehementer spiro.] Κυμάτια. Apud fabros lignarios et lapidas sic vocantur prominentiae quaedam. Κυματίας. Fluctibus agitato. Κυματωγῆ. Agathias: *Naves onerariae maiores ad litus maris appulsae, et ad ostia usque Phasidis protractae habebant acalos in sublimi suspensas et ad ipsa usque carchesia malorum subductas.* † Illi vero secundum flumen ibant, in ripa pedes rigantes, ubi ne vestigium quidem reperitur quisquam erat. Κύματος ἄκρον ἄωτον. Id est spuma. Κύμβαλα. Instrumenta musica, quae in scenis adhiberi solent. In Epigrammate: *Et cymbala acutum sonantia, cavis labris apta.* Κύμβαχος. In ca-

398 ⁴Κυμβία. τὰ μαζία τῶν χρυσίων.
Κύμβιον. εἶδος τι ἐκπώματος ἐπίμηκες καὶ στενὸν καὶ τῷ σχήματι παρόμοιον τῷ πλοῖω, ὃ καλεῖται κύμβιον.

Κυμαίνει. ταράσσει· καὶ ἐπὶ τοῦ ζέειν.

Αἶψα δὲ κυμαίνουσιν ἀπαινυτο χυτρίδα κοίλην.

Αἰλιανός· Ὅμως ἡ ψυχὴ ὑπὸ τοῦ πόθου κυμαίνεται αὐτῇ, καὶ φλέγεται, καὶ ἀκράτωρ ἐάν τοῦ ἦν.

Κυμαῖος. ἀπὸ τῆς Κύμης. σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα πόριον. Κύμη δὲ ὄνομα πόλεως.

Κυμίνδιος. ὁ αἰετός. καὶ κύμινδος.

Κύμινον. εἶδος βοτάνης.

Κυμνοπριστοκαρδαμόγλυφον. Ἄρι- 15 στοφάνης·

Τὸ γὰρ ὕδιον τηρεῖ με, κάστι δύσκολον, κάλλως κυμνοπριστοκαρδαμόγλυφον.

Κυμοδόκη καὶ Κυμοδόη. ὀνόματα θεῶν ἐναλίων.

Κυμοτόμος. περὶ τὰς γεφύρας οἰκοδόμημα

τριγωνον, τὸ δὲ ἔχον ἐμπροσθεν ἐν τριγώνῳ σχήματι, ὃ δὴ οἱ μηχανοποιοὶ κυμοτόμον καλοῦσιν, ἐμβόλη νηὸς μακρῶς ἀπεικασμένον· ὅπερ ὁ τῶν Ἀβάρων Χαγάνος ἐτεκλήματο, γεφυρώσας τὸν ποταμὸν καὶ ἐς τὴν περὶ Λαρδανίαν ὄχθην διαβιβάσας τὸν στρατὸν.

Κύνα δέρειν δεδαρμένην. τὸ τοῦ Φερεκράτους. σχῆμα δὲ ἐστὶν ἀκόλαστον εἰς τὸ αἰδοῖον. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἄλλο πασχόντων αὐθις ἐφ' οἷς πεπόνθασιν ἢ παρορμία.

Κύννα καὶ Σαλαβακχῆ. ὀνόματα θανατοζόμενων παρ' Ἀθηνησιν ἑταιρῶν. Ἀριστοφάνης·

Καὶ πρῶτον μὲν μάχομαι πάντων αὐτῶ τῷ καρχαρόδοντι,

οὐ δεινόταται μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κόννης ἀκτίνες ἔλαμπον·

ἐκατὸν δὲ κύκλω κεφαλαὶ πολάκων οἰμοζομένων ἐλιχμῶντο

περὶ τὴν κεφαλὴν·

20 περὶ Κλέωνός φησι.

Κυνάμια. ἀναιδεστάτη. παρεσχημάτιζε τὸ

2. Κύμβιον] Immo Κυμβιον: vide vel Athen. XI. p. 481. sq. ἐκπώματος E. Photius. 3. ὃ καλεῖται κύμβιον om. E. κύμβη Phetius pro κύμβιον. 5. Sic Photius. Κυμαίνεται. ταράσσεται Hesychius et Zon. p. 1271. 6. Αἶψα] Ex Apollonio, opinor, vel Callimacho; v. Κατάξ et Κοκύα. Vid. fragm. Callimachi Bentl. 178. qui versus huc referendus. Tourp. III. p. 182. 8. Ὅμως ἡ ψυχὴ ὑπὸ τοῦ πόθου αὐτοῦ κυμ.] Fragmentum hoc Aeliani ampliari potest ex ipso Suida supra vv. Ἀκράτωρ et Ἐσῆλατο. Küst. ὅμως om. V. πόθου κυμ. αὐτῷ A. πόθου αὐτῆς V. 10. ἦν addunt A. V. Id si pro germano habemus, non potest huc fragmentum pertrahi, quod continetur v. Ἀκράτωρ. 11. V. Herod. Epimer. p. 73. 13. Κυμίνδιος] Κυμινδος. ὁ αἰετός Zonaras p. 1264. H. Stephanus malebat κύμινδης, quod ad Il. ξ'. 291. referretur; sed obest ipsa interpretationis ratio. Cuius emendationem probans verisimilius tamen locum eum, quem grammatici tetigisse viderentur, Tittmannus attulit Aristoph. Av. 1181. γύψ, κύμινδης, αἰετός. Poterant igitur haec sufficere: Κύμινδης, ὄρνειον. Ἀριστοφάνης· Κύμινδης, αἰετός. 15. Ἀριστοφάνης] Vesp. 1397. (1348.) 17. ὕδιον] ὕδιον E. Med. κάστι] καὶ τι A. B. E. καὶ τι Ox. et Med. 19. Κυμοδόκη] Hesiod. Theog. 252. Κυμοδόη ib. 245. 21. Κυμοτόμος] Κυμοτόμον A. corr. περὶ τὰς γεφύρας οἰκοδόμημα τριγ.] Haec et quae sequuntur apud Simocattam me legisse memini, quamvis librum et caput nunc in memoriam mihi revocare nequeam. Küst. De Theophylacto Küsterum opinor coniectura fefellit. Suspicio vero haec a Menandro perscripta fuisse: quem conferas similia tradentem p. 333.
2. μηχανοποιοὶ] κυματοποιοὶ V pr. μηχανοποιοὶ ἢ κυματοποιοὶ Med. κυματοποιοὶ κυματομόμον B. 5. Λαρδανίαν] In MS. A. legitur Βαρδανίαν Küst. 7. Κύνα δέρειν δεδαρμ.] Huic proverbio simile est illud, quod legitur supra, Ἐκδεδαρμένον δέρεϊς. Küst. Aristoph. Lys. 158. τὸ τοῦ Φερεκράτους quae Comici verba sunt, cum per ordinem litterarum praefigi nequeant, studio- sis Suidae lectoribus opinor esse remittenda. Eadem in Schol. Lys. 155. irrepserunt. 9. ἄλλο] ἄλλως male Schol. 11. θανατοζομένων] θανατοζόμενα V. Ox. τῶν θανατοζομένων Schol. Equ. 762. Tum παρ' ante Ἀθηνησιν A. Ox. *V. Id spernere nolui- mus, quamquam similitudo formulae ἐν Ἀθηνησιν (v. Bastii Ep. Crit. p. 189.) parum iuvat. Dixit tamen Eunapius V. Soph. p. 11. ἐπ' Ἀθηνησιν. 12. Ἀριστοφάνης] Pac. 753. Idem in Vesp. 1026. Θρασέως ἐυστάς· εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς αὐτῷ τῷ καρχαρόδοντι, οὐ δεινόταται, et quae hic apud Suidam sequuntur. Küst. 13. πρῶτον] πρῶτα A. 15. Κύννην A. 17. πολάκων] πολά- ζων V. 21. Κυνάμια. ἀναιδεστ.] Respexit Suidas ad locum illum Homeri Il. φ'. 394. Τίπτε αὐ, ὦ κυνόμια, θεοὺς ἔριδι ἔυνελαύνεις. Scholiasta in eum locum: Κυνόμια. ἀναιδής ὡς μύια. ἔχ δύο ἀναιδῶν τελεῶν, τοῦ τε κυνὸς καὶ τῆς μύιας, διὰ τὸ ὑπερβάλλον τῆς ἀναιδεσίας. Küst. Ita cognominata est meretrix Attica Nicion, Athen. IV. 157. Reines. Κυνόμια B. E. Med. cum Zon. p. 1267. Eadem verba Schol. Ven. Homeri, ubi ἐσχημάτιζε pro παρεσχημάτιζε.

put nixus et sursum pedes habens. Κυμβία. Vasorum au-
reorum mammillae. Κύμβιον. Poculi quoddam genus ob-
longum et angustum figuraque simile navigio, quod cymbium
vocatur. Κυμαίνει. Turbat. item fervere. Confestim au-
tem ollam caram bullientem abstulit. Aelianus: Animus ta-
men eius desiderio aestuat et ardet, neque sui compos est.
Κυμαῖος. Cumanus. est etiam nomen proprium. Cumus vero
nomen est urbis. Κυμίνδιος. [Aristophanes: Cymindis,]
aquila. Κύμινον. Herbae genus. Κυμνοπρ. Ari-
stophanes: Filiolus enim me observat, qui est morosus, cu-
mōique sector et nasturtii scalptor. Κυμοδόκη καὶ Κυμ.
Cymodoce et Cymothoe, nomina dearum marinarum. Κυ-
μοτόμος. Aedificium in pontibus triangulare, et a parte ante-

riore desinens in acumen in-tar trianguli, quod machinarum
fabri κυμοτόμον vocant, estque navis oblongae rostro simile:
quod Abarorum dux Chaganus fabricavit, cum fluvium ponte
iungeret, et exercitum in Dardanium traiceret. Κύνα δέρειν
δεδαρμ. Pherecratis illud: canem excoriatum excoriare. quo ge-
nus obscenae figurae significatur. dictum proverbium, si qui
quae antea passi fuerant, iterum patiuntur. Κύννα καὶ
Σαλαβ. Cynna et Salabaccho, nomina famosarum meretricum
Athenis. Aristophanes, ubi de Cleone dixit: Et primum qui-
dem omnium aggredior monstrum asperis dentibus insigne:
cuius oculi terribilis Cynnae radios micabant, caput autem
centum adulatorum perditum abiturorum capita circumlam-
bebant. Κυνάμια. Impudentissima. nomen hoc poeta

ὄνομα ἀπὸ τοῦ κυνός καὶ τῆς μυίας. ὁ μὲν γὰρ κύων ἀναιδής, ἡ δὲ μυία θρασεία.

Κύνας βοτῆρας. ὕψ' ἐν ἀναγνωστέον· τοὺς ποιμενικοὺς κύνας. οὐ γὰρ ἀναιρεῖ κατὰ τὴν σκηρὴν ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐξω τινὰς ἀναιρεῖ.

Κυναίγειρος, Ἀθηναῖος, Εὐφορίωνος, Ἀσχύλου δὲ ἀδελφός, τῆς στρατηγίδος ἐπελάβετο 306 νηὸς τῶν Περσῶν ἤδη φεργοῦσης, καὶ τὴν δεξιὰν ἀποκοπεῖς ἐπέβαλε τὴν ἀριστεράν, ἧς καὶ αὐτῆς ἀποκοπεῖσης ἐτελεύτα πεσών.

Κυναῖος. ὁ ἀναιδής.

Κυνέας. τὰς περικεφαλαίας, ἦτοι τὰς ἀπὸ κυνείων δερμάτων γιγνομένας· ἡ ἀπὸ Κυνός τινος κατασκευάσαντος πρῶτον. μέμνηται Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας οὕτως· Οἱ τὺς κυνὰς τὺς Βοιω- 15 τίας ἔχοντες.

Κυνέη. περικεφαλαία, τῶν ἀγροίκων φόρημα.

φασὶ δὲ ὅτι τὸ πρότερον ἀπὸ κυνείων δερμάτων ἐγίνοντο.

Κύνειος δορά.

Κύνειρον.

5 Κυνῆ. Ἀριστοφάνης·

Πλοῖον ἢ κυνῆ.

ἐπὶ τῶν ἀμφιβόλων πραγμάτων. πλοῖον μὲν, καθὸ ἐπτέρωνται αἱ τριήρεις καὶ τὰ πτερὰ διατέταται ὡς περ κῶπαι· κυνῆ δέ, ὅτι ἔχει περικεφαλαίαν τὸν 10 πέτασον, ὡς ὁ Ἑρμῆς ἄγγελος ἦν. καὶ οἱ Πέλοπες δὲ κυνῆν τὸν πέτασόν φασι.

Κυνήγιον. Ὅτι ἐν τῷ Κυνηγίῳ καλουμένην ἐρῆπτουόντο οἱ βιοθάνατοι. ἦσαν δὲ τινες ἐκεῖσε στήλαι. Καὶ ἀπελθὼν Θεόδωρος ὁ Ἀναγνωστής 15 μετὰ Ἱμερίου Χαρτουλαρίου εἶδεν ἐκεῖσε στήλην μικρὰν τῷ μήκει, καὶ πλατεῖαν καὶ παχείαν πάνν. ἐμοῦ δὲ θαυμάζοντος, φησὶν ὁ Ἱμέριος, θαυμάζε,

3. Κύναςβοτῆρας] Sophocli. Ai. 297. ὕψ' ἐν ἀναγνωστέον Suidas sibi habet peculiare, reliqua cum Schol. Soph. communia. Neque unicam dictionem quasi per semicirculi figuram voluit effici, sed cavuit ille ne quis virgula βοτῆρας separaret. Itaque cum Hermanno diremi. 5. τινὰς non satis intelligo. Equidem ποιμένας expectabam. Cf. tamen Ai. 27. 6. Κυναίγειρος] Historia, quam Suidas de Cynaegiro hic narrat, ex Herodoto deprompta est. Küst. Vid. infr. Λεωνίδης. Conf. Val. Max. III, 2, 22. Plut. in Parall. ab init. Aelian. H. An. VII, 38. Anthol. II, 147. Κυναίγειρον ναύμαχον: iungit Othryadae Instin. II. Herod. VI, 114. Max. Tyr. Serm. XXXV. Laert. in Solon. 1. 2. et Amm. Marcell. XXIV, 6. Reines. 11. Κυναῖος] Mendum glossae pro Κύνεος. Item Hesychius laborat post v. Κυνέου. 12. Κυνέας] Κυνὰς Photius corr., κύνας pr. περικεφαλαίας Photius: περικεφαλαίας libri ante Gaisf. Vide Lex. Rhet. p. 274. 13. γιγνομένας] γιγνομένας A. 14. πρῶτον] πρῶτ' Photii MS. πρῶτον ed. cum Lex. Rhet. ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας] P. 1377, 11. 15. κυνὰς] Hodie apud Demosthenem male legitur κύνας: quo mendo Wolfius deceptus locum illum oratoris de canibus Boeotias accipiendum putavit. Küst. Βοιωτίας] Haec lectionem ex Demosthene Suidae restitui. In prioribus enim editt. [cum A. B. V. E. et Photio] pessime excusum est σιωπᾶς: quod mendum iam ante etiam notatum fuit a P. Leopardo Emendatt. XVI, 12. itemque Valesio in Harpocratonem [p. 144.] v. Ὅτι διαμαρτάνει. Portus vulgatam lectionem secutus locum hunc sic verterat: Qui silentium pro galeis habent. Inepte omnino et ridicule. Nos errorem istum ex versione sustulimus, et verum in ea sensum expressimus. Ceterum galeae Boeotiae olim erant celebres, earumque crebra apud veteres scriptores fit mentio. Photius: Κυνῆ Βοιωτία: ἐπεὶ ἐκεῖ καλά γίνονται αἱ κυναί. Hesychius: Κυνῆ Βοιωτία. ἐγένοντο γὰρ διάφοροι. ἀλλ' αἱ ἐν Βοιωτίᾳ καλά κυναί, ἃς οἱ καὶ ἄγρον ἐφόρον. Theophrastus lib. III. Histor. Plant. c. 10. de abiete: Ἐχει δὲ πτέρυγας τὸ φύλλον καὶ ἐπ' ἑλαττον, ὡς τε καὶ τὴν ὄλην μορφήν εἶναι κυκλοειδῆ καὶ παρόμοιον μάλιστα ταῖς Βοιωταῖς κυνέαις. Locum hunc Theophrasti observavit et ante Valesius in Harpocratonem loco ante laudato; cui eum acceptum referimus. Küst. 17. περικεφαλαία] Ex Schol. Aristoph. Nub. 269.
1. ἐγένοντο E. 4. Κύνειρον] Eustath. Od. ῥ'. p. 1822 = 633, 48. ὡς δὲ κύων καὶ τῆ κωμωδία ἐνέτηξε σκώμμα γυναικείον, τὴν εἰρημένην Κύνειρον, ἦγον τὴν τὸν κύνα εἰρούσαν, ὅπερ ἐστὶν ἐλεγκομένην, ὃν δὴ κύνα χοῖρον ἄλλη κωμωδία φησὶν κτλ. Theognostus MS. Barocc. 50. f. 19. Κύνειρον, ἀπαλόν. Gaisf. Theognostus nuper a Cramero editus p. 21, 23. Om. vulg. 5. Ἀριστοφάνης] Av. 1203. ubi integer versus sic habet: Ὅνομα δὲ σοι τί ἐστι; πλοῖον ἢ κυνῆ; Vide ibi Scholiastam, cuius verba Suidas descripsit. Küst. 8. ἐπτέρωνται] ἐπαίρονται V. ἐπέρωνται καὶ τὰ πτερὰ διαπέταται (l. διατίεται) ὡς κώπη Schol. 10. οἱ Πέλοπες] Scribendum esse οἱ Πελοποννήσιοι ex Enarratore Comici patet. Küst. 11. τὸν πέτασον] τὴν πέτασον A. V. 12. ἐν τῷ Κυνηγίῳ καλουμένην ἐρῆπτουόντο οἱ βιοθ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli ἀντολιξέει praene etiam leguntur apud Codinum de Origin. Constantinopolit. num. 36. Ceterum tota haec historia de morte Himerii Chartularii tam a Suida quam Codino deprompta est ex Theodoro Anagnosta, eademque prolixius extat in Collectaneis Anonymi de Antiquitatibus Constantinopolit. a Lambecio editis p. 90. Küst. Sive in Originum rerumque CP. auctoribus a Combesio collectis p. 11. ubi haud paucis auctior extat narratio. Ὅτι tacite Gaisf. cum *V. lacunam posuit Med. Κυνηγίῳ] κυνηγίῳ A. V. et Anonymus; item infra. 13. ἐκεῖ *V. 17. ἐμοῦ δὲ θαυμάζοντος, φησὶν ὁ Ἱμέριος· θαυμάζε, ἔφη, ὅτι ὁ κτ.] Locus hic mendosus est et mutilus, quem Lambecius in Codinum ex cod. Vatic. sic in integrum restituit: Ἐμοῦ δὲ (φησὶν ὁ Θεόδωρος) θαυμάζοντος, ἔφη [immo φησὶν] ὁ Ἱμέριος καὶ αὐτὸς θαυμάζων, ὅστις ὁ κύνας τὸ Κυνήγιόν ἐστι. Küst.

compositus ex κύων et μυία. canis enim impudens, musca vero audax. Κύνας βοτῆρας. Una voce legendum: canes pastores. non enim hominem intra tentorium, sed foris aliquos occidit. Κυναίγειρος. Cynaegirus, Atheniensis, Euphronionis F. Aeschyli frater, praetoriam navem Persarum iam fugientem apprehendit, amputataque dextra sinistram iniecit; qua et ipsa recisa mortuus concidit. Κυναῖος. Impudens. Κυνέας. Galeas: sic dictas, vel quod ex pellibus canibus conficiebantur. vel quod Canis quidam primus illarum inventor fuit. meminuit earum Demosthenes in oratione contra Neaeram his verbis: Galeas Boeotias gestantes. Κυνέη. Galea, quam ru-

stici gestare solebant. aiunt autem olim ex pellibus canibus eam confici solitam fuisse. Κύνειος δορά. Κύνειρον. Κυνῆ. Galea. Aristophanes: Navis an galea? dicitur de rebus ambiguis. navis quidem, quia triremes alatae quasi sunt, remis instar alarum expansis. galea vero, quia habebat galerum pro galea: ut Mercurius, deorum nuncius agens. et Peloponnesii etiam petasum vocant κυνῆν. Κυνήγιον. In Cynegium, locum sic vocatum, olim violenta morte perempti proliciebantur, eoque in loco statuariae quaedam positae erant. huc Theodorus Anagnostes cum Himerio Chartulario ingressus vidit statuam minutam, sed valde latam et crassam. me igitur eam admirante,

ἔφη, ὅτι ὁ κτίσας τὸ κυνήγιον ἔστιν. ἐμοῦ δὲ εἰ-
πόντος, Μαξιμῖνος ὁ κτίσας καὶ Ἀριστείδης ὁ κα-
ταμετρήσας· παρευθὸν πεσεῖν τὴν στήλην ἐκ τοῦ
ἐκεῖσε ὕψους, καὶ δοῦναι τῷ Ἱμερίῳ καὶ Θανατώ-
σαι. ἐμοῦ δὲ φοβηθέντος καὶ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν δ
φυγόντος, καὶ καταγγέλλοντος τὸ πραχθέν, ἀπί-
στουμένων πάντων ὄρκους τοῦτο ἐβεβαίωσα. οἱ οὖν
οἰκείοι τοῦ τελευτήσαντος καὶ τινες τοῦ βασιλέως
σὺν ἐμοὶ ἐπορευθήσαν ἐν τῷ τόπῳ, καὶ πρὸ τοῦ τὸ
πτῶμα ἰδεῖν τοῦ ἀνδρὸς τὸ πτῶμα τῆς στήλης ἐθαύ-
μαζον. Ἰωάννης δὲ τις φιλόσοφος ἔφη, ὅτι εὗρον
ὑπὸ τούτου τοῦ ζώδιον ἔνδοξον ἄνδρα τεθνηξόμε-
νον. ἐξ οὗ Φιλιππικὸς ὁ βασιλεὺς πληροφορηθεὶς
τοῦτο τὸ ζώδιον ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καταχωσθῆναι
ἐκέλευσε.

Κυνηδόν. ὡς κύων. Ἡ δὲ ἀγανακτήσασα καὶ

κυνηδὸν ὑποπλησθεῖσα τοῦ θυμοῦ, τοῖς ὁδοῦσιν ἐπὶ
ἐμφύσῃ εἰς τὸ σκέλος εἶτα μῆδὲν ἀδικοῦντα χαλὸν
εἰργάσατο.

Κυνήειος. Ἀπόλλων Ἀθήνησιν οὕτω λεγόμε-
νος, ὃν ἰδρύσατο Κύννης, Ἀπόλλωνος καὶ Παρη-
θίας νόμφης, ὡς Σωκράτης ἐν εἰβ. * Θεμένης τῆς
Ἀθητῶς τὰ βρέφη ὑπὸ κυνῶν ἀρπασθῆναι. τοῦ κνυ-
ζητοῦ γὰρ αἰσθητομένους κύννας καὶ ποιμένους ἀνα-
σῶσαι τῇ μητρὶ. ὀνομασθῆναι οὖν ἐν Ἰγμητῷ ἀπὸ
10 τῶν κυνῶν. Κράτης ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησι θυ-
σιῶν οὕτω γράφει. Τὸ δὲ Κυνήειον ἔστιν Ἀπόλλω-
νος Κυνηίου, τὸ ἐκ τοῦ θυνηίου γινόμενον· τοῦτο
δὲ ἔστι τὸ θυνηϊον ἀλήσιον· καὶ γίνεται πρόσδος
μεγάλη. ταύτην ἡ πόλις εἰς θυσίαν καταχωρῶντι τῷ
15 Ἀπόλλωνι τῷ Κυνηίῳ ἀλήσιον Δημήτριος ὁ βασι-
λεὺς.

2. Μαξιμῖνος Anon. 4. κροῦσαι τὸν Ἱμερίον] δοῦναι τῷ Ἱμερίῳ dedi cum A. et Collect. Anon. Quod didona idem quod
κροῦειν, i. e. affligere, ad terram prosternere, alicubi apud Codinum significare movet Lambecius, contradixit Combesius
p. 49. „Id certe detortius: quod reddidi, impingere, ac velut ictum dare, longe aptius nec quicquam remotum a nativa eius
vocis significatione. Quod in Codini locis aliquot accusandi casus est, vel librarii error est, vel barbara eius aetatis locutio,
quae illo casu tota gaudet.” Nos interim libris obtemperandum statuimus. καὶ θανατώσαι] Auctor nescio quis de Origin.
Constantinopol. Parisiis editus eandem fabulam narrat. Respexisse autem videtur ad Epigramma [VII.] Callimachi, ubi ado-
lescens haud dissimili quidem fato occubuisse dicitur. Uterque eandem lectionem exhibet, στήλην μικράν. Tour. I. p. 371. Haec
Tourium locutum opinor, quo maiore cum venia laboranti scilicet Callimacho succurreret: nam Constantinopolitanum hominem,
cum veram vel quasi veram historiam quamque suis oculis usurpasset litteris mandaret, ad Callimachi doctrinam respexisse
quis sanus crediderit? 7. τοῦτο] τοῦτοισι A. 10. πῶμα bis *V. 13. ὑφ' οὗ] ἐξ οὗ A. B. E. *V. 15. Quae post ἐκέλευσε
extabant, Κυνηγός. ζῆτι ἐν τῷ Ἀρατος. Κυνηδόν. ἔστιν ἐν τῷ Ἀντίοχος αὐτόμολος Κίλιξ, delevi cum A. V. Siletur *V.
2. ἀδικοῦντα] Sic recte MSS. Paris. At priores editt. male ἀδικοῦντι. Küst. 4. Κυνήειος. Ἀπόλλων Ἀθ.] Eadem habet
Photius in Lexico inedito. Vide etiam Meursium Lect. Attic. I, 3. Ceterum qui hic a Suida Apollo Κυνήειος vocatur, ab aliis
Κυνείος vel Κύνιος dicitur. Küst. Κύννιος et τὸ Κύννειον rectius legetur secundum solennes formandi leges: sic enim Ἰσις
Ἰσιον, Ἀδωνίς Ἀδωνιον, Ἀνοβίς Ἀνοβιον. Hemst. Κύνειος A. Photius. κυνείος E. pr. Ἀπόλλωνος Κυνηίου mentio
fieri videtur in lapide Corinthio (Corp. Inscr. I. n. 1102.), qui Κυνηίου minus recte scribitur in Polyb. XXXII, 25. item Hesychius:
Κύννιος. Ἀπόλλωνος ἐπίθετον. οὕτως clam Gaisf. cum Photio. 5. Κύννης] Κύνης Photius: ἀπὸ Κύννου ἢ Κυννίδου ἥρας
Etym. M. sive Lex. Rhet. p. 274. Itaque recte se habebit Κύννης. Παρηθίας] Παρηθίας A. Phot. 6. Θεμένης τ. Α.]
Hic quaedam deficere ex structura orationis perturbata facile intelligi potest. Hemst. Idem mox: „An rescribendum τοῦ κν-
γῶν αἰσθ. τῆς κυνὸς ποιμένας ἀνασ. Tamen ne sic quidem pro integris haec habenda sunt.” Photius: ὑπὸ κυνῶν ἀρπα-
σθῆναι τοῦ κνῶν· τοὺς γὰρ αἰσθητομένους κτλ. Defectum in Socratis oratione, si quidem Socratem Argivum opinamur istam
fabulam tradidisse, satis habui significasse. Hermannus tamen ἀρπασθῆναι iungit cum Θεμένης: ut raptaerentur. Praeterea
quae sequuntur ἐν Ἰγμητῷ flagitant aliquid additamenti, quod ad Cynneum vel deum Cynneum referatur. Neque potuit Κράτης
sine particula quapiam afferri. Ceterum in Cratetis loco servavimus interpretationem Küsterianam. 8. αἰσθητομένους A.
11. Ἀπόλλωνος Κυνηίου] Adde ex Lexico Photii inedito ἱερὸν. Küst. Photius collocatione verborum minus apta ἔστιν Ἀπ. ἱερὸν
Κυνηίου. Videtur apud Suidam ἔστιν ex inferioribus allatum effecisse ut ἱερὸν expelleretur. κυνηϊον — κυνηίου Med. Mox
οὐ videtur perisse. 12. τοῦτο δὲ] Suspicio refangi oportere, τοῦτο δὲ (τοῦ ἱεροῦ) ἔστι τὸ θυνηϊον πλησίον, nam prope
illud templum est forum thynnorum. Hemst. Nihil refingendum nisi Κύννειον, quippe cuius in locum θυνηϊον (θυνηϊον Med.)
successerit ab sono praegressae vocis insinuatum. 13. ἀλήσιον] Ἀλήσι Photius, ἀλήσει m. pr. De quo non licet decernere,
nisi posterius illud Ἀλήσιον vel Ἀλησίον probabiliter sit diiudicatum. Necdum vectigal de thynnibus vidi prolatum. 15. ἀλήσιον
Δημήτριος ὁ βασι.] Quomodo verba haec cum praecedentibus cohaereant, vel quis eorum sit sensus, non video. Quare eruditus
lector de hoc loco cogitet. Küst. Et hic fortasse legi debet, τῷ Κυνηίῳ πλησίον Δημήτριος ὁ β. prope est statua Demetrii
regis. Hemst. Ἀλησίον Photius et A. E. V. ἀλυσίον B. Tum Δημήτριον Med. Hermannus locum post Κυνηίου sic resarcie-
bat: [ἀναλλίσκειται δὲ εἰς τὰς θυσίας τὰς τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Κυνηίου] τὸ ἐκ τοῦ θυνηίου γινόμενον. τοῦτο . . . θυνηϊον Ἀλήσιον
— τῷ Κυνηίῳ Ἀλήσι, οὗ Δημ. ὁ βασιλεὺς: quorum novissimis statua Demetrii significaretur.

Himerius, quisnam, inquit, Cynegium condidit? tum ego: Maxi-
minus condidit, Aristides vero dimensus est. quo dicto protius
statua illa ex alto delapsa Himerium afflixit, ut extemplo more-
retur. me autem perterrita, et ad templum confugiente, et quod
acciderat nunciante, nemo id credidit, antequam iureiurando
confirmarem. praeter cognatos igitur perempti etiam Imperatoris
familiares mecum ad Cynegium abierunt, et antequam Hime-
rium prostratum animadverterant, statucae casum admirati sunt.
ceterum Ioannes quidam philosophus se scriptum invenisse dixit,
fore ut isto signo clarus quidam vir opprimeretur. quibus com-
motus Philippicus Imperator signum illud eodem in loco terra
obruat iussit. Κυνηδόν. More canis. Illa vero indigna-

bunda et more canis ira accensa, dentibus in cruis infixis
virum qui nullam ipsi iniuriam fecerat, claudum reddidit.
Κυνήειος. Cyneus Apollo Athenis sic dictus, cuius fanum
dedicavit Cynnis, Apollinis et Parnethiae Nymphae filius, ut
scribit Socrates lib. XII. Latonam natos infantes exposuisse,
quos caues rapuerint. canes enim et pastores, audito vagitu,
eos matri restituisse. in Hymetto igitur a canibus dictus est.
Crates in libro de Sacrificiis Atheniensium sic scribit: Κυ-
νήειον vero est Apollinis Cynii templum, eo loco conditum,
ubi olim thynni videbantur. intelligo autem thynneum Ale-
sium: unde ingens olim vectigal ad rempublicam redibat;
quod civitas Apollini assignavit, ut ei sacrificia inde fierent.

Κυνορραισταί. πρότινες οἱ τῶν κυνῶν τὸ αἷμα ἐπιπιπζοντες.

Κυνορραιστέων. ζῆμα.

Κυνόσαργες. ἐν τι τῶν παρ' Ἀθηναίους γυμνασίων τὸ Κυνόσαργες. Κυνόσαργες. τόπος 5 ὅστι παρ' Ἀθηναίους καὶ ἱερὸν Ἡρακλέους, κατ' αἰτίαν τοιαύτην. Αἰδύμος ὁ Ἀθηναῖος ἔθυσεν ἐν τῇ ἐστία· εἶτα κύων λευκὸς παρῶν ἤρπασε τὸ ἱερεῖον καὶ ἀπέθετο εἰς τινα τόπον· ὁ δὲ περιδεὴς ἦν. ἔχρησε δὲ αὐτῷ ὁ θεός, ὅτι εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, 10 οὐ τὸ ἱερεῖον ἀπέθετο, Ἡρακλέους βωμὸν ὀφείλει ἰδρῦσασθαι. ὄθεν ἐκλήθη Κυνόσαργες. ἐπειδὴ οὖν καὶ ὁ Ἡρακλῆς δοκεῖ νόθος εἶναι, διὰ τοῦτο ἐκεῖ οἱ νόθοι ἐγυμνάζοντο, οἱ μῆτε πρὸς πατρὸς μῆτε πρὸς μητρὸς πολῖται.

Κυνὸς σῆμα. Ὀδυσσεὺς κατὰ τὸν ἀπόπλουον παραπλεύσας εἰς Μακρώνειαν καὶ μὴ συγχωρούμενος τῶν νεῶν ἀποβῆναι, διακρίνεται τούτοις πολέμω,

καὶ λαμβάνει τὸν πλοῦτον αὐτῶν ἅπαντα. ἐκεῖ δὲ τὴν Ἐκάβην καταρωμένην τῷ στρατῷ καὶ θορόβους κινουῦσαν λίθων βολαῖς ἀνεῖλε, καὶ παρὰ τὴν θάλασσαν καλύπτει, ὀνομάσας τὸν τόπον Κυνὸς σῆμα.

Κυνόσημον. χωρίον τῆς Χερρόνησου, ἐνθα λόγος τὴν Ἐκάβην μετὰ τὴν Ἰλίου ἄλωσιν ἀγομένην αἰχμάλωτον κατὰ τῆς θαλάττης ἐαυτὴν ἀφείσαν τελευτῆσαι τὸν βίον.

Κυνοσουρία.

Κυνοῦχος. ὁ τὸν κύνα κρατῶν δεσμός.

Κῶλπαν ἀστλέγγιστον, ἀχάλκωτον τε κυνοῦχον.

Κυνοφθαλμίζεταί. ἀναιδῶς ἐμβλέπει.

Κυνώπιδος. ἀναιδοῦς.

399

15 Κύντιος Κικιννάτος δικτάτωρ. οὗτος πολλαῖς μὲν καὶ πρότερον ἐνήθλησε στρατιαῖς, ἀρχαῖς τε καὶ τιμαῖς Ῥωμαίκαῖς πολλάκις κεκοσμημένος. οὕτω δὲ ἦν μέτριος καὶ σώφρων, ὡς ἐπὶ κα-

1. Κυνορραισταί] Vide Reines. Varr. Lectt. p. 152. Triller. Obs. Critt. p. 6. Schol. Od. ῥ. 300. Tour. MS. Ap. Aristot. Hist. An. V, 25. Κυνορραισταί. Lancinastae Scal. in H. A. V. 271. Reines. Addatur Eust. in Dionys. 369. Sustuli distinctionem post πρότινες factam. 2. ἐπιπιπζοντες] Sic Photius: ἐπιπέζοντες Lex. Bachm. p. 285. ἐκμυζῶντες Zon. p. 1264. πιπζοντες Hesychius. 3. Κυνορραιστέων] Sic A. B. V. E. Κυνορραιστέω edd. ante Küsterum, qui gl. omisit [a Gronov. Rec. mutil. p. 33. castigatus]. Zonaras: Κυνορραιστέων: κακῶς ἐκπνέων. Hinc constat, opinor, fuisse qui in Od. ῥ. 300. κυνορραιστέων pro participio caperent. Gaisf. Talem alicubi sententiam extitisse adeo fidem superare videtur, ut ne Zonaras quidem, etiamsi huius de glossa prorsus liqueret, persuasionem possit extorquere. Pῆμα commentis librorum opinor esse ascribendum. Hesychius: Κυνορραιστέων. τῶν κροτῶνων. ἀπὸ τοῦ ῥαεῖν, ὃ ἔστι φθέρειν. 4. Κυνόσαργες] Ex Harpocrate. Vide etiam supra vv. Ἐς Κυνόσαργες et Εἰς Κυνόσαργες: et Ulpianum in Orat. Demosth. contra Timocratem p. 266. Küst. Adde Fritzsche de Aristoph. Daetal. p. 28. sq. 5. Κυνόσαργες ἦν] ἦν om. A. Phot. Harpocr. τόπος τις] τις om. A. B. V. E. Lex. Seg. Phot. Conf. Schol. Platon. p. 464. Plura congesit Menag. in Laert. VII, 13. Gaisf. 7. Αἰδύμος] Scribe Αἰόμος, ut scribendum esse recte monuit Meursius Athen. Attic. I, 2. Küst. ἔθυσεν τῇ V. 9. ἀπελθῶν] ἀπέθετο A. Photius et Lex. Seg., quod ipsum post τόπον olim extabat. 11. ἀπέθετο] ὁ κύων addit Photius. 13. ὁ Ἡρακλῆς] καὶ ὁ Ἡρακλῆς A. V. Phot. 14. ἐγυμνάζοντο] Supra v. Ἐς Κυνόσαργες Suidas habet ἐκρίνοντο, ut Portus etiam monuit. Küst. ἐτελοῦντο Photius et Lex. Seg. Cf. Arsenius p. 324. 14. μητρὸς — πατρὸς] πατρὸς — μητρὸς A. *V. Phot. 16. Κυνὸς σῆμα] Vid. Polluc. V, 45. Reines. Attigit etiam Brunckius in Eur. Hec. 1257. Eodem spectat μίναντες ἐπὶ Κυνὶ ἐν Ἑλλησπόντῳ Demosth. c. Lacr. p. 927.

8. περί] παρὰ A. 9. Κυνοσουρία] Vide Hesychium v. Κυνοσουρα. Küst. Photius: Κυνοσουρα. φυλὴ Λακωνική. De Cynosuria regione multus est Schol. Luciani Icaromen. 18. 10. Κυνοῦχος. ὁ τὸν κύνα κρατ.] In fragmento Epigrammatis, quod subiungitur, κυνοῦχος significare collare canis contra Suidam contendit Ianus Vlitius in eruditus notis ad Gratii Cynege. p. 259. quem confer. Sed quid si vocem illam hic interpretemur, marsupium vel crumenam? Ea certe significatio a loco hoc non foret aliena. Photius in Lexico inedito: Κυνοῦχος. βαλάντιον ἢ θύλακος. Vide etiam Hesychium. Küst. κύνα] μύλον A. 11. Κῶλπαν ἀστλέγγιστον] Versus Leonidae Tar. XI, 3. Anthol. Pal. VI, 298. Κῶλπαν A. Κῶλπαν edd. ante Gaisf. 13. Κυνοφθαλμίζεταί] Simocatta p. 98. Tour. Vid. Theophyl. IV, 6. ἐμβλέπει etiam Hesychius: βλέπει A. Qui subsequeretur Astrampsychi senarius, Κυνῶν ὕλαγμος ἐχθρῶν δηλοῖ βλάβην. eum delevi, quippe in margg. A. et V. coniectum, omissum *V. 14. Κυνώπιδος] Il. γ'. 180. Cf. supra dicta post v. Κυνώπιδα. 15. Κύντιος Κικιννάτος δικτ.] Totus hic locus extat apud Ioannem Antiochenum in Excerptis ab Valesio editis p. 789. unde Suidas deprompsit. Küst. Glossam post v. Κύων παρ' ε. posuerunt A. V. quo fides huius additamenti convellitur. Κικιννάτος Med. 16. ἐνήθλησε στρατιαῖς, ἀρχαῖς τε καὶ τιμαῖς Ῥωμ.] Locum hunc ex Ioanne Antiocheno supplēvi, qui in prioribus editis. [et MSS.] mutilus sic legitur, ἐνήθλησε στρατιαῖς. πολλάκις δὲ κεκοσμημένος. Küst.

canina, id est impudens. Κυνορραισταί. Ricini, caninum sanguinem exsurgentes. Item Κυνορραιστέων. Κυνόσαργες. Cynosarges erat unum ex gymnasiis apud Athenienses. Κυνορραιστέων. Locus quidam apud Athenienses et Herculis templum; cui nomen hinc petiitum est. cum Diomus Atheniensis in loco sacrificaret, canis albus accedens victimam rapuit, ratiōneque in loco quodam deposuit. illi autem eam ob rem sollicito deus respondit, quem in locum canis victimam detulisset, ibi aram Herculi erigendam esse. hinc dictum est Cynosarges. quoniam vero Hercules nothus putabatur, nothi ibi sese exorcebant, qui neque paterno neque materno genere cives essent. Κυνὸς σῆμα. Ulixes cum in reditu vellet ad Maroneam appellere, sed ab loci incolis ex navibus egredi prohiberetur, proelio cum illis

commisso bonis illorum omnibus potitus est. ibi Hecubam, exercitum diris devoentem et turbas excitantem, lapidum ictibus necavit et iuxta mare tumulavit, eumque locum Canis sepulcrum vocavit. Κυνόσημον. Locus in Chersoneso, ubi Hecuba, capto Ilio cum in captivitatem abduceretur, in mare se praecipitasse et ita vitam finisse dicitur. Κυνοσουρία. Κυνοῦχος. Vinculum quo canis retinetur. Et ampullam oleariam nitoris expertem et collare canis aere defectum. Κυνοφθαλμίζεταί. Impudenter intuetur. Κυνώπιδος. Impudentis. Κύντιος Κικιννάτος δικτ. Quintius Cincinnatus Dictator. hic et bellicae virtutis suae illustria saepe dedit specimina, et in toga plures magistratus cum laude gessit. ad haec ea sobrietate et parsimonia vixit, ut paupere casa ac

λύβη λυτρῶ καὶ ὀλίγω γῆς μέτρῳ ζῆν, τὸν αὐτοῦ-
γόν τε ἀγαπᾶν βίον. ὃς δικτάτωρ προβαλλόμενος
ἔτυχε πρὸς ἀρότρῳ πονούμενος. ὅτε δὲ ἀφίκοντο
πρὸς αὐτὸν οἱ τὰ παράσημα τῆς ἀρχῆς κομίζοντες,
ἀπονησιμώμενός τε τὰ σύμβολα πρὸ ἐστιάσεως τῆ 5
οἰκείᾳ δυνάμει τοῖς πολεμίοις ἐπιγίνεται, φόνον τε
πολὺν τῶν ἐναντίων ἐργασάμενος ἐπάνεισιν ἐνδε-
κάτῃ μετὰ τὴν ἔξοδον ἡμέρᾳ, τοὺς μὲν οἰκείους τοῦ
περιστάντος κινδύνου λυσάμενος, τῶν δὲ πολεμίων
διαρπάσας τὸν χάρακα· καὶ τὸν στρατηγὸν τῶν 10
ἐναντίων δέσμιον ἐπὶ τὴν πομπὴν κατέγει τὴν ἐπι-
νίκιον.

Κύων ἐπὶ δεσμά. ἐπὶ τῶν ξαντοῦς εἰς
κολάσεις ἐπιδιδόντων. ὁμοία τῆ, καὶ Βοῦς ἐπὶ
δεσμά.

Κύων ἐπὶ φάτιν. παροιμία ἐπὶ τῶν μῆτε
χρωμένων μῆτε ἄλλους ἐόντων.

Κύων Μολοττικός.

Ὅπου τὰ ποιήματα αὐτῶ
κύων τις ἐδόκει συμποεῖν Μολοττικός.

Κύων παρ' ἐντέροις. παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ
δυναμένων ἀπολαύειν τῶν παρακειμένων· ἢ ἐπὶ
τῶν ἀχρήστων σφύδρα καὶ ἀνωφελῶν· δὺςβρωτα
γὰρ τῶ κυνὶ καὶ δυσκατάποτα.

Κύπασσις. κόσμος γυναικεῖος. Ἐνδεδυσμένος
κύπασσιν φοινικῶν ποδήρη.

Εὐθύσανον ζώνην τοι ὁμοῦ καὶ τόνδε κύ-
πασσιν

Ἄτθις παρθενίων θῆκεν ὑπερθε θυρῶν.

Κύπασσις. οἱ γλωσσογράφοι χιτῶνος εἰδός
φασὶ τὸν κύπασσιν, οἱ μὲν γυναικεῖον, οἱ δὲ ἀν-
δρείου.

15 Κύπελλον. ποτήριον, κισσύβιον. ἐν Ἐπι-
γράμματι·

Καὶ ταῦτα βοτηρικὰ Πανὶ κύπελλα
ἄγκειται, δίψης φάρμακ' ἀλεξίκακα.

2. τε ἀγαπᾶν] ἀγαπᾶν τε A. V. Mox ἔτυχε om. V. 5. ἀπονησιμώμενός τε τὰ σύμβολα] Quaedam hic deesse manifestissimum est, etsi apud Suidam, qui hunc locum refert in Κύντιος, eodem legatur modo. Suppleri autem lacuna hoc pacto videtur posse, ἀπονησιμώμενός τε καὶ δεξιόμενός τε τὰ σύμβολα: quod egregie confirmat Livius III, 26. Ibi ab legatis seu fossam fodiens, seu cum araret, operi certe rustico intentus, salute data invicem redditaque rogatus, ut, quod bene verteret ipsi reiue publicae, togatus mandata senatus audiret, togam prope e tugurio proferre uisorem Raciliam iubet. qua simul absterse sudore ac pulvere velatus processit, dictatorem eum gratulantes consalutant. Addit Cedrenus Quintium dictatorem salutatum, postquam praetextam sumpsit, paulisper moratum haec dixisse: Ergo agellus noster hoc anno erit inaratus, et periculum famis domino subeundum. Valesius in Collectanea Constantini p. 115. 7. ἐνδεκάτῃ] Ioannes Antiochenus habet ἐκκαδέκατῃ. Küst. Mox ἡμέραν Med. 8. οἰκείους] οἰκειοτέρους E. Med. 13. ξαντοῦς] εἰς ξαντοῦς V. 14. ἐπιδόντων] ἐπιδιδόντων A. B. E. *V. cum Hesychio, invito Zenob. IV, 73. ἐμβολόντων Diogen. V, 68. Mox καὶ om. vulg. Sub finem addita καὶ ἡ κλη-
τικὴ ὡ κύων A. V. omiserunt. 16. Κύων ἐπὶ φ.] Vid. in Οὐδὲν πρὸς τὸν Διδόν. Hemst. φάτιν] Sic Lex. Rhet. p. 276. φάτιν A. B. V. E. Med. Photius. ἐν φάτιν Macarius ap. Walz. in Arsen. p. 324. Posterius ἐπὶ om. A.

1. Ὅπου τὰ ποιήματα αὐτῶ] Laertius de Polemone lib. IV, 20. Ἦν δὲ καὶ φιλοσοφοκλῆς, καὶ μάλιστα ἐν ἐκείνοις, ὅπου, κατὰ τὸν Κομικόν, τὰ ποιήματα αὐτῶ Κύων τις ἐδόκει συμποεῖν Μολοττικός. Hinc Suidas sua deprompsit, quod et a Pearsono observatum fuit. Küst. Ὅπου alienum esse arbitror a Comici sententia, quam decere videntur haec, φ' τὰ ποιήματα. 2. συμποεῖν] συμποεῖν dedi cum A. V. 3. Cf. Diogenian. V, 67. Hesychius et Lex. Rhet. p. 276. 6. γὰρ om. *V. ἀχρηστα γὰρ ταῦτα καὶ δὺςβρωτα κτλ. Macarius. 7. κόσμος] Omphales tunica, cum Herculem lecto suo acciperet, vocatur a Diotimo in Epigr. ἀβρός κύπασσις. Reines. Eundem locum annotavit Salmasius in Tertull. de Pall. p. 301. 8. ποδήρη] Haec significatio haud mediocriter torsit Iacobsum in Anthol. T. VII. p. 59. sq. de vocis explicatione commentantem. Qui cum tunicam succinctam putaret ab Ione tragico ap. Polluc. VII, 60. Βραχὺς ἴλον κύπασσις ἐς μηρὸν μέσον ἐσταλμένος describi, contra quam Suidae testis memoravit talarem, aliquantum ille dubitabat, utrius scriptoris auctoritatem asperraretur, dein bina cypassidum genera fuisse sumebat; nisi forte ποδήρη de fimbriata intelligeretur. Equidem nullam inter Anonymum Suidae atque Ionem deprehendi repugnantiam, cum ipsam dictionem ἐς μηρὸν μέσον ἐσταλμένος, cuius in veste mediocri perexiguis fuisset usus, arbitror ad modum subducendi cypassidis referri. 9. Εὐθύσανον] Sic recte habet optimus Paris. A. At in reliquis MSS. et prioribus editt. omnibus mendose legitur εὐθύνον. Küst. Leonidae Tar. II. pr. Anthol. Pal. VI, 202. 13. τὴν κύπασσιν] τὸν κ. A. et Harpocratio, cui haec gl. debetur. 17. Καὶ ταῦτα βοτηρικὰ] Thyilli (Thalli) versus III, 3. Anthol. Pal. VI, 170. Mox ἄγκειται Med. ἄγκειται *V.

paucis agri iugeribus contentus esset, manumque ipse operi rustico adhiberet. qui cum dictator esset creatus, legati qui insignia dictaturae ad eum deferebant, deprehenderunt illum in aratro occupatum. igitur absterse sudore ac pulvere cum insignia magistratus induisset, protinus ut erat impransus Romam venit, ductoque in hostem exercitu et ingenti caede facta victor undecimo post profectionem die reversus est, cum et cives ab imminente periculo liberasset et hostium castra diripueret, ipsumque adeo hostium ducem prae se ad triumphum duceret. Κύων ἐπὶ δεσμά. Canis in vincula. dicitur de iis qui se ipsi ad supplicium dedunt. Simile illud, Bos in vincula. Κύων. Canis ad praesepe. dicitur de iis qui neque ipsi, re aliqua ntuntur

nec sinunt alios uti. Κύων Μολοττ. Canis Molossicus. Ubi quasi canis Molossicus quidam ipsum in poematis componendis adiuvisse videretur. Κύων παρ' ἐντ. Canis iuxta intestina. proverbium de iis qui rebus appositis frui non possunt. vel de rebus prorsus inutilibus. canis enim haud facile intestina devorare vel deglutire potest. Κύπασσις. Muliebris ornatus. Indutus cypassin, puniceam vestem talarem. † Ζωνὰν τῆς σφίμβρις ὀρνατὰμ σιμυλὴν κυπάσσις ἴστῳμ Ατθίς ἰν ἑσπῳ δεαε ἰργίνις σπυσνδῖτ. Κύπασσις. Glossographi dicunt cypassin esse genus vestis: alii quidem muliebris, alii vero virilis. Κύπελλον. Poculum, cisybium. In Epigrammate: Et haec pastoralia pocula Pani dicata sunt, ex quibus biben-

Κύπειρον. είδος βοτάνης.

Κυπριάζουσαι. ἀνθούσαι.

κω "Κύπρις. ἐπίθετον Ἀφροδίτης· κνόπορις τις οὔσα. ἢ αὐτὴ λέγεται καὶ Κυθήρεια, παρὰ τὸ κεύθειν τοὺς ἔρωτας.

Κυπρόθεμις. ὄνομα κύριον. ὃν κατέστησε Τιγράνης φρούραρχον Σάμου, βασιλέως ὑπαρχος.

Κυπτάζειν. διατρίβειν, στραγγεῦειν, ἀναβάλλειν. Ὁ δὲ ἐς ἄμαξαν χόρτου πλήρη ἐκρύφθη, καὶ οὕτως ἐς τὸ ἄστν ἐξεκομίσθη, ἄτε μηδενὸς 10 ἐλλείσαντος ἐνταῦθα τινα κυπτάζειν.

Τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν; περιττὸν τὸ ἔχων, Ἀττικῶς. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. καὶ τὸ περὶ τι πονεῖσθαι.

Κυρβασίαν. κεφαλὴν ἀλέκτορος.

Κύρβας, Κύρβαντος. ἐθνικόν.

Κύρβασις. ἐνιοὶ μὲν τιάραν, ἢ οἱ μὲν βασι-

λεῖς τῶν Περσῶν ὀρθῇ ἐχρῶντο, οἱ δὲ στρατηγοὶ ἐπικεκλιμένη. καὶ περικεφαλαίας είδος καὶ πῖλου.

Κύρβεις. τρίγωνοι πίνακες, ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἱερῶν νόμοι ἐγγεγραμμένοι ἦσαν καὶ πολιτικοί. καὶ Ἀξονες δὲ ἐκαλοῦντο οἱ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἔχοντες τοὺς νόμους, καὶ τετράγωνοι. Τοὺς Κύρβεις φησὶν Ἀπολλόδορος ἐγγεγραμμένους ἔχειν τοὺς νόμους· εἶναι δὲ λίθους ὀρθοὺς ἐστῶτας, ὡς ἀπὸ μὲν τῆς στάσεως στήλας καλεῖσθαι, ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος παρατάσεως διὰ τὸ κεκορυφῶσθαι κύρβεις· ὡς περ καὶ κυρβασίαν τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τεθειμένην. Ἀριστοτέλης δὲ φησὶν ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτεία· Ἀναγράψαντες δὲ τοὺς νόμους εἰς τοὺς κύρβεις, ἔστησαν ἐν τῇ στοᾷ τῇ βασιλίδι.

15 Κύρβεις. αἱ τὰς τῶν θεῶν ἑορτὰς ἔχουσαι· κρύβεις τινες οὔσαι· ἐν αἷς τὰ τῶν θεῶν ἀποκρυπτόμενα ἔδει εἶναι. Ἀσκληπιάδης, ὅτι ἀπὸ Κύρ-

1. Κύπειρον] Ex Schol. Aristoph. Ran. 245. Huls glossae, cum ante v. Κύπελλον poneretur, ordinem suam restituit A. Ce-

terum Κύπειρον A. B. Κύπαιρον, si compendii rationem perspexi, *V pr. 2. Κυπριάζουσαι] Hesychius [Zon. p. 1272. Lex. Bachm. p. 285.] et Photius in Lexico inedito rectius κυπρίζουσαι. Deductum est enim verbum hoc a nomine κύπρις, quod praeter alia etiam *forem* significat. Eustathius in Odys. p. 227. ed. Bas. Ὀμφακες αἱ τὸ ἀνθος ἢ τὴν κύπριν μεταβάλλουσαι: quem locum observavit Soringius in Hesychium. A κυπρίζειν autem descendit κυπρισμός, quod itidem *forem* notat. Vide eundem Eustathium in ll. ῥ. p. 1095, 24. Küst. 3. κνόπορις] Sic recte MSS. Pariss. At priores editt. male κνόπορις per ὦ. Küst. Vide Etym. M. p. 546, 32. 4. κεύθειν] κύθειν B. E. Med. Vide v. Κυθήρεια. Quae post ἔρωτες extabant in edd. et in marg. A. Ὅτι οἱ Κύπριοι βόες ἀναισθητότεροι (ἀναίσθητοι A. B.) τῶν ἄλλων. φασὶ γὰρ αὐτοὺς κοπροφαγεῖν. καὶ ζῆτι τὴν παρομίαν ἐν τῇ Βοῦς Κύπριος (βοῦς ἐπὶ σωφ. A. B. E. Med.), delevi cum V. 6. Κυπρόθεμις] Ex Harpocrate. 8. Κυπτάζειν] Κυπτάζει A. στραγγεῦειν] Vide quae de hac voce notavimus supra v. Ἴδὲ χελώνης. Küst. στρατεύειν V. 9. ἐκρύφη A. *V. 11. ἐλλείσαντος] ἐλλείσαντος dedi cum A. 12. Τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύρ.] Aristoph. Nub. 509. Eundem locum Aristophanis adducit etiam Ammonius v. Κύπτειν: Κύπτειν καὶ Κυπτάζειν διαφέρει. κυπτεῖν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐπικάμπτεσθαι τῷ σώματι, κυπτάζειν δὲ ἐστὶ τὸ στραγγεῦσθαι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Χώρει· τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν; Küst. 14. περὶ τι om. V. 15. Κυρβασίαν] Pollux X, 36. de pileo Persico. Reines. Pendent haec ab Aristoph. Av. 487. Adde v. Κύρβεις. Hesychius κορυφὴ ἀλέκτορος. 16. Κύρβας] V. Etym. M. p. 547. Hesychius: Κύρβαντες. Κορβαντες. 17. Κύρβασις. ἐνιοὶ μὲν τιάραν] Κυρβασία. τιάρα Photius, qui mox om. τῶν Περσῶν. Cf. gl. Herodot. VII, 64.

2. καὶ περικεφαλαίας είδος] Vide Herodotum lib. VII, 64. ad quem Suidam hic respexisse puto. Küst. 3. Κύρβεις] Priora sumpta sunt ex Schol. Platon. p. 38. Vid. Herald. adv. Salmas. p. 297. Gaisf. 4. καὶ πολιτικοί] Sic recte MSS. Pariss. At in prioribus editt. [et B. E.] καὶ male omissum est: de quo mendo iamdudum ante lectorem monuit Salmasius de Modo Usur. p. 98. quem consule. Küst. τῶν ἱερῶν καὶ πολιτικῶν νόμων (l. νόμοι) ἐγγεγρα. ἦσαν Zon. p. 1268. Cf. v. Ἀξονες. Sed illa ut nunc sunt posita καὶ πολιτικοί parum satisfaciunt: ut saltem articulus cum Photio videatur inserendus fuisse. 6. δὲ om. *V. ἔχοντες om. V. Rectius ὄντες desideres post τετράγωνοι. τὰς δὲ] τοὺς A. V. Phot. τοὺς δὲ B. E. Med. Quae sequuntur Harpocrateionis sunt usque ad τῇ βασιλίδι. 7. Ἀπολλόδορος] Fragm. ed. Heyn. p. 396. sq. 9. στήλας] Huc spectat insignis locus apud Scholiastam Apollon. Rhod. in lib. IV. Argon. 280. Vide etiam Enarratorem Comici in Nub. 447. et in Av. 1354. itemque Harpocrateionem, Ammonium, Thomam Magistrum, Etymologum et alios. Küst. Adde Ruhnck. in Tim. p. 170. εἰς ὕψος παρατάσεως] Malim εἰς ὕψος ἀναβάσεως, ut habet Schol. Aristoph. Nub. 447. Küst. παραστάσεως Photius et Harpocr. Pal. ἀναστάσεως Harpocr. editus; πετάσεως V. Veram lectionem Gaisf. habuit, quam Harpocrateioni Bekkerus reddidit, ἀνατάσεως. 11. τὴν κυρβασίαν] τὴν om. A. E. *V. Phot. 13. Ἀναγράψαντες] ἀναγράψαντας A. E. *V. Harpocr. Pal. τὰς] τοὺς A. B. V. E. Phot. 14. βασιλεία Harpocr. 15. Κύρβεις] Vid. Etym. M. p. 547. et Cramer Anecd. T. II. p. 455. ἑορτὰς] τελετὰς E. 16. κρύβεις] κρύβεις dedi cum B. V. κυρβασίαι ἢ κρύβεις grammaticus Cramer. ἐν αἷς τὰ τῶν θ.] Rectius Etymologus, ἐπὶ τὰ τῶν θεῶν. Küst. Mox lege δέ. 17. Ἀσκληπιάδης — ἀναγνωσκόντων om. V. Ἀσκληπιάδης — πλὴν ὅτι om. *V. Ἀσκληπιάδης ἐν τοῖς τῶν Ἀξόνων Ἐξηγητικοῖς apud Etym. Gud. p. 355. Addendum etiam δέ. Κύρβιος] Κύρβεως A. B. E. Etym.

tes sitim levant. Κύπειρον. Genus herbae. Κυπριάζουσαι. Florentes. Κύπρις. Cypria, epithetum Veneris: quasi dicas partem auctorem. eadem etiam dicitur Κυθήρεια, quod amores occultet. Κυπρόθεμις. Nomen proprium viri, quem Tigranes, regis satrapa, praesidio Sami praefecit. Κυπτάζειν. Morari, cunctari, differre. Ille autem in plaustrum lectus foeno in urbem importatus est, nemine suspicante, ibi quemquam occultatum esse. Aristophanes Nubibus: Quid moraris iurta tanquam? ubi ἔχων Attice redundat. Item in aliqua re occupari. Κυρβασίαν. Cristam galli. Κύρβας. Cyrbas, Cyrhantis, gentile nomen. Κύρβασις. Nonnulli aiunt esse tiam, qua reges Persarum recta utebantur, duces Suidae Lex. Vol. II.

autem inclinata. est et galeae et pilei genus. Κύρβεις. Tabulae[triangulares, in quibus leges de rebus sacris et civilibus insculptae erant. Ἀξονες vero vocabantur tabulae quadratae, quae leges de rebus privatis scriptas continebant. Apollodorus dicit in Cyrhibus leges fuisse scriptas, easque fuisse lapideas, et erectas stetiisse; ita ut a stando quidem appellarentur στήλαι, κύρβεις autem, quod surgentes in acumen desinerent, instar tiarae capitis, quae κυρβασία vocatur. Aristoteles in Atheniensium Republica: Cum leges cyrbibus inscripissent, eas in porticu Regia collocarunt. Κύρβεις. Tabulae quae deorum festa continebant; dictae quasi κρύβεις: deorum enim sacra occultari oportet. Asclepiades vero tradit eas a Cyrbi

βειως τοῦ τὰς οὐσίας ὀρίσαντος, ὡς φησι Φανίας ὁ Ἐφέσιος· ἀπὸ τοῦ ταῦτα κρωθῆναι τοῖς γράμμασιν. Ἐρατοσθένης δὲ τριγώνους αὐτὰς φησιν εἶναι. Ἀριστοφάνης δὲ ὁμοίως εἶναι φησι τοῖς ἄξοσι· πλὴν ὅτι οἱ μὲν ἄξονες νόμους, αἱ δὲ κύρβεις οὐσίας εἶχον. ἀμφοτέρων δὲ τὸ κατασκευάσμα τοιοῦτον· πλινθίων τι μέγα, ἀνδρομήκεις, ἡρμοσμένα ἔχον τετράγωνα ξύλα, τὰς πλευρὰς πλατείας ἔχοντα καὶ γραμμάτων πλήρεις· ἑκατέρωθεν δὲ κνώδακας, ὥστε κινεῖσθαι καὶ μεταστρέφασθαι ὑπὸ τῶν ἀναγινωσκόντων. Καὶ παροιμία· κύρβεις κικῶν. σανίδες εἰσὶ παρ' Ἀθηναίους τετράγωνοι, ἐν αἷς τοῦς νόμους ἔγραφον, καὶ τὰς κατὰ τῶν ἀδικούντων τιμωρίας ἐποιοῦν. ἐπὶ τοῖνυν τῶν σφόδρα πονηρῶν ἡ παροιμία.

Κύρβεις οὖν παρὰ τὸ κεκορυφῶσθαι εἰς ὕψος

ἀνατεταμένους. ἢ ἀπὸ τῶν Κορυβάντων. ἐκείνων γὰρ εὐρημά φησι καὶ Ἀπολλόδωρος.

Κύρβεις. περιεργος, ὃν οὐκ ἔστι λαθεῖν. ἕνεκα γὰρ μνήμης ἀνέγραφον εἰς τὰς κύρβεις. ἦν δὲ σάνις, ἐνθα οἱ νόμοι γεγραμμένοι ἦσαν. ἢ οὕτως· ἡδέως ἂν ὄτιοῦν ὑπομείναιμι, ἵνα δόξω τοῖς πολλοῖς λόγων ἔμπειρος εἶναι καὶ νόμους εἰδέναι.

Κυρεῖ. τυγχάνει.

Κυρεία. ἡ ἐξουσία.

Κύρειον στρατεύμα. Ἰσοκράτης ἐν τῷ Πανηγυρικῷ φησιν. ἔστι δὲ τὸ μετὰ Κύρου ἀναβεβηκὸς ἐπὶ Ξέρξην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ.

Κύρειος θρόνος. ὁ τοῦ Κύρου.

Κυρηβάσει. κυρηβασία λέγεται ἡ διὰ κερὰν 15 τῶν μάχη, ἣπερ ἐν τοῖς ἀλόγοις ζῴοις γίνεται. ἢ αἱ πλήξεις τῶν τράγων. Ἀριστοφάνης·

1. τὰς οὐσίας] Sic etiam habet Etymologus: sed male. Scribendum enim est *θυσίας*, ut recte monuit Salmasius de Modo Usur. p. 99. In Cyrbibus enim leges de religione et sacris publicis scriptae erant, ut ex grammaticis constat. Uti autem hic *οὐσίας* pro *θυσίας* scriptum est, sic contra in prioribus edit. Suidae *θυσίαν* pro *οὐσίαν* male legitur supra v. *Ἐδημεύσαν*, ut lectorem ibi monuimus. Est enim inter duas istas voces, si maiusculis litteris scribantur, ingens affinitas: quae ratio est, quare eas librarum non raro inter se confundant. Küst. 2. *Ἐφέσιος*] Leg. *Ἐφέσιος*: vid. *Φανίας*. Hemst. Praeierat Meursius in Solone c. 24. annotante Reinesio. ἢ ἀπὸ τοῦ] ἀπὸ τοῦτον A. B. E. ἀπὸ τοῦ dedi cum Gudiano et gramm. Cram. 3. *Ἐρατοσθένης*] De cuius sententia vide quae diximus Eratosth. p. 211. sq. 6. *οὐσίας*] Et hic *θυσίας* scribendum est. Küst. 7. *τοιοῦτον*] τοιοῦτο A. 10. *κνώδακας*] Sic duo MSS. Pariss. [*V. et gramm. Cram. cum Gudiano.] At priores editt. [et B. E.] *κνώδοντας*: quod merito damnat Salmasius de Modo Usur. p. 102. cuius verba adducere operae pretium erit. „Perperam apud Suidam scribitur *κνώδοντας* pro *κνώδακας*. Alii enim *κνώδοντες*, alii *κνώδακεις*. Graecis *κνώδων* est *ensis mucro*; unde et pro *ense* a poetis usurpatur. At *κνώδακ*, qua voce etiam utitur Vitruvius, fibula est ferrea, velut subscaudica, in capitibus axium vel scaporum affixa et applumbata, per quam in armillis scapi vel axes versantur. *Κνώδακων* mentio in hoc sensu apud Heronem. Utrumque tamen ab eadem origine fluere videtur. Nam *κνώδων* est *mucro teli*: *κνώδαξ* acutum quid e ferro, ut fibula ferrea, quae immittitur in armillam. Hesychius: *Κνώδαξ, κέντρον ἄξονος, γνώμων*. Ita scribendum. „*Ἄξων* certe non est, nisi sit versatilis, id est, ligneas circa tabulas habeat, quae per *κνώδακας* in axe versentur.” Haec Salmasius. Eadem vox restituenda etiam est Etymologo, apud quem male hodie legitur *δονακας*. Küst. 11. *Καὶ παροιμία* et seqq. *V. posuit ante οἱ μὲν ἄξονες. 12. *τετράγωνοι*] Immo *τρίγωνοι*, ut est apud Zenobium [IV, 77.] ex quo Suidas. Cyrbes enim triquetras fuisse, non vero quadratas, plures scriptores testantur. Küst. Zenobius in MS. Paris. ap. Gaisf. *Κύρβεις σανίδες τρίγωνοι παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ἐν αἷς τὰς κατὰ τῶν ἀδικούντων ἔγραφον τιμωρίας, ἔγραφον δὲ καὶ τοῦς νόμους*. Breviter Diogen. V, 72. 14. *ἐποιοῦν*] Haec vox supervacanea est, nec agnoscit eam Zenobius: quam proinde per me deleas licet. Küst. Oportet eam ex inferiore voce *πονηρῶν* detortam esse. 15. *πονηρῶν*] *πονηρομένων* Zenob. 16. *Κύρβεις οὖν — Ἀπολλόδωρος*] Misera lacinia nescio unde consarcinata. Diversa enim Photius: ἢ κατεσκευασθαι ὡς Ἀπολλόδωρος· Θεόφραστος δὲ ἀπὸ τῶν Κρητικῶν Κορυβάντων. 1. *ἀνατεταμένα* *V. idem mox *ἐκείνων εἶρημα*. 3. *Κύρβεις. ὁ περιεργος*] Ex Schol. Aristoph. Nub. 447. Küst. ὁ οἰσὶ cum A. V. E. Med. Mox post *λαθεῖν* addas ἢ *μνήμων* cum Schol. 6. *ὑπομείναιμι*] *ὑπομείναι* Aldus et sequaces ante Küst. 9. V. Zon. p. 1267. 10. *Κύρειον στρατ.*] *Κυρεῖον* Harpocratio. Ἰσοκράτης] P. 70. E. *Κύρου στρατεύματι*. Conf. Sturzii Lex. Xenoph. v. *Κυρεῖοι*, Corauium in Isocrat. II. p. 52. Gaisf. Isocratis libri plerique *Κύρου στρατοπέδω*. 12. *ἐπὶ Ξέρξην*] Scribendum esse *Ἀρταξέρξην* ex historia constat. Vide Xenophontem *Ἀναβ.* lib. I. p. 243. Küst. *Ἀρταξέρξην* Harpocr. et Photius. 14. *κυρηβασία λέγ.*] Ex Schol. Aristoph. Equ. 272. 15. *ἡ πλήξεις*] *αἱ πλήξεις* A. B. V. ἢ *ἐκπλήξεις* E. *κυρηβάσεις γὰρ λέγονται αἱ πλήξεις τῶν τρ.* Schol.

quodam, qui sacrificiorum rationem ad certas leges revocari, appellatas esse, ut auctor est Phanius Ephesius: ibi enim litteris haec confirmata fuisse. Eratosthenes vero Cyrbes triangulas fuisse ait. Aristophanes autem eas Axibus similes fuisse dicit: hoc discrimine, quod Axes continerent leges; Cyrbes vero ritus sacrificiorum. utraque autem hoc modo fabricata erant. abacus erat ingens, viri magnitudine, cui aptata erant ligna quadrata, quae latera lata et litterarum plena habebant. utrumque vero erant fibulae ferreae, ut a lectoribus moveri et versari possent. Hinc proverbium: *Cyrbes malorum*. erant enim *Κύρβεις* apud Athenienses tabulae quadratae, in quibus leges et poenae malefactorum perscriptae erant. dictum igitur hoc prover-

bium de hominibus insigniter malis. *Κύρβεις* autem dictae sunt, quod fastigium earum in acumen desinebat. vel de Corybantibus, quorum inventum esse Cyrbes etiam Apollodoros testatur. *Κύρβεις*. Homo curiosus, quem nemo latere potest. vel qui memoria pollet. nam memoriae gratia leges in Cyrbibus inscribantur. Cyrbes enim erant tabulae, in quibus leges scriptae. vel sic: Libenter quidvis pati paratus sum, ut dicendi peritus et legum consultus plebi videar. *Κυρεῖ*. Existit. *Κυρεία*. Potestas. *Κύρειον στρατεύμα*. Sic apud Isocratem in *Panegyrico* vocatur exercitus, qui cum Cyro adversus Artaxerxem fratrem eius profectus est. *Κύρειος θρόνος*. Cyri thronus. *Κυρηβάσει*. *Κυρηβασία* dicitur pugna, quae

Εἰ δ' ἐκκλίνει γε δευρὶ πρὸς σκέλος κυρη-
βάσει.

ἀντι τοῦ πρὸς τὸ σκέλος μαχεῖται. ἢ διαπεσεῖται,
ἐὰν ὑποσταλῇ ἢ φύγῃ.

Κυρηβάσιος.

Κυρήβια. πίτυρα καὶ τὰ τῶν κριθῶν ἀπο-
βρέγματα, τὰ ἄχυρα, ἢ τῶν πυρῶν ἢ ἐνθα αἱ
κάγχρους φρύνονται. κάγχρους δὲ εἰσιν αἱ ἀλληλεσμέ-
ναι κριθαί.

Κυρήβιος. ἀπὸ τόπου.

Κυρηβίων, καὶ Κυρηβίωνος. ἐπώνυμὸν ἐστὶν
Ἐπικράτους, τοῦ Ἀλσχίνου κηδεστοῦ.

Κύρημα. ἐπίτευγμα, συγκύρημα, ἔρμαιον.

Κυρηναῖος. ἀπὸ Κυρήνης.

Κυρηνίτης. ἀπὸ τόπου.

402 ¹Κυρία. ἢ κατὰ φύσιν ὑπάρχουσα δύναμις.
Καὶ κυρία, ἢ ὠρισμένη καὶ ἐμπρόθεσμος ἡμέρα.

Ἄθροον τε ἐν αὐτῇ τῇ κυρίᾳ ἐπιπεσόντες τοῖς ἡγε-
μόσι, πάντας ἀπέκτειναν. Καὶ Κυριώτατον, τὸ τε-
λεώτατον. Πολύβιος· Κυριώτατον ἦν τὸν πόλεμον
φυγεῖν ἀπὸ τῆς Μακεδονίας.

5 Κυρία. ἐκκλησίας οἱ πρυτάνεις συνῆγον, τὴν
βουλὴν καὶ τὸν δῆμον, ἢ τὴν βουλὴν ὁσημέραι, πλὴν
ἐὰν τις ἀφέσιμος ἦ· τὸν δὲ δῆμον τετράκις τῆς
πρυτανείας ἐκάστης. ἐν δὲ τῇ κυρίᾳ ἐκκλησίᾳ ἔδει
τὰς ἀρχὰς ἀποχειροτονεῖν, οἱ ἐδόκουν μὴ καλῶς
10 ἄρχειν, καὶ περὶ τῆς φυλακῆς δὲ τῆς χώρας, καὶ τὰς
εἰσαγγελίας ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ οἱ βουλόμενοι ἐποι-
οῦντο.

Κυριεῦω. γενικῇ.

Κύριλλος, διάκονος ἐν Ἡλιουπόλει τῇ πρὸς
15 τῷ Λιβάνῳ· ὃς ἐπὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου
πολλὰ εἰδῶλα συνέτριψεν. ἐπὶ δὲ Ἰουλιανοῦ τούτου
τὴν γαστέρα διατεμόντες, τοῦ ἥπατος ἀπεγεύσαντο.

1. *Εἰ δ' ἐκκλίνει γε δ.*] Scribe, "Ἦν δ' ὑπεκκλίνῃ γε δευρὶ πρὸς σκέλος κυρηβάσει. Sic enim legitur apud Aristophanem loco lau-
dato. Küst. ἐκκλίνει *V. ἐκκλίνωι A. δευρὶ editores utriusque scriptoris ad superiora rettulerant. Immo contribuendum illud
cum seqq. πρὸς σκέλος si minus περιγραφῆ apposita, certe sententia verborum declarat: *sin victus recesserit, corrueit ille
ventrem percussus, quem iam ferimus.* πρὸς τὸ] τὸ om. A. B. V. E. 3. ἀντι τοῦ] ἀν A. E. *V. κλέος E. idem cum
*V. μαχεῖται et διαπεσεῖται. 5. Om. vulg. Κυρηβάσι *V. 6. Κυρήβια. πίτυρα] Apud Schol. Aristoph. Equ. 253. unde
haec Suidas descripsit, rectius sic legitur: *Κυρήβια. τὰ πίτυρα καὶ ἄχυρα τῶν πυρῶν ἢ κριθῶν.* Vide etiam supra v. *Κόμματα.*
Küst. Usque ad ἀποβρέγματα Photius. Credibile haec olim sic fuisse concinnata: *τὰ πίτυρα καὶ ἄχυρα τῶν πυρῶν, ἢ τὰ τῶν
κριθῶν ἀποβρέγματα.* Quorum novissima posuit Hesychius. 8. ἀλληλεσμένας] Scholiasta Aristophanis loco laudato habet λε-
λεπισμένοι: uti etiam hic apud Suidam scribendum videtur. Supra tamen v. *Κάγχρους* itidem legitur ἀλληλεσμέναι. Küst. ἀλε-
σόμενοι E. Ceterum *κάγχρους* bis *V. 11. *Κυρηβίων*] Ex Harpocrate. Küst. Ulpian. in Demosth. Or. *Παραπροσβ.*
(p. 433, 21. Reisk.) καὶ τοῦ καταράτου *Κυρηβίωνος* τὸ μὲν ὄνομα Ἐπικράτης, τὸ δὲ *Κυρηβίωνος* Ἀττικῶς. λέγει δὲ τὸ *κάθαγμα*
καὶ εὐτελές. *κυρήβια* γὰρ τὰ ἀποκαθάρματα τοῦ σίτου λέγουσι. Themist. in Orat. *Πῶς τῷ φιλοσόφῳ λεκτέον:* Οὔτε τοὺς φιλοσό-
φους μὴ διαλέγεσθαι τοῖς πολλοῖς, ὅτι ἐν τοῖς πολλοῖς ὁ *Μαμμακάθρας* καὶ ὁ *Κυρηβίων* οὐκ ὀνόμασθον ἐπὶ τοῦ λόγου. Meurs.
Att. Lectt. I, 4. Reines. καὶ reduximus ante *Κυρηβίωνος* cum A. V. E. Med. 13. *Κύρημα*] Vide paulo inferius v. *Κύρημα.*
Küst. 14. V. Zon. p. 1264. Post *Κυρήνης* delevi cum V. (agnoscit *V. omisso *Ἄρι*) quae ex v. *Ἀριστιππος* profecta post
seq. gl. E. cum Med. posnit, in marginem A. coniecit: *Ἄρι ἢ Κυρηναϊκῆ κληθεῖσα αἰρεσις (αἰρησις vulg.) ἀπὸ Ἀριστιππου φιλοσό-
φου ἤρξαστο.* 15. *Κυρηνίτης*] *Κυρηνήτης* B. V. Glossa suspecta. 16. V. Hesych. v. *Κυρίας.* 17. *κυρία — ἡμέρα*]
Synes. Ep. p. 251. ed. Morel. ἢ *κυρία* παρῖναι δοκεῖ, *dies mortis.* Eurip. Alc. 156. *ἡμέραν τὴν κυρίαν.* Appian. p. 608. Pro-
cop. p. 93. ἐπὶ δ' ἢ *κυρία* παρῖν, *the day appointed.* Herod. V, 50. *κυρή ἡμέρη.* Tour. MS.
2. ἀπέκτεινον] ἀπέκτειναν A. B. V. E. Med. Deinde cf. v. *Κυρίας.* 3. *Κυριώτατον οὖν τὸν πόλ.*] Fragmentum hoc Polybii ad-
ducit etiam Suidas supra v. *Ἐρύκειν.* Sed ibi pro *φυγεῖν* legitur *ἐρύκειν.* Küst. Idque nostro loco restituendum. ἦν A. V.
4. τῆς om. edd. ante Gaisf., tenet *V. 5. *Κυρία ἐκκλησία*] Ex Harpocrate. Vide etiam supra v. *Ἐκκλησία κυρία* et Pe-
titum de Legg. Attic. p. 196. Küst. Adde Polluc. VIII, 95. Append. Photii p. 672. et Schöm. de Comit. p. 29. sqq. *ἐκκλησίας* A.
Phot. MS. et Harpocrat. Pal. Sed reponendum *Κυρίας ἐκκλησίας*, cum scriptura Gaisfordiana vix possit explicari. Ceterum
glossarum ordinem *V. instituit hunc: *Κύριλλος· Κυρίας· Κυρία· Κύριος· Κυριστικός· Κυρισεῖ· Κυρίλος· Κυρηναῖος.* 6. ἢ
τὴν] Lege cum Harp. τὴν μὲν. 7. ἦν] ἢ A. Phot. Harpocr. τετράκις om. *V. 9. εἶ] οὐ A. B. V. E. Phot. Harpocr.
11. τῆς εἰσαγγ. A. *V. Med. Post *ἐποιοῦντο* delevi cum A. V. inutiliter apposita: *Κυριακῆ μεγάλης. περὶ τῆς τριημέρου
ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἐν τῷ Ἀυτῇ.* 13. Om. vulg. 14. *Κύριλλος, διάκονος ἐν Ἡλιουπ.*] Haec Suidas sumpsit ex
Theodoretii *Histor. Eccles. III, 7.* Küst. *Κυρίλλ* *ἱερομαρ* A. in marg. Ἡλιοπόλει] *Ἡλιουπόλει* A. B. V. E. Med. 17. Post
ἀπεγεύσαντο glossam ex v. *Γλώσσα ταμείου* temere descriptam cum A. V. removi hanc: *Κυρίνος. ὄνομα κύριον, ὁ σοφιστής.*
ἔλεγτο δὲ καὶ γλώσσα ταμείου, ἦν ἔσχεν ἐκ βασιλείως.

cornibus inter brutas animantes committitur. vel ictus hircorum.
Aristophanes: *Sin vero recesserit, crura huc ictus vehementer
offendet.* id est, crure pugnabit. vel prosternetur, si recesserit,
vel fugerit. *Κυρηβάσιος.* *Κυρήβια.* Furfures et paleae
hordei vel tritici exuviae. vel locus, ubi retortur hordeum
decorticatum. *Κυρήβιος.* Nomen a loco dictum. *Κυρη-
βίων.* Cognomen est Epicratis, Aeschinis affinis. *Κύρημα.*
Sors, casus fortuitus, lucrum insperatum. *Κυρηναῖος.*
Cyrenaicus. *Κυρηνίτης.* Cyrenites. *Κυρία.* Naturalis
potestas. Item *κυρία ἡμέρα*, statutus et praescriptus dies. *Re-
pente autem et simul die statuto in duces irruerunt eosque*

interfecerunt. Et *Κυριώτατον*, praestantissimum. *Praecipuum
vero videbatur, bellum a Macedonia propulsare.* *Κυρία
ἐκκλησία.* Prytanes Senatuum et populum convocabant; et Sena-
tuum quidem quotidie, nisi quis dies nefastus esset; populum
vero quater intra spatium cuiusque prytaniae convocabant. in
his stasis comitiis magistratus abrogabatur iis, qui munere suo
non recte fungi videbantur. eodem etiam die de custodia regionis
consultabatur, item siqui publice nomen alicuius deferre vellent,
accusationem instituere licebat. *Κυριεῦω.* *Κύριλλος.*
Cyrillus, Diaconus Heliopoli ad Libanum sita. hic sub Constantino
M. multa idola confregit. at sub Iuliano ventrem eius disse-

Κύριος. κυρίως ὁ κεκριμένος καὶ βέβαιος.
Κυρίως. τὸ ἀναγκαιώς. καὶ κυρίως καὶ τὸ ἀπλῶς ταυτὸν σημαίνει. ὁ γὰρ λέγων ἀπλῶς τὸν γηρῶντα πολιοῦσθαι, ἢ πάντα ἄνθρωπον πενταδάκτυλον εἶναι, ἀντὶ τοῦ ἀναγκαιώς εἶπε. Καὶ Κυριώτατον, τὸ ἀναγκαιότατον.

Κυρίσσει. κέρατι τύπτει.

Κυρισίχης. ἐπώνυμον τοῦ ἁγίου Εὐστρατίου.

Κυρίτων. ὄνομα κύριον.

Κυρκανῶν. ταράττειν, κινεῖν.

Ἔμοι τούτῳ δοκεῖ

ὄλεθρόν τιν' ἡμᾶς κυρκανῶν ἀμωσγέπως.

Κύρμα. ἐπίτευγμα, παρὰ τὸ κυρεῖν· ἢ ἐντευγμα καὶ σπάρραγμα τοῦ νοῦ.

Κύρνος. ὄνομα κύριον.

Κῦρος. ἐπιτυχία. Σοφοκλῆς.

Πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν.
 ἐπιτευκτικὴ καὶ κυρία.

Κῦρος. ἐξουσία.

Κῦρος, Πανοπολίτης, ἐποποιός. γέγονεν ἐπὶ Θεοδοσίῳ τοῦ νέου βασιλέως, ὃς οὐ καὶ ἑπαρχος πραιτωρίων καὶ ἑπαρχος πόλεως προεβλήθη· καὶ κατὰ γέγονεν ἀπὸ ὑπάτων καὶ πατρίκιος. Εὐδοκία γὰρ ἢ Θεοδοσίῳ γαμετῇ, βασιλὶς οὖσα, ὑπερηγάσθη τὸν Κῦρον, φιλοεπῆς οὖσα. ἀλλὰ αὐτῆς ἀποστάσης τῶν βασιλείων καὶ εἰς ἀνατολὴν ἐν Ἱεροσολύμοις διατριβούσης, Κῦρος ἐπιβουλεύθει ἐπίσκοπος τῶν 10 ἱερῶν γίνεται ἐν Κοτνασίῳ τῆς Φρυγίας, καὶ παρέτεινε μέχρι Λέοντος τοῦ βασιλέως.

Κῦρος, ὁ βασιλεύς, πατὴρ μὲν δὴ λέγεται γενέσθαι Καμβύσεω Περσῶν βασιλέως· ὁ δὲ Καμβύσης οὗτος τοῦ Περσειδῶν γένους, οἱ δὲ Περσεῖδαι 15 ἀπὸ Περσέως κληίζονται· μητρὸς δὲ Μανδάνης. ἦν δὲ ἡ Μανδάνη Ἀστυάγου θυγάτηρ, τοῦ Μήδων γενομένου βασιλέως. φῦναι δὲ ὁ Κῦρος λέγεται καὶ ἕδεται ἔτι καὶ νῦν ὑπὸ τῶν βαρβάρων εἶδος μὲν

1. κεκριμένος] κεκριμμένος B. V. E. pr. κεκριμμένος Med. Ceterum κυρίως vereor ut iustam sedem obtineat. Me indice hoc ad continuam glossam sic transferendum: Κυρίως. βεβαίως. [Vide Hesychium.] καὶ τὸ ἀναγκαιώς. Κυρίως καὶ ἀπλῶς τ. σ. 3. ταυτὸ] ταυτὸν dedi cum A. V. ὁ γὰρ λέγων ἀπλῶς — πενταδάκτυλον εἶναι] Ex Alexandro Aphrod. in Topic. p. 95. ex quo hunc ipsum locum longe auctiorem adducit Suidas supra v. Ἀναγκαιόν. Küst. Equidem in exemplo posteriore desidero κυρίως. 4. γέροντα] γηρῶντα A. B. V. 7. Κυρίσσει καὶ κυρίττει] καὶ κυρίττει om. A. V. Phot. 8. Κυρισίχης] Doest gl. A. 9. Ignorare videtur *V. Continuo vide sub v. Κυρίσσει. 10. Κυρκανῶν] Vide supra v. Κοικύλλεις. Küst. κυκῶν, ταράττειν Photius; similiterque Hesychius. 11. Ἔμοι τούτῳ δοκεῖ] Aristoph. Thesmoph. 434, 35. τούτῳ V. et quem silet Gaisf. Ox. 12. ἡμᾶς om. A. B. E. Med. ἀμωσγέπως] διόλου inter vss. *V. 13. Κύρμα] Vid. Schol. Aristoph. Av. 430. Hemst. Eadem habet Schol. Aristoph. Av. 430. neque discrepat ed. Med. nisi quod apud Schol. male pro ἐπίτευγμα legatur ἐπιτακτικὸν pro ἐπίτευκτικὸν aut ἐπιτευκτικόν. Bene Küsterus vitioso τοῦ νοῦ substituendum vidit τῶν κυρῶν. Abresch. ἐπίτευγμα] ἐπιτακτικὸν A. ἐπιτύχημα Zon. p. 1269. et Etym. M. p. 548. Mox praestat κύρειν. 14. σπάρραγμα τοῦ νοῦ] Vel duas postremas voculas, utpote nihil ad rem facientes, dele: vel scribe σπάρραγμα κυρῶν. Homerus Il. ε'. 272. Μίσησεν δ' ἄρα μιν δῆλον κυρὸν κῦρμα γενέσθαι. Küst. Nisi latet τῶν ἀνθρώπων. Apollon. Lex. p. 425. ἐντευγμα καὶ συγκύρημα. 16. Σοφοκλῆς] Electr. 919. 17. κακῶν Med. 18. ἐπιτευκτικὴ] ἐπιτακτικὴ A.
1. Κῦρος] Κῦρος δὲ ἡ ἐξουσία ἐξ οὗ καὶ ἀκυρότατος V. in marg. Cf. Herod. Epimer. p. 73. 2. Κῦρος, Πανοπολίτης] Huius Cyri poetae mentionem facit Euagrius Histor. Eccles. I. 19. his verbis: Τότε φασὶ καὶ Κλαυδιανὸν καὶ Κῦρον τοὺς ποιητὰς ἀναδειχθῆναι· Κῦρον δὲ καὶ πρὸς τὸν μέγιστον τῶν ὑπάρχων ἀναβῆναι θρόνον, ὃν ὑπαρχὸν τῆς αὐλῆς οἱ πρὸ ἡμῶν κεκλήκασι· καὶ τῶν ἐσπερίων ἐξηγήσασθαι δυνάμειν, Καρχηδόνας ὑπὸ Βανδύλων κρατηθείσης, Γίβερτου τε τῶν βαρβάρων ἡγουμένου. Eiusdem ex Prisco Thrae historico meminit etiam auctor Chronicis Alexandrii sub Olymp. CCCCVII. [p. 588.] qui praeterea refert, eum absente Hierosolymis Eudocia imperatrice, insidiis inimicorum circumventum, Smyrnam relegatum fuisse: in quo discrepat a Suida, qui eundem Cotyaeum, quae est urbs Phrygiae, relegatum fuisse scribit, ut sacris ibi praesesset. Haec quae de Cyro poeta diximus iam ante etiam observata fuerunt a Reinesio Varr. Lectt. III. p. 561. qui praeterea monet extare adhuc Cyri huius epigramma εἰς μαιαν lib. III. Anthol. c. 12. et aliud εἰς βαλαντιῶν lib. IV. c. 18. Küst. Adde Iacobs. Anim. in Anthol. T. XIII. p. 879. Κῦρος — προεβλήθη Eudocia p. 271. Πανοπολίτης] Πανοπλίτης B. E. Med. 4. πόλεως] πόλεων B. E. Med. 8. βασιλέως] Addit A. in marg. Οὗτος κτερίζει τὸν ναὸν τῆς Θεοῦ τὸν λεγόμενον τὰ Κύρου. 12. Κῦρος. ὁ βασις. πατὴρ — τοῦ ἐπαινεῖσθαι ἐνεκα] Haec sunt verba Xenophontis lib. I. Cyrop. c. 2. ut Pearsonus monuit. Küst. 13. γενέσθαι ὁ Κῦρος] ὁ Κῦρος omisi cum A. *V. 15. κληίζονται om. *V. 16. ἡ δὲ Μανδάνη Ἀστυάγου θυγάτηρ ἦν] ἦν δὲ ἡ Μανδάνη Ἀστυάγου dedi cum A.

cuerunt et iecur degustarunt. **Κύριος.** Proprie decretus et ratur. **Κυρίως.** Quicquid fit necessario. **Κυρίως** et ἀπλῶς idem significant. qui enim dicit senem ἀπλῶς canescere, et singulos homines quinque digitos habere, ἀπλῶς ita ponit ut sit necessario. Et **Κυριώτατον**, maxime necessarium. **Κυρίσσει.** Cornu ferit. **Κυρισίχης.** Cognomen S. Eustratili. **Κυρίτων.** Nomen proprium. **Κυρκανῶν.** Turbare, movere. **Mihi quidem sic videtur, nos perniciem huic aliquam quocunque modo machinari.** **Κύρμα.** Res forte inventa. ab eo quod est κυρεῖν. vel praeda, quae a bestiis dila-ceratur. **Κύρνος.** Nomen proprium. **Κῦρος.** Rei consequendae facultas, felix successus. Sophocles: *Hic autem dies multorum bonorum facultas nobis erit.* id est, fortunatus

et faustus. **Κῦρος.** Potestas. **Κῦρος.** Cyrus, Panopolita, poeta: vixit sub Imperatore Theodosio iuniore, a quo Praefectus Praetorii et Urbis creatus est; fuitque Consularis et Patricius. nam Eudocia regina, Theodosii uxor, poeseos amans, Cyrum in summo pretio habuit. quae cum ab aula secessisset et in Orientem profecta Hierosolymis commoraretur, Cyrus insidiis circumventus Cotyaeum urbem Phrygiae relegatus est, ut sacris ibi praesesset; vitamque produxit usque ad Leonem Imperatorem. **Κῦρος.** Cyrus, rex, patre quidem natus fertur Cambyse, Persarum rege, qui ex genere Persidarum ortus erat (Persidae vero vocabantur, qui Perseum generis auctorem haberent), matre vero Mandane, quae erat filia Astyagis, Medorum regis. hic Cyrus natura ita comparatus fuisse fertur, qualem barbari

κάλλιστος, ψυχὴν δὲ φιλιανθρωπότητος καὶ φιλομαθέστατος, ὥστε πάντα μὲν πόνον ἀνατλήναι, πάντα δὲ κίνδυνον ὑπομείναι τοῦ ἐπαινεῖσθαι ἕνεκα. — Κῦρος δὲ ἐκλήθη, διὰ τὸ τῆς βασιλείας παιδιᾶν διαπραττόμενος σὺν μειρακίοις τὸ κῦρος ελληφέναι.

Οὗτος ὁ Κῦρος φιλοσοφίας εἰ καὶ τις ἄλλος ἔμπειρος ἦν, ἦντινα παρὰ τοῖς μάγοις ἐπαιδεύθη· δικαιοσύνην τε καὶ ἀλήθειαν ἐδιδάχθη κατὰ δὴ τινας πατέριους νόμους καθεστῶτας Περσῶν τοῖς ἀρίστοις.

Κῦρος. Ὅτι διὰ τὴν ἐπίταξιν τοῦ φόρου ἔλεγον οἱ Πέρσαι, ὡς Δαρεῖος μὲν ἦν ἀπῆλος, Καμβύσης δὲ δεσπότης, Κῦρος δὲ πατήρ· ὁ μὲν ὅτι ἐκαπήλευε πάντα τὰ πράγματα· ὁ δὲ χαλεπός τε ἦν καὶ ὀλίγωρος· ὁ δὲ ὅτι ἠπιός τε καὶ ἀγαθὸς σφι * ἐμχανήσατο.

Κυρωνίδαι. γένος ἐστὶν ὀνομασμένον ἀπὸ Κύρωνος, ὃν νόθον ἀδελφὸν εἶναι φασὶ τοῦ Κροκῶνος· παρὸ καὶ ἐντιμωτέρους εἶναι τοὺς Κροκῶνι-

δας τῶν Κυρωνιδῶν. τριχῇ δὲ αὐτοὺς ὀνομάζουσι, Κυρωνίδας, Φιλιεῖς καὶ Περιθύδας.

Κυρσάνιε. νεανία, ἔφηβε. ἢ εὐτελέστατα. κυρσὸς γὰρ εὐτελὲς λάχανον. κυρσανίους δὲ καλοῦσιν οἱ Λάκωνες τὰ μειράκια καὶ τοὺς εὐτελεῖς ἀνθρώπους.

Κυρσίλος. ὄνομα κύριον. ὃν Ἀθηναῖοι κατέλευσαν, διότι ὑπακούειν Πέρσαις προδύτρετο.

Κυρτή καὶ κοίλη παράταξις καὶ ἐπικαμπύς καὶ εἰς τοῦπίσω τε καὶ πρόσω, ἢ τὸ στόμα κοῖλον ἔχουσα ἢ κυρτὸν ἢ ἐπικαμπές· καὶ τοῦτο, ὡς εἴρηται, ἢ εἰς τοῦπίσω ἢ εἰς τὸ πρόσω. ὥστε τὰ εἶδη αὐτῆς γίνεται ἕξ, ἐκάστης τῶν τριῶν ἢ εἰς τοῦπίσω σχηματιζομένης ἢ εἰς τὸ πρόσω.

Κύρτωμα. ἢ λεγομένη καμάρα. Κύρτωμα γὰρ τοῖς πάλαι ἀνθρώποις ὑπὲρ τῆς δεξαμενῆς σκιῶς ἕνεκα ἐπεποιήτο.

Κυροῖ.

Κάνηρετ' ἐν τῷ πράγματι κυροῖ ποτε.

τὸ κυρῶ περισπώμενως ἢ συνήθεια καὶ Ἀττικοί. ἐν

1. κάλλιστος] κάλλιστον V. καὶ φιλομαθέστατος] Adde e Xenophonte καὶ φιλοτιμότητος. Küst. 2. ἀνατλήναι] ἀντλήναι B. ἐν τλήναι E. 4. βασιλείας παιδιᾶν] Vid. Herodot. I, 114. Eadem notatio quae infra post ἀρίστοις afferebatur vocibus immutatis, Κῦρος ὁ Περσῶν βασιλεὺς οὕτως ἐκλήθη διὰ τὸ ἐν τῇ βασιλίδαι (sic pro βασιλίδαι correxit Ebertus Diss. Sic. p. 49.) λεγομένη παιδιᾷ κυριεῖσαι τῶν ἡλέκων, delevi cum A. V. 5. διαπραττόμενος] διαπραττόμενον A. 7. Οὗτος φιλοσοφίας εἰ καὶ τις ἄλλ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli leguntur apud Nicol. Damascenum in Excerptis ab Valesio editis p. 454. unde ea Suidas deprompsit. Küst. Οὗτος ὁ Κῦρος A. 12. διὰ τὴν ἐπίταξιν] Haec esse verba Herodoti III, 89. monuit Kusterus. Ὅτι Gaisf. cum *V. 15. χαλεπός] Praefigendum, quod vel Herodotus firmat, ὅτι. 16. σφι] σφι τὰ B. E. *V. Med. id est σφι πάντα, quod Herodotus habet. 18. Κυρωνίδαι. γένος ἐστὶν ὀνομα.] Ex Harpocrate: sed apud quem legitur Κοιρωνίδαι, per diphthongum ὄτ. Küst. Cum Suida Photius. Vid. Rubnken. Hist. Crit. Or. Gr. p. LXXVI. et Kiessling. de Lycurgi fragm. p. 115.

1. Κυρωνιδῶν vulg. Κυρωνιδῶν ceteri. 2. Φιλιεῖς καὶ Περιθύδας] Harpocratio habet Φιλιεῖς καὶ Περιθύδας. Küst. Sic Photius. φιλιεῖς A. B. E. *V. Φιλιεῖς conlectabat Meier. de gentilit. Att. p. 47. 3. Κυρσάνιε. νεανία, ἔφηβε] Ex Schol. Aristoph. Lysistr. 982. Κῆρυξ ἐγὼν, ὦ κυρσάνιε, ναὶ τῷ σιῶ. Lacon ibi Laconice loquens introducitur. Photius in Lexico inedito: Κυρσάνια, Λάκωνες τὰ μειράκια. Küst. εὐτελέστατον Med. 7. Κυρσίλος] Huius meminit Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte, ut vel ex Harpocrate constat, cuius vestigia Suidas hic secutus est. Küst. Post Κυρτίων posuerunt A. V. post v. Κυρήνη Photius. Κυρσίλος Med. 8. προδύτρετο] κατέθετο V. 9. Κυρτή] V. Montfauconii Bibl. Coisl. p. 513. sive Appendix Suidae sub finem: coll. v. Ἐπικαμπῆς παράταξις. 11. τούτου] τούτο A. B. V. E. Med. sola et Coisl. 13. αὐτοῦ] Photius αὐτῆς, ut referatur ad παράταξις. Küst. Sic Coisl. γίνονται] γίνεται A. V. Coisl. γίνεσθαι Append. Suidae. ἐκ] ἐκάστης Coisl. ἐκ τῆς A. V. 15. Κύρτωμα γὰρ τοῖς π.] Plenior huius loci sensum pete ex Procopio de Bello Goth. II, 27. unde haec Suidas excerpit. Küst. 18. Κυροῖ] Κυροῖ A. B. V. item in exemplo. „Scholiasta Sophoclis olim legit κύροι, ut ex verbis eius subiunctis colligitur.” Küst. Ordo postulat κυροῖ, ut his Ox. Porson. Adv. p. 187. 19. Κάνηρετ' ἐν τῷ πρ.] Sophocli. Ai. 314. Vide ibi Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. Küst. Κάνηρετ' A. V. ἐν τῷ scripsi cum Med. 20. καὶ Ἀττικοί] καὶ Ἀττικοί βαρύνουσι αὐτό. ἐν δὲ τοῖς εὐκτικοῖς βαρύνουσι Ἀττικοί Med.

etiamnum celebrant, ut et specie corporis esset pulcherrimus, et ingenio praeditus humanissimo doctrinaeque cupidissimo; adeo ut quosvis labores patienter toleraret, et nullum non periculum gloriae causa adiret. — Cyrus autem vocatus est, quod a pueris Indum regni ludentibus potestas regia ad eum est delata. — Idem et philosophiae si quis alius peritus fuit, quam ab Magis perdidicerat, et in disciplina iustitiae et veritatis institutus est, ex more institutoque optimatum apud Persas. Κῦρος. Propter imperata tributa Persae dicebant Darium fuisse cauponem, Cambysen dominum, Cyrum patrem. quorum ille omnia cauponabatur, secundus saevus erat et rempublicam negligenter tractabat, Cyrus autem clemens et Persis multorum honorum auctor extitit. Κυρωνίδαι. Cyronidae, familia quaedam, denominata a Cyrone, quem aiunt fuisse nothum Croconis fratrem. quamobrem etiam Croconidae Cyronidis honora-

tiores habebantur. tribus autem nominibus eos appellant, Cyronidas, Phillenses, Perithoedas. Κυρσάνιε. Iuvenis, epebe. vel significat villissimum. κυρσὸς enim est olus quoddam vile. Κυρσανίους autem Lacones vocant adolescentes, item abiectos homines. Κυρσίλος. Nomen proprium viri, quem Athenienses lapidibus obruerunt, cum iis suaderet ut Persis parent. Κυρτή καὶ κ. Convexa et cava acies et incurva, tam in posteriorem quam anteriorem partem, vocatur ea, quae cavum os habet vel incurvum, idque ut dictum est vel in posteriorem vel anteriorem partem. quare genera eius sunt sex, cum uniuscuiusque trium illarum figura vel in posteriorem vel anteriorem partem convertatur. Κύρτωμα. Camera. Fornix enim loci obumbrandi gratia aquae receptaculo olim impositus erat. Κυροῖ. Et percontabatur, quo loco res eius essent. κυρῶ usus et Attici circumflectunt. in

δὲ τοῖς ἐδικτικοῖς βαρύνουσιν αὐτὸ Ἀττικοὶ μετὰ ἐκ-
τάσεως τοῦ ὕ, κύροι λέγοντες ἀντι τοῦ κυροῖη. κεί-
ται δὲ καὶ ἀντι τοῦ κυρεῖ ὀριστικοῦ παρὰ Σο-
φοκλεῖ.

Κύσον με. φίλησόν με. Ἀριστοφάνης Νεφέ-
λαις·

Κύσον με καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν.
ἐπι πίστει καὶ συνθήκαις διδόναι τὰς δεξιὰς ἀλλή-
λοις εἰώθασιν. ὑπὲρ οὖν τοῦ πεισθῆναι τὸν νεα-
νίαν ὁ πρεσβύτερος ταύτην ἀξιῶ παρ' αὐτοῦ πίστιν 10
λαβεῖν.

Κύστιν. οὐρήθραν, ἐφήβιον, ὑπογύστριον,
τὴν κοιλίαν, τὴν φύσαν. εἴρηται δὲ φύσα ἀπὸ τοῦ
πάσχειν πεφυκέναι.

Κύτταρος. τὸ πῶμα τῆς βυλάνου, ὅπου ἐγκά-
θηται ἡ βύλανος, ἢ τῆς βυλάνου πυελίς· ἢ τὸ προεξ-
άνθημα τῆς ῥοιᾶς· ἢ ἡ ἐν τοῖς κηρίοις τῶν μελι-
τῶν πυελίς καὶ κατάτρησις· ἢ τὸ ὑψηλότατον τοῦ
οὐρανοῦ· λέγουσι γὰρ κοῖλον εἶναι τὸν οὐρανόν,

ὡς περ τοῦ ἄου τὴν λέπιδα. τὸ κοιλότατον καὶ μυ-
χαίτατον. Κύτταρος. αἱ τῶν κηρίων καὶ σφη-
κῶν κατατρήσεις. Θεόφραστος δὲ κυρίως λέγει
κύτταρον τὴν προάνθησιν τῆς πίτυος, ἣτις ἐστὶν
ὡς στάχυς μικρὸς ἐκ μεγάλων πυρῶν, ξηραίνόμενος
δὲ θυλακοῦται καὶ ἀποπίπτει. οἶον οὖν ἀγγειῶδες
φῆσι κύτταρον οὐρανοῦ. ὁ αὐτὸς Ἀριστοφάνης ἐν
Θεσμοφοριαζούσαις·

Πόσθιον

τῷ σῷ προσόμοιον, στρεβλὸν ὡς περ κύτταρον.
Κυταία. πόλις. Καὶ Κυταίδος.

Κύταιον. τόπος τις.

Κύτη. ὄνομα πόλεως.

Κύτος. ὕγκος, χώρημα, βιάθος. [Καὶ περι-
κυτόσαντες.] Τὸ δὲ "κύτος τῶν πλοίων κοντοῖς κως
κατεστόρεσε, πρὸς εὐμαρῇ στάσιν τῶν ἵππων.

Κυτωρίς. τόπος παραθαλάσσιος.

Κυτώσαντες. τὸ κύτος περικαλύψαντες.
Βοεῖω δέρματι περικυτόσαντες.

1. αὐτὸ om. vulg., servat *V. 2. κυροῖη] κύροι A. κείται δὲ καὶ . . . παρὰ Σοφ.] νῦν δὲ . . . κείται Schol. 5. Ἀριστο-
φάνης Νεφέλαις] V. 81. Κίσον με bis Edd. 8. συνθήκη] συνθήκαις A. V. Schol. 9. οὖν] αὐ V. 12. Κύστιν — ὑπο-
γύστριον] Haec Photius et Lex. Seg. Mox lege ἐγῆβαιον. 13. τὴν κοιλίαν] At κύστιν et κοιλίαν distinguit Enarrator Comici
in Nub. 404. κύστις δὲ κοιλίας διενήνοχε. τὸ μὲν γὰρ τῆς ὑγρᾶς περιττώσεως δεκτικὸν μόριον ὀνομάζεται κύστις, τὸ δὲ τῆς ξηρᾶς
κοιλία· ὡς Ἀριστοτέλης περὶ Ζῴων ἱστορίας α'. Recte. Küst. ἀπὸ τοῦ — πεφυκέναι] ἀπ' οὗ — πέφυκε Schol. recte. No-
tationem illam εἴρηται et seqq. delevit Küst. 15. Κύτταρος. τὸ πῶμα τῆς βυλ.] Ex Schol. Aristoph. Vesp. 1106. Primam
sententiam repetit v. Ἄλων. πῶμα Med. σῶμα Schol. Thesmoph. 16. ἢ τὸ προεξάνθημα — μυελίς propter eiusdem vocis ge-
minationem om. Schol. Aristoph. 18. μυελίς] πυελίς A. E. Med. et Photius. ἢ τὸ ὑψηλότατον — λέπιδα] Haec addit
etiam Schol. Venetus in Pac. 198.

1. τὸ κοῖλ. καὶ μυχαίτατον] Eodem sane tenore haec in Scholio Vesparrum succedunt, omisiss illis αἱ τ. x. καὶ σφ. κατατρήσεις:
sed aptius paulo concinnavit Schol. Pacis Venetus, quem adhibebimus, ut annotationes in duplicem Aristophanis locum (quo du-
cit etiam infra positum ὁ αὐτὸς Ἀριστοφάνης) conscriptas distinguamus. Itaque prior particula, quae ad Vespas refertur, inde
ab voce κατάτρησις sic est continuanda: κύτταροι γὰρ αἱ τῶν κηρ. καὶ σφ. κατατρήσεις· Θεόφραστος — ἀποπίπτει. Subsequitur
interpretatio e Pac. 198. ducta: Κύτταρον. ἢ τὸ ὑψηλότατον τοῦ οὐρανοῦ, ἢ τὸ κοιλότατον καὶ μυχαίτατον· λέγουσι γὰρ κοῖ-
λον . . . τὴν λέπιδα. οἶον οὖν ἀγγειῶδες φῆσι x. οὐρανοῦ. Ubi Schol. Ven. οἱ οὖν ἀγγειῶδες. κύτταρον δὲ οὐρανοῦ λέγοι ἄν
νοῦν τὸ κοιλότατον καὶ μυχαίτατον. Interim Gaisfordus cum praegressis recte Κύτταρον οὐρανοῦ conflatit, quae caput novae
glossae efficiebant. 2. Κύτταρος. αἱ τῶν κηρίων καὶ σφ.] Et haec leguntur apud eundem Scholiastam loco modo laudato.
Confer etiam Hesychium v. Κύτταρος. Küst. σφικῶν] σφικῶν Schol. Ven. 3. Θεόφραστος] Histor. Plant. III, 3, 8. ubi
vide Schneiderum T. III, p. 145. 5. μικρῶν *V. Ceterum Schol. Ven. Θεόφραστος δὲ κυρίως λέγει προάνθησιν τινὰ τῆς
πέυκης καὶ τῆς πίτυος, ἣτις ἐστὶν ὡς περ μικρὸς [στάχυς] ἐκ μεγάλων πυρῶν. ξηραίνόμενης δὲ θυλακοῦται καὶ ἀποπίπτει. πυ-
ρῶν] πυρῶν Photius. 6. ἀγγειῶδες vulg. 8. Θεσμοφοριαζούσαις] V. 516. Ubi Schol. satis laceratis: Θεόφραστος [τὴν
προάνθησιν] φῆσι τῆς πίτυος καὶ τῆς πέυκης. Reliqua tamen vix collatis Schollis in Pacem expediuntur; quamquam Photius simi-
lem fere narrationis ordinem retinuisse videtur. 11. Κυταίδος] Referendum ad Apollon. II, 399. Cuius Scholiastes
ostendit fere haec subici debuisse, Κύτταρα γὰρ πόλις [Κολχίδος], abiectis glossis Κύταιον et Κύτη. 14. πλίτος post βιάθος
omisi cum A. V. Hesychio, Photio et Lex. Seg. Quod Epimerisim debebatur: v. Herodian. p. 73. καὶ περικυτόσαντες] Sic
A. V. καὶ περικυτόσαντι B. E. Med. Om. vulg. Qui Küsterum castigavit Gronovius Rec. mutil. p. 33. probabiliter iussit haec ad
gl. Κυτώσαντες reici. Sed nisi firmum exemplum verbi κυτώ afferatur, equidem studiosos homines crediderim ex v. Τύμπανα
veteres dictionem βοεῖω (ταυρεῖω) δέρματι περικυτόσαντες, quam glossae Κύτος ut fit insererent, adiecta in interpretatione τὸ κύ-
τος περικαλύψαντες. Itaque scribendum post ἵππων: καὶ Περικυτόσαντες. τὸ x. περικαλύψαντες. Ταυρεῖω δ. π. 17. Κύτω-
ρίς. ὄνομα ποταμοῦ Zon. p. 1265. Κύτωρος scribendum fuisse demonstrant Homerus, Apollonius, alii.

optativis tamen Attici gravem accentum ponunt. εἰ producto κί-
ροι dicentes pro κυροῖη. hic vero κυροῖ pro indicativo positum
est. Κύσον με. Osculare me. Aristophanes Nubibus:
Osculare me et dextram porrigere. fidem et foedera datis dextris
veteres confirmare solebant. quare senex, ut adolescens fidem
ipsi habeat, hanc ab illa fidem accipere cupit. Κύστιν.
Urinae receptaculum. pubem, intum ventrem, ventrem, vesicam.
Κύτταρος. Glandis operculum, sive id cui glans inclusa est.
glandis cellula. vel mali granati primus flos. vel cellula et fora-
men in favis apum. vel summa coeli pars. dicunt enim coelum
esse cavum et convexum. ut putamen ovi. intus recessus et

penetrabile. Κύτταρος. Favorum foramina vesparumque cel-
lulae. Theophrastus vero proprie sic appellat primum florem pi-
nus, qui est velut spica parva in frumento prominens. hic are-
factus in folliculum abit et decidit. Aristophanes igitur quasi
vasculum appellat κύτταρον οὐρανοῦ. idem in Thesmophoriazusi-
sis: Parvus penis, tuo persimilis et tortus instar strobili.
Κυταία. Urbs. Et Cytaeidis. Κύταιον. Locus quidam.
Κύτη. Nomen urbis. Κύτος. Amplitudo, capacitas, pro-
funditas. Alveum vero naris contis constravit, ut commo-
dam equis stationem pararet. Κυτωρίς. Locus maritimus.
Κυτώσαντες. Qui cavitatem alvei texerunt. [Et Περικυτό-

Κυφαλέα.

Ἐπει τάχ' ἂν ἡ πολυκαμπῆς

ἰξὺς κελὶς αἰδαν ᾤχετο κυφαλέα.

[κεκυρτωμένη.]

Κυφαλέος. ὁ κεκυρτωμένος.

[Κυφανισμός. ἐπὶ τῶν τιμωριῶν. ἀντὶ τοῦ κακὸς καὶ δλέθριος.]

Κῦφι. τοῦτο Μάνεθως ὁ Αἰγύπτιος κατασκευάζει· οὐκ οἶδα δὲ τίς ἡ κατασκευασία αὐτοῦ.

Κυφόν. κεκυρμένον. Ἐκ παντός ξύλου κυφόν 10 ἂν γένοιτο. ἐπὶ τῶν τὸ εἶδος εὐκαταφρονήτων, χρησίμων δέ.

Κυφός. κεκυρτωμένος. Καὶ πάγκυφος ἔλαια, ἢ κατακεκυρμένη. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ κυφὰς καρίδας· ἀριθμήσει δέ σοι αὐ- 15 τός.

Κύφωνες. ξύλα ἦσαν ἐπιτιθέμενα εἰς τοὺς τέ-
νοντας τῶν καταδίκων, ἵνα μὴ εὗρωσιν ἀνακύβαι.
Ἀριστοφάνης Πλούτω·

Ἦ τῦμπανα καὶ κύφωνες, οὐκ ἀρήξετε·

κύφων δὲ ἐστὶ δεσμός ξύλινος, ὃν οἱ μὲν κλοιόν, ὃ δὲ καλιόν ὀνομάζουσαν. ἔνθεν καὶ ὁ πονηρὸς ἄν-
θρωπος κύφων. τάσσεται καὶ ἐπὶ πάντων δυσχερῶν
5 καὶ ὀλεθρίων. καὶ κυφανισμός ἐπὶ τῶν τιμωριῶν.
Ἀρχιλόχος δὲ ἀντὶ τοῦ κακὸς καὶ δλέθριος. εἴρηται
κύφων παρὰ τὸ ἀναγκάζειν τοὺς δεσμίους κύφειν.
Ἐὰν δὲ τις θρασυνόμενος τὰ ἐκ τοῦ νόμου παρ' οὐ-
δὲν ποιήσῃται, δεδέσθω ἐν κύφωνι πρὸς τῷ ἀρχεῖφ
ἡμερῶν εἴκοσι, ἐπιρξέμενος μέλιτι γυμνὸς καὶ γά-
λακτι, ἵνα ἢ μελίτταις καὶ μύλαις δεῖπνον. τοῦ δὲ
χρόνου διελεύοντος κατὰ κρημνῶν ὠθεῖσθαι, στο-
λὴν γυναικείαν περιβαλόντας.

Κυψέλη. οἰνηρὸν σκεῦος. Ἄμα τῷ σιδήρῳ
καὶ ταῖς οἰνηραῖς κυψέλαις συγκομιζόμενος.

Κυψέλη. κυβέρτιον μελισσῶν· λέγεται δὲ καὶ
ἡ ὀπή τοῦ ὠτός. Αἰ δὲ μελίτται ἐκπεφωλευκείσαν
ὡς περ ἐν κυψέλῃ τῷ φωλεῷ. τὸ μέλι δὲ ἐλείβετο
κατὰ τῶν κεφαλῶν.

2. Ἐπὶ] Phaniae versus Ep. IV, 7. Anthol. Pal. VI, 297.

4. κεκυρτωμένη] κεκυρτωμένος; A. B. V. Med. Itaque haud scio an

interpretatio prorsus abicienda fuerit. Quid quod ipsa glossa Κυφαλέος vacillat, quam *V. post Κυφανισμός reponat. 6. Κυ-
φανισμός] Hesychius rectius κυφανισμός per ω: uti etiam Schol. Aristoph. Plut. 476. Vide paulo post v. Κύφων. Küst.
Totum est futile et male conflatum ex Schol. Aristoph. Plut. 476. Hemst. Interim uncis notavi. Post h. gl. quae extabant, Κῦ-
φελλα. τὰ νέφη, οἰονεὶ κρύφελλα, τὰ ἀποκρύπτοντα τὴν σελήνην. Ἐτιμήγη δὲ κύφελλα. Καλλίμαχος δὲ τὰ κύφως ἔλαινο-
μενα, quippe descripta e Zon. p. 1270. omittunt A. B. V. E. Cf. Etymol. Gud. p. 356. 8. Κῦφι] Vide infra v. Μάνεθως,
ubi κυφίον appellatur, quod hic est κύφι. Küst. Conf. Athen. II. p. 66. F. et Jablonski Voc. Aegypt. Opusc. T. I. p. 117. Gaisf.

Non dubium quin haec ex v. Μάνεθως irrepererint; novissima quidem, satis illa stolidia, nescit *V. 9. οὐκ οἶδα] ζῆτι A.
Mox κατασκευάζει E. pr. 10. κυφόν ἂν γένοιτο] Salmasius de Modo Usur. p. 814. monet legendum esse. κύφων ἂν γένοιτο, i. e.
peritus vel vinculum ligneum fiat. Eius verba adduximus supra v. Ἐκ παντός ξύλου, quem locum confer. Küst. Glossam ap-
paret ex illo superiore loco fuisse repetitam. Ceterum Κυφόν. κεκ. agnoscit Photius. 11. κατὰ τὸ] κατὰ om. A. B. V. Posuit
A. in marg. εὔροι ὁ θεός: idem in marg. inf. Κύφωμα, τὸ κύρτωμα, ὅπερ καὶ λόρδωμα λέγεται. 13. πάγκυφος ἔλαια] Ari-
stophanis vox ap. Polluc. VI, 163. fr. 664. 14. κατακεκυρμένη] Photius recte κατακεκαμμένη. ἐν Ἐπιγράμματι] Asclepi-
dae XXVIII, 3. Anthol. Pal. V, 185. 15. Edd. καρίδας. 16. Κύφωνες. ξύλα — δεσμίους κύφειν] Ex Schol. Aristoph.
Plut. 476. Küst. Adde Schol. Luciani Pseudolog. 17. et v. Γραμματοκύφων. εἰσὶν] ἦσαν A. V. εἰσὶν Schol.

3. καλιόν] Scribe καλιόν per τ, ut apud Scholiastam Aristophanis. Küst. καλιόν A. V. Vide Hemsterh. Mox ὁ nesciunt edd.
ante Gaisf., servat *V. 4. λέγεται] τάσσεται A. V. Schol. Illud olim superioribus adhaerebat; sed addendum etiam δέ, mox
τῶν post πάντων, firmante Hesychio. Photius: χρῶνται δὲ ἡδὴ τῇ λέξει καὶ ἐπὶ πάντων τῶν δυσχερῶν. 5. κυφανισμός] Scho-
liasta Aristophanis loco laudato [et Hesychius] rectius κυφανισμός per ω, ut et paulo ante monuimus. Küst. 6. Αρχιλόχος] Ari-
stoph. Fragm. 101. Vide Hemsterh. in Tho. M. p. 140. Αρχιλόχος — δλέθριος om. V. κύφων εἴρηται] εἴρηται κύφων A. et Schol.,
unde summendum δὲ post εἴρηται. 7. δεσμούς; V. 8. Ἐὰν δὲ τις θρ.] Fragmentum hoc est pars ampliae eclogae, quam Sui-
das ex Aeliano adducit supra v. Ἐπίκουρος: unde pleniorum huius loci sensum pete. Küst. Omnia haec om. V. 9. δεδέσθω] δε-
δέσθαι B. E. 10. γάλακτι] γάλακτος A. 12. κατὰ κρημνῶν ὠθεῖσθαι, στολὴν γυναικ. περιβαλ.] Supra v. Ἐπίκουρος re-
ctius legitur κατὰ κρημνοῦ ὠθεῖσθαι, στολὴν γυναικείαν περιβληθεῖς. Küst. καὶ κρημνῶν A. 14. Κυψέλη] Gl. om. V.
σιδήρῳ] σιτηρῷ commentum Is. Vossii in Hesychium. 15. συγκομιζόμενον E. 16. κυβέρτιον] Hesychius habet κυβέρτιον.
Sed malim κύβεθρον. Hesychius suo loco, Κύβεθρα. τὰ τῶν μελισσῶν. Subintellige ἀγγεῖα vel simile quid. Photius in Lexico:
Κύβεθρον. Θήκη μελισσῶν. Vide etiam Nostrum supra v. Κύβεθρον. Küst. Κυβέρτιον etiam Photius et Lex. Bachm. p. 286.
17. ἡ ὀπή τοῦ ὠτός] Sic habent omnes editt. sed male. Scribendum enim est ἡ ὀπή τοῦ ὠτός, ut recte habet Photius in Lexico
inedito. Küst. ὀπή etiam Lex. Seg. Αἰ δὲ μέλι.] Locus ut suspicor ex Iamblichi Babyloniensis depromptus: vide quae diximus
in v. Ἀλέριος. ἐκπεφωλευκείσαν] ἐμπεφωλευκείσαν Hemsterhusius. Vide Bernardum in Nonn. II. p. 196.

σαντες.] Cum pellem bubulam circumposuissent. Κυφαλέα.
Incurva. Nam fortasse sinuosus lumbus vel ad Orcum de-
scendisset incurvatus. Κυφαλέος. Incurvatus. [Κυ-
φανισμός. Dicitur de suppliciis. id est, malus et perniciosus.]
Κῦφι. Hoc Manethos Aegyptius confecit. quaenam autem eius
conficiendi ratio fuerit ignoro. Κυφόν. Incurvum. Ex omni
ligno fiat vinculum ligneum. de rebus dictum, quae cum spe-
ciem habeant contemendam, tamen utiles sunt. Κυφός.
Gibbosus. Et πάγκυφος ἔλαια, olea penitus incurvata. In Epi-
grammate: Et incurvas squillas, quas ipse tibi numerabit.
Κύφωνες. Ligna quae cervicibus damnatorum imponuntur, ut
ne caput erigere possint. Aristophanes Pluto: Ο τῦμπανα et
nerci, non feretis open? Κύφων vero est vinculum ligneum,

quod alii quidem κλοιόν, alii vero καλιόν vocant. hinc etiam
homo malus κύφων vocatur: id quod de rebus omnibus molestis
et perniciosis dicitur; item κυφανισμός de suppliciis. Archilo-
chus etiam hac voce hominem improbum et perniciosum notat.
Κύφων autem dictus est ab eo quod est κύφειν: quod vincos
cernuare cogit. Si quis vero eo temeritatis processerit, ut le-
gem flocci faciat, prope praetorium per viginti dies nervo
vinciatur, nudusque melle et lacte perfundatur, ut apibus et
muscis esca fiat. post id autem temporis muliebri veste indu-
tus de rupe praecipitetur. Κυψέλη. Vas vinarium. Una
cum ferro et vinariis cypselis comportatus. Κυψέλη. Al-
veare apum. item foramen auris. Apes vero in caverna tan-
quam in alveari favos finxerunt, adeo ut mel in capita de-

Κυψέλη ἐξμέδιμνος. ἐξμέδιμνος χωροῦσα. κυψέλη δὲ σκευὸς δεκτικὸν κριθῶν ἢ πυρῶν. οὕτω δὲ εἶρηται διὰ τὸ κεκρυφθῆαι αὐτοῦ τὴν ἔλην· ἔστι γὰρ σκοτεινόν. διαφέρει δὲ πρὸς τὴν κυψελίδα, ἥτις ἔστιν ὁ ἐν τοῖς ὤσι ῥύπος. Ἀριστοφάνης·

Ἐπεὶ κἄμοῦ λίθον

βαλόντες ἐξμέδιμνον κυψέλην ἀπώλεσαν.

Κυψελιδῶν ἀνάθημα ἐν Ὀλυμπίᾳ. Πλάτων ἐν Φαίδρῳ. παρὰ τὸ Κυψελιδῶν ἀνάθημα σφρηγῆλατος ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐστάθη κολοσσός, ἀλλ' οὐ τῶν Κυψελιδῶν. Κυψέλου δὲ φασὶ τὸ ἀνάθημα, ὡς Ἀγακλυτὸς ἐν τῇ π' Ὀλυμπιάδι φησὶν οὕτως· Ναὸς τῆς Ἡρας παλαιός, ἀνάθημα Σκιλλουντίων· οὗτοι δὲ εἰσὶν Ἠλείων. ἔνεστι δὲ ἐν αὐτῷ χρυσοῦς κολοσσός, ἀνάθημα Κυψέλου τοῦ Κορινθίου. φασὶ γὰρ τὸν Κύπελον εὐξάμενον, εἰ Κορινθίων τυραννεύσει, τὰς οὐσίας πάντων εἰς δέκατον ἔτος ἀνειρώσειν, τὰς δεκάτας τῶν τιμημάτων εἰσπραξάμενον κατασκευάσαι τὸν σφρηγῆλατον κολοσσόν. Αἶδνμος

δὲ κατασκευάσαι τὸν κολοσσόν φησὶ Περιάνδρον, ὑπὲρ τοῦ τῆς τρυφῆς καὶ τοῦ θράσους ἐπισχεῖν τοὺς Κορινθίους. καὶ γὰρ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ Καίρων β' λέγει οὕτως· Ἐτεροὶ δ' εἰς ἀνδρωδέστερα καταδαπανῶντες, οἷον στρατιᾶς ἐξάγοντες καὶ πολέμους ἐπαναιρούμενοι, καθάπερ καὶ Διονύσιος ὁ τύραννος. ἐκεῖνος γὰρ οὐ μόνον ᾤετο δεῖν τὰ τῶν ἄλλων καταναλίσκειν, ἀλλὰ καὶ τὰ αὐτοῦ, πρὸς τὸ μὴ ὑπάρχειν ἐφόδιον τοῖς ἐπιβουλεύουσιν. εὐκασι δὲ καὶ αἱ πυραμίδες ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ὁ τῶν Κυψελιδῶν κολοσσός καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα τὴν αὐτὴν καὶ παραπλησίαν ἔχειν διάνοιαν. Φέρεται δὲ τι καὶ Ἐπίγραμμα τοῦ κολοσσοῦ·

Αὐτὸς ἐγὼ χρυσοῦς σφρηγῆλατὸς εἰμι κολοσσός·
ἐξώλης εἶη Κυψελιδῶν γενεά.

ὅπερ Ἀπελλῆς ὁ Ποντικός οὕτω προφέρειται·

Νάξιός εἰμι ἐγὼ, παγχρυσέος εἰμι κολοσσός·
ἐξώλης εἶη Κυψελιδῶν γενεά.

Κυψελόβυστον. τὸ ὑπὸ ῥύπου κεκαλυμμένον.

1. Κυψέλη ἐξμέδιμνος] Ex Schol. Aristoph. Pac. 630.

A. *V. quamquam vulgarem scripturam πυρῶν ἢ κριθῶν sequitur Schol. 4. σκυψελίδα *V. 5. ὡς ῥύπος] Alex. Aphrodis. Probl. 63. et Cassius Probl. 32. κυψέλην vocant sordes aurium. Reines. Adde Herod. Epimer. p. 73. f. Ἀριστοφάνης] Pac. 631, 32.

7. ἐμβαλόντες] βαλόντες A. B. E. *V. Ox. Med. id est omnium librorum scripturam reduxi, si forte vestigia rectae lectionis argueret; non enim acquiescimus in illo quod Aristophaneum ferunt λίθον ἐμβαλόντες. 8. Κυψελιδῶν ἀνάθημα ἐν Φαίδρῳ] Platonis verba p. 236. B. τῶν δὲ λοιπῶν ἕτερα πλείω καὶ πλείονος ἄξια εἰπὼν τῶν Ἀσίου παρὰ τὸ Κυψελιδῶν ἀνάθημα σφρηγῆλατος ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθητι. Ubi quaedam collegit Heindorfius. Πλάτων om. Photius. 9. σφρηγῆλατος] σφρηγῆματος V.

11. Κυψέλου] Κυψέλην B. E. Hic glossam Κυψελόβυστον praefixit *V. Idem mox Ἀγακλυτόν. Photius Ἀγακλυτός. 12. ὅς ἐν] ὅς om. A. B. Med. ὅς — Ὀλυμπιάδι om. V. τῇ π'. Ὀλυμπιάδι] τῷ περὶ Ὀλυμπίας legendum cum Photio. Ceterum ὡς — οὕτως cum parum recte coniungantur, suspicor scribendum καὶ Ἀγακλ.

13. Σκιλλουντίων] Σκιλλουντίων A. E. Med. 14. χρυσοῦς] χρυσός A. Deinde Κυψέλου, ut infra, A. 16. τὸν Κύπελον εὐξάμενον, εἰ Κορινθ.] Aliter rem narrat Aristoteles Oeconom. II. circa initium, quem confer. Küst. Vid. Menag. in Laertii locum infra Küstero laudatum I, 96. τυραννήσει] τυραννεύσει A. B. Photius. τυραννήσει E.

1. κατασκευάσαι τὸν κολοσσόν] Confer Laertium in Periandro, qui aliam causam refert, quare Periander colossus Olympiae fabricaverit. Küst. 5. στρατοῦς mendum vulg., στρατιᾶς libri: στρατιᾶς Photius. 6. ἐπαναιρούμενοι] ἐπαναιρούμενοι E. 9. ἐφόδιον] ἐφόδια Photius. 11. καὶ πάντα — διάνοιαν om. V. 13. Ἐπίγραμμα] Inter incerta CXCVIII. τοῦ κολοσσοῦ om. V. 14. Αὐτὸς ἐγὼ] εἰμὶ ἐγὼ Photius. χρυσοῦς om. A. 17. εἰμὶ ἐγὼ Νάξιος A. V. E. Med. εἰμὶ ἐγὼ ναξός Photius. 19. Κυψελόβυστον] V. Schol. Luciani Lexiph. I. Gl. om. V. de quo vide sub v. Κυψελιδῶν.

stillaret. Κυψέλη ἐξμέδ. Cypsela sex medimnos capiens. est autem κυψέλη vas, quo triticum vel hordeum continetur: sic dictum quod eius ἔλη, id est splendor, sit occultatus. est enim obscurum. differt autem a κυψέλης, quae vox sordes aurium significat. Aristophanes: Nam mihi quoque lapide coniecto sex medimnorum capacem fregerunt cypselam. Κυψελιδῶν ἀνάθημα. Meminit Plato in Phaedro. iuxta Cypselidarum donarium Olympiae stabat colossus malleo fabricatus, non ille a Cypselidis dedicatus. alii vero donarium eum Cypselidarum fuisse aiunt, ut Agaclytus in libro de Olympia: Antiquum Iunonis templum, a Scilluntis, colonis Eleorum dedicatum. ibi colossus est aureus, donarium Cypseli Corinthii. tradunt enim Cypselum vorasse, si Corinthi regnum adeptus fuisset, omnium bona post decennium se consecraturum esse; eumque exactis honorum omnium decimis colossus malleo ductum fa-

briandum curasse. Didymus vero tradit colossus a Periandro factum fuisse, ut Corinthiorum luxui et audaciae modum poneret. sic enim Theophrastus libro secundo de Temporibus: Αἱ δὲ περὶ pecuniam in res magis viriles impendunt, ut qui exercitus educunt et bella suscipiunt: quemadmodum etiam Dionysius Tyrannus fecit. is enim non solum alienas sed etiam suas opes consumendas esse putabat, ne alios ad insidias sibi struendas invitaret. licet autem colligi tam Pyramides in Aegypto quam Cypselidarum colossus et omnia huiusmodi opera eodem consilio confecta fuisse. Fertur etiam Epigramma quoddam in colossus hoc: Ipse ego colossus sum aureus, et malleo ductus. utinam funditus pereat Cypselidarum genus. Apollas autem Ponticus Epigramma hoc ita profert: Naxius sum ego et totus ex auro fabricatus colossus. utinam funditus pereat Cypselidarum genus. Κυψελόβυστον. Sordibus tectum.

Λ.

Λάας. λίθος. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Πολυτρήτου ἔ ἀπὸ πέτρης

λαῶν, ὃς ἀμβλείαν θῆγε γένυν καλάμου.

Λάας. λίθος. καὶ λάου, λίθου. ἀπὸ τῆς λάος ἐθθείας, γενομένης ἀπὸ γενικῆς τῆς λαῶς.

Λᾶος ὑπαὶ ἕπιῆς.

Λέχριός γ' ἐπ' ἄκρου

λάου βραχὺς ὀκλύσας.

Λαβαῖς. ἐπαραις, ἧ ἀφορμαῖς, ἧ μέμψεσι.

Λαβὰς δὲ ἀμφιστόμους, τὰ ὅτα τοῦ κρατήρος, ἦτοι τὰς ἀμφοτέρωθεν ἐστομωμένας· ἧ δὲ τὸ ἐκατέρωθεν τοῦ στόματος ταύτας εἶναι· ἧ τὰς πρόσωπύ τινά θηρίων ἐκατέρωθεν ἐχούσας.

Ἦν κρᾶτ' ἔρεψον καὶ λαβὰς ἀμφιστόμους.

τούτέστιν, ἔρεψον καὶ τῶν κρατήρων τὴν κεφαλὴν. 15 Μιλησίους.

Ὅτι Βαγῶας ὁ Αἰγύπτιος ἔσφαξεν Ὄχον τὸν Πέρσην, καὶ τὰ μὲν κρέατα ἔφαγε, τὰ δὲ ὄστέα μαχαίρων εἰργάσατο λαβὰς. Καὶ αὐθις· Λαβαὶ φιλοσοφίας ἀριθμητικῆ καὶ γεωμετρικῆ.

Λαβεῖν τιμωρίαν. ἐκδικηθῆναι.

Λάβη. ἀδυνάτακτον.

Λαβίνιος. ὄνομα κύριον.

Λαβραγόρην. σφοδρῶς δημηγοροῦντα.

5 Λάβραξ. εἶδος ἰχθύος. Καὶ παροιμία· Λάβρακας Μιλησίους. τὴν δὲ προσηγορίαν πεποίηται, διότι κέχηεν αὐτοῦ τὸ στόμα, καὶ ἀθρόως καὶ λάβρως τὸ δέλσασ καταπίνει· ὅθεν καὶ εὐχερῶς ἀλλοσκεται. ἐν Μιλήτῳ δὲ τῆς Ἀσίας μέγιστοι γίνονται 10 λάβρακες καὶ πλείστοι. Μίλητος δὲ πόλις Ἀσίας, ἐνθα πολλοὶ γίνονται λάβρακες, διὰ τὴν ἐκδιδοῦσαν λίμνην εἰς τὴν Θάλασσαν. χαίροντες γὰρ οἱ ἰχθύες τῷ γλυκεῖ ὕδατι εἰς τὴν λίμνην ἀνατρέχουσιν ἐκ τῆς θαλάσσης, καὶ οὕτω πληθύνουσι παρὰ 15 Μιλησίους.

Λαβρότατος.

Λαβρώνιον. εἶδος ἐκπώματος. Καὶ Λαβρώνιος.

Λαβύρινθος. κοχλιοειδῆς τόπος· λέγεται δὲ

1. ἐν Ἐπιγράμμασι] Iuliani Aegypt. X, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 67. Ἐπιγράμμασι etiam *V. 4. Λάας] V. vel Cramerii Anecd. II. p. 388. 6. Λᾶος ὑπαὶ ἕπιῆς.] λ. ὑπὸ β. Hom. II. μ'. 462. item Schol. Soph. 7. Λέχριός γ' ἐπ' ἄκρου λ.] Sophoclis Oedip. Col. 196. λέχριος A. λέχρεος *V. 9. Λαβαῖς] Cf. Schol. Luciani Hermot. 73. 10. Λαβὰς δὲ ἀμφιστόμους] Ex Schol. Sophoclis in eum locum qui subsequitur Oedip. Col. 473. 14. κρᾶτ' ἔρεψον] κατέρεψον A. B. V. E. Med. τὴν κεφαλὴν τῶν κρατήρων] τῶν κρατήρων τὴν κεφαλὴν A. V. Schol. 16. Βαγῶας] Vid. Aelian. V. H. VI, 8. qui refert Artaxerxem Ochum a Bagoa ἀναριθέντα καὶ κατοκοπέοντα ταῖς αἰλούροις παραβληθῆναι, et Scheffer. Suid. in Ὄχος. Hemst. Ὅτι tacite Gaisf. 18. Λαβαὶ φιλοσοφίας ἀριθμ. καὶ γεωμ.] Laertius in vita Xenocratis, sect. 10. Πρὸς δὲ τὸν μήτε μουσικὴν μήτε γεωμετρίαν μήτε ἀστρονομίαν μεμαθηκότα, βουλόμενον δὲ παρ' αὐτὸν φοιτᾶν· Πορεύου, ἔφη· λαβὰς γὰρ οὐκ ἔχεις φιλοσοφίας. Küst.
2. Om. vulg. 4. Λαβραγόρην] Est vox Homericā II. ψ'. 479. quam vetus Scholiasta ibi exponit, προπετὴ ἐν τοῖς λόγοις. τούτέστι λάβρον καὶ θρασύν. Küst. Adde Zon. p. 1279. σφοδρῶν A. δημηγοροῦντα etiam Photius. δημογοροῦντα Lex. Seg. 5. παροιμία] ἐπὶ τῶν λαμάργων, quae Arsenius habet p. 330. 6. τὴν δὲ προσηγορίαν] Ex Schol. Aristoph. Equ. 360. Cf. Athen. VII. p. 310. sq. 10. Μίλητος δὲ — γίνονται λάβρακες] Recens annotatio, quam Arsenius et Schol. ignorant. 12. τὴν om. *V. et Arsenius. 16. Λαβρότατος] Pearsonus ad oram Suidae sul hic notaverat, in MS. Florentino post λαβρώτατος [ut apud Hesychium] addi σφοδρότατος. Küst. Λαβρότατος A. B. V. 17. Λαβρώνιον. εἶδος ἐκπ.] De hoc poculi genere vide Athen. lib. XI. p. 486. Küst. Immo p. 484. Mox καὶ λαβρώνιος om. A. ὁ λαβρώνιος eiusdem vasis nomen firmat comico-rum usus ab Athenaeo demonstratus. Cf. Schol. Clem. Alex. p. 121. 19. κοχλιοειδῆς A. et Photius corr., item Etym. Gud. p. 359. f. Sed κοχλιοειδῆς (v. Zon. p. 1280. et Hesych.) satis vindicavit Schaeferus in Argum. Soph. Trachiniarum. Mox λαμβάνεται ἐπὶ τῶν ἀφύπτων λόγων Etym. M. p. 554. sive Cram. Anecd. II. p. 385. f.

Λάας. Lapis. In Epigrammate: Et lapidem a petra formatum plena avulsam, qui obtusum calami rostrum acuebat. Λάας. Lapis. Et λάου, lapidis; ab recto λάος, qui formatus est a genitivo λάος. Ab tactu lapidis. — Oblique stans ad extremum lapidem, genibus parumper flexis. Λαβαῖς. Manubriis, ansis, incensationibus. Λαβὰς ἀμφιστόμους, ansae crateris, utrimque in acutum desinentes, vel quae sunt ab utraque oris parte, vel quae utrimque ferarum facies habent. Quorum caput tege et ansae ancipites. — Bagoas Aegyptius Ochum Persam iugularit, eiusque carnes comedit, ex ossibus autem gladiatorum manubria fecit. Et iterum: Philosophias Suidae Lex. Vol. II.

ansae sunt arithmetica et geometria. Λαβεῖν τιμωρίαν. Sumere poenas. Λάβη. Subiunctivus absolutus. Λαβίνιος. Nomen proprium. Λαβραγόρην. Effuse loquacem. Λάβραξ. Lupus, piscis genus. hinc proverbium: Labraces Milesios. sic autem appellatus est piscis, quod os eius hiat, et praedam rapide avidaeque deglutit. unde facile capitur. in urbe autem Asiae Mileto maximi et plurimi huiusmodi pisces gignuntur, propter lacum, qui ibi in mare exit. pisces enim aqua dulci gaudentes in lacum ex mari ascendunt, eamque ob causam apud Milesios frequentes sunt. Λαβρότατος. Λαβρώνιον. Genus poculi. item λαβρώνιος. Λαβύρινθος. Locus co-

ἐπὶ τῶν φλυάρων· παρὰ τὸ μὴ λαβεῖν θύραν, καὶ ἀθῆς·
ἢ παρὰ τὸ πολλοῖς λόγων κύκλοις κεχρησθαι. ση-
μαίνει δὲ καὶ τὸ τῶν Ἀντριάδων Νυμφῶν ἀνά-
θημα·

Εἰν ἄλλ' λαβύρινθε, τύ μοι λέγε, τίς σ' ἀνέ-
θηκεν

ἀγρέμιον πολιᾶς ἐξ ἄλως εὐράμενος;

Λάγανα. πλακουντάρια, ὡς καπυρώδη· παρὰ
τὸ λαγαρόν. καί·

Λαγαριζόμενον καὶ τρώγοντα τὸ μηδέν.

Καὶ Λαβῖθ θύσας ἐπὶ τῇ τῆς κιβωτοῦ μεταθέσει,
γυναιξὶ καὶ ἀνδράσι καὶ νηπίοις διέδωκε κολλουρίδα
ἄρτου καὶ ἐσχαρίτην καὶ λαγανιστὸν καὶ μερίδα θύ-
ματος.

408 "Λαγαρόν. ὑπόκενον. Ἐμμηγανῶντο δὲ ὄσα 15
λαγαρότητι ἢ ἀπαλότητι πρὸς τὰς τοξείας ἀντήρει.
Καὶ ἐν Ἐπιγράμμασι·

Καὶ λαγαρόν δειρῆ δέρμα περικρέμαται.

καὶ ἀθῆς·

Σοὶ γὰρ ὑπὲρ σχεδιάκων λαγαρόν ποπάνευμα
πρόκειται.

Λαγαριζόμενον. Ἀριστοφάνης·

Ὡς ἤσθηται τὸν σύρφακα . . .

ἐκ κηθαρίου λαγαριζόμενον καὶ τραγαλλίζοντα
τὸ μηδέν.

Λάγειον αἶμα. τὸ τοῦ λαγωῦ.

Λαγίδης. ὁ τοῦ λαγωῦ.

Λαγίσκα. ἑταῖρα τις, ἣς Λυσίας μνημονεύει.

Λαγνεῖα. πορνεία.

Λάγνης. ἀρσενικῶς, ἀντι τοῦ λάγνος.

Λάγνος. πόρνος, αἰσχρὸς, κατωφερῆς πρὸς
τὰ ἀφροδίσια.

Λαγόβαρδος. ἐθνικόν.

Λαγόβιος. ὄνομα κύριον.

Λαγόνοσ.

Λαγορία. ὄνομα πόλεως.

1. παρὰ τὸ μὴ λαβεῖν θύραν] Haec etymologia est inepta et merito explodenda. Küst. Seqq. desunt Photio. Aliud quid produnt loci, quos Iacobs. in Anthol. T. XII. p. 180. collegit. 2. πολλοῖς — κύκλοις] πολλοῦς — κύκλους B. E. pr. *V. Lex. Coisl. ap. Montfaucon. p. 235. attulit Gaisf. Adde Tzetzæ Exeg. in Il. p. 12. Nihil mutat Hesychius. 5. Εἰν ἄλλ' λαβ.] Theodoridæ Ep. II, 1. Anthol. Pal. VI, 224. 8. Λάγανα] Priores editi. habent λάγαρα. At MSS. Paris. itemque Photius in Lexico et Hesychius λάγανα: quod praeferendum putavi. Küst. ὡς καπυρώδη] Hesychius habet [cum Lex. Bachm. p. 287. idemque mendum tollendum ex Schol. Aristoph. Acharn. 1091.] ὡς πυρώδη, eodem sensu. Portus legendum putabat ὡς παπυρώδη: sed frustra. Lectio enim vulgata Suidæ, quam etiam confirmat Photius in Lexico inedito, recte se habet. Erant namque λάγανα placentaë in sartagine frixae, ut ex Hesychio discimus: quas proinde recte quis καπυρώδεις, i. e. ferventes, dixerit. Küst. καπυρώδη A. παπυρώδη firmat Etym. Gud. p. 360. Obest tamen λάγανον τὸ καπυρίον Pselli in Boisson. Aed. III. p. 222. 9. λαγαρόν] λαγαρί A. λαγαρύ B. V. Med. λαγαρῦ E. Lectio suspecta. 10. Καὶ λαγαριζόμενον] Aristoph. Vesp. 672. Ἐκ κηθαρίου λαγαριζόμενον καὶ τραγαλλίζοντα τὸ μηδέν. Vide ibi interpretes. Küst. λαγαριζόμενον A. B. quod praeferendum duxi. 11. Καὶ Λαβῖθ θύσας ἐπὶ τ.] Historia extat Il. Sam. c. VI. Küst. 12. κολλουρίδα δ' ἄρτου] Scribe κολλουρίδα ἄρτου vel κολλουρίδα: ut habent LXX Interpr. loco laudato. Küst. κολλουρίδ' A. V. Scripsi κολλουρίδα cum *V. 13. λαγανιστὸν] Vel scribe, λάγανον ἀπὸ τηγάνου, ut habent LXX Interpr., vel λάγανον τηγανιστὸν ut Iosephus. [VII, 4, 2.] Küst. λαγανιστὸν A. B. V. E. Gaisfordus probabiliter ex Iosepho λάγανον τηγανιστὸν reponi iussit. 16. ἀπαλότητι] Sic habent 2 MSS. Paris. At priores editi. [et E.] minus recte, ἀπλότητι. Küst. Orationem tamen non adducor ut pro integra habeam. 17. ἐν Ἐπιγράμμασι (sic etiam *V.) Pauli Silentiarii X, 6. Anthol. Pal. V, 264.
2. Σοὶ γὰρ ὑπὲρ σχεδ.] Philippi Thessal. Ep. X, 3. Anthol. Pal. VI, 231. 4. Λαγαριζόμενον] Λαγαριζόμενον A. et ut Gaisf. putat V. Vide supra v. Λάγανα. Ἀριστοφάνης] Vesp. 693. sq. Eadem in gl. Τραγαλλίζοντα traducta sunt. Prior versus, partim comparata v. Ἡσθηται, sic complendus: οἱ δὲ ἔμμηγαι ὡς ἤσθηται τὸν μὲν σύρφακα τὸν ἄλλον. 6. κηθαρίου] κηθαρίου V. Mox ἐκτραγαλλίζοντα B. E. omisso καί. 8. Zon. p. 1288. 9. Λαγίδης] Si Theocritum respexit XVII, 14. reponendum fortasse Λαγοῦ pro λαγωῦ. In Schol. ad eum locum unus saltem MS. pro Λαγοῦ praebehit λαγωῦ. Zonaras: Λαγίδα: ὁ τοῦ Λαγοῦ παῖς. [Ubi Λαγίδης legendum vel cum Cram. Anecd. II. p. 235.] In Suida Λαγοῦ reponit Tittmannus. Gaisf. Λαγιδεύς scribendum esse monuimus in v. Ἀλεκτορίδες: id quod praecepit Huschkus Anall. critt. ad Anthol. p. 102. 10. Λαγίσκα] Athenaeus p. 570. Toup. MS. Lysiae locus extat apud Athen. p. 586. E. τις ἢν ἣς μνημονεύει Λυσίας] τις. Λυσίας μνημονεύει A. τις, ἣς Λυσίας μνημονεύει *V. Phot. et Harpocrat. Pal. 12. ὁ λάγνος] ὁ om. A. Cf. v. Καταπύγων et Lobeck. in Phryn. p. 184. 15. Immo Λαγγόβαρδος cum Zon. p. 1280. Cf. v. Λογγύβαρδος. 16. Eandem glossam *V. repetiit post v. Λαγώδιον. 17. Om. vulg. 18. Λαγορία] Λαγορία Steph. Byz.

chleae instar tortuosus. dicitur etiam de garrulis, quasi qui ianuam non recipiant. vel quod multis verborum ambagibus utuntur. item vocatur cochlea, quae Nymphis Antriadibus dedicata erat: Cochlea marina, dic mihi, quis te praedam ex cano mari captam dedicavit? * Λάγανα. Placentae ferventes, tractae similes. dictae de tenui forma. Et laganis vescentem et ciborum fumos comedentem. † Et David propter arcae translationem sacrificio peracto, feminis et viris et pueris distribuit parnos panes et eschariten et placentas in sartagine frixas et frustum victimae immolatae. Λαγαρόν. Inane. Talia vero excogitabant, quorum levitas et mollities sagittis resi-

stere posset. Et in Epigrammate: Et tenuis circa collum pelvis pendet. Et in alio Epigrammate: Tibi enim super assulas tenuis placenta proponitur. Λαγαριζόμενον. Aristophanes: Ut senserunt plebeculam ex acetabulis genio indulgentem et nihilo vescentem. Λάγειον αἶμα. Leporinus sanguis. Λαγίδης. Leporis catulus. Λαγίσκα. Meretrix quaedam, cuius meminit Lysias. Λαγνεῖα. Impudicitia. Λάγνης. Est generis masculini, id quod λάγνος. Λάγνος. Cinaedus, impudicus, in venerem pronus. Λαγόβαρδος. Longobardus, nomen gentis. Λαγόβιος. Nomen proprium. Λαγόνοσ. Λαγορία. Nomen urbia-

Λάγος. ὄνομα κύριον. ὃς Ἀρσινόην ἔγημε τὴν Πτολεμαίου τοῦ Σωτήρος μητέρα. τοῦτον δὲ τὸν Πτολεμαῖον οὐδὲν οἱ προσήκοντα ἐξέθηκεν ἄρα ὁ Λάγος ἐπ' ἀσπίδος χαλκῆς. διαρῆε δὲ λόγος ἐκ Μακεδονίας, ὃς λέγει ἀετὸν ἐπιφοιτῶντα καὶ τὰς πτέρυγας ὑποτείνοντα καὶ ἑαυτὸν αἰωροῦντα, ἀποστῆναι αὐτοῦ καὶ τὴν ἄκρατον ἀκτῖνα, καὶ ὅτε ὕοι τὸν πολὺν νετὸν· τούς γε μὴν ἀγελαίους φοβεῖν ὄρνιθας, διασπᾶν δὲ ὄρνυγας, καὶ τὸ αἷμα αὐτῷ παρέχειν τροφήν ὡς γάλα.

Λαγωβολεῖον. ἐν ᾧ τοὺς λαγῶνους ἀγρεύουσι.

Λαγῶδιον.

Λαγῶ πεινῶντι καὶ πλακοῦντες εἰς σῦκα. Παροιμία πρὸς τοὺς τὰ ἐν ἀνάγκῃ πολυτελεῖ λογισμένους.

Λαγῶς καθεύδων. ἐπὶ τῶν προσποιουμένων καθεύδειν. λέγεται καὶ λαγῶς, λαγωῦ. ἐν Ἐπιγράμματι.

Τὸν ταχύπουν ἔτι παῖδα συναρπασθέντα τεκούσης

ἄρτι μ' ἀπὸ στέρνων, οὐατόεντα λαγῶν.

Λαγῶς περὶ τῶν κρεῶν. παροιμία. δειλὸν γὰρ τὸ ζῷον ὁ λαγῶς. ὄθεν καὶ ὁ Ῥηγῖνος λαγῶς ἐλέχθη· καὶ γὰρ τοὺς Ῥηγῖνους ἐπὶ δειλία ἐκωμῶδουν. παροιμία δὲ τίς ἐστίν, ὁ λαγῶς τὴν περὶ τῶν

κρεῶν τρέχει, ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων ταῖς ψυχαῖς, καὶ πρὸς τοῦτο καρτερῶς ἀγωνιζομένων κατατόμενη. καὶ παροιμία, ὁ Καρπάδιος τὸν λαγῶν, ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς βλαπτόντων. ἢ οἱ γὰρ Καρπάδιοι μὴ νῆσον οἰκοῦντες καὶ λαγῶνους οὐκ ἔχοντες, ἐπηγάγοντο· οἱ πολλοὶ γενόμενοι ἐλυμαίνοντο τοὺς καρπούς.

Λαγῶις. τοῖς τοῦ λαγωῦ κρέασιν. Ἀριστοφάνης.

Ἐξ ὧν δύο μυριάδες τῶν δημοτικῶν ἐν λαγῶις

καὶ στεφάνοισιν παντοδαποῖσιν.

Λάγυνος. ὁ πανδεκτικός.

Λάγυνος.

Κύπριδι κείσο, λάγυνε μεθυσφαλές, αὐτίκα δῶρον

κείσο, κασιγνήτη νεκτωρέης κύλικος βακχείας, ὑγρόφθογγε, συνέστιε δαιτὸς ἐίσης, στειναύχην, ψήφον συμβολικῆς θύγατερ, θνητοῖς αὐτοδίδακτε διήκονε, μύστι φιλοῦντων

ἡδίστη, δειπνῶν ὄπλον ἐτοιμότητον.

Λάδωνος. Ποταμὸς Ἀρκαδίας.

[**Λάειν.** βλέπειν. Καὶ ἀλαός, ὁ τυφλός.]

Λάειος φόνος. ὁ τοῦ Λαίου.

2. ἐξέθηκεν ἄρα ὁ Λάγος] Sic habent MSS. Pariss. At priores editi. [et E.] corrupte, ἐξέθηκεν ἄρα, ὡς λόγος. Küst. 4. ὁ λόγος] ὁ om. A. V. 6. ὑποτείνοντα] Potius ὑπερτείνοντα. Si enim alas substravit, quomodo se in sublime levare et ab infante radios solis arcere potuit? Küst. ἑαυτὸν αἰωρ.] ἑαυτὸν ἀπαιωροῦντα legitur in v. Ἀκρατον. 7. τὴν] καὶ τὴν A. V. 8. ὕοι] ὕοι A. V. 9. δὲ om. V. 13. Displicet dictio εἰς σῦκα. 14. Qui legebatur post μολιζομένους versus Astrampsyche, Φανείς ὁ λαγῶς δυστυχεῖς ποιεῖ τρέβους, ab A. in marginem coniectus, eum delevi cum V. 17. καθεύδειν] ἢ πανουργουμένων add. Arsenius p. 330. 19. Τὸν ταχύπουν] Distichum Meleagri CXX, 1. Anthol. Pal. VII, 207. 21. λαγῶν] λαγῶν A. V. E. Med. 23. ὁ ante Ῥηγῖνος om. Arsenius p. 331. 24. καὶ] καὶ γὰρ A. V. Photius et Arsenius. Ceterum cf. v. Ῥηγῖνους et Hezychius. 25. τὸν] τὴν A. B. V. E. Photius.
6. γινόμενοι] γενόμενοι A. B. Id reposui vel cum v. Ὁ Καρπάδιος τὸν λαγῶν. 8. Λαγῶις. τοῖς τοῦ λαγοῦ κρ.] Vide Casaub. in Athen. lib. IX. c. 14. Küst. Adde Pierson. in Moer. p. 247. λαγοῦ] λαγωῦ dedi cum A. V. Ἀριστοφάνης] Vesp. 707. (729.) Λύο μυριάδες τῶν δημοτικῶν ζῶν ἐν πᾶσι λαγῶις Καὶ στεφάνοισι παντοδαποῖσι. Küst. Bis adieci ὃ παραγωγicum. 10. Ἐξ ὧν — μυριάδες] ἔξω — μυριάδων V. Quorum in ἔξ ὧν sive ἔξω nihil nisi Σφηῆς latet. 15. Κύπριδι κείσο

Epigramma Marci Argentarii XXI. Anthol. Pal. VI, 248.

Id est Λάδωνος. Quod recepi: vide vel gl. Μαλονος. 25. Immo Λάειος. Cum hac glossa *V. coniunxit inferiora, Λάειος. ὁ Θεβαίων βασιλεύς, omissis ἐν τῷ Οἰδίπῳ.

Λάγος. Nomen proprium viri, qui Arsinoen, Ptolemaei Servatoris matrem, uxorem duxit. Hunc Ptolemaeum Lagus, quasi non genitum, in aereo clipeo exposuit. inter Macedones fama vulgavit, aquilam accessisse, atisque se levantem capsis et nimium solis ardorem ab eo prohibuisse, et cum placent et pluriam; aves quoque rapaces ab eo abegisse, coturnices vero dilacerasse, earumque sanguinem ut lac ei praebuisse. **Λαγωβολεῖον.** Pedum, quo venatores venantur lepore. **Λαγῶδιον.** **Λαγῶ πειν.** Lepori esurienti placentiae sunt ficuum loco. proverbium de iis dictum, qui necessariis summum pretium statuunt. **Λαγῶς καθεύδων.** Lepus dormiens. de iis qui se dormire simulant. dicitur οὐκ ἐπιλαγῶς, λαγωῦ. Et in Epigrammate: Me catulum ad hoc velocem, matris ab ubere raptum, auritum leporem. **Λαγῶς περὶ τῶν κρεῶν.** Lepus pro carnibus. proverbium. **Λαγῶς** est enim animal timidum. unde Rheginus dictus est lepus; et Rheginos Comici propter timiditatem ridebant. proverbium

igitur est: *Lepus de carnibus currit*: quod dicitur de iis, qui de vita periclitantur, deque ea conservanda summo studio laborant. Et aliud proverbium: *Carpathius leporem*. quod dicitur de iis, qui malum ipsi sibi arcessunt. Carpathii enim cum insulam incolerent, neque lepores haberent, eos aliunde importarunt: qui aucto tandem numero fruges laeserunt. **Λαγῶις.** Carnibus leporinis. Aristophanes: *Duo myriades popularium laute viverent, leporinis carnibus vescentes, et coronis omnis generis redimiti.* **Λάγυνος.** Lagena. **Λάγυνος.** [Epigramma:] *Veneri iamiam donarium, dicata sis, lagena vino inebrians; soror calicis nectaret et Bacchici; vini tufusi sonum reddens; contubernalis et comes convivii aequalis; angustum guttur habens; calculi symbolici filia; mortalium ministra a te ipsa edocta; amantium socia suavissima; coenarum instrumentum expeditissimum.* **Λάδωνος.** Arcadiae fluvius. **Λάειν.** Videre. Et ἀλαός, coecus. **Λάειος φόνος.** Laii caedes.

Λάιγγες. οἱ μικροὶ λίθοι.
Λάινον ἔσσο χιτῶνα. λιθόλευστος ἐγεγόνει.
 [*Λάιος*. ὁ Θηβῶν βασιλεὺς. ἐν τῷ Οἰδίπῳ.
Λαῖς, *Λαῖδος*. ἡ ἑταιρίς. ἔστιν ἐν τῷ Χελώνη.]
Λάθε βιώσας. Τοῦ τε ἐν παροιμίᾳ λέγεσθαι εἰωθότος ἔργῳ βεβαιωθέντος ὑπ' ἐκείνου, τοῦ λάθε βιώσας· ὥστε οὐδένα τῶν τότε ζώντων ἀνθρώπων οὔτε τῶν πρεσβυτέρων ἐλπίζαιμ' ἂν εἰδέναι ὅσον λέγω.
Λαθικηδέα μαζόν. λήθην κήδους τῷ παιδί ἐμποιοῦντα.
Λαθικηδέης. ὁ λήθην κακῶν ποιῶν.
Λάθωμαι. γενικῆ.
Λαθραίως, καὶ *λαθρηδᾶ*, καὶ *λαθρηδόν*. 15
 ἀντι τοῦ κρύφα.

Λακάνη. τὸ μὲν κοινὸν λακάνη· παρὰ τὸ λᾶ ἐπιτατικὸν καὶ τὸ χαίνειν. πλατὺ γάρ. τὸ δὲ Ἄττικὸν λεκάνη.
Λάκαινα κύων. Σοφοκλῆς·
 Κυνὸς Λακαίνης ὡς τις εὐρινος βάσις.
Λάκαιον ὕδωρ. τὸ ἀπὸ λακαίνης.
Λακεδαίμονος.
 " *Λακέρεια*. ὄνομα πόλεως. 410
Λακέρυζα κορώνη. ἡ μεγάλη κρούζουσα.
 10 *Λακερῦζεσθαι*. λογοποιεῖσθαι, ἢ λοιδορεῖσθαι.
Λακίδας πεπλωμάτων. τὰ διερχόμενα ἱμάτια, παρὰ Ἀριστοφάνει.
Λακιδέας. ἐν Ἐπιγράμματι·
 Ἄσπίδα, φρῦνον, ὄφιν, καὶ Λακιδέας περιφνευγε.

1. *Λάιγγες*] Od. ε'. 433. 2. *Λάινον ἔσσο χιτῶνα*.] Respexit Suidas ad locum illum Homeri Il. γ'. 57. *Λάινον ἔσσο χιτῶνα, κακῶν ἐνεχ' ὅσα ἔργας*. Vetus Scholiasta *λάινον χιτῶνα* ibi exponit, τὸν θώρακα ὡς λάας σκληρὸν καὶ στεγανόν. ἀφ' ἧς αἰθρῆσιν. Sed interpretatio ista parum facit ad mentem poetae, quam melius mihi declarare videtur Suidas, qui verba ista de lapidatione intelligit. Apud Graecos enim qui re aliqua circumdatur et operitur, eleganter eam induere dicitur: quo sensu mortui qui sepeliuntur terram induere dicuntur. Hesychius: *Ἐπίσσοσθαι γῆν, ταρῆναι*. Sic aquam induere dicuntur qui aquam subeunt, et in ea se condunt. Apollonius Rhodius I, 1326. de Glaucō: *Κῆμ' ἀλλαστον ἐφίσσατο, νεῖοθι δόψας*. Proprie *fluatus induit*: id est, mare subiit. Plura exempla brevitatis gratia adducere supersedeo. Küst. Vide Valck. in Herod. VII, 139. Blomf. in Aesch. Agam. 845. 4. *Λαῖς*] Gl. om. A. habet tamen *Λαῖδος* in marg. Quattuor novissimas voces om. *V. Item cancellis sepsi. „Capta urbe Hyccaris in Sicilia adhuc puella in Peloponnesum Corinthum est delata Ol. XCII. Plutarch. Nic. 15. Athen. XIII. p. 588. Synes. Ep. 3. Schol. Aristoph. Plut. Pausan. Corinth. 2." *Reines*. 6. *Τοῦ τε ἐν παροιμίᾳ λέγεσθαι εἰωθότος, ἔργῳ βεβ.*] Locum hunc ex Paris. A. emendavi, qui in prioribus editt. [et B. E.] male sic legitur et distinguitur: *Τοῦτο ἐν παροιμίᾳ λέγεται. εἰωθότος ἔργῳ καὶ etc.* Lectionem codicis confirmat ipse Suidas infra v. *Σαραπίων*, ubi locus hic repetitur. Küst. Locus mutilus est, atque ita scribendus: *Τοῦ τε ἐν παροιμίᾳ λέγεσθαι εἰωθότος, ἔργῳ δὲ βεβαιωθέντος ὑπ' ἐκείνου, τοῦ λάθε βιώσας· ὥστε οὐδένα τῶν τότε ζώντων ἀνθρώπων, οὔτε τῶν νεωτέρων οὔτε τῶν πρεσβυτέρων, ἐλπίζαιμ' ἂν εἰδέναι ὅσον λέγω*. Ita enim legitur apud ipsum Suidam v. *Σαραπίων*, ubi auctior atque emendatior extat hic locus. Sunt autem verba Damascii in vita Ialdori, ut recte vidit Küsterus, de Sarapione, viro optimo et vere antiquissimo. Respexisse autem videtur Damascius, quod nemo vidit, ad Marium in vita Procli c. 15. *Καὶ ταῦτα πάντα δρῶν καὶ κατὰ ταῦτα ζῶν τοσοῦτον ἐλάνθανεν, ὅσον οὐδὲ οἱ Πυθαγόρειοι, τὸ λάθε βιώσας παρὰ γέγραμμά τοῦ καθ' ἑαυτὸν γυλάττοντες*. *Τουρ.* 8. τότε om. V. 9. εἰδέναι om. E. 11. *Λαθικηδέα μαζόν*] Hom. Il. γ'. 83. τὸν ante *λαθικηδέα* habet A. *κηδους*] λύπης A. δόξης B. E. Med. *δαίης* *V. τῶν κακῶν Hesychius. 13. *ἐμποιῶν*] ποιῶν dedi cum A. B. V. ποιούμενος Zon. p. 1281. 14. Om. vulg. Siletur *V.

1. *Λακάνη*] Schol. Aristoph. Av. 1142. *Hemst.* Glossam omissam B. E. inexit Aldus; eademque infra repetebatur sub v. *Λακάνη*. 4. *Σοφοκλῆς*] Ai. 8. 6. *Λακαῖον ὕδωρ. τὸ ἀπὸ λακ.*] Scribendum puto, *Λακαῖον ὕδωρ. τὸ ἀπὸ λακκου*. Küst. Zonaras p. 1288. *Λακαῖον ὕδωρ*. Apparet sinceram vocem a praegresso *Λακαίνης* haustam fuisse. Ceterum exempla v. *Λακαῖον* praebet H. Steph. Ind. Thes. τὸ om. V. 7. *Λακεδαίμονος* quae extabant, καὶ *Λακιδαιμόνιοι. ἐν τῷ Λαῖς καὶ Ἀριστοφάνους*, delevi cum A. V. 8. V. Zon. p. 1284. et Cramer Anecd. II. p. 236. f. Glossam *V. post v. *Λακερῦζεσθαι* collocavit. 9. *Λακέρυζα*] Hoc epitheto cornicem insignit Aristoph. Av. 610. ad quem locum Suidas fortasse respexit. Küst. Hesiod.

ἔργ. 745. *μεγάλως*] *μεγάλα* V. Photius, Lex. Bachm. p. 287. Hesych. μ. A. *μέγα κρούζουσα* Schol. Platon. p. 428. *κρούζουσα* item E pr. Phot. Lex. Seg. Hesych. 13. *παρὰ Ἀριστοφάνει*] Acharn. 422. (398.) sed ubi legitur *λακίδας πέπλων*. Küst. Accedit *πέπλων λακίσματα* Eurip. Troad. 497. Attigit Wessel. in Diod. XIV, 72. *Ἀριστοφάνη* Med. 14. *Λακιδέας*] Infra v. *φρῦνος* Suidas [in odd. vet.] habet *Λαδικίας*; quam lectionem confirmat Synesius Epist. CXXVII. qui eundem versum hexameterum adducit, addito hoc pentametro: *Καὶ κύνα λυσητήν καὶ πάλι Λαδικίας*. Est autem *Λαδικίας* nomen gentile, a recto *Λαδικεύς*, ut patet ex dicto loco Synesii, qui Epigramma hoc affert, ut Euthallium quendam Ladicensem perstringat, cuius fraudes

Λάιγγες. Parvi lapides. *Λάινον ἔσσο χιτῶνα*. Lapidem induisses tunicam. id est, lapidibus obrutus esses. [*Λάιος*. Laius, Thebarum rex. Vide sub voce *Οἰδίπῳ*. *Λαῖς*. Nomen meretricis. Vide sub v. *Χελώνη*.] *Λάθε βιώσας*. Proverbium illud, quod vulgo circumfertur, *Latenter vice, opere ipso ita confirmavit, ut neminem hominum tum virentium ac ne seniorum quidem putem novisse eum, quem dico*. *Λαθικηδέα μαζόν*. Mammam, quae infanti doloris oblivionem affert. *Λαθικηδέης*. Malorum oblivionem afferens. *Λάθωμαι*. Artum genitivo. *Λαθραίως*, *λαθρηδᾶ*, *λα-*

θηρηδόν. Occulte. *Λακάνη*. Sic secundum dialectum communem dicitur: a particula *λα*, quae vim habet intendendi, et verbo *χαίνειν*, hiare. est enim vas latum. Attici vero dicunt *λεκάνη*. *Λάκαινα κύων*. Sophocles: *Tanquam Lacinae canis ingressus sagaciter odorantis*. *Λάκαιον ὕδωρ*. Aqua cisternina. *Λακεδαίμονος*. *Λακέρεια*. Nomen urbis. *Λακέρυζα κορώνη*. Crebro crocitans cornix. *Λακερῦζεσθαι*. Garrere, vel conviciari. *Λακίδας πέπλων*. Laceras vestes: apud Aristophanem. *Λακιδέας*. In Epigrammate: *Aspidem, rubetam, serpentem et La-*

Λακίνιον. ὄρος Κρότωνος. Καὶ Λακινία, τόπος.

Λάκισμα. σχίσμα. Εὐρον τὸν χιτῶνα ἡμαρμένον καὶ λελακισμένον. ἀντὶ τοῦ ἔχισμένου.

Λακίσματα μελῶν. τὰ τῶν σαρκῶν ἀποσχίσματα. Καὶ αὐθις· Εἶτα οἱ Τοῦρκοι περιέφερον τὸ φυλλῶδες τοῦ λιβάνου τῇ φλογὶ λακίζοντες.

Λακκόπλοτον. Καλλιαν τὸν Ἀθηναῖον οὕτως ἔλεγον ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Ξέρξης ἠτήθεντα ἐν τῇ περὶ Σαλαμῖνι ναυμαχίᾳ φυγεῖν ἐξ Ἀθηρῶν· ἔσταθμευκός τε δὲ τινος τῶν Περσῶν ἐν τοῖς Καλλίου καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἐκεῖ καταλελοιπός, τῶν δὲ βαρβάρων δεξιῶν τὴν φυγὴν ποιησαμένων, ἐμβαλεῖν τοὺς οἰκέτας τοῦ Πέρσου πολὺν χρυσὸν εἰς λάκκον, ἐλπίζοντας ὕστερον ἀνασῶσειν ἐπανελθόντας. οὐ μὴν γενέσθαι λέγεται· πρότερον γὰρ κυρεῖσθαι τῶν χρημάτων Καλλιαν.

Λακκόπρωκτος. Ἀριστοφάνης·

Ἔλακκόπρωκτε. Πάντε πολλοῖς τοῖς ῥόδοις, ἄρ' οἷσθ' ὅτι χαίρω πόλλ' ἀκούων καὶ κακά;

Λάκκος. Ἀθηναῖοι καὶ οἱ ἄλλοι τῶν Ἑλλήνων ὀρύγματα ὑπὸ τὴν γῆν ποιοῦντες ἐθρύχωρα καὶ στρογγύλα καὶ τετράγωνα, καὶ ταῦτα κονιῶντες οἶνον ὑπεδέχοντο καὶ ἔλαιον εἰς αὐτά· καὶ ταῦτα λάκκους ἐκάλουν.

Λάκκος. ὁ θάνατος· ἐπειδὴ λάκκῳ παραπλησίως ὁ τάφος ὀρύττεται. Λαβίδ· Καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. Καὶ τοὺς μεγάλους κινδύνους οὕτως ἔθος ὀνομάζειν τῇ θείᾳ γραφῇ. Καὶ ἀνήγαγέ με ἐκ λάκκου τάλαιπωρίας.

Λακωνίζω. τὰ τῶν Λακῶνων φρονῶ. Οἱ μὲν ἠττικίκασιν, οἱ δὲ λελακωνίκασιν. **Λακωνίζειν** δὲ, παιδικῶς χρῆσθαι. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις β'.

Λακωνικά. ἀνδρεῖα ὑποδήματα.

Ποῦ τὸ πέος; ποῦ χλαῖνα; ποῦ λακωνικά;

et imposturas ibi describit. Inde autem suspicor ipsum Synesium Epigrammatis huius auctorem esse: a quo proinde locum hunc Suidas sumpserit; quem et multa alia ab eodem fragmenta mutuatum esse passim in notis nostris monemus. *Küst. Λαδικίας* B. E. Vid. Epigr. inc. CCCXCIII. b.

1. *Λακίνιον*] Vide vel Eust. in Dionys. 371. *Λακινία, τόπος*] Error grammatici, qui forte templum Ἴσρας *Λακινίας* (v. Annot. in Dionys. p. 613.) vidisset memorari. *Λακινία* posuit gramm. Cramerī Anecd. II. p. 236. 3. *Λάκισμα*. — *ἔχισμένον*] Sic A. B. V. Med. et fere E. *Λακίσματα μελῶν*· τὰ τῶν σαρκῶν ἀποσχίσματα (*ἀποσχίσμα* Ald.). *Εὐρον* — *ἔχισμένον*. *Λακίσματα* (hoc om. *Küst.*) καὶ αὐθις· εἶτα Aldus cum sequacibus. Apparet autem ordinem exemplorum peruersum esse, quo muniendo λακίζω debuerint inservire. Huius verbi nihil fere superesse videtur praeter formas participiorum et adiectivum λακιστός, quod tragicus apud Lucianum Reviv. 2. (*λακιστὸν ἐν πέτραισιν ἐνέσθαι μόρον*, quo respexit Theod. Prodromus in *Notices et Extr.* T. VI. p. 553.) et Antiphaeus ap. Ath. VII. p. 303. F. usurparunt. 5. *μελῶν*. τὰ τῶν σαρκῶν ἀποσχίσματα om. Med. *μελῶν* om. Zou. p. 1288. Quod marg. E. habet Θεόλογος, id recte animadversum est, cum dictio referatur ad Gregoril Naz. Or. XXII. p. 404. D. 6. *Εἶτα οἱ Τοῦρκοι*] Haec sunt verba Menandri in Excerptis ab Hoeschelio editis p. 127. *Τουρ.* Ed. Nieb. p. 381. 8. *Λακκόπλοτον*] Confer Hesych. hac voce. *Küst.* Vide Plutarch. in Aristid. p. 321. *Τουρ.* Berglerum et Waguerum in Alciph. I. 9. p. 52. attulit Gaisf. Allam rationem instituit Schol. Arist. Nub. 64. Quam lexicographi praestant narrationem, eam cum leviter immutatam Heraclides ap. Athen. XII. p. 536. sq. ad Hipponicum rettulerit, omnem perturbationem inde probabile fit fluxisse, quod Callias huius filius primus cognomen *Λακκόπλοτος* est adeptus. *Καλλιαν*] Vid. supra *Ἀριστιδῆος* et *Καλλιαν*, et Plut. in Pericle 24. in Alcib. 8. in Aristid. 5. *Reines*. 10. *Σαλαμίνα*] *Σαλαμῖνι* dedi cum A. *V. Photio. Mox ἐς pro ἐξ A. 13. *ἐμβαλεῖν*] λαβεῖν (id est βαλεῖν) Photius. 15. *ἐλπίζοντας*] *ἐλπίζοντας* A. V. Photius, *ἐλπίζοντας* E. 18. *Ἀριστοφάνης*] Nub. 1333, 34. Versuum ordo inversus, quem accuratius servavit v. *Μισαὶ κεφαλῆ*. Atque haud scio an qui nunc posteriorem tenet locum serlus accesserit.
1. *Πάντε* bis A. B. 2. *οἷσθ'*] οἷδ' A. B. V. Mox καὶ κακά A. B. V. καὶ om. E. et edd. ante *Küsterum*, qui dedit δὴ κακά.
3. *Ἀθηναῖοι καὶ οἱ ἄλλοι*] Ex Schol. Aristoph. Eccl. 154. οἱ ἄλλοι τῶν Ἑ.] τῶν ἄλλων Ἑλλήνων τινὲς Photius: qui mox τῶν χωρῆν ἔτι κονιῶντες αὐτά, infra ὑποδέχονται. 8. *Λάκκος*. ὁ θάνατος — ὀρύττεται] Haec sumpta sunt ex Theodoro in Psalm. XXVII. 1. *Küst.* 12. Qui post *τάλαιπωρίας* extabat versus Astrampsychi, *Λάκκῳ καθεῖναι σαντὸν οὐ καλὸν τόδε*, ab A. in marg. coniectus, eum delevi cum V. 14. *Λακωνίζειν δέ*] V. Hesychius et Photius in v. *Κυσολάκων*. 15. *Ἀριστοφάνης*] Fragm. 322. 17. *Λακωνικά*. — *ποῦ λακωνικά*] Haec deprompsit Suidas ex Schol. Aristoph. Vesp. 1153. Senarius autem iste extat apud Aristoph. Thesmoph. 149. ubi recte legitur, *Καὶ ποῦ πέος*; Poteris etiam scribere, *Ποῦ δὲ τὸ πέος*: quomodo legitur apud Suidam v. *Πέος*. Ceterum vocem *Λακωνικά* usurpat Comicus in Eccles. 538. αἱ δὲ δὴ *Λακωνικά* ὄχοντο μετὰ σοῦ κατὰ εἶ, χὴ βακτηρία; Ita scribendus iste locus. *Τουρ.* 18. *Ποῦ τὸ πέος*;] Scribe *Καὶ ποῦ πέος*, ut legitur apud Aristoph. Thesmoph. 149. *Küst.*

dicenses fuge. *Λακίνιον.* Mons Crotonis. Et Lacinia, locus. *Λάκισμα.* Scissura. *Λακίσματα μελῶν.* Membra dilacerata. *Λελακισμένον* idem valet quod disissum. *Invenunt tunicam cruentatam et dilaceratam.* Et iterum: *Deinde Turcae folia turis circumferebant, dum flammis ea diffunduntur.* *Λακκόπλοτον.* Laccoplutum Calliam Atheniensem tali de causa vocatum ferunt. cum Xerxes in proelio navali ad Salamina victus Athenis fugeret, Persa quidam, Calliae hospitio usus, suppellectilem suam ibi reliquit. cum vero barbari praecipiti fuga discederent, servi Persae magnum ari pondus in cisternam coniecerunt, sperantis se postea reversos id recepturos esse. sed spes eos fefellit. prius enim Callias auro illo potitus est. *Λακκόπρωκτος.* Aristophanes: *O cinae-*

de! Perge me conspergere rosis. an ignoras me cum voluptate audire maledicta? *Λάκκος.* Athenienses ceterique Graeci cisternas subterraneas, admodum capaces, easque vel rotundas vel quadratas faciebant, quas cum tectorio induissent, vinum illic et oleum recondebant: quas *λάκκους* vocabant. *Λάκκος.* Mors. sepulcrum enim instar fossae excavatur. David: *Et similis ero illis, qui in sepulcrum descendunt.* Magna etiam pericula S. Scriptura sic vocare solet. *Et eduxit me ex fossa miseriae.* *Λακωνίζω.* Laconum partibus faveo. *Alii quidem Atheniensem, alii vero Laconum partibus faverunt.* *Λακωνίζειν* etiam significat puerorum amoribus addictum esse: ut apud Aristophanem in *Thesmophoriazuzis posterioribus.* *Λακωνικά.* Calceamenta virilia. *Ubi est penis? ubi laena?*

411 Ἐπιγραμμάτων ἐν Θεσμοφοριαζούσαις. καὶ ἐν Ἐπι-
γράμματι·

Τοῖ τε Λάκωνες

πέπλοι.

Λακωνικά κλειῖδες. περιβόητοι δὲ εἰσιν ὅ
αὐται. ὁ αὐτὸς Ἀριστοφάνης·

Οἱ γὰρ ἄνδρες ἤδη κλειδιά

. . φοροῦσι κρυπτά, κακοηδέστατα,
Λακωνικᾶ ἄττα, τρεῖς ἔχοντα γομφίους.
πρὸ τοῦ μὲν οὖν ἦν ἀλλ' ὑποῖξαι τὴν θύραν
ποησαμέναισι δακτύλιον τριωβόλου·
νῦν δ' οὗτος αὐτοὺς . . .

ἐδίδαξε θρηνηδέστατ' ἔχειν σφραγίδια
ἔξαφραμένους.

τὰ γὰρ ἀρχαῖα μονοβάλανά φησιν εἶναι. Μέναν-
δρος Μισουμέναις·

Λακωνικὴ κλειῖς ἐστίν, ὡς ἔοικέ μοι,
περιοιστέα.

φησὶν ὅτι ἔξωθεν περικλείεται, μοχλοῦ περιτιθε-
μένου ἢ τινος τοιοῦτου· ὥστε τοῖς ἔνδον μὴ εἶναι
ἀνοῖξαι.

Λακωνικὴ τὰξις. ἢ κατὰ τοὺς ἄνω πολέ-

μους ἀρίστη τῶν πρόσθεν γενέσθαι δοκεῖ. εἰς πεν-
τηκοστῆς καὶ ἐνωμοτίας καὶ μοίρας διηροῦντο αἱ
τάξεις· καὶ ἦν ὁ ἐλάχιστος ἀριθμὸς τῆς ἐνωμοτίας
ἄνδρων ε' καὶ κ'.

Λακωνικὸν τρόπον. περαινέειν, ἢ παρέχειν
ἐαντῶς τοῖς ξένοις· ἤμισα γὰρ τὰς γυναῖκας φυ-
λάσσουν οἱ Λάκωνες.

Λακωνικός. ὁ στεῆρός, ἀνδρείος. τοιοῦτοι
γὰρ οἱ Λάκωνες. καὶ [ἐπιρρήμα] Λακωνικὸν πνέων,
10 ἀντὶ τοῦ ἰσχυρόν· ἢ τὰ Λακῶνων φρονῶν.

Λακωνικῶς ταῦτα καὶ συντόμως λέγω. ἀντὶ
τοῦ ἀνδρείως· τοιοῦτοι γὰρ οἱ Λάκωνες.

Λακωνισμός. ἢ πρὸς τοὺς Λάκωνας οἰκειό-
της· ὡς περ ἄττικισμός ἢ πρὸς τοὺς Ἄττικούς.

Λακρατίδης. οὗτος ἀρχαῖος ἄρχων Ἀθήνη-
σιν. ἤρχε δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Λακρίου, ἐφ' οὗ πλεί-
στη γῶν ἐγένετο καὶ ἀπέπηξε πάντα, ὡς μὴ θύνα-
σθαι τινα προίεσαι. διόπερ τὰ ψυχρὰ πάντα Λα-
κρατίδας ἐκάλουν. Ἀριστοφάνης·

Παλαιῶ Λακρατίδῃ τὸ σκέλος βαρύνεται.

ὁ ἔστι, διὰ τὸ γῆρας οὐχ οἶδστε εἰμὶ θῦττον βα-
δίξεν.

1. ἐν Ἐπιγράμματι] Hedyli VI, 1. Anthol. Pal. VI, 292. 3. τοῖ] τοῖς V. Recipiendum autem vel cum vv. Μίτρα et Ἀλουργῆ
videbatur πέπλοι, cuius loco quod e novissima praegressi nominis syllaba procusum erat εὔπεπλοι vel εὔπεπλοι, nimis illud
patienter editores pertulerunt. 5. Λακωνικά κλειῖδες] Observatio leviter e Schol. Arist. Thesm. 428. confecta: περιβόη-
τοί εἰσιν αἱ Λακωνικά κλειῖδες. Ceterum ὁ αὐτὸς Ἀριστοφάνης· περιβόητοι δὲ εἰσιν αὐταί· οἱ γὰρ V. et Med. Unde colligi licet
illam annotationem ὁ αὐτὸς Ἀριστοφάνης pro adventicia habendam esse. 6. ὁ αὐτὸς Ἀριστοφ.] Thesmoph. 428. De toto au-
tem hoc loco Aristophanis consule Salmasium in Exercitt. Plin. p. 654. 655. Küst. 8. αὐτοὶ ἴτεμ in v. Κακοηδέστατα ante φε-
ροῦσι positum omisi cum A. B. V. E. Med. 9. τρεῖς om. B. V. E. 10. ὑποῖξαι] ὑποῖξε A. 12. οὗτος αὐτοὺς] οὕτως αὐτοὺς
V. Tum φάριψ Εὐριπίδης inculcarunt vulgg. edd. 13. θρηνηδέστατα] Vide nos supra ad v. θρηνηδέστατον. Küst. σφρα-
γίδα V. E. 16. Μισουμέναις] Μισουμένῳ legendum cum Schol. Aristoph. Thesm. V. Meinek. Menand. p. 120. ubi neglectum
est περιοιστέα. 19. φησὶν] καὶ φασιν lege cum Schol. 22. Hesychius: Λάκων, εἶδος παρὰ τακτικοῖς. Vide Suidae Ap-
pend. in v. Ἐξελιγμῶν ed. Küst. p. 715. et Müller. Dor. II. p. 235. 246.
2. μοίρας] Immo μόρας. 5. τὸ περαινέειν] Addit Hesychius καὶ παιδεραστέειν, quod est τοῦ περαινέειν interpretatio. Lacones
enim ob paederastiam male audiebant: unde λακωνίζειν de paediconibus dici solebat. Hesychius v. Κυκολάκων: Τὸ δὲ τοῖς
παιδικοῖς χρῆσθαι λακωνίζειν ἔλεγον. Sed haec nota sunt. Küst. τὸ omisi cum *V. B. E. Med. Arsenio p. 331. et Photio: agno-
scit Hesychius. Tum περαινέειν V. ἤγουν] A. B. V. E. Photius. 7. Vide quos attulit Müller. Dor. II. p. 287. 8. ἐν-
δρείος] ὁ ἀνδρείος A. Vide Hesychium. 9. καὶ ἐπιρρήμα] Sic libri; omisit Kusterus; καὶ addunt A. et Aldus, καὶ κ' Med.
Vidit Gronovius Rec. mutil. p. 34. haec ad gl. Λακωνικῶς revocanda fuisse. Interim uncis separavi. Λακωνικὸν πν.] Ari-
stoph. Lysist. 276. 11. Λακωνικῶς] Iuliani verba [Ep. LIX.] p. 445. C. Πλώττῃ τῇ Λακωνικῇ τῇ συντόμῳ Firmus Ep. 43.
Hemst. λέγω Suidae additamentum. 13. Λακωνισμός] Glossam ab V. omissam notavi, quam credibile videtur ab v.
Ἄττικισμός esse profectam. 15. Λακρατίδης] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 219. Quae pressius sequitur Eudocia p. 274.
18. Λακρατίδας] Λακρατίδων Schol. Photius tamen: Λακρατίδας: τὰ κατεφυγμένα. Disertius vero Hesychius: τὰ ψυχρὰ βου-
λόμενος δηλοῦν. 20. Παλαιῶ Λακρατίδῃ τὸ σκ.] Ut metrum huius versus suppleatur, ex Aristophane addendum est καί, et
sic scribendum: Καὶ παλαιῶ Λακρατίδῃ τὸ σκέλος βαρύνεται. Küst.

ubi Laconicae? Aristophanes Thesmophoriazosis. Et in Epi-
grammate: Et Laconicae vestes. Λακωνικά κλειῖδες.
Claves Laconicae: quae celebres erant. Idem Aristophanes:
Nam viri ipsi iam ferunt claves quasdam occultas maxime-
que malignas, Laconicas nimirum, aptas illas ternis denti-
bus. ante enim nobis licebat saltem clum aperire ianuam, fa-
cto digitulo triobolari. nunc autem verna iste Euripides do-
cuit eos signacula, ligni corrosi figura impressa, foribus ap-
pendere. Antiquas nimirum claves unum dentem tantum ha-
buisse tradunt. Menander Misumeno: Clavis Laconica, quan-
tum intelligo, mihi est circumferenda. qua extrinsecus ianuam
claudi dicunt, opposito vecte vel simili repagulo: quo minus ab
iis qui intus sunt aperiri possit. Λακωνικὴ τὰξις. Acies
Laconica, quae in bellis superiorum temporum praestantissima

omnium habebatur. dividebantur autem ordines in Pentecostyas,
Enomotias, Moqras: minimus autem numerus Enomotiae erat
militum XXV. Λακωνικὸν τρόπον. More Lacorum pue-
ros subigere. vel copiam sui hospitibus praebere. Lacones enim
uxores suas minime custodiunt. Λακωνικός. Id est durus,
fortis. tales enim erant Lacones. Et: Laconicum spirans. id
est virile. vel partes Lacorum secutus. Λακωνικῶς ταῦτα
καὶ συντ. Laconice haec et breviter dico. id est, viriliter. tales
enim erant Lacones. Λακωνισμός. Studium erga Laco-
nes: ut Atticismus, studium erga Atticos. Λακρατίδης.
Hic temporibus Daril Athenis Archon fuit, sub quo cum plurimae
nives decidissent frigore omnia constricta erant, adeo ut nemo
prodire posset. hinc omnia frigida vocabant Lacratidas. Aristo-
phanes: Sem Lacratidae crus gravatur. id est, propter senes-

Λάκτιν. τὴν λεγομένην κώταλιν, τορύνην, ὃ ἔστι ζωμήρουσιν.

Ἐδεργέα λάκτιν.

Λακύνδης, Ἀλεξάνδρου Κυρηναίου, φιλόσοφος, ὃς τῆς νέας Ἀκαδημίας κατήρξεν. ἔγραψε φιλοσοφία, καὶ περὶ φύσεως.

Λαλαγεῦσαν. ἐμμελῶς φωνοῦσαν. ἐν Ἐπιγράμματι.

Τὰν δὲ πάρος λαλαγεῦσαν ἐν ἄλσεσιν ἀγρότιν, ἀχῶ

πρὸς νόμον ἀμετέρας τρέψε λυροκτυπίας.

112 **Ἀλάγημα.** τὸ ἀναφώνημα, τὸ ἤχημα.

Ἴρην σοι θαλάμην, ζώαργια, καὶ λαλάγημα . . . ἀντίθεμαι.

Λαλέοντος. λαλοῦντος.

Λαλητέος.

Ἄπασ' Ἀχαιῖς μνήμα σὸν γ', Ἐδριπίδῃ.

οὔκουν ἄφρωνος, ἀλλὰ καὶ λαλητέος.

Λαλιά. ἡ δημηγορία. Ἦν δὲ ὁ Ἀρχεσίλαος ἐν

τῇ λαλιά διαστατικὸς τῶν ὀνομάτων καὶ παρῆρησι-
στῆς ἱκανῶς.

Λαλίστατον. τὸ κατὰ λόγον σοφόν. λέγεται

δὲ καὶ ὁ εὐγλωττος καὶ ὁ εὐφωνότατος.

Λαλίστερον. ἀδολεσχέστερον, φλυαρότερον.

Λαλῶ. δοτικῇ.

Λαμάχων. Λάμαχος, Ἀθηναίων στρατηγὸς
ἑμφοκίνδυνος· ὃν ὅτε εἰς Σικελίαν ἔπλεον οἱ Ἀθη-
ναῖοι ἐχειροτόνησαν μετὰ Ἀλκιβιάδου καὶ Νικίου.

10 ἦν δὲ καὶ φιλοπόλεμος. Ἀριστοφάνης.

Σπονδῶς ποιησάμενος ἐμαυ-

τῷ, πραγμάτων τε καὶ μαχῶν

καὶ Λαμάχων ἀπαλλαγείς.

πολλῶ γὰρ ἐσθ' ἦδιον.

15 **Λάμεχ.** δύο Λάμεχ ἢ γραφῇ μέμνηται, ἐνὸς
μὲν τοῦ ἀπὸ Κάιν, ἐνὸς δὲ τοῦ πατρὸς Ἐνώχ. γεγέ-
νηται δὲ Νῶε διὰ Λάμεχ, οὐκ ἐκ τοῦ ἀπὸ Κάιν τοῦ
καὶ πεφορευκότος ἄνδρα τε καὶ νεανίσκον εἰς μώ-
λωπα, καὶ ὡς δύο φόνους πεποιηκῶς καὶ τῶν δύο

1. κώταλιν] σκύταλιν. Vid. Etymolog. p. 555, 18. Nicand. Ther. 109. vid. Schol. Hemst. Albertio in Hesychium vox κώταλιν corrupta videtur e σκυτάλην. E contrario Larcherus *Remarques Critiques sur l'Etymol. M.* p. 208. in Etymol. ex Eustathio κώταλιν pro σκυτάλην legendum censet. Eiusdem sententia Ducangius est in Gl. Gr. ubi κώταλιν, senioris Graecitatis vox, vertitur, *tudiculis, cochlear maius.* Bastius Comm. Palaeg. p. 898. Arcadius p. 35. cum praeceperit, λάκτις ἢ τρυγῶν, promptum est suspicari κωτίλην subesse, avis illud loquacissimae cognomen. Eandem ad rationem Hesychius, opinor, revocandus, quem parum iuvat Lobeckius in Phryn. p. 257. *Λακτίς, κώπη, τορύνη.* Id est: *Λακτίς, τορύνη.* καὶ *Λάκτις, κωτίλη.* Fatendum tamen κώταλιν diserte proferri ab Eust. in Od. λ'. p. 1675, 56. neque vero miror eam stridentis instrumenti fuisse appellatiōnem. ἢ τορύνην] ἢ om. A. B. E. *V. 3. *Ἐδεργέα λάκτιν]* Callimachi fr. 178. 4. *Λακύνδης]* Vide Laertium, in eumque Menag. IV, 59. 5. *ἔγραψε]* ἔγραψε δὲ A. 7. *φωνοῦσαν]* φωνοῦσαν V. idemque mox ἄλλοισιν. 8. *Τὰν δὲ πάρος λαλαγεῦσαν]* Distichum Pauli Silentiarii XLVIII, 9. 10. Anthol. Pal. VI, 54. 12. *ἀναφώνημα]* ἀφώνημα A. πρῶτον φώνημα V. Mox τὸ addunt A. V. 13. *Ἴρην σοι θαλ.]* Dioscoridis Ep. XI. extr. Anthol. Pal. VI, 220. 15. Om. vulg. 17. *Ἄπασ' Ἀχαιῖς μν.]* Anthol. Pal. VII, 47. Ad h. v. A. in margine, V. post v. *Λαμάχων:* λήβω (ὅτι τὸ λήβω V.) τὸ λαμβάνω ἐπὶ (μὲν add. V.) τῶν ἐνεργητικῶν αἰτιατικῇ, quibus addit V. ἐπὶ δὲ τῶν παθητικῶν δοτικῇ. σὸν γ'] γ' om. A. V. E. Med. 19. *Ἦν δὲ ὁ Ἀρχεσίλαος ἐν τῇ λαλ.]* Haec sunt verba Laertii lib. IV, 33. Küst.

3. **Λαλίστατον]** Euripid. Cycl. 314. et corrige Hesych. Male Reisk. Misc. Lips. VI. 278. *Tourp.* MS. Vid. quem Gaisf. laudat Böhken. Ep. Crit. II. p. 135. Post σοφόν desiderantur καὶ *Λαλίστατος.* Ac diserte Etym. Gud. p. 361. *Λαλίστατος,* ὁ κατὰ λόγον σοφός. λέγεται δὲ καὶ ὁ εὐγλωττος καὶ ὁ εὐφρωνος. Brevissime tamen Zon. p. 1288. *Λαλίστατον,* εὐγλωττον, εὐφρωνον: contra Hesychium, *Λαλίστατον.* κατὰ λόγον σοφόν. Nihil mutat Photius. 4. ὁ posterius om. A. 5. *Λαλίστερον]* Etymol. M. v. *Ἀδολέσχατος:* *Λαλίστερόν σ' εὐσηκα καὶ πτωχίστερον.* Ita leg. ob metrum. Vid. v. *Πτωχίστατος.* *Tourp.* MS. De loco Etymologici videndus Dobraeus Aristoph. p. 244. *φλυαρότερον* librorum error: nescit Photius, item Hesychius (scribens *ἀδολεσχότερον*), transposuit *V. 6. Om. vulg. 7. *Λαμάχων]* *Λάμαχος ὁ Ἀθηναῖος* nominatur cum Socrate et Ephialte ab Aelian. V. H. II, 43. *Reines.* Ex Schol. Aristoph. Acharn. 269. Küst. 8. *ἑμφοκίνδυνος]* Et tamen *πρεσβύτερα* tribuit Plutarch. in Nicias 12. uti Alcibiadi τόλμαν et Nicias εὐλάβειαν. *Reines.* Ἀθηναῖοι] οἱ Ἀθηναῖοι A. *V. Schol. 9. *Νικίου καὶ Ἀλκιβιάδου]* Ἀλκιβιάδου καὶ Νικίου A. Schol. 10. καὶ omittit cum Schol. 14. Post ἦδιον omisi cum A. V. *Λαμβάνω,* γενηται. αἰτιατικῇ δέ. Καὶ κόσμον ἢ ποιν ἀκοσμία λαμβάνει. 16. *ἔτερου]* ἐνός A. B. V. *γεγένηται δέ]* γεγένηται γὰρ A. 17. τοῦ] τοῦ καὶ A. 18. *τε καὶ]* τε om. V. 19. *πεποιηκός]* πεποιηκῶς B. V.

ctatem celeriter incedere nequeo. **Λάκτιν.** Idem quod trullam, qua ius hauritur. *Pulchre elaboratam trullam.* **Λακύνδης.** Lacydes, Alexandri Cyrenaei F. philosophus, qui fuit novae Academiae auctor. Scripsit Philosophia. item de Natura. **Λαλαγεῦσαν.** Modulantem. In Epigrammate: *Qua autem voce prius agreste carmen in saltibus cantillabat, eam numeris lyrae nostrae accommodavit.* **Ἀλάγημα.** Vox, sonus. **Sacrum** tibi thalamum, praemium pro vita conservata, et tympanum hoc dedico. **Λαλέοντος.** Loquentis. **Λαλητέος.** Universa Graecia monumentum tuum est Euripides. non igitur taceberis, sed perpetuo celebraberis. **Λαλιά.** Loquela. **Arcefilaus** autem in loquendo singulas voces distincte

proferebat, et in dicendo admodum liber erat. **Λαλίστατον.** Loquacissimum. dicitur etiam *λαλίστατος* qui facundia pollet et maxime vocalis est. **Λαλίστερον.** Loquacior, magis garrulum. **Λαμάχων.** Lamachus, dux Atheniensium, in periculis adeundis valde temerarius, quem Athenienses, cum in Siciliam expeditionem facerent, cum Nicia et Alcibiade ducem creaverunt. hic belli fuit amantissimus. Aristophanes: *Foedus mihi pactus, omissis turbis et proeliis et Lamachis. longe enim iucundius est.* **Λάμεχ.** Duorum Lamech Scriptura meminit: unius quidem, qui genus a Cain duxit, alterius vero, qui fuit Enochi pater. Noe vero non natus est ex Cain, qui interfecit et virum et adolescentem in vibicem, et quasi duas cae-

τάς γυναίκας ελληφώς Ἐλδὼν καὶ Σελλὼν ἑαυτοῦ καταμέμφεται, ἑβδομηκοντάκις ἑπτὰ ἄξιον εἶναι κολάσεως. ἐκ μὲν τοῦ Κάιν, φησὶν, ἐκδοδίζηται ἑπτάκις, ἐκ δὲ Λάμεχ ἑβδομηκοντάκις ἑπτὰ. κολάζεται μαιζόνως, διότι τῇ πτώσει τοῦ προημαρτηκότος οὐκ ἔσωφρονίσθη. τοῦ δικαίου γὰρ Ἐνώχ ἀδελφοῦ ἀνεῖλε, τοῦ πίστευε διὰ τοῦτο προσενξαμένον μὴ ἰδεῖν τοιοῦτον θάνατον, καὶ ἀκουσθεὶς μετετέθη. ἦν δὲ ὁ Ἐνώχ ἐκ τοῦ δικαίου Σήθ, ἐξ οὗ ὁ Χριστὸς κατάγεται γενεαλογούμενος ὑπὸ Λουκᾶ. ἐσπούδαζεν οὖν τῶν ἀσεβῶν τὸ σπέρμα τῶν δικαίων ἐξᾶραι τὸ γένος, ἐπειδὴ βδέλυγμα ἀμαρτωλῶ θεοσέβεια. καὶ γὰρ τὸ γένος καὶ σπέρμα τοῦ μὲν Κάιν κατηράθη, τοῦ δὲ Σήθ εὐλογήθη. καὶ οὐκ ἐβούλετο ὁ Θεὸς ἐπιμιξίαν γενέσθαι τῶν δικαίων τὸ γένος πρὸς τὸ τῶν ἀσεβῶν, ἀλλ' ἐξαλειφθῆναι. ἐπεὶ οὖν ἐφόνεον καὶ ἐλάμβανον τὰς γυναίκας αὐτῶν, ἐξαισία τέρατα

ἐτίκτοντο οἱ γίγαντες· δι' οὓς καὶ ὁ κατακλυσμὸς ἐλθὼν πάντα ἄρδην ἀπώλεσε. μόνος δὲ Νῶε δίκαιος εὗρεθεὶς ἐν τῇ γενεᾷ αὐτοῦ ἐφυλάχθη.

Λάμια. ταύτην ἐν τῇ Λιβύῃ Λούρις ἐν δευτέρῳ 413 Λιβυκῶν ἱστορεῖ γυναῖκα καλὴν γενέσθαι, μυχθέντος δὲ αὐτῇ Λιδὸς ὑφ' Ἡρας ζηλοτυπουμένην ἃ ἔπικτεν ἀπολλύναι· διόπερ ἀπὸ τῆς λύπης δύσμορφον γεγονέναι, καὶ τὰ τῶν ἄλλων παιδία ἀναρπαύζουσαν διαφθεῖρειν. Ἔστι δὲ καὶ πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν ὀρηθέντες οἱ Ἕλληνες μετὰ τὸν Ἀλεξάνδρου θάνατον, Ἀθηναίων ἡγουμένων, τῆς ἐλευθερίας ἀντιποιησάμενοι τὸν Ἀντίπατρον ἐνίκησαν. Μένανδρος Ἀνδρογόνῳ·

Πλήσας γὰρ ἐφθειρεν ἐκ παρατάξεώς ποθεν τὰς ἐν Λαμία πάσας.

Λάμια. Θηρίον. ἀπὸ τοῦ ἔχειν μέγαν λαμόν, λαμία καὶ λάμια. Ἀριστοφάνης·

1. ελληφτός] ελληφώς A. B. V. Utrosque nominativos restitui. Ceterum credibile haec sic esse refigenda: ὅς καὶ δύο φόνους ποιηκώς καὶ . . . ελληφώς Ἐ. καὶ Σ. ἑαυτοῦ καταμέμφεται. Nam ὅς post Σιλῶν positum secundum librorum iudicia sustulimus haec: Σιλῶν ἑαυτοῦ Ἀ. σελῶν ἑαυτοῦ V. Hoc iam receptum: nam Edd. ἑαυτόν, item Σιλῶν. σελῶν· ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ B. 2. καὶ ἑβδομηκοντάκις ἑπτὰ φησὶν] καὶ et φησὶν delevi cum A. B. V. quorum V. in φησὶν silet Gaisf. 4. κολάζεται οὖν] οὖν omisi cum A. B. V. Dubites quae qua in sede vocula perierit. Paulo infra ἀπόκρυφον scriptum in marg. A. 9. Sic tacite Gaisf. cum *V. Nam reliquae Edd. ἦν δὲ ἐκ τοῦ δ. Σήθ ὁ Ἐνώχ. Sed ὁ om. *V. 10. ἐσπούδαζε libri praeter *V. 11. ἐξᾶραι] ἐξᾶραι A. qui mox ἐπειδὴ γὰρ. 13. σπέρμα] τὸ σπέρμα A. 15. ἐπιμίξιν — ἀσεβῶν] Horum ordo institutus ex A. V. Olim enim Edd. τὸ δικαίων γένος πρὸς τὸ τῶν ἀσεβῶν ἐπιμίξιν γενέσθαι. Sed laborat etiamnum accusativorum structura, cui sic medearis: — τῶν δικαίων πρὸς τὸ τῶν ἀσ. γένος.
2. ἐλθὼν — ἀπώλεσε om. V. πάντας ἄ. ἀπ. om. *V. μόνος δὲ δίκαιος εὗρεθεὶς . . . αὐτοῦ ὁ Νῶε] μόνος εὗρηται δίκαιος Νῶε ἐν τ. γ. ἄ. διὸ καὶ ἐφυλάχθη Ἀ. μόνος δὲ νῶε δίκαιος εὖο. ἐν τῇ γ. ἄ. V. Interim Νῶε superiorem in locum retraxi. 4. Λάμια — ἀναρπαύζουσαν διαφθεῖρειν] Ex Schol. Aristoph. Vesp. 1030. Idem in Pac. 757. fusius de Lamia haec tradit: λέγεται ἡ Λάμια Βῆλου καὶ Λιβύης θυγάτηρ. ταύτης ἐρασθῆναι τὸν Λαφασί· μεταγαγεῖν δὲ αὐτὴν ἀπὸ Λιβύης εἰς Ἰταλίαν, ἀπ' ἧς καὶ πόλις ἐν Ἰταλίᾳ Λαμία προσαγορεύεται. ἔνθεν (l. ἐνθα) αὐτῇ συνελθὼν ὁ Ζεὺς οὐκ ἔλαθε τὴν Ἡραν· ἥτις ζηλοτυποῦσα τὴν Λάμιαν, τὰ γινόμενα αὐτῆς τέκνα ἀνήρει. ἡ δὲ ἀποθησκόντων αὐτῆς τῶν παιδίων βαρυνθμοῦσα, τὰ τῶν ἄλλων παιδία διὰ φθόνον ὑποκλέπτουσα ἀνήρει. διὰ τοῦτο καὶ τὰς τίθας, ἐκφοβοῦσας τὰ βρέφη, καλεῖν ἐπ' αὐτοῖς τὴν Λάμιαν. Eadem fere de Lamia narrat Diodorus: vide Wesseling. in XX, 41. Adiecit Gaisfordus Schol. Aristid. p. 19. ed. Fromm., quem occuparat Valck. in Theocr. Adon. p. 347. ἐν τῇ Λιβύῃ] ἐν Λιβύῃ E. Λούρις] Sic habent 2 MSS. Par. A: prior. edit. minus recte Λούρις. Küst. De Duride Samio exponunt docti; cum tamen Libya scripsisse nusquam legi. In fabulis est Lamiam coecam canere oculis in vasculum reconditis, cum vero prodeat, eos resumere: Plutarch. Περὶ Πόλυπραγμ. p. 515. F. Narrationem de Lamia homines alliciente in amore vid. ap. Philostrat. V. A. IV. p. 165. Diod. Sic. XX. p. 778. Ad Menaena, urbem Siciliae, antrum esse, in quo Lamia habitasse dicebatur, vid. Faz. de Reb. Sic. X. dec. 12. Lamiae filiam Scyllam dixit Stesich. ἐν τῇ Σκύλλῃ, Schol. Apollon. IV, 828. Reines. 5. Λιβυκῶν vereor ne compeudio debeatur, cum Λιβύης vel ἐν Λιβύῃ esset significatum. 6. δὲ αὐτῇ] δὲ om. A. Mox ζηλοτυπουμένη E. 7. ἐκ τῆς] ἀπὸ τῆς A. B. V. Schol. Photius et Arsenius p. 332. 9. ὅθεν ὀρηθέντες οἱ Ἕλλ.] Historiam prolixè narrat Diodorus Siculus lib. XVIII. Küst. 12. Μένανδρος] δὲ addit A. Ed. Meinek. p. 23. 14. Πλήσας] πλήσας A. B. E. Phot. πάσας male Arsenius. Illud quo spectet ambiguum in tanta sensus obcuritate. ἐφθειρεν] ἐφθειρεν Photius. Scribendum ἐφθειρῖ. Mox participium desideramus. 16. Λάμια — καὶ λάμια] V. Etym. M. p. 555, 50. Notationem etsi Schol. tueatur, sed in annotationis principio collocatam, hanc tamen in sedem irrepsisse crediderim, cum praesertim *V. integram glossam v. Λαμπάδιον subiecerit. Ἀριστοφάνης] Vesp. 1030. et Pac. 757. Utrobique enim locus hic legitur. Küst.

des fecit, et duorum uxores duxit, Eldam et Sellam: qui se ipse iucusat, et poena septuagies septupla dignum esse pronunciat. de Cain quidem, inquit, poenae sumptae sunt septies, de Lamech vero septuagies septies. gravius igitur punitur, quod casu illius, qui prius peccarat, non sit factus sapientior. nam Enoch iusti fratres sustulit, qui propterea fide Deum oravit, ut ne talem mortem videret; exauditus autem in coelum translatus est. fuit autem ex iusto Seth oriundus Enoch, a quo Christi genus Lucas deducit. impiorum igitur semen piorum genus delere studuit: nam Dei cultus est peccatori res abominanda. quamobrem genus Cain et semen est maledictum, Seth vero benedictum. neque Deus passus est cum iustorum genus impiorum commisceri; sed deleri. quoniam igitur homines occidebant, et occisorum uxores duce-

bant, immania monstra Gigantes nati sunt: propter quos etiam diluvium exortum omnes perdidit. solus vero Noe in sua gente iustus inventus est et servatus. Λάμια. Duris libro secundo rerum Libycarum scribit Lamiam mulierem formosam in Libya fuisse; sed cum Iuppiter cum ea rem habuisset, per Iunonis invidiam liberos, quos pepererat, perisse. quo moerore prorsus eam deformem evasisse, aliorumque liberos rapere et occidere solitam fuisse. Est etiam urbs Thessaliae, unde profecti Graeci post Alexandri mortem, cum Atheniensibus ducibus libertatem sibi viudicarent, Antipatrum vicerunt. Menander *Androgyno*: *Percussas enim acie instructa omnes quae fuerunt in urbe Lamia profligavit.* Λάμια. Bellua quaedam, sic dicta, quod magnum guttur haberet: quasi *λαμία*. Aristophanes:

Ψώκης δ' ὄσμήν, λαμίας δ' ὄρχεις ἀπλύτους. δραστικοὶ γὰρ οἱ ὄρχεις. εἰδωλοποιεῖ δέ τινες ὄρχεις λαμίας. Φῆλυ γάρ.

Λάμος. πόλις Λαιστρυγόνων.

Λαμπαδεύεσθαι. Ἀριστόφορος οὖν, Διονύσου μύστης, λαμπαδεύεσθαι μέλλων, εἶτα μέντοι τὰ δεξιὰ παρεῖδη μέρη.

Λαμπάδιον. ὃ νῦν λαμπάδα καλοῦσιν. οὗτω Λείναρχος καὶ Πλάτων.

Λαμπάδιον περὶ τὸ σφυρόν. οἱ μὲν τὸ 10 λεπτόν χειρίδιον. οἱ δὲ ἐπιδέσμου εἶδος. οἱ δὲ τὸν νάρθηκα τῶν λατρῶν τὸν νάρθηκίζοντα τὸ σφυρόν. οἱ δὲ τὰ ἔμμοτα. Ἀριστοφάνης.

Λαμπάδια περὶ τὸ σφυρόν.

ἄνηρ τέτρωται χάρακι διαπηδῶν τάφρον. 15

Ὅτι Τρῳϊανὸς ὁ βασιλεὺς τοὺς τετρωμένους ἐν πο-

λέμῳ ἐθεράπευεν. ἐπιλειπόντων δὲ σφᾶς τῶν ἐπιδέσμων, οὐδὲ τῆς ἑαυτοῦ ἐσθῆτος ἐφείσατο, ἀλλ' εἰς τὰ λαμπάδια αὐτὴν κατέτεμε πᾶσαν.

Λαμπάδος. τρεῖς ἄγουσιν Ἀθηναῖοι ἑορτὰς λαμπάδος, Παναθηναίους, Ἑφαιστειοὺς καὶ Προμηθεῖους. Ἴστρος δὲ φησὶ λαμπάδα νομισαὶ ποιεῖν πρῶτον Ἀθηναίους Ἑφαιστῶν θύοντας, ὑπόμνημα τοῦ κατανοήσαντος τὴν χρεῖαν τοῦ πυρὸς διδάξαι τοὺς ἄλλους.

Λαμπετόωντι. λάμποντι.

Λαμπηδόνος.

Λαμπήνη. ἄμαξα βασιλική. ἥρδιον περιφω- νές, ὃ ἐστὶν ἄρμα σκεπαστόν.

Λαμπιτώ.

Ἄλλ' ἀρχὴ μὲν οἶω Λαμπιτώ.

ἀντι τοῦ, ὡς οἶομαι, ἀρχὴ τῆς μάχης ἢ Λαμπιτώ.

1. Ψώκης] κωφῆς A. Mox δ' εἶχεν ὄσμήν A. B. V. E. Med. Tum Ἀμίας — Λαμίας om. V. ap. Gaisf. δ' ὄρχεις — λαμίας om. *V. δ' ὄρχεις ἀπλύτους] ὄρχεις ἀπολύτους A. B. E. Med. ἀπλύτους] Sic recte Aristophanes loco laudato. At priores editi. male ἀπολύτους. Küst. 2. δραστικοὶ A. 4. πόλις] Potius rex. Lamus, rex Laestrygonum, et Lamia, nomina Punica. Tota fabula de Lamia est Libyca. Vid. Bochart. Geogr. Sacr. part. II. lib. 1. c. 33. p. 652. Reines. Huius glossae praefixit *V. καὶ Ἄμιος πόλις Λαιστρυγόνων. Idem mox πόλιος. Quae repetitio duplicem olim fuisse glossam arguit, cuiusmodi habet Hesychius: Λάμος. ἢ χώρα τῶν Λαιστρυγόνων. ἢ ἐπιχωρῶς τις ἥρωας, ἀπ' οὗ ἢ χώρα ἀνδραίσθη. Vide Schol. Od. x'. 81. 5. Λαμπαδεύεσθαι] Vid. Wesseling. in Diodor. XX, 7. p. 410. Τουρ. Deest gl. A. quae perperam infra sub v. Λαπαδιεύεσθαι inculcabatur. Pars huius fragmenti, quod Aelianum auctorem prodit, legitur in v. Παρεῖδη. Ceterum eadem ratione vocem usurpavit Schol. Soph. Oed. C. 1047. 8. ἢ λαμπάς] ὃ νῦν λαμπάδα καλοῦσιν A. Photius et Harpocr. Pal. Mox καὶ Πλάτων om. V. Huius ex loco Rep. I. p. 328. A. intelligas οὕτω ad usum vocis λαμπάς referri. 10. Λαμπάδια περὶ] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 1176. Küst. Λαμπάδιον A. V. 11. χειρίδιον] Sic habent omnes editi. itemque Enarrator Comici loco laudato. Sed eius loco in Lexico Photii inedito rectius legi puto ἥρδιον, quod est diminutivum ab ἥριον, lana. Sed operae pretium erit ipsa verba Photii adscribere: Λαμπάδιον. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνέυσιν. ἔρια οἰσυπυρά. οἱ μὲν τὸ λεπτόν ἥρδιον, ὃ καταδεῖται τὰ κατὰ γάματα. οἱ δὲ δεσμοῦ τι γένος. οἱ δὲ τὴν χοίτικα, εἰς ἣν καθῆσαι τὴν κνήμην οἱ ἀγρημένοι τὸν πόδα. οἱ δὲ νάρθηκα καὶ καλάμους, οἷς δεσμοῦσι τοὺς τὴν κνήμην καταξάντας. Haec utique bonae notae sunt. Küst. λεπτόν χοιρίδιον Schol. χειρίδιον reponit fuisse Wesselingius in Hesychium. Vide tamen v. Κόμβος. 12. νάρθηκα] νάρθηκα τῶν ἰ. τὸν δρυγκίζοντα τὸν σ. — ἔμμοτα Schol. 13. τὰ] οἱ δὲ τὰ A. B. V. E. Med. Ἀριστοφάνης] Acharn. 1139. sq. (1176.) 14. Λαμπάδια] λαμπάδα A. B. V. E. 15. ἄνηρ τέτρωται] ἀνήγηται τέτρωκε V. ἴσως ἀνήγηται A. marg. Scripsi ἄνηρ. 16. Τρῳϊανὸς ὁ βασιλεὺς τοὺς ἐν πολέμῳ τετρ.] Haec Suidas sumpsit ex Dione, apud quem in Traiano [LXVIII, 8.] p. 341. sic legitur: Ὁ Τρῳϊανὸς πολλοὺς μὲν τῶν οἰκείων τρωματίας ἐπέειδε, πολλοὺς δὲ τῶν πολεμίων ἀπέκτεινεν. ὅτε καὶ ἐπιλειπόντων τῶν ἐπιδέσμων οὐδὲ τῆς ἑαυτοῦ ἐσθῆτος λέγεται φείσασθαι, ἀλλ' εἰς τὰ λαμπάδια ταύτην καταδεσμεῖν. Pro καταδεσμεῖν Suidas olim legit κατατεμεῖν, quae lectio praestat. Küst. Ὅτι Gaisf. cum *V. ἐν πολέμῳ τετρωμένους] τετρωμένους ἐν πολέμῳ posui cum A. *V.
3. κατέτεμεν *V. Mox quae legebantur ineptissime traducta ex v. Φρυκτός, Ὅτι (hoc add. A. *V.) ἢ διὰ τῶν δίδων γινόμενῃ (ἐν πολέμῳ add. A.) λαμπάς φρυκτός καλεῖται, delevi, cum A. in marg. habent. 4. Λαμπάδος καὶ λαμπάσι] καὶ λαμπάσι om. A. et Photius. τρεῖς ἄγουσιν ἑορτὰς Ἀθην.] Scholiasta Aristophanis in Ranas 131. Λαμπαδηδρομαὶ δὲ γίνονται τρεῖς ἐν τῷ Κεραμεικῷ Ἀθηνῶς, Ἑφαιστῶν, Προμηθεῶς. Idem 1119. Ὁ τῆς λαμπάδος ἀγὼν Ἀθήνησιν ἤγετο. Προμηθεῖα, Ἑφαιστῆα, Παναθηναῖα. Scribendum est in casu sexto, Προμηθεῖοις, etc. Vide etiam Pausaniam in Atticis p. 58. et Nostrum supra v. Κεραμεικός. Küst. Cf. Lex. Rhet. p. 228. quaeque collegit Bückh. d. Staatsh. d. Ath. I. p. 496. sq. λαμπάδας Harpocr. Supra Edd. ἑορτὰς Ἀθηναίους: nos cum *V. et Photio. 5. Ἑφαιστειοὺς — Προμηθεῖοις] Ἑφαιστῆοις — Προμηθεῖοις A. V. Phot. ὑπερστίθοις pr. ὑπερστίθοις ex em. Photii MS. 8. κατανοήσαντα Harpocr. διδάξαι] διδάξας A. 10. Λαμπετόωντι] II. α'. 104. 12. Λαμπήνη] Λαμπήνη, quod infra male repetitur, *V. Vide intpp. Hesychii. Glossa sacra. ἥρδιον] Videtur potius scribendum esse ἥρδιον, ut supra v. ἥρδιον: ubi haec ipsa leguntur. ἥρδιον autem est vox Graeco-barbara, quam per translationem litterarum dictam esse puto pro ῥήδιον, i. e. rheda. Küst. ἥρδιον A. B. V. E. Photius. 15. Ἄλλ' ἀρχὴ μὲν οἶω Λαμπ.] Aristoph. Lysistr. 997. sed ubi legitur οἶω, cum circumflexo in ultima. Küst.

Phocae odorem, Lamiae vero testiculos illotos indutus. testiculi enim efficaces sunt. quo fingit quasi Lamiae testes, quamquam ea fuit mulier. Λάμος. Urbs Laestrygonum. Λαμπαδὲ decursurus paralyti dextrarum partium correptus est. Λαμπάδιον. Lampas. ita Himerchus et Plato. Λαμπάδια περὶ τὸ σφ. Alii λαμπάδιον interpretantur lanam tennem; alii fasciae genus; alii ferulam medicorum, quae pedis malleolo admovetur; alii pannos, qui vulneribus inducuntur. Aristophanes: Fascias ad obligandum malleolum: vir enim fossam Suidae Lex. Vol. II.

transiliens ad sudem allisit. † Traianus Imperator milites in bello vulneratos curabat. deficientibus vero fuscis ipse ne suae quidem vesti pepercit, sed eam totam in fuscias disse-cuit. Λαμπάδος. Athenienses tria solemnia lampadum celebrabant, Panathenaeis, Vulcanalibus, Prometheis. Ister vero tradit Athenienses lampadem primos adhibuisse, cum Vulcano sacrificium facerent, in memoriam eius qui ignis usum inventum alios docuerat. Λαμπετόωντι. Splendenti. Λαμπηδό-νος. Λαμπήνη. Currus regius, reda illustris, currus tectus. Λαμπιτώ. Sed principium quidem est Lampito, ut puto. id

Λάμπων ὄμνυσι τὸν χῆν', ὅταν ἐξαπατᾷ τινα. πρῶτοι Σωκρατικοὶ ἐπετήδευσαν οὕτως ὀμνύναι. 'Ραδάμανθους δὲ πρῶτος οὐκ εἶα δροκὸς ποιεῖσθαι κατὰ θεῶν, ἀλλ' ὀμνύναι χῆνα καὶ κύνα καὶ κριὸν καὶ τὰ ὄμοια. ὁ δὲ Λάμπων θύτης ἦν, χρησμολόγος καὶ μάντις· ὃ καὶ τὴν εἰς Σύβαριν ἀποικίαν Ἀθηναίων περιάπτουσιν. ὄμνυε δὲ κατὰ τοῦ χηνός ὡς μαντικὸν δρόνον. εἴρηται οὖν ἐπὶ τῶν μετὰ ὄρκου ἐξαπατῶντων τινά.

Λαμπραί. δῆμος τῆς Ἐρεχθίδος. δύο δὲ 10 εἰσι Λαμπραί· αἱ μὲν παράλιοι, αἱ δὲ καθύπερθεν.

Λαμπρεῖμονῶ. ὡςπερ καὶ τὸ λευχειμονῶ.

Λαμπρὰν ἡμέραν λέγουσιν, οὐ καθαρὰν.

Λαμπρίας, Πλουτάρχου τοῦ Χαιρωνέως υἱός. 15 ἔγραψε Πίνακα, ὃν ὁ πατήρ αὐτοῦ ἔγραψε περὶ πάσης Ἑλληνικῆς καὶ Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας.

Λαμπροεῖμων. λαμπροφορῶν.

Λαμπροφόροι. Ἀριστοφάνης·

Οἱ γὰρ ἄνδρες ὡςπερ λαμπροφόροι ὄντες ἀποκεκύφαμεν.

οἱ γὰρ λυγροφοροῦντες κεκύφασι διὰ τὸν ἄνεμον.

Λαμπρόψυχος. ἀντὶ τοῦ μεγάλου ψυχος.

Λαμπρῶς. τὸ φανερῶς, οὐ τὸ ἐνδόξως. καὶ παρὰ Θουκυδίδη· Καὶ λελυμένων λαμπρῶς τῶν σπονδῶν· καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις τοῖς παλαιοῖς. καὶ αὐθις· Καὶ τὴν ἀπέρατον καλουμένην εἰρήνην λαμπρῶς ἔλυε.

Λαμπρὸνομαί. δοτικῆ.

Λαμπρυνομένων. ἀντὶ τοῦ καυχωμένων καὶ νικῶντων ἐν τοῖς ἔρμασι.

Λαμπτήρες. οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν φαίνοντες λύγγοι.

Ἦνιχ' ἔσπεροι

λαμπτήρες οὐκ ἔτ' ἦθον.

Λαμπτήρις.

Λαμυρόν. εὐλαλον, εὐτράπελον, καταπληκτικόν, τερπνόν. ἐν Ἐπιγράμματι·

1. Λάμπων ὄμν.] Aristoph. Av. 524. Λάμπων δ' ὄμνυσιν ἐτι καὶ νῦν τὸν χῆν', ὅταν ἐξαπατᾷ τις τι. Vide ibi Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. Küst. ἐξαπατᾷ — ἐπετήδευσαν om. V. 2. οἱ Σωκρατικοὶ Schol. 3. 'Ραδάμανθους δὲ πρ.] Confer Nostrum infra vv. 'Ραδάμανθους et Χῆνα. Küst. ὁ 'Ραδάμ. *V. 5. ὁ δὲ Λάμπων] Hulus Lamponis Aristophanes non eodum loco paulo ante laudato meminit, sed etiam in eadem fabula v. 989. his verbis: Μήτ' ἦν Λάμπων ἦ, μήτ' ἦν ὁ μέγας Διοπέθης. Küst. Vid. Κυβηλίσαι. Hemst. Λάμπων θύτης Plut. in Pericl. 6. Ap. Appuleium Lampus. Exagitat in comœdia ap. Cratin. [Athen. VIII. p. 344. E.] Plut. Sympos. lib. VII. 8. Reines. Adde Aristot. Rhet. III, 18. καὶ χρησμολόγος] καὶ omisi cum A. V. E. Med. Servat Schol. In Antiatic. p. 96. verba ut videtur lacunosa μάντις γὰρ . . ἦν καὶ χρησμολόγος] καὶ resarciri licet insertis καὶ θύτης. 6. ὃ καὶ τὴν εἰς Σύβαριν ἀποικ.] Vide Hesychium v. Θουριομάντιες et Nostrum eadem voce. Küst. 8. εἴρηται — τινά] Merito haec nescit Schol. 10. Λαμπραί] Λαμπραί Harpocrat. et Photius bis, quorum hic supra posuit Λαμπραί. Atque veram scripturam antiquitus in exemplis Suidae extitisse significat *V. glossam post v. Λαμπτήρις reponens. δύο] δύο δὲ A. V. Phot. 11. καθύπερθεν quid sit demonstravimus in Dionys. Perieg. 423. 13. Λαμπρεῖμονῶ] Deest gl. A. 15. Λαμπρία] Eadem Eudocia p. 283. 16. ἔγραψε πίνακα] Hic catalogus Lampriae, sed posteriore sui parte mutilus, hodie adhuc extat. Küst. ὄμν] ὄμν A. V. 19. Ἀριστοφάνης] Lysistr. 1002. sed ubi sic legitur: Ἄν γὰρ τὰν πόλιν ἄπερ λυγροφοροῦντες ἀποκεκύφαμες. Lacon ibi Dorice loquens introducitur. Küst. Integra glossa ex v. Ἀποκεκύφαμεν descripta.
4. Λαμπρόψυχος] Sic λαμπροὶ τὰ φρονήματα iuventus Messeniorum apud Pausan. p. 314. ubi scripsit, αἰρετώτερα Messenii ἀφίστασθαι πάντως ἔγγνωσκον a Lacedaemoniis, ἐνθῶν δὲ οὐχ ἥμισυ ἐς τοῦτο οἱ νεώτεροι, πόλεμον μὲν ἐτι ἀπέλιπες ἔχοντες, λαμπροὶ δὲ ὄντες τὰ φρονήματα. Abresch. 5. Λαμπρῶς. τὸ φαν.] Scholiasta Thucydidis in lib. II. c. 7. Λαμπρῶς. τὸ φανερῶς, ἀναμφιβητῆτως. Sic etiam vox λαμπρὰ accipitur in loco hoc Sophoclis Trach. 1176. Ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβάλει, τέκνον. Scholiasta: Λαμπρὰ. φανερά, σαφῆ, πρόσδηλα. Küst. Haud dissimilis est locus Polybil IV, 57. extr. 6. παρὰ Θουκυδίδη] Lib. II. c. 7. 7. παλαιοῖς] τοῖς παλαιοῖς A. V. E. Photius. 8. Καὶ τὴν ἀπέρατον καλ.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium de Bello Pers. lib. II. c. 5. idemque adducit Suidas supra v. Ἀπέρατον. Küst. Ubi legitur παρὰ τὸν ἀπέρατον V. Med. 10. Om. vulg. 11. Λαμπρυνομένων] Schol. Aristophanis Equ. 554. Abresch. 15. Ἦνιχ' ἔσπεροι λαμπτ.] Sophocl. Ai. 285. sq. Cf. v. Ἄκρας νυκτός. 16. ἦθον] ἦλθον V. Ox. 17. Λαμπτήρις] Λαμπτήρις *V. Suspicabatur Gaisf. hanc corruptionem esse vocis Λαμπτήρις: de quo sufficient Harpocrat. et Photius. Quamquam nihil vetat Λαμπτήρις vel Λαμπυρίς glossam posuisse. Sed quae subsequantur, Λαμπψακηνῶν. περὶ τῆς εἰς αὐτοὺς μῆνιδος Ἀλεξάνδρου ἐν τῷ Ἀναξιμένης, delevi cum A. 18. Λαμυρόν] Synes. p. 36. Eunap. p. 40. Tour. MS. καταπληκτικόν] Vid. Ruhnk. Ep. Crit. I. p. 89. [173.] Lobeck. Phryn. p. 291. Gaisf. Non silendus Hemsterh. in Thom. M. p. 569. 19. τερπνόν igno- rat Hesychius. ἐν Ἐπιγράμματι] Meleagri L, 1. Anthol. Pal. V, 180.

est, Lampito, ut arbitror, dissidii huius auctor fuit. Λάμπων ὄμν. Lampo iurat anserem, cum aliquem decipit. Primi Socratici sic iurare instituerunt. Rhadamanthus vero primus vocabat per deos iusiurandum fieri; sed per anserem, canem, arietem, similia, iurari volebat. Lampo autem erat sacrificulus et haruspex et vates; quem nonnulli ducem fuisse aiunt etiam coloniae, ab Atheniensibus Sybarin missae. iurabat autem per anserem, ut avem divinationi aptam. dictum igitur de iis qui iureiurando interposito aliquem fallunt. Λαμπραί. Pagus tribus Erechtheidis. duae autem sunt Lamptrae: una maritima, altera vero superior. Λαμπρεῖμονῶ. Eodem modo dictum quo λευχειμονῶ. Λαμπρὰν ἡμ. Graeci diem clarum sic vocant, non καθαρὰν. Λαμπρίας. Lamprias, Plutar-

chi Chaeronensis filius. contexuit Indicem omnium operum, quae pater ipsius de Graeca et Romana historia scripsit. Λαμπροεῖμων. Splendidam vestem gestans. Λαμπροφόροι. Aristophanes: Nos viri enim per cernui inceditimus, ut qui lucernas ferunt. qui enim lucernam ferunt, corpore solent propter ventum curvo incidere. Λαμπρόψυχος. Magnanimus. Λαμπρῶς. Aperte: non autem cum gloria. sic apud Thucydidem: Foedere manifeste rupto. item apud reliquos scriptores veteres. Et alibi: Et manifeste violavit pacem, quae aeterna dicebatur. Λαμπρὸνομοι. Aptum dativo. Λαμπρυνομένων. Sese iactantium et curribus vincantium. Λαμπτήρες. Lucernae in domo accensae. Cum lucernae vespertinae non amplius arderent. Λαμπτήρις. Λαμυρόν.

415

"Βροτολοιγός" Ἔρωσ τὰ πυρίπνοα τόξα
βάλλει, καὶ λαμυροῖς ὄμμασι πικρὰ γελᾷ.

Καὶ αὐθις·

Ἐσβέσθη δὲ τὰ φίλτρα, . . .

καὶ κυλίκων αἱ λαμυραὶ προπόσεις.

καὶ Λαμυρότερον.

Λάξ ἐντείνων. λακτίσματι τύπτων. λάξ δὲ
ἔστιν ὁ ὑπὸ τοῦσδε δακτύλους τοῦ ποδὸς ποῖος ψόφος.

Λαξευτήριον. ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν. λαο-
ξόος γὰρ ὁ οἰκοδόμος.

Λάξιν. μίξιν, μερισμόν, κλήρον. Ἡρόδοτος.

Λάξ ποδὶ κινήσας. τῷ πλατεῖ τοῦ ποδὸς

κινήσας.

Λαοσσόος. ἡ τοῦσδε λαοὺς σῶζουσα.

Λάπαθον. ὄρυγμα εἰς θηρίων ἐνέδραν· καὶ 15 βουκόλου, κλέψαντος τὰς Ἡρακλέους βούσ· ὡς Λύ-

λάχανον κενωτικὸν γαστρὸς. ὄθεν καὶ τὸ λαπάξαι,
κενώσαι. Ὀμηρος·

Νέων ἀλάπαξε φάλλυγας.

ἀντὶ τοῦ πορθῶν ἐκένου.

5 Λαπίθης. ὄνομα κύριον. καὶ Λαπίθαι, τὸ
πληθυντικόν.

Λαπήνη. ἡ ἄμαξα.

Λαπιστήης. ψεύστης, προπετής.

Λαπίστρια. μετεωριζομένη, ζεμβρομένη, θέ-

10 λουσα εὐχαῖσθαι.

Λάπτειν. τὸ ἐκκενοῦν. Καὶ Λάπτοντες, τῷ

γλώσση πίνοντες.

Λαρινεύειν. τὸ σιτεύειν.

Λαρινοὶ βόες. οἱ ἐν Ἠπείρῳ, ἀπὸ Λαρίνου

2. πικρὰ] In prioribus edit. [*V. et E pr.] ut et in Anthol. Epigrammatum loco laudato legitur *πικρὰ*. Sed nos hic excudi curavimus *πικρὰ*, non solum propter auctoritatem manuscriptorum Pariss., in quibus ita exaratum est; sed etiam quia lectio ista multo plus acuminis habet quam altera. Risus enim amoris eleganter dicitur amarus, quod amor, licet initio blandiatur, postea tamen eos, quos laqueis suis irretivit, misere cruciet molestisque molestant afficiat. *Küst.* 4. Ἐσβέσθη δὲ τὰ φίλτρα] Versus in compendium redacti ex Epigr. adesp. DCLX. (ex v. *Κωίλη* redintegrandi) Anthol. Pal. VII, 221. 6. καὶ λαμυρότερον] καὶ om. A. Vid. Timon Athenaei VII. p. 279. F. apud Bakium in Cleomed. p. 346. *Gaisf.* Is tacite cum *Küstero* omisit glossam ed. *Med. Λανθάνω. αἰτιατικῆ.* 7. Usque ad τύπτων Hesychius. Cf. Zon. p. 1292. ubi *Tittmannus* comparavit Synesii Ep. 104. οὐδὲ πύξ ἐντείνειν οὐδὲ λάξ ἐναλεῖσθαι τῶν ἐπιεικεστέρων τινί. 8. τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν] τοῦσδε δακτύλους τοῦ ποδὸς A. V. Photius et Iex. Bachm. p. 288. 9. Λαξευτήριον] Sic Eudemus. Vid. Miscell. Lips. V. p. 236. ubi tamen λαξόος. *Toup.* MS. Glossa sacra: v. Zon. p. 1289. Hesychius et Etym. M. p. 556. Add. Anecd. Cram. T. II. p. 460. 11. Ἡρόδοτος] Gl. IV, 21. unde λῆξιν pro μίξιν in Suida reponi iussit Ruhnkenius Epp. Critt. p. 130. 12. Λάξ ποδὶ κιν.] Homerus II. x. 158. *Küst.* Similiter Hesychius. Apollonius Lex. p. 431. voluit, opinor, τῷ πλατεῖ μέρει τοῦ ποδὸς νύξας. Rectius tamen Schol. Hom. cum Etym. M. p. 556. τῷ μεγάλῳ δακτύλῳ τοῦ ποδὸς. 14. Λαοσσόος] II. v. 128. Scripsi Λαοσσόος cum *V. Etym. M. Phot. Hesych. Lex. Bachm. p. 288. et Apollon. p. 432. Quae subsequerantur, Λαπαδέεσθαι, Λαπαδέεσθαι, Λριστογένης οὖν, Λιονούου μύστης, λαπαδέεσθαι μέλλων, εἶτα μέντοι τὰ δεξιὰ παρείθῃ μέρη, repetita quidem ex v. Λαμπαδέεσθαι, nefas duxi tueri. Nimirum invexerat Aldus, servant autem ut videtur codices. Ceterum Λαμπαδέεσθαι V. bis. Mox *Λριστογένης* om. B. E. *Λριστογῶ.* 15. Λάπαθον] Vid. Schol. II. ε. 166. *Toup.* MS. Horum pars redit sub v. Λαπάξαι, nec dissimilis est Eustathii atque Athenaei VIII. p. 362. extr. doctrina sive Zon. pp. 1285. 1291. ὄρυγμα om. A. Hunc significatum nunc Atticus nunc Democrato tribuit Etym. M. pp. 57. 556.

2. Ὀμηρος] II. λ. 503. νέων δ' ἀλάπαξε φ. 4. ἐκίνου A. ἐκείνου Photii MS. 5. Glossam *V. superiori praemisit. 7. Λαπήνη] Vide supra v. Λαμπήνη. *Küst.* Glossa perperam repetita. 8. Λαπιστήης] Zon. p. 1282. Glossa sacra. 9. Eadem Hesychius et Photius. 12. πίνοντες· οἱ κύνες] Legendum videtur, πίνοντες ὡς οἱ κύνες, more canum bibentes. Respexit autem Suidas ad Homeri II. π. 161. Λάψοντες γλώσσησιν ἀραιῆσιν μέλαν ὕδωρ. Ad quem locum Scholiastes: Ἄλλως· λάπτοντες, λειχόντες. πεποιθῆται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῆς τῶν κυνῶν γλώττης, ὅταν πίνωσι. Nimirum alii legebant λάπτοντες, alii λάψοντες. Noster infra: Λάψοντες. ἐπιθυμητικῶς ἔχοντες τοῦ πιεῖν. οἱ γὰρ αἵματος ἐμπεφορημένοι καὶ διὰ δίψαν ὀρμώντες ἐν τῇ κρήνῃ ἔχουσι τὸ παράστημα. Quae ex Scholiis antiquis in Homerum proculdubio petita sunt. Elegans autem locutio, ἐν τῇ κρήνῃ ἔχειν τὸ παράστημα. Agathias in Anthol. lib. III. p. 381. Καὶ σὺ μὲν ἐν κρήνῃ ἔχεις νόον. Athenaeus IV. p. 164. Ὑμῖς οἱ φιλόσοφοι περὶ τὰ δειπνα αἰετὸν νόον ἔχετε. Anthippus apud eundem IX. p. 404. ὁ γὰρ τοιοῦτός ἐστιν οὗ δειπνητικός, Πρὸς τῷ φιλεῖν δὲ τὴν διανοίαν εἶσι ἔχων. Quintus Calaber lib. XIV. 387. — ἀλλ' ἐπὶ μαζῶν θυμὸν ἔχον· κηδεῖν γὰρ ἀπὸ πρόθε νῆπιον ἦτορ. Auctor ἀνώνυμος apud Suidam v. Κραιπαλώδης: — ἐν τοῖσδε αἰδοῖσι ἔχων τὸν ἐγκέφαλον. Confer Straton. in Epigr. N. 249. et Hesychium v. Λιθδαρεοχύται: de quo nos in Theocritum. Hinc obiter corrigendus et explicandus est Dio Chrysost. in Orat. VIII. p. 133. — τοῦσδε νόον ἔχοντες ἐν ἀλλ' καὶ γλώσση. Piscatores. *Toup.* I. p. 360. Mirificus eruditionis abusus. οἱ κύνες delevi cum A. B. V. Praegressa tamen τῇ γλώσση πίνοντες vereor ut pro sanis et apte pronuntiatis possint haberi, quamquam tuetur Hesychius. Mihi quaedam per eiusdem vocis similitudinem excidisse videntur, sive fore ad normam Etym. M. p. 556. f. revocanda: καὶ Λάπτοντες γλώσσησιν, πίνοντες καὶ οἷον προσκείμενοι τῷ ὕδατι τῇ γλώσση. 13. Glossula, opinor, ex v. Λαρινοὶ confecta. 14. Λαρινοὶ βόες. οἱ ἐν Ἠπ.] Confer Enarratorem Comici in Pac. 924. ex quo haec omnia αὐτολεξὶ παene Suidas descripsit. Vide etiam Athen. lib. IX. p. 376. *Küst.* Λαρίνοι A. Λαρίνου] Λαρινοῦ Schol. Λαρίνου Photius, qui cum Arsenio desinit in v. σιτεύειν. 15. κλέψαντος] τοῦ ἐν Ἠπείρῳ κλέψαντος Arsenius p. 332.

Loquax, facetum, terribile, iucundum. In Epigrammate: *Mortaliū pestis Amor igneus sagittas abicit, et blandis oculis amaram ridet.* Et alibi: *Extinctae sunt suaves illae veneres, et poculorum iucundae propinationes.* Et *Λαμυρότερον.* Λάξ ἐντείνων. Calcibus percutiens. Λάξ vero dicitur strepitus quidam digitorum pedis. Λαξευτήριον. Instrumentum quo lapides poliantur. Λαοξόος enim dicitur lapicidā. Λάξιν. Portionem, partem, sortem. Herodotus. Λάξ ποδὶ κινήσας. Planta pedis impellens. Λαοσσόος. Popu-

lorum servatrix. Λάπαθον. Fossa ad insidias feris struenda facta. item olus alvo evacuanda. unde *λαπάξαι, evacuare.* Homerus: *Iuvenum vastabat phalanges.* Λαπίθης. Nomen proprium. Et pluralis, Lapithae. Λαπήνη. Currus. Λαπιστήης. Mendax, temerarius. Λαπίστρια. Inconstans, vaga, epulari cupiens. Λάπτειν. Evacuare. Et Λάπτοντες, lambendo bibentes. Λαρινεύειν. Saginare. Λαρινοὶ βόες. Larini boves, qui sunt in Epiro: sic dicti a Larino bubulco, qui boves Herculis,

κος ὁ Ῥηγίνος· ὅτε τὰς Γηρούνου βοῦς ἤλαυνα. Προξενος δὲ αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα ἀνεῖναι τινὰς τῶ Ἰωδωναίῳ Διδί. Ἀπολλόδωρος δὲ αὐ τοὺς εὐτραφεῖς λαρινούς· λαρινεύειν γὰρ τὸ σιτεύειν. Ἀριστοφάνης Ὅρνισι·

Ζητῶ τι λαρινὸν ἔπος,

ὃ τὴν τούτων θραύσει ψυχὴν.

ἀντι τοῦ μέγα· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βοῶν. ἀπὸ Λαρίνου τινὸς βουκόλου ταύτην τὴν προσηγορίαν ἐσχηκέναι. εἰσι δὲ τινες οἱ παρὰ τὸ λαρὸν ἀξιούσιν αὐτοὺς οὕτω καλεῖσθαι. οἱ δὲ τὴν ῥι συλλαβὴν δασύουσι, ἢ ἢ λαρινούς, τοὺς μεγαλορίνους. ἐν δὲ τῇ Λαονίᾳ φασὶ τοιοῦτους εἶναι βοῦς, οὗς καὶ Κεστρινούς καλοῦσιν. ἢ οἱ μεγάλοι καὶ εὐτραφεῖς· ἀπὸ Λαρίνου βουκόλου. Ἡρωδιανὸς ὀξυτόνως ὡς 15 ἀληθινός.

110 Λαρινός. ὁ ἡδύς.

Λάρισσα. ὄνομα πόλεως.

Λάρκος. πλέγμα τι κοφινῶδες ἢ ψιαθῶδες, ἐν ᾧ φέρονται ἄνθρακες.

Ὁ λάρκος δημότης ὅδ' ἔστ' ἐμός.

Ἐπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρίλης μοι συχνὴν

ὁ λάρκος ἐπετίλησεν ὥσπερ σηπία.

ἀντι τοῦ, τῆς ἀπὸ τῶν ἀνθράκων σποδιᾶς ἐπαφῆ-
5 κεν ὁ λάρκος ὑπὸ ἀγωνίας, ὥσπερ σηπία τὸν θολόν. θηρώμεναι γὰρ αἱ σηπία ἐναφιαῖσιν ἐκ τοῦ προσόντος αὐταῖς μέλανος, ταράττειν βουλόμεναι τὸν παρ' αὐταῖς τόπον, ἵνα μὴ καταφανεῖς ὡς τοῖς θη-
ρῶσι. λάρκος οὖν ὁ φορμός, ὁ κόφινος.

Λάρναξ. σορὸς ἢ κιβωτός. Πρῶτος καὶ Κε-
ρεάλιος ἐς τὴν Ῥωμαίων ἐσέβαλον· πρῶτον μὲν ἐς
λάρνακας μετὰ τῶν νεκρῶν, δι' ἀγγέλων τινῶν, καὶ
ἐς ἀρθρίχους ὀπώρας ἐχούσας ἢ καλάμους ὀρνιθευτῶν
τὰ γράμματα ἐμβalόντες.

Λαρὸν. χλιαρόν, προσηγές, ἡδύ.

Καί μιν αἰεὶ τέγγοι νοτερῇ δροσῶς, ἧς ὁ γεραιὸς
λαρότερον μαλακῶν ἔπνεεν ἐκ στομίτων.

Λάρκος κεχηνώς. ἐπὶ τῶν ἀρπακτικῶν καὶ
κλεπτικῶν. ἐπεὶ καὶ ὁ λάρκος ὄρνεόν ἐστὶν ἀρπακτι-
20 κὸν καὶ ἀδηφάγον.

1. ὁ Ῥηγίνος] ὁ om. A. utrumque habet Photius. Γηρούνου] Γηρούνοους B. E. προύνοους V. 3. αὐ τοὺς] αὐτοὺς B. E. αὐ om. Photius. 4. Ἀριστοφάνης Ὅρνισι] V. 465. — Ζητῶ τι παλαι μέγα καὶ λαρινὸν ἔπος τι, ὅ τι τὴν τούτων θραύσει ψυχὴν. Scholiasta in eum locum: Λαρινόν. ὡς ἐπὶ βοῦς δὲ τοῦτο φησὶν· ὡς ἐν Λαρίσση μεγάλων βοῶν γενομένων. ἔστι δὲ πόλις Θεσσωπρωτίας. Ἄλλως. Λαρινόν, λιπαρόν. ἐκ μεταφορᾶς τῶν βοῶν, λέγονται γὰρ τινες λαρινοὶ βόες, οἱ λιπαροί. ἢ μεγάλοι, ἀπὸ Λαρίνου τινος νομῆως εὐμεγέθους. νέμονται δὲ τὴν Ἠπειρὸν, οὐσαί τῶν Γηρούνοους βοῶν ἀπόγονοι. Küst. 7. δ — ψυχὴν om. V. 10. ἐσχηκέναι] Vacillat oratio per omissionem vocum quarundam: non enim sufficere videtur ἐσχηκέναι. Immo haec ad superiora fuerant retrahenda, duce Scholiaste, Λάρκος μὲν ὁ Ῥηγίνος. . . φησὶν ἀπὸ Λαρίνου τινος βουκόλου ταύτην αὐτοὺς τὴν προσηγορίαν ἐσχηκέναι. Nempe his continuat ille mox proposita, εἰσι δὲ τινες κτλ. εἰσι — καλεῖσθαι οἱ δὲ] τινὲς δὲ V. παρὰ] περὶ Ald. τὸν λάρον Schol. 12. λαρινούς] λαρίνοους B. V. E. Med. Mox μεγαλορῶνους B. *V. 13. Cf. Kust. in H. φ. p. 1243. τῇ Χαιονίᾳ] V. Aelian. N. A. XII, 11. coll. Hecataeo apud Arrian. Exp. II, 16. 15. βουκόλου addunt A. B. V. E. Ἡρωδιανός et seqq. om. V. In novissimis adhibendus Arcadius p. 65, 23. 19. Λάρκος. πλέγμα τι κοφ.] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 332. Küst. Paulo aliter Harpocratio, quicum Photius consentit. 20. φέρονσι τοὺς ἀνθράκας Schol.

1. Ὁ λάρκος δημ.] Aristoph. Acharn. 314. 2. Ἐπὸ τοῦ] Aristoph. Ach. 331. sq. (349.) Vide vv. Ἐπετίλησεν et Μαρίλη. ὑπὸ τοῦ — θηρώσει om. V. Unde colligas partem posteriorem adventiciam esse. τῆς μαρίλων B. E. 3. ἐπετίλησεν Suidas constanter: nam ἐπετίλησεν Aristophanis libri. 4. σποδιᾶς ἐπαφῆκεν] σποδιᾶς ἀφῆκεν E. σ. ἀφῆκεν Med. omisso τῶν ante ἀνθράκων. 5. τὸν θολόν] τὸ μέλαν Schol. qui mox ἐπαφῆσιν. 10. Λάρναξ] Salmasius in Solin. p. 848. A. Hemst. Πρῶτος καὶ Κερεάλιος ἐς τὴν Ῥωμ.] Fragmentum hoc consarcinavit Suidas ex Dione in Vitellio p. 315. [LXV, 18.] ubi sic legitur: Οὗτοι γὰρ (nempe Primus et Cerealis) πρῶτον μὲν δι' ἀγγέλων τινῶν ἐς τὴν λάρνακα μετὰ τῶν νεκρῶν καὶ ἐς ἀρθρίχους ὀπώρας ἐχούσας ἢ καλάμους ὀρνιθευτῶν τὰ γράμματα ἐμβalόντες, πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει δρωμένα ἐμάνθανον, καὶ πρὸς ἐκείνα ἐβουλεύοντο. Sic etiam apud Suidam scribendum est. Küst. Πρῶτος ὁ κερ. A. B. V. Med. et ut videtur E. 11. Πρῶτον *V. ἐσέβαλον] ἐσέβαλε A. B. V. E. Med. 16. Καί μιν αἰεὶ τέγγοι νοτ.] Simonidis Ep. LI, 9. Anthol. Pal. VII, 24. Vide v. Γεραιός. τέγγει A. Mox ὁ γεραιὸς λαρότερον μαλακῶν ἔπνεεν Med. ἔπνεον *V. 18. Λάρκος κεχ.] Aristoph. Equ. 962. Vid. Hemsterhus. in Luciani Tim. 12. Arsenius p. 332. 20. ἀδηφάγον] ἀδηφάγον A. *V.

cum Geryonis boves abigeret, furatus est, auctore Lyco Rhegino. Proxenus vero tradit ipsum Herculem boves quosdam Iovi Dodonaeo dedicasse. Apollodorus hoc nomine dicit appellari boves bene saginatos. λαρινεύειν enim saginare significat. Aristophanes Aribus: Quaero pingue aliquod verbum, quod animum horum confringat. ubi λαρινόν est magnum: per translationem ductam a bobus, quos aliqui a bubulco Larino sic appellatos esse tradunt. Sunt tamen qui eos a λάρκος sic dictos esse velint. alii autem syllabam ῥι cum spiritu aspero scribunt: ut λαρινούς sit idem quod μεγαλορῶνους. in Chaonia autem eiusmodi boves esse dicunt; quos etiam Cestrinos vocant. vel magni et pingues: a Larino bubulco. Herodianus vocem hanc scribit cum acuto, ut ἀληθινός. Λαρινός. Dulcis. Λάρισσα. Nomen urbis. Λάρκος. Vas quoddam, in modum cophini vel storeae plexum.

quo carbonēs feruntur. Larcus iste popularis meus est. [Et iterum:] Propter metum vero larcus hic favillam densam mihi incacavit tanquam sepia. id est larcus cinerem carbonum in tanta trepidatione mihi aspersit, ut atramentum sepiae enim ab venatoribus pressae atramentum nativum emittunt, ut locum sibi vicinum turbidum reddant, neve ab venatoribus conspici possint. λάρκος igitur est storea, cophinus. Λάρναξ. Capulus. vel arca. Primus et Cerealis cum exercitu Romanum contendunt, primum quidem per nuncios, deinde vero per litteras, quas in capsas mortuorum et calathos fructibus onustas vel calamos aucupatorios iniecerant, [omnium certiores facti]. Λαρὸν. Tepidum, iucundum, suave. Ipsumque semper riget humidus ros, quo suaviorem odorem senex ille molli spirabat ore. Λάρκος κεχηνώς. Larus hians. dicitur

Λάρος ἐν ἔλεσι. παροιμία ἐπὶ τῶν ταχὺ ἀποδιδόντων.

Λαρότερος. ἡδύτερος.

Λαρυγγίζειν. τὸ πλατύνειν τὴν φωνὴν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθέγγεσθαι, ἀλλ' ἐπιτηδεύειν περὶ ριεργότερον τῷ λάρυγγι χρῆσθαι. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Καὶ Λαρυγγίζουσι, βοῶσιν. Οἱ δὲ κόρακες περιπτάμενοι ἄνω καὶ κάτω, θορυβούμενοι καὶ κεκραγότες μετὰ πολλῆς ἀσελγείας, οἷον οἱ κόρακες λαρυγγίζουσι. 10

Λαρυγγιῶν. καταβοήσομαι, φησί, τῶν ἄλλων ῥητόρων· ἢ τὴν φάρυγγα ἐκτεμῶ, καὶ κατασιγῶσω τοὺς ῥήτορας. τμηθείσης γὰρ τῆς φάρυγγος, οὐχ οἶόν τε φωνὴν προϊέσθαι.

Λάσανα. οἱ χυτράποδες, καὶ τὰ μαγειρεῖα, 15 ὅπου τῇ βουλῇ σκενάζεται μετὰ τὰς θυσίας κρέα.

Λάσια. λασέα.

Λασιόκωφος. ὁ λίαν κωφός· οἷον λάσια

τὰ ὅτα ἔχων, ὡς συγκεκωφῶσθαι καὶ ἀναισθητεῖν.

Λάσιοι. πολύτρηχοι, ἢ συνετοί.

Λασίοις. περὶ Φιλοκτήτου ὁ λόγος·

Οὗτος πρωτογόνων ἴσως οἰκῶν οὐδενὸς ὕστερος, πάντων ἄμμορος ἐν βίῳ κείται μόνος ἀπ' ἄλλων, στικτῶν ἢ λασίων μετὰ θηρίων.

Λάσθη. Αἰλιανός· λέγουσι δὲ ὅτι οὐδὲ πρόσθεν οὐδὲ ἐπακτοὺς κόμας ἐκ τῆς ὕβρεως καὶ λάσθης ἐς τὴν χρεῖαν παρελάμβανεν, ἀλλὰ ὡς εἶχε συμφνεῖς ἀσκῶν καὶ ἐκτείνων. Καὶ αὐθις· Οἱ δὲ Μεσσήνιοι σὺν λάσθῃ καὶ γέλωτι, ὡς περ' ἄθυρμα τῶν Σπαρτιατῶν, τὰ πρῶτα τοῦ Αἰὸς ἀναθήματι δέσπειραν.

Λάσος, Χαρβίνου, Ἐρμιονεύς, πόλεως τῆς

1. ἔλεσι] Νεμέσει Photius. Mox Λαρότερος Med. 4. Λαρυγγίζειν. τὸ πλατ.] Ex Harpocratioue. Küst. Schol. Greg. Naz. Stelit. p. 23. λαρυγγίζειν δὲ ἐστὶ τὸ τὸν λάρυγγα πρὸς εὐφημίαν ἄγειν, ἢ μελέτη ἢ τισὶ κλύσμασιν. Ibid. p. 96. τὸ δὲ λαρυγγίζειν μίμησις ἐστὶ φωνῆς, ὅταν τις τερπόμενος οἷς λέγει, ἐπι... ῥησι πῶς τῇ φωνῇ, καὶ στενοὶ αὐτὴν. Gaisf. Adde Schol. Hermog. T. VII. p. 964. et in Luciani Rhett. praec. 19. item Pierson. in Moer. p. 436. Zon. p. 1291. hinc emendandus: ἀλλὰ περιεργότερον — χρῆσθαι καὶ ἐπιτηδεύειν. 6. Δημοσθένης] P. 323, 1. 7. κατὰ Κτησ. mendose Photius. 8. Οἱ δὲ κόρακες] Horum pars leg. in Ἀσελγεία. Hemst. In his vereor ut repetitum κόρακες intemeratum sit. 11. Λαρυγγιῶν. καταβ.] Ex Schol. Aristoph. Equit. 357. Küst. Hinc Λαρυγγῶς ἢ Λαυραγόρας Isaac. Porphy. in Char. Graecor. et Troian. de Palamede, Butgers. V. L. c. ult. p. 512. Reines. 13. τοὺς] αὐτοὺς B. E. 14. Quae sequebantur, Λάρυγγε, λάρυγγος. φάρυγγε δὲ φάρυγγος γράφουσιν οἱ πολλοί, ex v. φάρυγγε repetita, delevi cum V. Habet A. in margine, ubi novissima sic scripta sunt, οἱ πολλοὶ δὲ φάρυγγε φάρυγγος γράφουσιν. 15. Λάσανα. οἱ χυτράποδες.] Ex Schol. Aristoph. Pac. 893. 18. Λασιόκωφος] Occurrit vox ista apud Platonem in Phaedro p. 347. [p. 253. E.] et Synesium in Encom. Calvit. p. 67. quod ideo moueo, quia Henr. Stephans in Thesuro suo vocis huius nullum affert exemplum: Küst. Platoni dudum restitutum est λασίος, κωφός, quamquam Suidam nihil temere fluxisse cum alii libri arguunt, tum codicis Clarkiani consensus. Gl. habet Photius. οἷον λάγια *V.
3. Λάσιοι] Vid. Schol. Il. α'. 189. sive Eustath. p. 79. 4. Gl. Λασίοις post v. Λάσθη reposuit *V. 5. Οὗτος πρωτογόνων] Sophocl. Philoct. 180. sqq. 6. ἔχων] Sic E. et edd., quam librorum quasi scripturam in Sophoclem Brunckius intulerat, probante Porsono. Sed οἰκῶν A. B. V. et Sophoclis exempla. 11. Αἰλιανός] Sic optimus Paris. A. cuius loco reliqui MSS. itemque priores editt. omnes pessime exhibent αἶμα: quod mendum proculdubio ex scripturae compendio, quo nomen Αἰλιανός in quibusdam codicibus exaratum erat, ortum est. Hinc autem discimus fragmentum hoc Aeliano restituendum esse: cuius nemo ante vel levissimam suspicionem habere potuisset. Küst. 12. Duplex οὐδὲ haud male dictionem Aeliani fucatissimam decere videtur. Mox ἐπακτοὺς Med. κόμας] κώμας V. Mox λάσθη B. E. Med. 14. ἐκτείνων] An κτείνων? Hemst. Nihil hoc differt ab vulgari scriptura. Ceterum suppleveris διετέλει. 15. Haec ad Herodotea ἐπὶ γέλωτι τε καὶ λάσθῃ VI, 67. apparere esse composita. Res autem cum manifesto referatur ad tripodas, quos Lacedaemonii circum Iovis Ithomatae aram collocarant (v. Pausan. IV, 12, 6.), τὰ πρῶτα tamen non magis quam διέσπειραν quadrare videtur. Fuit igitur cum illis τὰ πρῶτα τοῦ recondi opinarer τὰ Ἰσωμάτου. Mox etiam διέσπειραν accommodatus duco. 17. διέσπειραν] διέσπειρεν B. V. 18. Λάσος, Χαρβίνου, Ἐρμ.] Ex Schol. Aristoph. Vesp. 1401. De Laso autem hoc vide etiam Meursium in notis ad Aristoxenum [p. 141.] et Menagium in Laert. I. segm. 42. Confer etiam Nostrum supra v. Κυκλιοδιδάσκαλος. Küst. Memorabile nomen Χαρβίνου, id est Χαρβίνου, inserta digamma, velut accidit in ἔρβως. Itaque removendum Χαρβίνου ab loco Diogenis. Ἐρμιονεύς] ἔρημνεύς B. E.

de hominibus rapacibus et furacibus: larus enim est avis rapax et vorax. Λάρος ἐν ἔλεσι. Proverbium de iis qui cito alliquid reddunt. Λαρότερος. Dulcior. Λαρυγγίζειν. Guttur dilatari, neque voce naturali contentum esse, sed nimis quadam arte sonum gutturis adiuvari. Demosthenes in oratione contra Ctesiphontem. Et Λαρυγγίζουσι, clamant. Corri autem sursum et deorsum volantes, tumultuantes petulantique vociferantes, magna voce crocitant. Λαρυγγιῶν. Magnis clamoribus, inquit, oratores obtundam. vel guttur iis praecidam, et sic tacere cogam. gutture enim secto vox emitti nequit. Λάσανα. Ollae pedibus innixae et vasa culinaria, in quibus Senatui post sacrificia carnes parantur. Λάσια.

Hirsuta. Λασιόκωφος. Valde surdus: quasi dicas, aures hirsutas habens, adeo ut nihil audiat aut sentiat. Λάσιοι. Hirsuti. vel cordati. Λασίοις. Sophocles de Philoctete inquit: Iste antiquitate et claritate generis nulli forsitan secundus, rerum quae ad vitam degendam omnium pertinent expertus, tacet solus, procul ab aliis hominibus, inter maculosos vel hirsutas bestias. Λάσθη. Aelianus: Dicunt vero eum non eo insolentiae vel contemptus processisse, ut comis ascitiis et peregrinis uteretur, sed quas a natura habebat, eum excoluisse et compsisse. Et iterum: Messenii vero cum contemptu et irrisione prima Iovis donaria, ut ludicra Spartianorum, dissiparunt. Λάσος. Lasus. Charini F. Hermio-

Ἀχαΐας, γεγονὼς κατὰ τὴν νη΄ Ὀλυμπιάδα, ὅτε Λα-
ρεῖος ὁ Ὑστάσιον. τινὲς δὲ τοῦτον συναριθμοῦσι
τοῖς ζ' σοφοῖς ἀντὶ Περιάνδρου. πρῶτος δὲ οὗτος
περὶ μουσικῆς λόγον ἔγραψε, καὶ διθύραμβον εἰς
ἀγῶνα εἰσήγαγε, καὶ τοὺς ἐριστικοὺς εἰσηγήσατο 5
λόγους.

Λασταυροκάκκαβον. βρωμά τι ἐστὶ παρὰ
Χρυσίππῳ εἰρημένον, ἐν τῷ Περὶ Καλοῦ καὶ ἡδο-
νῆς· ὡς ἂν τῆς κατασκευῆς αὐτοῦ οὔσης περιεργο-
τέρας.

Λάσταυρος. πόρνος, δασύς τὸν ταῦρον, λα-

σιότανρός τις ἂν· ὁ δασύς τὸν ταῦρον. Εἴ τις ἐν
τοῖς Ἕλλησιν ἢ βαρβάροις λάσταυρος τὸν τρόπον,
οὔτοι πάντες ἐταῖροι τοῦ βασιλέως ἦσαν.

Λαταγεῖα. καὶ θηλυκὸν λαταγῆς.

Λάταξ. ἡ μεγάλη σταγῶν. ἐν Ἐπιγράμματι·

Τοὺς δὲ μεθυστάς

καλλείψω, λατάγων πλέγμασι τερπομένους.

Ἄταῖνοι. οἱ νῦν Ῥωμαῖοι. Τήλεφος γὰρ υἱὸς αἰς

Ἡρακλέους, ὁ ἐπικληθεὶς Λατῖνος, μετωνόμασε

10 τοὺς πάλαι Κητίους λεγομένους Λατῖνους. Ἴταλοὶ

δὲ οὔτοι πύλιν προσηγορεύθησαν ἔκ τινος Ἴταλοῦ,

1. νη΄ Ὀλυμπ.] Sic habent MSS. Paris. itemque Enarrator Comici loco laudato. At in prioribus editt. [et V.] numerus prior in-
curia librorum omissus est: quod mendum iam ante etiam a Meursio in Aristoxenum aliisque viris doctis observatum fuerat.
Ceterum totum hunc locum Suidae, aequae ac multa alla, Scaliger in Collectanea sua Historica, secundum seriem Olympiadum
digesta, ἀντολεξεί transtulit: quod ideo moneo, ne quis forte cum viris doctissimis, Meursio, Vossio, Ionsio aliisque putet,
Collectanea ista ab antiquo aliquo scriptore compilata fuisse, ex quibus Suidas forsitan sua hausserit. Sane ipse Scaliger in fine
notarum ad Graeca Eusebiana p. 431. (edit. Amstelod. 1658.) se Collectaneorum istorum esse auctorem his verbis expresse tes-
tatur: *Postremo συναγωγὴν ἱστορικὴν* (is enim Collectaneorum istorum est titulus) *a nobis partim ex editis, partim ex non-*
editis scriptoribus collectam quae non solum ad Eusebiana, sed etiam ad memoriam veteris historiae illustrandam
magno praesidio erit, etc. Quare miror viros doctissimos illud ignorasse: qui quoties Collectanea illa Historica citant, semper
Anonymum in descriptione Olympiadum laudare solent. Sed haec obiter. Küst. Fugit haec animadversio Küsteri Valcke-
narium, ubi vulgarem doctorum errorem de Anagraphe Olympiadum refutat, in Adoniaz. p. 269. Küsterum tamen occupavit
Stauleius in Aesch. Choeph. princ. „ Cf. Voss. de Scient. Math. c. 20. et 59. qui tamen l. de Poetis Gr. c. 4. refert ad Ol. o.
h. e. LXX. hoc enim ex Herod. VII, 6. cognosci posse; et sic Bullialdus in Theonis Smyrnaei Math. c. 12.” Reines. Vid. Clinton.
F. H. a. 503. 2. τινὲς — Περιάνδρου] Laert. l. c. Λάσον Χαρμαντίου, ἢ Σισυμβρίου, ἢ ὡς Ἀριστόξενος Χαβρίνου, Ἐρ-
μιονέα: sunt qui putent Laertium lapsum esse, et credidisse a Laso distinctum esse Hermioneum, quod non est verisimile, ut
tanta supinitate fuerit. In eodem errore fuit Tzetz. ad Lycophr. in Prolegg., qui e Laso Chabrino et Hermionei tres distinctos
facit. Reines. Fecisse is videtur, sed vere non fecit. Vid. quae a nobis ibi sunt observata in ed. Schol. Tzetzarum, et Athen.
VIII. c. 20. et X. 455. Müller. 3. πρῶτος] πρῶτον E. Sunt qui Scholiasten sive Suidam erroris insimulent, nulla opinor
causa idonea. Primus enim Lasus res musicas ad formulam doctrinae revocavit (v. Böckh. de metris Pind. p. 2.), quam ille mir-
ris modis novarat: v. Plut. de mus. p. 1141. C. Quo refertur illud ab Hesychio proditum Λασίσματα. 4. Sic Gaisf. tacite
cum *V. Nam ceteri ἔγραψε λόγον. διθύραμβον] Meminit Aelian. Nat. An. VII, 47. ubi male Laso tribuunt quae sunt Ae-
liani. Vid. v. Ἀρίων. Tourp. MS. 5. ἐριστικούς] Id quo faciat obscurum: nisi forte suspicamur peculiarem chororum speciem
instar canticorum amoebaeorum designari. 7. Λασταυροκάκκαβον] An Λασταυροκάκκαβον? Hemst. Athenaei Epit. I.
p. 9. C. τὸ παρὰ πολλοῖς λασταυροκάκκαβον καλούμενον βρωμά, ὡς φησὶ Χρυσίππος, οὗ ἡ κατασκευὴ περιεργοτέρα. Eadem fere
Eustath. Od. μ'. p. 1724 = 492, 14. Gaisf. In Athenaei Epitome desideratur inscriptio libri Chryssippel. 11. Λάσταυρος] Vid. Bergler. et Wagner. in Alciphron. Ep. I, 37. p. 225. Gaisf. ταῦρον] Haec vox membrum virile vel penem aliquando
significat: quo sensu hic etiam accipi debet. Vide supra v. Ἀταυρώτη. Küst.
1. τὸν om. *V. Posteriori quidem parti convenit ut secundum Hesychium scribamus, ὁ δασύς τὸν ὄρνον. Εἴ τις ἐν τοῖς Ἕλ-
λησιν ἢ τοῖς βαρβ.] Haec sunt verba Theopompi historici, quae leguntur apud Polybium in Collectaneis Constantini Imperatoris
ab Valesio editis p. 21. unde ea Suidas descripsit. Idem fragmentum Theopompi apud Athenaeum lib. IV. p. 167. paulo plenius
sic legitur: Ἄλλ' εἴ τις ἦν ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἢ βαρβάροις λάσταυρος ἢ βδελυρὸς ἢ θρασύς τὸν τρόπον, οὔτοι σχεδὸν ἅπαντες εἰς Μα-
κεδονίαν ἀφροσθέντες ἐταῖροι Φιλίππου προσηγορεύοντο. Plura ibidem ex Theopompo adducit Athenaeus, quae apud ipsum legi
possunt. Küst. 2. τοῖς βαρβάροις] τοῖς om. V. 4. Λαταγεῖα] Sic MSS. Paris. At priores editt. minus recte λαταγεῖα,
quae vox apud Graecos in usu non est. Quid autem significet λαταγεῖον (unde pluralis λαταγεῖα), dicas ex ipso Suida supra
v. Κοτταβίζειν. Küst. καὶ θ. λαταγῆς] Immo λάταγας: vide supra v. Κοτταβος. καὶ om. A. θηλυκὸν καὶ λ. Med.: quo fides
huius additionis infringitur. 5. ἐν Ἐπιγράμματι] Agathiae IX, 5. Anthol. Pal. V, 296. 7. καλλείψω] Sic recte 2 MSS.
Paris. At priores editt. [et E.] καλύψω: quam lectionem vel lex metri mendosam esse arguit. Intelligendum est autem fra-
gmentum hoc, quod Portus non viderat, de illis qui inter pocula cottabo ludabant: quos Graeci una voce μεθυσσοκτιτάβους appel-
labant. Λάταγες enim dicebantur vini vel potus reliquiae, quae a cottabizantibus ex poculo in pelvim vel aeream phialam effun-
debantur et cadendo strepitum aliquem edebant: ex qua re illi qui amicas habebant, omen quoddam captare solebant. Vide No-
strum supra vv. Κοτταβίζειν et Κοτταβος, ubi plura hac de re legere licet. Küst. Adde Cramerii Anecd. II. p. 459. πλῆγμα-
σι] πλέγμασι B. V. E. Med. item codex Palatinus (γρ. πνεύμασι): πάγμασι. Iacobsius. 8. Λατῖνοι. οἱ νῦν Ῥωμαῖοι. Τή-
λεφος γὰρ υἱὸς Ἡρακλ.] Haec inepta omnino sunt, et ex putidis lacunis hausta; quibus gemina legas apud Cedrenum et Ioannem
Malalam. Küst. 9. Ἡρακλέους] Ἡρακλῆος V. Mox καὶ ἐπικλ. A. 10. Κητίους] Hos Cedrenus p. 140. vocat Κητιατοὺς.
Ioannes Malala vero Σατῖνους: quae nomina vetus historia omnino ignorat. Küst. Κητιατοὺς Dindorfius p. 162. λεγομένους
νῦν] νῦν omisi cum A. B. V. Ἴταλοῦ] Ἴταλῶν A.

nensis, ex Hermione urbe Achaiae. vixit Olympiade LVIII. reg-
nante Dario Hystaspis filio. quidam eum loco Periantri VII.
Sapientibus annumerant. scripsit primus librum de Musica;
idemque dithyrambum in certamina introduxit et concertativum
dicendi genus instituit. Λασταυροκάκκαβον. Apud
Chryssippum in libro de Honestate et Voluptate sic vocatur edul-
cium quoddam, quasi deliciae ad conficiendum operosiores.

Λάσταυρος. Impudicus. proprie, qui penem hirsutum habet:
quasi dicas λασίόταυρος. Si quis inter Graecos vel barbaros
impudicus esset, illi omnes regis sodales erant. Λατα-
γεῖα. Et femininum λαταγῆς. Λάταξ. Gutta maior. in
Epigrammate: *Temulentos autem strepitu cottabi gaudentes*
relinquam. Λατῖνοι. Latini, qui nunc Romani. Telephus
enim Hercules filius, cognomento Latinus, eos qui olim Ceti filii

φάντων τὰ σπλάγγνα. δέλξας τὰς σημαίας. Οἱ δὲ
 419 Πέρσαι " φρέασι περιτυχόντες, λαφύττουσιν ἀπλη-
 στότερον, καὶ ἐς μέγα κακοῦ ἀποκλίνουσι, τῆς κοι-
 λίας αὐτοῖς τῇ ἀθρόῃ τοῦ ὕδατος ἐμβολῇ διενεργεῖν
 οὐκ ἐχούσης τοῦ ἐπιφορτισθέντος ὕδατος τὴν ἀντί-
 ληψιν.

Λάφυρα. τὰ ἐκ τῶν πολεμίων ἐτι ζώντων
 λαμβανόμενα· τὰ δὲ τῶν τεθνεώτων αὐτῶν σκύλα
 λέγεται.

Λαφύστιος. ὁ λαίμαργος.

Λαχανεῖα.

Λαχανηρόν.

Λαχανίζεσθαι. ἀντὶ τοῦ λάχανα συλλέγειν·
 ὡς ξυλλίεσθαι καὶ φρυγανίζεσθαι.

Λαχάνωνος.

Λαχάνοις. τοῖς λαχανοπωλίοις.

Λαχάρης, Λαχάρους, Ἀθηναῖος, σοφιστῆς·
 μαθητῆς Ἡρακλέωνος Ἀθηναίου· διδασκαλὸς δὲ
 πλείστων, ἐνδόξων δέ, Εὐστεφίου καὶ Νικολάου καὶ
 Ἀστερίου· ἀκμάσας ἐπὶ τε Μαρμιανοῦ καὶ Ἀθόντος
 τῶν βασιλέων. ἔγραψε Περὶ κόλου καὶ κόμματος
 καὶ περιόδου, Διαλέξεις, Ἱστορίαν τὴν κατὰ Κορ-
 νοῦτον, Ἐκλογὰς ῥητορικὰς κατὰ στοιχείου. Ὅτι
 ὁ Λαχάρης ὁ σοφιστῆς βραδύτερος μὲν ἦν πρὸς τοὺς
 10 λόγους, καλὸς δὲ καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν πρὸς ἀρε-
 τὴν, φιλόσοφος ἄξιος καλεῖσθαι μᾶλλον ἢ σοφι-
 στῆς· ἐπεὶ καὶ ἄλλως Θεοφιλῆς ἀνὴρ ἦν, ὅς γε τὰς
 ὕψεις ἀποβυλῶν πάλιν ἀνεκτίησται.

Λάχεια γῆ. βραχεῖα.

15 Λαχεῖν δίκην. δικάσασθαι.

1. δέλξας τὰς σημαίας] Haec ad orationem ducis Romani apparet referri, cuius vocem scriptor indicat de signis interpretandam esse. Oī δὲ Πέρσαι] Depromptus est hic locus ex Theophyl. Simocattae Histor. II, 5. de quo nos in Suidam v. Κελαρῶντι. Graeca ita vertenda sunt: Persae autem in fontes incidentes et avidius haurientes in malum non minimum incurrunt; quia venter eorum, propter vim aquae ingruentis, aquam ingestam ferre non poterat. Toup. 2. περιπεσόντες Theophyl. 4. αὐτῆς Med. 5. ἀντίληψιν] ἀντίτασιν V. ἀντίλ' E. 7. Vide v. Σκύλα. 8. Tollendum τῶν cum Photio, Hesychio et Etym. Gud. p. 363. αὐτῶν om. Zon. p. 1289. 10. Λαφύστιος] Zon. p. 1282. Lycophronis dictio. 12. Λαχανηρόν. τὸ τῶν λαχάνων Zon. p. 1289. 14. ξυλλίεσθαι] Immo τὸ ξυλ. 15. Λαχάνωνος] Sic A. V. Post Λαχανηρόν reponit *V.
1. Λαχάνοις. τοῖς λαχανοπωλίοις] Alexis apud Athenaeum lib. VIII. p. 338. ὡς τε γίνεται Ἐν τοῖς λαχάνοις τὸ λοιπὸν ἡμῖν ἡ μάχη. Ubi ἐν τοῖς λαχάνοις est in foro ubi olera venduntur. In the herb-market. Confer quae scripsimus in Curis Poster. ad Theocrit. p. 28. Atque ad hunc locum Comici respexisse videtur Suidas. Toup. Immo respexit Aristoph. Lys. 556. ut patet e Schol. Gaisf. Poterat etiam ad Arist. Thesm. 463. referre. τοῖς λαχανοπωλίοις] Sic recte MSS. Pariss. [et *V.] At priores editt. τοῖς λαχανοπώλοις: quod mendosum est. Significat hic enim λαχάνοις, in foro, in quo olera venduntur: eodem modo quo ἐν μύρῳ apud Atticos dicitur pro ἐν μυροπωλείῳ, ἐν χύτραις pro ἐν χυτροπωλείῳ, ἐν ἰχθύσι pro ἐν ἰχθυοπωλείῳ, et sexcenta alia huius generis. Vide nos supra in v. Λεῖγμα. Küst. Adiungebatur exemplum, a falsariis item in v. Μὰ τὰ λάχανα intrusum, quod utrobique nescit V. habet A. in marg. Ὅτι πολλὴν εὐοχρίαν ἐπιδεικνύμενοι πρὸς λάχανα ὀμνύουσι, μὰ τὰ λάχανα καὶ μὰ τὰ καλὰ λέγοντες. Ubi μὰ τὰ καλὰ editum Gaisf. correxit cum altera glossa et A. Eidem debebatur Ὅτι. 2. Λαχάρης] Huius Lacharis sophistae cum laude meminit Marinus in Vita Procli c. 11. ubi inter alia ait eum in eloquentia tantae omnibus admirationi fuisse, quantae in arte poetica Homerus fuerit. De eodem Lachare iudicium Damascii habes apud Photium p. 1045. et plenius apud ipsum Suidam infra v. Σουπηνανός: qui locus omnino conferendus est. Küst. Alterius mentio in Ἐγκυκλίῳ. Meminit in Νικόλαος Μύρων. Μητροφάνης ἔκγονος Λαχάρους. Σουπηνανός. Hemst. Λαχάρης — στοιχείου agnoscit Eudocia p. 280. Λαχάρους] λάχους V. om. A. 3. σοφιστοῦ Ἀθηναίου] σοφιστοῦ om. A. B. V. E. 6. ἔγραψε] δὲ addit V. περὶ κόλου καὶ κόμματος] Hunc librum attulit Schol. Hermog. T. VII. p. 930. (accedit καὶ περιόδου in Rhetorum T. III. p. 719. coll. 721. sq.) unde licet etiam sententiam illorum κατὰ Κορνοῦτον perspicere, quae non ad libros historicos sed ad rhetoricam quandam artem debuerunt referri. 9. ὁ Λαχάρης ὁ σοφιστῆς βραδ.] Hic locus longe auctior repetitur infra v. Σουπηνανός: ubi monemus eclogam hanc ex Damascio depromptam esse. Küst. 12. Sic scripsi cum A. Nam Edd. ὅς γε τὰς ὕψεις . . . ἀνεκτίησται, ἐπεὶ καὶ ἄλλως Θεοφιλῆς ἦν ὁ ἀνὴρ (ὁ om. *V.): quae repugnant glossae posteriori. 14. Λάχεια] Usus est hac voce Homerus Odys. c. 116. Νῆσος ἐπειτα λάχεια παρὶκ λιμένος τεύσσεται. Scholiasta in eum locum: Λάχεια. εὐγείος καὶ εὐσκαφός· λαχάνεσθαι καὶ σκάπτεσθαι δυναμένη. Eodem modo vocem hanc exponit Hesychius. Notandum tamen est apud Homerum dicto pro ἐπειτα λάχεια minima mutatione etiam legi posse, ἐπειτ' ἐλάχεια: ab ἐλαχὺς parvus, cuius θηλυκὸν est ἐλάχεια vel ἐλαχεῖα. Et sane sic olim apud Poetam quosdam legisse colligo ex modo laudato Hesychio, qui voce Ἐλαχία haec habet: Ἐλαχία (scribe ἐλαχεῖα vel ἐλάχεια). μικρά, ἢ βραδύγεις καὶ εὐγείος. Ibi enim grammatici iste duas diversas lectiones dicti loci Homerici, ἐλάχεια et λάχεια, in mente habuisse videtur; quoniam interpretatio μικρά respondet quidem voci ἐλάχεια: at βραδύγεις καὶ εὐγείος referendum est ad λάχεια. Solent enim interdum grammatici uni voci diversissimas tribuere significationes, respicientes ad locum aliquem scriptoris, in quo vox aliqua diversimode legitur: quamvis, quae est illorum ἀκριβία vel negligentia, diversas illas lectiones non expriment. Sic hoc loco Suidas λάχεια interpretatur βραχεῖα, respiciens, ut puto, ad dictam locum Homeri, in quo pro λάχεια, ut ante monuimus, quidam olim legerunt ἐλάχεια, quod recte exponas βραχεῖα: quamvis eadem interpretatio minime conveniat voci λάχεια. Haec est de loco hoc coniectura nostra: qua si quis meliorem attulerit, ei libenter dociles arrigemus aures. Confer nos supra in v. Ἐλάχεια. Küst. 15. Λαχεῖν δίκην] Vid. Ruhnken. in Tim. p. 173. Schol. Plat. p. 240. Fischer. in Platon. Euthyphr. c. 5. p. 22. Gaisf.

devorabunt. monstrans signa bellica. Persae cum in fontes incidissent, avidius aquam hauserunt: quo magnum sibi contraxerunt malum, quod venter eorum propter vim humoris immodicam non iam posset ingestam aquam tolerare. Λάφυρα. Spolia quae hostibus adhuc viventibus detrahuntur; at quae mortuis, σκύλα. Λαφύστιος. Gulosus. Λαχανεῖα. Λαχανηρόν. Λαχανίζεσθαι. Olera colligere: ut ξυλλίεσθαι, ligna colligere, φρυγανίζεσθαι, cremia colligere. Λαχάνωνος. Λαχάνοις. Foris, ubi olera veneunt. Λαχαρῆς. Lachares, Lacharis F. Atheniensis.

Sophista, discipulus Heracleonis Sophistae; magister cum aliorum multorum, tum qui prae reliquis clari habentur, Eustephii, Nicolai, Asterii. floruit temporibus Marciani et Leonis Imperatorum. scripsit de Colo et Commate et Periodo. Dissertationes. Explicationes secundum Cornutum. Eclogas Rhetoricas secundum ordinem alphabeti. Lachares Sophista in disciplinis tardior quidem erat, at si licet ex vultu existimare liberalis et honestus in appetendo virtutem, philosophus potius quam sophista appellandus: qui ceteroqui diis ita carus fuit, ut visum amissum recuperavit. Λάχεια γῆ. Terra exigua. Λαχεῖν δίκην

Λάχνη. τρήκωσις. λέγεται δὲ καὶ ὁ τῆς θαλάσσης ἀφρός.

Λαχνήεντα. δασέα, τετραχωμένα. καὶ Λαχνήεις, ὁ δασύς.

Λάχος. μοῖρα. Ἐν οἷς ἦν καὶ σὺς ἀγρίου 5 μέγα λάχος. λέγεται δὲ καὶ πρόλαχος, ἡ πρώτη μερίς. καὶ αὐθις ἐν Μύθοις.

Τοῦτο μὲν οὖν πρῶτον λάχος οἶσμαι. καὶ αὐθις.

Σφαίρας δὲ λάχος κονίησιν ἐμίχθη.

Λαχών. κληρωσάμενος. Ἀριστοφάνης.

Πρὶν λαχεῖν τὰ κοινὰ κατεσθίεις.

40 τουτέστι, πρὶν κληρωθῆναι, ἢ πρὶν χειροτονηθῆναι, πρὸ διανομῆς ἀρπαξίεις. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς δειπνοῖς ἀρπαζόντων πρὸ διανομῆς.

Λάψαι. τῇ γλώττῃ πιεῖν.

Λάψοντες. ἐπιθυμητικῶς ἔχοντες τοῦ πιεῖν. οἱ γὰρ αἵματος ἐμπεφορημένοι καὶ διὰ δίψαν ὀρμῶντες ἐν τῇ κρήνῃ ἔχουσι τὸ παράστημα.

Λαιά. ἀριστερά, ἡ κολοβά.

Λαιδρός. ὁ θρασύς.

Λαίεται. καταλύεται.

Λαιετόν. τὸ ἀρχεῖον.

Λαίθαργος. λαθροδέκτης.

Σαίνεις δάκνουσα, καὶ κύων λαίθαργος εἰ.

παροιμία ἐπὶ τῶν ὑποκρινομένων δῆθεν εὐνοῖν, ἐπιβουλευόντων δὲ λάθρα.

Λαιθυράζω. χλενάζω.

Λαικάζω. ἀπατῶ.

Λαικαστής. ὁ πόρνος. Ἀριστοφάνης.

Λαικαστάς τε καὶ καταπύγονας.

τουτέστι τοὺς πόρνους. ὁ αὐτός.

Κάμπτει δὲ νέας ἀψίδας ἐπῶν,

τὰ δὲ τορνεύει, καὶ γογγυλίζει,

καὶ λαικάζει.

καὶ λαικάστρια, ἡ πόρνη.

Λαίλας. ὁ μὴ ἐκ γένους τύραννος.

Λαΐλαψ. μετ' ἀνέμων ὄμβρος καὶ σκότος.

1. τρήκωσις] πόκνωσις Schol. II. β. 219. Θαλάσσης] κεφαλῆς Photius, adversante vel Zon. p. 1286. Grammaticum vero corruptela quadam scripturae captam confudisse λάχνη et ἄχνη monuit Albertinus in Hesychium. 3. Λαχνήεντα] II. σ. 415. Mox τετραχωμένα V. Tum καὶ addidi, omissis quae post δασύς extabant καὶ λάχνος ὁ αὐτός, auctore A. Ubi ὁ δασύς *V. et Photius. 5. μοῖρα] ἡ μοῖρα Med. 7. καὶ αὐθις irreperant ex inferiore loco. 8. Τοῦτο μὲν οὖν] Leonis est: Primam tolle Phaedr. I, 5. Hemst. Vide Bahr. Knoch. p. 203. λάχος] μέρος ex interpretatione addunt A. B. V. Vide Ruhnken. in Tim. p. 173. 10. Σφαίρας] σφαῖρα A. B. V. Med. Mox κονίησ A. B. E. 11. Ἀριστοφάνης] Equ. 258. ubi Schol. 17. Λάψοντες] Suspicio ob explicationem legendum λαίψοντες. Falck. Nihil mutandum Gaisf. intellexit, cum propter locum II. π. 161. tum propter Schol. Ven. magna ex parte a Suida descriptum. 18. ὀρμῶντες] L. λαίψοντες. Vid. Γεδεών. Tour. MS. Frustra. 19. ἐν τῇ κρήνῃ ἔχουσι] ἐπὶ τῇ κρήνῃ σωζοῦσι recte Schol. Horum ignarus quae Toupius sit commentus, vide supra posita in v. Λάπτοντες. Quae sub finem extabant, ἐστὶ πλατύτερον ἐν τῷ Ἀπολάψει, delevi cum A. *V.
1. κολοβά] κολοβά V. κολόβιον Photius et Lex. Seg. Id quo spectet Hesychius indicat: Λαίδιον. ἀριστερόν, εὐώνυμον. Λαίδος. λῆδος. τριβώνιον. 2. Λαιδρός] Exempla dedit Ruhn. Ep. Crit. I. p. 88. 3. Λαίεται] Vox est suspecta, quamvis sic etiam habeat Hesychius. An forte legendum est λυεται. Küst. Non ego crediderim vitium esse in priore voce Λαίεται, sed in posteriore leg. καταλύεται, lapidatur. Est enim λαίεται a λῆς, lapis. Idem hoc mendum est apud Hesychium in hac voce, ubi Λαίεται, καταλύεται. ἀπὸ τοῦ λαός. Lege cum Palmerio, Λαίεται, καταλύεται. ἀπὸ τοῦ λαός. Bos. Animadv. ad Soc. Gr. p. 166. κλύεται Theognostus saepius afferendus p. 9. 4. Λαιετόν] L. Λαίτον τὸ ἀρχεῖον. Vid. Gothofred. in Cod. Theodos. XX, 12. p. 436. Hemst. Eandem fecit emendationem Ruhnkenius Ep. Crit. I. p. 87. (coll. Küstero in v. Λειτουργία) post H. Steph. Ind. Thesauri. Quibus cum accedant Theognostus p. 9. et Zon. p. 1288. λαίτον τὸ ἀρχεῖον, hoc saltem librorum scripturae ἀρχαίων praetulit. Nam ipsum λαίτον olim suo loco extitisse demonstrat Theognostus infra tradens paulo corruptiora: λαίτον τὸ ἀρχεῖον, quod Zonaras scripsit λαίτρον. 5. Λαίθαργος] Vide infra v. Λήθαργος. Küst. 6. Σαίνεις δάκνουσα, καὶ κ.] Schol. Aristoph. Equ. 1028. Κέρκω σαίνων. τῇ οὐρᾷ σαίνων. οἷον ὑποτρέγων καὶ κολακεύων. ἐπαιξε δὲ παρὰ τὴν παροιμίαν Σαίνεις δάκνουσα, καὶ κύων λαίθαργος εἰ. ἐπὶ τῶν ὑποκρινομένων δῆθεν εὐνοῖν, ἐπιβουλευόντων δὲ λάθρα. Hinc Suidas sua mutatus est. Vide etiam infra v. Σαίνεσθαι. Küst. Vocem λαίθαργος reiecit Blomf. gloss. S. Th. 379. 9. Λαιθυράζω] Sic Zon. p. 1292. Hesych. Λαιθαυρίζω. Theognostus in Cram. Anecd. II. p. 9. λαιθυράζω τὸ διὰ τοῦ στόματος ψόφος τελεῖν ἐπὶ τῷ μαστῷ: eo similiter Zon. p. 1290. 10. Cf. Zon. p. 1292. 11. Ἀριστοφάνης] Acharn. 79. Cuius Scholiis reliqua debentur. 13. πόρνος] τοὺς πόρνους A. V. 14. Κάμπτει δὲ νέας ἀψ.] Aristoph. Thesmoph. 58 59. 62. 15. τὰ] τὸ V. E. Tum τορνεύει A. τορνεύει E. V. Ox. Med. 17. λαικάστρια] λαικάστρια E. Med. 18. Λαίλας. ὁ μὴ ἐκ γ.] Hesychius: ὁ τύραννος. ὑπὸ Ἀυδῶν. Küst. ἀλλ' ἐπιθέμενος addidere Theognostus p. 9. et Zon. p. 1281. 19. Λαΐλαψ] Scripsi bis λαΐλαψ. Apud Hesychium relicum est vocis prodigium Λαΐλάπετος, id est, Λαΐλαψ, ὑετός. ὁ μετ' ὁ omisi cum A. E. et Photio. Cf. Zon. p. 1287.

χην. Intendere litem. **Λάχνη.** Lanugo. item spuma maris. **Λαχνήεντα.** Villosa, hirsuta. Et **Λαχνήεις**, villosus. **Λάχος.** Portio. Inter quae erat et apri magnum frustum. Dicitur etiam πρόλαχος, prima pars. Alibi in Fabulis: *Hanc igitur primam partem auferam ipse.* Et alio loco: *Sphaerae autem pars cum prulere mixta est.* **Λαχών.** Sortito adeptus. **Aristophanes:** *Rempublicam devoras, priusquam magistratum sortitus sis.* id est, priusquam sorte creatus vel designatus sis magistratus, ante factam distributionem rapis. metaphora ducta est ab iis qui in conviviis cibos, antequam distribuuntur, rapiunt. **Λάψαι.** Lambendo bibere. **Λάψοντες.** Lam-

Suidae Lex. Vol. II.

bere cupientes. sanguine enim repleti et ob sitim cum impetu ad fontem fluentes animum recreant. **Λαιά.** Laeva. vel mutila. **Λαιδρός.** Audax. **Λαίεται.** Dissolvitur. **Λαιετόν.** Antiquarium. **Λαίθαργος.** Clam mordens. **Blandiris,** dum mordens, atque canis instar furtim dentes destrinxit. proverbium in eos dictum qui sub falsa amicitiae specie clam alicui insidiantur. **Λαιθυράζω.** Irrideo. **Λαικάζω.** Decipio. **Λαικαστής.** Impudicus. **Aristophanes:** *Impudicos et cinaedos.* Idem: *Curvat vero noros anfractus terborum, item alia tornat et rotundat et impudice versatur.* Et *λαικάστρια,* meretrix. **Λαίλας.** Qui non est genere tyrannus. **Λαΐ-**

‘Ο δὲ οἶά τις λαΐλαψ ἐπιθαλάττιος ἢ θαλάσσιος σκη-
πτὸς ἐξαπιναιῶς ἐπιφοίτησε. Καὶ αὐθις·

Λαΐλαπι βορῆαίη κλασθὲν ἐπέϊδε κέρας.

τῆ ἐκ τοῦ βορῆα.

Λαΐλιος. ὄνομα κύριον.

Λαΐμα. τὸ αἷμα. παραπεποιήται δὲ παρὰ τὸ
λαϊμόν. οἱ δὲ λαΐμα, τουτέστιν ὄρημα. ἔτι μέντοι
τῶν περὶ τὴν Ἀσίαν τινὲς ἐπὶ τῶν ἀναιδῶν καὶ
ἐκτόλμων οὕτω λέγουσιν. Ἀριστοφάνης Ὀρνισι·

Κᾶτ’ ἀνῆλθ’ αὐτῷ κάτωθεν

421 " πρὸς τὸ λαΐμα τοῦ καμήλου

Χαιρεφῶν ἢ νυκτερίς.

Λαΐμα. τὸ ἱερόν, θύμα.

Λαιμαργία, ἡ σύντονος ἐπιθυμία.

Λαιμάσσω. ἄμετρος ἐσθίω.

Λαιμοπέδη. δι’ ἧς δεσμεῖται ὁ κύων. ἐν
Ἐπιγράμματι·

Καὶ τὰν εὐρίων λαιμοπέδαν σκυλάκων.

Λαιμωδῶ. δραπετεύω.

Λαιμώρη. ἡ λαμυρίς.

Λαίνιλλα.

Λαϊόν. τὸ ἀριστερόν.

Λαιπάνης.

Λαισήιον. μικρὰ ἀσπίς.

10 Λαισίνη. ὄνομα πόλεως, καὶ κύριον.

Λαισθη. αἰσχύνη.

Λαισκαπρος. ὁ λάγνος.

Λαισκίδης.

Λαισποδίας εἰ τὴν φύσιν. ἀντὶ τοῦ, τὴν
15 κνήμην ἔχειν σαθράν. Λαισποδίας γὰρ καὶ Λαιμα-

1. ‘Ο δὲ οἶά τις λαΐλαψ ἐπιθαλ.] Fragmentum hoc descripsit Suidas ex Theophyl. Simocat. lib. II. c. 7. Küst. Adde v. Σκηπτὸς. ἐπιθαλάττιος] ἐπὶ θαλάττης Α. 2. ἐνεφοίτησε Theophylactus, hinc corrigendus: cui haud scio an reddendum sit etiam ἐξαπιναιῶς. 3. Λαΐλαπι βορῆ.] Diodori Sard. I, 2. Anthol. Pal. VI, 245. Cf. v. Βορῆς. βορέη] βορῆαίη Α. V. Mox post βορῆα omisi cum Α. V. Καὶ θηλυκῶς. Λαΐλαψ ἐπιπεσοῦσα δεινῆ. 6. Λαΐμα. τὸ αἷμα. παραπ.] Ex Enarratore Comici in Av. 1562. Ceterum vir doctus, qui nunc in emendando et illustrando Aristophane occupatus est, sequentem notam in locum hunc Suidae mecum communicavit. „Vox λαΐμα a Suida desumpta est ex Aristophanis Avibus p. 613. et e Scholiis ad πρὸς τὸ λαΐμα τῆς καμήλου. Sed, ut uno verbo dicam, corruptus est locus Aristophanis. Legendum enim, πρὸς τὸ δ’ αἷμα τῆς καμήλου, non λαΐμα. Nam in magica ψυγαγωγία, quam irridet Aristophanes in hac strophe et antistrophe, ut satis notum est, animae defunctorum ad sanguinem victimarum bibendum assurgunt. Comicus autem hoc in loco Homeri locum perstringit, ubi Ulysses animas evocat: occurrit autem Odys. λ’. 227. Αἰ δ’ ἀμφ’ αἷμα κελαινὸν ἀολλέες ἠγερῆθοντο. Mutatio τοῦ Αδ in Αλ facilis et vulgata est. Quamobrem δ’ αἷμα est vera lectio, non λαΐμα. Aestuant Scholiastae, nec hylum proficiunt, quoniam haec non animadvertent: et novam inde vocem Suidas confecit, dum illos compellaret.” Haec vir doctus: cuius tamen sententiae quo minus subscribam, obstat, quod non videam, quomodo particula δὲ locum hic habere possit, sive eam cum articulo τὸ coniungas, sive ab eodem separet. Si enim separet, ut vir doctus velle videtur, significabit autem, et verba Aristophanis sic vertenda erunt, ad sanguinem autem camelī. Sed tunc potius Graece scribi debebat, πρὸς δὲ τὸ αἷμα, vel πρὸς τὸ αἷμα δέ: ne dicam sensui huius loci minime convenire. Sin δὲ cum articulo τὸ coniungas, erit τόδε, hoc, et verba Aristophanis sic Latine reddenda erunt, ad hunc sanguinem camelī. Sed hoc sensus Graeca potius sic concipi debebant, πρὸς τόδε τὸ αἷμα, non vero πρὸς τόδ’ αἷμα. Haec nisi mihi obstarent, fateor me pedibus in sententiam viri docti iturum esse. Nam et mutatio τοῦ Α in Αλ et vicissim Α in Αλ propter affinitatem utriusque litterae facilis est et frequens: et λαΐμα est vox prorsus insolens et inusitata, eamque ob causam obscurae significationis: at contra αἷμα non solum est vox notissima, sed etiam sensui huius loci optime convenit. Nihilominus λαΐμα non puto temere esse reiciendum, quamvis sit vox insolens, et quae forsitan nusquam alibi reperitur. Nam multa passim apud veteres scriptores occurrunt ἀπαξ λεγόμενα, de quorum significatione et etymologia veteribus grammaticis simpliciter credendum est. Küst. τὸν] τὸ Α. V. Schol. 7. λαΐμα] Scribe λῆμα per ἦ. Küst. ἔτι] ἦγον *V. 9. ἐκτόλμων] ἐκτόλων Α. Β. V. E. Vocabulum lexicis inserendum. Ὀρνισι] V. 1549 - 51. 10. ἀνῆλθ’] ἀνῆλθεν Α. *V. Med. Mox αὐτῶν V. 11. λαΐμα] λαΐμα Α. τοῦ καμήλου] Scribe τῆς καμήλου: ut apud Aristophanem loco laudato. Küst. 13. λαΐμα τὸ ἱερόν Theognostus p. 9. Zon. p. 1288. Distinctionem feci post ἱερόν.
1. ἐν Ἐπιγράμματι] Leonidae Tar. XXXIV, 6. Anthol. Pal. VI, 35. 3. εὐρίων λαιμοπέδην] εὐρίων λαιμοπέδαν Α. Β. V. εὐρίων etiam E. Med., silente Gronovio. 5. 6. Item Theogn. p. 9. 8. Λαιπάνης] Λαιπάνης V. Om. vulg. 9. Λαισθήιον] Vld. Schol. II. ε’. 453. Etym. M. p. 558. Zon. p. 1289. 10. καὶ κύριον omitte cum Zon. p. 1284. et Theogn. p. 9. πόλις καὶ ὄνομα κ. *V. 11. Λαισθη] Fort. leg. Λασθη. Valck. Ad eandem vocem id referendum vidit etiam Ruhakenius Ep. Crit. I. p. 87. Conf. Gl. Herodot. VI, 67. Λασθη. ἡ ἀκολασία Zon. p. 1284. 12. V. Ruhk. Ep. Crit. p. 172. 13. Λαισκίδης] ὁ βούπαις Theognostus p. 9. Λαισκέδης. ὁ β. Zon. p. 1281. 14. Λαισποδίας εἰ τὴν φύσιν] Scribe Λαισποδίας εἰ τὴν φύσιν, ut legitur apud Aristoph. Av. 1568. Küst. λαισποδίας Α. Β. E. (et ni fallor V.) Ox. quos secutus Gaisf. verum reposuit, a Küstero illud in Latinis exhibitum. 15. κνήμην] τὴν κνήμην reposui cum Schol. et V. Mox ἔχει Α. unde consequitur ἔχεις. Λαισποδίας γὰρ καὶ Λαιμ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Aristophanis. Küst. Vld. Eunapius V. Libanii. [p. 99. ed. Boisson.] Vales. in Harpocrat. p. 72. Tourp. MS. Λαισποδίας ap. Eupolim Plutarch. Symp. VII, 8. Reines. Λαιποδίας ἀνδρονύμιος (-μων) ἐνὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπιφανῶν Theognostus p. 9. Λαισποδίας Α.

λαψ. Turbo procellosus et caligo. Ille vero procellae marinae aut violenti fulminis instar subito irruit. Et alibi: Procella boreali fractas vidit antennis. Λαΐλιος. Nomen proprium. Λαΐμα. Sanguis. ductum est a λαϊμός, id est guttur. alii vero scribunt λῆμα, i. e. impetus. quidam adhuc Asiaticorum vocem hanc de impudentibus et audacibus etiam dicunt. Aristophanes Avibus: Deinde vero ex inferis ad sanguinem camelī ascendit Chaerephon vespertilio. Λαΐμα. Sa-

crum, victima. Λαιμαργία. Vehemens vorandi cupiditas. Λαιμάσσω. Immoderate comedo. Λαιμοπέδη. Collare canis. In Epigrammate: Et sagacium collare catulorum. Λαιμωδῶ. Aufugio. Λαιμώρη. Loquax. Λαίνιλλα. Λαϊόν. Laevum. Λαιπάνης. Λαισήιον. Parvum scutum. Λαισίνη. Nomen urbis et feminae. Λαισθη. Dedecus. Λαισκαπρος. Libidinosus. Λαισκίδης. Λαισποδίας εἰ τὴν φύσιν. Laespodias es natura. id est,

Λεγεντία. κατὰ Ῥωμαίους ἀμνηστία, βασιλικὴ χάρις.

Λεγεών. παρὰ Ῥωμαίους ἑξακισχίλιοι στρατιῶται.

Λέγειν σὺ δεινός· μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς σοῦ. δυσμενῆ γὰρ καὶ βαρύν σ' εὐρηξ' ἔμοι.

ὁ νοῦς· σὺ μὲν δεινός εἰ ἐν τῷ λέγειν, ἐγὼ δὲ οὐ μετ' εὐνοίας σου ἀκούω, διὰ τὴν δυσμένειαν.

Λέγεις μοι χαράν, λέγεις μοι βοᾶν.

Ἀριστοφάνης Πλούτω. ἀντὶ τοῦ, ἀναγγέλλεις μοι 10 ληστεύει, ἄρπάζει. χαρᾶς ἄξιον, ὥστε βοᾶν τῇ χαρᾷ νικώμενον.

Λέγω. τὸ λαλῶ· σημαίνει δὲ καὶ τὸ μετρῶ καὶ τὸ κοιμῶμαι καὶ τὸ συλλέγω καὶ τὸ λαγχάνω. ἀπὸ οὖν τοῦ λέξω μέλλοντος λέξω ἐνεστώτως· ἐνθεν λέξετο· καὶ ὄρσω ὄρσειο.

Λέαινα. ζῶον, θηρίον. καὶ Ἀριστοφάνης·

Οὐ στήσομαι λέαινα ἐπὶ τυροκνήστιδος.

ἀντὶ τοῦ, ὡς λέαινα. σχῆμα δὲ ἐστὶν ἀκόλαστον καὶ ἔταιρικόν. τυροκνήστις δὲ ἡ μάχαιρα. ἐπὶ δὲ ταῖς λαβραῖς τῶν μαχαιρῶν ἐλεφάντινοι λέοντες ἐγλύ-

5 φροντο. λέγει οὖν ὅτι οὐκ ἐπ' ἀνδρὶ στήσομαι προνεύουσα, ὡς λέαινα ἐπὶ τυροκνήστιδος. ὁκλάζοντες δὲ ἦσαν οἱ λέοντες, ἵνα μὴ ἀποθραύοντο.

Λεηλασία. αἰχμαλωσία.

Λεηλατῆσαι. ἐκπορθῆσαι. Καὶ Λεηλατεῖ,

Λεκάνια. λεκανίδια.

Λεκάνια καὶ λεκανίδες τὰ μεῖζονα τῶν ὀξυβύφων καὶ ἐκπέταλα.

Καὶ μοι λεκάνιον τῶν λαγῶν δὸς κρεῶν.

15 καὶ Ἀριστοφάνης·

Δότε μοι λεκάνην.

1. Λεγεντία. κατὰ Ῥωμαίους ἀμνηστία, βασιλ.] Haec etiam leguntur in Glossis Basilicorum. Küst. Leg. Λεγεντία. Ea littera scriptum in MS. A. Gl. Nom. Depravatum videtur ex Indulgentia. Hemst. Λεγεντία A. B. V. E. Ceterum in Glossis Nomicis ordine litterarum firmatur λεγεντία. Mox ἀμνηστία A. 5. Λέγειν σὺ] Sophocl. Oedip. R. 545. sq. Haec vereor ne ex v. Δεινός irrepserint. δ' ἐγὼ] ἐγὼ δὲ A. 6. σὺ V. 9. Λέγεις μοι χαράν] Aristoph. Plut. 637. Mox βοᾶν recte cum A. E. Med. Gaisf. pro βοᾶν, quod ne in Comico quidem ferri debebat. 10. ἐν Πλούτῳ] ἐν om. A. E. Mox ἀναγγέλλεις A. V. ἀπαγγέλλεις Schol. 11. χαράν, ὥστε ἐκ ταύτης νικώμενον βοᾶν] χαρᾶς ἄξιον, ὥστε (ὡςπερ A.) βοᾶν τῇ χαρᾷ νικώμενον A. V. χ. ἄξιον, ὥστε καὶ β. χαρᾷ νικ. Schol. Ceterum ἠδόμενον E. pro νικώμενον. 12. σημαίνει· καὶ τὸ μετρῶ δὲ] σημαίνει δὲ καὶ τὸ μ. A. V. E. Cf. Cram. Anecd. II. p. 388. ac potissimum Zon. p. 1300. et Etym. Gud. p. 364. 14. λέξω] λέξω λέξο ὡς καὶ ἀπὸ E. 15. καὶ ἀπὸ τοῦ ὄρσω ὄρσειο] Haec nihil ad rem faciunt: quae proinde per me deleas licet. Küst. Hoc exemplum firmare voluit Suidas ab verborum futuris facta esse aliquando alia verba, ut sc. a futuro λέξω verbi λέγω factum praesens aliud λέξω, unde apud poetam λέξετο: sic etiam ab verbi ὄρω, excito, futuro Aeolico ὄρσω factum imperativum poetic. ὄρσειο. Cave itaque haec deleas. Bos. Animadv. p. 166. ἀπὸ τοῦ delevi cum A. B. *V. Quibus sublati non amplius indigenus Gaisfordi coniectura ὡς ἀπὸ τοῦ. Quae subsequerentur, Λέγω καὶ τὸ οἰκοδομῶ. καὶ Διαλέγουσαν, διοικοδομοῦσαν. καὶ Διαλέγουσι, διοικῶντι. Θεουκδοῖδης, repetita ex v. Διαλέγουσαν, abiecti cum A. V. Küsterus haec ascripserat: „Huc spectat nota illa Hesychii: Αναλέγειν, ἀνοικοδομῶν, ἀναγινώσκων. Vide etiam supra v. Ἐγκατελέγησαν et infra v. Λιθολόγοι.“ Idemque mox: „Eadem habet Suidas supra v. Διαλέγουσαν, ubi nos vide.“ 16. Ἀριστοφάνης] Lysistr. 232. ubi Schol. eadem plane habet, quae hic Suidas. Vide etiam infra v. Τυροκνήστις. Küst. Non dubito quin illuc omnia nostrum in locum sint traducta, cui parum ista animadversio conveniat.

1. τυροκνήστιδι] τυροκνήστιδος reposui cum Photio et Suida v. Τυροκνήστις: quam Aristophanis scripturam continuo praestat A. τυροκνήστιδι et mox τυροκνήστιν Med., ubi edebatur τυροκνήστις. 4. ἐλεφαντες καὶ λέοντες] ἐλεφαντ' ἰεοντ' A. καὶ om. B. E. *V. Dedit Gaisf. ἐλεφάντινοι λέοντες cum Schol. idemque restituit inferiori glossae. 6. τυροκνήστιδι] τυροκνήστιδος A. Novissima ὁκλάζοντες δὲ . . . μὴ (μοι *V.) ἀποθραύοντο superiori ἐγλύφοντο sic continuanda fuisse docet posterior glossa: ὁκλάζοντες, ὅπως μὴ ἀποθραύοντο αὐτῶν οἱ πόδες, εἰ ὄρθοι ἐστώτες γλύφοντο. Post hanc gl. Gaisfordus dederat cum A. V. Λεκάνας καὶ Λεῖνας. Ceteri cum B. E. Λεῖνας καὶ Λεῖνας καὶ Λεῖνας αἰτιατικῇ. Hoc quicquid est observationis delevi cum Küstero, coarguente vel ordine litterarum. Cf. v. Αεπιτύω. 10. Post ἀρπάζει cum A. V. expunxi quae ex v. Λακῆν erant incalcata: Λεκάνη. τὸ μὲν κοινὸν λακῆν. παρὰ τὸ λαῖπιτατικὸν μόριον καὶ τὸ χαλνεῖν· πλατὸ γὰρ. τὸ δὲ Αιτικὸν Λεκάνη. 11. Λεκάνια καὶ λεκανίδια καὶ λεκανίδες] Sic vulgo. Mutavi cum A. V. E. Corrige Photium et Lex. Seg. qui praebent Λεκάρια. Et sic corrige Polluc. VI, 85. X, 86: Gaisf. Posterior glossa e Schol. Aristoph. Ach. 1109. ducta. Ceterum *V. prius καὶ aervasse dicitur. Ipse locum cum intentius perpensissem, parum credibilis esse videbatur interpretatio λεκανίδια: nimirum vetustis scriptoribus probabantur λεκάνη et λεκάνιον, reliquis λεκάνη et λεκανίς: vide vel Theophyl. I, 11. Itaque suspicor olim hanc glossae speciem extitisse: Λεκάνα καὶ λεκάνα καὶ λεκανίδες. Consulatur etiam Photius in vv. Λεκανίς, Λεκάνη, Λέκος, apud quem nullum λεκανίδων vestigium. 12. ὀξυβύφων] ὀξεοβύφων A. B. V. E. Med. Illud Schol. Aristoph. 14. Καὶ μοι λεκάνιον τῶν λαγ.] Aristoph. Acharn. 1078. (1109.) τῶν λαγῶν δὸς] δὸς τῶν λαγῶν A. V. E. Med. Id fluxit ab similitudine verborum, quae Schol. prodidit, κρατήρα πεπληρωμένον τῶν λαγῶν κρεῶν. 15. Ἀριστοφάνης] Nub. 907.

Λεγεντία. Licentia lingua Latina vocatur amnestia, gratia regia. Λεγεών. Legio apud Romanos, sex millibus militum constans. Λέγειν σὺ δειν. Tu quidem eloquentia polles, ego vero haud aequis te audio auribus, quoniam te mihi inimicum et infestum expertus sum. id est: Tu quidem in dicendo versatus es; at ego invitus te audio, quod inimico erga me sis animo. Λέγεις μοι χαρ. Laetum nuncium mihi offers, adeo ut gaudio exclamem. Aristophanes Pluto. Λέγω. Loquor. item significat quod est metior, dormio, colligo, sortior. ab futuro igitur λέξω sicut praesens λέξω: unde λέξετο, cubabat,

velut ὄρσειο ab ὄρσω. Λέαινα. Leacna. Aristophanes: Non stabo tanquam leacna in tyrocnestide. significatur autem figura quaedam venerea et obscena. τυροκνήστις autem est culter. In manubris vero gladiatorum leones eburnei sculpebantur. ait igitur, Non stabo moecha ad placitum viri, ut leacna in tyrocnestide. leones autem ingeniculati erant, ne frangerentur. Λεηλασία. Praedae abactio. Λεηλατῆσαι. Praedam abigere. Et Λεηλατεῖ, praedatur, populatur, diripit. Λεκάνια, sive λεκανίδες. Acetabula maiora et patentia, patellae. Aristophanes: Et mihi patellam da carnis leporinae. Idem alibi: Εἰ,

ἰδοῦ, χωρεῖ τὸ κακόν, δότε μοι λεκάνην· ὡς ναυτιῶν ὑπὸ τῆς ἐκείνου ψυχρολογίας ἐμέσω· χολή γάρ μοι ἐπιπλέει διὰ τὰ ῥήματα αὐτοῦ.

Λεκιθοπώλης. ἀρσενικὸν διὰ τοῦ ἦ· θηλυκὸν δὲ διὰ τοῦ ἰ, γυνή πωλοῦσα φά.

Λέκιθος. εἶδος δσπριου, ὃ καλεῖται πισσός, διὰ τὸ εἰοικέναι τὴν χροάν λεκίθου φῶ. ἀπὸ μέρους οὖν τὴν δσπριόπωλιν δηλοῖ. καὶ ἐν τῇ Λυσιστράτῃ·

Νῆ Δ' ἔρωγ' οὖν ἄνδρα κομήτην φυλαρχοῦντ' 10
εἶδον ἐφ' ἵππου

εἰς τὸν χαλκοῦν ἐμβαλλόμενον πῖλον λέκιθον 5
παρὰ γραός.

[Λέκτροις. κοίταις. Καὶ λέκτρον, ἢ κοίτη.]

Λεκτός. ἐπίλεκτος.

Οἶδε τ' ἠθέων

λεκτοί·

Σοφοκλῆς.

Λέλακας. ἀντὶ τοῦ κέκραγας. λακίην γὰρ τὸ φωνεῖν. ἔστι δὲ καὶ παρὰ τῷ Ποιητῇ. 20

Λάκε δ' ἀσπίς ὑπ' αὐτῆς.

Λάκε δ' ὄστρα.

καί,

Λεινὸν λελακνῖα.

Λελάχωσι. θάψωσι.

Λέλεγες. ἔθνος.

Λελειουργημένα. κεκαλλωπισμένα.

Λελησθαι. ἐπιλελησθαι.

Λελημένος. προθυμούμενος.

Λέλογχεν. ἔτυχεν, ἀπήλαυσε. Καὶ λελογχάς, 15
λαχών.

Λέμμα. λέπισμα.

Λέμβον. μικρὸν πλοῖον. Ἐτέρους δὲ ἐν χει-
15 μῶνι σφοδρῶ λέμβοις ἐξέπεμψαν. καὶ αὐθις·

Πλεῖν δὲ λέμβοις λ', καὶ πολεμεῖν τοῖς Αἰτωλοῖς 22
κατὰ θάλατταν. ἢ δοτικῇ τῷ λέμβει.

Λέμωνος.

Λέντιον. τὸ παρ' ἡμῖν.

Λεξείδιον.

1. Ἰν' ἐμέσω. ναυτιῶν γὰρ ὑπὸ τῆς ἔ. ψ. καὶ χολή μοι ἐπιπλ.] ἰδου (sic; siletur *V.) χωρεῖ τὸ κακόν. δότε μοι λεκάνην ὡς ναυτιῶν ὑπὸ τῆς ἔ. ψ. ἐμῶσ, χολή γάρ μοι A. V. et fere B. Quae si recte se habent, repetuntur Aristophanis dicta, quibus interpretatio ὡς ναυτιῶν et quae sequuntur arte succedant. Verum Schol. cum pro lemmate praefixerit δότε μοι λεκάνην, lounge probabilius abiecto ἰδοῦ reponendum fuisse: καὶ Ἀριστοφάνης· Χωρεῖ τὸ κακόν· δότε μοι λεκάνην. ὡς ναυτ. 4. Λεκιθοπώλης] Haec ex parte spectant ad Aristoph. Plut. 427. 5. Cf. Zon. p. 1295. 6. Λέκιθος. εἶδος] Ex Schol. Aristoph. Plut. 427. sed ubi pro πισσός legitur πῖσον. Küst. 8. Δηλοῖ τὴν δσπριόπωλιν] τὴν δσπριόπωλιν δηλοῖ A. ἐν τῇ Λυσιστράτῃ] V. 561. 10. Νῆ Δ'] νῆ τὸν Δ' A. B. V. E. Med. Schol. 11. ἰδον] εἶδον A. V. E. Med. Deinde χαλκὸν V. 14. Λέκτροις] Λέκτροις B. E. Med. item *V. omissio quod post Λέκτρον edebatur ἐνικῶς. Gaisf. post v. Λεκάνια prodit hanc glossam in A. V. extare: Λέκταις. κοίταις. καὶ λέκτρον, κοίτη. Vide Photium. Interim annotationem male collocatam uncis separavi. 16. δέ τ'] δέτ' A. *V. δ' ἐπ' E. οἱ δέ τ' ἠθέων Med. οἱ δέ τ' ἠθέων edd. vulgg. 18. Σοφοκλῆς] Oedip. R. 19. Nomen post ἐπίλεκτος posuit vulg. 19. Λέλακας] Ex Schol. Aristoph. Ach. 409. esse petita monuerat Portus. λακίην] ληκίην B. V. et E pr. 20. παρὰ τῷ Ποιητῇ] Sic recte MSS. Paris. At priores editt. [et E pr.] male παρὰ τοῖς ποιηταῖς. Intelligitur hic enim Homerus: quippe ex quo loca, quae Suidas hic subiungit, deprompta sunt. Küst. Il. v. 277. v. 616. Od. μ. 85.

6. Λελάχωσι. θάψωσι] Apud Homerum aliquoties legitur λελάχωσι πυρός: idque dicitur de cadaveribus mortuorum rogo imponendis vel cremandis. Ad ea igitur loca Suidas fortasse hic respexit: sed qui male λελάχωσι exponit θάψωσι, cum vox illa nude posita nihil aliud significet, quam participem faciant. Quare notam hanc a Suida sic concipi oportebat: Λελάχωσι πυρός. καύσωσι. Vel, Λελάχωσι ταφῆς. θάψωσι. Küst. Eadem ille repetiit in Hesychium. Compara tamen similem brevilloquentiam v. Ἀνδρομειοιο. Eadem Zon. p. 1300. 7. Λέλεγες] Vide vel Il. x. 429. 8. Λελειουργημένα] Λελειουργημένα Photius. Λελειουργημένα quasi Lobeckii coniecturam in Addendis profert Gaisf. 10. Λελημένος] Il. δ'. 465. 13. Λέμμα] Synes. p. 70. Toupius, Schol. Platon. p. 209. et Gl. Victor. Aristoph. Av. 674. Gaisfordus ascripserunt. Adde Plat. Tim. p. 76. A. a Photio significatum et Pierson. in Moer. p. 243. 14. Λέμβος] Λέμβον A. V. E. Photius et Lex. Seg. 16. Πλεῖν δὲ λέμβοις λ', καὶ πολ.] Haec sunt verba Polybii IV, 29. ubi locum integrum vide. Küst. 17. οὐδετέρως post λέμβει praetermissi cum A. V. E. Vide Bastii Ep. Crit. p. 79. Inter οὐδέτερα Zon. p. 1297. retulit λέμβος. τὸ μικρὸν πλοῖον. 18. Om. vulg. 19. Λέντιον] Vox haec linteum significat, et apud scriptores ecclesiasticos frequens est, ut ostendit Dufrenius in Glossario Graeco: ad quem lectorem remitto. Küst. Cf. Etym. p. 366. Refertur ad Eu. Ioh. XIII, 4. 5. 20. Λεξείδιον] Suidam Boissonadus in Eunap. p. 409. ad huius dictionem respexisse suspicabatur. Id mireris editori Herod. Epimer. p. 239. excidere potuisse: cf. Theodosii Gramm. p. 70. Choerob. in Gram. Anecd. Il. p. 238. et Zon. p. 1299. Ceterum gl. habet V. in marg.

latus malum grassatur: date mihi pelrim. frigida enim oratio eius naseam mihi movet, adeo ut bilis stomacho meo innatet ob illius dicta. Λεκιθοπώλης. Cum est generis masculini, scribitur per ἦ. at in feminino dicitur λεκιδόπωλις, per ἰ, ovo-vocanditrix. Λέκιθος. Genus leguminis, quod etiam pisum vocatur sic dictum, quod vitellum ovi colore refert. a parte igitur Aristophanes leguminum venditricem vocat. idem in Lysistrata: Per Iovem, vidi comatum virum, tribus praefectum, cum equo insidens pisum ab vetula sumptum in aereum petasum coniceret. [Λέκτροις. Lectis. Et Λέκτρον, lectus.] Λεκτός. Delectus. Sophocles: Αἰὶ vero adolescentium de-

lecti. Λέλακας. Clamasti. λακίην enim significat sonum edere. reperitur etiam apud Homerum: ut, Crepuit vero clipeus sub ipsa. et, Crepuerunt autem ossa. et, Terribilem sonum edens. Λελάχωσι. Sepeliant. Λέλεγες. Gens. Λελειουργημένα. Exornata. Λελησθαι. Oblitum esse. Λελημένος. Cupidus. Λέλογχεν. Sortitus est, adeptus est. Et Λελογχάς, sortitus. Λέμμα. Tegmen. Λέμβος. Parvum navigium. Alios vero, cum vehemens esset tempestas, lembis emiserunt. Et alibi: Triginta lemborum classe bellum cum Aetolis mari gerere. dicitur in dativo τῷ λέμβει. Λέμωνος. Λέντιον. Nostro usu linteum. Λεξείδιον.

Λεοννάτος, στρατηγὸς Μακεδονίας, κατὰ γένος προσήκων Φιλίππου μητρὶ, συντραφεὶς δὲ Ἀλεξάνδρῳ κατὰ τὸ τῆς τροφῆς ἐπιτήδειον καὶ τοῦ γένους καὶ κατὰ μέγεθος μέντοι καὶ κάλλος τοῦ σώματος τιμῆς μετεῖχεν. ὅθεν αὐτῷ καὶ ζῶντος Ἀλεξάνδρου τὸ τε φρόνημα ὑπέρογκον ἦν, καὶ τις ἀβρότης Περσικῆ κατὰ τε τὴν τῶν ὄπλων λαμπρότητα καὶ τὴν ἄλλην διαίταν εἰς τὴν τῶν πολεμίων οὐκ ἀφανῶς ἐπετηδεύετο. τελευτήσαντος δὲ Ἀλεξάνδρου καὶ ζῆλον ἐποιεῖτο, εἰκάζων αὐτὸν πρὸς τὰ βασιλικά τῷ τε ἀφέτω καὶ ἀνειμένῳ τῆς κόμης καὶ τῇ ἄλλῃ κατασκευῇ, ἢ οὐ πρόσω τοῦ Περσικοῦ τρόπου ἤσκητο αὐτῷ. ἵπποι τε Νισαῖοι, οἱ δὲ Φάσιδος ἄπο, χρυσογάλλιοι ἀμπαντες, προετετάχτο τῆς τάξεως, ἐκπρέποντες τοῖς καλλωπίσμασι. ἐπήγνυντο δὲ αὐτῷ καὶ σκηναὶ μεγαλοπρεπεῖς, καὶ ὅπλα κάλλει ὑπερφέροντα, εἶπετο καὶ τὸ τῶν ἐταίρων ἄγημα.

Λέοντα ξυρῆς. παροιμία λεγομένη ἐπὶ τῶν τὰ ἀδύνατα ἐπιχειρούντων.

Λεοντείδης. καὶ λεόντειον βρύχημα.

Λεοντῆ. ἡ δορὰ τοῦ λέοντος.

Λεόντιος, Τριπόλεως τῆς Λυδίας ἐπίσκοπος,

Μυσοῦς τὸ γένος τῶν πρὸς τῷ Ἴστρῳ κατοικημένων, οὗς ἀγγεμάχους Ὀμηρος καλεῖ. [Τὸν τοιοῦτον Λεόντιον προσεταιρίζεται ὁ κακόφρων Φιλοστόργιος ἐν τῇ βίβλῳ αὐτοῦ, ὡς ὁμόφρονα τῆς Ἀρριανικῆς αὐτοῦ κακοφροσύνης.] δς παῖδα ἕνα ἐσχηκῶς ἐπειδὴ μὴ χρηστὰς ἐλπίδας αὐτὸν ὑποφαίνοντα πρὸς ἀρετὴν εἶδεν, εὐδῶμένος, ὡς φασιν, ἔτι μειράκιον ὄντα ἐποίησεν ἀποθανεῖν· κάλλιστον ἠγησάμενος τὸ πρὸ αἰσχροῦ τινος καταλῦσασθαι τὸν βίον, τῶν σφαλερῶν κατὰ τὸν βίον ὀλίσθων ἕξω γενόμενον. Κανόνα δὲ αὐτὸν ἐκάλουν τῆς ἐκκλησίας. ἦν δὲ ἐλευθέρως τὴν γνώμην ἐπίσης εἰς πάντας καὶ παρῆσιαστικός. καὶ ποτε συνόδου γενομένης, Εὐσεβίας τῆς Κωνσταντίου γυναικὸς εἰς αἰδημα ἀρθείσης φρονήματος καὶ παρὰ τῶν ἐπισκόπων προσκυνουμένης, μόνος οὗτος παρὰ φαῦλον αὐτὴν τιθέμενος οἶκοι ἔμενεν. ἡ δὲ διὰ τοῦτο ὑποθερμανθεῖσα τοῖς θυμοῖς καὶ τὴν γνώμην φλεγμήνασα πέμπει πρὸς αὐτὸν, αἰτιωμένη καὶ ὑποσχέσεσι κολακεύουσα, ὡς ἐκκλησίαν σοι μεγίστην ἐγερωῶ, καὶ χρεῖματα ἐπιδικάζω φιλεύσομαι, εἰ ἀφίκοιο πρὸς με. ὁ δὲ ἀντεδήλωσε· Τούτων μὲν εἰ τι βουληθεῖς τελέσασθαι, ὡς βασιλεια, οὐκ ἐμοὶ μᾶλλον ἢ τῇ σῇ ψυχῇ ἴσθι χαριουμέ-

1. Λεοννάτος] Λεόννατος A. B. V. E. Gaisfordo hic locus ex Arriani libris περὶ τῶν μετὰ Ἀλεξάνδρον desumptus esse videbatur, probabiliter quidem, si compares similem orationis structuram in v. Κρατερός. Quamquam nihil vetat de Dexippo cogitare, praesertim si quis affectatam illam elegantiam intueatur, qualis etiam in dictione Φάσιδος ἄπο cernitur. Arriani Exped. libb. 6. 7. Curt. l. 10. Iustin. l. 13. laudat Reinesius. 5. αὐτοῦ] αὐτῷ A. 7. κατὰ γε *V. 8. ἐς τὴν πολεμίων *V. 13. ἀπὸ Φάσιδος χρυσογάλλιοι] φάσιδος ἀποχρυσογάλλιοι A. φάσιδες ἀποχρυσογάλλιοι B. V. E. Med. Mox ἐκτρέποντες V. 17. δὲ καὶ] δὲ om. A. B. V. Hanc scripturam si recte interpretamur, verbum videtur intercuisse ad ὅπλα referendum, velut ἡμπεύγειο, transpositis etiam καὶ εἶπετο. 18. ξυρῆς] ξυρῆς A. V. Photius, ξηρῆς B. Cf. Ast. in Plat. Remp. p. 365. atque de verbo ξυρῶ disserentem Lobeck. in Phryn. p. 205. addito Choerobosco ap. Bekk. in Etym. M. p. 753. Mox λεγομένη om. A. habet Photius. Subsequeretur glossarum biga: Λέοντας ἰδεῖν δυσμενῶν δηλοῖ μάχας. Λεοντεία δορὰ. Ὁ δὲ τὴν λεοντεῖαν αἰνῶντα περιβάλλετο. Harum priorum, qui fuit Astrampsychi versiculus, om. V. habet A. in marg. Praefigit B. Λύσις ὄνειρου, addit in fine cum Med. (ubi deest ζῆτει) ζῆτει περὶ λέοντος ἐν τῷ Φριζότοριχα. Posteriorem ignorant A. B. V. 21. Λεοντείδης] Λεοντείδης A. V. 23. Λεόντιος, Τριπ.] Totum hunc articulum ex Philostorgii Historia Ecclesiastica, ex qua excerpta tantum quaedam hodie supersunt, depromptum esse putat Valesius: qui proinde locum hunc ad calcem Philostorgii inter fragmenta illius scriptoris refert. Küst.
2. Τὸν τοιοῦτον — κακοφροσύνης ὡς om. B. V. E. primus dedit Aldus, ope libri A. 5. αὐτοῦ] ἀντὶ τοῦ Aldus. ὡς οὗτος] δς ded. cum A. 7. εἶδε Edd. 8. κάλλιστον — γενόμενον om. V. 13. Εὐσεβίας] Εὐσεβίας A. Med. 14. Κωνσταντίνου *V. 16. αὐτὴν om. E. 18. θυμοῖς] θυμικοῖς E. 22. βασίλισσα] βασίλεια dedi. cum A. V. E. Med. 23. σῇ] σαυτου (sine acc.) A.

Λεοννάτος. Leonnatus, dux Macedonum, cognatus matris Philippi, cum Alexandro educatus, tum ob consuetudinem generis, tum vero ob proceritatem et pulchritudinem corporis honoratus. itaque et vivo Alexandro spiritus sumebat, et vitam agebat more Persico delicatam, cum armorum splendore, tum relliquo cultu, haud obscura hostium aemulatione. Alexandro vero defuncto eam rem sibi laudī etiam ducebat, seque regio cultu ornabat, qui non multum a Persico abhorreret, cum promisso et effuso capillo, tum reliquo apparatu. erant et equi Nisaei et Phasiani, omnes aureis frenis ornati, ante aciem collocati, excellentibus ornamentis insignes. defigebantur etiam ei tentoria magnifica, et arma pulchritudine praestantia, et sequebantur amicorum sodalitas. Λέοντα ξυρῆς. Leonem tonde. proverbium in eos dictum qui res aggrediuntur, quae fieri nequeunt. Λεοντείδης. Et Λεόντιον βρύχημα. Λεοντῆ. Pellis leonina. Λεόντιος. Leontius, Tripolis Lydiae Episcopus, natione Mysus, ex iis, qui ad Istrum habitant, quos Homerus cominus pugnantes vocat. [Hunc Leontium vecors ille

Philostorgius admiratus sibi adiungit in suo libro, tanquam approbatorum suae Arianæ insaniae.] Leontius iste, cum unicum haberet filium, postquam animadvertit ipsum non bonam spem in virtutis studio prae se ferre, precatus, ut adhuc adolescentulus ille obiret, dicitur effecisse ut moreretur, pulcherrimum ratus, eum ante perpetratum aliquod turpe facinus finire vitam, lubricis vitae casibus ereptum. hunc autem Ecclesiae regulam vocabant. fuit autem animo ingenuo aequaliter erga omnes et in loquendo liber. cum igitur quondam concilium cogeretur, Eusebiam Constantii uxorem, superbia elatam, omnibus Episcopis adorantibus, hic solus eam contemnens domi manebat. illa vero, propterea inflammata ira animoque graviter indignata, ad eum mittit quosdam, de ipso conquirens, et pollicitationibus hominem ad se assentatorie alliciens, dicens, se maximam Ecclesiam ipsi excitaturam, et pecunias abunde suppeditaturam esse, si se conveniret. tum ille sic ei respondit: Horum quidem si quid, Imperatrix, exequi velis, scias te non magis mihi quam animae tuae gratificaturam.

νη· εἰ δὲ θελήσειας ὡς ἀφικέσθαι πρὸς σέ, ὡς τῆς ἐπισκόποις προεπούσης αἰδοῦς φυλαχθησομένης, ἢ εἰσελθοίμι μὲν ἐγώ, σὺ δ' αὐτίκα τοῦ θρόνου τοῦ ὑψηλοῦ καταβάσα μετ' αἰδοῦς ὑπαντήσειας ἐμοί, καὶ τὴν κεφαλὴν ὑπόσχοις ταῖς ἐμαῖς χερσὶν ἐλλογιῶν ἀξιουμένη· κἀπειτα καθεσθείην μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἂν ἐστήκοις αἰδουμένη, ὁπόταν δὲ κελεύσασαι, καθεδουμένη, ἤνικα δοίην τὸ σύνθημα· εἰ οὕτως αἰρήσῃ, ἀφικοίμην παρὰ σέ· εἰ δ' ἕτερον τρόπον, οὐκ οὕτω πολλὰ δώσεις, οὐδ' οὕτω μεγάλα δυνήσῃ, ὡς ἡμᾶς τῆς προσηκούσης τιμῆς τοῖς ἐπισκόποις καθυφιεμένους εἰς τὸν θεῖον ἐξυβρίσαι τῆς ἱερωσύνης θεσμόν. ταῦτα ὡς ἀπηγγέλη, ἀναπίμπραται τὴν ψυχὴν, οὐκ ἀνασχετὸν ποιουμένη πρὸς Λεόντιον τοιοῦτους δέξασθαι λόγους. καὶ πολλὰ διοιδή-
15 σασα καὶ παθηναμένη, καὶ πολλὰ ἐκ γυναικείας ἀκροχόλου καὶ κούφης ἀπειλήσασα διανοίας καὶ τάνδρι διηγησαμένη, πρὸς τιμωρίαν ἐξώρμα. ὁ δὲ μᾶλλον ἐπήνεσε τὴν ἐλευθερίαν τῆς γνώμης, καὶ τὴν γυναικῆ παρήνεγκε τῆς ὀργῆς, καὶ ἀποπέμπει
20 εἰς τὴν γυναικωνίτιν. καὶ ποτε μεταξὺ προκαθημέ-
νου τοῦ βασιλέως Κωνσταντίου τῶν ἐπισκόπων, καὶ ἄρχων καὶ τῶν ἐκκλησιῶν ἐθέλοντος, οἱ μὲν πολλοὶ πάν ὅ τι φήσειεν ἐκρότου καὶ ἐθαύμαζον, ἄριστα
25 εἰρησθαι διοριζόμενοι· ὁ δὲ ἐσιώπα. ὡς δὲ ἤρετο

αὐτὸν ὁ βασιλεύς, τί σιωπᾷ μόνος τῶν πάντων; θαναμάζω, ἔφη, ὅπως ἕτερα διέπειν ταχθεὶς ἕτεροις ἐπιχειρεῖς· στρατιωτικῶν μὲν καὶ πολιτικῶν πραγμάτων προεστηκώς, ἐπισκόποις δὲ περὶ τῶν εἰς
5 μόνους ἐπισκόπους ἡκόντων διαταττόμενος. τὸν δὲ βασιλέα καταιδεσθέντα παύσασθαι τῆς ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἤδη διακελεύσεως. τοιοῦτος ἦν ὁ Λεόντιος ἐλευθέριος.

Λεόντιος, Ἀντιοχειακὸς ἐπίσκοπος, ἑαυτὸν ἐξέ-
10 τεμε· καὶ ἦν καὶ τᾶλλα βέβηλος· καὶ Λέτιος ὁ Ἐδ-
νομίου διδάσκαλος, ὃς τὴν Ἀρείου βλασφημίαν ταῖς ἐπινοίαις ἐπηύξησε.

Λεόντιος. καὶ οὗτος ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐγένετο αἰ-
15 ρετικός. ἔγραψε καὶ κατ' αὐτοῦ Φώτιος ὁ πατριάρχης. οὗτος γὰρ περὶ τοῦ ὁμοουσίου διελέχθη πρὸς Φλαβιανὸν τολμηρὰ καὶ βλάβημα ληρωδήματα.

Λεόντιος μοναχός. οὗτος ἐπὶ Ζήνωνος ἦν·
20 προφητικῆ χάριτι τὰς ἐπικρύψεις τῶν γραφῶν ἐμφανεῖς ποίων πολλοὺς εἶχε τῶν σπουδαίων παρ' αὐ-
τὸν φοιτῶντας. ἀλύοντων δὲ τινῶν ἐπὶ τοῖς κατὰ τῆς ἐκκλησίας παρὰ τοῦ βασιλέως τερατευόμενοις, οὐ δεῖ ξενίζεσθαι, ἔλεγεν, ἐπὶ τοῖς ὀρωμένοις παρὰ ἀνθρώπου ἐξ ἀνθρώπων τε τὸ ἄρχειν ἡρημένον, ὁπότε καὶ Σαουλ ὁ ψήφω Θεοῦ βασιλεύσας Ἀβιμέ-
25 λεχ καὶ τοὺς υἱεῖς ὄντας ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου διεχρή-

1. ἀφικέσθαι] ὡς ἀφικέσθαι reposui cum A. B. V. τῆς τοῖς] τῆς om. V. E. τοῖς delevi cum A. B. 2. φυλαχθησομένης αἰ-
δοῦς] αἰδοῦς φυλαχθησομένης A. V. 5. ὑπόσχος] ὑπόσχος A. B. V. E. 6. μὲν ἂν] μὲν αὐ B. E. ἂν delevi cum V. 7. ἂν
ἐστήκοις] ἀνεστήκοις V. ἂν ἐστήκοις E. Med. Orinor σὺ δ' ἄρ' ἐστήκοις. κελεύσασαι] κελεύσοιμι E. 8. καθεδουμένη A. B.
καθαυνομένη V. 10. πολλά] πολλά πολλά V. mox omissis ὡς ἡμᾶς — θεσμόν. 14. γνώμην] ψυχὴν A. οὐκ ἀνασχε-
τὸν — λόγους om. V. 15. ἡγουμένη] ποιουμένη A. Id recipiendum fuisse demonstrat vel Thucyd. I, 118. 19. ἐλευθερίαν]
ἐλευθερον V. qui mox om. παρήνεγκε τῆς ὀργῆς καὶ. 23. τῶν ἐκκλησιῶν] καὶ τῶν ἐκκλησιῶν dedi cum A. 24. καὶ ἐθαύμα-
ζον om. V. 25. ἤρετο] εἴρετο V.
1. σιωπᾷ] σιωπᾷ A. V. Mox μόνος τῶν πάντων om. *V. πάντων A. 2. ὅπως] ὅτι εἰς A pr.: 3. ἐπιχειρεῖς] ἐπιχειρεῖς. καὶ
οὕτως ἔπεισαν ἀπέχειν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων V. omissis ceteris. 7. Non aptus articuli usus. 9. ἑαυτὸν ἐξέτεμε]
Item pluribus narrat Theodoretus Histor. Eccles. lib. II. c. 24. Küst. 10. τ' ἄλλα] καὶ τᾶλλα A. *V. 14. ὁ Πατριάρχης] ὁ
om. A. 16. ληρωδήματα lexicis addendum. 17. Λεόντιος μοναχός] Sophron. ap. Phot. c. 231. Reines. 18. προ-
φητικῆ δὲ] δὲ om. A. E. *V. id tollendum ratus aptam verborum iuncturam aliis relinquo integrandam. 19. πρὸς αὐτὸν] παρ'
αὐτὸν A. V. 24. Θεοῦ om. B. E. Med. sola. τὸν Ἀβιμέλεχ] τὸν om. A. B. E. Med. πρὸ μιμέλεχ V. id est ἀβιμέλεχ. 25. μι-
χαίρεθ διεχρήσατο] διεχρήσατο μαχαίρεθ A. V.

quod si me volueris ad te venire, conservata reverentia episcopis debita, ut ego quidem ingrediar, tu vero statim de sublimi solio degressa cum reverentia mihi procedas obviam, ut caput meis manibus supponas, benedictionem acceptura; deinde vero ego quidem sedeam, tu vero stes verecunde, cum iussero, signo dato, sessura: sic si facere volueris, ad te veniam. sin vero alio modo te gesseris, non tam multa dabis, nec poteris adeo magna praestare, ut nos remittentes de honore episcopis debito sacerdotii divinam legem per contemptionem violemus. quae cum nulli renuntiata fuissent, illius animus ira confestim exarsit, ut quae non ferendum putaret, quod tale responsum ab Leontio tulisset, et vehementer intumescens ira graviterque conquesta, multa per muliebrem iracundiam et ingenii levitatem minitata rem ad maritum detulit, quem ad supplicium de Leontio sumendum instigare. ille vero ingeniam Leontii mentem magis laudavit, et uxorem abduxit ab ira, eamque placatam in gynaeceum ablegavit. Item aliquando Constantio inter episcopos praesidente, quasi qui Ecclesiis imperare vellet, plerique quidquid ille dixisset cum plausu et admiratione excipiebant et comprobabant, id optime dictum esse affirmantes. hic vero tacebat. quem cum

Imperator interrogasset, quid ita solus taces? Miror, inquit, quomodo rebus aliis administrandis praefectus alias aggrediaris et tractare velis. nam rebus quidem bellicis et civilibus es praefectus, episcopis vero ea praescribis, quae ad solos episcopos pertinent. Imperatorem autem verecundia motum in posterum ab huiusmodi edictis abstulisse ferunt. talis fuit ingenuus ille Leontius. Λεόντιος. Leontius, Antiochenus Episcopus, se ipsum exsecuit, vir cetera quoque profanus: ut etiam Aetius Eunomii magister, qui Arii blasphemiam suis argutiis adauxit. Λεόντιος. Hic quoque Leontius Antiochiae fuit haereticus: contra quem Photius Patriarcha scripsit. hic enim de Homoousio disputavit cum Flaviano, audacia et blasphemia deliramenta proferens. Λεόντιος μοναχός. Leontius Monachus: sub Zenone vixit. hic cum prophetica gratia occultos Scripturae locos declararet, multos viros bonos habuit, qui frequenter ipsum conveniebant. cum vero quidam graviter indignarentur de iis quae Imperator adversus Ecclesiam portentose faciebat: Non, inquit, sunt miranda, quae sunt ab homine, et ab eo qui ab hominibus imperium accepit; quandoquidem etiam Saul, Dei suffragio rex creatus, Abimelech eiusque filius in domo Domini

ισσατο μαχαίρα. δια' ἰπορουντων δὲ τῶν ἄλλων, καὶ ολομένων μεταβεβλήσθαι τὴν φύσιν αὐτοῦ ἐξ ἡμέρου εἰς ἄγριαν, διὰ τὸ τὰ πρῶτα τῆς βασιλείας πρᾶξαι τέ τινα καὶ ὑποσχέσθαι ἕτερα τῶν εἰς χρηστά τεινόντων· οὐ μεταβεβλήται, ἔφη, τὴν φύσιν, ἀλλ' ἐνδέδεικται ἐν εὐδαιμονίᾳ τὴν κακίαν, πολλὸν χρόνον διὰ τὸν φόβον τοῦ Ἰλλου ἠσυχασθεῖσαν. Ἀναγινωσκομένης δὲ βίβλου Κλήμεντος τοῦ Στρωματέως, καὶ φθάσαντος χωρίου, ἐν ᾧ τοὺς ἄνδρας ἀποσκώπτει, τοὺς ἑταιρικῶς τὰς ὄψεις ὑπογράφοντας καὶ βάπτοντας τὰς τρίχας, εἰπόντος τοῦ Λεοντίου, Ἄρα γέ ἐστὶ τις τοῦ βασιλέως ἄτερ ὁ τὰς τρίχας βάπτων καὶ φουκούμενος τὰς ὄψεις; ὑποτυχῶν, Ἄλλος, ἔφη, μοναχός. ἡμεῖς περὶ ἀνθρώπων διηπορήσαμεν, εἴ γε ὅπως ἀνέχεται κοσμήσει τὴν φύσιν ἐναλλάττειν· οὐ μὴν γε τοῦτο διελεύθημεν ποιεῖν τὸν βασιλέα. ἀλλ' εὐτρόχως μὲν λίαν οἱ μοναχοὶ ἀπέσκωψαν τοὺς τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν εἰς τὴν τῶν θηλειῶν πειρωμένους μετεγγράφειν. ὅτι γὰρ τοὺς τοιοῦτους καὶ τῶν παλαιῶν πλείστοι 20

ἀπεστράφησαν ὡς οὐ βεβαίους, πολλοὺς μὲν ἔστιν εὐρεῖν ἐν ἱστορίαις· ἐκδηλότερον δὲ Φίλιππον τὸν τοκέα Ἀλεξάνδρου. ἐπεὶ γὰρ Ἀντίπατρον τινα τῶν φίλων τάξας εἰς τοὺς δικαστάς, τὸν πάγωνα καταβαπτόμενον εἶδε καὶ τὴν κόμην, ἐξανέστησεν εἰπὼν, τὸν ἄπιστον ἐν θριξὶ μὴ νομίζειν ἐν πράγμασιν ἀξιόπιστον ὑπάρχειν.

Λεωγόρας. ὄνομα κύριον· ὃς ἦν πατὴρ Ἀνδοκίδου τοῦ δῆτορος.

Λεωδάμας. ὄνομα κύριον.

Λεωκόριον. τόπος τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ ἱστορίας, ἐλίμωξέ ποτε ἡ Ἀττικὴ, καὶ λύσις ἦν τῶν δεινῶν παιδὸς σφαγῆ. Λεὼς οὖν τις τὰς ἑαυτοῦ θυγατέρας ἐπιδέδωκε, καὶ ἀπήλλαξε τοῦ λιμοῦ τὴν πόλιν· καὶ ἐκ τούτου ἐκλήθη ὁ τόπος Λεωκόριον.

Λεωκόριον. ἡρώων ἐν μέσῳ τῆς Κεραμεικῆς. Λεὼς γὰρ ὁ Ὀρφείως υἱὸν μὲν ἔσχε Κύλανθον, θυγατέρας δὲ τρεῖς, Φασιθέαν, Θεόπην, Εὐβούλην· ἃς ὑπὲρ τῆς χώρας σφαιασθεῖσας ἔτι παρθένους 20

3. διὰ τὸ τὰ] διὰ τὰ Α. Mox illud τινὰ nisi post καὶ transponimus, inserto etiam ἄξια post βασιλείας, gravior labes huic locum insedit. 6. εὐδαιμονία] εὐδαιμονία V. 7. τοῦ Ἰλλου τὸν φόβον] τὸν φόβον τοῦ Ἰλλου A. V. 8. Ἀναγινωσκομένης] ἀναγινωσκομένου B. E. ἀναγινώσκοντος δὲ βίβλου Med. 13. βάπτων om. B. Mox κρυφόμενος A. 15. ὅπως ἠπορήσαμεν] διηπορήσαμεν V. 17. ποικίλν om. V. 20. οἱ πλείστοι] οἱ om. A.
6. νόμιζε] νομίζειν A. Et sic Plutarchus Apophth. p. 178. F. Statim deleui cum A. Λεοντίσκος. Ἦν δὲ καὶ Λεοντίσκος Μεσσήνιος, ἐκ Σικελίας, Ἀπποχερσίτης οὕτω καλούμενος, λαμβανόμενος γὰρ ἄκρων τῶν χειρῶν τοῦ ἀνταγωνιστοῦ κατέκτα, καὶ οὐ πρότερον ἤφει, πρὶν αἰσθῆτο ἀπαγορευόντος. οὗτος δὲ καὶ ἐπάλαμις: qui ea habet tamen in marg. omissis λαμβανόμενος — ἀπαγορευόντος. Male huc illatus est articulus ex v. Ἀπποχερσίθησθαι, ἀπαγορευόντος V. pro ἀπαγορευόντος. Gaisf. Illa narratio cum a Pausania referretur ad Sostratum, homo quidam parum perspicax huc traduxit, specie quapiam verborum decceptus, quod Pausania Leontiscum prodidit νικᾶν κλῶντα τοὺς δακτύλους. 8. Λεωγόρας] De hoc plura vide infra v. Φασιθεάν. Küst. Ex Schol. Aristoph. Nub. 109. Ἀνδοκίδου] Ἀνδοκίδου E. 10. Λεωδάμας] Eius ἐρώμενος Μισυόλαος. Vid. infra h. v. Vid. item supra Hegesander. Reines. Vide vel Ruhnck. hist. crit. Oratt. p. 63. 11. Λεωκόριον. τόπος τῆς Ἀττ.] Ex Schol. Thucyd. I, 20. Huc apprime faciunt verba Aeliani Var. Hist. XII, 28. Λεωκόριον Ἀθήνησιν ἐκαλεῖτο τὸ τέμενος τῶν Λεῶ θυματέων. Πραξιθέας καὶ Θεόπης καὶ Εὐβούλης. ταύτας δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως τῆς Ἀθηνᾶς ἀναιρεθῆναι λόγος ἔχει, ἐπιδόντος αὐτῆς τοῦ Λεῶ εἰς τὸν χρησμὸν Δελφικόν. ἔλεγε γὰρ μὴ ἂν ἄλλως σωθῆναι τὴν πόλιν, εἰ μὴ ἐκείναι σφαιασθεῖεν. Plura de Leocorio et filiarum Lei historia congesserunt Meursius in Ceramico c. 17. et Leopardus Emendatt. XIX, 23. Küst. τὸ Λεωκόριον τῶν τῶν Λεῶ θυγατέρων ἐστὶν ἱερὸν Ἀθηνῶν. Theodoret. VIII. Θεραπ. καὶ τούτων ἱερὸν ἐγένετο ἐν τῇ Ἀττικῇ καλούμενον Λεωκόριον. Hieronym. in Iovinian. I. Chalcioecus quoque illa filia Leo, virgo perpetua, pestilentiam patriae scribitur spontanea morte soluisse. Scalliger in Euseb. p. 186. tres filias Λεῶ se sponte morti obtulisse ait, et errare igitur Hieronymum. Cf. Aelian. V. H. XII, 28. Παρὰ τὸ Λεωκόριον in urbe occisus ab Harmodio et Aristogitone Hipparchus, Thucyd. I. et VI. Ab isto tribus Leontis nomen habuit. Reines. 12. τοῦ λιμοῦ] τῶν δεινῶν A. B. V. Schol. Thuc. Arsen. 17. ὁ om. *V. Orphei filium perhibuit etiam Lex. Rhet. p. 277. 18. Φασιθέαν] Hanc Aelianus loco laudato Πραξιθέαν vocat. Küst. Φρασιθέαν Photius in duplici glossa et Arsenius p. 333. 19. ἔτι παρθένους] Praestat ἔτι παρθένους οὔσα.

gladio confecit. aliis vero dubitantibus, quibus ingenium eius ex mansueto saevum esse factum videretur, quod in imperii principio quaedam fecisset et promisisset, quae ad honum tenderent: Non mutavit, inquit, naturam, sed in secundis rebus improbitatem demonstravit, longo tempore propter illi metum dissimulatam. Idem cum quidam Clementis Stromatel librum legeret, et incidisset in locum, in quo deridet viros, qui faciem meretricio more pingunt et capillos tingunt, dixissetque Leontius: Ecquies vero praeter Imperatorem est, qui capillos tingat et faciem fucet? ille subsiciens, Alius, inquit, monachus. nos omnino de homine dubitavimus, num quis plane naturam sustineret ornatu mutare; nequaquam tamen hoc Imperatorem facere putavimus. sed facetissime profecto monachi deriserunt eos. qui virilem naturam in muliebrem transformare conantur. quod enim tales homines plurimi de priacis illis aversati fuerint ut inconstantes, ex

multis historiarum documentis apparet. sed illud Philippi, qui fuit Alexandri pater, exemplum est insigne. cum enim Antipatrum quendam de suis amicis, quem in iudicium numerum retulerat, vidisset tingere et facere barbam et comam, ab iudicio removit, dicens: In capillis infidum, in rebus gerendis fide dignum esse noli putare. Λεωγόρας. Leogoras. nomen proprium viri, qui fuit pater Andocidis oratoris. Λεωδάμας. Nomen proprium. Λεωκόριον. Leocorium, locus Atticae, sic dictus ab historia quadam. cum enim Attica aliquando fame laboraret, oraculum caede puellae famem propulsandum esse respondit. Leus igitur quidam filias suas ultro praebuit: unde locus ille vocatus est Leocorium. Λεωκόριον. Leocorium, sacellum in medio Ceramico. Leos enim Orphei F. filium habuit Cylanthum, filias vero tres. Pasitheam, Theopen, Eubulen: quas pro patria iugulatas adhuc virgines Athenienses sacello honorarunt.

Λεωκράτης. καὶ κλίνεται εἰς οὐς.

Λεώκριτος.

Εἰ τις πτερώσας Λεώκριτον Κινησίαν,

⁴²⁷ αἰροῖεν ἀδραι πέλαγιαν ὑπὲρ πλάκα.

ὡς λεπτός ὢν σφόδρα ὁ Κινησίας κωμωδεῖται, καὶ ὡς ξένος καὶ ὡς κόλαξ. ἐμνήσθη δὲ τῶν δύο ὡς ὁμοφρονούντων. ἢ ὅτι ὁ Κινησίας λεπτός ἦν, ὁ δὲ Λεώκριτος μοχθηρός. φησὶν οὖν ὅτι, εἰ τις ἀντιπτερῶν Λεωκρίτη Κινησίαν περιβάλοι, ὥστε φέρεσθαι μεταρσίους, συμβήσεται αὐτοὺς δλέσθαι ἀερο-10 φορήτους γενομένους.

Λέων, Λέοντος, Βυζάντιος, φιλόσοφος Περι-

πατητικός καὶ σοφιστής, μαθητὴς Πλάτωνος, ἢ ὡς τινες Ἀριστοτέλους. ἔγραψε τὰ κατὰ Φίλιππον καὶ τὸ Βυζάντιον, βιβλίους ζ', Τευθραντικόν, Περὶ Βησαίου, Τὸν ἱερὸν πόλεμον, Περὶ στάσεων, Τὰ κατ' Ἀλέξανδρον.

Οὗτος ἦν σφόδρα παχύς· καὶ πρεσβεύσας πρὸς Ἀθηναίους γέλωτα ἐκίνησε, καὶ τῆς πρεσβείας ἐκράτησεν, ἐπειδὴ πίων ἐφαίνετο καὶ περιττός τὴν γαστέρα. τυραχθεὶς δὲ οὐδὲν ἀπὸ τοῦ γέλωτος, Τί, ἔφη, ὡς Ἀθηναῖοι γελᾶτε; ἢ ὅτι παχύς ἐγὼ καὶ τοσοῦτος; ἔστι μοι καὶ γυνὴ πολλῶ παχύτερα, καὶ ὁμοιοῦντας μὲν ἡμῶς χωρεῖ ἢ κλίνη, διαφορομέ-

3. Εἰ τις πτερώσας Λεώκρ.] Aristoph. Ran. 1485. sed ubi pro Λεώκριτος legitur Κλεόκριτος. Küst. Supra tamen dictus ille Κλεόκριτος. 5. σφόδρα ὢν Schol. Arist. 6. τῶν δύο] τῶν om. V. 9. περιβάλοι] περιβάλοι A. B. V. παραβάλοι Schol. 10. ἀεροφορήτους Schol. 12. Λέων — Ἀλέξανδρον Eudocia p. 283.
3. βιβλίους ζ' om. V. Τευθραντικόν] Sic habent omnes editi. At Paris. A. habet Τευθραντικόν: et duo reliqui Τευθραντικόν. Küst. Rectum est Τευθραντικόν MS. a Teuthrante Mysiae rege, cui Telephus successit. Hemst. Τευθραντικόν A. B. Τευθραντικόν V. Τυθραντικόν *V. Περὶ Βησαίου] Duo MSS. Paris. habent περὶ Βησαίου. Küst. Περὶ Βησαίου sine dubio corruptum. Meursius Gloss. Gr. Barb. in Βησαίον, περὶ βησαίων insigni errore, a quo sibi nec Du Cangius cavet in Gloss. M. et I. Gr. quasi βησαίον ortum a Latino *bessalis* ea lateris cocti significatione Graecis quo tempore vixit Leo Byzantinus fuisset notum. Hemst. Βησαίου A. V. om. E. in lacuna. Suspicio latitare nomen regis Βηρισάδου. 4. Περὶ στάσεων om. E. Τὰ κατ' Ἀλέξανδρον] Quem Alexandrum hic intelligimus? An eum, qui *Magnus* cognominatus est? Sic videtur. Sed tunc Suidas ipse secum pugnabit, quippe qui paulo post refert, Leonem hunc, vivente adhuc Philippo, spontaneo suspendio vitam finivisse. Confer Vossium de Hist. Gr. Küst. Ἀλεξάνδρου *V. Miramur hoc demum indicio Küsterum admonitum fuisse, ut Leonem philosophum a Byzantiorum oratore distingueret. Nihil enim moramur, quod hunc admodum iuvenem Philostratus narrat Platonis scholam adiisse. Nos vero librorum istorum indicem ad alterum quempiam Leonem, natu Byzantium, transferri iubemus, quem memoria rhetoris Alabandensis circumscriptis atque turbavit, arguente vel Leidensis scriptura. Accedant igitur alterius commentariis etiam illi quibus tradidit τὸν ἱερὸν πόλεμον Φωκίων καὶ Βοιωτῶν: librum contra περὶ στάσεων rhetori par est ut relinquamus. 6. πρεσβεύσας πρὸς Ἀθηναίους γέλωτα ἐκ.] Historiam hanc paulo aliter narrat Plutarchus ἐν Πολιτικοῖς παραγγ. p. 804. cuius haec sunt verba: Ὁ Βυζάντιος Λέων ἦκε δὴ ποτε τοῖς Ἀθηναίοις στασιάζουσι διαλεξόμενος· ὄφθεις δὲ μικροὶ καὶ γελασθεῖς, Τί δέ, εἶπεν, εἰ τὴν γυναικῆ μου ἐθαύσασθε μόλις ἐξικνουμένην πρὸς τὸ γόνυ; Ἠλείων οὖν ἐγένετο γέλωτος. Ἀλλ' ἡμῶς, ἔφη, μικροὺς οὕτως ὄντας, ὅταν διαφερωμέθα πρὸς ἀλλήλους, ἢ Βυζαντιῶν πόλις οὐ χωρεῖ. Cum Suida vero consentit Philostratus lib. I. de Vitis Sophist. p. 490. vel potius cum Philostrato Suidas, quippe qui ex eo sua descripsit. Certe illa ἐπειδὴ πίων ἐφαίνετο καὶ περιττός τὴν γαστέρα, usque ad illa, ἐπισχεδιάσαντος τῷ καιρῷ, sunt ipsissima Philostrati verba. Küst. Vide Athenaeum p. 550. qui eadem fere habet de Pythone. Sed, opinor, corrigendus Athenaeus et legendum, καὶ Πύθων δ' ὁ Βυζάντιος ἠήτωρ ἱστορεῖ ὡς Λέων ὁ πολίτης αὐτοῦ. Vid. et de isto Leone Plutarch. II. p. 88. E. [add. Sympos. II. p. 633. C.] Recte τοιοῦτος. Plutarch. p. 192. τοῖς πολυσαρκείοις ἐπολέμει καὶ τινα τοιοῦτον ἀπήλασε τῆς στρατιῆς Τουρ. MS. Haud frustra Toupius contendit Athenaeum esse mendosum. Nimirum Pythonem Byzantium constat legationem ad Athenienses obisse (v. Fabricius in Sext. Emp. p. 297.) clarissimam eamque perturbandis duorum Byzantium facundia potentium negotiis satis opportunam; Leonis industriam in domesticis rebus suorum civium unice positam fuisse videmus. Praeterea quae desipientis foret argumentatio, ut publicus orator risum componeret Atheniensium allata coniugii mentione vel maxime ridicula: eam apparet per idoneam extitisse, si quidem Leoni discordiae civiles essent compescendae. Cuius rei indicium, ut Athenaeum mittamus, habet Philostratus, loco illud non suo propositum: καὶ πρεσβύτων δὲ παρ' Ἀθηναίων ὁ Λέων οὗτος, ἐστασίσαζε μὲν πολλὸν ἢ δὴ χροῖον ἢ πόλις καὶ παρὰ τὰ ἢ θη ἐπολιτεύετο: atqui tum intemperantiae crimine Byzantios flagrasse hand pauci scriptores testantur (v. Meinek. in Menand. p. 26. sq.), quorum unus Athenaeus X. p. 442. C. sive Aelianus V. H. III, 14. quem nominavit Leonidam imperatorem, eum nihil suspicor ab Leone nostro discrepare. Hunc item decet et dictum a Plutarcho proditum (Nic. 22. οὐχ ὅμοιοι φρονῶν οἷς ὑστερον ὁ Βυζάντιος Λέων εἶπε πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ πολίτας· Βούλομαι γὰρ (ἐφη) μᾶλλον ὄφ' ὁμῶν ἢ μεθ' ὁμῶν ἀποθανεῖν) et eventus mortis ab ipso sponte susceptus. De Athenaeo tamen non libet definire, cum et errorem ille potuerit rerum quadam similitudine commisisse, et correctio praesto sit haud violenta, quam Epitomes scriptura commendat, καὶ Πύθων δ' ὁ Βυζάντιος ἠήτωρ, ἢ ὡς ἱστορεῖται Λέων ὁ πολίτης αὐτοῦ (nisi forte Leo historicus advocabatur, ἢ Λέων, ὡς Λέων ἱστορεῖ ὁ π. αὐτοῦ). Omnibus igitur perponis saltem obtinehimus. Atheniensium nomen ab Leonis memoria prorsus esse removendum. 7. γέλωτα] τε addit A. καὶ τῆς πρεσβείας ἐκράτησεν] Haec Philostratus ignorat, quae sub finem narrationis oportuit collocari. 9. ὑπὸ] ἀπὸ restitui cum A. B. V. E. Med. 10. Sic Gaisf. tacite cum *V. Nam ceteri γελᾶτε ὡς Ἀθηναῖοι. τοιοῦτος] τοσοῦτος A. B. V. E. et Philostratus. Aristoph. Equ. 416. τοσοῦτος; ἐκτραυμένην.

Λεωκράτης. Declinatur in genitivo Λεωκράτους. Λεώκριτος. Si quis *Leocrito Cinesiam alarum loco applicat, utrumque aurae in mare auferunt.* Cinesias ut homo valde gracilis et peregrinus et adulator ab Comicis perstringebatur. horum autem duorum meminit ut hominum, qui voluntatibus inter se consentirent. vel quod Cinesias esset gracilis, Leocritas vero improbus. dicit igitur, si quis Cinesiam Cleocrito alarum loco applicaverit, fore ut sublimes evecti et ab aere ablati ambo

Suidae Lex. Vol. II.

dispereant. Λέων. Leo, Leonis filius, Byzantius, philosophus Peripateticus et Sophista, Platonis discipulus, vel ut quidam tradunt Aristotelis. scripsit res Philippicas et Byzantinas libris VII. Teuthranicum. De Besaeo. Sacrum bellum. De Statibus. Res gestas Alexandri. Hic legatus Athenas missus, cum admodum obesitas esset, Atheniensibus risum movit. quo nihil turbatus, legationem peragens, Quid, inquit, ridetis, Athenienses? meamne obesitatem? atqui est mihi uxor longe obesior:

νονς δὲ οὐδὲ ἡ οἰκία. καὶ εἰς ἐν ἤλθεν ὁ τῶν Ἀθη-
ναίων δῆμος, ἀρμολογῆς ὑπὸ τοῦ Λέοντος, σοφῶς
ἐπισημασθέντος τῇ καιρῷ. οὗτος ὁ Λέων ἀποκρου-
όμενος τὸν Φιλίππον ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου διεβλήθη
παρὰ Φιλίππου πρὸς τοὺς Βυζαντίους δι' ἐπιστο-
λῆς, ἐχοῦσης οὕτως· Εἰ τοσαῦτα χρήματα παρεῖχον
Λέοντι, ὅποσα με ἤτειτο, ἐκ πρώτης ἂν ἔλαβον
τὸ Βυζάντιον. ταῦτα ἀκούσαντος τοῦ δήμου καὶ
ἐπισυστάσαντος τῇ οἰκίᾳ τοῦ Λέοντος, φοβηθεὶς μὴ
πῶς λιθόλευστος παρ' αὐτῶν γένηται, ἑαυτὸν ἤγχε,¹⁰
μηδὲν ἀπὸ τῆς σοφίας καὶ τῶν λόγων κερδάνας ὁ
δειλταίος.

Λέων, Ἀλαβανδεύς, ῥήτωρ. ἔγραψε Καρικῶν
βιβλία δ', Λυκιῶν ἐν βιβλίοις β', Τέχνην, Περὶ
στάσεων, Τὸν ἱερὸν πόλεμον Φωκέων καὶ Βοιω¹⁵
τῶν.

Λέων, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὁ Μακέλλης· ὃς
ἔδοξε τῶν πρὸ αὐτοῦ βασιλέων ἀπάντων ἐδνηχέ-
στατος εἶναι, καὶ φοβερός ἅπασιν τοῖς τε ὑπ' ἐκεί-
νου τῆν βασιλείαν τελοῦσι, καὶ τῶν βαρβάρων ἀ-
τῶν ὕσους εἰς φήμην ἀφίκετο. καὶ ταύτην μὲν τοῖς
πολλοῖς καταλέλοιπε τῆν δόξαν. Ἐγὼ δέ, φησὶ
Μάλχος, ἐδνηχίαν οὐκ οἶμαι, εἴ τις τῶν ἀρχομέ-
νων. τὰ ὄντα διασυλῶν, καὶ μισθούμενος αἰεὶ συκο-

φάντας εἰς τοῦτο, καὶ κατηγορῶν αὐτὸς, ὅτε μὴ
ἄλλον ἀνηύρισκε, καὶ τὸν χρυσὸν ἐξ ἀπάσης τῆς
γῆς συλλεξάμενος ἑαυτῷ μόνῳ κατάθουτο, ἐρήμονες
μὲν τὰς πόλεις ἤσπερ ἔμπροσθεν εἶχον ἐμπορίας
ποιήσας, ὥς μηκέτι τοὺς φόρους, οὓς ἐτέλουν, δύ-
νασθαι μετ' εὐχερείας ἀπενεγκεῖν. καὶ ἀπὸ πλῶς πά-
σης κακίας ἀπισχυρίζεται ὁ Μάλχος γενέσθαι αὐτὸν
καταγῶγιον· ὃς γε καὶ Ὑπερέχιον τὸν γραμματικὸν
ἐφυγάδευσε ποτε, καὶ τῷ Ἐδλογίῳ τῷ φιλοσόφῳ
σιτηρέσιον εἰπῶν δοθῆναι, τινὸς τῶν ἐθνολόγων λέ-
γοντος, ὅτι ταῦτα εἰς στρατιώτας προσήκοι δαπα-
νᾶσθαι, εἶπεν· Εἶθε γένοιτο ἐπὶ τοῦ ἐμοῦ χρόνου,
ὥστε τὰ τῶν στρατιωτῶν εἰς διδασκάλους παρέχε-
σθαι. ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ Ἀκάκιος ἐγένετο πα-
τριάρχης.

Λέων. οὗτος στρατηγὸς ἐπέμφθη παρὰ Ἐδτρο-
πίου τοῦ ἐθνολόγου κατὰ τῶν βαρβάρων· εὐκόλος
ὦν καὶ διὰ μελέτην μέθης ἐδπαράγωγος. ἦν γὰρ
αὐτῷ τὸ ἀνδρείον ἐπὶ τούτῳ συνηναγκασμένον,
πλείους ἔχειν παλλακίδας τῶν στρατιωτῶν, καὶ
πλείονα πίνειν ἢ ὅσα πάντες ἀνθρώποι πίνουσι.

Λέων, λέων σοὶ γέγονεν ἔκμαγμα σόν,
τά τ' ἄλλ' ἀπαξάπαντα καὶ τὸ πόσδιον
τῷ σῷ προσόμοιον, στρεβλὸν ὥσπερ κύτταρον.

1. καὶ εἰς ἐν — Βυζάντιον] Sic V.: Ὅρα ὅτι ὁ Φίλιππος ἀποκρουόμενος παρὰ τοῦ Λέοντος διέβαλεν αὐτὸν πρὸς τοὺς Βυζαντίους, γράψας ὅτι εἰ χρήμασιν ἤθελον εἶναι τὸ Βυζάντιον ὅποσα με Λέων ἤτειτο ἐκ πρώτου ἄνελαιβον. 2. σοφῶς] σαφῶς A. B. 3. οὗτος δὲ ὁ Λέων ἀποκρουόμενος τὸν Φιλίππον ἐκ τοῦ Βυζ.] Historiam de Philippo, Byzantium tempore Leonis huius obsidente, sed ab obsidione illa repulso, pluribus narrat Hesychius Milesius de Originibus CPolitaniis p. 49. 50. (§. 26. 27.) quem vide. Küst. Cf. Steph. Byz. v. Βόσπορος sive Eust. in Dionys. Perieg. 140. extr. Facetius potius Leonis quam vi repulsum fuisse Philippum tradit Philostratus. δὲ ὁ] δὲ om. A. 4. ἐκ τοῦ] ἀπὸ τοῦ A. B. 9. ἐπισυστήσαντος *V. μὴ] μὴ πῶς A. qui παρ' αὐτῶν addit post λιθ. Utrumque recepi. 10. ἀπῆγχε] ἤγχε A. B. V. 11. ἀποκερδάνας] κερδάνας A. B. V. 13. Λέων, Ἀλαβανδεύς] Eadem Eudocia p. 281. ἔγραψε] Haec usque ad finem V. inseruit glossae continuae post αὐτῶν. Vide nos in glossa superiore. 14. ἐν βιβλίοις β' om. V. 15. Βοιωτῶν] Θηβαίων E pr. 22. τῆν δόξαν] τῆν om. A. B. V. Quo deleto consentaneum scribi, καὶ τοιαύτην μὲν ἐν τ. π. κτλ. φησὶ] φησὶ B. E. 23. Μάλχος] Nieb. p. 269. sq. 7. ἀπισχυρίζετο] ἀπισχυρίζεται A. 9. καὶ ποτε] ποτε καὶ A. Quae sequuntur ea facile colligitur aut ab alio quodam fonte esse profecta aut aptiorem locum apud Malchum invenisse. 11. προσήκει] προσήκοι A. 16. οὗτος στρατηγός] Eunapio tribuit Boissonadus fr. 38. Habet Niebuhr. p. 114. 17. εὐκόλος] εὐκολώτερος supra in v. Εὐπαράγωγος. 19. ἐπὶ τούτῳ συνηναγκασμένος] Portus συνηναγκασμένος. Küst. Fortasse συνηναγκασμένον. Hemst. Probante Hermanno. ἐπὶ τούτῳ codices. Mox συνηναγκασμένον A. συνηναγκασμένος B. E. συναναγκασμένος V. Nondum huic verbo medela reperta. 21. οἱ ἀνθρώποι] οἱ om. A. B. V. 22. Λέων σοὶ γέγονεν ἔκμ.] Ex Aristoph. Thesmoph. 521. ubi versus primus sic legitur: Λέων, λέων σοὶ γέγονεν, αὐτ'

atque concordēs nos lectulus capit, dissentientes vero ne tota quidem domus. hoc opportuno dicto effecit, ut consentiret populus Atheniensis. Idem cum Philippum a Byzantio repelleret, ab illo talibus litteris est in suspicionem adductus: Si tantam Leonis pecuniam dedissem, quantam a me postulavit, primo impetu Byzantium cepissem. quibus auditis populus cum ad Leonis aedes concurrisset, veritus ille, ne lapidibus obrueretur, se suspendit miser, nullo fructu sapientiae et eloquentiae suae percepto. Λέων. Leo, Alabandensis, rhetor. scripsit Caricorum libros IV. Lyciacorum libros II. Artem Rhetoricam. De Statibus. Bellum sacrum Phocensium et Boeotorum. Λέων. Leo Macelles, Imperator Romanorum, omnium Imperatorum, qui ante ipsum fuerant, felicissimus esse visus atque formidabilis omnibus, tam ipsius imperio subiectis populis, quam barbaris iis, ad quos eius fama pervenisset. et hanc quidem de se opinionem ad vulgus propagavit. Ego vero, inquit Malchus, felicitatem non existimo, si quis populorum imperio suo paren-

tium fortunās deripiens, et ad hoc sycophantās semper mercēdo conducens, et ipse accusans, cum alios non invenisset, et aurum ex universo terrarum orbe collectum sibi soli recondidit, et urbes rerum copia, quam prius habebant, spolians, ut non possint amplius facile pendere tributa, quae pendebant. denique Malchus affirmat illum omnis improbitatis deversorium fuisse, qui Hyperechium etiam grammaticum in exilium egerit. Cum autem aliquando Eulogio philosopho stipendium dari iussisset, et quidam ex Eunuchis dixisset, hanc pecuniam in milites impendendam esse, dixit: Utinam aetate mea contingat, ut stipendia militum in doctores conferantur. Eius temporibus fuit Acacius Patriarcha. Λέων. Leo. Hic ab Eutropio Eunuchō belli dux missus est contra barbaros. Fuit autem homo facilis ac levis, et ob studium ebrietatis facilis deceptus. Suam enim fortitudinem in hoc contulerat, ut plures haberet concubinas quam milites; et plus biberet quam omnes homines. Λέων. Leo tibi natus est, ipsa effugies tua, cum aliis omnibus, tum peniculus tuo per-

Λεωργός. Λισχύλος.

Πέτραις

ὑψηλοκρήμνους τὸν λεωργὸν δγμασαι.

περὶ Προμηθέως. τουτέστιν ὁ πάντολμος, ὁ ὑπερ τοῦ λεῶ ἀποθνήσκων.

Λεῶς. ὁ λαός, ὁ ὄχλος, Ἀττικῶς.

Λεωσθένης, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. οὗτος ἐν τῷ πρὸς τοὺς Μακεδόνας πολέμῳ προθυμῶς χρησάμενος τοῦ καιροῦ προθυμότερα καὶ τῇ παραπαισούσῃ εὐπραγία κατὰ τῶν πολεμίων ἐπεξιῶν τὴν τε ἐμβολὴν ἀφειδῆ ποιεῖται, καὶ λίθῳ πληγεὶς πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀφυλάκτως ἐπὶ τῆς παρατάξεως πίπτει.

Λεώστρατος. ὄνομα κύριον.

Λεωτροφίδης. οὗτος χλωρὸς ἦν καὶ λεπτός, ὡς εἰκέναι ὄρνιθι, ὡς Κινησίας τῶν σφόδρα λεπτῶν· καὶ κοῦφος ἦν διθυραμβοποιὸς ὁ Λεωτροφίδης. Ἐρμιππος.

Ἀνάπηρά σοι θύουσι * βοῖδια,

Λεωτροφίδου λεπτότερα καὶ Θουμάντιδος.

Λεωτυχίδης. ὁ τοῦ Λεωτύχου.

Λεωφόρος. ὁδὸς δημοσία.

Λεωχάρης, Λεωχάρους.

Λέπιδνα. οἱ μασχυλιστῆρες τῶν ἵππων, ἣ σθηδαιῖοι λῶροι.

Λέπας. ἀκρωτήριον. Λεπὰς δὲ κογχυλλίου εἶδος, ὁ ταῖς πέτραις προσπῆγγνται, δυσασπασίτως ἔχον, ἐπειδὴν τις αὐτοῦ βουληθεῖη λαβεῖν. εὐεπίφορος δ' ἔστι τῷ λεπὰς ὁ Ἀριστοφάνης. παρ' ὑπόνοιαν· ὡς περ λεπὰς πέτρα, οὕτως ἡ γραῦς τῷ μειρακίῳ. λεπὰς δὲ εἶδος ἰχθύος. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι.

Ὅς τὸδε καιεῖς

εὐστιβὲς ἀθύραις ἰχθυόλοισι λέπας.

τουτέστιν ἀκρωτήριον.

1. Λισχύλος.] In Prometheo Vincito 5. in quem locum vetus Scholiasta: Λεωργὸν τὸν Προμηθέα λέγει, τὸν ἀφειδοντα ἔργον λάσειν ἢ λίθοις· οἰοῦντι τὸν ἔχοντα ἔργον τοῖς λαοῖς ἀπαγγέλλειν τὰ τῶν θεῶν ἔργα καὶ βουλευματα. ἢ τὸν τοὺς λαοὺς ἐργασάμενον, ἦγον τὰ τῶν ἀνθρώπων πλῆθος. οὗτος γὰρ μυθεύεται πλάσαι τὸν ἄνθρωπον. Ἄλλως. λεωργόν, τὸν τοῖς λαοῖς ἔργα παρασχόντα διὰ τοῦ πυρός. ἢ τὸν ἄξιον γενέσθαι ἔργον καὶ παρανάλωμα λάων, τοῦτ' ἔστι λίθων. Ἄλλως. λεωργόν, τὸν λαῶν ἔργον ἀφειδοντα γενέσθαι. Hesychius: Λεωργόν, κακοῦργον, πανούργον, ἀνδροφόνον. Etymologus: Λεωργός, ὁ τῶν ἀνθρώπων πλάστης. ἐπίθετον Προμηθέως παρὰ Λισχύλῳ. Haec interpretatio mihi prae ceteris placet. Küst. Constat eam esse reiiciendam. Similibus ratio compositionis in vernaculo Gaudieb. 2. Τόνδε πρὸς πέτραις.] Duas priores omisi cum A. B. V. τόνδε E. ponit post ὑψηλοκρήμνους. Mox δγμασαι V. 4. Προμηθέος V. τὸν πάντολμον, τὸν — λαοῦ ἀποθνήσκοντα.] ὁ πάντολμος ὁ — λεῶ ἀποθνήσκων A. B. V. Post ἀποθνήσκων delevi cum A. B. * V. ἢ τὸν λαοὺς παρασχόντα τὸ ἐργάζεσθαι διὰ τοῦ πυρός. 6. Καὶ dem Hesychius et Photius. 7. Λεωσθένης.] Vid. Κώδων. Diodor. Sic. XVIII. p. 267, 12. Hemst. Addit Gaisf. Arrian. Phot. cod. 92. p. 217. 9. παραπαισούσῃ.] περιπαισούσῃ A. 10. εὐπραγία.] εὐπραγία A. B. V. 11. ἀφειδῶν * V. 14. Λεωτροφίδης. οὗτος χλ.] Ex Schol. Aristoph. Av. 1406. 16. καὶ.] Immo ἣ, quippe in explicatione diversa. κούφον.] κοῦφος A. B. V. διθυραμβοποιὸς δὲ ἦν.] δὲ ἦν om. V. et ut videtur A. cum Schol.
1. Ἀνάπηρά σοι θ.] Locus hic apud Scholiastam Aristophanis loco laudato sic legitur et distinguitur: Ἀνάπηρά σοι θύουσιν ἤδη βοῖδια, Λεωτροφίδου λεπτότερα καὶ Θουμάντιδος. Sic etiam apud Suidam scribendum est. Idem fragmentum Hermippi paulo auctius adducit Athenaeus lib. XII. p. 551. ubi sic legitur: Φησὶ δ' οὕτως ὁ Ἐρμιππος πρὸς τὸν Διόνυσον τὸν λόγον ποιούμενος· Νῦν οἱ πενόμενοι Ἀνάπηρά σοι θύουσιν ἤδη βοῖδια Λεωτροφίδου λεπτότερα καὶ Θουμάντιδος. Ceterum in edit. prioribus versus posterior male a superioribus divulsus et separatim positus est, quasi novus esset articulus: cum ex Scholiasta Aristophanis et Athenaeo clare appareat eum cum superioribus connectendum esse, utpote partem fragmenti, quod ex Hermippo hic adducitur. Küst. βοῖδια edd. 2. λεπτότερα.] λεπτότερος B. E. Med. 5. Λεωχάρους * V. 6. Λέπιδνα.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 765. haec fluxisse plures monuerunt. Cf. Blomf. gloss. Perss. 197. Post λῶροι delevi cum A. V. Λέπαργε. ἔστιν ἐν τῷ, Ἀνά σοι τῆδε πάντα λέπαργε. Med. ἀνά σοι δὲ πάντα λ. τῆδε. 8. Λεπὰς δὲ κογχυλλίου εἶδος.] Ex Schol. Aristoph. in Plut. 1097. Küst. κογχυλλίου.] κογχυλλίου A. V. De scripturis Leid. monnerunt Valcken. Animadv. ad Ammon. p. 140. et Hemsterhusius p. 412. 10. ἐπειδὴν τις αὐτὸ βουληθεῖη λαβεῖν. εὐεπίφορος δ' ἔστιν εἰς τὸ λεπὰς ὁ Ἀριστ.] Locus hunc partim ex MSS. partim ex Scholiasta Aristophanis emendavi, qui in prioribus edit. pessime sic legitur et distinguitur: δυσασπασίτως ἔχον. ἐπειδὴν τις δ' αὐτὸ βουληθεῖη λαβεῖν, οὐκ εὐεπίφορον ἔστι. τῷ λεπὰς ὁ Ἀριστοφάνης παρ' ὑπόνοιαν. Omnia hic turbata sunt et confusa. Küst. αὐτὸ] αὐτοῦ A. B. V. et Schol. ante Hemsterh. editus. Id reponendum duxi. Nos: danach greifen. Nam diversae notionis est αὐτοῦ λαβεῖν. εὐεπίφορος δ'.] δ' om. B. E. οὐκ εὐεπίφορον Med. 11. ἔστιν εἰς τὸ.] ἔστι τῷ A. V. E. Med. id est, si recte interpretor, ἐπὶ τῷ, quam structurae rationem offert Schol. Arist. Ran. 919. Itaque scribendum ἐπὶ τὸ cum Hemsterhusio. τῷ μειρακίῳ προσσχεταί.] πέτρα οὕτως ἡ γραῦς τῷ μειρακίῳ A. B. V. Delevimus etiam προσσχεταί. 13. ἔστι δὲ καὶ λεπὰς.] λεπὰς δὲ A. V. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι.] Adesp. CXXVIII. Anthol. Pal. VI, 23. Redit pentameter sub v. Ἀστιβῆς. 17. τουτέστιν ἀκρωτήριον.] ἣ καὶ τὸ δ. φησι E.

cto e mari in Chersonesum a tergo hostes adoriri. Λεωργός. Aeschylus de Prometheo: Flagitium ad rupes excelsas et praecipites alligare. Λεωργός, i. e. ad quaevis audenta paratus, et pro populo moriturus. Λεῶς. Attice, pro communi λαός, populus. Λεωσθένης. Leosthenes, dux Atheniensium. hic in bello adversus Macedones cupidius quam par erat et tempus postulabat oblatam rei adversus hostes bene gerendae occasionem arripiens, incautus in hostem impetum fecit, et dum nullam salutis suae rationem habet, lapide percussus in acie cecidit. Λεώστρατος. Nomen proprium. Λεωτροφίδης. Leotrophides. hic pallidus erat et gracilis, ut avi similis

esset, et pariter atque Cinesias valde macilentus. Leotrophides erat poeta dithyramborum vanissimus. Hermippus: Mutilis tibi immolant buculas, macilentiores Leotrophide et Thumantide. Λεωτυχίδης. Leotychi filius. Λεωφόρος. Publica via. Λεωχάρης, ους. Λέπιδνα. Equorum capistra, vel lora pectoralia. Λέπας. Promontorium. Λεπὰς vero genus ostrei, quod firmiter saxis adhaerens haud facile avelli potest, si quis id capere voluerit. Aristophanes autem creber est in voce λεπὰς. itaque praeter expectationem dixit, Tanquam ostreum saxo, ita haec vetula haesit adolescenti. Est etiam λεπὰς genus piscis. In Epigrammate: Qui promontio-

Λεπαστή. εἶδος ποτηρίου μείζον ἢ κύλιξ· ἢ ὁ πίθος. Ἀριστοφάνης·

Φήσεις, ἐπειδὴν ἐκπίης οἴνου νέου λεπαστήν.

Λεπιδωτοὶ ἰχθύες. πᾶν τὸ τῶν ἰχθύων γένος, ἔξω τῶν σελαχιῶν.

Λέπρα. εἶδος νόσου. Μάλχος· Λέπρα δὲ ἐπὶνθεῖ τῷ προσώπῳ αὐτοῦ.

Λέπρεον. τῆς Τριφυλίας πόλις. ἀπὸ τοῦ παρακειμένου τραχέος ὄρους. οἱ δ' ἀπὸ τοῦ τοῦς κρίζοντας αὐτὴν νόσῳ χρῆσασθαι λέπρα. οὐδετέρως τὸ Λέπρεον. Ἀριστοφάνης δὲ ἀρσενικῶς ἐξήνεγκε, τὸν Ἥλειον Λέπρεον, ἀντὶ τοῦ, τὸν τῆς Ἥλιδος. οὕτω δὲ ἐκλήθη, διὰ τὸ τὴν χώραν αὐτῶν λέπειν· διαφαίνονται γὰρ ἐκ τῆς ὄρεινῆς. πέτρας γὰρ εἶναι αὐτόθι ποικίλας τῷ χρώματι καὶ διαλεύκους, ὁμοίας τοῖς τὰς ὄψεις λεπριῶσι.

Λέπρεος. Ἀριστοφάνης·

Βδελύττομαι τὸν Λέπρεον ἀπὸ Μελανθίου.

οὗτος εἶχε λέπραν, ἐκωμῶδεῖτο δὲ καὶ εἰς μαλα-

κίαν. ἦν δὲ καὶ κακοπράγμων καὶ δεισιφάγος καὶ λάλος.

Νῆ τὸν Θεόν, ὃς οὐκ ἰδὼν

βδελύττομαι τὸν Λέπρεον ἀπὸ Μελανθίου.

5 Λεπρίνης. ὄνομα κύριον.

Λεπτὰ ξαίνεις. ἐπὶ τῶν πενιχρῶς διαγόν-

των τὸν βίον.

Λεπτὰ πλοῖα. τὰ μικρά. Θουκυδίδης ἐν ἡ.

Λεπτὴ τις ἐλπίς ἐστ' ἐφ' ἧς ὀχοῦμεθα. ἐπὶ τῶν ἀμυγῶν εἴρηται ἡ παροιμία.

Λεπτὴν πλέκει. λεγόμενον τι ἐπὶ τῶν πενήτων. οἶον, ἀκριβῆ, στενὴν, ἀσθενῆ. ἐνθεν καὶ λεπτολόγος. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Καὶ σχάσας τὴν φροντίδα

λεπτὴν κατὰ μικρὸν περιφρόνει τὰ πράγματα.

τουτέστιν ἐρεῦνα.

Λεπτόγεια. κακὸς ἀγρός. Λεπτὴ γῆ, μὴ λιπαρά. Καὶ λεπτόγεις.

1. Λεπαστής] Priores editi. habent λεπαστή: quam lectionem, licet confirmet Athenaeus lib. XI. p. 484. 485. (ubi genus hoc poculi pluribus describitur) malui tamen sequi auctoritatem manuscriptorum Paris. quae exhibent λεπαστής. Küst. Interim restitui Λεπαστή. Cf. Schol. Clem. Alex. T. IV. p. 121. Nam poterat verisimilius haberi λεπαστής, si quidem id Lobeckio (in Phryn. p. 256.) inter paronyma referenti concederetur, quod fide destitutum esse reperimus. μείζονος] μείζον A. B. V. Schol. Aristoph. 2. Ἀριστοφάνης] In Pac. 905. (916.) 5. πλήν] ἔξω A. V. 6. Λέπρα] Haec vox extra litterarum seriem posita est, quae suo loco reddenda est. Küst. Id factum auctoribus A. B. V. Extabat scilicet glossa ante v. Λεπαστής. 8. Λέπραϊον] Λέπρον A. B. V. et sic infra. Vid. Duker. in Thucyd. V, 31. Wass. ibid. c. 34. Gaisf. 9. ἀπὸ τῶν] ἀπὸ τοῦ B. E. Photius, ἀπὸ *V. Haec quidem notatio debuit infra post λεπριῶσι collocari. 10. λέπρα χρ. νόσῳ] νόσῳ χρ. λέπρα A. V. Photius. 11. Ἀριστοφάνης] Av. 149. Vide ibi Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. Küst. 13. αὐτῶν] αὐτὸ Schol. λέπειν] Sic etiam habet Scholiasta Aristophanis loco laudato. Sed quid hoc? Omnino vox ista corrupta est: cuius loco fortasse scribi debet λευκὴν εἶναι. Küst. Loge λεπρῶν, vel ut Schol. 149. λεπριῶν. Schol. Theocr. I, 40. ubi corrig. Aristoph. leg. λεπρῶν εἶναι. Tour. MS. Mihi visus est doctus interpres ad vocem λέπας alluisse. 16. τοῖς τῶς] τοῖς om. A. V. E. 17. Λέπρεος] Λέπριος E. m. sec. qui mox βδελύττεσθαι. Cf. v. Βδελύττομαι: cuius glossae tantus est cum nostra consensus, ut alteram ab altera derivatam sit verisimillimum. Equidem superiorem illam damnandam censeo, cuius copiae nihil valeant ad interpretandum βδελύττομαι. Ceterum abicienda videtur posterior Aristophanis laudatio, in qua reponendum νῆ τοὺς Θεούς. 19. δὲ] γὰρ male Schol. Arist., mox recte perscriptus.
1. ἦν δὲ καὶ] καὶ om. vulg. δεισιφάγος] De Lepreo, qui cum Hercule contenderat de voracitate, et victo ab eo, vid. Athen. X. p. 411. filio Cauconis et Astydameae. Lepream vocat Aelian. V. H. I, 24. Glauconis filium. Pausan. Eliac. I, 5. Λέπρεον τοῦ Πυργίως. Callimachus in Iov. 39. Ἰππολέθρον Λέπριον. Reines. 5. Post κύριον omisi cum A. V. Λεπρός. ἔστιν ἐν τῷ Ἀγορανομίας. 6. Λεπτὰ] Λεπρὰ V. E. παροιμία praefixit *V. Tum ξένεις *V. E. Med. 8. Λεπρὰ *V. Θουκυδίδης] Fallitur de libro octavo: vide Duker. in VII, 40. Haec novissima om. V. tenet Photius. 9. Λεπτὴ τις ἐλπ.] Aristoph. Equ. 1249. V. Arsenius p. 333. Cf. Porson. in E. Or. 68. 11. Παροιμία λεπτὴν πλ. *V. qui haec post v. Λεπτολογία reposuit. παροιμία λεγομένη] λεγόμενον τι A. B. E. Photius et Arsenius p. 334. 12. ἀσθενῆ, στενὴν] στενὴν, ἀσθενῆ A. *V. Photius et Arsenius. Similiter Hesychius. 13. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 739. Haec parum apte superioribus adhaerent. Vide quae sequitur gl. Λεπτολογία. 17. Vide v. Περιφρόνει. τοῦτο ἐν. *V. 18. Λεπτὸ γεια] Hesychius rectius, λεπτόγεις, κακὸς ἀγρός, etc. Küst. Maleham λεπτόγεια. κακὸς] λεπτός V. μὴ λιπαρά] λιπαρά Photius: apud quem λεπτὴ γῆ pro interpretatione proditur. Immo scribendum cum Hesychio: ἡ λεπτὴ γῆ καὶ μὴ λιπαρά.

rium hoc incolis, mergorum piscibus insidiantium commodam sedem. Λεπαστή. Lepaste, genus poculi maioris quam calix. vel dolium. Aristophanes: Dices demum, cum ebiberis vini novi lepasten. Λεπιδωτοὶ ἰχθύες. Squamati pisces, omne piscium genus, exceptis selachiis. Λέπρα. Morbi genus. Malchus: Lepra autem facies eius obsita erat. Λέπρεον. Lepream, urbs Triphyliae, sic dicta ab adiacente aspero monte. alii vero dicunt eam sic appellatam, quod eius conditores lepra laborarint. Neutro genere dicitur Λέπρον. Aristophanes vero genere masculino dixit, Lepream Elidis. sic autem dicta propter regionis asperitatem, in qua urbs ista sita est. eminns enim ex montibus conspicitur; dicunturque esse illi rapae varii coloris et albicantes, similes illis quorum facies

lepra obsita est. Λέπρεος. Aristophanes: Profecto quamvis non visum detestor tamen Lepream ob Melanthium. Hic lepra laborabat, et ab comicis propter mollitiem perstrangebatur. erat etiam homo improbus et heluo et garrulus. Λεπρίνης. Nomen proprium. Λεπτὰ ξαίνεις. Tenuia carminas. dicitur de iis qui pauperem vitam degunt. Λεπτὰ πλοῖα. Parva navigia. Thucydides libro VIII. Λεπτὴ τις ἐλπ. Tenuis est spes, qua rehimur. proverbium hoc dictum in rebus difficilibus. Λεπτὴν πλέκει. Tenuem nectit. proverbium de pauperibus dictum. Item subtilem, exiguam, infirmam. inde λεπτολόγος. Aristophanes Nubibus: Et subtile commentum cohibens puulatim et attente rem considera. id est, scrutare. Λεπτόγεια. Ager malignus, solum parum ferax et minime pingue. Et

Λεπτολογία. Οὐδὲ λεπτολογία ἐδίδου, οὐδὲ διήγε "τοὺς λόγους· περὶ Ἀπολλωνίου γράφει Φιλόστρατος ὁ Ἀθήνιος. Ἐρμιππος Δημόταις.

Λεπτολογεῖν ἤδη ζητῶ καὶ περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν.

ἀντὶ τοῦ, περὶ τοῦ μηδενὸς καὶ κενῶν πραγμάτων. διασυρμῶ δὲ χάριν τῶν φιλοσόφων, ὡς ἰσχυρὰ ζητούντων ζητήματα.

Σὺ τε λεπτοτάτων λήρων.

τουτέστι, συνετωτάτων καὶ δυσπαρακολουθήτων λόγων.

Λεπτόμιτον φάρος. τὸ λεπτὸν ἰμάτιον.

Λεπτυσμός. Λεπτυσμός ἐστιν, ὅταν τὸ βύθος τῆς φάλαγγος συναίρηται, καὶ ἀντὶ ἐς ἀνδρῶν ἐλάττους γίνονται.

Λεπυρόν. ὀξύτωνος. σημαίνει δὲ ἢ τὸ τοῦ ὄρου ἢ τὸ τῆς ῥοιᾶς ἐπικάλυμμα.

Λέρνη θεατῶν. ἀντὶ τοῦ, κακῶν θεάτρον. Κρατῖνος. οἱ μὲν διὰ τὴν Ὑδραν· οἱ δὲ διὰ τὸ τοὺς Ἀργείους τὰ καθάρματα ἐκεῖ ἀποφέρειν. ὁ γὰρ Δαναὸς ἐν τῇ Λέρνῃ τὰς κεφαλὰς τῶν Αἰγυπτιῶδων ἀπέθετο, καὶ ὡς εἰκὸς ἐφ' ὕβρει ἐκέλευσε τὰ δυσωιωνίστα ἐκεῖ ῥίπτειν. οἱ δὲ, Λέρνη κακῶν.

Λερόν. τὸ λείον.

Λέσβιος. ὁ ἀπὸ τῆς Λέσβου νήσου.

Λεσβίων ἄξια. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπράκτων.

Λεσβίσαι. μολῦναι τὸ στόμα. Λέσβιοι γὰρ διεβάλλοντο ἐπὶ αἰσχροτήτι. Ἀριστοφάνης.

Μέλλουσαν ἤδη λεσβεῖν τοὺς ζυμπότας.

Λεσβῶναξ, Μυτιληναῖος, φιλόσοφος, γενῶν ἐπὶ Ἀγούστου, πατὴρ Ποτάμωνος τοῦ φιλοσόφου. ἔγραψε πλεῖστα φιλόσοφα.

Λέσχαι. λέσχαις ἔλεγον δημοσίους τινὰς τόπους, ἐν οἷς σχολὴν ἄγοντες ἐκαθέζοντο πολλοί. Ὀμηρος.

1. Οὐδὲ λεπτολογία ἐδίδου, οὐδὲ διήγε τοὺς λόγους] Haec sunt verba Philostrati in Vita Apoll. lib. I. c. 13. eademque leguntur supra v. Κατεγλωτισμένον. Küst. 2. λόγους] Addit V. παροιμ. λεπτὴν πλέκει τοῦτον ἐρεῦνα. περὶ ἀπολλ. κτλ. Aliter Gronovius: vide nos in annotatione continua. 3. Ἐρμιππος Δημόταις] Quid ista hic sibi velint non video. Verba enim quae sequuntur, deprompta sunt ex Aristoph. Nub. 319. ubi tamen paulo aliter sic legitur: Καὶ λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ καὶ περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν. Küst. Suidas videtur Photium respexisse, qui hanc gl. praebet, Λεπτολογία. Ἐρμιππος Δημόταις. Verba igitur Ἐρμιππος Δημόταις referenda sunt ad caput glossae, non ad versum qui sequitur. Adde Antiatticistam Bekkeri p. 106, 26. Gaisf. Accuratus de his iudicium potuit institui, si mentem vir eruditus aut ad eam fraudem convertisset, quae continuo in v. Λευκὴ ἡμέρα locum occupavit, aut ad observationem Pollucis II, 123. ἢ δὲ κομφοδία λεπτολόγος εἶρηκε καὶ λεπτολογεῖν καὶ λεπτολογία. Nimirum manus admovit homo sedulus, qui huic dicendi formulae exempla conquireret ex Aristophanis Nubibus; eorumque unum est quod perperam in gl. Λεπτὴν πλέκει discessit: commoustrante *V. ubi gl. Λεπτὴν πλέκει et Λεπτολογία cohaerent artissime. Quibus expulsis cum dicto Philostrato, cuius ipsas voces οὐδὲ . . . τοὺς λόγους *V. ignorat, iam pristina glossae species emergit, vetustis testibus comprobata: Λεπτολογία. Ἐρμιππος Δημόταις. 4. ζητῶ] ζητῶν A. 7. λέγει post φιλοσόφων expruxit cum A. B. V. E. Med. Praeterea corrigendum esse ὡς τῶν φιλοσόφων i. ζ. ζ. evincit Schol. Aristoph. 9. Σὺ τ' ὦ λεπτοτάτων λήρων ἱερεῦ] Aristoph. ibid. 358. Χαῖρ', ὦ πρεσβῦτα παλαιγενέες, ὦ θεράτα λόγων φιλομούσων, Σὺ τε λεπτοτάτων λήρων ἱερεῦ. Küst. σὺ τε A. B. V. Mox ἱερεῦ omisi cum A. B. V. 10. τουτέστιν ἀσυνετωτάτων] τουτέστι συνετωτάτων A. B. V. Schol. 12. Λεπτόμιτον φ.] Photius, Hesychius et Zon. p. 1297. Euripid. Androm. 831. Λεπτόμιτι *V. Mox cum A. V. et Kistaro delevi glossam a Gaisf. revocatam, Λεπτῶν καὶ λεπτῶν. Vide quae supra extiterat glossa Λεαίνω. 13. Λεπτυσμός] Bibl. Colslin. p. 513. 14. ἀντὶ τῶν ἰσ] ἀντὶς A. ἀντὶ ἐς V. E. ἀντὶ δεκαεξὶ Colsl. ἀντὶ ἐς τυχὸν ἀνδρῶν Appendix Suidae, recte. 16. Λεπυρόν] Photius λέπυρον, cum accentu in antepenultima. Vide Etymologum v. Ἐλεψε. Küst. τὸ τοῦ] τὸ om. A. 17. τὸ ante τῆς praebet A. B. V. E. Med.
1. Λέρνη θεατῶν. ἀντὶ τοῦ, κακῶν θ.] Clarius Hesychius: Λέρνη θεατῶν. παροιμία τίς ἐστιν Ἀργολικῆ, Λέρνη κακῶν, ἣν ἀποδιοποιοποῦμενοι ἔλεγον. τὰ γὰρ ἀποκαθάρματα εἰς τοῦτο τὸ χωρίον ἐνέβαλον. Λέρνην οὖν θεατῶν ἔφη ὁ Κρατῖνος τὸ θεάτρον, διὰ τὸ σύμμικτον καὶ παντοδαπὸν ὄχλον ἔχειν. Hinc discimus Λέρνη θεατῶν fuisse tantum parodiam proverbii Λέρνη κακῶν, qua usus fuit Cratinus: et proinde falli eos, qui id tritum vulgi sermone proverbium fuisse existimant. Küst. Docet Arsenius p. 334. assumptis illis, quae sub finem coniecta sunt, scribendum fuisse: Λέρνη θεατῶν, καὶ Λέρνη κακῶν. ἀντὶ τοῦ κακῶν θεατῶν. Κρατ. Quo allusit Photii scriptura: ἀντικακὸν θεάτρον. Κρατ. Ceterum Cratini sententiam perspicue declarat Hesychius. 4. ἐν τῇ Λέρνῃ] Hic ponunt A. *V. et Photius, quae olim post Αἰγυπτιῶδων legebantur. Αἰγυπτιῶδων *V. et grammatici quidam. 5. δυσωιωνίστα] δεισῆαι corrupte Photius. 7. Λερόν] Immo λερόν. Vide vel Zon. p. 1298. 9. Hesychius et Arsenius p. 334. Λεσβίων ἄξια Zenob. IV, 88. Λ. ἄξια Photius. 10. Cf. Arsenius p. 334. quaeque congesta sunt in Hesych. v. Λεσβιάζειν. μολῦναι τὸ στόμα] Graeci hanc foeditatem alias vocant αἰσχροουργίαν, Latini irrumare et fellare; ut ex Martiale alisque constat. Küst. 11. ἐπ' αἰσχροτήτι om. Photius. Ἀριστοφάνης] Vesp. 1386. (1337.) 13. Eadem Eudocia

Λεπτόγωγος. Λεπτολογία. Philostratus Lemnius de Apollonio: Neque de rebus subtilibus disputare, nec prolixas orationes habere solebat. Et Hermippus Curialibus. Animus iam gestit de rebus subtilibus disputare et de fumo vitilligare. id est, de nihilo et rebus inanibus. haec autem dicit, ut irrideat philosophos, tanquam circa frivolas quaestiones occupatos. [Idem Aristophanes:] Et tu subtilissimarum nugarum. id est, rerum subtilissimarum et quas nemo facile possit assequi. Λεπτόμιτον φάρος. Tenui filo contextum pallium. Λεπτυσμός. In Tacticis dicitur, cum phalaugis profunditas contrahitur, et pro XVI. viris pauciores in una serie collocantur. Λεπυρόν. Cum acuto in ultima: vel ovi vel mali granati putamen. Λέρνη θεατῶν. Lerna spectatorum. id est, thea-

trum malorum. Cratinus. alii hoc dictum putant propter Hydram; alii vero, quod Argivi sordes eo coniecerint. Danaus enim capita filiorum Aegypti in Lernam proiecit, et, ut verisimile videtur, quaevis purgamenta ludibrii gratia eo conicit iussit. alii vero scribunt, Lerna malorum. Λερόν. Politum. Λέσβιος. Qui est ex insula Lesbo. Λεσβίων ἄξια. Lesbiis digna. proverbium de rebus irritis. Λεσβίσαι. Os nefanda obscenitate polluere. Lesbii enim fellandi turpitudine male andiebant. Aristophanes: Cum iam ore morigeratura es- ses conivitis. Λεσβῶναξ. Lesbonax, Mytilenaeus, philosophus, qui vixit Augusti temporibus; pater Potamonis philosophi. scripsit plurimos libros philosophos. Λέσχαι. Sic vocabantur publica quaedam loca, in quibus homines otiosi desi-

Ὀδκ ἐθέλεις εὔδειν χαλκήιον ἐς δύμον ἐλθῶν,
ἢ ἐπὶ ἐς λέσχην;

Κλεάνθης δὲ φησιν ἀπονεμεῖσθαι τῷ Ἀπόλλωνι
τὰς λέσχας, ἐξέδραις δὲ ὁμοίαις γίνεσθαι, καὶ αὐτὸν
δὲ τὸν Ἀπόλλωνα παρ' ἐνίοις Λεσχηγόριον ἐπικα-
λεῖσθαι. Λέσχαι καὶ ποιήματα Ἡρακλείδου τοῦ
Ποντικῶ, μέτρον Φαλαικῶ ἦτοι Σαπφικῶ γρα-
φέντα.

Λέσχη. πολλὴ ὀμίλια, φλυαρία. τὸ δὲ παλαιὸν
αἱ καθέδραι καὶ οἱ τόποι, ἐν οἷς εἰώθεσαν ἀθροί-
ζόμενοι φιλοσοφεῖν, λέσχαι ἐκαλοῦντο. οὕτω φησὶ
432 καὶ Ἡρακλῆς ἐν ἰ Φιλοσοφουμένων. Ἡρόδοτος·
Καίτοι γενομένης λέσχης, ὃς γένοιτο αὐτῶν ἄριστος.
Ἐμνήσθη ὁσσάκις ἀμφοτέροι
ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν. ἀλλὰ σὺ μὲν
15 πού, ἐπλήρου. Καὶ Λευίτης, ὁ ἱερεὺς.
Λευιαθάν. δράκων. Νοῦς δὲ μέγας Ἀσσύ-

ξείν' Ἀλικαρνησεῦ, τετράπαλαι σποδιή·
αἱ δὲ τεαὶ ζῶουσιν ἀηδόνες.

Λέσχη δὲ παρὰ Ἡσιόδῳ ἢ κάμινος.

Λεσχηνεῖα. ὕβρις. Καὶ Λεσχηνίτης, [ὁ ὕβρι-
5 στῆς.]

Λεσχίδης, ἐπῶν ποιητής· ὃς συνεστράτευσεν
Εὐμενεῖ τῷ βασιλεῖ· ὃς ἦν ἐπιφανέστατος τῶν
ποιητῶν. συνῆν δὲ τούτῳ καὶ Πυθίας ὁ συγγραφεὺς
καὶ Μένανδρος ἰατρός.

Λευγαλέας. ὀλεθρίους, χαλεπῆς.

Ὡς σε μετ' ἐδχαλαῖς ἐκαλέσσατο, λευγαλέας τοι
κῆρας ἀπ' ἀδίνων τῆλε βαλεῖν λοχίων.

Καὶ λευγαλέος, ὁ χαλεπός.

Λεβί. ὄνομα κύριον, οὗ ἢ φησὶ ἱερατείας τάξιν

15 ἐπλήρου. Καὶ Λευίτης, ὁ ἱερεὺς.

Λευιαθάν. δράκων. Νοῦς δὲ μέγας Ἀσσύ-

p. 283. De Lesbonacte, Potamonis patre (vide v. Ποτάμων), Luciani locus de Saltat. 69. intelligendus. Cf. Plehu. Lesbic.
p. 217. Mox libri Μιτυληναίος. 16. λέσχας ἔλεγον δημ.] Ex Harpocratioe. Cf. Valck. in Ammon. p. 211. sq. 17. Ὀμη-
ρος] Odys. σ'. 327.

1. Ὀδκ ἐθέλεις] οὐ θέλεις B. V. Med. Cram. Anecd. II. p. 497. Photii MS. et unus Harp. Legendum οὐδ' ἐθέλεις. 5. Ἀπόλλωνα] Ἀπόλλω V. Phot. Harpocr. Pal. Λεσχηγόριον] Sic MSS. Paris. et Harpocratio. At priores edit. male Λεσχηγόριον. Vide Meursium in Lycophron. 543. Küst. Sic Phurnutus de Nat. D. p. 228. Plutarch. de ei apud Deiphos p. 385. B. Tour. MS. Λέ-
σχη ὄρειον Photius. Λεσχηγόριον Harpocr. Pal. λέσχην ὄρειον alii MSS. 6. καὶ τὰ] τὰ omisi cum A. V. E. Mox Ἡρακλείδου A. B. V. E. pr. De quo singularis extat narratio v. Ἡρακλείδης. 7. φαλαικῶ] φαλαικῶ dedi cum A. 12. Idem Hierocles lau-
datus Arsenio p. 334. Ἡρόδοτος] Lib. IX, 71. 13. γενομένης] γενομένης B. E. 14. Ἐμνήσθη ὁσσάκις ἀμφ.] Est Epi-
gramma Callimachi [II.] in Heraclitum, quod integrum legitur apud Laertium in Heraclito: ut Pearsonus observaverat. Küst.

1. Ἀλικαρνησεῦ] Ἀλικαρνησεῦ A. ἀλικαρνησεῦ V. E. 3. Ἡσιόδῳ] Opp. 491. 4. Λεσχηνεῖα] Vid. Ὀνειρολεσχία. Hemst.
Λεσχηνίτης] Λεσχηνότης A. Λεσχηνώτης Diog. Laert. I, 43. ubi vid. Menag. Conf. H. Steph. Thes. II. p. 685. B. C. Mox ὁ ὕβρι-
στῆς om. A. Gaisf. Qui novissima uncis inclusit. Λεσχηνώτης cum etiam Theognostus Cram. p. 44. f. posuerit, non dubito quin
Suidae id reddendum sit. 6. Λεσχίδης] Vid. in v. Κρητιδούμενος. Hemst. Eadem Eudocia p. 282. 7. Εὐμενεῖ] Scribe
Εὐμένει, cum acuto in penultima. Küst. Fallitur. 8. Πυθίας] Sic habent 2 MSS. Paris. At priores edit. [cum Eudocia]
Πυθίας, quod minus placet. Küst. Πυθίας B. E. „An est Pytheas Massiliensis? Saue tempora conveniunt. Hunc autem
Strabo II. 104. inter Dicaearchum et Eratosthenem locat.” Reines. Vide Clintoni F. H. T. III. p. 564. Coniectura parum veri-
similis, nec suspicione vacat nomen Pythiae. 9. Μένανδρος] μέγας V. Tum ὁ ante ἰατρός om. A. V. E. 11. Ὡς τε] Niciae
Ep. III, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 270. ὥσει Gaisf. cum Pal. A. B. V. unde Iacobsius elicit ἄσε. τοι etiam Pal. Nam Antholo-
giae editores oi. 13. ὁ χαλεπός] ὀλεθρίους, χαλεπός Zon. p. 1239. 16. Νοῦς μέγας Ἀσσ.] Totus hic locus erat admodum
obscurus, cuius tenebras nemo discutiit, quin prius investigaverit auctorem, unde Suidas ista descripsit. Quarè quaerat dili-
gena lector. Nos enim omnia praestare non possumus. Küst. Videor equidem mihi invenisse, unde haec hauserit Suidas. Non
est mihi dubium, quin respexerit is ad locum Iobi, qui est in Vatic. c. XL. (in Ald. XXVIII.) v. 20. An extrahes Leviathanem
hamo, et in fune demerges linguam eius? Graecus interpres vertit: ἄξεις δὲ δράκοντα ἐν ἀγκίστρῳ, περιθήσεις δὲ φορβίαν
περὶ ὄνα αὐτοῦ; ubi pro ἄξεις δὲ δράκοντα Symmachus vertit ἔλκυσσις δὲ Λευιαθάν, servata voce Hebraea. Draconem autem
dici Leviathan a multiplici flexu probat Bochartus ex Arabismo Hieroz. II, 5, 16. Hinc Suidas Λευιαθάν primo exponit δράκων.
Quod vero dein exponat, νοῦς μέγας Ἀσσύριος etc. hoc habet ex Patribus quibusdam, qui per Leviathan mystice intellexerunt
Diabolum, serpentem illum antiquum, Draconem magnum, sc. in Catena Graecorum Patrum in Iobum p. 566. Olympiodorus in
Protheoria c. XXVIII. agens de voce Leviathan inter alia habet, ὅτι δὲ εἰς τὸν ἀποστάτην δράκοντα τὸν νοῦν τὸν μέγαν τῶν Ἀσ-
συρίων, τοιῦστι τὸν Σατανᾶν καλῶς ἀναφέρομαι τὰ γεγραμμένα. En tibi eadem fere verba, quae hic habet Suidas. Quod vero
spectaverit Suidas locum illum Iobi, insuper patet ex sequentibus, ὃν ἔλκει τῷ τῆς θεότητος ἀγκίστρῳ. Apud Iobum enim est
ἄξεις δὲ δράκοντα (vel ut Symmachus, ἔλκυσσις δὲ Λευιαθάν) ἐν ἀγκίστρῳ. Accedit quod Suidas noster infra in v. Ψελλῶ: Ψε-
λλῶ, inquit, περιορχῆ. ὁ Κύριος ἐν Ἰωβ περὶ τοῦ δράκοντος, τοιῦστι τοῦ Διαβόλου· ψελλῶ δὲ τρυπήσεις τὸ χεῖλος αὐτοῦ. Bos.
Animadv. ad Scriptt. Gr. p. 167. sq. νοῦς δὲ A. V. Particulam malim cum sequentibus τῇ καρδίᾳ coniungi. Nondum tamen
omnis est dubitatio remota: velut ὃν ante ἔλκει non habet quo referatur.

solebant. Homerus: Non vis dormire, in domum fabri
farrarii vel lescham ingressus? Cleanthes vero dicit leschas
Apollini dicatas esse, easque exedris esse similes, ipsum etiam
Apollinem a quibusdam Leschenorium vocari. Λέσχαι etiam
vocantur poemata Heraclidia Pontici, metro Phalaeo vel Sap-
phico scripta. Λέσχη. Crebra confabulatio, futilis sermocini-
atio. olim sedes et loca, in quae homines de rebus philosophis
disputandi gratia convenire solebant, dicebantur λέσχαι. sic et-
iam Hierocles libro primo Philosophumenorum: Herodotus: Orta
etiam inter eos disceptatione, quis illorum fortissimus fuis-
set. — Memini, quoties ambo colloquendo solem condideri-

mus. at tu quidem, opinor, hospes Halicarnassensis, iam pri-
dem cinis iaces; sed vivit musa tua. Apud Hesiodum vero
λέσχη vocatur caminus. Λεσχηνεῖα. Continmelia. Et Λε-
σχηνίτης, qui aliquem conviciis afficit. Λεσχίδης. Leschi-
des, poeta epicus, regis Eumenis in expeditionibus bellicis cos-
mes, poetarum clarissimus. huius consuetudine etiam usus est
Pythias historicus et Menander medicus. Λευγαλέας. Exi-
tiosas, molestas. Quae te precibus invocavit, letiferos utique
dolores a partu eius longe arceres. Et Λευγαλέος, molestus.
Λεβί. Nomen proprium viri, cuius tribus sacerdotii munere
fungebatur. Et Λευίτης, sacerdos. Λευιαθάν. Draco

ριος, αἱ ἐναντία δυνάμεις. τῇ καρδίᾳ τῆς γῆς ἐμ-
φωλεύοντα· ὃν ἔλκει τῷ τῆς θεότητος ἀγκίστρον,
τῷ κεκρυμμένῳ σώματι, οἷά τι σκώληκι.

Λευκανία. ὁ λαιμός.

Λευκαρίωνος. ὄνομα κύριον.

Λευκός. νῆσός ἐστι πρὸ τῆς Ἠπείρου κειμένη.

Λευκαὶ φρένες. μαινόμεναι, ἢ λαμπραὶ
καὶ ἀγαθαί, ἢ ἡμεροί.

Λεύκη. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος·
Τοὺς ἐστεφανωμένους τῷ μαράθῳ καὶ τῇ λεύκῃ,
ἐστέρωντο δὲ οἱ τὰ Βακχικὰ τελούμενοι τῇ λεύκῃ,
διὰ τὸ χθόνιον μὲν εἶναι τὸ φυτόν, χθόνιον δὲ καὶ
τὸν τῆς Περσεφόνης Διόνυσον. τὴν δὲ λεύκην πε-
φυκέναι φασὶ πρὸς τῷ Ἀχέρωντι. ὅθεν καὶ Ἀχε-
ρωίδα καλεῖσθαι αὐτὴν παρ' Ὀμήρῳ

Λεύκη. παρὰ Ἡροδότῳ πάθος τι περὶ ὄλον
τὸ σῶμα.

Λευκὴ ἀκτὴ. πλείονων ὄντων Λευκῶν, Λυ-
σίας τῆς ἐν Προποντίδι μνημονεύει.

Λευκὴ ἡμέρα. ἢ ἀγαθὴ, καὶ ἐπ' εὐφροσύνη.
Εὐπολις Κόλαξι.

Ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος

τῇ λευκοπύλῳ φέγγος ἡμέρα φλέγειν.

5 Λευκὴ ἡμέρα. ἢ ἀγαθὴ. ἀπὸ τῆς παροιμίας
τῆς λεγούσης, Τῶν εἰς φαρέτραν. Φύλαρχος γάρ εἰς
φῆσι τοὺς Σκύθας μέλλοντας καθεῦθεν ἄγειν τὴν
φαρέτραν, καὶ εἰ μὲν ἀλύπτως τύχοιεν τὴν ἡμέραν
ἐκείνην διαγαγόντες, καθιέναι εἰς τὴν φαρέτραν
ψῆφον λευκὴν· εἰ δὲ ὀχληρῶς, μέλαιναν. ἐπὶ τοῖνυν
τῶν ἀποθνησκόντων ἐκφέρειν τὰς φαρέτρας, καὶ
ἀριθμεῖν τὰς ψήφους· καὶ εἰ εὐρεθείησαν πολλαὶ
λευκαί, εὐδαιμονίζεῖν τὸν ἀπογενόμενον. ὅθεν ἡ
παροιμία.

15 Λευκὴν μάζαν φυρῶ σοί. παροιμία ἐπὶ
τῶν μεγάλα ὑπισχνουμένων.

Λευκὴ στάθμη. ἐπὶ τῶν ἀδελῶ ἀδελῶις ση-
μειουμένων· ἢ ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων. Σοφοκλῆς
Κιδαλίῳι·

1. Λευκανία] Λευκανίας E. Med. Vid. supra v. Λευκανία. Heynium in ll. γ'. 325. addit Gaisf. 5. Λευκαρίων] Λευκα-
ρίωνος dedi cum A. 6. Λευκός] Ex Harpocrate. Mox πρό om. B. E. 7. Λευκαὶ φρένες] Vide Heynium in Pind.
Pyth. IV, 194. 8. ἢ ἀγαθαί] καὶ ἀγαθαί A. B. V. E. et Photius, qui om. ἢ λαμπραί. Kaedem interpretationes Hesychii. Cf.
Phrynich. Segu. p. 50. 9. Λεύκη. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησ.] Ex Harpocrate. 10. μαράθῳ] μαράθῳ Med. Pho-
tius et Harpocr. cum Demosthenis libris p. 313, 24. Vide potissimum Lex. Rhēt. p. 279. 13. τὸν τῆς A. et Photii MS.
14. φασὶ] φῆσι B. V. Photii MS. Harpocr. Pal. Ἀχρωίδα] Ἀχρωίδα Photii MS. et Harpocr. Pal. 15. παρ' Ὀμήρῳ] ll. γ'.
389. ubi Scholiasta haec notat: Ἀχρωίς. ἢ λεύκη. παρὰ τὸ ἐκ τοῦ Ἀχέρωντος ποταμοῦ τῶν καταχθόντων κομισθῆναι αὐτὴν ἐπὶ
Ἡρακλέους, στυφαιμένου αὐτῇ ἐπὶ τῇ τοῦ Κερβέρον νύκτῳ. Idem et alii tradunt. Küst. 16. Ἡροδότῳ] Gl. in I, 138. Cf. v.
Ἄλφους. 18. Λευκὴ ἀκτὴ] Ex Harpocrate. 2. Σοφοκλῆς] Εὐπολις Κόλαξι A. B. V. Photius. Gaisfordus ut Σοφοκλῆς quamquam unclis inclusum tueretur, usus est Antifattici-
sta p. 106. f. Λευκὴν ἡμέραν. τὴν ἀγαθὴν. Σοφοκλῆς Ἀδάμαντι. Nos id abiecit, ac Sophoclis dictum ex Alac. 672. sq. ab
lectoribus ascriptum fuisse supra monuimus in v. Αἰπτολογία. 5. Λευκὴ ἢ. ἢ ἀγαθὴ] Vid. quae collecta sunt in Annot. ad
Aristaenetum p. 408. ed. Boissonad. Gaisf. Videndus praeter Blomfieldum etiam Hemsterhusius in Lucian. p. 460. A. et in Cal-
lim. h. Del. 128. Novam explicationem attulit Plutarchus Pericl. 27. 6. Φύλαρχος γάρ φῆσι τοὺς Σκύθας μέλλ.] Haec et quae
sequuntur usque ad finem articuli ἀπολεξεί etiam leguntur apud Zenobium in Adagio [VI, 13.] Τίς ἐν τῇ φαρέτρῳ ψηφίδας:
quem confer. Vide etiam Nostrum infra v. Τῶν εἰς τὴν φαρέτραν: ubi hic ipse locus repetitur. Küst. 7. Σκύθας] Haec vox,
quae totius sententiae cardo est, in prioribus editt. [et B. E.] deest: quam ex 2 MSS. Paris. revocavi. Küst. 9. διαγόντες
Zenobius, quod in posteriore glossa vulgari solebat. Ibidem ψηφίδα. 12. πολλαί] Immo πλείους cum inferiore glossa et Ze-
nobio. 13. ἀπογενόμενον] ἀπογεννώμενον E. Mox καὶ post ὅθεν om. cum A. V. E. 15. Λευκὴν μάζαν] Alludit Lucia-
nus Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων [c. 17.] Λευκοῦ ποτε ἄρτου ἐμφορηθείς. Idem in aliis etiam locis album panem in deliciis
fuisse testatur. Schott. p. 472. φυρῶ σοί] Sic Hesychius, Photius et Diogenian. VI, 12. φυρῶσι V. et Arsen. p. 334.
17. Λευκὴ στάθμη] Vide Liban. Ep. ed. Wolf. p. 540. ubi locus Sophoclis ex Eustathio. Vid. Hesych. in v. [et intpp.]
Τοῦρ. MS. Adde Schol. Platon. p. 89. [323.] Simplicius in Aristot. de Coelo fol. 210. in MS. Colleg. Nov. ἐγὼ περὶ τὰς τοιαύτας
ζητήσεις, εἰ χρὴ τάληθές εἰπεῖν, λευκὴ τίς εἰμι σταθμὴ κατὰ τὴν παροιμίαν. In alia omnia abid. ed. Ald. p. 98. h. Gaisf. Haec
breviavit Arsenius p. 334. Cf. intpp. Aristaen. p. 603. Integram proverbii formam merito Schol. Platonis fuisse tradit hanc, ἐν
λευκῷ μισθῷ λευκὴ στάθμη, item Zenob. IV, 89. Eandem explicationem ab Lexicis Rhetoricis petiit Eustathius bis, a Schotto
p. 473. excitatus. 18. ἢ ἐπὶ τῶν] Aptius Schol. κἀν τούτῳ. 19. Κιδαλίῳι] Sic etiam Photius. Vide Cedalionis fr. I.

mens magna Assyria, copiae hostiles. hunc in corde terrae lat-
tantem deus hamo suo trahit, occulto corpore pro esca ei obiecto.
Λευκανία. Guttur. Λευκαρίωνος. Nomen proprium.
Λευκός. Insula ante Epirum sita. Λευκαὶ φρένες. Mens
insana, vel splendida, vel bona et mansueta. Λεύκη. De-
mosthenes in oratione pro Ctesiphonte: Coronatos maratho et
populo alba. qui enim sacris Bacchi initiabantur, populi albae
foliis coronabantur; quod et arbor ista infernalis esset, et infer-
nalis item Bacchus, Proserpinae filius. populum autem ad Ache-
rontem fluvium natam primum esse perhibent: eaque causa tra-
dunt ab Homero Ἀχρωίδα vocari. Λεύκη. Alba vitiligo,
apud Herodotum: morbi genus, quod totum corpus invadit.
Λευκὴ ἀκτὴ. Cum plures sint Leucae, Lysias eius meminit
quae est in Propontide. Λευκὴ ἡμέρα. Candida dies. id

est, laeta. Eupolis Adulatoribus. Cedit vero noctis obscurae
cursus diei candidis equis vectae, ut luceat orbis. Λευκὴ
ἡμέρα. Dies candida. id est, bona et felix. id referendum ad
alterum proverbium: Calculorum in pharetram missorum.
Phylarchus enim auctor est, Scythas cubitum ituros capere pha-
retram, et, si quidem diem illum praeter molestiam transse-
rint, calculum album in eam iniicere; sin secus, nigram. quod
si quis moriatur, pharetram in medium proferri, calculosque
numerari: et si plures albi reperiantur, defunctum beatum iu-
dicari. unde natum esse proverbium. Λευκὴν μάζαν
φυρῶ σοί. Albam masam tibi subigo. proverbium de iis qui
magna pollicentur. Λευκὴ στάθμη. Alba amas-
sis. proverbium de iis qui rem incertam incerto signo no-
tant. aut de iis qui nihil intelligunt. Sophocles Cedalionis:

Τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι,
οὐ μᾶλλον ἢ λευκῇ λίθῳ λευκή στάθμη.
ἐν λευκῇ γὰρ λευκή στάθμη οὐδὲν δύναται δεικνύ-
ναι. στάθμη δὲ ἐστὶ σπάρτος τεκτονική.

Λευκή τις ἀνεπήδησ' ὁμοῖος Νικίας.

οὗτος γυναικώδης ἦν ὁ Νικίας.

Λευκὴ ψῆφος. παροιμία ἐπὶ τῶν εὐδαιμόνως
ἢ δυστυχῶς ζώντων.

Λευκὴν πέτρα.

Λεύκιος, Δημαράτου τοῦ Κορινθίου υἱός. οὐ-
τος εἰς Ῥώμην ὤρμησε, πιστεύων αὐτῷ τε καὶ τοῖς
χρήμασι, πεπεισμένος οὐδενὸς ἔλαττον ἔξειν ἐν τῇ
πολιτείᾳ διὰ τινος ἀφορμᾶς· ἔχων γυναῖκα χρησι-
μην τὰ εἴ' ἄλλα καὶ πρὸς πᾶσαν ἐπιβολὴν πραγμα-
τικὴν εὐφυᾶ συναργόν. παραγεγόμενος δὲ εἰς τὴν
Ῥώμην, καὶ τυχὼν τῆς πολιτείας εὐθέως ἤρμυστο
πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως ἀρέσκειαν. ταχὺ δὲ καὶ διὰ
τὴν χορηγίαν καὶ διὰ τὴν τῆς φύσεως ἐπιδειξιότητα,
καὶ μάλιστα διὰ τὴν ἐκ παιδῶν ἀγωγὴν ἁρμόσας τῷ
προεστῶτι, μεγάλης ἀποδοχῆς ἔτυχε καὶ πίστεως
παρ' αὐτῷ. χρόνου δὲ προϊόντος εἰς τοῦτο ἦλθε
παραδοχῆς, ὥστε συνοικεῖν καὶ συγχειρῆσαι τῷ
Μαρκίῳ τὰ κατὰ τὴν βασιλείαν. ἐν δὲ τούτοις ἐπ'

ἀγαθῷ πᾶσι γεγόμενος, καὶ συναργῶν καὶ συγκατα-
σκευάτων τοῖς δεομένοις αἰεὶ τι τῶν χρησίμων, ἄρα
δὲ καὶ τῇ τοῦ βίου χορηγίᾳ μεγαλοψύχως εἰς τὸ δέον
ἐκάστοτε καὶ σὺν καιρῷ χρώμενος, ἐν πολλοῖς μὲν
5 ἀπετίθετο χάριν, ἐν πᾶσι δ' εὐνοῖαν ἐνεργάσατο
καὶ φήμην ἐπὶ καλοκαγαθία, καὶ τῆς βασιλείας
ἔτυχε.

Λεύκιος Αἰμίλιος, ὁ Περσῶν νικήσας, κό-
ριος γεγόμενος τῆς Μακεδόνων βασιλείας· ἐν ἡ τῆς
10 ἄλλης χωρὶς κατασκευῆς καὶ χορηγίας, ἐν αὐτοῖς εὐ-
ρέθη τοῖς θησαυροῖς ἀργυρίου καὶ χρυσίου πλείω
τῶν ἑξακισχιλίων ταλάντων· οὐχ οἷον ἐπεθύμησε
τούτων τινός, " ἄλλ' οὐδ' ἀντόπτῆς ἐβουλήθη γενέ-
σθαι, δι' ἑτέρων δὲ τὸν χειρισμὸν ἐποιήσατο τῶν
15 προειρημένων· καίτοι κατὰ τὸν ἴδιον βίον οὐ πε-
ριτεύων τῇ χορηγίᾳ, τὸ δ' ἐναντίον ἐλλείπων μάλ-
λον. μεταλλάξαντος γοῦν αὐτοῦ τὸν βίον οὐ πολὺ
κατόπιν τοῦ πολέμου, βουληθέντες οἱ κατὰ φύσιν
υἱοὶ Πόπλιος Σηπίων καὶ Κόιντος Μάξιμος ἀπο-
δοῦναι τῇ γυναικὶ τὴν φερνὴν, κ' τάλαντα καὶ πέντε,
ἐπὶ τοσοῦτον ἐδυσχερησθήθησαν, ὡς οὐδ' εἰς τέλος
ἐδυνήθησαν, εἰ μὴ τὴν ἐνδοχίαν ἀπέδοντο καὶ τὰ
σώματα, καὶ σὺν τούτοις καὶ τινὰς τῶν κτήσεων.

2. λευκή στάθμη Α. 5. Λευκή τις] Sic MSS. Pariss. At priores editi. Λευκήτης: quam lectionem lex metri repudiat. Est enim versus iambicus. Küst. Est Aristoph. Eccl. 428. (449.) ubi λευκός. Monuit Toupius. Gaisf. Quem miror non vidisse mendum librorum, cum scribendum esset Λευκός τις. 7. εὐδαιμόνως] εὐδαιμόνων Α. V. Verba ἢ δυστυχῶς quamquam tenet Hesychius, recte tamen uncis inclusit Schottus, ignoratque Diogen. VI, 9. Subest diversitas scripturae εὐτυχῶς. 9. Λευκὴν] Deest gl. V. Silet Gronovius. 10. Λεύκιος, Δημαράτου τοῦ Κορινθίου.] Totus hic articulus extat in Collectaneis Constantini Imperatoris, ab Valesio editis, p. 9. unde eum Suidas descripsit. Küst. Polyb. VI, 2, 10. 14. πραγματικὴν om. Exc. 15. παραγεγόμενος et quae sequuntur post βασιλείας in gl. seq. V. transposuit. 18. ἐπιδειξιότης V. Primus hanc vocem usurpavit Aeschines F. Leg. §. 47. 19. ἀγωγὴν] ἀναγωγὴν B. V. E. Med. 20. ἀποδοχῆς om. A. 21. παρ' αὐτῷ Α. et Exc. παρ' αὐτοῦ Edd. 22. συνοικεῖν] συνοικεῖν Α. B. V. E. Edd. ante Küsterum, qui tacite dedit correctionem Porti, Valesio probatam. συγχειρῆσαι] Sic recte 2 MSS. Pariss. At priores editi. [et B. E.] male συγχρονίζεω: cuius loco legendum esse συγχειρῆσαι Portus quoque recte coniecerat. Küst. Malim tamen συνδιαχειρῆσαι. 23. Μαρκίῳ] Μαζαρίῳ B. Med. Om. E. in lacuna. Mox τὰ om. B.
5. τὴν χάριν] τὴν om. A. B. E. Praeterea desiderabam κατετίθετο. 8. Λεύκιος Αἰμίλιος, ὁ Περσ. — καὶ σὺν τούτοις καὶ τινὰς τῶν κτήσεων] Et hic locus ἀντολεξεί legitur in iisdem Collectaneis Constantini Imperatoris p. 98. Küst. Polyb. XVIII, 18, 4. καὶ κύριος] καὶ omisi cum A. B. V. 12. ἑξακισχιλίων] ἑξ Med. 14. τὸν χειρισμὸν] τῶν χειρισμῶν V. τῶν προειρημένων ἐποιήσατο] ἐποιήσατο τῶν προειρημένων Α. et Excerpta. 16. ἐλλείπων] ἐλλείπων V. 19. Πόπλιος Σηπίων] Πόπλιος Σηπίων Α. 20. Post φερνὴν Α. ἤγουν τὴν προῖκα ignorat, ἤγουν προῖκα legit *V. 21. ὡς] ὡς* Exc. 22. μὴ καὶ] καὶ omisi cum A. B. *V. ἐνδοχίαν] De hac voce vide nos supra in v. Ἐνδοχίαν. Küst. 23. καὶ τινὰς] ἐτι τινὰς Exc.

Quid verba tua significant, non magis colligere possum, quam si albo lapidi alba amussis applicetur. in albo enim amussis alba nihil demonstrare potest. στάθμη vero funiculus est fabrorum lignariorum. Λευκή τις ἀνεπ. Albus quidam prosiluit similis Nicias. hic Nicias effeminatus erat. Λευκὴ ψῆφος. Albus calculus. proverbium de iis qui feliciter vivunt. Λεύκιος. Lucius, Demarati Corinthii filius. hic Romam se contulit, et in se ipso et in operibus suis magnam spem collocans, easque ob causas nulli se in republica inferiorem fore considerabat. uxorem quoque habebat cum in ceteris utilem, tum ad res agendas consilio et industria praeditam. Romam igitur ingressus atque civitate donatus statim ad regis obsequium sese accommodavit: mox per liberalitatem et ingenii dexteritatem, maxime vero propter liberalem a puero institutionem brevi maximam gratiam atque auctoritatem apud regem est consecutus. progressu vero temporis eo gratiae processit, ut cum Marcio una habitaret ac regni negotia administraret. qua ille administratione

cum omnium civium utilitati prospiceret, ac singulos, qui ab eo quidpiam postularent, gratia atque opera sua adiuvaret, ac divitiis suis pro loca ac tempore magnifice uteretur, multos sibi devinctos beneficis tenebat, benevolentiam vero ac laudem virtutis apud omnes sibi comparavit: quocirca regnum adeptus est. Λεύκιος Αἰμίλιος. Lucius Aemilius, is qui Perseum vicit, regno Macedonum potitus, in quo praeter reliquam suppellectilem et ceteras opes auri argentique plus sex millia talentum in thesauris ipsius reperta sunt, non modo nihil ex iis concupivit, sed ne ipse quidem ea spectare dignatus, per alios cuncta administravit: tametsi rei familiaris ampliam copiam non haberet, verum inopia laboraret. etenim cum haud multo post Persicum illud bellum e vita abisset, P. Scipio et Q. Maximus naturales eius filii cum uxori dotem quinque ac viginti talenta restituere vellet, tanta difficultate pecuniae laborarunt, ut prorsus tandem id nomen dissolvere non potuerint, nisi domestica suppellectile et mancipiis et praeterea aliquot praediis prius distractis. —

Κάλλιστον οὖν σημεῖον κατέλιπε τῆς ἑαυτοῦ προαιρέσεως ἀποθανόν. ὁ γὰρ πλείστον μὲν τῶν κατ' αὐτὸν ἐξ Ἰβηρίας χρυσὸν εἰς τὴν Ῥώμην μετενηνοχῶς, μεγίστων δὲ θησαυρῶν κύριος γενόμενος ἐν Μακεδονίᾳ, τοιοῦτον ἀπέλιπε τὸν ἴδιον βίον, ὅσως μὴ δύνασθαι τὴν φερνὴν τῆ γυναικὶ διαλύσαι πᾶσαν ἐκ τῶν ἐπίπλων, εἰ μὴ τῶν ἐγγείων τινῶς προσπαδέστο κτήσεων.

Λευκοθέη. ὄνομα κύριον.

Λευκόν. Ὅτι καὶ τὸ λευκὸν ὁμώνυμον, ὡς περ 10 τὸ ἀγαθόν. τὸ μὲν ἐπὶ τοῦ σώματος λεγόμενον τὸ λευκὸν χρῶμα σημαίνει, ὅπερ ἐστὶν ὑπὸ τὴν ποιότητα· τὸ δὲ ἐπὶ τῆς φωνῆς, τὸ ποιεῖν. λευκὴ γὰρ λέγεται φωνὴ ἢ εὐήκοος· εὐήκοος δὲ ἐστὶν ἢ τὴν ἀκοὴν σφοδρῶς καὶ ταχέως ἀλλοιοῦσα. ὁμοίως καὶ 15 τὸ δὲ δεικνύοιτ' ἂν ὁμώνυμον.

Λευκόνιον. ὄνομα τόπον.

Λευκονοιεύς. δῆμος τῆς Λεοντίδος οἱ Λευκόνιοι.

Λευκοπύγους. δειλούς, ὡς μελαμπύγους, τοὺς ἀνδρείους.

Λευκοὺς λίθους ἔχοντες ἀρχοῦσιν μέγα.

Λευκόχρους. λευκὸν τὸ σῶμα ἔχων. ἐν Ἐπιχράμματα.

Λάφνις ὁ λευκόχρους, ὁ καλῆ σύριγγι μελίσδων.

Λευκώλενος. λευκοβραχίων.

Λεύκωμα. τοῖχος γύψῳ ἀλλημιμένος, πρὸς γραφὴν πολιτικῶν πραγμάτων ἐπιτηδείου.

Λεύκων, ἄγνος, γερονῶς ἐν τοῖς Πελοποννησιακοῖς. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστὶ ταῦτα, ὄνος ἀσκοφόρος, Φράτορες.

Λεύκτρα. χωρίον Βοιωτίον περὶ Θεσπιάς.

Λεύστετε. ὀρᾶτε, βλέπετε.

Λευστήρ. Ὁ δὲ παλαμναῖος καὶ λευστήρ ἐκεῖνος ἤτησεν ἐπικωνυμίαν λαβεῖν Εὐτυχῆς. ὁ καταλευσθῆναι ἄξιος, τουτέστι λιθοβοληθῆναι. καὶ Αἰλια-

1. Κάλλιστον οὖν σημεῖον κατέλιπε τῆς ἑαυτοῦ πρ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli itidem deprompta sunt ex ante laudatis Collectaneis Constantini Imperatoris p. 146. Küst. 3. κατενηνοχῶς] μετενηνοχῶς A. cum Excerptis. 5. βίον | ἴδιον βίον V. et Exc. 7. ἐγγείων] ἐγγίων B. ἐγγύων Med. 9. Λευκοθέα] Λευκοθέη A. V. Od. t. 334. 10. τὸ λευκὸν ὁμώνυμον, ὡς περ τὸ ἀγαθ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Alexandri Aphrodis. in lib. I. Topic. p. 57. Küst. Ὅτι καὶ tacite Gaisf. praefixit cum *V. 13. τὸ ποιεῖν] ὑπὸ τὸ π. Alex. λευκὴ] Vid. Casaub. in Athenaeum IX, 7. Anthol. p. 201. Tourp. MS. λευκὴ φωνὴ primus quod sciam posuit Aristoteles Top. I, 13, 4. 17. Glossa cum sequenti coniungenda. Scribendum etiam Λευκόνιον. 18. Λευκονοιεύς] Ex Harpocrate. Vox autem haec varie scribitur. Nam apud Demosthenem est Λευκονοεύς, apud Plutarchum Λευκονεύς, apud Varinum Λευκονοιεύς. Vide Meursium de Popp. Att. et Rutgersium Varr. Lectt. V, 4. Küst. Λευκονοιεύς A. B. E. Harpocr. Photius: Λευκόνιον: δῆμος Λεοντίδος· οἱ καὶ Λευκόνιοι. Quod Demosthenes pp. 818. 927. 1215. habet Λευκονοεύς, merito probavit Böckh in Corp. Iuscr. I. p. 151. οἱ Λευκόνιοι] Λευκόνιον Harpocrat. Λευκονοιεύς Rutgersius.
1. Λευκοπύγους] Vide infra vv. Μελαμπύγους et Οὐδὲν λευκῶν. Eadem Hesychius. 3. Λευκοὺς λίθους ἔχ.] Hunc versum ad Astrampsychi Oneirocritica refert Meursius, quamvis in iis non extet. Ego ἐπέχω. Immo nego esse Astrampsychi. Est enim Euripidis, et pro ἴνους legendum est λίθους. Vide v. λίθων χαλκί. Pearsonus. ἴνους] λίθους A. B. V. E. 5. σῶμα] τὸ σῶμα A. Τὸν ἔχον V. ἐν Ἐπιχράμματα] Theocriti II, 1. Anthol. Pal. VI, 177. 9. Λευκώλενος] Glossa Homericā. 10. Λεύκωμα] Vid. Demosth. c. Timocrat. in lege p. 787, 11. Gaisf. 11. πολιτικῶν πραγμάτων] τινῶν πολιτικῶν Photius. Nihil mutat Lex. Rhet. p. 277. 12. V. Eudocia p. 282. ἄγνος] Sic habent MSS. Paris. At priores editt. [et E.] ἄγνος: quod manifeste mendosum est. Wolfius legendum putabat ἄγνοσιος: quod non displicet. Erat enim ἄγνοῦς populus Atticae, cuius ἔθνικόν est ἄγνοσιος. At ἄγνος esse gentile urbis vel regionis in Graecia olim sitae nullus quod sciam auctor tradidit. Küst. Consentit Cod. Lugd. Bat. Verte Ignotus: sc. non constabat nec traditum ab veteribus erat, quis et unde domo foret. Hemst. Nec ἄγνος nec ἄγνοσιος placet. Hoc enim ineptum, illud ineptissimum est. Puto veram scripturam esse ἄγνος, i. e. ἄγνωνος. Ut Leuco filius fuerit Agnotis. Agno autem nomen non incelebre in Peloponnesiacis: de quo Thucydides consulendus. Deinde [cum Porto] distingue, ὄνος ἀσκοφόρος, Φράτορες. Quod et Fabricio placuisse video. Leuconem ἐν Φράτεροι sive Φράτορες praeter Athenaeum laudat Hesychius v. Πιάσις. Alterius autem fabulae titulus, ut dixi, fuit ὄνος ἀσκοφόρος. Asini ad onera gestanda imprimis idonei et veteribus usitati. Hinc proverbium: Ἄλλα μὲν ὁ Λευκῶνος ὄνος φέρει, ἄλλα δὲ Λεύκων. De quo inepte Suidas v. Ἄλλα et ceteri Pseudoepigrammati. Tourp. I. p. 382. probante Meinekio Quaes. Scen. II. p. 51. ἄγνος Eudocia. 14. Φράτορες] Fabulam hanc laudat Athen. lib. VIII. p. 348. Küst. ὄνος ἀσκοφόρος, φράτορες Med. Scribendum Φρατέρες. 15. Λεύκτρα. χωρίον Βοιωτί.] Ex Harpocrate. παρὰ Θεσπιάς B. E. Med. Statim gl. Λευρῆ. λεπτὰ omittunt A. B. V. 16. Λεύστετε] II. d. 120. Item Hesychius. 19. καὶ Αἰλιανός om. V. Vocem λευστήρα

Pulcherrimum igitur morum suorum testimonium post mortem reliquit. nam cum unus sui temporis plurimam pecuniam ex manubiis Hispaniae in aerarium populi Romani intulisset, ac maximarum opum in Macedonia compos fuisset, eiusmodi facultates reliquit, ut suppellectilis auctione facta redigi non potuerit, unde dos uxori eius redderetur, nisi praeterea etiam fundi aliquot venditi fuissent. Λευκοθέη. Nomen proprium. Λευκόν. Est vox homonyma, ut appellatio boni. cum enim de corpore dicitur, album colorem significat, qui referrī debet ad qualitatem. cum vero de voce, actionem significat. candida enim vox dicitur ea, quae facile exaudiri potest. talis autem quae est vehementer et celeriter auditum afficit. eodem modo demonstrat

potest δὲ esse homonymum. Λευκόνιον. Nomen loci. Λευκονοιεύς. Leuconoensis. e pago tribus Leontiae. Λευκοπύγους. Timidos. Ut μελαμπύγους dicunt fortes. Λευκοὺς λίθους. Nigros lapides habentes valde superbiunt. Λευκόχρους. Album corpus habens. In Epigrammati: *Daphnis candidum habens corpus, et pulchra fistula suaviter canens.* Λευκώλενος. Alba brachia habens. Λεύκωμα. Paries gypso illitus, cui res civiles apte inscribi possunt. Λεύκων. Leuco, Agnusius, Peloponnesiacis temporibus vixit. ex ipsius fabulis sunt, *Asinus utrifur, Phrateres.* Λεύκτρα. Locus in Boeotia prope Thespias. Λεύστετε. Videtis, spectatis. Λευστήρ. Dignus qui lapidibus obruatur. At *sceleratus ille*

νός· Ἴνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ λευστήρα ἀφανίσωσι.

Λευχέλμων. συστέλλει. λευκοφόρος.

Λευχηπατίας. δειλός. συμβαίνει γὰρ τι περὶ τὸ ἦπαρ ἐπὶ τινῶν, ὃ δειλούς τοὺς ἀνθρώπους ὁ ποιῆ. ἐπὶ τῶν τοιούτων οὖν εἴρηται.

Λέχαιον. ἐπίγειον Κορινθίων.

Λεχεποίη. λέχη ποιῶντα, ἦτοι ψιάδους.

Λέχος. συνουσία, κοίτη, μῖξις. λέχει δοτική.

Λεχώ. ἡ ἀρτίτοκος. καὶ ἐν Ἐπιγράμμασι·

Οὐνεκά οἱ πρηγία λεχοῖ δισσὰς ὑπερέσχε
χειρας, ἄτερ τόξου πότνια νισσομένη.

Λεχώια. τὰ ἐπὶ τῇ λοχεία συμβαίοντα.

Ἄλλὰ κόραι τῇ παιδὶ λεχώια δῶρα φέρουσαι,

θερμὰ κατὰ ψυχροῦ δάκρυα χεῖτε τάφου.

Λέχριος. πλάγιος.

Καὶ διαδύς λέχριος ἐν θαλάμῳ.

Λεῖα. παρὰ Θουκυδίδη τὰ λιτά, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ὑφαντῶν καὶ πεπτοικιλμένων.

Λεῖα. ὁμαλὴ ὁδός· καὶ ἡ λαφυραγωγία. σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα κύριον.

Λειανέω. λείον ποιήσω.

Λείας. πραιδὰς ἀπὸ πολεμίων. Καὶ λείας, τὰ ποίμνια, τὰ βοσκήματα, παρὰ Σοφοκλεῖ·

[Ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὐρίσκομεν
λείας ἀπάσας.]

ἐνθεν καὶ ληστής κατὰ τὸ κύριον. καὶ Ὅμηρος·

Ἠλιδα δ' ἐκ πεδίου συνελίσσασαμεν ἤλιθα πολλήν.

10 Καὶ αὐθις· Πολλὰ μὲν λάφυρα, πολλήν δὲ λείαν περιεβάλλοντο. Καὶ Ἠλιζω, τὸ πραιδεῦμα. καὶ ἀλαχοῦ Ὅμηρος·

Ἀριστοὶ μὲν γὰρ τε βόες καὶ ἴφια μῆλα.

καὶ αὐθις· Σκυθῶν ἐπιδραμόντων τὴν Ῥωμαίων
15 χῶραν, καὶ πολλήν λείαν παρασυράντων, ὃ βασιλεὺς Οὐαλεντιανὸς δεγισθεὶς καὶ βοήσας μειζόνως, ἐξήγαγε τὰ τῆς φωνῆς αἴτια καὶ ἐτελεῦθησε.

Λεῖβεται· τοῖς δακρυοῖς διάβροχος γίνεται.

Ἀριστοφάνης·

20 Ὅ δ' Ἴπποδάμου λείβεται θεώμενος.

frequentavit Aelianus: vid. N. A. V, 15. et Schneid. ibid. *Gaisf.* Eiusdem opinor etiam superiorem esse dictionem. Qui si vitam Sullae tetigit, his adiungi potest fragmentum in v. *Λεῖβε* allatum.

3. *λευχέλμωνος*. συστέλλει γὰρ] συστῆ A. B. V. Vid. *Etym. M.* p. 810. coll. annot. in v. *Ἀλιτμημα*. Hoc ipsum tamen Photius ignorat. 4. ὃ εὐθις explicatio Phrynichi Segui. p. 51. συμβαίνει] σημαίνει Hemsterhusius, et sic V. Nihil differt Zenobius IV, 87. 7. *Λέχαιον*] Sic etiam Harpocratione: ex quo Suidas. At Hesychius *Λεύχαιον*, quod corruptum esse existimo. Nam *Λέχαιον* locus hic vocatur non solum ab Harpocratione et Suida, sed etiam Strabone et Pausania. *Küst.* 8. *Λέχεποίη*. λέχη π.] Non placet interpretatio Suidae. Melius Scholiasta Homeri in ll. β'. 697. *Λεχεποίη*. βαθείας βοτάνας ἐχουσαν, ἀφ' ἧν ἦν καὶ λέχος καταστήσαι· τοῦτέστι κοίτην. Cum hoc facit Hesychius: quem confer. *Küst.* Adde ll. δ'. 383. „Homerus βαδύσχοινον vocat *λεχεποίη* i. e. coitus stimulatorem iuncum, 's. iunci semen, Sext. *Empir. adv. Mathem.* (p. 285. ed. Fabric.)” *Meines.* 9. ἡ δοτική τῷ λέχει] τῷ λέχει ἡ δοτική *V. *λέχει* δοτικῇ A. B. His interim usi sumus: nam praetabatur ista prorsus cum Photio deleri. 10. *Λεχώ*] V. Pierson. in Moer. p. 247. ἐν Ἐπιγράμμασι diserte *V. 11. *Οὐνεκά οἱ πρηγία*] Phaedimi III, 3. 4. *Anthol. Pal.* VI, 271. 12. *νισσομένη* Med. *νισσομένη* Ald. et *V. 13. *συμβαίοντα*] Sic habent MSS. Pariss. [et *V.] At in edit. Mediol. vox ista deest; et editt. reliquae eius loco habent *συμβάλλοντα* (sic Ald.) vel *συβάλλοντα*. *Küst.* 14. *Ἄλλὰ κόραι*] Dioscoridis Ep. XXXI, 5. 6. *Anthol. Pal.* VII, 166. 18. *Καὶ διαδύς λέχη*.] Vide infra v. *Λάπη*, ubi fragmentum hoc auctius legitur. *Küst.* Dictum Agathiae VIII, 10. *Anthol. Pal.* V, 294. 19. *Λεῖα. παρὰ Θουκυδίδη τὰ λιτά*] *Ex Schol. Thucyd.* II, 97. *Küst.*
1. *Zon.* p. 1296. 3. *Λειανέω*] II. ὁ. 261. 4. Initium habet Photius. 5. *παρὰ Σοφοκλεῖ*] *Ai.* 26. sq. Sophoclis versus om. V. Ox. iam cum inferiora ἐνθεν — πολλήν A. continuo post Σοφοκλεῖ reposuerit, apparet per fraudem lectorum, id quod saepius in annotationibus accidit e Scholiis poetarum derivatis, dictionem Sophoclis subtextam fuisse. Quamobrem uncia distincti. 7. *ἀπάσας καὶ κατειναρισμένας*] ἄ. καὶ κατην. B. Cf. gl. *Κατειναρισμένας. καὶ κατ. delevi* cum A. 8. *ἔθεν*] ἐνθεν A. B. V. *Schol. Soph.* Ὅμηρος] II. λ'. 676. ubi legitur *συνελίσσασαμεν*, uti et hic apud Suidam legendum est. *Küst.* Recte *Schol. Soph.* 10. *καὶ αὐθις — πραιδεῦμα*] Haec accesserunt ex A. *Πολλὰ μὲν*] Similis dictio sub v. *Περιεβάλλοντο* extat: unde probabile sit aoristum esse praefendum. 12. *ἀλαχοῦ*] Ὅμηρος addit A. 13. *Ἀριστοὶ μὲν γὰρ τε*] II. l. 406. 17. *αἴτια* om. E. Cedrenus p. 312. ed. Paris. ἐκ δὲ τῆς τάσσεως καὶ τοῦ κρότου τῶν χειρῶν φλεβὸς ὑαγείσης, καὶ πλείστου ἀναδοθέντος αἵματος, ἐν τινὶ φρουρῷ Γαλλίας θνήσκει. Vid. Vales. in *Ammian. Marcell.* XXX, 6, 3. *Gaisf.* 18. *lungebantur Λεῖβεται τοῖς δακρυοῖς.* 19. *Ἀριστοφάνης*] *Equ.* 327. sed ubi legitur, ὃ δ' Ἴπποδάμου *Küst.* 20. *Ἴπποδάμος*] Ἴπποδάμου A. Mox θεώμενος A pr.

et dignus qui lapidibus obrueretur Fausti cognomen sibi dari postulavit. Item Aelianus: Ut malorum auctorem et exitio dignum e medio tollerent. *Λευχέλμων*. Albis vestibus indatus. In casibus obliquis corripitur penultima. *Λευχηπατίας*. Formidolosus. quorundam enim hominum hepatis vitium accidit, quod eos timidos reddit. de talibus igitur hoc dicitur. *Λέχαιον*. Navale Corinthiorum. *Λεχεποίη*. Lectos vel storeas facientem. *Λέχος*. Coitus, concubitus. datus est *λέχη*. *Λεχώ*. Puerpera. In Epigrammate: Quoniam eam parientem propitia ambabus adluristi manibus, sine arcu, veneranda, progressa. *Λεχώια*. Puerperis convenientia. Sed virgines puellae huic ut puerperae munera afferentes, calidas in frigidum lacrimas fundite tumultum. *Λέχριος*. Obliquus. Et oblique in thalamum penetrans. *Λεῖα*. Apud

Thucydidem significat laevia: quo distinguuntur, quae texta sunt et variegata. *Λεῖα ὁδός*. Via plana. item praeda. est etiam nomen proprium. *Λειανέω*. Planum faciam. *Λείας*. Praedas de hostibus abactas. Item *Λείας*, pecorum greges, armenta, apud Sophoclem. [*Caesas enim recens invenimus omnes pecudes.*] Unde etiam *ληστής*, i. e. praedo, proprie dictus. Et Homerus: *Praedam ex campo plurimam abegimus*. Alibi: *Mulcti et spoliatorum et praedae reportabant*. Et *Ἀηζω*, praedor. Iterum Homerus: *Boves enim et pingues oves ut praeda abigi possunt*. Alibi: *Cum Scythae in agrum Romanum incursionem fecissent, et ingentem praedam inde abegissent, Imperator Valentinianus iratus et vehementius vociferans ruptis instrumentis vocis oblit.* *Λεῖβεται*. Lacrimis perfunditur. Aristophanes: *At Hippodami filius haec videns lacrimis*

οὔτος ὁ Ἰππόδαμος ἐν Πειραιεῖ κατάρχει, καὶ τὴν
 436 ὀκλίαν δημοσίαν ἀνήκε. πικρῶς οὖν λέγει πρὸς
 Κλέωνα, ὅτι σὺ μὲν σφετερίζῃ καὶ κερδαίνεις, ὁ δὲ
 εὐνούστατος τῇ πόλει καταλείβεται τοῖς δακρύοις,
 ὄρων σε καρπούμενον τὰ τῆς πόλεως ἀναξίως.

Λείβει. βάλλει, στάζει. Ὁ δὲ φθειρσὶν ἐκξέ-
 σασ ἐσθιδόμενος τε καὶ κατὰ μικρὰ λειβόμενος ἀπο-
 θνήσκει.

Λείβηθρα. ἕνορα πόλεως. Λείβηθρον δὲ
 ὄχετος ὑδραγωγικός.

Λεῖκνον. κόσμος Βακχικός.

Ἡδὲ φορηθὲν

πολλάκι μετροδέτου λείκνον ὑπερθε κόμης·
 ἐν Ἐπιγράμματι.

Λεῖκνον. τὸ πτόν.

Λεῖμμα. τὸ κατάλειμμα.

Λεῖμαξ, λείμακος. ὁ σύμφυτος τύπος, ὁ κῆ-
 πος. [Καὶ Λειμακέστεροι, οἱ σύμφυτοι καὶ σύνδεν-
 δροι τόποι.]

Λειμών, λειμώνος. ἀνθηρὸς τόπος.

Λειμωνήρης βοτάνη. ἢ ἐν τῷ λειμῶνι.

Λειμωνία βοτάνη. Καὶ λειμωνίτις.

Λεῖξαι. οὕτως ἐκαλοῦντο στρατιῶται. τοῦτο
 δ' ἦν τὸ γένος τῶν ἐργαστικῶν καὶ παραστρατενο-
 5 μένων ἀνθρώπων, ὃ πάσης τάξεως ἐκτὸς ὑπάρχον
 οὔτε χιλιάρχον λόγον οὔτε στρατηγῶν ἐποιεῖτο, διὰ
 τὸ μὴ γινώσκεισθαι τῷ κερδαίνειν ἐκ παντὸς τρό-
 πον, δικαίως καὶ ἀδίκως. διόπερ ἀπερίσπαστον ὄν
 πᾶν γένος ἐπινοεῖ κακίας, καὶ πᾶσαν εἰσφέρεται μη-
 10 χανὴν πρὸς τοῦτο τὸ μέρος, ἱκανὸν δ' ὑπάρχον οὔτε
 πρὸς τὰς πολεμικὰς ἐπιβολὰς οὔτε πρὸς τὰς καθ'
 αὐτῶν, διὰ τὸ μὴ ὄπλα μήτε πίστιν ἔχειν, ἀναγ-
 κάζεται κοινοῦσθαι τοῖς στρατιώταις, καὶ συνα-
 ποδεικνύειν τοῦτοις τὰς ἐπινοίας, χάριν τοῦ προς-
 15 λαμβάνειν τὴν ἐκ τούτων ἐπικουρίαν, καὶ χρῆσθαι
 συνεργοῖς τούτοις κερδῶν καὶ φόνων. καὶ ἐγένοντο
 πάντες λήγνοι, καὶ πᾶν ἐπληρώθη τὸ στρατεύμα
 ἑξοικονομίας καὶ πονηρίας. ὅθεν καὶ λειξούρα.

Λειόβατος. ὁ ὀμαλὸς τόπος.

20 Λειομίτου. ἐν Ἐπιγράμματι.

1. οὔτος ὁ Ἰππόδαμος ἐν Πειρ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Aristophanis. Küst. ὁ Ἰππ. om. Schol. 2. ἀνήκει] ἀνήκει A. V. Schol. 4. εὐνούστατος] ὦν adde cum Schol. δακρύοις] τοῖς J. A. V. τοῖς δάκρυοις Schol. 6. Λείβει] αἰτιατικῇ addunt B. E. βάλει] Sic habent MSS. Paris. [cum *V. et Photio] Itemque edit. Mediol. et Aldina. At edit. Basil. et Genev. βλάει: quae est interpolatio editorum. Küst. Ὁ δὲ] Exemplum om. V. ἐκξέσας] Sic recte MSS. Paris. At edit. Mediol. et Aldina male ἐξέσας: nec melius reliquae ἐξέσας. Küst. Cf. supra dicta in v. Λειοστήρ. 9. πόλεως] Item sub v. Ὀρεινός, consentiente Schol. Lycophr. 410. Satis fuit τόπον dici vel ὄρος. 10. ὑδραγωγικός] Sic Photius: ὑδραγωγός Eustath. in Il. φ'. p. 1236 = 1323, 18. a Gaisf. laudatus. 11. Λεῖκνον] Confer Nostrum infra v. Λικνον. Küst. Eandem scripturam bis secutus est Hesychius. λεικὴ Zon. p. 1296. Post v. Λεῖμμα gl. posuit *V. 12. Ἡδὲ φορηθὲν πολλ.] Phalaeci III, 5. 6. Anthol. Pal. VI, 165. ubi λικνον. φορηθὲν B. E. Med. 13. μετροδέτου Med. 19. λειμακέστεροι] Inepte. Scribendum enim est λειμακέ. Küst. Fallit vir doctissimus. Erotianus: Λειμακέστεροι καὶ Λειμακάδες λέγονται οἱ λιμνώδεις καὶ κατάφυτοι καὶ ὀμαλοὶ τόποι. Ita scribendus iste locus. Hippocrates de Aëre p. 289. Εἰσι γὰρ φύσεις αἱ μὲν ὄρεσιν ἑοικυῖαι δένδρῶδες τε καὶ ἀφύδροισι, αἱ δὲ λεπτοῖσι τε καὶ ἐνύδροις, αἱ δὲ λειμακέστεροις τε καὶ ἐλώδεσι. Tourp. III, p. 128. Erotianum occupat Wesseling. in Herodot. IV, 47. Arnaldus autem Lectt. Gr. p. 90. correxerat Λειμακέ, νοτεροὶ ἢ σύμφυτοι κ. σ. τ. Verum Kai λ. — τόποι om. A. post Λειμωνία ponit V. Itaque nunc satis habuimus uncis notasse. 20. ὁ ἀνθηρὸς] ὁ omisi cum A. E. τόπος ἀνθηρὸς Zon. p. 1294.

1. Λειμωνήρης] Λειμωνόρης B. E. Mox λειμωνῶ A. 2. Λειμωνία βοτάνη] Edd. Haec cum superioribus videntur sic lan-
 genda: καὶ λειμωνία, καὶ λειμωνίτις. Quamquam nihil vetat posterius βοτάνη expungi. 3. Λεῖξαι. οὕτως ἐκαλοῦντο στρ.]
 Totum hunc locum Fulv. Ursinus et Casaubonus inter fragmenta Polybiana referunt. Küst. 6. λόγον] λόγον B. E. 7. τῷ
 κερδ.] Leg. εἰ μὴ τῷ κερδ. vel διὰ τὸ μὴδὲν γινώσκειν, εἰ μὴ τὸ κερ. Ed. Med. habet τό: fort. τοῦ κ. Tourp. MS. τὸ κ. etiam B.
 E. Locus nondum restitutus; equidem sufficere putabam συγγινώσκεισθαι: propterea quod illi nullam veniam iucris concede-
 bant quacunque machina paratis. 11. ἐπιβολὰς] Sic A. quod Portus conieciat: ἐπιβουλὰς B. V. E. Med. Mox καθ' ἐνο-
 τὸν V. 14. προσλαμβάνειν] προπ' V. 15. καὶ χρῆσθαι — φόνων] εἰς κέρδη καὶ φόνους V. 18. καὶ πονηρίας om. V.
 λειξούρα] Leg. λειξούρα, luxuria. [Cf. Zon. p. 1296.] Vid. Meurs. in Leou. Tact. c. 20. λειξουθενόμενοι c. 20. p. 83. στρα-
 τῶται. Reines. Vocem geminavit Med. Hesychius: Λειξούρα. τὸ δῶρον. ἐκ τοῦ λείγω. 19. Λειόβατος. παρὰ τὸ λείον.
 ἔστι δὲ εἰδὸς ἰχθύος Anecd. Cranh. II, p. 237. ac partim Photius cum Hesychio; ὀμαλὸς Zon. p. 1294. Post hanc gl. Gaisf. tacite
 posuit, quae reliqui post v. Λειομίτου: Λειοκνονοῦσιν αἱ νῆες. Silet Gronovius; nos expunximus.

oculos rigat. hic Hippodamus in Piraeo habitans domum suam
 reipublicae donavit. acerbe igitur Cleonem perstringens ait: tu
 quidem aliena in proprium usum convertis, et privata compen-
 dia curas, at ille reipublicae amantissimus lacrimis oculos rigat,
 videns te bona civitatis iniuste consumere. Λείβει. Libat, atil-
 lat. Ille autem pediculis scatuī; quibus paulatim consumatus,
 corpore sensim diffluente, mortuus est. Λείβηθρα. Nomen
 urbis. Λείβηθρον vero, aquae ductus. Λεῖκνον. Vannus
 sacris Bacchicis idonea. In Epigrammate: Et vannus saepe su-
 pra comam mitra vinctam gestata. Λεῖκνον. Ventilabrum.
 Λεῖμμα. Reliquiae. Λεῖμαξ. Locus arboribus consitus, hortus.
 [Et Λειμακέστεροι, loca arboribus consita.] Λειμών. Pratum,
 locus floribus plenus. Λειμωνήρης. Λειμωνία. Vel

Λειμωνίτις. Herba pratensis. Λεῖξαι. Lixae. sic vocabatur
 genus hominum operariorum et castra sequentium: quod cum es-
 set extra omnem ordinem, nec tribuni militaris nec ducis ullam
 curam agebat, quia non cognoscebatur, quaestum quovis modo
 per fas et nefas consectans. quare cum id nulla re distrabatur,
 omne genus improbitatis excogitat, et ad hanc rem quidvis machi-
 nat. sed cum neque ad bellicas aggressiones satis virium habet,
 quod neque arma nec fidem habet: ideo cogitur cum millicibus res
 communicare, et sua consilia his simul declarare, ut horum auxi-
 lium assumat, et quaestus et caedium adiutoribus utatur. itaque
 facti sunt omnes ligurritores, et totus exercitus tomertate et
 improbitate repletus est. hinc etiam dicitur λειξούρα. Λειό-
 βατος. Locus aequalis. Λειομίτου. In Epigrammate:

- Παλλάδος ἰστοπόνου λειομίτου κάμακος.
 Λεῖον. πρῶον. Ἀριστοφάνης.
 Μὴ πρὸς ἀργὴν ἀντιλέξης,
 ἀλλὰ συστείλας, ἄκροισι
 χρώμενος τοῖς ἰστίοις,
 εἶτα μᾶλλον μᾶλλον ἄξεις,
 καὶ φυλάξεις,
 ἦνικ' ἂν τὸ πνεῦμα λεῖον καὶ καθεστῆκος
 λάβης.
- 437 " Λεῖοφυτον. ὀμαλόδερμον.
 Λεῖώδης. ὁ ὀμαλός. καὶ ὄνομα κύριον.
 Λεῖώσας. διακόψας.
 Λειπανδρεῖν. Βουληθέντας Ἀθηναίους διὰ
 τὸ λειπανδρεῖν ἀδῆσαι τὸ πλῆθος, ψηφισασθαι
 γαρμῖν μὲν ἀστὴν μίαν, παιδοποιεῖσθαι δὲ καὶ ἐξ 15
 ἐτέρας. ὅθεν τοῦτο ποιῆσαι καὶ Σωκράτην.
 Λεῖπεσθαι. ἠττήσθαι. Πολύβιος. Πάντων
- τῶν κατὰ τὸν πόλεμον ἐνεργημάτων μεγίστην ῥοπήν
 ἔχουσι καὶ πρὸς τὸ λείπεσθαι καὶ πρὸς τὸ νικᾶν αἱ
 ψυχαὶ τῶν ἀγωνιζομένων.
 Λειποθυμία.
 5 Λειπόκρεως. ὁ ἰσχνότατος.
 Λειπομαρτυρίου δίκη. τοῖς ἐπισταμένοις
 τε τῶν πεπραγμένων, καὶ μαρτυρήσειν ὑπεσχημέ-
 νοις ἐν δικαστηρίῳ, εἶτα δὲ ὕστερον ἀποφυγεῖν,
 ἐλάττανον δίκην· κἄν μὲν ἤλωσαν, ἐτιμῶντο κατ'
 10 ἄξιαν· εἰ δὲ μὴ ἔλοι ὁ δικάων, πρόστιμον ἐτίθετο
 δραχμή.
 Λεῖπομα. γενική καὶ δοτική.
 Λειπόμεθα. ἠττήμεθα. Ἄμα τῷ τὸν στρα-
 τητὸν εἰπεῖν τοῖς ὄχλοις, ὅτι λειπόμεθα μάχη
 15 μεγάλη, τηλικαύτην συνέβη γενέσθαι διατροπήν.
 [καὶ σύνταξις.] Ἐάλωσαν δὲ αἰχμάλωτοι διςχίλιοι,
 λείποντες διακοσίων.

1. Παλλάδος ἰστοπόνου λειομ.] Philippi Thessal. XVIII, 2. Anthol. Pal. VI, 247. 2. τὸ ὀμαλὸν τὸ πρῶον] τὸ ὀμαλὸν τὸ ὀμ. A. B. V. Ἀριστοφάνης] Ran. 1008—1014. Quos versus repetit v. ἰστίοις. Cf. Lobeck. in Ai. 674. ed. alt. 3. Legendum ἀντιλέξεις. 5. ἰστίοισιν edd. vulgg. 6. μᾶλλον alterum om. A. B. V. E. Med. 9. λάβης] λάβοις E. 10. Λεῖοφυλλον φύλλον] Λεῖοφυλλον φ. A. Λεῖοφυτον φ. V. ὀμαλόδερμον] Haec interpretatio potius convenit voci λειόφυλλον quam λειόφυλλον: quod et a Porto monitum fuit. Küst. Huic satisfactum meliore scriptura, quamquam vetustis testibus destituta, λειόφυτον, quod receperimus expuncto φύλλον: id enim olim pro varia lectione syllabis φυτον impositum esse videtur. 11. καὶ ὄνομα κύριον] Nullum videtur nominis istius exemplum praeter Odys. φ. 144. 168. extare. Repetit haec grammaticus in Cram. Anecd. II. p. 237. (ubi scriptum Λεῖώδης) et longe gravioris momenti homo, Choeroboscus in uberrima disputatione p. 1243. cf. Etym. M. p. 562. Poterit igitur Suidas suum obtinere; quamquam aperta patet via, qua fraudem annotationis liceat indagare: scilicet Gaisfordus tacite cum *V. subiecerat, Λεῖώκριτος (Id est, quod supra extitit, Λεῖώκριτος). ὄνομα κύριον. Itaque suspicamur tres illas voces inde subnatas fuisse, quod binae glossae coaluerant. 12. Λεῖώσας] Sic etiam Photius. Id corruptum et ex v. Ἀλώσας detortum habuit Küsterus Diatr. p. 50. 13. Λειπανδρεῖν] Λειπανδρεῖον B. E. Med. Λειπανδρεῖον V. Βουληθέντας Ἀθηναίους διὰ τὸ λειπ.] Haec sunt verba Laertii II, 26. ut Pearsonus etiam observaverat. Küst. Addidit Reinesius Athen. XIII. p. 602. 15. ἀστὴν] Toupius desiderabat ἑκαστον ἀστὴν, parum caute. Quem audias in v. Κέρουφ dissertentem, sive II. p. 128. ἐξ ἐτέρας] Sic habet antiquissimus A. itemque Laertius loco laudato. At priores editt. [et B. V.] minus recte ἐτάρας. Küst. Id quod probabilius visum Luzacio de digam. Socr. p. 80. 17. Πολύβιος] Fr. gr. 91. Deest locus V.
4. Λειποθυμία om. A. 5. V. Herod. Epimer. pp. 78. 264. 6. Λειπομαρτυρίου δίκη] Huc egregie faciunt verba Photii in Lexico inedito: Λειπομαρτυρίων, ἀδικήματος εἶδος, ἐφ' ᾧ γραφή ἦν, εἰ τις ἐκλείπει μαρτυρίαν. Κοικεῖν δὲ πῶς τὸ ἐκκλιπεῖν πλὴν ὅτι ὁ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν θελήσας μαρτυρεῖν ἐξεκλήτετο, ὁ δὲ ὑποσχόμενος μὲν ἐκλιπὼν δὲ λειπομαρτυροῦν ἐκρίνετο. ὡς περὶ καὶ ὁ μὲν μηδὲως στρατευσάμενος ἀστρατείας· ὁ δὲ στρατευσάμενος μὲν λιπὼν δὲ τὴν τάξιν λειποταξίας. Confer etiam Pollucem et Pettium de Legg. Attic. p. 357. Küst. Vid. Herald. Animadv. in Salmas. p. 488. Gaisf. 7. πεπραγμένων καὶ om. B. E. Med. μαρτυρήσειν] μάρτυσιν Photius in altera gl. ὑπεσχημένοις] ὑπεσχημένων E. Med. 9. ἐτιμῶντο] ἐπετιμῶντο V. qui mox ἔλει. 11. δραχμή] δραχμῆν E. et edd. ante Küst. cum Photio. 12. Om. vulg. Siletur *V. Dativum annotavit Lex. de Synt. p. 155. 13. Ἄμα τῷ τὸν στρατ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. III. c. 85. Küst. 15. διατροπήν καὶ σύνταξιν] διατροπὴ καὶ συν. A. Ac Gaisf. praefixit cum *V. exemplo posteriori, καὶ συν, incertus ut opiner consilii: nam suspicabatur legendum καὶ συντάσσεται γενική vel σημειῶσαι σύνταξιν vel aliud consimile. Gronovius coniecit συντριβήν, nec diversus ablit Küsterus. „καὶ σύνταξιν] Haec duae voces apud Polybium desunt: unde patet eas esse a manu interpolatoris; qui fortasse scripserat συντάραξιν. σύνταξιν enim nihil ad rem facit, nec significatione respondere potest voci praecedenti διατροπήν. Ceterum in MSS. Pariss. per compendium exaratum erat συν, posito τ super ν cum accentu, unde librarii, ambigua illa et captiosa scribendi ratione decepti, σύνταξιν effecerunt; cum, ut diximus, συντάραξιν potius legendum sit: quod et Portus viderat." Nos variis exemplis edocti, velut quae glossis Ἀποθάνωμεν, Αἰτωδῆς, Παρολίγον, Τίλος continentur, formulam illam lectoribus sive librariis ascribendam opinamur, qui singulares structurae rationes observari iuberent. Ceterum παρατροπήν E. 17. λειπόντων] λείποντες A. B. V.

Palladis testricis perticis tenuibus filis circumvolutas.
 Λεῖον. Aristophanes: Ne iratus contradicas, sed vela contra-
 hens eorumque summa tantum parte utens magis magis pro-
 moues navem, et observa, quando vento leni aspirante mare
 tranquillum fuerit et placidum. Λεῖοφυτον. Laevem corti-
 cem habens. Λεῖώδης. Laevis. Item nomen proprium. Λεῖώ-
 σας. Qui dissecuit. Λειπανδρεῖν. Athenienses cum in
 οἴκῳ πενυρία populὶ multitudinem augere vellent, decre-
 visse ut singuli quidem unum civem ducerent, ex alia tamen
 muliere liceret etiam liberos procreare. quare et Socratem
 idem fecisse tradunt. Λεῖπεσθαι. Vluci. Polybius: In

rebus bellicis tam ad cladem quam ad victoriam maximum
 omnium momentum afferunt eorum qui pugnant animi.
 Λειποθυμία. Deliquium animi. Λειπόκρεως. Macilentus.
 Λειπομαρτυρίου δίκη. Desertii testimonii actio. Qui facti
 allucis gnari testimonium se in iudicio dicturos esse promiserant,
 id si postea subterfugissent, dica his scriberetur: quod si con-
 victi fuissent, pro merito multabantur; siu actor causa cecidisset,
 multae nomine drachmam solvebat. Λεῖπομα. Aptum geni-
 tivo et dativo. Λειπόμεθα. Victi sumus. Stimulac dux ad
 circumfusam turbam dixit, Magna pugna victi sumus: tanta
 repente animorum consternatio consecuta est. † Capti autem

Λειποναῦται. Ἐδογματοποιήσαντο δὲ τοὺς κατὰ τὴν Ἑλλάδα λειποναύτας γεγονότας ἀναζητῆσαι, καὶ τὰς χεῖρας ἀποκόψαι πάντων.

Λειπόνεως. λειπόνεω κλίνεται.

Λειποτάκτης. ὁ φυγᾶς. Καὶ λειποτακτῶ, 5 τὴν τάξιν καταλιμπάνω.

Λειποταξίου. Ἀγαθίας. Ὁ δὲ ἀισχρόν τι ἤγειτο καὶ ἀγεννές, εἰ πολέμον ξυνεστηκότος αὐτός τε καὶ οἱ ἀμφ' αὐτὸν λειποταξίου ἄλοιοι. — Ὅτι Ἡράκλειος ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς λειποταξίου ποι- 10 νᾶς τοὺς πλανήτας τῆς Ῥωμαϊκῆς δυνάμεως εἰσ-επράττετο.

Λειποσιτῶ.

Λειποστράτιον. τὸ μὴ ἐθέλειν στρατεῦσθαι. Καὶ λειποστράτιος, ὁ τὴν στρατιάν κατα- 15 λιμπάνων.

Λειποψυχῶ.

Λειπώδινος. γίνεται ἐκ τοῦ ὀδίν.

Λείρια. τὰ ἄνθη, ἢ κρινα.

Ἡ μόνη Χαρίτων λείρια δρεψαμένη.

Λειριόεντα. ἀπαλά· παρὰ τὴν λειότητα, 13 λείριον γὰρ τὸ ἄνθος· προσηγῆ, τερπνά, ἡδέα.

[Λείριον. κοινῶς τὸ ἄνθος, καὶ ἰδίως τὸν νάρκισσον καλοῦσιν οἱ Ἄττικοί.]

Λειριόεσσα. ἐπιθυμητικῆ.

Λειρόφθαλμος. ὁ προσηγεῖς ἔχων τοὺς 14 ὀφθαλμούς.

Λειτουργίας. ὑπηρεσίας.

Λειτουργικῆ. κυρίως μὲν ἡ ἱερατικῆ· κατα- 15 χρηστικῶς δὲ ἡ δουλικῆ.

Λειτουργία. κυρίως ἡ δημοσία ὑπηρεσία· 16 παρὰ τὸ λήτιον καὶ τὸ ἔργον. Πισίδης·

Ὅπως ὑφέξει τῶν χρεῶν καὶ τῶν τόκων

ἔπασαν ἀπλῶς ψυχικὴν λειτουργίαν.

Καὶ λειτουργῶ δοτικῆ.

Λειχῆν, λειχῆνος. εἶδος ψώρας.

Λείψανον. τὸ κατάλειμμα.

Λειψυδρία. ἡ λεῖψις τοῦ ὕδατος.

1. Ἐδογματοποιήσαντο] ἔδογματοποιήσαντο A. V. om. A. V. E. Cf. glossam infra deletam *Λειποτάκτης*. Prox. p. 364. Schol. Platon. p. 458. *Λειποταξίου δὲ* ἐστὶ γραφή κατὰ τοῦ στρατευσαμένου μὲν, *λειπόντος δὲ* τὸ στρατοπέδον καὶ τὴν τάξιν αὐτοῦ. Statim addunt A. V. καὶ *λειποτάκτης ὁ φυγοπέλεμος* (φιλοπέλεμος V.). Ἀγαθίας] Lib. II. (7.) p. 48. ubi legitur, εἰ γε πολέμον τοσοῦτον ξυνεστηκότος αὐτός τε καὶ οἱ ἀμφ' αὐτὸν στρατὸς λειποταξίου ἄλοιοι. Küst. 8. καὶ ἀγεννές ἤγειτο] ἤγειτο καὶ ἀγεννές A. qui mox ξυνεστηκότος pro συνεστηκότος. Praeterea intercidit εἶναι ante ἤγειτο. αὐτός γε] αὐτός τε A. V. 10. Ἡράκλειος ὁ Ῥωμαίων στρατ.] Haec sunt verba Theophylacti Simoc. lib. II. cap. ult. in fin. Küst. Ὅτι Gaisf. tacite cum *V. στρατηγός] βασιλεὺς V. 14. *Λειποστράτιον*] V. Schol. in Thucyd. I, 99. Cf. Lex. Seg. p. 436.

15. στρατιῶν] στρατιάν V. καταλιπόν] καταλιμπάνων A. καταλείπων E. 17. Om. vulg. 18. γίνεται — ὀδίν] Sic fere A. V. Ceteri ὄχι ἐστὶν εὐθεία, ἀλλὰ γενικῆ. ἐκ τοῦ ὀδίν γὰρ ὀδίνος γίνεται. Sed ὀδίν *V.

1. Ἡ μόνη] Versus Pompelii Iun. II, 2. Anthol. Pal. VII, 219. 2. *Λειριόεντα*] Glossa Homericā: v. II. v. 830. Consentit autem Photius. Debuerunt tamen quae sequuntur sic cum Hesychio et Apollonii Lex. p. 434. collocari: *λείριον γὰρ τὸ ἄνθος. παρὰ τὴν λειότητα*. 4. *Λείριον. καὶ κοινῶς τὸ ἄνθ.*] Eadem repetuntur infra v. *Λίριον*. Küst. Item Photius. v. *Λίριον*. Glossa tamen hoc quam altero loco tutior. Deest autem A. post *Λείριον* superiorem glossam posuit *V. καὶ om. E. τὸ ἄνθος τοῦ νάρκισσου] τὸν Νάρκισσον B. V. Cf. Phrynich. Seg. p. 50. 6. *Λειριόεσσα*] II. γ. 152. *ἐπιθυμητικῆ*] Etymologus rectius *ἐπιθυμητῆ*. Küst. 7. Vide v. *Λιρός* cum Boisson. Anecd. III. p. 222. Zon. p. 1294. Etym. Gud. p. 364. 9. Glossa sacra, sed perperam posita. 11. ἡ δουλικῆ] Sic Photius: καὶ ἡ δουλικῆ ὑπηρεσία Zon. p. 1297. 13. *λήτιον*] Sic recte MSS. Paris. [et *V.]. At priores editt. *λήτιον*. Lectionem manuscriptorum confirmat Etymologus v. *Λειτουργός*, ubi inter alia et haec habet: τὸ γὰρ προτανεῖον, ἤγουν τὸ δημόσιον, λήτιον ἐκαλεῖτο. Photius in Lexico inedito: *λήτιον. δημόσιον*. Hesychius: *Λειτουργεῖν. λήτιον γὰρ τὸ δημόσιον· λειτουργεῖν*. Idem alibi: *Λαίτων. τῶν δημοσίων τόπων*. Et proxime ante, *Λάιπον. ἄρχειον*. Scribe *Λάιπον*. Küst. Adde Zon. p. 1301. sive Etym. Gud. p. 365. Cram. Anecd. II. p. 237. et Lex. Rhet. p. 277. Πισίδης] Fr. Foggin. 114. 14. Ὅπως ὑφέξει τῶν χρ.] Locum hunc ἀνεμῆνευτον reliqui, quoniam sensus eius prorsus obscurus est, nec ex tam brevi fragmento auctoris mentem divinare potuimus. Sciendum autem est pleraque fragmenta Pisisdis, quae apud Suidam leguntur, propter brevitatem esse admodum obscura, quibus lux afferri nequit, quoniam opus scriptoris illius, ex quo ea Suidas descripsit, hodie intercidit: ut et alibi lectorem me monuisse memini. Küst. Non vidit Küsterus hosce iambo allquantulum interpolatos non differre a superioribus qui leguntur in v. *Ἐπεικτής*. Habentur autem integri et suo ordine dispositi in Hexaemero v. 1481. 1482. et 1487. Foggin. Is debuit afferre, quod est gravissimum, tres Pisisdae versus (in ed. Commel. 1451, 52, 56.) esse conflatos hosce: Ὅπως ὑφέξει τοῖς ἐπεικταῖς ἀγγέλοις τοὺς συλλογισμούς τῶν χρεῶν καὶ τῶν τόκων, — Καὶ πᾶσαν ἀπλῶς ψυχικὴν λειτουργίαν. Ceterum ὑφέξει A. 16. Om. Küst. καὶ om. *V. V. Lex. de Synt. p. 155. 19. Zon. p. 1297. Post ὕδατος omisi *Λέβω*. τὸ λαμβάνω cum A. V. Ea habet A. in marg. ante *Λαλιά*. Post *λαμβάνω* addunt etiam

sunt bis mille, minus ducentis. *Λειποναῦται*. Edixerunt autem, ut desertores militiae navalis per totam Graeciam investigarentur omniumque manus reciderentur. *Λειπόνεως*, in genitivo *λειπόνεω*. *Λειποτάκτης*. Desertor aciei. Et *Λειποτακτῶ*, ordines deserero. *Λειποταξίου*. Agathias: Ille vero turpe et probrosum putabat, si tanto bello confiato et ipse et milites sui tanquam desertores ordinum accusarentur. † Heraclius dux Romanorum poenas desertae aciei exegit ab militibus Romanis, qui hinc et inde vagabantur. *Λειποσιτῶ*. *Λειποστράτιον*. Desertio militiae. Et *Λειποστράτιος*, desertor militiae. *Λειποψυχῶ*. *Λειπώδινος*. Ab ὀδίν ductum. *Λείρια*. Flores, vel lilla.

Quae sola Gratiarum flores decerpit. *Λειριόεντα*. Tenera, blanda, iucunda, suavia. *λείριον* enim (quod dictum est a *λείας*) est Ilium. [*Λείριον*. Generaliter florem, speciatim florem narcissi sic vocant Attici.] *Λειριόεσσα*. Amabilis. *Λειρόφθαλμος*. Blandos habens oculos. *Λειτουργίας*. Ministeria. *Λειτουργικῆ*. Proprie dicitur de re quae ad liturgiam sacram, abusive vero, quae ad quodvis ministerium pertinet. *Λειτουργία*. Proprie vocatur ministerium publicum, ab *λήτιον* et *ἔργον*. Pisisdis: *Ἐτῶν ratio- nester reddat debitorum et fenoris, et omnis plane muneris ingeniorum*. Et *Λειτουργῶ*, aptum dativo. *Λειχῆν*. Impetigo. *Λείψανον*. Reliquiae. *Λειψυδρία*. Defectus aquae.

Ληγατάριος. είδος ἄρχοντος παρὰ Ῥωμαίους.
Καὶ ληγάτον, τὸ ἐν διαθήκαις λιμπανόμενον παρὰ
Ῥωμαίους.

Λῆγε. παῦνον.

Ληδάριον. θέριστρον. ἄλλως. εὐτελὲς ἱμά-
τιον θεριόν. Ἀριστοφάνης.

Καὶ ληδάριον τι πρίασθαι.

Λήδας νίεε. Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης.

Λήδη. ὄνομα κύριον.

Λήδιον. τὸ τριβώνιον.

Λήθαργος. ἐπιλήσμων.

Λήθαργος κύων. ὁ προσσαίνων μὲν λάθρα
δὲ δάκνων. καὶ τῶν ἵππων οἱ μὲν ἀμελεῖς καὶ ἀβλε-
μεῖς καὶ νοῦθοι λήθαργοι καλοῦνται. ἔστι δὲ καὶ
πάθος τι σὺν πυρετῷ.

Ληθεδανός.

Ληθεδόνος. ὄνομα πηγῆς.

Ληθεδών. λήθη. λήθη δὲ ἔστιν ἀποβολὴ ἐπι-
στήμης. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἔργα δὲ φώτων

ἐς ταχινὴν ἔρξει τοιαύδε ληθεδόνα.

Λήθη. Ὁ δὲ τοὺς θελοὺς ἐξηγητὰς ἀπεγράφετο
μάλα ἀκριβῶς, εἰς τὸ τῆς λήθης γῆρας, ὡς ἔφη ὁ
Πλάτων, ὑπομνήματα καταλείπων ἑαυτῷ καὶ ἀπο-
θησαυριζόμενος. — "Λήθην κυνῶν. — Λήθην
10 ἔμποιοῦντων φαρμάκων. — Τῶν τετολημένων
σφίσι λήθην καταχέαντες. ἀντι τοῦ, τολημηταὶ γε-
νόμενοι.

Λῆθος. ὄνομα κύριον.

Ληθεότης. ἡ ἐπιλησμοσύνη.

15 Λήθω. λανθάνω. Καὶ λήσομεν ὁμοίως.

Λήια. σιτοφόρα πεδία, χωράφια.

deteriorem annotationem, a Küstero sublatam, B. E. Med. τὸ λήσω ἐπὶ μὲν (τῶν Med.) ἐνεργητικῶν αἰτιατικῇ συντάσσεται, ἐπὶ
δὲ τῶν παθητικῶν γενικῇ.

1. είδος ἄρχοντος] Confundit hic Suidas ληγάτος cum ληγατάριος. Legatus enim erat genus magistratus, et quidem militaris, apud Romanos; non autem legatarius: ut cuilibet notum est. Küst. Vid. Ducang. in v. Λεγάτον et sqq. cum Gloss. Nom. v. Λεγάτον. 3. Post Ῥωμαίους omisi cum A. V. Καὶ ἐληγάτευσεν, ἀπένευμε. Vide v. Ἐληγάτευσε. 4. γενικῇ post Λῆγε delevi cum A. Cf. Phot. et Hesych. „Repone παῦνον pro παῦε in Schol. II. α. 210." Gaisf. 5. Ληδάριον. θέριστρον] θέριστρον Schol. Aristoph. Av. 716. ἡ εὐτελὲς κτλ. 11. Glossarum ordinem *V. instituit hunc: Λήθαργος. Ληθεδόνος. Ληθεδανός. Ληθεδίων. Λήθη. Λήθαργος κύων. Ultramque glossam Λήθαργος consociavit Hesychius. 12. Λήθαργος] Vide supra v. Λήθαργος. Küst. Hippomenis canis Λήθαργος nomine Pollux V, 46. 47. Reines. προσσαίνων] Sic melius Paris. A. [et Hesychius] quam priores editt. [et B. V.] quae habent προσαίνων. Küst. 13. μὲν ἀμελεῖς καὶ] Haec absunt ab Hesychio, quae quidem ab vocis ἀβλεμῆς corruptione vel scribendi diversitate putem fluxisse. Zenobius IV, 90. nihil agnoscit praeter νοῦθοι.
2. λήθη — ἐπιστήμης] Debet Suidas hanc definitionem Platonis Phaedr. p. 383. E. quae eidem in Conv. p. 330. A. ἐπιστήμης ἔξοδος, itemque μνήμης ἔξοδος in Phil. p. 81. F. Abresch. Cf. Stallb. in Phileb. 65. Debuit haec definitio cum glossa continua iungi. 3. ἐν Ἐπιγράμματι] Tullii Laur. III, 3. 4. Anthol. Pal. VII, 17. 6. Ὁ δὲ τοὺς θελοὺς ἐξηγ.] Fragmentum hoc ex Damascio depromptum esse suspicor. Küst. Depromptus est hic locus, ut recte suspicatus est vir doctissimus, ex Damascio in Vita Isidori, ut discimus ex Photio in Excerptis p. 1056. [345. extr.] Emendatio autem Porti minime necessaria est. Alio quidem modo hunc locum expressit Clemens Alexaud. Strom. lib. I. p. 322. atque ex eo Eusebius Eccles. Hist. V, 11. Ἴδῃ δὲ οὐ γραφῇ εἰς ἐπίδειξιν τετεχνασμένη ἦδε ἡ πραγματεία, ἀλλὰ μοι ὑπομνήματα εἰς γῆρας θησαυρίζεται λήθης φάρμακον. Sed utroque verior Damascius, qui ipsa Platonis verba, ut videtur, nobis exhibet. Intelligendum autem per τὸ τῆς λήθης γῆρας nihil aliud quam senectutem obliuiosam. Sic noster poeta: An old age of pain: i. e. a painful old age. Tourp. I. p. 385. Cf. Porson in Toup. IV. p. 458. 7. εἰς τὸ τῆς λήθης γ.] Cum Porto scribere malim, εἰς τὴν τοῦ γῆρας λήθην. Küst. Reprehensus ille etiam Lobeckio in Phryn. p. 55. 8. Πλάτων] Plato Phaedr. p. 276. D. Ὅταν δὲ γράφῃ ἑαυτῷ τε ὑπομνήματα θησαυριζόμενος, εἰς τὸ τῆς λήθης γῆρας ἔαν ἔκηται: ubi vid. Heindorfius. 9. Λήθην] Hic et sequens articulus vulgo tanquam glossarum capita exhibentur. Ego ut exempla v. Λήθη posui. Nescio an recte. Gaisf. De his certius constaret, si quidem Λήθην κυνῶν emendatius essent prodita. Nam tertium illud λήθην ἔμποιοῦντων φαρμάκων opinor referendum ad glossam quampiam Ληθεδανῶν φαρμάκων: v. Tittm. in Zon. p. 1305. Quid quod Photius eas voces tanquam interpretando λήθην κυνῶν posuit. 10. Τῶν τετολυ.] Locus redintegrandus ex v. Ἐμπηρα. 12. Post γενόμενοι cum A. delevi glossam negligenter confectam: Λήθης πεδίον. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. Ubi Küsterus cum alia monuit, Suidae scilicet negligentiam perstringens, tum haec: „Λήθης πεδίον. ἐπὶ τῶν ἀδυν.] Proverbium hoc Suidas confecit ex Scholiasta Aristophanis in verba illa Comici Ran. 188. Τίς εἰς τὸ Λήθης πεδίον; ἢς ὄνον πόκος; Sed qui ipsa verba Scholiastae inspexerit, reprehendet alucinacionem compilatoris: qui ea, quae a Scholiasta de proverbio ὄνον πόκος dicuntur, male ad Λήθης πεδίον refert." Quem fugit scribendum fuisse ἀνηνύτων: cf. v. Ἀνάπανταν. 13. Λῆθος om. V. Glossa suspecta, Zon. p. 1302. cognita. Neque multum tribuerim voci Ληθεότης. 15. Post ἐπιλησμοσύνη Küst. in contextu neglexit, quae posuit in Latinis: Λήθω... ὁμοίως. Ubi λήσομαι B. E. et edd. ante Gaisf. Mox omissa sunt cum A. V. Λήθουσι γάρ τοι κινύτων (καὶ ἀνέμων Med.) διέξοδοι Θήλειαν ὄρον, πλὴν ὅταν τόκος παρῇ. ἔστι δὲ ταῦτα ἐκ τοῦ Οἰνομίου Σοφοκλέους. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Διέξοδοι. Quorum ipsa novissima clamant haec ex v. Διέξοδοι petita fuisse. 16. Zon. p. 1305. χωράφια] Vocem munierunt Ducangius in Gloss. v. et Boisson. in Nicet. Eugen. p. 140. Primus si credimus usurpavit Theophrastus T. I. p. 828.

Ληγατάριος. Legatarius. apud Romanos species magistratus. Et Ληγάτον, legatum, id quod in testamento relictum est. Λῆγε. Desine. Ληδάριον. Vestimentum aestivum, vel villis vestis aestiva. Aristophanes: Et vestimentum aestivum emere. Λήδας νίεε. Id est, Castor et Pollux. Λήδη. Nomen proprium. Λήδιον. Pallium attritum. Λήθαργος. Obliviosus. Λήθαργος κύων. Canis qui cauda quidem blanditur, clam autem mordet. equi etiam ignavi et infirmi et aegres λήθαργοι vocantur. est etiam morbus quidam cum febre. Ληθεδανός. Ληθεδόνος. Nomen fontis. Λη-

θεδών. Oblivio. est autem amissio scientiae. In Epigrammate: Talia autem facta virorum oblivione cito obliuerantur. Λήθη. Ille vero dirinos interpretes admodum accurate describat; in futuram oblivionem senectutis, ut aiebat Plato, commentarios sibi relinquens et recondens. — Oblivionem canum. — Medicamentorum oblivionem afferentium. † Et facinorum perpetratorem oblivionem sibi offundentes. id est, temeraria audacia quidvis facere aggressi. Λῆθος. Nomen proprium. Ληθεότης. Oblivio. Λήθω. Lateo. Et λήσομεν, latebimus. Λήια. Segetes, campi frugiferi.

Ληιβότειρα. καὶ ληιβοτείρης. ληιβοτήρ δὲ ὁ ἄγριος σῦς.

Ληίδα. τὴν λαφυραγωγίαν.

Ληίζεται. αἰχμαλωτίζει, διαρπάζει, πορθεῖ, ἐρημοί. ἴσως δὲ καὶ ἐν παθητικῇ σημαυομένῃ λέγεται.

Λήηναν. ὠμάλισαν.

Λήνιος.

Λήιον. εὐτελὲς κολόβιον.

Λήισατο. ἐμερίσατο, ἢ ἐλαφυραγωγῆσε.

Ληισθεῖς. ληιστευθεῖς. Καὶ ληιστικόν, τάγμα καὶ πλῆθος· ληιστρικόν δὲ, κτήμα.

Ληιστός. ὁ κτητός.

Ληίτις, ληίτιδος. Ληίτος δὲ, Ληίτου.

Ληκεῖν. τὸ φωνεῖν.

Ληκινθάδιος.

Ληκώμεθα. κινώμεθα. Ἀριστοφάνης.

Μάλισθ' ὅταν ὑπὸ τοῦ ληκώμεθα

τὴν νύχθ' ὄλην.

Ληκύθιον. ἄγγειον. Εἶχε δὲ καὶ ἐν τῇ ζώνῃ 20 ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐλεοῦμεν, οὐ πειθόμεθα. Ἀριστο-

ληκύθιον παρηρημένον, ἐν ᾧ τὸ φάρμακον ἦν τὸ θανάσιμον. Καὶ Ἀριστοφάνης.

Οὐ κατ' ἔπος γέ σου κνίσω

τὸ ῥῆμ' ἕκαστον· ἀλλὰ . . .

ἀπὸ ληκυθίου σου τοὺς προλόγους διαφθερῶ. μικροπρεπῶς γὰρ ἔλεγον, κωδάριον, ληκύθιον, θυλάκιον.

Ληκυθιστής. ὁ μικρόφωνος. οὕτω Σοφοκλῆς. Καὶ ληκυθισμός. Περιενεγκεῖν εὐστρόφως καὶ κεκλασμένως τὸν ληκυθισμὸν τῶν αἰσχροῶν καὶ γελοίων ᾄσματων. τουτέστι τὴν εὐφωμίαν.

Ἄληκυθον τὴν τοῦ μύρου Ἀττικοὶ καλοῦσιν ἢ ἀλάβαστρον· ἀρσενικῶς δὲ τὸν ἀλάβαστρον εἶπεν Ἡρόδοτος. τὰ ἐλαιοδόχα ἄγγεια. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ.

Αἱ δὲ λήκυθοι

μύρον γέμουσι.

καὶ αὐθις.

Ἐλαιον οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ ληκύθῳ.

καὶ αὐθις. Ἐλαιον οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ ληκύθῳ. Ἀριστο-

1. Ληιβότειρα. ἀπολαυστική] ἀπολαυστική om. A. B. V. E. ληιβοτείρης] Od. σ'. 29. σὺς ὡς ληιβοτείρης: quo spectant extrema. Apud Hesychium male se habet πεδίον post λήιον inculcatum. 3. Ληίδα] Il. ε. 138. 4. αἰτιατικῇ post Ληίζεται (Ληίζεται Zon. p. 1306.) omisi cum A. et Photio. Id convenit potius Lexico de Synt. p. 155. αἰχμαλωτίζει] Praestat αἰχμαλωτίζεται cum Lex. Bachm. p. 290. πορθεῖ] πορθοῖ B. V. 5. ἐν παθητικῇ σημ.] Huius exemplum praebet v. Κάριτα. 7. Λήηναν] Pro λέηναν a λαίνω. λέηναν Od. δ'. 260. supra Λεάνω. Hemst. Hanc cum duabus continuis glossis recens opinor accessisse. Λήηναν *V. 8. Monstrum glossae om. vulg., agnoscit *V. Huius probabilem explicatum suggestit Zon. p. 1302. Λήνιος (h. e. λήναιος). ὕμνος. καὶ ληνάιος Διόνυσος. 9. Λήιον] F. Λήιον. Tourp. MS. Vidit etiam Osannus Syll. Inscr. p. 89. Id facile Hesychius explicat, scribens Ληίδιον. εὐτελὲς ἱμάτιον. 10. Ληίσατο] Ληίσσατο scribendum cum Hesychio ex Il. σ'. 28. 11. ληιστικόν, τάγμα καὶ πλῆθος· ληιστρ.] Scholiasta Thucydidis in lib. 1. c. 4. ληιστικόν τὸ σύστημα, ἡ γωνία τοῦ ληιστάς. ληιστρικόν δὲ, τὸ κτήμα. Clarius Photius in Lexico inedito: ληιστικόν καὶ ληιστρικόν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἐκτός τοῦ ὀσμῶναι τοῦ σύστημα τῶν ληιστῶν· τὸ δὲ μετὰ τοῦ ἢ τὸ κτήμα τῶν ληιστῶν. Θεουκνίδης α'. Τὸ τε ληιστικόν καθάρει τῆς θαλάττης. Egregie. Küst. ληιστρικόν A. Cf. infra v. ληισταί et Lobeck. in Phryn. p. 242. 13. Ληιστός] Zon. p. 1302. ληιστή Il. ε. 408. 14. Ληίτις] Il. ε'. 460. ληίτιδες Apollon. 1. 818. Ληίτος δὲ] δὲ om. A. Vide vel Il. β'. 494. Post V. addit ληιστρικός sine exemplo. 16. Ληκινθάδιος] Ληκινθαδῶ A. ληκινθαδῶ V. E. ληκινθαδῶ B. Om. vulg. Hesychianum Ληκινθαδῶδες citat Portus. 17. κινώμεθα] Sic habent omnes editi. At magis tamen placet βινώμεθα. Ληκῶν enim apud Graecos idem significat quod συνοουσιάζειν vel βινεῖν. Küst. Nihil muta. Vid. v. ληκινθῶν. Hemsterh. in Plut. p. 411. Pierson. in Moer. p. 6. Tourp. MS. νικώμεθα V. (κινώμεθα marg.) Ox. κινώμεθα liber etiam Ravennas in ordinem inexit. Ἀριστοφάνης] Thesm. 499. sq. (493.) 18. ἀπὸ] ὑπὸ A. V. E. Ox. 19. Post ὄλην, quod abest ab ipso Comico, praebet Pherecrates a Photio laudatus, haec extabant: Ληκτεῖν ὡ. κατὰ Ῥωμαίους διορδοῦμαι. „Vide supra v. Ἐλήπτευσε.“ Küst. GL om. A. usque ad ἐν ᾧ τὸ, post v. Ληκύθιον reposuit *V. 20. δὲ καὶ] καὶ om. V.
2. Ἀριστοφάνης] Ran. 1209—11. lidem versus subiuncti sunt gl. Κνέγει. 3. δὲ σου] γέ σου A. 4. ῥῆμακαστον V. Tum σὺν τοῖσιν θεοῖς vulgg. interpolationem ut supra removi. 5. ὑπὸ V. pro ἀπὸ. 6. κωδάριον] κνωδάριον V. 7. μικρόφωνος] κοιλόφωνος Hesychius. Cf. Phrynich. Seg. p. 50. 12. οἱ Ἀττικοὶ] οἱ om. A. V. E. Phot. 13. ἀλάβαστρον] Photius his ἀλάβαστρον: recte, vide vel v. ἀλάβαστροθήκας. Illud tamen habet Schol. Platon. p. 334. cui iungendum Schol. Diogenis in Notices et Extr. T. X. p. 226. τὸν ἀλάβ.] τὸ ἀλάβ. B. V. 14. Ἡρόδοτος] Vid. Wesseling. et Schweigh. in Herodot. III, 20. τὸ ἐλαιοδόχον ἄγγειον] τὰ ἐλαιοδόχα ἄγγεια A. V. Schol. Aristoph. Quae Gaisf. a praegressis recte distinxit, quippe ad Aristophanis versum referenda. 15. Πλούτῳ] V. 811. 19. Ἐλαιον οὐκ ἔνεστ.] Aristoph. Av. 1576. 1588.) ἐν τῷ λήκυθῳ Ox. m. sec. petitum ex Nub. 57.

Ληιβότειρα, ληιβοτείρης. ληιβοτήρ vero, aper. Ληίδα. Praedam. Ληίζεται. In servitutem redigit, diripit, populatur, vastat. fortasse id passivam quoque significationem habet. Λήηναν. Aequarunt. Λήιον. Villis tunica. Ληίσατο. Partitus est. vel praedatus est. Ληισθεῖς. Direptus. Et ληιστικόν dicitur agmen vel manus praedonum: ληιστρικόν vero, eorum possessiones. Ληιστός. Qui comparari potest. Ληίτις. At Ληίτις, Ληίτου. Ληκεῖν. Loqui. Ληκινθάδιος. Ληκώμεθα. Subigamur. Aristophanes: Maxime cum totam noctem subigamur. Ληκύθιον. Parva ampulla. Habebat autem parvam ampullam ex zona dependentem, in

qua erat letale venenum. Aristophanes: Non singula tua carmina ad verbum recitabo, sed prologos tuos addita voce ληκυθιον corrumpam. vulgariter autem dicebant κωδάριον, ληκύθιον, θυλάκιον. Ληκυθιστής. Qui vocem exillem habet. Sophocles. Et ληκυθιστός. Volubili et fracta vocis modulatione turpia et ridicula carmina circumferre. Λήκυθον. Lecythium unguentariam Attici vocant ἀλάβαστρον. Herodotus autem genere masculino ἀλάβαστρον vocavit. Aristophanes Pluto: Lecythi vero unguento plenae sunt. id est, olearia vasa. Et iterum: Oleum non inest in lecytho. id est, non movemur misericordia, neque flectimur precibus. Aristophanes

φάνης Ὁρισι. Ζήνων ὁ Κιτιεύς ποιήσας κοῖλον ἐπίθεμα τῇ ληκύθῳ περιέφερε νόμισμα, λύσιν ἔτοιμον τῶν ἀναγκαίων ἢ ἔχει Κράτης.

Λήκυθος. Θηλυκῶς παρὰ Ἀριστοφάνει.

Ὅς τοῖς νεκροῖσι ζωγραφεῖ τὰς ληκύθους. 5
ὁ τῶν γραφῶν ἄριστος.

τοιαῦτα γὰρ τινα ἐν τοῖς μνήμασιν ἔγραφον. καὶ αὐθις.

Παράθου τὰς ληκύθους.

Ληκυτίζειν. τὸ μείζον βοᾶν καὶ ψοφεῖν. 10

Λήμα. ἀξία, καὶ ἀνδρεία. φρόνημα, κέρδος.

Τοιοῦτον γὰρ ὁ παῖς ὕδρα λήμα φαεῖναι.

Καὶ Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

Λήμα μὲν πάρεστι τῷ δέ γ' οὐκ ἄτολμον. 15

τουτέστι τολμηρόν. καὶ αὐθις.

Λήμα θούριον.

τουτέστι φρόνημα πολεμικόν. καὶ αὐθις.

Ἐτερον αὐτὸ λήμα τοῦτο κομψότερον ἔτ' ἢ τὸ πρότερον ἀναπέφηγε. καὶ αὐθις.

Παρέξω

ἐμαυτὸν ἀνδρεῖον τὸ λήμα, καὶ βλέποντ' ὀρίγανον.

ἀντὶ τοῦ, βλέποντα δορυ. Ἡρόδοτος. Ἡ δὲ Ἀρτεμισία ὑπὸ λήματος καὶ ἀνδρείης ἐστρατεύετο, οὐδεμιῆς ἐούσης ἀναγκυῆς. Περὶ δὲ Εὐριπίδου καὶ Ἀισχύλου.

Λήμα δ' οὐκ ἄτολμον ἀμφοῖν, οὐδ' ἀκίνητοι φρένες.

προσδοκᾶν οὖν εἰκός ἐστι

τὸν μὲν ἀστεῖόν τι λέξαι

καὶ κατεβήνημένον.

τὸν δ' ἀνασπᾶντ' αὐτοπρέμνοισ

τοῖς λόγοισιν ἐμπεσόντα,

συσκευδᾶν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν.

τὸ δὲ διὰ τῶν δύο μ' γραφόμενον, λήμμα, αἱ προ-

1. Ζήνων ὁ Κιτιεύς π.] Fragmentum hoc legitur apud Laertium lib. VII. segm. 12. unde locum hunc emendavi. In prioribus enim editt. [et A. B. V.] legitur κράτος pro Κράτης: nullo utique sensu. Küst. ἐπίθημα Diog. 2. ἐτοίμη] ἔτοιμον A. B. *V. Med. cum Diog. Mox ἔχη V. 4. Θηλυκῶς] θηλυκόν V. 5. Ὅς τοῖς νεκροῖσι ζωγρ.] Haec sunt verba Aristophanis Ecclesiaz. 988. Küst. Vid. supra v. Γραφεύς. Τουρ. νεκροῖς E. Med. τοῖς ληκ. V. Ox. 6. ὁ τῶν γρ: ἄριστος] Haec et ordine inverso sunt proposita et editores ad interpretationem referebant. Nempae praegressa v. 1040. intelliguntur: τὸν τῶν γραφῶν ἄριστον. 7. ἔγραφε] ἔγραφον restitui cum B. V. Schol. et posteriore glossa. 8. Παράθου τὰς ληκ.] Aristoph. Eccl. 1067. (1024.) καὶ παρ. A. 10. Ληκυτίζειν. τὸ μ.] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 589. sed ubi rectius legitur ληκυτίζειν. Küst. Idem error inse- derat gl. Κομπολακύνθου. 11. ἀνδρεία] καὶ ἀνδρεία A. V. Gl. Herodot. V. 72. φρόνημα, κέρδος] His verbis Λήμμα prae- figunt Photius et Schol. Platon. p. 456. Iam etsi λήμμα et λήμα saepe confundunt librarii, quam in rem intpp. Hesychii et Moe- ridis p. 246. Gaisfordus protulit (cf. Blomf. gloss. S. Th. 444.), Suidam tamen istius culpae immunem duco, cum etiam Lex. Bachm. p. 290. singularem glossam posuerit, Λήμμα. τὸ κέρδος. Secus Zon. p. 1305. et Hesychius in gl. Λήμα post Λήμη. κέρδος] Male. Haec enim significatio convenit voci λήμμα, non λήμα. Küst. 14. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 457. sq. 15. λήμα] λήμμα V. Mox τῷ δέ γ' B. V. Reliquis abest γ'. 17. ἦγουν] τουτέστι A. τουτὶ B. V. Ox. ap. Pors. Aristoph. p. 18. 18. Λήμα θούριον.] Aristoph. Equ. 754. Καὶ λήμα θούριον φορεῖν καὶ λόγους ἀμύκτους. Scholiasta in illum locum: Θούριον δὲ λήμα, ὀρμητικόν, ταχύ, πηδητικόν, πολεμικώτατον. Καὶ θούριος Αἴας: θούριος Ἄρης. Huc Suidas respexit. Küst. λήμα — καὶ αὐθις om. V.

1. Ἐτερον αὐτὸ λήμα] Thesmoth. 465, 66. Ἐτερον οὖν E. 3. Παρέξω ἐμαυτὸν ἀνδρ.] Aristoph. Ran. 615. παρέξω αὐτὸν A. B. V. E. Med. Integrum ἐμαυτὸν perversae isti crasis formae praetulit. 7. Ἡρόδοτος] Lib. VII, 99. 8. ἀνδρείης Med. 9. ἐούσης] οἱ adde cum Herod. Περὶ] παρὰ δὲ A. V. περὶ δὲ reposui cum *V. Ceterum ipsa dicendi ratio haec ab nescio quo adiecta fuisse coarguit. 11. Λήμα δ' οὐκ ἄτολμον] Aristoph. Ran. 906 — 914. (927.) 14. τὸν μὲν] Εὐριπίδην subiiciunt MSS. et Med. λέξαι] λέξαι A. B. V. E. ἀστεῖον — αὐτοπρέμνοισ τοῖς A. in marg. 16. τὸν δ' ἄ] Ἀισχύλον τὸν δ' A. V. 17. λόγους *V. 19. τὸ δὲ διὰ τῶν δύο μ' γραφ.] Vide Menaxium in Laert. lib. VII, 73. Küst. μ' Edd. Quod erroris genus saepe sustulimus. Ceterum Gaisfordo haec e commentariis videbantur Alexandri Aphrodis. esse sumpta. Addidit idem ex Bastii Excerptis Schol. ined. in Gregor. Naz. MS. Paris. f. 19. τινὲς λημμάτων σοφιστικῶν φασὶ προβλημάτων: ἐγὼ δὲ διλήμματα μὲν ἠτορικά καὶ ἀνα- λήμματα μαθητικά οἶδα μεμαθηκώς, καὶ ἀπλῶς οὕτως λήμματα τοὺς τόπους καὶ τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπιχειρημάτων, τῶν εἰς ἑτέρων κατασκευῆν ἐπιχειρημάτων: ἀλλὰ γὰρ λήμματα Ἀττικοὶ καὶ τὰ λαμβανόμενά φασιν, ὡς τὰ ἐναντὶ ἀναλώματα. Ἄων ἐν Ῥωμαϊκαῖς ἱστορίαις: Ὡσπερ αἱ πόρνοι, τὸν δάσκοντά τι δεῖ ἀναμένειν, καὶ προσαγωγὸς τῶν λημμάτων πολλοὺς ἔχων πολυπραγμονεῖς τίς τινα ἠδίκηκεν, ἢ δοκεῖ γὰρ ἠδίκηκεναι, τίς τινα ἐπιβουλεύει, καὶ τοῦτοισ συνάειρη, καὶ διὰ τούτων τρέφει. Ἐνθεν οἶμαι ταῦτα οὕτως εἰρησθαι τῷ πατρὶ. προσάγωγοι οὖν λημμάτων, ἐκείνω μὲν τῶν ἠτορικῶν καὶ σοφιστικῶν νοοῖντ' ἂν, οὕτως δὲ τῶν λαμβανόμε- νων χρημάτων, οἱ πρόξενοί φησι ὄντες τῶν λημμάτων τοῖς διδασκάλοις, τοῦτο δὲ πρὸς τὸ κἀκείνους εὐπορωτέρας ποιῶσι, κἀν- τεύθειν μάλιστα διὰ τιμῆς ἐκείνοις εἶσι, τουτέστι, οἱ πρόξενοι τῶν λαμβανόμενων μισθῶν ἢ ἐπιχειρημάτων τοῖς διδασκάλοις διὰ τι- μῆς εἶσιν, ἐπεὶ καὶ τοῦτο δηλονότι μισθός ἐστι τοῖς προσαγωγῶς τὸ τῶν σπουδαζομένων τυγχάνειν. καὶ μὴ διαμαρτάνειν ὡν ἐφλέν- ται, ταῖς οἰκείαις τοῖς ἐπηλύδας συγκαταλέγεσθαι τῶν διατριβῶν. λήμμα καὶ λήμματα] καὶ λήμματα delovi cum A. V. Cete- rum hunc significatum illustrat Boissonadus in Notices et Extr. T. XI. p. 32.

Acibus. † Zeno Citius cum cavum operculum lecytho fecisset, pecuniam circumferebat, ut Crates in promptu haberet, quae vitae necessitas requireret. Λήκυθος. Est generis feminini apud Aristophanem. Pictorum praestantissimum. Qui mortuis lecythos pingit. — talia enim in monumentis mortuorum pingere solebant. Et iterum: Appone lecythos. Ληκυτίζειν. Intensius vociferari et strepitum edere. Λήμα. Dignitas et fortitudo. superbia, lucrum. Tales enim puer iste spiritus ostendit. Et Aristophanes Nubibus: Animus huic est haud sane timidus. Et Λήμα θούριον, animus Martius. Et iterum: Suidae Lex. Vol. II.

Aliud rursus idque superiore violentius exemplum audaciae extitit. Et iterum: Praebebo me virum fortem, et tuentem origanum. id est, acribus oculis intuentem. Et Herodotus: Artemisia autem animo Martii et virili fortitudine praedita bellicis expeditionibus intererat, nulla eam necessitate cogente. De Euripide et Aeschilo [Aristophanes:] Utriusque animo inest audacia et minime tardum ingenium. quare expectandum est, alterum quidem facetum quid et limatum dicturum; alterum vero sublato grandi sono cum ingenti verborum pondere irruentem, inanem multorum versuum ap-

τάσεις παρὰ Ἀριστοτέλει· τουτέστιν ἡ ἐρώτησις ἢ γὰρ ἐρώτησις αἰτία τῆς ἀποκρίσεως, ἥτις ἐστίν, ἐξ ἧς ὁ συλλογισμός· ἦν καὶ λήμμα λέγουσι. καὶ μονολήμματος πρότασις· οἶον, Ἀναπνεῖς ζῆς ἄρα. πρόδηλον γὰρ τὸ παραλελειμμένον, τό, πᾶν τὸ 5 ἀναπνεόν ζῆ. τοιαῦτά ἐστι καὶ τὰ ἐνθυμήματα, Οὐ- τοι κολάσεως ἄξιοι· ἱερόσυλοι γάρ. παρῆται γὰρ τό, τοὺς ἱεροσύλους ἄξιους εἶναι κολάσεως.

Λημαλέος.

441 Ἄηματα. προφητεῖαι. λέγεται δὲ καὶ τὰ ἐξ 10 ὀφθαλμούς. οἰκειάς καρδίας ἀποφθέγματα.

Λημάτια. τὰ βουλευματα.

Ληματιᾶς. λῆμά ἐστι τὸ φρόνημα· ληματιᾶς οὖν μέγα φρονεῖς. λέγεται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ ἰ λημα- τίας, ὃ μεγαλόφρων καὶ ἰσχυρός.

Ληματίας· φρονηματίας, γεννάδας.

Λήμη. λευκὸν ὑγρὸν ἐν ὀφθαλμοῖς συναγόμε- νον, καὶ ἀμβλυώττειν παρασκευάζον. παρὰ τὸ λεύω, τὸ βλέπω, καὶ τὸ μή. Ἀριστοφάνης·

Ἄλλ' ὦ Κρονικαῖς γνώμαις ὄντως λημῶντες τὰς φρένας.

ἤγουν, ἀρχαίαις μωρίαις ἐσκοτισμένοι τὰς φρένας. ἐστὶ δὲ καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀμβλυωπύτων. λήμη δ' ἐστὶ τὸ πεπηγὸς δάκρυον, ὅπερ ἐπικαθεζό- μενον βιάπτει τοὺς ὀφθαλμούς. σημαίνει οὖν τὸ τετυφλωμένοι τὰς φρένας, ὡς περ οἱ τὰς λήμας ἔχοντες τῶν ὀφθαλμίωντων ἐμποδίζονται τὰς ὄψεις. Καὶ λημῶ, τὸ ἀμβλυώττω. Καὶ λημῶντες τοὺς

Λημνία δίκη. ἡ κακίστη.

Λήμνιον πῦρ. ἐστὶν ἀναφορὰ ἐν Λήμνῳ πυρὸς χαλεπή τις.

Λημνία χειρὶ. ὠμῇ καὶ παρανόμῳ. ἀπὸ τῆς 15 ἱστορίας. φασὶ γὰρ τὰς ἐν Λήμνῳ γυναῖκας τοὺς ἄνδρας αὐτῶν ἀνελεῖν, αἰτιωμένας ὅτι αὐταῖς οὐκ ἐμίγνυτο.

Λήμνιον [κακὸν] βλέπων. πυρῶδες. Καὶ πα- ροιμία· Λήμνιον κακόν. ἐκ γὰρ Ἀθηνῶν ἀρπά-

3. ἦν καὶ λήμμα λέγουσι om. E. 4. μονολήμματος] Vid. Alexand. Aphrodis. in Aristot. Top. p. 6. Gaisf. 6. ζῆν] ζῆ A. B. V. E. ἐστὶ] εἰσι καὶ A. a quo καὶ accipi. 8. Post κολάσεως expuncti λέγεται δὲ λήμα καὶ τὸ λαμβανόμενον λόγῳ δώρου cum A. B. V. 9. Om. vulg. 10. Ἄηματα] Sic Habbakuk I, 1. Nahum I, 1. ubi non recte vertunt. Misc. Lip. 6. p. 500. Tourp. MS. Ernestius attulit Theodoretum in IV. Regg. 9, 25. T. I. p. 530. τὰς προφητικὰς ὁράσεις ἐκάλουν λήμματα, et in Ie- rem. 23, 33. λήμμα τὴν προφητείαν ἐκάλουν. Adde Tittm. in Zon. p. 1306. 12. τὰ βουλευματα] Sic Photius: φρονήματα ad- dit Hesychius. Verum haec errori videntur deberi, si quidem Zon. p. 1306. veriora significat: Ληματίων. ὅπερ εἰληται πρὸς κάτασκευὴν τινος ὡς ὁμολογούμενον. 13. Ληματιᾶς] Aristoph. Ran. 496. Ἴφι νῦν, ἐπειδὴ ληματιᾶς, κἀνδρείος εἰ. Scholia- sta: Ληματιᾶς. λῆμά ἐστι τὸ φρόνημα. ληματιᾶς οὖν, μέγα φρονεῖς. γράφεται οὖν καὶ ληματίας, χωρὶς τοῦ ἰ. οἶον μεγαλόφρων καὶ ἰσχυρός. Hinc Suidas sua deprompsit. Küst. Mireris ab editoribus Aristophanis ληματιᾶς perlatum fuisse, cui non liceat significatum verbi desiderativi vel affectionis perversae ascribi. 14. μεταφορικῶς οὖν ληματιᾶς, ἤγουν μεγαλόφρονεῖς. καὶ

ληματίας] ληματιᾶς οὖν ἀντὶ τοῦ γ φρονεῖς. λέγεται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ ἰ ληματίας Gaisf. cum A. ut fere B. V. Malni tamen, Val- ckenarii Animadv. in Ammon. p. 143. secutus, μέγα φρονεῖς, omissis ἀντὶ τοῦ, cum V. et Schol. Cf. Lex. Bachm. p. 290. ubi quod adicitur φρονήσεως, forsitan id corrigendum φρονήσας. 17. Λήμη] Horum priora fluxerunt ab eodem fonte, unde sua petierunt Etym. M. p. 563. Hesychius et Zon. p. 1304. Tenet etiam Photius, sed omissa notatione παρὰ . . . μή. Reliqua de- bentur Scholiis Aristophanis. 19. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ] V. 581. ἐν Πλούτῳ om. A. V. νεφεῖ E. Itaque delendum fuit fabulae indicium.

1. γνώμαις] λήμαις E pr. ἀντὶ δὲ τοῦ γνώμαις γράφεται λήμαις Schol. Mox λημῶντες A. V. pro λημῶντε. 2. ἄμφω — φρέ- νας] Om. V. et forte alii. Gaisf. ἄμφω delevi cum Med. 4. ἐστὶ δὲ καὶ om. *V. 5. τὸ πεπηγὸς] τὸ om. V. 7. τετυ- φλωμένοι] τετυφλωμένε A. B. τετυφλωμένον V. 8. τῶν ὀφθαλμίων Schol. 9. Cf. v. Ἀήρος. 11. δίκη] δόκη B. 12. Λήμνιον πῦρ] Aristoph. Lysist. 299. 13. χαλεπὰ mendum vulg. χαλεπή libri et Photius. 14. Λημνίαν χεῖρα δι- ctum proverbiale memoravit Eustathius infra laudatus. ἀπὸ τῆς μοχθηρίας mendose Hesychius, ἀπὸ τῶν συμβάντων Diogen. VI, 10. 18. Λήμνιον — βλέπων] Cf. Apollod. I. p. 44. Hygin. fab. 15. Schol. Apoll. Rhod. p. 136. Apost. c. XI. pr. 97. ista exscripsit. Reines. κακόν] Haec vox delenda est; utpote supervacanea et sensum turbana. Vel scribendum est, Λή- μνιον βλέπων. κακόν, πυρῶδες. Küst. Scribendum Λήμνιον βλέπων, πυρῶδες βλέπων. Hesych. Λήμνιον βλέπει, πυρῶδες βλέ- πει. ἐπειδὴ τὸ πῦρ Λήμνιον. Ita scribendus videtur iste locus. Tourp. III. p. 130. Accedit et Hesychius et Eustath. in II. α. p. 158. Λήμνιον βλέπειν, ἀντὶ τοῦ δεινόν καὶ πυρῶδες. Arsenius p. 335. Λήμνον. Κακόν retinet cum grammat. Darmst. in Act.

paratum dissipatum esse. At λήμα, per duplex μ, apud Aristotelem vocatur propositio, sive interrogatio. interrogatio enim causa responsionis est; ex qua syllogismus conficitur: quam ipsam lemma vocant. et propositio quidem unum habens lemma: veluti, Respiras, vivis igitur. manifestum enim fit prae- termissum; scilicet, Omne quod respirat, vivere. talia sunt euthymemata, ut: Hi poena digni sunt, sunt enim sacrilegi. praetermissum enim illud, Sacrilegos esse poena dignos. Λη- μαλέος. - Ἄηματα. Prophetiae. dicuntur etiam voces, quae ex proprio sensu animi proferuntur. Λημάτια. Coun- silia. Ληματιᾶς. Ἄημα est animi fiducia. ληματιᾶς igitur, magnifice te effers. item omisso ἰ dicitur ληματίας, qui spiritum sumit, ferox. Ληματίας. Animum elatum habens, gene- rosus. Ἄημη. Albus humor in oculis collectus, qui oculos

caligantes et caecutientes reddit. ab λεύω, video, et particula μή. Aristophanes Pluto: Sed o qui vere Saturnium sapitis, et λίππας mentes habetis. vel, qui antiqua stultitia mentem occae- catam habetis. est proverbium in caecutientes. Ἄημη autem est lacrima concreta, quae oculis insidet, eosque laedit. idem igitur est ac si dixisset, mentem occaecatam habentes: velut qui le- mas in oculis habent caecutiant. Et Ἄημῶ, lippitudine caecutio. Et Λημῶντες τοὺς ὀφθαλμούς. Λημνία δίκη. Iudicium pessimum. Λήμνιον πῦρ. In insula Lemno ignis magna cum vi prorumpit. Λημνία χειρὶ. Lemnia manu. id est, crudeli et impia. dictum ex historia petium. ferunt enim mulie- res Lemnias interfecisse maritos suos, eos incusantes, quod se- cum non concumberent. Λήμνιον βλέπων. Lemnium tuena quasi igneum. Et proverbium: Lemnium malum. Lemnii enim

σαντες γυναῖκας οἱ Λήμνιοι καὶ τεκνοποιησάμενοι ἐξ αὐτῶν κατέσφαξαν αὐτὰς μετὰ τῶν τέκνων. ἐπεὶ δὲ πάντας αἱ γυναῖκες τοὺς ἄνδρας, ὅτι αὐταῖς οὐ προσεῖχον, ἀνείλον ἅμα ταῖς τῶν Θρακῶν γυναῖξιν ἐπὶ τῇ δυσωδίᾳ, ἣν Μυρσίλος μὲν διὰ τὸν Μῆδεας 5 ἐπὶ Ὑψιπέλῃ ζῆλον κατασχεῖν, Καύκασος δὲ διὰ τὸ ὀλιγορῆσαι τῆς Ἀφροδίτης τὰς Λημνίας· ἔνθεν τὰ μεγάλα κακὰ Λήμνια λέγεται.

Λήμνιος ἀνὴρ. ἀπὸ τῆς νήσου Λήμνου.

Λημνόθεν.

Ληναῖζω.

Ληναῖτης χορός. ὁ τῶν Ληναίων.

Λήνια. ὄνομα ἑορτῆς ἐν Ἀθήναις.

442 Ἀηναίων, ληναίωνος. ὄνομα μηνός.

Ληνίς, ληνίδος. ἡ βάκχη.

Ληνοβάται. οἱ ἱερεῖς.

Ληνός, καὶ προλήνιον. αἱ ἐκκλησίαι παρὰ τῷ Λαβίδ.

Ληξιαρχικὸν γραμματεῖον. Ἀθηναίων τῶν ἀστῶν, τῶν ἐχόντων ἡλικίαν ἄρχειν, ἀναγράφεται τὸ ὄνομα, προστιθεμένων τῶν δῆμων αὐτοῖς. καὶ ἐξ ἐκεῖνων τῶν γραμματείων κληροῦσι τὰς ἀρχάς.

10 Ληξιαρχικὸν γραμματεῖον. εἰς ὃ ἐνεγράφοντο οἱ τελεωθέντες τῶν παιδῶν, οἷς ἐξῆν τὰ πατρῶα οἰκονομεῖν. παρὸ καὶ τοῖνομα γέγονε, διὰ τὸ τῶν λήξων ἄρχειν. λήξεις δὲ εἰσιν οἱ τε κληροὶ καὶ αἱ οὐσίαι.

Monac. II. p. 530. Photius: nos Kūsterum probantes id notavimus, quippe e continuis invecum. 19. Λήμνιον κακὸν usurpavit Libanius Ep. 24. commemoravit etiam Schol. Aristoph. Lysistr. 298.

1. ἐτεκνοποίησαν μετ' αὐτῶν. αἱ δὲ κατέσφαξαν αὐτοὺς] καὶ τεκνοποιησάμενοι ἐξ αὐτῶν κατέσφαξαν αὐτὰς A. B. V. Photius, ἐτεκνοποίησαντο ἐξ αὐτῶν. — ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντες οἱ πατέρες αὐτοῦς τε καὶ τὰς μητέρας τὰς Ἀττικὰς ἀνείλον Arsenius p. 335. in uberiore narratione: quam persequuntur Herodotus VI, 138. et Schol. Euripid. Hec. 870. Adde Schol. Pind. Pyth. IV, 88. 449. et Serv. in Aen. III, 399. 2. ἐπεὶ δὲ πάντας αἱ γυναῖκες τοὺς ἄνδρα.] Locum hunc Suidae egregie illustrat Enarrator Apollonii Rhodii I, 609. cuius verba haec sunt: Αἱ Λήμνιοι γυναῖκες ἐπιπολὺ τῶν τῆς Ἀφροδίτης τιμῶν κατολιγορῆσασαι, καθ' ἑαυτῶν τὴν θεὸν ἐλίψαν. πάσαι γὰρ δυσωμίαν ἐπέβαλον, ὡς μηκέτι αὐτὰς τοῖς ἀνδράσιν ἀρέσκειν. τῶν δὲ πρὸς Θρακίας ἐχόντων πόλεμον καὶ πολλὰς ἐκείθεν αἰχμαλώτους λαμβανόντων, καὶ ἀποστρεφόμενων τὰς γυναικὰς γαμετὰς κατὰ τὴν τῆς θεοῦ ὀργήν, ἐψηφίσαντο αἱ γυναῖκες νύκτωρ τοὺς ἄνδρας ἀνελεῖν. καὶ οὐ μόνον τοῦτο ἐποίησαν, ἀλλὰ καὶ τὰς αἰχμαλώτους ἀνείλον. δέσασαι δὲ μὴ οἱ παῖδες ἀνδρωθέντες τιμωρήσονται αὐτὰς, πᾶν ὁμοῦ τὸ ἄρσεν γένος ἀνείλον. Et in versum 615. Ἰστοῖον δὲ ὅτι τῶν ἄλλων ἱστορούντων, ὅτι κατὰ χόλον τῆς Ἀφροδίτης αἱ Λημνιαῖδες δυσωμοί ἐγένοντο, Μυρσίλος ἐν πρώτῳ Ἀισχίλων διαφέρεται, καὶ φησι τὴν Μῆδειαν παραπλῆουσαν διὰ ζηλοτυπίας οἶμαι εἰς τὴν Λήμνον φάρμακον. καὶ δυσωμίαν γενέσθαι ταῖς γυναῖξιν. Confer etiam Scholiastam Homeri in Il. ἡ. 467. et Eustathium in Homer. p. 692. Kūst. ἐπὶ (ἐπεὶ MS.) δὲ Θόαντος Photius, omisso etiam ἀνείλον. Oratio misere pendet. quamquam licet nominativus Μυρσίλος et Καύκασος verbum dicendi suppeditare, per compendii culpam illud elapsum. Hic quidem praestiterit ἐπειτα. 4. τῶν Θρακῶν] Potius captivis Thressis, quas Lemni superduxerunt. Reines. 5. Μυρσίλος] Μυρσίλος A. B. et Arsenius, Μυρσίλος V. E. Photii MS. Vide Meinek. in Euphor. p. 107. Μυρσίλος discrete produnt Schol. Apollonii et Antig. Caryst. 130. 6. Καύκασος] An Καύκαλος, ὁ Χίος, ῥήτωρ, Θεοπόμου τοῦ ἱστοριογράφου ἀδελφός est? Athen. X. p. 412. Reines. Portentum nominis aliis remitto procurandum. Hanc quidem rationem etiam Asclepiades tradiderat ap. Schol. Ven. II. ἡ. 468. 7. Λημνίας] Λημνίας scripserunt Sophocles, Antiphanes, Aristophanes, Diphilus, Nicochares, e Latinis Turpillus. Reines. 8. κακὰ om. V. τὸ Λήμνιον Aeschylus Cho. 626. ubi v. Blomf. 9. ὁ ἀπὸ τῆς Λήμνου νήσου] ἀπὸ τῆς νήσου Λήμνου A. V. Mox post Λημνόθεν delevi cum V. τοπικὸν ἐπιρῆμα. ἐκ (ἀπὸ B.) τῆς Λήμνου. Quorum loco ἐπιρῆμα ἐκ τόπου A. m. rec. pp. 92. 106. 12. Ληναῖτης] Vocem Gaisf. annotavit ex Aristophanis Equ. 544. Sed ὁ ante χορός cum A. V. (qui in gl. seq. ἑορτῶν) ignorent, χορός ad glossam referendum duxi. 13. Post Ἀθήνας delevi cum A. V. Ληναῖος. ἐπίθετον τοῦ Διονύσου. V. infra v. Αἰνίδιος. 14. Vide Proculum in Hesiodi ἔ. 502. et Hexychium.
1. ἡ βάκχη om. V. Vide mox post v. Αἰνίδιος. Sub finem glossae delevi cum V. παρὰ τὸν ληνόν, quae A. in marg. habet; παρα τὴν ληνόν B. Med. Cf. Etym. M. p. 564. Duplicem notationem affert Schol. Clem. Alex. p. 102. 2. Ληνοβάται] Theodoretus infra laudandus: ἐφ' ἑνὸς θυσιαστηρίου τοὺς τῶν ἀνδρωπῶν καρποὺς ληνοβατοῦσιν οἱ ἱερεῖς. 3. Ληνός, καὶ προλήνιον. αἱ ἐκκλησίαι.] Ex Theodoro in Psalm. VIII, 1. Kūst. 4. Λαβίδ] τῷ Λαβίδ A. B. V. E. Statim Gaisf. cum A. delevit Καὶ ληνοβάται, οἱ ἱερεῖς, neque dubium quin superior glossa hinc enata sit. 5. εἰς ὃ Ἀθηναίων] εἰς ὃ om. A. B. V. E. Med. Photius. 6. ἀναγράφεται] ἀναγράφεται A. B. V. Photius. 10. Ληξιαρχικὸν γραμμ.] Ex Harpocrate. Confer etiam Nostrum supra vv. Ἐπιδικεῖς ἡβῆσαι et Κοινὸν γραμματεῖον: itemque Mausaeum in Harpocrate v. Περίπολος et Petitum de Legg. Att. p. 153. De iureiurando, quod praestare tenebantur illi qui Lexiarchico inscribentur, vide Lycurgum in oratione contra Leocratem p. 157. quem locum non observavit Petitus. Kūst. Adde Schol. Luciani Iov. trag. 26. 11. οἱ τελεωθέντες τῶν παιδῶν] Id est, qui annum vigesimum agebant. eius enim aetatis esse oportebat, qui Lexiarchico inscribi volebant. Vide auctores in nota praecedente citatos. Kūst. Dedi τελεωθέντες cum A. V. Harpocr. Parisino et Pal. quam scribendi rationem oportebit saepius etiam revocari: v. Schneid. in Plat. T. II. p. 194. tetigit Göttling. in Aristot. Polit. p. 282. τελεωθέντες Harpocr. editus. 13. κληροὶ] Vid. Timaeus p. 257. coll. Polluce VIII, 104.

cum ex Attica mulieres rapuissent, liberos ex ipsis susceperunt: quas illi una cum liberis iugularunt. Mox Lemniae mulieres viros omnes cum feminis e Thracia ascitis interfecerunt, quod ab illis fastidirentur ob foetorem corporis: quem illas Myrtilus invasisse tradit per invidiam Medae erga Hypsipylem, Caucasus vero, quod Lemniae mulieres debitum Veneri honorem non tribuissent. hinc magna mala Lemnia vocantur. Λήμνιος ἀνὴρ. Lemnius vir. Λημνόθεν. Ληναῖζω. Ληναῖτης χορός. Chorus Lenaeorum. Λήνια. Nomen festi

Attici. Ληναίων. Nomen mensis. Ληνίς. Baccha. Ληνοβάται. Sacerdotes. Ληνός, et προλήνιον. Sic apud Davidem vocantur ecclesiae. Ληξιαρχικὸν γραμματεῖον. Tabula, cui civium Atheniensium, qui per aetatem magistratus gerere poterant, nomina inscribentur, addito singulis pago. ex his igitur tabulis magistratus sortiebantur. Ληξ. γραμμ. Tabula, in qua scribebantur nomina adolescentium, quibus per iustam aetatem patrimonium administrare licebat: sic dicta ab λήξαι, i. e. hereditas vel patrimonium, quod

Λῆξις. τὸ ἔγκλημα. καθ' οἷον λόγον φαρμὴν καὶ λαχεῖν δίκην.

Λῆξιν δίκης. καὶ λαχεῖν δίκην, τὸ καταγεῖλαι κρίσιν ἰδιωτικῶν πραγμάτων φασί. τὸ δ' ἀντικαλεῖσθαι, ἀντιλαχεῖν. τὸ δὲ διανεῖμασθαι χρήματα, διαλαχεῖν.

Λῆξις. παῦσις· ἢ μερίς, κληρονομία. Αἰλιανός· Καὶ θάπτει τὸν νεκρὸν, τοῖς χθονίοις θεοῖς ἀποδιδούς τῆς ἐκεῖνων λήξεως ἤδη. Καὶ αὐθις· Ἀῆξει οὐ μὴ Δία ἐν κλήρῳ χρόνου τῶν Αἰγυπτίων 10 κακὰ τῶν ἐν τῇ πόλει τῇ Ἀλεξάνδρου ἐγκατέσκηψε καὶ τῇ Πώμῃ.

Ληουτίας.

Ληρεῖς. φλυαρεῖς. Ἀριστοφάνης·

Τί δῆτα ληρεῖς, ὥσπερ ἀπ' ὄνου καταπεσῶν; 15 ἵνα καὶ φθαρτὸς καὶ θνητὸς νομισθῇ· τοῦ δὲ δογάνου ἀλλοιωθέντος, καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ νοῦ ἐνέργειαν

Λῆρον ληρεῖς.

ἀντὶ τοῦ, κατὰ λῆρον. Ἀττικὴ δὲ ἡ φράσις καὶ τὸ σχῆμα· ὡς τὸ μανίαν μανίη. ἔστι δὲ Ἀττικὸν τὸ σχῆμα, τὸ εἰπόντα τὸ πρᾶγμα ἐπαγαγεῖν τὸ ἀπὸ τοῦ πράγματος ῥῆμα· ὡς τὸ ὕβριν ὑβρίζεις, καὶ φρυγὴν φεύγεις.

Ληρεῖς ἔχων. παρέλκει τὸ ἔχων.

* * Ἐν Ἐπιγράμμασι·

Καὶ ληρῶν οἱ χρύσειοι κάλαμοι.

Λῆρος. φλύαρος, ματαιόφημος. Πολλὰ γὰρ μοι ταῦτα καὶ ἐκ μειρακίων ἐδόκει λῆροί τε καὶ φλήναφοι.

Λῆρος. Ὅτι ὁ νοῦς ἐν τῷ γήραε λήροις καταληφθεῖς οὐκ αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν τὸ πῦθος ἀνεδέξατο, τοῦ δὲ δογάνου ἀλλοιωθέντος, καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ νοῦ ἐνέργειαν

1. Λῆξις] Ex Harpocrate. Hanc gl. cum praecedente copulat Photius. καθ' ὄν] καθ' οἷον A. B. V. Photius et Harpocr. Pal. 3. Λῆξιν — δίκην] Habet Photius: A. autem in marg. (ubi δίκης B. V.) Neque dubium quin haec lectori culpam debeantur, qui litterarum legem curare noluerit. Cf. Ruhnck. in Tim. p. 174. 5. ἀντιλαχεῖν] ἀντὶ τοῦ λαχεῖν A. V. 7. De proprietate vocis λῆξις exquisita doctrina disputarunt Ruhnck. in Tim. p. 257. Boisson. in Eunap. p. 189. Reiskius in Constant. Cerim. p. 376. ἢ μερίς Photius. Αἰλιανός] Haec vox in prioribus edit. deest, quam ex Paris. A. [et *V.] revocavi. Küst. Aelianus locus, si minus pro corrupto habendus est (licet enim orationem sic reficere, καὶ θάπτει τὸν νεκρὸν τοῖς χθονίοις θεοῖς, μεταδιδούς τῆς ἐκεῖνων λήξεως ἤδη), certe videtur imperfectus esse, quippe cuius sub finem ad sententiam consummandam quaedam desiderantur: velut ἀπολαῦσαι cum accessione verborum. Nam Hemsterhusianam rationem, quae non possit sine participio constare, ipse sensus evertit. 8. καταχθονίοις] χθονίοις A. B. V. E. Edd. ante Küst. 9. ἐκεῖνων] ἐκείνου E. 10. Ἀῆξει οὐ μὴ Δία ἐν κλ.] Fragmentum hoc corruptum est et ideo obscurum: cuius pars posterior legitur etiam supra v. Ἐγκατέσκηψε. Küst. Nihil in his locis obscuri. Sic verte, Et mortuum sepulcro condit, diis inferis illum exhibens ac donans, qui iam defunctus ad eorum sortem et sedes pertinebat: et alio loco: Sorte, ita me Iuppiter amet, temporis infelici Aegyptiorum mala, quae in Alexandria vigeabant, Romam invaserunt. Hemst. 11. τὰ ἐν τῇ] τῶν ἐν τῇ A. B. V. E. καὶ ἐν τῇ Med. τοῦ Ἀλεξάνδρου]

- δρου] τῇ Ἀλεξ. A. B. τ' Ἀλ. V. τὰ ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ πόλει scriptura glossae superioris. 12. Post Πώμῃ delevimus annotationem perierit corrasm ex v. Ἀποκλήρωσις, quam A. reiecit in marginem: Ὅτι (hoc tacite Gaisf.) παῦσις ἐστὶ κληρονομία, λῆξις δὲ μερίς, ἢ δὲ ἀποκλήρωσις, μέρος εἰς ἀμείνονα λῆξιν. Ἀποκλήρωσαι θεοποιῶ φρονιτῆρι οὐδὲν ὠκνησε. Ubi primum Küsterus: παῦσις ἐστὶ κληρονομία. Locus hic turbatus esse videtur, quem sic constituendum et legendum esse putem, Ἀῆξις δὲ ἐστὶ παῦσις, ἢ κληρονομία, καὶ μερίς, etc. Vide etiam infra v. Παῦσις. Quid quod fraus in Suidam illata (vide supra congesta in v. Ἀγαπητόν) homines fugit etiam perspicacissimos. „Et vero haec λῆξις, ab verbo λαγγᾶω, aliud ac λῆξις, cessatio, a λῆγειν, desinere: quae confunduntur apud Suidam loco mutilo in Ἀῆξις, ubi postremum εἰς ἀμείνονα λῆξιν, in meliorem sortem, significat beatum animi post hanc vitam statum.” Wyttenbach. in Eunap. p. 116. sq. Novissimam partem Ἀποκλήρωσαι... ὠκνησε Küsterus clam removit, castigatus a Gronov. Rec. mutil. p. 35. 13. Ληουτίας] Sic MSS. An corrupte pro Ἀλληλουτία? Gaisf. Aberat Edd. 14. Ἀριστοφάνης] Nub. 1275. 15. ἀπ' ὄνου καταπ.] Vide supra v. Ἀπ' ὄνου. Küst. 1. Λῆρον] Plut. 517. Quae sequuntur Schollis debentur Aristophanis. 5. ῥῆμα] Sic mellus MSS. Pariss. quam priores edit. [et E.] quae habent ὄνομα. Küst. 7. Ληρεῖς ἔχων. παρέλκει τὸ ἔχων. ἐν Ἐπιγράμματι· καὶ ληρῶν οἱ χρύσειοι κάλαμοι] Haec non bene conveniunt, ut ait ille. Locus ita rescribendus videtur: Ληρεῖς ἔχων. παρέλκει τὸ ἔχων. — Ληρός. ἐν Ἐπιγράμματι· Καὶ ληρῶν οἱ χρύσειοι κάλαμοι. Toup. I. p. 383. Vid. in Κλεισθένους ἀκρατέστερος. Hemst. Ληρεῖς ἔχων ex Aristoph. Ran. 515. (ubi similiter Schol.) ductum esse vidit Gaisf. ἐν Ἐπιγράμματι etiam *V. 9. ληρῶν] Scribo ληρῶν. Ληρός enim erat ornamentum quoddam muliebri aureum: de quo locus hic accipiendus est. Photius in Lexico inedito: Ληρός, κόσμος γυναικείος χρυσοῦς. Vide etiam Hesychium v. Ληρός. Ceterum exemplum hoc alibi collocandum est, quoniam nihil facit ad v. Ληρεῖς. Küst. Ληρῶν A. B. E. *V. Dictum Hedyli VI, 2. Anthol. Pal. VI, 292. serius accessit, ut sit, perperam agglutinatum; neque glossae caput excidisse credimus, quamquam habet Photius: Ληροί. κόσμος γυναικείος χρυσοῦς. 11. Oratio parum integra; saltem requirimus τοιαῦτα. 13. Ὁ νοῦς ἐν τῷ γήραε λήροις καταλ.] Cum toto hoc loco confer Philoponum in lib. I. Aristot. de Anima, E. 5. a. ubi nonnulla eorum, quae Suidas hic habet, ἀντολιεῖ quoque leguntur. Küst. Ὅτι Gaisf. cum *V. 15. ἵνα καὶ] καὶ om. V.

capesserent. Λῆξις. Crimen: quemadmodum λαχεῖν δίκην significat litem intendere. Λῆξιν δίκης. Et λαχεῖν δίκην, litem alicui rerum privatarum intendere. at vicissim actionem instituire vocabant ἀντιλαχεῖν, patrimonium autem distribuere, διαλαχεῖν. Λῆξις. Cessatio. vel portio, hereditas. Aelianus: Et mortuum sepelit, diis infernis sacra rite faciens, eorumque sedibus illum concedens. Et alibi: Sorte profecto parum fausta seclera in urbe Alexandria collecta etiam Romam invaserunt. Ληουτίας. Ληρεῖς. Garris. Aristophanes: Quid ita nugaris, tanquam ab usino delapsus. pro

ἀπ' ὄνου legunt etiam ἀπὸ νοῦ. Et iterum: Nugas nugaris. locutio autem et figura haec est Attica: cui simile est illud, insaniam insanis. Attica enim figura est, postquam rem ipsam dixeris, subiicere verbum ab illa re deductum: ut ὕβριν ὑβρίζεις, φρυγὴν φεύγεις. Ληρεῖς ἔχων. Ubi ἔχων redundat. [In Epigrammate: Et leriarum fistulae aureae.] Λῆρος. Garulus, vana loquens. Horum enim multa vel adolescentulo nugae et deliria ridebantur. Λῆρος. Mens in senectute delirans non ipsa in se illam affectionem recipit, ut corruptioni obnoxia et mortalis existimetur: sed cum instrumentum sit mu-

443 διὰ ἀνεπιτηδειότητα μὴ δυναμένον δέξασθαι, τὸ πάθος τοῦ ὄργανου πάθος ἔδοξεν εἶναι καὶ τοῦ κινουόντος αὐτὸ νοῦ. καὶ γὰρ τοῦ ὄμματος λημῶντος, ἢ καὶ τῷ γήρα πρὸς ἀνεπιτηδειότητα μεταβαλλόντες, ἢ μὲν αἰσθησις οὐδὲν ἦττον μένει ἀπαθής· τὸ δὲ 5 αἰσθητήριον ἐμπαθὲς ἢ ὕλως ἄχρηστον γίνεται καὶ ἀργόν. τὸ δὲ αἴτιον τοῦ μὴ συνδιαφθείρεσθαι τῷ αἰσθητηρίῳ καὶ τὴν αἰσθητικὴν δύναμιν, τὸ μηδὲ ἐν τούτῳ τῷ σώματι ἔχειν τὸ εἶναι τὴν αἰσθητικὴν δύναμιν, ἀλλ' ἐν τῷ πνεύματι. οὕτω δὲ καὶ τὰ τῶν 10 γερόντων ὄμματα ὑπὸ τοῦ χρόνου ἐξασθενήσαντα, καὶ τῶν χιτώνων παχυτέρων γενομένων, καὶ οἶον ἐξήντιδωμένων, καὶ οὐχ οὕτω διαφανῶν, ἔτι τε καὶ τῶν ἐντὸς ὑγρῶν ξηροτέρων ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ πεπηγόντων, καὶ οὐ δυναμένων τὰ ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν 15 πάθη διαπορθεύειν ἐπὶ τὸ ὀπτικὸν πνεῦμα, συμβαίνει τοὺς γέροντας ἦττον ὄραν. καὶ ἐπὶ τῶν λήρων οὐχ ὁ νοῦς ληρεῖ, ἀλλ' ἢ τοῦ ὄργανου πρὸς τὸ χεῖρον μεταβολὴ καὶ ἀνεπιτηδειότης πάσχει τε καὶ τοὺς λήρους ἐμποεῖ, οὐκ ἐν τῷ γήρα μόνον, ἀλλὰ 20 καὶ ἐν τῇ νεότητι, νοσημάτων τινῶν φρενιτικῶν ἢ ληθαργικῶν τὸ σῶμα κατειληφόντων. — Ἡ ὅτι ἢ

ἐπιτεταμένη βλάβη τοῦ νοῦ παραφροσύνη, λέγεται· ἢ δὲ μέση λήρος· ἢ δὲ ὑφειμένη παράληρος. Λήρος δὲ ὁ ἀναιδής· παρὰ τὸ λῖαν ὄραν· διὰ τοῦ ἰ.

Λήσεις. ἀγνοήσεις·

Λήσεις σεαυτοῦ τὰς πόλεις ἐκκοκκίσας.

τέλεον ἀπολέσας.

Λήσομαι. ἐπιλάθωμαι.

Λήσταρχος. ἀρχηγὸς ληστῶν.

Λησταί. Πισίδης·

Ἐν τῷ παραδείσῳ τῆς αἰοιδίμου μάχης γίνεσθε λησταί.

ἀντὶ τοῦ, μιμούμενοι τὸν ληστήν. Καὶ ληστής μὲν ὁ ἐν ἡλείρῳ· πειρατής δὲ ὁ ἐν θαλάσῳ. Καὶ ληστικὸν σύστημα· ληστρικὸν δὲ χρῆμα ἢ κτήμα. Κοστόβων τὸ ληστικὸν τὴν Ἑλλάδα ἐπέδραμεν. — Ὁ δὲ πάντων τῶν μέσων ἀνδρῶν ἀσθενέστατος ὢν ληστικὸν ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ χ' ἀνδρῶν συνέστησε.

Ληστεία.

Λήστις. ἢ λήθη. Σοφοκλῆς·

Καὶ τὰ λίσθη αἰτῆ τοῦ βίου· τὰ δ' ἐν μέσῳ ἢ λήστιν ἔχεις, ἢ δι' οὐδενὸς ποιῆ.

1. διὰ τὴν] τὴν omisi cum A. ἐπιτηδειότητα *V. 8. τὸ μηδὲ — δύναμιν] Haec verba incuria librorum in prioribus editt. [et B. E.] omissa sunt, quae ex 2 MSS. Paris. revocavi. Küst. τὸ εἶναι omissa malim cum *V. 10. οὕτω δὲ καὶ τὰ τῶν γερόντων ὄμματα ὑπὸ τοῦ χρ.] Ne oratio sit ἀνακόλουθος, scribendum est, οὕτω δὲ καὶ τοῦ τῶν γερόντων ὄμματος ὑπὸ τοῦ χρόνου ἐξασθενήσαντος. Sic enim recte legitur apud Philonem loco laudato. Küst. δὴ] δὲ reddendum fuit cum A. B. V. 12. γινομένων] γενομένων A. B. 19. καὶ] τε καὶ A. V. 20. μόνον] μόνῳ V. Om. E. Med. 21. κῶν *V. φρενιτικῶν] φρενιτικῶν A. E. 22. ἢ ὅτι A. B. V. E. Med. ὅτι Küster. Hanc laciniam cum seqq. *V. post praegressum αὐτὸ νοῦ repetiit. Tum ἢ om. B. E.

1. ἐπιτεταμένη παράληρος. λήρος et seqq. V. λέγεται] γίνεται A. 2. Λήρος] Sic recte MSS. Paris. At priores editt. (excepta Mediolanensi, in qua legitur λήρος) male habent λήρος. Vide infra v. Λήρος. Küst. 6. Λήσεις σεαυτοῦ] Aristoph. Pac. 62. ubi vide Scholiastam. Küst. σεαυτοῦ A. B. V. 8. Λήσομαι] Vide vel Odyss. ἄ. 308. ἐπιλάθωμαι] ἐπιλάθωμαι B. V. E. Med. Photii MS. Continuo λήθην ἔξω omiserunt A. B. V. et Photius. 10. Πισίδης] Fr. Foggini. 116. 13. μιμούμενοι — θαλάσῳ καὶ om. A. habet tamen in margine Ληστής μὲν ὁ ἐν ἡλείρῳ· πειρατής δὲ ὁ ἐν θαλάσῳ. 15. ληστικὸν σύστημα] Vide quae notavimus supra in v. Ληστικῶν. Küst. ληστρικὸν δὲ χρῆμα ἢ κτ.] Hic in prioribus editt. est novi articuli initium, cum tamen et sensus et exemplum quod sequitur satis declarent, haec cum superioribus connectenda esse. Küst. δὲ om. V. E. Med. 16. τὸ ληστικὸν] Sic recte MSS. Paris. itemque editt. Mediolan. Aldina, et Basileensis. Quare miror quid Porto in mentem venerit, qui in editione sua vocem illam in ληστικὸν mutavit: prorsus contra mentem Suidae et sensum loci huius. τὸ ληστικὸν enim non significat manum vel multitudinem latronum, sed est epithetum, quod de eorum bonis et possessionibus dicitur, ut Suidas non solum hoc ipso loco docet, sed etiam supra v. Ληστικῶν. Küst. ἐπέδραμεν] ἐπέδραμεν A. B. V. E. 17. Ὁ δὲ] Oratio, si bene memini, Dionis ex historiis petita. τῶν μέσων quo spectet non perspicio. 18. χ' ἔξακωστον V. ξ' E pr. χ' corr. 20. Σοφοκλῆς] Oedip. Col. 583, 84. Coloneum opinor esse compendio significatum, quod abiit in καί: eodemque refferri licet Oιδίπους. 21. λίσθη αὐτοῦ τοῦ βίου· τὰ δὲ μέσον] λίσθη (λίσθη V.) αὐτῆ· τὰ δ' ἐν μέσῳ A. V. λήθη αὐτῆ B. αὐτῆ item E. quod cum Gaisf. ponere nolui, cum in promptu sit αἰτῆ ab optimis tragici libris confirmatum. Sed τοῦ βίου incertum an codd. ignorent; certe Gronovius silet. 22. Legendum ἴσχεις.

tatum, et actionem mentis recipere non possit, propterea quod inhabilis sit: affectio instrumenti videtur esse etiam affectio momentis ipsum mentis. nam oculo levis oppleto, vel etiam per senectutem ita mutato, ut ad videndum non sit idoneus, ipse sensus nihil minus illaesus manet, sensus autem instrumentum afficitur, vel prorsus inutile redditur. causa vero cur cum instrumento sensus non corrumpatur ipsa sentiendi facultas, haec est, quod facultas sentiendi ne insit quidem in corpore, sed in spiritu. sic igitur et sensus oculorum in senibus hebeato, et tunicis eorum crassioribus factis, et quodammodo corrugatis, ut non amplius sint perspicua; praeterea interioribus etiam humoribus tempore siccioribus redditis et densatis, cum affectiones a sensibus manantes ad spiritum videndi facultate praeditum transmittere non possint, accidit ut senes minus videant. Item ne in deliris quidem ipsa mens delirat, sed instrumenti in deterius mutatio et inepta habitudo afficitur, et deliria efficit, non in se-

nectute tantum, sed etiam in iuventute, cum aliqui morbi phrenetici vel lethargici corpus occuparunt. — Vehemens dementia vocatur παραφροσύνη: media λήρος: levissima παράληρος. Λήρος vero est impudens: ab eo quod nimis videt; scribiturque per ἰ. Λήσεις. Ignorabis. Imprudens urbes tuas habitatoribus rucas reddes. id est, prorsus evertes. Λήσομαι. Obliviscar. Λήσταρχος. Praedonum princeps. Λησταί. Pisides. In paradiso celebris pugnae estote latrones. id est, latronem imitamine. Et ληστή; dicitur praedo terrestris; πειρατής vero, qui mare infestat. Et ληστικὸν σύστημα, manus latronum; ληστικὸν autem de bonis vel possessionibus latronum dicitur. Costobii coacta latronum manu in Graeciam incursionem fecerunt. † Ille vero quamvis omnium mediocri fortunae hominum minimas haberet opes, tamen mille latronum manu in Apulia conflagavit. Ληστεία. Λήστις. Oblivio. Sophocles: Suprema vitae officia a me petis; quae vero medio tempore con-

ἢ τοῦ ζῆν ἐπιλέλῃσαι, ἢ οὐ φροντίζεις. Οἰδίπους·
 Ἐνταῦθα γὰρ μοι κείνα συγκομίζεται.
 τοντέστι, διὰ τοῦ τέλους καὶ τὰ μέσα τοῦ βίου εὐ-
 444 τυχήσει. προςδοκῶν γὰρ σὺ ἀφελήθῃσθαι παρ'
 ἐμοῦ, ὅταν ἀποθάνω, ζῶντά με γηροβοσκήσεις.
 Λητώ. ἡ μήτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος.
 Ληφθῆναι. κρατηθῆναι.
 Λίαν. πάνυ.
 Λιαρόν. θερμόν.
 Λιασθεῖς. ἐκκλίνας.
 Λιαστής.
 Λιβάδα. σταγόνα, κρήνη, ἐνυδρον τόπον.
 ἐν Ἐπιγράμματι.
 Καὶ λιβάδες, καὶ ταῦτα βοτηρικὰ * κύπελλα.
 λιβάς, λιβάδος, ὁ σταλαγμὸς τῶν δακρῶν.
 Λιβαδέια. πόλις τῆς Βοιωτίας.
 Λιβάνιος, σοφιστῆς Ἀντιοχεύς, τῶν ἐπὶ Ἰου-
 λιανοῦ τοῦ βασιλέως χρόνων, καὶ μέχρι Θεοδοσίου
 τοῦ πρεσβύτου. Φασγανίου πατρός, μαθητῆς Διο-
 φάντου. ἔγραψεν ἄπειρα· ἐν οἷς Ἐγκώμιον εἰς 20 ἐν γὰρ τῇ Ῥώμῃ ὑπατεύοντος Κοῖντου τοῦ Σερβιλίου

Κωνσταντίον τὸν βασιλέα, ἕτερον εἰς Ἰουλιανόν,
 Μελέτας ῥητορικός, καὶ Ἐπιστολάς. οὗτος καὶ ἐπὶ
 τῶν χρόνων ἦν Βασιλεῖον τοῦ μεγάλου καὶ Γρηγο-
 ρίου τοῦ Θεολόγου. Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ὁ Παραβά-
 5 της, καίπερ τοσοῦτοις ἐμβεβηκώς, τῆς τε περὶ λό-
 γους ἤπτετο φιλοτιμίας, καὶ τὸν τῆς Ἀντιοχείας
 σοφιστήν, ᾧ Λιβάνιος ὄνομα, διαφερόντως ἐθαύ-
 μασεν· τὰ μὲν ἴσως ἐπαινῶν, τὰ δὲ ὅπως λυποίη
 τὸν μέγαν σοφιστήν Προαιρέσιον, προτιμῶν ἔτε-
 10 ρον. Ἀκάκιος γοῦν τις αὐτῷ τῶν περὶ ῥητορικὴν
 δεινῶν καὶ ὁ ἐκ Φρυγίας Τουσκιανὸς αἰεὶ πρὸς
 ταῦτα ἐπεκάλουν, καὶ διεμύμφοντο τὰς κρίσεις.
 Λίβανος. ὄνομα ὄρου.
 Λιβανωτὶς. πόα.
 15 Λιβανωτός. ὁ καρπὸς τοῦ λιβάνου· λίβανος
 δὲ αὐτὸ τὸ φυτόν.
 Λίβερα. εἶδος πλοίου, καράβια. Πηξάμε-
 νος δρομιάδας τριακοντῆρεις Λιβερνίδων τύπων.
 Λίβερος. ὄνομα τόπου· ἀπὸ τινος ἱστορίας.
 Λίβερος. ὄνομα τόπου· ἀπὸ τινος ἱστορίας.

1. ἢ τὸ ζῆν Med. 3. εὐτυχῆσαι] εὐτυχήσει A. B. V. E. Schol. 5. με om. *V. 9. Λιαρόν] Pro χλιαρόν. Confer Athe-
 naeum lib. II. c. 4. p. 41. Küst. Vid. Suicer. in Hesychium. 10. Λιασθεῖς] Hom. II. α. 349. cf. Schol. in ὅ. 418. Sub
 finem quod Hesychius habet cum aliis grammaticis χωρισθεῖς omiserunt A. B. V. 11. Λιαστής] Λιάσθης, opinor, petitum
 ex II. γ. 12. Om. vulg. Siletur *V. 12. ἐνυδρον τόπον] Vide hunc significatum a Barkero in Elym. M. p. 954. munitum.
 13. ἐν Ἐπιγράμματι] Thyilli III, 3. Anthol. Pal. VI, 170. Novissima versus redeunt in v. Βοτηρικὰ κύπελλα. 14. βοτηρικὰ
 κύπελλα] Inserendum Πανί. βοτηρά V. Quae sequuntur λιβάς . . . δακρῶν (cf. Herod. Epimer. p. 76.) male pro singulari
 glossa habebantur. 16. Λιβαδέια] Pro Λιβαδέια, quod vide. Hemst. -Λιβαδέια Photius. 17. Λιβάνιος] De eo vide
 Eunapium, Synes. de Insomn. et ibi Schol. Nicephori p. 428. Olympiod. ap. Phot. c. 80. p. 193. alterius Libanii Asiani magi, qui
 a Constantio Imp. ad preces Placidiae coniugis necatus fuit, meminit. Reines. Λιβάνιος — Θεοδοσίου τοῦ πρεσβυτέρου (hoc
 probandum). ἔγραψεν — ῥητορικός πλείστα καὶ ἐπιστολάς Eudocia p. 281. Ἀντιοχεύς, σοφιστῆς] σοφιστῆς Ἀντιοχεύς A.
 V. ἐπὶ τῶν] τῶν ἐπὶ A. V. E. et ut videtur B. 18. παραβάτου] βασιλέως A. B. V. 20. Ἐγκώμιον] Huc A. retraxit,
 olim positum post βασιλέα.
2. καὶ Ἐπιστ.] καὶ addunt A. B. V. Mox καὶ post οὗτος delevit Gaisf. cum A. 3. τοῦ μεγάλου et τοῦ Θεολόγου editionibus omissa
 idem ut videtur A. suppediavit. 4. Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς] Eunapio (fr. 76.) tribuit Boissonadus. Mihi sermo dilutior esse visus
 quam pro pigmentis illius longe cultissimis. Ac ne moremur istud ὁ Παραβάτης, vide modo humilem dictionis incensum, τὸν τῆς
 Ἀντιοχείας σοφιστήν, ᾧ Λιβάνιος ὄνομα. 9. Προαιρέσιον] Προαιρέσει V. 10. Horum pleraque, paulum ut videtur casti-
 gati scripta, transierunt in v. Ἀκάκιος. τὴν ῥητορικὴν] τὴν om. A. B. V. E. 12. ἐπεκάλουν V. item διεμύμφοντο.
 15. Λιβανωτόν, καὶ Λιβανωτός] Λιβανωτόν, καὶ om. A. V. Debentur haec Schol. Aristoph. Plut. 703. ubi adhaerent illa,
 supra in glossae speciem redacta, ἔστι δὲ καὶ ὄρος Λίβανος καλούμενον. Ceterum vide Hesychium. 16. δένδρον] φυτόν A.
 B. V. et inter vss. E. 17. Πηξάμενος] Eunapio tribuit Boissonadus fr. 44. 18. Λιβερνίδων τύπων Λίβερος. ὄνομα τ.] Lo-
 cum hunc foede ante mutilatum nunc primum ex 2 MSS. Paris. in integrum restitui. In prioribus enim edit. [et B. E.] desunt
 verba haec: τύπων Λίβερος. ὄνομα τόπου· ἀπὸ τινος ἱστορίας. ὑπατεύοντος Κοῖντου τοῦ Σερβιλίου, χάσμα κατὰ μέσην ἀγορᾶν
 διαστάσης: quae lacuna non potuit non magnas huic loco tenebras offundere. Ceterum historia, quam Suidas ex scriptore ano-
 nymo de Curtio hic narrat, extat etiam apud Livium lib. VII. quem lector conferat. Küst. Hic locus fortasse desumptus ex
 Diono Cassio. Vid. Excerpt. Mali p. 531. Gaisf; 19. ὄνομα τόπου] ὁ τόπος A. 20. ἐν γὰρ τῇ Ῥώμῃ accesserunt ex A.
 V. τοῦ om. *V.

tinentur, eorum vel oblitus es vel nullam habes rationem. id
 est, vitae oblitus es, aut eam non curas. Oedipus: Illuc enim
 mihi ista colliguntur. id est, per finem etiam quae in medio vitae
 tempore posita contingunt. cum enim speres, te fructum ex me
 percepturum, postquam mortuus fuero, me senem et adhuc vi-
 vum fovebis. Λητώ. Latona, mater Apollinis. Ληφθῆ-
 ναι. Captum esse. Λίαν. Valde. Λιαρόν. Calidum.
 Λιασθεῖς. Qui deflexit. Λιαστής. Λιβάδα. Gut-
 tam, fontem, pratum aquosum. In Epigrammate: Et guttae et
 ista pastoralia pocula. λιβάς, lacrimarum gutta. Λιβα-
 δεία. Urbs Boeotiae. Λιβάνιος. Libanius, Antiochenus,
 Sophista, Iuliani Imperatoris temporibus, vitamque ad Theodos-
 sium maiorem usque produxit; filius Phasgani, discipulus Dio-
 phanti. scripsit infinita: inter alia, Constantii Imperatoris en-

comium, et alterum in Iulianum; Declamationes rhetoricas, et
 Epistolas. vixit etiam Basilii Magni et Gregorii Theologi tempo-
 ribus. † Iulianus autem, quamvis tot negotiis implicitus, ta-
 men et litteris sedulo operam dabat, et Sophistam Antiochenum,
 cui Libanio nomen erat, supra modum admirabatur; partim
 laudibus eum ornans, partim vero, ut magno Sophistae Pro-
 aeresio aegre faceret, illum huic praeferebat. Acacius igitur,
 Sophista dicendi valde peritus, et Tuscianum Phryx, ideo enim
 semper culpabant, iudiciumque reprehendebant. Λίβανος.
 Nomen montis. Λιβανωτὶς. Herba quaedam. Λιβα-
 νωτός. Tus. Λίβανος vero, arbor turifera. Λίβερα.
 Genus navigii, Liburnae. Cum compegisset naves cursorias,
 triginta remis instructas et forma Liburnis similes. Λί-
 βερνος. Libernus, nomen loci, ab historia quadam ita dicit.

χάσμα κατὰ μέσσην ἀγορὰν διαστάσης τῆς γῆς γέγονε. γνόντες δὲ οἱ Ῥωμαῖοι ἐκ τῶν Σιβύλλης λογίων ὅτι συνελεύσεται ἡ γῆ, ἣν τὸ τιμιώτατον ἐν ἀνθρώποις ἐμβληθεὶ τῷ χάσματι, ἐπέφερον οἱ μὲν χρυσόν, οἱ δὲ ἄργυρον, οἱ δὲ καρπούς, οἱ δὲ ὄ,τι 5 μάλιστα τιμιώτατον καὶ συμβαίνειν τῶν ὑπὸ τῶν λεγομένων ἱερῶν ὑπελάμβανον. μένοντος δ' οὐδέν τι μείον τοῦ χάσματος, Κούρτιος ἀνὴρ ὀφθῆναι τε κάλλιστος καὶ τὴν ψυχὴν ἄριστος ἔφη συνιέναι βέλτιον τῶν ἄλλων τοῦ Σιβυλλείου· τιμιώτατων γὰρ 10 εἶναι χρῆμα πόλει ἀνδρὸς ἀρετὴν, καὶ ταύτην ἐπιζητεῖν τὰ ἐκ τῶν λογίων δηλούμενα. καὶ τοῦτο εἰπὼν τὰ τε ὄπλα περιέθετο καὶ τὸν πολεμικὸν ἵπ-
445 πον ἀνέβη. πάντων ἡ δὲ θανμαζόντων τὸ δρώμενον, ἀτρέπτως ἐλαύνει κατὰ τοῦ χάσματος. συνελθούσης 15 δὲ τῆς γῆς, ἥρωικῶς τιμὰς τῷ ἀνδρὶ κατὰ μέσσην ἀγορὰν Ῥωμαῖοι ἀνὰ πᾶν ἔτος ἐπιτελεῖν διέγνωσαν,

τὸν τε τόπον Λίβερνον ἐπεκάλεσαν, βωμὸν οἰκοδομήσαντες· ἔξ οὗ δὴ καὶ Βεργίλλιος τὴν ἀρχὴν ἐποίησατο.

Λιβερτινοὶ. ἔθνος.

Λιβύη. χώρα.

Λιβυκὸν θηρίον. οἶον ἐξηλλαγμένον. φασὶ γὰρ τὴν Λιβύην θηρία μὲν πολλὰ ἔχουσαν, ἀνυδρον δὲ οὖσαν, συνερχομένων δὲ παντοδαπῶν εἰς ἓνα τόπον, εἶτα ἀλλήλοις ἐπιβαίνοντων, ἐξηλλαγμένα

καὶ σύμμικτα ἀποτελεῖν ζῶα. Λιβυκὸν ὄρνεον. ἀντὶ τοῦ μέγα. ὡς ἐν Λιβύῃ πολλῶν ὄρνιθων καὶ ἐκτραπέλων ὄντων.

Λιβυρνικά. νῆες ἦσαν οὐ κατὰ τὸν τριηρικὸν ἐσχηματισμέναι τύπον, ἀλλὰ ληστρικώτεραι, χαλκέμβολοι τε καὶ ἰσχυραὶ καὶ κατάφρακτοι καὶ τὸ τάχος ἄπιστον.

3. τιμιώτατον] εἶναι addit A. Id posteriori loco fuerit convenientius. τοῖς ὑπὸ τῶν ἱερῶν λεγομένοις. Küst. Sic H. Wolfius: συμφωνεῖν Portus. Libri nihil dissentiunt, nisi quod τοῖς E m. sec. Si quidem locus pro sano habendus est, Graeculum haec opinor interpretatio decedit: alii quicquid pretiosissimum in earumque rerum numero, quas oraculum praestantissimas innuisset, reponendum esse censerent. 11. χρῆμα om. E. ἀρετὴ A. 12. ταῦτα] τοῦτο A. B. V. 13. εἰς τὸν] εἰς om. A. B. V. ἐπὶ τὸν Dionysius in Exc. Ambrosian. XIV, 21. 15. συνελθούσης etc.] Apud Sudam monachum quidam Graeculus (vereor ne ipse quoque monachus) describens hanc historiam, posteaquam satis ex fide, ut extat in monumentis Latinis, eam narravit, mox aliam historiam coelo Latino incognitam refert, his verbis: συνελθούσης etc. Primum non colebant Curtium Romani, neque ara ei posita fuit. Nam si ita esset, quare dubitaret Varro unde ille locus Curtius diceretur? Deinde, quod locus ille Libernus diceretur, nemo qui hanc historiam narravit meminuit: Varro, Plutarchus, Livius, Valerius, alii. Postremo quis ferat mentientem de Virgilio? Tantum enim abest ut Virgilius ab eo poema suum auspiciatus sit, ut etiam nunquam eius mentionem fecerit, nisi in Calice. Scaliger in Varron. p. 62. Nescio an auctori anonimo temere credendum sit, cum Livius aliique historiae Romanae scriptores ea de re taceant. Küst. Sede sua mota, et transponenda esse ad superiora, Τιμιώτατον γὰρ εἶναι χρῆμα πόλει ἀνδρὸς ἀρετὴν (ἐξ οὗ δὴ καὶ Βεργίλλιος τὴν ἀρχὴν ἐποίησατο). καὶ ταῦτα εἰπὼν etc. conieci in praefat. ante Virgilium, ut illa a glossatore grammatico, ipso forte Suida, inserta fuerint post ἀνδρὸς ἀρετὴν, quia *Arma virumque* Aeneidos Virgilianae initium est. Neque enim sunt scriptoris illius e quo hanc historiam narrat Suidas, et quae de Curtio, sensum oraculi, ut iniicerent in voraginem, quo Romani plurimum valerent, interpretante per *arma virique virtutem* dicit, confirmat Livius, et haec transpositio in verbis Suidae ex Valer. Max. V, 6, 2. Quod autem Scaliger neget ullam apud alios scriptores arae Curtio positae extare mentionem, illius tamen meminisse alii existimant Ovidium Fast. VI, 403. Curtius ille lacus, siccas qui sustinet aras, Nunc solida est tellus, sed lacus ante fuit. Ubi aras pro ara more suo ponit, licet Saturni aram ex loco P. Victoris intelligere videatur Neapolis et N. Heinsius in Fast. I, 13. Sed quod locum illum Λίβερνον dictum adiungat Suidas, id coelo Latino incognitum iure affirmat Scaliger: adeoque vel nugatur Suidas, vel vitiosa scriptura enata fuerit ex Λάκκος, nempe Κούρτιος, ita enim Plutarch. Rom. p. 28. fin. de antiquo Curtio Sabino agens: ὁ μὲν οὖν τόπος δι' ἐκείνον ἐτι νῦν Κούρτιος Λάκκος ὀνομάζεται. Burmann. in Propert. p. 600. Commenta Burmanno haud indigna. Me iudice operam perdidit, quisquis somnia Byzantinorum scriptorum de rebus Romanis ad historiae fidem revocare laboret.

1. Λίβερνον *V. ἐκάλεσαν] ἐπεκάλεσαν A. V. 2. ἔξ οὗ δὴ καὶ Βεργίλλιος τὴν ἀρχ.] Haec mihi Sibyllae folia videntur, nec apud ullum scriptorum veterum me legisse quicquam memini, quod ad locum hunc illustrandum facere queat. Quare inquirat lector. Küst. Βεργίλλιος] Βεργίλλιος dedi cum V. Βεργίλλιος B. E. 4. Λιβερτινοὶ] Vid. ad Act. Apost. VI, 9. notata ap. Bezam. Reines. Gaisf. Valckenarii Scholas p. 413. iussit conferri. ὄνομα ἔθνος] ἔθνος A. 5. Gl. tacite Gaisf. dedit cum *V. 6. Λιβυκὸν θηρ.] Vid. Hesychius et similis narratio Diogen. VI, 11. 9. τόπον] ποτὸν A. V. 11. Λιβυκὸν ὄρνεον] Tetigit Arsenius p. 336. 12. καὶ ἐκτραπέλων] καὶ om. B. E. 14. τριηρικὸν] Sic recte Paris. A. At priores editt. [et B. E.] mendose τριηραρχικόν. Küst. τριηραρχικόν V. 15. τάχος αὐτῶν] αὐτῶν om. A. B. V. Itaque coniectare licet ἄπιστοι.

cum enim Romae Consule Q. Servilio terra ingenti hiatu in medio foro discessisset, Romani ex oraculis Sibyllinis cognoverunt, terram esse coituram, si quod inter homines pretiosissimum esset in hiatum illum coniceretur. quare alii quidem aurum, alii argentum, alii fruges, alii quod quisque pretiosissimum duceret eo iniicerent, existimantes id menti oraculi esse consentaneum, nihilominus autem permanente voragine, Curtius, vir et egregia corporis specie et insigni animi fortitudine praeditus, dixit se melius ceteris mentem oraculi Sibyllini intelligere. rem enim in civitate pretiosissimam esse virtutem viri, eamque ab oraculo requiri. his dictis arma induit, et equum bellicum conscendit; omnibusque factum eius admirantibus, intrepido vultu se cum equo in voraginem immisit. cum igitur terra coisset, Romani

heroicos honores viro illi in medio foro quotannis habendos esse decreverunt, locumque illum vocarunt Libernum: in quo aram exstruxerunt, a qua Virgilius etiam initium fecit. Λιβερτινοὶ. Nomen gentis. Λιβύη. Regio. Λιβυκὸν θηρίον. Libyca fera. id est, inusitata. aiunt enim Libyam, ferarum multitudine abundantem, aquarum et fontium penuria laborare, cum omnis generis animantes ibi bibendi gratia in unum locum convenire seseque promiscue inire soleant. ideo inusitata et mixti generis animalia gignere. Λιβυκὸν ὄρνεον. Avis Afra, id est, magna. Africa enim multas inusitatae magnitudinis aves habet. Λιβυρνικά. Liburnicae naves erant, non trirremium formatae modo, sed navibus praedatoris similes, aereisque rostris munitae et firmatae tectaeque, incredibili celeritate.

Λιθοκοπία. ἢ ἐκ λίθων βολή.
Λιθόλευστος. λιθοβόλητος.
Λιθολόγοι. οἰκοδόμοι.
Λιθομυλία. Ὅτι Ἀππίος Ῥωμαῖος τιμητῆς
 λιθομυλία τὴν Ῥωμαίων κατέστρωσε, καὶ ὕδατος 5
 ὄχετος κατεσκεύασε.
Λίθον ἔψεις. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων τι καταργά-
 ζεσθαι πειρωμένων. οἶον, ἀδυνάτω ἐπιχειρεῖς.
Λίθος. θηλυκὸν ἢ λίθος. Οἱ δὲ Ἄβαροι χρυ-
 σὸν τε καὶ ἄργυρον καὶ λίθων τὰς ἐντίμους ἀποφέ- 10
 ρεσθαι ἤξιον.
Λίθος. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος· Τῶν
 τε παρόντων καὶ ἓνα ἡμῶν οὕτωςι πρὸς τὸν λίθον
 ἄγοντες καὶ ἔξορχοῦντες. εἰκάσιν οὖν Ἀθηναῖοι
 πρὸς τινι λίθῳ τοὺς ὄρκους ποιεῖσθαι, ὡς Ἀριστο- 15
 τέλης καὶ Φιλόχορος ὑποδηλοῦσι.

Λιθουλκῆσαι. τὸ στήσαι ἐπὶ τῆς βάσεως τὸ
 ἀνάθημα.

Λιθοουργική καὶ λιθοτριβική διαφέρει. ἢ
 μὲν λιθοουργική, ἣν ἐν τοῖς μετάλλοις ἐργάζονται
 οἱ τέμνοντες τοὺς λίθους· ἢ δὲ λιθοτριβική ἐστίν,
 ἣν μετῆσιν οἱ καταξάλλοντες καὶ κοσμοῦντες τοὺς
 λίθους; ὡςτ' ἀπειληφέναι τὴν εὐπρέπειαν ἕκαστον
 τῶν ἔργων. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Νausίαν περὶ τοῦ
 τύπου· Ἀλλὰ διὰ τὸ τρεῖς τέχνας ἐργάζεσθαι, τὴν
 10 λιθοουργικὴν καὶ λιθοτριβικὴν καὶ πρὸς τοῦτους
 τὸ τετραφυκέναι.

Λιθοουργός. λιθογλύπτης.

Λίθῳ. τῷ βήματι. Ἀριστοφάνης·

Τονθορῶντες δὲ γήρα, τῷ λίθῳ προσέστα-
 15 μιν.

Λίθων ποτίμων. μήποτε τῶν πῶρων λέγει,

2. *Λιθόλευστος*] Soph. Ai. 254. *λιθόβλητος*] λιθοβόλητος A. V. Photius: repugnante Zon. p. 1308. 3. *Λιθολόγοι.* οἰκοδ.] Hesychius: λέγειν. οἰκοδομεῖν. Idem alibi: ἀναλέγειν. ἀνοικοδομεῖν. Vide etiam Nostrum supra v. Ἐγκατελέγησαν et v. λέγω. Küst. Xenoph. Hist. Gr. p. 525. μετὰ λιθολόγων καὶ τεκτόνων. Toup. MS. Similis locus Thucydides V, 82. extr. V. Piers. in Moer. p. 254. Gl. Timaeus est p. 174. ubi vid. Ruhnk. 4. Ἀππίος Ῥωμαῖος τιμητ.] Cum hoc loco Suidae conferendus est Procopius de Bello Goth. lib. I. c. 14. Küst. Haec repetita sunt ex v. Ἀππία ὁδός. Ὅτι Gaisf. cum *V. 5. Ῥωμαίων] ἰω⁴ A. ὁδὸν V. 7. Λίθον ἔψεις] Proverbio hoc usus est Aristoph. Vesp. 280. ad quem locum Scholiasta inquit: Παροιμία δὲ ἐστὶ τὸ λίθον ἔψεις, ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων γενέσθαι· ὡς καὶ τὸ Πλίνθον πλύνεις, καὶ Χύτραν ποικίλλεις, καὶ εἰς ὄδῳ γράφεις, καὶ Αἰθίοπα λευκαίνεις, καὶ Κατὰ θάλατταν σπείρεις, καὶ τὰ τοιαῦτα. Confer etiam Paroemiographos. Küst. Iulian. p. 249. Toup. MS. Adde Schol. Platon. p. 466. Phrynich. Segu. p. 69. Hesych. cum Arsen. p. 336. et Boisson. Anecd. I. p. 398. Usus est praeter alios Syrianus in Hermog. T. IV. p. 139. Scripsi ἔψεις. 8. ἀδυνάτων libri ut videtur omnes. Correxī cum Photio. 9. Aliud exemplum praebet v. Ἀπρόσοπον. Vide potissimum Moschopuli π. σχεδ. p. 165. 10. λίθων] λίθον V. ἐντίμους] ἐντίμους A. 12. Λίθος. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόν.] Ex Harpocratiōne: in quem vide Maussacum et Valesium. Küst. Vid. Brodaeus in Anthol. VII. p. 599. A. Hemst. Δημοσθένης] P. 1265, 6. 13. ἡμῶν] Lege ἡμῖν. πρὸς τὸν λίθον] Hodie apud Demosthenem legitur, πρὸς τὸν βωμόν: ut monuerunt etiam Maussacus et Valesius. Ceterum Meursius Lectt. Attic. I, 6. existimat vocem λίθον ex auctoritate grammaticorum Demostheni restitui debere, et βωμόν esse glossema, et verbi λίθον, quo orator usus fuerat, interpretamentum: quae viri doctissimi sententia mihi non displicet. Küst. Defendit βώμῳ Valckenarius Opusc. I. p. 39. sq. parum probabiliter. 16. Φιλόχορος] Φιλόχορος A. E. et Photius.
3. Gl. post v. Λιθοουργός posuit *V. 4. μὲν γάρ] γάρ om. A. V. E. ἐστίν post λιθοουργική omisi cum A. V. item post λιθοτριβική nescit V. 6. κατακοσμοῦντες] κοσμοῦντες dedi cum A. B. *V. 8. περὶ τοῦ τύπου] Contendit hunc locum cum altero eiusdem orationis fragmento Kühn. in Polluc. VII, 120. 11. τετραφυκέναι H. Valesius apud Kühnium: quo quidem mendum orationis nondum esse sublatum vel tempus perfectum arguit. Mihi τοῦ χρυσοχοεῖν mentio videbatur requiri. 12. Λιθοουργός] Vid. Hemst. in Luciani Somn. 12. ὁ λιθοκόπος ἢ ὁ λιθογλύπτης Zon. p. 1308. et fere Hesychius. 13. Ἀριστοφάνης] Acharn. 654. (683.) 14. γήρα] τῷ γήρα A. B. V. E. Med. 16. Λίθων ποτίμων. μήποτε τῶν π.] Haec obscura sunt: quae vix quisquam illustrare queat, nisi prius reperto loco auctoris, ad quem nota haec referenda est. Küst. πῶρων] πῶρων B. V. et inter vs. E. Id Bosius coniectura est assecutus, qui de hoc loco sic disseruit: „Intelligitur lapis, qui Graece πῶρος, Latine tofus dicitur. Gloss. πῶρος, ὁ λίθος, tofus, tofum; πῶροι tofi. Pollux VII, 27. ἐνεστι δ' εἰπεῖν καὶ λίθον σκληρὸν καὶ λίθον πῶρων. et X, 43. ex Aristophanis Tagenistis, Νεβρίδα καὶ λίθους πῶρωνος. Pausan. Eliac. I. Ἔστι δὲ λίθον πῶρωνος κρηπίς ἐν τῇ Ἀλφει πρὸς ἄρκτον τοῦ Ἡραίου. Quod ad seqq. Suidae verba attinet, ἢ τῶν — σωματίων, si quis recte advertat ad verborum structuram. sensum commodum ex iis elicere poterit, quem hunc esse puto, ἢ τῶν (λίθων sc.) καταναλισκόντων τὴν σάρκα ἐντιθεμένων σωματίων: h. e. aut (lapidum) qui consumunt carnem cadaverum quae in iis conduntur. Intellexit Suidas lapidem, quem ab vi exedendi corpora σαρκοφάγον vocant, ex quo fiebant conditoria sive loculi mortuorum: Plinius II, 98. XXXVI, 27." Animadv. ad Scr. Gr. p. 169. assentiente Toup. IV. p. 183. Mihi tamen prae contortula Bosii ratione placet reponi: καὶ (vel ἢ) τῶν σωματίων τὴν σάρκα τῶν ἐντιθεμένων καταναλίσκουσι.

compositum ex λίθος et δίχων. *Λιθοκοπία.* Ictus lapidum.
Λιθόλευστος. Lapidibus obrutus. *Λιθολόγοι.* Qui domus aedificant. *Λιθομυλία.* Appius Censor Romanus *ρίσιν a se Appiam dictam lapide molarī constravit, et aqueductus fecit.* *Λίθον ἔψεις.* Lapidem elixas. de iis dicitur qui aliquid facere conantur, quod fieri nequeat. quasi dicas, rem aggredieris eventum carentem. *Λίθος.* Gemma: generis femini. *Abari vero aurum et argentum et pretiosiores gemmas auferendas censuerunt.* *Λίθος.* Demosthenes in oratione contra Cononem: *Et unumquemque nostrum qui aderamur sic ad saxum adduxerunt, et iureiurando adegerunt.* videntur *Suidae Lex. Vol. II.*

igitur Athenienses ad quoddam saxum iurare soliti fuisse, ut ex Aristotele et Philochoro colligi licet. *Λιθουλκῆσαι.* Donarium basi imponere. *Λιθοουργική* et *Λιθοτριβική* differunt. ars enim *λιθοουργική* eorum est, qui lapides in metallis caedunt; *λιθοτριβική* vero eorum, qui lapides poliunt et aptant, ut tōti operi venustas et decus concilietur. Lysias in oratione contra Nausiam de Typo: *Verum quia tres artes exercet, et lapides caedendi, eosdem poliendi, et praeterea deliciai fruenti.* *Λιθοουργός.* Lapidum sculptor. *Λίθῳ.* Suggesto. Aristophanes: *Prae senio autem tremula voce loquentes iurta lapidem consistimus.* *Λίθων ποτίμων.* Lapidum qui potari

καὶ οἱ πίνοντες τὸ ὕδωρ ἰσχυρότεροι γίνονται· ἢ τῶν τῆν σάρκα τῶν ἐντιθεμένων καταναλισκόντων σωμαμάτων.

Λίθων χρυαί. ἄργυρος καὶ χρυσός. καὶ Εὐριπίδης φησί·

Λευκοὺς λίθους ἔχοντες ἀχχοῦσιν μέγα.

Λικίνιος.

[Ληοὶ Λικμαίη καὶ ἐναυλακοφοῖταισιν Ὀραις

Ἡρώναξ πενιχῶν ἐξ ὀλιγηροσίης

μοῖραν ἀλοεῖται στάχνος πάνσπερμά τε.] 10

Λικμησονταί. λικμῶ διὰ τοῦ ᾱ, ἐπὶ τῆς ἄλω.

Λικμησονταί δὲ διὰ τοῦ ᾱ, ἀντὶ τοῦ λείξουσι.

Λικμῶν δέ, τὸ σίτον καθαιρεῖν.

Λικμητήρ. ὁ τὸ πτύον κατέχων.

Λικμώντων. λικμῶ, τὸ κοσκινεύω, διασκορ- 15
πίζω, πτυάζω.

Λίκνον. κόσκινον, ἦτοι πτύον. οἱ δὲ διὰ δι-

φθόγγου γράφουσιν. Ἡ δὲ ἀναστρέψασα τὸ λίκνον ἐπὶ τῶν γονάτων κείμενον ἔθει. Καὶ λικνοειδής, ὁ ῥυπαρός.

Λικνοφόρος. τὸ λίκνον πρὸς πᾶσαν τελετήν 5 καὶ θυσίαν ἐπιτήδειον ἐστίν. ὁ δὲ τοῦτο φέρων λικνοφόρος λέγεται.

Λικριφίς. εἰς πλάγιον.

Λίλαια. πόλις. καὶ Λίλαιον, τόπος.

Λιλαίωμαι. προθυμῶμαι.

Λιμαγχονῶ. πνίγω. καὶ λιμάσσω.

Λιμβρός. ἢ νύξ ἢ σκοτεινή.

[Λιμένειον. ὄνομα τόπου.]

Λιμεντοχος. ὁ τὸν λιμένα ἔχων.

Λιμήν. Σοφοκλῆς·

Τοῖς πολλοῖσι γὰρ
βροτῶν ἄπιστός ἐσθ' ἔταιρείας λιμήν.

ἢ ἢ, τῆς ἔταιρείας φίλλα.

1. οἶ] οἶον A. 2. ἐντιθεμένων] τῶν ἐντ. A. V. 4. Eadem Vat. App. II, 57. Sed prorsus dissentit Hesychius. καὶ γὰρ] γὰρ delevi cum V. 6. Λευκοὺς λίθους ἔχ.] Vide supra v. Λευκοὺς. Küst. ἀργυροῦς V. pro λευκοῦς, idemque μέγα. Quae sequebatur glossa: Λιθίσος. ὁ Ἀπόλλων, ἐν τῷ Μαιέε λίθω προσιδρυμένος ἐκεῖ. ὡς δὲ ἀπὸ τοῦ Μάραθος Μαραθήσιος· οὗτω καὶ τοῦτο, eam ignorant A. B. V. E. sumpsit editor Med. e Stephano Byzantio. 7. Λικίνιος] Λικίνιος dedi cum Moschop. π. σχεδ. p. 165. et B. V. Subsequebatur Λικμαία tauquam caput glossae. Id reieci cum A. V. Glossas autem hoc ordine collocat A. Λικμητήρ· Λικμησονταί· (hactenus *V.) Λικμῶν τὸ σ. κ. Ληοὶ λ. — πάνσπερμά τε· Λικμώντων. Iam quod *V. versiculus subiecit gl. Λικμησονταί, cum alia constat fraudibus deberi, tum ipsam Epigrammatis particulam. Itaque notavi. 8. Epigramma Diodori Zonae II. pr. Anthol. Pal. VI, 98. ἐν ἀυλακοφοῖταισιν] Scribendum est una voce ἐναυλακοφοῖταισιν. Est enim epithetum vocis sequentis ὄραις. Küst. ἀυλακοφοῖταισιν A. ἐναυλακοφοῖταισιν V, ἐν ἀυλακοφοῖταισιν Med. 9. ἠρώ- ναξ] An Χειρώναξ, ita enim vetus poeta ap. Clem. Alex. in Protr. Reines. Ἡρώναξ A. V. Anthol. Mox καὶ ἐξ A. B. V. Tum ὀλιγηροσίης E. Med. πενιχῶν ἐξ ὀλιγ.] Scribe πενιχῶς ἐξ ὀλιγηροσίης: ut recte legitur in Anthol. Küst. 10. ἀλοεῖται] Vox est corrupta: cuius loco in Anthologia MS. legitur ἀλωρῆται: quod et ipsum mendosum est. An forte legendum, μοῖραν ἀλεύρον καὶ etc. i. e. partem vel primitias farinae et spicarum. Cogitit ulterius lector. Nos enim properamus. Küst. Eadem in v. ὀλιγηροσίη recurreunt. Nihil iuvat ἀλωεῖται (cum cod. Pal.) — στάχνος πάνσπερμάτα V. δωρεῖται Toupus I. p. 387. πάνσπερμά τε] Supple ex Antholog. Πάνσπερμά τε ταῦτα, ὡς πρὶν ἐπὶ πλακίνον τοῦδ' ἔθετο τριπόδος. Id est, Et farraginem hanc omnis generis seminum, ut ante, ita et nunc in mensa hac tripede posuit. Küst. 11. λικμῶ om. vulg. Omnia male conglutinata: saltem debebant, optimis codd. argumentibus, huc ex insequentibus retrahi, Λικμῶ — πτυάζω. Vide nos sub v. Λικμώντων. Redeunt haec sub v. Λικμησονταί. 12. δὲ om. *V. ἀντὶ τοῦ clam Gaisf. addidit. Male Photius et Hesychius: Λικμησονταί. λείξουσι. 14. Λικμητήρ] Vid. II. v. 590. 15. Λικμώντων] Respicitur II. ε. 500. λικμώντων Med. Id neglexit vulg. Adiungendum tamen glossae Λικμησονταί, cuius ipsum caput abicci par est, utpote de continuo versu illatum. Tum demum etiam illud apparebit, verissime codices praestantissimos Λικμητήρ praemisisse. 16. πύαζω *V. om. Photius. 17. ἢ πτύον] ἦτοι πτύον B. V. et Photius. Breviter hanc glossam A. in marg. perscripsit: Λίκνον κόσκινον ἦτοι πτύον, καὶ λικνοειδὲς ὁ ῥυπαρός.
1. Cf. Etym. Gud. p. 370. ἀναστρέψασα Wakefield. Silv. Crit. V. p. 4. τὸ λίκνον *V. 2. Item in explicatione vocis λικνοειδής, quamquam mirabili, consentit Zon. p. 1308. 4. Λικνοφόρος. τὸ λίκνον] Ex Harpocrate. τὸ λίκνον πρὸς π.] Vide quae ad locum hunc illustrandum affert Maussacus in Dissertatione critica, quae Harpocrati subiuncta est. Küst. 7. Λικριφίς] II. ε. 463. 8. τόπος ἢ πόλις καὶ Αἰλαιον] πόλις, καὶ Α. τόπος A. B. V. Cf. Zon. p. 1311. 9. προθυμῶμαι ἢ ἐπιθυμῶ] ἢ ἐπιθυμῶ om. A. B. V. Herod. Epimer. p. 77. cf. Zon. p. 1313. Vid. II. v. 253. 10. καὶ λιμάσσω] Om. vulg. Λιμάσσω coni. Portus. 11. Λιμβρός] Confer de hac voce Etymologum. Küst. ἢ σκοτεινή om. V. 12. Λιμένειον] Λιμένειον E pr. Deest gl. A. continuae postposuit *V. Ceterum vide Herodot. I, 18. Qui sequebantur versus Apollonidae VII. pr. Anthol. Pal. VI, 105. petiti illi ex v. Ἀνδρακία denuove in v. Τριγλῆς inculcati, Λιμενήτιν. ἐν Ἐπιγράμματι· Τριγλαν ἀπ' ἀνδρακίης καὶ φουκίδα σοὶ λιμενήτιν, Ἀρτεμι, δωρεῦμαι: delevi cum V. Λιμενήτις A. in marg. nec quicquam amplius. 13. Immo Λιμεντοχος. 14. Σοφοκλῆς] Ai. 683. Cf. v. Ἄημα. 17. φίλλας] ἔταιρείας φίλλα A. B. V. E. Edd. vett. Schol. Soph.

possunt. forsan tofos intelligit, qui aquam bibentes fortiores fiunt, et carnem eorum corporum quae in iis conduntur absument. Λίθων χρυαί. Anrum et argentum. Euripides etiam inquit: *Candidos lupillos habentes valde superbiunt.* Λικίνιος. [Cereris Licmaeae et Horis deabus sulcos perambulantiibus Heronax primitias frumenti e spicis excussi, quod pauper agellus tulit, et farraginem hanc omnis generis seminum offerit.] Λικμησονταί. Λικμῶ, per ᾱ. frumentum ventilio. At λικμησονταί, per ᾱ, lingent. Λικμητήρ. Qui frumentum ventilabro purgat. Λικμώντων. Ab λικμῶ, cribro dissipio,

ventilio. Λίκνον. Cribrum, vel ventilabrum. alii vero per dipthongum scribunt λικνον. Illa autem ventilabrum, quod in genibus eius positum erat, convertens currebat. Et λικνοειδής, sordidus. Λικνοφόρος. Vannus omnibus mysteriis et sacris convenit. ubi qui vannum fert, λικνοφόρος dicitur. Λικριφίς. Oblique. Αἰλαια. Urbs. item Αἰλαιον. Αιλαίωμαι. Cupide volo. Λιμαγχονῶ. Fame neco. Λιμβρός. Nox obscura. [Λιμένειον. Nomen loci.] Λιμεντοχος. Portum tenens. Λιμήν. Portus. Sophocles: *Multis enim mortaliū infidus est amicitiae portus.*

Λιμηρά. Ἀπὸ Μεθώνης ἐν Ἐπιδάυρῳ τῇ Λιμηρᾷ προσσχών. ἀντὶ τοῦ πενιχρᾷ.

448 Λιμηράν. λιμώττουσαν. ἐνθεν τοι καὶ Λιμηράν τὴν Ἐπιδανυρίαν συνοφαντοῦντες ἐκάλουν.

Λιμηρῆς. ἐν Ἐπιγραμμάτι.

Ἄνθεμα λιμηρῆς ἄρμενον ἐργασίης.

εἶπε δέ, χαῖρε θεά, καὶ τήνδ' ἔχε.

Λιμιταναῖοι. οἱ Ῥωμαίων βασιλεῖς ἐν τοῖς ἄνω χρόνοις πανταχόσε τῶν τῆς πολιτείας ἐσχαιῶν ἀάμπουλιν κατεστήσαντο στρατιωτῶν πλήθος, 10 ἐπὶ φυλακῇ τῶν ὀρίων τῆς τῶν Ῥωμαίων ἀρχῆς, καὶ κατὰ τὴν ἐξάν μάλιστα μοῖραν, ταύτη τὰς ἐφόδους Περσῶν τε καὶ Σαρακηνῶν ἀναστέλλοντες, οὐσπερ Λιμιταναλοὺς ἐκάλουν. τούτοις Ἰουστινιανὸς οὕτω δὴ παρέργως καὶ φάυλος ἐχρήτο, ὥστε τεσ- 15 σάρων ἢ πέντε αὐτοῖς ἐνιαυτῶν συντάξων τοὺς χορηγοὺς ὑπερημέρους εἶναι. ἐπειδὴν δὲ Ῥωμαίοις τε καὶ Πέρσαις εἰρήνη γένοιτο, ἡναγκάζοντο οὗτοι

χρόνον ῥητοῦ τὰς ὀφειλομένας συντάξεις μὴ λαμβάνοντες τῷ δημοσίῳ χαρίζεσθαι.

Λίμνη. ἢ θάλασσα παρ' Ὀμήρῳ, καὶ ὁ ὠκεανός, καὶ οἱ ποταμοί· ὥστε γενικὸν ὄνομα ἐστὶ.

6 Λιμνήτης ἰχθύς. ὁ ἀπὸ τῆς θαλάσσης.

Λίμνος. ὄνομα κύριον. σημαίνει δὲ καὶ τὴν θάλασσαν.

Λιμνώρεια.

Λιμοδωρεῖς. Πελοποννησίων οἱ διὰ λιμὸν μετοικήσαντες εἰς Ῥόδον καὶ Κνίδον.

Λιμός.

Γαστέρι μῦνον ἔχοιμι κακῆς ἀλκτήρια λιμοῦ. Λιμός Μηλιαῖος. ἐπὶ τῶν χαλεπῶν. ἐν γὰρ τοῖς Πελοποννησιακοῖς κατὰ πάντων Νικίαν πέμψαντες Ἀθηναῖοι ἐπὶ τοσοῦτον ἐπολιόρησαν αὐτούς, ὥστε λιμῷ διαφθεῖραι. τῷ δὲ πρώτῳ ἔτει Νικίας Μῆλον παρεστήσατο, οὐ μόνον μηχανῶν προσαγωγῇ, ἀλλὰ καὶ λιμῷ, διὰ τὸ ἀποστῆναι αὐτῶν,

1. Ἐπιδάυρῳ τῇ Λιμηρᾷ] Unde Epidaurus haec dicta fuerit Λιμηρά, discrepant auctores. Alii enim eam sic cognominatam volunt a fame (quam λιμός Graeci vocant), sive a sterilitate terrae: ut hic Suidas. Alii a commodis portibus: ac si diceretur λιμηρά. Scholiasta Thucydides in lib. IV. c. 56. Ἐπιδάυρον τὴν Λιμηράν. οὐκ ἐκ τοῦ λιμοῦ οὕτως ὠνόμασται, ἀλλὰ διὰ τὸ πολυμῶς ἔχειν λιμένας. Alibi tamen idem Scholiasta etymologiam, quam hic relict, probat. In librum enim VII. c. 27. ubi Thucydides Ἐπιδάυρον τῆς Λιμηρᾶς meminit, sic inquit: Λιμηρᾶς. ἦγον τῆς καταξήρου, τῆς Ἰνδοῦς. Sic saepe grammatici fluctuant, et a se ipsi discrepant. A portibus etiam dictam vult Hesychius voce Λιμηρά, quem confer. Alii vero a pratis hanc appellationem ei inditam volunt, teste Etymologo v. Λιμήρη: apud quem pro Λιμήρη, Πίνδαρος, scribendum esse, Λιμήρη, Ἐπιδάυρος, recte monuit Berkellius in Stephanum v. Ἐπιδάυρος: quem consule. Küst. 2. Scripsi προσσχών: προσχών Edd. Diligentorem illam scripturam praecepit grammaticus in Hom. Epimer. p. 121. ἦτοι] ἀντὶ τοῦ A. V. 5. ἐν Ἐπιγραμμάτι] Antipatri Sidon. IX. 2. 3. Anthol. Pal. VI. 47. 8. Λιμιταναῖοι] Λιμηραναῖοι V. Λιβιταναῖοι B. E. Med. et sic infra. Λιμιτάνων. Ἰθνικόν Zon. p. 1308. item Etym. Gud. p. 370. et Glossae Nomicae. Oἱ Ῥωμαίων βασιλεῖς ἐν τοῖς ἄνω χρ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Procopii in Histor. Arc. c. 24. Küst. οἱ Ῥωμαῖοι *V. 13. τῶν Περσῶν] τῶν οἰσὶ cum B. E. *V. τε om. V. 16. αὐτοῖς] αὐτῶν B. et ut videtur E. 18. οὗτοι χρόνον] οἱ ταλαίπωροι οὗτοι, αἵτε καὶ αὐτοὶ τῶν ἐκ τῆς εἰρήνης ἀγαθῶν ἀπολαύσαντες, χρόνον Procopius.

1. μὴ λαμβάνοντες] Hae duae voces desunt apud Procopium. Küst. 2. Huic gl. subiecerunt V. et A. in marg. Ὅτι (cῆ ὅτι *V.) λιμῶτος ἀγρός ἐστὶν κατὰ Ῥωμαίους ὁ ἀπὸ (ὁ ὑπὸ τῶν *V.) πολιέων ληφθεῖς. Tum Λιμνάω A. sine expl. 8. Λίμνη. ἢ θάλασσα παρ' Ὀμ.] Schol. Sophocl. Trach. 636. Μηλίδα παρὰ λιμῶν. Λιμῶν φησὶ τὴν θάλασσαν. Ὀμηρος· Αἰθυῖη δ' εἰκυῖα ποτῇ ἀνεδύσατο λιμῆς. Locus Homeri extat Odys. ε. 337. Küst. Vid. vel Schol. Od. γ'. 1. item Apollonii Lex. p. 439. coll. Valck. in E. Hipp. 141. f. 4. οἱ ποταμοί] Vid. Schol. Victor. in Il. ε. 709. Gaisf. 6. Glossa satis obscura. δὲ καὶ] δὲ om. V. Mox τὴν om. B. V. Tum θάλασσα V. 9. Λιμοδωρεῖς] Confer Hesychium h. v. Küst. Λιμοδωρεῖς A. V. Mox μετοικήσαντες Med. κατοικήσαντες reddendum Hesychio. 12. Versum ad Callimachi Hecalen transtulit Naekius in Musei Rhenani Vol. III. p. 546. ἀλκτήρια] ἀλεκτήρια B. E. *V. Sed vide v. Ἀλεκτήρια λιμοῦ. 13. Μηλιαῖος] Falsa vocis scriptura: Μηλίων Arsenius p. 336. ἐν γὰρ τοῖς Πελοποννησιακοῖς κατὰ π.] Ex Schol. Aristoph. Av. 186. Küst. 14. κατὰ πάντων] Wolfius reponit κατὰ τῶν ἀποστάντων. At apud Scholiastam Aristophanis loco laudato legitur κατὰ πάντων Μηλιέων: unde expuncta unica syllaba veram lectionem κατὰ τῶν Μηλιέων conficere facile est. Küst. Vide Dukerum in Thucyd. I. V. extr. Ceterum Nicias partes in oppugnatione Meli levissimae fuerunt, et quidem in prima expeditione: v. Thucyd. III. 91. 18. αὐτῶν om. A.

Λιμηρά. Cum Methone relicta ad Epidaurum, quae Limitera dicitur, accessisset. vel λιμηρά hic significat pauperem. Λιμηράν. Familiam. hinc etiam quidam Epidaurum, quae Λιμηρά cognominabatur, per calumniam vocabant. Λιμηρῆς. In Epigrammate: Donarium hoc, pauperis instrumentum artis. dixit autem, salve Dea, et hunc accipe. Λιμιταναῖοι. Romanorum Imperatores olim in extremis ditionis suae partibus ingentem militum multitudinem constituere solebant, ad tuendos imperii Romani fines; praecipue in parte orientali, ut ab ea incursiones Persarum et Saracienorum reprimerent: quos Limitaneos vocabant. horum Iustinianus tam exiguum vel nullam rationem habuit, ut Quaestore per quattuor vel quinque annos nullum iis stipendium persolverent. pace au-

tem inter Romanos et Persas facta, milites hi debito certi temporis stipendio fraudati id reipublicae condonare cogeantur. Λιμνη. Sic apud Homerum vocatur et mare, et Oceanus, et fluvii. id igitur generale est nomen. Λιμνήτης ἰχθύς. Piscis marinus. Λίμνος. Nomen proprium. significat etiam mare. Λιμνώρεια. Λιμοδωρεῖς. Sic dicti sunt Peloponnesii illi, qui fame coacti in Rhodum et Cnidum migraverunt. Λιμός. Habeat tantum venter meus necessaria malae famis remedia. Λιμός Μηλιαῖος. Fames Meliae. dicitur de rebus difficilibus. bello enim Peloponnesiaco Athenienses adversus Melios misso Nicia tamdiu eos obsederunt, donec fame perierunt. primo autem anno Nicias Melum cepit, non solum ad motis machinis bellicis, sed etiam fame; propterea quod ab Athe-

πρώην ὑποτελῆ οὖσαν. ἢ ἀντὶ τοῦ μεγίστω. Μη-
λος δὲ πόλις Θεσσαλίας. οἱ δὲ Μηλῖοι πολιορκου-
μενοι λιμῶ ὑπὸ Ἀθηναίων ἐπέσθησαν, καὶ προ-
δεδώκασιν ἑαυτούς. Καὶ Λιμῶ Μηλίω, παροι-
μία. ἐπεὶ Ἀθηναῖοι ἐκάκωσαν Μηλίους πολιορ- 5
κούντες λιμῶ. ὡς Θουκυδίδης ἐν τῇ πέμπτῃ.

Λιμόψωρος. Ὑπὸ δὲ τοῦ ψύχους καὶ τῆς
ἀνηλειψίας καὶ τῆς τάλαιπωρίας ἐπεγεγόνει σχεδὸν
ἀπάσι τοῖς ἵπποις, ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσιν,
ὁ λεγόμενος λιμόψωρος καὶ τοιαύτη καχεξία.

Λιμώττω. λιμώσσω.

Λιμπάνω. καταλιμπάνω.

Λίνδιος. ὄνομα κύριον.

Λίνειος μίτος.

Λίνον λίνω συνάπτεις. ἐπὶ τῶν τὰ ὄμοια 15

ἐπιμιγνόντων, ἢ παρακρουομένων καὶ ἀπατώντων.
Στρατῆς Ποταμοῖς.

Λινοπλήγος. φρενοπλήγος. [ἢ εὐθραῖα ὁ λι-
νοπλήξ.]

Λινοπτωμένη. λίνον ἀλιέως ψυχόμενον ἐπο-
πτεύουσα.

Λίνος. Χαλκιδεύς, Ἀπόλλωνος καὶ Τερψιχό-
ρης. οἱ δὲ Ἀμφιμάρον καὶ Οὐρανίας. οἱ δὲ Ἐρμού
καὶ Οὐρανίας. λέγεται δὲ πρῶτος οὗτος ἀπὸ Φοι-
10 νίκης γράμματα εἰς Ἑλληνας ἀγαγεῖν, γενέσθαι δὲ
καὶ Ἡρακλέους διδάσκαλος γραμμάτων, καὶ τῆς λυ-
ρικῆς μούσης πρῶτος γενέσθαι ἡγεμών.

Λίνος ἕτερος, Θηβαῖος, νεώτερος.

Λίνος. εἶδος ὕμνου. Ὀμηρος.

Λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν.

1. μεγίστω] μέγιστος V. Haec ἢ (id profectum a diversa scriptura v. καὶ ante Λιμῶ) ἀντὶ τοῦ μεγίστω omisit Arsenius, iisque apparet καὶ Λιμῶ Μηλίω cum Schol. praefigenda fuisse. Nam extrema illa — ἐν τῇ πέμπτῃ omnino confirmat Zenobius IV, 94. et omissis ἐν τῇ πέμπτῃ Hesychius. 2. Θεσσαλίας] Error vulgaris. Vide Santenii Excursum in Catulli Eleg. ad Manl. 54. 3. προδεδώκασιν] Interpres Comici rectius, παραδεδώκασιν. Küst. 4. αὐτούς] ἑαυτούς A. B. V. Schol. et Arsenius. 7. Ὑπὸ δὲ τοῦ ψύχους καὶ τῆς ἀνηλ.] Haec sunt verba Polybii lib. III. c. 87. Küst. ψύχους] πλήθους E. 8. ἀνηλειψίας] τῆς ἀνηλειψίας A. B. V. E. 9. ἀπάσι quondam post λεγόμενος positum, ad v. σχεδὸν retraxerunt A. B. V. cum Polybio. 12. Sequebatur glossa: Λίνα. τὰ δίκτυα. Delevi cum V. Habet A. in marg. 13. Λίνδιος] Sub finem glossae cum *V. reieci, καὶ Λίνδος, ἢ Ῥόδος, quae habet A. in marg. Haud rectius Zon. p. 1311. Λίνδος. χώρα ἐν τῇ Ῥόδῳ, ἢ καὶ νῆσος. Ad-
dit statim A. Λίναῖος. ὁ Λίνοςος. Similiter V. Λίναῖος. ὄνομα Διονύσου. Tum (post v. Λίνειος *V.) Λίνος. ἢ Βάκχη A. V. Vide supra vv. Ἀηλῖς et Ἀήαια. 15. Λίνον λίνω] Vid. Ὁδὸν λίνον λίνω σ. Schol. Lucian. Philops. (9.) III. p. 37. Hemst. Adde Schol. Luc. Icarom. 1. Schol. Platon. p. 369. Λίνον λίνω συνάπτεις, ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ διὰ τῶν αὐτῶν ἢ λεγόντων, ἢ δρώντων [eadem fere Arsenius p. 336.], ἢ τὰ ὄμοια εἰς φίλων συναπτόντων. μέμνηται δὲ αὐτῆς Ἀριστοτέλης ἐν τῷ γ' τῆς Φυσικῆς ἀκροάσεως. Ὁδὸν γὰρ λίνον λίνω συνάπτειν ἐστὶ καὶ Στρατῆς Ποταμοῖς, καὶ Πλάτων Ἐὐθυδήμῳ. Photius: Λ. λ. σ. ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ διὰ τῶν αὐτῶν δρώντων. Στρατῆς Ποταμοῖς καὶ Ἀριστοτέλης ὁ ῥήτωρ καὶ Πλάτων. Aristidis locus, Heindorfio in Pl. Euthyd. 63. monente, est pro Quatuor. p. 143, 11. ubi Schol. Παροιμία ἐπὶ τῶν τοῖς προτέροις ἕτερα συνειρόντων ὁποῖον καὶ τὸ τοῦ Πλάτωνος, οὐ μόνον δειλοῦς Ἀθηναίου, ἀλλὰ καὶ φιλαργύρου πεπονηκέου τὸν Περικλέα φήσαντος. Addidit etiam Simplicii lo-

cum Porsonus Ind. in Photium p. 732. Paullo infra habet A. in marg. καὶ παρ. λίνον λίνω συνάπτεις ἐπὶ τῶν τῶν λόγῳ προστιθε-
μένων λέγεται. ἐπὶ τῶν] τῶν om. A.

1. ἀπατώντων] ἀπαιτούντων A. B. V. E. 2. Στρατῆς *V. Ποταμοῖς scribendum fuisse dudum monuit Hemsterh. in Plut. p. 470. 3. ὁ λινοπλήξ] φρενοπλήξ B. V. ὁ φρεν. Edd. ante Küst. Satis intelligitur novissima lectoribus debere: quae cum ignorant Photius et Hesychius, uncis damnavi. 5. Λινοπτωμένη] Vid. Schol. Arist. Pac. 1178. Τουρ. MS. συνάπτοσα ψυχόμενον] ψυχόμενον ἐποπτεύουσα A. B. V. ἐποπτεύουσα E. in marg. 7. Λίνος, Χαλκ.] De hoc vide omnino Pausaniam in Boeoticis. Küst. Attulit Reinesius etiam Alcimedantis Or. Ulyss. de non prod. Palamed. et Athen. IV. p. 164. cuius alteram quandam annotationem relinquimus antiquitatis causa. His piget verbum addere. 10. γράμματα om. E. γενέσθαι δὲ καὶ Ἡρακλέους διδάσξ.] Confer Nostrum supra v. Ἐμβολόντα. Küst. 12. ἡγεμόνα Eudocia p. 282. additis ἐστὶ δὲ. 13. Λίνος ἕτερος] Hunc anno DXCVII. refert Hieron. in Chron. Sed Scaliger improbat, et Herculis magistrum fuisse dicit, eoque iunior tempore: Herculem autem ponit an. 768. 820. 825. Idem tamen Euseb. seu Hieronymus Linum magistrum Herculis sub an. 752. collocat: ibidem etiam Orpheum et Musaeum, discipulum huius. Clem. Alex. Strom. I. p. 205. Ἡσίοδος γὰρ τὸν κωμωδιστὴν Λίνον παντοίας σοφίας δεδαχότα εἰπών. Reines. 14. Ὀμηρος] Il. σ'. 570. Quid autem λίνον in loco hoc Homericō significet, non satis constat inter grammaticos, aliis chordam lineam, aliis vero genus cantionis, a Lino sic appellatae, ea voce notari putantibus. Vetus Scholiasta in locum illum Homeri: Ἦτοι λίνον, ὃ δὴ ἐξήπτο ἀντὶ νευρᾶς τῆς κιθάρας· ἐπεὶ οἱ πρῶτοι τοῖς θεοῖς μετὰ ψῆδης ὑποκιδασσοντες οὐκ ἐξ ἐντέρων κατεσκευάζον τὰς κιθάρας· οὐχ ὄσιοι, οὐδὲ θεοῖς ἄριστον εἶναι ὑπολαμβάνοντες, διὰ τὸ ἐκ νεύρων πεποιθῆσθαι· ἀλλὰ ἐκ λίνου πεποιημένον. ἢ Λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν. ἀντὶ τοῦ, τὴν ἐπὶ Λίνω τῷ Ἀπόλλωνος παιδὶ ψῆδην ὄντι νηπιῶ καὶ ὑπὸ κυνῶν ποιμενικῶν διασπασθέντι πρώτῃν ἴσθεισαν. Pro genere cantionis secundum

niensibus defecisset, cum ante ipsos esse tributaria. — Melii (quorum urbs in Thessalia sita erat) ab Atheniensibus obsessi et fame ad incitas redacti, sese iis dederunt. — Et Λιμῶ Μηλίω. proverbium [de gravissima fame.] Athenienses enim Melios obsessos fame gravissima vexarunt: ut auctor est Thucydides libro V. Λιμόψωρος. Quoniam enim frigore, illu-

rie, squalore conflictati multasque molestias perpessi fuerant, omnes fere et equos et viros intemperies illa et genus morbi invasit, quem Graeci limpsoron (sive scabiem e fame ortam) nominant. Λιμώττω. Fame laboro. Λιμπάνω. Relinquo. Λίνδιος. Nomen proprium. Λίνειος μίτος.

Λίνον. Linum lino connectis. de iis qui similia coniungunt. vel de iis qui alios decipiunt et fallunt. Strattis Ποταμῖσι. Λινοπλήγος. Mente moti. [casus rectus λινοπλήξ.] Λινοπτωμένη. Quae rete piscatoris inspicit, dum siccatur. Λίνος. Linus, Chalchidensis, Apollinis et Terpsichores filius; vel ut alii tradunt Amphimari et Uraniae; vel secundum alios Mercurii et Uraniae. hic primus e Phoenicibus litteras in Graeciam intulisse, Herculemque litteras docuisse, et carminis lyrici primus auctor fuisse fertur. Λίνος. Linus alter, Thebanus, iunior. Λίνος. Genus carminis. Homerus: Pulchrum vero carmen succinebat.

οὐδὲ διὰ τὰς χορδὰς ἀπὸ λίνου εἶναι, ἀλλ' εἶδος ἕμνου ἦδον, ὡς παιῶνα. ἢ λύρας χορδή.

Λίνος. τὸ δίκτυον. Λίνος δέ, παρὰ Θηβαίους φιλόσοφος.

Λιούτωρ. ὁ παρὰ Ῥωμαίοις βοηθός.

Λίπα. λιπαρὸν κατὰ ἀποκοπὴν. Θουκυδίδης· Λίπα γὰρ ἀλείψεσθαι, ὅπως μὴ ἀδικῶνται. Καὶ Αἰλιανός· Ὅποταν δὲ προσίωσι κινδυνεύσοντες, λίπα ἀλείφονται.

Λιπαρά. ἢ ἀφύη. Ἀριστοφάνης·

Εἰ δέ τις ὑμᾶς ὑποθωπεύσας λιπαρὰς καλέσειεν Ἀθήνας,

εὔρε τὸ πᾶν ἂν . . . ἀφύων τιμὴν περιΐψας.

Καὶ αὐθις·

Λιπαρὸν τὸ χρῆμα τῆς πόλεως.

τουτέστι πλουσία.

Λιπάρα. μία τῶν καλουμένων Αἰόλου νήσων. περὶ τὴν Σικελίαν δὲ ἢ Λιπάρα. Καὶ Λιπαραῖοι.

Λιπαρές. τὸ προσεχές· ἐκ τοῦ λῖαν παρῆναι. Ἀριστοφάνης·

Εἰ γὰρ ἐνδῶσει τις ἡμῶν ταῖςδε κᾶν σμικρὰν λαβὴν,

οὐδὲν ἔλλειψουσιν αὐταὶ λιπαρᾶς χειροργίας.

τουτέστι τόλμης. ἤγουν, οὐκ ἀφέξονται προσεχοῦς ἔργον αἱ γυναῖκες.

Λιπαρεῖ. παρακαλεῖ. τὸ λῖ μακρὸν.

Γλίσχρος, προσαιτῶν, λιπαρῶν τ' Ἐδριπίδην.

Λιπαρεῖν. τὸ καθικετεύειν· παρὰ τὸ λῖαν παρῆναι. Λιπαρεῖτε μένοντες, προσεδρεύετε μένοντες, ἢ ἐπιμελεῖσθε μένοντες.

Λιπαρεῖ χειρῖ. ἀντὶ τοῦ λιπαρῶς καὶ συνε-15χῶς. Καὶ Λιπαρεῖ, πλουσία, ἀφθόνη. Σοφοκλῆς·

Ἄπολλον, . . . ἢ σε πολλὰ δὴ

ἀφ' ὧν ἔχοιμι, λιπαρεῖ προὔστην χειρῖ.

νῦν δ', ὧ Λύκει' Ἄπολλον, ἐξ οἷων ἔχω,

posteriorem interpretationem Scholiastae vocabulum illud accipit Pausanias in Boeoticis p. 584. Ἀποθανόντος δὲ τοῦ λίνου, τὸ ἐπ' αὐτῷ πένθος διήλθεν ἄρα καὶ ἄγχι τῆς βαρβάρου πάσης, ὡς καὶ Αἰγυπτίοις ἄσμα γενέσθαι λίνον. καλοῦσι δὲ τὸ ἄσμα Αἰγυπτίοι τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ Μανέρων. οἱ δὲ Ἕλλησιν ἐπη ποιήσαντες, Ὀμηρος μὲν ἄτε ἄσμα Ἕλληγιον ὃν ἐπιστάμενος τοῦ λίνου τὰ παθήματα, ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως ἐφη τῇ ἀσπίδι ἄλλα τε ἐργάσασθαι τὸν Ἥραϊστον, καὶ κηδαρῶδὸν παῖδα ἔδοντα εἰς λίνον· Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πᾶσι φέρμιγγι λιγέη Ἴμερόεν κηθάριζε, λίνον δ' ὑπὸ καλῶν ἄειδεν. Praetor Pausaniam *Linum cantilenae* genus fuisse testantur etiam Athenaeus, Pollux, Hesychius, et alii. His Aristarchus praefert.

2. παιῶνα] παιῶνος B. V. E. Med. ἢ λύρας γ.] Gl. Herodoti II, 79. λίνον. φθῆς ὄνομα, ἢ λύρας χορδή. His *V. sublecit gl. Ἀνωπρωμένη. 3. λίνον] λίνος (vel λίνος) A. B. V. E. Med. postulante litterarum serie. λίνος. τὸ λινάριον Etym. Gud. p. 371. δὲ om. *V. 5. Λιούτωρ] Hanc gl. agnoscunt A. B. V. E. et omisso ὁ (cum *V.) Med. Om. vulg. Porsonus: „Corruptum est ex Ἀδιούτωρ Adiator. Quod recte monuit Nunnesius in Phrynich. p. 37.”. 6. Θουκυδίδης] Usus est voce λῖπα Thucydides lib. I. c. 6. Ἐγυμνάσθαι τε πρώτοι, καὶ ἐς τὸ φανερόν ἀποδύντες λίπα μετὰ τοῦ γυμνάσθαι ἤλειψαντο. Scholiasta in eum locum: τὸ λίπα Ὀμηρος ἐπιθετικῶς λέγει τὸ ἐλαιον. Küst. Verum Thucyd. IV, 68. a Suida significari monet Abreschius. 8. Ὅποταν γάρ] ὁποταν δὲ A. V. κινδυνεύοντες] κινδυνεύοντες A. B. E. 10. Ἀριστοφάνης] Acharn. 615. sq. (639.) Confer etiam quae notavimus supra in v. Ἰστέφανοι. Küst. 11. Εἰ δέ] δὲ om. A. B. V. E. Med. ἡμᾶς] ὑμᾶς A. E. καλέσειεν] καλέσειε τὰς A. B. V. E. Med. 13. εὔρε τὸ πᾶν ἂν, ἀφ.] Versus hic ex Aristophane sic supplendus est: εὔρε τὸ πᾶν ἂν διὰ τὰς λιπαρὰς, ἀφύων τιμὴν περιΐψας. Küst. 15. Τὸ χρῆμα λιπαρὸν τῆς πόλεως. τουτέστι, πλουσία. Τὸ λῖ μακρὸν.] Edit. Mediolan. [cum E.] τουτέστι, πλουσία ἐστὶ: scil. πόλις, quod verum. Respexit autem Suidas ad Aristoph. Av. 827. ubi legitur: Λιπαρὸν τὸ χρῆμα τῆς πόλεως. Pindar. Pyth. II, 6. Ὑμῖν τόδε τᾶν λιπαρῶν ἀπὸ Θηβῶν φέρων μέλος ἔρχομαι, ἀγγελίαν τετραορίας ἐλελιχθόνος. In quem locum vide Schollastam. Ceterum fallitur noster, cum dicit primam syllabam τοῦ λιπαρὸν esse longam. Nam manifesto brevis est. Toup. Nimirum sub gl. finem extabant, τὸ λῖ μακρὸν: quae Porsonus ad Toup. IV. p. 459. in v. Λιπαρές transferenda fuisse vidit, mox in Indice sub v. Λιπαρῆς deleri iussit cum Ox. Ignorant etiam A. V. Vid. infra Λιπαρεῖ. Ceterum λιπαρὸν τὸ χρ. A. 18. δὲ om. Harpocratio, tenet Photius.
2. Ἀριστοφάνης] Lysist. 674. ubi eadem Schol. Om. locum Aristoph. V. omnia post παρῆναι *V. 7. ἤγουν] ἢ A. B. Ceterum vide gl. Χειροργίας. 10. Γλίσχρος προσαιτ.] Aristoph. Acharn. 451. γλίσχρος B. V. E. Med. Mox Ἐδριπίδης E. Med. Ἐδριπίδ V. Vid. supra v. Γλίσχρος: quo pars huius glossae irrepsit. 11. τὸ καθικετεύειν] παρακαλεῖν Zou. p. 1313. 12. Λιπαρεῖτε μένοντες] Respexit Suidas ad Herodotum IX, 45. Ἦν δὲ ἄρα ὑπερβλήται τὴν συμβολὴν Μαρδόνιος, καὶ μὴ ποιῆται, λιπαρεῖτε μένοντες. Quod si differet Mardonius, nec committet certamen, vos perseverate hic manere. Toup. Seqq. om. V. λιπαρεῖτε Photius. 15. Σοφοκλῆς] Electr. 1377—1382.

non quod chordae essent lineae, sed quia λίνος erat genus hymni, ut paeon. vel significat chordam lyrae. λίνον. Rete. λίνος vero, philosophus Thebanus. Λιούτωρ. Qui Latine dicitur Adiator. Λίπα. Per apocopen pro λιπαρὸν. Thucydides: Oleo enim se uncturos, ne quid paterentur. Et Aelianus: Cum enim ad certamen accedunt, oleo se unguunt. Λιπαρά. Epithetum apuae piscis. Aristophanes: Si quis vero nobis palpas Athēnas vocaret nitidas, quidlibet ab vobis impetraturus erat, quod urbem aquarum laude ornarat. Et iterum: Urbis res lautissimae. id est, opulentae. Λιπάρα. Lípara una ex insulis, quae Aeolides vocantur, Siciliae vicina. Et Λιπαραῖοι. Λιπαρές. Assiduum. ab eo quod est

λίαν et παρῆναι, adesse. Aristophanes: Si quis enim vestrum vel exiguum his ansam praeberit, non desinent in rosterum impudenter quidvis aggredi. id est, mulieres non desinent manibus suis opus assidue tractare. Λιπαρεῖ. Rogat. syllaba λῖ longa est. Humiliter et blandis verbis rogans oransque Euripidem. Λιπαρεῖν. Suppliciter orare. ab eo quod est λίαν et παρῆναι. Λιπαρεῖτε μένοντες, assidue vel constanter permanete. Λιπαρεῖ χειρῖ. Assidua manu, id est, assidue et continenter. Et λιπαρεῖ, opulenta, abundante. Sophocles: Rex Apollo, [propitius me audi,] quae tibi saepe pro facultatibus meis pingues immolari victimas. nunc vero, Lycie Apollo, quantopere possum,

αἰτῶ, προπιπνῶ, λίσσομαι, γενοῦ πρόφρων
ἡμῖν ἀρωγὸς τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
καὶ δεῖξον ἀνδράποισι τάπιτιμα.

Λιπαρῆς. Πρὸς δὲ τὸ θεῖον λιπαρῆς ἦν καὶ
ἐκδυμος, ὡς θάμα αὐτῷ προσιέναι. Καὶ αὐδῖς· 5
Τὰ δὲ γράμματα ὑπόμνησις ἦν λιπαρῆς τῶν σπον-
δῶν.

Λιπαρία. ἡ προσεδρεία. Ἐχλεύαζεν αὐτοῦς,
ὡς ἐκ τῆς λιπαρίας τῆς τοσῆδε πλέον ἔχειν οὐδέν.
— Ὁ δὲ ἐτάδαζε τοῦ θεοῦ τοὺς θεραπευτήρας, λέ- 10
γων ἐκ τῆς τοσαύτης λιπαρίας πλέον ἔχειν οὐδέν.

Λιπαροκρήδεμνος. ἡ πολύτιμον κρήδεμνον
ἔχουσα.

Ἡ λιπαροκρήδεμνος, ἢ εἵπωμεν καθ' Ὀμη-
ρον,

χερσὶ σε ταῖς ἰδίαις ἐξεπόνθησε Χάρις.

Λιπαρός. ἀνδρῆός, παρὰ τὸ λίπος. στήλβει

γὰρ τὸ ἔλαιον. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀηλιμμένους. Ἀριστο-
φάνης Πλούτῳ·

Λιπαρὸς χωρῶν ἐκ βαλανείου.

Λιπαρῶς. ἐπιμόνος. Πάλιν αὐτῶν ἐγκειμέ-
νων φιλανδρώπως ὑπήκουσε.

Λιπερνήτις. ἡ πτωχὴ· παρὰ τὸ λείπεσθαι
ἐργέων, ὃ ἔστι φυτῶν.

Λιπερνοῦντας. πενιχρούς.

Λίπος. δοτικὴ λίπει.

Λιπῶσι. λιπαρῶσι.

Λίπτω. τὸ ἐπιθυμῶ. Καὶ λελίφθαι, ὁμοίως.
ἔξ οὗ καὶ τὸ λελιμμένος.

Λίποιμι. καταλείψαιμι.

Λιρός. ὁ ἀναιδής. Καὶ λιρόφθαλμος.

Λιρότερον.

Λίς. ὁ λέων. Μῦθος·

Ἐς βίωτον κοινῶν ὄνω γένετ' ὄμοβόρος λίς.

451

1. αἰτῶ] αὐτῆ E. Med. προπιπνῶ A. E. Med. Seqq. usque ad ἄμα αὐτῷ in seq. gl. om. V. sic pergens apud Gronovium in gl. Λιπαρῆς: Πρὸς γὰρ τὸ θεῖον λιπαρῆς ἦν καὶ ἐκδυμος. 3. Vide continua sub v. Τάπιτιμα. 4. Interpretationes habet Photius. 5. ὡς θάμα Tourpius II. p. 19. ὡςθ' ἄμα Editiones. 8. Λιπαρία] Λιπαρία V. cui deest exemplum utrumque; posterius nesciunt B. E. Utrumque quod dixi, vulgarem ordinem significavi, non meam ipsius sententiam. Ecquis enim semel admonitus dubitet alteram orationem pro alterius sive interpretatione sive (quod frequenter accidit in Suida, vide annot. in v. Τριτάλτων) pro temeraria quadam repetitione habere? Itaque collectis quae videantur Aelianum decere talem fere sensum recuperabimus: Ὁ δὲ ἐτάδαζε τοὺς τοῦ θεοῦ θεραπευτήρας καὶ ἐχλεύαζεν αὐτοῦς, λέγων ἐκ τῆς λιπαρίας τῆς τοσῆδε πλέον ἔχειν οὐδέν. 9. ἔχειν] Immo ἔχοντας. 10. ἐτάδαζε] Lege ἐτάδαζε τοῦ θεοῦ. Videtur fragmentum Aellani. Vid. in Χλευασία. Valck. Eandem ille proposuit emendationem in Theocrit. p. 260. post Piersonum in Moerin p. 366. eamque recepi. Mox λέγων om. Med. 12. Λιπαροκρήδεμνος] Est vox Homericā II. σ'. 382. Küst. 14. Ἡ λιπαροκρ.] Distichum Palladae II, 5. 6. Anthol. Pal. VI, 61. καθ' Ὀμηρον] καθημέριος E. 16. σε om. B. E. 17. λίπα] λίπος dedi cum A. B. V. E.

1. καὶ τὸ] ὡς τὸ E. τὸ dedi cum B. V. ἀντὶ] ἢ ἀντὶ A. B. V. E. ἀηλιμμένους] ἡλειμμένους E. ἀηλιμμένους Med. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] V. 616. 4. Πάλιν αὐτῶν ἐγκειμένων] In exemplo allato vox primaria desideratur. Quod oscitantiae librarii alicuius acceptum refero. Repone, λιπαρῶς ἐγκειμένων. Iosephus Antiq. Iud. I. p. 9. Τοῦ θεοῦ λιπαρῶς ἐγκειμένων καὶ πολυπραγμοσύνητος. Heliodorus in Aethiopic. II. p. 68. Ἄλλ' ὁ θεαγένης οὐκ εἶα λιπαρῶς ἐγκειμένος, καὶ τὴν φιλιππῆν, λέγων, κομιζόμεθα πρότερον, εἰ μὴ τις ἡμᾶς παῖλαι καὶ νυνὶ δαίμων. Confer et Nicephor. Histor. p. 11. Tour. I. p. 388. 6. Λιπερνήτις] Vid. intpp. Hesychii v. Λιπερνής. Notationem illam Herodianū sequitur Etym. M. sive Zon. p. 1309. 9. καὶ ἡ δ. τῷ λ.] καὶ ἡ et τῷ om. A. Mox cum A. delevi glossam fere cum v. Λιποτάκτης consentientem: Λιποτάκτης. φυγῆς, τὴν τάξιν αὐτοῦ καταλιπὼν. Καὶ Λιποτάκτησας (λιποτάκτησας Lex. Bachm. p. 291.), καταλείψας, φυγῶν. Agnoscit tamen Photius. 10. λιπαρῶσι] Sic optimus Paris. A. [*V.] et Photius in Lexico inedito. At priores editi. minus recte λιπαρῶσι. Küst. Idem mox collata v. Διακτενωσμένη haec ad Aristoph. Equ. 583. sibi referenda videri significavit Diatr. p. 17. Nobis tamen illud certius videtur, λιπαρῶσι male convenire verbo λιπῶσι: legendum autem esse λιπαροῖς, addito forsitan οὐσι. Nihil iuvat Zon. p. 1313. Λιπῶμενος δὲ ὁ λιπαρῶν. Ceterum λιπῶσας Callimachus fr. 121. a nobis olim (Grundl. z. Encykl. d. Philol. p. 92.) vindicatus; id quod ab novissimo Simonideorum editore p. 104. dissimulari miror. 11. Λίπτω] Vid. Etymol. M. v. et Herod. Epimor. pp. 77. 248. Auctores vocis Apollonius IV, 813. et Nicander. 12. λιλαιόμενοι] λελιμμένος A. B. λελιόμενος V. Vid. vel II. δ'. 465. 13. Post hanc gl. repetebantur, quae extant supra in glossa prorsus incerta Λιριον: Λιριον. καὶ κοινῶς τὸ ἄνθος, καὶ ἰδίως τὸν γάρμισσον καλοῦσιν οἱ (οἱ om. *V. et Phot.) ἄττιχοί. Deest gl. A. Ipsum Λιριον V. E. et B m. sec. Λιριον Photius: qui similia quaedam rettulit sub v. Λιρίων. 14. Λιρός. ὁ ἀναιδ.] Vide Hesychium v. Λιριόεντα, et Etymologum v. Λιρόφθαλμος. Küst. Vid. Parthenii Erot. p. 374. Hesych. Λιρός ἀναιδής, ubi recte Kuster. Λιρός. Tour. MS. Immo videndi Piersonus Verisim. p. 100. et Valck. Callim. p. 229. Vide supra v. Λιρόφθαλμος. 15. Λιρότερον om. V. 17. Ἐς βίωτον κοινῶς] Scribendum est, Ἐς βίωτον κοινῶν. Sic enim et sensus et metri ratio loco huic constabit. Küst. Sic etiam Reinesius: et βίωτον quidem A. V. βιωτόν Med. Mox ὄμοβόρος A. *V. Eiusdem fabulae frustum servavit v. Λίγος.

te rogo, supplicibusque precibus veneror et oro, his consiliis nostris propitiis adsis, et ostende mortalibus praemia. Λιπαρῆς. Assiduus. Deum vero assidue et propenso animo colebat, adeo ut frequenter eum accederet. Et iterum: Litterae vero illae memoriam foederis perpetuo renovabant. Λιπαρία. Assiduitas. Ille autem eos deridebat, ut qui ex tanta assiduitate nullum omnino fructum perciperent. † Ille vero dei cultores deridebat, dicens assiduitatem illam nihil omnino ipsis prodesse. Λιπαροκρήδεμνος. Cuius caput pulchris vittis redimitum est. Ipsa, ut secundum Homerum loquamur, pulchris redimita vittis Gratia propriis manibus

te elaboravit. Λιπαρός. Nitidus. ab λίπα, oleum. splendet enim oleum. vel id quod unctus. Aristophanes Pluto: Unctus ex balneo prodians. Λιπαρῶς. Continenter. Cum iterum instarent, humaniter iis obsecutus est. Λιπερνήτις. Mendica. sic dicta ab λείπεσθαι et ἔργος: quasi dicas, quae plantis deficitur. Λιπερνοῦντας. Mendicos. Λίπος. Dativus λίπει. Λιπῶσι. Nitentibus. Λιπτω. Concupisco. Et λελίφθαι, concupivisse. unde deducitur λελιμμένος. Λίποιμι. Relinquam. Λιρός. Impudens. Et Λιρόφθαλμος. Λιρότερον. Λίς. Leo. In Fabula: Crudivorus leo praedae socium ascivit asinum.

Λισσάδας πέτρας. λείας και ὀμαλῆς. Τοῖς δὲ Σκύθαις πρὸς τὰς Ῥωμαϊκὰς ναῦς, ὡς περ ἀνόμους και λισσάδας πέτρας, ἐξεβιάζετο τὰ σκάφη. πάντα δὲ κατεδύετο τὰ σκάφη.

Λίσσεσθαι. λιτανεύειν.

Λισσῆ. ἡ ὀμαλή.

Λίσσομαι. ἰκετεύω.

Λίσπη. τῷ τόνῳ ὡς κίστη. Ἀπολλώνιος δὲ δξύνει, ὡς ψιλῆ· ἡ τετριμμένη και λεία. οἱ δὲ, Θηριδίον λεπτόν σφόδρα. και οἱ τὰ ἰσχία λεπτοί. Αἰσπος καλοῦσι και τοὺς ὑφ' ἡμῶν καλουμένους στρίφους ἀστραγάλους. Και λισπόπυγοι, οἱ λείοι τὴν πυγῆν.

Λίσποιοι. οἱ μέσοι διαπεπρισμένοι ἀστράγαλοι και ἐκτετριμμένοι. Και λίσπη γλῶσσα, ὡς ἐπιτετριμμένη. λέγονται δὲ και οἱ Ἀθηναῖοι ἐπιθετικῶς λίσπαι, διὰ τὸ ναυτικούς ὄντας ἔνεκα τῆς ἐπὶ τῷ

καπηλατεῖν συνεχῶς ἐφέδρας ἀπογλοῦτους εἶναι. ἔνιοι διὰ τὸ Θησέα μετὰ Πειρίθου καταβάντα εἰς ἕδον, και πρὸς τινὰ πέτραν ὑπὸ Περσεφόνης ἐπικαθεσθέντα σὺν τῷ Πειρίθῳ, Ἡρακλέους ἐπὶ τὸν δὲ Κέρβερον κατελθόντος, παρὰ τῆς Θεοῦ τε αὐτὸν ἐξαιτησάμενον, και τῆς πέτρας ἀποσπῶντος, ἐγκαταλειφθῆναι τὸ προσηνωμένον αὐτῇ τῶν γλοῦτων μέρος. διόπερ εἰς τιμὴν ἐκείνου και τοὺς λοιποὺς Ἀθηναίους οὕτως ἐπονομάζεσθαι.

Λιστραίνω. τὸ σκάπτω.

Λίστροισι. τοῖς ξύλοις.

Λίσφοι. τὰ ἰσχία.

Λίσχρος. φειδωλός.

Λίτα. καταπετάσματα.

Ἄνθετο δοιὰ λίτα πολυδαίδαλα, και βοὸς οὐρον

ἀσκητὸν χρυσῶ παμφανόωντι κέρως.

1. Cf. Plutarchi Crass. 9. 5. Λίσσεσθαι. λιτανεύει. και λίσσεσθαι] Λίσσεσθαι. λιτανεύειν A. B. V. 6. Λισσῆ. ἡ ὀμαλή] Eruditus Enarrator Apollonii Rhodii in lib. II, 384. Λισσῆ, ἀντὶ τοῦ ὀμαλή. Ἄμεριος δὲ ἐν Γλώσσαις λισσῶν τὸ ὑψηλὸν ἀποδίδωσιν. Küst. 8. Λίσπη. τῷ τόνῳ ὡς κ.] Ex Schol. Aristoph. Ran. 848. Küst. Eidem Schol. debentur continua: cuius ad normam haec sub unam glossam coegi, cum vocibus και οἱ τὰ ἰσχία λεπτοί caput praefigeretur Λίσποιοι. Id delvii cum A. *V. Scholiastes: ἀφ' οὗ και οἱ . . . λίσποιοι λέγονται. Λίσπαι Photius cum Timaeo. 11. στρίφους] Scholiasta Aristophanis loco laudato habet στρυφνοῦς: quod et Suidae restituendum esse puto. Küst. Nihil decernit Ruhnck. in Tim. p. 237. nisi quod praefert στρυφνοῦς. 14. Λίσπαι Photius. μέσον] μέσοι A. B. V. E. Photius. 15. ἐκτετριμμένοι] ἐκτετριμμένη Photius, probante Ruhnkenio in Timaeum p. 175. Vid. Schol. Platon. p. 375. ἐπιτετριμμένη] Scholiasta Aristophanis habet ἐκτετριμμένη, Küst. ἡ ἐπιτετριμμένη Photius. 16. λέγονται δὲ και οἱ Ἀθηναῖοι ἐπιθετικῶς λίσπαι.] Aristoph. Equit. 1365. Πολλοῖς γ' ὑπολίσποιοις πυγυδίσιον ἐγαρίσω. Scholiasta in illum locum: Ὑπολίσποιοι. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι πάντες λεπτοὶ ἐτύγγανον τὰ ὀπίσθια, ἀπὸ Θησέως. ὑπόλίσπαι δὲ τὰ τετριμμένα. κοινῶς γοῶν τοὺς Ἀθηναίους λισπόπυγους (lege λισποπύγους) φασί. και πλάττονται τὸν περὶ Θησέως μῦθον, ὅτι ἐλκόμενος ὑπὸ Ἡρακλέους κατέλιπεν ἐπὶ τὴν πέτραν τὴν πυγῆν. νῦν δὲ οἰκείως ἐπὶ τῶν ἐρεσσόντων, διὰ τὴν καθέδραν λεπτοπύγων ὄντων. Confer etiam Michaellem Apostolium in Adagio Ἀπόγλοῦτος ὑπάρχεις: apud quem eadem, quae Suidas hic habet, ἀντολεξεί paene leguntur. Küst. ἐπιθετικῶς] ἐπιτατικῶς A. 17. λίσπαι] Immo λισπόπυγοι. Küst. ἐπὶ τῷ] ἐν τῷ Photius.

1. ἀπογλοῦτους] ἀπογλωττους V. qui infra γλωττῶν. 2. ἔνιοι] Sic Bas. ἐν ᾧ Photius et A. B. V. E. Med. Sed deest adversativa particula. 3. ἐπικαθεσθέντα Gaisf. tacite cum Photio: ἐπικαθεσθέντα Edd. 5. παρὰ τῆς] περὶ τοῦ V. παρὰ τοῦ *V. 7. προσηνωμένον] Sic habent 2 MSS. Pariss. itemque Photius in Lexico inedito, et Michael Apostolius in Adagio paulo ante laudato. At priores editt. minus recte προσηνωμένον. Küst. προσῆνωμένον B. E. 9. ἐπονομάζεσθαι] ἐπονομάζεσθαι Photius. 11. τοῖς ξύλοις] Scribendum est τοῖς ξύλοις: ut Portus recte monuit. Vel ξυστήροις. Scholiasta Homeri in Odys. χ'. 455. Λίστροισι. τοῖς ξυστήροις. ἀπὸ τοῦ λίστριν. Küst. ξυστήροις item Etym. M. p. 567, 18. ubi ξυστήροις MS. Dorv. cum B. E. 12. Λίσφοιτα] Leg. Λίσφοι, λεπτοὶ τὰ ἰσχία. Hemst. Λίσφοι. τὰ ἰσχία Pierson. in Moer. p. 245. auctore Etym. M. p. 567, 20. Cf. Zon. p. 1312. Id recepi. 13. Λίσχρος] Immo Γλίσχρος, ut recte supra. Küst. Tuetur Photius. Addit Hesychnius Λίσχρος. 14. Λίτα] Est accusativus singularis apud Homerum, per metaplasma pro λιτόν: ut monet Etymologus v. Λιτῆ. Alias est pluralis numeri, ut in Epigrammate subiuncto. Hinc recte vocem hanc exponas, vel numero plurali καταπετάσματα, ut habet Paris. A. [et *V. cum Zon. p. 1312.] vel numero singulari καταπέτασμα, ut est in reliquis MSS. et editt. prioribus. Küst. De hoc cautius disceptavit Wolfius Analect. II. p. 501. sqq. 15. Ἄνθετο δοιὰ] Distichum Hadriani Imp. I, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 332. λίτα Κίστερος: λίτα ceteri. Vox mendosa. βοὸς A. βοὸς οὐρον] Salmasius in Spartianum legit βοὸς οὐρον, i. e. bovis uris. Küst. Nihil mutat gl. Οὐρος. Me iudice recipienda fuerat Palatini libri scriptura οὐρων: hoc est, bovis de urorum genere.

Λισσάδας πέτρας. Rupes laeves et aequales. Scytharum vero scaphae navibus Romanorum, tanquam duris et laevibus saxis illisae, omnes submersae sunt. Λίσσεσθαι. Rogare. Λισσῆ. Laevis. Λίσσομαι. Rogo. Λίσπη. Eodem notatur accentu, quo κίστη. Apollonius vero acuit, ut ψιλῆ. sic autem vocatur res attrita et laevis; secundum alios vero minutum quoddam animalculum. Et λίσποιοι, qui tennes habent nates. Et talos λίσπους vocant eos, qui a nobis στρίφοι vocantur. Et λισπόπυγοι, depyges. Λίσποιοι. Tali in medio incisii et perforati. Et Λίσπη γλῶσσα, lingua lubrica. Atheniensibus etiam tribuitur epithetum λίσποιοι: quod cum rei nauticae admodum de-

diti essent, et ad remos continenter sederent, depyges essent. nonnulli vero, quod cum Theseus ad inferos cum Pirithoo descendisset, et a Proserpina in saxo quodam cum Pirithoo collocatus fuisset, Hercules postea Cerberi protrahendi causa ad Orcum degressus Theseum precibus a Dea impetratum a saxo illo abstraxit, sed ut pars natium eius saxo adhaerens illic relinqueretur. hinc in Thesei honorem reliquos Athenienses depyges appellatos fuisse. Λιστραίνω. Fodio. Λίστροισι. Instrumentis laevigando aptis. Λίσφοι. Coxendices. Λίσχρος. Parcus. Λίτα. Tapetia. Deo suspendit duo tapetia acu egregie picta, et uris bovis cornu auro splendido ornatum.

- Λιτάζομαι. παρακαλῶ, δέομαι.
 Λιτανεύει. εὔχεται.
 452 " Λιτανεία. ἡ παρακλήσις.
 Λιταργος. ὁ ἀργός.
 Λιταργοῦμεν. συντόμως δραμούμεθα· πρὸς 5
 τὸ λίαν ἀργόν, τουτέστι ταχύ. Ἀριστοφάνης.
 Εἶθ' ὅπως λιταργοῦμεν οἴκαδ' εἰς τὰ χωρία.
 Λιτεύεσθαι. παρακαλεῖσθαι.
 Λιτή. ἡ παράκλησις.
 Λιτή. τῆς Μακεδονίας· ἥς Ὑπερίδης ἐν τῷ 10
 κατὰ Δημάδου μνημονεύει.
 Λιτόεις. ὄνομα κύριον.
 Λιτός. εὐτελής. ἐν Ἐπιγράμματι.
 Λιτός ἐγὼ τὰ τήχης, ὃ δεσπότη· φημι δὲ
 πολλῶν
 ὄλβον ἵπερκύπτειν τὸν σὸν ἀπὸ κραδῆς.
 Καὶ αὐθις·
- Λιτὸς ὁ τύμβος
 ὁφθῆναι· μέγαν δ' ὄστέα φωτὸς ἔχει.
 τὸ λί μακρόν. Καὶ αὐθις· Οἱ δὲ οὐκ ἐξεφάντισαν
 τὸ ἔργον, οἷα δήπου λιτόν.
 Λιτότερος.
 Λιτότης. ἡ ἀπλότης.
 Λίτρα. ὁ σταθμός.
 Λιτοίμην. παρακαλέσαιμι.
 Λιτοῖς. ὀλίγοις, ψιλοῖς, εὐτελέσι. Πολύ-
 βιος· Μαθῶν δ' ἐξ ἀντομόλου, διασαφήσαντος ὅτι
 ἔορτῆν ἄγουσι πάνδημον, καὶ τοῖς στίχοις λιτοῖς
 χρωῶνται διὰ τὴν σπάνιν, τῷ δὲ οἴνῳ δαυμιλεῖ, ἐπο-
 λιόρκει.
 Λιτυέρσης. εἶδος ὠδῆς. Μένανδρος Χαλκη-
 15 δονίῳ·
 Ἰδοντα Λιτυέρσην ἀπ' ἀρίστου τέως.
 οἱ δὲ ἀδλήσεως γένος. Μίδου δὲ ἦν ὁ Λιτυέρσης

2. Λιτανεύει. δοτικῇ] δοτικῇ omisi cum *V. et A. quorum hic in marg. Λιτανεύειν δοτικῇ. 3. Λιτανεία. καὶ λιτή] καὶ
 λιτή infra suo loco propositum om. A. B. V. Quae subsequebantur, Λιταργισμούς. τὰ σκιρτήματα ἐκάλουν, ex v. Ἀπολιταρ-
 γιεῖς deprompta, removi cum A. V. (quamquam Gronovius attulit Λιταργμούς, vide mox in v. Λιταργοῦμεν). Ubi Küsterus:
 „Λιταργισμούς] Ex Schol. Aristoph. Nab. 1255.” 4. Λιταργος] Vide Etym. M. p. 567, 38. 5. καὶ λιταργοῦμεν] A λι-
 ταργίζειν. Hesychius: Λιταργίζειν, τροχίζειν. Küst. Voces istas post Λιταργοῦμεν delevi cum A. B. V. Nimirum apposuit
 quidam sinceram scripturam, mendum λιταργοῦμεν castigaturus. Hoc tamen codices praefracte servant. συντόμως] Scri-
 bendum est συντόμως, ut et Portus recte monuit. Küst. Falso: tuctur illud etiam Schol. Arist. πρὸς] παρὰ Schol. recte.
 6. Ἀριστοφάνης] Pac. 566. 7. λιταργοῦμεν] λιταργοῦμεν dedi cum A. B. V. E. Med. His Gaisf. tradit V. λιταργμούς. τὰ ρ. ε.
 subiecit: vide post v. Λιτανεία. 8. Glossa suspecta. 9. ἡ παράκλησις] ἡ om. A. Photius. Glossa fortasse damnanda,
 quam *V. reponat post v. Λιτόεις. Cf. Zon. p. 1311. 10. Λιτή. πόλις Μακεδ.] Ex Harpocratio. Küst. πόλις Μακεδο-
 νίας] πόλις om. A. τῆς Μακ. praehent B. E. Med. et Photius. Ceterum Harpocratio Λιτή. 12. Λιτόεις] Corruptio, nisi
 fallor, vocis Λιτόεις. Accedit quod Zonarae p. 1309. liber habet Λιτόεις. 14. Λιτός ἐγὼ τ' ἀτ.] Antiphilli Ep. VI, 1. Anthol.
 Pal. VI, 250. Versus ubi monuit esse Anthologiae ineditae, haec addidit Küsterus: „Ceterum pro λιτός ἐγὼ τ' ἀτ.] scribere
 praestat, λιτός ἐγὼ τ' ἀτ.] ὃ δεσπ.” ἐγὼ τὰ τήχης Reiskius: quem secutus sum. 15. πολλῶν] πολλῶν E. id est πολ-
 λόν. 16. ὄλβιον A. V. E. ἵπερκύπτειν] Sic legitur in MSS. Pariss. itemque in Anthol. At priores editt. [et E.] male habent
 ὑπερσκήπτειν. Küst. τὸ σὸν E. quo firmatur criticorum emendatio τόσσον.
1. Λιτός ὁ τύμβος ὁφθ.] Antipatri Thessal. LVI. pr. Anthol. Pal. VII, 18. 3. Οἱ δὲ] Exemplum detortum ex eo loco, quem sa-
 tis integrum servavit gl. Ἐξεφάντισαν. 4. Post λιτόν quae sequebantur Leonidae verba (Anth. Pal. VI, 226.), ex v. Ἀμπε-
 λεῶν repetita, Καὶ αὐθις· Λιτός δ' ὁ σχεδὸν ἀμπελεῶν: praetermisi cum A. V. 5. Om. vulg. Siletur *V. 7. Λίτρα] Λί-
 τρα μὲν· καὶ δίκιον ἀργυρίων· καὶ πολλοὶ τύποι. Haec profert ex Suida Meursius in Gl. v. Δίκιον, additque „nisi illic legen-
 dum, Λίτρα μὲν· καὶ δίκιον ἀργυρίων.” Ducangius in Gl. mæhet βίκιον, quod ipse vereor ut hic recte intellexerit, nos re-
 mittens ad βίκιον vicia, de qua voce supra egerat. Legendum est, Λίτρα μὲν· καὶ βίκιον· ἀργυρίων καὶ πολλοὶ τύποι·
 quae Suidae, modo sint eius et non imperiti hominis ad marginem haec temere notantis, verba sunt confata ex Eriphanii locis
 perverse consutis de Mens. et Pond. p. 182. B. 183. D. Vide Cangium in Βήσα. Hemst. Glossa refertur ad Eu. Iohann. 12, 3.
 8. Λιτοίμην] Od. ξ'. 406. Schol. ἱκετεύσαιμι. 9. ὀλίγοις om. Photius et Hesychius. Πολύβιος· Μαθῶν δ' ἐξ αὐτοῦ.]
 Recte observavit Valesius, Livium lib. XXV. ubi de obsidione Syracusarum agit, locum hunc Polybii his verbis expres-
 sisse: Occasionem obtulit transfuga nunciatus diem festum Dianae per triduum agi, et, quia alia in obsidione desint,
 vino largius epulas celebrari. Küst. Polyb. VIII, 37, 1. Seqq. om. V. 14. ὄνομα ὠδῆς] Erat genus hymni vel cantilenae,
 a messoribus cam solitae: qualem legere licet apud Theocritum Idyll. X. Küst. ὄνομα] εἶδος A. B. V. Photius. Χαλκηδο-
 νίῳ] Sic Photius: χαλκηδονίῳ V. E. Καρχηδονίῳ reposuerunt Hemsterhusius in Polluc. X, 73. et Meinek. in Menand. p. 93.
 Haec usque ad γένος om. A. 16. Λιτυέρσην mendum vulg. 17. ἦν δὲ καὶ Μίδου νόθος υἱὸς ὁ Λιτ.] Scholiasta Theocriti in
 Idyll. X, 41. Οὗτος δὲ ὁ Λιτυέρσης ὦκει Κελαινὰς τὴν Φρυγίαν, υἱὸς τυγχάνων νόθος τοῦ Μίδου, γεωργὸς δὲ ὦν τοῖς παριόντας
 τῶν ξένων εὐαγαθῶν ἠνάγκαζε θερίζειν μετ' αὐτοῦ. εἶτα ἐσπέρας ἀποτέμνων αὐτῶν τὰς κεφαλὰς τὸ λοιπὸν σῶμα ἐν τοῖς δράγμασι
 συνελὼν ἦδεν. Ἡρακλῆς δὲ ὕστερον τοῦτον ἀποκτείνας ἐξήρμηεν εἰς τὸν Μαίανδρον ποταμόν. ὕθιν καὶ νῦν οἱ θεισταὶ κατὰ Φρυ-

Λιτάζομαι. Precor, oro. Λιτανεύει. Precatur. Λι-
 τανεία. Precatio. Λιταργος. Velox. Λιταργοῦ-
 μεν. Celeriter curremus. ab eo quod est λίαν et ἀργόν, velox.
 Aristophanes: Deinde festino gradu villas nostras quisque
 adibimus. Λιτεύεσθαι. Precari. Λιτή. Precatio.
 Λιτή. Lite, urbs Macedoniae: cuius meminit Hyperides in ora-
 tione contra Demadem. Λιτόεις. Nomen proprium. Λι-
 τός. Vilis. In Epigrammate: Meae quidem tenues sunt fortunae,
 o Domina; at me divitias multorum, quantum per ani-
 mi pietatem, superare contendo. Et iterum: Sepulcrum hoc

aspectu quidem vile est, sed magni viri ossa recondit. syllaba
 λι producitur. Et alibi: Illi vero non contempserunt opus illud
 ut vile. Λιτότερος. Λιτότης. Simplicitas. Λι-
 τρα. Libra. Λιτοίμην. Precer. Λιτοῖς. Paucis, te-
 nuibus, vilibus. Polybius: Cum autem ex transfuga cognovisset,
 eos festum publicum celebrare, et cibis quidem paucis
 propter penuriam, vino autem largiore uti, urbem obsidere
 coepit. Λιτυέρσης. Nomen cautionis. Menander in Car-
 thaginiensi: Canentem hunc Lityersē a prandio. alii vero
 dicunt fuisse genus cautionis ad tibiam. Lityerses autem erat

νόθος υἱός, κατοικῶν δὲ ἐν Κελαιναῖς τοὺς παριόν-
τας ὑποδεχόμενος ἠγάγκαζε μετ' αὐτοῦ θερίζειν.
εἶτα ἀποκόπτων τὰς κεφαλὰς, τὸ ἄλλο σῶμα συν-
εἶλει ἐν τοῖς δράγμασιν. ἀπέθανε δὲ ὑπὸ Ἡρα-
κλέους· εἰς τιμὴν δὲ τοῦ Μίδου θεριστικὸς ὕμνος 5
ἐπ' αὐτῷ συνετέθη.

Λιφαιμεῖ. αἱμορροεῖ, λείπει τῷ αἵματι. Ἀπ-
πιανός· Ὁ δὲ Κελτὸς ἀγανακτῶν καὶ λιφαιμῶν
ἐδίδωκε τὸν Βαλέριον, συγκαταπεσεῖν ἐπιειγόμενος·
ὑπὸ δὲ τοὺς πόδας ἀναχωροῦντος αἰεὶ τοῦ Βαλερίου, 10
κατέπεσε πρηγῆς ὁ Κελτὸς. καὶ δευτέρου τοῦτο μο-
νομάχιον ἐπὶ Κελτοῖς ἐμεγαλύνουσι οἱ Ῥωμαῖοι.

Λιφερῶν.

Λιχανός. ὁ μετὰ τὸν ἀντίχειρα δάκτυλος· διὰ
τοῦ ἰ. λείχω, λιχανός· οἰκτιρῶ, οἰκτιρμός· σείω, 15
σίτος.

[Λιχημῆσονται. διὰ τοῦ χ̄, λείξουσιν. Λιχημῶ
δέ, διὰ τοῦ χ̄, ἐπὶ τῆς ἄλω.]

Λιχνεύουσα. λιχνῶς ζητοῦσα.

Λιχνεῖα. πύκνωσις.

Λιχνος. προαπτόμενος τῶν ὄψων, κατεπιθυ-
μῶν, λιμβός, λαίμαργος. Ἀλλιανός· Ἄνηρ λιχνον
ὄμμα καὶ ἀσελγὲς πιαίνων κακῆ ἐστίασει, τὰ τῆς
Φερεκράτης ὄργια ἐδίψησε θεάσασθαι, ἀτέλεστος
ἔστω.

Λοβός. τὸ ἄκρον τοῦ ὀπίου καὶ τοῦ ἥπατος,
καὶ τὰ ἄκρα πάντα· κυρίως δὲ τῶν ὄτων τὸ κάτω.
καὶ τὸ ἀγγεῖον ἐρεβίνθου ἢ κυάμου. καὶ ἐν θυτικῇ
σημεῖόν τι ἐν τῷ ἥπατι. ἐνθεν λώβη, ἢ διὰ τῶν
ὄτων τιμωρία, διὰ τοῦ ῶ μεγάλου. Καὶ λωβός,
ὁ βεβλαμμένος.

Λογάδες. οἱ ὀφθαλμοί. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Ἰνδῶν δ' ὑάκινθος ἔχει χάριν αἴθοπος αἰ-
γλης,

ἀλλὰ τεῶν λογάδων πολὺ γ' ἀφανρο-
τέρην.

γίαν ἔδουσιν αὐτὸν ἐγκωμίζοντες, ὡς ἄριστον θεριστήν. Eadem plane de Lityerse tradit, quae hic Suidas. Confer etiam Athenaeum lib. X. p. 415. Küst. Μίδου δὲ ἦν ὁ Λιτυέρσης νόθος υἱός B. V. Photius et Arsenius p. 337. ἦν ὁ λιτυέρσης νόθος υἱός A. Reinesius laudat praeterea Aelianum V. H. I, 27. ubi prave scriptum πτηνρία τὸν Φρύγα.

1. κατοικῶν] κατοικῶν δὲ A. Photius. καὶ τοὺς] τοὺς iidem et *V. 4. ἐθανε] ἀπέθανε A. B. V. E. Photius. ἀπέθανε .. Ἡρακλέους om. Arsenius. 5. οὖν] δὲ A. V. Photius. Om. Med. 7. Λιφαιμεῖ] Λιφαιμεῖ V. E. et B m. sec. Item mox, ubi λιφαιμῶν Med. τῷ αἵματι] Sic recte MSS. Pariss. itemque Photius in Lexico inedito. [Adde Hesychium.] At priores editt. male τῷ σώματι. Küst. Ἀππιανός] Ed. Schweigh. T. I. p. 83. 9. Βαλέριον] Βαλέριον A. V. Item pro Βαλέριου. συγκαταπεσεῖν] Hoc cuius sit coloris, ostenderit interpretatio Latina: ut una cum eo concideret. Neque verendum ne quis abutatur Eunapio V. Soph. p. 97. Atqui παῖσαι καὶ πεσεῖν cum omnes sciant perpetuo confundi, promptum est emendare συγκαταπαῖσαι. 10. πόδας] τοὺς πόδας A. αἰεῖ] εἶπε Ald. οἱ Bas. Port. 12. Ῥωμαῖοι] οἱ Ῥωμ. A. 13. Λιφερῶν] Sic unus A. 14. Λιχανός] Aliis, quod λαν χαίνων, quia inter hunc et pollicem magnus sit hiatus seu intervallum. Reines. παρὰ τὸ λαν ἰσχανῶν Oris p. 95. 15. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ λείχω· ὡς περ] λείχω V. λείχω· λιχανός restitui cum A. *V. Verum ista doctrina magis in Etymologici scriptore convenit quam in Suidam. Etym. M. v. Λογός: πολλὰ γὰρ εἰσιν ὀνόματα ἀπὸ ἡμῶν γινόμενα, γοαρόμενων τῶν ἡμῶν διὰ διφθόγγου, τῶν δὲ ὀνομάτων διὰ τοῦ ἰ· οἶον πέθω, πιθανός· οἰκτιρῶ, οἰκτιρμός· σείω, σίτος· νεῖφω, νυρετός· λείχω, λιχανός. 17. Glossam post v. Λιχνεῖα posuit *V. Repetierunt homines studiosi ex v. Λιχημῆσονται. Post λείξουσιν sustulit locum parum accommodatum: Εἶτα περιλιχημῆσάμενοι οἱ λέοντες τὰ τῶν ἄγων σώματα. Ubi Gaisfordus: „Εἶτα] Hoc exemplum habet A. in marg. Om. V. Addidi οἱ λέοντες post περιλιχημῆσάμενοι cum A. B.”
3. Gl. post Λιχανός habet *V. προαπτόμενος] ὁ προαπτ. A. Μοχ πόφων V. κατεπιθυμῶν] Sic habent omnes editt. praecedentes: itemque 2 MSS. Pariss. At in uno eoque optimo MS. exaratum est ἐπιθυμῶν: quod magis placet. Küst. Κατεπιθυμῶν Photius et Lex. Bachm. p. 291. Vocem Lexicographis spretam confirmat Eunapius V. Soph. p. 55. Hesychius tamen ἐπιθυμῶν. 4. Ἄνηρ λιχνον ὄμμα] Fragmentum hoc Aelianum legitur etiam infra v. Πιαίνων. Küst. Deest exemplum V. Monuerat Valck. Callim. p. 217. λιχνον ὄμμα Med. 6. Φερεκράτης] Infra v. Πιαίνων scribitur Φερεκράτης: quod proprius accedit ad veram ilectionem, quae est Φερεκράτης, i. e. Proserpinae. Vide Nostrum v. Φερεκράτης. Küst. φερεκράτης A. Similem narrationem iisdemque coloribus distinctam praebet gl. Θεσμοφόρος. 8. καὶ τοῦ ἥπατος posuerunt A. V. post ἄκρα πάντα: recte, modo posterius καὶ tollatur, firmante Etym. M. p. 569, 13. Sed vulg. tuetur Herod. Epimer. p. 78. 9. ἀλλὰ κυρίως] κυρίως δὲ dedi cum A. V. et Hesychio. 10. ἐρεβίνθου] τοῦ ἐρεβίνθου A. 12. Καὶ λωβός om. A. καὶ λωτός V. Quae ab Epimerismis fluxisse significat Herodianus p. 78. extr. Cf. v. Λώβη. 14. ἐν Ἐπιγράμμασι etiam *V. Pauli Silentiarum XVII, 5, 6. 15. Ἦν δῶψης δ' ὑάκινθος ἔχει γ.] Ἰνδῶν δ' ὑάκινθος ἔχει χάριν Anthol. Pal. V, 270. et sic A. Non multum recedit δῶψ B. V. E. et ὑάκινθος V. 17. πολὺ V. E. Med. Post hunc versum delevi Καὶ Λογάδες, οἱ ἐκλελεγμένοι cum A. B. V.

nothus Midae filius, Caelenis habitans, qui praetereuntes domo suo exceptos secum metere cogebat; postea amputatis eorum capitibus reliquum corpus manipulis involvebat. hoc ab Hercule sublato, in honorem patris Midae hymnus messorius in memoriam eius compositus est. Λιφαιμεῖ. Sanguinem emittit, sanguine deficit. Apianus: Gallus autem indignabundus et sanguine iam ruene exhaustus Valerium persecutus est, ut simul eum profligaret. Valerio autem semper recedente, Gallus pronus cecidit. id alterum fuit proelium singulare cum Gallis commissum, quo Romani gloriuntur. Λιφερῶν. Λιχανός. Digitus index, qui pollicem sequitur: per ἰ. fit ab λείχω: ut ab οἰκτιρῶ οἰκτιρμός, a σείω σίτος. [Λιχημῆσονται Suidae Lex. Vol. II.

ται Per χ̄: llingent. Λιχημῶν vero, per χ̄, frumentum in area purgo.] Λιχνεύουσα. Avidè inhians. Λιχνεῖα. Li-gurritio. Λιχνος. Praegustans cibos, avidè appetens, cattillo, kulosus. Aelianus: Oculum curiosum et lascivum malo spectaculo satians, Proserpinae mysteria inspicere cupiebat, cum sacris initiatus non esset. Λοβός. Extrema pars auris, et hepatis, et quaevis partes extremae. sed proprie sic vocatur aurium ima pars. item folliculus cicicris vel fabae. et in haruspicina sic appellatur signum quoddam in hepate. Hinc dicitur λώβη, per ῶ: id est, proprie damnium quo aures afficiuntur. Et λωβός, laesus. Λογάδες. Oculi. In Epigrammate: Indica hyacinthus gratum quidem splendorem coruscat, sed 38

Λογάδην. επιλέκτως. Θουκυδίδης δ' Σιδήρια λιθουργικά οὐκ ἔχοντες, λογάδην φέροντες τοὺς λίθους ξυνετίθεσαν, ὡς ἕκαστόν τι ξυμβαίνοι. Καὶ λογάδες λίθοι. Ἐκ λογάδων λίθων ἐκτισμένους. τουτέστι, τῶν ἐδτελῶν καὶ μικρῶν.

Λογάνιον.

Λογάρια. οἱ λόγοι. Ἀριστοφάνης. Οὐδ φανούμαι δὲ στρογγύλων λογάρια προσομίμια τινὰ καὶ προνόμια.

Λογεῖον. τὸ μαντεῖον, ὅπερ ἐφόρει ὁ ἱερεὺς, ἐν ᾧ ἦσαν ἐγκεκολλημένοι οἱ ἰβ' λίθοι. Καὶ λογεῖον, τὸ δικαστήριον.

Λόγια. τὰ παρὰ Θεοῦ λεγόμενα καταλογύδην. Χρησμοὶ δὲ, οἵτινες ἐμμέτρως λέγονται, θεοφορομένων τῶν λεγόντων.

Λόγια. ἐκλογαί, καρποφορία. Καὶ λόγιον, ἢ ὑπόσχεσις ἢ θεία, καὶ ἢ θεόπνευστος γραφή. Καὶ λόγος. Δαβὶδ. Ὑπέμεινεν ἡ ψυχὴ μου εἰς τὸν λόγον σου. Λόγιος δὲ, ὁ φρόνιμος.

5 Λογίζω. σκέπτομαι. καὶ Λογίσσομαι, ἀναψηφίσσομαι, ἀναριθμήσω. Καὶ λογιῶμαι, ἀπαριθμήσω, ψηφίσσω. Καὶ λογῶ, τὸ νομίζω. ὡς τὸ Ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην.

Λογγίνος, ὁ Κάσσιος, φιλόσοφος, διδάσκαλος Πορφυρίου τοῦ φιλοσόφου, πολυμαθῆς καὶ κριτικὸς γεγόμενος. ἦν δὲ ἐπὶ Ἀθηναίων τοῦ Καίσαρος, καὶ ἀνηρέθη ὑπ' αὐτοῦ, ὡς σύμπνοος Ζηνοβία, τῇ Ὀδηνάθου γυναικί. ἔγραψε Περὶ τοῦ κατὰ Φειδίου, Ἀπορήματα Ὀμηρικὰ, Εἰ φιλόσοφος Ὀμηρος, Προβλήματα Ὀμήρου καὶ λύσεις

1. παρὰ Θουκυδίδην] Lib. IV. c. 4. ubi pro λιθουργικά legitur λιθουργά: quod Scholiasta exponit λαξευτήρια. Küst. Θουκυδίδης A. Itaque δ' addidimus. 2. λιθουργικά] λιθουργικά V. Mox scribe λογάδην δὲ φέρ. 3. ξυμβαίνοι] ξυμβαίνοι A. V. 4. Ἐκ λογάδων] Priscus in Exc. p. 48. emend. ἐκ λογάδων λίθων. Libanius II. p. 717. Tour. MS. ἐκτισμένοι V. 5. Λογάνιον] Sic A. B. E. Edd. vet. Om. vulg. Siletur *V. Corruptionem v. λογάριον Portus duxit. Vide tamen gl. Λογάρια. 6. Λογάρια] Ubi apud Aristophanem vox λογάρια extet, iam non memini. Quae vero sequuntur, non sunt Aristophanis, sed Synesii in Encom. Calvit. p. 66. ubi locus hic ita legitur: Οὐδὲ φανούμαι στρογγύλων λογάρια, προσομίμια τινὰ καὶ προνόμια. Küst. στρογγύλων redit in proluxa Synesiani loci memoria sub v. Λώριος ἀλλήσις. Sed προσομίμια inseruerunt A. B. V. Ceterum λογάρια vix est ut opiner Aristophanem usurpasse, quamquam huius inter fragm. 640. Dindorfus reposuit; nomen quidem paulo recentiore aetate propagatum, cuius et exempla comici potissimum citiores praebent et celebritatem Demosthenis dicitur effecerit: v. Meinek. in Menand. p. 236. et Wyt. in Eudap. p. 243. Aristophani tamen suspicor λόγια fuisse ascriptum. 10. Λογεῖον. τὸ μαντεῖον, ὅπερ ἐφ.] Intelligit Urim et Thumim Hebraeorum. Küst. Vid. Exod. c. 28. μαντεῖον] μαντίον A. qui mox ἐγκεκολλημένοι. 11. λογεῖον] Synes. p. 78. ubi ἐν τῷ λογεῖῳ legend. Vulg. λογίῳ. Tour. MS. V. Herod. Epim. p. 268. 12. Λόγια] Schol. Thucyd. II. 8. ubi male ἐμφορομένων. Hemst. Vox haec eo, quo Suidas hic notat, sensu occurrit I. Corinth. XVI, 1. et 2. Küst. 13. Post λεγόντων quae extabant ad illum locum referenda, quem ex Epistola Pauli ad Corinthios Küsterus excitarat, Λόγια. Ὅτι ὁ θεὸς (ὅτι ἐθίς; add. A.) χρυσόστομος ἐν τῇ ἐμνηστία τῆς πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς λογίαν τὴν συλλογὴν καλεῖ, λέγων. Περὶ δὲ τῆς λογίας τῆς εἰς τοὺς ἄγγλους, cum omiserit V. in marginem A. reiecerit, expellenda censui. Cf. Zou. p. 1317. Item cum A. V. delevit gl. Λογγίβαρδος. Cf. v. Λογγίβαρδος.
1. καρποφορία] Portus existimabat, vocem istam hic notare frugum ubertatem vel fructuum copiam: cui cave assentiaris. Significat enim hoc loco oblationes sacras: quo sensu vox ista crebro occurrit in libris ecclesiasticis Graecorum: ut pluribus exemplis demonstrat Ducangius in Glossario Graeco. Küst. Vid. Alberti Gloss. Gr. p. 137. Priora spectant ad Ep. I. Corinth. 16, 1. 2. Δαβὶδ] Ps. CXXIX, 5. ubi Theodoretus, λόγον ἐνταῦθα τὴν ἀγαθὴν ὑπόσχεσιν κέκληκε: qui similiter etiam λόγιον explicavit, ut in Ps. CXVIII, 116. 123. 3. Λόγος δὲ *V. 4. Λογίζω] Meliora Georgius Lecapenus p. 70. Λογίσσομαι] Haec praeter ordinem litterarum pro singulari glossa habebantur. Quod inserendum esse videram καὶ, praestitit *V. Ceterum horum priora recurrunt sub v. Λογίσται. 5. λογῶ] Sic habent omnes editt. sed male. Scribendum enim est λογίζω: vel saltem λογῶ. Küst. 6. Καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικ.] Rom. IV, 3. Küst. ἐλογίσαστο A. in textu, ἐλογίσαστο B. V. αὐτῷ *V. 7. Λογγίνος, ὁ Κάσσιος.] De hoc Longino vide Eunapium in vita Porphyrii; Porphyrium in vita Plotini; Tanaquillum Fabrum in Longinum; et alios. Küst. 8. Ὀδηνάθου] Sic tacite Bas. Ὀδηνάθου A. Ὀδηνάθου V. Ὀδηνάθου B. E. Med. et Eudocia p. 283. Ὀδηνάθου tacite Ruhnkenius de Long. c. 11. Ὀδηνάθου Gaisf. Περὶ τοῦ κατὰ Φειδ.] Quamvis sic habeant libri tam manu exarati quam impressi: non dubito tamen quin post articulum τοῦ exciderit vox aliqua, sive λόγον, ut Portus putat, sive, ut Pearsonus, ὄντος, sive aliud quid. Küst. 9. Φειδίου] Μελίου Langhaen. in Longin. Hemst. Id probavit Ruhnkenius Diss. c. 14. Res admodum controversa: nihil iuvat καταφειδίου Eudoc. neque κατὰ φειδίου A. B. V. E. Ἀπορήματα Ὀμηρικὰ] Longinum nostrum Homero diligentem operam navavisse, non solum patet ex diversis eius in poetam illum scriptis, quae Suidas hic recenset: sed etiam ex Eustathio in Homerum, qui eius aliquoties mentionem facit, tanquam qui Homerum correxerit et emendaverit. Nam in II. α. p. 67. testatur eum obelo notasse versus illum Homericum, Ἄξω ἑλίων, ὁ δὲ κεν κεχολώσεται, ὃν κεν ἴκωμαι.

qui tuis oculis longe sit inferior. Λογάδην. Cum delectu. Thucydides I. IV.: Cum non haberent ferramenta, quibus lapides caederent, cum delectu conquisitos eos inter se cogmentabant, prout quisque loco quadraret. Et λογάδες λίθοι, lapides lecti. Ex lectis lapidibus constructus. vel vitibus et parvis. Λογάνιον. Λογάρια. Oratiunculae. Aristophanes. [Synesius:] Non videbor autem comptis oratiunculis tanquam praeludiis vel praefationibus uti. Λογεῖον. Oraculum, quod sacerdos gestabat, XII. lapillis distinctum. Et λογιῶν, locus iudicii. Λόγια. Oracula divina, quae oratione soluta concepta sunt. Χρησμοὶ vero dicuntur oracula, quae versibus

constant, quaeque proferunt afflati numine divino. Λόγια. Collectiones, oblationes. Et Λόγιον, promissio divina; item Scriptura divinitus inspirata. Et Λόγος. David: Et anima mea constanter expectavit verbum tuum. Λόγιος vero, doctus. Λογίζω. Reputo. Et Λογίσσομαι, computabo, recensebo. Et Λογιῶμαι, numerabo, computabo. Et Λογῶ, existimo. ut illud: Et imputatum est ipsi in iustitiam. Λογγίνος. Longinus Cassius, philosophus, Porphyrii philosophi magister, vir magna doctrina acriter iudicio praeditus. vixit sub Aureliano Imperatore, et ab eo occisus est, quod cum Zenobia, Odenati uxore conspiraret. scripsit de oratione contra Midiam.

ἐν βιβλίοις β', Τίνα παρὰ τὰς ἱστορίας οἱ γραμματικοὶ ὡς ἱστορικὰ ἐξηγοῦνται, Περί τῶν παρ' Ὀμήρου πολλὰ σημειουμένων λέξεων, δ', Ἀττικῶν λέξεων ἐκδόσεις β', εἰσὶ δὲ κατὰ στοιχεῖον, Λέξεις Ἀντιμάχου καὶ Ἡρακλέωνος· καὶ ἄλλα πολλά.

Λογγίνος. οὗτος ὁ Λογγίνος καὶ Κόνων ἀδελφοὶ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως. οἱ παραδυναστεύοντες ἀθέσμως, οἷον ἐν πάσαις ταῖς πόλεσιν ἐπὶ κτήμασιν ἀλλοτριῶν ὄρους ἐτίθεισαν· καὶ τοῖς γε τὰ ἔσχατα πλημμελοῦσιν ἔνεμον τὰς βοθείας ἐπὶ μισθῷ. Λογγίνος δὲ καὶ πάσης ἀκρασίας ἦν πλήρης, αἰεὶ μὲν μεθύουσι συνδιάγων ἀνθρώποις, αἰεὶ δὲ πορνοβοσκούς ἔνδον ἔχων ἀφθόγους· οἱ γυναῖκας μὲν αὐτῷ τὰς τῶν πρώτων ἀρχόντων ἐπηγγέλλοντο ἄξειν· οἱ δὲ πόρνας ἄγοντες ἀπὸ κόσμου θανάστου καὶ δίφρων ἐπισήμων ἐξηπάτων, ὡς δῆθεν αὐτὰς ἐκείνας κομίσαντες. οὗτος δὲ ὁ Λογγίνος καὶ σύστημ' ἀσκητριῶν ἔλυσε τρόπον τοιῷδε. ἐπὶ δειπνῷ ἐνδοναίωτος ταῖς κληιζομέναις Πηγαῖς, ἡγγέλη τούτῳ παρὰ τῶν προαγωγούντων, ὡς εὐ- 20 πρεπεῖς λίαν εἰσὶν αἱ γυναῖκες. καὶ ἔπεμψεν αὐταῖς

ὑσπρια καὶ ξηρούς ἄρτους, εἴτα χιτῶνας ἄλλα τε τινα, ὡς προνοῶν αὐτῶν δῆθεν, ἐξ ἐπιστροφῆς τῶν φόβων. δεινοὶ γὰρ οἱ γυναικοῖρακες εὐπρεπεῖς αἰτίας ἐφευρίσκειν εἰς ἄγρην τῶν θηλειῶν. καὶ ἀνιῶν 5 ἐν τῷ σεμνείῳ, πολλὰς τούτων πειθανάγκη κατήγαγεν. οὕτω γὰρ ἦν λῆγνος, ὡς καὶ ἐλευθέρας καὶ ἀρχόντων γυναιξὶ καὶ παρθένοις ἀωρία ἐπιπίπτειν, καὶ πάντα δρᾶν ἀνέδην. ἐν προόδῳ δὲ σφαίρας ἀργυρῆς "καὶ περικάρπια ἐρῆίπτει. καὶ ἄλλων 10 δὲ πολλῶν κακῶν αἴτιος ἐγεγόνει ὁ Λογγίνος οὗτος.

Λόγισαι. σκέψαι.

Λογισμός. ἡ λογιστικὴ τέχνη· ὡς Ἰσοκράτης Βουσίριδι. "Ὅτι συμπάσχουσιν ἀλλήλοις ὁ τε λογισμός καὶ τὸ σῶμα. ὁ γὰρ λογισμὸς ἀτονώτερος γίνεται τοῦ σώματος πάσχοντος.

Λογισμός. ἡ ἔκτισις. Οὐδενὶ κόσμῳ ἐλήισατο, λογισμοὺς δῆθεν τῶν βεβιωμένων πραττόμενος. ἡ ἡ ἐξέτασις λέγεται λογισμός. Ὁ δὲ πλοῦς λογισμῷ τοῦ πρόσω δυοῖν μνηοῖν ξυμβήσεσθαι εἰκασθεῖς. ἀντὶ τοῦ, ἀπαριθμήσει. λογισμὸς καὶ ἡ

Et in eandem Iliad. p. 106. monet ei spurium visum fuisse versum hunc, Σήμερον, οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐτι σοι πείσεισθαι δέω. Meminit eiusdem et alibi. Küst. Aliam Cassii Longini sententiam de Od. d. 320. prolatam memorant Homericæ Epimerismi ed. Cram. p. 83. Ὀμβρικὰ V.

1. ἐν βιβλίοις β' et seqq. om. V. Mox περι Α. pro παρὰ. 4. ἐκδόσεις] καὶ ἐκδόσεις Α. 5. Ἡρακλέωνος] Langbaen. Κλέωνος. Legendum videtur κατὰ Ἡρακλέωνος: eum grammaticum intelligi cuius ipse Suidas meminit. Hemst. Ruhnkenio nihil mendicabes visum, sed infirmis rationibus permoto. καὶ ἄλλα πολλά] Om. Eudocia. „Mirum est Suidam hic non meminisse libelli περι ὕμνους, hodie adhuc superstitis: quem Casaubonus in Fl. Vopiscum vere aureolum vocat." Küst. Debit ille potius silentium mirari, quo praetermissum est nobilissimum opus Φιλολογοῦ. 6. Λογγίνος] De hoc Longino Zenonis fratre vid. Ioan. Malal. p. 97. Tour. MS. Vid. Euagrius H. E. III, 29. 35. Hemst. Mireris haec Malchi particulam in historici fragmentis esse neglectam. 8. οἷον si quidem probamus, post ἀλλοτριῶν id reponendum. 11. αἰεὶ μὲν — κομίσαντες om. V. 16. ἐξηπάτων] ἐξηπάτων Α. Β. 17. κομισαντες Α. δὲ om. *V. 18. σύστημα' libri. Non omnia hic sana videntur esse. τοιῷδε] τῷδε Ε. ἐπισύχως] ἐπιδείνως Α. Unde confeci ἐπὶ δειπνῷ, expulsa voce suspecta. 20. εὐπρεπεῖς] ἐκπρεπεῖς Α. 21. ἔπεμψεν V. E.
1. εἴτα — φόβων om. *V. ἄλλα — φόβων om. V. προνοῶν — θηλειῶν om. B. E. 2. ἀποστροφῆς coniecit Portus. Aliud quid desiderari videtur. 3. γυναικοῖρακες] Vid. Schneid. in Aelian. N. A. II, 45. Gaisf. 4. εὐρίσκειν habet v. Γυναικοῖρακες. ἐς ἄγρην Α. 7. καὶ ἀρχόντων γυναιξὶ om. Α. 8. καὶ π. δ. ἀνέδην om. V. ἀνέδην dedit Gaisfordus. 12. Λόγισαι] Aristoph. Vesp. 654. Xenophon, alii. 13. λογιστικὴ] λογικὴ B. E. et Harpocrationis libri duo. Repugnat Photius. 14. Βουσίριδι] P. 226. Α. ubi pro λογισμοῖς Gaisfordus reponerat λογισμῶν cum Valckenario. Sequens exemplum ex Isocrate petitum putabat Iac. Gronovius in Harpocrat. p. 89. frustra. Ὅτι Gaisf. cum *V. 17. κόσμῳ] κόσμος V. 19. ἡ om. V. E. ὁ γὰρ πλοῦς V. 21. γὰρ καὶ] γὰρ deleui cum B. E. *V.

Quaestiones Homericas. An Homerus fuerit philosophus. Problemata Homeri et Solutiones, libris duobus. Quoniam contra fidem historiae tanquam historica enarrant grammatici. De vocabulis apud Homerum diversa significantibus, libros quattuor. Atticorum vocabulorum editiones duas, secundum ordinem litterarum digestas. Vocabula Antimachi et Heraclionis: et alia multa. Λογγίνος. Longinus. hic et Cono, fratres Zenonis Imperatoris, potentia sua abutentes, in omnibus urbibus alienas possessiones sibi vindicabant, et si qui gravissimum delictorum rei erant, suam opem mercede navabant. Longinus vero vel summae intemperantiae plenus erat, semper temulentorum hominum consuetudine utens, et domi multos lenones habens; qui cum pollicerentur se principum virorum uxores ad ipsum adducturos, scorta magnifico et splendido cultu ornata curribusque insignibus vecta adducuntur fellebant, quasi illas adduxissent, idem Longinus etiam collegium monacharum hoc modo dissolvit. cum propter epulas Pegis loco celeberrimo versaretur, a leno-

nibus ei nunciatum est, illas mulieres admodum formosas esse. quare illis misit legumina, et siccos panes, et vestes, et alia quaedam, quasi qui curam illarum gereret; scilicet ut animos a timore abduceret. nam feminarum accipitres sunt ingeniosi ad excogitandas speciosas causas, quibus mulierculas venentur. ingressus autem monasterium, harum multas violenta persuasione ad obsequium perduxit. adeo enim lascivus fuit, ut et in ingenuas et magistratum uxores et virgines importune faceret impetum, et quilibet impudenter ageret. cum autem prodiret, globos argenteos et armillas proiciebat. multorum etiam aliorum malorum auctor fuit Longinus iste.

Λόγισαι. Considera. Λογισμός. Ars computandi: ut apud Isocratem Busiride. Inter mentem et corpus est mutua quaedam consensio. corpore enim male affecto, mentis etiam vis languescit. Λογισμός. Exsolutio. Promiscue omnia populatus est, vitae quasi anteactae rationes exigens. Item λογισμός, supputatio. Navigatio vero intra duos menses processura videbatur,

ἀπαρίθμησις. Ὁ δὲ λογισμὸν τοῦ πληθους ἐποιή-
σατο. Καὶ Ἐδριπίδης·

Τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον
δυοῖν ἐρίζειν.

τουτέστιν, οὐκ ἔχει πρόφασιν τὸ φιλονεικεῖν.

Λογισταί. οἱ μεθοδικοὶ καὶ περιήρηφοι. Καὶ
Λογίσσασθαι, ἀναψηφίσσασθαι, ἀναριθμῆσαι.

Λογισταί, καὶ λογιστήρια. ἀρχὴ τις παρ'
Ἀθηναίους οἱ λογισταί. εἰσὶ δὲ τὸν ἀριθμὸν δέκα·
οἱ τὰς εὐθύναις τῶν διοικημένων ἐκλογίζονται ἐν 10
ἡμέραις λ', ὅταν τὰς ἀρχὰς ἀπόθωνται οἱ ἄρχοντες.
Λογιστήρια δὲ ἐστὶ τὰ τῶν λογιστῶν ἀρχεῖα· ὡς
Λειναρχος καὶ Ἀνδοκίδης δηλοῦσι.

Λογιστεῦσαι. ἀπαριθμῆσασθαι, ἀναμετρη-
σαι. Ὁ δὲ δυνάμενος ἢ οὐ βουλόμενος λογιστεῦσαι 15
τὰ πεπραγμένα, καὶ μισῆσαι τὰ κακῶς πραχθέντα.

Λογιστής. κριτής, δοκιμαστής, ἐξεταστής.

Λογογράφος. ὁ δίκαιος ἢ τοὺς δικανικοὺς
γράφων.

Λόγον ἔχειν. ἀντὶ τοῦ φροντίζειν. Θεόπομ-
πος Φιλιππιῶν α'.

Λογοποιός. ὁ ὑφ' ἡμῶν ἱστορικὸς λεγόμε-
νος. Ἰσοκράτης καὶ Ἡρόδοτος.

Λογοποιῶν. πλάττων λόγους ψευδεῖς.

Λόγος. Λόγος ἐστὶ φωνὴ σημαντικὴ ἀπὸ δια-
νοίας ἐκπεμπομένη. λόγος δὲ σημαίνει ζ'. Διαφέ-
ρει δὲ λέξις καὶ λόγος· λέξις μὲν γὰρ ἄσημος γί-
νεται, ὡς τὸ βλίττρι· λόγος δὲ οὐδαμῶς. διαφέ-
ρει δὲ καὶ τὸ λέγειν τοῦ προφέρεισθαι· προφέ-
ρονται μὲν γὰρ αἱ φωναί· λέγεται δὲ τὰ πράγματα,
ἃ δὴ καὶ λεκτὰ τυγχάνει. Ἄρεται δὲ τοῦ λόγου ἐ-
15 Ἑλληνισμός, σαφήνεια, συντομία, πρέπον, ἀπο-
σκευή.

Λόγος καὶ ἡ ὑπόθεσις. Ἀριστοφάνης·

1. Οἱ — ἐποιήσαντο] ὁ — ἐποιήσατο A. V. 2. Ἐδριπίδης] Fallitur Suidas. Sunt enim haec verba Sophoclis in Electr. 468. quod et recte vidit vir doctissimus in Observationibus Miscellaneis. Locus autem ita disponendus est: Τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον δυοῖν ἐρίζειν —. Quae et laudat Ioannes Stobaeus p. 79. edit. Grot. ubi viros doctissimos fefellit constructio: Τὸ γὰρ δυοῖν ἐρίζειν οὐκ ἔχει δίκαιον λόγον. Nam unam cum duabus contendere, neutiquam aequum est. Ita intelligendus est iste locus. Nam Scholiastes quem secutus est Suidas, plane nugatur. Libanius de Vita sua p. 14. δυοῖν γὰρ ἓνα οὐκ εἶναι κρατεῖν, οὐδὲ τὸν Ἡρακλέα, τὴν παροιμίαν λέγειν. Unum enim duos superare, ne Herculem quidem posse, vulgo utique fertur. Tourp. I. p. 488. Immo: non habet causa iusta cur ad contentionem degrediat. 3. Τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λ.] Hoc exemplum pertinet ad vocem λόγος. Küst. Potius ad v. Λόγον ἔχειν. Ceterum ἔχοι *V. 6. περιήρηφοι ex hoc loco annotatum. 7. Λογίσσασθαι] Ex superiore glossa Λογίσσασθαι repetita videntur. 8. Λογισταί, καὶ λογιστήρια. ἀρχή] Ex Harpocrate. Confer etiam Nostrum supra v. εὐθύνη, et Petium de Legg. Att. p. 224. Küst. V. Böckh. Staatsk. I. p. 205. sqq. eiusdemque disputationem in Niebuhrii Museo Rhenano.
1. Λογογράφος] Schol. Platon. p. 63. Λογογράφους γὰρ ἐκάλον οἱ παλαιοὶ τοὺς ἐπὶ μισθῶ λόγους γράφοντας, καὶ πηράσκον-
τας αὐτοὺς εἰς δικαστήρια· ἤτορας δὲ τοὺς δι' ἑαυτῶν λέγοντας. Vid. Herald. adv. Salmas. VI, 10. p. 454. Gaisf. Adde Georg. Lecapenum p. 70. ἢ τοὺς δικανικοὺς γρ.] Ammonius, vel secundum Eustathium Erennius Philo: Λογογράφος καὶ Λογοποιός διαφέρει. Λογογράφος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ τοὺς δικανικοὺς λόγους γράφων· λογοποιός δὲ ὁ λόγους τινὰς καὶ μύθους συντιθεῖς. Küst. δικανικὰ *V. Μοκ καὶ Λογογραφῶν αἰτιατικῇ addunt B. E. Med. 3. Λόγον ἔχειν] Hinc emendandus vel supplendus grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 107, 4. Eodem plane sensu hanc ἔησιν usurpavit Herodotus I, 62. 115. 190. II, 111. modo addito modo omisso gignendi casu, pro curam habere alicuius rei, curare aliquid. Platoni quidem λόγον ἔχειν est, ratione praeditum esse, cogitare de aliqua re, Phileb. p. 62. Phaedr. p. 228. C. Euthyd. p. 415. ed. Heind. Atque ex Platone Aristides II. p. 355. cf. p. 357. Uti autem Theopompus ab Herodoto sumpsisse videri potest, ita Herodotus a Pindaro, qui quidem ita Olymp. VIII, 6. ibique Schol. et Heyn. Frommel. in Creuzeri Melett. T. III. p. 143. 5. Λογοποιός. ὁ ὑφ' ἡμ.] Ex Harpocrate: apud quem tamen desunt verba illa ultima, ὅς ἐστιν εὐρετής λόγον καὶ ἀποκριμάτων. Küst. Ista sub finem glossae collocata, quae Photius ignorat, delevi cum A. V. Ubi ἀπο ... των E. 6. Ἰσοκράτης] Busir. p. 228. C. Ἡρόδοτος] II, 143. et alibi. Ceterum significatus vocis diligenter exposuit Pierson. in Moer. p. 244. 7. Λογοποιῶν] Andocid. p. 285. Dio Exc. Ursin. p. 405. Tourp. MS. πλάττων] Zonaras p. 1314. πλαττώνων. 8. Λόγος ἐστὶ φωνὴ σημαντική. — λέγονται δὲ τὰ πράγματα] Haec sunt verba Laertii lib. VII, 56. 57. ut Pearsonus etiam observaverat. Küst. Stoicam rationem huius nominis disseruit Schweigh. in Arrian. p. 96. sq. 9. λόγος δὲ ση. ζ'.] Haec absunt a Diogene. δὲ om. A. 10. ἀσημαντος Diog. 11. τὸ om. *V. 14. Ἄρεται δὲ τοῦ λόγου ἐ. Ἑλλην.] Et haec leguntur apud modo laudatum Laertium eodem libro segm. 59. Küst. δὲ om. A. 15. ἀποσκευή] Lege κατασκευή, ut apud Laertium loco laudato. Küst. 17. καὶ ἡ] ἡ om. B. V. E. Ἀριστοφάνης] Pac. 148.

quantum ex supputatione temporum colligi poterat. Λογισμὸς significat etiam enumerationem. Illi vero multitudinem recensuerunt. Et Euripides: Iniquum est enim cum duabus unam contendere. Λογισταί. Arithmeticae periti, calculatores. Et Λογίσσασθαι, computabo, recensebo. Λογισταί, et λογιστήρια. Λογισταί apud Athenienses erat magistratus quidam: quo qui fungebantur (erant autem numero decem), intra triginta dies reipublicae gestae rationes exigebant ab illis, qui magistratu decesserant. Λογιστήρια vero dicebantur loca, in quibus logistae rationes exigebant: ut Dinarchus et Andocides declarant. Λογιστεῦσαι. Enumerare, recensere. Quod actu perpendere et male factu odio prosequi nec posset neque

vellet. Λογιστής. Index, censor, exactor. Λογογράφος. Causarum forensium scriptor. vel qui orationes forenses scribit. Λόγον ἔχειν. Rationem habere. Theopompus Philippicorum libro I. Λογοποιός. Est idem, qui a nobis historicus vocatur. Isocrates et Herodotus. Λογοποιῶν. Res falsas fingens. Λόγος. Vox aliquid significans, et a ratione procedens; habetque sex significationes. Differunt vero λέξις et λόγος. nam λέξις interdum nihil significat, ut βλίττρι. λόγος vero neutiquam. Differt etiam λέγειν a προφέρεισθαι. nam proferuntur voces; dicuntur vero res; quae quidem sensum efficiunt. Orationis autem virtutes sunt quinque: puritas, perspicuitas, brevitatis, decorum, compositio. Significat

456

Ἐδριπίδη

λόγον παρὰ σφης, καὶ τραγωδία γένη.

Λογοτόπος. παρὰ φιλοσόφοις τὸ ἐξ ἀμφοτέρων σύνθετον· οἶον, *Εἰ ζῆ Πλάτων, ἀναπνεῖ Πλάτων.* ἀλλὰ μὴν τὸ πρῶτον· τὸ ἄρα δεύτερον. 5 παρρησιήθη δὲ ὁ λογοτόπος ὑπὲρ τοῦ ἐν ταῖς μακροτέραις συντάξεσι τῶν λόγων μηκέτι τὴν σύλληψιν μακρὰν οὐσαν καὶ τὴν ἐπιφορὰν λέγειν, ἀλλὰ συντόμως ἐπενεγκεῖν, τὸ δὲ πρῶτον· τὸ ἄρα δεύτερον.

Λόγου τυχεῖν. ἀντὶ τοῦ, ἐπαίνου. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Λόγοισιν Ἐρμόδωρος ἐμπορεύεται. ὁ Ἐρμόδωρος, ἀκροατὴς γενόμενος Πλάτωνι, τοῦς ὑπ' αὐτοῦ συντεθειμένους λόγους κομίζων εἰς Σικελίαν ἐπέλπει. 15

Λογγῶνος. τοῦ λιθοκλιμένος.

Λογχάσθην. εἶδος ὄπλου. Καὶ λοχχαῖος, μετὰ τῆς λόγης.

Λόγῃ. ἕκαστον σύστημα ἐνικῶς λέγουσιν· ὡς εἴ τις ἐπὶ πολλῶν ἵππων εἴποι τὴν ἵππον. λόγῃ οὖν σιδήρεον ἀκόντιον.

Λογχοτόν. ἐν Ἐπιγράμμασι.

Καὶ τὸ δίθυρον

τοῦτο τὸ λοχχοτόν καὶ τὸ περισφύριον.

Λοεσσάμενος. λουσαμένος.

Λοκρὸς ὁ Αἴας· οὐχὶ ὁ Σαλαμίνιος.

Λοκρῶ ξυνθήματι. παροιμία. τῆται

10 ἐπὶ τῶν παρακρουομένων.

Λόλλαι, τῶν Λολλῶν. ὄνομα τόπου.

Λολλιανός, Ἐφέσιος, σοφιστής, μαθητὴς Ἰσίου τοῦ Ἀσσυρίου· γεροντὸς ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ Καίσαρος. ἔγραψε πολλὰ.

Λοξά. σκολιά, καμπύλα, οὐκ ἐξ εὐθείας γινόμενα.

Λοξή φάλαγξ, ἡ τὸ μὲν ἕτερον κέρασ, ὀπίτερον ἂν προήρηται, πλησίον τῶν πολεμίων ἔχουσα, καὶ ἐν αὐτῷ τὸν ἀγῶνα ποιουμένη· τὸ δὲ ἕτε-

3. Λογοτόπος] Scribe *λογότροπος*, ut recte legitur apud Laertium lib. VII, 77. unde totum hunc locum Suidas descripsit. Küst. τὸ ἐξ ἀμφοτέρων σύνθετον] Horum verborum sensus apud Laertium a praecedentibus pendet: qui proinde consulendus est. Küst. 5. ἄρα τὸ] τὸ ἄρα A. B. V. E. item infra cum Diogene. 6. ὑπὲρ] ὑπὸ V. 7. τὴν σύλληψιν] Apud Laertium loco laudato rectius legitur τὴν πρόσληψιν, assumptionem, sive propositionem minorem. Küst. 11. Λόγου τυχεῖν] Ex Harpocrate. ἐπαίνου] ἐπαίνων B. εἰπεῖν Valesius: cui favet etiam alterum Demosthenis exemplum de F. Leg. p. 371. 12. ὑπὲρ] Sic editus Harpocratio: κατὰ A. B. V. E. Edd. ante Küst. et Photius cum MSS. duobus Harp. Vide Taylorum aliosque in locum Demosth. p. 229, 13. 14. Πλάτωνος] Πλάτωνι malui cum A. B. V. E. quamquam Πλάτωνος Zenobius V, 6. et Prov. Vat. II, 63. Hi quidem etiam Λόγους Ἐρμ. ἐμπορεύεται, merito improbatū Valckenario Annot. Crit. in N. F. p. 411. 17. λιθοκλιμένος] Vox est corrupta, cuius loco Portus reponit, τοῦ λίθου τοῦ κλιμένος: quod non displicet. Λογγῶν enim erat saxum perforatum in portu, ex quo naves religabantur. Etymologus: Λογγῶνες δὲ καλοῦνται οἱ ἐπὶ τῶν λιμένων τρητοὶ λίθοι· οὓς τρηπῶσιν, ἢ ἐκάρτωσι τὰ σχοινία νεῶν ἐξ αὐτῶν. τοῦς δὲ τοιοῦτους λίθους καὶ λογγάσια ἔλεγον. Quod de λογγάσια addit, confirmat etiam Hesychius his verbis: Λογγάσια· ἐξ ὧν τὰ προμηθία δέουσι τῶν νεῶν. Item Photius in Lexico inedito: Λισχῶλος δὲ ἐξ ὧν τὰ ἀπόγεια δέουσιν, λογγάσια. Küst. λίθου κλιμένος A. λίθου V. λιθολιμένος Hemsterhusius in Polluc. IX, 136. Nondum appareat emendandi ratio. 18. Λογχάσθην] Exemplum praebet v. Ἐραπίδης. Λογχάσθην B. E.

1. Λόγῃ — ἵππον] Ex Schol. Sophocli. Oed. Col. 1311. petita monuit Abreschius. λέγουσιν] ὀνομάζει λόγῃ Schol. 2. ἵππων vulg. mendum: ἵππων libri. 3. σιδήρεον] σιδήρειον A. 4. ἐν Ἐπιγράμμασι] Agathiae in Anthol. Pal. VI, 172. Vide v. Ἀνέδην. Ceterum Ἐπιγράμμασι *V. 7. Λοεσσάμενος] II. φ'. 560. 8. Λοκρὸς Αἴας] Λοκρὸς ὁ Αἴας A. E. *V.

Tum οὐχὶ A. *V. pro οὐχ. Sub finem καὶ Λοκρὸς, πόλις omisi cum A. V. Hanc cum seq. gl. ita coniunxit V. Λοκρῶ ξυνθη. Λοκρὸς ὁ Αἴας οὐχὶ ὁ Σ. παροιμία ἐπὶ τῶν παρακρουομένων τάσσεται. 9. Λοκρῶ ξυνθήματι] Hesychius, Zenobius et Diogenianus proverbium hoc sic efferunt, Λοκρῶν ξυνθημα: quod magis placet. Küst. Λοκροξυνθηματα Photii MS. Λοκρῶν συνθήματα Arsenius p. 337. Vid. Lucht. in Polybii fr. Vatic. XII, 8. 10. δὲ ἐπὶ] δὲ om. A. E. *V. Photius. 12. Λολλιανός, Ἐφέσιος.] De eo vide Philostratum lib. I. de Vita Soph. p. 526. Küst. Eadem Eudocia p. 281. Λολλιανός ὁ σοφιστής Philemoui citatus p. 79. 13. Ἰσάσιον *V. γεροντός] Sc. Lollianus: Isaeus enim cum Plin. II. Ep. 3. sexagesimum annum agentem eum excessisse scribat, non potuit ad Hadrianum usque vivendo pervenisse, quod tamen ex hoc loco colligit Catanaeus in Plin. I. d. Reines. γεγώς B. E. 17. Λοξή φάλαγξ — ἐν ἀποστάσει δὲ ὑποστολῆς] Haec αὐτολεξίη etiam legitur apud Aelianum in Tacticis c. XXX. ut Pearsonus quoque monuit. Küst. Adde Montfaucon. Bibl. Coisl. p. 511. sive Appendicem Suidae. κέρασ ἕτερον] ἕτερον κέρασ A. Mox προήρηται B. V.

etiam λόγος argumentum. Aristophanes: *Ne Euripidi argumentum fabulae fiat.* Λογοτόπος. Sic vocatur apud philosophos argumentandi modus, qui ex utroque compositus est: ut. Si vivit Plato, respicit etiam. atqui verum est prius: ergo et posterius. inventus est autem Logotropus, ne in prolixioribus verborum constructionibus assumptio longa conclusione repetetur, sed breviter tantum diceretur: est autem prius; ergo posterius. Λόγου τυχεῖν. Laudem consequi. sic Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte. Λόγοισιν Ἐρμ. Scripta aliena Hermodorus cauponatur. Hermodorus, auditor Platonis, libros ab eo conscriptos in Sicilia secum ferens vendebat. Λογγῶνος. Lapidis in portu erecti. Λογχάσθην. Tellus genus. Et Λοχχαῖος, hastatus. Λόγῃ. Unumquodque

corpus singulari numero effertur: ut si quis de multis equitibus dicat τὴν ἵππον, i. e. equitatum. Λόγῃ igitur est ferreum iaculum. Λογχοτόν. Cuspide munitum. In Epigrammate: *Et duplicem hunc thyrsus, cuspede munitum et ornamentum talorum.* Λοεσσάμενος. Qui se lavit. Λοκρὸς Αἴας. Aiax Locrensis, non Salaminius. Λοκρῶ ξυνθηματι. Locrensi pacto. proverbium, quod dicitur de iis qui decipiunt. Λόλλαι. Lollae, nomen loci. Λολλιανός. Lollianus, Ephesius, Sophista, Isaei Assyrii discipulus, qui sub Hadriano Caesare vixit. multa scripsit. Λοξή. Obliqua, curva, quae non ad rectam ducta sunt. Λοξή φάλαγξ. Obliqua phalanx, quae alterutrum cornu, utrum voluerit, hosti admovet, eoque pugnam iuit; alterum vero inde removel et subducit. et

ρον ἐν ἀποστάσει δι' ὑποστολῆς ἔχουσα· δεξιὰ μὲν,
ἢ τὸ δεξιὸν προβεβλημένη· λαϊὰ δέ, ἢ τὸ λαϊόν.

Ἐν Ἐπιγράμματι·

Λερχομένη λοξαῖς οἴα Λάκαινα κόραις.

457 Ἄλοξίας. ὁ Ἀπόλλων, ὁ λοξὴν ἴαν ἀποπέμ-
πων· λοξῶς γὰρ ἐμαντεύετο·

Κροῖσος Ἄλυν διαβάς μεγάλην ἀρχὴν κατα-
λύσει.

ἢ ὁ λοξὴν πορείαν ποιούμενος. ὁ αὐτὸς γὰρ ἐστὶ
τῷ ἡλίῳ. Σιγᾶν δὲ χρῆ, μὴ λοξοῖς ἡμᾶς ὄμμασιν 10
ἰδῶν ὁ φθόνος τραχεῖ βάλῃ λίθῳ, κατὰ Πίνδαρον.

Λοπάς. παρὰ Συρακονσίοις τὸ τήγανον· παρὰ
δὲ Θεοπόμπῳ ἢ σορὸς καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς. κα-
λεῖται δὲ οὕτω καὶ ὁ ἐν τῇ Ἑλλάδι γινόμενος λίθος.
Ἀριστοφάνης·

Ἐγὼ μὲν οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα
ἀντι τοῦ βίου λάβουμ' ἂν, οὐ με νῦν ἀπο-
στερεῖς.

οὐδὲ χαιρῶ βατίσιν, οὐδ' ἐγγέλυσιν, ἀλλ'
ἦδιον ἂν

δικίδιον σμικρὸν φάγοιμ' ἂν ἐν λοπάδι πε-
πνιγμένον.

Λοπάς. ἢ χύτρα.

Λοπαῦσι. κλέπταις.

Λύπος. ἢ παρακειμένη ἔξωθεν τοῦ κρομμύου
λεπίς. καὶ πᾶν λέπος, φλοιός, δέρμα λεπτὸν, ξη-
ρόν.

Λορδόν. τὸ ὑπόκυρτον. Καὶ λορδότατον, τὸ
ἀποσειστωμένον καὶ ἐναντίον τῷ κυρτῷ· ὁ καὶ κυ-
ρὸν καλεῖται.

Λορδός. Ἀπεξυλωμένος, συγκεκαμμένος τὸ
σῶμα.

15 Λορδουμένη. Φησὶ Προκόπιος περὶ Θεοδώ-
ρας τῆς Ἰουστινιανοῦ γαμετῆς· Ἀποδυσμένη ξὺν
τοῖς μίμοις, ἐν μέσῳ εἰστήκει, λορδουμένη τε καὶ
τὰ ὀπίσω ἀποκοντῶσα. οἶον, κεκαμμένη.

4. Λερχομένη] Versus Antipatri Thessal. XXVI, 6. Anthol. Pal. VII, 531. οἴα Λάκαινα] Putem potius legendum esse, οἴα
λέαινα: i. e. ut *leaena*. Küst. Perperam. Veritas: ut *Lacaenam decuit*. 5. Ἄλοξίας. ὁ Ἀπόλλ. — τῷ ἡλίῳ] Ex Schol.
Aristoph. Plut. 8. Confer etiam Macrobius Saturn. I, 17. Küst. Ad Loxiā quaedam Schol. Clem. Alex. T. IV. p. 114. tra-
duxit, quae de Agycio essent narrata. ὁ λοξὴν ἴαν ἀποπ.] Eustathius in Il. x'. p. 794, 54. ὡς δὲ καὶ ἴαν οἱ παλαιοὶ φασὶ τὴν
ἐνταῦθα ἰωὴν, δηλοῦσιν οἱ τὸν Λοξίαν οὕτω καλεῖσθαι εἰπόντες παρὰ τὸ λοξὴν ἴαν, ὃ ἐστὶ φωνὴν πέμπειν. Confer etiam Etymo-
logum. Küst. ἴα A. B. E. Med. 6. λοξῶς γὰρ Schol. 10. ἡλίῳ] λοξῶ B. E. Med., cuius errorem correxit Aldus. Σιγᾶν
δὲ] Aelianus ut videtur dictio. λοξοῖς] ἡμᾶς addunt A. B. V. ἰδῶν ὄμμασιν] ὄμμασιν ἰδῶν A. Formulam illustrant in tpp.
Callim. Epigr. 22. 11. βάλῃ] βαλεῖ A. B. V. Cf. Aesch. Agam. 947. et Eurip. El. 902. κατὰ Πίνδαρον] Locus Pindari ex-
tat Olymp. VIII, 73. Küst. 12. Λοπάς] Similiter Hesychius. 14. καὶ — λίθος] Oratio suspecta. Sed quod reposuit
Coraes in Xenocr. p. 156. καὶ ὁ ἐν τῇ Ἑλλάδι γινόμενος ἥλος, id parum speciose excogitatum est. 15. Ἀριστοφάνης] Vesp.
528. sqq. 16. Ἐγὼ γὰρ] Ἐγὼ μὲν οὐν A. V. Ox. Ἐγὼ μὲν οὐν repositi cum B. E. Med. 17. ἀντι τοῦ] τοῦ A. B. V. E. Med.
3. σμικρὸν] μικρὸν A. B. E. Med. 5. χύτρα] χύτρα A. B. 6. Λοπαῦσι. κλέπταις] Sic etiam [Lex. Bachm. et] Photius in
Lexico inedito. At nihilominus vocem priorem suspectam habeo, eamque detortam esse existimo ex *λωποδύτης*, quod grammat-
tici itidem interpretantur κλέπτης: ut ex Hesychio, Suida aliisque constat. Küst. Κλαπάσι suspicio futilis Schleusneri in Pho-
tius. Neque Gaisfordus melius *κλοπέσι*. Mihi quidem, etsi nolim de vocis fabrica (qualis esse potuit *λοπέσι*) quicquam affir-
mare, comica quaedam subesse videtur hominis significatio, qui latronis instar Aristophanei (Av. 501.) populares deglubret:
καὶ λωποδύτης παῖς ἰσπάλω με τὸ ναῖον· κάγω πῆπιτω, μέλλω τε ρῶν· ὃ δ' ἀπέβλισε θιμάτιόν μου. 7. Λόπος] Od. τ. 233.
κρομμύοιο λοπόν. παρακειμένη] παρακειμένη Photius. Mox κρομμύοιο A. 8. φλοιός] φλοός A. Mox λεπτόν ξηρόν A. B. *V.
E. Med. Lex. Bachm. p. 292. et Photius: καὶ Küsterus interpolavit. 11. ἐναντίον] καὶ ἐναντίον A. V. Photius et Lex. Bachm.
Similiter Schol. Clem. Alex. in Paedag. I. III. p. 195. Lips. 13. Λόρδος] Huius verbi ea quae fingitur significatio debuerat
exemplis firmari. *Hemst.* Nihil ista recedunt a praegressis: nam *ἀπεξυλωμένος*, quod Küsterus praeter analogiae rationem in-
terpretabatur, vereor ut ferri possit, cum homo describitur prostratus pudicitiae. Donec meliora fuerint inventa, haud absolum
erit coniectare *ἀπεσκολυμμένος*. Hesychius tamen et Photius repugnant. Ceterum scripsi *λορδός* cum Photio. *Ἀπεξυλωμένος]*
Intellige, *Vinculo ligneo*, vel *nervo vincitus*. *Ξύλον* enim apud Graecos praeter vulgarem significationem notat etiam vinculum
lignum vel nervum, quo qui impediti erant, corpus incurvatum habebant et cernuare cogebantur. Hinc idem vinculi genus etiam
dicebatur *κύρῳ*, quod homines *κύρῳ* vel *κύπτειν*, i. e. *cernuare* cogeret, testibus grammaticis. Vide Nostrum supra v. *Κύ-
φωτες*. Portus vocabulum hoc male verterat, *ligno incurrato similis*: nec melius alius vir doctus in notis ad Hesychium ean-
dem vocem, cuius significationem non intelligebat, in *ἀπελοξωμένος* mutatam volebat. Küst. 15. Φησὶ Προκόπιος περὶ Θεοδ.]
Locus hic hodie apud Procopium non extat, quoniam pertinet ad lacunam capituli IX. Histor. Arcanae, ut Maltretus recte ob-
servavit. Eo enim capite Procopius narrat, Theodoram in scena pudicitiam suam prostituisse, et mimis in theatro operam suam
mercede locasse: cui argumento fragmentum hoc apprimè convenit. Küst. 17. ἐν μέσῳ] ἐν τοῖς μ. B. V. E. Edd. ante Küst.
Tum εἰστήκει A. pro εἰστήκει. 18. ἀποκοντῶσα] Scribendum puto *ἀποκοντωθεῖσα*: i. e. si proprie interpreteris, *conito*

dextra quidem, quae dextrum; sinistra vero, quae sinistrum
cornu obicit. In Epigrammate: *Torrum cernens oculis ut
leaena*. Ἄλοξίας. Loxiās vocatur Apollo, quasi dicas, qui
obliquam vocem emittit. obliqua enim oracula reddebat; quale
est et illud: *Croesus Halyn traiciens magnum imperium
erertet*. vel qui per obliquam viam incedit. Apollo enim idem
est qui Sol. — *Tacere autem oportet, ne invidia limis in-
tuens oculis saxo nos feriat, secundum Pindarum*. Λο-
πάς. Apud Syracusanos sartago, sed apud Theopompum et
alios comicos capulus. sic etiam vocatur lapis in Graecia na-

scens. Aristophanes: *Equidem vitam illam, qua me nunc
privare studes, non mutem lacte gallinarum, neque delector
esu batidum, neque anguillarum, sed libentius edam exiguam
liticalam in sartagine suffocatum*. Λοπάς. Olla. Λο-
πάσι. Grassatoribus. Λόπος. Externus cepae cortex.
item omne tegmen, vel cortex, et pellis tenuis et sicca. Λορ-
δόν. Cernuum. Et *λορδοίατον*, incurvum. quod contrarium
est gibboso. Λορδός. Nervo vincitus, corpus incurvatum
habens. Λορδουμένη. Incurvata. Procopius de Theodora
Iustiniani uxore tradens: *Cum vestes inter mimos exuisset, in*

Λορδομένων. κινουμένων· ἐπειδὴ οἱ συν-
ουσιάζοντες κινούνται. Ἀριστοφάνης·

Λορδομένων τε σωμάτων ἐπιστάτην.

Λουκιανός, Σαμοσατεύς, ὁ ἐπικληθεὶς βλά-
σφημος, ἢ δύσφημος, ὅτι ἐν τοῖς διαλόγοις αὐτοῦ 5
γέλοια εἶναι καὶ τὰ περὶ τῶν θεῶν ἠερημένα πα-
ρατίθεται. γέγονε δὲ ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ,
καὶ ἐπέκεινα. ἦν δὲ οὗτος τοπρὶν δικηγόρος ἐν Ἀν-
τιοχείᾳ τῆς Συρίας· δυσπραγῆσας δ' ἐν τούτῳ ἐπὶ τὸ

λογογραφεῖν ἐτρέπη, καὶ γέγραπται αὐτῷ ἄπειρα.
τελευτήσαι δὲ αὐτὸν λόγος ὑπὸ κινῶν, ἐπεὶ κατὰ
τῆς ἀληθείας ἐλθτησεν. εἰς γὰρ τὸν Περεγρίνου
βίον καθάπτεται τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ αὐτὸν
βλασφημεῖ τὸν Χριστὸν ὁ παμμύαρος. διὸ καὶ τῆς
λύττης ποινὰς ἀρκούσας ἐν τῷ παρόντι δέδωκεν· ἐν
δὲ τῷ μέλλοντι κληρονόμος τοῦ αἰωνίου πυρός μετὰ
τοῦ Σατανᾶ γενήσεται.

Λουκιανὸς ἕτερος, Κόμης τῆς ἑώρας, ἐπὶ Ἀρ-

traiecta vel transfixa. Metaphorice autem dicitur de coltu venereo: quoniam κοινός interdum pro membro virili accipitur; uti δόον, ἔγχος et similia. Küst. Aluciuatur vir doctissimus. Neque enim mentem Procopii aut sensum vocis intellexit. Ἀποκον-
τοῦν est proicere. Verbo, quod paulo rarius est, utitur Arrianus in Periplus Erythraei maris p. 165. Ὁ δὲ βυθὸς ἐν τισὶ μὲν
ἀπόκοπος, ἐν τισὶ δὲ πετρῶδης καὶ ἀπόξυρος, ὥστε τέμνεσθαι τὰς παρακειμένης ἀγκύρας ἀντέχειν ἀποκοντομένης. Ipsam vero
profundum maris quibusdam in locis est praeruptum, in aliis saxosum et acutum, ita ut ancorae navis retinendae causa
proiectae statim a saxis praecidantur. Hinc τὰ ὀπίσω ἀποκοντοῦν de proiectu partium posteriorum recte dicitur. Quod
pathicorum est. Fluit autem verbum illud a κόντος: de quo Cl. Küsterus supra. Hesychius: Κόντος, δόον. Atque haec occa-
sione emendandus Philostratus Icon. II. p. 828. de Pane. — Damascius apud Photium p. 1056. Ὅσον δὲ κόντον τιὰ μέγαν ἀπο-
ταταμένον. Recte autem et iuxta se posita sunt Λορδομένη et Ἀποκοντώσα. Sunt enim ista σχήματα contraria et quodam-
modo tamen affinia. Nam λορδὸν (ut ait Suidas) ἐναντίον τῷ κυρτῷ. Idem autem κυρτὸν et ἀποκοντούμενον. Hoc viris, illud
autem λορδὸν feminis proprium. Utrumque Latini praebere vocant. Sed totum hoc negotium optime depinxit Clemens Alexan-
drinus Paedagog. lib. III. p. 264. ed. Potter. Ἀπειραμμένους καὶ κευκότας, καὶ τῆς φύσεως τὰ ἀπόδητα εἰς τὸ συμφανὲς ἀπο-
γυνοῦντας, ἔξορχουμένους καὶ λορδομένους ἀπερυθριῶσι σχήμασι οὐκ ἀπερυθριῶντας αὐτοῦς· ἐν αὐτῇ νιολαίᾳ καὶ γυμνασίῳ
μέσῳ, ἐνθα ἀρετὴ ἀνδρῶν ἐξετάζεται, ἀσχημονοῦντας. Ad quem locum graphice et facetissime Scholiastes [T. IV. p. 132.]:
Λορδομένους, οἰοεὶ τὰ ὀπίσω τῶν ψυχῶν συνιζόντας τὰ στήθη προεξανιστῶν προπετῶς τοιοῦτον γὰρ ὁ λορδὸς σημαίνειν
βούλεται, ἀντίθετος ὢν τῷ κυρτῷ, ὃν ἡ συνήθεια κυρτὸν [immo στηθόκυρτον] οἶδε καλεῖν. Repone, κυρτὸν οἶδε καλεῖν. Hinc
vox rarissima λορδωσις. Schol. Theocriti Idyl. V. 43. [sive Zon. p. 1317.] Ὑβωσις καὶ λορδωσις πάθη· λορδωσις γὰρ ἐστὶ τὸ
ἐμπροσθεν· ὕβωσις τὸ μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸ τῆς ἰσχυρῆς πάθος· κῦρτωσις δὲ τὸ μέσον τῆς ἰσχυρῆς. Quae negligent admodum
exscripsit Etymologus Magnus, ad hanc normam castigandus. Et deus sive praesens huius schematis λορδῶν vocatus: de
quo nos supra in v. Κλεισθένους. Quare elegantissime, ut solet, Procopius de Theodora: Λορδομένη τε καὶ τὰ ὀπίσω ἀπο-
κοντώσα. Stabat lumbis fluctuantibus, et rem suam rursus prorocum succutiebat. Quod mulieris impudentissimae est.
Interpretēs non intellexerant. Porro hic locus, qui in Procopio hodie non compareret, et lacunam facit, ita est scribendus et in-
terserendus Arcan. Hist. p. 42. ed. Aleman. Καὶ τοιαύτη τις ἦν, οἷα ἠαπιζομένη μὲν τε καὶ κατὰ κόρυς πατασσομένη χαριεν-
τιζῆν τε καὶ μέγιστα ἀνακαγγάζειν· καὶ ἀποδυσαιμένη ξὺν τοῖς μύμοις ἐν μέσῳ ἐστήκει, λορδομένη τε καὶ τὰ ὀπίσω ἀπο-
κοντώσα. Quae quidem omnia scorto proiectissimo optime conveniunt, et inter se conspirant amicissime. Tour. I. p. 390 — 92.
Scitus ille nequitiarum arbiter negotium turpe solerter sane pertractavit; sed fugit hominem peritissimum Lampriidius Hellog. 5.

posterioribus eminentibus relectis et oppositis: quae pictura est graphica. ἴγουν] οἶον A. B. V. Mox A. in marg. στι.
λορδωμα καὶ κύρωμα ταῦτόν τι λέγω.

- κινουμένων] Vox haec in prioribus edit. deest, quam ex MSS. Paris. [et *V.] revocavi. Küst. Λορδοῦν proprie esse subagi-
tare colligi licet e Mnesimachi loco memorabili apud Ath. IX. p. 403. D. 2. Ἀριστοφάνης] Ecclesiastus, ipso fere initio.
Sed ibi pro λορδομένων codices Aristophanis hodie habent χορδομένων: quam lectionem Tanaq. Faber in notis ad eam fabulam
priori praefereendam esse censet. At ego contra λορδομένων non solum retinendum esse censeo, sed etiam vocem alteram, ut
παρακεκομμένην et adulterinam, ex albo vocum Graecarum expungendam esse contendo. Apud quem enim scriptorum Graeco-
rum (si ab hoc loco Aristophanis, de quo controversia est, discedas) χορδοῦσθαι reperitur? Aut quis saltem veterum gramma-
ticorum eius meminit? At contra λορδοῦσθαι [λορδοῦσθαι] vox est apud veteres frequentissima: cuius significatio κυρῆς quidem
est incurvari; at per metonymiam antecedentis pro consequenti accipitur etiam de praepostero et nefando coitu, quoniam in eo
corpus incurvare debet is, qui se subigendum praebet. Et hoc certe sensu accipitur apud Procopium in fragmento illo, quod
Suidas in voce praecedenti adducit. Sed plura de re obscena addere pudor vetat. Küst. Quae sequebatur glossa. Λουκιᾶς
ὁ εὐαγγελιστῆς ἔχει τίτλους πγ', περὶ αἰαία τιμῆ, ex v. Τίτλος ἀν Κεφάλαιον deprompta, unde fraus simillima transiit in vv. Τοῦν-
νης, Μάρκος, Ματθαῖος, eam delevi cum V. 4. Λουκιανός] Horum partem excerpit Eudocia p. 281. 5. ἡ αἰσῶς
εἰπεῖν μᾶλλον post δύσφημος edita delevi cum V. Habet A. in marg., qui statim addit, οὐδὲ αὐτῷ, ὅτι ἀσπαστὸν τοῦτο ἡγή-
σατο καὶ πολὺ παρατρέπει τῆς εὐσεβείας. 6. γέλοια εἶναι] Haec medelam criticorum expectant. 7. λέγεται δὲ γενέσθαι
ἐπὶ τοῦ Καίσα. Τρ.] Dissentit Vossius in opere de Histor. Gr. II, 15. quem vide. Confer etiam Ions. de Script. Hist. Philos. III. 10.
Küst. λέγεται δὲ γενέσθαι] γέγονε A. V. γέγονε δὲ B. *V. 8. δικηγόρος] Sic habent MSS. Paris. At priores edit. [cum
Eudocia] δημογόρος: quod minus placet. Küst. 9. ἐπὶ τῷ B.
- αὐτὸν βλασφημεῖ τὸν Χρ.] Eum enim in laudato libello (c. 13.) ἀνισκολισμένον σοφιστῆν, i. e. sophistam crucifigum, vocat.
Küst. Ubi Scholiastes similiter in Lucianum debacchatur. 6. λύττης] Περεγρίνου λύττης V. qui mox om. μετὰ τοῦ Σατανᾶ.
- Λουκιανὸς ἕτερος.] Ex Zosimi Hist. V. [c. 2.] p. 781. Küst. ἕτερος Λουκιανός V. Κόμης τῆς ἑώρας] Priores edit. [et

medicis stabat lumbos incurvata, et posteriores partes tremu-
lis frangebat motibus. Λορδομένων. Qui subagitantur,
qui enim inter se coeunt, moventur. Aristophanes: Et quae
in coitu moventur corporum inspectorem. Λουκιανός,
Lucianus, Samosatensis, cognominatus Blasphemus vel Dysphe-
mus, quod in Dialogis suis ea quae de diis dicuntur ut ridicula
exagitat. vixit sub Traiano Imperatore et ulterius. primum Au-

tiochiae in Syria caesidicus fuit: quae res cum ei male cessisset,
ad scribendum se contulit, et infinita scripsit. cambus dilacera-
tus fertur: qui linguae suae rabie veritatem insectatus fuit. nam
in Peregrini vita Christianam religionem perstringit, et ipsi
Christo maledicentis homo sceleratissimus. quamobrem et in hac
vita iustas furoris sui poenas dedit, et in futura ignis aeterni
una cum Satana heres erit. Λουκιανὸς ἕτερος. Lucianus alius.

καδίου τοῦ βασιλέως. αὕτη δὲ ἡ ἀρχὴ ἐβούλετο τὸν προβεβλημένον αὐτῆς ἐφραστάναι πᾶσι τοῖς τὰς τῆς ἐφίας ἐπαρχίας ἰθύνουσι, καὶ ἐπὶ τοῖς οὐ κατὰ τὸ δέον πραττομένοις ἰθύνειν. οὗτος τοίνυν πᾶσαν ἀρχικὴν ἀρετὴν εἰς τοὺς ἀρχομένους ἐπιδεικνύμενος, ἐπὶ δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη καὶ πᾶσι τοῖς ἀρχοντας κοσμεῖν δυναμένοις διαβόητος ἦν, οὔτε προσώπων διαφορὰν οὔτε ἕτερόν τι κατὰ νοῦν ἔχων, πλὴν ὧν ὁ νόμος ὑπηγόρευεν. ὥστε ἀμέλει καὶ τὸν τοῦ βασιλέως θεῖον ἐδχέριον αἰτοῦντά τι παρὰ τὸ 10 προσῆκον ἀποσεισάμενος ἐς τοσοῦτον ἐκίνησεν, ὥστε πρὸς τὸν βασιλέα διαβαλεῖν. ἐπεὶ δὲ ὁ βασιλεὺς αἰτίον εἶπεν εἶναι Ῥουφῖνον, ἀνδρὶ τοιοῦτῳ τῶσάυτην ἀρχὴν δεδωκότα, λαβὼν πρόφασιν ὁ Ῥουφῖνος τὸν Λουκιανὸν σφαίραις μολυβδίναις ἤκισατο κατὰ 15 τοῦ τένοντος.

Λουκιανὸς ὁ μάρτυς. οὗτος ἐκ Σαμοσάτων τῆς Συρίας ἦν, ἀνὴρ τῶν εὐγεγονότων. παρὰ δὲ τὴν πρώτην ἡλικίαν Μακαρίῳ τινὶ τοῦνομα συγγενόμενος, τὴν Ἐδεσσαν οἰκοῦντι καὶ τὰς ἱερὰς βίβλους ἐξηγουμένῳ, πᾶν ὃ τι κάλλιστον ἐφεῦρε περὶ

τοῦτον, ἐκείνος ἐν οὐ πολλῷ συνέλαβε χρόνῳ. καὶ πρὸς τε τὸν μοναύλιον ἀπέκλινε βίον, καὶ εἰς ἅπαν ἀρετῆς ἀνθρωπείας ἀφίκετο μέτρον. προῦβη δὲ καὶ εἰς ἱερωσύνην, πρεσβύτερος ἐν Ἀντιοχείᾳ γενόμενος, καὶ διδασκαλεῖον μέγα ἐκεῖ συνεστήσατο, ἐκασταχόθεν σπουδαιοτάτων ὡς αὐτὸν ἀλλαχόθεν ἄλλων ἀφικνουμένων. οὗτος τὰς ἱερὰς βίβλους θευσάμενος πολὺ τὸ νόθον εἰςδεξαμένος, τοῦ τε χρόνου λυμνημένον πολλὰ τῶν ἐν αὐταῖς, καὶ τῆς συν- 20 εχοῦς ἀφ' ἑτέρων εἰς ἕτερα μεταθέσεως, καὶ μέντοι καὶ τινῶν ἀνθρώπων πονηροτάτων, οἱ τοῦ ἐλλητισμοῦ προειστήκεσαν, παρατρέψαι τὸν ἐν αὐταῖς θελησάντων νοῦν, καὶ πολὺ τὸ κίβδηλον ἐνσκευασαμένων, αὐτὸς ὑπάσας ἀναλαβὼν ἐκ τῆς Ἑβραϊδος αὐτὰς ἐπανενεώσατο ἡλώττης, ἣν καὶ 25 αὐτὴν ἠκριβωκῶς εἰς τὰ μάλιστα ἦν, πόνον τῆς ἐπανορθώσεως πλεῖστον εἰσενεγκάμενος. οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ τὴν καθαρότητα τῶν θεῶν δογμάτων παρὰ τοῦτῃ τις ἂν μάλιστα τῶν κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον 20 γενομένων ἐπ' ἄκρον εὖροι φυλαττομένην. ἐξέθετο γὰρ καὶ ἐπιστολὰς ἀμέλει γενναιοτάτας, ἐξ ὧν φω-

A. B. E.] manifesto errore habent κόμης τῆς ἐφίας: quod Wolfius et Portus secure verterunt, e pago orientali: nullo utique sensu. Luce enim clarius est scribendum esse, Κόμης τῆς ἐφίας, i. e. Comes Orientis: ut Pearsonus quoque recte observaverat. Erat autem Κόμης τῆς ἐφίας, sive quod idem est κόμης τῆς ἀνατολῆς, dignitas quaedam in aula Imperatorum CPolitanorum, cuius non raro apud scriptores Graecos fit mentio; ut vel ex Dufrenii Glossario Graeco patet.

2. τῆς τῆς] τὰς Gaisf. expunxit cum A. B. E. repugnante vel Zosimo. 6. δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη] δικαιοσύνης καὶ σωφροσύνης V. 7. ἀρχοντα E. cum Zosimo. διαβόητος] περιβόητος A. 9. ὑπηγόρευεν] ὑπηγορεύειν A. B. E. Zosim. 10. τι παρὰ] τι om. B. V. E. Med. Tum πρὸς B. E. Med. omissis ἐς τοσοῦτον. 14. Post Ῥουφῖνος prolixam narrationem Suidas rescuit. 17. Λουκιανὸς ὁ μάρτυς.] Totum hunc locum depromptum esse ex Logothetae Metaphrasi in martyrium Luciani Martyris discere licet ex ipso Suida infra v. Νοθεύει, ubi pars hulus Eclogae, addito scriptoris illius nomine, repetitur. Küst. Conf. Carp-zovii Crit. Sacr. V. T. pp. 125. 532. Bollandi Act. Sanct. d. 7. Ianuarii. Gaisf. Qui glossam inferiorem ubi libris auctoribus eiecit, integram de Luciano narrationem e MS. Oxon. protulit. 17. Σαμοσατῶν Edd. 19. τοῦνομα addiderunt A. B. V. Mox Ἐδεσαν Med. οἰκοῦντα V. 21. ἐφεῦρε] ἐφευρε A. V. 2. πρὸς] εἰς A. B. V. Tum ἅπαν om. V. 3. ἀνθρωπείας] Hanc vocem ex MSS. Pariss. revocavi, quam priores editt. [et E.] non agnoscunt. Küst. 5. ἐκείσε] ἐκεῖ A. B. V. Mox desidero τῶν ante σπουδαιοτάτων. 7. ἀφικνουμένων ἄλλων] ἄλλων ἀφικνουμένων dedi cum A. 8. τοῦτῃ] τοῦ τε recepitum ex gl. Νοθεύει et A. τοῦτῃ τοῦ V. 11. τινῶν] τινα V. Mox προειστήκεσαν pro προειστήκεισαν dedi cum B. V. 13. θελησάντων] glossa posterior; item κίβδηλον ἐν ταύτας σπειράτων. καὶ πολὺ — ἐνσκευασαμένων om. V. 15. Ἑβραϊδος] αὐτὰς addunt A. B. V. αὐτὸς Gaisfordiana. ἐπανενεώσατο] Sic melius Paris. A. [immo ἐπανενεώσατο] quam priores editt. quae [cum B. V. E.] exhibent ἐπανενεώσατο. Infra autem v. Νοθεύει, ubi locus hic repetitur, legitur ἀνενεώσατο. Küst. 16. ἠκριβωκῶς] Hic posuit cum altera glossa A. quod olim post ἦν edebatur. πόνον τῆς — γνώμην om. V. 17. οὐ μὴν] οὐ μόνον Valckenarius. Sed vide vel Hoogveenii librum ed. Schütz. p. 483. cui addas exemplum Rhetor. Gr. T. V. p. 365. 19. μάλιστα] Sic MSS. Pariss. At priores editt. κάλλιστα: quod minus placet. Küst. 20. γενομένων] γινομένων B. E.

Comes Orientis, sub Arcadio Imperatore. huius autem magistratus ea erat ratio, ut qui eum gereret, praesesset omnibus his, qui provincias Orientales regebant, et ea corrigeret, quae perperam fierent. hic igitur omnem principe dignam virtutem, quae in magistratu requiritur, erga subiectos demonstrans, iustitia, temperantia, virtutibus omnibus quae principes ornare possunt, clarus fuit, nec personarum discrimen, neque aliud quicquam in animo habens, nisi ipsa quae lex iussisset. quamobrem etiam Imperatoris avunculum Eucherium, qui quaedam petebat contra decorum, cum reppulisset, adeo commovit, ut apud Imperatorem eum accusaret. cum autem Imperator dixisset Rufinum huius mali auctorem esse, qui tali viro tantum magistratum mandasset: Rufinus occasionem nactus, Lucianum globis plumbeis in cervice excruciauit. Λουκιανὸς. Lucianus martyr, Samosatenus Syrus, vir nobilis, prima aetate Macarii cuiusdam Edessae degentis consuetu-

dine usus, sacrorum librorum interpretis, pulcherrima quaeque illius inventa brevi tempore perdidit. idem ad vitam solitariam animum adiecit, et omnem virtutis humanae mensuram implevit. ad sacerdotium etiam processit, presbyter Antiochiae factus, magnamque scholam illic instituit, undique studiosissimis quibusque ad eum confluentibus. hic cum animadvertisset in sacros libros multa adulterina irrepisse, tum quod ipsum tempus in illis multa depravasset, tum propter continuam ab aliis ad alia translationem, tum quod improbi quidam homines, religionis profanae propugnatores, eorum sensum pervertere volentes, multas fraudes innoxissent: ipse omnes ex lingua Hebraica, quam accurate callebat, in integrum restituit, plurimumque laborem in eorum emendationem contulit. neque vero hoc tantum praestitit, sed etiam divinorum decretorum puritatem apud hunc ex omnibus illius aetatis viris maxime summoque studio conser-

ράσαι τις ἂν εἰ μάλα ἡραδίως, ἣν ὁ ἀνὴρ περὶ τῶν θείων ἔσωζε γνώμην. ἐμαρτύρησε δὲ ἐπὶ Μαξιμιανοῦ ἐν Νικομηδείᾳ τῆς Βιθυνίας.

Λούκιος Σέργιος Κατιλίνος, ἀνὴρ γένους μὲν ὧν ἐπιφανεστάτου, ἄλλως δὲ πονηρός τὴν φύσιν, τολμητής τε καὶ μεγαλοπράγμων καὶ τὸ ἥθος ποικίλος, ἐπ' ὀλέθρῳ τῆς πατρίδος συνώμοσε, τοὺς θρασυτάτους καὶ τολμηροτάτους τῶν εὐπατριδῶν εἰς τὴν ἑαυτοῦ πίστιν ἐνδησάμενος. λέγεται γὰρ ἀνθρώπων καταθύσας, γεῦσαι τοῦ αἵματος τοὺς συνωμότας, περιάγων ἐς πάντας τὴν κύλικα, πλήρη οἴνου τε καὶ ἀνθρωπέλου αἵματος, εἴτε καταγοητεύων τοὺς ἄνδρας τῷ τοιῷδε ὄρκῳ, εἴτε καὶ πρὸς πᾶν τόλμημα καὶ πᾶσαν ἐθίζων ἀνοσιουργίαν, ἅτε οἰκείῳ καὶ πολιτικῷ ἐπιχειρῶν αἵματι, καὶ μετὰ τὴν πολιτείαν εἰς τυραννίδα φόνῳ τε πολλῷ τῶν ἀρίστων καὶ καταπρήσει τῆς πόλεως μηχανώμενος. ἐπῆρε δὲ ἄρα τὸν Κατιλίνον εἰς ταύτας τὰς ἀτόπους ἐννοίας βάρη τε ὀφλημάτων, νικῶντα τὸ τίμημα τῆς οὐσίας, καὶ συνειδὸς ἐκθέσμων καὶ μυσαρῶν πράξεων. τὸν τε γὰρ παῖδα τῆς Ὀρεστίλλης διέφθειρε· δι' ἃ δὴ καὶ ὑπατείας μετιῶν ἀπηλάθη, Κικέρωνος ἐς τὴν τοῦδε χώραν

αἰρεθέντος. ἐξ οὗ δὴ καὶ μάλιστα τὰ ἀτοπώτατα τῶν δραμάτων ἐπὶ νοῦν ἐβάλετο, τῶν κακῶν οὐδαμῶ ἰστάμενος, οὐδὲ ἀναπαύων τὴν γνώμην. ὁ δὲ Κικέρων, εἰπεῖν τε δεινὸς ὧν καὶ τᾶληθῆς ἀνευρεῖν ἱκανὸς γινῶναι τε τὸ μέλλον δξύτατος, πολέμιον αὐτὸν ἀποφύνας ἐξήλασε τῆς πόλεως.

Λουκούλλειον. τὸ τοῦ Λουκούλλου.

Λούκουλλος. Ὅτι Λούκουλλος ὁ ὕπατος Μιθριδάτῃ τῷ τοῦ Πόντου βασιλεῖ ἐπολέμει· καὶ πρὸς τῶν τῆς Τρωάδι, καὶ σκηνῶν παρὰ τὸ τῆς Ἀφροδίτης τέμενος, ἔδοξε τὴν Ἀφροδίτην νύκτωρ ἐπιστάσαν οἱ τότε εἰπεῖν·

Τί κνώσσεις μεγάθυμε λέον; νεβροὶ δὲ τοὶ ἐγγύς.

καὶ ὅς ἐξαναστάς καὶ πυθόμενος ὡς εἴη ἐγγὺς ναυλοχῶν ὁ βασιλικὸς στόλος, ἐπέπλευσεν αὐτῷ, καὶ κρατήσας τῆς ναυμαχίας διαφθείρει πάντας, καὶ τὸν στρατηγὸν Ἰσίδωρον. ὁ δὲ Μιθριδάτης φεύγει πρὸς Τιγράνην τὸν τῶν Ἀρμενίων βασιλέα. ὁ δὲ Λούκουλλος καὶ πρὸς Τιγράνην ἐξενεγκῶν πόλεμον, πόλεις τε εἴλε πλείστας ὕσας καὶ τὰ Τιγράνοκερτα ἐπολιόρκει. ὁ δὲ Τιγράνης ἀπιδῶν ἐς τὸ τῶν Ρωμῶν μάλων, καὶ λογισάμενος εὐαρίθμητον εἶναι, τοῦτο

4. Λούκιος Σέργιος Κατιλίνος] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Ioannis Antiocheni, quae leguntur in Collectaneis Constantini Imperat. ab Valesio editis, p. 797. unde ea Suidas descripsit. Küst. Κατουλίνος E. 5. ἐπιφανεστάτου] ἐπιφανεστάτος A. 9. ἐνδησάμενος] Sic recte Paris. A. et Ioannes Antiochenus. At priores editt. [cum B. V. E.] male ἐνδυσάμενος. Küst. 12. εἴτε καταγοητεύων — μηχανώμενος om. V. 13. ὄρκῳ] τῷ ὄρκῳ A pr. 16. μετὰγειν] καὶ μετ. A. B. καὶ μεταγαγεῖν Exc. 18. δὲ] δὲ ἄρα A. εἰς ταύτας τὰς ἀτόπους ἐννοίας] Sic mellus Paris. A. et Ioannes Antiochenus, quam priores editt. quae habent, εἰς τὰς ἀτοπίας. Küst. εἰς τὰς τοιαύτας B. V. E. Med. 20. τὸ συνειδὸς Portus, probabiliter. καὶ συνειδὸς — ἔχοντα om. V. ἔχοντα post πράξεων nesciunt etiam A. B. et Excerpta. 21. τὸν τε γὰρ παῖδα τῆς Ὀρεστ. διέφθ.] Locus hic ex Ioanne Antiocheno sic supplendus est: τὸν τε γὰρ υἱὸν ἐτι παῖδα ὄντα τοῦ τῆς Ὀρεστίλλης ἕνεκα γάμου διέφθειρε, καὶ θυγατρὶ παρθένῳ συνελθῶν. δι' ἃ δὴ etc. Küst. 22. Ὀρεστίλλης] Sic Bas. Ἀριστίλλης A. B. V. E. Med. Ἀρεστίλλης *V. qui mox omisit δὴ.

1. αἰρεθέντος] Sic rectius Paris. A. et Ioannes Antiochenus, quam priores editt. quae habent ταχθέντος. Küst. 2. ἐβάλλετο] ἐβάλετο A. 3. οὐδὲ — γνώμην om. V. 5. καὶ γινῶναι] γινῶναι τε A. B. V. γινῶναι E. 7. Λουκούλλειον] Id est, sive ἱερὸν sive στρατεύμα. 8. Sic Gaisf. tacite cum *V. Nam Edd. Λούκουλλος ὁ ὕπατος κτλ. 10. προσχῶν] καὶ προσχῶν A. Scripsit προσχῶν. τῆ om. A. V. περὶ — ἱερὸν] παρὰ — τέμενος A. 11. τὴν Ἀφρ. — ἐπιστάσαν] τὴν νύκταν ἐπιστ. τὴν Ἀφροδίτην V. omissis οἱ τότε. 13. Τί κνώσσεις μεγάθ.] Vide supra v. Κνώσσω, ubi eadem leguntur. Küst. λέων] λέων A. B. V. νεβροὶ Med. Correxerit Portus. Mox τε B. V. E. Med. 14. πλησίον A. pro ἐγγύς. 19. Ἀρμένων vulg. τὴν τῶν Ἀ. βασιλείαν V.

invenias. nam et epistolas edidit, profecto praestantissimas, ex quibus quisvis facillime deprehendat, quaeenam fuerit huius viri de rebus divinis sententia. Martyrium obiit Nicomedia in Bithynia sub Maximiano. Λούκιος. L. Nergius Catinus, vir nobilissima quidem familia ortus, sed ingenii pravissimus, audax, factiosus, moribusque varius, ad delendam patriam coniuravit, ascitis in societatem et sacramento quodam obstrictis viris ex nobilitate Romana praestantissimis, atque nobilissimis. etenim mactati hominis sanguinem vino permixtum intulisse patris, et degustandum dedisse coniuratis dicitur: sive eiusmodi sacramento eos fascinare, sive ad omne scelus ac flagitium imbuiere volens, quippe qui civilem effundere sanguinem, et converso reipublicae statu caede illustrium virorum et urbis incendio tyrannidem constituere agitare. stimulat porro Catilinam ad haec nefaria consilia cum gravitas aeris allegerit, quod vires patrimonii longe superabat; tum conscientia scelere atque impie factorum. nam et Orestillae filium sustulerat. [et cum filia virgine incestum fecisse ferebatur:] quas ob

Suidae Lex. Vol. II.

causas etiam in petitione consulatus repulsam tulit, Cicerone in eius locum renunciato. quo maxime incensus Catilina teterrimum facinus aggredi coepit, cuius animus inquis nullo exploratur scelere, neque ad modestiam flecteretur. sed Cicero vir singulari eloquentia, et in deprehendis consiliis solertissimus, et in rerum divinatione acutissimus, cum hostem eum declarasset, urbe expulit. Λουκούλλειον. Quod est Lucullus. Λούκουλλος. Lucullus Consul cum Mithridate Ponti rege bellum gerens cum ad Troadem appulisset, et ad Veneris templum castra haberet, visus est videre Venerem sibi astantem, his ipsum alloquentem: Quid dormis magnanime leo? hinculi enim haud procul a te absunt. tum experrectus cum audisset regiam classem haud procul stationem habere, eam invasit, et navali proelio victor factus omnes et ipsum ducem Isidorum occidit. Mithridates vero ad Tigranem Armeniorum regem confugit. Lucullus porro cum etiam Tigrani bellum intulisset, urbes quam plurimas cepit, et Tigranocerta obsedit. at Tigranes oculis in Romanos coniectis, cum paucitatem eorum cerneret,

δὴ τὸ θρυλλούμενον ἀπεφθέγγετο, ὡς εἰ μὲν πρῶτον σβενταί, πολλοὶ πάρεσιν· εἰ δὲ στρατιῶται, ὄλγοι. ἀλλ' ὅμως εἰς πείραν ἐλθὼν τῶν Ῥωμαίων δυνάμεων, ἔγνω τὸν ὄχλον οὐδὲν ἀφελεῖν δυνάμενον. Ἀντίοχος γοῦν ὁ φιλόσοφος ταύτης ἐπιμνησθεὶς τῆς μάχης οὐκ ἔφη τοιαύτην ἄλλην ἐωρακέναι τὸν ἥλιον. Στράβων δὲ οὕτως ἀκονιτὶ φησι τὸν πολὺν ἐκείνον ἐργάσασθαι τοὺς Ῥωμαίους φόνον, ὡς μετὰ τὴν πείραν καταγελαῦν ἑαυτῶν, ἐπ' ἀνδράποδα τοιαῦτα ὄπλοις χρησαμένων. καὶ Λίβιος ἔφη τὴνδε τὴν μάχην ἐκπληττόμενος, οὐδέποτε γὰρ φησι τοσῶδε πολεμίων ἀποδέοντας Ῥωμαίους παρατάξασθαι· εἰκοστὸν γὰρ δὴ μέρος οἱ νικῶντες ἦσαν τῶν ἠττημένων.

Λουκρήτιος. ὄνομα κύριον.

Λούπερκος, Βηρύτιος, γραμματικός, γεγο-

νῶς μικρῶ πρὸ τῶν Κλαυδίου τοῦ δευτέρου Καίσαρος χρόνων. ἔγραψε περὶ τοῦ ἄν γ', Περὶ τοῦ ταῶς, Περὶ τῆς καρίδος, Περὶ τοῦ παρὰ Πλάτωνι ἀλεκτρύονος, Κτίσιν τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Ἀρσινοῦτον, Ἀττικὰς λέξεις, Τέχνην γραμματικὴν, Περὶ γενῶν ἀρῆενικῶν καὶ θηλυκῶν καὶ οὐδέτερων, βιβλία ιγ' ἐν οἷς πολλὰ κατευδοκιμεῖ Ἡρόδιανου.

[Λουσιεύς. Λουσία δῆμος τῆς Οἰνηίδος, ἀφ' οὗ οἱ δημόται Λουσιεῖς.]

Λουτρά. Οἱ δὲ εἰς πόλιν παρελθόντες λουτρά ἔχουσαν, τὰ μὲν χειρόκμητα καὶ τετεχνασμένα, τὰ δὲ ἐκ τῶν κόλπων τῆς γῆς ἀναβρύνοντα καὶ ὑπερχεόμενα μεθ' ἡδονῆς πρὸς ἀνθρώπων ἀφέλειαν τε καὶ τρυφήν τοῖς φαινομένοις, παραδοὺς ἑαυτὸν κατὰ ῥοῦν φέρεσθαι δοῦλος ἐγένετο τῆς ἡδονῆς.

1. εἰ] οἱ E. Med. Mox etiam oī dē V. E. et inter vss. B. „Vid. Applan. Mithrid. c. 85. Dio Cass. ed. Reimar. p. 76.” Gaisf. 5. Ἀντίοχος οὖν ὁ φιλόσοφος ταύτης ἐπιμν.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli ad verbum paene etiam leguntur apud Plutarchum in Lucullo p. 511. quem confer. Küst. γοῦν A. 7. Στράβων δὲ] Στράβων τε Gaisf. cum A. 8. τοὺς Ῥωμαίους] Hic posuerunt A. V. olim ante τὸν πολὺν collocata. 10. Λίβιος] ἔφη addunt A. B. V. E. Edd. ante Küst. Per-vulgatissimum illud ab optimis quibusque scriptoribus φησὶ per gratam quandam negligentiam geminari (vide vel Heind. in Pl. Charm. 27. quaeque nos olim tradidimus in Eratosth. p. 100.), idque similitudine Latini sermonis (v. Ruhn. in Rutil. p. 20.) confirmari; verum obest nonnihil et orationis obliquae conversio et γὰρ insertum. Quamquam in tali licentia non omnia severius exigenda esse docet, ut hoc utar, Dinarchus c. Demosth. p. 96. §. 48. ὥστε καὶ περὶ ἐμοῦ τολμήσει λέγειν, ὡς ἀκούω, ὡς ἄρα κάμου κατέγνω πρότερον ἢ βουλή, καὶ ποιῶ πάντων ἀποπάτατον, ὡς οὗτος φησι, πρότερον μὲν κτλ. 11. γὰρ post οὐδέποτε ex A. B. V. Edd. vett. 12. τοσῶδε] τοσῶνδε A. B. V. E. Edd. ante Küst. Scripsi τοσῶδε, quod Plutarchus dixit τοσούτη. 14. Malim cum Plutarcho ἠττημένων. Huic subiecit Gaisf. clam, Λοῦ ὡ σε. αἰτιατικῆ, quae Med. post v. Λουκρήτιος (i. e. Λουκρήτιος) reposuit. Nos cum Küstero sustulimus. 16. Λούπερκος] V. Eudocia p. 282. 2. περὶ τοῦ ἄν] Haec mihi suspecta sunt, et quaedam excidisse videntur: quamvis sic etiam habeant libri manu exarati. Küst. Lege περὶ τοῦ Ἀντιφώντος ἐν τῷ περὶ ταῶν. Vid. Harpocrat. v. Προκλάμης, et Maussacum. Vel forsitan, περὶ τοῦ Ἀντιφώντος ταῶν: quod ad idem redit. Tourp. MS. Huic suspicionis opportunitatem illud videtur praebuisse, quod Ruhnkenius de Antiphontis oratione περὶ ταῶν commentans p. 246. Lupercum hoc argumentum putabat explicavisse. Quae suspicio concidit, si quod libri suadent tum de voce ταῶς varie scripta declinataque (v. Athen. IX, 57.), tum de observatione nominis καρίδος an καρίδες (v. Athen. III, 67.) grammaticus disceptavit. Utut est, omnium certissimum habemus, technicorum solertia cum in doctrina particularum nunquam sit versata, Lupercum ne ἄν quidem ternis libellis complexurum fuisse. ταῶ] ταῶς A. B. V. E. Med. 3. παρὰ Πλάτωνι] παρὰ om. V. Disseruit de loco Phaedonis novissimo. 4. Κτίσιν] κτίσιν A. B. V. E. Ἀρσινοῦτον] Nova vox, neque satis liquet, quod potissimum inter tot sacra Arsinoes (v. Athen. VII. p. 318. XI. p. 497.) ille descripserit. Ceterum de templis illius reginae sacerdotiisque vide Drumannum de Inscriptione Rosettana commentantem p. 89. 5. Ἀττικὰς λέξεις] Memoravit index auctorum Suidae praefixus. 6. ἀρῆενικῶν] ἀρῆενικῶν A. V. καὶ ante θηλυκῶν addunt A. *V. 7. κατευδοκιμεῖ verbum et inusitatum, quod lexicographi nesciunt, et ambigui significatus. Verum etsi videmus in nonnullis (v. Bekk. Anecd. pp. 1320. 1376.) eum ab Herodiano discessionem fecisse, probabile tamen pleraque summi magistri praecepta libris istis fuisse confirmata. 8. Λουσία] Ex Harpocrate: sed apud quem rectius legitur Λουσιὰ, δευτέρως. Küst. Immo Arcadius p. 99. Λουσιὰ praecepit. Photius: Λουσιεύς: δῆμος τ. Ο. Λουσία: ἀφ' οὗ οἱ δ. Λ. cum Harpocrat. Pal. Eundem verborum ordinem restitui cum *V. et partim Med. (ubi δῆμος τῆς Οἰν. reposita post Λουσιεύς). Nam Edd. vulgg. auctore Porto: Λουσία. δῆμος . . . Λουσιεῖς. καὶ Λουσιεύς. Sed glossam cum A. ignoret, *V. post v. Λουτροφόρος teneat, suspectam observationem unciis distinxi. 10. Οἱ δὲ] Exemplum parum integrum esse docet numerus eorum quae sequuntur singularis, παραδοὺς ἑαυτὸν (ubi E. pro v. l. ἑαυτοῦς) . . . ἐγένετο τῆς ἡδ. 11. χειρόκμητα] Sic recte Paris. A. At priores editt. [et B. V. E.] male χειρόμητα. Küst. Vocis χειρόκμητος aevo recentiori satis probata exempla nisi fallor haec sunt vetustissima: Aristot. Meteor. IV, 3. Timaei Locri p. 380. Strab. II. p. 116. III. p. 171. Columellae VII, 5, 17. Mox τεχνασμένα *V. 12. ἀναβρύνοντα] ἀναβρύνοντα Valckenarius. 13. πρὸς] πρὸς ἀνθρώπων A. B.

celebratum illud dictum protulit: Si quidem legati, multi ad-sunt; sin milites, pauci. facto tamen Romanarum copiarum periculo, turbam nihil prodesse cognovit. Antiochus certe philo-sophus ubi huius pugnae mentionem facit, negat solem talem alteram vidisse. Strabo quoque dicit Romanos tantum hostium caedem nullo labore fecisse, ut re peracta se ipsos deriserint, quod adversus talia mancipia armis fuissent usi. Livius etiam hoc proelium admirans dicit Romanos nunquam cum hostibus dimicasse, numero copiarum tanto inferiores. victores enim tunc fuerunt vicesima pars eorum, qui victi fuerant. Λουκρήτιος. Nomen proprium. Λούπερκος. Luperus, Berytius,

grammaticus: qui paulo ante tempora Claudii secundi Imperato-ris vixit. scripsit de particula ἄν libros tres. De pavone. De squilla pisce. De gallo apud Platonem. Aedificationem Arsi-noeti in Aegypto. Vocabula Attica. Artem grammaticam. De generibus masculinis, femininis, neutris, libros XIII. in quibus multa tradit Herodianum secutus. [Λουσιεύς. Lusit, pa-gus est tribus Oeneidis: cuius populares dicuntur Λουσιεῖς.] Λουτρά. Lavacra. Cum autem ingressi fuissent in urbem, quae lavacra habebat, partim quidem manu facta et arte elaborata, partim ex terrae sinu scaturientia et ebullientia, tam ad utilitatem quam voluptatem eorum, qui illis frueren-

Λούτρον. τὸ ἀπόλουμα τὸ ὑπαρὸν, ἢ τὸ ἀπόλουτρον.

Κάκ τῶν βαλανείων πίεται τὸ λούτρον.

Προκόπιος. Τὸ βαλανεῖον ἐν παρασκευῇ ἐκέλευε γενέσθαι. λούσθαι γὰρ οἱ ἐνταῦθα τῇ ὑστεραίᾳ 5 βουλομένῳ εἶναι.

Λουτροφόρος, καὶ λουτροφορεῖν. ἔθος ἦν τοῖς γαμοῦσιν Ἀθήνησι λουτρὰ μεταπέμπεσθαι ἑαυτοῖς κατὰ τὴν γάμον ἡμέραν. ἔπεμπον δὲ ἐπὶ ταῦτα τὸν ἐγγυτάτω γένους παῖδα ἄρξεν· καὶ οὐ- 10 τοι ἐλουτροφόρον. ἔθος δὲ ἦν καὶ τοῖς ἀγάμοις ἀποθανοῦσι λουτροφορεῖν, καὶ ἐπὶ τὸ μνήμα ἐφίστασθαι· τοῦτο δὲ ἦν παῖς ὑδρίαν ἔχων. τὰ δὲ λουτρὰ ἐκόμιζον ἐκ τῆς νῦν μὲν Ἐνεακρούνου καλουμένης κρήνης, πρότερον δὲ Καλλιρόης.

Λοφάδια. κατὰ τοῦ ἀνέχους.

461 Λοφεῖον. ἢ τοῦ κατόπτρου θήκη· ἢ ἡ θήκη

τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας. περιφερῆς δὲ αὕτη. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Καθέλομι νύκτωρ τὴν σελήνην· εἶτα δὴ

αὐτὴν κειθέρξαιμ' εἰς λοφεῖον στρογγύλον.

ἐὰν μὲν ἢ ὑποκοριστικόν, δηλοῖ τὸν ἐλάττονα τῶν τριῶν λόφων, ἐὰν δὲ διὰ τῆς εἰ διφθόγγου, προπερισπᾶται, καὶ δηλοῖ τὴν θήκην τοῦ λόφου.

Λοφεῖον. λόφιον δέ.

Λοφίας. ὁ τράχηλος.

Λοφιή.

Λοφνησι. ταῖς λαμπάσι.

Λοφοπωλεῖν. ἐπινεύειν. οἱ γὰρ τοὺς λόφους πωλοῦντες, ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐπιτιθέμενοι, συνε- 15 χῶς ἔνευον, ἵνα παραδείξωσιν ὄγκους τὰς τρίχας καὶ ἄβρόχους τοῖς ὄντησι.

Λόφος. γῆς ἀνάστημα· ἢ περικεφαλαία.

1. Λούτρον — ἀπόλουτρον] Ex Schol. Aristoph. Equit. 1398. Pro λούτρον autem dicebatur etiam λουτρεῖον. Hesychius: Λού-
τρων (scribe λουτρεῖον). τὸ ὑπαρὸν ὕδωρ, ἢ γοῦν ἀπόνημα. Vide etiam Pollucem lib. VII. c. 33. p. 365. Küst. Recte Hesychius Λούτρον, iam Aristophani quoque restitutum. ἢ τὸ] ἢ om. B. E. 3. Καὶ τῶν βαλανείων π.] Aristophanes in fine Equitum: Κάκ τῶν βαλανείων αὐτὸ λούτρον πίεται. Hunc locum Suidas hic repetere voluit, quamvis metrum et ordinem verborum neglexerit. Küst. Immo Suidas verae scripturae cum optimis Comici libris vestigia servavit. κάκ τῶν A. B. 4. Προκόπιος] Lib. I. (13.) de Bello Pers. p. 36. Küst. ἐκέλευσε] ἐκέλευε A. B. E. Med. Mox λούσθαι A. pro λούσασθαι. Post hanc gl. addunt edd. ante Küst. cum A. in marg. Ὅτι (add. A.) Ἑλλάδιος Ἀλεξανδρῆς γραμματικὸς γεγονώς κατὰ τὸν βασιλέα Θεοδόσιον τὸν μικρὸν ἔγραψεν ἔκφρασιν τῶν λούτρων Κωνσταντινου. Ubi Med. τὸ λουτροῦ Κωνσταντιανῶν, quae supra extant in v. Ἑλλάδιος. 7. Λουτροφόρος, καὶ λουτροφορεῖ. ἔθος ἦν τοῖς γαμ.] Ex Harpocrate. Eadem etiam ad verbum leguntur apud Photium in Lexico inedito. Huc egregie faciunt verba Porphyrii in libello de Antro Nympharum: Ὅθεν καὶ τὰς γαμομηνίας ἔθος, ὡς ἂν εἰς γένεσιν συνεζευγμένας, νύμφας τε καλεῖν καὶ λουτροῖς καταχεῖν, ἐκ πηγῶν ἢ ναμάτων ἢ κρηνῶν ἀενάων εἰλημένους. Plura de hoc more legat lector apud Meursium in Ceramicō Gemino cap. XIV. Küst. Vide de superioribus Valck. in E. Phoen. 350. deinde Lex. Rhet. p. 276. Demosth. in Leochar. p. 1086. quosque protulit Hermannus in diss. de duabus inscript. Graec. p. 13. λουτροφορεῖν A. V. E. Photius et Harpocr. 9. τοῦ γάμου] τοῦ om. A. V. 10. τοῦ ἀνέχους om. A. V. Phot. Harp. οὗτος *V. 11. ἔθος δὲ ἦν καὶ τοῖς ἀγάμοις ἀποθ.] Vide Petitum de Legibus Att. p. 496. Küst. 14. Ἐνεακρούνου] Ἐνεακρούου A. (cum *V.) et mox Καλλιρόης pro Καλλιρόης. Pro πρότερον E. habet νῦν. Manus recentior Photii codici Galeano ascripsit, ἀλλὰ καὶ νῦν αὕτη Καλλιρόη καλεῖται. Post Καλλιρόης addit V. τὸ ἀπόλουμα, τὸ ὑπαρὸν. Gronovius ibi totam gl. Λούτρον annotavit esse collocam. 16. Λοφάδια] Od. x'. 169. βῆν δὲ καταλοφάδια φέρων, ubi vid. Schol. Λοφάδια V. κατὰ τοὺς ἀνέχους Lex. Bachm. p. 292.
2. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 748. Vide ibi Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. Küst. 6. Post λόφον deletiv Gaisf. καὶ γράφεται διὰ τοῦ τ, cum A. B. V. Ignorat etiam Schol. Aristoph. Ach. 1108. unde haec inde ab ἐὰν μὲν ἢ translata docuerat Portus. 9. Sic Gaisf. tacite, h. e. cum A. *V. Sed Med. λόφιον καὶ λοφεῖον. 10. Om. vulg. Silet Gron. 12. Λοφνησι] Immo λοφνίσι, a λοφνίς. Vide Etymologum. Küst. Λοφνησι A. Λοφνίσι correxerat Portus. 13. Λοφοπωλεῖν] Confer Hesychium h. v. Küst. 16. ἀβρόχους] Florens Christianus in Aristoph. Pac. 1210. legendum potius existimat ἀβρώτους, i. e. putredine non exesos, nec corruptos, quam coniecturam confirmat Hesychius hac voce, apud quem sic legitur: εἰώθεισαν γὰρ οἱ τοὺς λόφους πωλοῦντες τούτοις ἐπιστεῖν, δεικνύναι βουλόμενοι, ὅτι αἱ τρίχες οὐ βέβρωται τῶν λόφων. Photius tamen in Lexico ἀβρόχους etiam agnoscit. Küst. Recte Florens ἀβρώτους. Hesych. Ἀβρωτός: ἀγίμιος. Suid. Τριχοβρώτες. ζῶνα κατεσθίοντα τὰς τρίχας. ubi v. Küster. Tour. MS. ἀβρόχους V. 17. ἦγουν] ἢ A. B. V. E. Photius et Lex. Bachm. p. 292. περικεφαλαία] Scribe περικεφαλαίας, et ἀπὸ κοινοῦ repete ἀνάστημα. Küst. Nihil mutandum arguit Apollon. Lex. p. 441. quamquam Etym. M. p. 570, 5. τὸ ἐπανάστημα τῆς περικεφαλαίας, ac similiter Hesychius, consentiens cum infiore glossa, sive Schol. Arist. Ach. 1073.

etur: voluptati se totum permisit. Λούτρον. Sordes, quae abluuntur. Et balneorum bibit sordes. — Procopius: Balneum parari iussit, ubi postridie lavare velle dicebat. Λουτροφόρος, et λουτροφορεῖν. Moris erat apud Athenienses, ut qui nuptias faciebant, lavacra ipso nuptiarum die sibi afferenda curarent, misso ad id puero mare, qui genere proximus erat. hi dicebantur λουτροφορεῖν. mos etiam erat lavacra afferre illis, qui coelibes decesserant, eaque in sepulcro illorum statuere. id autem erat puer situlam tenens. aquam vero illam afferbant ex fonte, qui nunc Eneacrurus, olim vero Callirrhoe dicebatur.

Λοφάδια. Supra cervices. Λοφεῖον. Arca speculi. vel theca cristae galeae, quae rotunda erat. Aristophanes Nubi-
bus: Noctu lunam de coelo detrahā, eamque in arcula rotunda concludam. Λόφιον si diminutivum est, trium cristarum minimam significat. at λοφεῖον, per εἰ diphtongum, circumflectitur in penultima, et thecam cristae significat. Λοφεῖον. Contra λόφιον. Λοφίας. Collum. Λοφιή. Λοφνησι. Facibus. Λοφοπωλεῖν. Annuere. qui enim cristas vendebant, eas capiti imponentes crebro nutabant, ut emptoribus ostenderent, pilos vitio carere, nec fucatos esse. Λό-

Και παῖδας εἶχε λήιον κόμη θρέψας,
λοφῶντας ἤδη, καὶ πτεροῖσιν ἀκμαίους.
περὶ κορυδαλοῦ φησι.

Λόφος. τράχηλος. καὶ τὸ τῆς περικεφαλαίας
ἄκρον.

Λόφωνος.

Λοχαγοῖς. στρατηγοῖς, ταξιάρχαις.

Λοχαῖοι δίφροιοι. οἷς πρὸς τὸ τεκεῖν ὑπὲρ
χρῶνται αἱ γυναῖκες.

Λοχεύει. ἐνεδρεύει.

Λοχεύονται. γεννῶσι.

Λοχεία. ἐπὶ γυναικός. Λοχεία δέ, διὰ τοῦ ἰ,
ἐπὶ τῆς ἐνέδρας.

Λόχησις. ἡ ἐνέδρα. ἐκ τοῦ λοχῶ, τὸ ἐνεδρεύω.

Λοχίτης. ὁ ἐνεδρεύων.

Λόχμας. συμφύτους τόπους. Ἀριστοφάνης.

Ἔχω τὰς μασχάλας

λόχμης δασυτέρας, ὡς περὶ ἦν ξυγκείμενον.

ἔθρεψαν αἱ γυναῖκες τρίχας, ἵν', ὅταν χειροτονώ-
σι, δοκῶσιν ἄνδρες εἶναι. καὶ

Ἀλειψαμένη τὸ σῶμ' ὄλον, δι' ἡμέρας
ἐχλαινετο πρὸς τὸν ἥλιον, ὥστε μελανθῆναι ὡς
ἀνήρ.

Λοχμαία μουσα. ἡ τῶν ὀρνίθων. ἐγκεκρυ-
5 μένο γὰρ ἐν ταῖς λόχμαις εἰσάσει φωνεῖν.

Λόχη. παροιμία.

Λόχην πολλὴν φορεῖς.

ἀντὶ τοῦ, τιλθήση. οὗτος δὲ ὁ Φορμίων τριχώδης
ἦν, καὶ πυγὰς μελαίνας εἶχε.

10 Λόχη. δασύς τόπος. πλαγία, σύμφυτος, καὶ
"λοχμώδης. Τῶν δὲ γυναικῶν καὶ τῶν μεираκιῶν ὁ 462
ὄχλος λόχην τινὰ εἰσδύντες ἐκαιροφυλάκουν.

Λόχημιος. ἐν Ἐπιγράμμασι.

Λόχημιον ὕλοβάτα.

15 τουτέστι, δασύν.

Λόχος. ἐνέδρα, τάξις. Ἀριστοφάνης.

Γνώσεσθ', ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν εἰσι λόγοι δ' μα-
χίμων ἀνδρῶν ἔνδον ἐξωπλισμένων.

διότι καὶ παρὰ Λακεδαιμονίοις ὑπῆρχον δ' λόγοι,
20 οἷς ἐκέχρητο ὁ βασιλεύς.

1. Καὶ παῖδας εἶχε λ.] Hi duo versus choliambici sumpti sunt ex Babrio. Küst. Tyrwhitt. p. 41. Knoch. p. 128. 5. Post ἄκρον delevi glossam ex v. Φάλοιο derivatam, quam A. habet in marg. "Ὅτι φάλοιοι τὰ ἐπὶ τῶν περικεφαλαίων λαμπρὰ ἀσπιδίσκια. Λόφος δὲ αἱ τριχώσεις. Ubi Küsterus: „Λόφαλοιοι] Immo φάλοιοι. Vide infra v. Φάλοιοι, ubi hic ipse locus repetitur." "Ὅτι φάλοιοι A. Λόφονες φάλοιοι τὰ V. idem mox κεφαλαίων. Tum μικρὰ E. pro λαμπρὰ. 6. Λόφωνος] Sic A. B. E. Med. Λόφονες *V. Om. vulg. 7. Zon. p. 1316. 8. Λοχαῖοι δίφροιοι. οἷς πρ.] Scribendum potius est λοχηαῖοι, ut legitur apud Artemidorum lib. V. p. 265. unde locum hunc descripsit Suidas. Verba Artemidori haec sunt: "Ἐδοξέ τις γυνὴ περὶ τέκνων εὐχομένη δίφροιοι ὄραν λοχηαῖοι, οἷς πρὸς τὸ ἀποτεκεῖν χρῶνται αἱ γυναῖκες etc. Küst. τεκεῖν ὑπὲρ] Scribe ἀποτεκεῖν, ut recte legitur apud Artemidorum loco laudato. Praepositionem ἀπὸ enim in verbo ἀποτεκεῖν apud Suidam incuria librarii in ὀνὲ mutata et loco suo motam esse apparet. Küst. 10. ἐνεδρεύει aut error est interpretis aut referendum illud ad glossam oblitteratam: velut Λοχῶ. 11. Sub finem glossae cum V. delevimus annotationem ex v. Ἀυτολόχευτος derivatam, quam A. habet in margine: Καὶ αυτολόχευτος, αυτογέννητος, ὁ Θεὸς ὁ ἀγέννητος. Ubi Hemsterhusius: „αὐτολόχευτος] Orac. Sibyll. I. p. 38. ὁδε γὰρ πέλεν αυτολόχευτος. Ibi notat Obsopoeus Suidam huc respexisse." 12. ὅτε τέξεται post γυναικός omisi cum A. B. V. qui mox ἐπὶ τοῦ ἰ. 13. ἡ ἐνέδρα] ἐπὶ τῆς ἐνέδρας A. B. διὰ τ. ἐ. V. 14. τὸ ἐνεδρεύω] τοῦ ἐνεδ. V. 16. Ἀριστοφάνης] Eccles. 61. sqq. 17. ἔχων Μεδ. 18. ξυγκείμενον] ξυγκείμενον Ox. V. E. et ni fallor A. 20. καὶ ἀλειψαμένη cum seqq. delevit Küsterus: ἀλειψάμεναι — ἐχλαινοντο Edd. vett.

4. Λοχμαία μουσα. ἡ τῶν ὀρν.] Ex Schol. Aristoph. Av. 738. 7. Λόχην πολλὴν φορεῖς] Aristoph. Lysistr. 801. ad quem locum vide Florentem Christianum. Küst. 8. τοῦ om. *V. τιλθήση] τιλθήση A. V. Quae sequuntur a Schollis pendent inferiore loco propositis. 9. πυγὰς B. E. 10. πλαγία] Sic etiam Schol. Aristoph. Av. 202. itemque Photius in Lexico. Sed videtur hic excidisse vox quaedam, et scribendum esse ὄλη πλαγία: ut intelligatur silva obliquas et curvas habens vias, qualis opportuna est insidiis struendis. Volunt enim grammatici quidam vocem λόχην dictam esse a λοχῶν, i. e. insidiari: ut patet ex Etymologo v. Λόχη. Vide etiam Hesychium ead. v. Küst. 11. γυναικῶν] γυναικείων A. Mox ὁ ante ὄχλος addunt A. B. E. Tum ἐσδύντες A. 13. ἐν Ἐπιγράμμασι] (sic *V.) Agathiae dictum in Anthol. Pal. VI, 32. cum vicinis versibus relatum in v. Ἰσαλος. 14. ὕλοβάταν] ὕλοβάτα Pal. ὕλοβάτα *V. Illud in ordinem recepi. 16. Ἀριστοφάνης] Lysistr. 453. Νῆ τῷ Θεῷ, γνώσεσθ' ἄρα, "Ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν εἰσι τέσσαρες λόγοι Μαχίμων γυναικῶν ἔνδον ἐξωπλισμένων. Ceterum haec ut nunc se habent decerpta fuisse e Schol. Aristoph. Ach. 1073. monuit Küsterus, conferens etiam Meursii Attic. Lectt. I, 16. p. 33.

φος. Terrae tumulus. vel crista galeae. Fabula de cassita: *Et pullos habebat in segete comanti nutritos, iamiam cristatos et pennis adultis praeditos.* Λόφος. Cervix. item crista galeae. Λόφωνος. Λοχαγοῖς. Manipulorum ducibus, ordinum ductoribus. Λοχαῖοι δίφροιοι. Sellae, quibus in partu mulieres utuntur. Λοχεύει. Insidiatur. Λοχεύονται. Pariunt, gignunt. Λοχεία. Dicitur de muliere pariente. At λοχεία, per ἰ, insidiae. Λόχησις. Insidiae. ab λοχῶ, insidior. Λοχίτης. Insidiator. Λόχμας. Silvas. Aristophanes: *Habeo alas valde hirsutas, ut ne silva quidem sit densior. sic enim convenerat.* mulieres nimirum aluerant pilos, ut, cum manus in concione tollerent, viri esse

viderentur. itaque corpus per totam diem ad soles calefaciebant, ut virorum instar nigricarent. Λοχμαία μουσα. Musa silvestris, cantus avium. aves enim in silvis latitantes canere solent. Λόχη. Proverbium: *Densam gestas silvam.* Id est, pili tibi evellentur. hic enim Phormio hirsutus erat, et nigras nates habebat. Λόχη. Silva. locus arboribus opacus. *Cum autem mulierum et adolescentum turba silvam quandam intrasset, temporis opportunitatem captarunt.* Λόχημιος. Silvestris. In Epigrammate: *Silvestrem Pani per silvas erranti.* Λόχος. Insidiae, cohors. Aristophanes: *Cognoscetis utique nobis etiam esse quattuor cohortes bellicosarum mulierum intus armatarum.* nam apud Lacedaemonios quoque

Λόχος. σύστημα ἐξ ἀνδρῶν ὀκτώ. οἱ δέ, ἐξ ἀνδρῶν ἑβ'. οἱ δέ, ἑξ' ὃ και τέλειον και σύμμετρον. Και λοχαγός, πρωτοστάτης, ἡγεμών, ὁ αὐτός ἐστι πρῶτος και ἄριστος τοῦ λόχου.

Λοχῶ, λοχήσω. ἀπλοῦν. και ἐλόχησα. 5

Λοχῶντες. ἐνεδρεύοντες.

Λωβᾶται. βλάπτει, λυμάνεται, ὑβρίζει.

Λωβητήρα. ὑβριστήν. Και λωβήτωρ, ὁ βλαπτικός.

Βοτρῶν ἀκάμαντα φντῶν λωβήτορα κάπρον. 10

Λώβη. εἶδος νόσου. [Και λωβός, ὁ ταύτης μετέχων.]

Λωγάριος. ὄνομα κύριον.

Λώιον. κρείσσον. Και λώιτερος, κρείττων.

Λώιτερος κύκνον μικρὸς θρόος, ἢ ἐκολοῖων 15 κρωγμὸς ἐν εἰαριναῖς κιδνάμενος νεφέλαις.

Λώιον. βέλτιον.

Λώμα. τὸ κράσπεδον.

Λώονος. τοῦ κρείττονος λόγου.

Λώος. ὄνομα μηνὸς παρὰ Μακεδόσιν. ὁ Αὔ-20 γουστός.

Λώπην. ἱμάτιον, περίβλημα. ἐν Ἐπιγράματι.

Φουκτοὺς αἰθαλόεντας ἐμῆς ἐπίσμοσι λώπης ἔσβεσα, και διαδὺς λέχριος ἐν θαλίμω.

Λωπίζω. τὸ ἐκδύω.

Λώπιον. τὸ εὐτελές, λαῖφος.

Λέσποτα, χειμερῆς ἀνθεμα ναυτιλῆς

ἀρτήσειν ἀγίοις τότε λώπιον ἐν προπυλαίοις εὔξατο.

Λωποδύτης. ἱματίων κλέπτης. ἢ λωποδύτης, ὁ νεκροῦς ἐκδύων. Και λωποδυτεῖν, τὸ ἱμάτια κλέπτειν. Οἱ δὲ τῶν Περσῶν τεθνεώτες λωποδυτούμενοι και ταφῆς ἀμοιροῦντες τοῖς θηρίοις ἐστίασις ἦν αὐτοσχέδιος.

Λώπος. ἱμάτιον.

Λώρος.

Λώστος. βέλτιστος. και ὄνομα κύριον.

Λώτ. οὗτος ἀνεψιὸς ἦν Ἀβραάμ. ἀπήεσαν οὖν οἱ ἄγγελοι εἰς Σόδομα, ἀφανίσαι τὰς πόλεις διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν. ὁ δὲ Ἀβραάμ ἰκέτευσε δίκαιον μετὰ ἀσεβοῦς μὴ συναπολέσαι, τάχα διὰ τὸν Λώτ. οἱ δὲ ἄγγελοι ἐν Σοδόμοις γενόμενοι ξενίας ἔτιχον παρὰ τοῦ Λώτ. οἱ δὲ Σοδομίται ἀποσπᾶν αὐτοὺς ἐπειρῶντο πρὸς διαφθοράν. τοῦ δὲ διὰ φιλοξενίαν ἀντιπροΐσχοντος τὰς θνητέρας, ὡς οὐκ ἐπέθοντο,

1. Λόχος. σύστημα ἐξ ἀνδρῶν ὀκτώ] Et haec leguntur apud Scholiastam Aristoph. in Acharnens. loco modo laudato. Küst. Item in Appendice Suidae. 2. ἐκ ἑξ' ἐκ omisi cum A. V. ἀπὸ ἑξ' ἀνδρῶν Append. Continuo V. ignorat ὁ... σύμμετρον. 4. ὁ πρῶτος] ὁ δελεῖ cum Schol. et B. V. E. Med. ὁ αὐτός ἐστιν. ἐστι δὲ ὁ πρῶτος κτλ. Append. 5. δοτικῆ] post λοχήσω delevi cum *V. 7. Differt Schol. Soph. Antig. 54. item Hesychius. 10. Βοτρῶν ἀκάμαντα] Pauli Silentiar. XLIV, 1. Anthol. Pal. VI, 168. Vide v. Ἀκάμαντα. 11. Λώβη] Vid. Achmet. Oneiroc. c. 107. et quae ad eum locum notavi. Hemst. Λωβός A. B. V. Mox και λωβός κτλ. om. B. V. Vide Boisson. Anecd. T. IV. p. 391. Itaque satis probabile glossam sic esse constituendam: Λωβός. εἶδος νόσου. 13. Λωγάριος] Sic habent MSS. Pariss. At priores editt. λωγάριος. Küst. Λωγάριος A. B. V. E. Sub finem cum A. delevi, σημαίνει δὲ και τὸ στήθος, quae referri debuerant ad vocem λωγάριον: vid. Schol. Luciani Lexiph. 3. 14. κρείσσων] κρείττων A. V. 15. Λώιτερος κύκνον] Disticum Antipatri Sidon. XLVII, 7. 18. Λώμα] τὸ ὑφάσμα Herod. Epimer. p. 79. Glossa sacra: vide Schlessneri Lex. V. T. 19. κρείσσονος] κρείττονος A. 20. Λώος. ὄνομα μην.] Vide Iulianum in Misopog. p. 96. Küst. Cf. Clint. F. H. III. p. 359. sq. Habet gl. A. in marg. Mox Μακεδόνων V. 22. ἱμάτιον] ἱματίων A. Statim Gaisf. delevit και Λώπιον, τὸ αὐτό, cum A. B. V. et Lex. Bachm. p. 293. ἐν Ἐπιγράματι] Agathiae VIII, 9. 10. Anthol. Pal. V, 294.
3. Λωπίζω] Et sic Hesychius. Sed Schol. in Sophocl. Trach. 935. ἐκ δ' ἐλώπισεν: ἐγδύμωσεν, ἐξέδυσεν. λώπος γὰρ τὸ ἱμάτιον. Quare videat lector annon τὸ ἐκδύω sit potius interpretamentum τοῦ ἐκλωπίζω. Videtur autem λώπιον esse vox Tarentinorum. Hesych. ἐς τὰ λώπια. Reisk. Anthol. p. 29. Etym. M. v. Λάταυρος. Ulp. in Demosth. p. 137. Tourp. Frustra. 4. τὸ εὐτελές ἱμάτιον] ἱμάτιον delevi cum A. B. V. 5. Λέσποτα, χειμερῆς ἀνθ.] Diod. Sard. I, 4. 5. Anthol. Pal. VI, 245. Δεσπότης Med. 7. εὔξατο superiorem in sedem retrahi debuit. 10. Οἱ δὲ τῶν Περσῶν] Hoc fragmentum sumptum est ex Simocatt. III, 7. ubi legitur, τοῖς ἐντυγχάνουσι θηρίοις. Tourp. 12. ἐστίασις] ἐστίασιν A. Tum ἦσαν Med. sola. 15. Βέλτιστος και] βέλτιο A. 16. ἢ ἀνεψιός] ἀνεψιὸς ἦν A. *V.

cohortes erant quattuor, quibus rex utebatur. Λόχος. Manipulus ex octo militibus constans; secundum alios vero, ex duodecim; secundum alios, e sedecim: qui est numerus perfectus et optimam proportionem habens. Et Λοχαγός, dux et antesignanus manipuli. Λοχῶ. Simplex verbum. Et ἐλόχησα. Λοχῶντες. Insidiantes. Λωβᾶται. Laedit, nocet, iniuria afficit. Λωβητήρα. Iniurium. Et Λωβήτωρ, qui perdit. Indefessum vitium vastatorem aprum. Λώβη. Genus morbi. [Et Λωβός, qui eo laborat, i. e. leprosus.] Λωγάριος. Nomen proprium. Λώιον. Melius. Et Λώιτερος, melior. Oloris exiguus sonus praestat crocicationi graculo-rum, quae tempore verno late per nubes resonat. Λώιον. Praestantius. Λώμα. Ora vestimenti. Λώονος. Melioris. Λώος. Nomen mensis apud Macedones: Augustus. Λώπην. Pallium, vestimentum. In Epigrammate: *Facēs ardentēs*

ventilatione vestis meae restinxi, oblique in thalamum penetrans. Λωπίζω. Exuo. Λώπιον. Vestimentum vile, velum nauticum. Domine, hibernae donarium navigationis velum hoc in sacris vestibulis se tibi suspensurum rovit. Λωποδύτης. Qui viatores vestibus spoliat. vel λωποδύτης, qui mortuos spoliat. Et Λωποδυτεῖν, viatores vestibus spoliare. Persae vero mortui cum et vestibus nudati essent et insepulti iacerent, parata erant feris esca. Λώπος. Pallium. Λώρος. Λώστος. Optimus. item nomen proprium. Λώτ. Lot erat Abraham consobrinus. Angeli igitur Sodoma ierunt, urbes propter ipsarum peccata deleturi: quos Abraham suppliciter orabat, ne iustum una cum impio perderent; fortasse propter Lotum. Angelos vero Lot-Sodomis hospitio excepit, quos Sodomitae ad stuprum abstrahere conabantur. cum autem Lot iis ob hospitalitatem pro Angelis filias offerret, nec tamen illi

οὐ μὲν ὑπὸ τῶν ἀγγέλων ἠφανίζοντο τὰς ὄψεις· ὁ δὲ ἅμα ταῖς θυγατράσι καὶ τῇ συμβίῳ ἐξεπέμπετο· ἦτις μεταστραφθεῖσα μετεβλήθη εἰς στήλην ἀλός. ὁ δὲ Λώτ εἰς Σηγὼρ διασωθεὶς τῇ τε πόλει παραίτιος ἐγένετο σωτηρίας, τῶν ἀνδρῶν ἀφανισθέντων, 5 ὡς λόγος, τῶν δὲ λοιπῶν δ' διαφθαρεῖσων, καὶ τῆς λίμνης ἅμα τῇ γῆ ἀνατραπείσης. κἄν τῷ ὄρει μεθυσθεὶς ταῖς θυγατράσι συνῆλθε, τεκνοὶ τε τὸν Μωάβ καὶ τὸν Ἀμμών. οἱ δὲ υἱοὶ Ἰσραὴλ ὄντες ἐν Σαττὶν ἐξεπόρνευσαν ταῖς θυγατράσι τῶν Μωαβι- 10 τῶν, εἰδωλολατρήσαντες καὶ προσκυνήσαντες τῷ Βεελεφωῶρ, καὶ τῶν θυσιῶν μετέλαβον. Μωσῆς δὲ παρώξυνε κατ' αὐτῶν τοὺς οὐχ ἁμαρτόντας· καὶ ἀνηρέθησαν διςμύριοι καὶ τετρακισχίλιοι. Φινεὲς δὲ ὁ ἱερεὺς καταλαβὼν Ἰσραηλίτην, ὄνομα Ζαμβροῆ, 15 συμπεπλεγμένον Μαδιαντίδι, ἣ ὄνομα Χασβίθ, ἀμφοτέρους διέπειρε, καὶ τὸν θυμὸν ἔπαυσε τοῦ Θεοῦ.

Λωτεῦντα. ἀνθούντα.

Λωτίη. στέφανος ἐκ λωτῶν.

Λωτός. βοτάνη εὐώδης· ἦν ἔνιοι μυρόλωτον καλοῦσι. Καὶ λωτοί, ἐπιθαλάμιοι τινες αὐλοί.

Λωτοί
ἄχεν, καὶ θαλάμων ἐπλαταγεῦντο θύραι·
ἐν Ἐπιγράμματι. Καὶ αὐθις·

Διδόμενος τε λωτοὺς κεροβόας, ἐφ' οἷς ποτε
ἐπωλόλυξεν ἀχένα στροβιλίσας.

Καὶ αὐθις·

Ἄρτι γὰρ ἐσπέριοι νύμφας ἐπὶ δικλίσιν ἄχεν
λωτοί.

Καὶ αὐθις·

Ἄρτι μὲν ἐν θαλάμοις Νικιππίδος ἡδὺς
ἐπήχει

λωτός, καὶ γαμικοῖς ὕμνος ἔχαιρε κρότοις.

Λωτοφάγος.

Λωφήσαντος. ἀναπαυσάμενον, ἡσυχά- 161
σαντος.

Λωφήσαι. Ἦν δὲ Ἰουστινιανὸς ἐς μὲν ἀνθρώπων φθορὰν ἐτοιμότητος, ἐς δὲ τὸ λωφήσαι ἀμήχανος. Κυρίως δὲ εἴρηται λωφήσαι ἐπὶ βοῶν τὸ τὸ βάρος ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἀποθέσθαι. Λόφος 20 γὰρ ὁ τράχηλος.

Λωφήσις. παῦσις, πτώσις.

Λωφήσομεν. ἀντὶ τοῦ παύσομεν.

3. ἐπιστραφεῖσα] ἐπιστραφθεῖσα E. μεταστραφθεῖσα dedi cum A. εἰς] ὡς A. 5. ἐγγόνει] ἐγένετο A. B. V. 6. τῶν δὲ] τῶν δὲ A. 9. Ἰσραὴλ om. V. Mox Σαττὶν A. B. V. E. olim Σαττῆ. „Ceterum haec nihil ad Lot. Vid. Numer. XXV.” Gaisf. 15. Ἰσραηλίτην] Ἰσραηλίτην B. E. Med. Ζαμβροῆ] Βαμβροῆ B. E. Med. Ζαμβροῆ A. V. 16. Μαδιαντίδι] Μαδιαντίδι B. Μαδιαντίδι E. Med. 17. τὸν θυμὸν] τὴν ὄργην E. 19. Λωτεῦντα. ἀνθούντα] Ex Scholiasta Homeri in Il. μ'. 283. Küst. 20. Λωτίη Faber in Anacr. p. 120. 21. Λωτός — καλοῦσι] Praeter Photium et Lex. Seg. haec habent Schol. Luciani De Merc. Cond. c. 8. T. I. p. 664. et Schol. Philostrati ap. Osann. Auctar. Lex. Gr. p. 111. Sequentia item usque ad αὐλοὶ habet Schol. Philostr. Gaisf. μυρόλωτον *V. idemque ἐπὶθαμοί. 22. λωτοί, ἐπιθαλάμιοι τινες αὐλοί.] Vide Athen. lib. IV. p. 182. Küst. Gaisfordus addit Heins. in Sil. Ital. XI, 432.

† Λωτοὶ ἄχεν] Voces invertendae. Dictum est Meleagri Ep. CXXV, 3. in Anthol. Pal. VII, 182. idque conflandum cum tertio exemplo: Ἄρτι γὰρ ἐσπέριοι . . . ἄχεν — θύραι. Haec cum seqq. ignorat *V. 2. ἐπλαταγεῦντο] ἐπλαττεῦτο A. 4. Διδόμενος τε λωτοὺς] Philippi Thess. VI, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 94. κεροβόας] κερωβόας A. B. E. 5. στροβιλίσας] Sic recte Paris. A. At priores editt. vitiose στροβυλίσας. Küst. στροβυλίσαι Ald. 7. Ἄρτι γὰρ ἐσπέριοι νύμφ.] Meleagri versus praegressi: vide primum exemplum. 10. Ἄρτι μὲν ἐν θαλάμοις Νικιππί.] Philippi Thessal. LXXIX. pr. Anthol. Pal. VII, 186. 13. Λωτοφάγος] Delevi sub finem καὶ Λωτοφάγοι, ἔθνος, cum A. B. Omnia nescit V. Küsterus: „Vide de hac gente Herodotum lib. IV. et Homerum Odys. l.” 14. Λωφήσαντος] Hoc sensu Iosephus B. I. 1, 17, 8. λωφήσαντος δὲ τοῦ χειμῶνος. Gaisf. Zon. p. 1326. 16. Ἦν δὲ Ἰουστινιανὸς ἐς μὲν ἀνθρ.] Quae hic de Iustiniano Suidas tradit, apud Procopium Histor. Arc. c. XV. de Theodora Iustiniani coniuge dicuntur: unde apparet Suidam properasse, cum locum hunc describeret. Sic autem Procopius habet: Ὁ γὰρ θυμὸς αὐτῆ (i. e. Theodora) κινεῖσθαι μὲν εἰς ἀνθρώπων φθορὰν ἐτοιμότητος ἦν etc. Küst. 18. Κυρίως δὲ εἴρηται λωφήσαι ἐπὶ β.] Eruditus Enarrator Apollonii Rhodii in lib. II, 487. Λωφήσαι δὲ κυρίως ἐπὶ τῶν ζῶων, τὸ ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἀχθος ἀποθέσθαι. καὶ λωφήσων, ἀντὶ τοῦ λῆξων, ἀναπαύσων, ἣ ἀναπαυσάμενος τὸν λόφον, τούτῳ τὸν τράχηλον. Küst. Haec usque ad ἀποθέσθαι, omissis ἐπὶ βοῶν, collocavit Lex. Bachm. p. 293. in v. Λωφήσομεν. 19. τὸ βάρος] τὸ τὸ βάρος B. V. E. Med. et Photius.

a nefario conatu desisterent, visu ab Angelis privati sunt; ipse vero eductus est cum filiabus et coniuge; quae cum respexisset, in statuam salis mutata est. Lot vero cum Segorem salvus pervenisset, urbi illi salutis auctor fuit, viris e medio sublatis, ut ferunt, reliquisque quattuor urbibus deletis, et lacu una cum terra everso. postea Lot in monte inebriatus cum filiabus colit, et Moab cum Ammone procreavit. Israelis vero filii cum essent Satti, scortati sunt cum filiabus Moabitarum, et idola coluerunt, et Beelphegor adorantes victimarum illi mactatarum participes fuerunt. Moses vero illos, qui non peccarant, in eos concitavit, et viginti quattuor millia hominum ab illis caesa fuerunt. Phinees vero sacerdos cum Israelitam, nomine Zámbe, cum Madianitide, cui nomen erat Chasbith, concumbentem deprehendisset, utrumque telo traiecit, et iram Dei sedavit. Λωτεῦν-

τα. Florentem. Λωτίη. Sertum ex loto textum. Λωτός. Herba suavem odorem spirans, quam quidam myrolotum vocant. Et λωτοί, tibiae nuptiales. In Epigrammate: Tibiae resonabant, et thalamos fores percussae strebebant. Et iterum: Et geminas tibias corneas, ad quarum cantum quondam ululavit, cervicem contorqueus. Et alibi: Modo enim vespertinae ad bifores valvas sponsae resonabant tibiae. Et denuo: Modo in thalamis Nicippidis suavis resonabat tibia, et hymnus nuptialibus gaudebat plausibus. Λωτοφάγος. Λωφήσαντος. Illius, qui cessavit, qui quievit. Λωφήσαι. Iustinianus et ad hominum perniciem facillime exarscebat, et iratus placari nullo modo poterat. proprie vero λωφήσαι dicitur de bobus, significatque onus de cervice deponere. Λωφήσις. Cessatio, casus. Λωφήσομεν. Quiescemus.

Λοιβεῖον. τὸ θῦμα· ἐκ τοῦ λείβω.
 Λοιβή. σπονδή, θυσία.
 Λοίγια. ἄλεθρια. Καὶ λοίγιος, ὁ ἄλεθριος.
 Λοιγόν. φθοράν, ἄλεθρον. Καὶ λοιγός, ἄλεθρος.
 Λοιδίας. ποταμὸς Μακεδονίας. Λοιχίνης μέμνηται.
 Λοιδορησμός. ἡ λοιδορία.
 Λοιδορεῖσθαι τοὺς πονηροὺς οὐδὲν ἐστ' ἐπίφθονον,
 ἀλλὰ τιμὴ τοῖσι χρηστοῖς, ὅστις εὐ λογιζέ-
 ται.
 τουτέστι, τὸ τοὺς πονηροὺς λοιδορεῖσθαι τιμὴ γί-
 νεται τῶν ἀγαθῶν.
 εἰ μὲν οὖν ἄνθρωπος, ὃν δεῖ πόλλ' ἀκούσαι
 καὶ κακά,
 αὐτὸς ἦν ἐνδηλος, οὐκ ἂν ἐμνήσθην φίλον.
 νῦν δ' Ἀρίγνωτον γὰρ οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἐπί-
 σταται,
 ὅστις ἢ τὸ λευκὸν οἶδεν ἢ τὸν ὄρθιον νόμον.
 παρὰ τὸ λεγόμενον, Εἴ τις οἶδε τὸ λευκὸν καὶ τὸ
 μέλαν. οἱ δὲ λέγουσιν, Ἀρίγνωτον κιθαρωδὸν ὄντα
 ἔδειν τὸν ὄρθιον καλούμενον νόμον, καὶ τὸν λευ-
 κόν· οἵτινες ἐθανυμάζοντο κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον.

τοῦ δὲ Ἀριφράδου παρὰ φύσιν ἀσελαίνοντος ταῖς
 γυναῖξί.

Λοιδορία καὶ λοιδορῶ δοτικῇ. τὰ δὲ παθη-
 τικὰ αἰτιατικῇ.

5 Λοιμεύεται. φθοροποιεῖ, βλάπτει. Καὶ λοι-
 μός, ἡ φθοροποιὸς νόσος. δυσκράσια ἀέρος καὶ
 τροπὴ λοιμικῆ κατάστασις λέγεται.

Λοιμός. ὁ φθορεὺς.

Λοιμώδης. ὁ ἄλεθρον παραίτιος.

10 Λοιμοί. οἱ μὴ μόνον σφῶς αὐτοὺς λυμαιο-
 μενοι, ἀλλὰ καὶ ἑτέροις τῆς λύμης μεταδιδόντες.

Λοιπός. καὶ λοιπαδύριον.

Λοιπόν. ἐπίρρημα.

Λοῖσθιον. τὸ ἔσχατον. Καὶ λοῖσθιος ἡμέρα,

Λοῖσθος. ὁ ἔσχατος. Καὶ Λοῖσθω, ἐσχάτω.
 Εἰθ' ὄγε λοῖσθος

ἄχθος ἀπορρήψας οἴχεται εἰς αἶδαν.
 περὶ Ἀλκμᾶνος ὁ λόγος.

20 Λοισθώνη. ἡ θρασεῖα.

Λύβας. ὄνομα κύριον.

Λύγα. σκοτεινὰ.

Ἐφάνη γὰρ οἱ αὐτῷ
 ἱστοῦ παρὰ κρόκαισιν ὡς λύγα πυρός.

3. Λοίγια] II. α. 518. Mox ἄλεθρος A. 4. ὁ ἄλεθρος] ὁ delevi cum A. 6. Λοιδίας. ποταμὸς Μακεδ.] Ex Harpocra-
 tione. πόλις Λακιδ. V. 8. Λοιδορησμός] Λοιδορησμός A. E. Photius. Vide Aristoph. Ran. 770. Cf. Herod. Epimer.
 p. 266. unde corrigas p. 80. ubi καὶ λοιδορία, ἡ ὕβρις. 9. Λοιδορεῖσθαι τοὺς πον.] Aristoph. Equ. 1279. sqq. Ubi Λοιδορησαι.
 Haec eidem debentur, qui gl. Ἀριφράδης e Schollis Aristophaneis male consarcinavit; idemque diligentiae suae haud dissimile
 documentum aspexit gl. Εἰ μὲν οὖν, ubi Küsterus Suidam frustra corripuit. ἐστ' om. Med. 11. ἀλλὰ γε μὴ *V. mox δλο-
 γίζεται. 15. ἄνθρωπος Edd. 23. ὄρθιον] ὄρθιον A. B. E.
 1. τοῦ δὲ Ἀριφρ.] Supra loco laudato rectius legitur, ὁ δὲ Ἀριφράδης παρὰ φύσιν ἠσελαίνε ταῖς γυναῖξιν. Küst. 3. Λοιδο-
 ρία] Agnoscunt haec B. E. et Edd. ante Küst., item usque ad δοτικῇ V. 7. λοιμικῆ κατάστασις] Vide Polybium I, 19, 1.
 Schweigh. 8. Om. A. Λοιμός. ἀνήρ φθορεὺς Boiss. Anecd. T. IV. p. 389. 10. Λοιμοί. οἱ μὴ] Ex Theodoro in Ps.
 I, 1. 12. Λοιπός. καὶ λ.] Barioris sunt usus, nec nisi apud recentiores, ut in Chrysost. T. III. p. 757. B. 2. λοιπάδες χρη-
 μάτων et ἀμαρτημάτων, atque ita rursus T. VI. p. 704. E. Adresch. in A. Soc. Traiect. I. p. 239. 16. Λοῖσθω] Habet Pho-
 tius: λῖθω *V. 17. Εἰθ' ὄγε] Ex Leonidae Tarent. Ep. LXXX, 3. 4. Anthol. Pal. VII, 19. ubi Codex εἰθ' ὄγε λῖσθος — οἴ-
 χεται. Critici Λυδός: oratio nondum ad liquidum perducta. 19. Ἀλκμᾶνος] Ἀλκμᾶνων A. 20. Λοισθώνη. θρασεῖα
 Zon. p. 1317. Apparet igitur esse refingendum, Λοισθων. ἡ θρασεῖα. Nam Hesychio teste λοισθωνας τοὺς ἀκρατεῖς περὶ τὰ
 ἀφροδίσια dixerunt. Verum grammatici mendosa habuerunt exempla, cum scribi oporteret Λοισθων. 21. Λύβας] Pansa-
 nias VI. p. 468, 18. et Kühn. Hemst. 22. Λύγα. σκοτεινὰ. — λύγα πυρός] Ad hunc locum ne verbum quidem Küsterus:
 atqui non uno quidem mendo dehonestatus est. Primum scribendum, Λύγα. σκοτία. Quod et recte animadvertit Ruhnkenius in
 Epistola ad Ernestum. [Item in Timaeum p. 176.] Schol. Apollon. Rhod. II, 673. Ἀμφιλύκην. σκοτεινὴν. λύγη γὰρ ἡ σκοτία.
 Noster infra: Λυγαῶς. σκοτεινῶς. Καὶ λύγη, ἡ σκοτία. Hinc corrigendum obiter Schol. Theocrit. I, 97. Λυγά γὰρ τὰ σκοτεινὰ.
 Scribe λυγαῖα. Etymol. Magnum: Λυγαῖον, τὸ σκοτεινόν. καὶ Ὀμηρος· Νύχθ' ὑπὸ λυγαῖην. Ubi fallitur vir bonus. Neque
 enim in toto Homero ista verba inveneris. Legendum, meo periculo, Καὶ Ἀπολλώνιος. Respexit Etymologus ad Apollonium
 Argon. II, 1121. Νύχθ' ὑπὸ λυγαῖην — Τουρ. 23. Ἐφάνη] Ex Hegesippi Ep. II, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 266. αὐτῇ] αὐτὰ A.
 B. V. E. αὐτῇ Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 180. 24. κρόκαισι Edd. λύγα] λόγους B. E. Immo αὐγά.

Λοιβεῖον. Libatio. ab eo quod est λείβω. Λοιβή. Libatio,
 sacrificium. Λοίγια. Pestifera. Et Λοίγιος, perniciosus.
 Λοιγόν. Perniciem. Et Λοιγός, pernicies. Λοιδίας.
 Macedoniae fluvius: cuius Aeschines meminit. Λοιδορη-
 σμός. Convicium. Maledictis insectari malos nullo modo est
 odiosus, sed honor bonis: si quis rem bene perpendat. quodsi
 homo, qui dignus est multis et gravissimis conviciis, sumpsit
 potus esset, non ego memorarem virum amicissimum. iam
 Arignotum nullus est qui nesciat, modo album norit aut or-
 thium modum. dictum ex proverbio: siquis album et nigrum cal-
 let. tradunt etiam Arignotum citharoedum cecinisse modis tum
 clarissimis, orthio et albo. Ariphraides autem infamis erat mu-

liebribus amoribus. Λοιδορία et Λοιδορῶ. Dativis iun-
 guntur. passivum autem accusativo. Λοιμεύεται. Cor-
 rumpit, laedit. Et Λοιμός, pestilentia. Intemperies aeris et
 corruptio lues pestilens vocatur. Λοιμός. Homo pestilens.
 Λοιμώδης. Perniciosus. Λοιμοί. Qui non solum semet
 ipsos laedunt, sed alios etiam lue sua inficiunt. Λοιπός. Et
 λοιπαδύριον. Λοιπόν. Adverbium. Λοῖσθιον. Ulti-
 mum. Et Λοῖσθιος ἡμέρα, dies ultimus. Λοῖσθος. Ultimus.
 Et Λοῖσθω, ultimo. Deinde hic ultimus exuriis corporis deposi-
 tis ad Orcum descendit. de Alcmane verba sunt. Λοισθώνη.
 Audax mulier. Λύβας. Nomen proprium. Λύγα. Obscura.
 Apparuit enim ipsa iuxta telae tramam, ut splendor ignis.

465 Ἄγδην. λύζοντες. ἢ ἀντι τοῦ ὁμοῦ.
Τοιαῦτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι
λύγδην ἔκλαιον ἅπαντες.
Λύγδινα.

Κῆν στέρνοις ἔτι κείνα τὰ λύγδινα κωνία μα-
στῶν
ἔστηκεν, μέτρης γυμνὰ περιτρομάδος·
ἐν Ἐπιγράμμασι. καὶ αὐθις·

Οἶά τε λύγδου
γλυπτὴν, παρθένων βριθομένην χαρίτων. 10
ἔστι δὲ εἶδος λίθου ἢ λύγδος. καὶ αὐθις·

Γλύψας ἐπώλει λύγδινόν τις Ἑρμείαν.
Λύγαῖος. ἀπὸ τόπου.

Λυγαίως. σκοτεινῶς. Καὶ λύγη, ἢ σκοτία.

Λυγιζόμενος. στρεφόμενος, καμπτόμε- 15

νος. ἀπὸ τῶν λύγων. λύγος δὲ ἐστὶ φυτόν ἱμαν-
τῶδες.

Λίδη μόσχοισι λύγοισιν·

Ὅμηρος. Καὶ Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· Πάσας στροφὰς
στρέφεται, πάσας δὲ διεξόδους διελθῶν ἀπο-
στραφῆναι λυγιζόμενος, ὥστε μὴ παρέχειν δίκην.
τινὲς δὲ καὶ τὸ μετὰ τιμωρίας βασανίζειν λυγίζειν.
καὶ αἱ μάλιστα, αἷς οἱ ἀθληταὶ τέπτονται, λύγοι
καλοῦνται.

Λύγισμα. αἰσχροῦ φωνῆ, βδελυρὸν ἄσμα· ὃ
λέγουσιν Ἀλεξανδρεῖς.

[Λυγίζει. Ὁ δὲ ἔκαμπτεν ᾠδᾶς, ὀπόσας ὃ
Νέρων ἐλύγισε τε καὶ ἔστρεψε.]

Λυγίσμασι. συγκλάσμασι.

Λυγκέως ὄζυωπέστερον βλέπεις. οὗτος ἐγέ-

2. Τοιαῦτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν] Sophocl. Oedip. Col. 1620. sq. 3. πάντες recte habet v. Μοῦσαι καλά. 4. Λύγδινα] De hac voce

vide Brod. in Anthol. lib. VI. p. 551. Küst. 5. Κῆν] Κῆν Gaisf. cum A. cod. Anthol. Pal. V, 13. et Med. κερ B. κεν E. Mox κῶνεια A. E. κῶνεια Edd. 7. ἔστηκε Edd. Mox μέτρης B. E. περιτρομάδος] περιτρομάδος Anthol. περιτρομάδος coniecit Küsterus. 8. ἐν Ἐπιγράμμασι] (Sic *V.) Philodemi XVIII, 3. 4. Vide v. Κωνοειδὲς σχῆμα. 9. Οἶά τε λύγδου γλ.] Locum huic ex MSS. Paris. emendavi, qui in prioribus edit. [et B. E.] male sic legitur: Οἶά τε λύγδου Λεπτὴν παρθένην βριθομένην χαρίτων. Cum MSS. consentit Anthol. [Pal. V, 194.] Küst. Versus Posidippi Ep. VII, 3. 4. 11. V. Wessel. in Diod. II, 52. 12. Γλύψας] Babrii versus apud Tyrwhitt. p. 53. Kuoch. p. 173. 13. Λυγαίος ὄνομα κύριον προπαροξυτόνον Theognostus Cram. p. 53. Desidero tamen nominis fidem idoneam. Immo fictam esse et explodendam observationem docet Zon. p. 1320. Λυγαίος. σκοτεινός. Λυγαίος δὲ ἦν ὁ τόπος αὐτοῖς. 14. Λυγαίως] Vide Scholiast. Apoll. Rhod. II, 1123. Küst. Adde Schol. II. ἢ. 433. 15. καλυπτόμενος] Male. Scribendum enim est καμπτόμενος. Küst. Quam coniecturam firmarunt Photius et Schol. Platon. p. 401. sq. „Sed Scholiasta MS. C. C. C. cum Suida praebet καλυπτόμενος. Quam proclive fuerit librariis μ et λv commutare monstrabit Bastii Palaeogr. Tab. I. n. 15. quem vide Epist. Crit. p. 46.” Gaisf.

3. Λίδη μόσχοισι λυγ.] Verba Homeri II. λ'. 105. δειδή *V. Med. 4. Πλάτων ἐν Γοργ.] Fortasse memoria Suidam hic decepit. Nam locum hunc in Platonis Gorgia non reperio. Quare alii, quibus plus otii est, ulterius inquirant. Operae enim pretium est ipsum Platonem consulere, quoniam verba Suidae emendatione indigere videntur. Küst. Platonis verba frustra in Gorgia a Küstero quaesita, nec mirum: sunt enim e Rep. III. p. 440. B. [405. C.] ubi perperam ἀποστραφῆναι λυγιζόμενος, quod Ficinus vertit *pergissa invenire*. Bene Küsterus τῷ καλυπτόμενος substituendum vidit καμπτόμενος, ut iuncta incedunt in Them. Or. XXI. p. 249. B. καμπτόμενοι καὶ λυγιζόμενοι, et in Philostrato, unde, notante Küstero, fragmentum ductum ad v. λυγίζειν, continuo sese excipiunt, κάμπτειν, λυγίζειν et στρέφειν. Compositum ἐκλυγίζεσθαι, quo caret lexica, occurrit in Porphyrt. de Abst. lib. I, 33. ult. ubi ὀρχήσεις ἐκλυγισμένοι. Abresch. Act. Soc. Tral. I. p. 239. Ceterum cf. Aristoph. Ran. 783. *Πλούτων* V. omisit Photius. 7. μετὰ τινος τιμωρίας βασαν.] Sic vox haec accipitur apud Iosephum lib. II. de Bello Iud. p. 787. Küst. τινος om. A. B. V. E. Photius. Hesychius: Λύγος. — οἱ δὲ, τὸ στρεβλωτήριον ὄργανον. 10. Λύγισμα] Schol. Gregor. Naz. Stelit. II. p. 107. ap. Gaisf. Λύγισμά ἐστι θηλυδριώδης μετὰ τοῦ ἀκκίσεσθαι καὶ θρύπτεσθαι γινόμενη τῶν ἀσέμων ὀμίλια. Καὶ λυγίζεσθαι μὲν ἐστὶ τὸ τεχνικῶς ὀρχεῖσθαι καὶ θρύπτεσθαι, ἧτοι τοῖς μέλεισι καὶ τῇ φωνῇ κατακλώμενον ἀκκίσεσθαι· θρύπτεσθαι δὲ ἐστὶ τὸ ἀνευ φωνῆς καὶ τέχνης ἀκκίσεσθαι τε καὶ κατακλῆσθαι τοῖς τοῦ σώματος μέλεισι. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ λύγου. λύγος δὲ λέγεται παροξυτόνος τὸ ἱμαντῶδες φυτόν· ὃ γοῦν λυγίζων στρέφεται, καθὰ καὶ τὸ φυτόν ἐκείνο, ἀκκίζόμενος καὶ θρυπτόμενος. εὐδῆλον δὲ ὡς ὀξυτόμενον τὸ λύγος ὄνομα σημαίνει ποιητικῶς τὸν ὄλεθρον. λύγος δὲ εἴρηται καὶ παθητικῆ φωνῇ· λυγίζεται ἀντὶ τοῦ στρέφεται αἰσχροῦς καὶ ὀρχηστικῶς. 12. Λυγίζειν] Λυγίζει A. B. E. Λυγίζει. στρέφει, κάμπτει Photius. Ὁ δὲ ἔκαμπτεν ᾠδ.] Haec sunt verba Philostrati de Vita Apoll. IV, 13. Vide nos supra in v. Κάμπτω, ubi idem hic locus legitur. Küst. Exemplum perperam esse inculcatum vel neglectus ordo glossarum arguit. 14. Λυγίσμασι] V. Gregor. Naz. Or. XXI. p. 380. B. ἐγκλήμασιν Lex. Bachm. p. 292. Alteram interpretationem addit Zon. p. 1322. ἐπικάμψαι. Quae sequebatur glossa: Λυγαίνουσα. ἀναλύουσα, στενάζουσα. ἔστι δὲ τι πάθος γινόμενον τοῖς μετὰ συπαθείας πολ- λῆς κλαίοντι: eam delevi cum A. quippe repetitam, quod Gaisfordus perscepit, ex v. Ἀναλύουσα. De varietate scripturae haec observanda: ἀναλύουσα E m. sec. Continuo Küsterus interpolat ὀλολύουσα. „Haec vox (inquit) deest in prioribus edit. quam ex Paris. B. revocavi.” Deest etiam B. V. Idem mox: „ἔστι δὲ τι πάθος γιν.” Obiter hic emendo Hesychium, apud quem sic legitur: Λυγίζει: πάθος, ἐμποδίζον τῷ λέγοντι. Scribe: Λύγξ: ἔστι πάθος, ἐμποδίζον τῷ λέγοντι. Singultus enim sermone loquentis impedit et interrumpit. Hinc apud Platonem in Symposio Aristophanes singultu impediti dicitur, quo minus verba facere queat. Locus extat p. 320.” Tandem γενόμενον B. E. V. 15. Λυγκέως ὄζυωπέστερον βλ.] Te-

Λύγδην. Cum singultu. vel simul. Sic se mutuo complexi singultum omnes fiebant. Λύγδινα. Lygdina (lygdus autem lapidis genus), candida. In Epigrammate: Et in pectoribus adhuc illae marmoris rotundae mammae turgent, mitra circumveante liberae. Et alibi: Tanquam ex lygdo sculptam, et virgineis refertam gratiis. Et Alibi: Ex lygdo sculptum aliquis vendebat Mercurium. Λυγαίος. A loco dictus. Λυγαίως. Obscure. Et Λύγη, tenebrae. Λυγιζόμενος, Qui vertitur, qui fectitur. ab λύγος, quod est vimen flexile et

lentum. Homerus: Ligabat teneris riminibus. Et Plato in Gorgia: In omnes modos sese vertere. et per omnes latebras elabi, ne poenas det. Quidam vero λυγίζειν etiam exponunt aliquid torquere et cruciare. et quibus athletae caeduntur, flagella vocantur λύγοι. Λύγισμα. Vox lasciva, carmen obscenum: quale Alexandrini cantare solent. [Λυγίζει. Ille autem carmina molliter modulabatur, quae Nero vario vocis flexu cantabat.] Λυγίσμασι. Cantus flexibus. Λυγκέως ὄζυωπ. Lynceo cernis acutius. hic fuit

νετο ἀδελφὸς Ἴδα· ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Δαναΐσιν
υἱὸς Αἰγύπτου. τοσοῦτον δὲ ὄξυωπέστατος ἦν, ὡς
δὲ ἐλάτης ἰδεῖν Κάστορα δολοφονήσαντα τὸν ἀδελ-
φόν, ὡς φησι Πίνδαρος. καὶ Ἀπολλώνιος ἐν Ἀρ-
γοναύταις·

Εἰ ἔτεόν γε πέλει κλέος, ἀνέρα κείνον
ἠιδίως καὶ νέρθεν ὑπὸ χθονὸς ἀγάζεσθαι.

Λυγκεύς, Σάμιος, γραμματικός, Θεοφράστου
γνώριμος, ἀδελφὸς Δουρίδος τοῦ ἱστοριογράφου,
466 τοῦ καὶ ἑυρανήσαντος Σάμου. σύγχρονος δὲ γέγο-
νεν ὁ Λυγκεὺς Μενάνδρου τοῦ κωμικοῦ, καὶ ἀντε-
πεδείξατο κωμωδίας, καὶ ἐνίκησε.

Λυγκεύς. εἶδος θηρίου, ἢ ὄξυδερκής.

Λυγμός. ὄλολυγμός.

Λύγξ. τὸ ἴψον.

Λύγος. τὸ ἱμαντῶδες φυτόν. [Ὅμηρος·

Λίδη μύσχοισι λύγοισι.

καὶ] Ἀρξίανός· Ὡς δὲ ἄπορος αὐτοῖς ἢ διάβασις, ὡς ταύταις ταῖς ὥραις ἀκολασταίνοντων. οἱ

ἐφαίνετο, ξυναγαγὼν ὁ Βρούτιος τοὺς ἐπιχωρίους
κελεύει ἠγεῖσθαι τὴν ὁδόν, ὅπως εἰώθεισαν αὐτοὶ
κατ' ἀλλήλους φοιτᾶν ὄρα χειμῶνος. οἱ δὲ κύκλους
ἐκ λύγων τοῖς ποσὶ περιαρμόσαντες αὐτοὶ τε ἀβλα-
βῶς ἐπήρχοντο κατὰ τῆς χιόνος πιεζομένης ὑπὸ τῶν
κύκλων, καὶ τοῖς Ῥωμαίοις παρεῖχον οὐ χαλεπὴν
τὴν πάροδον. ἦν δὲ ἡ χιών ὡς ἑξ' ἑκάστη πόδας πολλαχῆ
τὸ βάθος.

Λύγωνος.

Λυγρόν. χαλεπόν, ὀλέθριον, κακόν, ἰσχυρόν,
πενθηκόν, ἔλεεινόν.

Λυδία. χώρα.

Λυδιάζων.

Λυδίζω. τὰ τῶν Λυδῶν φρονῶ.

15 Λύδιον μέλος. [ὡςπερ καὶ Δάριον καὶ Φρύ-
γιον.]

Λυδὸς ἐν μεσημβρίᾳ παίζει. ἐπὶ τῶν ἀκολά-
στων· ὡς ταύταις ταῖς ὥραις ἀκολασταίνοντων. οἱ

tum hunc locum descripsit Suidas ex Schol. Aristoph. in Plut. 210. ubi de Lynceo pluribus agitur. Küst. Attigit Schol. Platon. p. 463. Varias proverbii formas congesserunt Walz. in Arsen. p. 338. et Boissonadus in Theophyl. p. 267. ὄξυωπέστερος βλέπων Α.

1. ὡς δὲ] Sic Schol. ὁ δὲ Α. Β. V. E. Med. Mox Δαναοῖσιν E. Med. 2. υἱὸς] Haec vox non absque dispendio sensus a prioribus editt. [et B. V. E.] abest, quam ex Paris. A. et Scholiasta Aristophanis revocavi. Küst. Ne sic quidem orationis integritati satis consultum, quae talem fere sententiam effligat: ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Δ. ἄλλον Αἰγύπτου [παῖδα λέγει]. Neque Hemsterhusio assentior, qui Comicum suspicabatur nescio quibus machinis Aegyptium quendam Lynceum, qui nullus extitit, cum Aphaeretus filio conflasset. Satis est intellexisse, quod fr. 253. arguit, rebus Danaidum colorem aliquem civitatis Aegyptiae fuisse inductum. 4. ὡς φησι Πίνδαρος] Nemeor. Od. X. (115. sqq.) Küst. Ἀπολλώνιος] I, 154. sq. 7. νέρθεν] ἐνερθεν Ald. cum vulg. 8. Λυγκεύς, Σάμιος, γραμμ.] Athenaeus lib. VIII. p. 337. Λυγκεὺς δ' ὁ Σάμιος, ὁ Θεοφράστου μὲν μαθητῆς, Δουρίδος δὲ ἀδελφὸς τοῦ τὰς ἱστορίας γράψαντος καὶ τυραννήσαντος τῆς πατρίδος. Hinc Suidas sua hausisse videtur. Ceterum non pauca Lyncei huius scripta laudat Athenaeus, cuius indicem consule. Vide etiam Vossium de Histor. Gr. lib. I. c. 15. Küst. Eadem Eudocia p. 283. Adde Clintoni F. H. ad a. 280. et p. 498. 9. Δουρίδος] Sic recte MSS. Paris. At priores editt. male Θουρίδος. Küst. Vid. Menag. in Diog. Laert. V, 57. 12. κωμωδίας] Quorum unam, ut videtur, Κένταυρον profert Ath. IV. p. 131. 13. Λυγκεύς] Cum Suida convenit Lex. Seg. Photius: Λύγεις: εἶδος θηρίου ὄξυδερκές. Nunc ὄξυδερκές ad usum nominis Λυγκεύς figuratum refertur, quem Bakius firmavit in Cleomed. p. 393. Ceterum θυρίου *V. 14. Λυγμός.] Eadem Hesychius et Photius, sed sibilis exigenda. Nimirum una glossa his nominibus erat conficienda: Λύγξ. τὸ ἴψον. ἢ ὁ λυγμός. Vide Hemst. in Thom. M. p. 586. In novissimis autem cum librarius posuisset ὄλολυγμός, extitit qui correctionem λυγμός in margine coniecisset. At in glossa Λύζει, inquit, libri confirmant ὄλολυξί. De libris nihil intercedo, quamquam ὄλολυξί in tali sensu velim comprobari. Sed lectionis et mendam et perturbationem facile tollemus, vel continuo ἀλλεῖ ducti: ἐάν μὲν διὰ τοῦ ζ, ἀντὶ τοῦ ποιᾶν φωνῆν . . . συνέχεται. ἐάν δὲ — ἀδημονεῖ. 15. Λύγξ] Vid. Zon. p. 1320. et gramm. in Codd. Naniorum Graec. p. 496. 16. Ὅμηρος] II. λ'. 105. Ὅμηρος — καὶ cum B. V. E. ignorent, satis ea habuimus uncis notasse; quamquam haud dubium quin originem duxerint ab v. Λυγίζομενος. 18. Ἀρξίανός] Ἀρξίανός maluit Gaisf. De hoc certius constaret, si quid de Brontio an Brutio proditum haberemus. 1. Βρόντιος] Βρούτιος Α. 2. κελεύειν — εἰώθεισαν V. Sententiam tamen ὅπως . . . χειμῶνος opinor ad inferiorem locum esse detrudendam. 4. λύγων] λύττων Α. 5. χιόνος] τῆς χιόνος Α. V. Mox παρεῖχον om. Α. 7. πόδες E. 9. Om. vulg. 13. Λυδιάζων] Ita quoque Photius. Puto corruptum esse ex Λυδιζων. Vide Benti. in Malel. p. 32. ed. Oxon. Tourp. Bentleyus glossam referebat ad Aristoph. Equ. 526. id quod propemodum fides Photii et libri *V. demonstrat, huic glossam Λυδοὶ subficientium. 15. ὡςπερ — Φρύγιον om. V. Haec adulterina esse docet glossa Δάριος αὐλησῖς sive Φρύγιος αὐλ., nec Zon. p. 1322. agnoscit. 18. τῶν Λυδῶν ἀκολασταίνοντων] τῶν Λυδῶν om. Α. B. V. Photius; ὡς αὐτῶς καὶ ἐπὶ τῶν ταῖς ὥραις ἀκολ. Arseuius p. 338. Ceterum e Suida Hesychius et Diogenian. VI, 18. redintegrandi, haud mediocri verborum defectu laborantes.

Idae frater: vel ut Aristophanes in Danaïdibus ait, Aegypti filius: tanta oculorum acie praeditus, ut fratrem suum per ahietem videret, cum Castorem occideret, auctore Pindaro. Et Apollonius in Argonauticis: Si vera est fama, virum illum etiam ea, quae alte sub terris condita sunt, facile vidisse. Λυγκεύς. Lynceus, Samius, grammaticus, Theophrasti discipulus, frater Duridis historici (qui et Sami tyrannus fuit); aequalis Menandri comici, quem in commissionibus fabularum vicit. Λυγκεύς. Lynx, animal. vel acri visu praeditus. Λυγμός. Singultus. Λύγξ. Animal. Λύγος. Vimen flexile et lentum. [Homeros] Teneris viminibus ligavit. Et]

Suidae Lex. Vol. II.

Arrianus: Cum autem iter transiri non posse videretur, indignas sibi praecire iubet Brutius ea via, qua ipsi tempore hiberno ad se commutare consueverunt: cum igitur circulos ex viminibus factos pedibus aptassent, et ipsi sine ullo incommodo per nirem a circulis pressam transierunt, et Romanis faciliem transitum praebuerunt. nires vero multis in locis XVI. pedes profundae erant. Λύγωνος. Λυγρόν. Grave, perniciosum, malum, robustum, lugubre, miserabile. Λυδία. Lydia, regio. Λυδιάζων. Λυδίζω. Lydorum mores sequor. Λύδιον μέλος. [Eodem modo dicitur cantus Dorius et Phrygius.] Λυδός. Lydus in meridie ludit. pro-

γὰρ Λυδοὶ κωμφοῦνται ταῖς χερσὶν αὐτῶν πλη-
ροῦντες τὰ ἀφροδίσια. ἢ δὲ παροιμία αὕτη ὁμοία
τῇ Αἰπόλος ἐν καύματι. ἐπειδὴ ἐν ταῖς τοιαύταις
ῥοῖς οἱ αἰπόλοι ἀκολασταίνουσι.

Λυδοὶ Μάγνητος τοῦ κωμικοῦ διεσκευάσθη- 5
σαν. τὸ δὲ λυ μακρόν. ἐν Ἐπιγράμμασι.

Κεῖται δ' ἠπίροις διδύμοις ἔρις, εἰδ' ὄγε
Λυδός,

εἴτε Λύκων· πολλαὶ μητέρες ὑμνοπόλων.

Λυαῖος. ὄνομα κύριον. ὁ ὑπὸ τοῦ ἁγίου Νέ- 10
στόρος ἀναιρεθεῖς.

Λύει. λυσιτελεῖ.

[Λύει δὲ χαλινὸν παρθενίας.

ἀντὶ τοῦ διακορεῖ.]

Λύζει. ἐὰν μὲν διὰ τοῦ ζ, ὀλολύζει· ἐὰν δὲ 15
χωρὶς τοῦ ζ, ἀλύει, τουτέστιν ἀδημονεῖ. ἢ λύζει,
ἀντὶ τοῦ ποιᾶν φωνὴν τραχεῖαν ἀφήσιν, ἢ λυγμῶ
συνέχεται.

Εἶτα λύζει, καὶ σακρῦει, καὶ λέγει πρὸς
τοὺς φίλους.

καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ γοερὸν λύζων ἐστονάχησεν ἔρωσ.

Καὶ λυθῆν, ἐπίρρημα. ἐκ τοῦ λύζω.

Ἄψρος. φόνος. ἢ ὁ ἐκ τοῦ αἵματος μολυ- 467
σμός, συνιστάμενος δι' ἰδρώτος καὶ κύνεως καὶ αἵ-
ματος μετὰ ἰχώρος. ἐν Ἐπιγράμμασιν·

Ὅπλα δὲ λυθρῶ

λειβόμενα βροτέῳ σηκὸς Ἄρηος ἔχοι.

Λυκάβας. ἐνιαυτός. ἀπὸ τοῦ ταχέως βαίνειν·
ἢ λυγαίως βαίνειν, ὃ ἔστι σκοτεινῶς καὶ ἀδήλωσ,
ἢ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν λύκων, οἱ τοὺς ποταμοὺς πε-
ρῶσιν ἀλλήλων τῆς οὐρᾶς ἐχόμενοι χειμῶνος ὄργ.

Λυκάβας οὖν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος περὶ τὰ ζῶα·
ἐπόμενα γὰρ ἀλλήλοις τάξει δίεισι τὸν ποταμὸν.

Λυκαβηττός, καὶ Παρνασός, ὄρη μέγιστα·
τὸ μὲν τῆς Ἀττικῆς, τὸ δὲ τῆς Φωκίδος.

5. διεσκευάσθησαν] Sic recte habet Paris. A. itemque Photius in Lexico inedito. [Addatur Hesychius.] At priores editt. [et B. V. E.] pessime διασκειάσθησαν: quam lectionem Portus secure nimis secutus locum hunc sic verterat: *Lydi Magnetis Comici dissipati sunt*. Vertendum; *Lydi fabula ab eo emendata et denuo in scena exhibita fuit*. διασκευάζεσθαι enim dictum fuisse de fabulis, quas poetae ad incudem revocatas novaque lima perpolitae in scena denuo exhibebant, iamdudum docuit Casaubonus in Athenaeum lib. III. c. 26. quem lector consulat. Vide etiam Bentleyum in Epistola ad Millium, Ioanni Malalae subiuncta, p. 32. qui hac ipsa de re fusius agit. Küst. Similiter in v. *Λυκόφρων*. Debit ille breviter interpretari: *Lydi fabula retractata est*. Nam de recensionis auctore adeo nihil constitit, ut ne exhibitam quidem esse liceat affirmare. Cf. Meinek. Qu. Scen. I. p. 10. 6. τὸ] τὸ δὲ A. V. Mox ἐν Ἐπιγράμμασι *V. 7. Κεῖται δ' ἠπ.] Distichum hoc est pars Epigrammatis in Alcanem poetam, quod integrum legitur Anthol. III, 25. [Antipatri Thessal. LVI, 5. 6. Pal. VII, 18.] Ibi autem versus prior sic legitur: *Κεῖται δ' ἠπίροις διδύμοις ἔρις, εἰδ' ὄγε Λυδός*. Sic etiam apud Suidam scribendum est. Küst. εἰδ' ὄγε. Nempе scribatur *ἔρις δ' ὄγε*: Gaisfordus Anthologiae lectionem restituit, cui allusit A. scribens *ἔρις δ' ὄγε*. διδύμοις] διδύμοις A. B. V. E. Med. Pal. 12. Λύει. ἀντὶ τοῦ λυσιτ.] Sophocl. Electr. 1005. *Λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν, οὐδ' ἐπιωφελεῖ*. Scholiasta in eum locum: *Λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν: οὐ λυσιτελεῖ γὰρ ἡμῖν, φησὶν. οὐκ ἀπαλλάσσει τῶν κακῶν*. Huc Suidas fortasse respexerit. Küst. ἀντὶ τοῦ omisi cum A. B. *V. 13. Dictum Pindari Isthm. VIII, 95. *Λύει κεν χαλινὸν παρθ.* Photius: *Λύειν τέλει: λυσιτελεῖν*. Λύει δὲ χαλινὸν παρθενίας . . . cum vacuo spatio unius circiter versus. Ceterum Λύει δέ — διακορεῖ om. A. Praeterea gl. Λύει, ut oportuit, post v. Λύζει collocavit *V. Itaque huic annotationi non multum confidimus; nunc quidem inferiorem partem circumscripsimus. 15. Λύζει. ἐὰν μὲν μ. — λυγμῶ συνέχεται] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 690. qui versus subicitur. μετα] διὰ A. B. *V. Schol. ὀλολύζει] Vide nos in v. *Λυγμός*. 16. χωρὶς τοῦ ζ'] Id est, si legatur *εἰτ' ἀλύει*, quam vetustatis scripturam dudum hinc collegit Albertius. 17. φωνὴν τραχεῖαν] τραχεῖαν φωνὴν A.
3. ἐν Ἐπιγράμματι] Antipatri Sidon. LXXXIII, 12. Anthol. Pal. VII, 218. 4. ἐστονάχησεν] ἐστονάχησεν A. B. V. E. inter vsa. cum Anthol. 5. λυθῆν] Soph. Oed. Col. 1621. ἐκ] ἀντὶ A. *V. Legendum igitur ἀντὶ τοῦ λύζων: cf. supra gl. *Λυθῆν*. 6. Ἄψρος. φόνος. ἢ ὁ ἐκ τ.] Haec et quae sequuntur in editt. prioribus male cum articulo praecedenti cohaerent, quas MSS. Paris. recte inde disiungunt. Küst. ὁ φόνος. ἤγουν Med. ab Aldo correctus. 7. δ' ἐξ ἰδρώτος] δι' ἰδρώτος A. B. V. E. Photius et Hesych. δ' ἰδρώτος Ald. Schol. Ven. II. v. 503. *Ἄψρος ὁ ἐκ πολεμικῆς ἐνεργείας μολυσμός, ἢ τὸ μετὰ κοριοῦ καὶ ἰδρώτος ἀνθρώπιον αἷμα*. 8. ἐν Ἐπιγράμμασι] ἐν Ἐπιγράμμασιν *V. Meleagri CXV, 7. Anthol. Pal. VI, 163. 10. λειβόμενα] Sic recte legitur in MSS. Paris. itemque in Anthol. At priores editt. minus recte habent *λειβόμενος*. Sensus enim requirit, ut vox ista referatur ad ὅπλα, non vero ad σηκός. Küst. 12. ἢ λυγαίως βαίνειν] Hanc etymologiam inculcat etiam Scho. Hasta Apollonii Rhodii in II, 1123. Küst. Item Hesychius et Schol. Od. ξ'. 161. 14. κατέχοντες τὰς οὐρᾶς] τῆς οὐρᾶς ἐχόμενοι A. V. et ut videtur B. 15. Λυκάβας οὖν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκ.] Artemidorus II, 12. p. 99. *Λύκος δὲ ἐνιαυτὸν σημαίνει· διὰ τὸν λυκάβαντα, τουτέστι τὸν χρόνον, ὡς οἱ ποιηταὶ ὀνομάζουσιν· ἀπὸ τοῦ περὶ τὰ ζῶα ταῦτα συμβεβηκότος. δεῖ γὰρ ἐπόμενα ἀλλήλοις ἐν τάξει διεξῆσαι τὸν ποταμὸν. ὥσπερ αἱ τοῦ ἔτους ὄραι ἐπόμεναι ἀλλήλαις τελοῦσι τὸν ἐνιαυτόν*. Hinc Suidam ultima arti-

verbium in homines libidinosos. Lydi enim eo tempore libidini indulgere solebant; iidem ab Comicis ut masturbatores perstringuntur. proverbium simile est illi: *Caprarius in aestu*. capraril enim fervido diei tempore lascivire solent. *Λυδοὶ Μάγν.* Fabula Magnetis Comici *Lydi* emendata est. Syllaba λυ longa est. In Epigrammate: *lacet autem, de quo duabus regionibus ferret contentio, sitne Lydus an Laco*. multae enim poetarum patriae sunt. *Λυαῖος*. Nomen viri, quem sanctus Nestor interfecit. *Λύει*. Conducit. [Item: *Solvit autem cingulum virginittatis*. id est, devirginat.] *Λύζει*. Si quidem cum ζ scribitur, ululat; sin vero dempto ζ, moeret. vel λύζει, vocem quandam asperam emittit, sive singultit. *Deinde*

cum singultu et lacrimis ad amicos dicit. Et in Epigrammate: *Et lugubrem eiulatum edens gemebat Amor*. Et *Λυθῆν*, adverbium, ab verbo λύζω. *Ἄψρος*. Caedea. vel pulvis caudore et cruore ac sanie mixtus, quo milites in acie foedantur. In Epigrammate: *Arma vero cruore stillantia templum Martis habeat*. *Λυκάβας*. Annus. sic dictus, quod celeriter transit. vel quod obscure et tacitus incedit. vel per figuram a lupis ductam, qui tempore hiberno suos traiciunt, alii aliorum caudas tenentes. annus igitur dictus est *λυκάβας* ab eo, quod lupi facere solent: alii enim alios ordine sequentes suos transire solent. *Λυκαβηττός, καὶ Παρν.* Lycabettus et Parnasus sunt montes maximi: ille Atticae, hic Phocidis.

Ἦν σὺ λέγῃς ἡμῖν Λυκαβηττός,
καὶ Παρνασσῶν μεγέθη, τοῦτ' ἔστι τὸ χρηστὰ
διδάσκειν.

ἐπὶ τῶν εἰς τι μεγαλαυχούτων Ἀριστοφάνους.

Λυκαονία. χώρα.

Λυκάων, ὁ Πελασγοῦ υἱός, βασιλεὺς Ἀρκά-
δων, ἐφύλαττε τὰ τοῦ πατρὸς εἰσηγήματα ἐν δι-
καιοσύνῃ. ἀποστῆσαι δὲ βουλόμενος καὶ αὐτὸς τῆς
ἀδικίας τοὺς ἀρχομένους, ἔφη τὸν Λία ἐκάστοτε
φοιτᾶν παρ' αὐτόν, ἀνδρὶ ξένῳ ὁμοιούμενον, εἰς
ἐποψίαν τῶν δικαίων τε καὶ ἀδίκων. καὶ ποῦ, ὡς
αὐτὸς ἔφη, μέλλων ὑποδέχεσθαι τὸν θεὸν Θυσίαν
ἐπιτελεῖν τῶν δὲ υἱῶν αὐτοῦ πενήκοντα, ὡς φα-
σιν, ὄντων ἐκ πολλῶν γυναικῶν, βουλόμενοι γινώ-
σκειν τινες οἱ τῆς Θυσίας παρόντες, εἰ τῷ ὄντι θεὸν
μέλλουσι ξενοδοχεῖν, θύσαντές τινα παῖδα ἐγκα-
τέμιζαν τοῖς τοῦ ἱερέου κρέασι, ὡς οὐ λήσοντες,

εἴπερ ὄντως θεὸς ἔπεισιν. ὑπὸ δὲ τοῦ δαιμονίου
χειμῶνων μεγάλων καὶ κεραυνῶν θαγέρτων, φασὶ
τοὺς ἀντόχειρας ἅπαντας τοῦ παιδὸς ἀπολέσθαι.

Λύκαινα. εἶδος θηρίου.

5 Λύκαιον. ὄνομα τόπου. Καὶ Λυκαῖος.
Λυκεῖον. τὸ τοῦ λύκου δέρμα.

Λύκειον. γυμνάσιον Ἀθήνησιν, ὅπου πρὸ
τοῦ πολέμου ἐδόκει γυμνάζεσθαι. πρὸ γὰρ τῶν
ἐξόδων ἐξοπλισεῖς τινὲς ἐγίνοντο ἐν τῷ Λυκείῳ, διὰ
τὸ παρακεῖσθαι τῇ πόλει, καὶ ἀποδείξει τῶν
μᾶλλον πολεμικῶν ἀνδρῶν.

Λύκειον. ἐν τῶν παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίων
τὸ Λύκειον. ὁ Θεόπομπος μὲν Πεισιστρατον ποιῆ-
σαι φησι, Φιλόχορος δὲ ἐπιστατοῦντος Περικλέους
γενέσθαι.

Λυκεῖον ποτόν. ἦτοι ἀπὸ κρήνης τῆς
ὑπὸ Ἀπόλλωνος εὐρεθείσης*, ὑπὸ λύκων πι-

cull hulus verba descripsisse apparet. Küst. ζῶα ταῦτα] ταῦτα om. A. R. V. E. Med. Mox τάξει om. V. 17. Λυκαβηττός]
Λυκαβηττός A. V. item Timaeus p. 176. Photius et Schol. Platon. p. 440. extr. Παρνασσός] Παρνασσός V. E. Med. Similiter-
que deinceps.

1. Ἦν συλλέγῃς ἡμῖν Λυκ.] Aristoph. Ran. 1087. Ἦν οὖν σὺ λέγῃς Λυκαβηττός Καὶ Παρνασσῶν ἡμῖν μεγέθη, τοῦτ' ἔστι τὸ χρηστὰ
διδάσκειν. Sic etiam apud Suidam scribendum est. Küst. ἦν edd. vulgg. Mox σὺ λέγῃς A. 2. τοῦτέστι Edd. 4. ἐπὶ
τῶν . . . μεγαλ. additamentum hominis scholastici, qui proverbiorum speciem in Suida solet indagare. Continuo glossa redibat ex
Ἀλυσκάσειν petita, Λυκαμβιάδες. Et γὰρ φέγγος ἔλειπον ἀλυσκάσουσαι ἰάμβων Ἀγρίων Ἀρχιλόχου φθέγμα Λυκαμβιάδες: di-
stichum Iuliani Aegyptii in Anthol. Pal. VII, 70. Omisi cum A. V. 6. Λυκάων, ὁ Πελασγοῦ υἱός, βασ.] Haec et quae se-
quantur usque ad finem articuli sunt verba Nicolai Damasceni, quae leguntur in Excerptis ab Valesio editis p. 446. unde ea Sui-
das deprompsit. Küst. 11. καὶ] τε καὶ A. et Exc. 13. ἐπιτελεῖ] Küst. cum Excerptis: ἐπιτελεῖν A. B. V. E. Med. Ratio
structurae minime recondita (v. nostra de Synt. Gr. p. 464. sq.), sed quae peritissimis hominibus fraudi fuerit, ut Reiskio in
Dion. Chrysost. T. I. p. 325. f. πενήκοντα] Haec vox desideratur in edit. prioribus, quam ex MSS. Pariss. et Nicolao Da-

mascono revocavi. Küst. 14. βουλόμενοι] βουλομ A. 15. οἱ] τινες οἱ (ei V.) reduxi cum B. V. E. Edd. ante Küst. Mox
ei om. *V. B. Med.

1. δὲ om. V. 2. θαγέρτων] θαγέρτων A. B. V. Exc. 6. Λυκεῖον] Sic recte MSS. Pariss. At priores editt. male λυκεῖον.
Uti enim λεοντή λεοντή, et contracte λεοντή, dicitur pellis leonina; et ἀλωπεκίη ἀλωπεκίη, et ἀλωπεκή, pellis vulpina: sic
etiam λυκεῖη λυκεῖη, et λυκή, pellis lupina. Hesychius: Λυκή: λύκου δορά. Küst. Λυκεῖον ll. x'. 459. 7. Λύκειον. γυ-
μνάσιον Ἀθήνησιν, ὅπου π.] Schol. Aristoph. Pac. 353. Τὸ Λύκειον δὲ γυμνάσιον Ἀθήνησιν, ὅπου πρὸ τοῦ πολέμου ἐδόκουν
γυμνάζεσθαι. Küst. Quae sequuntur Schol. Ven. supeditavit. 8. ἐγυμνάζοντο] ἐδόκει γυμνάζεσθαι A. V. γυμνάζεσθαι B.
Dedit ἐδόκουν cum Schol. Gaisfordus, quod sententiam efficeret minime ferendam, ubi dicuntur exercitationibus vacasse.
11. μάλα] μᾶλλον A. Schol. 12. Λύκειον. ἐν τῶν παρ' Ἀθην.] Sic cum Harpocrate Photius et Schol. Luciani Piscat.
extr. 13. ὁ] δ dedi cum Harpocr. et Photio: ὁ δὲ A. 14. ἐπιστατοῦντος Περικλ.] Hesychius plenius et clarius: Περικλέους
ἐπιστατήσαντος τοῦ ἔργου. Küst. 15. αὐτὸ γενέσθαι Harpocr. 16. Λυκεῖον ποτόν] Zenobius IV, 99. (et brevius Vat.
App. II, 59.) nondum persanatus: Λυκεῖον ποτόν. ἦτοι ἀπὸ κρήνης τῆς ἀπὸ Ἀπόλλωνος ἐτίθει, καὶ τόπον· προπερισπωμένως δέ.
ἦσαν δὲ ἀναδοθεῖσαι κρήναι, ἡ μὲν οἴνου, ἡ δὲ μέλιτος, ἐν αἷς συνέβαινε τὰ πτηνὰ προσεῖν καὶ τοξεύεσθαι. Eadem quae Sui-
das, dempto tamen προπερισπωμένως, Hesychius. Glossa pendet a Sophoclis Philoct. 1461. Apparet autem nos in parietinis
doctorum interpretum versari, qui duos fontes Lemui tradebant et suapte natura mirabiles et usu Philoctetae celebratos: hunc
enim, siqui fontibus istis assiderent, alites sagittis profigasse hand ambigue significarunt paroemiographi. Vellem tam liquido
mihi de Suidae constaret emendatione. Certissimum quidem illa ὑπὸ λύκων πινομένης ad alteram uberioremque explicationem re-
ferri, siquidem et praegressum ἦτοι haeret nulla membrorum aequalitate, et Scholiastes: ἡ οἶον ἐν ἐρημίᾳ ἀπὸ λύκων πινομένων.
Item quaedam post πινομένης intercederunt. In superioribus autem desideratur notio quaedam Apollinis Lycei: velut si Singa-
mus, ἦτοι ἀπὸ κρήνης τῆς ὑπὸ τὸ Λυκεῖον Ἀπόλλωνος ἱερὸν εὐρεθείσης.

Aristophanes: Cum igitur tu Lycabettos et ingentes Parnasos
nobis constipras, hoccine est bona nos docere? dicitur de ho-
minibus gloriosis. Λυκαονία. Lycaonia, regio. Λυ-
κάων. Lycao, Pelasgi filius, Arcadium rex, patris praeceptis
obtemperans instituta colebat: qui cum subditos ab omni flagitio
deterere vellet, affirmavit lovem peregrini hominis specie quo-
tidie domum ipsius ventitare, ut recte ant secus facta inspiceret.
deum igitur, ut aiebat, aliquando hospitio excepturus cum sacrifi-
cium appareret, ex filiis, quos quinquaginta ex varlis susceperat
mulieribus, ii qui sacrificio intererant, cum certo scire vel-
lent, an re vera praesentem deum essent excepturi, pueri cuius-
dam membra carnis victimae miscuere, rati factum suum

clam non fore, si deus ipse adesset. verum subito immissis coe-
litus procellis ac fulminibus cunctos, qui puerum iugulaverant,
interfisse aiunt. Λύκαινα. Ferae genus. Λύκαιον.
Nomen loci. Et Λυκαῖος. Λυκεῖον. Pellem lupinam. Λύ-
κειον. Lyceum, gymnasium Athenis, ubi milites ante bellum
placuit exerceri. nam antequam ad bellum proficiscerent, in
Lyceo, quod urbi proximum erat, armati se exercebant; ibidem-
que viri bellicosos fortitudinis suae specimina edebant. Λύ-
κειον. Lyceum, unum ex gymnasiis apud Athenienses. Theo-
pompus a Pisistrato conditum esse ait, Philochorus autem id Pe-
ricle operis praefecto exstructum esse. Λυκεῖον ποτόν.
Potus Lyceus: sive potus, ex fonte ab Apolline invento; sive

νομένης. * ἀπὸ οἴνου καὶ μέλιτος. προπερισπω-
μένης.

Λυκηθμός. ἡ τῶν λύκων βοή. Ἐξάκουστος
γὰρ αὐτοῖς ἐγένετο ὁ λυκηθμός· καὶ τῷ ταραχῶ
ἀνεπήδησαν. — Καὶ οὖν οἱ Ἄβαραο ἐσβάλλουσιν
ἀθρόως, χρυσάμενοι τῷ συνήθει λυκηθμῷ. φιλῆ
δὲ αὐτοῖς ἡ τοιαύτη ὄρυγή.

Λυκίαν. τὴν Τρωικὴν Ὀμηρος Λυκίαν λέγει.

Οὐδέ τις ἐν Λυκίᾳ σέο γ' εὐχεται εἶναι ἀμεί-
νων.

Λύκιον τέρας. καὶ Λύκιοι ἔθνος.

Λυκιοურγεῖς. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Τιμό-
θεον κέρηται τῇ λέξει. Δίδυμος δὲ φησι τὰς ὑπὸ
Λυκίον κατασκευασμένας φιάλας τοῦ Μύρωνος νιῶ
οὕτως εἰρησθαι. ζοικε δὲ ἀγνοεῖν ὁ γραμματικὸς 15
ὅτι τὸν τοιοῦτον σχηματισμὸν ἀπὸ κυρίων ὀνομά-
των οὐκ ἂν τις εὖροι γινόμενον, μᾶλλον δ' ἀπὸ πό-
λεων καὶ ἔθνων· ὡς κλίνη Μιλησιουργῆς καὶ τὰ
ὅμοια. μήποτε οὖν γραπτέον καὶ παρὰ Ἡροδότῳ ἐν

τῇ ἢ ἀντὶ τοῦ προβόλου δύο λυκιοεργίας, λυκιοε-
ργίας· ἵνα ὡς περ παρὰ τῷ Δημοσθένει οὕτως ὀνο-
μάζηται τὰ ἐν Λυκίᾳ ἐργασμένα.

Λύκις. λέγεται καὶ Λύκος. κωμωδεῖται δὲ ὡς
ψυχρὸς ποιητής. Ἀριστοφάνης·

Τί δ' ἦτ' ἔδει με ταῦτα τὰ σκευὴ φέρειν,
εἴπερ ποιήσω μηδὲν ὦν περ Φρύνιχος
εἴωθε ποιεῖν καὶ Λύκις ἄμειψίας.

οὗτοι οὖν οἱ τρεῖς κωμικοὶ ὑπόψυχοι. ὁ δὲ Φρύνι-
10χος ἐν ταῖς κωμωδίαις παρ' ἕκαστα ἐφορτικεῦτο.
κωμωδεῖται δὲ καὶ ὡς ξένος ἐπὶ φανλότῳ ποιημά-
των, καὶ ὡς ἀλλότρια λέγων, καὶ ὡς κακόμετρα.
ἐγένοντο δὲ καὶ ἄλλοι τρεῖς Φρύνιχοι.

σκευηφοροῦσ' ἕκαστος ἐν κωμωδίᾳ.

Λυκόζειοι. ἔθνηκόν.

Λυκομήδειος.

Τῇ Λυκομηδείου παιδί φιλαστραγάλη.

Ἄλυκον εἶδες. ἐπὶ τῶν αἰφνίδιον ἀχανῶν γι-
νομένων. Σὺ δ' οὐκ ἂν δύναιο πρὸς αὐτὸν ἀντι-

3. Λυκηθμός] Bochart. Hieroz. I, 3. p. 828. Hemst. 5. ἐνεπήδησαν Med. 7. τοιαύτη] τοιαύτε dedi cum A. 9. Οὐδέ τις ἐν Λυκίᾳ σέο γ' εὐχ.] Hom. II. ε. 173. Küst. 11. Λύκιον τέρας] I. e. Chimaera. Malal. I. c. 15. de Lycia infestata, ut ferunt, olim Chimaerae ignibus. Reines. Id referendum ad Epimerismorum tabulas, unde habet sua Zon. p. 1323. Λύκιον τέρας. Λύκιον δὲ δῶμα, διψθ. ὄνομα ἔθνος] ἐδ A. 12. Λυκιοურγεῖς. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Τιμ.] Haec et quas sequuntur Suidas descripsit ex Harpocrate; Harpocratio vero ex Athenaeo: apud quem eadem leguntur lib. XI. p. 486. Nonnulla tamen Athenaeus aliter habet et plenius: qui proinde cum hoc loco conferendus est. Consule etiam Animadversiones Casauboni in locum istum Athenaei. Küst. Adde P. Leopardi Em. XI, 18. Λυκιοურγῆς Med. 17. εὖροι] εὖρη B. E. V. Mox πόλεως V. E. Med. 18. Μιλησιουργῆς] Μηλιουργῆς A. B. E. Med. Μηλιουργῆς Photius. Statim addidere καὶ τὰ ὅμοια A. et Photius. 19. παρὰ] καὶ παρὰ A. Photius. ἐν τῷ] ἐν τῇ dedi cum A. quem dubito an Gaisf. recte ad v. 12. rettulerit.
1. ἐν τῷ ἢ] Error est vel Suidae vel librarii. Locus enim Herodoti, qui hic adducitur, non occurrit lib. VIII. sed lib. VII. [c. 76.] ut Portus etiam observavit. Küst. λυκιοεργίας] Haec vox non absque dispendio sensus in prioribus editt. [et B. V. E.] itemque Harpocrate omissa est, quam ex manuscripto Paris. A. revocavi. Küst. Habet Photius. 3. Λυκίᾳ] Sic ex Athenaeo rescripsi, cum ante male legeretur Λυκίῳ. Λυκίᾳ A. Λυκίῳ B. V. Phot. λυκίῳ E. Med. 4. οὗτος κωμωδεῖται] κωμωδεῖται δὲ A. *V. κωμωδεῖται B. V. Med. 5. Ἀριστοφάνης] Ranarum v. 12. et seqq. παρὰ Ἀριστοφάνει· καὶ ὁ Φρύνιχος καὶ ὁ ἄμειψίας παρὰ Ἀριστοφάνει ψυχροὶ κωμικοὶ διαβάλλονται V. (quae fere redeunt in v. Φρύνιχος) reliquis omissis. 8. εἴωθε ποιεῖν] πεποίηκε A. B. E. σκευηφοροῦσι] Metri gratia scribendum est σκευὴ φοροῦσι: ut legitur apud Aristophanem. Küst. σκευηφοροῦσι A. B. Ceterum haec in fine habent A. B. E. Edd. ante Küsterum, qui cum tertium sub verum collocaret, fecit ut vestigia fraudis in fabrica istius laciniae obruerentur. 15. Λυκόζειοι] Zon. p. 1320. cum Stephano. 16. Versus Antipatri Sidon. XXV, 6. Anthol. Pal. VI, 276. cum hexametro relatus in v. Ἰότητι. 17. τοῦ Λυκομηδέου] Λυκομηδέου A. et cod. Pal. cum altera gl. τοῦ Λυκομηδέου V. Λυκομηδέου editores Anth. Toupius in Theocr. p. 397. satis operose locum resaruit: Λυκομηδέῳ. τῇ τοῦ Λυκομηδέου παιδί. Τῇ Λυκομηδέῳ παιδί φ.

ex quo lupi bibebant. fontes autem erant, quorum alter vino, [alter vero] melle [scatebat. Scribitur autem λυκείον,] cum circumflexo in penultima. Λυκηθμός. Ululatus luporum. Cum autem ululatus ab illis exaudiretur, pavore consternati subito surrexerunt. † Abari igitur consueto ululatu repente in eos impetum faciunt. solent enim huiusmodi clamore delectari. Λυκίαν. Homerus regionem Troianam vocat Lyciam: Neque quisquam in Lycia gloriatur se virtute tibi praestare. Λύκιον τέρας. Et Lycii, nomen gentis. Λυκιοურγεῖς. Hac voce usus est Demosthenes in oratione adversus Timotheum. Didymus vero tradit phialas a Lycio Myronis filio elaboratas sic appellari. sed Grammaticus iste videtur ignorare, huiusmodi nomina non solere formari a nominibus propriis virorum, sed potius urbium et gentium: ut κλίνη Μιλησιουργῆς. videndum igitur ne forte apud Herodotum lib. VII. scribendum

sit λυκιοεργίας, in loco illo, προβόλου δύο λυκιοεργίας: ut, quemadmodum apud Demosthenem, sic apud Herodotum significantur opera in Lycia facta. Λύκις. Lycis, qui et Lycus dicitur, a comicis ut poeta frigidus perstringebatur. Aristophanes: Quorsum igitur oportet me sarcinas istas ferre, si quidem nihil faciam eorum, quae Phrynichus solet facere et Lycis et Ampisias, qui in comoediis semper aliquos introducunt sarcinas gestantes. hi tres comici habebantur subfrigidi. Phrynichus autem in comoediis auditores plerumque taedio afflicebat. idem etiam a comicis perstringebatur ut peregrinus, artificum maiorum poematum, item ut qui a proposito aliena diceret, et insuavi metro uteretur. fuerunt autem alii etiam tres Phrynichi. Λυκόζειοι. Nomen gentile. Λυκομήδειος. Lycomedis filiae talos amanti. Ἄλυκον εἶδες. Lupum vidisti. de his dictum qui subito obmutescunt. Tu vero non poteris rectis

βλέπειν, ἀλλὰ τὸ λεγόμενον, Ὁ φθέγγη, λύκον εἶδες, εἴπερ ἄλλοθι που, κἀνταῦθα δόξει κυρίως εἰρησθαι.

Λυκόποδες. οὕτως ἐκάλουν τοὺς τῶν τυράνων δορυφόρους· τοὺς γὰρ ἀκμάζοντας τῶν οἰκτετῶν ἐπὶ τῇ τοῦ σώματος φυλακῇ ἔλαβον. Λυκόποδες δὲ ἐκαλοῦντο, ὅτι διὰ παντὸς εἶχον τοὺς πόδας λύκων δέρμασι κεκαλυμμένους, ὥστε μὴ ἐπικαλεσθαι ἐκ τοῦ περιέχοντος· ἢ διὰ τὸ ἔχειν ἐπὶ τῶν ἄσπιδων ἐπίσημον λύκον. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Λυσιστράτῃ τοὺς Ἀλκμαιωνίδας φησὶν. οὗτοι γὰρ πόλεμον ἀράμενοι πρὸς Ἰππίαν τὸν τύραννον καὶ τοὺς Πεισιστράτιδας, ἐτείχισαν Λειψύδριον τὸ ὑπὲρ Πάργηθος· εἰς δὲ συνῆλθόν τινες τῶν ἐκ τοῦ ἄσπετος, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Λυκορῥαίστης. ὁ τοὺς λύκους διαφθείρων.

Δέρμα λυκορῥαίστης ἐκρέμασεν Τελέβων.

Λύκος, ὁ καὶ Βουθήρας, Ῥηγίος, ἱστορικός, πατὴρ Λυκόφρονος τοῦ τραγικοῦ, ἐπὶ τῶν διαδόχων γεγονώς, καὶ ἐπιβουλευθεὶς ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Βαληρέως. οὗτος ἔγραψεν ἱστορίαν Λιβύης καὶ περὶ Σικελίας.

Λύκος ἀετὸν φεύγει. ἐπὶ τῶν ἀφύκτων.

Λύκος ἔχανεν. ἐπὶ τῶν ἐλπίζοντων μὲν τε ἔξειν, διαμαρτόντων δὲ τῆς ἐλπίδος. λέγουσι δὲ τὸν λύκον, ἐπειδὴν ἀρπάσαι τι βούληται, κεχρηνότετα παραινέσθαι ἐπ' αὐτό· ὅταν οὖν μὴ λάβῃ, ὁ προαιρεῖται, κατὰ κενὸν αὐτὸν χανεῖν φασιν. ἐπὶ τῶν συνελπιζόντων χρηματιεῖσθαι, διαμαρτανόντων δὲ λέγουσιν. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις β'.

Λύκος περὶ φρέαρ χορεύει. ἐπὶ τῶν πονούντων περὶ τι μάτην. καὶ ὅτι ἀπρακτος περιέεισιν, ὅταν διψῆσῃ, μὴ δυνάμενος πιεῖν. *ἐπὶν διώκοντος αὐτοῦ τι τὸ διωκόμενον ἐμπέσῃ εἰς φρέαρ.

1. Ὁ φθέγγη] Theocrit. XIV, 22. et Erasmi Adagg. I. VII. 86. Gaisf. contulit. Tetigit Muretus in Plat. Remp. p. 336. D. 2. δόξει] δόξη A. *V. 4. Λυκόποδες. οὕτως ἐκάλουν] Ex Schol. Aristoph. Lysistr. 665. petita Küst. docuit. Breviter nec satis castigata Hesychius. τοὺς] τοὺς τῶν A. *V. 6. ἔλαβον] ἔβαλλον A. B. V. Edd. ante Küst. Schol. Aristoph. ἔβαλον E. 8. περιεκαλυμμένους Schol. ἐπικαλεσθαι] Sic vulg. inde a Bas. Nam ἐπικαλεσθαι A. B. V. E. Med. καλεσθαι Schol. 10. Ἀλκμαιωνίδας] Ἀλκμαιωνίδας A. τοὺς νῦν λεγομένους Ἀλκμαιωνίδας Schol. 12. καὶ τοὺς Πεισιστράτου υἱεῖς] Atqui et Hippias Pisistrati filius fuit. Quare legendum potius est, καὶ τοὺς λοιποὺς Πεισιστράτου υἱεῖς. Küst. καὶ τοὺς Πεισιστράτους A. B. V. καὶ τοὺς Πεισιστράτους cum Schol. Gaisf. errorem a compendio scripturae Πεισιστράτ' repetens. Nondum tamen liquet de terminatione. 13. ἐτείχισαν Λειψύδριον] Vide nos supra in v. Ἐπὶ Λειψύδριον. Küst. ἐτείχισαν τὸ Λειψύδριον Schol. additis χωρίον τῆς Ἀττικῆς, τὸ ὑπεράνω Πάργη. 14. ὄπερ] ὁ A. V. Schol. 17. Δέρμα λυκορῥαίστης ἐκρ.] Versus Diodori Zonae IV, 2. Anthol. Pal. VI, 106. ubi Τελέβων. Distichum habet v. Ὑλειώτης.
1. Λύκος] De eo vide Vossium in opere de Histor. Gr. Hic tantum addo Lycum hunc laudari etiam a Scholiasta Aristophanis Pac. 924. et a Nostro supra v. Λαρινοί. Ab hoc autem Lyco Rhegino diversus erat Lycus Neapolita: quem absque nomine operis laudat Erotianus v. Λορτέων, et ἐν τῷ δευτέρῳ ἔξηγητικῷ τοῦ Διοσκουρίδους idem v. Καμμάρα. Küst. Vid. Clifton. F. H. III. p. 484. Eadem Eudocia p. 284. sed parum emendate. 4. Φαληρέως] τοῦ Φαληρέως A. V. et Eudoc. 6. ἀφύκτων] Sic Diogen. VI, 19. et Arsenius p. 338. ἀφύλακτων Photius, φρονότων (vel potius ἄλλως φ.) Hesychius. 7. Λύκος ἔχανεν. ἐπὶ τῶν ἐλπίζοντων τι ἔξ.] Haec omnia ἀντολεξεί etiam leguntur in Lexico Photii inedito. Küst. Item in Schol. Luciani Gallo 11. Uauparunt dictionem Euphro ap. Ath. IX. p. 380. B. et Theophylact. II, 17. Adde Toupium III. p. 80. sq. et Boisson. Anecd. II. p. 444. Photius παροιμία, omissis ἐπὶ τῶν ἐλπίζοντων — ἐλπίδος. Ceterum duas huius proverbii, ut saepe alibi, explicationes confudisse Suidam quod Gaisfordus affirmat, id iniuria putamus pronunciarum. Photius quidem novissima ἐπὶ τῶν . . . λέγουσιν superiore in sedem debuit retraxisse. μὲν addunt A. B. V. 11. κενὸν] κενὸν A. B. V. E. Photius. ἐπὶ οὖν] οὖν A. B. V. E. Photius. 12. συνελπιζόντων] μὲν ἐλπίζοντων (debuit ἐλπίζοντων μὲν) Hemsterhusius, cum Append. Prov. Vat. II, 60.

Cf. Arsenius p. 338. Verbum συνελπιζω non aliunde multum.

14. περὶ] ἐπὶ Photius. 15. ὅτι] καὶ ὅτι A. B. V. E. Edd. ante Küst. et Photius. καὶ ὅτι ἀπρακτα Arsenius p. 339. His longe integrora tradidit Zenobius IV, 100. καὶ γὰρ ὁ λύκος ἀπρακτος περιέεισιν — μὴ δυνάμενος δὲ πιεῖν, τὸ φρέαρ περιέρχεται. ἀλλὰ καὶ διώκοντος αὐτοῦ τι, εἰν τὸ δ. εἰς φρέαρ, περιέεισιν καὶ τρηκαῦτα τὸ φρέαρ, μηδὲν ἀνύων. 16. ἐπὶν διώκοντος αὐτοῦ τι, τὸ διωκόμενον ἐμπέσῃ εἰς φρέαρ] Sic etiam habet Photius in Lexico inedito. At sensus est mutilus, qui ex Zenobio sic suppleri potest: ἀλλὰ καὶ διώκοντος αὐτοῦ τι, εἰν τὸ διωκόμενον ἐμπέσῃ εἰς φρέαρ, περιέεισιν καὶ τρηκαῦτα τὸ φρέαρ, μηδὲν ἀνύων. Küst. Et interserit Mich. Apostol. XII, 20. Nihil desidero praeter ἢ, quod diversam interpretationem a priore distinguat. Hemst. si om. Arsenius. Mihi videtur ipsum καὶ ὅτι, parum illud apte collocatum, viam ostendere paulo expeditiorem. Scribendum enim opinor: καὶ γὰρ ὁ λύκος ἀπρακτος . . . πιεῖν. καὶ ὅτι, ἐπὶν — εἰς φρέαρ, περιέεισιν τὸ φρέαρ μάτην, vel simillam quadam conclusione.

oculis eum intueri, sed, quod aiunt, Non loqueris: lupum enim vidisti, si alibi, hic certe proprie dictum videbitur. Λυκόποδες. Sic dicebantur satellites tyrannorum. servi enim robusti ad corporis custodiam adhiberi solebant. Lycopodes vero appellabantur, quod pedes pellibus lupinis perpetuo tectos haberent, ne ab aere adurerentur. vel quod in clipeis lupum pro insigni haberent. Aristophanes vero in Lysistrata sic Alcmaeonidas vocat. hi enim cum bellum Hippiae tyranno et Pisistratidis intulissent, Lipsydrum in monte Parnethe situm munierunt: quo civium quidam convenerunt, ut scribit Aristoteles in libro de Republ. Atheniensium. Λυκορῥαίστης. Luporum intersector. Pellem hanc luporum intersector suspendit Telebos. Λύκος. Lycus, idem qui Butheras dictus, Reginus, historicus,

pater Lycophronis tragici, vixit sub Alexandri M. successoribus, et a Demetrio Phalereo insidiis appetitus est. scripsit historiam Libyae et Siciliae. Λύκος ἀετὸν φεύγει. Dicitur de rebus quae vitari non possunt. Λύκος ἔχανεν. Lupus hiebat. de iis dictum qui cum aliquid se sperent adepturos, spe sua frustrantur. lupum enim dicunt, cum praedam rapere vult, hianti ore ad eam contendere. quod si non consequitur, quod appetebat, frustra eum hiasse aiunt. dictum igitur de iis, qui cum incrum aliquid se consecuturos sperant, spe sua frustrantur. Aristophanes in Thesmophoriazusiis secundis. Λύκος. Lupus circum puteum saltat. dicitur de iis, qui in re frustra laborant. lupus enim sitiens puteum frustra circumit, quoniam nec bibere ex eo potest, nec praeda in puteum delapsa potiri.

Λύκος χανών. ἐπὶ τῶν ἀπράκτων. Αἰλιανός· Ὁ δὲ εἶδετο τοῦ θεοῦ ἐπικουρησάμενος αὐτῶν, καὶ λύκος κεχηνότας ἀναφῆναι τοὺς τὰ ἐκείνου ἑαυτοῖς καταγράφοντας, ἵνα μὴ αὐτὸς ὄφλη γέλωτα ἄλλοις, ἀλλ' ἐκείνοι αὐτῶν.

470 Ἰνκοστόμος, καὶ κρασίχολος. ἐπίθετα ἀφύης· ὃ ἔστιν ἐγγραυλεως. Καὶ αὐθις· Ὁδὲ λύκος ἐξ ἀνθρώπων, κατὰ τὸν Ἀρχαδικὸν μῦθον, ἀλλὰ τύραννος ἐκ βασιλείως ἀπέβη πικρός.

Λύκου δεκάς. παροιμιώδης. ἐπεὶ Λύκος ὁ ἤρως ἴδρυτο παρὰ τοῖς δικαστηρίοις, ἐνθα προσήδρευον οἱ συκοφάνται. ἀφώριστο δὲ αὐτῶν τριώβωλον τῆς ἡμέρας.

Λύκου πετερά. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων λέγεται, ὅταν μέχρι τῶν λόγων ὁ φόβος ᾖ.

Λυκοῦργος, Σπαρτιάτης, Προκλέους ἀπόγονος, νομοθέτης, ὡς φασιν ἢ ἐκ Κρήτης ἢ παρὰ τοῦ θεοῦ τοὺς νόμους λαβών· ὃν καὶ θεὸν ἢ Πυθίαν προσηγόρευσεν. οὗτος καὶ γυμνάσια παρθέτων ἐνομοθέτησε, καὶ τὸ μὴ δεῖν συνεχεῖς ὀμιλίας πρὸς τὰς γυναικας ποιεῖσθαι· καὶ τὸ ἐπ' ἀσπίδος τρέφεσθαι, καὶ ἐν Εὐρώτῃ ποταμῶν λουῖσθαι τοὺς τεχνήντας· καὶ τὴν γυμνοπαιδείαν, ἣ τούτους ἐφῆβους ἠνάγκαζε διὰ παντὸς μὴ ἔχοντας χλανίδα γυμνασίοις προσκεῖσθαι, καὶ ἀγωνίζεσθαι δημοσίους ἀρετῆς ἀγῶνας, ὕπαιθριους τε κοιμᾶσθαι, τροφήν τε ἔχειν τὴν ἐκ θήρας· τὴν τε διημαστίγωσιν, ἀρετῆς γυμνασίαν, ἀντὶ φόβου σκυθροποῦ. ἔφηβος γὰρ πρότερον ἐθύετο τῇ Ἀρτεμίδι τῇ Ὀρθωσίᾳ. καὶ μέντοι καὶ 15 τὰ φιλιτία, ἣ ἔστι συμπίσια, μεμιγμένους ἔχοντα

3. ἀναφῆναι] Sic habent MSS. Pariss. At sensus gratia scribendum potius puto ἀποφῆναι, i. e. *efficere vel reddere*: quam lectio-
nem in versione expressit. Priores editt. habent ἐναφῆναι, quod mihi non probatur. Küst. Nihil est causae cur mutetur. Sen-
sus idem in lectione vulgata. Hemst. Küsterum opinor recte sensisse. Mox compara v. Καταγράφων. 4. αὐτὸς] αὐτοῖς V.
Sub finem delevi versum istum: Λύκος κεχηνὼς φληνάφους δηλοῖ τρέπους. Λύκος κεχηνὼς φλ.] Est versus
oneirocriticus, qui legitur etiam apud Astrampsychem et Nicephorum. Uterque autem pro τρέπους habet λόγους: at pro λέκος
Nicephorus male λέκος. Küst. Habet A. in marg. Λύκος ἀνέρου praefigurant B. V. 6. κρασίχολος] Scribe ἐγκρασίχολος,
ut recte supra v. Ἀφῆναι. Küst. 7. καὶ αὐθις et seqq. apparet saltem superioribus Aeliani verbis adlicienda fuisse. Ὁδὲ λύ-
κος ἐξ ἀνθ.] Plato Rep. VIII. p. 565. Τίς ἀρχὴ οὐν μεταβολῆς ἐκ προστάτου ἐπὶ τύραννον; ἢ δῆλον ὅτι, ἐπειδὴν ταυτὸν ἀρξεται
δρᾶν ὁ προστάτης τῶ ἐν τῷ μύθῳ, ὃς περὶ τὸ ἐν Ἀρχαδίᾳ τὸ τοῦ Διὸς τοῦ Λυκαίου ἱερὸν λέγεται; Τίς; ἔφη. Ὡς ἄρα ὁ γενεσάμ-
μος τοῦ ἀνθρωπίνου σπλάγγνου, ἐν ἄλλοις ἄλλων ἱερῶν ἐνὸς ἀναμεμιγμένου, ἀνάγκη δὴ τούτῳ λύκῳ γενέσθαι. 9. ἀπέβη]
Haec est lectio duorum MSS. Pariss. [et *V.] Cuius loco priores editt. male exhibent ἀπαίρει. Küst. 10. Λύκου δεκάς.
παροιμ.] Haec uberius paulo Zenobius V, 2. 12. δὲ αὐτῶν] δὲ om. A. habent Photius et Arsenius. αὐτῶν tutabatur Fritschius
de sortitione iudicum p. 36. sq., quo scilicet tribunal ut arbitratur τούτῳ Λύκῳ indicaretur. Probabilis vero Meierus de bon.
damn. p. 114. maluit αὐτοῖς, i. e. δικασταῖς. Nihil mutat Zenobius, nec quicquam in libro de lite Att. p. 150. affirmatur. Con-
feras quae olim disputavimus Eratosth. p. 214. sq. 13. Post hanc glossam cum A. sustuli, quae ex loco superiore fuerant pe-
tita: Λύκος ἐστὶν ἤρως, μορφήν ἔχων τοῦ θηρόου. πρὸς δὲ τοῖς ἐν Ἀθήναις ἀνεστήλωται δικαστηρίοις· πρὸς ὃν οἱ δουροδοκούν-
τες, κατὰ δέκα γινόμενοι ἀνεστρέφοντο. ἐνθεν καὶ ἡ παροιμία, Λύκου δεκάς. ἐξ οὐν τῆς δεκάδος τὸ δεκάζειν καὶ δεκάζεσθαι.
Λύκος ἐστὶν ἤρως μορφή.] Confer Nostrum supra v. Δεκάζεσθαι, ubi eadem αὐτολεξεί leguntur. Küst. Vid. Pausan. Corinth. 7.
Lycus, Pandionis filius, qui in luco Lyci dicto in Messeniaco agro μύστας magnarum dearum instituit, dictus inde Λυκοδουρμύ-
δας; Paus. in Messen. c. 1. 2. Athenis profugus Aphareo uxori et liberis Andaniam deportata tradidit orgia magnarum dearum.
Ita quidem Sylburg., sed Meurs. Att. Lectt. II. leg. Λυκομύδαις, ubi dicit esse familiam Athenis. Reines. Sub finem δεκάζειν
καὶ addiderunt B. V. 14. Λύκου πετερά ζητεῖς Boisson. Anecd. I. p. 396. Aliter Diogen. VI, 4. 15. λόγων] τῶν λόγων
A. B. V. Med. et Macarius: cf. Arsen. p. 338.
1. Παροκλέους] Leg. Προκλέους: quamquam corrupta lectio extet itidem in Δημάρατος, ubi recte cod. Lugd. Bat. Προκλέους, et
apud Plutarch. in Lyc. p. 40. B. Herodoto semper Προκλῆς. Vid. Aelian. de Anim. XII, 31. Hemst. Προκλέους A. V. 2. ὃν
φασιν — λαβεῖν] ὡς φασιν — λαβών A. B. E. et ut videtur V. ὃν φασιν — λαβών *V. ὃν φασιν ὡς Med. 5. παρὰ] πρὸς A. V.
7. λουῖσθαι] λουῖσθαι A. B. V. 8. γυμνοπαιδείαν] Vide supra h. v. Küst. 12. διαμαστίγωσιν] Morem διαμαστίγωσιν
apud Lacedaemonios olim usitatae clare describit Plutarchus in Laconicis Institutis p. 239. his verbis: Οἱ παῖδες παρ' αὐτοῖς ξαι-
νόμενοι μαστίγι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Ὀρθίας Ἀρτεμίδος, μέχρι θανάτου πολλάκις διακαρτεροῦσιν ἱλαροὶ καὶ
γαυροὶ, ἀμιλλώμενοι περὶ νίκης πρὸς ἀλλήλους, ὅστις αὐτῶν ἐπιπλέον τε καὶ μᾶλλον καρτερήσειε τυπτόμενος· καὶ ὁ περιγεγόμενος
ἐν τοῖς μάλιστα ἐπιδοξὸς ἐστὶ. καλεῖται δὲ ἡ ἀμιλλα διαμαστίγωσις. γίνεται δὲ καθ' ἕκαστον ἔτος. Ad hunc διαμαστίγωσιν
morem respexit Synesius Epist. LVII. p. 195. Ποῖοι Ταυροσκόφαι, τίνες Λακεδαιμόνιοι τοσοῦτῳ τῶν δια τῶν μαστίγων αἵματι
τὴν παρ' αὐτοῖς ἐτιμῆσαν Ἀρτεμιν; De eodem more insignem etiam locum habes apud Philostratum de Vita Apoll. lib. VI. c. 10.
p. 292. quem vide. Küst. Reinesius addit Pausan. Lacon. c. 16. et 17. 14. Ὀρθωσίᾳ] Leg. τῇ ὄρθῃ e Pausan. Corinth. c. 24.
et Lacon. c. 16. et 17. Orthosia enim dicta est a monte Laconico Orthosio, Gyrald. p. 377. vel Arcadico, Tzetz. in Lycophr.

Λύκος χανών. Dicitur de rebus irritis. Aelianus: Ille vero deum orabat, ut et opem sibi ferret, et lupis hiantibus similes redderet eos, qui bona ipsius animo praeciperent, ne ipse aliis derisus esset, sed illi ipsi. Λυκόστομος, et κρασίχολος. Epitheta apuae, quae etiam ἐγγραυλις dicitur. Non lupus ex homine, secundum fabulam Arcadicam, sed ex rege tyrannus acerbus erasit. Λύκου δεκάς. Proverbium. Lycus enim heros prope dicaestria collocatus erat, ubi calumniantores crebro versari solebant. in singulis autem dies triobolum ipsi assignatum erat. Λύκου πετερά. Lupi alae. dicitur de rebus, quae fieri nequeunt, quarum terror ad verba tantum

usque procedit. Λυκοῦργος. Lycurgus, Spartanus, a Procle genus ducens, legislator: quem aiunt vel ex Creta vel ab ipso Deo leges suas accepisse. hic a Pythia deus appellatus est. idem gymnasia virginum instituit; edixitque, ne mariti cum uxoribus perpetuo consuetudinem haberent. pueros etiam in clipeo nutrir, et infantes recens natos in Eurota fluvio lavari iussit. Gymnopaidiam instituit, qua adolescentines cogebantur nudi exercitiis vacare, et publica virtutis certamina obire, item sub die dormire, cibis ali., quos ex venatione reportassent. praeterea flagellationem, quae virtutis esset exercitatio, tetrae caedi substituit. olim enim adolescens Orthosiae Dianae immolabatur.

ἄλλων πάλαι διακειμένοις· οὐ μόνον ὅτι αὐτοῖς νό-
 μους ἔθετο ἀρίστους, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἄκοντας προ-
 τρέπατο χρῆσθαι αὐτοῖς, τρόπον τοιοῦτον. δύο σκύ-
 λακας λαβὼν ἀπὸ τῆς αὐτῆς μητρὸς ἔτρεφε, χωρὶς
 δὲ ἀλλήλων, ἀνομοίοις ἤθεσι· τὸν μὲν κατ' οἶκον,
 ὅψα τε διδοῦς καὶ τὴν ἄλλην λιχνείαν, τὸν δὲ ἐν κυ-
 νηγεσίοις θηρῶν ἀναγκάζων καὶ στιβεύων ἐν ὄρεσι.
 ὡς δ' ἐκάτερος αὐτῶν ὁμοίος ἐγένετο τῇ τροφῇ,
 Σπαρτιάταις ἐκκλησιάζουσι πρὸς τοὺς περιοίκους
 πολέμον περὶ καὶ ἀμμηχανοῦσι παραγαγὼν ἀμφοτέ-
 ρους εἰς μέσον, καὶ σὺν αὐτοῖς δόρκους τε καὶ ζω-
 μούς καὶ ὅψα ἐσκευασμένα, ἔλεξεν· Ἄλλ' ὅτι μὲν
 ὁ Σπαρτιάταις τοῦ εὖ τε καὶ κακῶς πράττειν οὐκ
 ἄλλο ἐστὶν υἴτιον πλὴν τὸ ἔθεσι χρῆσθαι φανύοις
 ἢ σῶφροσι, πάρεστιν ὑμῖν ὄραν. οἶδε γέ τοι, τοὺς
 σκύλακας δείξας, τῆς αὐτῆς μητρὸς ὄντες, ἐναντίον
 δὲ ἀλλήλοις τεθραμμένοι, παρ' αὐτὸ τοῦτο ἀνό-
 μοιοι ἐκβεβήκασιν. ὁ μὲν γὰρ θηρῶν μαθὼν, ὁ δὲ
 λιχνεύειν, οὐδὲν ἀντι τοῦδε, εἰ παρσίκοι, ποιήσῃε.
 καὶ ἅμα προσέταξε τῷ κυνουλῷ μεθεῖναι ἀμφοτέ-
 ρους ἐπὶ τὰ ἡτοιμασμένα. τῶν δὲ ὁ μὲν κατοικίδιος
 ἐπὶ τοῦψον ὤρμησεν, ὁ δὲ θηρῶν ἐπὶ τὸν δόρκον,
 καὶ καταβαλὼν ἐσπάραττεν. καὶ Λυκούργος πάλιν,

Ταῦτα ἔφη, νομίσατε, ὁ Σπαρτιάταις, εἰς ὑμᾶς
 τείνειν καὶ "τοὺς ἄλλους πάντας ἀνθρώπους. 172
 ὅποιοι γὰρ ἂν ἔθεσι καὶ νόμοις χρῆσθε, τοιοῦτους
 ἀποβαίνειν ἀνάγκη πρὸς τε πόνους καὶ τρυφήν·
 πάντα γὰρ ἀνθρώποις μαθητὰ οἱ θεοὶ ἔδωσαν. ἔπε-
 ται δὲ τῷ μὲν πονεῖν ἐθέλειν τὸ ἐλευθέρους εἶναι,
 καὶ τὸ εὖ πράττειν καὶ κρατεῖν πάντων· τῷ δὲ ἡδυ-
 παθεῖν τὸ τε δουλεύειν καὶ κακοπραγμονεῖν καὶ μη-
 δενὸς ἀξίους εἶναι. ὁ μὲν τοιαῦτα λέγων προδρέ-
 10 πετο τοὺς Σπαρτιάτας μεταβαλεῖν τὸν τε καθε-
 στῶτα τρόπον τοῦ βίου καὶ βελτίοσι νόμοις ἐθισθῆ-
 ναι. οἱ δὲ πεισθέντες οὐ τῶν περιοίκων μόνον ἀλλὰ
 καὶ πάντων Ἑλλήνων διαφανῶς ἀριστοὶ ἐγένοντο,
 ἡγεμόνες τε συνεχῶς, ἐξότου παρεδέξαντο τοὺς νό-
 15 μους, ἐπὶ ἔτη πεντακόσια· καὶ οὐ πολλοῦ χρόνου
 ἐχώρησαν ἐπὶ μέγα δυνάμεως.

Λυκούργος, Σπαρτιάτης, νομοθέτης· ὃς γέ-
 γονε τῶν Τρωικῶν μετὰ ἔτη ν'. ἦν δὲ θεῖος πρὸς
 πατρός Χαριλάου τοῦ βασιλεύσαντος Σπάρτης, Ἐδ-
 νόμον ἀδελφός. καὶ ἐκράτησε τῶν Σπαρτιατῶν ἔτη
 μβ'. ὅτε καὶ τοὺς νόμους ἔθετο, ἐπιτροπεύων τὸν
 ἀδελφιδούην· καὶ αὐτὸς δ' ἐβασίλευσεν ἔτη ιη'. μεθ'
 ὃν Νικάνδρος ἔτη λη'. ἔγραψε νόμους.

2. προτρέψατο] προτρέψατο A. et Exc. 3. δύο σκύλακας] Vid. Plutarch. περὶ παιδ. p. 3. et Apophth. Lac. p. 22. Reines.
 Adde Arsenium p. 343. 7. καὶ] δὲ καὶ V. Deinde legendum cum Nicolao στιβεύειν, 8. ὁμοίος V. 14. ἤθεσι] ἔθεσι re-
 duxi cum A. V. E. corr. et Exc. Mox ὑμῖν A. B. V. E. Exc. pro ἡμῖν. 15. οἶδε γέ τοι] οἱ δὲ τε Exc. 16. ἐναντίως] ἐναν-
 τίον A. B. V. Exc. 19. παρσίκοι] παρσίκοι A. B. V. E. Edd. ante Küst. Mox κυνουλῷ Med. 21. κατοικίδιος] ὁ κατ. B. E.
 Med. 23. καταβαλὼν] καταβαλὼν Exc. Tum ἐπάραττεν Med.
1. νομίσατε] νομίσατε A. B. E. νομίσατε V. εἰς] καὶ εἰς Exc. 3. ἂν ἤθεσι] ἂν om. V. ἔθεσι reposui cum B. V. Exc. Mox
 τοῖς νόμοις B. V. E. χρῆσθαι V. E. 8. κακοπραγμονεῖν] Nicolaus Damascenus loco laudato habet κακοπραγμῶν. Küst.
 9. ἀξίους] ἀξίους A. B. E. Med. Exc. Supra similiter ἐλευθέρους vulg. cum Exc. 12. μόνον] μόνων V. 15. ἐπὶ ἔτη πεν-
 τακόσια] Sic locum hunc ex Nicolao Damasceno emendavi. In prioribus enim edit. [et B. E.] male legitur ἐπ' ἔτη πεντακοσιο-
 στῷ. Küst. ἐπὶ ἔτη V. ἔπειτα V. Idemque inter vss. πεντηκοσιοστῷ apud Gaisf. Cf. Wyt. in Plut. T. VI. p. 1214.
 16. ἐπὶ μέγα ἐχώρησαν Exc. 18. μετὰ ἔτη ὅκτω] Sic habent omnes edit. praecedentes: itemque 2 MSS. Paris. At in an-
 tiquissimo Paris. A. exaratum est μετὰ ἔτη ν': i. e. post annos quinquaginta. De aetate autem Lycurgi diversae fuerunt ve-
 terum sententiae, ut patet ex Plutarcho in vita Lycurgi, quem lector conferat. Küst. ἔτη ἦ V. μετὰ ἔτη νθ' (vel μθ') Schol.
 Platon. p. 419. ὀγδοήκοντα corrigit Davsius in Ciceron. Tusc. V. 3. Cf. Mülleri Dor. I. p. 131. sq. Eratosthenis rationem, qui
 Lycurgum CVIII. annis superiorem primae Olympiadi tradidit leges conscripsisse, secutus est etiam Cicero de Rep. II, 10. ἦν]
 ἦν δὲ A. B. V. E. Med. 20. ἀδελφός] Eunomi filium vocat Aelian. V. H. XIII, 23. Reines. ἐκράτησε] καὶ ἐκρ. A. V. 23. ὁ
 Νικάνδρος] ὁ om. A. B. V. E.

nis fuit, cum antea nulla re ceteris praestarent: idque non eo
 solum, quod leges optimas his constituit, sed etiam, quod illis ut
 uterentur eos impulit huiusmodi ratione. catulos duos eadem
 matre natos seorsim ac diverso quemque modo instituit, alterum
 domi obsoniis atque huiusmodi scitamentis alens, alterum ve-
 nationibus assuefaciens, atque in montibus sub dio cubare co-
 gens. postquam uterque consentaneam educationi suae indolem
 est sortitus, tum Lycurgus Spartanis forte de bello adversus
 finitimos in concione consultantibus ac magnopere anxius ambos
 catulos in medium adduxit cum capreis et iusculis atque obsoniis
 apparatis: Enimvero, inquit, Spartani, animus ac fortunam
 uniuersiusque ab institutorum praestantia pendere vel perversi-
 tate, vel ex his catulis intelligi potest: qui cum sint eadem matre
 geniti, quia tamen diversa ratione instituti sunt, idcirco dissi-
 miles ingenio extiterunt. hic enim venationi, ille catillamentis
 inuntritus, si copiam feceris, nihil uterque aliud quam quod di-
 dicit tractaturus est. simul famulo, qui canes loro retinebat,
 imperat, utrumque ut dimittat. ac domesticus quidem recta ad

obsonium ferri, venator vero capream persequi coepit, eamque
 comprehensam protinus laniavit. tum Lycurgus, Idem, inquit,
 Spartani de vobis et ceteris porro omnibus existimate. cuiusmodi
 enim institutis ac legibus utimini, eiusmodi ut ingento ad labo-
 rem ac delicias existatis necesse est, quippe hominibus id ab diis
 datum est, ut quidvis addiscere possint. porro laborem consequi
 solet libertas et imperium in ceteris; delicias vero servitus ma-
 laeque artes et contemptus. his sermonibus Lycurgus impulit
 Spartanos, ut abiectis prioribus institutis, melioribus legibus
 assuescerent. qui Lycurgi consilium secuti non finitimos modo
 sed omnes Graecos virtute longe superarunt, atque post susce-
 ptas leges per quingentos annos principatum Graeciae perpetuo
 tenuerunt; brevique temporis spatio maximam potentiam adepti
 sunt. Λυκούργος. Lycurgus, Spartanus, legislator, qui
 post bellum Troianum anno quinquagesimo natus est. fuit pa-
 truis Charilai, Spartanis regis, Eunomi frater. Spartanis impe-
 ravit annos XLII. quando leges tulit, cum tutor esset sui ex fra-
 tre nepotis: qui ipse quoque regnavit annos XVIII. et post eum

Λυκούργος, Λυκόφρωνος, Ἀθηναῖος, τὸ γένος Ἐτεοβουτάδης, τῶν μετὰ Δημοσθένους ἐγκριθέντων ῥητόρων. ἀνέγκλητος δὲ βίους τελευτῆ νόσῳ, υἱὸς καταλιπὼν ὑπὲρ ὧν συκοφαντηθέντων Δημοσθένους ὁ ῥήτωρ ἀπὸ τῆς φυγῆς εἰπὼν ἐξείλεν αὐτούς. λόγοι δὲ αὐτοῦ εἰσι γνήσιοι οἱ σωζόμενοι· κατὰ Ἀριστοτέλους, κατὰ Ἀδτολόκου, κατὰ Λεωκράτους, κατὰ Λυκόφρονος β', κατὰ Πασικλέους, κατὰ Μεναιχμοῦ, κατὰ Δημάδου, Ἀπολογία πρὸς τὸν αὐτὸν ὑπὲρ τῶν εὐθυνῶν, πρὸς Ἰσχυρίαν, πρὸς τὰς μαντείας, περὶ τῆς διοικήσεως, περὶ τῆς ἱερείας, περὶ τῆς ἱερωσύνης. Ἐπιστολαὶ καὶ ἄλλα τινά.

Λυκόφωρος, τὸ περὶ τὴν ἀγῆν φῶς.

Λυκόφρων, Χαλκιδεὺς ἀπὸ Ἐθβοίας, υἱὸς Σωκλέους, θέσει δὲ Λύκου τοῦ Ῥηγίνου γραμματικός καὶ ποιητὴς τραγωδιῶν. ἔστι γοῦν εἰς τῶν ἐπτὰ, οἵτινες Πλειᾶς ὠνομάσθησαν. εἰσὶ δὲ αἱ τραγωδίαι αὐτοῦ, Αἰόλος, Ἄνδρομέδα, Ἀλήτης, Αἰολίδης, Ἐλεφήνωρ, Ἡρακλῆς, Ἰκέται, Ἰππόλυτος, Κασσανδρεῖς, Αἴιος, Μαραθῶνιοι, Ναύπλιος, Οἰδίπους α, β. Ὀρφανός, Πενθεύς, Πελοπίδαι, Σύμμαχοι, Τηλέγονος, Χρῦσιππος. διασκευὴ δ' ἔστιν ἐκ τούτων ὁ Ναύπλιος. ἔγραψε καὶ τὴν καλουμένην Ἀλεξάνδραν, τὸ σκοτεινὸν ποίημα.

Λύκωνος.

1. Λυκούργος] De hoc Lycurgo plura legere licet apud Plutarchum in Vitis X. Oratorum et Photium in Bibliotheca Cod. CCLXVIII. Küst. Nunc videnda Nissenii dissertatio de Lycurgi oratoris vita et rebus gestis, Kil. 1833. Horum partem servavit Eudocia p. 281. 2. κριθέντων] ἐγκριθέντων A. ἐκκριθέντων V. Nota Ruhnkenii disputatio Hist. Crit. Or. Gr. p. XCVII. 4. ὑπὲρ] ὑπὲρ τ' V. quo significari videtur ὑπὲρ τούτων. 6. λόγοι δὲ αὐτοῦ εἰσὶν] De orationibus Lycurgi huius abunde egit Meursius in Bibliotheca Attica, quem consule. Küst. De his diligentissimus extat libellus Kiesslingii, editus Hal. 1834. οἱ σωζόμενοι γνήσιοι] γνήσιοι οἱ σωζόμενοι A. V. Neque eἰσὶν reliquimus. 8. κατὰ Πασικλῆος] Meursius Lect. Attic. III, 3. reponendum monet κατὰ Πασικλέους: quem ibi vide. Küst. Vide Kiessl. p. 48. 9. κατὰ Μεναιχμοῦ, κατὰ Δημάδου, Ἀπολογία πρὸς τὸν αὐτὸν ὑπὲρ τῶν εὐθυνῶν. „Nam, inquit, Lycurgus reip. male administratae accusatus fuit a Menesaechno, non a Demade; cuius calumnias luculenta oratione refutavit: quae Ἀπολογία ὑπὲρ τῶν εὐθυνῶν hoc loco Suidae, ἀπολογισμὸς ὧν πεπολιτεύεται Harpocratio in Δερματικὸν et Ἐδωλιάσαι nominatur. Restitui autem Μεναιχμοῦ apud Suidam pro Μεναιχμοῦ, ex historia, quae talis est. Lycurgus moriturus in Metroum et curiam deferri se iussit, cupiens reipubl. administratae rationem illic reddere. cum autem nemo praeter Menesaechnum accusare auderet, dilutis calumniis domum relatus est. Plutarchus loco citato: μέλλων δὲ τελευτήσῃν (ὁ Λυκούργος) εἰς τὸ Μητροῦν καὶ τὸ βουλευτήριον ἐκέλευσεν αὐτὸν κομισθῆναι, βουλόμενος εὐθύνας δοῦναι τῶν πεπολιτευμένων. οὐδενὸς δὲ κατηγορησάτω τολμησαντος πλὴν Μεναιχμοῦ, τὰς διαβολὰς ἀπολυσάμενος εἰς τὴν οἰκίαν ἀπεκομίσθη. Commemorat eadem Photius in Bibliotheca. Neque aliter Harpocratio citat in Ἀρχαῖος et Ἀηλιασταί: ipse etiam Suidas in Προροστίαι. Haec Meursius recte. Küst. Frustra ille verba transposuit. Vid. Kühn. in Polluc. VII, 137. et Kiessl. p. 50. sqq. Μενέχμου Med. et Eudocia. Δημάδου *V. 10. Post αὐτὸν alii (v. Kiessling. pp. 15. 69.) distingui malant, ut intelligatur qui fertur Ἀπολογισμὸς ὧν πεπολιτεύεται, sed repugnante Nisseno p. 71. 11. πρὸς τὰς μαντείας] Fragmentum extat in v. Κωνχῆ. 12. περὶ τῆς ἱερατείας] Immo περὶ ἱερείας: i. e. de sacerdote femina. Sic enim orationem hanc citat non solum Harpocratio diversis in locis, ut observavit etiam Meursius loco laudato; sed etiam ipse Suidas vv. Νίχη, Προτέλεια et Συσημαινίσθαι, Küst. ἱερείας A. *V. περὶ τῆς ἱερωσύνης] Huius orationis unus meminit Suidas, qui fragmentum attulit sub v. Προχαριστίαι: neque Kiesslingius p. 107. addubitavit. Malo tamen Nisseno accedere, qui hanc ab oratione περὶ τῆς ἱερείας censet p. 74. perperam esse distinctam.
3. Σωκλέους] Sic habent MSS. Pariss. cum quibus consentiunt editt. Mediol. et Ald. nisi quod nomen hoc per o scriptum exhibeant Σοκλέους [cum B. E.]. At editt. Basil. et Genev. in diversa abent, quippe in quibus pro Σωκλέους legitur Ἀριζλέους. Verum cum duae istae editt. cum nullis MSS. collatae sint, et Basileensis quidem expressa sit ex edit. Aldina, Genevensis vero ex Basileensi: existimandum utique est, eas interpolatorum manus passas esse, ubi a reliquis editt. discrepant; et proinde auctoritatem illarum in locis istis nullius esse ponderis. Tzetzes Chil. VIII, 204. Lycophronem filium Σωκλέους etiam appellat: quod lectionem manuscriptorum Pariss. confirmat. Küst. θέσει δὲ Λύκου τοῦ Ῥηγίνου] Confer Suidam supra v. Ἀνός Ῥηγίνος. Küst. 5. οἵτινες Πλειᾶς ὠνομ.] Pleiadis huius Tragicorum meminit etiam Suidas v. Ἀλεξάνδρος Αἰτωλός: v. Σωσίθεος: v. Σωσικλῆς: et v. Φιλίσκος Κερκ. Küst. καὶ] αἱ probavi cum A. 6. Ἀλήτης Med. 7. Αἰολίδης] Nomen corruptionis suspectum; neque placet Ὀρφανός. 8. Κασσανδρεῖς] Sic habet optimus Paris. A. quam lectionem probavi prae altera Κασσανδρός, quam omnes editt. praecedentes [et B. E.] exhibent. Küst. Αἴιος om. *V. 10. διασκευὴ δ' ἔστιν ἐκ τούτων ὁ Ναύπλιος.] Confer nos supra in v. Ἀυδοί. Küst. 12. Ἀλεξάνδραν, τὸ σκοτεινὸν π.] Hoc poema hodie adhuc extat, illustratum Scholii Graecis, quae Isaaco Tzetzae vulgo tribuuntur; sed quorum verum auctorem esse Ioannem Tzetzem, cui et Chiliades debemus, nunc primus lectorem docebo. Habeo enim plures epistolas ineditas modo laudati Ioannis Tzetzae, ex codice MS. Biblioth. Reg. Paris. 2565. excerptas, inter quas una est (nimirum 21.) in qua ipse profitetur, se commentarii Graeci in Lycophro-

Nicander annos XLVIII. scripsit leges. Λυκούργος. Lycurgus, Lycophronis F. Atheniensis, genere Eteobutades, unus e probatis oratoribus, quorum numero Demosthenes etiam accensetur. hic vita sine crimine transacta, morbo decessit, relicta illis, quos Demosthenes orator exul calumniis vexatos oratione defendit. germanae orationes eius adhuc extant hae: Contra Aristogitonem. Contra Autolycom. Contra Leocratem. Contra Lycophronem duae. Contra Pasiclem. Contra Menaechnum. Contra Demadem. Apologia adversus eundem de redditibus a se rationibus administratae reipublicae. Adversus Ischiriam. Adversus oracula. De administratione reipublicae. De Suidae Lex. Vol. II.

sacerdote femina. De sacerdotio. Epistolae. item alia quaedam. Λυκόφωρος. Crepusculum. Λυκόφρων. Lycophro, Chalcidensis ex Euboea, filius Soclis; adoptione vero, Lyci Regini: grammaticus et poeta tragicus, unus de septem, qui Pleias appellatur. huius tragoediae sunt hae: Aeolus. Andromeda. Atetes, Aeolides, Elephenor, Hercules, Supplices, Hippolytus, Cassandrenses, Latius, Marathonii, Nauplii, Oedipus prior et posterior, Orphanus, Pentheus, Pelopidae, Symmachi, Telegonus, Chrysippus. ex his Nauplius est drama, quod poeta post priorem editionem retractavit. scripsit etiam Alexandram, poema obscurum. Λύκωνος.

Λυκωρέυς. καὶ Λυκώρεια, ὄνομα πόλεως.

Λύκτιος.

Λυμαντήρ. ὁ βλαπτικός. Καὶ Λυμαντικός.

Λύματα. ἐνέχυρα. οἶον λύσιμα καὶ λυτρώσιμα.

Λύματα. καθάρματα, αἱ τῆς γαστροῦ εἰς ἀγε-
5 δρῶνα ἐκκρίσεις. Καὶ παρ' αὐτὸν τὸν κοινὸν τῶν
ἀνθρώπων νόμον δὲ πρέσβεις ἤτιμασαν, τὴν τήβεν-
νον λύμασιν ἀνθρωπείοις μολύναντες.

Λύμα τῷ γήρα τρέφῃ. ἀντὶ τοῦ, ἀπαλδευτος
εἰ μέχρι γήραος.

Λυμαινόμενον τοῖς μειρακίοις. ἀντὶ τοῦ,

τὰ μειράκια ἐνυβρίζοντα. οὕτω δὲ αὐτοῖς σὺνηθεῖς·
οὐχὶ τὰ μειράκια λυμαινόμενον. Καὶ Λυμαινῶν,
φθέρων, βλάπτων.

Λυμεῶν. ὁ φθορέυς. Σοφοκλῆς·

Ἔκαστος τὰ μὲν τέχνη μὴτ' ἀγωνάραχαι τινὲς 474

θῆσουσ' Ἀχαιοῖς, μὴθ' ὁ λυμεῶν ἐμός.

Αἴας φησί.

Λύμη. βλάβη, φθορά, ὄβρις. Ὁ δὲ αὐτοῖς
συλλαβῶν αἰκίζεται λύμη πάση, καὶ κατατάσει, καὶ

10 στρεβλώσει ποικίλῃ, καὶ δικαιώσει τῇ προπεθε-

στάτῃ, ἐν περιόπτῳ λόφῳ σταυρώσας αὐτούς.

nem auctorem esse, sed se istum iugeni sui fetum Isaaco fratri ex singulari erga ipsum amore donasse, eiusque nomen ei inscripsisse. Addit porro se hac in re imitatum esse Phidiam, celeberrimum illum statuarium: qui ut Agoracrito amico gratificaretur, statuæ Iovis Rhamnusii a se elaboratæ nomen eius inscripsit. Sed ipsam epistolam lectori curiosi non invidendo, quæ sic se habet: Τῷ Πατριωρικῷ πρωτονοταρίῳ κύρῳ Βασιλεῖ τῷ Ἀχρῶνῳ, ἐν τῇ εἰς τὸν Λυκόφρονα Ἰωάννου τοῦ Τζέτζου ἐπιγραφῇ εὐρόντι Ἰσαακίου τοῦ Τζέτζου. Φειδίας ἐκείνος ὁ πλάστης Ἀγορακρίτῳ ποτὲ χαρίζομενος φιλικῶς θεσμῷ, ἀνθρώπῳ γραφικῷ μὲν τῆς τέχνης, ἀλλ' οὐκ εὐχέρως γράφειν εἰδότη, αὐτὸς ἐδ' ἡμῖν πρὸς πλαστικὴν εὐτεχνίαν ἀγαμματώσας τὸ ἐν Ραμνοῦντι Λῶς καὶ Νεμείσκιος ἀγαλμα, τοῦτ' ἀνέθηκεν, ἐπιγεγραμῶς τῷ ἀγάλματι, Ἰαγόρακρίτου Παροῦ· καὶ τὸ τῆς τέχνης ἐνδεὲς δὲ ἐπιγράμματος ἐκείνῳ χαρίζεται. εἴτα Φειδίας μὲν ξενίας θεσμῷ ἀνδρὶ δυσπαλίῳ περὶ τὴν τέχνην χαρίσασθαι περὶ τὰ μέγιστα οὐ κατώκνησεν· ἡμεῖς δὲ περὶ τὸν ἀδελφὸν Φειδίου φανόμμεθα δευτέροι, καὶ οὐκ ἐπ' αὐτῷ ταῦτο τοῦτ' Φειδίᾳ ποιήσασθαι, εὐπαλάμων τε ὕμνων τελούντι, κατὰ Πινδαρον, τέκτονι, καὶ ἡμῖν στεργόμενῳ ἀσύγκριτα, ἤπερ Φειδίᾳ ὁ Ἀγορακρίτος, καθ' ὅσον ἄρα καὶ ἀδελφότης πρὸς θείλητρα ξενίας ἐφελκτικώτερον; οὕτω καὶ Φειδίας ἐκείνος τὰς ἐπιγραφὰς ἐπιγράψασθαι. ἀλλ' οὐτε Φειδίας ποτὲ οὐτε ὁ Τζέτζης μνήσθηκε παραπληξίαν ἢ λήθαρον, ὡς ἐς τοσοῦτον ἐλάσαι τῶν μανιῶν, ὡς καὶ τοῦ οὐκ ἐλεῖν λελῆσθαι ὄνοματος, καθά τινας ὑπετόπισαν. Hucusque Ioannes Tzetzis: qui non solum in hac epistola commentarium in Lycophronem sibi tribuit, sed etiam Chil. IX, 298. ubi expresse sit ait: Ἐν δὲ τοῖς εἰς Λυκόφρονα ἐμοὶ ἐξηγηθεῖσι, Καὶ περὶ τοῦτον ἐγραψα τότε τοῦ ζουλλῶν. Id est: Sed in commentario meo in Lycophronem et de hoc tunc scripti animalculo. Et sane, quæ Ioannes Tzetzis loco laudato de animalculo, φάλλαινα dicto, tradit, hodie ad verbum etiam leguntur in Graecis ad Lycophronem Scholiis. Ut profunde hinc pateat Ioannem Tzetzem, non vero eius fratrem Isaacum, verum commentarii in Lycophronem auctorem fuisse: nisi quis forsitan Ioanni Tzetzī, ut homini vano, omnem hic fidem penitus derogandam esse censent: quod tamen hand facile concesserim. Fuerit enim vanus et factabundus (qualem eum fuisse non nego), non tamen credibile est eum adeo gloriae cupidum fuisse, ut vel per ruinam nominis fraterni ad famam grassari voluerit: praesertim cum ipse scribat, fratrem sibi eximie carum fuisse. Huc accedit quod, si Isaacus commentarii illius auctor fuisset, multos utique familiarum et amicorum suorum eius rei conscios et testes habiturus fuisset, qui furtum et mendacium Ioannis facile coarguere potuissent, si alienum partum sibi vindicare voluisset. Sed plura hac de re non addam, ne notas, quas solitam brevitate iam excessisse sentio, nimium extendam. Id tantum hic adiciam, me existimare doctissimum et amicissimum Ioannem Potterum in novissima editione Lycophronis, quæ ad manus meas nondum pervenit, hac de re lectorem etiam monuisse. quoniam cum eo, quæ super hoc argumento observaveram, communicavi. Küst. Ἀλεξάνδρειαν V. 13. Λύκωνος] Lycon Pythagoreus, Tarentinus. Vid. Laert. in Lycone. Iamblich. I, 32. p. 222. Lycon δημαγωγός inter accusatores Socratis, Laert. p. 80. ῥήτορα vocat Max. Tyr. Serm. VIII. et XX. Reines.

2. Λύκτιος] Om. vulg. Λύκτιος: Λυκώρη *V. Λυκωροί. Λύκτιος Med. 3. Καὶ Λυμαντικός addunt A. V. E. 6. ἀποκρίσεις] ἐκκρίσεις A. B. V. E. inter vs., Photius et Zon. p. 1323. cum Lex. Bachm. p. 293. Καὶ παρὰ τὸν κοινὸν τῶν ἀνθρ.] Ex Suida infra v. Τήβεννος patet, fragmentum hoc auctoris anonymi (quem Polyblum esse puto) de Tarentinis intelligendum esse. Küst. An e Polybii Dionisive deperditis sunt ista? Reines. Vid. Dionis Ecl. pp. 344. [Appian. T. I. p. 57. ed. Schweigh.] et 376. ed. Ursin. [Dio Cass. p. 61. ed. Reim.] Τουρ. MS. Cf. Dionis Cass. fr. Ursin. 145. παρὰ τὸν] παρ' αὐτὸν τὸν posui cum A. 7. νόμον] νόμον δὲ A. *V. Recepimus δὲ, iungendum illud particulae καὶ. ἤτιμασαν] Sic recte MSS. Paris. At priores editt. male ἠτολμασαν. Küst. τὴν τήβεννον A. E. Med. 9. Ἄμα τῷ γήρα τρέφῃ] Sophol. Oedip. Col. 805. γήρας *V. στρέφῃ A. B. V. E. Med. 11. Λυμαινόμενον] Ex Schol. Aristoph. Nub. 928. Adde Georg. Lecapenum p. 70. et Lex. de Synt. p. 154.
1. μειράκια] τὰ μ. probavi cum A. μειράκια om. Schol. 2. λυμαινόμενον] λυμαινόμενα A. B. V. et E. pr. 3. Sub finem cum V. eieci, quæ A. in marg. habet: αἰτιατικῇ δέ. Ἐλυμῆματο αὐτὴν ὡς ἐκ θυμοῦ. αἰτιατικῇ] „Et sic quoque Longinus p. 74. Xenoph. Hist. Gr. p. 464. λυμαινόμενον τὴν πολιτείαν, et λυμῆνεται ταύτῃ τῇ καταστάσει. Soph. Oed. Col. 848. Menand. hist. p. 130. λυμαινόμενος τῇ πολιτείᾳ. Τουρ. MS. Ceterum Küsterus: „Ἐλυμῆματο αὐτὴν ὡς ἐκ θυμοῦ.] Ex versione τῶν LXX. Psalm. LXXIX, 14.” Porro in glossæ capite quæ litterarum ordinem pervertunt, Λυμῆνομαί σοι, delenda censui, cum A. in marg. coniecerit, Λυμῆνομαί σοι δοτικῇ. „In Iosepho A. I. Prooem. I. λυμαινόμενος τὴν ἀλθειαν, ubi alii MSS. praebent τῇ ἀλθειᾳ.” Gaisf. 4. Σοφοκλῆς] Ai. 572, 73. Adde v. Ἀγωνάραχαι. 5. τὰ μὲν] τὰ μὲν V. 9. κατατάσει] κατατάσσει V. Principium hactenus repetitur in v. Κατάτασις. 11. αὐτοῖς] αὐτὸν A. B. V. E. Edd. ante Küsterum, qui tacite dedit αὐτοῖς ex emendatione Porti. Neutrum opinor esse concedendum. Mox V. addit Λοιμός: ὁ φθορέυς.

Λυκωρέυς. Et Lycorea, nomen urbis. Λύκτιος. Λυμαντήρ. Qui nocet. Et Λυμαντικός. Λύματα. Pignora: sic dicta, quod liberant et redimunt. Λύματα. Pignora: ventris excrementa. Et violato etiam communi iure gentium legatos ignominia affecerunt, eorumque togam stercoreibus humanis inquinaverunt. Ἄμα τῷ γήρα τρέφῃ. Hoc est, ad senectutem usque manebis ineruditus. Λυμαι-

νόμενον τοῖς μαιρ. Adolescentes corruptentem, sic enim Attici dicere consueverunt: non vero, τὰ μειράκια λυμαινόμενον. Et Λυμαινῶν, corruptens, laedens. Λυμεῶν. Qui corrumpit. Ajax apud Sophoclem: Et mea arma neque ulli certaminum praesides proponent Graecis, neque hic exitii mei auctor. Λύμη. Damnum, perniciis, iniuria: Ille vero eos comprehensus pessimis modis tractavit, et supplicio dignis-

Λυόμενος. ἀντί τοῦ, λυτρούμενος καὶ ἀπολύων. οὕτως Πλάτων.

Λύπη. συστολή ἄλογος ψυχῆς. διὸ οὐ λυπηθήσεται τὸν σπουδαῖον δεῖ. εἶδη δὲ αὐτῆς, φθόνος, ζῆλος, ζηλοτυπία, ἄχθος, ἐνόησις, ἀνία, ὀδύνη, σύγχυσις.

Τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανῶν
ἔργουσι σωθῶ, κἀξενέγκωμαι κλέος;
δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν.

Λύπη τὸ λυ μακρόν.

Λυπηρότεροι σταλαγμοῦ. διὰ τὴν ἐν τῷ συνεχῶς καταστάζεσθαι δυσχέρειαν λέγεται.

Λυπινάρια. εἶδος ὀσπρίου· ἢ θέρμους καλοῦσιν.

Λυπρά. εὐτελής, πενιχρά. Οὕτως δὲ ἦν Κύντιος Κικιννάτος ὁ γεγωνῶς δικτάτωρ μέτριος καὶ σώφρων, ὡς ἐπὶ καλύβῃ λυπρῶ καὶ ὀλίγῳ γῆς μέτρῳ ζῆν, τὸν αὐτουργόν τε ἀγαπᾶν βίον. ὃς δικτάτωρ προβαλλόμενος, ἔτυχεν ἀρότρῳ πονούμενος. ὃς ἀπονιψόμενος ἐπίνεισι, καὶ συμβαλὼν τοῖς πο-

λεμίοις νικᾷ κατακράτος, καὶ τὸν στρατηγὸν τῶν πολεμίων ἄγει ἀλχημάωτον. — Λυπρὰ τε σιτούμενος, καὶ σκληρῶς ἐγκαθεύδων, καὶ πῦσι κεχημένος πολὺ ἐνδεέσταρον ἢ πρὸς τὴν ἐξουσίαν.

Λυπρῆ. πενιχρά.

Πέπατο γὰρ οὐ μέγα τοῦτο
κλήριον ἐν λυπρῇ τῆδε γεωλοφίῃ.

Λυπρόν. ἐπαχθές, λυπηρόν. Καὶ Λυπρόγαιον. Ἀππιανός· Τὸ γὰρ λυπρόγαιον καὶ πενιχρόν ἡμᾶς εἰς ληστεῖαν ἄγει. δώσω δ' ἐγὼ πενομένοις φίλοις γῆν ἀγαθὴν.

Λύρα. βραχὺ τὸ λυ.

Εἰδήσεις Ἀλκμᾶνα λύρης ἐλατῆρα Λακαίνης.

Λύσσα. ἡ μανία.

Λύσανδρος. ναύαρχος Λακεδαιμονίων.

Λυσανίας πατρῶν μεγάλων κακῶν.

ὁ λύων τοῦ πατρὸς τῆς ἀνίας. ὀνοματοποιήσται ἢ λέξις. Σοφοκλῆς·

Ζεὺς νόστον ἄγοι τὸν νικομάχων
καὶ παυσανίαν καὶ Ἀτρεΐδων.

2. Πλάτων] Vid. Schol. p. 426. Continuo cum V. omisi: Λύω. γενικῆ. Νῦν ποταμοὶ χειμερίων ὄδων λυθέντες. Αἰτιατικῇ δὲ Λύε πάντα σύνδεσμον ἀδικίας. Habet A. in marg. ubi Νῦν δέ. „ὄδων] F. ὄχων. Recte interpres, vinculis, ab ὄχευς, quamquam et ὄγοι agnoscat Hesychius." Tour. MS. Mox Küsterus: „Λύε πάντα σύνδεσμον ἀδικ.] Haec sunt verba τῶν LXX. Esa. LVIII, 6." 3. Λύπη. συστολή ἄλογος ψυχ. — ὀδύνη, σύγχυσις] Haec sunt verba Laert. VII, 111. ut Pearsonus observaverat. Küst. Cf. s. 118. Addit E. cum Med. καὶ τὸ πληθυντικὸν αἰ λύπαι. Mox εὐλογο; B. V. et E. qui alteram lectionem inter versus habet. Infra δεῖ abiciendum esse apparet. 4. εἶδη] εἰ *V. 5. ἔχθος] Scribe ἄχθος: ut habet Laertius loco laudato. Küst. ἄχθος A. B. V. E. ἀνία] Sic recte Laertius. At priores editt. [et A. B. V. E.] vitiose ἀνοια. Küst. 7. Τί γάρ με λυπ.] Sophocli. Electr. 59—61. λυπεῖ] λυπῆ E. qui mox θανῶν λόγῳ cum Med. 9. μὲν] ὡς A. μὲν ὡς B. V. et glossa Τί γάρ με. 11. Glossam om. *V. 12. καταστάζεσθαι] καταδικάζεσθαι Photius, καταστοχάζεσθαι Arsen. p. 359. δυσχέρειαν] Ante male legebatur ἐπήρειαν: cuius loco δυσχέρειαν ex MSS. Pariss. reposui. Küst. Accedit Photius: ἐπείρειαν E. in textu. 13. Λυπινάρια] Vide Dufrenium in Glossario Graeco v. Λουπινάρια. Küst. Λυπινάρια dedi cum A. V. coll. Zon. p. 1323. Post καλοῦσιν Gaisf. delevit οἱ δὲ θέρμα. ἢ εὐθεία τὸ θέρμον, cum A. B. V. οἱ δὲ θέρμα solt. om. *V. Hanc gl. post Λυπρόν ponit A. 15. εὐτελής, πενιχρά] Haec duae voces in prioribus editt. [et B. E.] desiderantur: quae ex 2 MSS. Pariss. revocavi. Küst. Οὕτως δὲ ἦν Κύντιος Κικινν. — ἄγει ἀλχημάωτον] Haec sunt verba Ioannis Antiocheni, quae leguntur in Collectaneis Constantini Imper. ab Valesio editis p. 789. unde ea Suidas descripsit. Confer etiam Nostrum supra v. Κύντιος, ubi locus hic auctior legitur. Küst. 18. τε ἀγαπᾶν] ἀγαπᾶν τε A. 19. ἀρότρῳ] πρὸς ἀρότρῳ 1. κατακράτος νικᾷ] νικᾷ κατακράτος A. V. 3. ἐγκαθεύδων Med. 6. Πέπατο γὰρ οὐ μ.] Diodori Zonae II, 5. 6. Anthol. Pal. VI, 98. Cf. v. Γεωλοφίον. πέπατο B. E. Med. 7. κλήριον Edd. 9. Ἀππιανός] In Iberic. p. 486. Küst. Hispan. 59. ubi legitur eis ταῦτα ἀναγκάζει, quod Suidas ad perspicuitatem sententiae dixit εἰς ληστεῖαν ἄγει. 13. Εἰδήσεις Ἀλκμ.] Versus Antipatri Thess. LVI, 3. 15. Λύσανδρος] Ex Harpocrate. Λύσανδρος A pr. 16. Λυσανίας πατρῶν] Aristoph. Nub. 1165. et Schol. Λυσανίας. λύων τῆς ἀνίας. οὕτως Ἀριστοφ. Photius. 17. τῆς τοῦ πατρὸς] τοῦ πατρὸς τῆς A. V. 18. Σοφοκλῆς] Fragm. Brunck. inc. LXXXVI. 19. ἄγει] ἄγοι A. V. et inter vsa. E. Mox τὸν νικομάχων non video quibus artibus liceat defendi, cum desideretur ἄγοι τοι, quod recondit Schol. scriptura ἀγοιτο νικ. 20. καὶ Ἀτρεΐδων] Bentleyus κατ' Ἀτρεΐδων, Hermannus τὸν Ἀτρεΐδων.

eiomo affectit, quos in colle conspicuo crucifixit. Λυόμενος. Redimens et absolvens. Plato. Λύπη. Dolor est animi contractio, a ratione aliena. quare virum bonum aegritudine vltimum esse oportet. species autem eius sunt invidia, aemulatio, obtrectatio, angor, conturbatio, sollicitudo, dolor, confusio. Cur enim id me sollicitum habeat, si sermone quidem hominum ferar mortuus, at factis rivam et gloriam consequar? nihil equidem malum puto, quod cum utilitate coniunctum sit. Λυπηρότεροι σταλαγμοῦ. Stillidlo molestiores. ideo dictum, quod molestum est, si guttae continenter destillent. Λυπινάρια. Genus leguminis: lupini. Λυπρά. Villa, pauper. Quintius Cincinnatus Dictator ea frugalitate et sobrietate agebat, ut paupere casa ac paucis agri iugeribus contentus esset, manumque ipse operi rustico admoveret. qui cum dictator creatus esset, terram aratro forte proscinde-

bat; idemque absterso sudore ac pulvere profectus est, proelioque cum hostibus commisso, ingenti clade prostravit, et ipsum hostium ducem captivum duxit. † Tenui et vili cibo rescens, et in duro lecto dormiens, omnibusque rebus longe moderatius utens quam pro potestate. Λυπρῆ. Pauper. Possidebat enim pureum istud pruediolium in collo isto parum feraci. Λυπρόν. Grave, molestum. Et Λυπρόγαιον. Appianus: Soli enim sterilitas et paupertas vos ad latrocinium impellit. ego vero cum inopia vobis conflictantibus, si amici esse velitis, bonam terram dabo. Λύρα. Syllaba λυ brevis est. Cognosces Alcmana tyrae fidicinem Laconicae. Λύσσα. Rabies. Λύσανδρος. Lysander, classis Lacedaemoniorum praefectus. Λυσανίας πατρ. Qui ingenti sollicitudine patrem liberat, qui patrem ab malis liberat. vocabulum fictum. Sophocles: Iuppiter domum reducat classem Atridae-

Λυσσάνις. μαινόμενε. κύνα δὲ λυσσατήν·
Ἀσπίδα, φρῦνον, ὄφιν καὶ Λαδικίους περι-
φρυγε,

καὶ κύνα λυσσατήν καὶ πάλι Λαδικίους.

Ἀύση. ἀντι τοῦ λυσάτω. Νόμων ἐννάτω· Πα-
ραλαβῶν ὁ κεκτημένος παρὰ τοῦ πληγέντος δεδεμέ-
νον αὐτὸν μὴ λύση, πρὶν ἂν ὁ δοῦλος πείσῃ τὸν
πληγέντα.

Λυσθεῖς. κατενεχθεῖς.

Λυσίας, Κεφάλων, Συρακούσιος, ῥήτωρ, μα-
θητὴς Τισίου καὶ Νικίου, εἰς τῶν μετὰ Δημοσθέ-
νους δέκα ῥητόρων. ἐτέχθη δ' ἐν Ἀθήναις, μετοι-
κήσαντος τοῦ Κεφάλων ἐκεῖσε. γεγονὼς δὲ ἐτῶν ἰε'
εἰς Θουρίους ὄχετο σὺν ἀδελφοῖς δύο, κοινωνήσων
τῆς ἀποικίας. εἶτα ἐκπεσῶν ἐκεῖθεν ἐπ' ἀττικισμῶν,¹⁵
ἐπανήλθεν εἰς Ἀθήνας, ἄγων ἔτος μζ'. λόγοι δὲ
αὐτοῦ λέγονται εἶναι γνησιοὶ ὑπὲρ τοῦς τ'. καὶ ἕτε-
ροι πρὸς τούτοις ἀμφιδοξούμενοι. τῇ δὲ καθαρωῖ

τῆς φράσεως οὐδένα ἔσχε μιμητὴν πλὴν Ἴσοκρά-
τους. ἔγραψε δὲ καὶ τέχνας ῥητορικὰς, καὶ δημηγο-
ρίας, ἐγκώμιά τε καὶ ἐπιταφίους, καὶ ἐπιστολάς
ζ'. μίαν μὲν πραγματικὴν, τὰς δὲ λοιπὰς ἐρωτι-
κάς, ὧν αἱ πέντε πρὸς μειράκια.

Λυσίλωνος γυνή. ἡ ἀνδρὶ πλησιάσασα. αἱ
γὰρ παρθένοι, μέλλουσαι πρὸς μίξιν ἐρχεσθαι, ἀνε-
τίθεσαν τὰς παρθενικάς αὐτῶν ζῶνας τῇ Ἀρτέμιδι.

Λυσικράτης. οὗτος φαρμάκῳ τινὶ ἐμέλαινε
τὰς ἑαυτοῦ τρίχας. Ἀριστοφάνης·

Ὀδδ' ἂν εἰ τὸ φάρμακον

ἔψουσ' ἔτυχες, ὃ Λυσικράτης μελαίνεται.

Καὶ αὐθις·

Ἡ Λυσικράτους ῥίς ἴσα τοῖς καλοῖσι φρο-
νήσει.

ἐπειδὴ σιμὸς ἦν καὶ αἰσχροὸς καὶ κλέπτης καὶ ἄση-
μος. καὶ παροιμία· Λυσικράτης δωροδοκῶν. στρα-
τηγὸς Ἀθηναίων.

1. Λυσσάνις] Aristoph. Lys. 1173. καὶ κύνα] κύνα δὲ A. καὶ κύνα δὲ B. V. E. Med. 2. Ἀσπίδα, φρῦνον, ὄφιν, καὶ Λαδικίους περιφρυγε, Καὶ κύνα λυσσατήν καὶ πάλι Λαδικίους. Sic enim recte legitur apud Synesium Epist. CXXVII. unde Suidas haec descripsit. Confer etiam Nostrum supra v. Λαδικίους, et infra v. Φρῦνος. Küst. Idem mox Λαδικίους reduci iussit. Qui quem inferiorem versum requirebat, eum post περιφρυγε praebuerunt A. V. Ceterum περιφρυγε om. Med. adiecit Aldus. Supra φρῦνον *V. 4. Post h. gl. delevit Küsterus Ἀύσαι. λύσις δὲ καὶ Ἀύση ὄνομα κύριον: quae non agnoscunt A. V. 5. Νόμων ἐννάτω] In fine: unde ad sensum lulus loci supplendum quaedam addenda sunt. Sic enim ibi legitur: Ὁ δὲ νόμος οὗτος ἔστω ὅς ἂν ἐλεύθερον δοῦλος ὦν τυπῆ, μὴ τῶν ἀρχόντων κελυόντων, παραλαβῶν ὁ κεκτημένος etc. Küst. 7. δοῦλος] ὁ δοῦλος A. V. E. Photius. ἡ δοῦλος B. 8. πείσῃ] Hanc lectionem ex Platone [et Photio] revocavi: cuius loco priores editt. [et A. B. V. E.] male exhibent πείσῃ. Küst. 9. Λυσθεῖς] Vocem hanc suspectam habeo: de qua lector amplius cogitet. An dicemus Suidam per errorem λυσθεῖς hic scripsisse pro λυσθεῖς, qua voce Homerus utitur? Ned ἐπέγω. Küst. Aut hoc verum aut pro glossa poneandum Λυσθεῖς. 10. Λυσίας — ῥητόρων. λόγοι — ἐρωτικὰς Eudocia p. 281. sq. 11. Νικίου] Nomen commentitium, cuius fontem indagabat Spengel. συναγ. τεχν. p. 38. 12. κοινωνήσων τῆς ἀποικίας om. V. item omissis καὶ ἔτεροι — ἀμφιδοξούμενοι — et ζ' μίαν — λοιπὰς, et ὧν αἱ. 13. λόγοι δὲ αὐτοῦ λ.] Orationes Lysiae, quarum apud auctores veteres hodie adhuc superstites mentio fit, diligenter et accurate recenset Meursius in Bibliotheca Attica. Küst. Taylori et aliorum operam nihil attinet in hac litterarum luce commemorari. 14. ὑπὲρ τοῦς τ'] Immo potius ὑπὲρ τοῦς σ': i. e. supra CC. Plutarchus in eius vita: φέρονται δ' αὐτοῦ λόγοι τετρακόσιοι εἴκοσι πέντε. τούτων γνησίους φασὶν οἱ περὶ Λιονύσιον καὶ Καϊκίλιον εἶναι διακοσίους τριάκοντα. Idem confirmat Photius in Bibliotheca p. 1459. cuius haec sunt verba: Ἀνεγνώσθησαν Ἀυσίου λόγοι διάφοροι. φέρονται δὲ αὐτοῦ εἴκοσι πέντε καὶ τετρακόσιοι ὧν τοῖς γνησίοις τρεῖς καὶ τριάκοντα καὶ διακοσίους ἐγκρίνουσιν. Küst. 6. Λυσίλωνος] Eadem fere Arsenius p. 339. αἱ γὰρ παρθένοι μὲλλ. De hoc more multa passim apud scriptores tam veteres quam recentiores legi possunt, quae hic congerere supervacaneum iudicamus. Videat lector praeter alios Brodaemum in Antholog. p. 326. Küst. Schol. Apollon. Rhod. p. 127. λύουσι τὰς ζῶνας αἱ πρώτος τίκτουσαι, καὶ ἀντιθέσιν Ἀρτέμιδι, ὅθεν καὶ λυσιζώνης Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἐν Ἀθήναις. Reines. Portus attulit Theocrit. XVII. 60. XXVII. 54. 55. Apoll. Rhod. l. 288. quibus alia quaedam Albertius in Hesychium addidit. 10. Ἀριστοφάνης] Eccl. 763. 64. Adde v. Φάρμακον et Arsen. p. 340. 14. Ἡ Λυσικράτους ῥίς ἴσα τ.] Aristoph. Eccl. 626. (657.) Ἡ Λυσικράτους ἄρα γυνὴ ῥίς ἴσα τοῖσι καλοῖσι φρονήσει. Küst. 17. Λυσικράτης δωροδοκῶν] Proverbii species ex Aristoph. Av. 513. petita: Λυσικράτη τηρῶν, ὅτε δωροδοκῶν. στρατηγὸς Ἀθηναίων] Sensus supplendi gratia addendum est, οὗτος ἦν. Küst. Negligenter haec Scholiis Avium decerpta sunt.

rum victricem malorumque nostrorum expultricem. Λυσσάνις. Rabiose. Et de cane λυσσατήν: Aspidem, rubetam, serpentem, et Ladicensis fuge, et canem rabiosum iterumque Ladicensis. Ἀύση. Pro λυσάτω. Solvat. [Plato] Legum libro IX. Dominus a pulsato vincitum accipiat, neque ante solcat, quam servus pulsatum exorarit. Λυσθεῖς. Delatus. Λυσίας. Lysias, Cephali F. Syracusanus, orator, discipulus Tisiae et Niciae: unus ex X. Oratoribus, quorum in numero Demosthenes est. natus est Athenis, quo Cephalus migraverat: idemque anno aetatis decimo quinto cum duobus fratribus Thuriis in colonia profectus est. postea vero cum ab Atheniensium esset partibus, inde pulsus Athenas rediit, anno aetatis XLVII. Orationes eius germanae perhibentur esse ultra

CCC. et praeter eas aliae, de quibus ambigitur. dictionis eius puritatem nemo imitatus est praeter Isocratem. scripsit etiam artem oratoriam, et conciones: item Kencomia, orationes funebres, epistolas VII: unam pragmaticam, reliquas amatorias: quarum quinque sunt ad adolescentulos. Λυσίλωνος γυνή. Mulier, quae cum viro concubuit. virgines enim cum viro concubiturae zonas suas virgineas Dianae dedicabant. Λυσικράτης. Lysicrates. hic fuco quodam capillos suos denigrare solebat. Aristophanes: Neque si fucum coqueres, quo Lysicrates denigratur. Et iterum: Lysicratis igitur manus non minus superbiat quam formosi iuvenes. Lysicrates enim erat simus, deformis, fur, ignobilis. Et proverbium: Lysicrates largitionibus inhians. fuit is dux Atheniensium.

476 "Λυσιμάχεια. ὄνομα πόλεως.

Λυσιμάχος. οὐ μὲν Δημοσθένης ἐν τῷ Περί τῶν ἀτελειῶν μνημονεύει, Ἀριστείδου ἦν υἱὸς τοῦ δικαίου· οὐ δὲ Λυκούργος, μελοποιὸς ἦν εὐτελής.

Λύσιππος. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστὶ Βάκ-
χαι, ὡς Ἀθήναιος λέγει ἐν γ' Δειπνοσοφιστῶν, καὶ ἐν τῷ η'· καὶ ἕτερα αὐτοῦ δράματα, Θυρσο-
κόμος.

Λυσιστρατος, καὶ Θούμαντις. πένητες.
Ἀριστοφάνης.

Μηδὲν ἐς Λυσιστρατον,

μηδὲ Θούμαντιν τὸν ἀνέστιον αὐτὸν λυπεῖν
ἐκούσῃ καρδίᾳ.

Λυσιτελής. ἀγαθόν, ὠφέλιμον, ἢ συμφέ-
ρον· ὅτι λύει τὰ τελούμενα εἰς αὐτό, ὥστε τὴν ἀν-
τικατάλλαξιν τὴν ἐκ τῆς πραγματείας ὑπεραίρειν
τῇ ὠφελείᾳ. καὶ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης φησὶν·
Ὁ δὲ Τρόφων Νίκην χρυσῆν κατασκευάσας, ἐξαπέ-
στειλεν εἰς τὴν Ῥώμην. ὑπελάμβανε γὰρ τοὺς Ῥω-
μαίους ἅμα μὲν διὰ τὸ λυσιτελές, ἅμα δὲ διὰ τὸ
εδοιῶνιστον εἶναι προσδέξασθαι τὴν Νίκην.

Λύσιοι τελεταί. αἱ Λιονύσου. Βοιωτοὶ

γὰρ ἀλόντες ὑπὸ Θρακῶν καὶ φηγόντες ἐς Τροφω-
νίου, κατ' ὄναρ ἐκείνου Λιονύσον ἔσσειν βοηθὸν
φῆσαντος, μεθύουσιν ἐπιθέμενοι τοῖς Θραξίν ἔλυ-
σαν ἀλλήλους, καὶ Λιονύσον Λυσίου ἱερὸν ἰδρύ-
σαντο, ὡς Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός. Ἀριστοφάνης
δὲ διὰ τὸ λυτρώσασθαι Θηβαίους παρὰ Ναξίων
ἄμπελον.

Λυσομανεῖς. ὑπὸ μανίας λελυσσηκότας.

Ῥομβητοὺς δονέων λυσομανεῖς πλοκάμους.

10 Λυσόμενος. λυτρωσόμενος.

Λῦσον νόμους ἱερῶν ὕμνων.

ἀντὶ τοῦ ἄσον.

Λῦτο. ἐλύθη, ἐπαύθη. Ὅμηρος·

Λῦτο δ' ἄγών.

Λυττῶντες. μαινόμενοι.

Λύτρα. μισθός· ἢ τὰ παρεχόμενα ὑπὲρ ἐλευ-
θερίας, ἐπὶ τῷ λυτρώσασθαι βαρβάρων δουλείας.

Λυτρωτής. ὁ Λαβίδ φησι· Κύριε βοηθέ μου,
καὶ λυτρωτά μου. Κύριος, ὡς ποιητής καὶ δημιουργ-
γός· βοηθός δέ, ὡς τὴν ἐκ τοῦ νόμου βοήθειαν δε-
δωκώς. νόμον γὰρ (φησὶν) εἰς βοήθειαν ἔδωκε.
λυτρωτής δέ, ὡς διὰ τῆς παλιγγενεσίας τοῦ βαπτί-

2. Λυσιμάχος] Ex Harpocrateone. Δημοσθένης] Lept. p. 491, 26. ἐν τῷ περὶ τῶν ἀδελφῶν] Scribe, ἐν τῷ περὶ τῶν ἀτε-
λειῶν, ut apud Harpocrateone. Küst. Vetustum mendum servat Eudocia p. 282. ἀτελειῶν item Photius; ἀτελειῶν proximo
ad verum A. V. Mox Ἀρίστου *V. 7. ὡς Θυρσόκομος] ὡς interpolat Küsternus. Θυρσόκομος om. Eudocia p. 282. omisiss
etiam, ut solet, ὡς — ἐν τῷ η'. Nec de Thyrsocomo quicquam constat, sed de Bacchis omnia: vide Meinekii Quaest. Scen. II.
p. 50. 51. et Clinton. F. H. a. 434. 9. Petita haec ex v. Ἀνέστιος. Aliam hominis irrisionem habet Arsenius p. 340. 10. Ἀρι-
στοφάνης] Equ. 1272 — 74. 14. Λυσιτελής] I. Scaliger in Severi Aetn. p. 112. Hemst. 15. ὅτι λύει — ὠφέλιμα] Ex
Diogen. Laert. VII, 99. Gaisf. 18. Ὁ δὲ Τρόφων νίκην χρ.] Confer Suidam supra v. Ἀγοσαν, ubi fragmentum legitur ad
hauc ipsam historiam pertinens. Küst. Ex Diod. Sic. Exc. Legg. T. II. p. 629. monente Wesselingio. Toup. Idem locus paucis
mutatis avertitur in v. Εδοιῶνιστον. 21. προσδέξασθαι] προσδέξασθαι restitui cum B. V. E. Edd. ante Küst. Idem glossam
sustulit, a Gaisf. unciis circumscriptam: Λυσιτελῶ. δοτικῇ. 22. Λύσιοι] Descripsit Apostol. XII, 35. Utrobique Kühnius
legendum ait Ἀσόν in Pausan. IX. p. 742. Male. Hemst. Gaisf. laudat Herald. adv. Salmas. p. 137. Adde Wytt. in Plut.
T. VI. p. 520. Λιονύσου] Λιονυσίου A. B.
5. Ἀριστοφάνης] ὡς Ἀριστοφάνης Photius. Verum Arsenius p. 340. cum supra praebeat, οἱ καὶ Λ. . . ἰδρύσαντο, sic potuit
oratio conformari his receptis, ὡς δὲ Ἀριστοφάνης. 9. Ῥομβητοὺς δονέων λυσο.] Antipatri Sidou. XXVII, 2. Anthol. Pal.
VI, 219. 10. Λυσόμενος] II. α. 13. 11. Λῦσον νόμους ἱερῶν ὕμνων.] Aristoph. Av. 210. sed ubi pro λύσον minus
recte legitur χῦσον, i. e. funde. Küst. Λῦσον firmavit etiam Rav. Mox delevi cum A. V. glossam ex v. Ὑπόδημα repetitam:
Λῦσον σου τὸ ὑπόδημα. ὁ Θεός φησι πρὸς τὸν Μωυσῆν. ἔστιν ἐν τῷ Ὑπόδημα. 13. Ὅμηρος] II. ω. 1. 18. Λυ-
τρωτής. ὁ Λαβίδ φησι· Κύριε β.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli descripta sunt ex Theodoro in Psalm.
XVIII. ult. ut Pearsonus monuit. Küst. 20. νόμον] τοῦ νόμου A. V. 21. ἔδωκε] δέδωκε A. V.

Λυσιμάχεια. Nomen urbis. Λυσιμάχος. Lysimachus, cuius meminit Demosthenes in oratione de immunitatibus, erat Aristidis Iusti filius: at ille cuius Lycurgus, erat vilis poeta mollicus. Λύσιππος. Lysippus, ex huius fabulis sunt Bacchae, ut ait Athenaeus *Dipsosophistarum* libris III. et VIII. sunt etiam aliae eius fabulae, ut *Thyrsocomus*. Λυσιστρατος, καὶ Θούμ. Lysistratus et Thumantis pauperes fuerunt. Aristophanes: *Nihil in Lysistratum nec Thumantin illum lare caritatem consulto dicere, quod dolore eos afficiat.* Λυσιτελής. Bonum, utile, vel quod conducit. dictum quod solvit ea quae in ipsum impenduntur, ita ut utilitas, quae ex re percipitur, superet pretium pro ea expensum. Diodorus Siculus: *Trypho vero Victoriam auream fabricatam misit Romam: quod existimaret Romanos partim propter utilitatem, partim propter bonum omen eam accepturos esse.* Λύσιοι τελεταί.

Sacra Bacchica. Boeoti enim a Thracibus victi cum in Trophonii antrum fugissent, deusque per somnium iis dixisset Bacchum opem latum esse, Thracibus ebriis aggressi se invicem solverunt, et Bacchi Lysii templum condiderunt, ut scribit Heraclides Ponticus. Aristophanes vero tradit hoc ideo factum, quod Thebani vitem ab Naxiis redemissent. Λυσομανεῖς. Babiosos. *Rotatos torquens fanaticos crines.* Λυσόμενος. Liberaturus. Λῦσον νόμους ἱερ. Cane modos sacrorum hymnorum. Λῦτο. Solutus est, finitus est. Homerus: *Certamen autem finitum est.* Λυττῶντες. Rabiosi. Λύτρα. Pretium redemptionis. vel pretium, quo dato quis a barbarorum servitute liberetur. Λυτρωτής. David dicit: *Domine adiutor mi et redemptor.* Dominus vocatur, ut creator et opifex. adiutor, ut qui legis auxilium dederit. *Legem enim,* inquit, *auxilii causa dedit.* redemptor vero, ut qui pro rege-

- σματος τῆς προτέρας ἐλευθερώσας φθορᾶς, καὶ
 τῆς τῶν δαιμόνων δουλείας λυτρούμενος, καὶ
 ἀφθαρσίαν καὶ ἀθανασίαν δωρούμενος.
 477 "Λύχνιον. οὐδετέρως λέγεται τὸ λύχνιον. Κε-
 λεύει τῶν λυχνίων τῶν ἀνακειμένων αὐτῶ, ἀργυρᾶ 5
 δὲ ἦν ταῦτα, τὸ ἔτερον φέρειν ἀράμενον ἐμφανῶς.
- Λυχνιτάριον.
 Λυχνίτης λίθος.
 Λύχνον ἐν μεσημβρίᾳ ἄπτει. ἐπὶ τῶν ἐν
 καιρῶ ἀνεπιτηδείῳ τι ποιοῦντων.
 Λύχνων ἄφας.
 Λυχνούχος. φανός, λαμπτήρ.

2. τῶν] τῶν πρώτῳ V. 3. Delevi glossam ex v. Ἀπόπατον bis descriptam, secutus libros A. V. Λυτρώων. ὁ ἀφερῶν καὶ λυ-
 τρών (λυτρώων B. E. Med.) βάρβαρα. ἐν τῷ Ἀφερῶν. Ubi Küsterus: „Malim λουτρώων: α λούω.“ 4. Λύχνιον] Confer
 Etymologum v. Λύχνος. Küst.

1. Glossas sic disposuit *V. Λυχνίτης· Λυχνιτάριον· Λύχνον· Λυχνούχος· Λύχνων ἄφας. 2. λίθος] καὶ λυχνιτός] addunt
 B. E. Vide v. Λύχνων ἄφας. 4. ἀνεπιτηδείῳ τι] Praestat ἀνεπιτηδείον τι cum Photii MS. ἀνεπιτηδείῳ ποιοῦντων τι Arse-
 nius. 5. Vid. Intpp. Herodoti VII, 215. et Lobeck. in Aiac. 285. Quae sub ἄφασ extabant, Τὸν καιρὸν καθ' ὃν ἄπτοσαι τοὺς
 λύχνους, delevi cum A. B. V. Cf. vv. Ἄφας λύχνων et Περὶ λύχνων ἄφας. Post h. gl. καὶ λυχνιτός καὶ λυχνίτης addit V. nec
 dubium quin gl. Λυχνίτης ex v. Λεπίτης ducta sit. Lapidem primus, opinor, memoravit Eryxiae scriptor p. 400. 6. Λυ-
 χνούχος] Phrynichus Bekkeri p. 50. Λυχνούχος, λαμπτήρ, φανός διαφέρει. λυχνούχος μὲν ἐστὶ σκευὸς τι ἐν κύκλῳ ἔχον κί-
 ρατα, ἐνδον δὲ λύχνον ἡμίμενον, διὰ τῶν κερᾶτων τὸ φῶς πέμποντα· λαμπτήρ δὲ χαλκοῦν ἢ σιδηροῦν ἢ ξύλινον λαμπιδιον
 ὅμοιον, ἔχον θραυλλίδα· φανός δὲ φάκελος τινῶν συνδέδεμένος καὶ ἡμίμενος, ὃ καὶ διὰ τοῦ π. Similiter Photius.

nationem baptismatis nos priore corruptione liberatos a dae-
 monum servitute vindicavit, vitamque aeternam et immortali-
 tatem nobis largiatur. Λύχνιον. Genere neutro dicitur.
 Duorum candelabrorum, quae erant argentea, illi dedica-

torum alterum palam aufertur iussit. Λυχνιτάριον.
 Λυχνίτης λίθος. Λύχνον ἐν μεσημβ. Lucernam in
 meridie accendit. de his dictum qui intempetive aliquid faciunt.
 Λύχνων ἄφας. Λυχνούχος. Fax, lucerna.

M.

Μά. τοῦτο Ὅμηρος ὡς συλλαβῆς τάξιν ἔχον τίθησι. ποτὲ μέντοι ἀντὶ τοῦ μὰ τῷ ναι χρῆται· ὡς,
Ναὶ τὰ τόδε σκῆπτρον·

ὅτε ὄμνησιν. ὅτε δὲ ἀπόμνησί τι, συζεύγνυσι τὸ τῆς ἀποφάσεως· οἶον,

Ὅδ' μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα.

καὶ ἐν Ὀδυσσεύῳ·

Ὅδ' μὰ Ζῆν', Ἀγέλαε.

ἡμεῖς δὲ τὸ μὰ ὡς μέρος λόγον ἀπομύντες παραλαμβάνομεν, μὰ τὸν Δία λέγοντες. ἔστι δὲ καὶ ἐπιρῆμα ἐπευκτικόν.

Μαγγάνα. Ὅτι τὸ οἰνηρὸν ἀγγεῖον ἐκ ξύλου κατασκευασμένον μαγγάναν Ἴταλοι ὀνομάζουσιν.

[*Μαγγανευτής.* ὁ μινγνὸς παντοδαπὰ πρὸς φενακισμὸν.]

Μαγγανεία. ἡ γοητεία. Ὁ δὲ νόσφ περιέ-

πεσεν ἐκ μαγγανείας χαλεπῆ, καὶ πολλοὺς ἐπὶ τούτῳ ἀλόντας ἐκόλασε. *Προκόπιος.* Καὶ τὸν ἄνδρα μαγγανείαις κατελήφει πολλαῖς.

Μάγγανον. παράδοξόν τι. λέγεται δὲ καὶ ἡ 5 γοητεία μαγγανεία. Ὁ δὲ στρατηγὸς τοὺς θεραπευτὰς τῶν μαγγανευμάτων διηρώτα, καὶ ἤδειον ἔχνη πυθέσθαι προῤῥήσεως παρὰ τῶν μάγων.

Μαγὰς. σανὶς τετράγωνος ὑπόκυφος, δεχομένη ἐφ' ἑαυτῇ τὰς τῆς κιδάρας νευράς, καὶ ἀποτελοῦσα φθόγγον. ἡ τῆς κιδάρας καβύλη καὶ τῆς λύρας, ἡ τὰς νευράς βαστάζουσα. ἔστι δὲ καὶ εἰλητικὸν μόριον.

Μαγδαληνῆ. ἀπὸ τόπου.

Μαγεία. ἐπίκλησις ἔστι δαιμόνων ἀγαθοποιῶν 15 πρὸς ἀγαθοῦ τινος σύστασιν· ὡς τὰ τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως θεσπίσματα. *Γοητεία* δὲ ἐπι-

1. *Μά.* τοῦτο] Kadem Schol. Ven. B. II. α. 86. neque hanc consensionem miramur, cum et hanc glossam et inferiorem v. *Μαγεία* perpetuo tenore Suidae lectores in Scholiasten Homericum traduxerint. Cf. Apollon. Lex. p. 444. 2. *καὶ ποτὲ μὲν*] ποτὲ μέντοι A. Photius et Schol. καὶ quidem om. B. V. χρῆται] κέρχεται Schol. 3. *Ναὶ μὰ τόδε*] II. α. 234. 6. *Ὅδ' μὰ γὰρ*] II. α. 86. 7. *καὶ ἐν Ὀδυσσεύῳ*] Od. v. 339. 11. *ἐπευκτικόν*] εὐκτικόν A. 12. *Μαγγάνα.* τὸ οἰνηρὸν ἀγγ.] Kadem etiam leguntur in Glossis Basilicorum. Küst. ὅτι Gaisf. tacite cum *V. qui glossam reiecit post *Μάγειρος*. 13. *μαγγάναν* Ἰτ. ὀνομάζουσιν accesserunt ex marg. A. V. B. Contra sunt omissa, quae post v. *Μαγγανεία* extabant, *Μαγγάναν.* οἱ Ἴταλοι ὀνομάζουσιν. ἔστιν ἐν τῷ Γαῦλος, cum A. V. Ubi Hemsterhusius: „Salmasius in Iul. Capitol. p. 253. B. ita profert: *Μαγγάναν* οἱ Ἴταλοι ὀνομάζουσιν, ὃ ἔστι γαῦλος. Male. Ibidem existimat eandem esse *Μαγγάναν* quae in Gloss. *Vagna* dicitur.” Ceterum οἱ agnoscere videtur *V. 14. *Μαγγανευτής*] Vide Schol. Luciani D. D. II, 1. et Photium. Gl. aute v. *Μαγγανεία* posul cum *V. Sed cum A. omittat, ut spuriam notandam duxi. Propinquam vocem *μαγευτής*, quam Schneiderus addubavit, usus Dionis Cass. LII, 36. confirmat.
4. *Μάγγανον*] Vide de hac voce Dufrenium in Glossario Graeco. Küst. 7. *πυθέσθαι*] Hanc lectionem ex MS. Paris. A. revocavi: cuius loco reliqui 2 MSS. [sic B. V. E.] et priores editt. omnes minus recte exhibent *προθέσθαι*. Küst. *παρὰ*] *περὶ* A. E. *μάγων* — ἀποτελοῦσα in gl. seq. om. E. 8. *Μαγὰς.* σανὶς τετρ.] Vide Scaligerum in Manlium et Graevium in Lucian. T. I. p. 955. Küst. Vide nos in Hesych. Petav. in Synes. p. 14. Photius p. 1051. sub fin. *Toup.* Vid. Menag. Orig. L. Franc. in v. *Chevelet, instrument de Musique.* Hemst. Idem videndus in Luciani D. D. VII, 4. p. 223. ubi Schollon horum partem repetiit. 9. *ἐφ' ἑαυτῇ*] ὑπ' ἑαυτῆν A. ἐφ' ἑαυτήν V. ἐφ' ἑαυτῆς Zou. p. 1330. Lex. Bachm. p. 294. et Photius, qui desinit in *νευράς*, recte. Ignorat Hesychius. 11. *ἡ τῆς* *V. 13. *Μαγδαληνῆ*] *Μαγδαλίνη* V. *Μαγδαλήνη* *V. Vid. Matthaei Eu. 27, 56. Alberti Gloss. Gr. p. 17. His *V. subiecit: *Μαγίστερος.* διδάσκαλος. 14. *Μαγεία.* ἐπίκλησις ἔστι δαιμόνων ἀγ.] Haec et quae sequuntur *αὐτολέξει* etiam leguntur apud Nonnum in Gregor. Nazianz. Stelit. p. 150. Küst. Haec paulo auctius redeunt sub v. *Γοητεία*, partim etiam sub v. *Ἠπαρ*, pleraque usque ad *στόματος* agnoscit *Eudocia* p. 41. Cf. supra in v. *Μά.* 16. *Γοητεία* δὲ] δὲ om. A.

Μά. Homerus loco particulae expletivae utitur. Interdum ille pro μὰ ponit particulam ναι in iureiurando: ut, *Certe per hoc oceptum.* cum vero per iusiurandum negat, particulae μὰ adiungit negationem οὐ: ut, *Haud sane per Apollinem.* et in *Odyssea:* *Non per Iovem, rector populi.* nos vero μὰ pro parte orationis habemus, cum iureiurando aliquid negamus, dicentes μὰ τὸν Δία. est etiam adverbium imprecandi. *Μαγγάνα.* Vas vinarium ligneum sic Latini dicunt. [*Μαγγανευτής.* Qui varias res miscet, ut alios decipiat.] *Μαγγανεία.* Incantatio. *Ille vero incantationibus defixus in gravem morbum incidit, et multos eius criminis convictos*

supplicio affect. Procopius: *Et virum multis incantationibus defixerat.* *Μάγγανον.* Praestigiae. Item incantatio. [*Et μαγγάνευσα.*] *Imperator vero incantationum studiosos consulebat, et ab iis postulabat, ut vestigia praedictionis ex magis sciscitarentur.* *Μαγὰς.* Lignum quadratum subincurvum, quod chordas citharae sustinet, et sonum efficit. citharae vel lyrae fulcrum, chordas sustinens, id est καβύλη. est etiam instrumentum, quo aliquid circumagitur. *Μαγδαληνῆ.* Nomen a loco ductum. *Μαγεία.* Magia est invocatio daemouum beneficorum boni alicuius efficiendi causa: ad quam referenda sunt Apollonii Tyanei oracula. *Γοητεία* est evocatio

κλήσις ἐστὶ δαιμόνων κακοποιῶν περὶ τοὺς τάφους
γινόμενη. Φαρμακεία δέ, ὅταν διὰ τινος σκευα-
σίας θανατηφόρον πρὸς φίλτρον ἢ ἄλλως δοθῇ
478 τισὶ διὰ στόματος. Ἐπατοσκοπία δέ, ἢ τῶν
ἐγκάτων ἀνατομή, δι' ὧν προεμήνουν τὰ συμβησό- 5
μενα. ἀνατέμνοντες γὰρ σημεῖα τινα ἐθεώρουν ἐν
τοῖς ἤπασιν.

Μάγειρος. ὁ τὰς μάζας μερίζων. Καὶ μαγει-
ρεῖον.

Μαγῆα. τὸν ἀπομάσσοντα.

Τὸν τε μαγῆα

σπόγγον ὑπὸ στιβαρῶ κεκλιμένον κοπίδι.

Μὰ γῆν, μὰ παγίδας, μὰ νεφέλας, μὰ δίκτυα.
οὕτω καὶ τὰ τυχόντα ἄμνον, μὰ κρήνας, μὰ πο-
ταμούς. Ἀριστοφάνης Ὀρνισι.

Μαγικῆ. ταύτην ἐφεύρον Μῆδοι καὶ Πέρσαι.

Μαγίς. μάχαιρα. Καὶ μάγειρος, ὁ τὰς μάζας
μερίζων.

Μαγίς ἄρτου. οἶον μέρος ἄρτου, ἢ ψωμός,
ἢ ἐγκρυφίας.

Μαγίστερ. διδάσκαλε. Προβάλλεται δὲ καὶ
Θεόδωρον τῇ μαγιστερίᾳ ἀρχῇ, παρὰ Ῥωμαίοις τι-
μώμενόν τε καὶ γεραίρούμενον. Καὶ μαγιστερία
ἀρχή.

Μαγιστριανός. ὁ κανστρίσιος. Οὐδράνιος
10 ὁ καθωσιωμένος Μαγιστριανός γράμματα ἀποδέ-
δωκε τῷ ἐπισκόπῳ.

Μάγκινον. ὄνομα.

Μαγκίπατος. ὁ χειράφετος παρὰ Ῥωμαίοις.

Μάγνης, Ἰκαρίον πόλεως Ἀττικὸς ἢ Ἀθη-
15 ναῖος, κωμικός. ἐπιβάλλει δ' Ἐπιχάρμῳ νέος πρε-
σβύτη. ἐδίδαξε κωμωδίας 9· νίκας δὲ εἴλε β'.

1. τάφους] Addit Eudocia τάφους εἰλουμένων ἐπὶ κακοῦ τινος σύστασιν. 7. Sub finem expuncti καὶ ἐστιν ἐν τῷ Γοητεία, cum A. V. Addit A. in marg. ζητεῖ περὶ μαγείας ἐν τῷ Πέρσης. 8. Καὶ μαγειρεῖον A. continuo habet post μάγειρος. Itaque videtur interpretatio tollenda esse, quippe quae redeat sub v. Μαγίς. 11. Τὸν τε μαγῆα σπ.] Aristonis Ep. 1, 5, 6. Anthol. Pal. VI, 306. 13. Μὰ γῆν, μὰ] Aristoph. Av. 194. 14. τὰ τυχόντα] Vid. Ναὶ μὰ τὸν. Τουρ. τὰ προστυχόντα Aristoph. Schol. Mox Do- braeus in Schol. μὰ γῆν, μὰ . . . ποταμούς, μὰ νάματα, ubi haec tantum eduntur, μὰ κρήνας, μὰ γῆν, μὰ ποταμούς: in edd. autem ante Gaisf. haec sic discerpebantur, ut Μὰ κρήνας . . . Ὀρνισι singularem glossam efficerent. Iam cum apertum sit Ἀρι- στοφάνης Ὀρνισι aut post δίκτυα ponendum aut fraude studiosorum hominum inventum fuisse: tum illius iuramentū, quo De- mothenem in summa animi commotione Plutarchus c. 9. usum tradit, vestigia quaedam apparent, Μὰ γῆν, μὰ κρήνας, μὰ πο- ταμούς, μὰ νάματα. Id si vetus interpres adumbravit, satis est μὰ γῆν removisae. 16. Sub finem glossae extabat addita- mentum satis imprudenter ex v. Γοητεία confectum, ἢ διαφέρουσα τῆς γοητείας καὶ αὐτῆς φαρμακείας. Id removi cum *V. Ni- hil nisi τῆς ante φαρμακείας om. A. B. E.
3. Μαγίς ἄρτου] Ex ludic. VII, 13. Eodem Hesychius videtur respexisse. 5. Προβάλλεται] Sumpta sunt haec ex Theoph. Sim. Ἱστορ. Πρεσβ. p. 58. Abresch. δὲ addiderunt A. V. καὶ — ἀρχή om. V. τῇ μαγιστερίᾳ om. ut videtur A. 7. μαγι- στερία ἀρχῆ] Vide Salmasium in Trebell. Poll. in Gallienis p. 240. Küst. Is in Latina interpretatione significavit, novissimas voces Theophylactis esse praescribendas. Ceterum idem videndus Theophyl. II, 3. extr. καὶ μαγιστερία ἀρχῆ Ald. 9. Μα- γιστριανός] Scribendum est potius μαγιστριανός, ut vel ex exemplo subiuncto patet. Plura de hac voce vide apud Du- frenium in Glossario Graeco v. Μαγιστριανός. Ceterum Valesius pro Μαγιστριανός hic scribendum censet Μινιστεριανός, duas- que illas voces saepe inter se confundi monet. Eum vide in Amm. Marcell. p. 199. [XXI, 13, 3.] Certe interpretatio, quam Suidas hic habet, voci Μινιστεριανός potius convenit quam Μαγιστριανός. Καστρήνσιος enim (sic namque apud Suidam scri- bendum est) significat ministrum castrorum. Vide Dufrenium in Glossario Graeco h. v. Küst. μαγιστριανός A. B. V. E. Praeter Valesium haec annotavit Reinesius: „Sic et Gloss. Basilicorum. Vid. Meurs. Gloss. p. 400. et 401. In Cod. I. XII. est quidem tit. 20. de castrensiis et ministerianis, qui in Cod. Theodos. VI, 32. de castrensiis: sed videtur iam nihil esse mū- tandum, nam magisteriani sunt etiam castrenses, cum magisteria sit magistratus quivis vel potestas. Μαγιστριανοὶ sunt agentes in rebus, vid. Notit. Imp. Or. c. 64. Baron. ad a. 440. Magisterianum vocabant tabellariorum praefectum Constantino- poli.” Reines. Idem mox: „Leg. καστρήνσιος, ut in gl. Basilicorum ad Μαγιστριανός.” κανστρικὸν V. κανστρίος *V. Οὐ- δράνιος ὁ καθωσιω.] Fragmentum hoc legitur etiam supra v. Καθωσιωμένος. Küst. 12. Μάγκινος] Μάγκινον A. V. E. Sub finem glossae, quam ipsam tolli praestabat, delevi cum A. Καὶ τὸν Μάγκινον ἐγνωσαν ἐκδοθῆναι τοῖς Νομάνταις. Καὶ μάγ- κυψ. καὶ μαγκυπίον. Solum exemplum καὶ τὸν — Νομάνταις om. V. quod ex v. Ἐγνω insertum esse vidit Gaisfordus. 13. Μαγκίπατος] Immo ἐμαγκίπατος: ut respondeat voci Latinae emancipatus. Küst. Glossa Nomica: Ἐμαγκίπατος. ἀπτε- ξούσιος. 14. Μάγνης] Horum partem Eudocia p. 302. dedit, istis tamen novissimis, ποικίλας δ' ἐμιμείτο φωνὰς οὗτος ὁμοίως καὶ γαλεομνομαχίαν. De Magnete disputavit Meinekius Quaest. Scen. I. p. 10—12. Is Ἀττικῆς refingebat. Ἰκαρίον πόλι.] Sic supra in Θέσις. Reines. 15. ἐπιβάλλει] Vide Nostrum supra v. Ἐπέβαλε. Küst. 16. ἐδίδαξε κωμωδίας 9· νίκας δὲ εἴλε β'.] Aliter Anonymus περὶ κωμωδίας, qui eum undecies vicissie scribit. Verba eius haec sunt: Μάγνης δὲ Ἀθηναῖος, ἀγω- νισάμενος Ἀθήνησιν, νίκας ἔσχεν ιβ'. τῶν δὲ δραμάτων αὐτοῦ οὐδὲν σώζεται. τὰ δὲ ἐπιμερόμενά ἐστιν ἑνέα. Küst.

daemonum, quae fit circa sepulcra. Φαρμακεία dicitur vene-
ficium, quo letalia pharmaca per amorem vel aliam causam mi-
scentur, et edenda vel bibenda praebentur. Ἐπατοσκοπία est
intestinatorum dissectio, ex quibus futura divinabant. dissectis
enim victimis signa quaedam in hepate observabant. Μά-
γειρος. Qui mazas dividit. Et μαγειρεῖον. Μάγῆα. Ab-
stersorem. Et abstersorem spongiam, sub valida inclinatum
securi. Μὰ γῆν, μὰ παγ. Aristophanes Avibus: Per tellu-
rem, per laqueos, per nubes, per retia. sic per quasvis res
obvias iurare solebant. ut: Per terram, per fontes, per flu-
vies. Μαγικῆ. Ars magica. hanc Medii et Persae invene-

runt. Μαγίς. Culter coquinarius. Et μάγειρος, coquus.
Μαγίς ἄρτου. Pars panis, vel buccella, vel panis sub-
cinericius. Μαγίστερ. Magister. Et Μαγιστερία ἀρχή.
Theodorum, qui apud Romanos in pretio et honore habe-
batur, ad Magistri dignitatem promovendum esse censet.
Μαγιστριανός. Castrensis. Uranius, devotus Ma-
gisterianus, litteras Episcopo reddidit. Μάγκινον.
Nomen proprium. Μαγκίπατος. Apud Romanos
ita vocatur manumissus. Μάγνης. Magnes, ex Icario
urbe, Atticus vel Atheniensis, comicus: qui adolescens Epi-
charmum senem attigit. docuit comoedias novem; vicit bis.

Οὗτος ἀρχαίως κωμωδίας ποιητής.

“Ὅς πλείστα χορῶν κατὰ τῶν ἀντιπάλων νίκης ἔστησε τρόπαια.

πάσας φωνὰς εἰς καὶ ψάλλων καὶ πετρυγίζων,

καὶ λυδίζων καὶ ψηνίζων καὶ βαπτόμενος βατραχείοις,

οὐκ ἐξήρκεσεν· ἀλλὰ τελευτῶν ἐπὶ γήρως, οὐ γὰρ ἐφ’ ἤβης,

ἐξεβλήθη πρεσβύτης ὢν, ὅτι τοῦ σκώπτειν ἀπελείφθη.

470 Ψάλλων δέ, τοὺς Βαρβιτιστάς. δρᾶμα δέ ἐστὶ τοῦ Μάγνητος. ἢ δὲ βάρβιτος εἶδος ὄργάνου μουσικοῦ. Πετρυγίζων δέ, ὅτι καὶ Ὀρνιδας ἐποίησε δρᾶμα. ἔγραψε δὲ καὶ Λυδοὺς καὶ Ψήνας καὶ Βα-15 τράχους. ἔστι δὲ χρώματος εἶδος τὸ βατράχειον. ἀπὸ τούτου καὶ βατραχίς ἱμάτιον. ἐχρίοντο δὲ τῷ βατραχείῳ τὰ πρόσωπα, πρὶν ἐπινοηθῆναι τὰ προσώπεια.

Μάγνης, ἀνὴρ Σμυρναῖος, καλὸς τὴν ἰδέαν, 20 εἶ καὶ τις ἄλλος, ποιήσει τε καὶ μουσικῆ δόκιμος·

ἤσκητο δὲ καὶ τὸ σῶμα διαπρεπεῖ κόσμῳ, ἀλουργῆ ἀμπερόμενος, καὶ κόμην τρέφων χρυσῷ στρόφῳ κεκορυμβωμένην· περιήει τε τὰς πόλεις, ἐπίδεικνύμενος τὴν ποιήσιν. τούτου δὲ καὶ ἄλλοι μὲν

δ πολλοὶ ἤρων, Γύγης δὲ καὶ μᾶλλον τι ἐφλέγετο, καὶ αὐτὸν εἶχε παιδικά. γυναϊκίως γε μὴν πάσας ἐξέμηνεν, ἔνθα ἐγένετο ὁ Μάγνης, μάλιστα δὲ τὰς Μαγνητῶν, καὶ συνῆν αὐταῖς. οἱ δὲ τούτου συ-

γενεῖς ἀχθόμενοι ἐπὶ τῇ αἰσχύνῃ, πρόφασιν ποιήσαντες ὅτι ἐν τοῖς ἔπεσιν ἦσαν ὁ Μάγνης Λυδοῦν ἀριστεῖαν ἐν ἵππομαχίᾳ πρὸς Ἀμαζόνας, αὐτῶν

δὲ οὐδὲν ἐμνήσθη, ἐπαῖξαντες περικατέρρηξάν τε τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὰς κόμας ἐξέκειραν, καὶ πᾶσαν λώβην προσέθεσαν. ἐφ’ οἷς ἤλγησε μάλιστα Γύγης,

καὶ πολλάκις μὲν ἐς τὴν Μαγνητῶν γῆν ἐνέβαλε, τέλος δὲ καὶ χειροῦνται τὴν πόλιν. ἐπανελθῶν δὲ ἐς Σάρδεις πανηγύρεις ἐποίησατο μεγαλοπρεπεῖς.

Μαγνησία. τόπος.

Μαγνητίς. λίθος τίς ἐστὶν οὕτω καλούμενος.

ὃς ἔχει φυσικὴν ἐνέργειαν ἔλκειν πρὸς ἑαυτὸν τὸν σίδηρον. Ἦν δὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου

1. Οὗτος] Cum seqq. e Schol. in Aristophanis versus continuos petittum. 2. “Ὅς πλείστα χορῶν κατ.] Aristoph. Equ. 518. Sed in verba primo vocula κατὰ, utpote aequabilem metri tenorem interpellans, delenda est. Deinde versus secundus sic scribendus est: Πάσας δ’ ὅμιν εἰς etc. Sic enim recte legitur apud Aristophanem. Küst. 6. βατραχείοις] Vid. Βατράχειον. Haec ridicule interpretatur Gyraldus Hist. Poet. Dial. VI. p. 248. Reines. 8. οὐκ ἐξήρκεσεν — ἀπελείφθη om. V. Post ἀπελείφθη addit A. Σχ^ο. εἰς: ἀμείψ. Supra πρεσβύτης δὲ ὢν Med. 12. ἂν λέγοι post Βαρβατιστάς om. B. V. E. Med. Quod cum Kuste-

ris furtim a Schol. acceperit, non dubitavimus id delere.

Athen. XV. p. 690. Reines. Haec abierunt in v. Πετρυγίζων.

βατραχίς: ut recte legitur supra v. Βατράχειον. Küst.

ἀνὴρ Σμυρναῖος, καλὸς τὴν ἰδ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli ad verbum etiam leguntur apud Nicolaum Damascenum in Collectaneis Constantini Imp. ab Valesio editis, p. 451. unde ea Suidas descripsit. Küst. An leg. Μάγνης ἀνὴρ, Σμύρνας, i. e. Magnesius vir, Smyrna? Haec sunt e lib. VII. Nic. Damascil Ἱστορ. καθολ. Vid. in Epp. Grotii p. 301. Reines.

21. εἰ τις καὶ] εἰ καὶ τις A.

1. καὶ ante τὸ om. *V. ἀλουργῆ] ἀλουργῆ A. et Exc., firmante gl. Στρόφιον: cf. in v. Ἀλουργίς. Horum partem repetit v. Κόρυμβοι. 4. τούτου μὲν καὶ ἄλλοι] τούτου δὲ καὶ ἄλλοι μὲν A. τούτου δὲ πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι Exc. Breviter τούτου Γύγης ἔρων ἐφλέγετο V. 6. γε μὴν] τε V. mox omissis καὶ συνῆν αὐταῖς. 12. τε om. *V. 13. ἐξέκειραν] ἐκείρον V. ἔκειραν *V. 15. πολλάκις] πολλάκις μὲν dedi cum A. 18. πόλις] τόπος dedi cum A. B. V. E. De Magnesijs vid. Rubnken. in Vell. Paterc. I. 4. p. 13. 19. Μαγνητίς] Error interpretationis a grammaticis haud paucis commissus: cf. Buttm. in Museum d. Alterth. II. p. 5. sqq. 21. Ἦν δὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου ἐν τῷ Σαρ.] Eandem historiam vel potius fabulam narrat etiam Cedrenus p. 325. his verbis: Ἐν τῷ ναῷ γοῶν τούτου ἀγάλμα μέγα καὶ φοβερόν οἷον ἐκ διαφόρου κατεσκευασμένον ὕλης ἵστατο, ὡς ἑκατέραις χερσὶν ἑκατέρων ἐγχεσθαι τῶν τοίχων. Ἐνδον δὲ τούτου τοῦ μεγίστου ἀγάλματος ἄλλος ναὸς καὶ εἰδωλὸν καὶ ξόανον ἀπώρητο χαλκοῦν, οὐ μέγα δέ. τούτου τῇ κεφαλῇ σίδηρον ἐνέραντες, τοῖς φανώμασι δὲ τῆς στέγης ἀνωθεν μαγνητῶν λίθον κατὰ κάθειρον ἐνθήμενοι, μετώρον τούτου τοῦ ἄερος ἀφήκαν ὀρᾶσθαι κρημμένον, καὶ οὔτε γῆς οὔτ’ αὐτῆς τῆς στέγης ἐραπτόμενον. Küst.

Fuit autem antiquae comoediae poeta. Qui plurima de choris aduersariorum victoriae statuit trophaea. idem varios modos fundens, et psallens, et pinnatus, et Lydos imitans, et psenas agens, et batrachio calore delibutus stare tamen non potuit, sed tandem senex (non enim iuuenis) exactus est, quod cum sales defecissent. Ψάλλων dixit, alludens ad fabulam Magnetis, Barbatistae vocatam. barbitus est enim genus instrumenti musici. Πετρυγίζων vero, quia composuit fabulam Aves. idem scripsit etiam Lydos, Psenas, Ranas. est autem batrachion genus coloris: unde vestis eo colore tincta batrachis dicitur. histriones vero colore batrachio faciem illinebant, antequam larvae inventae essent. Μάγνης. Magnes, vir Smyrnaeus, egregia forma praeditus, et, si quis alius, poesi et musica conspicuus. idem eleganti ornatu formam corporis angebat, et purpurea amictus veste, comaque, quam promissam alebat, auro

Suidae Lex. Vol. II.

strophio in altum collecta, urbes circuibat, carmina publice recitans. huius amore cum alii multi, tum Gyges maxime ardebat, qui cum in deliciis habebat. sed omnes etiam, ubicunque erat, mulieres ac praecipue Magnetum feminas in amore sui rapiebat Magnes, earumque concubitu utebatur. at mulierum propinqui cum huiusmodi infamiam aegre ferrent, praetextentes Magnetem, qui in suis carminibus Lydorum fortitudinem in equestri adversus Amazones proelio cecinisset, nullam Magnesiorum mentionem fecisse, impetu facto vestem eius disciderunt, comaque raserunt et omni acerbitate eum mulcarunt. quam ob rem indignatus Gyges in agrum Magnesiorum frequenter irrupit, tandemque urbem cepit. reversus autem Sardes, ludos magnifico apparatu edidit. Μαγνησία. Magnesia, urbs. Μαγνητίς. Lapis ita vocatus, qui natura eam vim habet, ut ferrum attrahat. Fuit autem Alexandriae in Aegypto

ἐν τῷ Σαραπίῳ πλάνης καὶ κακουργίας τοιοῦτόν τι μηχανήμα· ζύανον κατασκευάσαντες ἐκ χαλκοῦ, καὶ ἐν τῇ κεφαλῇ σίδηρον ἔνδοθεν καθηλώσαντες, τὸν λίθον τοῦτον ἐν τοῖς φαντάσμασιν ἄνωθεν τῆς στέγης ἐπέβαν ἀπὸ διαμέτρου. τὸ δὲ ὑπὸ τῆς φυσικῆς βίας ἐλκόμενον τοῦ λίθου, μετέωρον γὰρ ἐκρέματο, διὰ πολλὴν μηχανὴν καὶ τέχνην ἐκρατεῖτο μέσον ἐδάφους καὶ ὀρόφου, θαναταζόμενον καὶ μὴ παντελῶς κατασπώμενον.

Μαγνητῶν κακά. Καὶ οὔτε τί φῶ περι αὐ-
τοῦ ἀξίως ἔχω, κἄν τὰ Μαγνητῶν κακά, κἄν τὸ
Τερμέριον, κἄν πᾶσαν ἀπλῶς αὐτὸς ἐπιφθέξωμαι
τὴν τραγωδίαν μετὰ τοῦ σατύρου καὶ τῆς κωμωδίας
καὶ τοῦ μίμου. οὔτω πᾶσα μὲν αἰσχροτής, πᾶσα δὲ
ἀπόνοια πρὸς ὑπερβολὴν ἐπ' ἐκείνοις τῷ ἀνδρὶ πε-
φιλοτέχνηται.

Μάγος. μάγους ἐκάλουν τοὺς ψευθεῖς φαντα-
σίας περιτιθέμεντας ἑαυτοῖς. ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τοὺς
φαρμακοὺς μάγους ἔλεγον. Σοφοκλῆς.

Υφείς μάγον τοιόνδε μηχανορῥάφον.

Μάγοι. παρὰ Πέρσαις οἱ φιλόσοφοι καὶ φιλό-

θιοὶ ὧν ἤρχε Ζωροάστρης, καὶ μετὰ τοῦτον κατὰ
διαδοχὴν Ὀσάται καὶ Ἀστράμυρχοι.

Μάγωνος.

Μαγώτερα. θελκτικώτερα. ἐν Ἐπιγράμ-
ματι.

Ἄλλαι σελίνων

οὐλοτέρη, καὶ μνοῦ χρῶτα τερεινωτέρη,
καὶ κεστοῦ φωνεῦσα μαγώτερα.

Μάδδαν. μάζαν, τροφήν. οὕτως οἱ Μεγαρεῖς
διὰ δύο δ.

Μὰ Δία. οὐκ ἐπὶ τοῦ μὰ τὸν Δία ἔλεγον, ὡς
οἴονται τινες· ἐχρῶντο δὲ αὐτῷ ἀντὶ τοῦ μὰ Δία,
ὡς περ καὶ τῷ νῆ Δία ἐπὶ τῷ ναί. ὄθεν καὶ ναὶ Δία
λέγουσι, καὶ ναὶ μὰ Δία. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ.

Ναὶ μὰ Δία τούτων γε πολλῶ πλείονα.
ἐπὶ κατομοτικῷ τὸ μὰ Δία, ὅταν αὐτοῦ προτάτ-
τηται τὸ ναί.

Μαδιάμ. ὄνομα κύριον. Καὶ Μαδιανίτις χώρα.
Καὶ Μαδιηναῖοι.

Μαδώντα. φαλακρόν, καθόλου τρίχας μὴ
ἔχοντα.

1. Σαραπίῳ] Σαραπίῳ A. B. V. E. corr. 5. στέγης] στήλης V. Mox φυσικῆς om. B. E. Med. 8. μὴ om. V. 10. Καὶ οὔτε τι φῶ περι αὐτοῦ ἀξίως ἔχω, κἄν τὰ Μαγν.] Haec et quae sequuntur sunt verba Iuliani Imperatoris Orat. VII. p. 394. [210.] ubi de Oenomaio eiusque tragoediis verba sunt. Küst. οὔτε τι Edd. οὔτε ὅτι Iulian. 12. αὐτὸς] αὐτῶν A. αὐτοῖς Iulian. idemque supra αὐτῶν. 15. πρὸς] ἐς A. ἐπ' ἐκείνοις] Scribe ἐν ἐκείναις: ut referatur ad tragoedias Oenomaï, de quibus, ut diximus, apud Iulianum loco laudato verba sunt. Küst. ἐκείνοις servandum. 17. μάγους ἐκάλουν τοὺς ψευθεῖς φαντασ.] Ex Schol. Soph. Oedipi R. 387. 19. φαρμακοὺς] φαρμακείας Schol. 21. Μάγοι. παρὰ Πέρσαις οἱ φιλόσοφοι. Notam hanc consarcinavit Suidas ex Laertii Prooemio: ubi plenius et clarius eadem traduntur. Eo igitur lectorem remitto. Küst.
1. τοῦτον] τούτου B. Mox διαδοχὴν δὲ V. 2. Ὀσάται καὶ Ἀστράμυρχοι] Apud Laertium scribitur Ὀσάται, per ὃ [sic Med.], et Ἀστράμυρχοι. Küst. Ὀσάται et Ἀστράμυρχοι A. B. V. E. Continuo haec extabant: Μαγώγ. ὁ Πέρσαις. Ὅτι Μαγεία καὶ ἀστρολογία ἀπὸ Μαγουσαίων ἤρξαστο. οἱ γὰρ τοὶ Πέρσαις Μαγῶν ὑπὸ τῶν ἐγχρῶτων ὀνομαζόνται. Καὶ Μαγουσαῖοι, οἱ αὐτοί. Quorum glossam Μαγῶν habet A. in marg., omisit autem V. Item Μαγουσαῖοι οἱ Πέρσαις A. in marg. cum praegressis Ὅτι μαγεία κτλ. Quae ipsa cum V. delevimus. Ubi Küsterus: „Μαγεία καὶ ἀστρολογία] Eadem ad verbum etiam leguntur apud Cedrenum p. 30.” Petita fuerant ex v. Γοητεία. 4. ἐν Ἐπιγράμματι] Philodemi X. pr. Anthol. Pal. V, 121. Μάγνος ἐν ἐπ. V. 7. κάμνοσ] Vid. vv. Κεστός et Μνοῦς. Τουρ. κάμνον A. κάμνον B. V. E. Med. Quod restituimus καὶ μνοῦ, firmavit etiam v. Μνοῦς. Mox μαγώτερα A. B. Med. ut in cap. gl. Μαγώτερα. θελκτικώτερα. 9. Μάδδαν] Sic Schol. Aristoph. Ach. 752. Abresch. 10. δύο δὲ Edd. Item infra sub appendice iam sublata v. Μάζα. 11. Μὰ Δία. οὐκ ἐπὶ τοῦ μὰ τὸν Δία λέγων, ὡς οἴοντ.] Haec et quae sequuntur nec cohaerent, nec sanum sensum habent. Küst. Apparet post ἐπὶ τοῦ intercidisse, quod in grammaticorum reprehensionem incurrerat. Atqui desiderari κατομοτικῷ commonstrat gl. Νῆ τὴν ἱερὰν κεφαλὴν. ἐπὶ τοῦ — λέγων] ἐπὶ τῶν . . λεγόντων ἐχρῶντο τῷ μὰ Δ. E. ἐπὶ τῶν μ. Δ. λεγόντων Med. λέγων] ἔλεγον Photius, et sic Hemsterhusius in Thomam M. p. 591. qui mox ἐχρῶντο δὲ αὐτῷ τῷ μὰ Δία — ἐπὶ τοῦ ναί. Equidem illam lectorum annotationem ἀντὶ τοῦ μὰ Δία (hoc est, dicit grammaticus formulam μὰ Δία) prorsus malim removeri. 13. ἐπὶ τὸ Photius, qui desinit in λέγουσι καὶ ναί. 14. λέγουσιν ὡς καὶ] λέγουσι καὶ A. B. V. E. λέγουσιν καὶ Gaisf. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] V. 187. 15. Καὶ ναί] καὶ omisi cum A. B. V. Mox τούτων τε A. B. *V. 16. ἐπεὶ κατομοτικόν] ἐπι κατομοτικῷ A. V. Schol. Aristoph. ἐπι κατομοτικῶς B. κατομοτικῶς E. προτάττηται αὐτοῦ] αὐτοῦ προτάττηται A. V. Schol. 18. Μαδιανίτις] Μαδιανίτις B. E. 20. Μαδώντα] Aristoph. Plut. 266. Ρυπάντα, κερφόν, ἄθλιον, ὀυσόν, μαδώντα, νωδόν. Ad hunc locum Suidas fortasse respexit. Küst.

in templo Serapidis machina quaedam ad fallendos et decipien-
dos homines hoc modo fabricata. cum statuam ex aere confecis-
sent, eiusque caput ferro intus obduxissent, magnetem ita la-
quearibus tecti affixerunt, ut statuam e diametro immineret.
quae cum naturali vi lapidis attraheretur, sublimis pendebat, et
arte quadam inter pavimentum et tectum media retinebatur,
omnibus admirantibus, quod non penitus deorsum ferretur.
Μαγνητῶν κακά. Quid de illo pro merito dicam, non ha-
deo: quamvis vel Magnetem et Termeriorum mala, vel tra-
goedias omnes cum satyris et mimis atque comoediis recitem:
adeo nimirum vir ille studiose operam dedit, ut nullum tur-
pitudinis et recordiae genus praetermitteret. Μάγος.
Magos vocabant, qui fallacibus praestigis utebantur. item ve-

nificos vocarunt magos. Sophocles: Subornato tali praestigia-
tore et fraudum artifice. Μάγοι. Sic apud Persas vocan-
tur philosophi et philothei, quorum princeps fuit Ζωροάστρης.
eum exceperunt Ostanae et Astrampsychi. Μαγώτερα.
Aptiora ad demulcendum. In Epigrammate: Sed apio crispior,
et lanigine corpus tenerior, et suavitate sermonis vel blan-
dam cesti vim superans. Μάδδαν. Mazam, placentam.
sic Megarenses per duo δ. Μὰ Δία. Non sumitur negative,
sed affirmative, cum ei praepositur particula ναί. itaque et
ναὶ Δία dicitur et ναὶ μὰ Δία. Aristophanes Pluto: Ἴπμο περ
Ιορεμ ἡς etiam longe plura. Contra μὰ Δία iurando affe-
manti servit, cum ei praepositur ναί. Μαδιάμ. Nomen
proprium. Et Madiantitis regio. Et Madienaei. Μαδώντα.

Μᾶζα. ἄρτος, φύραμα, ἢ ὁ στριφνός ἄρτος. Ὅστις ἀλφιτοσιτεῖ, ὕδατι μεμιγμένην τὴν μᾶζαν ἐσθίει· ὅστις δὲ ἄρτοσιτεῖ, ὕδατι δεδευμένον ἄρτον.

Μᾶζα. κυρίως ἢ τροφή ἢ ἀπὸ γάλακτος καὶ σίτου, παρὰ τὸ μᾶζεσθαι. προπερισπᾶται. ἐπὶ δὲ 5 τοῦ κανθάρου Ἀριστοφάνης καταχρηστικῶς κέχρηται. οὐ γὰρ τὴν ἐξ ἀλείτων φυραθεῖσαν δηλοῦν θέλει, οὐ γὰρ αὕτη κανθάρων τροφή, ἀλλὰ τὸ ἀποπάτημα, τσιτσέσι, τὴν κόπρον. πίτυρα δὲ τινα ἔματτον οἱ οἰκέται. κόπρον γὰρ φυρῶν ἄπιστον.

Αἶρ', αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρω. καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀλλοτρίοις πόνοις ἐγκραυζομένων.

Μᾶζαν μεμαχῶς τὴν ὑπ' ἐμοῦ μεμαγμένην.
Καὶ πρώην γ' ἐμοῦ
μᾶζαν μεμαχότως [ἐκ Πύλου] Λακωνικῆν,
πανουργοτύτως παραδραμῶν, ὑφαρπάσας
αὐτὴν παρέθηκε τὴν ὑπ' ἐμοῦ μεμαγμένην.

καὶ ἐν ἐτοιμῇ γενομένην. τοῦτο δὲ ἀπὸ ἱστορίας εἴληφεν, ἥς μέμνηται Θουκυδίδης.

Μᾶζης ὄνιον. ἄρτου πρᾶσις.

Μαζίσκας διαμεμιγμένας. ἀντὶ τοῦ πεφυραμένας.

Μαζονομεῖον. ἀγγεῖον τι.

Μαζουρώθ. τὰ συστήματα τῶν ἀστέρων, ἀ ἐν τῇ συνηθείᾳ ζῶδια καλοῦνται. Ἐβραῖοι δὲ τινὲς φασὶ λέγεσθαι τὴν λέξιν, σημαίνειν δὲ καὶ τὸν 10 ἀστέρων κύμα.

Μαζῶντες. τρυφῶντες.

Μάθημα. ἐπιτήδευμα, ἀσχόλημα, δίατα, διαγωγή, πρόφασις, ἀφ' ἧς μέλλομεν περὶ τὰ πράγματα διατρίβειν. Μεταμαθεῖν δὲ ἐστὶ τὸ παύσα- 15 σθαι. κυρίως δὲ μεταμαθεῖν ἔλεγον τὸ μετὰ ταῦτα ἕτερόν τι μαθεῖν, ἀφ' ἐμὸν τοῦ πρώτου. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ

Οὐδ' ἂν μεταμάθοις;

481

1. ἢ ὁ στριφνός ἄρτος] Sic etiam τὴν μᾶζαν interpretatur Schol. Aristoph. Pac. 564. Küst. στριφνός A. V. item sub v. Πανδαισία. Id non dubitavi praeferre. 2. Ὅστις ἀλφιτοσιτεῖ] Haec sunt verba Xenophontis de Instit. Cyri lib. VI. (2, 28.) p. 161. Küst. Cf. v. Ἀλφιτοσιτεῖν. 3. Post ἄρτον (lege τὸν ἄρτον) expunxi cum A. quae fluxerant ab v. Μάδδαν: Οἱ δὲ Μεγαρεῖς μᾶδδα (μᾶδδα *V.), διὰ δύο δδ. 4. Μᾶζα. κυρίως] Schol. Arist. in initium Pacis. Küst. 5. μᾶζεσθαι] μᾶττεσθαι Schol. 6. καταχρηστικῶς κέχρηται A. B. V. E. Schol. Ven. καταχρηστικῶς Schol. vulg. 10. ἄπιστον] ἀπίθανον Schol. Ven. ἀδύνατον Schol. vulg. 11. Αἶρ', αἶρε μᾶζαν ὡς τ.] Senarius hic legitur apud Aristophanem in initio Pacis. Küst. 12. παροιμία] Usam confirmat Theodorus Metochita Misc. 85. p. 559. 14. Μᾶζαν μεμαχῶς τὴν ὑπ' ἐμ.] Senarius hic non est ἀρτίπους: ad cuius metrum fulciendum vel scribendum est, Μᾶζαν γε μεμαχῶς τὴν etc. [sic in vulg. exemplis v. Μεμαγμένην], vel sic, Μᾶζαν μεμαχῶς τὴν πρὶν ὑπ' ἐμοῦ μεμαγμένην. Syllaba enim secunda in μεμαχῶς brevis est. Küst. Non opinor tantam in dictione proverbiali requiri diligentiam. μεμαγμένην] κεκαυμένην ἢ μεμαγμένην A. *V. In his latere videtur interpretatio παρασκευασμένην, iungenda illa vocibus infra positus καὶ ἐν ἐτοιμῇ γενομένην. 15. Καὶ πρώην γ' ἐμοῦ μᾶζαν μεμ.] Aristoph. Equit. 54. Küst. πρώην γ' ἐμ. A. Mox ἐκ Πύλου om. A. B. V. E. quae Med. debentur, male scripta pro ἐκ Πύλου. Ubi quod ἐκ Πύλου C. F. Hermannus de persona Nicias p. 19. coniecit, id poterat nostris hominibus probari, qui rem e commodis exemplis metiamur in lectorum usus probe distinctis, non vetustis spectatoribus, quibus indicia personarum vel disertissima debebant a poetis suppeditari. 17. πανουργοτύτως] Immo πανουργοτάτως: mox περιδραμῶν. 18. αὐτὸς Aristoph.
1. ἀπὸ τῆς] τῆς om. A. V. ἀφ' recte Schol. 3. ὄνιον] ἀγγεῖον τι addit V. invecum ex v. Μαζονομεῖον. ἄρτου πρᾶσις] Scribendum est πρᾶσιμον: ut respondeat voci praecedenti ὄνιον. Error natus est ex abbreviatione. Küst. Nihil mutat Photius aut Hesychius, πρᾶσις Lex. Bachm. p. 294. 4. Μαζίσκας] Gl. accessit ex A. V. 6. Μαζονομεῖον] Vocem hanc plenius explicat Etymologus, quem vide. Küst. Cum Etym. ἀγγος τι, ἐν ᾧ φησὶται μᾶζα Praellus in Boisson. Anecd. III. p. 222. Statim glossam cum V. delevi, quam A. in marg. reiecit: Μαζός. κυρίως ἐπὶ ἀνδρός. καὶ Ὀμηρος (Il. δ. 123.) Νεφερὴν μὲν μᾶζω πέλασεν, τόξω δὲ σίδηρον. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ γυναικός. 7. Μαζουρώθ] Hac voce usi sunt LXX. Interpr. Job. XXXVIII, 32. Küst. Suidam ex Chrysostomo haec descripsisse monuit Schleusnerus Lex. V. T. 12. Μάθημα. ἐπιτήδευμα, ἀσχόλημα.] Aristoph. Plut. 924. El μὴ φανεῖται διατριβὴ τις τῷ βίῳ. Scholiasta: Διατριβὴ τις τῷ βίῳ. ἐπιτήδευμα, ἀσχόλημα, δίατα, διαγωγή. πρόφασις, ἀφ' ἧς μέλλομεν περὶ τὰ πράγματα διατρίβειν. Hinc Suidas sua descripsit: sed qui interpretationem vocis διατριβή, nescio quid cogitans, ad μάθημα transtulit. Küst. 14. Μεταμαθεῖν δὲ ἐστὶ τὸ παύσθαι.] Et haec leguntur apud Scholiastam Aristophanis loco laudato. Küst. Absunt usque ad finem ab V. Redeunt sub v. Μεταμαθεῖν. 16. ἀφ' ἐμὸν] ἀφ' ἐμὸν Schol. Aristoph. Post Ἀριστοφάνης addidit A. Πλούτῳ.

Calvum, nullos prorsus capillos habentem. Μᾶζα. Panis, maza, vel durus panis. Quicumque polenta rescitur, mazam aqua mixtam comedit. quicumque vero pane rescitur, panem aqua maceratam comedit. Μᾶζα. Proprie cibus ex lacte et farina confectus: a pinsendo, quod est μᾶττεσθαι. circumflectitur in penultima. Aristophanes autem abusive scarabaei cibum sic appellat. non enim mazam farinaceam aqua maceratam significare vult (non est enim is scarabaeorum cibus), sed ventris excrementa, sive stercus. servi autem furculos pinsabant. stercus enim pinsi probabile non est. Affer, affer mazam quam cētissime scarabaeo. Item proverbium in eos qui alienis laboribus gloriantur: Mazam qui pinsuit, a me iam ante pistam. [Aristophanes:] Cum nuper in Pylo mazam Laconicam

pinsuissem, homo astutissime accedens. eam clam surripuit, et ab me pistam pro sua apposuit. id est, ab me ante paratam. hoc autem sumptum est ex historia, cuius meminit Thucydeas. Μᾶζης ὄνιον. Quod maza venale est. Μαζίσκας διαμ. Placentas probe subactas. Μαζονομεῖον. Vas quoddam mazaе pinsendae. Μαζουρώθ. Siderum concentus, quae vulgo zodia nominantur. quidam id vocabulum Hebraicum esse tradunt, significare etiam Canem coelestem. Μαζῶντες. Delicate viventes. Μάθημα. Disciplina, studium, negotium, vitae genus, praetextus, quo utimur, cum negotia aliqua aggressuri sumus. Μεταμαθεῖν vero est cessare. proprie autem μεταμαθεῖν dicitur aliud quid addiscere loco eius quod ante didiceris. Aristophanes Pluto: Non dedisces ista?

Μαθητεία. ἡ μάθησις.

Μαθητιῶ. μαθεῖν ἐπιθυμῶ. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Μαθητιῶ γάρ. ἀλλ' ἀνοίγε τὴν θύραν.

Μαθῶν. ἰδῶν. Ὁ δὲ Κελτός μαθῶν ἐγέλασε, 5 καὶ κατέσχωπτεν, ὡς ἀνὴρ παιδὶ μέλλων διαγωνιέσθαι. Καὶ αὐθις·

Ὡς ἔμαθε κάκεινον ἀνιστάμενον.

ἀντι τοῦ εἶδε. καὶ Ἀριστοφάνης·

Μάθοι γὰρ ἂν τις κάπὸ τῶν ἐχθρῶν σοφόν. 10

Μαῖουμᾶς. πανήγυρις ἦγετο ἐν τῇ Ῥώμῃ κατὰ τὸν Μάιον μῆνα. τὴν παρὰλιον καταλαμβάνοντες πόλιν, τὴν λεγομένην Ὀστίαν, οἱ τὰ πρῶτα τῆς Ῥώμης τελοῦντες ἠδουπαθεῖν ἤνευγοντο, ἐν τοῖς θαλαττίοις ὕδασι ἀλλήλους ἐμβάλλοντες. ὅθεν 15 καὶ Μαῖουμᾶς ὁ τῆς τοιαύτης ἐορτῆς καιρὸς ὠνομάζετο. ἐτέλουν δὲ μέχρις Ἀναστασίου βασιλέως οἱ ἐν Κωνσταντίνου πόλει πανήγυριν τῶν Βρυτῶν· καὶ ταύτην Ἀναστάσιος ἔπανσε. καὶ τὴν τῶν κυνῶν δὲ ἐτέλουν πανήγυριν οἱ Ῥωμαῖοι κατὰ τὸν Αὐγουστον 20

μῆνα, ἀναιροῦντες αὐτοὺς ἐκ τῆς ἀλώσεως τῆς ὑπὸ Γάλλων, διότι ἀνύλακτοι ἔμειναν, τῶν χηνῶν ἐβοησάντων.

Μαῖωρ, Ἀράβιος, σοφιστής. ἔγραψε περὶ στάσεων, βιβλία ιγ'. συνεχρόνισε δὲ Ἀψίνη καὶ Νικαγόρα, ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Καίσαρος καὶ ἐπάνω.

Μαῖστωρος. τοῦ διδασκάλου.

Μάκαρια. ὁ ὄλεθρος. θυγάτηρ τοῦ Αἰδου. 182

Καὶ παροιμία, βάλλ' ἐς μακαρίαν, ἀντι τοῦ, εἰς δειλαιότητα καὶ πανωλεθρίαν. ἢ βάλλ' ἐς μακαρίαν, κατ' ἐδφημισμὸν. ἐπεὶ καὶ οἱ τεθνεῶτες μακαρίζονται. καὶ Ἡρακλέους θυγάτηρ, ἣν Ἀθηναῖοι ὑπὲρ αὐτῶν ἀποθανοῦσαν πολυτελῶς ἔθαψαν.

Μακαρίαινος. ὄνομα κύριον.

Μάκαρι σὺν τύχη. ἀντι τοῦ μακαρία. Ἀριστοφάνης·

Περιπέτεσθε τὸν μάκαρι μάκαρι σὺν τύχη. καὶ αὐθις Ἀριστοφάνης·

Ὡ μακάρι' Αὐτόμενες, ὡς σε μακαρίζομεν. παῖδας ἐφύτευσας ὅτι χειροτεχνικωτάτους.

2. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 183. 4. Post h. gl. καὶ Μαθηταῖσι. τοῖς μαθηταῖς omiserunt A. V. 5. Ὁ δὲ Κελτός] Dubites ad Dionysiumne locus sit referendus an ad Dionem: cf. v. Μαῖουμᾶς. 6. καὶ κατέσχωπτεν cum seqq. om. V. 8. Ὡς mendum Gaisf. 9. Ἀριστοφάνης] Av. 382. Cf. v. Ἀπέχθεια. 11. Μαῖουμᾶς] De festivitate Maiumas dicta vide Lipsium in Tacitum et Andream Rivinum in Diatriba, quam de hoc argumento conscripsit. Vid. Meurs. Glossar. Graecobarb. Ἐορτὴ τοῦ Μαῖουμᾶ, Iulian. in Misopog. p. 307. [362.] ed. Petav. Celebratam est ἐς τιμὴν τῆς Μαῖας, mense Maio Romae, Gloss. Basilicorum. Reines. I. Lydus p. 104. ed. Schow. a Gaisf. ascriptus: Μαῖουμᾶν τὸ ἐορτάζειν ὀνομάζουσιν, ἐξ οὗ καὶ μαῖουμᾶν. ἐγένετο] ἦγετο A. 12. Μάιον μῆνα] Vid. Ios. Isaei not. in Lactant. T. I. p. 612. ed. Paris. 1747. Gaisf. 14. πόλεως] Ῥώμης A. B. V. et inter vss. E. ἠνευγοντο] Leg. ἐνήγοντο, natabant. Melius est, si legamus ἠνιοχοντο, extruebantur enim in fluviis pontes, quibus aquae nonnihil infundebatur, ut essent parumper tecti. In iis currus agebantur, et committebantur pugnae tam equestres quam pedestres. Martial. describit I. Spectac. Epigr. 26. Reines. Requirit opinor ἠδουπαθεῖν ἐνεύγοντο. 17. μέχρι *V. 18. Βρυτῶν] Rutgers. Var. Lectt. IV, 8. τῶν Βρυτῶν ἐορτὴ VIII. Kal. Decemb. Scribendum est βροῦμων ἐορτὴ. Reines.
4. Μαῖωρ] In Porphyrio apud Euseb. Praep. X. p. 464. A. pro Μαῖωραν scribendum est Μαῖωρα. Ibidem et Νικαγόραν τὸν σοφιστήν memorat. Hemst. Eudocia p. 300. Glossam ante v. Μαθῶν posuit *V. Ἀράβιος] Ἀράβιος B. *V. Μοκ στάσεως V. Maioris commentarios in Hermogenis Ἐτάσεις attulit Schol. Rhet. T. IV. p. 304. 324. 7. Μαῖστωρος] Μαῖστωρος A. B. V. E. cum Theodos. Gramm. p. 123. Post delevi cum V. quae A. habet in margine: Μακαριαῖοι. ἐν τῷ Ἀντιόχῳ. Μακαρία τὸ ὄνομα καὶ μακάριε τοῦ τρόπου. Ceterum pro τὸν βλον — τὸν τρόπον A. dedit τοῦ βλον — τοῦ τρόπου, B. τῶν βλων — τῶν τρόπων. 8. Μακαρία. ὁ ὄλεθρος] Ex Schol. Aristoph. Equit. 1148. Küst. Cf. Hemst. in Plut. p. 113. Haec annotatio misere hiat, supplenda illa e Scholiis Aristophanicis, unde profecit etiam Eudocia p. 76. θυγάτηρ τοῦ Αἰδου] ἐν Αἰδου χωρὶς Schol. Mox καὶ μακαρίαν φασὶν ἐπὶ παροιμίᾳ — πανωλεθρίαν. ἢ. 11. ἐδφημισμὸν *V. 12. καὶ] Corruptio vocis Μακαρία. Ἡρακλέους θυγάτηρ] Pausan. Attic. c. 32. In bello Peloponn. contra Athenienses oraculum his dixit, nisi e filiis Herculis, qui ad ipsos venerant supplices, pro Eurystheo sponte moreretur, non posse ipsos vincere. Macaria igitur se ipsam interficiens fecit, ut obtinerent Athenienses, et ab ea dictus est fons in Marathone Macaria. Vid. supra Βάλλ' ἐς Μακαρίαν. Reines. 13. Sub finem glossae cum A. V. delevi: ἔστιν ἐν τῷ Βάλλ' ἐς Μακαρίαν. Quibus Med. subiecit: ἀντι τοῦ εἰς δειλαιότητα καὶ πανωλεθρίαν. ἢ κατ' ἐδφημισμὸν ὡς εἴρηται. 15. Ἀριστοφάνης] Av. 1706. 18. καὶ αὐθις Ἀριστοφάνης] Vesp. 1315, 16. [1266.] Ἀριστοφάνης om. A. 19. ὡς τε *V. 20. Statim cum V. delevi glossam syntacticam, quam A. in marg. servavit: Μακαρίζω. γενικῇ, διὰ τοῦ ἔνεκα. Αἱ καὶ τοῦ τέλους ἐμακαρίσθησαν, ὡς ἐξέλεγε συνέκδημοι. διόλου δὲ αἰτιατικῇ.

Μαθητεία. Disciplina. Μαθητιῶ. Discere cupio. Aristophanes Nubibus: Discipulus enim fieri cupio. quare aperit ianua. Μαθῶν. Qui vidit. Gallus vero cum adversarium vidisset, risu et cavillis eum exceperit, quasi vir cum puero dimicaturus esset. Et alibi: Cum vidisset illum quoque surgentem. Et Aristophanes: Discat enim quis ab hostibus ipsis prudentiam. Μαῖουμᾶς. Festivitas fuit Romae, Maio mense celebrari solita, quo principes civitatis Ostiam Urhem maritimam se conferentes voluptatibus indulgebant, alter alterum in aquam marinam coniciebant, unde festi illius tempus Maiumas vocatum fuit. Constantinopolitani quoque festum Brytorum usque ad Anastasium Imperatorem celebrarunt: quod Anastasius sustulit. Item festum Canum Romani mense Augusto

celebrarunt: quo canes interficiebant, quod Urbe a Gallis capta nullum latratum edidissent, anseribus strepitu suo adventum hostium indicantibus. Μαῖωρ. Maior, Arabius, sophista, scripsit de Statibus libros XIII. idemque aequalis fuit Apsinae et Nicagorae, sub Philippo Imperatore et ante. Μαῖστωρος. Magistri. Μακαρία. Pernicies, significatio mortis. et proverbium: Abi in Macariam, id est, in miseriam et perniciem. vel dictum illud per euphemismum: quoniam etiam mortui dicuntur μακαρίζεσθαι. Macaria Herculis filia, quam Athenienses pro ipsis mortuam magnifice sepeliverunt. Μακαρίαινος. Nomen proprium. Μάκαρι σὺν τ. Bona cum fortuna. Aristophanes: Circumvolate illum beatum bona cum fortuna: Et iterum Aristophanes: O beate Automenes, quam te beatum praedico-

Μακάριος. ὁ ἐν ἀγαθοῖς πάντοτε ὢν. λέγεται δὲ καὶ ὁ Θεὸς μακάριος καὶ πιστὸς καὶ μόνος δυνάστης. μετέδωκε δὲ ὁ μεγαλόδωρος τοῦ δνάματος τοῖς εὐσεβῶς ζῶσιν· ὡς περὶ καὶ τοῦ Θεοῦ· Ἔγω εἶπα, Θεοὶ ἐστέ. καὶ ἄλλα πλεῖστα ὀνόματα 5 τοιαῦτά εἰσι.

Μακάριος. δύο ἐγένοντο Μακάριοι ὁμώνυμοι καὶ περιβόητοι δὲ ἄσκησιν, διὰ βίον, διὰ τρόπον, διὰ τὰ μαθήματα. ὁ μὲν Αἰγύπτιος θαυματουργὸς ἦν, καὶ μετὰ τοῦ εὐλαβοῦς πρὸς τοὺς ἐντυγχάνον- 10 τας ἀσθηρός· ὁ δὲ Ἀλεξανδρεὺς κατὰ πάντα ὢν παραπλήσιος τῷ Αἰγυπτίῳ, πρὸς τοὺς ἐντυγχάνον- τας ἦν ἰλαρὸς καὶ τῷ χαριεντίζεσθαι τοὺς νέους ἤγε πρὸς ἄσκησιν. τούτων Εὐάγριος γενόμενος μαθητὴς τὴν δι' ἔργων φιλοσοφίαν ἐκτήσατο, πρότε- 15 συζευχθεῖσαν, θῦττον διάγειν τὸν μοναχὸν εἰς ἀπάθειαν.

βλία ἄγαν σπουδαία συγγέγραπται· ὧν τὸ μὲν Μοναχὸς ἢ περὶ πρακτικῆς ἐπιγέγραπται, τὸ δὲ Γνωστικὸς ἢ περὶ τῶν καταξιοθέντων γνώσεως· κεφάλαια δὲ αὐτοῦ πενήκοντα· τὸ δὲ Ἀντιρρητικόν, πρὸς τοὺς πειραζόντας δαίμονας, ἐν ὅκτῳ διηρημένον μέρεσι, κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ὅκτῳ λογισμῶν· καὶ ἑξακόσια προγνωστικὰ Προβλήματα· καὶ Στιχηρὰ β'. ἐν πρὸς τοὺς ἐν κοινόβιοις ἢ συνοδῆαις μοναχοῦς, καὶ ἐν πρὸς τὴν παρθένον. καὶ φησι κατὰ 183 λέξιν οὕτως· Ἀναγκαῖον τὰς ὁδοὺς τῶν προοδυσάντων μοναχῶν ὁρθῶς διερωτῶν, καὶ πρὸς αὐτὰς κατορθοῦσθαι. πολλὰ γάρ ἐστιν ὑπ' αὐτῶν ῥηθέντα καὶ πραχθέντα καλῶς· ἐν οἷς καὶ τοῦτο τις ἔφησεν, ὅτι τὴν ξηροτέραν καὶ ἀνώμαλον δίαιταν, ἀγάπη 15 συζευχθεῖσαν, θῦττον διάγειν τὸν μοναχὸν εἰς ἀπάθειαν.

Μακαρίτας. τοὺς τεθνεῶτας, εὐφήμεως· ὡς μακαρίων ὄντων τῶν τελετησάντων, ὅτι οὐκέτι αἰσθάνονται τινος δεινοῦ. Λωριέων τινὲς αὐτοὺς 20 ζαμερίτας καλοῦσιν· οἷον τῆς μεζζονος μερίδος ἦδη

1. ὁ ἐν ἀγ. π. ὢν] Explicatio etiam Hesychii et Zonarae. λέγεται δὲ καὶ ὁ Θεὸς μακάριος καὶ πιστ.] Theodoretus in Psalmum 1. Τὸ δὲ μακάριος ὄνομα θεῖα μὲν ὑπάρχει προσηγορία. καὶ μάρτυς ὁ θεὸς Ἀπόστολος, βωῶν· Ὁ μακάριος καὶ μόνος δυνάστης, ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ Κύριος τῶν κυριουόντων. μετέδωκε δὲ καὶ ταύτης τοῖς ἀνθρώποις, ὡς περὶ καὶ τῶν ἄλλων, ὁ δεσπότης Θεός. καὶ γὰρ πιστὸς καλούμενος. Πιστὸς γὰρ (φησὶν) ὁ Θεός, δι' οὗ ἐκλήθητε εἰς κοινωνίαν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. καὶ ὁ μακάριος Μωσῆς, Θεός (φησὶ) πιστός, καὶ οὐκ ἔστιν ἀδικία ἐν αὐτῷ. ἐκάλεσε καὶ τῶν ἀνθρώπων πιστοὺς τοὺς ἀναμφιβόλως δεχομένους αὐτοῦ τοὺς λόγους. οὕτω Θεὸς ὢν καὶ καλούμενος μετέδωκε καὶ ταύτης τῆς κλήσεως τοῖς ἀνθρώποις ὁ μεγαλόδωρος, καὶ βωῶ, Ἔγω εἶπον, Θεοὶ ἐστέ καὶ υἱοὶ Ὑψίστου πάντες· ὑμεῖς δὲ ὡς ἄνθρωποι ἀποθνήσκετε. Hinc Suidam locum hunc consarcinasse manifestum est. Küst. 7. δύο ἐγένοντο Μακάριοι ὁμώνυμοι.] Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Socratis Histor. Eccles. lib. IV. c. 23. ubi tamen quaedam plenius leguntur. Küst. 9. μαθήματα] Socrates rectius habet τὰ ἐν χερσὶν αὐτῶν γενόμενα θάματα. Küst. 10. καὶ μετὰ] καὶ ὁμ. Α. 11. ὁ δὲ Ἀλεξανδρεὺς] Nicephor. IX. 14. Reines. ὢν] ἦν V. 12. παραπλήσιος τῷ Αἰγυπτίῳ, πρὸς τοὺς ἐντ.] Locus hic ex Socrate sic supplendus est: παραπλήσιος τῷ Αἰγυπτίῳ, ἐν τούτῳ διήλασεν, ὅτι πρὸς τοὺς ἐντυγχ. Küst. Videtur sane locus, si scripturae perturbationem intuemur, aliquid labis suscepisse. Certe hand veri dissimile reiecit πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας, quae libriorum error inculcasset, reponendum esse: [χαρίεις vel ἐπαγωγὸς] ἦν τοῖς ἐντυγχάνουσι καὶ ἰλαρὸς. Cf. v. Ἀτιχός. πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας ἦν ἰλαρὸς] καὶ ἰλαρὸς· οὗτος ἰλαρὸς ἦν τοῖς ἐντυγχάνουσιν B. V. E. Edd. ante Küst. 15. ἐκτήσατο] ἔκτήσατο V. 20. ἐκείνων] ἐκείνον V. τούτῳ βιβλία] Sc. Euagrio. Vide eius vitam in Palladii Lausiaca. n. 21. Μακαρίας καὶ Ἰακινθίδων ἀνηχίαν laudarunt poetae. Clement. Strom. IV. p. 224. ed. Sylb. Reines. τούτῳ καὶ Α. V.
1. ἐγγέγραπται A pr. infra omittens περὶ bis. 2. Γνωστικὸς] γνωστικὸν V. 3. περὶ τῶν καταξιοθέντων] πρὸς τὸν καταξιοθέντα Socrat. 4. πενήκοντα] ἦ V. 6. τὸν ἀριθμὸν] τῶν ἀριθμῶν B. Mox τῶν ὁμ. *V. 9. παρθένον] Sic recte MSS. Paris. [cum *V.] itemque Socrates. At priores editt. [et E.] male παρθέναν. Küst. 12. τὰ ῥηθέντα] ῥηθέντα τε A. ῥηθέντα B. V. E. 14. καὶ ἀνώμαλον] Socrates addita negatione habet, καὶ μὴ ἀνώμαλον: quod minus placet. Küst. Id recipiendum. 17. Μακαρίτας. τοὺς τεθνεῶτας εὐφ.] Eadem habet Photius in Lexico inedito. Küst. Vid. Ruhnken. in Tim. p. 59. Ipsum μακάριος eodem significato dici Boissouadus ostendit in Nicet. Eugen. p. 15. 20. ζαμερίτας] ζαμερίτας A.

μας, quod filios genueris artifices solertissimos. Μακάριος: Beatus, cui perpetuo bona adsunt. dicitur vero Deus et beatus et fidelis et solus potens. sed ille pro sua munificencia pils quoque nomen hoc impertitus est; ut ipsum nomen Dei. *Dixi ego, Dii estis.* sunt etiam alia plurima huiusmodi nomina. **Μακάριος.** Duo fuerunt Macarii, eodem nomine, sique celebres tum ob abstinentiam, mores, ingenium, tum ob miracula. alter Aegyptius, qui multa miracula patravit, reverendus pariter ac severus erga eos, qui ipsum adibant. alter autem Alexandrinus, cum reliqua similis esset Aegyptio, in hoc uno discrepabat, quod hilaris esset erga eos, qui ad ipsum accedebant et urbanitate quadam iuniores ad disciplinam monasticam alliceret. horum discipulus Euagrius cum antea verbis solum philosophatus esset, ab iis opere ipso philosophari didicit. qui primum a Gregorio Theologo Constantinopoli diaconus ordinatus postmodum una cum illo in Aegyptum profectus est, ibique cum supra dictis viris congressus eorum vivendi genus acmulatus

est. hic libros conscripsit valde utiles: quorum unus *Monachus* inscribitur, seu de virtute activa: alter *Gnosticus*, vel de iis qui scientiam consequi meruerunt. is in quinquaginta distributus est capita. tertius *Antirrhelicus* inscribitur, contra tentatores daemones, in octo partes divisus, secundum numerum octo cogitationum. scripsit praeterea *Prognostica* problemata sexcenta. denique duos carminum libros: alterum ad Monachos, qui in coenobiis seu congregationibus degunt, alterum ad virginem. sic autem in piflore libro dicit ad verbum: *Necessarium est Monachorum, qui ante nos recte ambularunt, vias inquirere et ad eorum exemplar nos corrigere. multa enim ab illis sunt et dicta et facta praeclare. cuiusmodi illud est, quod quidam eorum dicere solebat: aridiorem et durum victum, cum caritate coniunctum, Monachum brevi perducturum esse ad portum ab omni perturbatione vacuum.* **Μακαρίτας.** Sic per ephemismum appellant mortuos: quasi mortui sint beati, qui nullum malum amplius sentiant. quidam *Doriensium* eodem

κεκοινωνηκότας. τὸ γὰρ ζᾶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου τίθεται. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ὡς μακαρίτην, ὦ Δάματερ, τὸν βίον αὐτοῦ κατέλεξας,

εἰ φεισάμενος καὶ μοχθήσας καταλείψει μὴδὲ 5 ταφῆναι.

κατεχρήσατο δὲ ἀντὶ τοῦ μακάριον. εἰ μὴ ἄρα παύσει, οἷον νεκροῦ βίον.

Μακάρων νῆσοι. ἡ ἀκρόπολις τῶν ἐν Βοιωτία Θηβῶν τὸ παλαιόν, ὡς Ἀρμενίδας.

Μάκαιραν. μακαρίαν.

Μακεδονῆς. ἴσως μηκεδανῆς· ἢ κατ' ἐπίτασιν, Μανκεδονῆς.

Μακεδόνειος πόλις. τῶν Μακεδόνων. Μακεδονία δὲ χώρα.

Μακεδόνιος. οὗτος πλεῖστα ὄσα κακὰ κατὰ Χριστιανῶν ἐνεδείξατο, καὶ τὸν κολοφῶνα τῶν κακῶν οἷς ἔδρασαν ἐπιτίθησι. πυθόμενος γὰρ κατὰ τὸ Παφλαγόνων ἔθνος πλείστους εἶναι τῆς Νανατικῆς θρησκείας, καὶ μάλιστα κατὰ τὸ Μαντινίον, 20 συνειδὼν τε ὡς οὐχ οἷόν τε τοσοῦτο πληθὺς δι' ἐκ-

κλησιαστικῶν ἀνθρώπων ἐλαύνεσθαι, τετραρθμοὺς στρατιώτας γνώμη τοῦ βασιλέως ἐπὶ τὴν Παφλαγονίαν πεμφθῆναι πεποίηκεν, ὅπως φόβῳ τῶν πλείστων τὴν Ἀρειανικὴν δόξαν προσδέξονται. οἱ δὲ ἐκεῖσε ζήλω τῆς θρησκείας ἀπονοία κατὰ τῶν στρατιωτῶν ἐχρήσαντο· καὶ συμβολῆς γενομένης τῶν μὲν Παφλαγόνων συχνοὶ πίπτουσι, τῶν δὲ στρατιωτῶν πλὴν ὀλίγων πάντες. διὰ τοῦτο προσέκρουσε τῷ βασιλεῖ· ἄλλως τε καὶ ὅτι μετέθηκε τὰ 10 λείψανα τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου. οἱ γὰρ λαοὶ διεκάλουν τοῦτο, ἀνόσιον εἶναι λέγοντες· καὶ συμβαλόντες μάχη, πολλοὶ ὅσοι πίπτουσιν. ὄστερον δὲ καὶ καθηρέθη ὁ Μακεδόνιος.

Μακεδῶν Μακεδόνας. τὸ θηλυκὸν Μακέτις. 18

Μάκελλα. δίκηλα. Ἀριστοφάνης·

Ὡ μῶρε, μῶρε, μὴ θεῶν κίνει φρένας δειλιάς, ὅπως μὴ σου γένος παράλεθρον Λιὸς μακέλλη πᾶν ἀναστρέψῃ δίκη.

ἐπὶ τῶν βλασφημιῶν εἴρηται.

Μακκοῦ. ἀνοηταίνει, ἐνεόν ἐστιν. ἔφαμεν δὲ ὅτι ἡ Μακκῶ ἐνεὰ ἦν. Ἀριστοφάνης·

2. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] V. 555. sq. 4. λέξας *V. idemque δάμαρτε cum Aristophanis Dorvilliano. 7. κατεχρήσατο] κεχρήσατο A. δὲ om. V. In fine νεκροῦ βίου Schol. 9. Μακάρων νῆσοι. ἡ ἀκρ.] Confer Hesychium. Küst. νησοῖσι B. V. νῆσος Photius. 10. ὡς Παρμενίδης] ὡς Ἀρμενίδας Photius, quod legendum etiam in Suida monet Porsonus Tracts p. 286. Ab hoc paulum discens, Ἀρμενίδας ἐν τοῖς Θηβαίοις cum laudetur a Schol. Apollon. Rhod. 1, 551. hanc nominis formam Gaisfordus reduxit post Fiorill. in Herod. Attic. p. 117. De quo supra disseruimus in v. Καθμεία νίκη. 12. Μακεδονῆς] Sic habent MSS. Paris. itemque editio Mediolanensis. At reliquae editt. minus recte Μακεδονῆς. Küst. Μακεδονικῆς] Scribe μηκεδανῆς. Bbl. Coisl. p. 461. Tour. MS. sive Albertius. Id confirmat Apollonius Lex. p. 445. Etym. M. p. 28, 48. et quotquot grammaticorum illustrarunt glossam Homericam Od. ἡ. 106. 15. Μακεδονική] Μακεδονία A. B. Μακεδονία δὲ A. Sub finem quae habet A. in marg. περι ἀρχῆς Μακεδονικῆς ἐν τῷ Ἀσσύριοι, omisi cum V. 16. Μακεδόνιος. οὗτος πλεῖστα ὄσα x.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Socratis Hist. Eccles. lib. II. c. 38. ut vir doctus quoque ad marginem codicis Pearsoniani annotaverat. Küst. Addit Relnesius IV, 20. Sozom. IV, 26. κακὰ om. B. E. 19. τὸ τῶν] τῶν omisi cum A. B. V. Μοκ ναυτικῆς· V. 20. Μαντινίον] Μαντινίον A. B. Socrat. 21. τοσοῦτον] τοσοῦτο cum A. qui post ἐκκλησιαστικῶν addit ἀνθρώπων (ἀνῶν) cum V.
1. τετραρθμοὺς στρατ.] Rescribe ex Socrate, τέσσαρας ἀριθμοὺς στρατιωτῶν. Küst. 2. τῆ τοῦ] τῆ om. A. E. *V. Socrat. Παφλαγονίαν] Παφλαγόνια B. V. Μοκ Ἀρειανῆν A. 3. τῶν πλείστων] Immo τῶν ὀλιγῶν: ut recte habet Socrates. Küst. 5. ἐκεῖσε] ἐκεῖ V. 6. στρατιωτῶν] Χριστιανῶν A. V. 13. Post hanc glossam delevi: Μακεδόνιος, ἄλλος, ὅς ἐπὶ Τουλίου τοῦ Παρβάτου ἐμαρτύρησε. καὶ ἐστὶν ἐν τῷ Ἀμάχιος. Haec A. in marg. habet, novissima καὶ ἐστὶν κτλ. om. V. 14. τὸ θηλ.] τὸ δὲ θηλ. V. τὸ καὶ θηλ. *V. Μακέτις θη. ut singularem gl. A. Ceterum vide Strab. X. p. 477. 15. Ἀριστοφάνης] Av. 1230 — 32. Redeunt versus sub v. Μῶρα. 17. δειλιάς recte glossa posterior. 20. Μακκοῦ] Helladius apud Photium p. 1582. Ὅτι τὸ μακκοῦν ἀρχαίως ἐστὶ τὸ μὴ ἀκοῦειν· ἢ τὸ μὴ κοῖν, ὅπερ τὸ νοεῖν ἐθῆλου. Καλλίμαχος δ' ἐν Ἐκάλῃ ἐκόησε ἐνεόν, ἀντὶ τοῦ ἐνόησε. Confer etiam Etymologum. Küst.

appellant ζακίρτας, ut maioris sortis participes factos. particula ζᾶ enim de re magna dicitur. Aristophanes Pluto: Quam beatam et felicem, per Cererem, vitam eius narras, ut, postquam omnia comparavit duriterque risit, ne tantum quidem relinquat, unde sepeliri possit. abusus hic est vocis μακαρίτην pro μακαρίαν: nisi forte per iocum mortui vitam innuit. Μακάρων νῆσοι. Beatorum insulae olim, auctore Armenida, Thebarum in Boeotia sitarum arx vocabatur. Μάκαιραν. Beatam. Μακεδονῆς. Fortasse dictum de diuturna vel per intensionem significat, Μανκεδονῆς, valde sollicitae. Μακεδόνειος πόλις. Urbs Macedonum. Contra Μακεδονία, Macedonica regio. Μακεδόνιος. Macedonius quam plurimis malis Christianos affecit, et sceleribus suis culmen imposuit huiusmodi. cum audisset in provincia Paphlagonia et praecipue ad Mantinium plurimos esse addictos sectae Novatianorum; simulque intelligeret fieri non posse, ut tanta hominum

multitudo per Ecclesiasticos viros pelleretur, quattuor numeros militum Imperatoris praecepto in Paphlagoniam mitti curavit: quo illi armatorum metu percussi Arianum dogma susciperent. sed qui Mantinium incolebant ingenti ardore ad sectae suae defensionem incitati desperatione tanquam telo usi sunt adversus milites: proeloque commisso Paphlagonum quidem multi occubuerunt, milites vero, paucis exceptis, caesi sunt universi. propter hanc causam Macedonius Imperatorem offendit. huc accedebat quod reliquias Constantini M. in alium locum transtulit: licet id populus prohibere conatus esset, implum esse dicens. quare commisso proelio quamplurimi ceciderunt. tandem vero Macedonius depositus est. Μακεδῶν Μακεδόνας. Femininum est Μακέτις. Μάκελλα. Ligo bidens. Aristophanes: O stulte, stulte, noli terribilem deorum iram provocare, ne totum genus tuum vindicta Iovis ligone funditus evertat. dictum de blasphemis. Μακκοῦ. Desipit, mutus est. diximus et-

Καὶ τὸ τοῦ δήμου πρόσωπον μακροῦ καθή-
μενον.
Καὶ Μεμακκοακότα, ἀντὶ τοῦ ἀνοσηταίνοντα.
Μακκῶ καὶ Λαιμῶ. γυναῖκες, αἱ ἐγένοντο
ἐνεαί· τουτέστι, βυρέως νοοῦσαι.
Μακρὰ γραμμῆ. ἢ καταδικάζουσα· ὁ δ' ἀπο-
λύων βραχίαν ἐσημειοῦτο.
Μακρὰν οὐσίαν. οὕτω λέγουσι τὴν πολλὴν
Ἰατρικὴν.
Μακρὰ χαίρειν. οὐμῶζειν, στενάζειν.
Μακρῶνας. μακροβίους. Σοφοκλῆς·
Οὔτοι βίον μοι τοῦ μακρῶνος πόθος,
φέροντι τήνδε βῆξιν.
ἀντὶ τοῦ, οὐ βούλομαι ζῆν ἐπὶ ταύτῃ τῇ φήμῃ.
Μακρῶνι σχολῇ. πολυχρονίῳ, βραδεῖ 15
ἀγῶνι. Σοφοκλῆς.
Μακρῆτειος. ὁ πολυχρόνιος.
Μακροκέφαλοι. ἔθνος ἐστὶν οὕτω καλούμε-

νον. Παλαίφατος δέ φησιν ἐν ζ' τῶν Τρωϊκῶν, ἐν
τῇ Λιβύῃ ὑπεράνω Κόλχων οἰκεῖν τοὺς Μακροκέ-
φάλους.

Μακρὸν ποιῶ. ἀντὶ τοῦ μηκύνω. οὕτω Φι-
5 λιππίδης.

Μακροπόνηρος.

Μακρούς.

Σοῦ δ' ἐγὼ λόγους λέγοντος οὐκ ἀκούσομαι
μακρούς.

10 οὐ λέγει ὅτι τοὺς μακρούς οὐ προήσομαι, ἀκούσο-
μαι δὲ τοὺς διὰ συντομίας λεγομένους· ἀλλ' ὅτι
πάντες λόγοι μακροὶ πεφύκασι κρινόμενοι πρὸς
πρᾶξιν, εἰ πέπρακται.

Μακροχρονῶ.

"Μακροῦ. ἀντὶ τοῦ πολὺ. Ἐθνάπιος· Καρίνος 185
ὁ βασιλεὺς γενόμενος ἐν ἔξουσίᾳ καὶ βουλήσεως κύ-
ριος ἀνέδραμε τηλικούτον κακὸν ἐς τυραννίδα,
ὥστε ἀπέδειξε χρυσὸν τὴν τραγῳδομένην τυραν-

rendum ad observationem Schol. Equ. 62. 21. Μακκῶ] ἢ Μακκῶ A. μακκῶ; B. E. Istud Μακκῶ ad licentiam grammatico-
rum non dubito referre, qui notationem vocis auquirerent speciosam. Sed praesto fuit μάκκος, quod ab Etym. M. p. 707, 41.
commemoratum usus Atellanarum firmat planissime. Χριστοφάνης] Equ. 397.

3. Μεμακκοακότα] Aristoph. Equ. 62. 4. Μακκῶ καὶ Λαιμῶ. γυναῖκες] Ex Schol. Aristoph. Equ. 62. Confer etiam Tzetzem
Chil. IV, 875. Küst. 6. Μακρὰ γραμμῆ] Aristoph. Vesp. 106. Ὑπὸ δυσκολίας δ' ἅπασιν τιμῶν τὴν μακρὰν. Scholiasta in
eum locum notat, iudices apud Athenienses olim, si quem damnandum censerent, lineam longam; sin absolvendum, brevem in
tabella cerata duxisse. Ὅποτε, inquit, καταλαμβάνοιεν τινα τῷ τολμήματι, ἔλκειν εἰώθασιν μακρὰν γραμμὴν· ὅποτε ἀπολύοιεν,
βραχίαν. Sed pro τολμήματι scribendum ibi est τιμῆματι, i. e. poena, multa. Ecce enim Photius in Lexico inedito clare sic
habet: Μακρὰν τιμῆσιν: τοῖς δικάζουσι πινάκιον ἐδίδοτο, ἐν ᾧ ἔγραφον μακρὰν γραμμὴν, ὅτε τινα καταλαμβάνοιεν ἐν τῷ τιμῆ-
ματι βραχίαν δέ, ὅταν ἀπολύοιεν καὶ μὴ καταδικάζοιεν. Küst. Similiter Hesychius. 8. Μακρὰν οὐσίαν.] Μακρῶ τῇ δόξῃ
Aelian. V. H. I, 23. ubi plura notavi. Hemst. Attigit usum Pricaeus in Appuleii Apol. p. 584. ed. Oudend. οὕτω] οὕτως
Gaisf. Om. Photius. 10. Μακρὰν χαίρειν] Photius in Lexico habet μακρὰ χαίρειν: uti etiam hic apud Suidam scribendum
est. Scholiasta Aristoph. Equ. 431. Κλῆσιν σε μακρὰ κελύων. τὸ μὲν εἶδος ἀρχαῖον Ἰατρικὸν τῆς συνθέσεως· ὡς, μακρὰ χαίρειν
σοι λέγω, καὶ οἰμοῖζεν μακρὰ. Küst. μακρὰ A. V. et Lex. Bachm. p. 294. f. θρηνεῖν, στενάζειν] θρηνεῖν om. A. B. V. Pho-
tius. 11. Σοφοκλῆς] Oedip. R. 518. sq. 12. μοι βίον Med. 14. ταύτῃ] τῇ ταύτῃ V. τοσαύτῃ E. Eadem recurrit ex-
plicatio sub v. Βῆξιν. 15. Μακρῶνι σχολῇ. πολυχρ.] Ex Schol. Sophocli. Ai. 194. sed ubi sic legitur: Μακρῶνι
vero βραδεῖ, τὸν ἀγῶνα ἐμποιοῦντί σοι cum Schol. Flor., item capiti glossae inserendum ἀγῶνι, quod cum loco motum esset,
his turbis opportunitatem dedit. 17. Post hanc gl. delevi, Μακροβίοι. ἐν τῷ Βραχίαντι. Habet A. in marg., V. post gl.
seq. ἐν τῷ Βραχίαντι. om. *V. 18. Μακροκέφαλοι. ἔθνος ἐστὶν οὕτω κ.] Ex Harpocrate. Küst. Μακροκέφαλος, ὡς τὸ
περὶ Λιβύην ἔθνος. Poll. II. p. 90. Pomp. Mel. I, 19. Pop. Ponti iuxta Cerasunta. Reines.
1. τῷ post ἐν omisi cum Harp. Photio et *V. ἐν τῇ Λιβύῃ] Sic appellabatur regio quaedam Colchis vicina, de qua locus hic
accipiendus est: ne quis de Libya ea, quae in Africa sita erat, verba hic fieri putet. Vide Lucam Holsten. in Stephano v.
Λιβυστινοί. Küst. 4. Φιλιππίδης] Φιλόχοῳ addit Antiattic. p. 108. 5. Μακρὸν τεῖχος ἐκείθεν τῆς Σηλυβρίας] Locus
hic corruptus est et mutilus, quem emendabis et supplebis ex ipso Suida infra v. Τεῖχος. Küst. Extabant ista post Φιλιππίδης,
quae habet A. in marg. infimo; additis καὶ ἐστὶν ἐν τῷ Τεῖχος, quae ignorat *V. 6. Μακροπόνηρος] Photius in Lexico
inedito: Μακροπόνηρος. ὁ εἰς μακρὸν ἐκτείνων τὴν πονηρίαν καὶ μηνησιακῶν. Hinc Suidas supplendus est. Küst. Haec Photio
accesserunt a manu recenti. 8. Σοῦ δ' ἐγὼ] Aristoph. Ach. 284. (302.) 10. οὐ λέγουσι δὲ ὅτι τοὺς μὲν μακρ.] Schol. Arist.
12. πρὸς πρᾶξιν κρινόμενοι] κρινόμενοι πρὸς πρᾶξιν A. *V. 15. Μακροῦ] Cf. Vopisc. c. 1. et supr. Καρίνος. Reines. Κα-
ρίνος ὁ βασιλ.] Vide Nostrum supra v. Καρίνος: ubi locus hic auctior legitur. Küst. Vid. Eunap. Boissonad. p. 492. sive Nieb.
p. 99. 18. ὥστε ἀπέδειξε χρυσὸν] De proverbio hoc vide quae diximus supra in v. Ἐπέκλυσε. Küst.

pra de Macco femina stupida. Aristophanes: Et donec popu-
lino insipido vultu desidet. Et Μεμακκοακότα, desipientem.
Μακκῶ. Macco et Laemo, mulieres, quae mutae fuerunt et
stupidae. Μακρὰ γραμμῆ. Linea longa, quae reum cou-
demnabat. absolvens autem brevem notabat. Μακρὰν οὐ-
σίαν. Sic Attici amplas divitias vocant. Μακρὰ χαίρειν.
Longum valere. dicitur si quem flere et lugere iubemus. Μα-
κρῶνας. Longaevos, ad seram usque senectutem viventes.
Sophocles: Nequaquam vitae longaevae desiderio teneor, tali
fama de me sparsa. vel, taedet me vitae, postquam talis ru-
mor de me divulgatus est. Μακρῶνι σχολῇ. Diuturne

ac lento otio, quod in pericula coniciat. Sophocles. Μα-
κρῆτειος. Longaevus. Μακροκέφαλοι. Macrocephali,
gens ita vocata: quam Palaephatus libro VII. rerum Troianarum
in Libya supra Colchos habitare ait. Μακρὸν ποιῶ.
Extendo. sic Philippides. Μακροπόνηρος. Μακρούς.
Te vero prolisos sermones habentem non audiam. non dicit se
longos sermones non admittere, contra breves se auditurum;
sed propterea quod omnes sermones longi sunt, si conferantur
cum re, quae gesta fuerit. Μακροχρονῶ. Μακροῦ.
Longe. Eunapius: Carinus Imperator, sui iuris factus et po-
testatem adeptus arbitrato suo quidvis agendi, tantus tyran-

νίδα. οὕτω καὶ τοῦνομα τοῖς ἔργοις μακρῶ πα-
ρῆλθε. Καὶ αὐθις.

Τούτων ἀπάντων ἦν ὑβριστότατος μακρῶ.

Μακρῶ. ἀντὶ τοῦ, κατὰ πολὺ. Ἡρόδοτος.
Ἄριστος ἐγένετο μακρῶ Ἄριστόδημος κατὰ γνώμας 5
τὰς ἐμὰς. Καὶ αὐθις. Μακρῶ διέστηκε.

Μάκρωνος. ἐθνικόν.

Μάκτρα. θυνία ἐπιμήκης, ἐν ἣ μάττουσι τὰ
ἄλευρα. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ.

Ἄντι δὲ μάκτρας,

πιθάκης πλευρὰν ἐρῶγωνίαν.

Μάλα εἰκότως. πάνν δικαίως.

Μαλακηνός. ὄνομα κύριον.

Μαλακία. ῥαθυμία, νόσος. Καὶ μάλιστα διὰ
τὰς μαλακίας τῶν Κελτῶν καὶ φυγοπονίας ὥρισε 15
τὸν ἀδελφὸν οὐραγεῖν.

Μαλακίζεσθαι. ἐν ταῖς νόσοις φασὶν ἄτι-
κοὶ τὰς γυναῖκας μαλακίζεσθαι, τοὺς δὲ ἄνδρας
ἀσθενεῖν.

Μαλακίων. ὁ μαλακός.

Μαλακόν. ἀπαλόν, ἢ καὶ ἀσελγές. Ὁ δὲ οὐ

πάνν δεξιῶς ὑπεξῆλθεν ἀθυμία, καὶ πληγῶν πλειό-
νων γενομένων, διὰ τὸ μαλακῶς τὸν τράχηλον πα-
ρασεῖν.

Μαλακός. Ὅτι πάντων φρονιμώτερον ζῶν
ὁ ἄνθρωπος, καὶ τὴν γεῦσιν, ἀφῆν οὖσαν, ἀκρι-
βεστέραν ἔχει, διότι μαλακώτερος καὶ τὴν ἀφῆν αἰ-
σθητικώτερος. Θῦπτον γὰρ διαφορεῖται τὰ περι-
τώματα, καὶ οὐκ ἐπιθολοῦται αὐτοῦ τὸ φανταστι-
κὸν καὶ λογιστικόν. ἐπιστῆσαι δὲ χρῆ, μήποτε ὡς

10 ὕλικὸν αἷτιον αἰτιῶται τὴν σάρκα. οὐ γὰρ ποιη-
τικὴ ἔστι φρονήσεως, ὡς συναίτιον. διὰ γὰρ τὸν
σύνδεσμον διατίθεται τὰ ψυχικὰ κινήματα ταῖς
τοῦ σώματος κράσεσιν, οὐ γεννώμενα ὑπὸ τῆς κρά-
σεως, ἀλλ' οὐκ ἄνευ τῆς τοιαύτης κράσεως τοιαύτης

ἢ τοιαύτης ἐνεργοῦνται. εἰ δὲ τινα εἶη ἄλλα τοῦ ἄν-
θρώπου μαλακώτερον ἔχοντα σάρκα, οἷον οἱ σκέ-
ληκες, τοῖς ἄλλοις δηλονότι ἐλλείπουσιν· οὐ γὰρ
ἔχουσι τέλειον τὸ φανταστικόν· ἀλλὰ νῦν περὶ τῶν
τελείων ζῶων ὁ λόγος. τάχα δὲ οὐδὲ σὰρξ ἢ τῶν

20 σκωλήκων, ὡς οὐδὲ τῶν μυιῶν. ὅτι δὲ τῷ μαλα-
κώτερον ἔχειν τὴν σάρκα ὁ ἄνθρωπος φρονιμώτε-

3. Τούτων ἀπάντων] Hanc ῥῆσιν Eunapio adiudicare videntur interpretes. Sed falluntur. Est enim senarius, qui legitur apud Aristoph. in Vesp. 1294. (1343.) Küst. Hunc versus praeter alios attulit v. Παροινικώτατος. 4. Ἡρόδοτος] IX, 71. qui x. γν. τὰς ἡμετέρας. 6. διέστηκε V. 7. Μάκρωνες] Vide Stephanum Byzantium v. Μάκρωνες: et ibi interpretes. Küst. Μάκρωνος A.*V. Id recipiendum fuit, cum Suidas non disciplinam geographorum spectet, sed declinationem ut solet grammaticam. 8. Μάκτρα] Helladius apud Photium p. 1589. Ὅτι τὸ μάκτραν καλεῖν, ἐν αἷς τὰς μάζας μάττουσιν, ἄτικόν καὶ οὐχ, ὡς ἔνιοι δοκοῦσιν, ἰδιωτικόν. Küst. Cf. v. Κάροπος cum Aristoph. Ran. 1170. μάττουσι] μαλάττουσι B. 9. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] V. 545. sq. Post ἐρῶγωνίαν quae extabant καὶ ταύτην, ignoravit A. B. V. E. 13. Μαλακηνός] Μαλακηνός A. B. Glossa suspecta. 14. Καὶ μάλιστα διὰ τὰς μαλακίας τῶν Κελτ.] Fragmentum hoc consarcinavit Suidas ex Polyb. III, 79. ubi sic legitur: Ἐπιμελητὴν δὲ τῆς οὐραγίας τὸν ἀδελφὸν ἀπέλιπε Μάγωνά· τῶν τε λοιπῶν χάριν, καὶ μάλιστα τῆς τῶν Κελτῶν μαλακίας καὶ φυγοπονίας. Küst. 17. Observationem istam refutat Lobeck. in Phryg. p. 389. οἱ ἄτικοι] οἱ om. A.*V. E. et Photius, ubi μαλακίζεται in capite gl. 18. τὰς μὲν] μὲν om. A. V. Phot. 20. Μαλακίων] Sic MSS. Paris. cuius loco priores edit. exhibent μαλακίας. Sed μαλακίων recte se habet: quod est diminutivum a μαλακός. Schol. Aristoph. Eccles. 1050. Μαλακίων: μαλακός, ὑποκοριστικόν. Huc Suidas respexit. Küst. Μαλακίαν B. E. De familia huius vocis diligentissime Weichertus Poett. Latt. reliq. p. 431. sqq. disputavit. 21. ἢ ἀσελγές V. ἢ καὶ ὁ ἀσελγής Photius. Ὁ δὲ οὐ πάνν] De Cicerone videntur dicta: cf. Appian. B. C. IV. p. 600. D. Hemst. Is si verum divinavit, ὑπεξέσχεν potius erat dicendum.
4. Μαλακός. πάντων φρονιμώτερον ζῶν ὁ ἄνθρ.] Haec et quae sequuntur puto depraemta esse ex Philopono in Aristotelem de Anima. Küst. Ita sane. Vid. fol. M. 111. Gaisf. Qui tacite ὅτι cum *V. 5. καὶ τὴν γεῦσιν — διαφορεῖται] ὡς γὰρ μαλακώσαρκος, ἔς οὐ καὶ κατὰ τὴν ἀφῆν αἰσθητικώτερος ἔστι, θῦπτον διαφορεῖται Philop. 7. περιπτώματα] περιπτώματα A. E.*V. Med. Philop. 9. μήποτε] ὅτι Philop. qui mox εἰ μὴ ὡς συναίτιον. 12. συνδιατίθεται] διατίθεται A. E. Med. Philop. 13. ὑπὸ] ἀπὸ V. Supra γενώμενα Med. 14. τοιαύτης] τοιαύτης Philop. et mox τοιαύτης ἢ τοιαύτης. 16. οἷον οἱ] οἷον om. A. B. V. οἱ om. Philop. 18. ἀλλὰ νῦν] νῦν δὲ Philop. 19. ἢ τῶν] ἢ om. Philop. 20. οὐδὲ ἢ] ἢ delevi cum A. V. Philop. δὲ τὸ] τῷ A. B. V. Med. τὸ E. τῶν Philop.

nus erasit, ut tyrannorum saevitiam a tragicis poetis celebratam aurum esse ostenderet: adeo vel nomen ipsum factis longe superavit. Et alibi: Horum omnium longe insolentissimus erat. Μακρῶ. Longe. Herodotus: Aristodemus omnium longe fortissimus meo iudicio fuit. Et alibi: Longe distat. Μάκρωνος. Nomen gentis. Μάκτρα. Mortarium oblongum, in quo farina pinsitur. Aristophanes Pluto: Pro mactra dolioli latus distansum. Μάλα εἰκότως. Optimo iure. Μαλακηνός. Nomen proprium. Μαλακία. Mollities, morbus. Praecipue vero propter Gallorum mollitiem et laborum impatientiam fratrem agmen cogere iussit. Μαλακίζεσθαι. De mulieribus aegrotantibus Attici dicunt μαλακίζεσθαι, de viris autem ἀσθενεῖν. Μαλακίων. Effeminatus. Μαλακόν. Tenerum, vel etiam impudicum. Ille autem propter animi tristitiam mortem obiit minus generosam, plures-

que ictus et inflicti fuerunt, quod cervicem molliter praebuit. Μαλακός. Homo est animal omnium prudentissimum, et gustatum, qui tactus est, subtilissimum habet: ita, quod mollissimus est, tactum etiam facillime sentit. oculus enim dissipatur excrementa, neque ipsius imaginatrix et ratiocinatrix facultas obscuratur. sed oportet hic considerare, num carnis ut materialem causam causetur. neque enim caro est prudentiae efficiatrix, ut causa adiuvans. nam propter commune vinculum animorum motiones afficiuntur a corporis temperamentis, non ortae quidem a temperamento, sed non sine temperamento vel hoc vel illo modo agentes. si qua vero sint animalia, quae carnem habeant molliorem quam homo, ut vermes: ea reliquis deficiunt, haud enim imaginatricem facultatem habent integram. nunc autem de perfectis animalibus loquimur, fortasse autem ne caro quidem est illa vermium, ut neque muscarum. hominem autem

ρος, σημείον ἔστι τὸ τοὺς μαλακωτέρους τῶν ἀνθρώπων φρονιμωτέρους καὶ εὐφρευστερούς εἶναι, τῶν ἄλλων πάντων διαθέσεων καὶ φυσικῶν ιδιοματίων ὁμοίως ἔχόντων. διὸ καὶ τοὺς ἀνοήτους παχυδέρμους καλοῦμεν.

Μαλακόστρακοι. ἰχθύες, ὅσα ἐκδύεται ὀλον ἀστακοί, καρίδες, πάγουροι, καρκίνοι. ταῦτα δὲ μόνον ἐκδύονται.

Μαλάσσω. ἀντὶ τοῦ μεταβάλλον.

Μαλάχεια. ὅσα τῶν ἐνύδρων ὄντα οὐκ ἔχει ὀλον σηπία, πολύπους. ταῦτα δὲ καὶ ἀναιμά ἐστι καὶ ἀσπλαγχνα. τινὲς δὲ μαλάχεια διὰ διφθόγγου γράφουσι.

Μαλαχίας. ὄνομα κύριον.

Μαλέας. ἀρωγήριον, καὶ ὄρος.

Μάλεος. ὄνομα κύριον. Φαιστός, πόλις Κρήτης. Ὀμηρος.

Ἐς Φαιστόν· μικρὸς δὲ λίθος μέγα κῦμ ἀποέρει.

Μάλεος γάρ τις τελέσας τὸν λίθον τοῦτον ἀνιέρωσε τῷ Ποσειδῶνι, πρὸς τὸ μὴ τὰ κύματα προσπελάζειν τῇ Φαιστῷ.

Μαλερόν. λαμπρόν, σποδόν, ἰσχυρόν, δξύ, ἀσθενές, ξηρόν, δριμύ. τὸ δὲ **Μαλερόν** πῦρ, τὸ δξύ ἢ μαραντικόν, σφοδρόν. Καὶ **Μαλεράς** φρένας, τὰς ἀσθενεῖς καὶ ξηράς.

Ῥιπίδα τὰν μαλερόν θάλλπος ἀμυνομένην.

Μάλειον ὄρος.

Μαλειῶν ὄρος αἰπύ.

Ὀμηρος.

Μαλιασμός. νόσος περὶ τοὺς ὄνους γινομένη 15 νη· ὅς ἐστι κατάρξους διὰ μυκτῆρων καὶ στρόφος περὶ τοὺς αὐτοὺς. οὐκ ἐκφεύγει δὲ οὐδέτερον τῶν νοσημάτων ὁ ὄνος.

1. σημείον ἔστι.] Hæc e diversis Philoponi verbis collecta sunt: κατασκευάζει ἐκ τοῦ καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων τοὺς μαλακωτέρους μᾶλλον φρονιμωτέρους καὶ εὐφρευστερούς εἶναι. διὸ καὶ τοὺς ἀνοήτους παχυδ. κ. 3. πάντων] ἀπάντων Α. 5. καλοῦμεν om. V. 6. Μαλακόστρακα] Vide Aristotelem Hist. Anim. IV, 2. Küst. Μαλακόστρακοι B. V. E. Med. Quod Artemidoro comprobatur receperimus. Aelianus N. A. XI, 37. Μαλακόστρακα δέ, ἀστακοί, καρίδες, καρκίνοι, πάγουροι· ἀποδύεται δὲ τὸ γῆρας ταῦτα: quocum Gaisfordus simillimum contendit Artemidori narrationem II, 14. adhibitam etiam Schneidoro in Aristot. N. A. VIII, 19, 5. Unde intelligitur apud Suidam post ὅσα, quod ipsum aliquam movet suspitionem, desiderari τὸ γῆρας. 9. Μαλάσσω] Ex Soph. Ai. 594. et Schol. Annotarat Portus. Mox delevi cum V. Μαλάσσω. αἰτιατικῆ: quas habet A. in marg. 10. Μαλάχεια] Immo potius μαλάχεια. Galenus in Glossis Hippocraticis: Μαλακίωσις: οὕτως καλεῖται ὅσα τῶν ἐνύδρων ἀκανθὰν οὐκ ἔχει, καθάπερ ὁ πολύπους καὶ τευθὶς καὶ σηπία καὶ ἀκαλήφη. ταῦτα δὲ καὶ ἀναιμα καὶ ἀσπλαγχνά ἐστὶ. Aristoteles quoque Hist. Anim. lib. I. c. 6. hoc genus piscium μαλάχεια vocat: ut proinde dubitari non debeat, quin et sic apud Suidam scribendum sit. Küst. Μαλάχεια V. Aelianus N. A. XI, 37. a Gaisf. ascriptus: Μαλάχεια δὲ καλεῖται ὅσα τῶν ἐνύδρων ἀσπετά ἐστὶ, καὶ εἴη ἂν πολύπους, σηπία, τευθὶς, ἀκαλήφη· ταῦτά τοι καὶ αἵματος ἄμοιρα καὶ σπλαγγῶν ἐστὶ. 11. ἐστὶ] εἰσι Α. 15. Μαλέας] Quæ subiequebantur, ἢ (καὶ ἢ *V.) αἰτιατικῆ τὸν Μάλειον, Gaisf. delevit cum A. Ceterum v. Wesael. in Diod. XIII, 64. 16. Μάλεος] Glossam ante v. Μαλαχίας posuit *V. Φαιστός, πόλις Κρ.] Sic MSS. Paris. At priores editt. [et E.] male Φαιστοῦ, πόλεως Κρ. Nihil enim præcedit, ad quod genitivus iste referri queat. Nam ὄνομα κύριον respicit ad vocem præcedentem Μάλεος. Küst. 17. Ὀμηρος] Odys. γ'. 296. ad quem locum Scholiasta notat, pro μικρὸς λίθος in quibusdam codicibus Homeri olim scriptum fuisse Μάλιον λίθος: quam lectionis diversitatem Suidas etiam hoc loco confirmat. Is enim notam, quam verbis Homeri subiungit, excerptit ex aliquo Scholiasta, qui Μάλιον vel Μάλιον λίθος apud poetam olim legerat: quamvis ipse, quæ est eius ἀκριστά, μικρὸς λίθος in textu retinuerit. Küst. Haud veri dissimile voces illas γράφεται Μάλιον λίθος obliteratas fuisse, quibus demptis male procedit oratio. Ceterum cf. Steph. Byz. v. Λιθήσιος.

3. Μάλεος γάρ τις τελέσας τὸν λ.] Locum hunc Suidæ in Παρεκβολὰς suas rettulit Eustathius in Odys. β'. p. 1469. ut Pearsonus etiam observaverat. Sic enim verbosus ille Homeri interpretes ibi inquit: Ὅτι δὲ ὡς εἴρηται μικρὸς λίθος ὁ κατὰ Φαιστόν τετελεσμένος ἦν πρὸς τινος Μάλιον, καὶ ὡς ἀνιέρωθι Ποσειδῶνι πρὸς τὸ μὴ τὰ κύματα πελάζειν τῇ Φαιστῷ, ἐν τοῖς τοῦ Σουίδα κείμεναι. Küst. τελέσας] Vim huius vocabuli Portus non intellexerat. Τελεῖν enim apud veteres dicebatur de magica rerum consecratione, quæ vi sua incursiones hostiles, morbos aliaque mala in loco aliquo arcere posse credebatur. Hoc sensu accipiendi sunt ἀνιέρωντες ἀργυροὶ τετελεσμένοι εἰς βαρβάρων ἀποκώλυσις, apud Photium Cod. LXXX. p. 188. item δακτύλιοι τετελεσμένοι apud Scholiastam Aristophanis in Plut. 884. et Παλλάδιον τετελεσμένον apud Nostrum infra v. Παλλάδιον. Confer Salmasium ad Fl. Vopiscum in Aureliano, qui hac de re pluribus agit. Küst. Adde Lobeckii Aglaoph. p. 970. 6. λαμπρόν] Sic μαλεραῖς ἀσθενεῖς Pindar. Ol. IX, 34. ubi v. Schol. Μαλερόν pro λαμπρόν dixisse veteres testatur Schol. Paris. Apollon. Rhod. I, 734. diverse Schol. ed. Conf. Heyn. in Homer. Il. ἰ. 242. Gaisf. Adde Hemsterb. in huius Poetis min. T. III. p. 546. σποδόν] σπουδαῖον Photius. 7. ἀσθενές *V. Μαλερόν πῦρ] Vid. Schol. vulg. Il. ἰ. 242. 8. Μαλεράς φρένας] V. Blomf. gloss. Persa. 62. 10. Ῥιπίδα] Archias Ep. V, 4. Anthol. Pal. VI, 207. Ῥιπίδα Med. Mox μαλεράν Α pr. 11. Μάλειον Med. 13. Ὀμηρος] Odys. γ'. 287. Cf. Zon. p. 1334. 14. Μαλιασμός] Res exponitur ab Hippocraticis I, 2. p. 10. etc. illi μάλιον vocant: μάλιον Apsyrus habet p. 13. Hemst.

esse prudentiorem, quod carnem habet molliorem, illud est arguendo, quod homines molliores sint prudentiores et ingeniosiores; quamvis ceteræ omnes affectiones et naturales proprietates sint similes. Quapropter etiam stupidos vocare solemus παχυδέρμους. Μαλακόστρακοι. Sic vocantur pisces, qui crustas exunt: ut astaci, carides, paguri, cancri. hi enim soli crustas exunt. Μαλάσσω. Flectaris. Μαλάχεια. Sic vocantur aquatilia, quæ ossibus carent: ut sepia, polyopus. eadem autem sanguine visceribusque carent. quidam vero per dipthongum ῖ scribunt μαλάχεια. Μαλαχίας. Nomen proprium. Μαλέας. Malea, promontorium et mons. Μέ-

Suidæ Lex. Vol. II.

λεος. Nomen proprium. Phaestus autem, urbs Cretæ. Homerus: Ad Phaestum; at parvus lapis ingentes fluctus arceat. Maleus enim quidam lapidem hunc magice consecratum Neptuno dedicavit, ne fluctus ad Phaestum usque accederent. Μαλερόν. Splendidum, cinereum, vehemens, rapidum, infirmum, siccum, acre. at Μαλερόν πῦρ, ignis rapidus. vel obvia quæque consumens et vehemens. Et Μαλεράς φρένας, mentes infirmas et aridas. Flabellum ardentem æstum propulsans. Μάλειον ὄρος. Homerus: Μαλεαρὺν μὸν ἀϊνυς. Μαλιασμός. Morbus asinorum: qui est defluxio per nares, et dolor easdem infestans. horum morborum neutrum asinus effugit.

Μάλλιος. ὄνομα κύριον. Ὅτι Μάλλιος ὁ ὕπατος τὸν ἑαυτοῦ παῖδα μονομαχήσαντα Πόντιον τῷ Λατίῳ καὶ καταβαλόντα τὸν ἀντίπαλον ὡς μὲν ἀριστεία ἐστεφάνωσε, ὡς δὲ ὑπερβάντα τὰ ἐξ αὐτοῦ τεταγμένα ἐπελέκισεν· ὁ δὲ σὺν ὁμοίῳτι προχθὲν δ' εὐπειθεστάτους τοὺς ἀρχουσι Ῥωμαίους κατέστησεν. [ἔστιν ἐν τῷ Δικτάτωρ.]

Μάλισσα. ἀντι τοῦ ἀριβῶς· ὁ Θουκυδίδης λαμβάνει.

487 **Μαλθακόν.** ἔκλυτον, μαλακόν.

Ὁ δ' αὐτὸν

ἐξάγαγεν βίοντος μαλθακῆ σοφῆς.

Μαλθακώτερον. πρὸς τὸ ἥδύτερον τοῦ βίου καὶ εὐχρον. Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Τὸ δὲ μεταστρέφεσθ' αἰ

πρὸς τὸ μαλθακώτερον,

δεξιῶν πρὸς ἀνδρὸς ἐστι καὶ φύσει Θηραμέ-
νονος.

Μαλθάξαι. ἀγαθῶναι, καταπραῦναι. Τούτῳ μὲν δόξοις μαλθασσομένους καὶ ἐς τὰς κλήσεις συν-
εῖναι. Καὶ αὐθις· Τὸ γὰρ δυνάμενον ἐκείνον τὸν
ἄνδρα μαλθάξαι ἐν μόνον ἦν, ἢ τῶν τρόπων ἐπιεί-

κεια καὶ ὁ τοῦ δικαίου κατὰ φύσιν ἔριος. [Καὶ Ἀριστοφάνης·

Νάρκη μου κατὰ τῆς χειρὸς κατα-
χέεται,

καὶ τὸ ξίφος οὐ δύναμαι κατέχειν, ἀλλ' ἔδη
μαλθακὸς εἶμι.]

Μάλθη. ὁ μεμαλαγμένος κηρός.

Μάλθων. Ὁ γύνανδρός τε καὶ μάλθων γύ-
ραννος. ἀντι τοῦ ἔκλυτος.

10 **Μαλκίσιμον.** Δημοσθένης ἐν 3' Οὐλιπτικῶν
φρασι.

Μάλκιον. ἀσθενές, ψυχρότατον. Ὁ δὲ Με-
θριδάτης πικρὸν φάρμακον ἀσθενές τε καὶ μάλκιον
βραδέως τὴν ἰσχὺν ἀπαδαίκευτο.

15 **Μαλκίστατον.** ψυχρότατον.

Τόδε μοι μαλκίστατον ἦμαρ.

Μάλλον μάλλον. ἀντι τοῦ, αἰ καὶ μάλλον.
Ἄλεξις Ἀχιδίδι·

Πῶς ἐπινεφεῖ τὸ πρῶτον ὁ Ζεὺς ἡσυχῆ,

ἔπειτα μάλλον μάλλον;

Ἀναξίλας Ὁραϊς· Ἄλεξις Πεζονίκη.

Τοῦτο τὸ μάλλον λέγεται θετικῶς· οἶον, Οὐδὲν

1. **Μάλλιος**] *Mālios* bis V. Med. *δτι* Gaisf. cum *V. Μοκ ὡς μὲν om. B. E. A. αὐτοῦ ναῖς. G. τοῦς Ῥωμαίους] τοῦς omisi cum A. B. V. E. praeterea Ῥωμαίους V. E. 7. ἔστιν ἐν τῷ Δικτάτωρ] Sed ibi de hoc Manlio ne quid quidem reperitur. Küst. Mirum haec profertur potuisse, cum ille quisquis gl. Δικτάτωρ comparavit, ipsam nomen *Mālios* ibi iussertit observari. Notavimus tamen ista, quae desint V. 8. **Μάλισσα**] Schol. Thucyd. I, 17. Vid. L. A. Van der Lind. Med. Phys. p. 445. b. Hemst. Addit Gaisf. Schol. Thucyd. III, 93. Varia congescit Bastius Ep. Crit. p. 37. sq. 10. *ἔκλυτον*] *εὐλύτον* Photius. 11. Ὁ δ' αὐτὸν] Diogenis Laert. II, 15. Anthol. Pal. VII, 95. ὁ δ' ἔξ αὐτῶν A. Statim Gaisf. cum A. delevit, Καὶ παρομοίαν Ἀπάλω δερμολογίας, αἱροὶ μαλθακωνίαις. ἐπὶ τῶν ὑπὸ τρυφῆς καὶ ἀβρότητος διαθροσόντων: quae mellas leguntur supra in v. Ἀπάλω. 12. *ἐξήγαγε* *V. 14. *Ἀριστοφάνης Βατράχοις*] V. 542 — 545. 15. *μεταστρέφεισθαι*] *μεταστρέφεισθ' αἰ* A. B. V. E. Med. 19. *Τούτῳ μὲν*] Diogen. Laert. IV, 8. Hemst.

1. *Καὶ Ἀριστοφάνης*] Hae duae voces in prioribus editis desunt, quas ex 2 MSS. Paris. [et *V.] revocavi. Locus autem hic extat apud Aristophanem in Vesp. 711. [733. sq.] idemque repetitur infra v. Νάρκη. Küst. Seqq. usque ad πρὸς om. B. E. Vereor ne locus male repositus per lectorum industriam accesserit, quem primus inveniit Aldas. 5. *ἀλλ' ἄλγιδι* Ox. 7. *Μάλθη*] Ex Harpocratlone. ὁ addidit V. et Harpocr., ὁ μεμαλγμένος Photius. „Gl. spectat Demosth. p. 1182, 18. v. Schol. Demosth. e Cod. Bav. p. 112. Conf. Schol. Theocriti VIII, 105. Gaisf. Adde Aristoph. ap. Polluc. X, 59. 8. *Μάλθων*] Vid. γύνανδρος. Haeo Aelliani puto, et intelligenda de Hellogabale, in quem scripserat κατηγορίαν τοῦ Γ. teste Philostrato de Vit. Soph. p. 624, 21. Hemst. 10. *Μαλκίσιμον*. *Δημοσθ.*] Harpocratio (ex quo Suidas) habet *μαλκίσιμον*. Vide Maussacum in Harpocratlone. Küst. *Μαλκίσιμον* etiam Photius: germanum esse Demosthenis lectionem non persuadet Schaeferus Appar. Crit. T. IV. p. 574. Adde Lobeck. in Phryg. p. 82. 12. *ψυχρότατον*] *ψυχρότερον* V. 14. *βραδέως*] Apparet δ praemittendum fuisse. 15. *Μαλκίστατον*] Sic rectius MSS. Paris. [et *V.] quam priores editi, quae habent [bis] *μαλκιστότατον*. Nam vel fragmentum versus, quod sequitur, satis ostendit scribendum esse *μαλκίστατον*. Küst. Vid. supra in v. *Μαλκίστατον*. 17. *Μάλλον μάλλον*] Utitur Aristoph. Ran. 1032. Alexin etiam Antiait. p. 108. memoravit, qui subiecit formulas *μείζον μείζον, μικρόν μικρόν, μίαν μίαν*. Adde πλέον πλέον Arist. Nub. 1290. Eurip. Iph. T. 1406. *ὄσον ὄσον* Vesp. 213. et aliis multis probatum (v. Weisk. Picae. Gr. p. 64.). Cf. Lobeck. Aglaoph. p. 385. Neque Latinis admodum frequentabatur *magis magis*, quod placuit Catulle, cum particulae geminatae solerent invicem copulari: velut *magis magisque, longe longaque, plus plusque*, quae firmarant Suetonius in Her. 8. l. 6, 17. Ovidend. in Appul. Met. p. 170. alii. 19. *ἐπινεφεῖσθε*] *ἐπινεφεῖ* τὸ A.

Μάλλιος. Nomen proprium. Manlius Consul filium suum, qui cum Pontio Latino singulari certamine certaret et adversarium prostraverat, coronavit quidem ut victorem, sed securi eundem percussit, ut qui edictum ipsius violasset. hoc crudeliter factum Romanos magistratibus et ducibus suis obsequentissimos reddidit. Vide in v. Δικτάτωρ. **Μάλισσα.** Vocem hanc Thucydides accipit ita, ut sit accurate. **Μαλθακόν.** Solutum, molle. Ille autem voluntariam mortem sibi conscivit propter mollitiam sapientiae. **Μαλθακώτερον.** Mollis ad vitae suavitatem et deliciae. Aristophanes Ranis: Sed se convertere semper ad latus mollis, viri est casti et Theramenis ingenio praediti. **Μαλθάξαι.** Mollire, demulcere. Alios quidem donis delentis convivia cum eo celebrare. Et alibi: Quod

enim virum illum delentire poterat, unum erat, morum integritas et natura insitus iustitiae amor. [Et Aristophanes: Τερπὸρ ἀδοῦ μανὺν μὲν ἰπασί, ut gladium retinere nequeam. sed iam emollitus sum.] **Μάλθη.** Cora emollita. **Μάλθων.** Mollis. Semivir ille et effeminatus tyrannus. **Μαλκίσιμον.** Hac voce usus est Demosthenes Philipp. IX. **Μάλθων.** Infirmum, frigidum. Cum autem Mithridates venenum infirmum et frigidum hausisset, quod tarde vim suam exhiberet. **Μαλκίστατον.** Frigidissimum. Hic mihi frigidissimus dies est. **Μάλλον μάλλον.** Magis magisque. Alexis Attidae: Quomodo Iuppiter nubes coelo primum paulatim inducit, deinde magis magisque? Item Anaxilas Herod. et Alexis Pezonicus. Hoc μάλλον dici solet positive: ut, *ἄλλο*

μάλλον ὁ πειρατής κακός ἐστίν ἢ ὁ ψεύστης. ὑπὸ δὲ τῶν Σκεπτικῶν οὐ θετικῶς, ἀλλ' ἀνασκειτικῶς λέγεται· ὡς ὑπὸ τοῦ ἀνασκευάζοντος καὶ λέγοντος, Ὁδὲ μάλλον ἢ Σκύλλα γέγονεν ἢ Χίμαιρα. καὶ ποτὲ μὲν συγκριτικῶς ἐκφέρεται, ὡς ὅταν φῶμεν μάλλον ὁ τὸ μέλι γλυκὺ ἢ τὴν σταφίδα· ποτὲ δὲ θετικῶς καὶ ἀναιρετικῶς· ὡς ὅταν λέγωμεν, μάλλον ἢ ἀρετὴ ἀφελεῖ ἢ βλάβει. σημαίνομεν γὰρ ὅτι ἢ ἀρετὴ ἀφελεῖ, βλάβει δ' οὐ.

Μάλλον ὁ Φρύξ. ἢ παροιμία ἐνθύνει. οἱ 10 ζ' σοφοὶ ἐρωτῶμενοι ὑπὸ Κροίσου, τίς τῶν ὄντων ἐσθαυμονέστατος· οἱ μὲν ἀπεκρίναντο, τὰ ἄγρια ζῷα· ὑπὲρ γὰρ τῆς ἀυτονομίας ἀποθνήσκει· οἱ δὲ, πελαργούς· δίχα γὰρ νόμου τῆ φύσει τὸ δίκαιον ἔχουσι· Σόλων δὲ, οὐδένα πρὸ τῆς τελευταίας ἡμέ-15 ρας. παρυστῶς δὲ Αἴσωπος ὁ Φρύξ ὁ λογοποιός,

Τοσοῦτον, εἶπεν, ὑπερβῆεις τῶν ἄλλων, ὅσον θάλασσα ποταμῶν. ἀκούσας δὲ Κροῖσος εἶπε, Μάλλον ὁ Φρύξ.

Μάλλονος. ὄνομα ἐθνικόν.

Μάλχος, Βυζάντιος, σοφιστής. ἔγραψεν ἱστορίαν ἀπὸ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου, καὶ ἕως Ἀναστασίου· ἐν ἣ τὰ κατὰ Ζήνωνα καὶ Βασιλίσκου καὶ τὸν ἐμπρησμόν τῆς δημοσίας βιβλιοθήκης, καὶ τῶν ἀγαλμάτων τοῦ Ἀθουσταίου, καὶ ἄλλα τινὰ ἀποθρηνῶν ἀετὰ.

Μαμμάκουθος. ὄνομα κύριον.

Μάμας. Ὅτι ἐν τῇ ἀγίῳ Μάμαντι γέφυρα ἦν μεγάλη, ἰβ' καμάρας ἔχουσα· ὕδατα γὰρ κατῆρ-10 διαζέρεται μάλα σεμνῶς, καὶ τραγηδίας δίκην ἀποθρηνῶν ἀετὰ.

B. V. Med. et Photius. ἦσυχτι *V. 22. Τοῦτο τὸ μάλλον λέγεται θετικῶς, οἶον, οὐδὲν μάλλον.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Laertii in Pyrrhone [IX, 75.], ut Pearsonus observavit. Sed ibi rectius sic legitur: Λέγεται δὲ τὸ Οὐδὲν μάλλον καὶ θετικῶς, ὡς ὁμοίων τινῶν ὄντων· οἶον, Οὐδὲν μάλλον ὁ πειρατής etc. Vide etiam Nostrum infra v. Οὐδὲν μάλλον, ubi locus hic auctior legitur. Küst. Non dubito quin ex inferiore loco descripta sit observatio, quae referri debuit ad dictionem οὐ μάλλον, non ad simplicem μάλλον: quo errore factum videmus ut in continuis καὶ ποτὲ μὲν negligerentur, quamquam necessaria, αὐτὸ τὸ μάλλον.

4. ἢ Σκύλλα glossa inferior; sed legendum etiam ἢ ἢ Χίμαιρα. cum Diogene. 6. θετικῶς] ἐκφέρεται addit V. 7. ὅτι μάλλον] ὅτι omisi cum gl. posteriori et A. Mox σημαίνομεν δὲ A. 10. ὁ ὄντων, servat Zenob. V, 16. 11. ὑπὸ Κροίσου om. V. ὄντων] σοφῶν Photius: qui mox πελαργοί, omisso γὰρ. 12. δὲ om. *V. Αἴσωπος... λογοποιός.] ὁ λογοποιός Φρύξ τὸ γένος Photius, Αἴσωπος... μυθοποιός Zenob.

3. Post hanc gl. delevi, quae Gaisfordus etiam suspicabatur ab mala manu profecta esse: Μαλώα. Καὶ τινὰ διὰ χειρὸς ἔχουσι μά-15 λῶα, καὶ καθάιρουσι. Ubi Küsterus: „Μαλώα] Est vox recentiorum Graecorum; sed cuius significatio est prorsus obscura et incerta: quippe quam nec Suidas hoc loco nec quisquam alius; quod sciam, explicat. Extat autem in Vita S. Euthymii (edita a Cotelierio T. II. Monument. Eccles. Gr.) p. 327. unde et fragmentum ipsum quod sequitur, a Suida depromptum est. Ibi etiam sic legitur: Κάθημενοι γὰρ ποτὲ πρὸς τῆ τοῦ μοναστηρίου εἰσόδου, καὶ τινὰ μαλώων ἔχουσι διὰ χειρὸς καὶ καθάιρουσιν, ἐπιστῶν ἡμῶν οὕτως ἕως μεγάλης καὶ καταιγίδος παραπλησίως, ὑπὸ τοῦ πονηροῦ πνεύματος ἐλευνόμενοι. Cotelierius existimat μαλώα vel μαλώων in loco citato significare genus lignis vel rasti vel sarculi: sed conjecturam istam nullius scriptoris auctoritate probat. Quare rem istam ut incertam in medio relinquo. Vide etiam Dufrenoy in Glossario Graeco in Glossario Graeco, qui recte quidem monuit, Suidam locum hunc ex Vita Euthymii descripsisse: sed de significatione vocis μαλώα nihil certi tradit. Küst. Habet hanc A. in marg., omisso καὶ καθάιρουσι. Μαλώα *V. 4. Μάλωρος] Μάλλωρος cum V. Hanc glossam si cum Plutarchi loco de Fort. Alex. p. 327. B. par esse componi, Μάλλωρος credibile interdum esse dictos, quos historici plerumque vocant Μαλλούς. Subsequabatur glossa sat-20 tis inepte ex v. Διονυσιαδης compilata: quam qui praestitit A. hanc ipsam ignorat, Μαλλώτης, Διονυσιαδης, Φιλαρχίδου, τρα-γικός. Neque Küsterus fraus fessellit: „Puto locum hunc (inquit) ad litteram A referendum, et sic scribendum esse: Διονυσιαδης, Μαλλώτης, Φιλαρχίδου, τραγ. Vix enim mihi persuadeo Μαλλώτης esse nomen proprium viri, cum constet esse Ἰωνικόν, a Μαλλός, urbe Ciliciae; ex qua Dionysiadis oriundus fuerit: quomodum Crates grammaticus et Proclus philosophus Mallo-25 tae fuisse leguntur. Küst. Post gl. Μαλώα posuit *V. Μαλλώτης B. V. Tum Διονυσιαδης B. E. Recte etiam φιλαρχίδου V. 5. Μάλχος, Βυζ.] De hoc Malcho vide omnino Photium in Bibliotheca, Cod. LXXVIII. qui eum Philadelphensem facit. Vide etiam Vossium de Hist. Gr. p. 266. Küst. Conferendus Niebuhrus in Excerpta Legati. p. XXX. 6. καὶ om. Eudocia p. 300. 8. δημοσίας om. E. 12. Μαμμάκουθος] μαμμάκουθος A. B. V. E. similiter in exemplo B. V. E. Glossam tam indoctam mir-30 rarer, nisi et comparatio gl. ἀβελτερώτατος fraudis aperiret viam, et quae sub finem in Edd. extabant, Ἀριστοφάνης (Ran. 1020.): Τῶς δ' ἀβελτερώτατος, κερηνότες Μαμμάκουθοι, Μελπίδα κάθηται: ea neciret A. 13. ἐν τῇ ἀγίῳ Μάμαντι γέφυρα ἦν μεγ.] Confer omnino Codicum de Orig. CPolitanis, qui eadem iisdem paene verbis tradit, ut Pearsonus etiam monuit. Küst. ὅτι Gaisf. cum *V. 14. κατῆρχετε] κατῆρχοντο dedi cum A. *V. Mox ἐνθεν V. idem infra ἐκεί bis.

magis pirata malus est quam mendax. a Scepticis vero non positive sed negative sumitur: ut cum quis in refellendo dicit, Non magis Scylla fuit quam Chimaera. interdum etiam comparative effertur, ut cum dicimus, mel magis dulce esse quam unam passam. interdum vero et positive et negative: ut cum dicimus, virtutem magis prodesse quam obesse. significamus enim virtutem prodesse, non autem nocere. Μάλλον ὁ Φρύξ. Proverbium hoc inde natum est. Septem Sapientes a Croeso aliquando interrogati, quis omnium esset beatissimus, illi quidem responderunt, feras animantes: eas enim pro libertate mori; illi vero, ciconias: eas enim sine lege, duce natura, iustitiam colere. Solo vero dixit, neminem ante obitum dicendum

esse beatum. tum qui astabat Aesopus Phryx, fabularum scrip-35 tor, Tantum, inquit, ceteros superas, quantum mare fluvios. Croesus autem hoc audito dixit: Magis ipse Phryx. Μάλλονος. Nomen gentile. Μάλχος. Malchus, Byzantius, Sophista. scripsit historiam ab imperio Constantini usque ad Anastasium, in qua res gestas Zenonis et Basilisci, et conflagrationem publicae Bibliothecae et statuarum Augustalis, et alia quaedam commemorat, stilo utens gravi, et tragici instar quae acciderunt exaggerans. Μαμμάκουθος. Nomen proprium. Μάμας. In sancto Mamante pons erat ingens, duodecim formices habens (aquae enim multae sub eo decurrebant), ubi aeneus draco stabat, quod illic draco habitare putaretur. illic etiam

πολλὰι παρθένοι ἐτύθησαν. Βασιλίσκος γάρ τις ἐρασθεὶς τοῦ τόπου, ὃς ἦν Νουμεριανοῦ Καίσαρος, ἐκέισε κατόκησε, καὶ ναὸν ἤγειρεν ἄπερ Ζήνων κατέλυσεν.

Μαμερτίνος. ὄνομα κύριον.

Μὰ μήκωνος χλόην.

Ναὶ ναὶ μὰ μήκωνος χλόην.

Μαμμίαν. Ἀττικοὶ τὴν μητέρα. ἀπὸ τοῦ τὰ παιδία μαμμῶν τὸ φαγεῖν λέγειν.

Μαμωνᾶς. χρυσός, γήινος πλοῦτος· οὐκ ὁ ἐκ τοῦ Σατανᾶ, ἀλλ' ὁ περιττός καὶ ὑπὲρ τὴν χρεῖαν.

Μάγνα. θυσία, σπονδή, καὶ ἡ ἀνωθεν πρὸς τὸν οὐρανὸν τροφή. σημαίνει δὲ, Τί τοῦτο; Ὅτι ἐσπέρα του σαββάτου μόνον ἐκρύπτετο. Καὶ Χριστὸς ὁ γλυκασμὸς τῆς ζωῆς τῇ παρασκευῇ τῇ τάφῳ καλύπτεται.

Μάγνα. ἡ ἀνωθεν χορηγουμένη τροφή. τουτέστι, Τί τοῦτο, ὃ καὶ ἄρτος ἀγγέλων λέγεται; ὡς ὑπ' ἀγγέλων χορηγούμενος.

Μαναΐμ, στρατηγός, ὁ νικήσας τοὺς Σαύθας· ὃ οὐ ἡ στήλη ἴστατο ἐν τῷ καλουμένῳ Ὠρεῖῳ, ὃ ἔστι μῦθος. ἦν γὰρ Ὠρεῖον, ἐνθα νῦν ἴστανται κίονες πρὸ τοῦ οἴκου τοῦ Κρατεροῦ· ἐνθα ἴστατο καὶ μῦθος χαλκοῦς, πλησίον τῶν χειρῶν. ἦν δὲ δίκαιον μέτρον, ὡς ἂν τῷ χωρήματι αὐτοῦ πωλώσι πάντες οἱ σιτοπερῶται, καὶ ἀγοράζωσιν οἱ σιτῶναι, καὶ τῷ ἴσῳ μέτρῳ διδῶται σιτηρέσιον. τοῦτο δὲ ἐνομοθέτησεν Οὐαλεντινιανός, πιπράσκουσαι τὸν σίτον μῦθους δώδεκα τῷ νομίσματι, μηδενὸς ἀντιλέγοντος. ὅθεν τις ναύτης τοῦτο μὴ ποιήσας τὴν δεξιὰν χεῖρα ἀφῆρέθη. ὅθεν ἐτυπώθησαν αἱ χαλκαὶ χεῖρες τοῖς λαμβάνουσι καὶ τοῖς διδοῦσιν, ἀμφοτέρους ἐκ

1. Βασιλίσκος] Vid. supra Βασιλίσκος. Verinae imper. frater, qui coniugem habuit Zenonidem; sed de ea hic sermonem esse non puto. Reines. 2. ἐρασθεὶς] ἐραστής V. 4. Sub finem cum A. delovi, ἡ κλητικὴ ὁ Μάμαν. Ubi καὶ ἐπὶ κλητικῆς B. V. Item expuncti glossulam ex v. Ἀλέξανδρος ὁ Μαμαίας confectam, Μαμαίας (Μαμάς A.) Ἀλέξανδρος, βασιλεὺς Ῥωμαίων. Eam in marg. habet A. 7. Καὶ ναὶ] ναὶ καὶ Med. ναὶ καὶ A. B. V. E. Et sic infra in v. Ναὶ ναὶ μὰ μήκ., unde hoc quicquid est observationis provenit. Adde quod prius χλόην ignorat Med. 8. Μαμμίαν] Voce hac usus est Aristophanes Lysistr. 878. quo Suidas fortasse respexit. Küst. Amipsias apud Athen. p. 473. ubi leg. τῇ μαμμίᾳ. Toup. MS. 9. Post hanc glossam extabata ista: Μαμμιάος. πατρίκιος. ἐν τῷ Ἡρόδοτος. Reiecit A. in marg., ἐν τῷ Ἡρόδοτος om. V. 11. Σατανᾶ] Σατανᾶ A. B. 12. Μάγνα. θυσία, σπ.] Drusius legendum notat Μαναΐ. Putat enim priorem interpretationem esse γινώσκουσαν tamen Suidam puto Μάγνα. Nam ita legitur nunquam apud LXX. non Μαναΐ: etiam cum pro ηρω accipitur; sed falso. Cum igitur in S. Codice μάγνα nunc (licet falso) pro ηρω acciperetur, nunc pro ηρω; utriusque interpretationem adhibuisse videtur Suidas. Hieronymus in Ierem. XVII, 26. Et sacrificium. Pro quo LXX. ipsum verbum Hebraicum ponere ηρω: sed pessima consuetudine, immo scriptorum negligentia, Μάγνα in nostris libris legitur. Idem habet ad Ezech. XLV. et XLVI. Idem antiquus error adhuc cernitur Ierem. XVII, 26. et XLVIII, 5. Pearson. ap. Küsterum. Cf. Ernesti Gloss. Suid. p. 86. Μαναΐ Photius, sic. 13. ἐσπέρας] ὁ τῇ ἐσπέρας A. Ὅτι V. ἐσπέρας error vulg.
1. Post τροφή abieci, quae Aldus ab A. marg. accepta vulgarat: Καὶ Δαβὶδ (Psalm. LXXVII, 25.) Ἄρτον ἀγγέλων ἐφαγεν ἄνθρωπος. τουτέστι, Τί] τί om. Edd. ante Küst. Theodoretus Quaest. in Exod. Inter. XXX. Διὰ τί μάγνα ἐλήθη; εὐθὺς αὐτὸ δεασάμενοι ἀλλήλους ἠρώτων, τί τοῦτο; ἐπέθεσαν τοῖσιν αὐτῷ προσηγοῦσαν τί τοῦτο; τοῦτο γὰρ ἐρμηνεύει τὸ μάγνα. Plura vide apud Suicerum in Thes. Eccles. Gaisf. 3. ὑπ' ἀγγέλων] Iustin. Dial. cum Tryph. p. 361. Reines. Sub finem delevimus annotationem ex v. Ἀμβλίσιον decerptam, quam A. in marg. habet: Ὅτι παρὰ πολλοῖς δὲ (sic A. *V. nam Edd. superiores παρὰ πολλοῖς δὲ) λέγεται τὸ μάγνα ἀμβλίσιον. 4. Μαναΐμ, στρατηγός, ὁ νικ.] Cum hoc loco Suidas omnino conferendus est Codinus de Orig. CPolitania p. 35. et Anonymus a Combesio editus in Manipulo Originum CPolitanae p. 6. qui eadem illadem praene verbis tradunt. Küst. Hic tamen Μαναΐμ. 5. Ὠρεῖον] Vid. infra Ὠρεῖον. Ὠρολόγιον, ἤγον τὸ ἕξαμον τοῦ μῦθου, fragmentum a Codino lib. de Origin. Constantinop. publicatum a Grotio Comm. in Codin. de Offic. Constantinop. III, 19. cf. Meurs. Gloss. Gr. barb. Ὠρεῖον. Ὠρεῖον autem Graecis est culuslibet rei φυλάκιον, conditorium, ex quo vox Latina dicta horreum: falluntur enim, qui Ὠρεῖον apud Graecos et Latino flexum autuntam. Ὠρος et Ὠρος Graecis φύλακα designant: hinc Ὠρεῖον et Ὠρεῖον τὸ φυλάκιον l. φυλακτήριον. Hinc νεώρια navalia, in quibus naves subductae servantur, τείχισμα, φραγμὸν Ὠρος, terminus et limes, ab Ὠρῶ, tuor et video, quia cum cura agrorum limites custodirentur: Ion. Ὠρος, Dorice Ὠρος, sic Ὠρεῖον, Ὠρεῖον, unde horreum. Phlegon Trall. de Hippocentauro, qui in borreis Caesaris servabatur, ἀπόκειται γὰρ ἐν τοῖς Ὠροῖς, τοῦ ἀποκράτορος τιταριγενέμενος. Reines. Fallit Reinesius: nam Graeculi finxerunt ex Latino sermone Ὠρεῖον sive Ὠρεῖον (cf. Bastii Epist. Crit. p. 62.), quamquam apothecas culusvis generis intelligerent. Adde Reisk. in Constant. p. 822. Ὠρεῖον Anonym. Ὠρεῖον om. E. Horum principium repetitur in v. Ὠρεῖον. 6. μῦθος hiuc olim singularem in glossam tractatum erat. ἴσταται κίων] ἴστανται κίονες A. B. V. 7. οἴκου τοῦ Κρατεροῦ] A. in marg. οἶκος οὗτος ὁ νῦν ῥωδ' ἢ γέροτος τὸ μυρταῖον. Similis annotatio v. Ὠρεῖον. 9. πάντες om. V. 10. ἀγοράζουσιν B. V. Tum σιτῶνται V. 11. δίδωται] δίδεται A. B. V. E. 13. νομίσματι] Solido vertit Valealio in Amm. Marcell. p. 352. quem vide. Küst. Vid. Iac.

multae virginis mactatae sunt. Basiliscus enim quidam illius loci amore captus, qui fuit Numeriani Caesaris filius, illic habitavit et templum extruxit: quod Zeno evertit. Μαμερτίνος. Nomen proprium. Μὰ μήκωνος χλ. Per herbam papaveris. Μαμμίαν. Sic Attici vocant matrem: quod infantes comedere μαμμῶν appellant. Μαμωνᾶς. Aurum, opes terrena: non quae sunt a Satana, sed supervacanea et abundantes. Μάγνα. Sacrificium, libatio. item cibus coelitus decedens: significat autem, Quid hoc? Vespere vero Sabbati tantum occubatur. Sic Christus, panis vitae, die Parasceves sepulcro conditur. Μάγνα. Cibus coelitus demissus.

hoc est, Quid hoc? idem panis Angelorum vocatur, ut qui ab Angelis suppedtaretur. Μαναΐμ. Manaim, dux exercitus, qui Scythas vicit: culus statua eo in loco erecta est, qui vocatur Horreum vel Modius. erat enim horreum, ubi nunc stat columnae ante domum Crateri. illic etiam stabat modius aereus, prope manibus: qui erat iusta mensura, ut secundum eius capacitatem omnes frumentarii frumentum et emerent et venderent, et demensum aequali mensura distribuerent. hoc autem Valentinianus sanxit: qui duodecim modios frumenti solidi vendere iussit, nomine contradicente. unde nautae cuidam, quod in hoc commississet, dextra manus amputata est. hinc etiam efficitur

τῶν τεταγμένων μὴ ἀγανακτεῖν. ἦν δὲ καὶ Οὐαλεντινιανοῦ τοῦ βασιλέως στήλη, ἕξαμον ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ, ἀρπαγῆναι εἰς πάκτον, διὰ τὸ καὶ αὐτὴν ὑπάρχειν ἀργυρᾶν μικράν, ὑπὸ Κουρίον Πρωτίκτορος, τῷ δευτέρῳ ἔτει Ἰουστινιανοῦ.

Μανάνιος. ὄνομα κύριον.

Μανασσῆς, βασιλεύς Ἱερουσαλήμ, υἱὸς Ἐζεκίου, βασιλεύσας ἔτη νεῖ Ἰουδαίας· ὃς ἐγένετο μαρτύριος καὶ ἀσεβέστατος καὶ παρανομώτατος ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους ἐπὶ εἰδωλομανίᾳ καὶ αἱματη-
 χυσίᾳ· καὶ τὸν μέγαν Ἡσαΐαν ποίσας καὶ τὴν Ἱερουσαλήμ αἱμάτων ἀθῶων πληρώσας οὐκ ἦντον εἰδωλολάτρησε τῶν Ἀμορραίων. καὶ μέντοι καὶ τὸν οἶκον Κυρίου καταμαλύνας, καὶ τετραπρόσωπον εἰδωλον τοῦ Διὸς ἐν αὐτῷ στήσας, οὐ διέλειπεν οἰ-
 νιζόμενος καὶ φαρμακεύων καὶ αἰσχροουργῶν καὶ μοιχόμενος, καὶ πᾶν εἶδος κακίας μεθ' ὑπερβολῆς διαπραττόμενος. διὸ καὶ κατὰ θεῖαν δρῆν συλληφθεὶς ὑπὸ Μαροδάχ βασιλέως Ἀσσυρίων, δέσμιος εἰς Νινευὴ τὴν πόλιν αἰχμάλωτος ἀπήχθη, καὶ ἐς

τὸ χαλκοῦν ἄγαλμα καθείρχθη. συνιείς δὲ ἐπὶ τοῖς πλημμελήμασιν ἀξίαν εἰληφέναι τὴν τιμωρίαν, ἐδεήθη τοῦ Κυρίου συγγνώμην οἱ ἐπὶ ταῖς ἀμαρτίαις· μὴ γὰρ εἶναι μέγα θεοῦ ἐγκώμιον, εἰ δίκαιον σώ-
 5 σιεν· ἀγαθοῦ δέ, εἰ μετάνοιαν ἀμαρτωλοῦ προσοῖτο. καὶ τὸ μὲν ἄγαλμα θεῖα δυνάμει διεξήγγη· ὁ δὲ θεὸς ἡγάθυνε τὸν βασιλέα, καὶ εἰς Ἱερουσαλήμ αὐτὸν ἐξέπεμψεν. ὁ δὲ ἐπανελθὼν καὶ θείας χρηστότητος πείραν λαβὼν πᾶσαν μὲν εἰδωλικὴν κατέστρεψε σκηνήν· τὸ δὲ ἱερόν τοῦ Θεοῦ ἤγγισε, καὶ τὸν νόμον ἐπόλαξε, καὶ τὴν πόλιν τειχίσας καὶ ἐπικτίσας διεῖπε δικαίως καὶ εὐσεβῶς. δεδεμένῳ δὲ ἔντι ἐν φυλακῇ ἐν πέδαις χαλκαῖς ἐν Βαβυλώνι, ἐδί-
 10 δασαν αὐτῷ ἐκ πιτύρων ἄρτον βραχὺν καὶ ὕδωρ ὀλίγον σὺν ὄξει μετρητῷ, πρὸς τὸ ζῆν αὐτὸν καὶ μόνον. καὶ τότε προσηύξατο πρὸς Κύριον, Κύριε παντοκράτορ· καὶ ἐπακούσας ὁ θεὸς τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἔλυσε αὐτὸν ἀπὸ τῶν δεσμῶν, καὶ ὑπέστρεψε εἰς Ἱερουσαλήμ· καὶ λατρεύσας Κυρίῳ ἐξ ὅλης καρ-
 20 διας ἐλογίσθη δίκαιος.

Gothfr. Diss. de Mutat. et augm. mon. aur. p. 17. Reines. Χεῖρες χαλκαί.

15. χαλκαὶ χεῖρες] χαλκαὶ θύρ' V. Repugnat glossa iam sublata

1. ἦν δὲ καὶ Οὐαλεντινιανοῦ τοῦ βασιλ.] Codinus loco laudato eandem rem his verbis narrat: Ἐνθα τοῦ αὐτοῦ Βαλεντινιανοῦ στήλη ἵστατο εἰς τὴν ἀψίδα, ἕξαμον ἀργυροῦν τῇ δεξιᾷ κατέχουσα· ὁ καὶ ἠρπάγη εἰς πάκτον παρὰ τοῦ Πρωτίκτορος ἀποχωροῦ, ἐν τῇ δευτέρῳ ἀρχῇ Ἰουστινιανοῦ τοῦ Πρινομήτου. Anonymus vero a Combesio editus sic habet: Ἐνθα καὶ Οὐαλεντινιανοῦ τοῦ βασιλέως στήλη ἵστατο ἐν τῇ ἀψίδι, ἕξαμον ἀργυροῦν ἐν δεξιᾷ χειρὶ κατέχουσα, ἀρπαγῆναι εἰς πάκτον, διὰ τὸ καὶ αὐτὴν εἶναι ἀργυρᾶν μικράν τοῦ Κυρίου Πρωτίκτορος ἐπὶ Ἰουστινιανῷ. Sed apud Codinum pro παρὰ τοῦ Πρωτίκτορος ἀποχωροῦ scribendum esse non dubito ὑπὸ Κυρίου Πρωτίκτορος: i. e. a Domino Protectore. Graeci enim recentiores κῦρος dicunt pro κύριος. Apud Anonymum quoque a Combesio editum pro Κυρίον reponendum est κύρον. Küst. 2. ἕξαμον] ἕξαμμον A. B. *V. Mox πάκτον, quod Aldus inseruit, om. E. et Med. in lacuna. 3. ἀρπαγῆναι] Sic etiam habet Anonymus Combesianus, ut ex verbis eius allegatis patet. Sed scribendum potius est ἡ ἀρπαγῆναι λέγεται. Alias enim oratio pendebat. Küst. 4. Πρωτίκτορος] Πρωτίκτορος A. B. V. E. 6. Μανάνιος *V. 7. Μανασσῆς] Vide Scaligerum in Eusebium num. MCCCV. Küst. Et Constitut. Apostol. II, 22. unde Suidam haec habere monet Colomes. Obs. S. p. 137. Albert. Breviter Zon. p. 1328. 8. τῆς Ἰουδαίας] τῆς omisi cum A. *V. 9. παρανομώτατος ὑπὲρ π. — καὶ αἰσχροουργῶν] Haec ἀντολεξί etiam leguntur apud Cedrenum p. 110. ut vir doctus quoque ad marginem Codicis Pearsoniani annotaverat. Confer etiam Georgium Syncellum. Küst. 15. ἐν αὐτῷ Διὸς] τοῦ Διὸς ἐν αὐτῷ A. B. V. E. ἐν αὐτῷ τοῦ Διὸς Med. Mox διέλειπεν reddidi cum A. B. V. διέλειπεν Edd. 16. μαρμακεύων A. E. pr. 19. τοῦ Μαροδάχ] τοῦ om. A. V. 20. Νινευὴ] Νινεβή V. Νινεὶ E.
4. θεοῦ] θυν V. 5. δέ om. *V. 8. θείας] θεῖαν A. 15. ὀλίγον] ὄλον V. 16. τὸν Κύριον] τὸν omisi cum A. B. V. E. quod ipsum initio glossae abest. Statim τὸ addit A. qui etiam παντοκράτορ cum *V. et Med. παντοκράτωρ meudum vulg. 17. ἐπακούσας] ἐπάκουσον V.

sunt aereae manus, quibus dantes pariter atque accipientes admonerentur, ne legem latam inique ferrent. erat ibi etiam Valentiniani statua, examen manu dextera tenens, quae quod fuit argentea, licet parva, ad pactam barbaris pecuniam solvendam a Curio Protectore ablata est, anno secundo Iustiniani. Μανάνιος. Nomen proprium. Μανασσῆς. Manasses, rex Hierosolymorum, Esaechiae filius, qui annos LV. in Iudaea regnavit. hic fuit impurissimus, impietatis refertissimus et acerrimissimus; idemque omnium mortalium idololatriae fuit additissimus et maxime sanguinarius: qui etiam magnam Esalam extra dissecuit, et Hierosolyma innocenti sanguine replevit, idoloque servit non minus quam Amorrhaei: quinetiam Domini templum profanavit, et statuam Iovis quattuor vultus habentem in eo collocavit, et augurari, veneficia exercere, foeda facinora patrare, adulterari, omnis improbitatis gravissima scelera committere non destitit. itaque per divinam iram comprehensus a

Marodach Assyriorum rege, vincitus et captivus in urbem Niniven est abductus, et in aeneo simulacro inclusus. cum autem ob delicta se iustas poenas dare intelligeret, Dominum oravit, ut sibi peccatorum veniam daret. haud enim magnam esse Dei laudem, si iustus servaret; boni vero esse, peccatoris poenitentiam admittere. iam illud quidem simulacrum divina potentia diruptum est; regem vero Dens mitigavit, qui ipsum Hierosolyma remisit. ille vero reversus divinumque clementiam expertus omnia simulacrorum tabernacula evertit, Dei templum repurgavit, legem custodivit, et urbe munita et aucta regnum iuste et pie administravit. dum autem in carcere ferreis compedibus Babylone constrictus erat, panem exiguum furfuraceum cum exigua aquae portione et aceto demenso dabant, quantum sufficeret ad vitam sustentandam. tunc has preces ad Dominum fudit: Domine omnipotens. Deus autem, exaudita eius voce, vinculis eum solvit, ut Hierosolyma rediret; cumque toto corde

Μανδαλωτόν. είδος φιλήματος ποικίλον και ήδύ.

Θηλυδριώδες, και κατεγλωττισμένον, και μανδαλωτόν.

Αριστοφάνης φησί.

Μανδάτωρος. είδος αξιώματος.

Μανδραγόρας. ύπνωτικός καρπός, ή λήθης ποιητικός. Και φανείται πολόν τόν μανδραγόραν εκπεπωκώς.

Μανδραγορίζω.

Μανδύας. είδος ιματίου, όπως καλεΐται λωρίκιον.

Μάναιχμος, Άλωπεκονήσιος, κατά δέ τινας Προικονήσιος, φιλόσοφος Πλατωνικός. Έγραψε φιλόσοφα· και εις τας Πλάτωνος Πολιτείας βιβλία γ'.

Μάναιχμος, Σικυώνιος, υίος Άλκιβίου ή Άλ-

κιβιάδου, ιστορικός. γέγονε δέ επί των διαδόχων. Έγραψεν ιστορίαν τήν κατά τόν Μακεδόνα Άλέξανδρον.

Μάνεθως, Μένδης τής Αιγύπτου, αρχιερέως.

δ έγραψε παρὶ κατασκευής Κυφίων.

Μάνεθως, Διοσπόλεως τής Αιγύπτου ή Σαβαννότης. Φυσιολογικά, Αποτελεσματικά δὲ βιβλία, και άλλα τινά αστρονομούμενα.

Μανέρως, και περιμανώς. δνόματα φθδής.

10 Εδβουλος Καρπυλίονι.

Μανείην. σδχτικόν.

Μάνης. όνομα κύριον οικέτου. Αριστοφάνης Όρνισι.

Νυν δ' άνδραπόδ', ήλιθίου, Μάνης.

"Μάνης. ούτος ό τρειςκατάρατος επί Αθρηλια-ιω νου βασιλέως θράνη, Χριστόν έαυτόν και Πνεύμα Αγιον φανταζόμενος· μαθητής εβ' ως αν ό Χριστός

1. Μανδαλωτόν. είδος φιλήματος ποικ.] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 1200. και απο ποικίλον addit V. 3. Θηλυδριώδες και κατεγλωττισμένον] Aristoph. Theamorph. 137. Cf. v. Κατεγλωττισμένον. 4. και . . φησί] Αριστοφάνης φησί μανδαλωτόν Med. 6. Μανδάτωρ] Vide de hac voce Dufrenium in Glossario Graeco. Confer etiam Nostrum infra v. Πενθήν. Küst. Vid. Meurs. Gl. Gr. barb. Theophanes Iustinianum factiosis inter se tumultuantibus in theatro Έπιμυε μανδάτωρα εις έκαστερα μέρη. Μανδάτωρ erat, qui Caesaris nomine tumultus sedaret in circo, et quid factu opus esset praescriberet. Alemann. in Procop. p. 90. Reines. Adde Reiskium in Constantini Corim. p. 194. sq. Ceterum Μανδάτωρος cum A. B. V. recipiendum fuisse docet vel observatio Herod. Epimer. p. 193. 7. Μανδραγόρας] Vid. Schol. Platon. p. 408. ή λήθης *V. 8. Και φανείται] Iulian. Ep. XXI. Hemst. Quem vide in Luciani Tim. 5. Ex Iuliano scribendum, Καί οδ φανείται πολόν πάντο τόν μ. έ., apud hunc autem εν expungendum ante εκπεπωκώς. 10. Post hanc glossam delevi cum A. Μάνδρων. όνομα κύριον. και έστι περι τούτου πυρομια, εν τή, Έγένετο και Μάνδρων. και έστι et seqq. om. V. Gl. post v. Μανδάτωρος posuit *V. 11. Μανδύας] Et de hac voce consulendus est Dufrenius in Glossario Graeco. Küst. Dio Exc. Vales. p. 722. μανδύας τε φησὶς ενιδύετο. Tourp. MS. Add. Fabric. in Dion. LVII, 13. et Ernestii Gloss. Suid. p. 86. 13. Άλωπεκονήσιος] Antiquissimus codex Paris. [et V.] addit, κατά δέ τινας Προικονήσιος: quae verba procul dubio a festinantibus librariis ommissa fuerunt, propter similem terminationem vocis Άλωπεκονήσιος et Προικονήσιος. Küst. De Manaechno utroque Eudocia p. 209. 15. εις τήν III. Πολιτείαν Eudocia. 17. Μάναιχμος] Μάναιχμος A. B. E. Eud. Mirum dicta, quas mutationes Manaechni nomen subierit, a Kiesslingio de Lycurgi fragm. p. 60. perstrictas: neque crediderim Μάναιχμος a productione Μένεστωχμος multum recessisse. Idem vero post Vossium de Hist. Gr. I, 11. p. 66. Sicyonii scriptoris memoriam propemodum intermedium renovavit libello Ciz. 1830. edito.
2. τήν] Nescio an τών. Sed vid. v. Ίδομενός. Gaisf. Mox Μακεδόνιον B. V. 4. Μάναιθως] Μάνεθως A. B. V. bis: quod scribendum fuit Μανεθώς cum Iohanne Alex. de acc. p. 9. quamquam non satis integro. Μανεθώς Syncellus. Μένδης] Μανδύτης legendum monuit Holsten. ad Steph. in Μένδης. Hemst. Μείδης B. E. Correxī Gaisfordianam interpolationem Μένδης, τής Αιγ. αρχ. ιερέως Αιγύπτου] MSS. Paris. habent [cum *V.] τής Αιγύπτου αρχιερέως. Küst. V. in marg. μένδης τής Αιγ. ιερ. Έγραψε περισκευής κυφίων. ζή' τ' τδ κύφ'. Hunc minime crediderim ab eo qui subsequitur Manethone diversum fuisse. De quo satis est contulisse Georg. Syncellum pp. 18. 40. 5. Κυφίων] Vide de hac voce Lexica vulgata: itaque Kircherum II. Oedip. Aegypt. 2. p. 539. Küst. Aristid. I. p. 279. habet κοίφι pro κυφί. Vide supra v. Κύφι. Tourp. Κυφύων B. E. Med. 6. Μάναιθως, Διοσπ.] De hoc Manethone videndus omnino est Vossius de Hist. Gr. lib. I. c. 14. et Marshamus in Προκατασκευή Canonis Chronici. Küst. 9. Μανέρως] Vide Pollucem lib. IV. c. 7. et Nostrum supra v. Άναιχκάς. Küst. Non hoc loco tutior glossa quam inferiore v. Περιμανώς. Ceterum Μανέρως per Herod. II, 79. et Pausan. IX, 29, 3. memoriam satis exploratus. Addas intpp. Hesychii. 11. Om. vulg. V. Zon. p. 1336. 12. Μάνης] Nomen hoc apud veteres servis frequentissime imponi solebat, ut ex pluribus veterum scriptorum locis constat. Anthol. lib. III. c. 13. extant duo Epigrammata in servos, quibus nomen erat Μάνης: ubi vide quae notavit Brodaeus. Pherocrates apud Athenaeum lib. VI. p. 263. Οδ γάρ ήν τού' ούτε Μάνης ούτε Σάκης ούδενι Λούλος, άλλ' αυτάς έδει μοχθεΐν άπαντα. Vide etiam Eustathium in Homerum. [II. φ. p. 1220.] Küst. Cf. Strab. VII. p. 304. coll. XII. p. 553. Reines. Adde Menag. in Laert. V, 55. et Hemst. in Luc. Tim. 22. Αριστοφά-

Deo servisset, iustus est reputatus. Μανδαλωτόν. Genus osculi lascivum et suave. Aristophanes: Effeminatum et lascivum et molle. Μανδάτωρος. Genus dignitatis. Μανδραγόρας. Fructus soporem vel oblivionem inducens. Et apparebit eum multum mandragorae hausisse. Μανδραγορίζω. Μανδύας. Genus vestimenti, quod torcicum vocatur. Μάναιχμος. Manaechnus, Alopeconnesius, sive Proconnesius, philosophus Platonius. scripsit de philosophia: voluit in Platonem de Republica libros III. Μάναιχμος. Manaechnus, Sicyonius, filius Alcibi vel Alcibiadis, historicus:

qui sub Alexandri M. successoribus vixit. scripsit historiam Alexandri Macedonis. Μάνεθως. Manethos, Mendesiota, summus pontifex Aegyptiorum. scripsit de compositione κυφίων. Μάνεθως. Manethos, Diospolitianus Aegyptius vel Sebennytos. scripsit Physiologica, Apotelesmatica versibus, et alia quaedam Astronomica. Μανέρως. Maneros, et Perimanos, nomina cantionis. Eubulus Καμπύλιονι. Μανείην. Μάνης. Nomen proprium servi. Aristophanes Aribus: Nunc vero sumscipria, fatuos, Manas. Μάνης. Manes. hic execrabilis homo sub Aureliano Imperatore extitit, se Christum et Spiritum

ρος ὁ τῆς Γαίθου πρεσβύτερός φησι Μάνης, ὃς φαντασία τινὶ ψιλῇ καὶ σχήματι διακένω σώματος ἀνθρώπου πεφανερῶσθαι τὸν Κύριον ἐφαντάσθη καὶ ἀνεύρωξεν, ὡς πάσχειν μὲν δοκεῖν αὐτὸν καὶ πράττειν, ἄπερ ἔδρα καὶ ἔπασχε καθ' ἡμᾶς· μηδὲν δὲ τούτων ἀληθεῖα καὶ πράγματι ὑπάρχει, ἀλλὰ δοκῆσει μόνον καὶ ἀπάτη ἀποβουκολεῖν τοὺς ἀνθρώπους, οἷς καὶ συναεστράφθαι νερόμισται. διὰ τοῦτο καὶ φύσει δὴ παραίτεται ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ λέγειν, ἀλλὰ μίαν τῆς θεότητος. Παῦλος δὲ τις σύγχρονος ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης ψιλὸν ἀνθρώπον τὸν Κύριον ἔφη.

Μάνης. ὄνομα Περσοῦ, ὃς ἀποδράς ἐκ τῆς τῶν Περσῶν βασιλείας ἐπὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου τὰ Χριστιανῶν ἐτάραττε δόγματα. κλίνεται Μάνεντος.

Μανιάκης. ὁ περιανχένιος κόσμος. Μανιάκεις καὶ περιχείροις ἦσαν κατακεκοσμημένοι.

Μανία δ' οὐ πᾶσιν ὁμοία. τῶν μανιῶν αἱ

μὲν εἰσιν ἄτοποι, ὡς αἱ τῶν παραπαιόντων· αἱ δὲ αἰρεταὶ καὶ εὐχῆς ἄξιαί, οἷαι τῶν ποιητῶν καὶ τῶν χρησμολόγων.

Μανίη. μανία.

Μανιῶν. πληθυντικῶς. ἀντὶ τοῦ μανίας.

Σὺ δ' εἰς τοσοῦτον τῶν μανιῶν ἐλλήλυδας.

λέγουσι δὲ καὶ ἐνεκῶς· τὸ δὲ πλεῖστον πληθυντικῶς.

Τὸ γὰρ παράδειγμα τῶν μανιῶν ἀκούετε·

Ἀριστοφάνης. Καὶ Ὅμηρος εἰς τὴν αὐτὴν πλάστιγγα τῆ μανία τὴν μέθην εἶδησιν.

Μανιχαῖος. αἰρεσιάρχης.

Μανθάνειν. γένεσις ἐπιστήμης. Καὶ Μανθάνω, ἀντὶ τοῦ ἀκούω.

Μανθάνω γὰρ καὶ τοῦτο, ὅτι Μένανδρος ὁ κωμικὸς παρ' ὀλίγον ἤλθε κριθῆναι δι' οὐδὲν ἄλλο ἢ ὅτι φίλος ἦν αὐτῷ.

Μανόν. ἀραιόν, χαῦνον· ἢ ἀνωφερές, ὡς φλόξ· ὁ μαινόμενος, ὁ μὴ ἰσχυρὸς ταῖς φρεσὶ. καὶ ἡ μάννα ἀπὸ τοῦ τετριφθῆαι ὀνόμασται. Μανούς δὲ γενομένους τοὺς καλάμους καὶ δρύγρους ἐκ τῆς ἄγαν

1. πρεσβύτερος] πρεσβύτερος B. V. 5. ἔπασχε] ἔπραττε A pr. 7. ἀποβουκολεῖν] Apud Theodorum Presbyt. rectius legitur, ἀποβουκολεῖν. Küst. Sic etiam A. et Cedren. 8. συναεστράφθαι *V. νερόμισται] νερόμισθαι V. 11. σύγχρονος αὐτοῦ] αὐτοῦ delevi cum A. B. V. 12. Sub finem cum A. delevi, quae V. in marg. habet: ὡς ἕνα τῶν Προφητῶν. ἐκ τούτου καὶ οἱ Παυλιανοί. ὡς f. t. Pro. om. Med. sola. Mox ἔθεν καὶ οἱ H. (ol om. *V.) Denique Παυλιανοί V. E. Continuo cum eodem A. omisi glossulam: Μάνης. ἀνδρίας. ζῆται ἐν τῷ Κόρταρος. Ubi ζῆται Gaisf. tacite cum *V. ἔστιν Edd. superiores. 16. Μάνεντος] Ita flexerunt ut propius accederet ad μανίης μανέντος. Attamen Teles apud Stobaeum p. 524, 14. ἀνευ Μανέντος etiam dixit a Μάνης servi nomine. Hemst. 17. Μανιάκης] Vox haec ea, quam Suidas hic tradit, significatio occurrit in Graeca Veteris Testam. versione, III. Esdr. c. 3. Küst. Μανιάκεις καὶ περιχ.] Haec sunt verba Polybii lib. II. c. 29. sed ubi legitur μανιάκεις. Küst. 19. Τῶν] τὸ τῶν V.
2. αἰρεταὶ] αἱ ἀρεταὶ A. (qui mox ἄξιοι) αἱ δ' ἀρετῆς Prov. Vat. App. II, 70. (ubi vid. Schott.) et Diogenian. VI, 47. 4. Μανίη om. *V. 6. Σὺ δ' εἰς τοσοῦτον τῶν μ.] Aristoph. Nub. 830. 8. Τὸ γὰρ παράδειγμα τῶν μ.] Aristoph. Pac. 64. Vide ibi veterem Enarratorem, cuius verba Suidas hic descripsit. Küst. τὸ δὲ A. 9. Καὶ Ὅμηρος] Seqq. Aeliano tribuit Valckenaerius. Legitur infra v. Ἰλιάστιγξ. Gaisf. 11. αἰρεσιάρχης] Statim delevi ἢ ἀπὸ τοῦ Μάνεντος καὶ Μανιχαίου, cum A. B. V. Quae quid sibi vellent, non intelligebat Küsterus, ita correxit Hemsterhusius: ἢ ἀπὸ τοῦ Μάνεντος τοῦ καὶ Μανιχαίου. Pro Μανιχαίου E. Μανιχαίου. Gaisf. 13. ἀντὶ τοῦ ἀκούω] Aristoph. Plut. 58. Reines. Μανθάνω γὰρ] Locus Diogenis Laert. V, 79. unde ὅτι esse delevit intelligitur. 15. διότι] ὅτι A. B. V. cum Dlog. Post hanc gl. cum A. delevi, quae nemo non videt ex v. Λεξιός esse petita: Μάννον. Ὁ δὲ παρὰ Μάννον ἀπεχώρησε, δεξιᾶς τε παραβάς, ἃς βασιλεῖς (sic V. nam βασιλεῖς Edd. superiores) ἔδωκε, καὶ ὄρκους πατήσας, οὓς ἄμοσε. Ὁ δὲ παρὰ Μάννον ἀπεχ.] Fragmentum hoc legitur etiam supra v. Ἀπεχώρησε, et v. Λεξιός. Sed posteriore loco scriptum est παρὰ Μάννον ἀπεχ. i. e. A Manno discessit." Küst. 16. φλόξ καὶ μανός] φλόξ A. B. V. cum Photio et Timaeo p. 176. 17. Καὶ ἡ μάννα ἀπὸ τοῦ τετριφθῆαι ὀνόμασται] Sic etiam habet Photius in Lexico inedito: sed quae, quo sensu? Quid enim hic sibi vult μάννα? aut quomodo ea vox a τετριφθῆαι deduci potest? Quare statuat lector, utrum locus hic litura sanandus sit, an verò amplius de eo cogitandum. Küst. Animo versans hunc locum, mentem lexicographi hanc esse iudicavi, quod agens in hoc articulo de v. μανός, quae rarum et tenuem significat, subiecit vocem μάννα etiam esse a μανός, quando significat grana turis concussu elisa. Plinius XII, 14. de ture, Μίνας concussu elisas mannam vocamus. Vid. Stephanum in v. Μάννα. Non itaque voluit dicere Suidas, vocem μάννα dictam esse ἀπὸ τοῦ τριβέσθαι vel τετριφθῆαι, quod absurdum foret, sed concussu elisa, rara et tenuia facta, ἀραιά, turis grana dicta esse μάννα a μανός. Bos. Animadv. ad Scr. Gr. p. 170. Defendit etiam Albert. in Hesychium: nec pauca eiusdem argumenti congestit Bernardus in Nonn. I. p. 312. Toupius desiderabat μανός τετριφθῆαι. Sed τετριφθῆαι A. V. et videtur τετριφθῆαι quidem melius convenire.

Baithi Presbyter, ait: Manes, qui nuda tantum et inani corporis humani specie Dominum apparuisse falso sibi persuasit et vere somniavit, ut pati quidem et agere videretur, quae more humano agebat et patiebatur; at nihil horum vere et re ipsa extitisse, sed falsa tantum specie ab eo delusos esse homines, cum quibus conversari risus esset. quamobrem etiam duas in Christo naturas esse negat, sed unam tantum, divinam, ei tribuit. Paulus vero quidam, eius aequalis, Antiochiae magnae Episcopus, Dominum nudum hominem esse dixit. Μάνης. Nomen Persae: qui ex Persarum regno profugus sub Constantino Magno Christianorum dogmata turbavit. declinatur Μάνεντος. Μανιάκης. Ornamentum colli. Torquibus et armillis erant ornati. Μανία δ' οὐ π. Insania non est

omnibus eadem. Insania alia quidem est absurda, ut deHrauntium; alia vero expetenda et exoptanda, velut poetarum et vatum. Μανίη. Pro μανία. Μανιῶν. Insaniae pluraliter dictum. Tu vero eo insaniae progressus es. dicunt etiam singulariter, at plerumque pluraliter. Aristophanes: Ἐξemplum enim insaniae auditis. — Et Homerus ebrietatem et insaniam in eadem lance collocat. Μανιχαῖος. Haeresiarcho. Μανθάνειν. Discere est scientiae generatio. Et Μανθάνω, audio. Audio etiam hoc, parum afuisse quin Μένανδρος comicus in iudicium vocaretur, nullum aliud ob crimen, quam quod ipsi amicus esset. Μανόν. Rarum, laxum, vel quod sursum fertur, ut flamma. insanos, qui non est mente firma. Et Manna dicta est inde, quod sit trita. Calamos au-

διαβροχῆς καταρῥαίνειν οἶνον, καὶ δίδοναι τροφήν τοῖς ὑποζυγίοις.

Μανότερος.

Μαντεύομαι. αἰτιατικῆ.

493 Μαντεία. ὁ χρησμός. "Μαντίας δὲ ὄνομα 5 κύριον.

Μαντινέων διοικισμός. εἰς πέντε κάμας τὴν Μαντινέων διέκισαν πόλιν οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ ἐκλήθη τοῦτο Μαντινέων διοικισμός.

Μαντινεία. καὶ Μαντινεῖς, ἐθνικόν.

Μαντινείον. ὄνομα τύπου.

Μαντινή. ὄνομα κύριον.

Μαντιπόλος.

Μάντις, μάντεως, μάντει δοτικῆ. Μάντις γενικῶς· θυσκόοι, ἱερῆς εἰδικῶς.

Μαντοσυνῶν. μαντειῶν.

Μαξέντιος, βασιλεὺς Ῥωμαίων. ὃς κακῶς

τοὺς Ῥωμαίους ἐπέτριβε, τυραννικῶ μᾶλλον ἢ βασιλικῶ τρόπῳ χρώμενος κατ' αὐτῶν, μοιχεύων ἀνδρῶν τὰς τῶν ἐλευθέρων γυναῖκας, καὶ πολλοὺς ἀναιρῶν, καὶ ποιῶν τοῦτοις ἀκύλουθα. τοῦτο γνοὺς ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ἤσασθαι Ῥωμαίους τῆς ὑπ' αὐτὸν βασιλείας ἐσπούδαζεν, εὐθύς τε φροντίδα ἐτίθει, τίνα τρόπον καθέλοι αὐτόν. ἐν τοιαύτῃ οὖν φροντίδι ὧν περὶ μεσημβρινᾶς ἡλίου ὄρας εἶδεν ἐν τῷ οὐρανῷ στῦλον πυρρὸς σταυροειδῆ γράφοντα, Ἐν 10 τούτῳ νῆκα· καὶ γέγονε Χριστιανός. Λικίνιος δὲ ὁ συμβασιλεύων αὐτῷ τὰς Ἑλληνικὰς ψυχῶν δόξας ἐμίσει Χριστιανούς, καὶ διωγμὸν μὲν προφανῆ φόβῳ Κωνσταντίνου κινεῖν ὑπεστέλλετο, ληληθότως δὲ πολλοὺς ἐσκευαρεῖτο. προῖων δὲ καὶ φανερώς 15 ἐπεχειρεῖ· καὶ γίνεται διωγμὸς τοπικὸς. τὸν δὲ Κωνσταντῖνον οὐκ ἐλάνθανε. νόμῳ γὰρ ὁ Λικίνιος τοὺς ἐπισκόπους ἐκέλευε μὴ φοιτᾶν παρ' ἀλλήλους,

2. Post hanc glossam omisit, quae A. in marg. habet: *Μανόν*. διαφέρει τοῦτο τοῦ ναστοῦ. ἔστιν ἐν τῷ Ναστόν. Ea sic consignavit V. in marg. διαφέρει τὸ μανόν τοῦ ν. κτλ. Quamquam Gronovius simpliciter glossam tradit in marginem esse coniectam. Item post v. *Μαντεία* cum A. delevi: *Μαντεῖον*. ζῆται (ἔστιν Edd. vet. ζῆται *V.) ἐν τῷ Ἀσθωναίον χαλκίον, καὶ ἐν τῷ Ἀσθωνῶν. 5. *Μαντίας*] *Μαντίας* δὲ A. V. „ὁ ὄνητορ Aristot. Rhet. II, 23." Reines. 7. *Μαντινέων διοικισμός*] Ex Harpocrate. Huc spectant verba illa Polybii lib. IV. c. 27. *Οἱ Λακεδαιμόνιοι Μαντινεῖς φίλους ὄντας καὶ συμμάχους ἀναστάτους ποιήσαντες, οὐκ ἔφασαν ἀδικεῖν, ἐκ μίας πόλεως εἰς πλείους αὐτοὺς διοικίσαντες*. Eandem historiam tangit Diodorus Siculus lib. XIV. p. 336. [XV, 12.] Ammonius autem v. *Οἰκίζεται* non Mantineam, sed Megalopolin a Lacedaemoniis διοικισθῆναι refert. Verba eius haec sunt: *Οἰκίζεται πόλις, ἣ ἐκ μίας πόλεως μεγάλῃ ἰσχυροῦσιν εἰς πολλὰ καταδιαιρουμένη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ἵνα ἀσθενῆς γένηται*. ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν ἐν Ἀρχαδίᾳ Μεγάλῃν πόλιν διέκισαν. Vel ergo ἀμάρτημα μνημονικὸν hic commisit Ammonius: vel ea quae refert ad allam historiam pertinent. Küst. Quem duplex Arcadium διοικισμός fefellit. Cf. Valck. Animadv. in Ammon. p. 171. Prius Lacedaemoniorum facinus perstrinxit Plato Symp. p. 193. et qui Mantinenses discrete nominavit Isocrates de Pace p. 179. C. *Μαντινέων* A. V. item infra. Tum *διοικισμός* A. V. E. Med. Photii MS. Correxit Küsterus. Porti emendationem tacite secutus. 8. *πόλιν διέκισαν*] *διέκισαν πόλιν* A. et Phot.: quibuscum ordinem mutavi. *διώκησαν* E. Med. *διώκισαν* B. *διοικίζειν* proprium in tali re vocabulum esse demonstrat Wessel. in Diod. II, 28. *πόλιν* om. *V. 10. *πύλις Ἀρχαδική* quae A. in marg. coniecit, delevi cum B. V. post v. *Μαντινεία* ab editoribus vulgata. Praeterea sub finem extabant haec, ab eodem A. in marginem reiecta: *Καὶ Μαντινική, τόπος. ἔστιν ἐν τῷ Ἰλλίνθος*. Ubi Küsterus: „ἐν τῷ Ἰλλίνθος] Sed

ibi mentio sit vocis *Μαντινειακή*, non *Μαντινικός*." *Μαντινικός*] *Μαντινική* B. *Μαντινική* V. *Μαντινικός* E. Ceterum ἔστιν ἐν τῷ Πλ. om. *V. 14. *Μάντις, μάντις*] *Μάντις* semel A. (cum *V.) omisso etiam ἣ ante *δοτικῆ*. 15. *γενικῶς*] *πληθυντικῶς* καὶ *γενικῶς* E. Sub finem cum V. delevi, quae ex v. *Ἀρουραία* erant repetita: "Οἱ (add. Gaisf.) ἔστιν ἀκρις *θυσκίντος*, *χλωρά*, καλουμένη *μάντις*, ἣστινος *προσέχοντες* ταῖς *κινήσεις* *μαντεῖονται*. Habet A. in marg. 16. *μαντοσυνῶν* Empedocles v. 373. *μαντειῶν*] Statim καὶ *μαντοσύνῃ* omiserunt A. B. V. 17. *Μαξέντιος, βασιλεὺς Ῥωμ.*] Totum hunc articulum consarcinavit Suidas ex Socratis Histor. Eccles. lib. I. c. 2. 3. 4. ut Pearsonus observaverat. Küst.

2. *ἀναθῆν*] *ἀνέθῆν* A. 5. *τοὺς Ῥωμαίους*] *τοὺς* om. A. V. Mox αὐτόν A. pro αὐτοῦ. 6. *βασιλέας*] *Σcribe δουλείας*, ut habet Socrates. Küst. 7. *ἐποίητο*] *εἶδεν* A. V. om. B. 8. *εἶδεν ἐν τῷ οὐρανῷ στῦλον πυρρὸς σταυροειδῶς γρ.*] Locus hic apud Socratem rectius et plenius sic legitur: *εἶδεν ἐν τῷ οὐρανῷ στῦλον φωτὸς σταυροειδῆ, ἐν ᾧ γράμματα ἦν, λέγοντα, Ἐν τούτῳ νῆκα*. Küst. εἶδεν V. Mox scripsi στῦλον, quod confirmat Eurip. Iph. T. 50. et Antioq. fr. 13. 9. *σταυροειδῶς*] *σταυροειδῆ* A. 11. *συμβασιλεύων*] *συμβασι* A. cui *εὔσας* imposuit m. rec. *συμβουλεύων* Med. Ἑλλήνων] Ἑλληνικός A. V. *ψυχῶν*] *ἔχων* Socrat. 14. *προῖων δὲ καὶ φανερώς ἐπεχειρεῖ*] Emenda et supplie ex Socrate *προῖων δὲ καὶ φανερώς* αὐτοῦς *βλάπτειν ἐπεχειρεῖ*. Küst. 15. *ἐπιχειρεῖ*] *ἐπεχειρεῖ* A. B. E. *ἐχειρεῖ* V. *πὼς ἐχειρεῖ* *V. 17. *παρ' ἀλλήλους*] *Scribendum est παρ' Ἑλλήσιν*, ut habet Socrates. Vel, quod est usitatum, *παρ' Ἑλλήνας*, in casu quarto. Küst.

tem rivos et ob nimiam irrigationem humidus vino conspergi, et iumentis pro pabulo dari iussit. *Μανότερος*. *Μαντεύομαι*. Accusativo iungitur. *Μαντεία*. Vaticinium. Contra *Μαντίας*, nomen proprium. *Μαντινέων διοικισμός*. Mantinensium simul habitantium dispersio. Lacedaemoniā urbem Mantinensium in quinque oppida diviserunt: quod vocatum est *Μαντινέων διοικισμός*. *Μαντινεία*. Mantinea. Et *Μαντινεῖς*, nomen gentile. *Μαντινείον*. Locum nomen. *Μαντινή*. Nomen proprium. *Μαντιπόλος*. *Μάντις*, *μάντεως*: in dativo *μάντει*. *Μάντις* est nomen generale: at *θυσκόοι* et *ἱερῆς* speciale. *Μαντοσυνῶν*. Vaticiniorum. *Μαξέντιος*. Maxentius, Romanorum Imperator, Romanos gravissime oppressit, tyrannum se potius erga illos quam Imperatoris Suidae Lex. Vol. II.

ratorem gerens. nam et ingenuorum hominum uxores impudenter constuprabat, multosque interficiebat, aliaque id genus facinora perpetrabat. quibus compertis Imperator Constantinus Romanos iugo tyrannicae servitutis liberare studens statim serio cogitare coepit, qua ratione tyrannum opprimeret. huiusmodi igitur sollicitudine districtus circa meridiem columnam igneam in caelo vidit, cruci similem, cui inscripta erant haec verba: *Haec hoc vince*. tum factus est Christianus. Licinius vero eius collega, gentillum errores fovens, Christianos oderat, qui cum palam persecutionem adversus eos concitare minime audeat, meta Constantini, multis quamquam occulte struebat insidias. tandem vero eos aperte persequi aggressus est; eaque persecutio localis fuit. Constantinum autem ea res non latuit. Licinius enim lege

ὡς ἂν μὴ ἔχη πρόφασιν αἰξέσθαι τὰ Χριστιανῶν. διακοπέσης δὲ τῆς πλαστῆς φιλίας εἰς ἀπέχθειαν ἦλθον· καὶ τέλος ἀναιρεῖται ὑπὸ Κωνσταντίνου ὁ Λικίνιος.

Μαξιμῖνος, βασιλεὺς Ῥωμαίων. οὗτος παρα- λαβὼν τὴν ἀρχὴν πολλὴν τὴν μεταβολὴν ἐποιήσατο, τραχύτατα καὶ μετὰ πολλοῦ φόβου τῇ ἐξουσίᾳ 494 χρῶμενος· ἐκ τε ἡμέρου βασιλείας εἰς τυραννίδος ἀμότητα μεταγαγεῖν πάντα ἐπειράτο. φύσει δὲ ἦν τὸ ἦθος, ὡς περ καὶ τὸ γένος, βάρβαρος, τὸ τε φο- νικὸν πάτριον ἔχων. ἐθῶς οὖν τοὺς τε φίλους πάντας, οἱ συνῆσαν τῷ Ἀλεξάνδρῳ, συνέδροι τε ὑπὸ τῆς συγκλήτου ἐπιλεγθέντες, ἀπεσκευάσατο, βουλόμενος μόνος εἶναι ἐν τῷ στρατῷ, καὶ μηδένα αὐτῷ παρεῖναι ἐκ συνειδήσεως εὐγενῆ. πλείστους δὲ αὐτῶν καὶ ἀπέκτεινεν, ἐπιβουλὰς ὑποπτεύων.

Βασιλεύων δὲ τῆς ἐώας πολλὰ μισθὰ καὶ ἄτοπα καὶ ὑπερβολὴν ἐπεδείξατο· καὶ πρὸς τοῦτοις διω- γμὸν ἀπηνῆ καὶ ἀπάνθρωπον κατὰ πᾶσαν ἀνατο- λὴν εἰς τοὺς Χριστιανούς, καὶ ὃν πλείστοι τῶν

ἐθδοκίμων ἐμαρτύρησαν. ἄξια δὲ τῆς δυσσεβείας αὐτοῦ τὰ προοίμια τῆς μελλούσης αὐτὸν διαδέχε- σθαι κολάσεως εἰκότως πέπονθε. νόσῳ γὰρ δεινο- τάτῃ περιπεσόντος, ἀλγηδόνες ἰσχυραὶ τὴν πᾶσαν σάρκα αὐτοῦ διελυμναίνοντο· καὶ τὰ μὲν ἐγκατα διεφθείροντο ὑπὸ τῆς ἐνδομνηχούσης σφοδροτάτης πυρώσεως· ἡ δὲ σὰρξ πᾶσα κηροῦ δίκην ἐξετήκετο· λαβροτέρως δὲ φλογίζομένη καὶ τηγανίζομένη καὶ αὐτὰ συνεφθύγησαν τὰ ὀστέα, ὡς τε ἐξαφανισθῆναι καὶ τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς. ἐλευ- νῶς δὲ κατασηπόμενος τοσαύτην δυσωδίαν ἐξέπεμ- πεν, ὡς οὐδὲν τῶν ἐν τάφοις διαλυθέντων διαφέ- ρειν. ὁ δὲ βραχὺ ἐμπνέων καὶ στενάξας ἀπέθανε.

Μάξιμος Τύριος, φιλόσοφος, διέτριψε δὲ ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Κομόδου. [ἔγραψε] περὶ Ὀμήρου, καὶ τίς ἡ παρ' αὐτῷ ἀρχαία φιλοσοφία· Εἰ καλῶς Σωκρά- τος οὐκ ἀπελογήσατο· καὶ ἄλλα τινὰ φιλόσοφα ζη- τήματα.

Μάξιμος Ἡπειρώτης, ἢ Βυζάντιος, φιλόσο- φος, διδάσκαλος Ἰουλιανοῦ Καίσαρος τοῦ Παραβά-

2. Διακοπέσης V. 5. Μαξιμῖνος, — ὑποπτεύων] Haec apud Ioannem Antiochenum leguntur in Excerptis ab Valesio editis p. 830, 833. „Maximinus autem de quo hic agitur, est ille qui vulgo Thrax dicitur, et Alexandrum Severum excepit.” Küst. 9. πάντα] πάντα B. E. Med. Exc. 10. καὶ τὸ] τὸ τε A. B. V. E. Exc. φοινικὸν ed. Gaisf. 13. ἐπιλεγθέντες] Sic habent MSS. Paris. [cum *V.] itemque Ioannem Antiochenum loco laudato. At priores editi. minus recte [cum E.] συνεπικληθέντες. Küst. Vid. Cuper. Lactant. T. II. p. 469. Gaisf. 14. μόνος om. B. E. μόνος εἶναι βουλ. Exc. 15. εὐγενῆ] εὐγενούς A. B. V. E. Edd. ante Küst. et Exc. (ubi supra μηδέν). Mox πλείστους A. 17. Βασιλεύων δὲ τῆς ἐώας πολλὰ μισθὰ καὶ ἄτ.] Haec et quae sequuntur non de Maximino Thrace, sed Galerio Maximiano intelligenda sunt, ut patet ex Euseb. Hist. Eccles. lib. VIII. c. 14. et 16. Male ergo Ecloga haec priori absque ulla nota distinctionis subiuncta est, quae ob argumenti diversitatem inde non solum distinguenda, sed etiam sub alio capite collocanda erat. Küst. Seiungere non dubitavit Gaisf. 19. τὴν ἀνατολὴν] τὴν omisi cum A. B. V. E.
2. τὰ προοίμια] τὰ om. A. B. 3. δεινοτάτην *V. 8. λαβροτέρως Med. φλογίζομένῳ] καὶ τηγανίζομένῳ addunt A. V. φλογίζομένων καὶ τηγανίζομένων *V. 15. ἐπὶ Κομόδου] Immo et ante eum, si vera est sententia Scaligeri, Ionsii et Iacobi Capelli, existimantium Maximum Tyrium unum fuisse ex praeceptoribus Marci Antonini: quod tamen in dubium revocat Gatakerus in Marc. Anton. lib. I. §. 15. quem lector consulat. Ante Commodum tamen Maximum Tyrium floruisse fidem facit Eusebius in Chronico, et qui eum exscripsit, Georgius Syncellus: quippe qui eum ad imperium Antonii Pii referunt. Küst. Haec Davisius praef. ad Maximum pp. XII. XVI. de secundo philosophi sui itinere, quem Romam bis adisse constat, putabat interpretanda esse. Sed videtur μέγιστος vel similis vox post Ῥώμην excidisse. Ceterum Eudocia p. 299. post Κομόδου interposuit: ἔγραψε πολλοὺς φιλοσοφικὰς λόγους, ἂν πρώτος Τίς ὁ θεὸς κατὰ Πλάτωνα; ἔγραψε περὶ Ὀμήρου, καὶ τίς ἡ π.] Haec Dissertatio hodie adhuc extat, praefixo hoc lemmate: Εἰ ἔστι καὶ Ὀμηρον ἀρεσις. Küst. ἔγραψε om. A. B. V. E. inseruit Med. 16. Εἰ καλῶς Σωκράτης οὐκ ἀπελογ.] Et haec dissertatio hodie adhuc in manibus eruditorum versatur. Küst. 17. καὶ ἄλλα τινὰ φιλόσοφα ζητ.] Extant hodie XLl. Διαλέξεις, sive Dissertationes Maximi Tyrii, varii argumenti. Küst. 19. Μάξιμος Ἡπειρ.] Occisus est a Proc. Asiae Pesto. Vid. infra Φήστος. Reines. Eudocia p. 300. ἢ Βυζάντιος] Suidae repugnat Socrates, quippe qui Hist. Eccles. lib. III. c. 1. Maximum philosophum, praeceptorem Iuliani Imperatoris (quem tamen non Epitrotam, sed Ephesium facit), expresse a Maximo Byzantio distinguit. Verba eius haec sunt: Προκόπιοντος δὲ αὐτοῦ κατὰ τὴν ἠθορικὴν ἐφίσταται τῇ Νικομηδείῃ Μάξιμος ὁ φιλόσοφος, οὐχ ὁ Βυζάντιος, ὁ Εὐκλείδου πατήρ, ἀλλ' ὁ Ἐφέσιος. Hoc Maximo

lata Episcopos ad gentiles accedere vetuit, ne huiusmodi scilicet obtentu Christianorum religio propagaretur. rupto tamen simulatae amicitiae foedere hostes sibi mutuo facti sunt; et Licinius tandem a Constantino interfectus est. Μαξιμῖνος. Maximinus, Romanorum Imperator. hic rerum potius, magnopere mutata rerum forma, cum omni acerbitate ac terrore potestatem exercere coepit, cum ex imperio mansueti ad tyrannidis crudelitatem vertere omnia contenderet. quippe vir ingenio iuxta ac genere barbarus, ac more gentis avidissimus caedis erat. proinde omnes confestim amicos Alexandri atque assessores, e Senatu lectos, ex medio sustulit, quod ipse solus in exercitu esse, et neminem iuxta se habere vellet, quem nobilitate praestare sibi conscius esset; plurimos etiam eorum neci dedit, quod insidias suspectabat. † Maximianus in Oriente regnans praeter alia nefaria et maxime impia facinora, quae patravit, persecucionem etiam crudelem et inhumanam per totum Orientem in

Christianos excitavit: in qua plurimi viri celebres martyrium passi sunt. sed impietate sua digna poenarum, quae ipsum excipitur erant, exordia merito passus est. cum enim in gravissimum morbum incidisset, maximi dolores totum eius corpus cruciabant, interno eoque vehementissimo ardore intestina eius depascente, et omni reliqua carne cerae instar liquescente. cum autem ardore, quo flagrabat, ipsa etiam ossa torrerentur, omnem tandem formam humanam penitus amisit, miserabiliterque computrescens tantum foetorem exhalavit, ut ab cadaveribus in sepulcro putrefactis nihil differret. sic animam aegre trahens inter gemitus tandem oblit. Μαξιμῖνος. Maximus Tyrius, philosophus: qui Romae sub Commodio vixit. scripsit de Homero, et quae sit apud eum antiqua philosophia. Rectene Socrates fecerit, quod accusatus non responderit. Item alias quasdam quaestiones philosophas. Μάξιμος. Maximus Epitrota, vel Byzantius, philosophus, Iuliani Caesaris Parabatae

του. ἔγραψε *Περὶ ἀλότων ἀντιθέσεων, Περὶ καταρχῶν, Περὶ ἀριθμῶν, Ὑπόμνημα εἰς Ἀριστοτέλην, καὶ ἄλλα τινὰ πρὸς τὸν αὐτὸν Ἰουλιανόν.*

Μαπέειν. καταλαβεῖν.

Μαραθίωνος.

Μαραθῶν. τόπος Ἀθήνησιν· ἀπὸ Μαραθῶν, υἱοῦ Ἀπόλλωνος. τοῦτον Καλλίμαχος ἐννότιον λέγει, τουτέστιν ἔνυδρον. Καὶ Μαραθῶνιον ἔργον.

⁴⁹⁵ *Μαραναθά. ἑβραϊστί, ἀντὶ τοῦ, εἶδον τὸν κύριον.*

Μαραναθά. κατὰ τὴν Ἑβραϊδα φωνὴν λέγει, ἀντὶ τοῦ, ὁ Κύριος ἡμῶν ἦλθε. τὸν δὲ τῆς οἰκονομίας βεβαιῶν λόγον τοῦτό φησιν· ὡσανεὶ ἔλεγεν, ὁ πάντων ἡμῶν δεσπότης καταβῆναι τοσοῦτον κατήξιωσε, καὶ ἡμεῖς ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐστὲ ἁμαρτάνοντες, καὶ οὐ φροῖτετε τῆς ἀγάπης τὴν ὑπερβολὴν, τῶν ἀγαθῶν τὸ κεφάλαιον. ἐνόησον γὰρ τοῦτο μόνον, φησί, καὶ ἀρκέσει σοι εἰς πάσης ἀρετῆς προκοπὴν καὶ πᾶσαν δυνήση κατασβέσαι τὴν ἁμαρτίαν.

Μαραντώπη. ὄνομα κύριον.

Μάρας, ἀπὸ Βεροίας τῆς ἐν Συρίᾳ πόλεως, ἀνὴρ τῶν πλουσιωτάτων, ἀλλ' ὁμως ὁ κύρος οὐδεμίαν αὐτῷ ὕβριν ἐπέτεκεν. οὐδὲ γὰρ κύρος οὐδεὶς ἐφαίνετο τῶν χρημάτων, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὄργανα ἐποιεῖτο δικαιοσύνης τε καὶ φιλανθρωπίας, ἐπιχορηγῶν τε τοῖς δεομένοις καὶ φιλοτιμούμενος ἐν τοῖς πολιτεύμασιν. οὕτω παρείχεν ἑαυτὸν τοῖς πᾶσιν ἐπιεικῆ καὶ δίκαιον, ὥστε οὔτε τῶν πολιτῶν οὐδεὶς αὐτῷ ἐγκέκληκε πῶποτε, οὔτε ξένων, οὔτε τῶν ἀστυγετόνων, οὔτε τῶν ἐν ἀγροῖς ὁμορύντων. οὐ μὴν ταῦτα δικαιοσύνης ἔργα ἀπελογίετο, εἰ μηδένα ἀδικοῦ τῶν πολιτενομένων· ἀλλ' ἐκεῖνα μᾶλλον, εἰ μὴ κάμνοι εὐεργετῶν. τοιγαροῦν οὐ τῶν ἑαυτοῦ μόνον ἐπεμελεῖτο πραγμάτων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀλλοτρίων, μάλιστα τῶν παρακεκτημένων ἐν τε τῷ ἄστει καὶ κατ' ἀγροῦς. μάλιστα δὲ τοῦτον τεκμήριον εἶ τις ἠβούλετό τι πωλεῖν ἢ τις ὠνεῖσθαι τῶν πλησιάζοντων αὐτῷ, ὁ μὲν προσεπῆτει, ὁ δὲ προσετίθει

Iulianum Imperatorem doctore et magistro usum esse Socrates ibidem refert. Ad eundem hodie extant duae epistolae Iuliani imperatoris, XV. et XVI. Plura de eo vide apud Eunapium in Maximo. *Küst.* Conferendi, quos Gaisf. laudavit, Vales. in Ammian. Marcell. XXIX, 1, 42. et Wyttenbach. in Eunap. p. 163. Neque librorum indicii quisquam fidem habuerit, qui opera Maximorum varia sub eandem praescriptionem coegit.

1. *περὶ ἀλότων*] Adiunxit hoc scriptum H. Stephanus quibusdam Dionysii Hallicarnassensis partibus a se primum in lucem datis Lutet. apud C. Steph. 1544. p. 44. quod fugit Fabricius Bibl. Gr. VIII. p. 769. *Hemst.* Immo libellum repetiit Fabric. B. Gr. T. IX. p. 570. sqq., castigatorem vero Walzium in Rhetorum T. V. *ἀντιθέσεων*] *ἀντιθέσεων*] Libellus initio mutilus, postquam e codice Mediceo Fabricius Bibl. Gr. T. VIII. edidit, multorum curas est expertus. 2. *εἰς*] πρὸς B. V. E. Med. 4. *Μαπέειν*] Hesiod. Scut. 231. 304. 5. *Μαραθίωνος*] Glossa incomperita. Quae subsequerentur *Καὶ Μαραθῶνιον, ὄνομα τόπων:* delevi cum A. 6. *Μαραθῶν*] Vide Meursium in libello de Popp. Att. v. *Μαραθῶν.* *Küst.* Vid. Schol. Platon. p. 391. 7. *Καλλίμαχος*] Fr. 350. In Hecale. *ἐνότιον* *V. 8. *δῆγγρον ἢ ἔνυδρον*] *δῆγγρον ἢ ὄμ.* A. B. V. Sub finem extabant haec: *Καὶ Μαραθῶνιόμαχοι, (-μαχὲ *V.) σφενδάμινοι. περὶ Μαραθῶνος ἐν τῷ Λεξιγίσι.* Quorum *Μαραθῶνιόμαχοι, σφενδάμινοι* (*σφενδάμινοι* Med.) referentur ad Aristophanis Ach. 179. *ὄμ.* A. qui novissima *περὶ Μαραθῶν.* etc. in marg. servavit; ipsa tamen *V. ignorat. 9. *Μαραναθά*] Usus est hac voce D. Paulus I. Corinth. XVI, 22. ubi Theophylactus inquit: *Μαραναθά. τουτέστιν, ὁ Κύριος ἦλθε. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἅμα μὲν τὸν τῆς οἰκονομίας βεβαιῶν λόγον, καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἀνάστασιν· ἅμα δὲ καὶ ἐντρέπων αὐτοῦς, ὅτι ὁ δεσπότης ὑπὲρ ἡμῶν πάντα κατέβηκε, etc.* *Küst.* Debentur haec etiam Chrysost. Hom. XL. in Corinth. I. T. X. p. 410. ed. Montfauc. *ἀντὶ τοῦ εἶδον τὸν Χριστόν*] Melior et verior vocabull huius interpretatio traditur in voce sequenti. *Küst.* Vid. Albert. in Hesych. et Gloss. Gr. p. 44. 10. *Χριστόν*] *κῆν* vel *κύριον* A. B. V. E. et Hesychius. 11. *λέγεται*] *λέγει* A. *ὄμ.* E. 12. *ἀντὶ τοῦ, ὁ Κύριος ἡμῶν ἦλθε*] Sic etiam vocem hanc interpretatur Theophylactus, cuius verba in nota praecedenti adduximus. Certe *Mar* apud Syros *dominum* significat: ut vel ex Philone in Flaccum [p. 522. f.] constat, qui *Μάρην* scribit *τὸν κύριον ὀνομάζεσθαι παρὰ Σύροις.* *Μάρην* enim idem est, quod Syrorum *Mar*, addita tantum terminatione Graeca. *Küst.* 15. *ἡμεῖς* *V.
2. *Μάρας, ἀπὸ Βεροίας, τῆς ἐν Συρ.]* Hunc articulum excerpit Suidas ex scriptore aliquo, qui hodie intercidit. *Küst.* Damascium statuere videtur *Küsterus* in *Μέτριοι*, quamquam ibi *Maras* in Laodicea Syriae dicatur habitasse. *Hemst.* 8. *οὕτω*] *Desideratur δὲ.* 10. *ἐγκέκληκε ποτε*] *ἐγκ. πῶποτε* A. B. V. Ceterum *ἐγκέκληκε* E. *τῶν ξένων*] *τῶν* *ὄμ.* A. B. V. E. *verecor* ut recte. *τῶν ἀστυγετόνων*] *τῶν κατ' ἄστυ γετόνων* A. B. V. *ἀστυγετόνων* vulg. 13. *ἀδικοῦ*] *ἀδικεῖν* A. B. V. E. *Scribendum ἀδικεῖ.* 16. *περικεκτημένων*] *παρακεκτημένων* A. V. Hoc ut verbum absolutum elegi; quamquam *περικτώμαι* ab *Ammonio* p. 116. positum non spernendum videtur,

magister. scripsit de Insolubilibus oppositionibus. De principiis. De numeris. Commentarium in Aristotelelem: et alia quaedam ad eundem Iulianum. *Μαπέειν.* Comprehendere. *Μαραθίωνος.* *Μαραθῶν.* Locus Atticus, dictus a *Μαραθῶ*, Apollinis filio, quem Callimachus vocat humidum, i. e. in aqua degentem. Et *Μαραθῶνιον ἔργον.* *Μαραναθά.* Hebraice significat, *vidi Dominum.* *Μαραναθά.* Maranatha, Hebraica lingua significat, *Dominus noster renit.* hoc autem dicit, Incarnationis sermonem confirmans; quasi diceret: omnium nostrum Dominus adeo descendere dignatus est; vos vero in iisdem peccatis perseveratis, nec summam illam caritatem, bonorum caput, reveremini. hoc enim solum, inquit, considera, idque sufficet tibi ad omnem virtutis profectum, et omne peccatum ea ratione extinguere poteris. *Μαραντώπη.* Nomen

proprium. *Μάρας.* *Maras*, ex urbe Syriae Beroea, homo ditissimus, sed quem copia opum non redderet insolentem. haud enim ullus in eo fastus propter divitias apparebat, sed iis ad iustitiam et humanitatem exercendam instrumentis utebatur, indigentibus largiendo, et in republica splendidum se praebendo. idem adeo se omnibus aequum et iustum praebuit, ut neque civium quisquam ullum ei crimen obiecerit, neque hospitium, neque vicinorum, neque rusticorum. neque tamen haec pro iustitiae officiis habebat, si nullum de civibus afficeret iniuria; sed illa potius, si benefaciendo non defatigaretur. quare non solum sua, sed etiam aliena negotia curabat, praesertim eorum qui et in urbe et ruri praedia possidebant. maximum vero illud est argumentum, quod, si quis loca praediis eius vicina vendere, alius emere vellet, ille pluris aestimaret, hic vero maiori pretio

τῷ τιμήματι τῆς ἄλλης ἀξίας, ὑπὲρ αὐτοῦ γέ τοι δῆπουθεν, ὑπὲρ τοῦ κτήσασθαι ὄμορον καὶ γείτονα Μάραν, τὸν πάντων ἀνθρώπων δικαιοτάτον. ὥστε καὶ ἔξενίχησεν εἰς παροιμίαν ὁ Μάρας, ἐπὶ δικαίᾳ χρήσει τῶν πέλας.

Μαργαρίτης.

Μαργαλίει. μαινεται.

Μάργης, καὶ μάργος. μαινόμενος. Καὶ ὑπερμαργότερος, ὁ ὑπερμαινόμενος. Καὶ γαστρίμαργος, ὁ περὶ τὴν γαστέρα μεμηνώς.

Μαργίτης. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος Ἑπωνυμίαν Ἀλεξάνδρῳ Μαργίτην ἔθετο. ἐκάλουν δὲ τοὺς ἀνοήτους οὕτως.

196 "Μαργίτης. ἀνὴρ ἐπὶ μωρία κωμωδούμενος. ὃν φασιν ἀριθμῆσαι μὴ μὴ πλείω τῶν ἐ δυνήθη- ναι νόμφην δὲ ἀγόμενον μὴ ἄψασθαι αὐτῆς, ἀλλὰ φοβεῖσθαι, λέγοντα, μὴ τῇ μητρὶ αὐτὸν διαβάλλῃ.

ἀγνοεῖν δὲ νεανίαν ἤδη γεγενημένον, καὶ πυνθά- νασθαι τῆς μητρὸς, εἴ γε ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς ἐτέχθη.

Μαργῶσαν χεῖρα. μαινομένην χεῖρα.

Μαργόνιος. ὄνομα κύριον.

Μαργόνος.

Μαργδοχαῖος. ὄνομα κύριον,

Μάργδοι. ἔθνος τὸ πᾶν λησταί· καὶ οὗτ' ἂν ἐπ' ποιῶν τις αὐτοὺς πιστοὺς κτήσαιοτο, οὗτ' ἂν κω- 10 κώσας ἐς τοσόνδε ταπεινώσειεν, ὡς, εἰ τοῦ φάβου ἀπαλλαχθεῖεν, μὴ ἂν παραντίκα ἐπιθέσθαι, οἷς πάλαι ὑπέδυσαν.

Μάργδοι. ἔθνος πολυάνθρωπον, τραχίαν γῆν ἐποικουῦντες, καὶ μάλιστα ἀφ' ὧν γεωργοῦσι τραφέμε- 15 νοι, ἀνιπποὶ καὶ πένητες· ὡς καὶ τὴν πρώτην ἀπαι- στεῖσθαι τύχην.

Μαράινω. αἰτιατικῆ.

3. δικαιοτάτον] δικαιοτάτον A. B. V. 4. καὶ post ὥστε add. A. εἰς παροιμίαν — χρήσει] ἡ παροιμία — κρίσει E. Cf. Wessel. in Diod. V. 57. 6. Om. vulg. Continuo delevi versiculum, quem in margg. A. V. (*V. quidem praefixo λδσισ δνείρον) conieco- rant: Μαργαρίται δηλοῦσι δακρύων ῥόον. Ubi Küsterus: „Μαργαρίται δηλοῦσι δακρ.] Sic etiam versus hic legitur apud Nicephorum in Oneirocritico. At Astrampsychnus hic habet: Οἱ μάργοι δηλοῦσι δακρύων ῥόον.” 7. Μαργαλίει] Μαράινεται Hesychius, Abreschio in Aeschyl. II. p. 40. castigatus. Cf. Hom. II. ε. 882. Μαργαλίειν, ubi Schol. μαινισθαι, ἐν- 20 δουσιᾶν, ἀκρατῶς ὀρμῶν. 9. ὑπερμαργότερος] ὑπομαργότερος Herodotus III, 29. et alibi. Ac perperam ὑπερμαργότερος a Suida poni H. Steph. T. I. p. 793. C. pronunciat. Redit tamen glossa ὑπερμαργότερος. 8. Μάργης] Hoc tametsi potest ad eam vocum similitudinem revocari, quam Lobeck. in Phryn. p. 184. monstravit, malim tamen scribi Μαργίης. 11. Μαργίτης. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτ.] Ex Harpocrate per compendium ducta. Αἰσχίνης] P. 76. Cuius cum oratio sit illa, ἐπωνυμίαν δ' ἄλλ. M. ἐτίθετο, post Κτησιφῶντος distincti. Adde Plutarchi Demosth. 23. 14. Μαργίτης. ἀνὴρ ἐπὶ μωρίᾳ κωμωδ.] De hoc Margite, homine insigniter stolido, poema scripsisse fertur Homerus, cuius mentionem faciunt Aristoteles de Poetica c. IV. Hephaestion de Metris p. 64. et 67. Scholiasta Aristophanis in Av. 914. Harpocratio v. Μαργίτης, et alii. Ab 25 allis tamen poematis huius auctor fuisse traditur Pigres, ut discimus ex Suida infra v. Πύργης. De huius autem Margitae stultitia insignis est locus apud Eustathium in Odys. x. p. 1669. quem hic describam: Οὕτως ἐγνομεν καὶ τὸν ἄφρονα Μαργίτην, τὸν ἀπὸ τοῦ μαργαλίειν, ὃ ἐστὶ μαράινειν· ὃν ἂ ποιήσας τὸν ἐπιγαρομένον Ὀμήρου Μαργίτην ὑποτίθειται εὐπρόων μὲν εἰς ὑπερβολὴν γόντων φῶναι· γήμαντα δὲ μὴ συμπεσεῖν τῇ νόμφῃ, ἕως ἀναπειθεῖσα ἐκείνη τετραυματίσθαι τὰ κάτω ἐσκήφατο, φράγμακόν τε μηδὲν ἀφελήσιν ἐφη, πλὴν εἰ τὸ ἀνδρείον αἰδοῖον ἐκεῖ ἐγαρμοσθεῖη. καὶ οὕτω θεραπεύει χάριν ἐκείνος ἐπλη- 30 αίσαιεν. Quis haec legens non rideat? Polybius in Excerptis ab Valerio editis p. 58. Ταῦτα γὰρ ὄχι ὅσον Τιμιον εἰρηκῆναι τις ἂν πιστεύσειεν, ἀλλ' οὐδὲ τὸν λεγόμενον Μαργίτην ἐκείνον. Küst. 15. ὃν φασιν ἀριθμῆσαι μὴ μὴ πλ.] Idem etiam de Melitide traditur. Vide Nostrum supra v. Γελοῖος. Küst. Nempe eadem stuporis documenta haud sine fraudis suspitione tum ad illam glossam tractata sunt, tum a Schol. Luciani Philopseud. 3. exornata. ἀριθμῆται *V. 17. διαβάλλῃ] διαβάλλῃ dedi cum A. B. Memorat autem Hesychius vocis significatum hinc repetendum: ἡ μὴ εἰδώς μίξιν γυναικός, καὶ (opinor, ὥστε καὶ) 35 γυνὴ προτρέπεται αὐτόν.
1. ἀγνοεῖν δὲ νεανίαν ἤδη γεγενημένον, καὶ π.] Locus hic proculdubio mutilus est, quem sic supplendum puto: ἀγνοεῖν δὲ νεανίαν, ἤδη γεγενημένον, ἐξ ὁποτέρου τῶν γονέων ἐτέχθη καὶ πυνθάνασθαι τῆς μητρὸς, etc. Küst. Nullis opus supplementis, modo no- 40 viciatissimus sensus εἴ γε . . . ἐτέχθη post γεγενημένον collocetur. 4. Μαργῶσαν χεῖρα. μαινομένην] Eurip. Hecub. 1128. Μέδης μ' ἐρεῖναι τῆδε μαργῶσαν χεῖρα. Ubi Schol. τὴν μαινομένην χεῖρα. Ad hunc locum respexit Suidas. Τουρ. χεῖρα postero- rius addiderunt A. V. et Lex Bachm. p. 295. cum Hesychio et Photio. 5. Μαργόνιος] Eius acinacen spoliū victoriae ad Pla- 45 taeas de Medis dedicarunt Athenienses in arce, vid. Meurs. in Cecrop. cf. Herodot. IX, 1. Pausan. Att. c. 27. Gobryae filius: Idem Attic. c. 1. Reines. 6. Μάργδονος Gaisf. Om. vulg. 7. Sub finem cum A. V. delevi: ἐστὶν ἐν τῷ Ἰουάν καὶ ἐν τῷ Ἐσθήρ. 8. Μάργδοι] Vid. Freinshem. in Curt. V, 6. p. 354. nos in Dionys. Perieg. 732. 9. ποιῶν τις] τριῶν V. omisso τις. οὗτ' αὖ] οὗτ' ἂν dedi cum A. B. V. οὗτ' ἂν repetitum haud semel vidimus offensionis fuisse: velut in Eurip. Suppl. 854. Sed com- 50 pares Soph. Oed. R. 1227. Plat. Phileb. p. 43. A. Isocr. adv. Callim. 26. (ubi scribendum οὐδ' ἄξια) Luciani Neryom. 3. 12. ἐπέ-

liceretur: quo vicinum haberet Maram, omnium hominum iustis- simum. quare in proverbium tandem abiit *Maras*, dicitur coepit, siqui se aequos erga vicinos praebent. *Μαργαρίτης*. *Μαργαλίει*. Furit. *Μάργης*, et *μάργος*. Insanus. Et *ὑπερμαργότερος*, supra modum insanus. Et *γαστρίμαργος*, ven- tri admodum addictus. *Μαργίτης*. Aeschines in oratione contra Ctesiphontem: *Alexandro cognomen Margites* tribuit, sic autem fatuos vocabant. *Μαργίτης*. Margites propter stultitiam ab comicis perstringebatur: quem ultra quinarium contendunt numerare non potuisse: et cum uxorem duxisset, quam non tetigisse, prae metu, ne se apud matrem accusaret.

idem cum iam esset adolescens, dubitandus eam interrogasse fertur, an pater ipsum peperisset. *Μαργῶσαν χεῖρα*. Manum insanientem. *Μαργόνιος*. Nomen proprium. *Μαργδόνος*. *Μαργδοχαῖος*. Nomen proprium. *Μάργδοι*. Mardi, gens tota latrocinii dedita: quos neque beneficiis in fide retinere, neque cladibus adeo domare possis, quin metu li- berati statim aggrediantur eos, quibus metu territi ante cessarant. *Μάργδοι*. Mardi, gens numerosa, sed terram asperam inhabitans, adeo ut fructibus agrorum, quos colunt, vix ac ne vix quidem victitare queant; iidem equis carent et pauperes sunt: unde fit ut pristina illorum fortuna nunc fide careat. *Μα-*

Μαριανός, Μάρσου διαγύρου, τῶν ὑπάρχων Ρώμης· Ῥωμαῖος γὰρ τὸ ἀρχαῖον, μετοικήσαντος δὲ τοῦ πατρὸς Ἐλευθερόπολιν, μίαν τῶν τῆς πρώτης Παλαιστίνης· ἀπὸ ὑπιάτων καὶ ὑπάρχων καὶ πατριζίος γεγονώς, τὸ ἐπιφανέστερον, κατὰ τὸν 5 βασιλεῖα Ἀναστάσιον. ἔγραψε βιβλία τοσαῦτα Μετάφρασιν Θεοκρίτου ἐν ἰάμβοις γρ', Μετάφρασιν Ἀπολλωνίου τῶν Ἀργοναυτικῶν ἐν ἰάμβοις εἰρή, Μετάφρασιν Καλλιμάχου Ἐκάλης, Ὑμνων καὶ τῶν Αἰτίων καὶ τῶν Ἐπιγραμμάτων, ἐν ἰάμβοις 5, 10 Μετάφρασιν Ἀράτου, ἐν ἰάμβοις αὐτῶν, Μετάφρασιν Νικάνδρου τῶν Θηριακῶν, ἐν ἰάμβοις αὐτῶν καὶ ἄλλας πολλὰς μεταφράσεις.

Μαριλιάδης. ὄνομα. τουτέστι, γέρον Ἀχαρνικός.

Μαρίλη. ἀμαυρὸν πῦρ· ὁ χροῦς, καὶ τὸ λεπτότατον τῶν ἀνθράκων.

Χαλκεὺς οἶά τις γέμων καπνοῦ καὶ μαρίλης.

Καὶ Κρατῖνος ἐν Ὀραῖς·

Ἐφθάρη μαρίλης τὴν φάρυγγα πλέων ἔχων.
ἢ ἀπὸ τῶν ἀνθράκων σποδιά. Ἀριστοφάνης
ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρίλης μοι συγχῆν
ὁ λάρκος ἐπετίλησεν ὡς περ σπητία.

Μαρίνα.

Μαρίνος, Νεαπολίτης, φιλόσοφος καὶ ῥήτωρ, μαθητὴς Πρόκλου τοῦ φιλοσόφου καὶ διάδοχος, ἔγραψε βίον Πρόκλου τοῦ αὐτοῦ διδασκάλου, καὶ καταλογάδην καὶ ἐπικῶς· καὶ ἄλλα τινὰ φιλοσόφων ζητήματα.

Μαρίνος. οὗτος τὴν Πρόκλου διατριβὴν παραδεξάμενος, καὶ Ἰσιδώρου τοῦ φιλοσόφου τῶν Ἀριστοτέλους λόγων καθηγησάμενος, ἐλθόντι τὸ δευτέρω 15 τερῶν Ἀθήνας, τοῦ κοινου διδασκάλου τετελετηκόςτος, ἐπέδειξεν αὐτῷ συγγεγραμμένον ὑπόμνημα πρὸς ἑαυτοῦ στίχων παμπόλλων εἰς τὸν Πλάτωνος Φίληβον, ἐντυχεῖν τε καὶ ἐπικρίναι κελύσας, εἰ ἔξοιστέον εἶη τὸ βιβλίον. ὁ δὲ ἀναγνούς ἐπιμελῶς

δησαν V. 14. ἐποικοῦντες] ἐποικοῦντες A. 15. ἀνήτοι *V. ὡς καὶ] ὡς om. A. Dubites de verborum integritate. 17. Μαρίνα] Gl. neglexit vulg. Post h. gl. extabant Μάρης. τῆς ἐν Βιδυνίαις: quae Gaisf. sub v. Μάρης collocavit post Μαρίνος.

1. **Μαριανός**] Hic Μαρίνος appellatur Σύρος ab Euagrio Hist. Eccl. lib. III. c. 42. ubi vide Valesium. Küst. 2. γὰρ] μὲν V. μὲν γὰρ *V. μετοικήσαντος] μετοικήσαντος A. B. V. E. Med. μετοικήσαντος Ald. 4. ἀπὸ ὑπιάτων om. Edd. vett. 6. Μετάφρασιν] Μετάφρασις A. 8. εἶρη V. 9. τῶν αἰτίων Med. τῶν om. A. 10. τῶν ante Ἐπιγρ. om. *V. 12. Accedunt Epigrammata: v. Iacobi. in Anthol. T. XIII. p. 915. 14. Μαριλιάδης. ὄνομα. τουτέστι γέρον Ἀχ.] Aristophanes Acharnens. 609. Τωνδὲ δὲ μὴδὲν ἔτεόν, ὃ Μαριλιάδης; Scholiasta in eum loquitur: Ὁ Μαριλιάδης, ἀπὸ τῆς μαρίλης· ὅτι τὸ ἀμαυρὸν πῦρ δηλοῖ. τουτέστιν, ὃ γέρον Ἀχαρνέ. Küst. 16. ὁ χροῦς . . . ἀνθράκων etiam Hesychius. 18. Χαλκεὺς — μαρίλης] Haec nulla distinctione numerorum edebantur. Docet tamen numerorum lex, aliquid inter καὶ et μαρίλης desiderari: quamquam dixit Themistius p. 298. ἀνθρακῶς τινὸς ἢ σπηρῶς, καπνοῦ γέμοντος καὶ μαρίλης.
2. **Ἐφθάρη μαρίλης τὴν φ.**] Metrum fragmenti huius luxatum est, quod sic vel alio modo in integrum restitui potest: Ἐφθάρη οὗτος μαρίλης τὴν φάρυγγα πλέων ἔχων. Küst. τὴν φάρυγγα] Hae duae voces in prioribus editt. [et B. V. E.] desunt, quas ex MSS. Paris. revocavi. Küst. Mox ἔχων omisum inter versus supplevit V. Supra verisimiliter coniecit Photius Porsonus Aristoph. p. 112. Diversam rationem inivit Dobraeus in Aristoph. Equ. 523. p. (127.) — οὐ ἐφθάρη μαρίλης τὴν φάρυγγα πλέων ἔχων. A quo φάρυγγα sumpsit. 3. Ἀριστοφάνης] Acharn. 331. sq. Vide v. Λάρκος. 4. ὑπὸ] ἀπὸ A. 6. Μαρίνα] ὄνομα τῆριον A. in marg. Om. *V. Μαρινή a Sophocle habet Photius. 7. Μαρίνος] Eudocia p. 300. 9. καὶ καταλογάδην καὶ ἐπικῶς· καὶ ἄλλα τινὰ φιλ.] Locus hic turbatus mihi videtur, quem Ioannes Albertus Fabricius in Prolegomenis ad Marini Proclum sic restituendum esse putat: ἔγραψε βίον Πρόκλου, τοῦ αὐτοῦ διδασκάλου· φιλοσόφον ζητήματα· καὶ ἄλλα τινὰ καὶ καταλογάδην καὶ ἐπικῶς. Sic sane Suidam scripsisse vel scribere debuisse censeo, quoniam lectio ista sensum huius loci concinniore reddidit. Küst. 12. Μαρίνος. οὗτος τὴν Πρόκλου διατρ.] Tota haec de Marino Ecloga descripta est ex Damascio, ut patet ex Photio, apud quem in Excerptis ex Damascio p. 1036. (338. a.) nonnulla eorum, quae Suidas hic tradit, additolexi quoque leguntur. En Photii verba: Μαρίνος δὲ ὁ Πρόκλου διάδοχος, ὁ καὶ Ἰσιδώρου μετὰ καὶ ἄλλων τῶν Ἀριστοτέλους λόγων διδασκαλός, ὑπόμνημα πολύστιχον εἰς Φίληβον συντάξας τοῦ Πλάτωνος. οὗτος τῷ Ἰσιδώρῳ ἐντυχεῖν τε τῷ ὑπομνήματι κελύσει, καὶ ἐπικρίναι, εἰ ἔξοιστέον. ὁ δὲ ἀναγνούς οὐδὲν ἀπεκρίματο τῶν αὐτῷ δοκούντων· οὐ μὲνοι οὐδὲ ἀμουςον ἀγῆκε φωνῆν, τοσοῦτον δὲ μόνον ἔφη, ἱκανὰ εἶναι τὰ τοῦ διδασκάλου. ὁ δὲ Μαρίνος συνίεις πρὸς διέφθειρε τὸ βιβλίον. Qui haec cum verbis Suidae contulerit, nullus utique dubitabit, quin Noster ex eodem auctore, ex quo Photius (id est, ex Damascio), ut diximus), sua deprompserit. Küst. 16. ἐπέδειξεν] ὑπέδειξεν A.

ραίνω. Aptum accusativo. **Μαριανός**. Mariannus, Marsi caesidici filius, Praefectus urbis Romae. nam genere Romanus erat, olim vero pater Eleutheropolin Palaestinae primae urbem migravit. idem Consularis et Expraefectus et, quod illustrius est, Patricius creatus est sub Imperatore Anastasio. scripsit libros hos: Metaphrasin Theocriti, iambis 3150. Metaphrasin Callimachi Hecales, Hymnorum, Causarum, Epigrammatum, iambis 6810. Metaphrasin Arati, iambis 1140. Metaphrasin Nicandri Theriacorum, iambis 1370. et alias multas Metaphrasas. **Μαριλιάδης**. Significatio senis Acharnicus. **Μαρίλη**. Ignis languidus, favilla, et tenuissimus carbonum cinis. Ut faber quidam, oppletus fumo et favilla. Et Cratinus

in Horis: Carbonum cinere guttur impleverat. Cinis carbonum. Aristophanes: Larvus vero propter metum multos carbonum pulcres in me effudit, ut atramentum sepia. **Μαρίνα**. **Μαρίνος**. Marinus, Neapolitanus, philosophus et rhetor, Procli philosophi discipulus et successor. scripsit Procli sui magistri vitam, et soluta oratione et versu. item alias disputationes de philosophia. **Μαρίνος**. Marinus. hic susceperat Procli schola cum Isidorum philosophum instituisset Aristotelica doctrina, et is Athenas iterum venisset, communi praeceptore defuncto, ostendit ei prolixum commentarium, a se conscriptum, in Platonis Philebum, eumque legere et eum de eo iudicium interponere iussit, au liber in lucem esset edendus. qui cum eum

οὐδὲν ἀπεκρύνετο τῶν αὐτῶ δοκούντων οὐ μέντοι ἄμουνσον ἀφῆκε φωνὴν οὐδεμίαν, τοσοῦτον δὲ ἔφη μόνον· Ἰκανὰ εἶναι τὰ τοῦ διδασκάλου ὑπομνήματα εἰς τὸν διάλογον. συνεις δ' ἐκεῖνος παραντίκα 498 διέφθειρε πυρὶ τὸ βιβλίον. ἤδη δὲ καὶ πρότερον δὲ ἐπιστολῆς ἐκοινώσατο πρὸς αὐτὸν τὴν ἑαυτοῦ δόξαν τῶν εἰς Παρμενίδην ὑποθέσεων τε καὶ ἐξηγήσεων· τὰ τε ἐπιχειρήματα συντάξας ἐπεμψεν, οἷς ἐπέσθη μὴ εἶναι τὸν διάλογον περὶ Θεῶν ὁ Μαρίνος, ἀλλὰ περὶ εἰδῶν. ἐφ' ᾧ καὶ ὑπομνήματα κατεβάλετο, τοῦτον ἐξηγούμενα τὸν τρόπον τὰς Παρμενίδου διαλεκτικὰς ὑποθέσεις. ὁ δὲ καὶ πρὸς ταύτην ἀντιγράφει τὴν ἐπιστολὴν, μυρίαὶς ὅσαις ἀποδείξει καταβαλόμενος, ἀληθεστάτην εἶναι τὴν θειοτέραν ἐξήγησιν τοῦ διαλόγου ὥστε εἰ μὴ ἔφθη τὸ βιβλίον ἐκδοδόμενον, τάχα ἂν καὶ τοῦτο διέφθειρεν. Ἰσως δὲ αὐτὸν διεκάλυψε καὶ ἡ ὄψις τοῦ ἐνυπνίου· ὅτι θεάσασθαι ποτε ἔλεγεν ὁ Πρόκλος, ὡς ὑπομνημάτων εἰς Παρμενίδην αὐτοῦ Μαρίνου ἔσομένων.

Μαρίωνος. ὄνομα κύριον.

Μάρης, τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Χαλκηδόνος ἐπίσκο-

πος. καταλαβὼν δὲ Ἰουλιανὸν τὸν Παραβάτην θύοντα τῇ Τύχῃ ἐν τῇ βασιλικῇ Κωνσταντινουπόλει, τρηκαῦτα χειρωγώμενος, ἦν γὰρ δὴ πρὸς τῷ γήρῳ ὑπόχυσιν ὀφθαλμῶν ὑπομείνας, πολλὰ τὸν βασιλέα προσελθὼν περιύβρισε, τὸν ἀσεβῆ καλῶν, τὸν ἀποστάτην, τὸν ἄθεον. ὁ δὲ λόγοις τὰς ὕβρεις ἠμύνετο, τυφλὸν καλέσας, καὶ οὐκ ἂν φησιν οὐδὲ ὁ Γαλιλαῖος σου Θεὸς θεραπεύσῃ σε. Γαλιλαῖον γὰρ εἰώθει καλεῖν τὸν Χριστόν. ὁ δὲ δὴ Μάρης 10 παρῆρησιαιτερον πρὸς τὸν βασιλέα εἶπεν· Εὐχαριστῶ, φησί, τῷ Θεῷ τῷ τυφλώσαντί με, ἵνα μὴ ἴδω τὸ πρόσωπόν σου οὕτως ἐκπεπωκὸς πρὸς τὴν ἀσβειαν. οὐδὲν πρὸς ταῦτα ὁ Ἰουλιανὸς ἀπεκρύνετο· δεινῶς δὲ καὶ τοῦτο μετήρχετο. ἑωρακῶς γὰρ τοὺς 15 ἐπὶ Διοκλητιανοῦ μαρτυρήσαντας ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν τιμωμένους, προθύμως τε σπεύδειν ἐπὶ τῷ μαρτυρῆσαι πολλοὺς ἐπειγομένους, ὥσπερ αὐτῷ τούτῳ τοὺς Χριστιανὸς ἀμυνόμενος, ἐπὶ ἑτέραν ἐτρέπετο. καὶ τὴν μὲν ὑπερβάλλουσαν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ ἀμότητα ὑπερέθετο· οὐ μὴν πάντῃ τοῦ διώκειν ἀπέσχετο. διωγμὸν δὲ λέγω τὸ ὅπως οὖν ταράττειν τοὺς ἡσυχάζοντας. ἐνύρατε δὲ ὧδε. νόμφ ἐκ-

4. συνεις] συνείς B. E. 5. τὸ βιβλίον πυρὶ] πυρὶ τὸ βιβλίον A. *V. 6. ἐπιστολῆς] ἐπιστολὴν V. Mox περὶ Kusterus inseruit ante τῶν. Nos magis in obscuritate vocis δόξαν quam in genitivo laboramus haud suis exemplis destituito. 14. καταβαλλόμενος] καταβαλλόμενος dedi cum A. B. 18. ποτε] ὅτε A. 19. τοῦ Μαρίνου] τοῦ om. A. B. E. *V. Med. 22. Μάρης, τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Χαλκηδόνος Ἐπί.] Articulus hunc descripsit Suidas ex Socratis Hist. Eccles. lib. III. c. 12. ut Pearsonus quoque monuit. Confer etiam Photium Cod. CCLVIII. p. 1428. ubi eadem de Mare historia narratur. Küst. Μάρης A. et Socrates. Articulus in hac sede Gaisf. posuit cum A. V. cum legeretur post v. Μαρίνω, in *V. post v. Μαρίνος Νεαπολίτης. Χαλκηδόνος *V.

1. καταλαβὼν] δὲ addit A. 2. τῇ Τύχῃ] V. in summa pagina, Στήλῃ τύχης ἐν τῇ βασιλικῇ, ἣ ἔθυσεν ὁ παμμιάρης Ἰουλιανός. Vide intpp. Iulliani Ep. 65. Κωνσταντινουπόλει] Κωνσταντινουπόλεως A. et Socrates. 8. θεραπεύσει] θεραπεύσῃ A. B. Immo θεραπεύσει. 10. παρῆρησιαιτερον dictum mireris. εἶπεν] ἀνήγγισεν Socr. 12. ἐκπεπωκός] ἐκπεπωκός dedi cum V. et Socrate; καταπεπωκός A. 14. δὲ καὶ] δὲ κατὰ V. τοῦτο μετήρχετο] Sed postea eum graviter ultus est. Küst. Sic et Valesius Socratis verba Latine vertit: ibi enim τοῦτον legitur. Verum in optimis codd. τοῦτο scriptum inveniri testatur, idque sibi magis placere, etsi quo sensu non addiderit. Fuerat igitur mutanda interpretatio hunc in modum: Studebat autem vehementer huic rei; ut Christianos scilicet non persequendo, sed callidis artibus everteret. Similis locutio Euagrii H. E. I. p. 250, 30. ληστρικῶς δὲ τὸ πρᾶγμα μέτιστα. Hemst. Nullus huic interpretationi locus. Nos haud dissimiliter: aber auch das wusste er durch Schlaueit einzubringen. 16. ἐπὶ τῷ] ἐπὶ τῷ posui cum A. *V. 17. ἐπειγομένους] ἐπιστάμενος Socr. 19. ἐτρέπετο] ἐτρέπετο A. B. V. E. Socrat. ἀμότητα ἐπὶ Διοκλ.] ἐπὶ Διοκλ. ἀμότητα A. Socrat. Ceterum Διοκλητιανῷ *V. Mox ὑπέσχετο V.

accurate legisset, suam sententiam nullo modo dissimulavit; nullam tamen inellegantem vocem edidit, sed illud tantum dixit, sufficere praeceptoris commentarios in illum dialogum. ille vero consilium eius assecutus confestim illum librum igne combussit. atque dudum ante per litteras suam sententiam cum illo communicarat de argumentis et enarrationibus in Parmenidem, et argumenta ad eum misit, quibus adducebatur, illum dialogum non esse de diis, sed de ideis. quamobrem etiam commentarios confecit, in quibus dialecticae Parmenidis hypotheses ad eum modum explicabantur. is vero ad has etiam litteras respondet, propemodum infinitis argumentis probans, verissimam esse dialogi illius de diis expositionem. quare nisi iam liber iste fuisset editus, fortasse hunc quoque abolevisset. forsitan etiam somnium ei obstitit, quominus id faceret. Proclus enim dixit, se aliquando somniasse, fore ut Marinus commentarios in Parmenidem conscriberet. Μαρίωνος. Nomen proprium. Μάρης. Maris, Chalcedonis in Bithynia Episcopus, cum Iulia-

num Parabatan Fortuneae immolantem in palatio Constantinopolis deprehendisset, tunc manu ductus (nam praeter senium etiam oculorum suffusione laborabat) et ad Imperatorem accedens multis eum conviciis est insectatus, impium vocans, apostatam, religionis expertem. is autem verbis convicia ulciscens eumque coecum vocans, Neque tuus ille Deus Galilaeus, inquit, te sanare possit. Galilaeum enim solebat appellare Christum. Mares vero maiori cum fiducia Imperatori dixit: Gratias ago Deo, qui me luminibus orbanit, ne tuum cultum videam in tantam impietatem prolapsi. nihil tum quidem ad haec Iulianus respondit; sed callide hanc rem persequabatur. cum enim vidisset eos, qui sub Diocletiano martyrium obissent, a Christianis honorari, multosque ultro ad martyrium subeundum properare: ut hoc ipso quodammodo Christianos ulcisceretur, aliam viam ingressus est, et nimiam quidem illam Diocletiani crudelitatem omisit, non tamen a persecutione prorsus abstinuit. persecutio-

λευε Χριστιανούς παιδεύσεως μὴ μετέχειν, ἵνα μὴ φησὶν ἀκονώμενοι τὴν γλῶτταν ἐτοιμῶς πρὸς τοὺς διαλεκτικούς τῶν Ἑλλήνων ἀπαντῶσι. πολλὰ δὲ ἐπὶ πολλοῖς μηχανησάμενος ἔπεισέ τινας πρὸς τὸ θύειν ἀποκλίνειν ἐν οἷς καὶ Ἐκηβόλιον τὸν Κων-
σταντινουπόλεως σοφιστήν.

Μαρκελλῖνος, ἀνὴρ ἐπιεικῆς καὶ γενναῖος, ἀδυναστεύει μὲν Σαλαματίας, ἐν Ἡπείρῳ κατακημέ-
νων Ἰλλυριῶν. ἐπεπαιδεύετο δὲ τὴν Ῥωμαῖδα παι-
δεῖαν, καὶ μαντικῆς ἔμπειρότατος ἐγεγόνει, καὶ 10
τὰλλα φιλολογώτατος. ὅς ἐλευθέραν ἐκέκτητο τὴν
ἀρχὴν, οὔτε Ῥωμαίων βασιλείᾳ δουλεύων, οὔτε
ἄλλῳ δυναστεύοντι τῶν ἐθνῶν οὐδενί. ἀλλ' ἦν ἀδ-
τόνομος, μετὰ δικαιοσύνης ἐξηγουόμενος τῶν ὑπη-
κόων. παρῆν δὲ αὐτῷ καὶ φρόνησις ἰκανὴ πολιτεύ-

ματος, καὶ ἀνδρεία θαναμαστή, μεμελετηκυῖα τὰ
πρὸς πόλεμον ᾧ συνῆν Σαλούστιος ὁ φιλόσοφος.

Μάρκελλος, μάγιστρος Ἀρκαδίου τοῦ βασι-
λέως, κόσμος ἀρετῆς ἀπίσης, ἣ τό γε ἀρμονικώτε-
ρον εἰπεῖν ἀρετῆς τις ἔμψυχος.

Μάρκελλος Περγαμηνός, ῥήτωρ. ἔγραψε
βιβλίον Ἀδριανὸν ἢ περὶ βασιλείας.

Μάρκελλος Σιδίτης, ἰατρός, ἐπὶ Μάρκου
Ἀντωνίου. οὗτος ἔγραψε δι' ἐπῶν ἡρωικῶν βιβλία
ἰατρικὰ μβ'. ἐν οἷς καὶ περὶ λυκανθρώπου.

Μάρκελλος, στρατηγὸς ἐπὶ Κομόδου. ὃς δω-
ροδοκίας τοσοῦτον ἀπέειχεν, ὅσον τῆς γε φιλανθρω-
πίας καὶ τῆς ἡμερότητος μετείχευ. ὅπως γὰρ δὴ δια-
πίσης τῆς νυκτὸς ἐργηγορέναι δοκῆ, καὶ κατὰ τοῦτο
15 μὴδὲ τῶν ἄλλων τις τῶν συνόντων οἱ καθεδῶθ, δώ-

5. τὸν] καὶ B. E. om. *V. De Hecobolio vide glossam singularem. 7. Μαρκελλῖνος, ἀνὴρ ἐπιεικῆς καὶ γενν.] Et haec ex Da-
mascio Suidas deprompsit, ut itidem colligere licet ex Photio (p. 342. b.), qui in Excerptis ex Damascio Marcellini huius his ver-
bis meminit: Ὁ δὲ Μαρκελλῖνος τῆς Σαλαματίας ἦν χώρας αὐτοδύσκατος ἡγεμόν, Ἑλληρ τὴν δόξαν. Locum hunc Photii observave-
rat etiam Pearsonus. Küst. Μαρκελλῖνος B. E. Med. Qui mox ἀδυναστεύει. Tum Σαλαμάτας B. E. 9. ἐπαιδεύετο V. Ῥω-
μαῖδα παιδεῖαν] Nihil aliud hic notat quam quod Photius dixit Ἑλληρ τὴν δόξαν. Hemst. 12. οὔτε — δουλεύων] Imp. Leone,
postquam occisus Aetius. Reines. οὔτε ἄλλῳ — ἀλλ' ἦν om. A. 15. πολιτεύματος] Sic rectius MSS. Pariss. quam priores

editi. [et B. E.] quae habent πολιτεῦμα. Küst. πολιτεῦμα *V.

1. ἀνδρεία] ἀνδρεία dedi cum γο. A. 3. Locum de Marcello Magistro Ruhnkenius de Longino §. 9. ad Eunapium referebat.
6. Eudocia p. 301. 7. βιβλίον] βιβλία B. V. E. Tum Ἀδριανὸν A. B. V. pro Ἀδριανός. Oratio de Marcelli libris ut videtur
mutila. 8. Eudocia p. 299. Σιδίτης] Scribendum potius est Σιδίτης, per η in syllaba penultima. Vide Stephanum By-
zantium v. Σιδῆ. Küst. Σιδίτης plane A. V. ἐπὶ Μάρκου Ἀντωνίου] Immo et ante eum, ut me docuit vetus Epigramma
in Marcellum hunc Sideten. Küst. Qui ubi primus attulit Epigr. adesp. DLXXIX. Anthol. Pal. VII. 158. sic pergit: „Ex Epi-
grammate hoc, phrasibus et vocibus Homericis contexto, patet Marcellum Sideten iam ante Adrianum, vel saltem eius tem-
pore floruisse, quoniam expressè in eo traditur, Adrianum et post eum Antoninum Marcelli huius libros in publica bibliotheca ur-
bis Romae reposuisse. Sic enim Interpretor vocem ἀνέδοξε. Deinde ex eodem Epigrammate discimus, Marcellum carmine he-
roico quadraginta duos libros de Re Medica conscripsisse; quod ipsum et Suidas hoc loco diserte tradit.” Adde quae congestit
Fiorillus in Herod. Att. p. 18. sq. sive Jacobs. in Anthol. XIII. p. 914. 10. ἰατρικὰ om. V. περὶ λυκανθρώπου] Priores
editi. [et Eudocia] habent περὶ λυκάνου: quod Portus verterat, de Lycano; quasi Lycanus esset nomen proprium viri: qui est
insignis error. Scribendum enim est, περὶ λυκανθρώπου: id est, de morbo, lycanthropus vel lycanthropia dicto: ut recte
monuit Petrus Lambecius de Biblioth. Caes. lib. VI. p. 148. Errorem istum ex compendio scribendi natum esse manifestum est.
Qui enim codices MSS. Graecos vel a limine salutarunt, ignorare non possunt, vocem ἀνθρώπος plerumque in illis contracte
ἀνος exaratam esse: cui consequens est, ut λυκάνθρωπος scribatur λυκάνος; quam vocem sic contractam imperiti librarli postea
pro nomine proprio viri in hoc loco Suidae acceperunt. Scribendum autem esse περὶ λυκανθρώπου, ut diximus, dubitare nos
non sinit Aetius Amidenus, qui (ut modo laudatus Lambecius recte itidem observavit) ipsum illum Marcelli locum, in quo de
lycanthropo morbo egerat, ex carmine heroico in prosam orationem conversum, posteritati conservavit. Is enim lib. VI. c. 11.
sic inquit: Περὶ λυκανθρώπου, ἧτοι λυκανθρώπου. Μαρκελλῖνος. Οἱ τῆ λειτουργῆ λυκανθρώπου ἧτοι λυκανθρώπου νόσῳ κα-
τεχόμενοι κατὰ τὸν Φερουδέριον μῆνα νυκτὸς ἐξίστι, τὰ πάντα μιμούμενοι λύκος ἢ κύνες, καὶ μέγιστος ἡμέρας τὰ μνημάτα μάλι-
στα διανοήγουσι, etc. Reliqua apud ipsum Aetium lege. Totum enim locum hic describere supervacaneum iudico. Clare autem
hinc patet, Marcellum in libris suis de re medica, qui hodie interciderunt, de lycanthropo morbo egisse: quod ipsum et Suidas
hoc loco lectorem docere voluit. Küst. λυκάνου A. λυκάνου *V. Vide Marcelli fragmentum apud Schneiderum in editione
libelli Plutarchici de puer. educ. p. 110. 11. Μάρκελλος, στρατηγὸς ἐπὶ Κομ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem
articuli leguntur etiam apud Dionem in Excerptis ab Valesio editis p. 725. unde ea Suidas descripsit. Küst. Vide Dion. LXXII. 8.
cuius et orationi repugnant, quae Suidas in principio tradit de moribus Marcelli; neque superioribus consentaneum est ὅπως γὰρ.
12. τῆς τε Exc. 13. ἡμερότητος] τῆς ἡμ. A. *V. Exc. Mox μετείχευ om. Exc. 14. δοκῆ] δοκῆν V. 15. τῶν συνόντων
οἱ om. B. E. τις τῶν σ. οἱ τις καθ. V. Tum γραμματία B. V. Exc.

tur. sic autem eos infestavit. lege lata Christianis interdixit, ne
humanioribus disciplinis instituerentur: ne si linguam, ut aiebat,
aculassent, gentium dialecticis expeditis responderent. variis
autem artibus adhibitis, quibusdam persuasit, ut immolarent: in-
ter quos Hecobolus fuit, Sophista Constantinopolitanus. Μαρκ-
κελλῖνος. Marcellinus, vir bonus et generosus, princeps Dal-
matiae, hoc est, Illyriorum in Epiro habitantium. Romanis di-
sciplinis institutus et divinationis peritissimus extitit et praeterea
eruditissimus. hic principatum tenuit liberum, nec
Romanorum Imperatori, neque ulli alii gentium domino subiectus,
sed sui iuris, populoque suo iuste praefuit. fuit in eo civilis

etiam prudentia non exigua, et fortitudo admiranda, et rei mili-
taris peritia insignis: cui familiaris fuit Salustius philosophus.
Μάρκελλος. Marcellus, Magister Arcadii Imperatoris, omni-
bus virtutibus ornatus, vel, ut aptius loquar, virtus quaedam
animata. Μάρκελλος. Marcellus Pergamenus, rhetor. scri-
psit librum Hadrianus, sive de Regno. Μάρκελλος. Mar-
cellus Sidetes, medicus, sub M. Antonio. hic scripsit versibus
heroicis de re medica libros XLII. in quibus etiam agit de morbo
lycanthropo. Μάρκελλος. Marcellus legatus, qui sub
Commodo vixit, tantum a corruptione alienus erat, quantum
humanitati et benignitati studebat. nam ut per totam noctem vi-

δεκα γραμματεία, οὐδ' ἔτι ἐκ φιλόσοφου ποιῆται, καὶ ἑκάστην ἐσπέραν ὡς εἰπεῖν συνέγραψε, καὶ προσέτατ' ἑνὶ ἄλλο ἄλλῃ ὄρα κομίζεσθαι τισίν, ἵν' ὡς καὶ αἰεὶ ἐργηροῦς θανυμάζηται. ἦν μὲν γὰρ καὶ ἄλλως ὑπνομαχεῖν πεφυκώς, ἐπὶ πλεῖον δὲ αὐτὸ καὶ ἐκ τῆς τροφῆς ἤσκηκε. τὰ τε γὰρ ἄλλα ἤμιστα ἄσθην ἐστέτετο, καὶ ὅπως μὴδὲ τῶν ἄρτων διαπιμπλάται, ἐκ τῆς Ρώμης αὐτοῦς μετεπέμπετο, οὐδ' ὡς οὐδὲν δυνάμενος τῶν ἐπιχωρίων ἐσθίειν, ἀλλ' ἵν' ὑπὸ τῆς παλαιότητος αὐτῶν μὴ δύνηται μὴδὲ σμικρῶν πλέον τοῦ πᾶν ἀναγκαίου φαγεῖν. τὰ γὰρ οὐδ' αὐτοῦ κακῶς ἔχοντα ἑσθίειν ὑπὸ τῆς τῶν ἄρτων ξηρότητος ἤμασσετο. ἐπετήδευε δ' οὐδ' ἐπὶ μείζον αὐτὸ πλάττεσθαι, ἵν' ὡς μάλιστα διαγρυνεῖν δοκῆ.

Μαρκιανός. οὗτος ἐπὶ Οὐάλεντος βασιλέως ἦν, καὶ Ἀγγελίου ἐπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως ἐλλόγιμος· ὅς πάλαι μὲν κατὰ τὰ βασιλεία ἐστρατεύετο, τότε δὲ πρεσβύτερος τῆς Ναυατιανῶν ἦν ἐκκλησίας, γραμματικούς λόγους Ἀναστασίαν τὴν τοῦ βασιλέως θυγατέρα διδάσκων.

Μαρκιανός. οὗτος συνῆν Μουσωνίῳ ἐκ Παμφυλίας, ἀνὴρ ἐς ἀρετὴν ἄπασαν ὥσπερ τις κανὼν ἀπεκριβωμένος. φιλόκαλος γὰρ ὦν καὶ φιλάγαθος ὁ Μουσωνίος τοὺς πανταχόθεν εἶλε παρ' ἑαυτὸν, ὡς περὶ ἢ μαγνήτις τὸν σίδηρον. οὐδ' ἦν δὲ βασανίζεσθαι οὐδ' οὐδὲν τὸ δεῖνα, ἀλλὰ Μουσωνίου φίλον ἀκούσαντα ὅτι καλὸς ἦν εἰδέναι.

Μαρκιανός. οὗτος ἐπὶ Ζήνωνος ἤκμαζεν. ἐν ᾧ δὲ ἦν εὐκτηρίῳ πρεσβύτερος χειροτονηθεὶς, διετέλει. μεγίστης δὲ ἐξουσίας τυχὼν παρὰ Ἰλλου οὗτος ὁ πλάνος, καὶ τοῖς Ἐπικουρείοις δόγμασιν ὀσημέραι αὐτὸν κακύνων, ἀποσπῆξεν τὸν κόσμον, καὶ διοικεῖσθαι οὐδ' ἐκ Θεοῦ, ἀλλ' ἐξ ἀνεργείας τῆς τῶν ἀστέρων. καθὼ γὰρ ἕκαστον αὐτῶν τῆ τοῦτων 15 φθᾶσαι συμπεριφερόμενον δινήσει, τῶν κατ' αὐτὴν τικτομένων τὴν ῥοπὴν τὴν ἐπικρατείαν κληροῦνται.

[Μάρκιον. ὄνομα ὄρους.]

Μάρκιος, στρατηγὸς Ῥωμαίων. οὗτος ἐφυγάδεύθη ὑπὸ τοῦ δήμου· ἦν τε οἰμαγὴ καὶ δάκρυα τῶν προπεμπόντων αὐτὸν καὶ οἰκτιρόντων. ὁ δὲ Μάρκιος οὔτε ἀνακλαυσάμενος ᾤφθη τὰς ἑαυτοῦ

2. προσέτατ' *V. 6. ἐκ τῆς αἰτίας Χιρῆλ. 7. ἄσθην] ἄσθην A. V. Exc. Paulo infra habet A. in marg. Ἐπετήδευε τοῦτο. περὶ τῶν οὐδ' ἄλλοι Μαρκελλῶν, καὶ περὶ τῆς αὐτοῦ δασκείας, καὶ ὅπως τὸ ὄλον οὐδ' ἄντι ἀπαιτῶν τινος τῆς ἀκρότητος ὁποῖοι εἰ τῶν Ἑλλήνων μάλιστα ἐπιδεικτικοί. 8. διαπιμπλάται] Dubites idne citeriori aevo sit concedendum an scribendum an scribendum. 11. τὰ γὰρ οὐδ' αὐτοῦ κακῶς ἔχοντα ἔσθ.] De hoc loco Suidae vide Reinesium Var. Lectt. lib. I. p. 74. Küst. H. Valesii interpretationem [gingivae enim propter panis siccitatem et duritiam male habentes facile cr.] dedit Kästnerus, quae non probanda: nam ὑπὸ τῆς τῶν ἄ. ξ. iungi debent non cum κακῶς ἔχ. sed cum ἤμασσετο. Hemst. 12. οὐδ' αὐτὸ πλάττεσθαι.] ὅλα V. 16. Μαρκιανός. οὗτος ἐπὶ Οὐάλεντος βασιλ.] Articulum hunc descripsit Suidas ex Socratis Hist. Eccles. lib. IV. c. 9. Küst. βασιλέως] τοῦ βασ. V. 17. Ἀγγελίου *V. 19. πρεσβύτερος] πρεσβύτερος B. E. Med.
1. Μαρκιανός. οὗτος συνῆν] Haec cuius essent cum vel gl. Μουσωνίος; facillime posset demonstrare, tum omnem tollit dubitationem fragmentum inter Eunapii reliquias (ed. Nieb. p. 76.) ab Maio proditum: "Οὗ Μαρκιανός ἀνὴρ ἐς ἀρετὴν ἄπασαν ὥσπερ τις κανὼν ἀπεκριβωμένος. Deinceps, tanquam ex alia sententia, φιλόκαλος — εἰδέναι. Itaque noster locus illic afferendus fuit. 4. καθέλιπε Exc. Vat. πρὸς] παρ' A. Exc. 5. μαγνήτις λίθος Exc. 6. Μουσωνίῳ] Μουσωνίου A. *V. Μουσωνίον Exc. 8. Μαρκιανός. οὗτος ἐπὶ Ζην.] Diversus hic videtur ab aequali fuisse, quem in Zenonis rebus commemorat Malchus pp. 258. 271. 9. πρεσβύτερος] πρεσβύτερος A. 10. οὗτος — ὀσημέραι A. 11. ἐξ ἀνεργείας V. Mox τῆς addiderunt A. B. Infra habet A. in marg. "Ὅπως τὴν γενεθλιαγοῖαν ἐσπούδαζεν οὗτος. 15. Distinxi post δινήσει, sublata post ῥοπὴν virgula; mireris tamen φθᾶσαι positum, ubi δινήσει erat collocandum. 17. Μάρκιον. ὄνομα ὄρους] Stephanus Byzantius: Μάρκιον. ὄρος τῆς Τρωάδος. Küst. Μάρδιον E pr. Post gl. seq. A. *V. posuerunt: quorum indicium secutus haec notavi. 18. Μάρκιος, στρατηγὸς Ῥωμ.] Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Dionysii Halicarnensis. Antiq. Rom. lib. VII. ut Portus etiam monuit. Et quidem pars prior usque ad verba illa, δῆλον τὴν ἀπαλλαγὴν ποιήσασθαι, legitur apud modo dictum Dionysium p. 472. (c. 67.) Reliqua vero usque ad finem articuli p. 528. 529. (VIII, 60—62.) Multa autem Suidas brevitate praeteriit: nonnulla item aliter habet quam Dionysius; ut lector ex collatione locorum facile deprehendet. Küst.

gilare videretur, eoque ceteros ministros suos somno arceret, duodecim tabellas, quales ex philyra fieri solent, quotidie fere perscribat vespere, mandabatque suis, ut alias aliis horis perferrent ad diversos, quo quasi nunquam non vigilans admiratione omnes moveret. et quamquam sua natura ad mandandum somnum erat factus, tamen plurimum eam abstinencia confirmarat. nam et modico utebatur cibo, et ut ne pane quidem ventrem impleret, eum Roma adveni curabat, non quod pane Britannico vesci non posset, sed ne quid paulo plus quam esset necesse, ob vetustatem panis advecti, comederet. gingivae enim cum ipsae male se haberent, tum per panis siccitatem facile cruentabantur. studebat autem eo magis id prae se ferre, ut quam maxime vigilare videretur. Μαρκιανός. Marcianus sub Valente Imperatore et Augelio Episcopo Constantinopolitano inclaruit; qui olim quidem in Palatio militarat, tunc vero Presbyter erat Ecclesiae Novatianorum. Idem Anastasiam Imperatoris filiam prae-

cepta grammatica docuit. Μαρκιανός. Marcianus. hic familiaris fuit Musonio Pamphylia, vir ad omnem virtutem regni instar exactus. Musonius autem cum honestatis et probitatis amans esset, homines ad se undique attrahebat, ut magne ferunt. nulla enim opus fuit exploratione qualis quis esset, sed si modo quis audiret, amicum esse Musonii, bonum eum virum esse scire licebat. Μαρκιανός. Marcianus. hic sub Zenone floruit, et quo in oratorio Presbyter delectus fuerat, in eo degebat. maximam autem auctoritatem adeptus apud istum hic impostor, et Epicureis decretis quotidie se corrupens, mundum sua sponte natum esse dicebat, neque a Deo regi, sed ab efficacitate siderum. quatenus enim eorum unumquodque suo motu circumactum fuerit, eatenus dominationem obtinere in ea, quae illo ipso momento nascantur. [Μάρκιον. Nomen mortis.] Μάρκιος. Marcus, dux Romanorum. hic in exitum pulsus est a populo: sentibus et vicem eius miserantibus omni-

τύχας, οὔτε ἀποιμώξας, οὔτε ἄλλο εἰπὼν ἢ δρῶ-
 σας ἀνάξιον τῆς ἑαυτοῦ μεγαλοφροσύνης οὐδοτιοῦν.
 10 ἔτι δὲ μᾶλλον ἐδήλωσε τὴν καρτερίαν καὶ τὴν γεν-
 ναιότητα τῆς γνώμης, ἐπειδὴ οἰκαδε ἀφικόμενος
 γυναικὰ τε εἶδε καὶ μητέρα καταδῶγγνυμένας τοὺς
 πέπλους, καὶ τὰ στέρα τυπτούσας, καὶ οἷα εἰκός
 ἐστὶν ἐπὶ τοιαύταις συμφοραῖς λέγειν τὰς ἀποζευ-
 γνυμένας ἀπὸ τῶν ἀναγκαιοτάτων σφίσι θανάτοις
 ἢ φυγαῖς, ἀναβοώσας· οὐδὲ πρὸς τὰ δάκρυα τῶν
 παιδῶν ἔπαθεν, ὧν ὁ εἷς δέκα γεγονώς ἔτη, ὁ δὲ 10
 ἑπτακάλιος· ἀλλ' ἐξῆει κατὰ σπουδὴν ἐπὶ τὰς πύ-
 λας, οὐδενὶ δηλώσας, ὅπου τὴν ἀπαλλαγὴν ποιή-
 σοιτο. ἦν δὲ ἀνὴρ ἄριστος τὰ πολέμια, καὶ πρὸς
 πάσας τὰς ἡδονὰς ἐγκρατής, τὰ τε δίκαια οὐκ ἀπὸ
 νόμου μᾶλλον ἀνάγκης ἅπασιν ἀποδιδούς, ἀλλ' 15
 ἐκῶν τε καὶ πρόσπεφυκώς πρὸς αὐτὰ εὖ, καὶ οὐ μόνον
 αὐτὸς ἀγγεῦεν ἀπὸ πάσης κακίας προθυμούμε-
 νος, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους προσαναγκάζειν δικαίων
 μεγαλόφρων τε καὶ δωρηματικὸς καὶ ἐς ἐπανόρθω-
 σιν προχειρότατος. ἀλλὰ γὰρ ἐν ἀδυνατῇ ἦν ἄρα 20
 πάσας τὰς ἀρετὰς ἐν ἀνθρώπου γενέσθαι φύσει·
 οὐδὲ φέρεται τις ἀπὸ θνητῶν καὶ ἐπικήρων σπερμά-
 των περὶ πάντα ἀγαθός. ἐκείνῳ γε οὖν πάντα καὶ
 τὰς ἀρετὰς ὁ δαίμων χαρισάμενος, ἐτέρως οὐκ εἰ-

τυχεῖς κῆρας τε καὶ ἄτας προζῆψε. τὸ γὰρ πρᾶθ
 καὶ φαιδρὸν οὐκ ἐπὴν αὐτοῦ τοῖς τρόποις, οὐδὲ τὸ
 θεραπευτικὸν τῶν πέλαις, ἐν τε ἀσπασμοῖς καὶ
 5 προσαγορεύσει, οὐδὲ δὴ τὸ εὐδιάλλακτον καὶ με-
 τριοπαθές, ὅποτε δι' ὀργῆς τῷ γένοιτο, οὐδὲ ἢ
 πάντα τὰ ἀνθρώπινα ἐπικωσμοῦσα χάρις· ἀλλ' αἰ
 πικρὸς καὶ χαλεπὸς ἦν. ταῦτά τε δὴ αὐτὸν ἐν πολ-
 λοῖς ἔβλαψε, καὶ πάντων μάλιστα ἢ περὶ τὰ δίκαια
 καὶ τὴν φυλακὴν τῶν νόμων ἄκριτός τε καὶ ἀπαρά-
 10 πειστος καὶ οὐθὲν τῷ ἐπιεικεῖ διδοῦσα ἀποτομία.
 ἔοικεν ἀληθὲς εἶναι τὸ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων λεγόμενον
 φιλοσόφων, ὅτι μεσότητές εἰσιν, οὐκ ἀκρότητες αἱ
 τῶν ἡθῶν ἀρεταί· μάλιστα δὲ ἡ δικαιοσύνη. οὐ γὰρ
 μόνον λείπουσα τοῦ δικαίου πέφυκεν, ἀλλὰ καὶ
 15 ὑπερβάλλουσα αὐτοῖς τε οὐ λυσιτελής ἐστὶν, ἀλλ'
 αἰτία μεγάλων συμφορῶν. Μάρκιον γὰρ τὸ ἄκρον
 δίκαιον ἔβλαψε, καὶ ἐξηλάθη τῆς πατρίδος. πρὸς
 πάντα γὰρ τὰ μὴ δίκαια ἀντιλέγων μίσος ἤγειρεν.
 εἰ μὲν οὖν ἅμα τοῖς σώμασι διαλυομένοις καὶ τὸ τῆς
 20 ψυχῆς, ὅ, τι δῆποτε ἐστὶν ἐκεῖνο, συνδιαλύεται, καὶ
 οὐδαμῇ οὐθὲν ἔτι ἐστίν, οὐκ οἶδ' ὅπως μακαρίους
 ὑπολάβω τοὺς μηθὲν μὲν ἀπολαύσαντας τῆς ἀρετῆς
 ἀγαθόν, δι' αὐτὴν δὲ ταύτην ἀπολομένους· εἰ δὲ
 καὶ ἄφθαρτοι μέχρι τοῦ παντός αἱ ψυχαὶ τυγχάνου-

9. οὐθὲν Dionysius in alia sententiarum conformatione. 11. ἑπτακάλιος Dionys. 12. οὐθὲν] οὐθὲν A. Mox ὅπου Dionysius. 14. ἐγκρατίας V. 16. προσπεφυκώς] Dionysius habet πεφυκώς: quae lectio melior est. Küst. Lege πρὸς πεφυκώς, et praeterea: vel πρὸς τε περ. et praeterea etiam. Tour. MS. Delenda praepositio. 19. καὶ ἐς ἐπανόρθωσιν προχ.] Dionysius: καὶ εἰς ἐ. ὧν ἐκίστην δύο τῶν φίλων, ὅποτε γνώη, προχειρότατος. 22. φύσεται τις Dion. 23. ἐκείνῳ γε οὖν πάντα καὶ πάσας τὰς ἀρ.] Dionysius melius: ἐκείνῳ γε οὖν ταύτας ὁ δαίμων τὰς ἀρετὰς χαρ. Küst. πάσας ex superioribus inculcatum deleui cum A. B. V. E. Reliquam verborum interpolationem nunc tollere non licet.
4. προσαγορεύσει] προαγορεύσει B. E. προσαγορεύσει Dionys. οὔτε μὴ B. δὴ om. E. 5. τῷ] Sic Dionys. ὅτω A. B. V. E. Edd. ante Küst. 7. δὲ δὴ] τε δὴ scripsi cum Dionysio et A. B. *V. ἐν πολλοῖς] Dionysius in edd. vet. ἐν πολλοῖς πολέμοις. 9. ἀκριτός τε] Dionysius ἀκατός τε. 10. οὐθὲν] οὐθὲν A. B. E. Med. et Dion. Is mox εἰκέ τε. 13. δὲ ἢ] δὲ om. A. 14. ἐλλείπουσα Dion. Mox post ὑπερβάλλουσα punctum removi. 16. αἰτία] αἰτία V. Deinde quaedam compendificat Suidam, non sine damno sententiarum. 17. ἐξηλάθη] ἐξηλάθη B. καὶ ἐξηλάθη τ. πατρ. post ἤγειρεν erant ponenda. πρὸς πάντα] πρὸς om. A. B. V. E. Med. 19. εἰ μὲν οὖν] οὖν om. A. Mox διαβαλλομένοις V. 21. οἶδ' ὅπως] οἶδα πῶς A. B. V. E. 23. ἀπολομένους] ἀπολομένους B. E. Med. 24. τυγχάνουσιν αἱ ψυχαὶ] αἱ ψυχαὶ τυγχάνουσιν A. et Vat. Dionys.

bus, qui ipsum prosequabantur. ipse vero Marcius nec suam fortunam deplorans, nec ullum gemitum edens, neque aliud quicquam sua magnanimitate indignum dicens vel faciens a quoquam conspectus est. longe vero maiorem animi constantiam et generositatem declaravit, cum domum reversus conspexit uxorem et matrem vestes dilacerantem, et pectora plangentem, et, qualia mulieres in eiusmodi calamitatibus, cum vel morte vel exilio divelluntur a sibi carissimis, dicere par est, vociferantes. neque ullo modo lacrimis filiorum motus est; quorum alter decimum aetatis annum agebat, alter vero in ulnis adhuc gestabatur: sed festinanter ad portas est egressus, nulli declarans, quoniam abiret. Erat autem vir rebus bellicis praestantissimus, et in omnibus voluptatibus continens; cunctisque ius suum tribuebat, non legis necessitate potius, quam ultro et naturali bonitate ad hoc propensus. neque ipse tantum omnis improbitatis purus esse studebat, sed etiam alios ad eandem integritatem adigere praeterea volebat: vir magnanimus et liberalis et ad iniuriam resarcendam paratissimus. enimvero fieri non poterat, ut unius hominis natura omnes virtutes caperet; neque quiesquam ex mortali semine nascitur, qui sit in omnibus bonus. Deus utique, qui has

Suidae Lex. Vol. II.

illi virtutes largitus fuerat, alia parum felicia fata et calamitates adiunxerat. neque enim clementia, neque hilaritas eius moribus inerat, neque comitas in salutationibus et colloquiis, neque etiam reconciliatio gratiae et affectuum moderatio, cum alicui irasceretur, neque gratia, quae omnia humana exornat: sed semper erat acerbus et difficilis. haec autem ipsi saepe nocuerunt; omnium autem maxime eius iuris et legum immodica et nimis rigida observantia, et nulla aequitate temperata severitas. videtur autem omnino verum esse, quod ab antiquis philosophis dicitur, morum virtutes mediocritates esse, non autem extremitates; praecipue vero iustitiam. haec enim non solum, cum est infra modum, sed etiam, cum excedit, ab aequitate est remota, et cultoribus suis non modo inutilis fit, sed interdum etiam magnarum calamitatum causa. Marcio enim nimis iuris rigor nocuit, et exillius causa fuit. cum enim ad iniusta omnia contradiceret, aliorum in se odium concitavit. quodsi una cum corporibus animus etiam, quicquid tandem illud est, dissolvitur, nec quicquam usquam amplius existit: equidem haud scio, quomodo beatos existimem illos, qui nullum quidem suae virtutis fructum perciperunt, sed per hanc ipsam interierunt. sin vero immortales et aeterni sunt

σιν ἡμῶν οὐσαι, ἢ χρόνον μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν σωμάτων ἐνδιαμένουσι, μήκιστον μὲν αἱ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ἐλάχιστον δὲ αἱ τῶν κακῶν, ἀποχρῶσα τιμὴ φαίνοιο ἂν τοῖς τὴν ἀρετὴν ἀσκοῦσιν, κἂν ἡναντιώθῃ παρὰ τῆς τύχης, ἢ παρὰ τῶν ζώντων 5 εὐλογίᾳ καὶ μνήμῃ μέχρι πλείστου παραμείνασα χρόνου. ὁ καὶ τῶ ἀνδρὶ ἐκείνῳ συνέβη. οὐ γὰρ μόνον Οὐλοῦσχοι τοῦτον ἐπένησαν, ὧν ἦρχεν, ἀλλὰ καὶ Ῥωμαῖοι πένθος ἐποιήσαντο ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, καὶ αἱ γυναικες ἀποθέμεναι χρυσὸν καὶ τὸν ἄλλον κόσμον καὶ μέλασιν ἀμφίοις χρῆσάμεναι καὶ πενήθῃσαι ἐνιαύσιον χρόνον· καὶ ἐτῶν ἐς τόδε πεντακοσίων διαγεγονότων, οὐ γέγονεν ἐξίτηλος ἢ τοῦ ἀνδρὸς μνήμη.

Μαρκίωνος.

Μάρκος, ὁ καὶ Ἀντωνῖνος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὁ ἐπαινετός κατὰ πάντα φιλόσοφος· ἀχροατῆς μὲν καὶ ἄλλων πολλῶν γενόμενος, ὕστερον δὲ διήκουσε Σέξτου, ἐκ Βοιωτίας φιλοσόφου, ἐπ' αὐτῆς Ῥώμης θαμίζων αὐτῷ καὶ φοιτῶν ἐπὶ Θύρας· ὃν καὶ Λούκιος τις ῥήτωρ, γνώριμος Ἡρώδου τοῦ Ἀθηναίου

ῥήτορος, ἤρετο προϊόντα, ποῖ βαδίζοι καὶ ἐφ' ὃ τι καὶ ὁ Μάρκος; Καλόν, ἔφη, καὶ γηράσκοντι τὸ μανθάνειν. εἰμι δὴ πρὸς Σέξτον τὸν φιλόσοφον, μαθησόμενος· αὐτῷ οὐπω οἶδα. καὶ ὁ Λούκιος ἐξάρας τὴν χεῖρα ἐς τὸν οὐρανόν, ὦ ἤλιε, ἔφη, ὁ Ῥωμαίων βασιλεὺς γηράσκων ἤδη δέλτον ἐξαψάμενος ἐς διδασκάλου φοιτᾷ. ὁ δὲ ἐμὸς βασιλεὺς Ἀλέξανδρος δὺσκαὶ ἔτῶν ἀπέθανεν. Οὗτος ἔγραψε τοῦ ἰδίου βίου ἀγωγὴν ἐν βιβλίοις ιβ'.

Μάρκος, βασιλεὺς Ῥωμαίων ὃν ἐκπλήττεσθαι σιωπῇ μᾶλλον ἢ ἐπαινεῖν ῥᾷδιον, οὐδενὸς λόγου ταῖς τοῦ ἀνδρὸς ἀρεταῖς ἐξισουμένου. ἐκ πρώτης γὰρ ἦδη τῆς ἡλικίας εὐσταθῆ τε καὶ ἡσύχιον βίον ὑποστῆσάμενος, οὔτε κατὰ θέος οὔτε κατὰ ἥδονῃν 15 τραπεῖς τὸ πρόσωπον ὤφθη πώποτε. ἐπῆναι δὲ τῶν φιλοσόφων τοὺς ἀπὸ τῆς στοῦς· καὶ ἦν ἄρα ἐκείνων μιμητής, οὐ μόνον κατὰ τὴν τῶν διαιτημάτων ἐπιτήδευσιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν τῶν μαθημάτων σύλληψιν. οὕτω γοῦν ἐκ νέας κομιδῇ τῆς ἡλικίας ἐξέλαμπεν, ὡς πολλὰκις τὸν Ἀδριανὸν ἐπὶ τοῦτον ἐθελῆσαι τὸν τῆς βασιλείας ἀγαγεῖν κληρὸν.

2. διαμένονσι] ἐνδιαμένονσι A. V. et Dion. 3. αἱ τῶν] αἱ om. B. E. Med. 4. ἂν τοῖς] αὐτοῖς A. B. E. Mox τὴν om. B. E. Med. 5. κἂν ἡναντιώθῃ παρὰ τῆς τύχης] Dionysius rectius habet: καὶ εἰ ἡναντιώθῃ τὰ ἐκ τῆς τύχης. Küst. κἂν om. A. B. V. E. Med. Post ἡναντιώθῃ lacuna in Med. Nimirum excludit τὰ. ἢ παρὰ τῶν ζώντων εὐλογία καὶ μνήμη μέχρι πλείστου παραμείνασα χρόνου] Sic habent MSS. Pariss. itemque Dionysius Halicarnassensis. At priores edit. male [et fere B. E.] ἢ περὶ τῶν ζώντων

εὐλόγῳ μνήμη μέχρι πλείστου παραμείνασα χάρις. Küst. 8. Οὐλοῦσχοι] Βολοῦσχοι V. Mox τοῦτον A. 11. ἀμφίοις] Dionysius habet ἀμφιασμοῖς. Küst. Mox lege cum Dionysius χρῆσάμεναι ἐπένησαν. 13. πεντακοσίων] γρησι V. Post h. v. addunt B. V. E. Edd. ante Küsterum: Μάρκιος νέος. ἔστιν (ζῆτει *V.) ἐν τῷ Βουολοῦσχοι, sive Οὐλοῦσχοι. 15. Μαρκίωνος] Sic A. B. V. Μαρκίων, Μαρκίωνος, ὁ αἰρεσιάρχης. Edd. ante Gaisf. 17. ὁ ἐπαινετός] ὡς ἐπ. B. E. 18. ἄλλων πολλῶν] πολλῶν neglexit vulg. ὕστερον δὲ διήκουσε καὶ Σέξτου, ἐκ Βοιωτ.] Haec et quae sequuntur deprompsit Suidas ex Philostrato in Vita Herodis (II, 1, 9.) p. 556. ut Pearsonus etiam observaverat. Küst. 19. καὶ Σέξτου] καὶ delevi cum A. *V. Tum ἔσχετον V. τῆς Ῥώμης] τῆς delevi cum A. B. V. E. Med., id est, a Küst. interpolatum. 20. Θύρας] Θύρας A. Tum πρὸς ὃν A. B. *V. E. Med., Λούκιος] Sic habent MSS. Pariss. [*V.] itemque Philostratus. At priores edit. male Λούκιος. Küst. Post γνώριμος add. ῥήτωρ Med.

1. προϊόντα] προσίοντα A. βαδίζει] βαδίζοι A. B. V. Philostr. 5. ὁ Ῥωμαίων] ὁρωμένων A. „ἦδη om. Exc.” Sic Gaisf., per errorem huc transferens, quod ad v. 13. neglexit annotare. 6. δέλτον ἐξαψάμενος] Philostratus rectius habet, δέλτον ἐξαψάμενος: i. e. tabulam sibi appendens, vel, tabella ex lacerto suspensa. Solebant enim olim adolescentes Romae ludum litterarium adire, suspensis e laevo lacerto tabellis, ut discimus ex hoc loco Horatii lib. I. Sat. 6. Noluit in Flari ludum mittere, magni Quo pueri magnis e centurionibus orti, Laevo suspensi loculos tabulamque lacerto, Ibant. Küst. δέλτον A. V. δέλτων B. Gaisfordus non dubitavit recipere ἐξαψάμενος. 8. ἔγραψε τοῦ ἰδίου βίου ἀγωγὴν ἐν βιβλίοις ιβ'.] Hoc opus hodie adhuc extat, illustratum erudito commentario Thomae Gatakeri. Küst. 9. ἀγωγὴν] ἀγωγὴν A. V. 10. Μάρκος, βασιλεὺς Ῥωμαίων ὃν ἐκπλήττεσθαι σιωπῇ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli verba sunt Ioannis Antiocheni in Exc. ab Valesio editis p. 821. sq. Monuit etiam Küsterus. 13. ἦδη om. Exc. βίον om. A. 15. ἐπῆναι V. E. 16. ἀπὸ om. A. 20. ἐξέλαμπεν] ἐξέλαμπεν A. B. V. Excerptorum MS.

animi nostri, vel post discessum a corporibus permanent, bonorum quidem virorum longissimum tempus, malorum vero brevissimum: sufficiens honor illis, qui virtutem colunt, quamvis fortuna fuerit adversa, obtinet, laus apud viros et memoria in longissimum tempus permanens. id quod illi viro contigit. non solum enim Volsci, quibus ille praefuerat, sed etiam Romani privatim et publice eum luxerunt, et matronae auro et reliquo ornatu deposito, pullisque vestibus indutae, per integrum annum eum luxerunt. atque annis ad hoc usque tempus quingentis iam elapsis, illius tamen viri memoria vivet. Μαρκίωνος. Μάρκος. Marcus, sive Antoninus, Romanorum Imperator, omni laude dignus philosophus: qui cum alios multos, tum postremo Sextum philosophum, e Boeotia oriundum, in ipsa urbe Roma audivit, crebro ad eum ventitans aedesque eius frequentans. prodeuntem igitur Lucius quidam, rhetor, Herodis rheto-

ris Atheniensis familiaris interrogavit, quoniam iret et cuius negotii causa. cui Marcus, Etiam seni, inquit, decorum est discere. eo igitur ad Sextum philosophum, ut discam ea, quae nondum scio. tum Lucius manu ad coelum sublata, O Sol, inquit, Romanorum Imperator iam senex, sumpta tabella doctoris domum frequentat: rex vero meus Alexander anno aetatis XXXII. obiit. Scripsit de vita sua libros XII. Μάρκος. Marcus, Romanorum Imperator, quem facilius est tacite admirari quam laudare, quod oratio nulla huius viri virtutibus exaequari possit. cum enim iam a prima aetate tranquillam et quietam vitam sibi sequendam proposuisset, neque propter metum neque propter laetitiam vultu mutato unquam est conspectus. philosophiam Stoicorum probavit, eosque imitatus est, non solum vitae ratione, sed etiam disciplinarum studio. sic igitur inde ab aetate puerili prorsus eius virtus emittit, et

νης ἀκρατεστέροις· καὶ ποτε μεταξὺ θοιναζόντων, Φάβιος, τῶν ὑπατευκότων εἰς, λαβὼν ἔκπωμα χρυσάλλου μέγα τίμιον, εἶτα ἄκων κατέαξεν αὐτό· καὶ ἐπὶ τούτῳ συννεφῆς ἦν, ἄχει πληγῆς τὴν ψυχὴν. ὁ τοίνυν Ἀπίκιος πειρώμενος αὐτὸν τῆς λύτης 5 ἀπάγειν, οὐ καταβαλεῖς, φησί, τὸ πραχθὲν καὶ σεαυτὸν ἡμῖν παρέξεις φαιδρότερον συμπότην; ἢ σοὶ φίλῳ ὄντι τούτο δρᾶσαι οὐκ ἐξέσται, ὅπερ οὐδὲν δρῶσι καὶ τῶν οἰνοχόων καὶ τῶν ἀργυρωνήτων πολλοὶ πολλῆκας;

Μάρκος Μάλλιος, εὐπατριδῆς, Κελτῶν ἐπελθόντων τῇ Ρώμῃ, ταύτην περιέσωσε, καὶ τιμῶν μεγίστων ἤξιώθη. ὕστερον δὲ πρεσβύτην πολλῆκας ἐστρατευμένον, ἀγόμενον εἰς δουλείαν ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ γνωρίσας, ἀπέδωκε τὸ χρέος ὑπὲρ αὐτοῦ, 15 καὶ ἐπὶ τῷδε εὐφημούμενος, πᾶσιν ἠφίει τοῖς ἑαυτοῦ χρήσταις τὰ δολήματα. προῖων δὲ τῇ δόξῃ, καὶ ὑπὲρ ἄλλων ἀπεδίδου, καὶ ταῖς δημοκοπίαις ἐπαίρομενος ἐβούλευσεν ἤδη χρεῶν ἀποκοπᾶς κοινᾶς, ἢ τὸν δῆμον ἠξίου τοῖς δανείσασιν ἀποδοῦναι τὴν γῆν, 20 ἐς τοῦτο ἀποδόμενον ἔτι οὐσαν ἀνέμητον.

503 "Μάρκος, Ἀρεθουσίαν ἐπίσκοπος, λόγῳ καὶ

βίῳ κεκοσμημένος· ὃν ἐπὶ Ἰουλιανοῦ πολλαῖς ἀκταῖς ὑπέβαλον, καὶ εἰς ὑπονόμους ἐμβالόντες, εἶτα παιδίους παρέδωσαν κεντεῖν αὐτὸν ταῖς γραφαῖς. μετὰ δὲ ταῦτα εἰς γύργαθον ἐμβalόντες καὶ γάρῳ καὶ μέλιτι χρίσαντες, ὑπαίθριον ἠώρησαν ἐν θέρους ἀκμῇ, σφῆκας ὁμοῦ καὶ μελίσσας εἰς θοίνην προκαλοῦμενοι. ὁ δὲ ἀνευδότως διεκαρτέρησε.

Μαρμαρέην. λαμπρῶν. Καὶ Μαρμαρέαισιν ἀγῶνις, ταῖς λαμπραῖς. μαρμαρέειν γὰρ τὸ λάμπειν 10 καὶ καταναγάζειν.

Μαρμαρυγή. ἄστραψις, λαμπηδῶν.

Μαρώνεια. τόπος ἐστὶ τῆς Ἀττικῆς, οὗ Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον παραγραφῇ μνημονεύει. ἔστι δὲ καὶ πόλις ἐν Θράκῃ; ἢν φασιν εἶναι τὴν ὑφ' Ὀμήρου Ἴσμαρον καλουμένην.

Μαρωνεῖτις φυλὴ.

Μάρωνος. ὄνομα κύριον.

Μάρπησος. ὄνομα κύριον.

Μάρσιππος. σάκκος, θυλάκιον, σακέλλιον.

Εἶδόν τινος ἐν πέτραις μαρσίππους ἱματίων κατατιθεμένους· Ξενοφῶν.

Μαρσύας, Περιάνδρον, Πελλαῖος, ἱστορικός.

1. τῶν ante θοιναζόντων om. A. B. V. E. 4. ἄχει] ἄχει A. 8. σοὶ] σοὶ Med. δρᾶσαι τοῦτο] τοῦτο δρᾶσαι A. τοῦ δρᾶσαι ni fallor *V. Tum οὐν addidit A. 11. Μάρκος Μάλλιος, εὐπατριδῆς, Κελτῶν ἐπελθ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Appiani apud Constantinum in Excerptis ab Valesio editis, p. 549. unde ea Suidas descripsit. Küst. In ed. Schweigh. T. I. p. 40. 12. τῇ Ρώμῃ] τὴν Ρώμην A. V. E. pr. τε διέσωσε] περιέσωσε A. B. V. Exc. μεγίστων τιμῶν] τιμῶν μεγίστων A. *V. Exc. 16. τούτῳ] τῷδε A. V. Exc. 19. ἢ] Legendum videtur καὶ. 22. Μάρκος, Ἀρεθουσίαν ἐπίσκοπος, λόγῳ καὶ β.] Eclogam hanc excerpit Suidas ex Theodoretii Histor. Eccles. lib. III. c. 7. ut Pearsonus etiam observaverat. Küst.
3. γραφαῖς] Sic recte MSS. Pariss. itemque Theodoretus loco laudato. At priores editt. [et E.] ῥαφῖαι: i. e. acubus. Küst. 6. μελίσσας] μελίττας A. 7. Continuo cum *V. delevi glossam earum unam, quae in vv. Ἰωάννης, Δουκᾶς, Ματθαῖος irrepsert: Μάρκος, ὁ εὐαγγελιστῆς, ἔχει τίτλους μὴ κεφάλαια λς'. Ubi pauca Kusterus: „Μάρκος, ὁ εὐαγγελιστῆς, ἔχει τίτλ.] Confer Nostrum infra v. Τίτλος." Habet A. in marg. 8. Μαρμαρέην] Vid. II. γ'. 126. et Schol. Μαρμαρέαισιν ἀγῶνις, λαμπραῖς] Aristoph. Nub. 286. Ὅμμα γὰρ αἰθέρος ἀκμάτων σπλαγγίται Μαρμαρέαισιν ἐν ἀγῶνις. Ad hunc locum respexit Suidas. Τούρ. 9. λαμπραῖς] ταῖς λαμπραῖς A. B. V. 11. Μαρμαρυγή] Vid. Od. θ'. 265. et Schol. Praegressorum partem huc retraxit Zon. p. 1332. Μαρμαρυγή. ἢ λαμπηδῶν. παρὰ τὸ μαρμαρίζω τὸ λάμπω. 12. Μαρωνεῖα. τόπος] Ex Harpocrate. Δημοσθένης] P. 967, 17. 14. δὲ] δὲ καὶ A. V. E. Photius. 16. Sub finem cum A. praetermissi: καὶ γυνή. Καὶ Μαρωνεῖος οἶνος. καὶ γυνή om. E. Vid. Menag. in Laert. VI, 96. et v. Κράτης. Mox Reinesius annotavit: „οἶνος] Athen. I. 26. et 28. Maroneum vinum in Thraciae maritima parte Plin. XIV, 4." 17. Μάρων Μάρωνος] Μάρων om. V. Item continuo cum B. V. omissa sunt: ὁ πρῶτος οἰκιστῆς Μαρωνίας. Gl. omnino nescit A. Ceterum vide Scholia Hom. Od. ι. 197. 18. Μάρπησος] Μάρπηδος B. V. E. Μάρπηδος Med. Vide Pausan. X, 12. 19. Μάρσιππος] Μάρσιππος A. B. V. E. Photius, Etym. Gud. p. 381. et Lex. Bachm. p. 295. 20. Εἶδόν τινος ἐν πέτραις μαρσ.] Fragmentum hoc legitur apud Xenophontem de Expedit. Cyri lib. IV. (3, 11.) pag. 324. Küst. Scribendum erat κατὰ τοῖν. μαρσίππους] μαρσιπίους Gaisf. cum A. B.

Fabius, vir consularis, inter epulas aliquando ingens poculum crystallinum, quod magni erat pretii, imprudens confregit. cumque ideo tristis esset, magnamque animo dolorem conceperat, Apicius, ut a moerore eum abduceret, Quin, inquit, oblitisceris eius, quod factum est, hilarioremq̃ue comptorem te nobis praebebis? an vero tibi amico nostro facere non licet, quod multi pincernae et mancipia saepe faciunt? Μάρκος Μάλλ. Marcus Manlius, stirpis patriciae, cum Urhem a Gallis captam servasset, magnis honoribus affectus est. idem postea cum senem, qui multa stipendia fecerat, debiti causa a creditore in servitutem abduci vidisset, aes alienum pro eo dissolvit. cuius rei causa cum ab omnibus celebraretur, universis debitoribus suis pecuniam creditam donavit. inde ampliore gloria auctus, pro alienis etiam debitoribus satisfaciebat. iamque populari aura elatus novas tabulas populo ostentabat, aut certe agrum publicum, qui nondum erat divisus, ut feneratoribus in

solutum darent suadebat. Μάρκος. Marcus, Arethusiorum Episcopus, et doctrina et integritate vitae conspicuus: quem sub Iuliano multis verberibus caesus in cloacam coniecerant, deinde pueris tradiderunt, stilis configendum. post haec reticulo inclusum garoque ac melle inunctum aestu ardentissimo sublimem suspenderunt sub dio, vespas et apes ad eum depascendum invitantes. Ille vero invicto animo haec pertulit. Μαρμαρέην. Splendidam. Et Μαρμαρέαισιν ἀγῶνις, radiis splendentibus. μαρμαρίζω enim significat, splendere, cornucare. Μαρμαρυγή. Fulgor, splendor. Μαρωνεῖα. Locus Atticae, cuius meminit Demosthenes in Exceptione adversus Pantanetum. Item urbs in Thracia, quam aiunt esse illam, quae ab Homero Ismarus vocatur. Μαρωνεῖτις. Maronitis tribus. Μάρωνος. Nomen proprium. Μάρπησος. Marpessus. Μάρσιππος. Marsupium, saccus, sacculus. Xenophon: *Vidi quosdam vestium saccos in saxis deponentes.* Μαρσύας.

οὗτος δὲ ἦν πρότερον γραμματοδιδάσκαλος, καὶ ἀδελφὸς Ἀντιγόνου τοῦ μετὰ ταῦτα βασιλεύσαντος, σύντροφος δὲ Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως. ἔγραψε Μακεδονικὰ ἐν βιβλίοις δέκα ἤρξατο δὲ ἀπὸ τοῦ πρώτου βασιλεύσαντος Μακεδόνων, καὶ μέχρι τῆς 5 Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου ἐπὶ τὴν Συρίαν ἐφόδου μετὰ τὴν Ἀλεξανδρείας κτίσιν. Ἰτακὰ ἐν βιβλίοις 15· καὶ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου ἀγωγὴν.

Μαρσύας, Κριτοφύμου, Φιλίππεύς, ἱστορικός, ὁ νεώτερος.

Μαρσύας, Μάρσου, Ταβηνός, ἱστορικός. ἔγραψεν Ἀρχαιολογίαν ἐν βιβλίοις 15, Μυθικὰ ἐν βιβλίοις 5, καὶ ἕτερα ἅπαντα περὶ τῆς ἰδίας πατρίδος.

Μαρσύας. ἐν τοῖς χρόνοις τῶν Ἰουδαίων Κρι-

τῶν καὶ Μαρσύας ἐγένετο σοφός, ὅστις ἐφευρεθὲς διὰ μουσικῆς ἀλλοδὸς ἀπὸ καλύμων καὶ χαλκοῦ· ὃς παραφρονήσας ἐρῶσεν εἰς ποταμὸν ἑαυτὸν, καὶ ἀπώλετο· καὶ ὠνομάσθη ὁ ποταμὸς Μαρσύας· περὶ οὗ μῦθος φέρεται, ὅτι ἑαυτὸν ἀποθεύσας ἀπώλετο. κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους ἐγένετο τὰ κατὰ τὸν Ἰάσονα καὶ τοὺς Ἀργοναύτας, ὡς Ἀπολλώνιος ὁ Ῥοδῖος φησὶ. λέγεται μῦθος, ὅτι ἐξεδύρη ὑπὸ Ἀπόλλωνος.

10 Καὶ φέρεται λόγος περὶ Ὀρμισδοῦ τοῦ Πέρσου, ὃς ἠτομόλησε πρὸς Κωνσταντῖνον τὸν μέγαν. ἐξελεθῶν γὰρ ἐπὶ Θήραν οὗτος, καὶ εἰς τὰ βασίλεια ὑποστραφεῖς, τῶν κεκλημένων ἐπὶ τὸ δεῖπνον οὐκ ἐξαναστάντων κατὰ τὸ καθήκον, ἠπειλήσεν τὸν

V. E. μαρσίους Med. Mihi tutius videbatur μαρσίπους, olim apud Xenophontem vulgatum. 22. Μαρσύας] De hoc Marsyas et sequentibus eiusdem nominis vide Vossium de Hist. Gr. lib. I. c. 10. Küst. Vide Wesseling, in Diodor. XX, 50. p. 443. Tour. MS. Eadem fere Clintonus Fast. Hellen. ad a. 308. De Marsyas historicis consentit Eudocia p. 298. Quorum memoriam docta Ritschellii diligentia nuper instauravit, in commentatione Schol. aestiv. Vratislav. indic. A. 1836. praemissa. Περιανδρου] Philippus cum Antigoni pater tradatur, huius apparet Marsyam fuisse fratrem uterinum. Ceterum si verum est, quod Suidas ipsum Marsyam, non Periandrum narrat litteraturam factitasse, ordo verborum sic debuit procedere: ἱστορικός, καὶ ἀδελφός . . . τοῦ βασιλέως. οὗτος δὲ κτλ.

3. βασιλέως] Μακεδόνων βασιλέως Eudoc. 5. καὶ μέχρι] Oratio parum accurata, sed ut opinor integra. 7. μετὰ] τῆς μετὰ Ritsch. p. 7. quo facile caremus: nam in unam fere notionem cognitur ἐφόδου μετὰ τὴν Ἀλεξανδρείας κτίσιν, ut apud Platonem Legg. III. p. 685. ἢ τῆς Τροίας ἄλωσις τοδεύτερον. Ἰτακὰ] Atticorum libros amplissimos opinor ab vita hominis militaris prorsus abhorreere; quid quod αὐτοῦ ita mihi videtur esse comparatum, ut accuratissima iunctura debuerit cum Alexandri historiis continuari. Rursus quae sequuntur Ἀρχαιολογίαν ἐν βιβλίοις 15 indigent deserto civitatis indicio, culus antiquitates fuerint enarratae. Iam duplex incommodum ea ratione solabimur, ut ad Marsyam iunioem, virum eruditionis studiosissimum, traducamus Ἀττικὴν Ἀρχαιολογίαν, quam Suidas per dicendi compendium laudatam deprehendit Ἰτακὰ: velut Istri Ἀτθίς nunc Ἀττικῶν συναγωγῶν nunc Ἀττικῶν nomine fertur, item Atthidem Phanodemi Dionysius appellat Ἀττικὴν Ἀρχαιολογίαν. Quam medelam Ritschellius p. 8. admissurus erat, motus ipsa librorum duodenorum aequabilitate, nisi veterum scriptorum de Atticis et Archaeologia silentium obstaret. Verum ut exigua fuit Marsyae laus et celebritas, ita licet quaedam fragmenta ad antiquitatum fines revocare: velut quae prodidit libro XI. Athenaeus. 8. αὐτοῦ τοῦ] τοῦ om. A. B. V. E. Med. Ceterum Ἀλεξάνδρου ἀγωγὴν (id est, de Alexandri institutione, inventute, moribus) nihil impedit quominus in locis Harpocrat. vv. Ἀριστίων et Μαργύτης, qui provocavit ad quintum τῶν περὶ Ἀλεξάνδρου, agnoscamus. Simillimus liber fuit Nicolai Damasceni. 9. Μαρσύας Κριτ.] Om. V. 11. Ταβηνός] Est ἔθνηκον ἢ Τάβης: teste Stephano Byzantio v. Τάβης. Küst. L. Ταβηνός, inquit Valesius in Harpocr. p. 118. natus Tabiis in Galatia. Immo potius a Τάβης Lydiae oppido, unde ἔθνηκον Ταβηνός itidem apud Stephanum. Hemst. Significarunt Valesius et Wesselingius, duos extitisse historicos cognomines eosdemque rerum Macedonicarum auctores: nimirum eodem sua sponte perducit illud ὁ νεώτερος, quam notam in memoria ternorum hominum nemo pertulerit; sed de Marsya Marsi F. quid statuendum esset in medio reliquerunt. Succurrit autem Stephanus, qui Marsyam quendam Tabarum conditorem perhibuit. Itaque probabiliter Ritschel. p. 4. qui tribus istis vocabulis, Μαρσύας, Μάρσου, Ταβηνός, singularem iusserit locum assignari, dempto ἱστορικός, unde omnis haec perturbatio fluxit. 12. 15] 15 V. Μυθικὰ] Ab nemine commemorata. 13. καὶ ἕτερα ἅπαντα περὶ τῆς ἰδίας πατρίδος] Innuat Macedonicorum libros sex et quod excurrit. 14. Μαρσύας. ἐν τοῖς χρ.] Coufer Cedrenum p. 84. et Tzetzem Chil. I. c. 15. Küst. Simillima doctrina Malalae p. 76.
3. ἑαυτὸν εἰς τὸν ποταμὸν] εἰς ποταμὸν ἑαυτὸν A. τὸν om. etiam B. V. E. 6. καὶ τὰ κατὰ] καὶ τὰ om. A. V. E. Saltem καὶ reponi. τὸν om. etiam *V. 8. ὡς om. V. in lacuna. Mox δὲ post λέγεται cum A. *V. expunxi. 10. λόγ. περὶ Ὀρμισδοῦ] F. Zonar. l. 2. ista sunt. Reines. De Hormisdæ rebus diligenter Valesius in Amm. Marc. XVI, 10, 16. qui iussit etiam Zosimum II, 27. conferri. Suidas historiam iniqua brevitate delibavit. Suspiciatur autem Gaisfordus in Addendis, collata v. Μιχρού. narrationem ab Eunapii fide rependisse. Ὀρμισδοῦ] Ὀρμισδοῦ A. Ἐρμισδοῦ E. ὀρμισδοῦ Med. 12. εἰς] ἐπὶ A. B. V. Θύραν *V. 13. ἐπιστραφεῖς] ὑποστραφεῖς A. Mox τὸν δεῖπνον A.

Marsyas, Periandri filius, Pellaens, historicus: initio litterator, et frater Antigoni, qui postea rex fuit; et una cum rege Alexandro educatus. scripsit Macedonica libris X. in quo opere initium duxit a primo rege Macedonum, desit in Alexandri Philippi filii expeditionem in Syriam, post conditam Alexandriam. Attica, libris XII. item Alexandri educationem. Μαρσύας. Marsyas, Critophemi filius, Philippensis, historicus, iunior. Μαρσύας. Marsyas, Marsi filius, Tabis ortus, historicus. scripsit Antiquitates, libris XII. Fabulosa, libris VII. et alia quaedam de patria sua. Μαρσύας. Temporibus Iudicium Iudaeorum

Marsyas vixit, vir sapiens: qui artis musicae peritus tibias arundineas et aereas invenit. idem mente captus in fluvium se praecipitavit, et sic periit: unde fluvius dictus est Marsyas. de hoc fabula circumfertur, eum perisse, quod se deum fecisset. itidem etiam temporibus res Iasonis et Argonautarum gestae sunt, ut ait Apollonius Rhodius. narratur autem fabula, Marsyam ab Apolline excoriatum fuisse. — Fertur dictum Hormisdæ Persae, qui ad Constantinum Magnum profugit. hic enim ad venationem egressus, et in regiam reversus, cum ad coenam vocati ut decebat non assurrexissent, minatus est se

Μαρσύου θάνατον αὐτοῖς ἐπιθήσειν. τοῦτο παρά
τινος ἀκηκοότος ἀνάμαθόντες οἱ τῶν Περσῶν, μετὰ
θάνατον τοῦ πατρὸς τὸν νεώτερον ἀναγορευούσι
βασιλέα τὸν δὲ ἀποκλείουσιν ἐν εἰρακῇ, καὶ σιδή-
ροισι πεδοῦσιν· ὃν ἡ γαμετὴ διὰ τῆς τοῦ ἰχθύος
μηχανῆς ῥίπην εἰσεμεγκοῦσα ἐξήγαγε· καὶ ἀπο-
δράς ἐκέτης πρὸς Κωνσταντῖνον ἔρχεται. ἡ ἱστορία
δήλη.

Μαρτίνος. ὄνομα κύριον. Καὶ Μαρτινιανός.

Μάρτιος. Ὅτι Μάρτιος Βῆρος τὸν Θουκυδί-
δην ἐκπέμπει, καταγαγεῖν Σύναιμον εἰς Ἀρμενίαν·
ὃς δέει τῶν ὀπλων καὶ τῇ οἰκείᾳ περὶ πάντα τὰ
προσπίπτοντα εὐβουλίᾳ τοῦ πρόσω εἶχετο. ἐξῆρω-
κως. ἦν δὲ ἱκανὸς ὁ Μάρτιος οὐ μόνον ὀπλοῖς βιά-
σασθαι τοὺς ἀντιπολέμους, ἢ δξύτητι πρόλαβεῖν,
ἢ ἀπάτη κατασοφίσασθαι, ἢ περ ἐστὶ στρατηγῶν

ἀλή· ἀλλὰ καὶ λόγῳ πιθανῶ πείσαι, καὶ δωραῖς
μεγαλόφροσιν οἰκειώσασθαι, καὶ ἐλλίπιδι ἀγαθῇ δε-
λεάσαι. χάρις τε ἦν ἐπὶ πᾶσι τοῖς πρᾶσσομένοις
ὅπ' αὐτοῦ καὶ λεγομένοις, τὸ μὲν ἀγανακτοῦν ἐκά-
στον καὶ τὸ θυμούμενον παραμυθουμένην, τὸ δὲ ἐλ-
πίζον ἔτι μᾶλλον αὔξουσα. κολακείας τε δώρων καὶ
τῆς παρὰ τροπέζαις δεξιώσεως καιρὸν ἤδει. οἷς
προσὸν τὸ πρὸς τὰς πράξεις σύντοκον καὶ τὸ πρὸς
τοὺς ἐχθροὺς σὺν δξύτητι δραστήριον αἰρετώτερον
10 ἐδείκνυε τοῖς βαρβάροις εἶναι, τῆς φιλίας αὐτοῦ
μᾶλλον ἢ τῆς ἐχθρας ἀντιποῦσθαι. ἀφικόμενος
οὐδ' εἰς τὴν καινὴν πόλιν, ἣν φρουρὰ Ῥωμαίων κα-
τεῖχεν ἐκ Πρίσκου καταστάσα, νεωτερίζειν πειρωμέ-
νους λόγῳ τε καὶ ἔργῳ σωφρονίσας, ἀπέφηνε πρῶ-
15 τῃ εἶναι τῆς Ἀρμενίας.

Μαρτύριον. σκηνή· ὡς ἔχουσα τὰς πλάκας

1. τοῦτο] τοῦ *V. 2. οἱ τῶν Περσῶν κρείττους] κρείττους omis. cum A. B. V. Dubium quid interciderit; quamquam facillimum est supplere μεγαστάνες. 5. πεδοῦσιν libri. 7. πρὸς τὸν μέγαν ἔρχεται Κωνσταντῖνον] πρὸς Κωνστ. ἔρχεται dedi cum V. τὸν μέγαν om. A. In fine ἡ ἱστορία δήλη om. V. 9. Μαρτιανός] Μαρτινιανός A. B. V. E. 10. Ὅτι Μάρτιος Βῆρος τὸν Θουκυδ.] De hoc fragmento audiendus est Valesius in notis ad Excerpta Peiresclana p. 113. 114. ubi sic inquit: „Hunc locum Suidas ex Collectaneis περὶ Ἀνδραγαθημάτων Constantini nostri exscripsit. Vel illud initium, Ὅτι, satis declarat inde, ubi dixi, desumptum esse. In vulgatis quidem Suidae libris ea vox omissa; sed ex MSS. Bibliothecae Regiae eam restitui. Ac Diouis quidem id fragmentum esse, tametsi Suidas nomen auctoris reticet, tum stilius, tum historia ac res ipsa convincit. Pertinet autem ad bellum Armenicum et Parthicum, quod Martius Verus gessit auspiciis Lucii Veri Augusti. Id bellum fuisse enarraverat Dio lib. LXXI. quippe quod quadriennii tempore duraverat: sed Xiphilinus totum resecurit.” Et deinde ad vocem Σύναιμον haec notat: „In vulgatis Suidae codicibus σύναιμον excusum est, sine sensu. Scripti codices Bibliothecae Regiae σύαιμον habent. Ego Σόαιμον malui. Fuit enim Σόαιμος Armeniae rex, Achaemenidis regis filius, Arsacidis nepos. Hic a Vologaeso Parthorum rege expulsus ad Romanos confugit, atque in senatorium ordinem relatus consulatum quoque gessit. Postea in regnum maioris Armeniae ductu Martii Veri iterum restitutus est, ut scribit Iamblichus Syrus in libro de amoribus Rhodanis et Sinonidis, cuius verba referuntur in Bibliotheca Photii.” Haec Valesius docte. Notandum autem est, codices MSS. Suidae, quos sumit Valesius hic mentionem facit, illos ipsos esse, quos et nos Parisiis contulimus, et ex quibus Suidam in notis nostris passim emendamus. Küst. Fragmentum in fine l. LXXI. p. 1201. Reimarus collocavit. 11. Σύναιμον] Sic habent MSS. Paris. itemque editio Mediol. At reliquae editiones male σύναιμον. Vide notam praecedentem. Küst. 13. πρόσω] πρόσω A. Tum ἤρχετο B. et inter versus E. 15. ἀντιπολέμους] ἀντιπολέμους A. B. E. Hoc recepi, cum et edita scriptura nihil nisi commentum vocis sit, et alterum, ut hoc utar, Dio Cassius XXXVI, 3. confirmet. 16. στρατηγῶν] στρατηγῶν B. E.
6. κολακείας A. Med. Deinde facilitas orationis videtur iuvare, si scribatur διὰ δώρων. Mox περὶ B. E. Med., haec etiam τροπέζαις. 8. πρὸς τὰς πράξεις] Sic recte habet vetustissimus Paris. A. ut Valesius etiam loco laudato observavit. At in prioribus edit. [et B. V. E.] male excusum est, πρὸς τὰς τροπέζαις. Küst. 13. Πρίσκου] Hic est Statius Priscus, cuius meminit Capitolinus in Marco et Vero, ut monuit etiam Valesius loco laudato. Küst. 15. Subsequebantur duae glossae: Μαρτύριον. ἔστιν ἐν τῇ Σικ. om. *V. Alteram in marg. habet A. post ἀποδείκνυμι in v. Μαρτύριον transposuit V. Nimirum imperite compilatam ex v. Ἐκμαρτυρία omnes intelligunt. Ubi Küsterus in παρουσίαν „Scribendum esse μαρτυρίαν ex sensu patet.” Ipsum μαρτυρίαν inter versus V. Sed rectius ἔστι A. pro παρουσίαν δηλοῖ, mox omisso Ἐκμαρτυρία. 16. Μαρτύριον. σκηνή] Sic habent libri tam MSS. quam vulgati: sed male. Tollendum enim est punctum, et scribendum, Μαρτυρίων σκηνή. Verba enim hic sunt de tabernaculo Mosaico, quod apud LXX. interpretes pluribus in locis σκηνή τοῦ μαρτυρίου. Küst. Recte habent vulgata. Sumpsit Suidas a Theodoro in Ps. LXXVII, 5. ubi sic legitur: Μαρτύριον καλεῖ τὴν ἐν τῇ ἐρήμῳ παγεῖσαν

Marsyae mortē ipsos mulcaturum, cuius sententia ex intelligenti quodam fabulae cognita, proceres Persarum post patris obitum iuniorē filium designant regem; ipsum vero in carcere concludunt, et ferreis compedibus vinciunt. hunc uxor lima, quam in ventre piscis occultarat, in carcerem illata, vinculis liberavit. itaque ad Constantinum confugit. historia est nota. Μάρτιος. Nomen proprium. Et Martinianus. Μάρτιος. Martius Verus Thucydidem misit, qui Syaemum in Armeniam reduceret. hic et terrore armorum et prudenti consilio, quod ipsi ad omnes casus paratum erat, coepit strenue exsequeretur. idem Martius hostes non solum armis subigere, et celeritate antevertere, et dolo circumvenire, in quo vis imperatoris sita est; sed etiam facundia quadam orationis animos eorum sedare, et ma-

gnificis muneribus sibi conciliare, et blanda spe inescare norat. praeterea in omnibus eius factis et dictis inerat gratia quaedam, quae cuiusvis indignationem et iram leniret, et spem multo etiam augetet. ad haec donis alios capiendi et epulis prolixae accipienda tempora opportunitum optime norat. praeter haec omnia cum in negotiis perficiendis singulari industria praeditus esset, idemque in rebus adversus hostes gerendis promptus esset et strenuus, barbari facile intelligebant, magis e re sua fore, si enim amicam quam inimicum haberent, cum igitur in novam urbem venisset, quam praesidium Romanorum a Prisco illic locatum tenebat, eosque qui res novas moliebantur, verbis factisque ad officium reduxisset, urbem illam Armeniae principem effecit. Μαρτύριον. Tabernaculum testimonii: dictum, quod haberet tabulas

505 τοῦ νόμου. τὸν γὰρ νόμον ἐντολὰς ἐκάλουν, καὶ μαρτύρια, καὶ δικαιώματα.

Μαρτύρομαι. μάρτυρας καλῶ. Σοφοκλῆς
Μαρτύρομαι τοὺς δ', οὐ σέ· πρὸς δὲ τοὺς φίλους

οἱ ἀνταμείβη ῥήματ', ἦν σ' ἔλω ποτέ.

Κρέων φησὶ πρὸς Οἰδίπουν. καὶ Αἰλιανός· Ἀλλὰ τοσοῦτον μαρτυρόμεθ', ὡς οὐτ' ἀδικοῦμεν Ξενίου Διὸς χάριν. — [Μαρτύρομαι σοι χελιδόνα. ἴσον τῷ ἀποδείκνυμι.] Ἄκουσον λαὸς μου, καὶ λαλήσω σοι, 10 Ἰσραήλ, καὶ διαμαρτύρομαι σοι. διὰ τοῦ ὀ μικροῦ.

Μαρτύρονται. Ὅταν ἀντὶ τοῦ, μαρτυρίαν ἐπάγωνται ἢ παρέχωνται. Πλάτων Πολιτείας β'. Τὸν Ὅμηρον μαρτύρονται.

[Μαρτυρῶ. δοτικῆ. αἰτιατικῆ. δέ. Καὶ Διόφαντον ἐν ὑμῖν ἀπήγγειλα, ἃ νῦν μαρτυρεῖν αὐτὸν ἀναγκάσω.]

Μάρτυροι. παρ' Ὁμήρου. ἀπὸ τῆς μάρτυρος εὐθείας.

Μάρψη. συλλάβη, διακρήσεται.

Ἀλλ' ὅπῳταν μάρψη βυρσαίετος ἀγκυλοχείλης.

Μαρψίας. ὄνομα κύριον. ἦν δὲ ῥήτωρ φλύαρος καὶ θορυβώδης. Ἀριστοφάνης.

Πρὸς τὰδε τίς ἀντερεῖ Μαρψίας;

Μασσαλία. Ἰσοκράτης φησὶν ἐν Ἀρχιδάμῳ, ὡς Φωκαεῖς φηγόντες τὴν τοῦ μεγάλου βασιλέως δεσποτείαν εἰς Μασσαλίαν ἀπέκησαν. μαρτυρεῖ δὲ τῷ λόγῳ καὶ Ἀριστοτέλης.

Μασανάσσης, ὁ τῶν Νομάδων βασιλεὺς, ἀνὴρ ἦν ἐς πάντα ἐπιτυχής· ᾧ τὴν μὲν ἀρχὴν τὴν πατρῴαν θεὸς ἔδωκεν ἀφαιρεθέντι πρὸς Καρχηδόνιων καὶ Σύφακος ἀναλαβεῖν καὶ προαγαγεῖν ἐπὶ μέγιστον, ἀπὸ Μαυρουσίῳ τῶν παρ' ὠκεανῶ μέχρι τῆς Κυρηναίων ἀρχῆς ἐς τὰ μεσόγεια· ἡμερῶσαι δὲ γῆν πολλήν, τὰ πολλὰ τῶν Νομάδων διὰ τὸ ἀγεώργητον ποηφαγόντων· θησαυροὺς τε μεγάλους χρημάτων καταλιπεῖν, καὶ στρατιὰν πολλήν γεγυ-

σκήνῃ, ὡς ἔχουσαν τὰς πλάκας τοῦ μαρτυρίου. τὸν γὰρ νόμον κτλ. Gaisf. Diligentius haec eodem Theodoro duce persequitur gl. δικαιώματα.

3. Σοφοκλῆς] Oedip. Colon. 813, 14. 8. ὡς] ὡςτ' V. 9. Μαρτύρομαι σοι — ἀποδείκνυμι omissa A. notavi: quae fluxisse videntur ab v. Ἀποδείκνυμι σοι χελιδόνα. 10. Ἄκουσον, λαὸς μου, καὶ λαλ.] Hic locus pertinet ad v. Διαμαρτύρομαι. Küst. Ps. XLIX, 7. Non dubito quin locus invecutus sit ex v. Διαμαρτύρομαι σοι. Unde promptum fuit iudicare de lacinia sub finem contexta: οἱ δὲ διὰ τοῦ ὦ μέγιστον. Quam ab A. in marginem reiectam cum V. delevi. Hinc novam glossam exorditur *V. 12. Μαρτύρονται] Μαρτύρονται Photius, item in exemplo. Ὅταν] Haec vocula ut supervacanea delenda est: vel saltem eius loco scribi debet ἐνίοτε. Küst. Locus ut apparet mutilus: in quo nihil nisi cohaerentiam verborum ὅταν μαρτυρίαν ἐπάγωνται ἢ παρῶνται, deprehendimus. τὴν μαρτυρίαν] τὴν delevi cum B. E. *V. μαρτυρῶ Photius. 13. ἐπάγωνται, ἢ παρέχωνται] Scribe ἐπάγονται, et παρέχονται, per ὀ. Küst. Sic Portus. ἐπαγώνονται A. παρέχονται E. Πλάτων] P. 364. C. 15. Μαρτυρῶ] Hanc gl. notavi, quippe sumptam e commentariis syntacticis: v. Lex. de Synt. p. 156. sq. Habet A. in marg. καὶ ante αἰτιατικῆ delevi cum *V. Καὶ Διόφαντον ἐν ὑμῖν ἀπήγγειλα.] Legerim, ἃ περὶ Διόφαντον ὑμῖν ἀπήγγειλα, ταῦτα νῦν μαρτυρεῖν. Küst. Fugit illum locus Demosth. de F. L. p. 403, 11. Καὶ Διόφαντος ἐν ὑμῖν ἀπήγγειλεν. Lex. de Syntaxi Διόφαντον — ἀπήγγειλεν. 18. παρ' Ὁμήρου] Il. α. 338. et alibi. Küst.
2. Ἀλλ' ὅπῳταν μάρψη βυρσ.] Aristoph. Equ. 197. βυρσαίετος] βυρσαίετος V. et Ox. 4. Μαρψίας. ὄνομα κύριον] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 702. Küst. Eadem Eudocia p. 301. 7. Μασσαλία. Ἰσοκράτης φ.] Ex Harpocratiōne: ip quem vide Maussacum. Küst. Isocratis locus p. 133. 9. μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ἀριστ.] Sensus huius loci est mutilus, qui ex Harpocratiōne supplendus est. Küst. Immo sensus est perversus, cum Massilliam antiquiore aevo tradiderit Aristoteles esse conditam. De quo videas nuperam disputationem in Musei Rhenani Vol. IV. Fasc. 1. 10. τῷ λόγῳ καὶ Ἀριστ. tacite Gaisf. cum Photio et *V. nam Edd. καὶ Ἀριστ. τῷ λόγῳ. Huic glossae subiecit Gaisf. cum A. Μασσαλίον. ἔθνος, quae nec recte sunt perscripta neque collocata; castigate *V. Μασσαλίον ἔθνος. Nos tamen his usi sumus ad refingendam gl. Μασσαλίον. 11. Μασανάσσης, ὁ τῶν Νομάδων βασι.] Totum hunc articulum descripsit Snidas ex Appiano de Bellis Punicis p. 106. (c. 106.) ut Pearsonus etiam monuit. Küst. Μανάσσης A. 12. ἐς τὰ] τὰ om. B. V. Med. App. 13. ὁ θεός] ὁ om. A. B. App. Mox Χαρκεδόνων B. Tum Σύφακα V. 14. προαγαγεῖν] προαγαγεῖν B. E. 15. ἀπὸ] καὶ ἀπὸ B. E. 16. Κυρηναίων A. 17. διὰ τὸ ἀγεώργητον ποηφαγ.] Sic locum hunc ex Appiano emendavi. In prioribus enim edit. [et A.] male legitur, διὰ τὸ ἀγεώργητον τῶν φαγόντων. Küst. τῶν φαγόντων B. V. E. 18. μεγάλους ignorat App.

Legis. Legem enim et ἐντολὰς vocabant, et μαρτύρια, et δικαιώματα. Μαρτύρομαι. Testes voco. Sophocles: *Testor istos, non te. quod autem amicos talibus compellas, si te unquam cepero.* Creon haec dicit Oedipo. Et Aelianus: *Id tantum testamur, nos neque religionem Iovis Hospitalis violare.* [Ostendo tibi hirundinem.] *Audi, popule mi; et loquar tibi, Israel, et serio te moneo.* ubi διαμαρτύρομαι per ὀ scribitur. Μαρτύρονται. Testimonii loco adducunt, vel testem aliquem laudant. Plato lib. II. *de Republica: Homerum testem laudant.* [Μαρτυρῶ. Dativo iungitur. item accusativo: Et Diophantus. *robis nunciavit, quae nunc ipsum testari cogam.*] Μάρτυροι. Testes, apud Homerum. ab recto μάρτυρος. Μάρψη. Corripuerit, interfecerit. At cum byrsaetus rostro aptus adunco dracōnem corripuerit.

Μαρψίας. Nomen proprium viri. erat autem orator garrulus et turbulentus. Aristophanes: *Contra haec quis Marpsias dicet?* Μασσαλία. Isocrates in Archidamo dicit Phocaeenses, dum regis Persarum dominationem fugiunt, Massilliam migrasse. Aristoteles vero testatur, [iam ante illud tempus Massilliam a Phocaeensibus conditam fuisse.] Μασανάσσης. Masinissa, Numidarum rex, vir fuit in omnibus rebus fortunatus, cui deus id largitus est, ut paternum regnum a Carthaginiensibus et Syphace sibi ereptum recuperaret, ac plurimum amplificaret, ut a Maurusiis, Oceani accolis, usque ad Cyrenaeorum mediterraneam regionem id pertineret, et magnum terrarum tractum ad mitiorem cultum traduceret, Numidis antea propter agriculturæ neglectum herbis ut plurimum vescentibus: magnos item thesauros relinqueret copiasque exercitissimas:

μνασμένην τῶν δὲ ἐχθρῶν Σύφακα μὲν ἀλχμάλωτον ἔλεῖν ἀδοχειρί· Καρχηδόνι δ' αἴτιον τῆς ἀναστάσεως γενέσθαι, πᾶμπαν αὐτὴν ἀσθενῆ Ῥωμαίοις ὑπολιπόντα. ἔφν δὲ καὶ τὸ σῶμα μέγας τε καὶ εὐρωστος ἐς γῆρας πολὺ, καὶ * μέχρι τοῦ θανάτου, 5 ἵππου τε χωρὶς ἀναβολῆως ἐπέβαινε. καὶ μεγίστῳ δὴ τῷδε τεκμηριώσω μάλιστα τὴν εὐρωστίαν αὐτοῦ· πολλῶν γὰρ αὐτῷ παιδῶν γινομένων τε καὶ ἀποθνησκόντων, οὐποτε μὲν ἦσαν αὐτῷ μέλους τῶν δέκα, τετραετῆς δὲ παιδίον ἐρευνηκοντούτης ἀπέλιπε. καὶ ὡδε μὲν χρόνον τε καὶ σώματος ἔχων ἐτεθνήκει.

* Μασανάσσης, ὁ ἐν Λιβύῃ τῶν Νομάδων βασιλεὺς, ἀνὴρ τῶν κατ' ἡμᾶς βασιλέων ἀριστος καὶ μακαριώτατος· ὃς ἐβασίλευσεν ἔτη πλείω τῶν 5, 15 ὑγιεινότητος ὧν καὶ πολυχρονιώτατος· ἐνεθήκοντα γὰρ ἑτῶν ἐγεγόνει. ἐγένετο δὲ καὶ δυναμικώτατος τῶν κατ' ἑαυτὸν κατὰ τὴν σωματικὴν ἕξιν. ὃς ὅτε

μεταστῆναι θέοι, στὰς ἐν τοῖς αὐτοῖς ἔχνεσι δι' ἡμέρας ἔμενε· καθεζόμενος πάλιν οὐκ ἠγείρετο. καὶ τὴν ἐπὶ τῶν ἵππων κακοπάθειαν ἡμέραν καὶ νύκτα διακατερωῶν οὐδὲν ἔπασχε. σημεῖον δὲ τῆς τοῦ σώματος αὐτοῦ δυνάμεως· ἔχων ἐνεθήκοντα ἔτη, κατ' ὃν καιρὸν μετήλλαξε τὸν βίον, νιδὸν ἀπέλιπε δ' ἑτῶν, ὄνομα Σθεμβάν· ὃν μετὰ ταῦτα Μικίλῃς υἱοποιήσατο· πρὸς δὲ τούτῳ υἱὸς τέσσαρας. διὰ δὲ τὴν πρὸς ἀλλήλους τούτων εὐνοίαν διετήρησε τὸν δλον βίον πάσης ἐπιβουλῆς καὶ παντὸς οἰκείου μιάσματος ἄμοιρον αὐτοῦ γενέσθαι τὴν βασιλείαν. τὸ δὲ μέγιστον τῆς Νομαδίας ἀπάσης ἀχρήστου τὸν προτοῦ χρόνον ὑπαρχούσης, καὶ νομιζομένης ἀδυνάτου φῦσει πρὸς ἡμέρους καρποὺς ὑπάρχειν, πρῶτος καὶ μόνος ὑπέδειξεν, ὅτι δύναται ἐκφέρειν πάντας τοὺς ἡμέρους καρποὺς οὐδ' ὀποίας ἦττον, ἐκάστῳ τῶν καρπῶν ἐν διαστάσει μυριοπληθεῖς ἀγρῶν κατασκευάσας παμφόρους.

1. τὸν ἐχθρὸν δὲ] τῶν δὲ ἐχθρῶν A. τῶν ἐχθρῶν B. V. E. 2. ἀναστάσεως] Apud Appianum legitur ἀνάστασις. Sed utraque lectio recte se habet. Nam et ἀνάστασις et ἀναστάσις apud Graecos de eversione urbis dicitur. Confer Nostrum supra v. Ἀνάστασις, ubi hic ipse locus Appiani legitur. Küst. 4. ὑπολιπόντα] Appianus melius ἀπολιπόντα. Küst. αὐτὴν om. App. 5. εὐρωστος] εὐρόστος Gaisf. cum E. Med. Item infra εὐρόστιαν Edd. ἐς γῆρας πολὺ, καὶ μέχρι θανάτου.] Locus hic ex Appiano sic supplendus est: ἐς γῆρας πολὺ. καὶ μάχης ἐπιεικῶς μέχρι θανάτου, ἵππου τε χωρὶς ἀναβολῆως ἐπ. Küst. 6. καὶ μεγίστῳ δὴ τῷδε τεκμηριώσω μ.] Sic ex Appiano rescipit. Priores enim editi. minus recte habent, μεγίστῳ δὴ τῷδε τεκμηριώσω μάλιστα. Küst. Sic A. nisi quod τεκμηριώσω cum Med. (τεκμηριώσω Ald) V. habet μ. δὴ τ. τ. σώσ' (σώζειν) μ. Porius coniecerat τῷδε τεκμηριώσω δηλώσω. Schweighäuserus in Appiano suam coniecturam edidit τῷδ' ἐτεκμηριώσω. Musgravius infeliciter τῷδε τεκμηριώσω εἶση. De verbo quidem τεκμηριώσω non videtur ambigi posse, quod a Thucydide sumptum variis in formulis certatim posuerunt historici: velut Theophylactus VIII, 12. ἰκανὸν δὲ τῷ τεκμηριώσω, ubi scribendum ἔξ. δὲ τῷ τ. Apparent autem in isto σφ̄ vestigia vocis σημεῖον, quam in hac ipsa narrationis parte usurpavit Polybius, a Diodoro et Appiano diligentius expressus. Omnibus igitur rationibus subductis satis verisimilem, si discesseris ab orationis principio, miffi videor scripturam indagasse hanc: καὶ μέγιστον, εἰ δὲ τῷ τεκμηριώσω σημεῖον μάλιστα τὴν εὐρ. αὐτοῦ. 7. αὐτοῦ] αὐτῷ B. E. *V. 8. καὶ] τε καὶ A. App. Mox τῶν ante δέκα om. B. E. *V. 10. ἐνεθήκοντούτης] Mortuus dicitur anno aetatis 97. filius relictis 60. Eutrop. IV, 11. Vid. de eo plura ap. Diod. Sic. Ecl. 32, 3. Reines. 13. Μασανάσσης, ὁ ἐν Λιβύῃ τῶν Νομάδων βασιλ.] Tota haec Ecloga legitur apud Polybium [XXXVII, 3.] in Collectaneis Constantini Imper. ab Valesio editis p. 174. unde eam Suidas descripsit. Küst. Μασάσσης A. V. Μασάσσης *V. 16. ὑγιεινότητος — πολυχρονιώτατος] ὑγιεινότητι — πολυχρονιώτητι V. 17. δὲ καὶ] δὲ neglexit vulg.
1. μεταστῆναι] μὲν ἰστιάται Valesii, μὲν στῆναι Schweighäuseri coniectura. αὐτοῖς om. V. 2. καθεζόμενος πάλιν] Leg. μέγας νυκτὸς ἐνημερέων ταῖς τῶν παιδῶν μελέταις. ἐπὶ δὲ τῶν ἵππων ἐπιμένων etc. Reines. Haec nihil ad rem. 4. τῆς τοῦ] τοῦ om. V. Atque habent τῆς σωματικῆς Excerpta. 6. δ' ἑτῶν] δεκατέσσαρον (δεκατέσσαρον *V.) ἔτος V. qui mox Θεμβάν, quem Στέμβανον Excerpta vocant. 7. υἱοποιήσατο] υἱοποιήσατο A. B. *V. E. et Excerpta. 8. πρὸς δὲ τούτοις A. 10. ἐπιβουλῆς] ἐπιβολῆς V. 12. Νομαδίας] Νομαδίας Gaisf. cum A. B. V. E. Med. Illud servandum duxi. 13. ἀδυνάτου] ἀδυνάτω B. E. τῆ φῦσει Exc. 16. ἡμέρους καρποὺς οὐδ' ὀποίας ἦττον ἐκάστῳ τῶν καρπ.] Locus hic corruptus est, quem sic legendum censeo, ἡμέρους καρποὺς ὁποιοῦσδήποτε, οὐκ ἦττον ἐκάστης τῶν καρποφορούντων [sic] χωρῶν, ἐν διαστάσει, etc. Küst. Frustra Küsterum, quem usus Polybiani (vide vel IV, 65, 3.) mireris parum memorem fuisse, in his ingenium suum exercuisse monet Wesselingius in Diodor. T. II. p. 523. recteque Valesius interpretatus est: ipse primus ac solus demonstravit, nullum esse fructum, quem illa producere non posset eadem fertilitate, qua ceterae regiones; cum ipse agros innumerabiles singulis

Syphacem hostem manu sua caperet, viresque Carthaginis adeo debilitaret, ut a Romanis postea facile excindi posset. fuit etiam corpore procero et robusto ad provectam usque aetatem; et quamdiu vixit equum sine stratore conspexit. praecipuum autem bonae valetudinis eius argumentum fuerit, quod cum ipsi multi liberi nascerentur et morerentur, nunquam pauciores decem habuerit; et puerum quadrimum nonagenarius reliquerit. ea igitur aetate et tali corporis habitu obiit. Μασανάσσης. Masinissa, Numidarum in Africa rex, vir nostra aetate regum optimus et fortunatissimus; qui annis plus quam LX. regnum tenuit optima valetudine et longissima vita. etenim ad annum usque XC. vixit. idem omnium aetatis suae hominum robustissimo corporis habitu fuit: quippe ubi standum esset, in eadem vesti-

giis totum diem perstabat; contra sedens in sella, non ante vespem surgebat. iam vero laborem in equitando dies noctesque fortiter tolerans, nullo incommodo vexabatur. argumentum eius vigoris sit, quod nonaginta annos natus, qua aetate ex vita excessit, quadrimum filium reliquit, nomine Sthemham, qui postea a Micipsa est adoptatus: ac praeterea quattuor liberos. quorum mutua concordia ac benevolentia regnum suum, quoad vixit, insidiarum omnisque domestici piaculi expers praestitit. quod autem praecipuum est, cum omnis Numidia ante infructuosa esset, nec gignendis fructibus ullo modo idonea crederetur, ipse primus ac solus demonstravit, nullum esse fructum, quem illa producere non posset eadem fertilitate, qua ceterae regiones; cum ipse agros innumerabiles singulis fructuum generibus per-

Μασαισύλιον ἔθνος.

Μάσσει. φρυγῶ, ζυμοῖ.

Μάσθλης. ἰδίως ὁ μεμαλαγμένος λῶρος καὶ ἔκλυτος. μασθλης οὖν ἐνταῦθα ὁ πολυγνώμων καὶ ἔκλυτος, καὶ μηδὲν βέβαιον μηδὲ σταθερὸν γινώσκων. ἢ ὁ ἱμαντῶδης καὶ μαστιγίας. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ μεμαλαγμένου ἱμάντος. ἢ οὕτως εὐτονος ὡς ἱμάς.

Μάσθλης ἄνθρωπος. ὁ μεμαλαγμένος καὶ ἐντροβῆς ταῖς πονηρίαις.

Μάσσον. μείζον, μακρότερον.

Ἐπιπρὸ δὲ μᾶσσον ἐπ' ἄκρου

Αἰγαλῶ θυμόεντος, ἄγων μέγαν ὑετόν, ἔστη.

Μασώμενος. δευτέρως συζυγίας τῶν περισπωμένων. Ἄπὸ τοῦ μασῶ, μασῶς ὡς γελῶ, γελῶς. παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Πλοῖτῳ.

Μάσσων. μακροτέρα. Ξενοφῶν. Ἄν μὴ πολὺ μᾶσσων ὁδὸς ἦ.

Μάσσωνος.

Μάστακα. μᾶσημα, τροφήν. λέγεται καὶ τὸ 10 στόμα καὶ τὸ μᾶσημα ὁμωνύμως ὡς χοίνικα καὶ τὸ μέτρον καὶ τὸ μετρούμενον.

fructuum generibus per intervalla consitos, feracissimos reddidisset. Ceterum interpolantur οὐδεμίνας ἦτον Edd. vet. 17. μυριοπληθοῦς *V.

1. Μασαισύλιον] Μασαισύλιον reposui cum B. V. μασαισύλιον E. Mox ἔθνικόν V. Vide sub finem v. Μασαίλια, nos in Dionys. 187. 2. Hactenus Photius; μαλάσσει subiecit Zon. p. 1337. 3. Μάσθλης. ἰδίως ὁ μεμαλαγμένος λ.] Ex Schol. Aristoph. Nub. 448. ubi tamen nonnulla aliter leguntur. Eum igitur confer. Küst. 5. σταθερὸν] σταθερὸν A. Schol. 7. εὐτονος] Inepte. Lora enim non sunt intenta, sed potius laxa et remissa. Quare legendum est ἄτονος. Küst. Vereor ut recte: nam alii significationem animi segnīs (v. Phrynich. Segu. p. 51.), alii retrorridi putarunt subesse. Ab ἱμάσσω Herodianum duxisse tradit Zon. p. 1332. 10. Sub finem cum A. delevi: τὸ αὐτὸ δηλοῖ καὶ τὸ γλοιός. Cf. v. Γλοιός. Item alteram glossam praetermisi: Μασθός καὶ μαστός. κυρίως ἐπὶ γυναικίος, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀνδρός. τὸ μὲν μασθός ἀπὸ τοῦ θῶ, τὸ θηλάω τὸ δὲ μαστός, διὰ τὸ μαστός εἶναι γάλακτος. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Μασός. Quam in marginem coniecit A. omissis κυρίως... ἀνδρός, quae repugnant glossae supra remotae Μασός. Attulit Küsterus Ammonium: Μαστός μασοῦ διαφέρει. μαστός μὲν γὰρ ἔστιν ὁ γυναικίος κυρίως δὲ τὸ οἶον μαστός εἶναι γάλακτος. μασός δὲ ὁ ἀνδρείος. Addit Gaisf. Thomam Mag. p. 598. seqq. et Etymolog. Gud. p. 381. quorum ex hoc doctrinae illius fons et scaturigines facile derivantur. Novissima καὶ ἔστιν ἐν τῷ Μασός om. *V.

1. Dubites ἐπ' Αἰγαλῶ ad ἔστη an ad ἄγων sit referendum. Hoc vero probabilius esse videtur, ut Xerxes agmina longius ad ultimos usque fines Megaridis diffundens tandem substiterit; nam in vulgata distinctione licet considerentis imaginem desiderare. 2. Αἰγαλῶ θυμόεντος] Lego, Αἰγαλῶ θυμόεντος, i. e. Aegalei odorī. Epithetum enim θυμός montibus apte iungi potest, propter herbas et flores odoriferos, qui in montibus nascuntur. Portus legebat νιφόεντος. Sed hoc ab vulgata lectione nimis recedit. Küst. Sensus constat, verba non item. Nam desunt nonnulla ad ῥήσεως integritatem. Intelligendus autem hic locus, quod nemo vidit, de Xerxe, qui ceu nubes largam pluviam trahens in Aegaleo consedit. Est autem Aegaleus mons in Atticae et Megaricae confinio, e regione Salaminis, quo Persa se recepit ad naumachiam spectandam: de quo Plutarchus in Themistocle: Ἄμα δὲ ἡμέρα ἔρξης μὲν ἄνω καθῆστο τὸν στόλον ἐποπιτεύων καὶ τὴν παράταξιν, ὡς μὲν Φανόδημος φησιν, ὑπὲρ τὸ Ἡράκλειον, ἢ βραχεῖ πόρῳ διαίρεται τῆς Ἀττικῆς ἢ νήσος ὡς δὲ Ἀκιστόδωρος, ἐν μεθορίῳ τῆς Μεγαρίδος, ὑπὲρ τῶν καλουμένων Κεράτων. De loco, ubi consedit Xerxes, non satis convenit, ut vides, inter eruditos. Wassius in Thucyd. II, 19. nunc huc, nunc illic fluctuat. Nec rem pro diligentia sua expedire potuit Wesselingius in Diodorum XI, 18. Atqui verbo tenus discrepare videntur Phanodemus et Acestorus. Pugnatum enim est ad Salaminem, quae ad Megaricam usque, teste Pausania, extendebat. Quare mons Aegaleus in confinio Atticae et Megaridis. In hoc loco consedit Xerxes. Herodotus in Urania c. 90. Ὅπως ἕρ τινα ἴδοι ἔρξης τῶν ἑωυτοῦ ἔργον τι ἀποδεικνύμενον ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, κατήμενος ὑπὸ τῷ οὐρεῖ τῷ ἀντίον Σαλαμίνος τὸ καλέται Αἰγάλεως, ἀνεπυθάνετο τὸν ποιήσαντα. Quocum facit noster poeta: Ἐπιπρὸ δὲ μᾶσσον ἐπ' ἄκρου Αἰγάλεω θυμόεντος, ἄγων μέγαν ὑετόν, ἔστη. Ulterius vero progressus, in summo vertice Aegalei suavolentis, adducens ingentem pluviam, stetit. Ita non male Küsterus. Montes Atticae fragrantēs erant et thymo abundabant. Sed Portus νιφόεντος. Quae lectio verissima est. Callimachus Hymn. in Delum 93. ἀλλ' ἐτι κείνο Θηρίον ἀνογένειον ἀπὸ Πλειστοῖο καθῆστον Παρηγῶν νιφόεντα περιστέρι ἐννέα κύκλοις. Sophocl. Oedip. Col. 1052. Πέτραν νιφάδα vocat: in quem locum vide Schollastam. Porro montis Aegalei in Messenia meminit Strabo lib. VIII. p. 550. ubi notandus insignis error Casauboni, qui utrumque montem, Atticum et Messeniaticum, confundit. Tourp. I. p. 398. sq. Praeclaram Buttmani coniecturam, qui versus erudito poeta dignissimos ad Choerili Persica referebat, Naekius memoravit in academico libello, Bonnae A. 1827. scholis hib. indicendis edito: qui pro dialecti ratione malebat etiam ἐπὶ πρό. Ceterum quattuor novissimas voces repetit v. Ἐτός. Suspicionem autem Porti firmat aliquid quantum Schol. Soph. Oed. C. 1059. 3. Μασώμενος] μασώμενος A. V. item in seqq. Excidit in Galsfordiana initium usque ad περισπωμένων. 5. Πλοῖτῳ] V. 321. 6. μακρότερος] μακροτέρα A. V. Ξενοφῶν] Hunc locum apud Xenophontem hodie extare negat Sturzlius in Lex. Xenophonteo. 7. εἶη] ἢ praebuit A. 8. Μάσσωνος] Μάσσωνος Gaisf. tacite cum Med. et *V. Id vereor ne depravatio sit vocis Μάσσωνος. 9. Μάστακα] Ex Schol. Ven. in II. I. 324. Similiter in Od. δ'. 287. τροφόν Med. In τροφήν desinit Photius. 10. καὶ χοίνικα λέγομεν] καὶ om. A. V. E. λέγομεν om. A. V. quo quidem sublato desideramus χοῖνιξ. Cf. v. Κοτύλη.

intervalla consitos feracissimos reddidisset. Μασαισύλιον ἔθνος. Masaeeylia gens. Μάσσει. Miscet, fermentat. Μάσθλης. Proprie eorum molle et laxum. Μάσθλης igitur hic vocatur homo, nunc hoc nunc illud sentiens, ignavus, parum firma stabilique mente. vel, loris dignus et verborum. vel, ita laxus et remissus, ut eorum. Μάσθλης ἄνθρωπος. Homo dissolutus, et in malitia exercitatus. Μάσσον. Maius, lon-

Suidae Lex. Vol. II.

gius. Ulterius vero progressus, in summo vertice Aegalei odorī, adducens ingentem pluviam, stetit. Μασώμενος. Est secundae conjugationis circumflexorum: ab verbo μασῶ, μασῶς, ut γελῶ, γελῶς. apud Aristophanem in Ptulo. Μάσσων, μᾶσσονος. Longior. Xenophon: Nisi multo longior sit via. Μάστακα. Cibum mansum, escam. homonymice autem et os vocatur et qui manditur cibus: ut choenicem dicimus

Μασταρύζει. συνέλκει και συνάγει τὰ χεῖλη.
ἀπὸ μεταφορῆς τῶν ὑποτιθίων παιδίων, ἀ τὸν
μαστὸν ἔλκοντα τῷ στόματι συνάγει τὰ χεῖλη. Ἀρι-
στοφάνης.

Ὁ δ' ὑπὸ γήρωσ μασταρύζει.

Μαστεύων. ἐπιζητῶν. Ἀλλὰ πλέον τι εἰδέ-
ναι [καὶ σπειδῶν καὶ] μαστεύων ὑφ' ἡγεμόνι θεῶ.

Μάστειρα. ἐν ἡ Φιλιππιῶν Δημοσθένης.
Τῶν μὲν ἐν Θράκη κακῶν τί γὰρ ἂν ἄλλο τις εἴποι
Λρογγίλον καὶ Καβύλην καὶ Μάστειραν; μήποτε δὲ
γραπτέον ἀντὶ τοῦ Μάστειραν, Βάστειραν, ἢ Πί-
στειραν, ἢ Ἐπίμαστον. ταύτας δὲ τὰς πολιτείας εὐ-
ρίσκομεν παρ' Ἀναξιμένει ἐν ζ' τῶν περὶ Φίλιππον
τῆν δὲ Μάστειραν οὐδαμοῦ.

Μαστήρες. ἀρχὴ τις ἀποδεδειγμένη ἐπὶ τῷ
ζητεῖν τὰ κοινὰ τοῦ δήμου, ὡς οἱ Ζητηταὶ καὶ οἱ ἐν
Πέλλῃ Μαστροί.

Μάστι. κατὰ ἀποκοπὴν, μάστιγι.

Μαστιγίας. δούλος ὁ δι' ἀμάρτημα μαστιζό-
μενος.

Μαστιγίας ἐκ Μελίτης. δούλος ὁ Ἡρα-
5 κλῆς, ἀπὸ Μελίτης νύμφης. καὶ Μελίτη, δῆμος
τῆς Ἀττικῆς.

Μαστιγώσιμος. μαστίγων ἄξιος.

Μάστιε. μαστιζε.

Μάστιξ. δι' ἧς τὸν ἵππον πλήττομεν. ἐν Ἐπι-
10 γράμματι.

Καὶ νεκῶν σφίγκτορ' ἐυδράφεια,
μάστιγα.

Μαστίχη. εἶδος μυρσικιοῦ. καὶ μαστίχιον,
ὁμοίως.

Μαστός. ἀκρώρεια, ἐξοχὴ ὕρου. Ἦν γὰρ ἐν
δεξιᾷ τοῦ φρουρίου μαστός· τοῦτον, εἰ καταλη-
φθῆι, πρὸς πολλὰ οἰόμενος ἐν ὕστερῳ χρήσιμον

1. Μασταρύζει. συνέλκει] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 689. Μασταρύζει V. cum Hesychio. Μασταρύζει: τρέμει, ἀγωνιᾷ Pho-
tius. 6. Μαστεύων] Vid. Ὑβρίζειν. Hemst. Apparet ex inferiore glossa, quas locum ut opinor Damascii servat integrio-
rem, voces καὶ σπειδῶν καὶ e praegressis temere repetitas fuisse. 8. Μάστειρα. ἐν ἡ Φιλίππ.] Ex Harpocrate. Μά-
στηρα Photius. ἐν ἡ Φιλιππιῶν] Haec est oratio illa, quae hodie Περὶ τῶν ἐν Χερσονήσῳ Inscritbitur: in qua p. 40. [100.]
locus oratoris, quem Suidas hic mutilum exhibet, sic legitur: Ὁ δὲ γὰρ οὕτω γ' ἐδήθη ἐστὶν ὑμῶν οὐδαίς, ὥστε ὑπολαμβάνειν τὸν
Φίλιππον τῶν μὲν ἐν Θράκη κακῶν (τί γὰρ ἄλλο τις ἂν εἴποι Λρογγίλον καὶ Καβύλην καὶ Μάστειραν;) καὶ ἂ νὺν ἐξαιρεῖ καὶ κα-
τασκευάζεται, τούτων μὲν ἐπιθυμῶν, etc. Küst. 9. τίς γὰρ ἂν ἄλλο τι] τίς γὰρ ἄλλο τις Photius MS. τίς γὰρ ἂν ἄλλο (ἄλλος
E.) τις A. B. V. (ἄλλος τι *V.) E. Dedit τί γὰρ Gaisf. cum libris Harpocratonis et Photii editore. 10. Καβύλην] Priores editi.
[et E.] habent Καβύλην: eius loco reposui Καβύλην, fretus auctoritate Manuscriptorum Paris., itemque Demosthenis, Harpo-
cratonis, et Photii in Lexico inedito, apud quos sic legitur. Küst. 11. Μάστειραν] Μάστειρα Photius. 12. γὰρ] δὲ A. V.
E. Photius. πολιτείας] πόλεις habent Harpocratio et Photius in Lexico inedito. Küst. Mox Ἀναξιμανα *V. 13. τὸν Φί-
λιππον] τὸν om. A. B. E. 15. Μάστορες. ἀρχὴ τις ἀποδ.] Ex Harpocrate: sed apud quem legitur μαστήρες. Küst.
Μαστήρες reponi iussit Valckenarius, edidit Gaisfordus: Μάστειρες A. B. V. E. et Photii MS. (sine accentu.) Cf. Meier. de bon.
damu. p. 200. et quos appellat Hermannus in commentario publ. antiqu. §. 133. Ceterum vide Berglerum et Wagnerum in Alci-
phron. I. 11. p. 66. ἐπὶ τῷ] ἐπὶ τῷ B. E. Med. cum aliquid Harp. libris. 16. Ζητηταί] Vide Nostrum supra h. v. Küst.
17. Πέλλῃ] Πέλλοι A. Πέλλῃν Harpocrat. et Photius. Hesychius: Μάστροι. παρὰ Ῥοδίοις βουλευτήρες. Ubi mireris vocabuli
portentum βουλευτήρες neminis in offensionem incurrisse. Si fidem quidem glossae licet aliquam habere, coaluisse videntur βου-
λευταί, [οἱ καὶ] μαστήρες.
1. Μάστι] II. ψ'. 500. Cf. Zon. p. 1333. 2. μαστιγούμενος Lex. Bachm. p. 295. non Photius. 4. Μαστιγίας ἐκ Μελί-
της] Respexit Suidas ad Aristoph. Ran. 504. Μὰ δὲ ἀλλ' ἀληθῶς οὐκ Μελίτης μαστιγίας. Ad quem locum consulendus Scholia-
etes. Tourp. Qui melius etiam de Suida meruisset, si corruptionem verborum e Scholiis Aristophanicis, quae iussit consuli,
diligenter indagasset. Nam δούλος ὁ Ἡρακλῆς quis aequo animo pertulerit, sive sermonis sive argumenti ratio expendatur?
Nunc vero parietinas tenemus annotationis, in qua sacra Herculis Melitensis et pagi notatio describerentur. Aristophanis inter-
pres: ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μελίτης νύμφης, ἢ ἐμίγη ὁ Ἡρακλῆς. μαστιγίας δὲ, ὡς πρὸς δούλον. Praeterea novissima καὶ... Ἀττικῆς
praemitti debuorant. Post hanc glossam cum V. delevi: Μαστιγῶ. αἰτιατικῇ. Quae habet A. in marg. 8. Μάστιε] Sic
recte MSS. Paris. [cum Hesychio.] At priores editi. μάστι. Küst. Vide II. q. 622. 11. Καὶ νεκῶν σφίγκτορ' ἐυδρ.] Verba
Q. Maecii Ep. VI, 2. Anthol. Pal. VI, 233. Codex Anthol. νεκῶν, unde facili coniectura repositum est γενῶν. ἐυδράφεια]
ἐυδράφεια A. B. *V. Med. ἐυδράφεια Gaisf. ἐυδράφεια E. 12. μαστιγα sumptum ex quarto versu. 13. Μαστίχην *V. μυ-
ρσικιον] MSS. Paris. [sic A. B. V.] habent μυρσικιοῦ. Sed utraque lectio ferri potest. Küst. Post hanc glossam cum A.
delevi singularem vocem Μαστιχίνος. 15. Μαστός. ἀκρώρ.] Hinc ἀκρομάσδιον, grumus, papilla, in Gloss. Graeco-
Lat. ap. Barth. Advers. XLVII, 19. qui grumi significationem perraram habuit, male. Grumus est collis, tumulus, μαστός.
Reines. Vide Wessel. in Diod. III, 45. et intpp. Hesychii. 16. τοῦτον] αὐτὸν A. Structura verborum parum elegans; neque
dubium quin aliqua labes sub ipso τοῦτον recondatur.

et mensuram, et quod ea metimur. Μασταρύζει. Labra
contrahit. per translationem ductam ab infantibus lactentibus,
qui ubera sugentes labra contrahunt. Aristophanes: Ille vero
prae senectute labris trepidat. Μαστεύων. Quaerens.
Sed aliquid amplius scire laborans, Deo duce. Μάστειρα.
Demosthenes Philippica VIII. Mala illa Thraciae: nam quo
alio nomine Droumum et Cabyten et Mastiram appellemus?
Sed vide ne pro Μάστειραν scribendum sit Βάστειραν, vel Πί-
στειραν, vel Ἐπίμαστον: has enim urbes reperimus apud Anaxi-
menem Hb. VII. rerum a Philippo gestarum; nusquam vero Μά-
στειραν. Μαστήρες. Inquisitores. magistratus quidam, con-

stitutus ad pecunias publicas colligendas: velut Zetetae, et apud
Pellenios Mastri. Μάστι. Per apocopen pro μάστιγι. Μά-
στιγίας. Servus, qui propter delictum verberibus caeditur.
Μαστιγίας ἐκ Μελίτης. Servus. Mellite, pagus Atticæ,
in quo Heracles colebatur: ab Melite Nympha sic dictus. Μά-
στιγώσιμος. Verberibus dignus. Μάστιε. Verberibus
caede. Μάστιξ. Flagellum, quo equos percussimus. In
Epigrammate: Et menti frenatorem bene consultus; flagellum.
Μαστίχη. Species myrpsica. et μαστίχην, idem. Μά-
στός. Summus montis vertex, montis casumen. Erat enim ad
dextram illius castelli collis editus; quem si occupasset, cum

ἔσσεσθαι. — Μαστός ἦν ὑπὲρ αὐτῶν, παρ' ὧν ἦν ἡ στενὴ ὁδός.

508 "Μαστροπεύω. Μαστροπεία. Μαστροπεύοντες οἱ βασιλικοὶ τῷ Ζήνωνος εἰς τοὺς συνήβους, πρὸς τοὺς τῶν ἀρρένων ἔρωτας λυσσᾶν ἐξουσίαν παίδευσαν ἐκτόπως.

Μαστροπός. μανλιστής, πορνοβοσκός.

Μαστρούλλιον. τόπος ἐνθα οἱ μαστροποὶ δέετριβον.

Μασχάλην αἰρεῖς. ἀντὶ τοῦ κωθωνισθῆσθαι. 10 οἱ γὰρ μεθύοντες ἤρην τὰς μασχάλας καταμωκώμενοι. καὶ οἱ μνηστῆρες

Χεῖρας ἀνίσχοντες γέλω ἐκθάνον.

Καί,

Χεῖρας ἀνασχόμενοι μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκα- 15 στος.

Μασχαλίσθηναί. εἰώθασι τῶν ἀναιρουμένων εἰς τὰς κεφαλὰς ἀπομάσσειν τὰ ξίφη, ὥσπερ ἀποτροπιαζόμενοι τὸ μύσος τὸ ἐν τῷ φόνῳ. ἡ δὲ ἐπὶ ταῖς καθάρσεσι τοῦ φονευθέντος τὰ ἄκρα ἔτε-

μον, καὶ περὶ τὴν μασχάλην αὐτοῦ ἐκρέμαζον αὐτά, ἵνα φασὶν ἀσθενὴς γένοιτο πρὸς τὸ ἀντιτίσασθαι τὸν φονέα. καὶ Ἀπολλώνιος·

Ἐξάργματα τέμνε θανόντος.

5 περὶ τοῦ Ἰάσονος. ἡ δὲ οἱ δρώντες ἐμφύλιον φόνον ἠκρωτηρίαζον τοὺς ἀναιρεθέντας, ἐκ παντὸς μέρους τοῦ σώματος ἀποτεμνόμενοι, καὶ περιήπτον ἑαυτοῖς, τὰ ἄκρα συνείροντες, διὰ τούτων ὥσπερ τὴν δύναμιν ἐκείνων ἀφαιρούμενοι, διὰ τὸ μὴ παθεῖν ἐς ὑστερόν τι δεινὸν παρ' ἐκείνων. ἐφόρου δὲ εἰς τὰς μασχάλας τὰ ἄκρα ὁ μασχαλίσθηναί ἔλεγον. Σοφοκλῆς·

Σκέψαι γὰρ εἴ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ γέρα τὰδ' οὖν τάφοισι δέξασθαι νέκυν, ὕφ' ἧς θανάων ἄτιμος, ὥστε δυσμανῆς, ἐμασχάλισθη, κατὰ λουτροῖσιν κύρα κηλίδας ἐξέμαξε.

περὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

Μασχαλίσματα. Ἀριστοφάνης παρὰ Σοφοκλῆος ἐν Ἡλέκτρῳ κεῖσθαι τὴν λέξιν, ἔθος σημαίνου-

1. Μαστός ἦν ὑπὲρ αὐτῶν.] Haec sunt verba Xenophontis lib. IV. de Expedit. Cyri [2,6.] p. 329. ut a Porto observatum est. Küst.
2. Μαστροπεύω.] Sic scriptum est in MSS. Paris. [et *V.] At priores editt. habent μαστροπεύω, per ὦ in syllaba aetundā: quod minus usitatum est. Idem etiam dictum velim de vocibus sequentibus, μαστροπεία, μαστροπεύοντες, et μαστροπός. Küst.
3. Μαστροπεύοντες οἱ βασιλ.] Vide supra v. Ζήνων, βασιλ. ubi locus hic legitur. Küst.
4. τῷ Ζήνωνος.] τοῦ Ζήν. A. qui mox συνήβους pro ἐνήβους.
5. μανλιστής.] Zon. p. 1329. Vid. Du Cang. Gl. Gr. in v. Choeroboscus qui fertur in Gram. Anecd. T. II. p. 181. σημαίνει δὲ τὸ μαστροπός τὴν μανλιστριαν.
6. Μαστρούλλιον.] Potius, μαστρούλλειον [cum Zon. p. 1335.] Photius in Lexico inedito: Μαστρούλλειον: τόπος, ἐν ᾧ γραῦς μαστροποὶ διατρίβουσιν, ἑταίρας ἔχουσαι, καὶ μέστρους ἐσφῆμος. Confer etiam Hesychium v. Μαστρούλλιον et Nostrum infra v. Μαστρούλλειον. Küst.
7. Μαστρούλλιον A. B. V. E. Med. quam mendam notavit Iungerm. in Polluc. VI, 188.
8. Μασχάλην αἰρεῖς.] Confer Hesychium h. v. et Zenobium V, 7. Küst.
9. Proverbium ductum ab versu Cratini, quem Hesychius servavit: ὡς ἄνω τὴν μασχάλην αἰρωμέν ἐμπεπωκότες. κωθωνισθῆσθαι.] καθωμωσθῆσθαι Photius. Scribendum fuit ἐπὶ τοῦ κωθωνισθῆσθαι.
10. οἱ γὰρ.] οἱ δὲ V. καταμωκώμενοι.] Sic recte MSS. Paris. [*V. et praeter reliquos Photina.] At priores editt. καταμωκώμενοι. Küst.
11. καὶ οἱ μνηστῆρες χεῖρας ἀνίσχ.] Locus extat apud Homerum Od. σ'. 99. Küst.
12. ἀνίσχοντες B. E. ἀνασχόμενοι B. E. ἀνασχόμενοι Hesychius eum Homero: hic contra in loco posteriore II. σ'. 347. ἀνίσχοντες.
13. Μασχαλίσθηναί. εἰώθασι τῶν ἀναρ.] De hoc more tam veteres quam recentiores nihil indictum reliquerunt. Vide Schol. Apollon. Rhod. IV, 478. Schol. Sophoclis in Electr. 445. (unde integrum hunc locum, observante etiam Porto, Suidas descripsit) Etymologum v. Ἀπάργματα, Nostrum supra v. Ἐμασχάλισθη. Meursium in Lycophrone v. 1225. et Stanley in Aeschyl. Choeph. 437. Küst.
14. ἀποτροπιαζόμενοι.] Priores editt. [et B. V. E.] corrupte habent ἀποπιζόμενοι: cuius loco scribendum esse ἀποτροπιαζόμενοι patet ex ipso Suida supra v. Ἀποτροπιαζόμενοι, ubi hic ipse locus legitur. Küst. ἀποπιζόμενοι A. ἐν φόνῳ *V.
15. ἐκρέμαζον etiam Schol. ἐκρέμων Hesychius: quod grammaticis cur eripiamus nullam causam dispicio, v. Moeris p. 146. Ter-tiam eamque veriore formam κρημνίνας habet Suid. v. Ἐμασχάλισθη.
16. φασὶν.] φησὶν B. E. Med. et Schol.
17. Ἀπολλώνιος.] Argon. IV, 478. ubi sic legitur: Ἐρως Ἀισονίδης ἐξάργματα τέμνε θανόντος. Locum hunc Apollonii indicaverat etiam Portus. Küst.
18. τέμνοντες.] τέμν' A. τέμνες B. V. E. τέμνειν Schol. Soph. Flor.
19. φόνον.] πόλεμον A. B. E. V. cum Edd. vet., repugnante Schol.
20. μασχαλίσθηναί.] μασχαλίσαι rectius Schol. Hesychius tamen: Μασχαλίσθηναί. ἀνηρῆσθαι ἐκ τῶν μασχάλων.
21. Σοφοκλῆς.] Electr. 442 — 46.
22. οὖν.] ἐν E. Med.

sibi in posterum ad multa utilem fore putabat. † Mons edilius is imminabat: iuxta quem erat via angusta. Μαστροπεύω. Et μαστροπεία. Ministri aulici filio Zenonis adolescentem pueres conciliarunt, animumque eius adeo corrumperunt, ut nefario marium amori supra modum indulgeret. Μαστροπός. Leno, qui meretrices alit. Μαστρούλλιον. Locus, ubi lenones versabantur. Μασχάλην αἰρεῖς. Axillam tollis. id est, inebriaberis. qui enim inebriabatur, axillas tollebat, alios deridentes. Et proci manibus sublati risu amoriabantur. Et: Manibus sublati virguli vota faciebant. Μασχαλίσθηναί. Qui caedem commiserant, in occisorum capita solebant enses abstergere, ut hac ratione piaculum caedis a se averterent. vel quia expiationis gratia partes extremas ho-

minis occisi amputabant, et circa axillam eius suspendebant: quo scilicet vires ei adimerentur ad ulciscendum interfectorem. Et Apollonius de Iasone: *Extremas partes mortui amputavit.* vel quod qui cives occiderant, interfectos mutilabant, ex omni parte corporis aliquid resecantes; quas partes extremas postea in lineam digestas sibi appendebant, ut hac ratione vires illis adimerent, ne quod malum in posterum ab ipsis pateretur. has enim particulas ex axillis suspensas gerebant: quod μασχαλίσθηναί vocabant. Sophocles: *Vide num tibi videatur mortuus in sepulcro libenter accepturus esse inferias ab illa, a qua ut hostis cum ignominia caesus et foede laceratus est; et in cuius caput, scelus expiatur, maculas abstergit.* de Agamemnone haec dicuntur. Μασχαλίσματα δ. Aristophanes dicit vocem

σαν. οί γὰρ φονεύσαντες ἐξ ἐπιβουλῆς τινὰς ὑπὲρ τοῦ τῆν μῆνιν ἐκκλίνειν ἀκρωτηριάσαντες μόρια τούτων, καὶ ὀρμαθίσαντες, ἐξεκρέμασαν τοῦ τραχήλου διὰ τῶν μασχαλῶν διείραντες, καὶ μασχαλίσματα προσηγόρευσαν. σημαίνει δὲ ἡ λέξις καὶ τὰ τοῖς μηροῖς ἐπιτιθέμενα ἀπὸ τῶν ὤμων κρέα ἐν ταῖς τῶν θεῶν θυσίαις.

Ματᾶζων. ματαίως ζῶν, ματαίως φρονῶν. καὶ Ματαῖσαι ὁμοίως.

Μάταιον. ματαίως.

Μάτην. ἄλλως. Ἴωνες.

Ματηρεύειν. ματαίως ζῆν.

Ματήσετον. ἀμελήσουσιν.

Ματθαῖος. ὄνομα κύριον.

Ματθίας. ὄνομα κύριον.

Ματία.

Ματιολοιχός. ὁ περὶ τὰ μικρὰ πανούργος, καὶ λίγνος. μάτιον γὰρ, ὡς βέλτιον τῷ τόνῳ, τὸ μικρόν. ἢ ὁ μικροφάγος· ἐπεὶ μάτιον τὸ ἐλάχιστόν φρασιν. ἢ ὁ μάταια βουλευόμενος καὶ λοχῶν. ἢ ὁ κρουσιμέτρης· μάτιον γὰρ εἶδος μέτρου. δξυτόνως δὲ ἀναγνωστέον, ὡς φησιν Ἡρωδιανός.

Μάτιον. εἶδος μέτρου ἢ τὸ ἐλάχιστον.

Ματρεάς. οὗτος λαοπλάνος ἦν. ἔτρεφε δὲ 10 Θηρίον, ὃ αὐτὸ ἑαυτὸ κατήσθιε. καὶ ζητεῖται, τί τὸ τοῦ Ματρεῦ Θηρίον. ἐποίησε δ' οὗτος καὶ παρὰ τὰς Ἀριστοτέλους ἀπορίας· διὰ τί ὁ ἥλιος δύναι μὲν, κολυμβᾷ δ' οὐ.

Ματρίκιον.

15 Μάτρις. ὄνομα κύριον.

3. τούτων] τούτου A. B. V. E. Edd. ante Küst. et Photius. Itaque supra scribendum τινά. ὀρμαθίσαντες] ὀρμαθίσαντες Phot. 4. διὰ τῶν μασχαλῶν] Lego, καὶ τῶν μασχαλῶν. Küst. 5. Hunc significatum annotavit Hesychius. 8. Ματαῖζων] Sic A. V. Vulgo, Ματᾶζων. ματαίως ζῶν, ματαίως φρονῶν. Ματαῖσας. ὁμοίως εἰρηται παρὰ τῷ Λουκιανῷ ματαῖζω. Illa εἴρηται — ματαῖζω habent A. V. in marg. [Om. *V.] Schol. Soph. Oed. Tyr. 891. Ματαῖζων. ματαίωφρονῶν. Gaisf. Quem mire-ris discrimen illud fefellisse, quod Suidas inter ματαῖσαι et alteram quampiam verbi rationem posuit. Atqui ματᾶζων reponen-dum fuisse docent Herodianus π. μον. λέξ. p. 23. et Etym. M. p. 737. Ματαῖσαι annotavit Eustathius saepius afferendus in II. ε. p. 543. Mox edebantur haec: Μὰ τὰ λάχανα. σημεῖον τοῦτο περὶ ὄρκου· ὃ καὶ νῦν ἐπιχωριάζει. πολλοὶ γὰρ πρὸς λάχανα ὀμνύουσιν, εὐορκίαν ἐπιδεικνύμενοι. ἐπιχωριάζει δ' εἰσέτι καὶ τοῖς ἔλλογμοις Ἀρμενιοκοῖς τὸ, Μὰ τὰ καλά. Quam glossam et huic loco et voci Λαχάνοις appinxerant lectores aevi recentioris: quam omittat V. habeat A. in margine, sed omissis σημεῖον — ὄρκου et ἐπιχωριάζει δ' — καλά. 10. Μάταιον] Μάταιον μάτην ματαίως A. Vulgo Μάταιον καὶ ματαίως. Vide an non in Photio post Ματαῖσαι delendam illud ματαί, et in capite seq. gl. scribendum Μάταιον. Gaisf. Satis habui cum *V. reposuisse Μάταιον. ματαίως: quamquam probabilius utramque glossam sic esse conlandam, Μάταιον. καὶ μάτην, ματαίως, ἄλλως. Ἴω-νες. Grammaticus in Codd. Naniorum Graec. p. 496. Μάτην. ἀπὸ τοῦ Θη[λυκού] εἰς ἐπίδημα Σησιχορος· μάτας εἰπῶν. Stesichori versus ab huius editoribus est neglectus; eandem vero significationem praestat Aeschylus Suppl. 822. Ceterum Μάτην: ματαίως Photius: quorum nihil Küsterus reliquit. 12. Ματηρεύειν. ματαίως ζ. Photius in Lexico in-ehdit: Ματηρεύειν: μαστεύειν, ζητεῖν. Hesychius: Ματηρεύειν: ματεῦειν (potius μαστεύειν, ut habet Photius), ζητεῖν. Hinc et apud Suidam pro ματαίως ζῆν scribendum puto, μαστεύειν, ζητεῖν. vel, ματαίως ζητεῖν. Küst. 13. Ματήσετον] Confer Hesychium v. Μάτησεν. Küst. Vid. II. ε. 233. 14. Post hanc glossam extabat annotatio: Ὅτι (sic Gaisf. tacite cum *V.) ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος ἔχει τίτλους ξη, κεφάλαια τέ. Habet A. in marg. Quam cur omiserim, dictum in superiore v. Ματ-κος, ὁ εὐαγγελιστὴς. Similem fraudem gl. Ματθίας subiunctam, ἣν δὲ ἱερὸς Ἱεροσαλήμ. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀντίοχος: delendi cum A. καὶ ἔστιν et seq. om. V.
1. Ματία. [ματαίότης.] tacite Küst. 2. Ματιολοιχός] Voce hac usus est Aristoph. Nub. 450. in quem locum vide Scholia-stam, cuius scrinia Suidas hic compellavit. Küst. Addit Gaisf. Petavium in Themist. IV. p. 553. ed. 1618. cuius annotationem non repperimus in editione novissima. Cf. Eustath. in II. p. 543. Ματιολοιχός Med. 3. τὸ om. Photius. Eandem de tenore habet observationem Hesychius. 5. ἢ] ἢ ὁ A. V. 6. μάτη] Scholiasta Aristophanis loco laudato habet μάτιον. Küst. μά-τιον V. et per compendium A. μάτι B. *V. 8. Μάτιον] Ex iisdem Schol. Aristophanicis: quibus accedit Eustathius. 9. Ματρεάς. οὗτος λαοπλ.] Locus hic apud Athenaeum lib. I. p. 19. unde eum Suidas descripsit, paulo auctior sic legitur: Ἐθναμάζετο δὲ παρ' Ἑλλήσι καὶ Ῥωμαίοις Ματρεάς, ὁ πλάνος, ὁ Ἀλεξανδρεὺς· ὃς ἔλεγε καὶ Θηρίον τρέφειν, ὃ αὐτὸ ἑαυτὸ κατε-σθίει· ὡς καὶ ζητεῖσθαι μέχρι νῦν τὸ Ματρεῦ Θηρίον, τί ἔστιν. ἐποίησε δὲ οὗτος καὶ παρὰ τὰς Ἀριστοτέλους ἀπορίας, καὶ ἀνεγί-νωσκα δημοσίῃ, Διὰ τί ὁ ἥλιος δύνει μὲν, κολυμβᾷ δ' οὐ. καὶ τὰ τετραδράχμια καταλλάττεται μὲν, δογίζεται δ' οὐ. Vide in eum locum Casaubonum. Küst. ἔτρεφε δὲ Θηρίον, ὃ αὐτὸ ἑαυτὸ κατεσθ. Aenigma hoc solvere conatur Eustathius in Odys. ε. p. 1382. Küst. 10. ἑαυτὸ om. V. 11. περὶ τὰς Ἀριστοτ.] Athenaeus loco laudato habet παρὰ τὰς Ἀριστοτ., uti etiam hic apud Suidam scribendum est. Küst. παρὰ A. V. 12. ἥλιος] δ' A. quod ad compendium illud sub v. Ἀγνυαῖ significationem reddit. Tum δὲ Med. 14. Ματρίκιον] Vide Dufrenium in Glossario Graeco. Küst. 15. Μάτρις] Contulit Schweighäuserus Athen. II. p. 44. C. D.

hanc apud Sophoclem in *Electra* reperiri, eamque morem anti-quum significare. qui enim per insidias aliquos interfecerant, ut fram manium effugerent, extremitas eorum partes amputatas et in lineam digestas ex collo et axillis suspendebant, easque μασχαλίσματα vocabant, eadem vox etiam significat carnes humerorum, quae femoribus in deorum sacrificiis imponebantur. Ματᾶζων. Temere et stulte vivens, vana cogitans. et ματαῖσαι, idem significans. Μάταιον. Frustra. Μάτην. Temere. Iones. Ματηρεύειν. Temere vivere. Ματή-σετον. Negligent. Ματθαῖος. Nomen proprium. Ματ-θίας. Nomen proprium. Ματία. Ματιολοιχός. In

minutis rebus callidus, catillo. μάτιον enim, quod eundem ac-ccentum habet quem βέλτιον, significat parvum. vel qui exiguus cibo vescitur. μάτιον enim appellant minimum. vel, qui vana consilia agit, et insidias aliis struit. vel qui mensura defraudat. μάτη enim genus est mensurae. scribendum vero cum acute in ultima praecipit Herodianus. Μάτιον. Mensurae genus. vel minimum. Ματρεάς. Matreas fuit impostor: qui bestiam alere se dicebat, quae ipsa sese comederet. quaeritur autem, quanam fuerit illa Matreae bestia. composuit etiam quaestiones ad exemplum Aristotelis; ex quibus erat haec: Quare Sol occidentis dicatur δύνειν, non vero κολυμβᾷν. Ματρίκιον.

Μάτρωνος. ὄνομα κύριον.

Ματρυλεῖον. τόπον τινά φασιν εἶναι, ἐν ᾧ γῆρας διατρίβουσαι δέχονται τοὺς βουλομένους καταμεθυσθῆναι. Μένανδρος Ἐπιτρέπουσιν

Οὐκ οἰμᾶζεται

κατὰ τρεῖς ἐν ματρυλεῖῳ τὸν βίον;

Μάττοντας. ἐσθίοντας πολλά· ἀπὸ τῆς ματτομένης μάξης. Ἀριστοφάνης

Τοὺς θ' Ἡρακλέας μάττοντας.

αἰνίσσεται δὲ ταῦτα εἰς Εὐριπίδην, ὃς ἐποίησεν Ἡρακλέα πεινώντα καὶ Διόνυσον δειλὸν καὶ Δία μοιχὸν καὶ δοῦλον κλαίοντα.

510 Μὰ τὸν. ἔλλειπτικῶς ὀμνύει· καὶ οὕτως ἔθος ἐστὶ τοῖς ἀρχαίοις ἐνίοτε μὴ προστιθέναι τὸν θεόν. εἰώθεισαν γὰρ τοῖς τοιοῦτοις ὄρκους χρῆσθαι ἔπειτα φημιζόμενοι. ὥστε εἰπεῖν μὲν, μὰ τὸν, ὄνομα δὲ μηκέτι προσθεῖναι. καὶ Πλάτωνα δὲ τῷ τοιοῦτῳ κεχρῆσθαι.

Μαυλίαις. τὰς μαχαίρας ἐκάλουν, διὰ τὸ ὀμοῦ ἀλλεῖσθαι οἶον ὀμανλίαις.

Μαυρίκιος, ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων. ἔπι λέγεται περὶ Μαυρικίου, φιλοτίμως ἔχειν περὶ τῶν λόγων μεγαλοπρέπειαν, τιμῶν τε λίαν λαμπρῶς τοὺς ἐνηθληκότας περὶ τὰ κάλλιστα τῶν μαθημάτων. ἀναφέρεται δὲ καὶ τὴν τρίτην μοῖραν τῶν φόρων συγχωρῆσαι τοῖς ὑπηκόοις τὸν Μαυρίκιον. Οὗτος δὲ προχειρίζεται στρατηγὸς τῆς ἐφίας ὑπὸ Τιβερίου Καίσαρος. ὃς Μαυρίκιος ἐν πολέμοις μὲν καὶ ἀγῶσιν οὐκ ἐντεθραμμένος, ἔμφρων δὲ ἄλλως καὶ ἐμβριθῆς καὶ κατηκριβώμενος, ξυγκεράσας τε ἐν ἑαυτῷ ἄμφω τὰ ἐναντίως ἔχοντα ἀλλήλοις, ὄγκον φρονήματος καὶ προτότητα, πάσης ὑπεροψίας τε καὶ ὀφρύος ἐλεύθερα. τοιοῦτον δὲ τινὰ τὸν Μαυρίκιον ὄντα ἢ τῶν πραγμάτων ἡγεμονία παραλαβοῦσα, ἀνέδειξε πῶς εὐκλεέστερον τῇ πείρᾳ.

Μαῦρον. τὸ ἀμαυρὸν καὶ ἀσθενές.

Μαῦρος. μωρός.

Μαυροῦσιν. ἀφανίζουσι.

Μαυρούσιοι. ἔθνος ἀπρόσμαχον τοῖς ἐκείνη 20 βαρβάρους, ὑπὸ τόλμης τε καὶ δῆλτος καὶ τοῦ με-

1. Μάτρωνος] Μάτρων scriptum oportuit: ut intelligeretur Matron ille parodus, cuius frequens apud Athenaeum mentio. Sed fortasse sic scripserat lexicographus, Μάτρων, Μάτρωνος, ut vox posterior genitivum casum nominis indicaret. Schwelgh. Opusc. II. p. 211. Nondum ille rationem habuit perspectam, quam in genitivorum disciplina Suidas sequeretur, neque tum suppetebat exemplorum vis, quam e codicibus eruimus. 2. Ματρυλεῖον. τόπον τινά φ.] Ex Harpocrate. Confer No-

strum paulo ante v. Μαστρούλλιον. Küst. Ματρυλεῖον A. Harp. Ματρυλεῖον B. V. ματρυλεῖον E. Ματρυλλεῖον Med. Similiter infra. 3. ἐδέχοντο] δέχονται A. B. V. Harp. et Phot. In versu Menandri ματρυλεῖῳ A. B. V. 6. κατὰ τρεῖς] Harpocratio habet καταφθαρεῖσθαι: cuius loco Portus restituit καταφθαρεῖς: quod non displicet. Sic ergo totus hic locus scribendus et distinguendus est: Οὐκ οἰμᾶζεται, Καταφθαρεῖς ἐν ματρυλεῖῳ τὸν βίον. Küst. καταφθαρεῖς Harpocratiois liber mediocris, probante Meineke p. 65. Verum superest pusillum mendum, si quidem ματρυλεῖῳ primam corripere debuit, cui sublevandae vetus illud καταφθαρεῖσθαι rationem ministravit. Nam scribendum opinor mutatione lenissima, Καταφθαρεῖσθ' ἐν ματρυλεῖῳ τ. β. 7. Μάττοντας. ἐσθίοντας πολλά. ἀπὸ τῆς ματτ.] Ex Schol. Aristoph. Pac. 742. Ibi autem pro ματτομένης μάξης legitur ματτομένης ζύμης. Küst. 11. πεινῶν *V. 13. Μὰ τὸν. ἔλλειπτικῶς ὀμν.] Ex Schol. Aristoph. Ran. 1421. Küst. De hac dicendi formula satisfecerint Koenius in Gregor. p. 150. sq. Schaef. in Bos. p. 185. Boisson. in Theophyl. p. 178. ὀμνύειν] ὀμνύει Schol. A. qui mox οὕτως. 15. εἰώθεισαν] εἰώθεισαν A. Schol. εἰώθεισαν γὰρ om. V. ἐνευφημιζόμενοι] ἐνευφημιζόμενοι B. V. E. Edd. ante Küst. 17. μηκέτι] μηκέτι A. B. V. Schol. Πλάτωνα] Tetigit, opinor, celeberrimum locum qui est Phaedr. 28. 19. Μαυλίαις. τὰς μαχαίρας ἐκάλ.] Ex Schol. Thucyd. I, 6. monente Porto.

1. Μαυρίκιος] Mauricii elogium satis elegans ex Menandri Protectoris historia. Ita scribit Valesius in Euagr. H. E. V. p. 446. v. 3. Hemst. Valesius verba Οὗτος δὲ προχ. et seqq. ad Menandrum referebat; idemque in mente habuit illius orationem, quam Suidas in ipsa Menandri vita proposuit. Mihi satis videtur huic transcribi ὃς ἐν πολέμοις et quae sequuntur. λέγεται περὶ τῶν μαθημάτων] Haec sunt verba Theophylacti Simocatae lib. VIII. c. 13. in fine. Küst. ὅτι Gaisf. praefixit cum *V. 3. καὶ λαμπρῶς] καὶ om. A. B. Theophyl. τιμῶν — Μαυρίκιον om. E. 9. ἐντεθραμμένος] Excidit ἦν, quod habet Niebuhrus p. 444. 10. ξυγκεράσας τε ἐν αὐτῷ ἄμφω — προτότης] Locus hic repetitur infra v. ὄγκος. Küst. 11. αὐτῷ] ἑαυτῷ A. B. V. 12. προτότης] προτότητα A. 13. ἐλεύθερον] ἐλεύθερα A. Scribendum ἐλεύθερον. 14. ἡγεμόνεα V. 15. ἐνέδειξε] ἀνέδειξε A. V. 18. Μαυροῦσιν] Zon. p. 1337. Hesiod. ἔργ. 323. 19. ἀπρόσμαχον] ἀπρόσμαχοι A. B. *V. ἐκείνην A. V. ἐκείνην B. Mox καὶ τὸ B. E. 20. καὶ τῷ Med.

τρεις. Nomen proprium. Μάτρωνος. Nomen proprium. Ματρυλεῖον. Sic locum vocari tradunt, in quo sedentes aniculae excipiant vino se inebriare volentes. Menander Ἐπιτρέπουσι: Non bibit, postquam in lupanari bona sua disperdidit? Μάττοντας. Multa comedentes. per translationem ductam a maza, quae pinsitur. Aristophanes: Et Hercules devorantes. hic autem oblique Euripidem perstringit: qui fixerit Herculem vorantem, Bacchum timidum, Iovem adulterum, servum sententem. Μὰ τὸν. Est iusiurandum, in quo dei nomen omissum est. sic enim antiqui interdum iurare consueverant, non addito dei nomine; idque religionis causa facere solebant. dicebant ἴσθαι μὰ τὸν, nullum addentes nomen. Platonem quoque huiusmodi iusiurando usum tradunt. Μαυλίαις. Sic vocabant gladios; ab ὀμοῦ et ἀλλεῖσθαι: quasi dicas ὀμανλίαις. Μαυ-

ρίκιος. Mauricius, Romanorum Imperator. Fertur Mauricius verborum magnificentiam [et eloquentiam] plurimi fecisse, et viros in pulcherrimis quibusque disciplinis versatos maximis honoribus affectiss. Fertur etiam idem Mauricius tertiam vectigalium partem subditis remisisse. hic a Tiberio Caesare Dux Orientis designatus est, et, quamvis in bellis et proeliis versatus non esset, vir tamen prudens fuit, et gravis, et accuratus. duas vero res contrarias, quas in se habebat, simul temperavit, summam animi magnitudinem, et clementiam omni superbia et supercilio vacuam. rerum igitur principatus cum suscepisset Mauricium, qui talis erat, ipsa experientia longe gloriosorem ipsam demonstravit. Μαῦρον. Obscurum, debile. Μαῦρος. Stultus. Μαυροῦσιν. De medio tollunt. Μαυρούσιοι. Maurusii, gens invicta ab illius regionis barbaris,

μελετηκέναι ἐπελαύνειν τε ἀθρόους, ὅπου παρεί-
ξις, ἀποφύγειν εὐπετῶς, καὶ ξυναλλίεσθαι ἀθ-
ροὺς ἐκ τῆς φυγῆς, ὡς ὑποστρέψαντας ἐμβαλεῖν εἰς
τοὺς ἀπρονοήτως τε καὶ οὐκ ἐν τάξει διώκοντας. εἰ
δὲ καὶ πταισμά τι γίγνοιτο, οὐκ ἐν στρατιᾷ Ῥω- 5
μαίων κινδυνεύσειν, ἀλλ' ἐν ξυμμαχίᾳ τε, καὶ ταύτῃ
βαρβάρων.

Μαύσωλος, ἄρχων Καρῶν. φησὶ δὲ αὐτὸν
Θεόπομπος μηδενὸς ἀπέχεσθαι πράγματος, χρημά-
των ἕνεκα.

Μαχάονος. Μαχάων ὄνομα Ιατροῦ καὶ Χεί-
ρων ὁ Κένταυρος. Διεψιθύριζον δὲ ὡς ἑαυτοὺς οἱ
Χείρωνος καὶ Μαχάονος τεχνώμενοι μελετήματα,
ὡς συνεκδημήσει αὐτῶ καὶ ἡ ψυχὴ τῆ τοῦ βέλους
ἐξόδω.

Μαχάτας. ὄνομα κύριον.

Μάχαιρα. ἡ σπάθη. Οἱ Κελτίβηρες τῆ κατα-
σκευῇ τῶν μαχαιρῶν πολὺ διαφέρουσι τῶν ἄλλων
καὶ γὰρ κέντημα πρακτικὸν καὶ καταφορὰν ἔχει δυ-
ναμένην ἐξ ἀμφοῖν τοῖν χεροῖν. ἢ καὶ Ῥωμαῖοι τὰς 20
511 πατρίους ἀποθέμενοι μαχαιράς, ἐκ τῶν κατ' Ἀντι-

βαν, μετέλαβον τὰς τῶν Ἰβήρων καὶ τὴν μὲν κατα-
σκευὴν μετέλαβον, αὐτὴν δὲ τὴν χρηστότητα τοῦ σι-
δήρου καὶ τὴν ἄλλην ἐπιμέλειαν οὐδαμῶς δύναται
μιμῆσθαι.

Μάχιμος. ὁ γενναῖος.

Εἰδὼς με μάχιμον ὄντα, φιλοτιμούμενος.

Μαχλάδας. πόρνας.

Μάχλος, ἀσελγής, ἄσωτος. παρὰ τὸ κλωῶ,
κλός· καὶ πλεονασμῶ τῆς μᾶ συλλαβῆς μάκλος· καὶ
10 τροπῇ μάχλος. Αὐτῇ τὸ πρότερον μάχλον· τινὰ
βιώσασα βίον, καὶ τὸν τρόπον ἐξεργάσασθαι, φαρμα-
κεῦσιν τε πατράοις πολλὰ ὠμίληνυα.

Μαχλοσύνη. κατωφέρεια, γυναικομανία.
Ἡσιόδειος ἡ λέξις. λέγει γὰρ περὶ τῶν Προΐτων θυ-
15 γατέρων·

Εἵνεκα μαχλοσύνης στυγερῆς τέρεν ὄλεσαν
ἄνθος.

Μαχλῶντες. πορνεύοντες.

[Μάχομαι. δοτικῇ.]

Μαχόμενον. ἐναντίον τῷ ἀκόλουθον. του-
τέστιν, ὁ ἀναγκαῖον μὴ εἶναι.

1. παρείξει] παρήξει B. V. E. Edd. ante Küst. Mox Gaisf. recte coniecit ξυναλλίεσθαι: de quo verbo vide Valck. in Nov. Foed. p. 369. sq. 3. ἐπιστρέψαντας] ὑποστρέψαντας A. ἐπιστρέψαντες E. Mox ἀπρονοήτους B. 4. εἰ δὲ καὶ πταισμά τι γίγνοιτο, οὐκ ἐν στρ.] Loci huius sensus est mutilus et imperfectus, qui non nisi ex ipso auctore, unde haec Suidas deprompsit, suppleri potest. Küst. 5. γένοιτο] γίγνοιτο A. V. 8. Μαύσωλος, ἄρχων Καρ.] Ex Harpocrate. Gaisf. ascripsit Creuzeri Meletem. T. I. p. 95. addas Pflugk. de Theop. p. 23. sq. 11. Μαχάων, Μαχάονος] Μαχάονος. Μαχάων A. B. *V. Apparet haec Μαχάων... ὁ Κένταυρος pro annotatione lectoris esse habenda, qui Theophylactum exemplum interpretaretur. 12. Διεψιθύριζον δὲ ὡς ἑαυτοὺς οἱ Χείρωνος καὶ Μαχ.] Fragmentum hoc legitur apud Theophylactum Simocattam lib. II. c. 6. ubi verba sunt de milite Romano, qui in proelio adversus Persas quattuor sagittis graviter sauciatus mortem paulo post obiit. Id autem ideo moneo, ne quis forte cum Porto existimet, locum hunc de Eraminonda intelligendum esse. Küst. 16. Μαχάτας] Cum Harpocrate. 17. Οἱ Κελτίβηρες τῆ κατασκευῇ τῶν μαχ.] Fragmentum hoc Casaubonus, Lipsius et Valesius Polybio tribunt: et recte quidem. Nam et res et stilus satis indicant, locum hunc ex scriptore illo depromptum esse. Küst. Frag. Hist. 14. Cf. Wessel. in Diod. V, 33. 20. ἐξ ἀμφοῖν τοῖν χεροῖν.] Iacobus Gronovius recte emendat, ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν. Eum vide in Notis ad Fragmenta Polybii ab Valesio collecta, p. 464. Küst. ταῖν] τοῖν dedi cum A. 2. δὲ τὴν] τε καὶ τὴν V. 4. Post h. gl. Gaisf. cum A. V. delevit: Μαχέσθων ὡς τεθναξόμενοι, καὶ οὐ τεθναξόν-
ται. ἔστιν ἐν τῷ Ἀποδνήσκοντας. Quae male repetita sunt ex v. Ἀποδνήσκοντας. Nolle alteram ille glossam reliquisset: Μάχην. Μάχην μάχαιρα ζωγραφεῖ κρατουμένη. Συνθλῶν μαχαιράς ὄντων ὀλοῦ θλίσιον. Omisit V. habet A. in marg. Kū-
sterus, qui Μάχην pro lemmate posuit: „Μάχην μάχαιρα ζωγρ.] Duo hi senarii ad somniorum interpretationem pertinent, qui leguntur apud Astrampsychem." 6. Εἰδὼς με μάχ.] Aristoph. Ran. 280. φιλοτιμούμενον] φιλοτιμούμενος A. B. V. Prae-
gressum καὶ sustulit Gaisfordus, usus v. Ἠλασσόνετο. 7. Μαχλάδας] Phot. Ep. 168. Temp. MS. Habent Hesychius et Photius. 8. ἀσελγής] ἀσεβής B. V. E. Med. Mutavit Aldus, firmante Photio. 10. τροπῇ τοῦ κ̄ εἰς χ̄] τοῦ κ̄ εἰς χ̄ om. A. *V. Αὐτῇ τὸ πρότερον μάχλον τινὰ β.] Haec sunt verba Procopii in Hist. Arc. c. 1. ubi de Antonia Belisarii coniuge verba sunt. Küst. μάχλον] μάχλην A. qui addit καὶ ante τὸν τρόπον cum *V. 11. ἐξεργάσασθαι Med. 13. Μαχλοσύνη] Haec quoque legitur apud Eustathium in Hom. II. ὁ. 30. ubi v. Barnesium. Ex Aristarcho autem uterque descripsit. Temp. MS. Vid. Hesiodi fr. V. Ruhnkenii Ep. Crit. p. 110. κατωφέρεια Photius, καταφέρεια Hesychius et Apollon. p. 447. 16. ὄλεσαν]

tum per audaciam et celeritatem, tum quod per exercitationem didicerunt, quoties occasio se obtulerit, conferti suos adversarios invadere, et ab illis facile refugere, et ex fuga denuo in unum coire, ut conversi in improvide nulloque ordine insequentes irruant, quod si qua clades acciderit, non in Romanorum exercitu sed in sociorum idque barbarorum copis periculum fore. Μαύσωλος. Mausolus, Carum princeps: quem Theopompus a nullo facinore, pecuniae causa, sibi temperasse dicit. Μαχάονος. Machao, nomen medici: quemadmodum Chiro Centaurus. Qui autem Chironis et Machaonis artem exercebant, inter se susurrantes dicebant, ipsius animam una cum telo, si extraheretur, exituram. Μαχάτας. Nomen proprium. Μάχαιρα. Gladius. Celtiberi gladiorum fabrica excellunt: quippe eorum gladii et mucrone sunt valido, et ad

caesim utraque manu feriendum apti. quamobrem Romani iam inde ab Hannibalicis temporibus, abiectis ensibus patriis, Hispanici gladii usum ascivere: ac fabricam quidem imitati sunt, bonitatem autem ferri et reliquam curam assequi haudquaquam potuerunt. Μάχιμος. Fortis. Sciens se bellicosum esse, gloriosus. Μαχλάδας. Meretrices. Μάχλος. Libidinosus, lascivus. ab verbo κλωῶ fit κλός, et per pleonasmum syllabae μᾶ μάκλος, et mutato κ̄ μάχλος. Haec ante libidinoso vivebat, dissolutis moribus, et quae paternorum veneficorum consuetudine frequenter usa esset. Μαχλοσύνη. Lascivia, libido. vox est Hesiodica. dicit enim de Proeti filibus: Propter tetram libidinem tenerum amiserunt florem. Μαχλῶντες. Scortantes. [Μάχομαι. Dative iungitur.] Μαχόμενον. Repugnans, contrarius est ei quod

Μάψ. ματαίως.

Μαψίδιον. μάταιον, δαψιλές, χαλεπόν, πολύ, δεινόν, ἐκούσιον. και μαψιδίως, ὁμοίως.

Μαῖα. ἡ μάμη, ἡ τροφός.

Και σὺ τετράγλωχιν μηλοσσοε Μαιάδος Ἐρμῆ. 5 ἀντι τοῦ, τροφοῦ, μητρός.

Μαιάνδρος. ποταμὸς Λυδίας. ἐν Ἐπιγράμμασιν

Ἐκτανε Μαιάνδρου πᾶρ τριέλικτον ὕδωρ.

Και Μαιάνδριον ὕδωρ, και πεδλιον.

Μαιεύεται. Πισίδης

Μαιεύεται δὲ πᾶν τὸ τῆς Ρώμης γένος, τοὺς σοὺς ἐπαίνους ἐκπιέζον ὡς γάλα.

Μαιευομένην. ἀντι τοῦ, νεοτροφοῦσαν. Εὔρον γυναικα ὄρνιδας μαιευομένην.

Μαιευόμενοι. ζητοῦντας, ἐρευνῶντες.

Μαιευτικῆς. ἱατρικῆς.

Μαιεύτρια.

Μαιεῖα. ἡ μαιευσις.

Μαικήνας. ὄνομα κύριον. Ἐν τῷ συνδέπνῳ τοῦ Μαικήνα τράπεζα ἐγγώνιος ἦν. ἀντι τοῦ, οὐδ 512 στρογγύλη, οὐδὲ περιφερῆς. Ἰλουταρχος.

Μαιμακτηριῶν. ὁ πέμπτος μῆν παρ' Ἀθηναίοις, ὁ Ἰανουάριος. ἀνομάσθη δὲ ἀπὸ Λιδὸς Μαιμάκτον. Μαιμάκτης δὲ ἐστὶν ὁ ἐνθουσιῶδης και ταρακτικός. ἀρχὴν δὲ λαμβάνοντος τοῦ χειμῶ- 10 νος ἐν τούτῳ τῷ μηνί, ὁ ἀῆρ ταράττεται και μεταβολὴν ἴσχει.

Μαιμαλίδης.

Μαιμάσσει. σφύζει, προθυμεῖ, καταδαπανᾶται, καταναλίσκεται, κυματοῦται, πηδᾷ, καχλά- 15 ζει, κλονεῖται.

Μαιμάχης.

Μαιμόωσα, και μαιμῶσα. ἐνθουσιῶσα και

ὄλεσεν Α. Β. Ε. *V.

18. Sic Hesychius et Photius.

19. Om. *V.

20. Μαχόμενον] Haec repetita sunt ex v. Ἀκλόουδον.

2. πολύ nescit Hesychius, firmat Photius. 5. Καὶ σὺ τετράγλωχιν μηλοσσ.] Leonidae Tar. Ep. XXXV, 3. Anthol. Pal. VI, 334. Distichum habet v. Γλωχίνας: nostro loco versus arbitror insititium esse. τετράγλωχιν] πέτρα γλώχιν Α. V. πέτρα γλώχιν Β. Ε. πετραγλωχιν Anthol. Pal. Μαιάδος] Male Suidas hanc vocem hic interpretatur, τροφοῦ, μητρός: cum sit nomen proprium matris Mercurii, quae a Latinis Maia appellatur. Homerus in Hymnis: Ἐρμῆν ὕμνῃ Μοῦσα Λιδὸς και Μαιάδος υἱόν. Küst. 7. ἐν Ἐπιγράμμασι (sic *V.)] Versus Leonidae Tar. XXXII, 2. Anthol. Pal. VI, 110. 9. πατριελικτόν V. Supra ἐκτερε vulg. 10. Zon. p. 1335. 11. Πισίδης] Fragm. Foggin. 118. Aliud exemplum Theophylacti Quaest. Phys. p. 19. (24. Boiss.) ubi cum MSS. legendum, τῇ φροσὶ τοῦ κνήματος περιχυρομένην και μαιεύουσαν, ἀρρορινquantem ad partum. 12. Μαιεύεται θε — Ρωμαίων] Μαιεύεται δὲ — τῆς Ρώμης Α. Β. V. δὲ item E. 14. νεοτροφοῦσαν] νεοτροφοῦσαν V. 17. Μαιευτικῆς] Sic habent 2 MSS. Pariss. [*V. Phot. et Lex. Bachm. p. 294.] At priores editi. minus recte [B. et E. inter vss.] μαιευτικῶς. Küst.
3. Glossa ex v. Ἰόρτιος confecta. 4. ἦν om. A. Mox οὐδὲ περιφερῆς om. V. Tuetur tamen v. Ἐγγώνιος τράπεζα. Sub finem vero cum A. V. delevi: και ἐστὶν ἐν τῷ Ἐγγώνιος τράπεζα. 6. Μαιμακτηριῶν. ὁ πέμπτος μῆν παρ' Ἀθην.] Ex Harporatione. Eadem etiam habet Photius in Lexico inedito: apud quem tamen vox πέμπτος deest, lacuna eius loco relicta. [δὲ μῆν Photius.] Unde dubitari potest, an πέμπτος apud eum lectum fuerit, praesertim cum idem proxime ante Maemacterionem quartum apud Athenienses mensem fuisse dicat. Verba eius haec sunt: Μαιμακτηριῶν. τέταρτος οὗτος μῆν Ἀθηνῆσι. [Phot. και οὗτος μῆν Ἀθ. ἐ.] ἀνομάσθη δὲ ἀπὸ τῆς μαιμάξου τῆς περὶ τὴν ἄμπελον. μαιμάξιντες γὰρ, ὃ ἐστὶν, ὀρμησαντες, ἐτρώγαν ἄμπελον, και ὄλον ἐποίησαν. Verius tamen est, Maemacterionem inter menses Atticos quintum locum obtinuisse: qua de re vide Scaligerum in opere de Emendat. Temp. et alios. Küst. Nota Buttmanni disputatio, qui hanc quaestionem ad liquidum perduxit. Cf. Clinton. Fast. Hellen. Append. XIX, 5. 7. ὁ Ἰανουάριος] Ineptissime. Maemacterion enim non potest respondere Ianuario nostro, quoniam erat mensis autumnalis, ut satis probatum est ab illis, qui de Mensibus Atticis scripserunt. Existimo autem duas has voces ab imperito aliquo librario loco huic insertas esse, quoniam nec Harporatio nec Photius in Lexico inedito eas agnoscunt, cum tamen cetera ἀντολεξεί apud eosdem legantur. Küst. Ἰανουάριος etiam tabula H. Stephani in Append. Thea. p. 225. Sed Νοέμβριος dicendum fuisse monuit Bruno Obs. Misc. IX. p. 154. 11. Glossam ex praegressis repetitam: Μαιμάκτης. ὁ ἐνθουσιῶδης και ταρακτικός, delevi cum V. 12. Μαιμαλίδης] Id est, Maemallo filius. De Maemallo autem vide Eustath. in Il. π'. p. 1054. Küst. 13. Μαιμάσσει] Sic habent MSS. Pariss. Itemque Hesychius [Zon. p. 1337. Lex. Bachm. p. 294. Etym. Gud. p. 377.] et Photius in Lexico inedito. At priores editi minus recte μαιμάξαι. Küst. Theophylact. Ep. p. 52. Τουρ. MS. Cf. Boisson. Anecd. III. p. 222. προθυμεῖ] Potius προθυμεῖται, ut habet Hesychius. Küst. Et Zonaras cum Etym. Gud. καταδαπανᾶται, καταναλίσκεται om. Photius et Lex. Seg. Cf. tamen Etym. Gud. 16. Μαιμάχης ὁ ὄρνιθς Zon. p. 1327. et Theognostus Cram. p. 10. Om. Küsterus. 17. Μαιμόωσα] Sic et Photius et Lex. Seg. Sed recte Μαιμῶσα ex Il. ἐ. 661. ubi v. Schol. Ven. unde Suidas descripsit. Gaisf.

consequens est: quippe quod necessario esse non possit. Μάψ. Temere. Μαψίδιον. Vanum, copiosum, molestum, multum, grave, voluntarium. Et Μαψιδίως, similiter. Μαῖα. Avia, nutritrix. Et tu quadrato ortum custos, Μαῖαε Ἰλι, Mercurii. Μαιάνδρος. Flavius Lydiae. In Epigrammate: Οεcidit ad flexuosam Maeandri aquam. Et Μαιάνδριον ὕδωρ, itam πεδλιον. Μαιεύεται. Pisisda: Obstetricatur totum genus Romanorum, laudes tuas ut lac exprimens. Μαιευομένην. Pullos nutritentem. Inveni nullerem, aves nutritentem. Μαιευόμενοι. Quaerentes, scrutantes. Μαιευ-

τικῆς. Artis medicae. Μαιεύτρια. Μαιεῖα. Obstetricatio. Μαικήνας. Nomen proprium. Plutarchus: Maecenatis in convivio mensa erat, angulos prominentes habens. sive talis, quae neque oblonga esset nec rotunda. Μαιμακτηριῶν. Quintus mensis apud Athenienses, sive Ianuarius: sic dictus ab love Maemacte. Μαιμάκτης vero dicitur fanatico furore correptus et turbulentus. quoniam enim hlemis illo mense incipit, aer turbatur et mutatur. Μαιμαλίδης. Μαιμάσσει. Salit, nititur, consumitur, fluctibus agitur, saltat, ebullit, turbatur. Μαιμάχης. Μαιμόωσα, et μαι-

δξέως ὀρμῶσα ἢ τοῦ αἵματος γευστικῶς ἔχουσα, τοῦ
μ̄ πλεονάζοντος. καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ διψῶσαν

Καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου;
καὶ αὐθις

Λεινὸν μαιμῶσαις ἐγκονέουσα κυσί.

Μαινάδας. μαινομένας, ζητούσας βακχεύειν,
παραφόρους. καὶ Ἀριστοφάνης

Μισῶ τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον, εἰ μὴ μάλνομαι.

Μαιναλία ἔλαφος. Καὶ Μαιναλίων,
ὄρητικῶν. ἐν Ἐπιγράμμασι

Ἄγκεινται κεφαλαὶ Μαιναλίων ἐλάφον.

Μάλναλος. ὄνομα κύριον.

Μαινάς. Βάκχη.

Μαίνεται. ὀργίζεται.

Μαινίς, μαινίδος. εἶδος ἰχθύος.

Μαινόλης. μανικός.

Μαίνω. ἐνθουσιωδῶς κινεῖμαι.

Μαιονίδαας. Ὀμηρος.

Εἰ δ' ἑάλως, συγγνωστόν' ἐπεὶ καὶ κοίρανος
ὑμνων

Μαιονίδαας γρίφων ἰχθυόλων ἔθανε.

Τὰν ἴσα Μούσαις

φθεγγαμέναν κεφαλὰν ὃ ξένε Μαιονίδεω.

"Μαίλωνος. ὄνομα κύριον.

Μαιοτάλιμνος. ὄνομα τόπου.

Μαιόταλμος. ποταμός.

Μαιωθήσονται. λοχευθήσονται, γεννηθή-
σονται, θεραπευθήσονται.

Μαιωτική χώρα.

Μαιώρεις. οἱ πρεσβῦται.

Μαιώτις. λίμνη Σκυθίας.

Μαίωτρα, μαιώτρων.

Μαῖρα. ὄνομα κύριον.

Μέγα. ἀντὶ τοῦ μεγάλως. Ἀριστοφάνης Νε-
15 φέλαις

Τοῦτο μέγα φροντίζετε.

Μέγα. πολύ. Οἱ δὲ μέγα δεισαντες ἐπ' αὐτῷ,
διαβοῶσι τὸν κίνδυνον ὅλα τῷ τάγματι. Καὶ Αἰ-
λιανός· Ὀλίγον χρόνον διελθόντος ἑάλω μέγα κα-
20 κουργῶν· εἶτα μέντοι ἐν ὄψει πολλῶν κατεπρήσθη

1. ἢ τοῦ] Dedit Gaisf. ἢ τοῦ cum Schol. Nolle factum, cum alterum satis praesidii habeat in Cram. Anecd. II. p. 322. 3. Καὶ πῶς ἐπέσχε χ.] Sophocl. Ai. 50. 5. Λεινὸν μαιμῶσαις] Versus Mnasalcae V, 4. Anthol. Pal. VI, 268. repetitus in v. Ἐγκονέουσα. 7. παραφόρους] Vel scribe παράφρονας, vel παραφόρους A. B. V. E. Photius et Lex. Bachm. Ἀριστοφάνης] Thesmoph. 477. 8. τὸν ἄνδρ' ἢ τῶνδρ' A. V. E. Med. Mox ἐκείνω E. Med. 9. Μαιναλία] Sic recte v. tustissimus codex A. uti et paulo post Μαιναλίων. At priores editt. [et B. V. E.] habent μαιναλία, et μαιναλίων, posito Δ pro Λ; quae litterae propter similitudinem frequenter inter se permutari solent. Dicitur est autem cervus Maenalius, a Maenalo, monte Arcadiae altissimo, qui ob multitudinem ferarum olim celebris erat. Küst. 10. ὄρητικῶν] Qui hanc interpretationem loco huic addidit, pro Μαιναλίων videtur legisse μαιναλίων, ut priores editt. habere diximus. Μαιναλίων enim nemo interpretetur ὄρητικῶν: quippe quod est adiectivum, a monte Maenalo deductum, ut et in nota praecedente monuimus. Quod autem ad vocem μαιναλίων attinet: quamvis ea a μαινάς deduci posse videatur, est tamen omnino spuria, nec apud Graecos scriptores usitata; cuius loco proinde Μαιναλίων ex codice MS. me recte substituisse puto. Küst. 11. Ἄγκεινται] Persae Ep. I, 2. Anthol. Pal. VI, 112. Ἐγκεινται B. V. E. ἄγκειται A. Cf. v. Ἄφατοι. 12. Μάλναλος] Μάλναλος A. B. V. 14. ὀργίζε-

ται om A. ὀλακτεῖ addit Hesychius. 15. Μαινίς, μαινίδος] Μαινίς A. quocum omisi sub finem interpolata, ἀφύας. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἄφρα. καὶ . . . Ἄφρα om. V. Idem A. in marg. Μαινίς μαινίδος, εἶδος ἰχθύος, ὡς τὸ σμαρὶς σμαρίδος. Cf. Herod. Epimer. p. 83. 16. Μαινόλης] Gl. om. A. Sub finem μαινόμενος omisi cum V. et Photio. Item cum A. delevi: Μάλνουργος. εἶδος ἰχθύος. Μάλνουρος V. detortum, opinor, ex μελάνουρος. 17. κινεῖμαι etiam Photius. 18. Ὀμηρος] ὃ Ὀμηρος A. 19. Εἰ δ' ἑάλως, συγγν.] Archiae Ep. XXIX, 7, 8. Anthol. Pal. VII, 213.

2. Τὰν ἴσα Μούσαις] Antipatri Sid. LXIX. pr. Anthol. Pal. VII, 2. 4. Μαίλωνος] Μαίλωνος A. V. Cf. II. J. 398. 5. Μαιοτάλιμνος] Hanc et continuam glossam Albertus in Hesychium ex Μαιῶτιν λίμνην, dictione Aristoph. Nub. 274. deflexam opinabatur. Praeterea Tanalidis memoriam sic fere puto fuisse obliteratam: ἔνθα Τανάϊς ποταμός. 7. Μαιωθήσονται] Glossa sacra, quam agnoscunt Hesychius et Photius. 9. Glossa perperam collocata. 10. Μαιώρεις] Sic habent MSS. Pariss. At priores editt. minus recte Μαιώραι. Est autem Μαιώρεις ipsa vox Latina Maiores. Küst. 12. Sub finem cum A. B. V. praetermissi: τὰ τῇ μαίρα διδόμενα. 13. Μαῖρα] Sic dicebatur una ex Nereidibus. Vide Eustath. in Homer. p. 857. Küst. Vid. Hesych. cum intpp. Ceteram post h. gl. inserunt A. B. *V. Μεσαύλιος. ὃ μέσος τόπος τῆς αὐλῆς. 14. Νεφέλαις] V. 215. 18. διαβοῶσι] διαβυῶσι V. 19. ἑάλω μέγα κακουργ.] Confer Nostrum supra v. Ἐπρήσθη. Küst. Ubi mendosa extat scriptura ἐνεπρήσθη.

μῶσα. Fanatico furore correpta, quae celeri impetu fertur. vel sanguinem gustare cupiens: redundante μ̄. Sophocles dixit sitientem: Et quomodo inhibuit manum sitientem caeditis? Alibi: Cum canibus mirum in modum praedae cupidus properans. Μαινάδας. Insanientes, cupientes bacchari, dementes. Aristophanes: Odi virum illum, nisi insanio. Μαιναλία ἔλαφος. Et Μαιναλίων, celeri impetu ruentium. In Epigrammate: Suspensa sunt capita Maenaliorum cervorum. Μάλναλος. Nomen proprium. Μαινάς. Baccha. Μαίνεται. Irascitur. Μαινίς, μαινίδος. Genus piscis. Μαινόλης. Insanus. Μαίνω. Fanatico furore agitor. Μαιονίδαας. Homerus: Sin vero captus es, venia tibi danda est:

quoniam ipsi hymnorum principi Homero aenigma piscatorum mortem attulit. — Caput illud, hospes, Maenidae, qui aenigma Musis cecinit. Μαίλωνος. Nomen proprium. Μαιοτάλιμνος. Nomen loci. Μαιόταλμος. Fluvius. Μαιωθήσονται. Parientur, generabuntur, curabuntur. Μαιωτική χώρα. Μαιώρεις. Senes. Μαιώτις. Palus Scythiae. Μαίωτρα. Μαῖρα. Nomen proprium. Μέγα. Valde. Aristophanes Nubibus: De hac re valde solliciti estote. Μέγα. Vehementer. Illi vero valde ei metuentes, periculum toti legioni clamore significant. Et Aelianus: Exiguu tempore interiecto, cum in ingenti facinore depressus esset, in multorum conspectu vivus combustus est.

ζῶν. ἀντί τοῦ ἐκαθύθη. Καὶ πάρδαλιν τοῦ αὐτοῦ μέγα τιμίαν διάλιθον. Καὶ αὐθις: Γυνή εδπάτωρ ἀνθρώπος, καὶ μέγα πλουσία.

Μεγάβυζος. ὄνομα κύριον.

Μεγάθυμος. μεγαλόψυχος.

Μέγα καὶ μικρὸν περὶ τὴν ἀκοὴν λέγεται λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ψόφων. καὶ τὸ μὲν ἐν ψόφοις μέγα καὶ μικρὸν ἢ ἀκοὴ μόνη δύναται διακρίναι· τὸ δὲ ἐν σώμασι τὸ συνεχὲς ἢ ἀφή καὶ ἢ γεῦσις διακρίνουσιν. ὅτε δὲ λέγομεν φωνὴν λευκὴν ἢ μέλαιναν, κατ' ἀναλογίαν καὶ ὁμοιότητα τὴν ἀπὸ τῶν χρωμάτων φαιμέν. καὶ τοῦ μὲν ἐν ψόφοις μέγα καὶ μικρὸν οὐκ ἔστιν ἕτερα τίς ἀντίθεσις παρὰ τὸν ὄξυν καὶ τὸν βαρὺν φθόγγον· ὡς περ ἐπὶ τῆς ἀφῆς παρὰ τὸ θερμὸν καὶ ψυχρὸν ἕτερα παντελῶς ἀντίθεσις, τὸ βαρὺ καὶ κοῦφον, ἢ τραχὺ καὶ λείον· καὶ τῶν ἄλλων ἐκάστη· ἀλλὰ τὴν ἀνεσίαν ἢ τὴν ἐπίτασιν δηλοῖ τῶν ψόφων. τοῦτο δὲ οὐκ ἔστιν ἕτερας ἀντίθεσεως ἴδιον. τὸ τοιοῦτο γοῦν μέγα καὶ μικρὸν εὐρεῖν ἔστιν· οἶον, τὸν μὲν τοῦ μέλιτος, εἰ τύχοι, μέγαν, τὸν δὲ τῆς ἰσχυάδος μικρὸν· ὅτι ἐπιτέταται ἢ γλυκύτης ἐν τῷ μέλιτι, ἀνεῖται δὲ ἐν τῇ ἰσχυάδι.

ἀλλὰ καὶ τὸ μέλαν χρῶμα τὸ μὲν κατακορὲς εἴποι τις μέγα τὸ δὲ μὴ οὕτως ἔχον, ἀλλ' ὑφειμένον, μικρὸν· τὸ σφοδρὸν ἀπλῶς καὶ ἀμυδρὸν τῇ τοῦ μεγάλου καὶ μικροῦ φωνῇ ὀνομάζων. ζητῆσαι δὲ ἄξιον, τί δῆποτε ἐπὶ μόνων τῶν μεγεθῶν λεγομένου τοῦ μεγάλου καὶ μικροῦ, ἐπὶ μόνων τῶν σφοδρῶν ψόφων καὶ ἀμυδρῶν τῇ μεταφορᾷ οἰκείως ἐχρησάμεθα, μέγαν ψόφον λέγοντες καὶ μικρὸν, οὐ μέντοι μέγα γλυκὺ τὸ ἄγαν γλυκὺ, οὐδὲ μικρὸν τὸ ἀμυδρὰν ἔχον τὴν γλυκύτητα, οὐδὲ ἐπ' ἄλλου οὐδενός. φημί οὖν ὅτι ὁ ψόφος οὐκ ἔστιν ὑφεισθηκός τι καὶ ἀθρόον προᾶγμα, ἀλλ' ἐν τῷ γίνεσθαι ὑφεισθηκῆ γίνεται δὲ ἐν χρόνῳ. πῶς δὲ χρόνος συνεχῆς. διὰ τοῦτο τὸν ἐν πολλῷ χρόνῳ γενόμενον ψόφον μέγαν φαιμέν, μικρὸν δὲ τὸν ἐν ὀλίγῳ· τὸ δὲ ἄγαν γλυκὺ καὶ ἄγαν μέλαν καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων, τῷ σφοδρῷ τῆς ποιότητος τοιαῦτά ἐστιν, οὐ τῷ μήκει τοῦ χρόνου.

Μεγακῆτης. ὁ μέγας.

Μεγακλέους κίονας.

Μεγαλαυχούμενοι. κατεπαιρόμενοι. Ἔτι μεγαλαυχούμενοι ἐπὶ τοῖς πρᾶττομένοις, θερμότεα ἄγειν τὸ δευτέρον ἐπὶ τοὺς πολεμίους.

1. πάρδαλιν vox depravata; neque placet τοῦ αὐτοῦ. Ceterum orationem eiusdem esse Aeliani prodit μέγα τιμίαν. 2. Γυνή εδπάτωρ ἀνθρώπος] Mera stribligo, cuius fontem quam remedium facilius licet e compendio nominis ἀνθρώπος derivare. 4. Μεγάβυζος] Persa, dux exercitus, carissimus Dario. Vid. Herodot. Melpom. c. 144. Plin. XXXVI, 10. et ibi Dalech. Μεγάβυζος, ὁ τῆς Ἀρτέμιδος Ἐφεσίας νεοκόρος. Zopyri filius, dux exercitus in Aegypto contra Athenienses, Herodot. III. extr. Reines. Plura Hemsterhusius in Luciani Tim. 22. 6. Μέγα καὶ μικρὸν περὶ τὴν ἀκ.] Totum hunc articulum Suidas ex Philopono in lib. II. de Anima, M. 8. a. descripsit; ita tamen, ut nonnulla brevitate gratia omiserit, nonnulla item in pauciora contraxerit, ut collatio locorum quemvis facile docebit. Initium autem apud Philoponum rectius sic se habet: Τὸ μέγα καὶ μικρὸν τὸ ἐπὶ τῶν ψόφων λεγόμενον μόνης ἐστὶν ἴδιον τῆς ἀκοῆς. διόπερ οὐδεμία ἄλλη αἰσθησις δύναται κρίναι τὸ ἐν ψόφοις μέγα καὶ μικρὸν, πλην τῆς ἀκοῆς, etc. Küst. 9. σώματι] σώμασι A. ἢ γεῦσις] Immo ἢ ὄψις, ut habet Philoponus. Küst. ἢ om. V. 12. τοῦτο μὲν *V. 14. καὶ βαρὺν *V. 15. παρὰ om. A. Mox τὸ αὐτο ψυχρὸν omiserunt A. B. *V. 18. τῶν ψόφων δηλοῖ] δηλοῖ τῶν ψόφων A. *V. 20. ἔστιν εὐρεῖν] εὐρεῖν ἐστὶν A. ἐρεῖς Philop. 21. μέγαν] μέγα Philop. ἐπιτέταται] ἐπιτέταται A. Mox ἀναιρεῖται V. pro ἀνεῖται.
1. μέλαν] μέγα A. Mox εἴποι ἄν Philop. 4. φωνῇ καὶ μικροῦ] καὶ μικροῦ φωνῇ A. V. 5. μεγεθῶν] τῶν μεγεθῶν A. B. V. λεγομένου] λεγομένου A. B. Philop. ἐπὶ μόνων — μικροῦ om. E. 9. γλυκὺ] Haec vox [post μέγα] a prioribus edit. abest: quam tamen et sensus requirit, et MSS. Paris. [*V.] itemque Philoponus loco laudato agnoscunt. Küst. 12. ἀθρόον] καὶ ἀθρόον dedi cum A. οὐδ'] Haec vox [post ἀλλ'] apud Philoponum deest; eamque delendam esse sensus suadet. Quare locum hunc ita vertes: Sed subsistit, dum fit: fit autem in tempore. Küst. Delevit Gaisf. cum A. V. 18. Μεγακῆτης] Est epithetum navis apud Homerum. Küst. 19. Glossa ex Aristoph. Nub. 814. confecta. Sed Aristophanis versus qui subliciebatur, Ἄλλ' ἔσθι' ἔλθῶν τοὺς Μεγακλέους κίονας, eum delevi cum A. V. Vid. v. Ἄλλ' ἔσθι' ἔλθῶν. 21. τοῖς πρᾶττ.] ἐπὶ τοῖς πρᾶττ. A. *V. 21. θερμότεα] L. θερμότεα. Tourp. MS. Sic B. V. (per compendium) et E.

Item: Et pardalin eius pretiosam gemmisque distinctam. Alii: Mulier nobilis et valde dives. Μεγάβυζος. Nomen proprium. Μεγάθυμος. Magnanimus. Μέγα καὶ μικρ. Magnum et parvum de auditu dicitur; item de sonis. iam in sonis quidem magnum et parvum solus auditus diiudicare potest; quod vero continuum est in corpore, id tactus et gustus discernunt. cum vero dicimus albam aut nigram vocem, tunc per similitudinem quandam a coloribus ductam ita loquimur. et in strepitu quidem parvum et magnum nullam aliam oppositionem habet, praeter acutum et gravem sonum; in tactu tamen praeter calidum et frigidum alia etiam oppositio spectatur, id est, grave et leve, vel asperum et laeve, et ceterarum oppositionum quae libet; sed intensionem vel remissionem sonorum significat. hoc vero non est alterius oppositionis proprium. tale igitur magnum et parvum invenire licet: ut, mellis quidem magnum, fici vero parvum. dulcedo enim est intensa in melle, in ficu vero Suidae Lex. Vol. II.

remissa. sed nigrum etiam colorem, si quidem valde niger est, magnum dicere possis; illum vero qui contra se habet, et remissus est, parvum: vehemens simpliciter et remissum magnum parvique voce nominans. illud autem quaerere operae est pretium, cum de solis magnitudinibus dicatur magnum et parvum, cur in solis vehementibus sonis et remissis ea metaphora proprie utamur, magnum strepitum dicentes et parvum; non item magnam dulcedinem, quicquid valde dulce est; neque parvam, si quid minus dulce est; neque de ullo alio. dico igitur sonum non esse rem, quae confertim subsistat, sed subsistere quidem, dum nascitur, in tempore tamen fieri. omne vero tempus est continuum. propterea sonum, qui longo tempore fit, magnum vocamus; parvum vero, qui brevi. sed valde dulce, valde nigrum, alia, qualitatis vehementia, non temporis longitudine sunt talia. Μεγακῆτης. Magnus. Μεγακλέους κίονας. Μεγαλαυχούμενοι. Fastu elati. Gloriantes adhuc iis, quae forti-

Μεγαλεπήβολος. ὁ μεγάλων πραγμάτων καταρχόμενος. Ἐδόκει γὰρ ὁ βασιλεὺς οὗτος μεγαλεπήβολος καὶ τολμηρὸς εἶναι, καὶ τοῦ προτεθέντος ἐξεργαστικός.

Μεγαλεῖα. ὑψηλά, μεγάλα. Ἄ ἐποίησάς μοι 5 μεγαλεῖα ὁ Θεός.

Μεγαλεῖον μύρον. ἀπὸ τοῦ εὐρομένου τῆν κατασκευὴν αὐτοῦ Μεγάλου Σικελιώτου.

Μεγαλεῖον. μεγαλοπρεπές. Οἱ δὲ τῶ Μάγωνι προσπολεμοῦντες τῶν Λιγυστίνων πρᾶξαι μὲν 10 ὀλοσχερές τι καὶ μεγαλεῖον οὐχ οἶοίτ' ἦσαν.

[Μεγαλόνοια.] Ὁ δὲ ἐτεθήπει αὐτοῦ τῆν μεγαλόνοιαν, καὶ αὐθις τῶν μέτρων τὸ ἀξιάγαστον*.

Μεγαλείως. πάντ. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι μεγαλείως 15 τοῦ κινδύνου μέγεθος, καὶ τῆν τῶν πολιτευμάτων

ἔχαιρον, καὶ μέγιστον ἐποιοῦντο σημεῖον τῆς τῶν Καρχηδονίων ὑπερηφανίας.

Μεγαλήτωρ. μεγαλόψυχος.

Μεγαλίζεο. ἐπαίρου.

Μεγαλοδωρία. Τασάντη μεγαλοδωρία καὶ σοφία ἐχρήσατο. οὔτε γὰρ ἐωρᾶτο ὀρώμενος, οὔτε εὐρίσκειτο εὐρισκόμενος, οὔτε κατελαμβάνετο ἀλίσκόμενος. — Ζήνων ἐπιβαλλομένου τινὸς μέγα φυσᾶν, πατάξας εἶπεν, ὡς οὐκ ἐν τῷ μεγάλῳ τὸ εὐδ κείμενον εἶη, ἀλλ' ἐν τῷ εὐ τὸ μέγα.

Μεγαλομερία. Πολύβιος περὶ Καρχηδονίων φησίν· Ὅτι ὁ στόλος αὐτῶν περὶ τὴν μυριάδα ὑπῆρχεν· ἐφ' οἷς οὐχ οἶον ἂν τις παρῶν καὶ θεώμενος ὑπὸ τῆν ὄψιν, ἀλλὰ κἄν ἀκούων καταπλυγείη τὸ 515

1. Μεγαλεπήβολος] Vid. Wesseling. in Diocl. I, 19. II, 7. ὁ μεγάλων] ἐπὶ μεγάλων V. ὁ μεγάλων — καταρχόμενος om. E. 2. Ἐδόκει γὰρ ὁ βασιλεὺς οὗτος μεγαλεπ.] Haec sunt verba Polybii de rege Antiocho, ut patet ex Collectaneis Constantini ab Vallesio editis, p. 66. ubi hic ipse locus legitur. Küst. Polyb. XV. extr. 5. ὑψηλά] μεγάλα addunt A. B. V. ἐποίησε] ἐποίησας A.*V. cum Ps. LXX, 19. 7. Μεγαλεῖον μύρον. ἀπὸ τοῦ εὐραμ.] Athenaeus XV. p. 690. Ὡς καὶ τὸ (μύρον) Μεγαλεῖον. ἀνομάσθη δὲ καὶ τοῦτο ἀπὸ Μεγάλου τοῦ Σικελιώτου. Ad hunc locum Athenaei Suidas respexit. Secundum Eustathium tamen in Odysse. σ'. p. 1483. scribendum potius est Μεγάλλον. En eius verba: Οὕτω δὲ τὸ καὶ Μεγαλεῖον μύρον, εἰ καὶ δοκεῖ τισιν ἐπαινετικῶς εἰρησθαι προπερισπώμενον, ἀλλὰ πρὸς ἀκριβείαν Μεγάλλον, ἐν δυοῖν γράφεται ἄλλ, προπροξυτόνως, διὰ τοῦ τ. ὁ μέγας μὲν γὰρ προξυτόνως ἐπιθετὸν ἔστιν ὁ Μέγας δὲ προπροξυτόνως ἐν διλαμβδία κύριον ὄνομα, κατὰ τοὺς παλαιούς· ὡ παρώνυμον τὸ ὕπ' ἐκείνου εὐρεθὲν Μεγάλλον μύρον. Ab aliis tamen unguentum hoc Μεταλεῖον vel Μετάλλειον vocatur. Clemens Alexandrinus Paedagog. lib. II. p. 130. Τούτων δὲ τῶν μύρων ἀπειροὶ διαφοραί· Βρένδιον, καὶ Μετάλλιον, καὶ βασιλεῖον. Helladius Besantiouus apud Photium: Ὅτι μύρον εἶδη, φησί, Βακάριος, Ναρκίτανος, Στάκτη, Πλαγγόνιον, ὅπερ εὐρε γυνὴ Ἥλεια, κλουμένη Πάγγων· Μεταλεῖον, ὅπερ εὐρε Μέταλος Σαρακοῦσιος. Vide omnino in eum locum notas Meursii. Hesychnus quoque unguentum hoc Μετάλλειον vocat, et inventorem eius Μέταλλον, in v. Μετάλλειον. At existimo tamen priorem lectionem Μεγαλεῖον vel Μεγάλλον veram esse; et ex eius corruptione natam esse alteram Μετάλλειον, propter similitudinem τοῦ T et Γ, quae duae litterae non raro inter se confundi solent. Sic apud Stephanum Byzantium in serie sua corrupte legitur, Γενέα pro Τενέα, et Τάβιοι pro Γάβιοι; et apud Hesychnium Ἰσγέον pro Ἰστέον; pariterque apud alios auctores eiusdem permutationis exempla non raro occurrunt, ut et alibi lectorem monuimus. Küst. Μεγαλλεῖον Zon. p. 1347. Μεγαλλιον Hesychnius suo loco, Μεγάλλον Photius. εὐραμῆνον] εὐρομένου A. Photius. 8. Μεγάλου] Sic Theognostus p. 129. Μεγάλλου Zonaras et Photius; αὐτὸ μεγαλοσικελιώτου Med. Addit Photius: λέγει δὲ καὶ Θεόφραστος εἰς τὸ περὶ ὀσμῶν τῆν κατασκευὴν τοῦ Μεγαλλίου. Theophrastus de Odor. p. 447. ed. Heins. bis Μεγαλεῖον. 9. Οἱ δὲ τῶ Μάγωνι προσπολ.] Valerius fragmentum hoc Polybio tribuit. Küst. Fr. hist. 31. 10. τῶν Λιγυστίνων] τὸν Λιγυστίνον B. E. Med. 12. Μεγαλόνοια] Hac in sede glossam posuerunt A. V. (silente Gron.) quae superiore olim antecedebat: Μεγαλεῖον Med. praefixit, haud frustra. Nam et μεγαλόνοια repugnat ordini litterarum, et quod mediam orationem invasit καὶ αὐθις (αὐθις tacite delevit Küsterus) alterum exemplum arguit subtexendum fuisse. Quamobrem notato μεγαλόνοια defectum sententiae indicavi; de reliquis nihil tenemus nisi καὶ τῶν μέτρων.
1. ἔχαιρον] ἐχώρουν edd. ante Küster. 3. μεγαλόψυχος] Addit V. σφιστέλλει, i. e. corripit paenultimam in casibus obliquis: vide nos in v. Ἀλιτήμα. 4. Μεγαλίζεο] II. x'. 69. 5. Τασάντη] Locus Dionis Cass. LXXVI, 10. sed inverso membrorum ordine. 7. εὐρίσκειτο] ἠύρισκειτο E. 8. Ζήνων, ἐπιβαλλομένου τινὸς μέγα φυσᾶν, πατάξας εἶπ.] Haec ad verbum leguntur apud Laertium in Zenone, VII, 21. unde ea Suidas descripsit. Eadem etiam legas apud Athenaeum lib. XIV. p. 629. unde Laertius ea mutuatus esse videtur. Notandum autem est, tam Athenaeum quam Laertium factum hoc non de Zenone philosopho, sed Caphesia tibicine narrare: unde Suidas proinde corrigendus est. Küst. Locus ab studiosis hominibus invecus, nec recte collocatus. ἐπιβαλλομένου A. V. Mox φυσᾶν V. 9. ὡς om. A. Med. 11. Πολύβιος περὶ Καρχηδονίων φησίν] Lib. I. c. 26. ubi initium sic legitur: Τόγε μὴν πλῆθος αὐτῶν ἦν ὑπὲρ πέντε καὶ δέκα μυριάδας κατὰ τὸν τῶν νεῶν λόγον, ἐφ' οἷς οὐχ οἶον, etc. Sic etiam apud Suidam scribendum est. 13. γενόμενος] θεώμενος A. B. V. E.

ter gesserant, acriter iterum hostem aggredi statuebant. Μεγαλεπήβολος. Qui magnas res aggreditur. Rex enim ad res magnas gerendas natus esse videbatur, et ad perficiendum, quod semel suscepisset, solertissimus. Μεγαλεῖα. Magnifica, excelsa. Quae magnifica mihi fecit Deus. Μεγαλεῖον μύρον. Unguentum a Megalo dictum Siceliota, eius inventore. Μεγαλεῖον. Magnificum. Ligustini vero qui cum Magone bellabant, facinus aliquod insigne, et quod ad summam rei momentum afferret, facere non poterant. Et alibi: [Μεγαλόνοια.] Ille vero magnanimitatem ipsius admirabatur et insignem versuum elegantiam. Μεγαλείως. Magnifice. Romani vero valde gaudebant, utque maximum

superbiae Carthaginensium signum ducebant. Μεγαλήτωρ. Magnanimus. Μεγαλίζεο. Superbias. Μεγαλοδωρία. Tanta munificentia et sapientia usus est. neque enim videbatur, cum videbatur; neque inveniatur, cum inveniebatur; neque reprehendebatur, cum reprehendebatur. † Zenon, cum quidam buccas valde inflans tibia canere coepisset, alapam infligens, Non, inquit, si quid magnum, idem etiam bonum est; sed magnum, si bonum. Μεγαλομερία. Polybius de Carthaginensibus inquit: Milites eorum classarii nullia CL. superabant: ut nemo possit non modo praesens oculis spectare, sed ne audire quidem instantis periculi magnitudinem, et utriusque rei publicae amplitudinem

ἀμφοτέρων μεγαλομερίαν και δύναμιν. Καὶ ὁ Θεολόγος· Τοῖς τῶν μεγίστων ἢ τοῦ μεγίστου ἢ ὑπὲρ τὸ μέγα ἐφιεμένοις. Μεγίστων, ὡς ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν ὁμοουσίαις. Ἡ τοῦ μεγίστου, διὰ τὸ κατ' οὐσίαν ἐν και ταυτὸ τῆς θεότητος. Ἡ ὑπὲρ 5 τὸ μέγα, διὰ τὸ μὴ ποσῶ τινε ἢ μεγέθει ἢ πηλικότητι περιγράφεσθαι.

Μεγαλομερῶς. Τὸν δὲ Πόπλιον και τὸν Γάιον ἀποδεξάμενος φιλανθρωπῶς και μεγαλομερῶς. ἀντὶ τοῦ πολυτελεῶς.

Μεγαλόνοια. ὑπερηφανία, μεγαλοφυΐα, μεγαλοπρέπεια.

Μεγαλοπρεπής. μεγαλοφανής, ἢ ὁ ἐπὶ μεγέθει ἀναλωμάτων πονοῦμενος· ἐλευθέριος δὲ ὁ ἐπὶ τὰ συνήθη και εὐτελεῆ. Εὐνάπιος· Οὕτε ἄλλως τὸ 15 μεγαλοπρεπὲς κατὰ τὴν δίαίταν ἐν ταῖς μάχαις ἐστὶ φιλοκλίνδυνον. Διαφέρει δὲ μεγαλοπρέπεια ἐλευθεριότητος· ὅτι ἢ μὲν ἐν μεγέθει ἀναλωμάτων ἐστίν,

ἢ δὲ ἐλευθεριότης περὶ τὰ συνήθη ἀναλωματα ἐνεργεῖ.

Μεγαλορῆμονος. και μεγαλορῆμοσύνη, μεγαληγορία.

Μεγαλόφρων. μεγαλόψυχος. Μεγαλόψυχος δὲ ἐστὶν ὁ ἔξιν ἔχων ὑπεράνω ἑαυτὸν τιθέναι πάντων τῶν συμβαινόντων κοινῇ φραύλων τε και σπουδαίων. λέγεται δὲ και μέγιστος πλοῦτος παρὰ τοῖς παλαιοῖς.

10 Μεγαλοψυχότερος.

Μεγαλόθυμον. μεγαλόδοξον, παρρηγιον, ὀνομαστόν.

Μεγαλωστί. μεγάλως. Ὁ δὲ παραλαβὼν τὴν Ἐφεσον, ἐπὶ τούτῳ μεγαλωστί περιχαρῆς ἦν.

Μεγαλωστί. πάνν. Ἀρξίμανός· Τὴν πίστιν και τὴν δικαιοσύνην μεγαλωστί ἐπῆγει τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὰ τε ἄλλα και τὸ αὐτοῦ ἐν πρώτοις ἐς βεβαίωσιν τοῦ λόγου προφέρων.

2. ἢ ὑπὲρ τὸ μ. ἐφιεμένοις om. A. B. V. E. 4. ὁμοουσίαις] ὁμοουσίαις A. V. E. Med. μεγίστου δὲ] ἢ τοῦ μεγίστου A. B. V. 5. ὑπὲρ δὲ] ἢ ὑπὲρ A. B. E. *V. 7. περιγράφεσθαι] γράφεσθαι E. Edd. ante Küsterum, qui secutus est Wolfium et Portum. 8. μεγάλως interpretatio Hesychii. 9. φιλανθρωπῶς και μεγαλομερῶς] Ita loquitur Polybius in Excerpt. Legatt. p. 1137. Ἀπαντας μὲν οὖν τοὺς παραγενομένους ἐπεδέχετο φιλανθρωπῶς ἢ σύγκλητος] μεγαλομερέστατα δὲ και κατὰ τὴν ἀπάντησιν και τὰ τῶν ξένων παροχὰς Εὐμένη τὸν βασιλέα. Idem p. 1195. Ἀποδεξάμενη γὰρ τὸν Δημήτριον μεγαλομερῶς και φιλανθρωπῶς δια τοῦ στρατηγοῦ, πολλοὺς και παρακλητικὸς πρὸς αὐτὸν διαδεμένη λόγους, ἀπόκρισιν ἔδωκε. Quare hoc fragmentum Polybio ad iudicare haud dubitarem. Tour. I. p. 400. Recte: cf. Polyb. XVI, 25. subiecitque Reinesius eiusdem Polybii Ecl. 3. ἐπεδέξαντο δὲ και τοὺς Ροδίους μεγαλομερῶς. 11. Μεγαλόνοια] Plato Legg. XI. p. 935. B. μεγαλοπρέπεια] μεγαλοφυΐα Gaisf. cum A. Photio et Lex. Bachm. p. 296. Nolui tamen aspernari, quod tertio loco B. V. E. dederunt μεγαλοπρέπεια. Unum ἢ μεγαλοφυΐα agnoscit Zon. p. 1343. Contra Hesychius: Μεγαλοφυΐας μεγαλονοίας. Pro ὑπερηφανία (ὑπερηφάνεια Hesychius) Photius habet ἢ περιμάνεια. Subsequentur: Μεγαλοπολίτιδος. ἐν τῷ Ἀλλεῖος: quae A. V. ignorant. 13. μεγέθει] μεγέθει A. m. sec. Qui mox om. δὲ cum *V. 15. Εὐνάπιος] Fr. 61. Ed. Nieb. p. 105. ubi interpres ab sensu aberravit. ἄλλως] ἄλλω A.

3. Μεγαλορῆμονος] Μεγαροῦμος A. qui statim μεγαλορῆμοσύνη: item simpliciter *V. και μεγαλορῆμοσύνη protulit: etiam Hesychius. Huius exemplum in v. Σεμνομυδοῦσιν reperiri monet Schweighäuserus. 5. ὁ μεγαλόψυχος] ὁ om. A. E. Photius, habet Zon. p. 1339. 6. ὑπεράνω τιθέναι ἑαυτὸν] ὑπὲρ ἄνω ἑαυτὸν τιθέμενος A. qui mox φραύλω — σπουδαίω: ἑαυτὸν τιθέναι posui cum *V. Diogenes Laert. VII, 93. a Gaisf. laudatus: τὴν δὲ μεγαλόψυχον, ἐπιστήμην ἢ ἔξιν ὑπεράνω ποιοῦσαν τῶν συμβαινόντων κοινῇ, φραύλων τε και σπουδαίων. Novissima tamen his parum conveniunt; quamquam videtur animus in summis divitiis promendis liberalissimus indicari. Quem vocis μεγαλόψυχος significationem firmavit Hemsterh. in Lucian. p. 452. b. 10. Μεγαλόθυμον] Vid. Aristoph. Nub. 569. 14. Ἐφεσον] An potius Ἐφεσον, ut intelligatur urbs Ephesus? Sed propter brevitate fragmenti de sensu eius nihil certi statui potest. Küst. Inepte vir doctissimus. Παραλαβεῖν τὴν Ἐφεσον, est, potestatem ab aliquo factam habere, permissio alicuius agere. Scriptor ἀνόνομος apud Suidam v. Ἐφεσεῖς: Ἀπὸ δὲ τῆς τῶν στρατιωτῶν γνώμης λαβὼν Ἐφεσον παρὰ τοῦ στρατηγοῦ, ξένην και παράδοξον βοήθειαν ἐπορίσατο πρὸς τὴν ὑποκειμένην κατάστασιν. Cum autem ex sententia militum potestas ipsi ab imperatore facta esset, prout plane et insperatum auxilium rebus praesentibus attulit. E contra δίδοναι τὴν Ἐφεσον, potestatem facere, permissum dare. Dionysius Halicarn. Antiq. Rom. lib. VI. p. 371. Ἐφεσον δὲ τοῖς βουλομένοις ἐδίδου μεταφέρειν τὰς κρίσεις ἀπὸ τῶν πατρικίων ἐπὶ τὸν δῆμον. Potestatem faciebat provocandi a patriciis ad populum. Quem locum frustra sollicitavit Henricus Stephanus. Tourpius. Non inepto: verumtamen Ἐφεσον A. V. praebuerunt diserte. 16. γενναϊότητα] δικαιοσύνη A. B. V. et inter versus E. Sic vero, monente Tourpio, cuius exemplum est Arrianus Exped. IV, 21. 17. Legendum τὸ αὐτοῦ. Sub finem προφέρειν A.

ac robur quin stuperet attonitus. Et Theologus: Illis, qui maxima vel maximum vel aliquid supra magnum affectant. Maxima dixit quod tres Personae eiusdem sunt essentiae. Maximum, propter essentiae divinae unitatem. Supra magnum vero, quod divinitas nec mensura nec magnitudine aut quantitate circumscribitur. Μεγαλομερῶς. Magnifico. Cum autem Publium et Caium humaniter et magnifice exceperisset. Μεγαλόνοια. Superbia, animi celsitudo, magnificentia. Μεγαλοπρεπής. Magnificus, vel qui sumptuum magnitudine laborat. liberalis vero dicitur, qui circa sumptus consuetos et tennes versatur. Eunapius: Et alioquin illi, qui splendide vivunt, periculis in bello se offerre recusant. Differt autem

magnificentia a liberalitate, quod illa quidem in magnitudine sumptuum est posita, liberalitas vero in consuetis sumptibus versatur. Μεγαλορῆμονος. Et Μεγαλορῆμοσύνη, magniloquentia. Μεγαλόφρων. Magnanimus. Is autem magnanimus est, qui ita se comparavit, ut se supra omnes casus, tam malos quam bonos, evehere possit. Dicitur etiam apud antiquos πλοῦτος μέγιστος, divitiae maximae. Μεγαλοψυχότερος. Μεγαλόθυμον. Quod magnum habet nomen, fama clarum, celebre. Μεγαλωστί. Magnopere. Ille vero cum Ephesum cepisset, ea re supra modum laetabatur. Μεγαλωστί. Valde. Arrianus: Alexandri fidem et iustitiam valde laudabat, cum alia, tum suam inprimis fortunam orationis

Μεγαλωσύνη.

Μεγαλύνω. αιτιατικῆ.

Μεγαμάζα. οἱ Σύροι τὴν ἐπὶ τὸν βασιλέα δέ-
ησαν οὕτω καλοῦσι.

Μεγάμυκος. μεγαλομυκήτης. ἡ ὄνος.

Μεγάνορος πλούτου. Πίνδαρος. ἰσχυροῦ,
δυνατοῦ, ἀνδρῶν ἐμποιοῦντος· ἐπεὶ μεγάλα δύνα-
ται ὁ χρυσός. νεῦρα γὰρ λέγεται πολέμου εἶναι,
[ὡς φησι Πίνδαρος.]

Μέγαρα. τὰ οἰκήματα.

Μεγαρέων ἄξιοι μερίδος. ἀντὶ τοῦ ἄτι-
μοι. τοιοῦτοι γὰρ οἱ Μεγαρεῖς. Ὅτι δὲ τοιοῦτὸν
ἔστι τὸ πρᾶγμα, δῆλοι καὶ σαφεῖς οἱ μάρτυρες, οὐκ
ἄδοξοι τινες, οὐδὲ τῆς Μεγαρέων μερίδος, ἀλλὰ
τῶν ἀπενεγκαμένων τῆς σοφίας τὰ πρῶτα.

Μεγαρέων δάκρυα. ἐπεὶ πλεῖστα ἐν τῇ
Μεγαρίδι σκόροδα φύεται, εἰς παροιμίαν ἤλθεν ἐπὶ
τῶν προσποιητῶς καὶ πρὸς βίαν δακρύνοντων, καὶ
μὴ ἐπὶ οἰκείῳ πάθει.

Μεγαρεῖς. ἡ εὐθεΐα.

Μεγαρίζοντες. λιμώττοντες ἢ μεγάλα λέ-
γοντες.

Μεγαρικαὶ Σφίγγες. αἱ πόρνοι οὕτως εἶ-
δ ρηνται. ἴσως δὲ ἐντεῦθεν καὶ σφίγγεται οἱ μαλακοὶ
ὀνομάσθησαν. ἢ καὶ ἀπὸ Μαιας οὕτω λεγομένης
ἐν Μεγάρῳ.

Ἄλλ' ἔστιν ἡμῖν Μεγαρικὴ τις μηχανή.

ἀντὶ τοῦ πονηροῦ. διεβύλλοντο γὰρ ἐπὶ πονηρῶν
10 Μεγαρεῖς.

Μεγαρίς, Μεγαρίδος.

Μεγαρίσαι. τὰ Μεγαρέως δοξάσαι. Στίλ-
πων γὰρ ὁ φιλόσοφος Μεγαρεὺς ἦν τῆς Ἑλλάδος·
ὁς τοσοῦτον εὐρησιλογίᾳ καὶ σοφιστείᾳ προῆγε τοῦς
15 ἄλλους, ὡς μικροῦ δεῆσαι πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἀφο-
ρῶσαν εἰς αὐτὸν μεγαρίσαι.

Μεγαρόθεν. ἀπὸ τῶν Μεγάρων.

Μέγαρον. ὑπερῶν, οἴκημα. Καὶ ὡς οὐ μέ-
λει τῶν ἀνθρωπείων τῷ θεῷ, ὠθεῖ ἑαυτὸν εἰς τὸ

1. Quae subiiciebantur καὶ Μεγαλοδῆμοσύνη omisi cum A. 2. Om. vulg. 3. βασιλέα] τὸν βασιλέα A. B. V. 5. μεγαλομυκήτης] μεγαλομυκήτης Photius. ὄνος] Sic recte Hesychius et Photius in Lexico inedito. At priores editt. [et A. B. V. E.] male ὄνομα. Mendum ortum est ex scripturae compendio. Duo enim ista vocabula ὄνομα et ὄνος eodem plane modo in codicibus manu exaratis interdum contrahi solent: unde facile fieri potest, ut ea ab incautis vel imperitis librariis permittentur. Küst. Videatur idem in Hesych. v. Ἀμφώδων. 6. Πίνδαρος] Olymp. I, 4. Πίνδαρος et in fine ὡς φησι Πίνδαρος (cum Lex. Bachm. p. 296. ubi πολέμου δύναται) om. Photius. Nec dubitavimus extrema notare, quibus nullus apud Pindarum fuit locus, sed allusit grammaticus ad usitatissimam dicendi rationem, qua populus uterque in praedicandis opibus uti solet: v. Koen. in Gregor. p. 53. Similiter Pindari Scholiastes: νεῦρα γὰρ πολέμου ὁ χρυσός. Addas infra v. Νεῦρα μάχης. 7. ἀνδρῶν] ἀνδρῶν dedi cum A. m. sec. et Photio. Mox πολέμου λέγεται Phot. 10. Post hanc gl. A. V. ponunt v. Μέγαρον. 11. Μεγαρέων ἄξιοι μερ.] De hoc proverbio vide Erasmus et Schottum. Confer etiam Nostrum infra v. Ὑμῖς δ' ὦ Μεγαρεῖς: ubi origo proverbii huius traditur. Küst. 14. τῆς Μεγαρέων] τῶν Μεγ. B. Mox ἀπενεγκαμένων B. E. Med. Correxerit Kusterus Portum secutus. 15. τὰ neglexit vulg. 16. Μεγαρέων δάκρυα] Proverbii causam multis Zenobius V, 8. est persecutus, nec dissimiliter Lex. Rhet. p. 281, 26. et Arsenius p. 349. ἐπὶ πλεῖστα ἐν τῇ Μεγαρίδι σκόροδα φ.] Schol. Aristoph. Pac. 245. Ἰὼ Μέγαρα: σκόροδα ἐμβάλλον ταῦτα φησιν. ἢ γὰρ Μεγαρικὴ σκόροδοφόρος. Et paulo post: Κλαύματα: ἀντὶ τοῦ σκόροδα. τοῖς γὰρ ἐσθίουσι σκόροδα δάκρυα ἐπιεσι διὰ τὴν ὀρυμνότητα. Simile huic est proverbium illud, Κρόμμυα ἐσθίειν: de quo vide Nostrum supra. Küst. ἐπιπλεῖστα A. 18. ἐπὶ τῶν προσποιητῶς δακρύνοντων, nec plura, Photius et Hesychius. Cum Suida Zenobius, quamquam usus ordine diverso. 19. μὴ ἐπὶ] ἐπὶ om. B. E. Med.
1. Μεγαρεῖς. ἡ εὐθεΐα sub finem praegressae glossae *V. posuit: neque dubium quin ea magistello debeantur. 2. Μεγαρίζοντες. λιμώττ.] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 822. κλέων μεγαρεῖς: ἐπεὶ τῇ Μεγαρέων ἐχρήτο φωνῇ. ἀντὶ τοῦ λιμώξεως. ἢ εἰς Μέγαρα ἀπελεύσῃ. ἢ τὰ Μεγαρέων φρονήσεις. ἢ τῇ Μεγαρέων διαλέξει φωνῇ. Küst. λιμώττοντες ἢ μέγα] λιμώττοντες ἢ μεγάλα Photius: μεγάλα dedi cum *V. Hesychio et Lex. Bachm. p. 296. 4. Dictionem Calliae tribuit Hesychius. 5. σφίγγεται οἱ μαλακοὶ ὦν.] Hinc illustrabis Hesychium v. Σφίγγεται: apud quem σφίγγεται, ut Suidas hic habet, scribendum esse vel ex serie litterarum patet. Küst. 8. Ἄλλ' ἔστιν ἡμῖν Μεγαρ.] Aristoph. Acharn. 738. Ἄλλ' ἔστι γὰρ μοι Μεγαρικὰ τις μηχανά. Küst. Cf. v. Ἄλλ' ἔστιν. Apparet enim ista tanquam in locum de Megarensibus communem esse congesta. 9. διεβύλλοντο] διεβύλλον V. 11. Μεγαρίς, Μεγαρίδος] Sic scripsi cum A. V. Nam reliqui libri: Μεγαρίς. γυνή. Μεγαρίδος. καὶ Μεγαρίς, ὁ τῶν Μεγάρων τόπος, καὶ ἡ περὶ τὴν πόλιν χώρα. 12. τὰ Μεγαρέως] τὸ Μεγ. A. Praestat τὰ Μεγαρέων. Στίλπων γὰρ ὁ φιλόσοφος Μεγαρεὺς ἦν τῆς Ἑλλ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Laertii in Stilpone, ut Pearsonus etiam observaverat. Küst. Oratio parum diligenter e duobus membris confecta. 14. εὐρησιλογίᾳ] εὐρησιλογίᾳ dedi cum A. B. V. Cf. Lob. in

confirmandae gratia commemorans. Μεγαλωσύνη. Μεγαλύνω. Aptum accusativo. Μεγαμάζα. Sic Syri vocant supplices preces, quibus rex aditur. Μεγάμυκος. Valde mugiens. vel asinus. Μεγάνορος πλούτου. Divitiarum magnam vim habentium, vel potentium, fortesque et superbos reddentium. Pindarus. aurum enim multum potest: quippe quod a Pindaro nervus belli dicitur. Μέγαρα. Aedificia. Μεγαρέων ἄξιοι μερ. Digni qui Megarensibus annumerentur. id est, contempti: quales erant Megarenses. Rem autem hanc ita sese habere, hi sunt testes manifesti et certi, non viri aliqui obscuro, aut ex numero Megarensium, sed qui sapientiae principatum tenent. Μεγαρέων δάκρυα. Megarensium lacrimae. in agro Megarensi plurima nascuntur allia: unde proverbium hoc dici coepit, si qui simulate et

coacti, non autem vere et de proprio malo lacrimantur. Μεγαρεῖς. Casus rectus. Μεγαρίζοντες. Fame laborantes, vel vociferantes. Μεγαρικαὶ Σφίγγες. Meretrices ita vocabantur. forsitan autem molles etiam homines hinc dicti sunt σφίγγεται. vel etiam ab Maia quadam, quae Megaris sic vocabatur. Sed est nobis machina quaedam Megarica. id est, mala. Megarenses enim per improbitatem male audiebant. Μεγαρίς, Μεγαρίδος. Μεγαρίσαι. Megarensium sectam sequi. Στίλπο ex Megaris, urbe Graeciae, oriundus erat: qui copia verborum et dexteritate disserendi ceteros adeo superavit, ut tota propemodum Graecia ipsum spectans sectam amplecteretur Megaricam. Μεγαρόθεν. Ex urbe Megaris. Μέγαρον. Conclave in superiore parte domus, adytum. Et quasi deo res humanae curae non essent, in adytum irrumpit,

μέγαρον, ἔνθα δῆπου τῷ μὲν ἱεροφάντη μόνῳ παρελθεῖν θεμιτὸν ἦν κατὰ τὸν τῆς τελετῆς νόμον, ἐκείνῳ δὲ οὐκ ἔξιῃν.

Μέγας βασιλεύς. ὁ τῶν Περσῶν. διὰ τὸ πλεονομῶς δυνάμει χρῆσθαι τῇ Περσικῇ.

Μέγα σεμναί. τουτέστι, θαυμασιώταται, καὶ ὑπεράγαυον σεμναί.

517 "Μέγα τὸ στόμα τοῦ ἐνιαυτοῦ. οἶον, πολλῇ παρῆρησίᾳ πάντων εὐφορίας γενομένης.

Μέγα τοι ἄγγελος ἐσθλός. ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν ἀπαγγελλόντων.

Μέγα φρονεῖ μάλλον ἢ Πηλεὺς ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ. φασὶ ταύτην ὑπὸ τοῦ Ἡφαιστοῦ γενομένην δῶρον Πηλεῖ σωφροσύνης ἕνεκα ὑπὸ Ἡφαιστοῦ δο-

θῆναι, ἢ χρώμενος πάντα κατώρθου, καὶ ἐν ταῖς μάχαις καὶ ἐν ταῖς θήραις.

Μεγαλινετος. ὄνομα κύριον. ἀθιάδης, καὶ τῶν στρατηγιώντων, καὶ ἄλλως θρασύς. Μεγαλινε-

5 τος ὁ Μάνης, καὶ Φορμισίος, δούλων ὀνόματα.

Γνώση δὲ τοὺς τούτου κάμου μαθητὰς.

τούτου μὲν Φορμισίος Μεγαλινετός 9 ὁ Μάνης.

Μεγαίρων. φρονῶν.

Μέγεθος. Ὅτι διττὸν τὸ μέγεθος. κοινῇ αἰσθησῆς. δύναται δὲ κατ' ἀναλογίαν καὶ ἐπὶ ὁσφρή-

σεως λαμβάνεσθαι καὶ γεύσεως. εἰσὶ γὰρ καὶ αὐτῶν τοῦ οἴκελου μεγέθους ἀντιληπτικαί· ἢ μὲν τοῦ ἐν ὄσμαις· ἢ δὲ τοῦ ἐν χυμοῖς· εἰ καὶ μὴ οἶδεν ἢ συνήθεια τὸ τοῦ μεγέθους ὄνομα.

Phryn. p. 446. 17. Μεγαρόθεν] Aristoph. Vesp. 57. Glossae Μεγαρίς A.*V. praemisierunt; neque certiore esse sedem v. Μέγαρον supra dictum in v. Μέγαρον. Neutram ferendam opinor; nam qui subicitur Aeliani locus ex earum glossarum, quae hodieque leguntur, ipsa v. ἱεροφάντης propagata est, missis quibusdam haud supervacuis. 18. Καὶ ὡς οὐ μέλει τῶν ἀνθρώπων.] Confer Nostrum supra v. Ἐνούχος et v. ἱεροφάντης. Existimo autem cum Kühnio, fragmentum hoc Aeliano tribuendum esse. Küst.

4. Μέγας βασιλεύς. ὁ τῶν Περσῶν.] Aristoph. Plut. 170. Μέγας δὲ βασιλεύς οὐκ ἐπὶ τούτου κομῆ; Vide ibi Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. Idem Comicus Acharn. 61. Οἱ παρὰ βασιλέως πρόσβεις. Vetus Enarrator in illum locum: Παρὰ βασιλέως οὕτως ὁ Περσῶν βασιλεύς κατ' ἐξοχὴν. οὕτω δὲ καὶ ἄλλους ἔλεγον, προστιθέντες τῶν ἀρχομένων τὰ ὀνόματα, οἷον βασιλεὺς Μακεδόνων. Et hinc Suidam collectanea sua locupletasse apparet. Herodotus lib. VIII. (140.) in oratione Alexandri ad Athenienses: Πολλοὺ γὰρ ὑμῖν ἄξια ταῦτα, εἰ βασιλεύς γε ὁ μέγας μόνουσι ὑμῖν Ἑλλήνων τὰς ἀμαρτὰς ἀπίεις ἐθέλει φίλος γενέσθαι. Et lib. V. in oratione Aristagorae (c. 49.) p. 192. Παρὰ ποταμὸν τόνδε Χοάσπην κείμενί ἐστι τὰ Σούσα, ἔνθα βασιλεὺς τε μέγας δαίταν ποιέεται. Pariter apud Aeschylum Persis 24. Rex Persarum vocatur βασιλεύς μέγας: in quem locum vide Stanleium. Küst. 5. Post Περσικῇ haec extabant variis modis compilata: τοῖς δὲ ἄλλοις προσετίθεσαν καὶ τῶν ἀρχομένων τὰ ὀνόματα, οἷον, Λακεδαιμονίων, Μακεδόνων. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Βασιλεὺς μέγας. Ἡ εὐθεία ὁ μέγας γενικὴν οὐκ ἔχει οὐτέ ποτικῇ· ἢ αἰτιατικῇ τὸν μέγαν. ἢ κλητικῇ δὲ εὐρηται παρὰ τοῖς ποιηταῖς· ὡς φησὶν Ἀγαθίας ἐν Ἐπιγράμματι· Ἄ μέγα τολμήεις κηρός. Quorum priora τοῖς δὲ — μέγας ignorat A. καὶ ἔστιν... μέγας om. V. Ubi τοὺς δὲ ἄλλους B.*V. et libri v. Βασιλεύς μέγας. Mox Λακεδαιμονίων V. B. Posteriores autem partem inde ab Ἡ εὐθεία servat A. in marg. Qui ἢ δὲ αἰτιατικῇ. Supra γενικῇ... ποτικῇ *V. Tum ἢ ante κλητικῇ B. V. E. δὲ om. *V. Ἄ μέγα] Versum Agathiae Ep. XXXVIII, 2. (vide v. Ἄ ἄ) ductum ex Anthol. Pal. I, 34. Gaisfordus inseruit cum A. V. ὦ μέγα V. ὦ τ. κ. μέγα *V. 6. Μέγα σεμνέ] At hic μέγα non est vocativus, sed potius neutrum adverbialiter sumptum. Küst. Scribatur σεμνέ, τ. θαυμασιώτατε καὶ ὦ σεμνέ. καὶ om. *V. Neque dubito quin glossam ille verissime rettulerit ad Aristoph. Nub. 290. 8. Glossa nisi fallor comica. Sed παρῆρησία tamen non satis perspicuum ad interpretationem. 9. γινομένης] γενομένης dedi cum A. Diogen. VI, 48. et Arsen. p. 351. 10. Μέγα τὸ ἄγγελος ἐσθλός] Videtur sumptum ex illo Homericō (Il. ὁ. 207.): Ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἶδῃ. Küst. Ubi Schol. Καὶ Εὐροπίδης (Fr. inc. 224.), ἐν ἀγγέλω γὰρ κρυπτός ὁρθοῦται λόγος. Ἄγγελον δ' ἐσθλὸν ἔρα τιμῶν μεγίστων παράγματοι παντὶ φέρειν. Πίνδαρος (Pyth. IV, 494.). Ceterum μέγα τοι A. B. V. Tum ἐπαγγελλόντων A. B. V. E. cum Prov. Vat. Append. II, 75. 12. μεγαλοφρονεῖ μάλλον Apostollus, μείζον φρονεῖ Arsenius p. 351. ἐπὶ τῇ] ἐν τῇ V. 13. ἀπὸ ὑπὸ A. B. E. *V. cum Zenob. V, 20. 14. δῶρον Πηλεῖ σωφροσύνης] Fabulam hanc fusius narrat Schol. Aristoph. Nub. 1059. Küst. ἐπὸ Ἡφαιστοῦ] παρὰ θεῶν Zenob.

1. ἐκατόρθου] κατώρθου A. B. V. Zenob. 3. Μεγαλινετος] Ex Schol. Aristoph. Ran. 996. Deest gl. A. Μεγαλινετος his *V. 6. Γνώση δὲ τοὺς τούτου] Locus hic apud Aristophanem Ran. 995. sic legitur et distinguitur: Γνώσει δὲ τοὺς τούτου τε κάμου ἢ ἐκατέρου μαθητὰς. Τούτου μὲν οὐκ Φορμισίος, Μεγαλινετός 9 ὁ Μάνης. Küst. Totum locum om. E. 7. Μάνης. δούλ ὀνόματι *V. Cf. vv. Φορμισίος. et Γνώση. 9. Ὅτι Gaisf. tacite cum *V. κοινῇ αἰσθησῆς] Scribe κοινὸν αἰσθητόν. Vide Nostrum supra v. Αἰσθήσεις πέντε: qui locus hunc egregie illustrat. Küst. 10. δύναται δὲ κατ' ἀναλογίαν καὶ ἐπὶ ὁσφρ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Philoponi in lib. II. Aristot. de Anima, K. I. b. Küst. 11. ἐπὶ γεύσεως] ἐπὶ om. A. V. E. Philop. Mox καὶ αὐταὶ A. Philop. 13. χυμοῖς] μυχοῖς A. V.

quo scilicet soli sacerdoti intrare fas erat, illi vero non. Μέγας βασιλεύς. Rex Magnus. sic dicebatur rex Persarum, quod maxima eius esset potentia. Μέγα σεμναί. Admirabiles et prae ceteris magnificae. Μέγα τὸ στ. Magnum est os anni. id est, Magna omnium est in loquendo fiducia, propter uberem frugum proventum. Μέγα τὸ ἄγγ. Magnum quiddam est bonus nuncius. de iis dicitur, qui laetum nuncium afferunt. Μέγα φρονεῖ μάλλ. Magis superbit quam Peleus gladio. aiunt Peleo gladium ab Vulcano pudicitiae causa dono datum esse: quo cum uteretur omnia et in proeliis et in venationibus

feliciter ei succedebant. Μεγαλινετος. Nomen hominis, qui fuit arrogans et dignitatis imperatoriae cupidus, et ceteroquin audax. — Megaenetus, Manes, et Phormisius, servorum nomina. Cognosces autem et huius et meos discipulos. nam huius sunt Phormisius et Megaenetus, Manes. Μεγαίρων. Invidens. Μέγεθος. Duplex est magnitudo. Sensibile commune. potest autem magnitudo per comparisonem quandam de olfactu et gustatu etiam dici. nam sensus isti percipiunt etiam magnitudinem quandam sui generis: ille quidem in odoribus, hic autem in saporibus; quamvis in communi usu nomen magnitudi-

Μέγηρον. τὸ ἐπέραστον.

Μέγης. ὁ μέγας.

Μέγιστος. ποταμὸς ἐν Αἰγαίῳ πελάγει εἰς βάλλων.

Μέδεσθαι. φροντίζειν. Καὶ Μεδήσομεν, ὁ φροντίσομεν.

Μέδιμνον. μέτρον χοινίκων μή. καὶ παροιμία Μεδίμνω ἀπομετρῶ παρὰ τοῦ πατρὸς ἀργύριον. ἐπὶ τῶν μεγάλῃν καὶ ἀθρόαν προσδοκῶντων ὠφέλειαν.

Μέδιμνον. μέτρον ἐστὶ ξηρῶν, οἶον πυρῶν ἢ κριθῶν.

Μεδιόλανον. πολυάνθρωπος πόλις, ἦν καταλαβὼν Ἀττήλας ἠνδραποδίστατο. ὡς δὲ εἶδεν ἐν γραφῇ τοὺς μὲν Ῥωμαίων βασιλεῖς ἐπὶ χρυσῶν θρόνων καθημένους, Σκύθας δὲ ἀνηρημένους, καὶ πρὸ τῶν σφῶν ποδῶν κειμένους, ζητήσας ζωγράφον ἐκελευσεν αὐτὸν μὲν γράφειν ἐπὶ θάκου, τοὺς δὲ Ῥωμαίων βασιλεῖς κωρύκους φέρειν ἐπὶ τῶν ὤμων, καὶ χρυσὸν πρὸ τῶν αὐτοῦ χέειν ποδῶν.

Μέδουσα. ἡ καὶ Γοργόνη κληθεῖσα. Παρ- 518
σεύς, ὁ Δανάης καὶ Πήκου υἱός, διδασχθεὶς πάσας τὰς μυστικὰς φαντασίας, ἰδίαν βουλόμενος ἐαυτῷ καταστήσαι βασιλείαν, κατεφρόνησε τῆς τῶν Μήδων καὶ διὰ πολλῆς ἐρχόμενος γῆς, εἶδε παρθένον κόρην ἀδχηρὰν τε καὶ δυσειδῆ, καὶ ἀποβλέψας εἰς αὐτὴν ἐρωτᾷ, τίς καλεῖται ἡ δὲ εἶπε, Μέδουσα, καὶ ἀποτεμὼν αὐτῆς τὴν κεφαλὴν, ἐτέλεσεν αὐτὴν ὡς ἐδιδάχθη, καὶ ἐβάσταζε, καταπλήττων πάντας καὶ 10 ἀναιρῶν τοὺς ὄρωντας· ἦντινα κεφαλὴν ἐκάλεσε Γοργόνην, διὰ τὴν ὀξύτητα τῆς ἐνεργείας. ἐκαῖθεν δὲ ἐλθὼν εἰς χώραν βασιλευομένην ὑπὸ Κηφῆως, εὐρεν ἐν τῷ ἱερῷ παρθένον κόρην, τὴν λεγομένην Ἀνδρομέδαν, ἣν ἔγχευε καὶ κτίζει πόλιν εἰς κώμην, 15 λεγομένην Ἀμανδραν, στήσας καὶ στήλην βαστάζουσαν τὴν Γοργόνην. αὕτη μετεκλήθη Ἰκόνιον, διὰ τὸ ἀπεικόνισμα τῆς Γοργόνης. ἐπολέμησε δὲ καὶ Ἰσαύροις, καὶ Κίλιξι, καὶ κτίζει πόλιν, ἣν ἐκάλεσε Ταρσόν, τοπρὶν λεγομένην Ἀνδρασόν. χρηματι- 20 σθεὶς δὲ ὅτι μετὰ τὴν νίκην, ἐν ᾧ τόπῳ ἀποβάς

1. Μέγηρον] Sic Zon. p. 1347. Μεγήρατον, quod Portus occuparat, Albert. in Hesych. v. Μεγήριτα, probante Ruhnkenio Ep. Crit. I. p. 97. 2. ὁ μέγας parum convenit, cum nominis proprii ratio fuerit significanda. Mox glossa subsequenatur: Μεγιστῶνες. οἱ τοῦ βασιλέως περιβλεπτοὶ ὑπεξούσιοι. Delevi cum A. Nihil praeter Μεγιστῶνες (quod *V. post v. Μέγιστος collocavit) agnoscunt B. V. „Usus fuerat ea voce Menander, regi Demetrio familiaris (a Macedonibus videtur sumpta et Persico modo formata), et Antiochus sophista.” Reines. Qui Phrynichum ob oculos habuit Ecl. p. 196. Vid. notata in Hesych. Sturz. de Dialect. Maced. p. 180. sqq. Gaisf. ὑπεξούσιοι] ἐπεξούσιοι scriptum in Reinesii Var. Lectt. III. p. 630. Brissou. de Regn. Pers. I. §. 209. Hemst. 5. Μέδεσθαι] Vid. II. σ'. 245. In altera verbi specie conf. Callimachi fr. 95. 7. Μέδιμνον] Sic habent MSS. Pariss. [*V.], itemque Hesychius et Photius in Lexico inedito. At in prioribus edit. legitur μέδιμνος, genere masculino: quod licet itidem apud Graecos scriptores in usu sit, malui tamen sequi auctoritatem Manuscriptorum Parisiensium. Küst. κή *V. 8. Μεδίμνω ἀπομετρῶ παρὰ τοῦ πατρὸς ἀργ.] Proverbiū hoc Suidas sumpsit ex Xenophonte, qui Hellenic. lib. III. p. 491. [III, 2, 27.] inter alia et haec habet: Ἀπομύνης δὲ τῆς χώρας, καὶ οὐσίας τῆς στρατιᾶς περὶ Κυλλήνην, βουλόμενοι οἱ περὶ Ξένων, τὸ λεγόμενον, μεδίμνω ἀπομετρῶσασθαι παρὰ τοῦ πατρὸς ἀργύριον, etc. Küst. Adde Leopardi Em. XV, 22. Arsen. p. 350. μεδίμνων A. om. *V. 9. μεγάλῃν] μεγάλων B. E. 11. Μέδιμνον. μέτρον ἐστὶ ξηρ.] Ex Harpocrate. Confer etiam Nostrum supra v. Ἡμεκτέον et Etymologum v. Ἡμimedimnon. Küst. Sub glossae finem cum A. delevi: Μέδιμνον

οὐν μοδίων σ'. ὡς εἶναι μέτρον ξιστῶν ὀβ'. ἦτοι λιτρῶν ῥή. Ubi λιτρῶν tali compendio pinxit V. [π]. His olim utebatur Hemsterhusius in Arist. Plut. p. 345. 13. Ἰταλίας πόλις] Ἰταλίας ὀμ. A. B. V. ἦν καταλαβὼν Ἀττήλας ἠνδρ.] Eadem leguntur etiam supra v. Κόρυκος. Küst. 16. τοὺς δὲ Σκύθας] Σκύθας ὀμ. A. B. V. 17. ποδῶν αὐτῶν] σφῶν ποδῶν recipiendum duxi cum A. 18. θάκου] θάκου A. B. V. 20. τῶν αὐτοῦ] αὐτοῦ mendum vulg.

1. Περσεύς, ὁ Δανάης καὶ Π.] Confer Cedrenum p. 22, 23. qui eandem de Perseo et Medusa fabulam paulo prolixius refert. Küst. Adde Malal. p. 35. sq. Unde restituatur Πίκου. 8. ἐτέλεσεν] Portus ignorabat verbum istud de consecratione magica hic accipiendum esse. Vide nos supra in v. Μάλεος, ubi de dicta significatione verbi τελεῖν pluribus agimus. Küst. ἐτέλεσεν αὐτὴν ὀμ. V. agnoscit Malalas. 14. κώμην εἰς πόλιν] πόλιν εἰς κώμην A. B. V. Neutrum satis intelligo: sed probabilior tamen visa librorum scriptura, quae significet urbem Iconium prope vicum Amandram eiusve loco conditam fuisse. Malalas: καὶ εἰρηκῶς κώμην λεγομένην Ἀμανδραν ἐποίησεν αὐτὴν πόλιν. 19. τοπρὶν ὀμ. V. χρηματισθεὶς δὲ ὅτι μετὰ τὴν νίκην, ἐν ᾧ τόπῳ

nis de illis non dicatur. Μέγηρον. Valde amabile. Μέγης. Magnus. Μέγιστος. Fluvius, in Aegaeum mare influens. Μέδεσθαι. Curare. Et Μεδήσομεν, curabimus. Μέδιμνον. Medimnus, mensura choenicum XLVIII. Et proverbium: Argentum melior medimno. dictum de iis, qui ingens et amplum lucrum expectant. Μέδιμνον. Mensura aridorum, ut tritici et hordei. Μεδιόλανον. Populosa urbs: quam captam Attila diripuit, et cives in servitutem abstraxit. cum autem in pictura vidisset Romanorum quidem reges in aureis solis sedentes, Scythas vero caesos et ante pedes ipsorum iacentes: pictorem accessit iussit se pingere sedentem in solio; Romanorum vero reges ferentes saccos in humeris, et ante ipsius pedes aurum effundentes. Μέδουσα. Medusa, quae ipsa Gorgone vocata est. Perseus, Danaes et Picl filius, omnes

arcanas praestigias edoctus, cum peculiare regnum sibi constituere vellet, Medorum imperium contempsit, multasque regiones pervagatus vidit virginem puellam, squalidam et deformem; quam conspiciens rogat, quaeenam esset, quidque vocaretur. illa vero Medusam se appellari respondit. caput igitur eius amputatum magice consecravit, ut edoctus fuerat, idque secum gestans omnes influentes perterrefecit et occidit. quod caput Gorgonem appellavit, ob celeritatis actionem. illinc vero profectus in regionem, quae Cepheo regi parebat, puellam virginem, nomine Andromedam, in templo repperit, quam duxit uxorem, et iuxta vicum Amandram vocatum urbem condidit, erecta etiam columna, quae Gorgonem gestabat. haec urbs postea vocata est Iconium, propter Gorgonis effigiem. deinde bellum intulit Isauris et Cilicibus; urbemque condidit, quam Tarsum vocavit, quae

ἀπὸ τοῦ ἵππου τὸν ταρσὸν τοῦ ποδὸς ἀπόθηται, ἐκεῖ ὑπὲρ τῶν νικητηρίων κτίσαι πόλιν, ταύτην οὖν ἐκάλεσε Ταρσόν. νικήσας δὲ καὶ τοὺς Μήδους ἤμειψε τὸ ὄνομα τῆς χώρας, καὶ ἐκάλεσεν αὐτὴν Περσίδα. ἐδίδαξε δὲ καὶ τὴν μυσάρην τελετὴν τὴν 5 ἐπὶ τῆ Γοργόνη τινὰς τῶν Περσῶν, οὓς ἐκάλεσε Μάγους. καὶ οὓς χρόνους καὶ σφαῖρα πυρὸς κατηνέχθη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἐξ ἧς ἔλαβε πῦρ ὁ Περσεύς, καὶ παρέδωκε τοῖς τοῦ ἔθνους φυλάττειν καὶ τιμᾶν, ὡς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατενεχθέν. συμβαλὼν δὲ πόλε- 10 μον τῷ Κηφεῖ, τοῦ δὲ διὰ τὸ γῆρας μὴ βλέποντος, καὶ τῆς κεφαλῆς μὴ ἐνεργούσης, δοκῶν αὐτὴν ἀνωφελῆ εἶναι, ἐπιστρέψας πρὸς ἑαυτὸν ὁ Περσεύς καὶ ταύτην θεασάμενος ἀποθνήσκει. ταύτην ὕστερον ἔκμανσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Μέρδης.

Μέδων. βασιλεύς.

Μεδοίατο. φροντίζοιεν.

Μέζα. τὰ αἰδοῖα.

Μεθαρμοζόμενος. μετερχόμενος.

Μεθάρμοσον. ἐπανόρθωσον.

Ὁξεῖαν ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις διδοῦς, εἰ μὴ τι καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον. Μεθέμεν. συγχωρῆσαι.

Μέθεξις. μετοχή, κοινωνία.

Μεθέσθαι. καταλιπεῖν. Σοφοκλῆς.

Καὶ δὸς ἀνδράσι φίλοις γνώμης κρατῆσαι, τὰςδε φροντίδας μεθεῖς.

Ἔμεθειθη. ἀντὶ τοῦ ἐστάλη. Ὁ δὲ μεθείθη 519 εἰς Παρθυαλοῦς.

Μεθεῖναι. ἀφείναι, ἀμελῆσαι.

Μεθεῖω. ἀφῶ, ἐάσω. καὶ μεθείθη ἐξ αὐτοῦ.

Μεθεῖς. ἐών, ἀφίων.

Μέθη. τὸ παλαιὸν οὐκ ἦν ἔθος οὐτ' οἶνον ἐπιπλεῖον οὐτ' ἄλλην ἡδυπάθειαν προσφέρεισθαι, μὴ 15 θεῶν ἕνεκα τοῦτο δρωῦντας. διὸ καὶ θεῶν καὶ θαλάσσης καὶ μέθας ὀνόμαζον· τὰς μὲν ὅτι διὰ θεοῦς οἰνοῦσθαι ἐνόμιζον, τὰς δὲ ὅτι θεῶν χάριν ἡλλίζοντο καὶ συνήεσαν. τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ δαῖτα θάλειαν. τὸ δὲ μεθεῖν, τὸ μετὰ τὸ θῦειν αὐτῷ χρῆσθαι. καὶ Ὅμη- 20 ρος, ὅτε λέγει τέλος χαριέστατον, τὴν θυσίαν φησί.

ἀποβ.] Et constructio et sensus huius loci est ἀνακόλουθος: ut Portus etiam monuit. Quare sic legendum putem: χρηματισθεῖς δέ, μετὰ τὴν νίκην ἐν ᾧ τόπω ἀποβῆς ἀπὸ τοῦ ἵππου τὸν ταρσὸν τοῦ ποδὸς ἀπέθετο ἐκεῖ ὑπὲρ νικητηρίων etc. Küst. Hulus dubitationi satisfactum, cum pro κτίσας ex A. B. V. iam repositum sit κτίσαι.

2. νικητηρίων] τῶν νικ. A. B. E. *V. ὀνόμασε] οὖν ἐκάλεσε A. V. οὖν ὦν B. ἐκάλεσ inter vsa. E. 8. ἔλαβε] ἐλάτρευε V. 16. βασιλεύς] βασιλεύων Photius et Lex. Bachm. p. 296. Utrumque sociavit Hesychius. 17. Μεδοίατο] Il. l. 618. Mox φροντίζε A. V. E. Med. φροντίζοιεν *V. φροντίζοι B. φροντίζοιεν Zon. p. 1350. 18. Μέζα] Plura de hac voce vide apud Etymologum. Küst. Cf. Hesiodi Ἔργ. 510. ubi grammaticorum locos congregit Gaisf. 19. ἐπιδιορθούμενος] μετερχόμενος A. B. V. E. Photius, Lex. Bachm. et Hesychius. Quam interpretationem etsi librorum firmat consensus, satis tamen apparet, quod Heinsius in Hesychium significavit, glossam errore vetusto ex altera dictione, Μεθαρμοζόμενος. μετερχόμενος, esse de- flexam.

1. Ὁξεῖαν ἀκοὴν τοῖς ἐμ.] Sophocl. Electr. 30. sq. λόγοισι A. *V. Id arguit fuisse etiam διδοῦς perscriptum. 3. Μεθέμεν] Vid. Il. α. 283. συγχωρῆσαι] Sic rectius MSS. Paris. quam priores editt. [et E.] quae habent συγχωρήσειν. Küst. Zon. p. 1350. Quae subsequabatur glossa, Μεθέξειν. γενική, eam delevi cum A. V. 5. Σοφοκλῆς] Ai. 483, 84. 7. γνώμης] γνώμης φησὶν A. V. γνώμης B. E. Med. Mox τὰς δὲ A. B. V. τὰς δε sola Med. Tum μεθέσθαι A. B. V. 11. καὶ μεθείθη ἐξ αὐτοῦ] Habent A. B. V. E. Med. quae sustulit Küsterus. 12. ἀφίως] ἀφίων A. B. V. Photius, ἀφίων Lex. Bachm. Illud tametsi nondum licuit observare, cum tamen ἀφίω praesens et cognatas formas post libros Novi Foederis videam disseminatas, nolui repudiare. Hanc gl. A. statim post Μέζα reposuit. 13. Μέθη. τὸ παλαιὸν οὐκ ἦν ἔθος οὐτ' οἶν.] Haec et quae sequuntur sunt verba Athenaei lib. II. p. 40. ut a Porto quoque observatum est. Küst. οἶνον] ἔνον V. 18. συνήεσαν] Sic rectius Athenaeus, quam priores editt. [et A. B. V. E.] quae habent συνήσαν. Küst. τὸ δὲ μεθεῖν, μετὰ τὸ θ.] Plura habet Athenaeus, apud quem locus hic ita legitur: Τὸ δὲ μεθεῖν φησὶν Ἀριστοτέλης τὸ μετὰ τὸ θῦειν αὐτῷ χρῆσθαι. Θεοῖσι μικρὰ θύοντας τέλη τῶν βουθυτούτων ὄντας εἰσεβηστέτους· Ἐυριπίδης φησὶ. καὶ σημαίνει ὡς τὸ τέλος τὴν θυσίαν. καὶ Ὅμηρος· Ὁ γὰρ ἐγώ γε τι φημί τέλος χαριέστερον εἶναι, ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα. Küst. 19. μετὰ] τὸ μετὰ A. B. V. et Athen. 20. ὅτε] ὅτι B. E. τὴν θυσίαν φησὶ] Hanc interpretationem merito explodit Casaubonus in Athen. lib. II. c. 3. quem adl. Küst.

prius Andrasus vocabatur. nam oraculo iussus post victoriam in eo loco, in quem ex equo descendens pedis plantam posuisset, illic pro victoriae praemio condere urbem, eam nominavit Tarsum. Medis quoque victis nomen regionis mutavit, eamque Persidem appellavit. edocuit etiam nefaria sacra Gorgonia Persas quosdam, quos vocavit Magos. illis etiam temporibus globus ignis de coelo delatus est; unde Perseus ignem cepit, et illi genti servandum et colendum tradidit, ut de coelo delatum. cum autem Cepheo bellum intulisset, et ille propter senium nihil videret, eamque ob causam Gorgonis caput nullam in eum vim haberet, Perseus existimans id esse inutile in semet ipsum illud convertit, eoque conspecto moritur. hoc postea filius eius Merrius eromavit. Μέδων. Princeps. Μεδοίατο. Curent. Μέζα. Pudenda. Μεθαρμοζόμενος. Retractans. Μεθάρμοσον. Emenda. *Aures attentas verbis meis prae-*

bens, si quid non opportune dixero, corrige. Μεθέμεν. Remittere. Μέθεξις. Participatio, communio. Μεθέσθαι. Relinquere. Sophocles: *Et da amicis tuis, ut obstinatum consilium vincant, hac ex animo dimissa sollicitudine.* Μεθέσθαι. Missus est. Ille vero ad Parthos missus est. Μεθεῖναι. Dimittere, negligere. Μεθεῖω. Dimittam, relinquam. unde factum μεθείθη. Μεθεῖς. Siuens, dimittens. Μέθη. Olim neque vino largius se invitare, neque aliis delictis frui moris erat, nisi id in deorum honorem fieret. hinc vocem illae, *θυῖναι, θαλά, μέθη*, dictae sunt. nam *θυῖναι* quidem convivium vocabant, quod fas esse putabant deorum causa vino se inebriare: *θαλά* vero, quod deorum gratia congregabantur et conveniebant. hoc enim per *δαῖτα θάλειαν* intelligitur. μεθεῖν vero inde dictum est, quod veteres post sacrificium vinum largius bibere solerent. Homerus etiam cum *τέλος χαριέστατον* di-

Μεθ' ἡμέραν. ἀντὶ τοῦ ἐν ἡμέρᾳ. Ἀττικῶς. Ἀριστοφάνης Πλούτω.

Οἱμοὶ τάλας, ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν.

οὕτως Ἀττικῶς φασιν· οὐκ, ἐν ἡμέρᾳ.

Μεθ' ἡμοσύνη. ἀμελεία, ῥαθυμία.

Μεθ' ἡμων. ἀμελής.

Μεθ' ἡσειν. ἀμελήσειν.

Μεθ' ἱεμένους. ἐῶντας, προδιδόντας.

Μεθ' ἱετο. προῖετο, ἠφίετο. Καὶ μεθιέμενα, ἀντὶ τοῦ, βαλλόμενα, πεμπόμενα.

Μεθ' ἱει. ἀμελεῖ, ἀφίει. Καὶ μεθιείς, ἀντὶ τοῦ καταλιμπάνων. Οὐδὲ τὸν πόλεμον μεθιείς, τῷ μαιφόνος τις καὶ παλαμναῖος εἶναι.

Μεθ' οδεύει. τεχνάζεται, μετέρχεται, ἀπατά.

Μεθ' οδείας. τέχνας, ἢ δόλους.

Μεθ' ὀδιον. μέθοδος, τέχνη. Ὁ δὲ τὸ κατ' ἀλήθειαν ὑπάρχον ἀπὸ μεθ' ὀδιον οὕτω πως ἐκχειρίζεται.

Μεθ' οδικῶς. τουτέστι κατὰ μέθοδον. Πολύ-

βιος· Ὁ δὲ τρόπος τῶν κλιμάκων τῶν ἐν τοῖς τελεχοῖσι προσαγομένων εὐχερῆς καὶ ἀδιάπτωτος, εἰς λαμβάνεται μεθ' οδικῶς. κατὰ μέθοδον. Καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ Πάντα δὲ τὰ λεγόμενα μεθ' οδικῶς περὶ τῶν τάξεων 5 ἐπωπτευκῶς, εἰ καὶ τις ἕτερος τῶν κατ' ἡμᾶς.

Μεθ' ὀδιος, Ὀλύμπου Λυκίας, ἦτοι Πατάρων, καὶ μετὰ ταῦτα Τύρου ἐπίσκοπος. οὗτος λαμπροῦ καὶ συγκειμένου λόγου κατὰ Πορφυρίου συνέταξε τεύχη· καὶ Συμπόσιον δέκα παρθένων, καὶ περὶ 520

10 Ἀναστάσεως λόγον ἄριστον, κατὰ Ὀριγένους· καὶ ἕτερον κατὰ τοῦ αὐτοῦ, περὶ Πυθωνίσσης, καὶ περὶ ἀπτεξουσίου. Ἐγραψε δὲ καὶ εἰς τὴν Γένεσιν καὶ εἰς τὸ Ἰσμία τῶν ἁσμάτων ὑπομνήματα· καὶ ἕτερα πολλὰ χύδην ἀναγινωσκόμενα. ὅς ἐπι Δεκίου 15 ταῖα τοῦ διωγμοῦ ἐπὶ Δεκίου καὶ Βαλεριανοῦ ἐν Χαλκίδι τῆς ἀνατολῆς μαρτυροῦν ἐστέρθη.

Μεθ' ὀριον. μεταξὺ τῶν ὄρων.

Μεθ' ορμιζόμενος. μετερχόμενος.

Μεθ' οναῖος. ὁ ἀπὸ Μεθώνης πόλεως.

1. Μεθ' ἡμέραν] De formula toties confirmata Gaisf. adire iussit Bergler. et Wagner. in Alciph. II, 4. p. 350. Ἀριστοφάνης Πλούτω] V. 931. 4. Ἀττικοί] Ἀττικῶς A. V. E. 5. Μεθ' ἡμοσύνη] II. v. 121. 6. Μεθ' ἡμων] II. β. 241. 7. ἀμελήσειν] Continuum ἀφήσειν om. A. B. V. cum Photio et Lex. Seg. Hesychius: Μεθ' ἱσει: ἀμελήσει, ἔσει. 8. προδιδόντας] ἀμελούντας Hesychius. 9. Μεθ' ἱετο] Schol. Platon. p. 238. Μεθ' ἱετο: παρίετο (προῖετο MS. Paris.), ἢ ἀφίετο. Gaisf. 11. Μεθ' ἱει] μεθ' ἱει II. x. 121. ἀφίει Photius. 12. καταλιμπάνων] καταλαμπάνων A. V. B. pr. 13. παλαμναῖος — μαιφόνος] μαιφόνος — παλαμναῖος A. V. Hunc locum Aeliano tribuit Valckenarius. 15. Glossa sacra: v. Zon. p. 1346. et in trp. Hesychii. 16. Μεθ' ὀδιον] καὶ Μεθ. B. V. E. Med., ut Μέθοδος pro glossae capite habeatur. 17. ὑπάρχον ἀπὸ μεθ' ὀδιον] Immo potius ὑπάρχοντος ἀπὸ μεθ' ὀδιον: nisi quis dicat, nominativum hic positum esse pro genitivo absoluto, ut vocant: cuius constructionis exempla apud scriptores Atticos interdum occurrunt. Küst. Scilicet ἐκχειρίζεται ille sic acciperat, ut eius interpretatio significat: sic rem tractavit. Ceterum quod B. scripsit ὑπάρχων, inde conici possit τῶν x. ἀλ. ὑπάρχοντων ἀπὸ μ. 19. Πολύβιος] Lib. V. c. 98. ubi sic legitur: Ὁ δὲ τρόπος τῆς ἐκμητρήσεως καὶ κατασκευῆς τῶν τοιούτων (i. e. κλιμάκων) εὐχερῆς καὶ ἀδιάπτωτος κτλ. Hinc apparet, quomodo Suidas locum hunc interpolaverit. Küst.
1. τῶν] τοῖς A. 3. κατὰ μέθοδον om. V. 4. Πάντα δὲ] Polyb. Fr. gr. 92. ubi vid. Schweighäus. περὶ τῶν πράξεων] MS. A. habet περὶ τῶν τάξεων: quod magis placet. Küst. Receptit Gaisf. 5. ἐπωπτευκῶς] ἐπωπτευκῶς B. V. E. 6. Μεθ' ὀδιος, Ὀλύμπου Λυκ.] Totum hunc locum ex Sophronio (qui Hieronymum de Scriptor. Eccles. Graece vertit) Suidas desumpsit: ut Pearsonus etiam monuit. Ceterum de Methodiis eorumque scriptis Diatribam edidit Leo Allatius: quae consulenda est. Küst. Addit Gaisf. Caveam Scriptt. Eccl. Hist. T. I. p. 150. seqq. ἦτοι Πατάρων] Deest apud Hieronymum eiusque interpretem Sophronium. Küst. 7. οὗτος om. A. 8. κατὰ Πορφυρίου συνέταξε τ.] Hi libri perierunt. Küst. Πορφυρίου Med. 9. Συμπόσιον δέκα παρθένων] Extat, editum primo a Leone Allatio, et deinde ab aliis. Küst. περὶ ἀναστάσεως λόγον] Hic liber hodie quidem intercidit, sed Excerpta quaedam ex eo supersunt apud Photium Cod. CCXXXIV. Küst. 11. ἕτερον κατὰ τοῦ αὐτοῦ, περὶ Πυθων.] Non extat. Küst. ἕτερος A. Mox Πυθωνίσσης A. B. E. Med. περὶ ἀπτεξουσίου] Magnam eius operis partem edidit Combesius cum reliquis Methodii operibus. Integrum autem se habuisse testatur Leo Allatius in Diatriba de Methodiis. Küst. 12. καὶ] δὲ καὶ A. qui mox τὰ ἁσμάτα A. εἰς τὴν Γένεσιν καὶ εἰς τὸ Ἰσμία τῶν ἁσμ.] Uterque commentarius iniuria temporis intercidit. Küst. 13. ὑπομνήματα — ἐπὶ Δεκίου] ὑπομνήματα ἕτερα πολλά. ὅς ἐπὶ Δεκίου V. omissis mediis. 17. τῶν ὄρων Hesychius. 18. Vide supra v. Μεθ' ορμιζόμενος. 19. τῆς Μεθώνης] τῆς delevi cum A. B. Glossam incertam reddit *V. ante v. Μεθ' ὀριον reponens. Cf. in v. Μεθ' οναῖος.

cit, sacrificium significat. Μεθ' ἡμέραν. Interdium. Attice dictum. Aristophanes Pluto: *Hei mihi misero, spoliior interdium.* Sic Attici, non autem ἐν ἡμέρᾳ. Μεθ' ἡμοσύνη. Negligentia, socordia. Μεθ' ἡμων. Remissus. Μεθ' ἡσειν. Neglecturum esse. Μεθ' ἱεμένους. Dimittentes, prodentes. Μεθ' ἱετο. Negligebatur, dimittebatur. Et Μεθ' ἱεμένα, quae proficiuntur, vel dimittuntur. Μεθ' ἱει. Negligit, dimittit. Et Μεθ' ἱει, omittens. Neque bellum omittens, quippe qui sceleratus et sanguinarius esset. Μεθ' οδεύει. Machinatur, persequitur, fallit. Μεθ' οδείας. Technas, vel dolos. Μεθ' ὀδιον. Methodus, ars. Ille cum veram et idoneam nactus esset methodum, sic utebatur. Μεθ' οδικῶς. Secundum certam rationem et methodum. Polybius: *Modus autem*

fabricandarum scalarum, quae muris admoventur, facilis est et certus, si ars adhibeatur. Et iterum: *Qui omnia, quae de acie instruenda secundum artem dicuntur, inspexerat, si quis alius eorum qui nunc vivunt.* Μεθ' ὀδιος. Methodius, Olympi in Lycia, aut Patarorum, postea Tyri episcopus: nitido compositoque sermone adversus Porphyrium libros composuit; et Symposium decem virginum. Item de Resurrectione, opus egregium, contra Origenem; adversus eundem de Pythonissa, et de libero arbitrio. scripsit etiam in Genesim et in Canticum Cantecorum commentarios, et multa alia, quae vulgo lectitantur. hic in extrema persecutione sub Decio et Valeriano in Chalcide urbe Orientis martyrio coronatus est. Μεθ' ὀριον. Confinium. Μεθ' ορμιζόμενος. Portum mutans. Μεθ' οναῖος. Ex

Μεθώνη. ἡ πόλις. Δημοσθένης ἐν Φιλιππι-
κοῖς λέγει ἂν τὴν ἐν Θρακίᾳ ἢν πολιορκῶν Φίλιπ-
πος ἐξεκόπη τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν. τέσσαρας δὲ
εἶναι φησι Μεθώνιας Δημήτριος ὁ Μάγνης.

Μέθυ. οἶνος.

Εὐώδες δ' ἀπὸ γῆς ἡδὺ χέοιτο μέθυ,
ὄφρα κέ τοι σποδιή τε καὶ δστέα τέρψιν
ἄρηται.

Καὶ Ὀμηρος·

Ἰώκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέθυ χίλια μέτρα. 10

Μεθύμναϊος. ἀπὸ τόπου.

Μεθύουσαν. δίνυρον οὔσαν, πεπληρωμένην.
ἐν Ἐπιγράμμασι·

Καὶ κόπην ἄλμης τὴν μεθύουσαν ἔτι.

Μεθύση κύων. Θηλυκόν.

[Ἰσώπων ἀπὸ δειπνοῦ βαδίζοντ' ἐσπέρας

θρασεῖα καὶ μεθύση τις ὑλάπτει κύων.

κᾶπειτ' ἐκείνος εἶπεν, ᾧ κύων, κύων,

εἰ νὴ Δί' ἀντι τῆς κακῆς γλώττης ποθὲν
πυροῦς πρίαμο, σωφρονεῖν ἂν μοι δοκεῖς.

Μεθύσοκότταβοι. λάταξ, χαλκῆ φιάλη
ἢν μεταξὺ τοῦ δειπνοῦ ἐτίθεισαν οἶνον πεπληρωμέ-
5 νην, εἶτα εἰς μικρὰ ποτήρια ἐμβαλόντες οἶνον, εἰς
ταύτην ἀπὸ ὕψους ἐρρίπτουν ἐπὶ τῷ ψόφον ἐκτελέ-
σαι, δς ἐκαλεῖτο κότταβος. ἐπηρεῖτο δὲ ὁ μεθνομα
ψόφον ποιῶν. ἐκ τούτου οὖν μεθύσοκότταβος.

Μείς, Μείδος.

Μελαγχαιτης. ὁ μέλαιναν χαιτην ἔχων.

Μέλαθρα. οἶκον. Ἀριστοφάνης·

"Μέλαθρα μὲν ἂν καταθαλάσω.

521

παρὰ τὸ μελαινέσθαι ὑπὸ τοῦ καπνοῦ.

Μελαμβαρφές.

15 Μελάμβωλος. μελανόγειος.

Αἰγύπτου μεδέουσα μελαμβώλου λινόπεπλε

δαῖμον.

Μελάμπους. μαντικῆς εἰδήμων. Ὁ δὲ σύμ-

1. πόλις] ἡ πόλις A. B. V. Sequebantur: καὶ (hoc infersit Küst.) μία τῶν Ἀλκυονίδων, omis^a cum A. petita scilicet ex v. Ἀλκυονίδες. Quae subiciuntur Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς κτλ. Harpocratio suppediavit. 2. λέγοι] λέγει B. V. E. Med. Tum αὐτὴν E. Med. 4. Μεθώνιας φησὶ] φησὶ Μεθώνιας A. Photius. 6. Εὐώδες δ' ἀπὸ γῆς ἡδ.] Antipatris Sidon. LXXII, 4. 5. Anthol. Pal. VII, 23. 7. καὶ τοι *V. 9. Ὀμηρος] Illud. ἡ. 471. 11. ὁ ἀπὸ τῆς Μεθύμνης] ἀπὸ τοῦ *A. B. V. Glossae nou multum tribuam, quae cum suo loco in v. Μεθύμναϊος extet, tum *V. huic praemisit v. Μεθύση κύων. Zon. p. 1340. Μεθωνιαὶος καὶ Μεθύμναϊος. τοπικά. 12. πεπληρωμένην addunt A. *V. Cum utroque libro (quamquam *V. ignorat etiam Kai κόπην κτλ.) sub finem delevis: καὶ μεθύω, αἰτιατικῆ. 13. ἐν Ἐπιγράμμασι (sic *V.)] Vergis Philippi Thessal. XXIII, 2. Anthol. Pal. VI, 38. Figuratum verbi usum illustrat Boisson. in Theophyl. p. 218. Mox ἄλμην Med. 15. Μεθύση κύων. Θηλυκόν] Thomas Magister: Μεθύση γυνή, Ἀττικόν ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις Γραῦν μεθύσην τοῦ κόρδακος εἶνεκα. Μέθυσος δὲ ἐπὶ μὲν ἀρσενικοῦ οὐδὲ τῶν δοκίμων εἶπεν ἐπὶ δὲ θηλυκοῦ Αἰβάνιος ἐν τῇ περὶ τῆς λάλου μελέτῃ· Οὐκ ἔστιν ἡ γυνή μοι μέθυσος. Σὺ τοίνυν Ἀττικοῖς ἐπόμενος ἐπὶ μὲν ἀρσενικοῦ μεθύων λέγει καὶ μεθυστικός· ἐπὶ δὲ θηλυκοῦ μεθύουσα καὶ μεθύση. Küst. Vide Lobeck. in Phryn. p. 151. sq. Μέθυ. Μεθύση A. qui locum Aristophanis in marg. exhibet: haud temere, quippe qui videatur ex v. Ἰσώπος esse petitus. 16. Ἰσώπων ἀπὸ δειπνοῦ βαδ.] Aristoph. Vesp. 1441. sqq. (1392.)
2. δοκεῖς] δοκῆς B. V. Med. Et sic MSS. supra v. Ἰσώπος. Quare et hic reposul. Ceterum recte in Aristoph. editur δοκεῖς. Vid. Schaefer. in Demosth. c. Aristocr. p. 627, 25. Gaisf. Hunc de restituendo δοκεῖς mireris aliquantisper dubitare potuisse. 3. Μεθύσοκότταβοι. λάταξ] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 524. Vide etiam supra v. Κότταβος, ubi eadem leguntur. Küst. Μεθύσοκότταβοι *V. 5. ἐμβαλόντες — ἐρρίπτουν] ἐμβαλόντες ταύτην ἐρρίπτουν Schol. Qui mox εἰς τὸ ψόφον ἔτα. Glossa prior ἐμβαλόντες ἀπὸ ὕψους. 9. Om. vulg., agnoscit *V. Sed delevis cum V. glossam, quam habet A. in marg. Μελαγχαιτης. εἶδος βοτάνης φρωμένης ἐν ἐρήμῳ. Cf. v. Μελεάγρια. 10. Μελαγχαιτης] Sophocl. Trach. 839. 11. Μέλαθρον] Μέλαθρα A. V. Photius. Μέλεθρα B. Post oikou Gaisf. delevis καὶ μέλαθρα cum A. B. V. oikos E. Med. Ἀριστοφάνης] Av. 1257. Μέλαθρα μὲν αὐτοῦ, καὶ δόμος Ἀμφίλοχος Καταθαλάσω αἰετοῖς. Küst. 14. Μελαμβαρφές] Μελαμβαρφές V. μελεμβαρφές E. Statim interpretationem μέλαν ἐκ βαφῆς nesciunt A. B. V. 16. Αἰγύπτου μεδέουσα] Fragmentum hoc decerptum est ex Epigrammate Philippi [X. pr. Anthol. Pal. VI, 231.]. Aegyptus autem hic vocatur μελάμβωλος, quod solo esset nigro. Unde Plutarchus in Iside eandem vocat μελέγγειον. Vide etiam Stephanum Byzantium v. Αἴγυπτος, qui Aegyptum μελάμβωλον dictam fuisse expresse testatur. Küst. Accedat Eust. in Dionys. 239. coll. Heyn. in Apollod. nott. critt. p. 118. μελαμβώλου] μελάμβωλε A. B. V. E. Med. Tum A. in marg. Μελάμβωλον καλοῦσι τὴν Αἴγυπτον. ἦτοι μελέγγειον. 18. Μελάμπους] De hoc videndus est Schollasta Apollonii Rhodii I, 118. et Nicephorus in Synes. de Insomniis p. 419. Itemque alii. Obiter hic moneo extare hodie adhuc sub Melampodis nomine libellum περὶ παλμῶν, quem edidit Syburgius T. IV. Phys. Oper. Aristot. Sed eum vetustissimi huius Melampodis esse, qui Homerum aetate praecessit, quis credat? Prae-

urbe Methone. Μεθώνη. Urbs. Demosthenes in Philippi-
cis videtur mentionem facere Methones, quae in Thracia sita
erat: quam obsidens Philippus ictu sagittae dextrum oculum
amisit. Demetrius Magnes autem quattuor Methonas esse dicit.
Μέθυ. Vinum. Terra autem odoratum et dulce fundat vi-
num, ut cinis tuus et ossa voluptate fruantur. Et Homerus:
Dedit Iasonis filius mille congios vini ferendos. Μεθύ-
μναϊος. Methymnaeus. Μεθύουσαν. Ebriam, madi-
dam. In Epigrammate: Et remum, aqua salsa adhuc ebrium.
Μεθύση κύων. Generis feminini. [Aesopum a coena re-
deuntem audias et ebria allatrabat canis. cui ille dixit:
O canis, canis, si pro ista mala lingua alicunde frumentum
Suidae Lex. Vol. II.

emeris, sapere utique mihi videreris.] Μεθύσοκόττα-
βοι. Λάταξ erat aerea phiala, quam cottabizantes inter coe-
nandum vino plenam ponebant. in eam deinde vinum, in miuora
pocula infusum, e loco superiore coniciebant, strepitus edendi
gratia, qui vocabatur cottabus. ille igitur plausum merebatur,
qui maiorem strepitum edidisset. hinc dicti sunt μεθύσοκότταβοι.
Μελαγχαιτης. Nigram comam habens. Μέλαθρον. Do-
mus. Aristophanes: Domum quidem eius in cinerem redigam.
μέλαθρον vero dictum ab eo quod fumo nigratur. Μελαμ-
βαρφές. Μελάμβωλος. Nigrum solum habens. Regina
Aegypti nigrum solum habentis, Dea linigera. Μελάμ-
πους. Melampus, divinationis peritus. Omen autem illud

βολος Μελάμπους ἢ Πόλλητος ἐδέετο. οὗτοι δὲ ἦσαν ἄριστοι κρῖνειν τὰ μέλλοντα.

Μελαμπύγου τύχοις. μελάμπυγοι ἐγένοντο πέρπεροι, Αἰμυνης υἱοί. ἀκολασταίνοντων δὲ αὐτῶν πολλὰ ἢ μήτηρ ἔλεγε φυλάσσεσθαι, μήποτε ἐμπέσωσιν εἰς δασύπρωκτον. ἐμπεσόντες οὖν εἰς Ἡρακλέα, ἐν ἀναφόρῳ ἐδέθησαν. εἶτα ὄρων αὐτοὺς γελῶντας καὶ κατακύπτοντας ἐπνυθάνετο τὴν αἰτίαν. οἱ δὲ ἔλεγον ὅτι λόγιον ἦν τὸ τῆς μητρὸς, ἐμπεσεῖσθαι ἡμῶς εἰς δασύπρωκτον· καὶ γελάσαντα τὸν Ἡρακλέα ἀφεῖναι αὐτοὺς τῶν δεσμῶν.

[Ὅτι τοὺς λευκοπύγους ὡς γυναικῶδεις ἐκώμαδουν.]

Μέλαν. τὸ ἀντιδιαιρούμενον τῷ λευκῷ χρώματι καὶ ἰδίως, ᾧ γράφομεν. μέλαν δὲ ἐστὶ χρώμα συγκριτικὸν ὕψεως. Καὶ Μελαναιγίδα Λιόνυσσον ἰδρῦσαντο ἐκ τοιαύτης αἰτίας. αἱ τοῦ Ἐλευθῆρος θυγατέρες, θεασάμεναι φάσμα τοῦ Λιονύσσου ἔχον μέλαιναν αἰγίδα, ἐμέμφαντο· ὁ δὲ ὄργισθεις ἐξέμηνεν αὐτάς. μετὰ ταῦτα ὁ Ἐλευθῆρ ἔλαβε χρῆσμον, ἐπὶ παύσει τῆς μανίας τιμῆσαι Μελαναιγίδα Λιόνυσσον.

tereia in Bibliotheca Vindobonensi inter alia opera manuscripta extat etiam *Λιέθοδος σελήνιακῆ* περὶ τῆς σελήνης προγνώσεων, Μελάμπους τοῦ *Ἀστρολόγου*: i. e. *Melampodis Astrologi Methodus praedictionum lunarium*. Sed et illud opus recentioris alicuius Melampodis esse non dubito. Ex vetusto illo Melampodē, de quo Suidas hic agit, Hesiodum quaedam in poema suum de Oper. et Diebus transtulisse testatur Tzetzes in Scholiis ad Hesiod. Opp. 800. Τοῦτο δὲ καὶ ὁ Ἡσίοδος ἐκ τοῦ Μελάμπους εἰληψε. φησὶ γὰρ ποὺ ἐκείνος· Ἐν πέμπτῃ σελήνῃ τις ἐπίσκοπον ὄμβρας, τοσαῖδε ἡμέραις τελευτῆ. Καὶ σημειωσάμενός ποτε εὔρον τοῦτο ἀληθές. Sed incidit proculdubio Tzetzes in librum aliquem pseudepigraphon, cuius auctor ut vetustatem mentiretur, et lectori fucum faceret, Melampodis nomen sibi tribuerat. Nam tempore Tzetzis opera quaedam γνήσια vetustissimi Iulius Melampodis adhuc extitisse vix mihi persuadeo. Possem hic multo plura ex Herodoto, Pausania, Diodoro Siculo, Apollodoro, Clemente Alexandrino aliisque de Melampode congerere, nisi ea et obvia et ab instituto nostro aliena esse existimarem. Küst. Conf. Herodot. II, 49. et quem Proeti filius ab insania liberavit IX, 33. et Apollod. Clem. Alex. VII. Strab. p. 513. e Diphilo, Pausan. Corinth. 18. Messen. 36. Arcad. 18. Marin. Vit. Procli p. 241. Reines. Cf. Heyn. in Apollod. I, 9. Ὅ δὲ σύμβολος Μελάμπους ἢ Πόλλητος ἐδ.] Marinus in Vita Procli c. 10. Καὶ τίς ἂν ἐγένετο σύμβολος τούτου σαφέστερος, καὶ οὐδὲ Πόλλητος ἢ Μελάμπους ἢ τῶν ὁμοίων εἰς κρίσιν δεδμενος. Küst.

1. Πόλλητος] Rectius Πόλλητος, per duplex λλ. Vide Nostrum infra v. Πόλλης. Küst. Πόλλητος A. B. V. Ceterum eadem recurunt in v. Σύμβολον, quae ad Aelianum licet referre. 3. Μελαμπύγου τύχοις] Confer omnino Zenobium in Adag. (V, 10.) Μὴ σὺ γε Μελαμπύγου τύχοις, qui inter alia et haec habet: Ἐκρίσται οὖν αὐτοῖς Ἡρακλῆς, καὶ τοὺς πόδας αὐτῶν συνδήσας πρὸς ἀλλήλους, καὶ τῆς λεοντῆς * ἐξαρτήσας κάτω ἄρας, ἐπέθηκε τοῖς ὤμοις αὐτοῦ. [Ubi Toupius distingui iussit ἐξαρτήσας κάτω, ἄρας ἐπέθηκε, vel potius ἐξαρτήσας κατωκάρρα.] Mendium in his verbis latet, a Schotto non observatum, quod obiter eluam. Pro κάτω ἄρας enim scribendum est κατωκάρρα, id est, capite deorsum verso: quam lectionem sensui huius loci optime convenire sequentia ostendunt. Addit enim Zenobius, Melampygos ex humeris Herculis suspensos risisse, cum hirsutas eius nates vidissent: quod manifeste utique probat, pedes eorum sursum et capita deorsum versa fuisse. Küst. Nonnus in Greg. Naz. p. 140. a Reinesio commemoratus: κατακάρρα ἐπὶ ἔγυλον δεδμεύσας. Cod. Coisl. 177. ap. Gaisf. sive in Bibl. Coisl. p. 610. Μελαμπύγου συντύχοις: ἐπὶ κατάρρα τίθεται. Θείας γὰρ τῆς Ὠκεανοῦ γέγοναι παῖδες δύο, οἱ καὶ λεγόμενοι Κέρκωπες. τοῦτοις ἀπαύσει πάντας εἶπεν ἢ μήτηρ ἀπέκτισσάσθαι μὴ περιτυχεῖν μελαμπύγου. Χρόνῳ δὲ ὕστερον τοῦτους ὁ Ἡρακλῆς, ἐξαπατήσας αὐτὸν πειραθέντας, λαβὼν καὶ δῆσας ἔρρεν ἐπὶ τῶν ὤμων, ἀνω μὲν ἀναλαβὼν τοὺς πόδας, τὰς δὲ κεφαλὰς κάτω. ἰδόντες δὲ τὴν πυγὴν τοῦ Ἡρακλέος μέλαιναν καὶ ἀναμνησθέντες τῶν τῆς μητρὸς λόγων ἐγέλασαν. ἐφ' οἷς ὄργισθεις ὁ Ἡρακλῆς καὶ συνδῆσας τῇ γῇ τὰς κεφαλὰς ἀπέκτεινεν. ὄθεν καὶ ἡ παροιμία ἐλήθη. Synes. Ep. 122. μελαμπύγου τεύξεσθαι, contulit Toup. Cf. v. Κέρκωπες. Formulam autem condidit aut primus, hoc est, dia ante marmora Selinuntia, celebravit Archilochus ap. Schol. II. v. 315. (cf. Lobeck. Aglaoph. p. 1299.) qui numeris iambicis melampygon τύχοις utebatur in oratione fabulari. 4. δύο τινές ἀδελφοὶ ἐγένοντο πέρπεροι] δύο τινές ἀδελφοὶ om. A. B. V. E. Med. Photius et Arsen. p. 350. inveniit Aldus. Αἰμυνης] Sic non solum habent MSS. Paris. sed etiam editio princeps Mediolanensis, et Michael Apostolius, qui locum hunc Suidae, uti et multa alia, in Collectanea sua rettulit. At editt. Aldina, Basileensis et Genevensis habent *Μεμνονίδος*: quae lectio mirum uide sumpta sit. Küst. Praebuit *Eudocia* p. 47. *Μίμνης* V. *Μεμνονίς* rase extiterat in v. *Κέρκωπες*: accedit *Μήμνης* Nonnus in Greg. Naz. p. 140. δὲ om. A. Photius. αὐτῶν πολλὰ om. V. E. πολλά om. B. E. Med. 7. ἐν ἀναφόρῳ] ἀναφόρων Phot. ἀναφόρῳ A. V. et Arsen. ἀναφόρῳ B. E. „De significatione huius vocis vide Suidam supra v. *Ἀμφικολον*.” Küst. 9. ἦν τὸ] Aptius ἦν τοι. 10. καὶ γελάσαντα] Haeret verborum structura.
1. Ὅτι τοὺς] Annotationem praeposteram, e glossa ut videtur *Λευκοπύγου* derivatam, notavi. „Ex Schol. Aristoph. *Lys.* 803.” Abresch. 4. δὲ — συγκριτικὸν] εἰ — διακριτικὸν V. 5. Μελαναιγίδα] Sic rectius MSS. Paris. quam priores editt. quae habent *Μελαινογίδα*. Casus rectus enim est *Μελαινογίς*, ἴδος. Confer Nostrum supra v. *Ἀπατούρια*, ubi itidem *Bacchi Μελανογίδος* mentio fit. Ceterum pro *Μελαινογίς* scribere praestat *Μελαιναγίς*, per diphthongum *ai* in syllaba penultima; si verum est Bacchum ita vocatum esse a μέλας, niger, et αἰγίς, pellis caprina. Küst. Nonnus Dion. XXVII. p. 471, 10. Hemst. *Μελαναιγίδα* A. B. V. E. bis. Scribendum erat *Μελαναιγίδα*. Praeterea A. in marg. *Μελαναιγίς Λιον.* καὶ ζῆται ἐν τῷ *Ἀπατούρια*. 6. τοιαῦδε] τοιαύτης A. B. V. 7. φάσματα — ἔχοντα] φάσμα — ἔχον A. B. V. et fere E. Tum *μελανῆν* A. B. V. Edd. vett. Porti correctionem tacite Küsterus admisit.

Melampodem aliquem vel Polletem requirebat. hi enim res futuras optime conicere uorant. *Μελαμπύγου τύχοις.* Melampygi fuerunt homines protervi, qui cum multa petulanter facerent, mater eos cavere iussit, nequando in virum hirsuto podice incidere. cum igitur in Herculem incidissent, vinculis ab eo constricti, et ex ligno suspensi sunt. quos cum ridentes videret, causam risus percontatus est. tum illi responderunt, oraculum a matre sibi datum, fore ut in virum hirsuto podice incidere. Herculem igitur risisse, eosque vinculis solutos di-

misisse ferunt. † [Qui albas nates habebant, ut molles ab comicis perstringebantur.] *Μέλαν.* Nigrum. id quod albo colori oppositum est. specialiter autem sic vocatur atramentum, quo scribimus. niger vero color ita comparatus est, ut radios visus colligat. Et Baccho Melanaegidi templum hac de causa dedicatum est. Eleutheris filiae cum vidissent spectrum Bacchi nigria pellibus caprinis amictum, id vituperarunt. Bacchus igitur iratus eas insanas reddidit. postea Eleuther, ut filias ab insania liberaret, Bacchum Melanaegidem ab Oraculo colere iussus est.

Μελανείμονος. τοῦ μέλανα ἱμάτια φοροῦντος.

Μελανίωνος σωφρονέστερος. Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ·

522 "Οὗτος φεύγων γάμον ἀφίκετ' ἐς ἐρημίαν,

κάν τοῖς ὄρεσιν ᾤκει, —

καὶ κύνα τίν' εἶχε,

κατ' ἐλαγοθήρει,

κοῦκ ἔτ' ἤλθεν οἶκαδ' ὑπὸ μίσους.

οὕτως

τὰς γυναῖκας ἐβδελύχθη

ἐκεῖνος· ἡμεῖς δ' οὐδὲν ἦντον

τοῦ Μελανίωνος σωφρονέστεροι.

Μελανίππειον. Μελανίππου τοῦ Θησέως ἡρώδ' ἐστι.

Μελανιπίδης, Κρίτωνος, γεγονώς κατά τὴν ξέ' Ὀλυμπιάδα, Μήλιος. ἔγραψε δὲ διθυράμβων βιβλία πλείστα, καὶ ποιήματα ἐπικά, καὶ ἐπιγράμματα, καὶ ἐλέγους, καὶ ἄλλα πλείστα.

Μελανιπίδης, θυγατρίδου τοῦ πρεσβύτου, παῖς δὲ Κρίτωνος, λυρικοῦ καὶ αὐτοῦ· ὃς ἐν τῇ τῶν διθυράμβων μελοποιίᾳ ἐκαινοτόμησε πλείστα, καὶ διατρέψας παρὰ Περδίκκᾳ τῷ βασιλεῖ· ἐκεῖ τὸν βίον κατέστρεψεν. ἔγραψε καὶ αὐτὸς ἄσματα λυρικά καὶ διθυράμβους.

Μελάνθιος, καὶ Μόρσιμος. λέγει Ἀριστοφάνης περὶ αὐτῶν οὕτως·

Ἄμφω

10 Γοργόνες ὄψοφάγοι, βατιδοσκόποι, ἄρπυιαι, γρασοῦνται, μιαιοί, τραγομάσχαλοι, ἰχθυόλυμαι·

ὧν καταχρεμψαμένη μέγα καὶ πλατύ,

Μοῦσα θεά, μετ' ἐμοῦ ξύμπαιζε τὴν ἑορτήν.

15 Γοργόνες, φοβεροὶ ἐς γαστριμαργίαν. Βατίς δέ, εἶδος ἰχθύος· Ἀρπυιαι δέ, ἄρπαγες τῶν ἰχθύων. Ἀρπυιαι γὰρ ἄρπακτικαὶ δαίμονες. Γρασοῦνται, ἀπὸ τῶν ἰχθύων ἄποσοβοῦντες τὰς γραιδας, ὡς μὴ ἀγοράζειν· ἢ γραισί συγκοιμώμενοι. σοβί-

1. Μελανείμονος] Polyb. II. p. 146. Plutarch. S. N. V. p. 53. ed. Wytt. Tour. MS. 3. Μ. σωφρονέστερος] ἐπὶ τῶν πάντων σωφρόνων Arsenius p. 350. Ceterum σωφρονέστατος B. V. E. Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ] V. 786. sqq. 6. καὶ Med. κὰν τοῖς ὄρεσιν ᾤκει om. V. silente Gronovio. Nullus liber ὄρεσιν. 8. ἐλαγοθήρει] ἐλαγοθήρει B. Scribendum ἐλαγοθήρα. Versus transpositus; Item alius praetermissus. 10. οὕτω] οὕτως B. V. E. 12. ἐκεῖνος] Hoc per crasin cum ἐβδελύχθη coaluit; κείνος A. B. V. E. Mox ἦντον post οὐδὲν neglexerat vulg. 13. σωφρονέστεροι] οἱ σωφρονες Aristophanes. 14. Μελανίππειον Photius. Μελανίππου, τοῦ Θησέως] De eo vide Plutarchum in Theseo p. 4. Küst. Gl. Harpocrationalis. Continuae glossae subiecit *V. 16. Μελανιπίδης] Melanipp. ἐν Λαναῖσι Milesium citat Athen. XIV. p. 651. Apollod. Fragm. (p. 391.) ἐν Περσιφόνῃ. De Diis ap. Stob. Ecl. phys. c. 40. (vid. Heeren. T. I. p. 1004. sq.) Melanipp. derisit Democritus Chius Aristot. Rhet. III, 9. hic autem cum Abderita vixit, Laert. IX, 10. Reines. Melanippidis scriptores quidam veteres mentionem faciunt, sed incertum est, huiusne an vero alterius, sive iunioris, de quo Suidas in sequentibus agit. Athenaeus lib. XIV. p. 616. Περὶ μὲν γὰρ αὐτῶν ὁ μὲν τις ἔφη, τὸν Μελανιπίδην καλῶς ἐν τῷ Μαρσύᾳ διασφύροντα τὴν ἀθλητικὴν εἰρηκέναι περὶ τῆς Ἀθηνᾶς, etc. Idem p. 651. Μελανιπίδης ὁ Μήλιος [Μήλιος optimi libri] ἐν ταῖς Λαναῖσι φοινίκας τὸν καρπὸν οὕτως ὀνομάζει, τὸν λόγον ποιούμενος περὶ αὐτῶν. Observa Melanippidem ab Athenaeo dici Milesium, quem Suidas Melium facit. Plutarchus in Amatorio p. 758. Γλυκὸ γὰρ θέρος ἀνδρός ὑποσπείρων πραπίδων πόθον, κατὰ τὸν Μελανιπίδην, τὰ ἥδιστα μίγνυσσι τοῖς καλλιότοις. Clemens Alexandrinus Stromat. lib. V. p. 439. Ὁ μελοποιὸς δὲ Μελανιπίδης ἄδων φησὶ· Κλῦθ' μοι, ὦ πάτερ, θαῦμα βροτῶν, τὰς δειξῶν ψυχᾶς μετέων. Eiusdem etiam mentio fit apud Aristotelem Rhetoric. lib. III. p. 131. edit. Sylburg. Küst. Hanc quaestionem etiam Emperius tractavit in Zimmermanni diario A. 1835. p. 8. sqq. De utroque Melanippide, paucis demptis, eadem Eudocia p. 302. κατὰ τὴν ξέ' Suspectus est hic numerus, et leg. fortasse π. i. e. 85. quia nepos e filia sub Perdicca obierit. Reines. Nullam movit suspitionem Clitonus Fast. Hellen. a. 520. Quod si Suidae fides habenda, qui Diagoram inter Pindarum et Melanippidem celeberrimum posuerit medium, nihil obstat quominus avo Olympias LXV. concedatur. Vereor tamen ut res utriusque poetae diligenter sint distinctae. Nam et offendit repetitum Κρίτωνος nomen, et fidem excedit tanta carminum in omni genere varietas, cum maiorem Melanippidem nemo satis discrete laudarit: quid quod prior narratio, si recesseris ab verbis ξέ' Ὀλυμπιάδα, talis est, ut prorsus ad clarissimum illum melicum traduci possit. Itaque sic sentio, novissimam tantum partem ἔγραψε καὶ αὐτὸς . . . διθυράμβους in avi memoria locum olim suum habuisse. 19. ἐλεγεία] ἐλέγους A. B. V. E. ἐλεγεία E. marg.
1. Μελανιπίδης, θυγ.] Emit Philoxenum. Vid. infra Φιλόξενος. Reines. Mox praestabat τοῦ πρεσβυτέρου. 7. Μελάνθιος] Μελάνθιος τῶν ἀπολαύσεων ἔρων, ἠδύατο τῆς μακροχρόνου ὀρνίθου τὸν τράχηλον ἔχειν, ἵνα ὅτι πλείστον τοῖς ἡδέσι ἐνδιατρίβῃ Athen. I. 6. e Clearcho. Reines. Longe aptiora extant in v. Μόρσιμον. Ἀριστοφάνης] Pac. 798. sqq. 8. αὐτῶν] αὐτοῦ E. 14. θεά] καὶ θεά A. B. *V. E. Med. 17. ἄρπακτικαὶ] ἄρπακτικοὶ A. *V. Mox γρασοῦνται om. A. B. E. Med. 19. συγκοιμώμεναι Med.

Μελανείμονος. Nigris vestibis amicti. Μελανίωνος σωφρ. Aristophanes Lysistrata: Hic fugiens nuptias in desertum abiit, et in montibus habitavit, canemque habens lepores venatus est, nec domum rediit propter odium mulierum. adeo nimis ille mulieres detestabatur. nos vero nihilo minus Melanione castiores sumus. Μελανίππειον. Fanum Melanippi, Thesei filii. Μελανιπίδης. Melanippides, Critonis filius, Melius, natus Olympiade LXV. scripsit dithyramborum libros quam plurimos, poemata versu heroico, Epigrammata, Elegias, alia plurima. Μελανιπίδης. Melanippides, senioris ex filia nepos, Critonis filius, qui ipse lyricus

fuit. is in compositione dithyramborum plurima innovavit, et apud Perdiccam regem degens illic vitam finit. scripsit et ipse cantica lyrica et dithyrambos. Μελάνθιος. Melanthius et Morsimus. Aristophanes de iis ita dicit: Ἄνδο κελουones Gorgonii, battidispices, Harpyiae, vetularum abactores, impudici, hircum olentes, piscium pernicies, quos ubi sputo plurimo conspueris, Musa dea, hunc tecum diem celebra. Gorgones, id est, beluones aviditate inexplebili. Batis vero genus est piscis. Harpyiae, id est, piscium raptores. Harpyiae enim sunt deae rapaces. Γρασοῦνται, vetulas a piscibus abigentes, ne pisces emant. vel, cum vetulis concumbentes. σοβάδες

δες γὰρ αἶ πόρνα. Καταχρεμψαμένη δέ, καταπύσσασα.

Μελανοσυρμαῖον λεών. μέλανα καὶ συρμαϊζόμενον. συρμαῖα δὲ κριθινόν ἐστι πόμα. λέγει δὲ τοὺς Αἰγυπτίους.

Μελανοχροίης. ὁ μέλαιναν χροϊὰν ἔχων.

Μελάνοψ. ὄνομα κύριον.

Μελάνωπος. οὗτος κηδεστής ἦν Διοφάντου τοῦ δῆτορος.

Μελαντιάς. ἡ νῦν παρὰ πολλοῖς λεγομένη 10
523 Μελιτιάς, κώμη τῆς Θράκης, δύο καὶ ἑκατὸν σταδίους διεστῶσα τοῦ Βυζαντίου. παραρῆε δὲ αὐτὴν Ἀθύρας ποταμός· ὃς ὀλίγον τι προελθὼν καὶ ἐπὶ ἄνεμον Καικίαν ὀλίγον τι ἠρέμα ἐκκλίνας, ἐς Προποντίδα τὸν ῥοὺν ἀπερεύγεται. ὄθεν καὶ τὸ 15
πρὸς ἀκτὴ ἐπίγειον τὴν ἀπ' αὐτοῦ φέρεται προςηγορίαν.

Μελάνυδρος. βαθεῖα. κυρίως δέ, καθαροῦ ὕδατος.

Μελαινῆ. βαθεῖα. Μέλαιναί δὲ αἱ φρένες αἶ ἐν βάθει κείμεναι. τὸ γὰρ βαθὺ μέλαν.

Μελαινῶ. αἰτιατικῆ.

Μελεάγρια. Ἴβρις αὐτοὺς μελεαγρίων καὶ 5
καρδίαις καλάμων ἐδεξιοῦτο. λέγονται δὲ καὶ μελεάγρα.

Μελεαγρίδες. ὄρνεα, ἅπερ ἐνέμοντο ἐν τῇ Ἀκροπόλει. λέγουσι δὲ οἱ μὲν τὰς ἀδελφὰς τοῦ Μελεάγρου μεταβαλεῖν εἰς τὰς μελεαγρίδας ὄρνιθας· οἱ δὲ τὰς συνήθεις Ἰοκαλλίδος, τῆς ἐν Λέρνῃ παρθένου, ἣν τιμῶσι δαιμονίως.

Μελεάγρος. ὄνομα κύριον.

Μελδόμενος. καιόμενος.

Μέλδοντες. τήκοντες, ἔψοντες.

Γέντα βοῶν μέλδοντες.

τοντέστιν, ἔψοντες. καί,

Κνίση μέλδόμενος.

ἀντι τοῦ, μέλδων τὰ κνίση.

Μελεδαίνειν. ἐπιμελεῖσθαι. Ἡρόδοτος·

2. Subsequatur glossa ex v. *Λπατούρια* derivata: *Μελάνθος*, Ἀθηναῖος ὃς ἐμονομάχησε μετὰ *Κανθίου Βουωτοῦ*, καὶ ἀπέκτεινεν αὐτόν. καὶ ἐστὶν ἐν τῷ *Λπατούρια*. Exponit cum V. Habet A. in marg. 3. *Μελανοσυρμαῖον λεών*] Sic recte MSS. Paris. itemque Aristoph. Thesmoph. 864. unde locus hic depromptus est. At in prioribus edit. [et E.] pro *λεών* male legitur *λέοντα*: quod Portus, nullam mendii istius suspicionem habens, bona fide *leonem* verterat. Küst. 4. *πόμα*] *πότμα* Schol. Ravennas. λέγει δὲ τοὺς *Αἰγυπτίους*] Aristophanes nimirum, quem vide loco laudato. Küst. 6. Forma vocis incomperata. 8. *Μελανωπός*. οὗτος κηδεστής ἦν *Διοφ.*] Ex Harpocrate. *Μελάνωπος* praecepit Theognostus Cram. p. 69, 24. quod usus Plutarchi confirmat Demosth. 13. Itaque reduxi cum Med. Accentu destitutus est Photius. 10. *Μελαντιάς*, ἡ νῦν παρὰ πολλοῖς λεγομένη *Μελι.*] Agathias lib. V. (14.) p. 158. *Εἰς τοῦτο γὰρ ἐκείνοι ἤρθησαν ἀλαζονείας, ὡς καὶ ἀμφὶ Μελαντιάδα τὴν κώμην στρατοπεδεύσασθαι, οὐ πολλῶ τῆς πόλεως διεστηκίαν, ὅτι μὴ τεσσαράκοντα καὶ ἑκατὸν πού σταδίων. περιρῆε [παραρῆε liber optimus] δὲ αὐτὴν Ἀθύρας ποταμός, ὃς δὴ ὀλίγον τι προελθὼν καὶ ἐπὶ ἄνεμον Καικίαν ἠρέμα ἐκκλίνας, ἐς τὴν Προποντίδα τὸν ῥοὺν ἀπερεύγεται. ὄθεν δὴ τὸ πρὸς τὴν ἀκτὴν καὶ τὰς ἐβολὰς παρατεταμένον ἐπίγειον τὴν ἐκείνου φέρεται προςηγορίαν.* Hinc Suidas sua descripsit: ut et ante nos monuit Valerius in Amm. Marcellinum p. 428. Melantiadis huius meminuit etiam auctor Chronici Alexandrini, sed qui eam *Μελαντιάδα* vocat, per 9: perinde ac Ammianus Marcellinus lib. XXXI, 11. p. 456. Quare scripturae diversitas notanda est. Küst. Gaisfordus addit Suritam et Wesselingium in Antonin. Itiu. p. 139. idemque quod Suidas duo dedit, non τεσσαράκοντα, monuit illud profectum ab commutatione litterarum *μ'* (40.) et *υ'* (2.) ἡ νῦν — *Μελιτιάς* post *Θράκης* leguntur in A. 11. *σταδίων*] *σταδίων* B.V. 15. *ἔθεν*] *ὄθεν* A.V. Agath. 18. *Μελάνυδρος*] Est epithetum fontis apud Homerum Il. 7. 14. ubi brevis Scholiasta vocem hanc itidem exponit *βαθεῖα*. Küst. Conf. Schol. Ven. Il. 7. 3. *καθαροῦ*] *καθαροῦ* Photius. In fine *προςηγορίαν* addit V. ex praecedente glossa repetitum.

1. *Μελαινῆ*] Immo cum Hesychio *μελαίνῆ*, *βαθεῖα*: cf. Il. 7. 300. et alii in locis. *φρένες*] *αἶ φρένες* dedi cum B.V.E. Med. Vid. Schol. in Il. 7. 103. 3. Om. vulg. Siletur 4. *Μελεάγρια*] Deest gl. V. 7. *Μελεαγρίδες*] De iis multa Salamastus in Solinum, quem vide. Küst. Prius membrum confirmat Hesychius. 8. *ἀδελφὰς*] τὰς ἀδ. A.B.V.E. Med. Photius. Mox *ἐμβαλεῖν* V. ubi Photius *μεταβάλλειν*. 10. *Ἰοκαλλίδος* Photius: *Ἰοκαλλίδος* libri. *τῆς ἐν Λέρνῃ*] Sic habent libri tam chirographi quam excusi [et Photius]: sed male. Scribendum enim est *τῆς ἐν Λέρνῃ*: ut recte monuit Bochartus Hieroz. part. II. lib. 1. c. 19. p. 132. Emendationem hanc plane confirmat Athenaeus lib. XIV. p. 655. *Περὶ δὲ τὸ ἱερόν τῆς παρθένου ἐν Λέρνῃ εἰσὶν οἱ καλούμενοι ὄρνιθες μελεαγρίδες.* Antoninus Liberalis Metamorphos. c. 2. de Meleagri sororibus: *Ἀστὴς Ἀρτεμις ἀναμμένη ἠάβδω μετεμόρφωσεν εἰς ὄρνιθας, καὶ ἀπέκτισεν εἰς Λέρνῃ τὴν νῆσον, ὀνομάσασα μελεαγρίδας.* Vide etiam Aelianum Histor. Anim. lib. IV. c. 42. et lib. V. c. 27. Küst. 14. *Μέλδοντες*] Om. B.E. 15. *Γέντα βοῶν*] Callimachi fr. 309. Vid. Ruhnken. Epist. Crit. II. p. 177. 17. *Κνίση μέλδόμενος*] *Κνίση* A. bis. Itaque vetustam Homericam dicti Il. 7. 363. et scripturam et explicationem Suidas probavit. 19. *Ἡρόδοτος*] Lib. VIII. c. 115. ut Portus observave-

enim dicuntur meretrices. *καταχρεμψαμένη* verò conspuens. *Μελανοσυρμαῖον λεών*. Populum nigrum, et syrmaea positione utentem. *συρμαῖα* enim est polio hordeacea, intelligit autem Aegyptios. *Μελανοχροίης*. Nigrum colorem habens. *Μελάνοψ*. Nomen proprium. *Μελάνωπος*. Melanopus. hic erat affinis Diophanti oratoris. *Μελαντιάς*. Oppidulum Thraciae, nunc vulgo Melitias dictum, CXX. stadiis Byzantio distans. Id Athyras fluvius praeterfluit, qui paulum progressus et ad Caeciam ventum declinans in Propontidem influit. ab eo etiam navale, quod est in illo litore, nomen accepit. *Μελάνυδρος*. Profunda. proprie vero fons limpidae aquae.

Μελαινῆ. Profunda. Et *Μέλαιναί φρένες*, mens recondita. quod enim profundum, etiam nigrum est. *Μελεάγρια*. *Ipsos meleagriorum radicibus et calamorum medullis escipiebatur.* dicitur etiam meleagra. *Μελεαγρίδες*. Aves, quae in Arce nutritabantur. tradunt autem alii, Meleagri sorores in aves meleagridas fuisse mutatas; alii vero sodales Iocallidis, virginis in Lero, quae divinis honoribus colebatur. *Μελεάγρος*. Nomen proprium. *Μελδόμενος*. Qui igne uritur. *Μέλδοντες*. Liquefacientes, coquentes. *Carnes hominum elixantes.* Et: *Arvinam liquefaciens.* hoc est enim *μέλδόμενος*. *Μελεδαίνειν*. Curare. Herodotus:

Τους νοσέοντας κατέλιπεν ἐν τῆσι πόλισι μελεδαίνειν τε καὶ τρέφειν.

Μελεδήματα. μεριμνήματα. Καὶ μελεδήμων, μελεδήμονος. ἐν Ἐπιγράμματι.

Πολυσπαθέων μελεδήμονα περιίδα πέπλων.

Μελεδωνός. φροντιστής, ἐπιμελητής. Αἰλιανός. Ὁ δὲ τὸν ἴδιον ἀδελφὸν κατέλιπε τοῦ νιοῦ ἐπίτροπον καὶ τῶν χρημάτων μελεδωνόν. ὁ δὲ ἀνόσιος ὢν τὰ τοῦ παιδὸς σφετερίσασθαι ἐγλίχτο. Καὶ Εὐνάπιος. Τῶν αὐτῶν ἐθῶν γυναῖκά τινα στειλάς ἐσθῆτι λευκῇ καὶ στέμμασιν, ὡς δὴ μελεδωνὸν οὖσαν τῆς Συρίας οὕτω δὴ καλοσμένης Θεοῦ. τουτέστιν ἰερείαν. Καὶ Αἰλιανός. Ὁς ἦν Νέρωνος ἀπελεύθερος, ἀπολεσφθεὶς μελεδωνός τῶν ἐν Ῥώμῃ καὶ ἔφορος, ὅτε Νέρων ἐς Ἀχαΐαν ἐξωρηθή.

Μελεδωνοί. ἐπίτροποι, φροντισταὶ παρ' Ἡροδότῃ προσηκότες ὡς περ οἱ τοῦ ἀμπελώνος τοῦ παρὰ τῷ Εὐαγγελίῳ.

Μελεῖστί. κατὰ μέλος.

Μέλεος. μάταιος, ἄθλιος, ταλαίπωρος, δυσ-20 ἢ τῶν ἐν τοῖς τέλμασι βαιράχων.

τυχῆς. ὁ μὲν Ποιητὴς ἐπὶ τοῦ ματαίου ἐκδέχεται καὶ τὸ μέλεος, οἱ δὲ τραγικοὶ ἐπὶ τοῦ οἰκτροῦ.

Μελέτη. ἀσκησις, ἐπιμέλεια. Καὶ οὐκ ἂν ἀμάρτοι τις εἰπὼν τὰς μὲν μελέτας τῶν Ῥωμαίων ὅμοιος αἵματος παρατάξεις· τὰς δὲ παρατάξεις, μεθ' αἵματος μελέτας.

Μελετώμενοι. διδασκόμενοι, ἐκμανθάνοντες. Ὡς περ οἱ νέοι τῶν ἀετῶν ἀπαλῶ μὲν τῷ πτεροῦ παραπέτονται τοῖς γειναμένοις αὐτοῖς, μελετώμενοι ὑπ' αὐτῶν τὴν πτήσιν· ἐπειδὴν δὲ αἰρεσθαι δύνωνται, ὑπερπέτονται τοὺς γονέας, ἄλλως τε καὶ λήχνους αἰσθῶνται καὶ κνίσσης ἕνεκα πρὸς τῇ γῇ πετομένους.

Μελέτωρ. ὁ ἐπιμελούμενος, ὁ τιμωρὸς τοῦ πατρὸς.

Ἐφάνη γὰρ μελέτωρ

ἄμφι τὸν ἐν πένθει.

Μέλλει. ἔοικεν. οὕτω τέθειται παρ' Ὀμήρῳ.

Καὶ παροιμία· Μέλει μοι τῶν τοιούτων οὐδὲν ἦττον

rat. Ibi autem pro πόλις legitur πόλις, i. e. urbibus: ut etiam hic apud Suidam scribendum est. Küst. τίσι V. πόλις A. B. *V. πόλις V.

4. ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. Pal. VI, 39. Archiae Ep. XI, 5. 5. Ἄ δὲ πολυσπαθέων] Ἄ δὲ alteram etiam in glossam Πολυσπαθῆς invecum removi cum B. V. E. Med. 6. Μελεδωνός] Cf. Schol. Clem. Alex. T. IV. p. 117. ἐπιμελητής] V. addit ἔφορος. Αἰλιανός] Fragmentum Aelliani, quod intelligitur ex v. Ἡμίσεια, magis ad sententiam quam ad verborum fidem est redditum. 9. ὢν καὶ] καὶ delevi cum altera glossa et *V. 10. Εὐνάπιος] Fr. 52. ἐτῶν] ἐθῶν vel ἐθῶν A. B. V. E. Edd. ante Küst. Quod duximus, ut in re incerta, reducendum esse. Mox στήλας A. 13. Ὁς] ὡς *V. 16. παρ' Ἡροδότῃ] Haec ignorat Photius. Vide Gl. Herod. II, 65. Mox προσηκότες bis V. 18. παρὰ τῷ Εὐαγγελίῳ] Matth. XX, 8. τοῦ ἀμπελώνος τῷ ἐπιτρόπῳ: quod mireris ad hanc glossam transferri potuisse. Novissima absunt a Photio. 19. Μελεῖστί] II. α'. 409.

1. ὁ μὲν Ποιητὴς] Schol. Ven. in II. π'. 336. μέλειον ἀντὶ τοῦ μέλεος, ματαίως. καὶ διὰ παντὸς οὕτως Ὀμηρος χοῖται· οἱ δὲ τραγικοὶ ἐπὶ τοῦ οἰκτροῦ καὶ τάλαρος, καὶ ἡ συνθήσια. Conf. in II. κ'. 480. ψ'. 785. Gaisf. 3. Καὶ οὐκ ἂν ἀμάρτοι τις εἰπὼν τὰς μὲν μελ.] Haec Casaubonus ad Polybium refert: sed sunt verba Iosephi lib. III. de Bello Iud. c. 6. p. 835. [III, 5, 1.] ut Pearsonus etiam observaverat. Küst. 8. Ὡς περ οἱ νέοι τῶν ἀετῶν ἀπαλ.] Fragmentum hoc deprompsit Suidas ex Philostr. de Vit. Apoll. lib. I. c. 5. (7.) Confer etiam Nostrum supra v. Εὐξένος, ubi hic ipse locus legitur. Küst. οἱ νέοι] οἱ om. A. B. V. E. Edd. ante Küst. Mox scribendum ἐν ἀπαλῷ. 11. δύνωνται] δυνήθωσιν Philostr. 12. κνίσσης] κνίσσης A. V. 14. Μελέτωρ. ὁ ἐπιμελούμενος] Ex Schol. in Sophoclia versus Electr. 846. sq. 18. Μέλλει. ἔοικεν] Homerus II. α'. 564. Ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι. Scholiasta in eum locum: Μέλλει. ἔοικεν. Huc Suidas respexit. Hesychius: Μέλλει. φαίνεται, ἔοικε, δοκεῖ. Male ibi vir doctus μέλει reponit. Photius quoque in Lexico inedito μέλλει exposuit ἔοικε. Hinc autem apparet in prioribus editt. Suidae pro μέλλει male excusum esse μέλει. Küst. Μέλει etiam B. V. E. Adde Schol. Platon. p. 417. et Tollium in Apollon. p. 449. τίθειται] τέθειται dedi cum A. V. 19. Μέλει μοι τῶν τ.] Male haec subiciuntur voci μέλλει, quae ad v. μέλει pertinent. Küst. οὐδὲν ἦττον τῶν ἐν τ.] Male. Vel enim scribendum est, οὐ μᾶλλον ἢ τῶν, etc. Vel ἦττον ἢ τῶν ἐν τ. omissa voce οὐδὲν. Posteriori malo, quoniam proverbium hoc sic efferri video apud Iulianum in Misopog. p. 90. [357. D.] ubi apostata ille inquit: Οὐχ ὅτι τοὺς ἄλλους ἀποστερῶ τούτων, ἀλλ' ὅτι μέλει μοι τῶν τοιούτων ἦττον ἢ τῶν ἐν τοῖς τέλμασι βαιράχων. Hinc proverbium istud Suidam deprompsisse puto. Küst. Addit Gaisf. Stobaei Append. e MS. Flor. T. IV. p. 21, 24. Sed οὐδὲν repetitur etiam in v. Τέλμα: ut dubitari possit, utram in glossam exemplum illud irreperit. Agnoscit item Arsenius p. 349. Interim ἢ suppeditarunt A. V.

Imperans civitatibus, ut aegrotantes curarent et alerent. Μελεδήματα. Curae. Et μελεδήμων. In Epigrammate: Illa vero [dedicavit] pectinem, qui telam crebro pulsata perficit. Μελεδωνός. Curator. Aellianus: Ille vero fratrem suum filii tutorem et bonorum curatorem reliquit. sed impius ille pupilli bonis inhiabat, eaque sibi vindicare cupiebat. Et Eupnapius: Mulierem, quae mores eiusdem populi sequeretur, alba veste et coronis ornata misit, quasi sacerdotem Deae Syriae ita appellatae. Et Aellianus: Qui erat Neroneis libertus, negotiorum in urbe Roma relictus curator et inspector, Nerone in Achaia profecto. Μελεδωνοί. Tutores, curatores, apud Herodotum. praefecti. tales in Euan-geho sunt praefecti vineae. Μελεῖστί. Membratim. Μέ-

λεος. Vanus, miser, aerumnosus, infelix. Poeta vocem ponit de vano; Tragici vero de misero. Μελέτη. Meditatio, exercitatio. Neque erraverit, qui exercitia Romanorum dixerit pugnas esse incruentas, pugnas vero exercitia cruenta. Μελετώμενοι. Qui docentur, qui discunt. Ut aquilarum pulli, cum tenerae adhuc illis sunt alae, iuxta parentes volant, ab iis volatum discentes; postquam vero adultiores se in sublime efferre possunt, ipsos parentes volatu superant; praecipue vero, cum eos praedae cupidos esse et nidoris causa prope terram volare sentiunt. Μελέτωρ. Qui rem curat, vindex patris. Apparuit enim vindex iugentem ulciscens. Μέλλει. Apparet. hic vocis usus est apud Homerum. Proverbium: Haec non magis curo quam ranas palustres.

Μέλει. φροντίζει. Μέλλει δὲ ἀντὶ τοῦ βρα-
δύνει. καὶ μέλλω, τὸ ὄφειλω.

Μελεΐρηνες. τῶν παιδῶν οἱ πρεσβύτεροι.

Μέλη. τὰ τοῦ σώματος.

Μεληδόν. κατὰ μέλος.

Μέλημα. φροντισμα.

Μέλης, Μέλητος. ὁ τοῦ Ὀμήρου πατήρ.

Μελλήσας. ὑπερθέμενος, βραδύνας. καὶ ἐπὶ
τοῦ σπουδάσας.

Μελεΐσερμος, Ἀθηναῖος, σοφιστής. ἔγρα- 10
ψεν Ἐπιστολῶν Ἑταιρικῶν βιβλία ἰδ' καὶ Ἀγρο-
ικῶν ἐν, Μαγειρικῶν ἐπιστολῶν ἐν, Στρατηγικῶν
βιβλίον ἄ, Συμποσιακῶν βιβλίον ἐν.

Μελησία, ὄνομα κύριον. Ὁ δὲ ὄρᾳ τὴν Με-
λησίαν, καὶ ἐρᾷ αὐτῆς.

Μελλήσεις. ὑπερθεσις.

Μελλησμός. ἡ βραδυτής.

Μελεΐσω. σπουδάσω, φροντίσω.

Μελλήται. ὑπερθετικοί.

Μέλητος. τραγωδίας ποιητῆς ὑπόψυχρος.
καὶ Ἀριστοφάνης

5 Σχολιὰ Μέλητου, Καρικῶν ἀλλήματων.

οὗτός ἐστιν ὁ Σωκράτην γραψάμενος. κωμῶδεται
δὲ ὡς ψυχρὸς ἐν τῇ ποιήσει καὶ ὡς πονηρὸς τὸν
τρόπον. τὰ δὲ Καρικὰ ἀλλήματα καὶ μέλη θρη-
νάδη ἦσαν.

Μέλητος, Λύρου, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ. οὗτος
ἐγράψατο Σωκράτην μετὰ Ἀνύτου. πεποιήνται δὲ
αὐτῷ καὶ τραγωδίαι. κατελιθάθη δὲ ὑπὸ τῶν Ἀθη-
ναίων.

Καὶ ἦν ἐπὶ τῶν Ζήνωνος τοῦ Ἐλεάτου καὶ
15 Ἐμπεδοκλέους χρόνων. οὗτος ἔγραψε περὶ τοῦ
ὄντος. καὶ ἀντεπολιτεύσατο δὲ Περικλεῖ· καὶ
ὑπὲρ Σαμίων στρατηγήσας ἐνανυμάχησε πρὸς Σο-

1. Μέλει] Hanc gl. habet A. in marg. Vide Boissonadum in *Notices et Extraits* T. X. p. 295. ἀντὶ τοῦ] τὸ V. 3. Με-
λεΐρηνες] Scribendum est μελεΐρηνες, per duplex λλ in prima et ε in penultima syllaba. Composita enim est haec vox ex
μέλλω et εἶρην, ενος: eodem modo, quo μελλέφρηβος ex μέλλω et εφρηβος. Εἶρηνες autem apud Lacedaemonios dicebantur illi,
qui annis duobus aetatem puerilem excesserant: quibus qui aetate proximi erant, vocabantur μελεΐρηνες: velut μελλέφρηβοι, qui
ophēbis proximi erant. Plutarchus in Lycurgo p. 50. Εἶρηνες δὲ καλοῦσι τοὺς ἔτος ἤδη δεύτερον ἐκ παιδῶν γεγονότας· μελεΐ-
ρηνες δὲ τῶν παιδῶν τοὺς πρεσβυτάτους. Ad hunc locum Plutarchi Suidam respexisse puto. Hesychius: Ἰρηνες, μελλέφρηβοι.
Rectius dixisset, Εἶρηνες: ut ex iis quae diximus liquet. Küst. Scribendum etiam οἱ πρεσβυτάτοι. Cf. Mülleri Dor. II. p. 301.
7. Μέλης] Meles fluvius Smyrnam circumfluens: inde dicitur Homerus *Μελησιγενὴς* et *Μέλητος υἱός*. Meleager dixit *Μελητεύου*
Χάριτας, et Tibull. IV, 1, 20. *Meleatas chartas* de Homero. Stat. *Papin.* II. *Silv.* 7, 33. *Graio nobilior Melete*. Ib. III, 3, 61.
Verendo fonte Meles. Vid. ibi Barth. *Reines*. Accedit Herod. *Epimer.* p. 81. 8. Μελλήσας] Sic recte MS. A. At in
prioribus editt. [et B. E.] male μελήσας, per uniuersum λ. Küst. Accedit Hesychius. ἐπὶ τοῦ σπουδάσας] Et hanc lectionem
ex optimo MS. A. revocavi. [Sic Photius et Lex. Bachm. p. 297.] Priores enim editt. [et B. E.] minus recto habent ἐπισπουδά-
σας. Ceterum interpretatio haec pertinet ad vocem μελήσας, non μελλήσας. Küst. Vid. intpp. Hesychii v. *Μελλήσω* et infra
v. *Μελήσω*. 10. Eadem *Eudocia* p. 301. 12. *Μαγειρικῶν ἐπιστολῶν ἐν*] MS. A. [cum V.] post haec verba addit, *Στρατη-
γικῶν βιβλίον* per compendium] ἔν. Küst. ἔν] β' β' ἄ A. (*V. quid habeat obscurum) qui in fine β'. ἄ. 14. Ὁ δὲ om. A.
17. *Μελλησμός*] *Μελησμός* A. B. E. Med. *μελεσμός* *V.
1. Μελεΐσω] *Μελλήσω* Photius. φροντίσω om. Zon. p. 1351. 2. *Μελλήται*] Thucyd. I, 70. Eadem Hesychius. 3. *Μέ-
λιτος. τραγωδίας*] Ex Schol. Aristoph. *Ran.* 1337. Küst. *Μέλητος* A. qui hunc articulum cum duobus seqq. collocat non post
Μέλιτος υἱός, ut in edd., sed ea in sede, ubi nunc leguntur. *Μέλιτος* V. qui tamen ponit post *Μελλήται*. Vid. notam in Ari-
stotelis *Rhet.* III, 18, 2. ed. Oxon. 1820. *Dobraeum* in Aristoph. *Ran.* 1337. *Gaisf.* 5. *Σχολιὰ Μέλτου, Καρ.*] Apud Aristot-
phanem loco laudato hodie legitur, *Σχολιῶν Μέλτου, καὶ Καρικῶν ἀλλήματων*: ubi cetera quidem recte se habent: sed vocula
καὶ delenda est. Syllaba enim media in *Μέλτου* longa est; eamque ob causam modulus versus dictam voculam respuit. Küst.
Haec omnia redeunt sub v. *Σχολιὰ. Μέλτου* A. 8. *μέλη*] καὶ μέλη A. B. V. E. Edd. ante Küst. 10. *Λύρου*] *Λύρου* Clin-
tonus *Fast. Hellen.* *Introd.* p. XXXIV. usus Schol. *Plat.* p. 330. *Ἀριστοφάνης* . . . *Λύρου υἱὸν αὐτὸν λέγων, ἐπεὶ ὅ ἔτι οἱ Πιλα-
γοὶ ἐδιδάσκοντο, καὶ ὁ Μέλητος Οἰδιπόδειαν καθήκειν*. Verum repugnat ille locus manifesto, quippe qui dicacitatem Aristopha-
nis testificetur, misellum poetam et quasi infernalem (v. *Athen.* XII. p. 551.) ad infelicissimam *Laidarum* gentem traducens.
Is igitur an ludendo nomen etiam *Lari* perstrinxerit an patris appellatio sit mendosa, non licet affirmare. 14. Haec prae-
gressis iuncta sic perscripsit *Eudocia* p. 301. *ἔγραψε περὶ τῶν ὄντος. ἦν ἐπὶ Ζήνωνος καὶ Περικλέους καὶ Σοφοκλέους. Καὶ
ἦν om. V. τῶν om. E.* 15. *οὗτος ἔργ.*] Haec nihil ad *Melitum*, verum ad *Melissum* pertinent. Pro *Μελισσος* legitur *Μελή-
σιος* apud *Georgium Syncellum* p. 248. A. *Hemst.* Immo omnia post *Καὶ ἦν ἐπὶ τῶν Ζ.* spectant ad *Melissum* (vid. *Diog. Laert.*
IX. 24. et *Menag.*), quod monuit etiam *Clint. F. H.* ad ann. 440. Itaque hunc locum, postquam narratio de *Meleto* sua sede de-
turbata est, mira invasit perturbatio, similis illa casibus glossam *Ἀριστῶννμος* adortis. 16. *ἀντεπολιτεύσατο*] καὶ ἀντεπολι-
τεύσατο A. B. V. E. Ceterum v. *Sinten.* in *Plutarchi Pericl.* 26.

Μέλει. Curae est. At μέλλει, cunctatur. Et μέλλω, debeo.
Μελεΐρηνες. Pueri natu maiores. *Μέλη*. Corporis mem-
bra. *Μεληδόν*. Membratim. *Μέλημα*. Cura. *Μέ-
λης*. Meles, Homeri pater. *Μελλήσας*. Qui rem in aliud
tempus differt, qui cunctatur. [At μελήσας,] qui studium ad-
hibet. *Μελεΐσερμος*. Melesermus, Atheniensis, sophi-
stes. scripsit *Meretriciarum epistolarum libros XIV. Rusticarum*,
unum. *Culinariarum epistolarum unum. Militarium, unum.*
Couuivialium librum unum. *Μελησία*. Nomen proprium.
Ille vero Melesiam videt, visamque amat. *Μελλήσεις*.

Dilatio. *Μελλησμός*. Tarditas. *Μελεΐσω*. Curabo,
studium adhibebo. *Μελλήται*. Cunctatores. *Μέλητος*.
Tragicus subfrigidus. *Aristophanes: Scoliorum Meleti, et
carninum ad Caricam tibiam*. hic est ille, qui *Socratem*
accusavit, ab *Comicis* autem perstringitur ut poeta frigidus et
malitioso ingenio praeditus. carmina vero *Carica* erant lugubria.
Μέλητος. Meletus, *Lari F. Atheniensis*, orator. Hic *Socra-
tem* accusavit cum *Anyto*: et *tragoedias* scripsit. idem *Lapidi-
bus* ab *Atheniensibus* obrutus est. — *Vixit* temporibus *Zenonis*
Eleatae et *Empedoclis*. scripsit de *essentia*. in *reipublicae ad-*

φοκλήν τὸν τραγικόν, Ὀλυμπιάδι ὀδοηκοστῇ τε-
τάρτῃ.

Μέλητος. οὗτος ἐρᾷ νεανίου Ἀθήνησι τῶν εὖ
γεγονότων καὶ πλουσίων μειρακίου καὶ ἐκείνου τὸ
γένος διαπρεπούς καὶ τὴν ἄραν ἀμάχου. καὶ τῷ
μὲν ἐραστῇ Μέλητος ὄνομα ἦν, τῷ καλῷ δὲ Τιμα-
γόρας, ὡς φασιν. ἦν δὲ ἄτεγκτός τε καὶ ἀμείλι-
κος ὅδε ὁ παῖς, καὶ οἱ πολλὰ προσέτατε καὶ ἐπί-
πονα καὶ κινδύνων ἐχόμενα τῶν ἐσχάτων καὶ ὁμοῦ
τῷ δλέθρῳ ἐλαύνοντα. καὶ ἦν τὰ πράγματα, κν-
νας τε ἀγαθῶς καὶ θηρατικῶς ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς
ἄγειν, καὶ ἵππον αὖ τῶν πολεμίων ἀπαγαγεῖν ὅτου
δὴ γενναῖόν τε καὶ θυμικόν· καὶ ἄλλον χλαμύδα
ὄραϊαν καὶ τοιαῦτα ἕτερα. καὶ τελευτῶν ὄρνιθῶς
οἱ προσέταξε κομίσαι ὅτου δὴ τροφίμους, καὶ οἰκέ-
τας γένος θανμαστούς. ἐπεὶ δὲ καὶ τοῦτο κατε-
πράξατο ὁ ἐνθεὸς φίλος ἐκείνος, καὶ ἔδωρεῖτό γε
τῷ καλῷ τὸ μέγα τίμιον κτῆμα, τοὺς προειρημέ-

νους· ὁ δὲ ἀτεράμων ὢν καὶ ἐς τοσοῦτον ἀπεώσατο
ἄρα τὸ δῶρον. ὁ τοῖνον Μέλητος φλεγόμενος τῷ
ἔρωτι καὶ οἰστρούμενος, καὶ ἐπὶ τοῦτοις ἀσχάλλων
τῇ ἀτιμίᾳ, καὶ ἀπανθήσας ἐπὶ τοῖς ἄνηνύτοις τε 527
μόχοις ἄμα καὶ ἀπείροις, ἢ ποδῶν εἶχεν ἀνέθορε
τε ἐς τὴν ἀκρόπολιν καὶ ἑαυτὸν ἔωσε κατὰ τῶν πε-
τρῶν. οὐ μὴν ἢ τιμωρὸς δίκη τὸν ὑβριστὴν παῖδα
καὶ ὑπερόπτην εἴασεν ἐπεγχανεῖν τῷ τοῦ Μελήτου
θανάτῳ. τοὺς ὄρνιθῶς γ' οὖν ἀναλαβὼν καὶ ταῖς
ἀγκάλαις ἐνθεῖς, εἶτα μέντοι κατ' ἴχνια τὰ ἐκείνου
θῆαν, ὡς περ οὖν ἐλκόμενος βίᾳ, ἑαυτὸν σὺν τῷ
δυστυχῇ χορῷ ἐπὶ τῷ Μελήτῳ ἐρῆψε φέρων, βρα-
δὸν καὶ δυστυχῇ τὸν ἔρωτα ἀντερρασθεῖς τοῦτον. καὶ
ἔστηκεν εἰδωλον τοῦ πάθους κατὰ τὸν τόπον, παῖς
15 ὄραϊος καὶ γυμνός, ἀλεκτρούνας δύο μάλα εὐγενεῖς
φέρων ἐν ταῖς ἀγκάλαις, καὶ ὄθων ἐπὶ κεφαλῇ
ἑαυτόν.

Μέλητοι καὶ Ἄνουτοι.

1. ὀδοηκοστῇ τετάρτῃ] Accuratius si tradatur, Olymp. LXXXV, 1. 3. Μέλιτος. οὗτος ἐρᾷ νεαν.] Totus hic locus descri-
ptus est ex Aeliano, ut discimus ex ipso Suida supra v. Ἀτέραμον, ubi particula huius Eclogae, addito scriptoris illius nomine,
legitur. Sumpta autem haec sunt ex libro Aeliani de Providentia, hodie deperdito; ex quo et reliqua fere omnia Aeliani fra-
gmenta, quae apud Suidam occurrunt, deprompta esse, alibi quoque lectorem monuimus. Conferendus est autem [Reinesio
monente] cum hoc loco Pausanias in Atticis p. 58. qui eiusdem historiae mentionem faciens; Μέλητα adolescentem illum voca-
tum scribit, quem Aelianus in hoc fragmento Μέλιτον appellat. Küst. 4. μειρακίον δὲ ἦν τὸ γένος διαπρεπὲς — ἀμαχόν]
μειρακίον καὶ ἐκείνου (μειρακίου *V. μειράκιον omissis καὶ ἐκείνου B. V.) — διαπρεπούς — ἀμάχου A. V. ἀμάχου etiam B.
Gaisfordus ut opinor invitae neglexit τὸ γένος. Huic autem scripturae consequens est, ut in praegressis nominativus extiterit
νεανίας, iam detortus ab lelici conditore, ut propius accederet narratio ad lemma Μέλητος. Adde quod subsequente nullam
arguunt Meleti significationem praecessisse, sed fere huius generis exordium, Ἐρᾷ τις νεανίας Ἀθήνησι τῶν . . . μειρακίου.
Quod subiecit Aelianus ἐκείνου, id ad ingenium ut solet sermonis Latini conformavit. Infra ὡς φασιν om. V. 6. Μέλητος
ὄνομα] Haec particula repetitur in v. Καλὸς κάγαθος. 7. ἦν δὲ ἄτεγκτός τε καὶ ἀμ.] Locus hic legitur etiam supra v. Ἀτεγ-
κτος. Küst. 10. τῷ] τὰ τῷ A. B. E. Med. καὶ ὁμοῦ — ἐλαύνοντα om. V. 11. θηρατικῶς] θηρατικὸς A. θηρατικῶς; praetuli
cum V. E. 12. ἵππον] ἵππων B. E. pr. Tum ἄν τῶν A. αὐτῶν V. ὅτου — θυμικόν om. V. qui mox χλαμύδα; ὄραϊας. Ba-
stius malebat πολεμιστηρίων pro πολεμίων, allato Synes. p. 185. cui repugnat ὅτου δὴ. 14. De manuscriptis illis avium ama-
toris dixerunt Brunckius in Arist. Av. 707. et Burm. in Prop. p. 623. 15. οἰκέτας γένος θανμαστούς] Velut Aethiopes, a Ter-
rentio celebratos, non illos de communi venalium grege, quos pertractavit Hemsterh. in Luc. Tim. 22. 17. ἔδωρεῖτο] καὶ
ἔδωρεῖτο A. V. B. Itaque apodosis fit initium ab ὁ δέ. Tum γε om. V. B. καὶ ante τίμιον om. A. B. V. E. Mallim etiam τὸ
abesse.
1. ἀπεώσατο ἄρα] Fort. leg. ἀπεώσατο τὸ τοῦ ἐραστοῦ δῶρον. Valck. ἀπεωρήσατο V. Nihil mutandum, modo praegressis iuu-
gantur καὶ ἐς τοσοῦτον. 3. καὶ ἐπὶ — ἀτιμία om. V. ἀσχάλλων τῇ ἀτιμ.] Vide Nostrum supra v. Ἀσχάλλων. Küst. ἀσχά-
λων A. 4. τε μόχοις] τε om. V. et mox ἄμα καὶ ἀπείροις, retinet καὶ ἀπείροις *V. 5. ἀνέθορεν εἰς] ἀνέθορε τε ἐς; A.
7. οὐ μὴν . . . θανάτῳ] Repetuntur haec in v. Ἐπιγγανών, sed omissio παῖδα. 9. οὖν] γοῦν Gaisf. cum A. Vocem δι-
remi. καὶ ταῖς ἀγ. ἐνθεῖς om. V. 10. εἶτα] εἶτα μέντοι A. ἐκείνου] Μέλιτ^ο V. omissis et χορῶν ἐπὶ τῷ, et mox τοῦ —
τόπον, et δύο — εὐγενεῖς. 12. χορῶν] χορῶν recte Kühnius fragm. Aelian. Hemst. Sic Gaisf., quod non intelligo; χορῶν A.
B. quod Portus coniectando erat assecutus. Mihi quidem etiamnum videtur menda latitare. 13. ἀντερρασθεῖς] ἀντερρασθεῖς
V. 16. καὶ om. *V. ἐπὶ κεφαλῇ ὄθων] ὄθων ἐπὶ κεφαλῇ A. 18. Μέλητοι] Sic A. Quae olim post Μελιτοῦττα
extabant, cum vulgari scriptura Μέλιτοι. Ignorat *V.

ministratio adversatus est Pericli: cumque Samiorum dux
esset, navali proelio pugnavit cum Sophocle tragico, Olympiade
LXXXIV. Μέλητος. Meletus. hic adolescens amavit Athenis
iuvenem nobilem et divitem: qui cum genere illustri natus esset,
tunc etiam forma excellebat. et amator quidem nomen erat Me-
letus; adolescenti vero formoso Timagoras, ut aiunt. erat autem
puer ille durus et inexorabilis, et amator suo multa iniungebat
laboriosa, et cum extremis periculis coniuncta, et quae ad per-
niciem propemodum eum adducerent. in his erant ista, ut canes
bonos et venaticos ex peregrinis terris adduceret, equumque
generosum et ferocem ex hostico abduceret, et alterius chlamy-
dem pulchram, et alia huiusmodi. tandem etiam imperavit ei, ut
altitiles aves, culuscunque illae essent, et servos genere singula-
res adduceret. cum autem haec etiam amicus ille numine amoris

affatus confecisset, remque magnopere pretiosam munera iam
dicta illi formoso donasset: is, quippe inhumano ingenio ad hunc
usque gradum praeditus, haec etiam dona superbe repudiavit.
Meletus igitur amore flagrans et furore percitus, praeterea vero
tantam ignominiam iniquo ferens animo, et defessus irritis si-
mul et infinitis laboribus: celeritate pedum quanta maxima potuit
in arcem ascendit, et se de rupibus deiecit. neque vero ultrix lu-
stitia insolentem illum et superbum puerum Meleti morti passa est
insultare. nam avibus acceptis et in ulnas impositis, illius vesti-
gia sequens, quasi per vim traheretur, cum illo infelici choro pro-
grediens, super Meletum se proiecit, sero et infaueto hoc amore
suum amatorem redamans. huius vero calamitatis simulacrum
in illo loco positum est, puer formosus et nudus, duos gallos
generosos in ulnis ferens, et in caput se praecipitans. Μέλη-

Μέλι. Τοῦτο γλυκὺ μὲν ἔστι τὴν αἰσθησιν, πικρὸν δὲ τὴν ἀνάδοσιν. χολῆς γὰρ αὐτὸ φασὶ ποιητικὸν εἶναι, "καὶ τρέπειν τοὺς χυμοὺς εἰς τοῦναντίον τῆς γεύσεως· ὃ δὴ καὶ μᾶλλον τῆς ἐκ φύσεως αὐτοῦ πικρότητος κατηγορεῖ τὴν γένεσιν.

Μελία. εἶδος δένδρου. Ἀριστοφάνης Ὀρνισιν· Ἰζόμενος μελίας ἐπὶ φυλλοκόμου.

Μελίβοιαν. τὴν Ὀλυζῶνα πόλιν.

Μελίδειον. κηρίον.

Μελίαι. βέλη, δόρατι. Μελίαι δ' ἦσαν αὐ-10 ταῖς αἰ κεραίδες· φησὶν ὁ Θεολόγος Γρηγόριος. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Οὕτω τοι μέλια ταναὰ ποτὶ κίονα μακρὸν
ἦσο, πανομφαίῳ Ζηνὶ μένουσ' ἱερά.

Μελιηδῆς. ὃ γλυκύτετος. Καὶ Ὅμηρος· 15 Μελιηδέα θυμὸν ἀπήρα.

Μελίνη. εἶδος ὄσπριον. Ἦν δὲ καὶ σίτος ἀπὸ μελίνης. τοῦτο γὰρ ἦν ἐν τῇ χώρᾳ πλεῖστον. Καὶ αὐθις· Ἐφέροντο ἀδεῶς οἶνον, ὄσπρια, μελί-
νας, σῦκα. πάντα γὰρ ἀγαθὰ εἶχεν ἡ χώρα πλὴν 20 ἑλαίου.

Μελίνη. Δημοσθένης ἐν Φιλιππικῷ. ὄσπριον

ἔστιν· ὅπερ καὶ ἀρσενικῶς λέγεται. Σοφοκλῆς μὲν γὰρ καὶ Ἡρόδοτος καὶ Ξενοφῶν θηλυκῶς εἶπον μελί-
νον καὶ μελίνοσ εἶπε. ἔνιοι δὲ εἶδος τι κεγγρίου 5 νομιζοῦσι τὴν μελίην, ὅπερ τινὰς καλεῖν ἔλυ-
μον. Θεόφραστος δὲ ἐν ἑβδόμῳ περὶ Φυτῶν ὡς διαφέροντα ταῦτα ἀναγράφει, κέγγρον ἢ μελίην ἢ ἔλυμον.

Μελίπηκτα. εἶδος πλακοῦντος.

Μελιπνόους. ἡδυπνόους.

Μελιῤῥυτον.

Μελίσσα. ὄνομα πόλεως. καὶ ζούφιον, ὅπερ ἐργάζεται τὸ μέλι.

Μελισσείου. κηρίου.

Μελισμός. τῶν μελῶν ἡ διαίρεσις. ἐκ τοῦ μελίζω.

Μελισσοκόμος. ὃ τῶν μελισσῶν ἐπιμελού-
μενος.

Μελισσος. ὄνομα κύριον.

Μελισσῶα.

Μελιστί. κατὰ μέλος.

Μέλιττα. ἡ μέλισσα.

1. Μέλι. τοῦτο γλυκὺ] Verba Iuliani Ep. 24. 2. δὲ ποιητικὸν αὐτὸ φασὶν] γὰρ αὐτὸ φασὶ ποιητικὸν A. quocum verba transposuit *V. 5. πικρότης] πικρότατον B. πικροτάτην E. Edd. ante Kusterum. 6. Ἀριστοφάνης Ὀρνισι] V. 748. Ὀρνισιν om. *V. 7. ἰζόμενος] ἰζόμενος A. V. Ox. 8. Μελίβοιον] Μελίβοιαν reposui cum B. *V. Homerus cum U. β. 717. dix-
rit, καὶ Μελίβοιαν ἔχον καὶ Ὀλυζῶνα τρηχίαν, apparet haec sic fere componenda fuisse: Μελίβοιαν καὶ Ὀλυζῶνα. πόλιν. Quae subsequebantur, Μελίβοιος. γεωργός ὁ τὸν Οἰδίπουν ἀναθρεψάμενος. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Οἰδίπυ: delevi cum A. καὶ . . . Οἰ-
δίου om. V. Glossam ante v. Μελία posuit *V. 9. Μελιδεῖον] Immo Μελισσιον. 12. ἐν Ἐπιγράμματι] Simonidis fr. XLVII. Anthol. Pal. VI, 52. Cf. vv. Ἦσο et Ταναή. 15. Ὅμηρος] II. κ'. 495. 17. Μελίνη] Addit V. εἶδος ὄσπριον, ὅπερ τινὰς καλοῦσαν ἔλυμον. Quae Gronovius ad posteriorem glossam refert. Ἦν δὲ καὶ σίτος ἀπὸ μελ.] E Xenoph. lib. I. de Exped. Cyri, [c. V, 10.] p. 256. ut Pearsons observaverat. Küst. 19. οἶνον] οἶνον A. E. *V. et Xenoph. Anab. VI, 4, 1. qui Porti coniecturam firmant. 22. Μελίνη. Δημοσθ.] Ex Harpocratioue. Φιλιππικῷ A. *V. Photius, Harpocr. Pal. De Cherson. p. 100. extr.
2. γὰρ] μὲν γὰρ A. Phot. Harpocr. Pal. θηλυκῶς] θηλυκὸν V. εἶπε] εἶπον A. V. Phot. Harpocr. Pal. Tum μελίην B. V. Phot. μελίην Harpocr. Pal. 3. ὃ neglexit Küst. καὶ μελίην] καὶ μέλιον A. B. V. Phot. καὶ μέλιον καὶ μελίνοσ Harpocr. Pal. 4. κέγγρον Phot. et Harpocr. 5. τινὰς] τινὰς A. Phot. Harpocr. Pal., hic etiam θέλουσι post ἔλυμον omittit. ὅπερ — θέλουσι om. V. omissis etiam ἐν ἑβδόμῳ — ἀναγράφει. Vid. Theophrast. H. Pl. VIII, 1, 1. coll. Schneid. Ind. p. 446. 9. Με-
λίπηκτα] Vid. Bergler. in Alciphr. I, 39. p. 253. 10. Μελιπνόους] Vid. Ἀσταφίς. Hemst. Μελίνοσ. ἡδυπνόουσ Photius. 11. ἡδύπρωτιστον interpretatio Hesychii. 14. Μελισσείου κηροῦ iungebat Ernestius Gloss. Suid. p. 170. sq., ut ad Luciae c. 24. v. 42. referenda. Confirmat Zon. p. 1348. 15. Μελισμός] Hoc profectum ab epimerismorum tabulis: v. Herodian. pp. 81. 180. 264. coll. Zon. p. 1344. 17. Μελισσοκόμοι. οἱ — ἐπιμελοῦμενοι] Μελισσοκόμος. ὃ ἐπιμελούμενος A. V. E. 19. Μελισσος] Μέλιττος A. V. Cum his sub finem delevi, ἔστιν ἐν τῷ Γέννητικῷ. Huc autem referenda particula v. Μέλιτος Ἀίρου. 20. Μελισσῶα] Μελισσῶα A. B. V. E. Id detortum videtur ex Μελισσῶων. 22. Μέλιττα] Post h. gl. Μελι-
τινές omiserunt A. V. (silet Gron.) Μελιτεῦσ E.

101. Meleti et Anyti. Μέλι. Mel. Hoc dulce quidem est gustatu, sed ructus gignit amarus: diciturque procreare bitem, et humores convertere in saporem dulcedini contrarium: quod magis etiam arguit, id natura causam amaritudinis esse. Μελία. Genus arboris. Aristophanes Avibus: Sedens in fraxino frondosa. Μελίβοιαν. Meliboeam et Olyzona. civitatum nomina. Μελίδειον. Favus. Μελίαι. Tela, hastae. Gregorius Theologus: Ipsi autem pectines textorii pro hastis erant. Et in Epigrammate: Sic hasta longa ad coturnum longam suspensa esto, Panomphaeo lori sacra manens. Μελιηδῆς. Dulcissimus. Homerus: Dulcissimam animam abstulit. Μελίνη. Genus leguminis. Panico etiam cibi loco utebantur. eo enim regio illa abundabat. Et iterum: Secure auferebat vinum, legumina, panicum, ficus.

regio enim illa omnia habebat bona praeter oleum. Με-
λίην. Demosthenes in Philippicis. est legumen, et masculino etiam genere effertur. Sophocles enim, Herodotus, Xenophon feminino genere dixerunt. idem tamen Xenophon in Anabasi et μέλιον et μελίνοσ dixit. quidam μελίην genus milii esse putant: quod nonnulli etiam ἔλυμον vocant. sed Theophrastus lib. VII. de Plantis ea ut diversa recenset: Milium vel panicum vel elytmum. Μελίπηκτα. Placenta ex melle confectae. Μελιπνόους. Suaviter spirantes. Μελιῤῥυ-
τον. Μελίσσα. Nomen urbis. et animaculum, quod facit mel. Μελισσείου. Alvearis. Μελισμός. Membrorum divisio. ab verbo μελίζω. Μελισσοκόμος. Qui apes curat. Μελισσος. Nomen proprium. Μελισ-
σῶα. Μελιστί. Membratim. Μέλιττα. Pro μέλισσα.

Μελιταῖον κυνίδιον. Τῶν γὰρ κυνῶν οἱ μὲν ἰχνευταί· οἱ δὲ ὁμοσε τοῖς θηρίοις χωροῦσιν οἱ δὲ ἐπὶ φυλακῇ τῶν κτημάτων οἰκουροί· οἱ δὲ ἐπὶ τέρψει, ὡς τὰ Μελιταῖα κυνίδια.

Μελιταῖεὺς.

Μελίτη. Δημοσθένης ἐν τῇ κατὰ Κόνωνος. δῆμος ἐστὶ τῆς Κεκροπίδος, ὀνομασθεὶς ἀπὸ Μελί-
526 τῆς "κατὰ μὲν Ἡσίοδον θυγατρὸς Μύρμηκος, κατὰ δὲ Μουσαῖον Ἄου τοῦ Ἀπόλλωνος.

Μελιτηνή. ὄνομα πόλεως.

Μελιτιανός.

Μελιττοπηχεῖν. τὸ κρόδοντας ψόφον ποιεῖν, ἵνα μὴ αἱ μέλισσαι προσπέτνται.

Μέλιτος μυελός. ἐπὶ τῶν ἄγαν ἡδέων.

Μελιτοῦττα. μᾶζα μέλιτι δεδευμένη· ἦν ἔχει-15
ρον, ὡς ἐδόκουν, τοῖς ὕφεσι τοῖς ἐς Τροφῶνιου

μαντευομένοις. ἐν Λεβαδείᾳ ἐστίν. — Ὅτι ἡ με-
λιτοῦττα ἐπίθετον τῶν ναστῶν. — Ἰστέον ὅτι
ἡ μελιτοῦττα ἐδίδοτο τοῖς νεκροῖς, ὡς εἰς τὸν Κέρ-
βερρον καὶ ὀβολὸς μισθὸς τῇ πορθημῇ· καὶ στέφα-
5 νος, ὡς τὸν βίον διηγωνισμένοις.

Μελιτωδῶν ἐδεσμάτων.

Μελίτωνος.

Μελιτροός.

Μελίφρων. ἡδύς, γλυκυίνων τὰς φρένας.

Μελίχλωρος. ὁ χλωρός.

10 Μελόμενοι. Καὶ ἐπίστευον εἶναι θεοφιλεῖς,
τῷ δαίμονι τούτῳ μελόμενοι.

Μέλον. διὰ φροντίδος ὕν. Ἀριστοφάνης·

Οὐδὲν ἄρ' ἐμοῦ μέλον, ὅσον δὲ μόνον εἰ-
δέναι

σκωμμάτιον, εἴποτέ τι θλιβόμενος ἐκβάλω.

1. Μελιταῖον κυνίδιον] De quo multa collegit Boissonad. in Herodian. p. 82. Τῶν γὰρ κυνῶν οἱ μὲν ἰχν.] Artemidorus lib. II. c. 11. Τῶν κυνῶν οἱ μὲν ἐπὶ θήραν τρέφονται· καὶ τούτων οἱ μὲν εἰσὶν ἰχνευταί· οἱ δὲ ὁμοσε τοῖς θηρίοις χωροῦσιν· οἱ δὲ ἐπὶ φυλακῇ τῶν κτημάτων, οὓς οἰκουροὺς καὶ δεσμούς λέγομεν· οἱ δὲ ἐπὶ τερπωλῇ, καὶ οἱ [leg. οἱ καὶ] Μελιταῖοι λέγομενοι. Hinc Suidas sua descripsit. Küst. 2. ἰχνευτικοί] ἰχνευταί A. cum Arsenio p. 351. 4. Μελιταῖα] Μελιταῖα V. Sub finem cum A. sustuli: Καὶ Μελιτηνοὶ κόνες· οἱ ἐπὶ τέρψει τρεφόμενοι. Ubi Μελιτηνοὶ Holsten. in Steph. Byz. p. 203. „Μελιτή-
5 σιοι I. Vlit. in Gratii Cyneg. v. 405. Adducit Suidae locum Petavius in Themist. XXI. p. 503. [p. 520.]” Hemst. 5. Με-
λιταῖεὺς] Sic A. V. sed alieno loco. Μελιταῖεὺς B. Vid. Steph. Byz. in Μελιταῖα. 6. Μελίτη. Δημοσθένης ἐν τῇ κατὰ
K.] Ex Harpocrate. Confer etiam Schol. Aristoph. Ran. 504. Domum in Μελίτῃ habuit Epicurus, quam Hermacho et
quī cum eo philosophentur dat inhabitandam testamento, Laert. X, 10. Reines. Schol. Platon. Parmenid. init. in MS. Paris. ap.
Gaisf. Μελίτη δῆμος Κεκροπίδος· ἔσχεν δὲ ὄνομα τοιοῦτον ἀπὸ Μελίτης τῆς τῷ Ποσειδῶνι φίλης, ὅθεν Μελίτην δὴ Ποσειδάωνος
ἐταίρην φησὶ τις ποιητής. κατὰ Κόνωνος] P. 1258. extr. 7. δέ ἐστι] δέ om. A. 8. ἡ κατὰ — θυγατὴρ ἦν] κατὰ — θυ-
γατρὸς A. V. Photius et Harp. 10. Μελιτηνή] V. Helmarus in Dion. LXXI, 9. Sub finem cum A. delevi: Καὶ Μελιτηνός,
ὁ πολίτης. Contra *V. Μελιτηνός. ὁ πολίτης post gl. Μέλιτος servavit. Μελιτηνός. τοπικόν Zdn. p. 1340. 11. Μελιτιαν-
ός] Delevit Gaisf. cum A. Βουταλίων καὶ Κόροβος, καὶ Μελιτιδῆς ἐπὶ μωρίᾳ διεβέβλητο. Ἀριστοφάνης. ἔστιν ἐν τῇ Γε-
λοῖος, quae male repetebantur ex v. Βουταλίων, *V. praefixo ὅτι ante gl. Μελιτοῦττα posuit. 12. Μελιττοπηχεῖν] Et
vox ista et interpretatio etus mihi suspecta est: de qua proinde amplius cogitandum censeo. Confer interim Hesych. v. Μελι-
τοπολεῖν. Küst. Μελιτοχεῖν E. Μελιτοποχεῖν Photii MS. ubi editum Μελιττοπηχεῖν, quod in Suida reponit post Wolfium
Hemsterhusius, quasi formatum a πήσσω, ἔπιτχα. Vossius autem in Hesychium μελιττοπηχεῖν vel μελιτταπηχεῖν. Interim
probabimus Hesychianum μελιττοπολεῖν. 13. προσπέτνται] προσάπτνται Photii MS. ubi editum πρόσπετνται. Portus ἀπο-
πέτνται. Praestat μὴ deleri. 14. Arsenius p. 351. 15. Μελιτοῦττα *V. his. μᾶζα μέλιτι — τοῖς ὕφεσι] Ex Schol.
Aristoph. Nub. 507. Scripsi μᾶζα. 16. ἐν Τροφῶνιου] ἐς Τροφῶνιου A. B. E. *V.
1. μαντευομένοις] οἱ μαντεῦοι E. Schol. Aristoph. Rav. Ἐν Λεβαδείᾳ ἱερὸν ἐστὶ Τροφῶνιου, ὅπου ὄφρις ἦν ὁ μαντεῦοις, ὅς
οἱ κατοικοῦντες πλακοῦντας ἐβαλλον μέλιτι δεδευμένους. Λεβαδεία] Λεβαδεία A. Ἡ μελιτοῦττα ἐπίθετον τῶν ναστῶν]
Respexit Suidas ad locum illum Aristophanis Av. 568. Ἦν δ' Ἡρακλεῖ τις βούν, λέγω ναστούς θύειν μελιτοῦττας. Vide ibi Scho-
liastam. Küst. Ὅτι Gaisf. cum *V. ναστῶν *V. 2. Ἰστέον ὅτι μελιτοῦττα] Schol. Aristoph. Lysist. 601. Hemst. ἡ Gaisf.
cum *V. qui μελιτοῦσα. 3. ἐδίδοτο τοῖς νεκροῖς] Vid. supra Λανάη et Καρχάδοντα (sic). Reines. Conf. Hemsterhus. in Lu-
ciani Dial. Mort. XXI, 2. p. 422. 5. διηγωνισμένοις] διηγωνισμένος A. B. E. 6. Μελιτωδῶν] Μελιτωδῶν B. Edd. ante
Küst. Is neglexit Μελίτωνος et Μελιτροός. 13. Ἀριστοφάνης· Οὐδὲν ἄρ' — ἐκβάλω. Ὅτι δὴ — δόξης] Prius fragmentum extat
apud Aristoph. in Vespis v. 1279. (1328. sq.) ubi male legitur ἐκβάλλω, ex Suida corrigendum. Quod et recte animadvertit Florens
Christiannus. In posteriori autem scribendum, καὶ τῇ περὶ ταῦτα γάνυσθαι δόξῃ. Quomodo legitur apud Agathiam lib. II. (28.)
p. 67. unde hunc locum decerpit Suidas. De Chosrooe autem Persarum rege hic sermo est, qui litteras amabat scilicet, atque
earum existimatione valde delectabatur. Tourp. τῇ — δόξῃ correxerat Portus, a Suida firmatum v. Χοσρόης. 16. ἐκβάλλω
Ox. Repetuntur haec in v. Σκωμμάτιον.

Μελιταῖον κυνίδιον. Canum enim alii sunt sagaces; alii cum feris congregiuntur; alii ad rerum domesticarum custodiam addibentur; alii denique voluptatis causa domi nutriuntur, velut catelli Melitaei. Μελιταῖεὺς. Μελίτη. Demosthenes in oratione contra Cononem. est pagus tribus Cecropiae, cuius nomen ab Melite ductum, quam Hesiodus filiam Myrmecis, Musaeus vero Dii, filii Apollinis, fuisse tradit. Μελιτηνή. Nomen urbis. Μελιτιανός. Μελιττοπηχεῖν. Pulsu strepitum edere. ne apes advolent. Μέλιτος μυελός. Mellis medulla. de rebus valde suavis. Μελιτοῦττα. Placenta mellita: quae afferebatur serpentibus, qui Suidae Lex. Vol. II.

in antro Trophonii consulentibus responsa reddere credebantur. [Antrum autem illud] in Lebadia erat. † Μελιτοῦττα [apud Aristophanem in Avibus] est epithetum τῶν ναστῶν. † Sciendum est, placentam mellitam mortuis dari solitam ad placandum Cerberum; et obolus, nauticum portitori; et coronam, ut vitae certamine defunctis. Μελιτωδῶν ἐδεσμάτων. Μελίτωνος. Μελιτροός. Μελίφρων. Suavis, animos demulcens. Μελίχλωρος. Mellis instar flavus. Μελόμενοι. Et credebant se deo caros esse, quod huic daemone curae essent. Μέλον. Quod curae est alicui. Aristophanes: Cum nihil me curarent, nisi tantum, ut dictionem resciscerent.

Μέλι. Τοῦτο γλυκὺ μὲν ἔστι τὴν αἰσθησιν, πικρὸν δὲ τὴν ἀνάδοσιν. χολῆς γὰρ αὐτὸ φασὶ ποιητικὸν εἶναι, καὶ τρέπειν τοὺς χυμοὺς εἰς τοῦναντίον τῆς γεύσεως· ὃ δὴ καὶ μᾶλλον τῆς ἐκ φύσεως αὐτοῦ πικρότητος κατηγορεῖ τὴν γένεσιν.

Μελία. εἶδος δένδρου. Ἀριστοφάνης Ὀρνισιν· Ἰζόμενος μελίας ἐπὶ φυλλοκόμου.

Μελίβοιαν. τὴν Ὀλυζῶνα πόλιν.

Μελίδειον. κηρίον.

Μελίαι. βέλη, δόρατα. Μελίαι δ' ἦσαν αὐτοῖς αἱ κερχίδες· φησὶν ὁ Θεολόγος Γρηγόριος. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Οὕτω τοι μέλλα ταναὰ ποτὶ κίονα μακρὸν ἦσο, πανομφαίῳ Ζηνὶ μένουσ' ἱερά.

Μελιηδής. ὁ γλυκύτετος. Καὶ Ὀμηρος· Μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα.

Μελίνη. εἶδος ὄσπριον. Ἦν δὲ καὶ σίτος ἀπὸ μελίνης. τοῦτο γὰρ ἦν ἐν τῇ χώρᾳ πλείστον. Καὶ αὐθις· Ἐφέροντο ἀδεῶς οἶνον, ὕσπρια, μέλλνας, σῦκα. πάντα γὰρ ἀγαθὰ εἶχεν ἡ χώρα πλὴν ὄλαίου.

Μελίνη. Δημοσθένης ἐν Φιλιππηκῷ. ὄσπριον

ἔστιν· ὅπερ καὶ ἀρσενικῶς λέγεται. Σοφοκλῆς μὲν γὰρ καὶ Ἡρόδοτος καὶ Ξενοφῶν θηλυκῶς εἶπον μελίνην. Ξενοφῶν δὲ ὁ αὐτὸς ἐν Ἀναβάσει καὶ μελίον καὶ μελίνοὺς εἶπε. ἔνιοι δὲ εἶδος τι κερχίον νομίζουσι τὴν μελίνην, ὅπερ τινὰς καλεῖν ἔλυμον. Θεόφραστος δὲ ἐν ἑβδόμῳ περὶ Φυτῶν ὡς διαφέροντα ταῦτα ἀναγράφει, κέρχρον ἢ μελίνην ἢ ἔλυμον.

Μελίπηκτα. εἶδος πλακοῦντος.

Μελιπνόους. ἡδυπνόους.

Μελίρρυτον.

Μελίσσα. ὄνομα πόλεως. καὶ ζωόφιον, ὅπερ ἐργάζεται τὸ μέλι.

Μελισσεῖον. κηρίον.

Μελισμός. τῶν μελῶν ἡ διαίρεσις. ἐκ τοῦ μελίω.

Μελισσοκόμος. ὁ τῶν μελισσῶν ἐπιμελούμενος.

Μελισσος. ὄνομα κύριον.

Μελισσῶα.

Μελιστί. κατὰ μέλος.

Μελίττα. ἡ μέλισσα.

- Μέλι. τοῦτο γλυκὺ] Verba Iuliani Ep. 24.
- δὲ ποιητικὸν αὐτὸ φασιν] γὰρ αὐτὸ φασὶ ποιητικὸν A. quocum verba transposuit *V.
- πικρότης] πικρότατον B. πικροτάτην E. Edd. ante Kusterum.
- Ἀριστοφάνης Ὀρνισιν] V. 748. Ὀρνισιν om. *V.
- Ἰζόμενος] ἰζόμενος A. V. Ox.
- Μελίβοιαν] Μελίβοιαν reposui cum B. *V. Homerus cum U. β'. 717. dixerit, καὶ Μελίβοιαν ἔχον καὶ Ὀλυζῶνα τρηχέϊαν, apparet haec sic fere componenda fuisse: Μελίβοιαν καὶ Ὀλυζῶνα. πόλιν. Quae subsequerentur, Μελίβοιοις. γεωργός ὁ τὸν Οἰδίπουν ἀναθροιάμενος. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Οἰδίπῳ: delevi cum A. καὶ... Οἰδίπῳ om. V. Glossam ante V. Melia posuit *V.
- Μελίδειον] Immo Μελισσιον. 12. ἐν Ἐπιγράμματι] Simonidis fr. XLVII. Anthol. Pal. VI, 52. Cf. vv. Ἦσο et Ταναῆ.
- Ὀμηρος] II. κ'. 495.
- Μελίνη] Addit V. εἶδος ὄσπριον, ὅπερ τινὲς καλοῦσιν ἔλυμον. Quae Gronovius ad posteriorem glossam refert. Ἦν δὲ καὶ σίτος ἀπὸ μελ.] E Xenoph. lib. I. de Exped. Cyri, [c. V, 10.] p. 256. ut Pearsonus observaverat. Küst.
- οἶνον A. E. *V. et Xenoph. Anab. VI, 4, 1. qui Porti conjecturam firmant.
- Μελίνη. Δημοσθ.] Ex Harpocracione. Φιλιππηκῷ] Φιλιππηκῷ A. *V. Photius, Harpocr. Pal. De Cherson. p. 100. extr.
- γὰρ] μὲν γὰρ A. Phot. Harpocr. Pal.
- θηλυκῶς] θηλυκὸν V.
- εἶπε] εἶπον A. V. Phot. Harpocr. Pal. Tum μελίνη B. V. Phot. μελίνην Harpocr. Pal.
- ὁ neglexit Küst. καὶ μελίνην] καὶ μελίον A. B. V. Phot. καὶ μέλλιον καὶ μελίνοὺς Harpocr. Pal.
- κέρχρον Phot. et Harpocr.
- τινὲς] τινὰς A. Phot. Harpocr. Pal., hic etiam θέλουσι post ἔλυμον omittit. ὅπερ — θέλουσι om. V. omissis etiam ἐν ἑβδόμῳ — ἀναγράφει. Vid. Theophrast. H. Pl. VIII, 1, 1. coll. Schneid. Ind. p. 446.
- Μελίπηκτα] Vid. Bergler. in Alciph. I, 39. p. 253.
- Μελιπνόους] Vid. Μεταφρ. Hemst. Μελίνοὺς. ἡδυπνόους Photius.
- ἡδὺ πρῶτιστον interpretatio Hesychii.
- Μελισσεῖον κηροῦ] iungebat Ernestius Gloss. Suid. p. 170. sq., ut ad Lucan. c. 24. v. 42. referenda. Confirmat Zon. p. 1348.
- Μελισμός] Hoc profectum ab epimerismorum tabulis: v. Herodian. pp. 81. 180. 264. coll. Zon. p. 1344.
- Μελισσοκόμοι. οἱ — ἐπιμελούμενοι] Μελισσοκόμος. ὁ ἐπιμελούμενος A. V. E.
- Μελισσος] Μελίττος A. V. Cum his sub finem delevi, ἔστιν ἐν τῷ Γεννητικῷ. Huc autem referenda particula v. Μελίττος Ἀγρου.
- Μελισσῶα] Μελισσῶα A. B. V. E. Id detortum videtur ex Μελισσῶων.
- Μελίττα] Post h. gl. Μελιτενὲς omiserunt A. V. (silet Gron.) Μελιτεὺς E.

τοῖ. Meleti et Anyti. Μέλι. Mel. Hoc dulce quidem est gustatu, sed ructus gignit amarus: diciturque procreare bilem, et humores convertere in saporem dulcedini contrarium: quod magis etiam arguit, id natura causam amaritudinis esse. Μελία. Genus arboris. Aristophanes Avibus: Sedens in fraxino frondosa. Μελίβοιαν. Meliboeam et Olyzona. civitatum nomina. Μελίδειον. Favus. Μελίαι. Tela, haetae. Gregorius Theologus: Ipsi autem pectines textorii pro hastis erant. Et in Epigrammate: Sic hasta longa ad columinum longam suspensa esto, Panomphaeo Iovi sacra manens. Μελιηδής. Dulcissimus. Homerus: Dulcissimam animam abstulit. Μελίνη. Genus leguminis. Panico etiam cibi loco utebantur. eo enim regio illa abundabat. Et iterum: Secure aufererat vinum, legumina, panicum, ficus.

regio enim illa omnia habebat bona praeter oleum. Μελίνη. Demosthenes in Philippicis. est legumen, et masculino etiam genere effertur. Sophocles enim, Herodotus, Xenophon femino genere dixerunt. idem tamen Xenophon in Anabasi et μέλιον et μελίνοὺς dixit. quidam μελίνην genus milii esse putant: quod nonnulli etiam ἔλυμον vocant. sed Theophrastus lib. VII. de Plantis ea ut diversa recenset: Milium vel panicum vel elyimum. Μελίπηκτα. Placentae ex melle confectae. Μελιπνόους. Suaviter spirantes. Μελίρρυτον. Μελίσσα. Nomen urbis. et animaculum, quod facit mel. Μελισσεῖον. Alvearis. Μελισμός. Membrorum divisio. ab verbo μελίω. Μελισσοκόμος. Qui apes curat. Μελισσος. Nomen proprium. Μελισσῶα. Μελιστί. Membratim. Μελίττα. Pro μέλισσα.

Μελιταῖον κυνίδιον. Τῶν γὰρ κυνῶν οἱ μὲν ἰχνευταί· οἱ δὲ ὁμοίως τοῖς θηρίοις χωροῦσιν οἱ δὲ ἐπὶ φυλακῇ τῶν κτημάτων ὄκνοντο· οἱ δὲ ἐπὶ τέρψει, ὡς τὰ Μελιταῖα κυνίδα.

Μελιταιεύς.

Μελίτη. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. δῆμος ἐστὶ τῆς Κερκροπίδος, ὀνομασθεὶς ἀπὸ Μελί-
526 τῆς κατὰ μὲν Ἡσίοδον θυγατρὸς Μύρμηκος, κατὰ δὲ Μουσαῖον Ἰου τοῦ Ἀπόλλωνος.

Μελιτηγῆ. ὄνομα πόλεως.

Μελιτιανός.

Μελιττοπηχεῖν. τὸ κροθόντιος ψόφον ποιεῖν, ἵνα μὴ αἰ μέλισσαι προσπέτωνται.

Μέλιτος μυελός. ἐπὶ τῶν ἄγρων ἡδέων.

Μελιτοῦττα. μᾶζα μέλιτι δεδευμένη ἦν ἔφε-
15 ρον, ὡς ἐδόκουν, τοῖς ὕφεσι τοῖς ἐς Τροφῶνιου

μαντευομένοις. ἐν Λεβαδείᾳ ἐστίν. — Ὅτι ἡ με-
λιτοῦττα ἐπίθετον τῶν ναστῶν. — Ἰστέον ὅτι
ἡ μελιτοῦττα ἐδίδοτο τοῖς νεκροῖς, ὡς εἰς τὸν Κέρ-
βερρον· καὶ ὀβολὸς μισθὸς τῷ πορθημῆι· καὶ στέφα-
5 νος, ὡς τὸν βίον διηγωνισμένοις.

Μελιτωδῶν ἐδεσμάτων.

Μελίτωνος.

Μελιτροός.

Μελίφρων. ἡδύς, γλυκαίνων τὰς φρένας.

10 Μελίχλωρος. ὁ χλωρός.

Μελόμενοι. Καὶ ἐπίστευον εἶναι θεοφιλεῖς, τῷ δαίμονι τούτῳ μελόμενοι.

Μέλον. διὰ φροντίδος ὕν. Ἀριστοφάνης·

Οὐδὲν ἄρ' ἐμοῦ μέλον, ὅσον δὲ μόνον εἶ-
δέναί

σκωμμάτιον, εἴποτέ τι θλιβόμενος ἐκβάλλω.

1. Μελιταῖον κυνίδιον] De quo multa collegit Boissonad. in Herodian. p. 82. Τῶν γὰρ κυνῶν οἱ μὲν ἰχν.] Artemidorus lib. II. c. 11. Τῶν κυνῶν οἱ μὲν ἐπὶ θήραν τρέφονται· καὶ τούτων οἱ μὲν εἰσιν ἰχνευταί· οἱ δὲ ὁμοίως τοῖς θηρίοις χωροῦσιν· οἱ δὲ ἐπὶ φυλακῇ τῶν κτημάτων, οὓς οἰκουροὺς καὶ δεσμίους λέγομεν· οἱ τε ἐπὶ τερπωλῇ, καὶ οἱ [leg. οἱ καὶ] Μελιταῖοι λεγόμενοι. Hinc Suidas sua descripsit. Küst. 2. ἰχνευτικοί] ἰχνευταί A. cum Arsenio p. 351. 4. Μελιταῖα] Μελιταῖα V. Sub finem cum A. sustulit: Καὶ Μελιτηγῆ κύνες· οἱ ἐπὶ τέρψει τρέφόμενοι. Ubi Μελιτηγῆ Holsten. in Steph. Byz. p. 203. „Μελιτηγῆσι I. Vlit. in Gratii Cyneg. v. 405. Adducit Suidae locum Petavius in Themist. XXI. p. 503. [p. 520.]” Hemst. 5. Με-
λιταιεύς] Sic A. V. sed alieno loco. Μελιταιεύς B. Vid. Steph. Byz. in Μελιταῖα. 6. Μελίτη. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ
K.] Cum eo philosophentur dat inhabitandam testamento, Laert. X, 10. Reines. Schol. Platon. Parmenid. init. in MS. Paris. ap. Gaisf. Μελίτη δῆμος Κερκροπίδος· ἔσχεν δὲ ὄνομα τοιοῦτον ἀπὸ Μελίτης τῆς τῷ Ἰσοκράτῳ φίλης, ὅθεν Μελίτην δὴ Ἰσοκράτῳ ἑτάληρον φησὶ τις ποιητής. κατὰ Κόνωνος] P. 1258. extr. 7. δὲ ἐστὶ] δὲ om. A. 8. ἡ κατὰ — θυγατὴρ ἦν] κατὰ — θυ-
γατρός A. V. Photius et Harp. 10. Μελιτηγῆ] V. Reimarus in Dion. LXXI, 9. Sub finem cum A. delevi: Καὶ Μελιτηγῆς, ὁ πολίτης. Contra *V. Μελιτηγῆς. ὁ πολίτης post gl. Μέλιτος servavit. Μελιτηγῆς. τοπικόν Zdn. p. 1340. 11. Μελιται-
νός] Delevit Gaisf. cum A. Βουταίων καὶ Κόροιβος, καὶ Μελιταῖος ἐπὶ μωρῆ διεβέβλητο. Ἀριστοφάνης. ἔστιν ἐν τῷ Γε-
λοῖος, quae male repetebatur ex v. Βουταίων, *V. praefixo ὅτι ante gl. Μελιτοῦττα posuit. 12. Μελιττοπηχεῖν] Et
vox ista et interpretatio eius mihi suspecta est: de qua proinde amplius cogitandum censeo. Confer interim Hesych. v. Μελι-
τοπολεῖν. Küst. Μελιτοχεῖν E. Μελιτοπηχεῖν Photii MS. ubi editum Μελιττοπηχεῖν, quod in Suida reponit post Wolfium
Hemsterhusius, quasi formatum a πτήσσω, ἔπιτχα. Vossius autem in Hesychium μελιττοπηχεῖν vel μελιττοπηχεῖν. Interim
probabimus Hesychianum μελιττοπολεῖν. 13. προσπέτωνται] προσάπτωνται Photii MS. ubi editum πρόσπτωνται. Portus ἀπο-
πέτωνται. Praestat μὴ deleri. 14. Arsenius p. 351. 15. Μελιτοῦττα *V. his. μᾶζα μέλιτι — τοῖς ὕφεσι] Ex Schol.
Aristoph. Nub. 507. Scripsi μᾶζα. 16. ἐν Τροφῶνιου] ἐς Τροφῶνιου A. B. E. *V.
1. μαντευομένοις] οἱ μαντευόμενοι E. Schol. Aristoph. Rav. Ἐν Λεβαδείᾳ ἱερὸν ἐστὶ Τροφῶνιου, ὅπου ὄφει ἦν ὁ μαντευόμενος,
ὃ οἱ κατοικοῦντες πλακούντας ἐβάλλον μέλιτι δεδευμένους. Λεβαδεία] Λεβαδεία A. Ἡ μελιτοῦττα ἐπίθετον τῶν ναστῶν]
Respexit Suidas ad locum illum Aristophanis Av. 568. Ἦν δ' Ἡρακλεῖ τις βούν, λάρω ναστοῦς θύειν μελιτοῦττας. Vide ibi Scho-
liastam. Küst. Ὅτι Gaisf. cum *V. ναστῶν *V. 2. Ἰστέον ὅτι μελιτοῦττα] Schol. Aristoph. Lysis. 601. Hemst. ἡ Gaisf.
cum *V. qui μελιτοῦσα. 3. ἐδίδοτο τοῖς νεκροῖς] Vid. supra Λανάη et Καρχαδονία (sic). Reines. Conf. Hemsterhus. in Lu-
ciani Dial. Mort. XXI, 2. p. 422. 5. διηγωνισμένοις] διηγωνισμένοι A. B. E. 6. Μελιτωδῶν] Μελιτωδῶν B. Edd. ante
apud Aristoph. in Vespis v. 1279. (1328. sq.) ubi male legitur ἐκβάλλω, ex Suida corrigendum. Quod et recte animadvertit Florens
Christianus. In posteriori autem scribendum, καὶ τῇ περὶ ταῦτα γάννησθαι δόξῃ. Quomodo legitur apud Agathiam lib. II. (28.)
p. 67. unde hunc locum decorsit Suidas. De Chosroe autem Persarum rege hic sermo est, qui litteras amabat scilicet, atque
earum existimatione valde delectabatur. Tour. τῇ — δόξῃ correxerat Portus, a Suida firmatum v. Χοσρόης. 16. ἐκβάλλω
Ox. Repetuntur haec in v. Σκωμμάτιον.

Μελιταῖον κυνίδιον. Canum enim alii sunt sagaces; alii cum feris congregiuntur; alii ad rerum domesticarum custodiae adhibentur; alii denique voluptatis causa domi nutriuntur, velut catelli Melitaei. Μελιταιεύς. Μελίτη. Demosthenes in oratione contra Cononem. est pagus tribus Cecropiae, cuius nomen ab Mellite ductum, quam Hesiodus filiam Myrmeciae, Musaeus vero Dil, filii Apollinis, fuisse tradit. Μελιτηγῆ. Nomen urbis. Μελιτιανός. Μελιττοπηχεῖν. Pulsu strepitum edere, ne apes advolent. Μέλιτος μυελός. Mellis medulla. de rebus valde suavis. Μελιτοῦττα. Placenta mellita: quae afferebatur serpentibus, qui Suidae Lex. Vol. II.

in antro Trophonii consulentibus responsa reddere credebantur. [Antrum autem illud] in Lobadia erat. † Μελιτοῦττα [apud Aristophanem in Avibus] est epithetum τῶν ναστῶν. † Sciendum est, placentam mellitam mortuis dari solitam ad placandum Cerberum; et obolum, nautum portitori; et coronam, ut vitae certamine defunctis. Μελιτωδῶν ἐδεσμάτων. Μελίτωνος. Μελιτροός. Μελίφρων. Suavis, animos demulcens. Μελίχλωρος. Mellis instar flavus. Μελόμενοι. Et credebant se deo caros esse, quod huic daemuni curae essent. Μέλον. Quod curae est alicui. Aristophanes: Cum nihil me curarent, nisi tantum, ut diceretur rescicerent.

Ὅτι δὴ βασιλεὺς ἦν καὶ Πέρσης, ἐθνῶν τε το-
σούτων καὶ πράξεων μέλον ἀντὶ, ὃ δὲ ἐφίετο γοῦν
ὄμως ἀμηνόπη ἀπογενέσθαι λόγων, καὶ τῆς περὶ
ταῦτα γάνυσθαι δόξης.

Μελλονικιᾶν. τὸ βραδύνειν καὶ ἀναβάλλε-
σθαι. Ἀριστοφάνης·

Οὐδὲ νυστάζειν . . .

ὦρα ἐστὶν ἡμῖν, οὐδὲ μελλονικιᾶν.

Νικίας γὰρ υἱὸς Νικηράτου, ὃς ἀνεβάλετο ἀπελ-
θεῖν εἰς Σικελίαν. βραδὺς γὰρ ἦν περὶ τὰς ἐξόδους,¹⁰
καὶ ὡς οἱ διαβάλλοντες, οὐ προνοητικός, ἀλλὰ μελ-
λητής.

[Ἄλλ' ὡς τάχιστα δεῖ τι δρᾶν.]

Μελόντων. ἐπιμελεῖσθωσαν.

Μέλος τι μελλοδειπνικόν. Ἀριστοφά-
νης·

Ἰπανακίνοι Κρητικῶς τῷ πόδε.

. . . τάχα γὰρ ἐπεισι

λοπαδοτεμαχοσελαχογαλεοκρά.

Μέλου. ἐπιμελοῦ.

Καὶ τὰ λοιπὰ μου

μέλου δικαίως, ὥσπερ ἐς τόδ' ἡμέρας.

Μέλλω. ἐπὶ τοῦ βραδύνω. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐσομέ-
νου χρόνον, παρὰ Θουκυδίδη. καὶ Σοφοκλῆς·⁵²⁸

Μέλλων γὰρ αἰεὶ δρᾶν τι τὰς οὐσας τέ μου
καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορα.

Καὶ Ἀριστοφάνης·

Μὴ δὴδ' ἰκετεύω, πλὴν ὅταν μέλλω ἐξεμεῖν.

τουτέστιν, εἰ ὄλως λέγεις, τότε εἰπέ, ὅτε μέλλω
ἐξεμεῖν· ἢ ἅπαξ ἐμέσω, καὶ μὴ τότε, καὶ ὅτε λέ-
γεις. ἢ οὕτω τότε, φησὶ, λέγε, εἰν δέλης, ἐπι-
τηρήσας ὅτε μέλλω ἐξεμεῖν· ἄστα γὰρ ἂν μάλλον
ἐξεμέσαιμι, εἰν εἴπης.

Μέλω. ἐν ἐπιμελείᾳ εἰμί.

Μέλπηθρα. παίγνια, σπαράγματα.

Μέλποντες. ᾄδοντες, ἀνυμνοῦντες.

Μελύδριον Ἰωνικόν. ἀντὶ τοῦ τραυηλόν-
τοιούτου γὰρ Ἴωνες. Ἀριστοφάνης·

Δεῦρ' ἴτ' ἐπὶ τοῦμόν στόμα

μελύδριον εὐρούσαι τι τῶν Ἰωνικῶν.

Μελχισεδέκ, ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ, καὶ βασιλεὺς
20τῶν Χαναταίων. οὗτος κτίσας πόλιν ἐν τῷ ὄρει τῷ
λεγομένῳ Σιών ἐπωνόμασεν αὐτὴν Σαλήμ· ὃ ἔστιν,
εἰρηῆς πόλις· ἐν ἣ βασιλεύσας ἔτη ριγ' ἐτελεύτησε

1. τε τοσούτων] τε om. E. Tum τοσούτων B. 3. λόγων om. V. qui mox γῆς. Tum γάνυσθαι A. 6. Ἀριστοφάνης] Av. 643. sq. Καὶ μὴν μὴ τὸν Δ' οὐχὶ νυστάζειν γ' ἐτι ὦρα ἐστὶν ἡμῖν, οὐδὲ μελλονικιᾶν. Ἄλλ' ὡς τάχιστα δεῖ τι δρᾶν. 8. ἀρ' ὄρ' A. V. Scripsimus ὦρα, ne quis offenderet in crasi ὦραστῖν. 9. Νικίας — Σικελίαν] Abest hoc membrum ab Scholiis nostris. Νικηράτου] Ἀλιβιάδ' A. B. V. E. ἀνεβάλλετο] ἀνεβάλετο dedi cum A. 11. καὶ ὡς οἱ cum seqq. om. V. Saltem novissima cancellis sepsi. Mox ἀλλ' ἀμελητής Gaisf. cum A. B. E. Schol. ἀλλὰ μελητής Med. ἀλλὰ μελητής Küsterus, recte. Accedit Hesychnus, cui apparet ἐπεὶ βραδὺς pro ἐπιβραδὺς reddi oportere. 14. Μελόντων] Il. σ'. 463. et alibi. Male A. μελλόντων cum Photio. Glossam hanc et continuam γ. Μέλω postposuit *V. 15. Μέλος Ox. Ἀριστοφάνης] Eccles. circa finem (v. 1188.); ubi sic legitur: Ἐπάσσομαι μέλος τι μελοδειπνικόν. Sed metrum versus huius claudicare recte vidit Portus, qui proinde μελοδειπνικόν legendum esse existimabat: quam conjecturam non puto esse speruendam. Iocatur enim Comicus, et canticum ob futuram coenam cantandum esse dicit: cum moris sit, ut coenantibus, non vero coenaturis, cantica accinantur. Küst. μελοδειπνικόν A. V. 17. Ἰπανακίνοι Κρητικῶ τῷ π.] Haec et quae sequuntur nihil ad rem faciunt, eademque emendanda et supplenda sunt ex Aristophane. Küst. Κρητικῶ Gaisf. cum A. mox repetunt A. *V. Ἀριστοφάνης post πόδε. Debebat ille Κρητικῶς ex v. Κρητικός asciscere. 21. Καὶ τὰ λοιπὰ μου μ.] Sophocl. Oed. Colon. 1137, 38.
1. ἐπὶ τοῦ βραδύνω] Schol. Thucyd. I, 86. a Gaisf. ascriptus: τὸ γὰρ μέλλουσι νῦν οὐχὶ ἐπὶ τοῦ βραδύνουσι λεκτέον, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐσομένου χρόνου. 2. Σοφοκλῆς] Electr. 305. sq. 3. αἰεὶ vulg. Mox διέφθορα A. V. διέφθορος E. recte. 5. Ἀριστοφάνης] Initio Banarum: in quem locum vide Scholiastam, cuius scriinia Suidas hic compilavit. Küst. Cf. v. Ἐξεμεῖν. Seqq. om. V. Ox. Mox μέλλω γ' ἐξεμεῖν Med. μέλλω ἔξεμεῖν edd. vulgg. 7. τουτέστιν — ἐξεμεῖν accedunt ex A. Scholiis Aristoph. fragmenta. 8. μὴ τότε καὶ ὅτε] μὴ καὶ τότε καὶ ὅτε λέγεις A. Itaque legendum: καὶ μὴ ὅτε καὶ λέγεις. 10. μάλλον] ἂν μάλλον A. Probavimus, oblatum etiam glossa priore. Post εἴπης idem A. omisit: Μέλω δὲ τὸ φροντίζω, δι' ἐνός ἴ, δοτικῆ. Sed in marg. exhibet, Μέλλω τὸ βραδύνω, διὰ β ἰλ. μέλω δὲ τὸ φροντίζω δι' ἐνός, δοτικῆ. 13. Μέλπηθρα] Il. σ'. 233. σπουδάσματα subiecit Lex. Bachm. p. 297. 16. Ἀριστοφάνης] Eccles. 910. sq. (877.) 17. ἴτ' ἴτ' A. Mox στίμματα A. B. V. E. Med. 19. Narratio de Melchisedec refertur ad Ep. Hebr. VII, 1. βασιλεὺς] καὶ βασιλεὺς A. B. ὁ βασιλεὺς *V. 22. εἰρηνόπολις] εἰρηῆς πόλις A. V.

si forte pressus aliquod eiecissem. † Cum et rex esset, et tot gentium rerumque curam gereret, tamen et litteras degustare, earumque gloria illustrari cupiebat. Μελλονικιᾶν. Cunctari et negotium aliquod procrastinare. Aristophanes: Haud sane nobis dormitandum est amplius, neque cunctandum Niciae more. Nicias enim, filius Nicerati, expeditionem in Siciliam de die in diem differebat, utpote tardus in expeditionibus suscipiendis, sed cunctator, ut obtrectatores aiebant. Μελόντων. Curent. Μέλος τι μελλοδειπνικόν. Carmen, quod inter coenandum canitur. Aristophanes. Μέλου. Cura. Et reliqua mea negotia cura recte, ut ad hunc usque diem fecisti. Μέλλω. Cunctator. dicitur etiam de tempore futuro apud Thucydidem. et

Sophocles: Cunctans enim semper aliquid facere, et praesentes meas ob absentes spes perdidit. Et Aristophanes: Ne, quaeso, id dicas, nisi cum vomendum mihi est. id est, si quidem dicas, tum demum dicas, cum vomiturus sim. ut semel, inquit, vomam: non vero et tunc, cum id dices. vel sic: tunc, inquit, dic, si velis, observato tempore, quo vomiturus sum. facillime enim vomuero, si id dixeris. Μέλω. Curae sum. Μέλπηθρα. Ludibria, praeda quae laceratur. Μέλποντες. Canentes, celebrantes. Μελύδριον Ἰωνικόν. Cantuicula delicata. tales enim erant Iones. Aristophanes: Huc ad os meum venite, postquam cantuiculam aliquam Ionicam inveneritis. Μελχισεδέκ. Melchisedec, sacerdos dei, rex Chananaeorum. is urbem in monte, qui vocatur Sion, condidit,

δικαίος καὶ παρθένος. ἀγενεαλόγητος δὲ εἶρηται, παρὰ τὸ μὴ ὑπάρχειν ἐκ τοῦ σπέρματος Ἀβραὰμ ὅλως, μὴδὲ γενεαλογεῖσθαι τὸ παράπαν, εἶναι δὲ Χαναταῖον τὸ γένος καὶ ἐκ τῆς ἐπαράτου σπορᾶς ὁρμώμενον· ὃθεν οὐδὲ γενεαλογίας ἤξιωτο. οὐ γὰρ 5 πρεπωδέστατον ἦν, τὸν τῆς ἄκρας δικαιοσύνης ἐπιλημμένον συμπλέκειν τῷ τῆς ἄκρας ἀδικίας γένει· διὸ καὶ ἀπάτορα καὶ ἀμήτορα τοῦτον εἶναι φασιν. ὅτι δὲ Χαναταῖος ἦν τὸ γένος, εὐδήλον καὶ ἀφ' ὧν ἐκράτει καὶ ἐβασίλευε κλιμάτων Χαναταίων, 10 καὶ οἷς ἐπλησίαζε πονηροτάτοις Σοδόμοις. καὶ μέντοι καὶ ἡ Σαλήμ, ἧς ὑπήρχε βασιλεὺς, ἡ πολυθρόνλητος Ἱερουσαλήμ ἐστίν, οὐδέπω τὸ ὄλον ὄνομα φέρουσα τῆς Ἱερουσαλήμ· ἐκ προσθήκης δὲ τῆς ἱεροῦ μετὰ τὴν Σαλήμ προσλαμβάνουσα συλλαβὴν, 15 καὶ κατὰ συνάφειαν Ἱερουσαλήμ ὀνομάσθεισα. διὰ δὲ τὸ ἀγενεαλόγητον λέγεται ἀπάτωρ καὶ ἀμήτωρ. ὅταν δὲ ἀκούσης παρὰ τῶν Μελχισεδεκτικῶν, ὅτι Θεὸς ὀνομάζεται, μνησθῆτι τοῦ Ἀποστολικοῦ, ὅτι ἐτέρας γενεᾶς ἐστίν. τουτέστι, τῶν Χαναταίων. 20

Μελχισεδέκ, ἱερεὺς, οὐκ Ἰουδαίων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐθνῶν. οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς οἷχ ὑπὲρ Ἰουδαίων μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ πάντων ἀνθρώπων· ἐαυτὸν προσενήνοχε τῷ Θεῷ. ἄρχεται δὲ τῆς ἱερω-

σύνης ἐν τῇ νυκτί, μεθ' ἧν τὸ πάθος ὑπέμεινεν, ἠνίκα λαβὼν ἄρτον καὶ εὐχαριστήσας ἔκλασε, καὶ εἶπε· Λάβετε, φάγετε, καὶ τὰ ἐξῆς. οὗτος ὁ Μελχισεδέκ ἐπὶ Ἀβραὰμ ἤκμαζεν, ἀνὴρ Θεοσεβῆς, ἐθνικός, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους Σίδου, υἱοῦ Αἰγύπτου, βασιλέως τῆς Αἰβύης. ὅστις γινόμενος ἱερεὺς καὶ βασιλεὺς τῶν Χαναταίων ἔκτισε πόλιν ἐν τῷ ὄρει τῷ λεγομένῳ Σιών, καὶ ἐκάλεσεν ἑαυτὴν Ἱερουσαλήμ, ὅπερ ἐστὶν εἰρήνης πόλις· καὶ ἐβασίλευσεν ἐν αὐτῇ ἔτη ριγ'.

Μελχισεδέκ. οὗτος βασιλεὺς ὢν τῶν Χαναταίων καὶ ἱερεὺς τοῦ ὑψίστου Θεοῦ, ὑποστρέφοντι τῷ Ἀβραὰμ ἐκ τοῦ πολέμου ἀπαντήσας, ἐξήγαγεν αὐτῷ ἄρτους καὶ οἶνον, καὶ εἶπε πρὸς Ἀβραὰμ· Εἰδολογημένος Ἀβραὰμ τῷ Θεῷ τῷ ὑψίστῳ, ὃς ἔκτισε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· καὶ εὐλογημένος ὁ Θεὸς ὁ ὑψίστος, ὃς παρέδωκε τοὺς ἐχθρούς σου ὑποχείριους σοι· καὶ ἔδωκεν αὐτῷ Ἀβραὰμ δεκάτην ἀπὸ πάντων. ἐρμηνεύεται δὲ Μελχισεδέκ βασιλεὺς εἰρήνης.

Μελχὸμ προσοχθίσματι. εἶδωλον καὶ τοῦτο. προσοχθίσματα γὰρ καὶ βδελύγματα τὰ εἶδωλα προσαγορεύειν εἶδεν ἡ Γραφή· ὑπερ δὲ τοῦ τῶ μύσος καὶ ἀπόβλητον.

1. παρθένος] Vide v. Ἀβελ. 3. ὅλως] μὴ δὲ γενεαλογεῖσθαι τὸ παράπαν addidit A. 5. ὁρμώμενον] ὁρμώμενος A. B. E. 8. Cf. v. Ἀβραὰμ et quae Iacobs. in Anthol. Pal. p. 17. collegit. 10. ἐβασίλευσε] ἐβασίλευε A. omisso τῶν cum B. *V. quod delevimus ante Χαναταίων. 15. μετὰ] Σαλήμ V. sequente lacuna. 18. ὅταν δὲ ἀκούσης παρὰ τῶν Μελχισεδ. ὅτι Θεὸς ὀνομάζεται] Sic locum hunc ex MSS. Pariss. emendavi, qui in prioribus editis, minus recte sic legitur: ὅταν δὲ ἀκούσης περὶ [sic B. E.] τῶν Μελχισεδεκτικῶν, ὅτι ἔθνος ὀνομάζεται. Küst. 21. μόνον] μόνων B. E. *V. item v. 23. μόνων *V. 5. καταγόμενος — Χαναταίων om. *V. qui haec sub finem post ριγ' reiecit. υἱοῦ Αἰγύπτου] Sic habent MSS. Pariss. [*V.] itemque Cedrenus, qui cum Suida conferendus est. At priores editi. [et E.] male Αἰγυπτίων. Küst. 6. γινόμενος] γινόμενος A. ὃς ἐγένετο *V. 11. Vide Genesis c. 14. 13. ἀπὸ] ἐκ τοῦ A. V. 19. βασιλεὺς εἰρήνης] Immo βασιλεὺς δικαιοσύνης [cum Zon. p. 1342.]: ut ignoret non possunt, qui vel primis, ut aiunt, labris linguam Hebraicam degustarunt. Küst. Idem error Elym. M. p. 578. 21. Μελχὸμ. προσοχθίσματι] Recte Ernestus [Gloss. Suid. p. 89.] Μελχὸμ προσοχθίσματι. Vid. Theodoret. Regg. III. Ἐρωτ. 37. Gaisf. 22. προσοχθίσματα] Vid. infra in v. Sumpta sunt ex Theodoro in Regg. IV. Ἐρωτ. 3. Gaisf. 24. τὸ μῖσος] Rectius μῖσος: quod et Porto visum est. Küst. μῖσος tenet Theodoretus: μύσος probavi cum E m. sec. Vide supra v. Βδελύττεισθαι. Ceterum cf. Boissonadi Anecd. T. V. p. 153.

eamque Salem nominavit: quod idem est atque urbs pacis. In hac cum regnasset annos CXIII. obiit iustus et coelebs. ideo vero dictus est expers genealogiae, quod prorsus non fuit ex Abraham semine, sed ex genere Chananaeo et ex detestando semine ortus. quamobrem etiam genealogiae honore caret. neque enim decebat eum, qui summae iustitiae compos esset, coniungi cum summae iniustitiae genere. quamobrem hunc et patre et matre carere dicunt. genere autem Chananaeum fuisse valde perspicuum est vel ex regione, cuius erat dominus, et ex olimato Chananaeo, cuius fuit rex, et ex improbissimis Sodomis, quibus erat vicinus. Salem autem, cuius erat rex, est illa celeberrima Hierosolyma, quae nondum integrum nomen urbis Hierusalem ferebat: sed addita voce ἱεροῦ ad Σαλήμ et facta compositione Hierusalem vocata est. quod autem eius genealogia nulla describitur, ideo patre et matre carere dicitur. cum autem ab Melchisedecis eum Deum appellari audieris, memento dicti Apostolici, eum esse generis alterius, Chananaeorum scilicet. Μελχισεδέκ. Melchisedec, sacerdos non solum Iudaeorum,

sed etiam gentium. sic etiam Christus non solum pro Iudaeis, sed etiam pro omnibus hominibus se obtulit Deo. auspicatur autem sacerdotium ea nocte, post quam crucis supplicium sustinuit; cum accepto pane et gratis actis eum fregit, et dixit: Accipite, edite, et quae sequuntur. hic Melchisedec Abrahami tempore floruit; vir Deum colens, ethnicus, genus ducens a Side, filio Aegypti, regis Libyae. qui cum esset sacerdos et rex Chananaeorum, urbem condidit in eo monte, qui Sion vocatur, eamque nominavit Hierusalem (quod est, Pacis urbs), et in ea regnavit annos CXIII. Μελχισεδέκ. Hic cum esset Chananaeorum rex et sacerdos summi Dei, Abraham a bello revertenti occurrit et panes vinumque obtulit, et ad Abraham dixit: Benedictus Abraham Deo summo, qui condidit coelum et terram; et benedictus Deus altissimus, qui hostes tuos in manum tibi tradidit. Abraham vero decimas omnium illi dedit. Melchisedec vero, si vocem interpreteris, significat regem pacis. Μελχὸμ. Hoc quoque fuit idolum. Nam S. Scriptura idola vocare solet προσοχθίσματα et βδελύγματα: i. e. res impuras et abominandas.

τι ὄν. ἐν ταύτῃ δὲ τῇ ἑορτῇ πάντες προῖκα ἤσθιον καὶ τὴν ἀθάραν καὶ ἄλλα τινά. μυστίλη δὲ καλεῖται κοῖλος ἄρτος· ἤγουν ἀθάρα. ἐν γὰρ τοῖς Θεσείοις ἀθάραν ἤσθιον. ὁ δὲ νοῦς· Ὡ πολλὰ ταλαιπωρήσαντες, καὶ εἰς οὐδὲν ἐστιαθέντες, νῦν δὲ εὐτυχήσαντες, Ὀλιγίστοις δὲ ἀλίτοις λέγει, ἤγουν ἄρτοις. τοῖς κοίλοις γὰρ ἄρτοις τοὺς ζωμοὺς ἀρῶμενοι ταχέως ἐκορέννυντο δι' ἔνδειαν ἄρτου. πεποιήται δὲ ἡ λέξις, λέγω δὴ ἡ μυστίλη, παρὰ τὴν μάσησιν. ἢ διὰ τὸ πλήθος τῶν ὄψων ὀλίγον ἄρτον ἤσθιον. ἢ τῷ ζωμῷ σχολάζοντες, ὑπὸ τούτου ἐκορέννυντο.

Μέμφεις. ὄνομα κύριον. Μέμφεως· ἡ δοτικὴ Μέμφει. καὶ Θηλυκὸν ἢ Μέμφις.

Μεμφίτης. ὁ ἀπὸ τῆς Μέμφεως.

Μεμφωλή. μέμφις.

Μεμψιβολεῖν. μέμφεσθαι.

Μεμψίμοιρος. φιλεγκλήμων.

Μένανδρος, Ἀθηναῖος, κωμικὸς ἀρχαῖος.

καὶ Μένανδρος ἕτερος, Ἀθηναῖος, ὁ Διοπείδους καὶ Ἡγεστράτης· περὶ οὐ πολλὸς παρὰ πᾶσιν ὁ λόγος· κωμικὸς τῆς νέας κωμωδίας, στραβὸς τὰς ὄψεις, ὁξὺς δὲ τὸν νοῦν, καὶ περὶ γυναικῆς ἐκμανέστατος. γέγραφε κωμωδίας ῥή, καὶ ἐπιστολὰς πρὸς Πτολεμαῖον τὸν βασιλέα, καὶ λόγους ἑτέρους πλείστους καταυλογάδην.

Μένανδρος, Λαοδικεὺς τῆς παρὰ Λύκω τῷ ποταμῷ, σοφιστῆς. ἔγραψεν ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἐρμογένους Τέχνην, καὶ Μινουκιανοῦ Προγυμνάσματα καὶ ἄλλα.

Μένανδρος Προτίκτωρ, ἱστορικὸς· ὃς λέγει περὶ ἑαυτοῦ· Ἐμοὶ πατὴρ Εὐφρατῆς ἐκ Βυζαντίου ὀρμώμενος ἦν· οὗτος δὴ οὐν ἥκιστα τῆς τῶν λόγων μετελήχει παιδείας. Ἡρόδοτος μὲν οὐν ὁμόγνιος δέ μοι, τῆς πρὸς τὸν νόμον ἀπογευσόμενος παιδείας, εἶτα ἀφηνίασε τῆς περὶ ταῦτα σπουδῆς· ἀλλ' ἔγωγε οὔτε χρῆναι φόβην μὴ καὶ νόμοις ὁμιλῆσαι καὶ ἐς τέλος ἰκέσθαι τῶν πόνων· καὶ δὴ ἀφικόμην,

1. ταύτῃ δὲ τῇ] τούτῃ mendum vulg. Mox καὶ τὴν om. Schol. 2. καλεῖται om. A. 6. ὀλίγοις δὲ ἄρτοις ἤγουν ἀλίτοις λέγει A. ὀλιγίστοις δὲ ἄρτοις ἤγουν ἀλίτοις λ. B. V. Videtur continuum ἄρτοις, quod Scholiastes merito ignorat, his turbis causam attulisse. Fuerat enim scribendum ἄρτιστοις. 8. δι' ἔνδειαν ἄρτου superiorem in locum debuerant transferri. Paulo ante ταχέον *V. 9. λέγω δὲ] λέγω δὴ scripsi cum A. B. V. 13. καὶ κλένεται ante Μέμφεως omisi cum A. *V. hiedemque auctoribus τῷ ante Μέμφει. 14. Θηλυκὸν ἢ Μέμφις] In prioribus editt. [et B. V. E.] post verba haec additur, Ἄπισ, θεὸς Αἰγύπτου (Αἰγυπτίων V.). τούτων Αἰγύπτιοι τιμῶσι σελήνη (σελήνη τιμ. *V.). καὶ ἱερὸς (ἱερὸν. *V.) ἦν ὅδε (δὲ V.) ὁ βῶς τῆς σελήνης, ὡς περὶ ὃ (ὃ om. *V.) Μέμφις τοῦ ἡλίου. Sed ea hic omittenda putavi, tum quia in vetustissimo MS. A. desunt, tum etiam quia non pertinet ad vocem Μέμφις, sed Μνεῦσις. Bos enim qui apud Aegyptios Soli sacer habebatur, non appellabatur Memphis, sed Mnevis, ut vel ex ipso Suida supra v. Ἄπισ et infra v. Αἰνεῦσις discere licet. Küst. 15. ὁ ἀπὸ] ὁ om. A. 16. Μεμφωλή] Item Hesyechius. 18. Μεμψίμοιρος] Vid. Herald. adv. Salmas. p. 408. Gaisf. 19. κωμικὸς ἀρχαῖος] Hunc Menandrum a Suidae errore profectum Meinekii existimabat Quaest. Scen. II. p. 75. sive in Menandris p. XXIII. Suidam tamen de poeta celeberrimo, quem Byzantini homines mira diligentia lectitarent et propemodum ipsius comoediae (Moschopul. Opusc. p. 59. Θάλεια, κωμωδίας, Μένανδρος) colerent autistitem, tantillum falli potuisse nondum mihi persuasi. Qui si binos Menandros in eadem arte sustinuit consociare, ab eone clarissimum poetam opinamur sic quasi secundarium postpositum fuisse, καὶ Μένανδρος ἕτερος? Immo probabilius, resecta magistrorum doctrina restitui oportere, Μένανδρος, Ἀθηναῖος, ὁ Διοπ. κτλ.
1. Μένανδρος] Huius Menandri fabulas accurate recenset Meursius in Bibliotheca Attica, quem vide. Omisit tamen fabulam eius Ἄπιστος, cuius meminit Suidas v. Ἄβρα. Existimavit nimirum Meursius, vocem ἄπιστω esse partem fragmenti, quod Suidas dicto loco ex Menandro adducit. Vide nos supra v. Ἄβρα, ubi rite omnia distinximus, et suum cuique fabulae fragmentum restituumus. Küst. Cuius verbosam disputationem de Meursii errore compendifecimus. Ceterum consensit Eudocia p. 302. Διοπείδους] ὁ Διοπ. A. B. *V. Mox Ἡγεστράτης A. B. V. Ἡγεστράτης E. Ἡγεστράτης Edd. vet. 5. ῥή] Alii 109. Apollod. ap. Gell. XVII. 4. 105. Reines. ῥγ' K. ἐπιστολὰς] Cf. Meinek. p. XXXII. 6. ἑτέρος] ἑτέρων δύο V. Prosaicos libros quod Suidas commemorat, varios ille Menandros perturbationavit. 8. Eudocia p. 301. Cf. Walz. in Rhett. T. IX. praef. p. 14. sq. Λύκω] τῷ Λύκω A. Mox σοφιστοῦ A. 11. καὶ ἄλλα om. V. 12. Προτίκτωρ] Προτίκτωρ V. Orationem Menandri videas apud Niebuhr. p. 438. sq. 15. Ἡρόδοτος *V. μοι ὁμόγνιος] ὁμόγνιος δέ μοι A. B. ὁμόγνιος γε μοι V. μοι ὁμόγνιος δέ μοι E. Verum μὲν οὐν ut nemo non intelligit cum particula δέ male copulari, ita relatio membrorum arguit praegressis δὴ οὐν opponendum fuisse vocem adversativam. Itaque hanc verborum formam desiderabam: Ἡρόδοτος δέ, ὧν γὰ μοι ὁμόγνιος, sive, ὁμόγνιος δέ μοι ὧν Ἡρόδοτος τῆς κτλ. 18. οὔτε] οὔτε A.

μυστίλη. in Theseorum illo festo omnes et pulsem et alia quaedam gratis edebant. μυστίλη autem vocatur panis cavus, vel puls. nam Theseis pulsem edebant. sensus autem est: O qui multos labores pertulisti, et tenuiter admodum vixisti, nunc autem fortunati es. Ὀλιγίστοις ἀλίτοις dixit de minutulis panibus. cavia enim panibus ius haurientes, propter inopiam panis cito satiabantur. vox autem μυστίλη ducta est ab μάσησις, i. e. manducatio. vel propter copiam obsoniorum paucis pane vesciebantur. vel ius avido edentes eo satiabantur. Μέμφεις. Nomen proprium. declinatur Μέμφεως. dativus Μέμφει. femininum ἢ Μέμφις. Μεμφίτης. Qui est ex urbe Memphis. Μεμφωλή. Querela. Μεμψιβολεῖν. Conqueri. Μεμψίμοιρος. Querulus. Μένανδρος. Menander, Athenien-

sis, Diopithis et Hegestrates filius, qui omnium sermone celebratur. fuit autem novae comoediae poeta; oculis perversis, acuto ingenio praeditus, in mulierum amorem effusus. scripsit comoedias CVIII. Item epistolas ad Ptolemaem regem, et plurima alia oratione prosa. Μένανδρος. Menander, Laodicea ad Lycum fluvium sita oriundus, sophistes, scripsit commentarios in Hermogenis Artem, et in Minuciani Progymnasmatibus; et alia. Μένανδρος. Menander Protector, historicus; qui sic de se ipse scribit: Pater mihi erat Euphratas, Byzantio oriundus. minime ille quidem eruditus. Herodotus vero mihi frater germanus erat. qui legum doctrina degustata statim ab harum studio recessit. ego vero et leges minime negligendas esse. et ad finem laborum perentendum mihi esse exi-

ὡς μοι ὑπῆρχε δυνατὸν. ἤμισα δὲ ἐχρησάμην τῇ
 532 ἐπαγγελίᾳ τοῦ ἐπιτηδεύματος· οὐ γάρ μοι θυμῆρες
 ἦν ἀγωνίζεσθαι δίκας, οὔτε μὴν ἐν τῇ βουσιλείῳ
 στοᾶ φαιμίξιν, καὶ δεινότητι λόγων τὰς τῶν ἐντυγ-
 χανόντων οικειοῦσθαι φροντίδας. καὶ τὰ σπουδαῖα
 τοιγαροῦν παρὶς καὶ τὰ χερίστα ἐλόμενος, κεχη-
 νῶς περιενόστουν. καὶ μοι καταθύμιοι ἦσαν οἱ τε
 θόρυβοι τῶν χρωμάτων, καὶ οἱ ἀμιλλητήριοι τῶν
 ἵππων ἀγῶνες, ἔτι γε μὴν καὶ ἡ παντόμιμος ὄρχη-
 σις. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ παλαιστραῖς ἐναπεδούμην,¹⁰
 καὶ ἐς τοσοῦτον ἐξώκειλα ἀφροσύνης, ὡς καὶ τὸν
 φαινόλην ἀποδύσασθαι, συναποδύσασθαι δὲ αὐτῷ
 καὶ τὸ νουνεχές, καὶ ἄλλο ὃ τι ἐς βίον ἀγλίασμα.
 ἐπεὶ δὲ Μαυρίκιος τὸ βασίλειον διεδήσατο κράτος,¹⁵
 τοῦτο μὲν προμηθέστατα ἔχων ἐς τοὺς ὑπηκόους,
 τοῦτο δὲ καὶ μουσῶν ἐραστῆς ποιημάτων τε καὶ
 ἱστορίας ἡδίστα ἐπαίων, ὡς καὶ τὸ πολὺ τῆς νυκτὸς
 μέρος καταναλίσκειν περὶ τὰς τοιαύτας φροντίδας,
 καὶ παρορμᾶν ἐντεῦθεν καὶ ὀξύνειν τοῖς χρήμασι
 τοὺς ἀμβλυτέρους τὸν λογισμόν· ἀγαπητῶς ἐν τῷ²⁰

τότε ἔγωγε ἀλύων καὶ δυσανασχέτων τῷ μὴ τὰ δέ-
 οντα ἔχειν, ἀναλογιζόμενος ἦν, ὡς οὐ χρεῶν ἀνό-
 νητά με περινοστεῖν. ὥστ' ἂν οὐδ' μὴ διαπαντὸς
 κενεμβυτοίην, ὠρμήθην ἐπὶ τήνδε τὴν συγγραφήν,
 ἄρξασθαι μετὰ τὴν ἀποβίωσιν Ἀγαθίου, καὶ τῆς
 ἱστορίας ποιήσασθαι τὴν ἀρχήν.

Μενδαῖος. ὁ ἀπὸ τῆς Μένδης.

Μένδη. πόλις μία τῶν ἐν Πελλάγη Μένδῃ, ὑπὸ
 Ἐρετριέων ὀκισμένη.

Μένδην. οὕτω καλοῦσι τὸν Πᾶνα Αἰγύπτιοι,
 ὡς τραγοπρόσωπον, τῷ καὶ τὸν τράγον τῇ αὐτῶν
 διαλέκτῳ οὕτω καλεῖν· καὶ τιμῶσιν αὐτὸν ὡς ἀνα-
 κείμενον τῇ γονίμῃ δυνάμει· καὶ τιμῶσιν αὐτόν,
 ὥστε μὴ ἐσθλὴν τράγους· ὀχευτικὸν γὰρ τὸ ζῷον.
 ἦν δὲ καὶ ἱερὸν τοῦ Μενδησίου παρ' Αἰγυπτίοις, ἐν
 ᾧ ἄγαλμα τραγοσκελὲς ἦν, ὄρθρον ἔχον τὸ αἰδοῖον.

Μενδησίον κέρως. τὸ τοῦ Νείλου στόμα.

Μένεα πνεύων. μεγάλα δυνάμενος.

Μενεδαῖος ἵππος. ὁ πολεμιστήριος.

Σᾶμα τότε φθιμένον μενεδαῖον εἶσατο. Λύμις

3. δίκας] δίκαις E. 5. καὶ post φροντίδας malim abesse. 7. καταθύμιοι] κατάθυμοι V. qui mox ὅτι pro ἔτι. 8. τῶν χρω-
 μάτων] Wolfus legit ἀρωμάτων: quam coniecturam probo. Küst. Vid. Barth. Advers. XVI, 17. Editam lectionem fortasse ap-
 probent ista Greg. Nazianz. Ep. 236. Οἱ πωλοδᾶμνοι τοὺς πώλους γυμνάζουσι πρὸς τὰ χρώματα καὶ τοὺς φέβους (an ψόφους?)
 καὶ τῶν χορῶν τὰ πρηγῆ τε καὶ ὄπτια οὐχ ἵνα προήσωσιν, ἀλλ' ἵνα μὴ προεῖσθαι διδάξωσι. Reines. An ὄρχημάτων? Sed fort.
 nihil mutandum. Vid. Suid. Πράσινον χρῶμα. Agathias V. p. 153. τὴν περὶ τὰ χρώματα ἔριν. Et p. 161. ἵππων ἀμιλλὰς τοῖς
 χρώμασι μεμερισμένως. Tourp. Mutari nolim; factiones enim Circenses coloribus distinguebantur. Hemst. Perperam interpretes
 in Niebuhriana: Ac placuere mihi strepitus musicici. 11. τὴν φαινόλην] τὸν φ. A. B. E. Med. 12. συναποδύσασθαι] Di-
 ctum Gygis imitator apud Herodot. I, 8. Hemst. 13. νουνεχές] Sic recte 2 MSS. Paris. At in prioribus editt. [et E.] male
 legitur συνεχές. Küst. τὸν συνεχές B. νουνεχές V. βλον] βλου A. 14. διεδήσατο] διεδύσατο B. E. Med. Mox προμηθέστα-
 τον *V. 16. μουσῶν om. V.
2. οὐκ ἦν] οὐ A. B. V. E. ad ἦν Ald. Tum χρεῶν A. 3. ὡς οὐκ ἦν] ὡς τῶν (vel ὡστ' ἦν) οὐκ A. B. V. E. ὡστ' ἦν μὴ Med. ὡστ'
 ἦν οὐκ μὴ ed. Portus, coniectans ὡστ' ἵνα μὴ. Horam nihil pro vero habendum, sed, ut opinor, ὡς τοῖνον. 5. τῶν Ἀγα-
 θίου] τῶν om. A. B. V. E. τοῦ Ἀγαθ. Med. Eudocia breviter de Menandro tradens p. 299. Μένανδρος Πρ. ἱστορικός· ἔγραψε
 τὰ μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ Ἀγαθίου· ἦτοι διάδοχος τῆς ἐκείνου ἱστορίας. Quibus libenter utemur, ut vitiosam redintegremus
 orationem: καὶ τὰ μετὰ τὴν ἀποβίωσιν Ἀγαθίου τῆς ἱστορίας π. τὴν ἀρχήν. Nam ἀρξασθαι ut meram interpretationem expelli
 quam curari malo. 6. Post ἀρχήν subsequetur glossa: Μένδα. ὑπὸ Ἐρετριέων ὀκισμένη. Μένδα] Μένδη scribendum
 erat cum Thucyd. IV, 123. ubi v. Duker. Hanc autem cum continuis glossam fuisse coniungendam docuit Harpocration, quem cum
 *V. probavit, Μένδα glossae Μένδη subticens, utrumque secutus sum, emendato etiam Μένδα. Praeterea reponendum erat
 Παλλάγη. Eidem glossae Photius inseruit Μενδαῖος. 7. Μενδαῖος] Notus οἶνος: Μενδαῖος, de quo vid. Bergler. in Alciphr.
 III, 5. 10. Μένδην. οὕτω καλοῦσι τὸν Πᾶν.] Vide Bochartum Hieroz. part. 1. lib. II. c. 53. Küst. Sumpsit fortasse Suidas
 ex Schol. in Gregor. Naz. Vid. Nonnum Hist. Collect. p. 169. Plura dabit Iablonski Panth. Aegypt. II. c. 7. et Opusc. I. p. 138.
 Gaisf. Praestat Μένδητα: v. editores Pindari fr. 215. 14. ὡστ' ἦν] ὡς ἔτι B. V. E. Med. 15. καὶ ἄγαλμα] καὶ om. A. V. B. E.
 19. Μένεα πνεύων] Hom. II. β'. 536. 20. Σᾶμα] Σᾶμα A. B. V. E. et v. Λαφρινός. Μενᾶμα Anthol. Pal. VII, 208. Any-
 tes Ep. XV. pr. εἶσατο libri.

havi: idque feci, ut licuit. minime tamen huius studii pro-
 fessionem suscepi. haud enim cordi fuit causas in foro age-
 re, vel Regiam porticum frequentare, et eloquentiae facul-
 tate aliorum studia mihi conciliare. quare neglectis rebus
 seriis, deteriora sectari et otiosus circumire coepi. ac pla-
 cuit mihi certamina partium circensium et decursiones eque-
 stris; praeterea saltationes pantomimorum. ad haec et in
 palaestris frequenter me exercui, et eo amentiae processi, ut
 puenulam quoque, et cum ea sanam mentem et quicquid virtu-
 tum ornat vitam, exuerem. posteaquam vero Mauricium im-
 perium capessivit, qui et populi salutem provide curabat, et
 Musas amabat, poematisque et historiis audiendis quampluri-
 mum delectabatur, adeo ut magnam noctis partem ipse in
 iis studiis consumeret, et ingenia hebetiora munificentia exci-

taret et acueret: tunc ego merito dolens et animo neget, quod
 quibus opis esset ea non haberem, necum reputare coepi.
 non oportere me vitam inertem semper agere. quare ne prorsus
 nihil agerem, ad hanc historiam animum applici, eiusque
 conscriptionem ab iis rebus, quae post obitum Agathiae ar-
 ciderunt, auspicatus sum. Μενδαῖος. Qui est ex urbe
 Menda. Μένδη. Mende, urbs una e Palleniacis, ab Ere-
 triensibus condita. Μένδην. Aegyptii sic vocant Pana, quem
 vultu caprino fingunt. nam et lingua sua hircum sic appellant, et
 colunt eum ut generationi sacrum: unde et esu eius abstinent.
 est enim animal salax. fuit autem etiam templum Mendesei apud
 Aegyptios, in quo simulacrum erat, pedibus caprinis et inguine
 intento. Μενδησίον κέρως. Unum ex Nilii ostiis. Μέν-
 νεα πνεύων. Valde robustus. Μενεδαῖος ἵππος. Equus

ἵππου, ἐπεὶ στέρον τοῦδε σαφοινὸς Ἄρης
τύψε.
Μενεδαίος, καὶ κατὰ τροπὴν μενεδήιος.
Μενέδημος.
Μενεαινέμεν. προθυμεῖσθαι.
[Μενεσθεύς. ὄνομα κύριον.]
Μενεκλείδης.
Μενεκράτης, κωμικός. δράματα αὐτοῦ, Μα-
νέκτωρ, ἢ Ἐρμιονεύς.
533 ἢ Μενεκράτης, Συρακούσιος, ἰατρός. οὗτος δὲ 10 κέρδεια.
μισθὸν μὲν οὐδένα ἐκομίζετο τῆς θαρραλείας· ἐθε-
ράπευε γὰρ τὴν ἱερὰν νόσον· δούλους δὲ αὐτοῦ
ὁμολογεῖν τοὺς θεραπευομένους ἀπῆτει, καὶ Δία
ἑαυτὸν ἐκάλει, θεοὺς δὲ τοὺς ἰαθέντας ἔπ' αὐτοῦ,
τιθεὶς ἐκάστῳ προσηγορίαν, τῷ μὲν Ἐρμουῦ, τῷ δὲ 15
Ἀπόλλωνος.
Μενέλαος. Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς ἀδελ-
φὸς Φιλίππου ὁμοπατριος.

Μενέλαος, Αἰγαῖος, ἐποποιός. ἔγραψε Θη-
βαῖδα ἐν βιβλίοις ἰα. καὶ ἄλλα.

Μενέμαχοι. καρτερικοί, μένοντες ἐν τῇ μά-
χῃ· οὗς Ὅμηρος μενεχάρμας καλεῖ.

5 Μενετοὶ θεοί, καὶ μὴ ἀποδιδώσι μισθία.
ἀντὶ τοῦ, ἀνεξίκακοι καὶ οὐκ εὐθέως τιμωρούμενοι·
ἐπίμονοι, καὶ βέβαιοι, καὶ οὐκ εὐεξαπάτητοι. Μι-
σητία δέ, ἢ εἰς τὰ ἀφροδίσια ἀκρασία. μήποτε
μέντοι γενικώτερόν ἐστιν ἢ ἀπληστία, ἢ ἀισχρο-

Μενεχάρμης. ὁ ὑπομονητικὸς ἐν μάχαις.

Μένεχμος. ὄνομα κύριον.

Μενξίτιον. ὄνομα τόπου.

Μενθῆρες. αἱ φροντίδες.

Μένιππος. κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ
ἔστι Κέρκωπες, καὶ ἄλλα.

Μενοεικῆς. ὁ αὐτάρκης. καὶ μενοεικέα.

Μένος. δύναμις, ὄρμη. [Διαφέρει δὲ τὸ μένος

1. σαφοινὸν A. B. V. Med. 3. μενεδήιος, glossa Homericā: v. Hesychius. Sed *V. cum καὶ ignoret, fortasse superiori glossae olim adhaerebant, κατὰ τροπὴν μενεδήιος. 4. Μενέδημος] Menedemus Eliensis Herculi rationem purgandi stabuli Augaeae tradit, Ptol. Heph. V. Narr. Hist. ap. Phot. 190. Menedemus Κολώτου μαθητῆς Laert. VI, 9. Menedemus Cleomenis discipulus Laert. VI, 6. Menedemus Rhodius, Aristotelis discipulus Gell. XIII, 5. Reines. 5. Μενεαινέμεν] Il. ε. 606. Cf. Apollonii Lex. p. 451. 6. Gl. om. V. quam cum expungere praestaret, eam satis habui notasse. Nam Μενεσθεύς ab libris proditum postquam imperiti homines Suidae suo mandarant, extiterunt qui mendum removerent addito καὶ Μενεσθεύς. Id additamentum sub finem delevi, quod A. post v. Μενέμαχοι coniecit. Interim ipsum Μενεσθεύς reposui. 7. Μενεκλείδης] Adversarius Epaminondae in administratione reipublicae, et dicendi potens: Cornel. Nep. Epam. 5. Reines. 8. δράμα] δράμα A. V. δράματα E. Med. 4 Gaisfordus legebat δράματων, coll. v. Μένιππος. Vellem constaret mihi de Menecrate comico, deque huius fabula Manectore. 10. Μενεκράτης, Συρακουσιος, ἰατρός. οὗτος δὲ μισθ.] Locum hunc de Menecrate Suidas decomp-
psit ex Athenaeo, quem vide lib. VIII. p. 289. Ibi enim eadem res fusius narratur. Küst. Eadem Eudocia p. 299. 11. ἐθε-
ράπευσε] ἐθεράπευε B. V. E. Med. cum Eud. 12. αὐτοῦ] Immo αὐτοῦ. Sed dictionem Athenaei parum apte Suidas con-
traxit. 13. θεραπευόμενος mendum Küster. 15. ἐκάστῳ] ἐκάστου V. 17. Μενέλαος. Δημοσθ.] Ex Harpocrate.
Δημοσθένης] Philipp. I. p. 47, 21.

1. Μενέλαος] Eudocia p. 302. Αἰγαῖος] An potius Αἰαῖος? Vide Holstenium in Stephanum v. Αἰαία. Küst. Αἰγύος V. De Menelao epico poeta pleraque congressit Ruhnkenius de Longino p. 331. sq. Hominem obscurum mireris cum Simonide ian-
tium ab Io. Sicellota in Hermog. T. VI. p. 399. διὰ καὶ τὰ Ἰωνικὰ ποιήματα ξείροισι ταῖς ἡδοναῖς, ὥσπερ τὰ Σιμωνίδου καὶ Με-
νελάου. 2. ἰβ'] Sic Eudocia. Sed ἰά A. B. V. E. 3. Μενέμαχοι] Hanc gl. Gaisf. dedit ex A. V. Cf. Appian. T. I. p. 163. 4. μενεχάρμους *V. 5. Μενετοὶ θεοί, καὶ μὴ ἀποδ.] Aristoph. Av. 1617. Ἐάν τις ἀνθρώπων ἱερῶν τῶ θεῶν
ἑξάμενος, εἶτα διασοφίζεται λέγων, Μενετοὶ θεοί· καὶ μὴ ποδιδῶ, μισθίαν ἀναπράξομεν καὶ ταῦτα. Vide ibi Scholiastam,
cuius verba Suidas hic descripsit. Küst. μισθηταῖς] μεστέια A. μισητεία V. Ox. μισητία recepit etiam Dindorfus. 6. οὐκ
om. *V. 7. εὐεξαπάτητοι] εὐαπάτητοι B. ξαπάτητοι E. 8. Μισητεία] Μισητία A. 9. ἀισχροκέρδεια] ἀισχροκέρδεια
V. 11. Μενεχάρμης, ὁ ὑπομονητῆς.] Ex Scholiasta Homeri in Il. ε. 525. Küst. Cf. Zon. p. 1340. 12. Vide supra v.
Μάναιχμος. 13. Μενξίτιον] Μενξίτιον E. Glossa suspecta. 14. Μενθῆρες] Potius μενθήρα. Vide Etymologum
et Hesychium. Küst. Continuo glossam delevi: Μένιππος, ὁ Κωνικός. ἔστιν ἐν τῷ Φαίῳ. Quam habet A. in margine: ἔστιν
ἐν τῷ Φ. om. V. 15. Μένιππος] Eadem Eudocia, quae post Κέρκωπες addit Ὀφεις. „Μένιππος] Γαδαρεὺς Strab. XVI.
759. et Steph. in Γάδαρα. cf. Laert. VI, 8. et Athen. I. 32.” Reines. Adde Iacobs. in Anthol. Prolegg. T. VI. p. 37. 17. με-
νοεικέα] Forma vocis Homericā: v. Apollon. Lex. p. 451. 18. Διαφέρει cum seqq. habet A. in marg. Ego notavi. Sumpta
e Schol. Ven. in Il. ε. 2. monuit Gaisf. Contempsit istam differentiam Apollonius p. 452. τοῦ μένος *V.

bellicus. Monumentum hoc mortuo equo bellicoso posuit Da-
mis, postquam eius pectus sanguinarius Mars percussit. Pro
μενεδαίος dicitur etiam μενεδήιος, ἄ in ἡ verso. Μενέδη-
μος. Μενεαινέμεν. Appetere. [Μενεσθεύς. Me-
nestheus.] Μενεκλείδης. Μενεκράτης. Menecrates,
comicus. ex fabulis eius est Manector, vel Hermionensis.
Μενεκράτης. Menecrates, Syracusanus, medicus, qui sacrum
morbum curans nullam quidem mercedem pro eius curatione ac-
cipiebat; sed a sanatis illud postulabat, ut se ipsius servos esse
faterentur. idem Iovem se appellabat, quosque sanaverat,
deos: unicuique nomen imponens, alteri Mercurii, alteri Apol-
linis. Μενέλαος. Menelaus, frater Philippi consanguineus:
cuius meminit Demosthenes in Philippicis. Μενέλαος. Me-

nelaus, Aegaeus, poeta epicus. scripsit Thebaidem libris XI.
et alia. Μενέμαχοι. Fortes, in pugna perseverantes, quos
Homerus dicit μενεχάρμας. Μενετοὶ θεοί, καὶ μ. Tardē
sunt dii ad vindictam; neque totum persolvunt ob avaritiam.
Μενετοὶ hic significat, mala patienter ferentes, nec cito homi-
num peccata ulciscentes. vel perseverantes, constantes, nec
deceptu faciles. μισητία vero est nimia in venerem proclivitas.
vide tamen ne generaliore sensu haec vox accipienda sit de turpi
amore laeri. Μενεχάρμης. Qui proclivem intrepide susti-
net. Μένεχμος. Nomen proprium. Μενξίτιον. No-
men loci. Μενθῆρες. Sollicitudines. Μένιππος. Me-
nippus, comicus. scripsit fabulam Cercopes, et alias. Με-
νοεικῆς. Sufficiens. Et μενοεικέα. Μένος. Robur, impe-

τοῦ θύρσους. τὸ μὲν γὰρ μένος ἐστὶ τοῦ σώματος, τὸ δὲ θύρσος τῆς ψυχῆς.]

Μενοῦνγε. ἐκ συνδέσμων τριῶν. τὸ ἀληθές.

[Μένω. Ἡ δὲ Ὀλυμπιάς ἐπὶ τῶν ἐαυτῆς λογισμῶν ἔμενε.]

Μένων. οὗτος δῆλος ἦν ἐπιθυμῶν πλοῦτου ἰσχυρῶς, ἐπιθυμῶν δὲ ἄρχειν, ὅπως πλείω λαμβάνοι, ἐπιθυμῶν δὲ τιμᾶσθαι, ἵνα πλείω κερδαίνοι· φίλος τε ἐβούλετο εἶναι τοῖς μέγιστον δυναμένοις, ἴν' ἀδικῶν μὴ δοίη δίκην. ἐπὶ δὲ τὸ κατεργάζεσθαι, ὧν ἐπιθυμοίη, συντομωτάτην ᾗτο ὁδὸν εἶναι διὰ τοῦ ἐπιτορκεῖν τε καὶ ψεύδεσθαι καὶ ἔξαπατᾶν· τὸ δὲ ἄπλοον καὶ τὸ ἀληθές ἐνομίζετο αὐτῷ ἡλίθιον εἶναι. στέργων δὲ φαναρὸς μὲν ἦν οὐδένα· ὅτῳ δὲ φραίη φίλος εἶναι, τούτῳ ἔνδηλος ἐγίνετο ἐπιβου- 15 λεύων. καὶ πολεμίου μὲν οὐδενὸς κατεγέλα, τῶν δὲ συνόντων πάντων ὡς καταγαλῶν ἀεὶ διελέγετο. καὶ 331 τοῖς μὲν τῶν πολεμίων κτήμασιν οὐκ ἐπεβούλευε· χυλεπὸν γὰρ ᾗτο εἶναι τὰ τῶν φυλαττομένων λαμβάνειν· ἀλλὰ τὰ τῶν φίλων μόνος ᾗτο εἰδέναι ὅτι 20 λήνων.

ῥᾶστον ἀφύλακτα λαμβάνειν. καὶ ὄσους μὲν αἰσθάνοιτο ἐπιτόρκους καὶ ἀδίκους, ὡς εὖ ὠπλισμένους ἐφοβεῖτο· τοῖς δὲ ὁσίοις καὶ ἀληθεῖαν ἀσκούσιν ὡς ἀνάνδροις ἐπειρᾶτο χρῆσθαι. ὡς περ δὲ τις 5 ἀγάλλεται ἐπὶ θεοσεβείᾳ καὶ ἀληθείᾳ καὶ δικαιοσύνη, οὕτω Μένων ἠγάλλετο τῷ ἔξαπατᾶν δύνασθαι, τῷ πλάσαι ψευδῆ, τῷ φίλους διαγαλᾶν. τὸν δὲ μὴ πανούργον ἀπαιδεύτον ἐνόμιζεν εἶναι. καὶ παρ' οἷς μὲν ἐπεχειρεῖ πρωτεύειν, διαβάλλων φίλιαν, τοὺς πρώτους τούτῳ ᾗτο δεῖν κτήσασθαι. τὸ δὲ πειθομένους στρατιώτας παρέχεσθαι, ἐκ τοῦ συναδικεῖν αὐτοῖς ἐμχανᾶτο. τιμᾶσθαι δὲ καὶ θερα- 15 πεύεσθαι ἤξιον, ἐπιδεικνύτων ὅτι πλείω δύναται καὶ ἐθέλοι ἢ ἀδικεῖν. εὐεργεσίαν δὲ κατέλεγεν, ὅποτε τις αὐτοῦ ἀφίσταται, ὅτι χρωόμενος αὐτῷ οὐκ ἀπώλεσεν αὐτόν.

Μεντίδιος. ὄνομα κύριον.

Μέντορος. ὄνομα κύριον.

Μέντοι. τὸ δὲ σὺν τῷ γέ παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλ-

3. ἀληθές] Sub finem Gaisf. delevit μάλλον μὲν οὖν cum A. B. V. Photio, et Etym. M. Vid. Albert. in Hesychium. ἀληθῶς Zou. p. 1355. 4. Μένω] γενικῇ addunt B. E. V. Gl. om. A. ἔμενε λογισμῶν] λογισμῶν ἔμενε V. 6. Μένων. Ἀθηναῖος. οὗτος δῆλος ἦν ἐπιθ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli leguntur apud Xenophontem lib. III. de Expedit. Cyri in fine: ut Pearsonus monuit. [II, 6, 21. sqq.] Notandum autem est Menonem hunc a Xenophonte non vocari Ἀθηναῖον, sed Θερακαῖον: unde Suidas proinde corrigendus est. Küst. Ἀθηναῖος omisit A. πλοῦτου om. V. 7. πλείω λαμβάνη] πλ. λαμβάνοι cum Xenophonte A. πλείω λαβῶν V. 8. κερδαίνοι] κερδαίνοι A. Xenoph. κερδαίνῃ B. V. 10. δοίη] Lege δίδοιη. τὸ δὲ] δὲ τὸ A. B. *V. 11. ὁδὸν ᾗτο] ᾗτο ὁδὸν A. Xenoph. 13. τε καὶ ἀληθές] καὶ τὸ ἀληθές A. B. V. τὲ tamen Xenophon et ut opinor V. Deinde lege cum Xenoph. ἐνόμιζε τὸ αὐτὸ τῷ ἢ εἶναι. φαναρῶς] φαναρῶς A. Mox εἶναι om. V. 18. τῶν πολεμίων] τῶν om. A. 19. εἶναι om. V. qui infra habet λαβεῖν.
1. ἀφύλακτα] ἀφύλακτα V. 2. αἰσθάνοιτο] ἢν αἰσθ. Edd. quaedam Xenophontis, minus probe. ὡς εὖ] καὶ ὡς εὖ B. E. Med. 4. ἀνάνδροις] ἀνάνδρους B pr. Tum ἐπειρᾶτο V. 5. καὶ ἀληθείᾳ addiderunt A. B. V. E. cum Xenoph. 6. οὕτω] οὕτε V. 8. καὶ παρ' οἷς μὲν ἐπεχειρεῖ πρωτεύειν, διαβάλλων φίλ.] Locus hic e Xenophonte sic rescribendus est: καὶ παρ' οἷς μὲν ἐπεχ. πρωτ. φίλῃ, διαβάλλων τοὺς πρώτους, τούτους ᾗτο δ. κτ. Küst. 9. πρωτεύειν] προτερεύειν V. 11. τοὺς αὐτο στρατιώτας Xenoph. συναδικεῖν] συνδικεῖν A. V. 13. ἐπιδεικνύτων] Lege ἐπιδεικνύμενος. Huic μὲν addit A. πλείω] μάλιστα V pr. δύναται] ψεύδετο B. ψευδ... E. et sola Med. omisso καὶ. 14. εὐεργεσίας] εὐεργεσίαν A. B. E. 15. ὅποτε] ὅποτε A. B. V. Tum ἀφίσταται A. B. V. E. Med. ἀφίστατο Küst. 17. Suspectum nomen. 18. Μέντορος] Mentor Bithynus, discipulus Carneadis, Acad. Laert. IV, 9. et Euseb. Praep. XIV, 7. et 8. e Numenio. Mentor Syracusanus, Plin. Mentor sculptor, s. caelator in auro et argento, Plin. Reines. Cf. Menag. in Laert. IV, 63. Diodor. Sic. XVI, 52. et Wessel. Gaisf. Non requirebat Suidas istud copiarum, qui declinandī rationem nominis vel carminibus Homericis celebratissimi traderet. 19. Μέντοι. ὄνομα] ὄνομα om. A. B. *V. Photius. σὺν τῷ γέ] Sic recte Paris. A. et Photius in Lexico inedito. At priores edit. [et B. V. Ox. K.] συντίωσι: qua lectione Portus deceptus ineptum loco huic sensum affinxerat. Küst. Vett. edd. corrupte quidem, sed ut non melior sit Küsteri lectio. Nam quis credat, μέντοι γε a Photio et Suida ignotam Graecis perhi-

tus. [Differt autem μένος a θύρσος. nam μένος dicitur de corpore, θύρσος vero de animo.] Μενοῦνγε. Vox e tribus coniunctionibus composita: revera. [Μένω. Olympias vero in consilio suo perstitit.] Μένων. Meno ingentem opum cupiditatem manifeste prae se ferebat, idemque imperii cupidus erat, ut plura consequeretur, et honore affici volebat, quo plus lucri faceret. potentissimis quibusque amicis esse cupiebat, ne malorum suorum facinorum poenas daret. ad efficienda autem quae concupisceret viam maxime compendiosam arbitrabatur esse, si peieraret et mentiretur atque falleret. simplicitatem enim et candorem eodem loco habebat, quo stultitiam. neminem ex animo diligebat; quod si cui amicum se profiteretur, ei palam insidiabatur. hostem nullum irridebat, verum de iis, quibuscum esset, ita semper loquebatur, ac si eos ludibrio haberet. bonis hostium non insidiabatur, difficile reputans, facultatibus eorum qui sibi caverent potiri; sed res amicorum, quia non admodum custo-

Suidae Lex. Vol. II.

direntur, facillime surripi posse, solum se scire putabat. quoscunque perturos et iniustos esse animadverteret, ut bene armatos metuebat; viros autem pios et veritatis studiosos ut imbelles aggrediebatur. et quemadmodum alii de pietate, veritate, iustitia gloriantur: sic Meno se iactabat. quod alios fallere posset, quod mendacia fingere, quod amicos irridere. si quis non esset vaser, eum rudem esse censebat. apud quos primum in amicitia locum obtinere volebat. hos sibi conciliandos putabat, criminando eos, qui gratia apud illos plurimum valeret. iniuriarum societate milites sibi obsequentes reddebat. affici se honore et coli propter ea volebat, ut ostenderet, et posse et velle se quam plurimum iniuriae aliis inferre. si qui ab ipso defecissent, beneficium imputabat, quod quo tempore familiariter iis uteretur, eos non perdidisset. Μεντίδιος. Nomen proprium. Μέντορος. Nomen proprium. Contra μέντοιγε apud nullum scriptorem Graecum reperitur.

Μενοιχεύς.
 Μενοιχή. ἢ προθυμία.
 Μενοιχῶς.
 Μενοίτιος. ὄνομα κύριον.
 Μερραρχίαι. αἱ δύο χιλιαρχίαι, ἀνδρῶν βμῆ. 5 οἱ δὲ καὶ τέλος ὀνομάζουσι. καὶ τὸν ἡγούμενον Μερράρχην καὶ Τελετάρχην.
 Μερριδαρχίας. μεριτίας, κατὰ δεκαρχίας.
 Μερρίζω. αἰτιατικῆ.
 Μερρίς. ἢ κληρονομία.
 Μερρίς οὐ πνίξ. τῶν δυνατωτέρων ἄρπαζόντων τὰς τροφὰς τῶν ἀσθενεστέρων, καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐκείνων πνιγομένων, ἐπεὶ ἄρα αὐτοῖς βοηθεῖν οὐκ ἠδύναντο, ἐπενοήθη ὁ διαμερισμός· καὶ ἕκαστος ἕκαστῷ τὸ ἴσον λαμβάνων ἐπεφώνει, Μερρίς οὐ πνίξ. 15 ἢ οὕτως γράφει, Μερρίς οὐ πνίγει. ὅτε οὖν οἱ δυνατοὶ ἤρπαζον, ἦν πνίξ· ὅτε δὲ ἐπενοήθη ὁ μερισμός, ἔλεγον οἱ πένητες, Μερρίς οὐ πνίξ.

Μερίτην. συμμεριστήν. Πολύβιος· Καὶ πολλὰ περιελασάμενοι σώματα καὶ θρέμματα, τοῦτων οὐδενὸς μερίτην ἐποιήσαντο τῶν ἀλόγων.

Μερίτης. ὁ τινὸς πράγματος μεταλαγχάνων.
 Πολύβιος· Ὁ δὲ φύλαξ εὐθύς ἀνοίγει, ἐλπίζων καὶ πρὸς αὐτόν τι διατείνειν τὴν εὐαγρίαν, διὰ τὸ μερίτην αἰεὶ γίνεσθαι τῶν εἰσφερομένων.

Μερκηθίνον. τόπος τις.

Μερμαίρω. φροντίζω, ἢ χολῶ.

10 Μέρμερα. μερίμνης ἄξια, χαλεπά.

Μέρμερίζω. μερίμνω.

Μερμερόης. ὄνομα κύριον. Τὸν Μερμερόην ἡμῖν σημάναι, ὡς οὐκ ἔστιν ἀξιόλογος ἢ χώρα, οὐδὲ μὴν περιμάχητος, οὐδὲ βασιλικῆς ἔργον ἐστρατείας, 15 ἀλλ' ἐν ὑπάρχει τῶν ἐθνῶν τῶν περὶ τὸν Καύκασον.

Μέρμις. τὸ σχοινίον.

Μερόη. νῆσος κατὰ τὸν ὠκεανόν.

Εἰ καὶ τηλοτέρω Μερῶς τεθὸν ἵχνος ἐρείσεις.

beri, cum et saepissime [v. Lobeck. in Phryn. p. 342.] inveniatur, et ab aliis grammaticis agnatum sit? Etym. M. p. 580, 10. Μέντοι γε: ἐπίδημα μισότητος, ἐκ τοῦ μὲν καὶ τοῦ τοῖ παραπληρωματικοῦ συνδέσμου. Phavorinus: Μέντοιγε, πλὴν δια τοῦτο, ἢ ὁμος, ἢ ἕνεκεν τούτου. [Sic Zonaras p. 1355.] Quare Photius et Suidam scripsisse puto σὺν τῷ πῦ. Heraclides enim, ut ex Eustathio discimus p. 722, 50. 1726, 26. μέντον, quod in quodam Homeri loco aliqua exemplaria exhibebant, ab Argivis et Cretensibus pro μέντοι dictum narraverat, quemadmodum contra ἔνδοι a quibusdam Doriensibus pro ἔνδον diceretur. Heraclides igitur refutandi causa haec illorum grammaticorum annotatio scripta videtur. Hermannus in Viger. n. 337. p. 842. Qui poterat citasse ex Photio gl. seq. Μέντοι. τὸ δὲ μέντον βάρβαρον· ὃ καὶ Χρυσίππος χρῆται. Conf. Valcken. in Theocrit. Adon. p. 364. sq. Gaisf. Merito Küsterum probat Dobraeus in Aristoph. Thesm. 716. Nam Photius observationem illam, quae de μέντον cavet, ab altera de addito γέ distinxit. Neque Schneiderus in Lex. Graeco satis probabiliter Suidam opinabatur de particula μενοῦνγε praecipisse. Recte vero lexicographi, qui nollent μέντοιγε tanquam absolutam sui que iuris dictionem in principio collocari: cuius nullum memini me documentum invenire praeter Nicephori in Boisson. Anecd. T. II. p. 27.

1. 3. Om. vulg. Firmat *V. 5. Μερραρχίαι. αἱ δύο χιλ.] Scribe, Μερραρχία, numero singulari. Duae enim Chiliarchiae unam tantum Merarchiam constituebant. Confer Aelianum in Tact. c. 9. ubi Τελετάρχης rectius vocatur, quem hic Suidas Τελετάρχην appellat. Küst. Μερραρχία Coisl. in. ap. Montfaucon. p. 507. (sive Append. Suidae) qui mox τελετάρχην cum Suida. Μερραρχίαι et infra Μενάρχην A. 8. Μερριδαρχίας] Glossa sacra: quod monuerunt in tpp. Hesychii. μεριτίας Lex. Bachm. p. 298. 9. Om. vulg. Firmat *V. 11. Μερρίς οὐ πνίξ. τῶν δυνατωτέρων ἄρπ.] Eadem ad verbum habet Photius in Lexico inedito. Confer etiam Zenobium [V. 23.]. Küst. 13. ἐπεὶ ἄρα] ὅτι Photius. βοηθεῖν αὐτοῖς] αὐτοῖς βοηθεῖν A. Phot. Scripsi αὐτοῖς. 15. ἕκαστῷ] ἕκαστου V. Μερρίς — γράφει quae retinent A. B. V. E. Med. neglexit Küsterus. ἢ οὕτως usque ad finem om. Photius. ὅτε οὖν usque ad finem om. V. Neque dubium quin novissimis otiosa superiorum repetitio contineatur. Ceterum ἢ καὶ οὕτως· μερίς οὐ πνιγή Arsenius p. 352. reliquis omissis. οὕτω Med. 17. ὁ μερισμός] ἢ μερίς A. B. 18. πάντες] πένητες A. B. E.
1. Μερίτης. συμμεριστής] Μερίτην. συμμεριστήν A. prius etiam E. Πολύβιος] Lib. IV. c. 29. Küst. 2. τούτων] τὸν Σπερδιλαῖδαν Polybius. 5. Πολύβιος] Lib. VIII. c. 24. (31.) Küst. 6. τὴν] τὸν A. Mox αὐτὸν post μερίτην delevisi cum Polybio et A. B. *V. αὐτὴν habet E. 8. Nomen loci incomperturn. 9. Μερμαίρω] Μερμέρω V. Phot. et Hesychius. 10. Μέρμερα. μερίμνης ἄξια, χαλεπά] Ex Schollasta Homeri in Il. 9. 453. Küst. Conf. Schol. Platon. p. 393. et Ruhnk. in Tim. p. 178. 11. Μέρμερίζω] V. Apollon. Lex. p. 453. 12. Τὸν Μερμερόην ἡμῖν ση.] Fragmentum hoc legitur etiam supra v. Ἀξιόλογα. Küst. 14. βασιλικῆς] βασιλικὸν A. βασιλικῶν V. ἔργων *V. Mox ἐστρατείας A. V. E. Med. 15. ἔνδοι] ἔνδοι V. ὑπάρχει, quod Toupius malebat, A. B. *V. E. Med. περὶ] παρὰ V. 16. Μέρμις] Od. x. 23. Vide Apollon. Lex. p. 453. et Tittm. in Zon. p. 1345. 18. Εἰ καὶ] Pauli Silent. XXXV, 1. Anthol. Pal. V, 301.

Μενοιχεύς. Μενοιχή. Alacritas. Μενοίτιος. Nomen proprium. Μερραρχίαι. Merarchia, sive duae Chiliarchiae, virorum ΜΜΧΕVIII. eandem τέλος vocant: et duocem eius Merarcham et Teletarcham. Μερριδαρχίας. Per decarchias, sive decurias. Μερρίζω. Aptum accusativo. Μερρίς. Hereditas. Μερρίς οὐ πνίξ. Partitio non suffocat. cum potentiores victum tenuioribus eriperent, et tenuiores propterea suffocarentur, quod se adversus potentiores defendere non possent, excogitata est partitio. quare quisvis aequalem portionem accipiens alteri acclamabat: Partitio non suffocat. vel scribendum, μερίς οὐ πνιγει. Μερρίτην. Participem. Polybius: Magna mancipiorum et pecorum praeda abacta,

nullius eorum quae capta fuerant participem quemquam fecerunt. Μερρίτης. Alicuius rei particeps. Polybius: Custos autem statim aperit, sperans ad se quoque aliquid ex praeda perventurum esse, quod partem eorum, quae inferrentur, semper caperet. Μερκηθίνον. Loca quidam. Μερμαίρω. Curas agito. vel irascor. Μέρμερα. Res cura dignae, ardua. Μέρμερίζω. Meditor. Μερμερόης. Nomen proprium. Mermeroem nobis significasse, regionem illam non esse magni faciendam, nec dignam, de qua rex bello contendat, vel expeditionem suscipiat, sed eam inhabitare unam ex gentibus Caucaso vicinis. Μέρμις. Fumis. Μερύη. Iusula in Oceano. Etiamsi ultra Meroem vestigium tuum

Μερόλας. ὄνομα κύριον.
Μέροπος, οἱ ἄνθρωποι· παρὰ τὸ μεμερισμένην ἔχειν τὴν ὕπα, ἤγουν τὴν φωνήν. ἢ εὐθεία μέρωψ.

Μερόπη. ὄνομα κύριον.

Μέσαβον. τὸ μέσον τῶν βοῶν ξύλον.

Μεσάγκυλος.

Μεσαίτμω. τῷ κανόνι, τῷ μέσῳ καλίμῳ τοῦ ἱστοῦ.

Μεσαύλιον. κυρίως μὲν ἡ μέση θύρα· κείται δὲ ἀντὶ τοῦ μεσαύλιον. ἢ μεσαύλιον, ὃ μέσος τόπος τῆς ἀλλῆς.

Μεσαιπόλιος. ὠμογέρων, μιξοπόλιος.

Μεσαίτατος. ὃ μέσος. Καὶ μεσαίτατον, τὸ ὑψηλόν.

Μεσεγγύημα. Μεσεγγύημα ἔστιν, ὅταν οἱ συντιθέμενοι πρὸς ἀλλήλους περὶ πραγμάτων τῶν οὐ κατὰ τρόπον οὐδὲ δικαίως ἔσεσθαι μελλόντων, ἢ περὶ ὧν τις βλάβη γενήσεται τῷ κοινῷ τῆς πό-

λεως, ὑπὲρ τοῦ πραχθῆναι τὰ κατὰ τὰς συνθήκας, μισθόν τινα ὀρίσαντες, παρακατατιθῶνται κοινῷ φίλῳ τὸ ἀργύριον, ὅπως ἂν ἀμφοτέροις τοῖς μέρεσι δοκῇ, ἂν ἄρα ἐκπραξάμενοι τὰ στοιχηθέντα βεβαίως ὥσωσι.

Μεσεγγύημα. τὸ ὁμολογηθὲν ἀργύριον παρ' ἀνδρὶ μέσῳ γινομένη ἐγγυητῆ τῆς ἀποδόσεως. Καὶ μεσεγγυήσασθαι τὸ ποιῆσαι τοῦτο λέγεται.

Μεσεγγυος. μεσίτης, ἐγγυητής, μέσος δύο μερῶν.

Μεσεγγυοῦνται. ἐγγυηταὶ γίνονται, ἢ ἐγγυητὰς ποιοῦνται. ὡς καὶ Ἴσοκράτης ἐν τῷ κατὰ τῶν Σοφιστῶν.

Μεσηγύς. μεταξὺ.

Μεσηγίς πηγῆ. Καὶ Μεσηγίδος γῆς.

Μεσηλίξ. ὃ μέσος τῆ ἡλικία.

Μεσημβρίζω. [Καὶ μεσημβρινός.]

Μεσήνη. ὄνομα πόλεως, καὶ Μεσήνιος, ὃ ἀπὸ τῆς Μεσήνης.

1. **Μερόλαος**] *Μερόλας* A. B. V. 2. **Μέροψ** καὶ **Μέροπος**] *Μέροψ* καὶ om. A. B. V. qui addunt in fine gl. ἢ εὐθεία (ὃ add. *V.) *μέροψ*. Vid. vel Schol. II. ἄ. 250. Zon. p. 1341. et Apollonii Lex. p. 454. ἀπὸ τοῦ] παρὰ τὸ cum Photio A. B. *V. 3. ἦτοι] ἤγουν A. Cam vulg. Herod. Epimer. p. 82. Ceterum ἔχειν τὴν φωνήν sola agnoscit *V. Mox Καὶ *Μεροπίς*, ἢ *Κῶς νῆσος*, satis male de v. *Κῶς* transcripta, delevi, cum A. in marg. ea contulerit. 6. **Μέσαβον**] Hesiod. Opp. 467. V. Tittm. in Zon. p. 1340. 7. **Μεσάγκυλος**] *Leg. Μεσάγκυλα*. Vid. Hesych. *Gaisf.* Cf. Schol. Eurip. Phoen. 1141. et Androm. 1110. Subsequabatur annotatio perperam ex v. *Ἄρτος* conflatā: *Μεσαπίων ἄρτος, ὃ ψωμός. ἔστι δὲ καὶ ὄνομα τυράννου Μεσσαπίων, καὶ πρόξενον Ἀθηναίους φησὶ ποιήσασθαι Πολέμων*. Kam delevi cum V. Küsterus: „*Μεσαπίων ἄρτος, ὃ ψωμ.*] Locus hic est corruptissimus, qui sic legi et in integrum restitui debet: *Μεσαπίων ἄρτος, ὃ ψωμός. ἔστι δὲ καὶ ὄνομα τυράννου Μεσσαπίων, καὶ πρόξενον αὐτὸν Ἀθηναίους ποιήσασθαι φησὶ Πολέμων*. Sic enim recte legitur supra v. *Ἄρτος*: ad quem locum haec proprie pertinent. *Portas hic οὐδὲν ὄγιές*: cuius versio proinde litura nobis sananda fuit. *Arti autem, Messapiorum tyranni, meminit Athenaeus lib. III. p. 108. ut monuimus etiam supra.* *Μεσαπίων* B. E. *Μεσσαπὸν* ὄν *τυραπὸν*. *Μεσαπίων* δὲ πρόξενον Ἀθηναίους ποιήσασθαι φησὶ πολέμῳ: A. in marg. Infra *Μεσσαπίων* B. E. ubi vet. edd. *Μεσσαπίωνα*. Tum καὶ add. *Gaisf.* cum E. Mox πρόξενον B. E. Πρόξενος Edd. vet. Item praebuerunt Ἀθηναίους pro Ἀθηναίος E. πολέμων pro πόλεμον B. E. Huic autem glossae subleclit *V. *Μεσαπίων ὠμογέρων*. 8. **Μεσαίτμω**] Confer Hesychium v. *Μεσαίχιον*. Küst. 10. **Μεσαύλιον**] Vide Valesium in Euagr. lib. IV. c. 1. et eundem in Harpocratiōnem v. *Μεταυλος*. Küst. *Μεσαυλον* Lex. Bachm. p. 298. probatum *Gaisfordo*. *μέση θύρα*] *μεσοθύρα* V. κείται] *καλεῖται* Photius. Idem deinceps retinet *μεσαύλιον*, quod dicendum erat *μεταύλιον*. 11. ἢ *μεσαύλιος*] *ἢ μεσαύλιον* A. B. E. om. V. Vide supra post gl. *Μαῖρα*. Praestare videtur καὶ *Μεσαυλος*. Zon. p. 1345. *ἰσμάτ μεσαύλιος*. 13. **Μεσαιπόλιος**] *Μεσαιπολιὸς* ὃ *μιξοπόλιος* V. *μιξοπόλιος* om. Photius et A. „Vid. II. v. 361. Boissonad. in Eunap. fr. 73.” *Gaisf.* 16. **Μεσεγγύημα**] *Appian.* p. 724. *Tour.* MS. V. *Ruhnk.* in *Tim.* p. 178. 19. *περὶ τῶν ἐξ ὧν*] *τῶν ἐξ* om. A. B. V. E.
1. κατὰ] τὰ κατὰ A. V. Mox ὀρίσαντες B. E. Med. 3. ὅπως] Malim ἢ *τινι* vel *ὄτω*. *Hemat.* Malim ὀπόσορ ἂν. 4. *στοιχειωθέντα*] *στοιχηθέντα* A. B. V. Novus hic usus; neque similia protulit Koenius in Gregor. p. 371. sq. aut Valck. in A. A. 21, 24. Ceterum ista ἂν ἄρα ἐκπραξάμενοι τὰ στοιχ. βεβαιώσωσι miror criticis satisfacisse. Nam cum a sententia multum abhorreat ἐκπραττεσθαι, tum necessitudinem videas nullam his intercedere cum praegressis. Recte quidem Photius sive Lex. Rhet. p. 279. τῶν δόντων ἐπὶ τῷ ὀτιοῦν διαπραξάμενον λαβεῖν αὐτό. Quod autem interpres vetus expressit, id sic pronuncianandum fuit: *ἐκπραξόμενοι, ἂν ἄρα τὰ στ. βεβ.* 6. **Μεσεγγύημα**. τὸ ὁμολογ.] Ex Harpocratiōne. 7. *ἐγγυητῆ τῆς*] *ἐγγυητῆς* A. τῆς om. B. V. E. Post h. gl. *Gaisf.* delevit cum A. V. *Μέσερ*. ἢ *Μεγυπτος*. καὶ ἔστιν ἐν τῷ *Μεσερῆμ*. 11. **Μεσεγγυοῦνται**] Immo potius *μεσεγγυῶνται*: a *μεσεγγυάομαι*. Küst. *Μεσεγγυοῦνται* *Gaisf.* opposuit ex *Isocratis* MSS. optimis p. 292. A. Mox *ἐγγυηταὶ* π. edd. ante Küst. 12. *κατὰ τῶν*] *τῶν* om. A. 15. **Μεσηγίς**] *Lex. Μεσηγίς* et *Μεσαγίδος* ex II. ζ. 457. 16. *Μεσηλίξ*] *Schol.* II. v. 361. *Tour.* MS. 17. **Μεσημβρίζω**] καὶ *μεσημβρινός* om. A.

Μερόλας. Nomen proprium. **Μέροπος.** Homines sic dicti, quod habeant vocem distinctam. nominativus *μέροψ*. **Μερόπη.** Nomen proprium. **Μέσαβον.** Lignum inter boves medicum. **Μεσάγκυλος.** **Μεσαίτμω.** Regula, telae ingo. **Μεσαύλιον.** Proprie ianua inter vestibulum et atrium media. **Μεσαιπόλιος.** Semicanus, cui senectus est cruda. **Μεσαίτατος.** Medicus. Et *μεσαίτατον*, excelsum. **Μεσεγγύημα.** *Μεσεγγύημα* est, cum qui inter se pacta fecerint de rebus turpibus et iniustis, aut unde damnium aliquod in rempublicam redundaturum sit, certam pecuniae summam poe-

nae nomine constituent, eamque apud communem amicum deponant, prout utrique parti visum fuerit; eam recepturi, si pactis steterint. **Μεσεγγύημα.** Pacta pecunia, quae apud sequestrem deponitur. Et *μεσεγγυήσασθαι*, pecuniam apud sequestrem deponere. **Μεσεγγυος.** Sponsor, fideiussor, qui est inter duas partes medius. **Μεσεγγυοῦνται.** Sponsors fiunt, vel sponsors aliquos constituent. sic *Isocrates* in oratione contra *Sophistas*. **Μεσηγύς.** In medio. **Μεσηγίς πηγῆ.** Et *Μεσηγίδος γῆς*. **Μεσηλίξ.** Qui est medius aetatis. **Μεσημβρίζω.** [Et *μεσημβρινός*.] **Μεσήνη.** Nomen urbis. **Με-**

Μεσιτεύειν. ἀναμέσαν κείσθαι. Τὰ δὲ χρῆματα μεσιτεύειν ἐν Κύπρῳ συνετάξαντο, παρ' οἷς ἂν αὐτὸς εὐδοκηθῆ.

Μεσίτης. ὁ εἰρηνοποιός.

Μέσμα. ὄνομα πόλεως.

[Μεσσόα. τόπος.]

Μεσοβασιλεύς. μετὰ θάνατον Ῥωμόλου, ἀναρχίας οὐσης ἐν τῇ Ῥώμῃ, ἐνιαυτὸν ὄλον ἢ σύγκλητος τὸ κῦρος τῶν κοινῶν εἶχε πραγμάτων, πενθήμερον ἀρχὴν τοῖς ἐπιφανεστέροις τῶν βουλευτῶν ἐκ διαδοχῆς κατανέμουςα· οὐς μεσοβασιλεῖς ὠνόμασαν.

Μεσόγειον. αἰτιατική. Μεσόγειος δέ, ἀντὶ τοῦ μέσος κατὰ γῆν.

Μεσόδμη. τὸ μέσον.

Μεσολαβηθεῖς. Τὸν δὲ υἱὸν ἔπεισεν, εἰ τύχοι μεσολαβηθεῖς αὐτὸς ὑπὸ τῆς πατρωμένης, ἔξενεγκεῖν τὸν κατὰ Ῥωμαίων πόλεμον. τουτέστιν, ἐν τῷ μεταξύ συσχεθεῖς.

Μεσομήδης, Κρής, λυρικός, γεγονώς ἐπὶ τῶν 20 ἢ δὲ ἀρετῇ οὐχ οὕτω τῶν κακῶν μέση. ὁμωνύμως

Ἀδριανῶν χρόνων, ἀπελεύθερος αὐτοῦ, ἢ ἐν τοῖς μάλιστα φίλος. γράφει οὖν εἰς Ἀντίνοον ἔπαινον, ὃς ἦν Ἀδριανῶν παιδικά· καὶ ἄλλα διάφορα μέλη.

Ἵτι Ἀντωνῖνος τὸ τοῦ Σύλλου μνημεῖον ἀναξήθησας ἐπεσκεύασε, τῷ τε Μεσομήδει τῷ τοῦς κιθαροδικούς νόμους συγγράψαντι κενοτάφιον ἔχουσε τῷ μὲν ὅτι καὶ κιθαροδεῖν ἐμάνθανεν· ἐκείνῳ δὲ ὅτι τὴν ἀμύτητα αὐτοῦ ἐξήλον.

Μέσον. τὸ μετέχον τοῦ ἴσου. ἐπὶ γὰρ τῶν ἡθικῶν ἀρετῶν αἱ μὲν ὑπερβολαὶ καὶ ἐνδεῖαι, ἐναντία οὐσαι ἀλλήλαις, ὑπὸ τὴν κακίαν εἰσίν· αἱ δὲ ἀρεταί, μέσαι αὐτῶν οὐσαι, ὑπ' ἄλλο γένος εἰσὶ ὑπὸ γὰρ τὴν ἀρετῆν. ἢ ὅτι συμβέβηκε ταύταις οὐ μόνον μέσαις εἶναι, ἀλλὰ καὶ ἐναντίας ἐκατέρων 15 τῶν ἄκρων. ἐκ γὰρ τοῦ μεγάλου καὶ μικροῦ, ὄντος τοῦ μὲν ἐν ὑπερβολῇ, τοῦ δὲ ἐν ἐνδείᾳ, καὶ τὸ μεταξὺ αὐτῶν τὸ ἴσον ὑπὸ ταυτῶν γένος. ἔστιν οὖν κυρίως μέσον τὸ κατὰ μῆξιν τῶν ἄκρων τοιοῦτον ὄν, καὶ ἀναγκαιῶς ὑπὸ ταυτῶν ἐστὶ γένος τοῖς ἄκροις.

3. αὐτὸς] αὐτοῖς Portus. 4. Vid. I. Timoth. 2, 5. 6. Μεσσόα] Deest gl. A. 7. Μεσοβασιλεύς] Vid. Dionys. Hal. A. R. II. p. 115, 16. Haec autem ex Diodori Siculi excerptis vel Applanii videntur deprompta. Hemst. 10. ἀρχὴν] ἀρχὴν V. αὐτὴν *V. 11. ὠνόμασαν] ὠνόμασε A. 13. Μεσόγειων] Μεσόγειον A. V. Μεσόγειον rescribit Hermannus de Em. Rat. gramm. p. 30. collato Suida v. Ἀνώγειον. Ibi edd. vett. praebent Μεσόγειων. Gaisf. μεσόγειος et μεσόγειος firmatur Herod. Epim. p. 208. sq. Adde v. Ἰπόμεων et Lob. in Phryn. p. 298. 14. τὴν γῆν] γῆν dedi cum A. τῶ V. 15. Μεσόδμη] Plinius et clarius vocem hanc Hesychius explicat. Küst. κατὰ τὸ] κατὰ om. A. V. Mutila videtur explicatio. Interim consule H. Steph. Ind. Thesauri, Apollon. Lex. in v. Schol. Od. β'. 424. τ'. 37. Gaisf. ἢ μεσοδμή κατὰ συγκοπὴν Zon. p. 1345. 16. Μεσολαβηθεῖς] Vide Wesseling. in Diodor. Sic. (XI, 2.) T. I. p. 404. Toup. Haec quin ex Polybio sint desumpta stilli forma dubitare non patitur: intelligenda vero sunt de Philippo Macedoniae rege, filioque eius Perseo. Vid. Eφεδρος. Hemst. δὲ om. *V. 20. Μεσομήδης] De eo vide Scaligerum in Chron. Euseb. Num. MMCLX. et praecipue Salmasium in Iulium Capitolium in Antonino Pio. Küst. Partem decerpit Eudocia p. 302.
2. φίλοις] φίλος A. B. V. E. quod praeeperat Hemsterhusius Praef. in Lucian. p. XXXII. corrigens etiam καὶ ἐν τοῖς. 4. Ἵτι Ἀντωνῖνος] Ex Dion. Cass. LXXVII, 13. Ἵτι Gaisf. cum *V. Σύλλου] Σύλλου A. B. *V. ἐπιξήθησας] ἀναξήθησας A. B. V. Dio. 5. κιθαροδικούς νόμους συγγρ.] Ab Eusebio in Chronico Mesomedes dicitur κιθαροδικῶν νόμων μουσικός ποιητής: quod ab Hieronymo vertitur, Citharicorum carminum musicus poeta. At Scaliger negat Mesomedem recte dici posse poetam, quippe qui modos tantum musicos fecerit, non vero carmina aliqua lyrica conscripserit. Νόμους enim apud Graecos non dici carmina vel cantica, sed modulos musicos, quibus carmina temperantur. Contra Salmasius loco laudato erudite ostendit, νόμους appellari carmina musicis modulis instructa: atque adeo Mesomedem non solum modulorum musicorum auctorem, sed etiam carminum lyricorum poetam fuisse contendit. Ipsum adi: nam lectu digna habet. Küst. Si qua fieret dubitatio, vel συγγράψαντι (sive cum *V. γράψαντι) doceret carmina Mesomedem composuisse. Ac persuadent huius quae hodieque extant tria poemata in Brunck. Analect. T. II. p. 292. sive in Iacobsii Anthol. T. III. p. 6. sq., leviter ab eo artem fuisse factitatam. 10. ἀρετῶν] ἀρεταί B. E. Mox αἱ δὲ ἀρεταί — γένος εἰσὶ om. E. 17. ὑπὸ τὸ αὐτὸ γένος] Addita negatione legendum est, οὐχ ἐπὶ τὸ αὐτὸ γένος εἶσιν. Küst. ταυτῶν A. B. V. τὸ αὐτὸν E. 19. ἀναγκαιῶς] ἀναγκαιῶν A. B. V. E. Med.

σῆγιος, Messenius. Μεσιτεύειν. Apud sequestrem depositum esse. Conuenit inter eos, ut pecunia in Cypro apud sequestres deponeretur, apud quos ipsis placuisset. Μεσίτης. Pacis arbiter. Μέσμα. Nomen urbis. [Μεσσόα. Locus ita vocatus.] Μεσοβασιλεύς. Post Romuli mortem, cum Romae interregnum esset, annum totum Senatus summam rerum potestatem habuit, quaque dierum imperio illustrioribus Senatoribus, alteri post alterum, commisso: quos Interreges nominarunt. Μεσόγειον. Accusativus. at μεσόγειος, mediterraneus. Μεσόδμη. Columna in medio posita. Μεσολαβηθεῖς. Interceptus. Filio autem persuasit, ut, si forte ipse satis interciperetur, bellum Romanis inferret. Μεσομήδης. Mesomedes, Cretensis, lyricus, qui Hadriani temporibus vixit: eius libertus, vel ex praecipuis amicis. scripsit encomium Antinoi, qui Hadriano erat in deliciis: et alia di-

versa carmina. † Antoninus Sullae sepulcrum repertum instauravit, et Mesomedi, qui cantica lyrica conscripsit, cenotaphium exstruxit: huic quidem, quod cithara canere dicitisset; illi vero, quod eius crudelitatem imitaretur. Μέσον. Medium. quod aequale est. in moralibus virtutibus excessus et defectus, qui sunt inter se contrarii, in vitio ponuntur. virtutes vero quae sunt in eorum medio sitae, ad aliud genus referuntur. accidit enim illis, ut non solum sint eorum mediae, sed etiam extremis utrisque contrariae. nam ex magno et parvo, quorum illud in excessu, hoc vero in defectu positum est, constat id quod inter eos interiectum est, aequale nimirum; non tamen sub eodem genere contiuntur. est igitur proprie medium, quod utrique extremo misortur, et necessario sub eodem genere est, sub quo sunt extrema. virtus vero non ita dicitur esse vitiorum medium. medium enim

γὰρ τὸ μέσον λέγεται· λέγεται γὰρ καὶ ἐν κύκλῳ μέσον τὸ κέντρον· ἀλλὰ καὶ ἐν ὕψει μέσος· ὁ τῆ μὲν ἔποκειμενος, τοῦ δὲ κατηγορούμενος· ἢ ὅλος ὁ δις λαμβανόμενος ἐν ταῖς τῶν προτάσεων συμπλοκαῖς, καὶ τοῖς τοιούτοις λέγεται μέσον, ὅταν ἀμφοῖν 5
53: μετέχη τῶν ἁκρῶν. τῆ δέσει ἢ γὰρ καὶ μίξει καὶ κράσει τῆς σχέσεως αἰτίαν ἐν ἅπασιν ὁ μέσος ἔχει.

ἽΟμηρος·

Εἰς μέσον ἀμφοτέροισι δικιάσατε.
οὐκ ἔσταν, εἰς τὸ μέσον παραθύοντες, ἀλλὰ μέσως 10
δικιάσατε, μήτε τούτῳ προσχαριζόμενοι μήτε ἐμοί.
διὸ καὶ ἐπιφέρει,

μηδ' ἐπ' ἀρωγῆ.

ἽΕγὼ δ' ἔχομαι μέσος.

ἀντὶ τοῦ, ἦττημαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν, 15
τῶν τὰ μέσα ληφθέντων.

ἽὍτι μεσότης καὶ μέτρον οὐ δύνανται μᾶλλον καὶ
ἦττον γενέσθαι, ἢ δὲ ὑπερβολὴ καὶ ἢ ἔλλειψις,

ἐπειδὴ ἐπ' ἄπειρον προχωρεῖ. διὰ τοῦτο, δόριστον αὐτὴν ἔλεγον δοῦσα.

Μεσορῶν. μέσῃν ὀδεύων.

Μεσότης. ἀληθές. ἽὍτι μεσότητές εἰσιν, οὐκ ἀκρότητες, αἱ τῶν ἡθῶν ἀρεταί, μάλιστα ἢ δικαιουσύνῃ.

Μεσουρανήσαντος ἡλίου.

[Μεσοῦται. πληροῦται.]

Μεσῶ. γ' συζυγίας τῶν περισπωμένων. Εὐρι-

Ζηλῶ σ' ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοδδέπω μεσοί.

Μέσφ' ὅτε. ἕως οὔ.

Μέτα. μέτεστιν. ἽὩ κακῆ κεφαλῆ· οὐ σοι τούτων μέτα. ὁ ἔστι, μέτεστι.

Μετὰ. ὁ τοῦ Ἀρχιβίου Ἀπολλώνιος πάντε δηλοῦν φησιν. ἽΕν·

Ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν.

ἽΕπί·

2. μέσον τὸ κέντρον] τὸ κέντρον om. A. haud temere. 5. τοιούτοις] τοῖς οὔτοις V. Remota post τοιούτοις distinctione sequitur ut ἐν inseratur. λέγεται γὰρ μέσος] λ. μέσον A. V. Id recepit; μέσον item B. E. Mox τὴν A. 7. ἐν ἅπασιν αἰτίαν] αἰτίαν ἐν ἅπασιν A. V. 8. Ὅμηρος] II. ψ'. 574. Ubi δικιάσατε Med. 10. οὐκ ἔστιν — δικιάσατε om. A. V. sed habent Schol. Ven. unde sumpsit Suidas. ἔτι E. pro ἔστιν. Schol. ὅτι οὐκ εἰς . . . μέσον δικιάσατε. 14. ἽΕγὼ δ' ἔχομαι μέσος. ἀντὶ τοῦ, ἦττ.] Aristoph. Ran. 472. Ἀλλὰ νῦν ἔχει μέσος. Scholiasta in eum locum: ἔχει μέσος. ἀντὶ τοῦ, μέσος ἐλήφθη. τοῦτο δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν. Idem Comicus Acharn. 570. ἽΕγὼ γὰρ ἴσχομαι (ἔχομαι) μέσος. Scholiasta: ἀντὶ τοῦ ἦττημαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν, τῶν τὰ μέσα ληφθέντων, καὶ μὴ ἔχόντων εὐκόλως ἐκφυγεῖν τοὺς ἀντιπαλοῦντας. Küst. Addam Eccl. 261. μέσος] μέσως B. E. 17. δύναται] δύνανται A. Hanc autem observationem in lacuna posuit Med. sola. 18. ἢ ἔλλειψις] ἢ om. B. E.
3. Μεσορῶν] Μεσορῶν auctore Photio, quod correxerant etiam H. Steph. in Ind. Thesauri et Hemsterhusius, Albertius Glos-sar. p. 280. referens illud ad Sirach. XXXI. 24. Accedit Lex. Bashm. p. 298. f. 4. Ἀληθές ex vitio profectum. Gaisfordus parum verisimiliter Ἀληθές ὅτι. 7. Μεσουρανήσαντος] Vide Bakium in Cleomed. p. 365. Sturzium de dialect. Aegypt. p. 106. Gaisf. Dictionem opinor Themistio restituendam esse in extrema Or. XXVI. ubi quae vulgantar καὶ ἐν μέσῳ ὄντος τοῦ θεοῦ τῆ ἐπιδείξει, saltem scribi poscebant ἐν μέσῳ. Sed apparent compendii vestigia male percepti: καὶ μεσουρανοῦντος τοῦ θεοῦ ἐν τῆ ἐπιδείξει. 8. Μεσοῦται] Immo μεστοῦται: ut recte habet Photius in Lexico inedito. Μεστοῦν enim idem significat quod πληροῦν. Küst. Eodem tendit quod gl. *V. post v. Μεσῶ reponit. 9. Μεσῶ.] Ex Schol. Thucyd. VI. 30. Gaisf. Εὐριπίδης [Μηδεία] V. 60. Mox μεσῶ Med. 11. Subsequebatur haec, quo supra gl. Μέσερ lectores ablegabat: Μέσερ ἔμ. ὄνομα κώριον. ὁ ἐκ τοῦ Χάμ· ἔξ οὗ καὶ Μεσερῆ μ (ἢ addunt B. E.) Αἴγυπτος, ἢ νῦν Μέσερ ὀνομαζομένη. καὶ, Χάμ σκηνώματα, ἢ Αἴγυπτος. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Αἴγυπτος. Ubi Küsterus: „Μεσερ ἔμ.] Vel series litterarum ostendit scribendum esse Μεσερῆ. Et Μεσερῆ B. E. Sed gl. om. V. habet A. in marg. Itaque delevi. Novissima petita sunt ex v. Χάμ σκηνώματα. 12. Μέσαφ' *V. 13. κακῆ] καλῆ V. 14. ὁ ἔστι — μετὰ χαλκόν om. B. E. οὔ. ὁ ἔστι Med. 15. Ἀπολλώνιος et mox φησὶν om. Photius. 17. ἐνθάδε, καὶ μετὰ πᾶσιν] Haec verba delenda sunt, quoniam non solum nihil ad rem faciunt, sed etiam seriem orationis interrumpunt. Küst. Photius, φησὶν omisso, ἐν ταῦτα, δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν, consentiens cum Apollonio Lex. Hom. ubi v. Villoison. p. 455. Praeclerat Albertius Miscell. Crit. p. 281. mones II. ὁ. 96. significari; quamquam falso haec ut ferebantur, ἐνθάδε καὶ μ. πᾶσιν, ipsi Μετὰ tanquam exemplum singulare iussit subiungi. μετὰ πᾶσιν] Addit Apollonius, καὶ Μετὰ δὲ σφραῖς πότνια Ἥρη. ἀντὶ δὲ τῆς ἐπί· Μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπας. συνήθως δὲ ἡμῖν· Τῶν ἄλλων Ἰαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεῖωνα. ἀντὶ τῆς ἔξ· ἽΗμῖν δ' αὐ μετόπ. 18. ἽΕπί· ἽΕς Τεμέσην μ.] Sic recte 2 MSS. Paris. At in prioribus edit. omissa interpunctione male legitur, ἽΕπί [δὲ] Τεμέσην μετὰ χαλκ. Haec sunt verba Homeri Od. α'. 184. Küst.

aequivoce dicitur. nam et in circulo centrum dicitur medium; et in syllogismis medius dicitur is, qui alteri subicitur, de altero autem praedicatur. vel, qui bis in propositionum connexionibus et similibus sumitur. dicitur enim medius, quod utriusque extremi particeps est: idemque tam positione, quam quod utrimque extremum attingit, et propositiones vinculi instar continet, rationem causae obtinet. † Homerus: *Utrique aequae ius dicitur*. hic enim *eis μέσον* non significat, in medium procedentes, sed medium servantes in indicando: id est, neque illi nec mihi gratificantes. ideo etiam subiungit: *Neque ut alterutri gratificemini*. † *Ego vero medius teneor*. id est, victus sum. metaphorica ducta est ab athleticis, quos adversarii medios arripiunt.

† Medium et modus non potest fieri magis et minus. excessus vero et defectus in infinitum progrediuntur: unde eum vocarunt indefinitam dyadem. Μεσορῶν. Mediam viam incedens. Μεσότης. Mediocritas. Morales virtutes sunt mediocritates. non autem extremitates: praecipue vero iustitia. Μεσουρανήσαντος ἡλίου. [Μεσοῦται. Repletur.] Μεσῶ. Est tertiae conjugationis circumflexorum. Euripides *Medea*: *Laudo te. nam malum adhuc in principio consistit, necdum aduultum est*. Μέσαφ' ὅτε. Donec. Μέτα. Particeps est. *O improbum caput! neutiquam horum particeps es*. Μετὰ. Apollonius Archibii filius dicit μετὰ quinquae significare. ἽΕν, inter. Haec autem inter cunctos immortales. ἽΕπί, ad.

- Ἐς Τεμέσσην μετὰ χαλκόν.
 Οὐδ. Μετόπισθε νεὼς κνανοκρήροιο.
- Ἰπό·
 Χαίται δ' ἐρήϊσαντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο.
- Εἰς·
 Μετὰ ἔθνος ἑταίρων.
- Σύν·
 Σὺν δ' αὐτὸ ἐγὼ μετὰ τοῖσι.
- Πρός·
 Σφαῖραν ἔπειτ' ἐρήϊψε μετ' ἀμύμονα βασιλέα. 10
 Ὁ δὲ ἔκλεισε τὴν ῥάβδον πυθμένι καὶ πάματι,
 καὶ μετὰ χεῖρας εἶχεν αἶεϊ, οὔτε μεθ' ἡμέραν κατα-
 τιθέμενος. καὶ νύκτωρ ὑπὸ τὴν κεφαλὴν ὑποτιθέ-
 μενος. Καὶ αὐθις·
 Ἔμοι δ' ἴσον μὲν τῆσδε τῆς χώρας μέτα,
 (ἀντὶ τοῦ μέτεστιν)
 ὅσον περ ὑμῖν· ἄχθομαι δὲ καὶ φέρω
 τὰ τῆς πόλεως ἅπαντα βαρέως πράγματα.
 Μεταβαλῶν. στραφεῖς.
 Μεταβαίνω. γενικῆ.
 Μεταβολή. κατὰ τέσσαρας τρόπους γίνεται
 638 φθορῶς, ἀλλοιώσεως, φθίσεως, ἀξήσεως. καὶ ἐν
 τέσσαρσι θεωρεῖται κατηγορίας· ἐν Οὐσίᾳ μὲν, ὡς
 γένεσις καὶ φθορά· ἐν Ποσῶ δέ, ὡς ἀξήσεσις καὶ
 μαιώσεσις· ἐν Ποιῶ δέ, ὡς ἀλλοιώσεσις, οἶον λεύκαν-
 σεις, μέλανσις· ἐν δὲ τῶ Ποῦ, οἶον, ἄνω, κάτω, ἐν
 Λυκαίῳ, ἐν ἀγορᾷ. ἐπὶ πλέον δὲ τῆς κινήσεως ἢ
 5. μεταβολῆ. τὸ γὰρ κινούμενον δεῖ εἶναι, ἵνα καὶ
 κινήται· τὸ δὲ γινόμενον ἢ φθειρόμενον οὐ μόνει
 ὅπερ ἦν· καὶ ὅτι τὸ κινούμενον παρὶ τὸ αὐτὸ ὑπο-
 κείμενον ἴσχει μεταβολὴν, μηδὲν τῆς κινήσεως εἰς
 τὴν οὐσίαν τοῦ ὑποκειμένου συντελοῦσης. τὸ μὲν-
 10 τοι γινόμενον καὶ φθειρόμενον οὐκ ἐν ὑποκειμένῳ
 γίνεται, ἀλλ' οἶον ἐξ ὕλης εἰς εἶδος μεταβάλλει τὸ
 γινόμενον, καὶ τὸ φθειρόμενον ἔμπαλιν.
 Μεταβολή ἐστὶν ἢ δις ἐπὶ τὸ αὐτὸ γινομένη
 κλίσις, κατὰ νότον τὰς τῶν ὀπλιτῶν ὕψεις μετα-
 15 τιθεῖσα. ἢς δύο διαφοραὶ· ἢ μὲν ἀπὸ τῶν πολε-
 μίων, ἢν καὶ ἐπ' οὐρᾶν ἐπονομάζουσιν· ἢ δὲ ἐπὶ
 τοὺς πολεμίους. ἔνιοι δὲ καὶ αὐτὴν οὕτως ὑπογρά-
 φουσι· Μεταβολή ἐστὶ μετάληψις τῆς προὔπαρχου-
 20 σης ἐπιφανείας εἰς τὴν κατ' οὐρᾶν ἐπιφάνειαν, ἢ
 ἀπὸ ταύτης ἐπὶ τὴν ἐναντίαν. καὶ ἢ μὲν ἀπὸ τῶν
 πολεμίων μεταβολὴ δις ἐπὶ δόρυ κλινάντων γίνε-
 25 ται· ἢ δ' ἐπὶ τοὺς πολεμίους δις ἐπ' ἀσπίδα.
 Μετάβολοι. πραγματευταί, μεταπραῖται.

2. Μετόπισθε νεὼς κνανοκρήροιο] Haec verba lituram merentur. Sunt enim ab hoc loco omnino aliena. Küst. ὅς, vel οὗ, με-
 τόπισθε A. B. V. E. quorum οὐ compendiose Homerum vel Odysseam significasse videtur, in marginem coniectum; item Photius;
 ἀντὶ τῆς ἐξ· Ἡμῖν δ' αὐτὸ μετόπισθε ν. κ. Apollonius: qui verus est Od. l. 6. 4. Χαίται δ' ἐρήϊσαντο μετὰ πν.] Hom. ll. ψ.
 367. ἐρήϊσαντο Phot. Apoll. Sed recte πνοιῆς. 6. Μετὰ ἔ. ἔτ.] ll. ἢ. 115. ἔταραν Med. 7. Σύν· Σύν δ' αὐτὸ] Seqq.
 om. Apollonius. αὐ] ἄν A. An spectat Od. γ'. 318. ubi ἄσπερ ἐγὼ μετὰ τοῖσι? Gaisf. Haec opinor eximenda fuisse, quo
 ratio significatus quincupli constaret. 10. Σφαῖραν τ'] Σφαῖρα ἀνεπειτ' *V. τ' om. A. E. ἀμύμονα βασιλέα] ἀμύμονα βα-
 σιλέαν A. ἐρήϊψεν μεταμυρτόλων βασιλέα MS. Photius, id est quod in Od. ζ'. 115. extat, μετ' ἀμυρτόλων βασιλέα. 12. καὶ
 μετὰ] καὶ om. B. E. 15. Ἔμοι δ'] Aristoph. Eccl. 173 — 175. Cf. v. Προστάτης. 16. ἀντὶ τοῦ μέτεστιν] hic revocantur
 A. E. B. edd. vét., quae Küsterus coniecit sub finem gl. sic scripta, τουτέστι, μέτεστι. 19. Μεταβαλῶν] Om. E. M. με-
 ταστρέφας, μεταποιήσας Zon. p. 1354. 20. Om. vulg. agnita *V. Structuram probavit Theophylactus. 21. Μεταβολή.
 κατὰ τέσσαρας τρόπους γ. — καὶ τὸ φθειρόμενον ἔμπαλιν] Haec leguntur apud Philoporum in lib. I. Aristot. de Anima C. VII. a.
 unde ea Suidas descripsit. Küst. 22. ἀξήσεως, φθίσεως] φθίσεως, ἀξήσεως transposuit cum A. *V.
1. ὡς ἀξήσεσις] ὡς om. A. V. 8. ἴσχει] ἴσχει A. B. V. E. Med. Philop. 13. δὲ ἐστίν] δὲ om. A. V. Coisl. in. Montfaucon. Bibl.
 Coisl. p. 509. sive Appendix Suidae: ubi extant etiam, quae Küsterus ab Aeliano repetebat. 14. μετατιθεῖσα] μετατιθεῖσαν
 B. E. Med. 15. ἢ δύο] ἢς δύο Coisl. Mox διαφοραὶ B. αὐτὸ τῶν ἀπολεμίων Med. quod infra praebet V. 16. οὐρᾶν]
 οὐρᾶν E. ὀνομάζουσιν] ἐπονομάζουσιν A. Coisl. ἀπονομάζουσιν V. E. 17. πολεμίους] Coisl. addit ἀπ' οὐρᾶς καλομένην.
 Mox cum eodem lego καὶ οὕτως αὐτὴν. 18. Μεταβολή ἐστὶ μετάληψις τῆς προὔπαρχουσης ἐπιφ.] Haec et quae sequuntur ἀ-
 πολεξεί etiam leguntur apud Aelianum in Tactic. c. 25. unde ea Suidas proculdubio descripsit. Küst. 20. ἐπὶ] εἰς Coisl.
 22. ἀσπίδα] ἀσπίδος V. 23. Μετάβολοι] Ἐραίας XXIII, 2. μετάβολοι φοινίκης. Schol. Aristoph. Nub. 1200. Schol. Arist.
 Plut. 436. ταῖς μεταφοραῖς τῶν μέτρων. Leg. μεταβολαῖς. Tour. MS. Adde Moer. p. 264. μεταπρατοί *V. Legebatur με-

Profectus Temesen ad aes petendum. Ἰπό, ab. Comae vero
 agitabantur a flatibus venti. Εἰς, ad. Ad agmen sociorum.
 Σύν, cum. Simul autem et ego cum his. Πρός, ad. Globum
 pro stea iecit ad ancillam reginae. † Ille autem virgam fundo
 et operculo clausit, manibusque semper tenuit, neque inter-
 diu eam deponens, et noctu capiti subsiciens. Et alibi: Ad
 me enim haec regio aequae pertinet atque ad vos: sed dolere
 atque omnia civitatis negotia graviter fero. Μεταβαλῶν.
 Conversus. Μεταβαλῶ. Aptum genitivo. Μεταβολή.
 Mutatio fit quattuor modis: corruptione, alteratione, decremen-
 to, incremento: eademque in quattuor categoriis cernitur. in
 Substantia, ut ortus et interitus. in Quantitate, ut incrementum
 et decrementum. in Qualitate, ut alteratio; velut dealbatio et
 denigratio. in Ubi, ut sursum, deorsum; in Lyceo, in foro.

mutatio vero plus est quam motio. quod enim movetur. oportet
 existere, ut etiam moveatur. quod vero nascitur aut interit,
 non manet quod fuit. deinde quod movetur in ipso subiecto mut-
 ationem patitur, cum motus nihil ad essentiam subiecti confert.
 quod vero nascitur et interit, non in ipso subiecto mutatur, sed
 illud quidem e materia in formam transit; item contra, quod in-
 terit. † Μεταβολή dicitur etiam declinatio; quae bis in eandem
 partem fit, militum frontes in tergum convertens. etiam autem
 duplex est differentia: altera ab hostibus, altera ad hostes. qui-
 dam vero eam sic definiunt: Μεταβολή est conversio frontis in
 tergum, vel contra, tergi in frontem. et quidem ea conversio
 quae ab hostibus dicitur, duplicem requirit declinationem hastam
 versus. quae autem in hostes, duplicem declinationem clipeam
 versus. Μετάβολοι. Negotiatores, permutatores mercium.

Μέταβος. ὄνομα κύριον.

Μετὰ γὰρ νοσοῦντων μαινέσθαι καλόν. ὅτι χρὴ συνεξομοιοῦσθαι τοῖς παροῦσι. ὅμοιον τῷ, Ὁ μαινομένοις μὴ συμμαινόμενος, οὗτος μαινεται.

Μεταγένης. ὄνομα κύριον. Μεταγένης, 5 μεταγενέστερος.

Μεταγένης, Ἀθηναῖος, δούλου παῖς, κωμικός. τῶν δὲ αὐτοῦ δραμάτων ἐστὶ ταῦτα· Ἀύραι, Μαρμάκυνθος, Θουριοπέρσαι, Φιλοθύτης, Ὀμηρος, ἢ Ἀσκηταί.

Μεταγειτνιών. δεύτερος μὴν παρ' Ἀθηναίους. ἐν δὲ τούτῳ Ἀπόλλωνι Μεταγειτνίῳ θύουσι.

Μεταδιδάξαι. τὸ τὴν προτέραν ἀφείναι βουλὴν καὶ ἐλθεῖν ἐπ' ἄλλην. Καὶ οὔτε μεταδιδάσκοντος ἐπείδοντο τοῦ ἡγεμόνος, οὔτε δλοφυρομένου καὶ ἰκετεῦοντος ἐπασχόν τι πρὸς τὰς δεήσεις.

Μεταδιῶξαι. ἐπιζητῆσαι, ἐφενρεῖν. Μετὰ τῶν ἑπιτηδείων ὑπεξελθόντα ἕτερον μεταδιῶξαι ἢ χῶρον.

Μεταδόρπια. ἐπίδειπνα.

Μετάδος ἐνδεεῖ ἄρτου.

Μετακαλοῦντες. ἀναπεύθοντες. Τοὺς μὲν ἀπειλῇ ἀναστέλλοντες, τοὺς δὲ καὶ βία μετακαλοῦντες.

Μετακόσμιοι. τοῦ κόσμου κρείττονα.

10 Μεταλαγχάνει. μετέχει, ἀφυστερεῖ, ἢ ἀποτυγχάνει κλήρου.

[Μεταλλάσσω. αἰτιατικῇ.]

Μετὰ Λέσβιον ᾠδόν. παροιμία λεγομένη ἐπὶ τῶν τὰ δεύτερα φερομένων. οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι τοὺς Λεσβίους καθυρωτοῦς πρώτους προσεκαλοῦντο. ἀκαταστατοῦσης γὰρ τῆς πόλεως αὐ-

ταπράται: item apud Zon. p. 1341. et Photium. Ignorat Hesychius: qui quod subiecit, καὶ οἱ Μεταπόντιοι παρὰ Ἰταλοῖς, opinor ad nomen Μέταβοι revocandum esse.

1. Post hanc gl. cum *V. delevi Μετὰ βραχύ, quod A. in marg. habet.
2. Μετὰ γὰρ νοσ.] Sententiam illustrat Meinekius in Menandr. p. 150. qui post νοσοῦντων desiderabat ἐστὶ.
3. ὅτι Gaisf. cum *V. et Vat. App. II, 77.
4. Ὁ μαινομένοις] Galenus περὶ φυσικῶν δυνάμεων, laudante Schotto: ἐπεὶ δ' ἱκανῶς ἠδολογήσαμεν, οὐχ ἐκόντες, ἀλλ' ὡς ἡ παροιμία φησὶ, μαινομένοις ἀναγκασθέντες συμμαινῆναι. Attulit Gaisfordus celeberrimum Scolion ap. Athen. XV. p. 695. D. Mox συμβαινόμενος Med. οὗτος, quo senarius versus existeret, debebat Boisson. in Anecd. T. V. p. 491.
5. Μεταγένης] Eudocia p. 303. δούλου] δούλου A. Aliquid vitii subesse Gaisfordo videbatur.
6. δραμάτων αὐτοῦ] αὐτοῦ δραμάτων A. E. Ἀύραι] Fabulae huius meminerunt Harpocratio v. Οὐκίσκω, Schol. Aristoph. Av. 873. et Athenaeus lib. VIII. IX. et XIII. Küst. Ἀύραι ἢ Μαρμάκυνθος scribendum vidit Meinekius Quaest. Scen. II. p. 52.
7. Μεταγένης] Eudocia p. 303. Φιλοθύτης] Praeter Athenaeum fabulae huius meminit et Pollux. Küst. Ὀμηρος] Mentio eius fabulae extat apud Enarratorem Comici in Av. 1297. Küst.
8. Μεταγειτνιών. δεύτερος μὴν παρ' Ἀθ.] Ex Harpocratiōne.
9. Μεταδιδάξαι] Sio recte MSS. Paris. itemque Photius in Lexico inedito. At editt. Mediol. et Ald. male Μεταγειτνίον. Basileensis vero et Genev. corruptius Μεταγειτνίων. Küst. Μεταγειτνίων Harpocr. libri duo.
10. τὸ τὴν προτέραν ἀφ.] Lego et suppleo, τὸ πείσαι τινα τὴν προτέραν ἀφείναι, etc. Insolens enim prorsus est, ne dicam falsum, μεταδιδάξαι passiva significatiōne apud Graecos accipi. Küst. Post hanc gl. cum V. delevi, quae habet A. in margine; e lexicis nevi Byzantini derivata, quod planissime Lex. de Synt. p. 157. evincit: Μεταδιδάξαι. δοτικῇ. γενικῇ δέ. Ὑμεῖς, ὦ Ἀθηναῖοι, πάσης τῆς πόλεως μεταδιδόντες αὐτῷ. Exemplum illud Ὑμεῖς, ὦ Ἀθ. petitum est ex Demosth. c. Aristocr. p. 691, 19.
11. Μεταλάσσω] MS. A. [cum *V.] rectius habet ἐπίδειπνα. Küst. Et sic Schol. Platon. p. 211. cum Photio. Gaisf.
12. Μετακαλοῦντες] παρακαλοῦντες. B. V. E. Statim Gaisf. delevit cum A. V. Μετακλείδης. ἐστὶν ἐν τῷ Ἀθηναίῳ. Μετακλείδης habet *V.
13. Post hanc glossam delevi cum A. Μεταλαμβάνω. γενικῇ. Καὶ Μεταλαγχάνω, ὁμοίως. Quae *V. sic disposuisse fertur: Μεταλαμβάνω καὶ μεταλαγχάνω. γενικῇ. Reliqua dedit cum A. Aldus, omissa etiam B. V. (silente Gronovio) E. In his nihil mihi sumpsit nisi ut καὶ αὐτὸ Μεταλαγχάνω expungerem. Μεταλαγχάνειν: μετέχειν, ἢ ἀφυστερεῖν ἢ ἀποτυγχάνειν κ. Photius et μετέχειν omisso Timaeus p. 178. ubi v. Ruhnk. Taurius haec annotabat, si quis requirit: Μεταλαμβάνω] Procop. Arc. hist. p. 10. Corrigend. Anaxand. apud Stobaeum Grotii p. 485. μεταλαμβάνων τὸν τρόπον. I. τῶν τρόπων. μεταλαχῶν Procop. p. 99. μεταλ. δόξαν p. 101.
14. μετέχει] Scribendum est μετέχει, auctoritate Hesychii et Photii in Lexico inedito. Küst. Et Lex. Bachm. p. 299. μετέχει infra cum seqq. singularem glossam olim effecit. Novissima vero pertinent ad Platonicum Gorgiae principium.
15. Μεταλλάσσω] Om. Kfisterus cum A. Firmat *V.
16. παροιμία] Photius et Arsenius p. 352. παρὰ Κρατίῳ παροιμία. Zenobius V, 9. μένεται τῆς παροιμίας ταύτης Κρατίος ἐν Χείρωνι. Ceterum satis est adisse interpretes Hesychii v. Λέσβιος ᾠδός.
17. γὰρ] γὰρ ποτε Photius et Arsen.

Μέταβος. Nomen proprium. Μετὰ νοσοῦντων μ. Cum insanientibus insanire pulchrum est. id est, accommodare nos debemus ingenio eorum, quibuscum sumus, proverbium simile est illi: Qui cum insanientibus non insanit, is demum insanit. Μεταγένης. Nomen proprium. Μεταγένης. Iunior. Μεταγένης. Metageus, Atheniensis, servi filius, comicus. ex eius fabulis sunt haec: Αὐραε, Μαρμάκυνθος, Θουριοπέρσαι, Φιλοθύτης, Ὀμηρος, sive Ἀσκηταί. Μεταγειτνιών. Metagitnio, secundus mensis apud Athenienses, quo Apollini Metagitnio sacrificium faciebant. Μεταδιδάξαι. Alicui persuadere, ut omisso priore consilio aliud amplectatur. Milites vero neque duci meliora suadenti pare-

bant, neque lacrimis eius et precibus quicquam movebantur. Μεταδιῶξαι. Persequi, investigare. Cum necessarii clam expressum aliam regionem eum quaestriate. Μεταδόρπια. Secundae mensae. Μετάδος ἐνδεεῖ ἄρτου. Imperti indigenti panem. Μετακαλοῦντες. Revocantes. Alios minus reprimentes; alios vero per vim inde revocantes. Μετακόσμιοι. Mundo praestantiores. Μεταλαγχάνει. Particeps est, serius rem adipiscitur, hereditate excidit. [Μεταλλάσσω. Aptum accusativo.] Μετὰ Λέσβιον ᾠδόν. Proverbum de his dictum, quibus secundus locus tribuitur. nam Lacedaemonii Lesbios citharoedos primos advocarunt. cum enim ipsorum civitas seditionibus turbaretur,

τῶν, χρησμός ἐγένετο, τὸν Λέσβιον ᾠδὸν μεταπέμ-
πεσθαι· οἱ δ' ἐξ Ἀντίσσης Τέρπανδρον ἐφ' αἵματι
φείγοντα μεταπεμψόμενοι ἤκουον αὐτοῦ ἐν τοῖς
συσσιτίοις, καὶ κατεστάλησαν.

Ὅτι οἱ Λακεδαιμόνιοι στασιάζοντες μεταπέμ- 5
ψαντο ἐκ Λέσβου τὸν μουσικὸν Τέρπανδρον, ὃς
ἤρμωσεν αὐτῶν τὰς ψυχάς, καὶ τὴν στάσιν ἔπαν-
σεν. εἶπότε οὖν μετὰ ταῦτα μουσικοῦ τινος ἤκουον
οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἔλεγον, Μετὰ Λέσβιον ᾠδὸν.

Μεταλλεύεις. μεταφέρεις. καὶ ἀντὶ τοῦ 10
ἔρευνᾶς, πολυπραγμονεῖς. ἐν Ἐπιγραμμῶσι.

Τῷ τί μεταλλεύεις τοῦτον μυχόν, ὃ φιλό-
λιχνε;

Μεταλλεῖα. ἡ ἔρευνα τοῦ χρυσοῦ.

Μεταλλεῖς. οἱ τὰ μέταλλα ἐργαζόμενοι οὕτως 15
ὀνομάζονται.

Μεταλήξαντι. παύσαμένω.

Μεταλλῆσαι. πολυπραγμονῆσαι.

Μεταμαθεῖν. μεταγῶναι, παύσασθαι.

Ἀγαθίας· Ὑμεῖς δὲ ὁμωμοκότες ἀνέδην παρεσπον- 20
δήσατε. ἀλλ' εἴ γε καὶ νῦν ἐθελήσοιτε μεταμα-

θεῖν τὸ συνοῖσον, οὐδὲν τι ἔλαττον ἔχετε. κυρίως
δὲ μεταμαθεῖν ἔλεγον τὸ μετὰ ταῦτα ἕτερόν τι
μαθεῖν, ἀφόμενον τοῦ πρώτου. Ἀριστοφάνης
Πλούτω·

Οὐδ' ἂν μεταμάθοις; Οὐδ' ἂν εἰ δόλης γέ μοι
τὸν Πλούτον αὐτὸν καὶ τὸ Βάττον σίλφιον.

Καὶ μετέμαθεν Ἑβραῖος ὢν τὴν τῶν Ἀσσυρίων δυς-
σέβειαν. ἀντὶ τοῦ ἠλλάξατο.

Μεταμέλει. μετανοεῖ, μετάμελος γίνεται.

Εἰ δὲ ἤδη μεταμέλει τούτων Ἀντωνίω, καὶ ξυνομο- 30
λογεῖ, οὐκ ἀπὸ θυμοῦ εἶναι φιλίαν καὶ συμμαχίαν
Ῥωμαίοις ποιήσασθαι.

Μεταμέλεια. πάθος ἀνθρώπων. τὸ δὲ
θεῖον μεταμελείας ἀμύητον. μεταβολαῖς δὲ συγχο-
ρεῖ περιπίπτειν, ὡς περ οἰκονομικῶς, ὡς τῶν Ἰου-
δαίων τὴν ἱερωσύνην κατέπαυσε, καὶ τὴν βασιλείαν
Ἀσσυρίων καὶ Βαβυλῶνος καὶ Μακεδόνων.

Μεταμεῖβων. μεταλλάσων.

Μετὰ Μουσῶν. ἐπὶ τοῦ πεπαιδευμένου·
Μετὰ Μουσῶν. ἐπὶ τῷ συνόντος ἀπαιδευτοῦ τοῖς πεπαι-
δευμένοις. καθ' ὑπόκρισιν δὲ ἀναγνωστέον.

1. Λέσβιον] τὸν Λέσβιον probavi cum V. Phot. et Arsenio. 3. αὐτοῦ] αὐτῶ B. E. ἤκουον αὐτῶν Photius. 5. Ὅτι οἱ] Seqq. usque ad ὅστις om. V. Ὅτι Gaisf. tacite; ἢ διότι Λακεδ. Arsenius. 6. μουσικόν] τὸν μουσικόν A. B. Arsen. ὅστις ἤρμω-
σεν] ὃς ἤρμωσεν dedi cum Arsenio et A. ἤρμωσε γὰρ V. qui post ψυχὰς addit τοῖς μέλειν. 10. Μεταλλεύεις. μεταφέρει] Μεταλλεύεις. μεταφέρει A. B. V. qui statim post καὶ omiserunt μεταλλεύεις. Photius cum Zon. p. 1858. Μεταλλεῖς. μεταφέρει. Vide Sapient. Salom. 4, 12. 11. ἐν Ἐπιγραμμῶσι *V. 12. Τῷ τί μεταλλεύεις τοῦτ.] Leonidae Alex. XXX, 5. Anthol. Pal. VI, 302. Ubi τῶν A. B. V. E. Mox μοιχεῖν V. μοιχόν E. φιλόλιχνε Med. 14. Μεταλλεῖα] V. Herod. Epimer. p. 83. 15. Μεταλλεῖς. οἱ τὰ μέταλλα ἐργαζόμενοι] Ex Harpocratiōne. Μεταλεῖς A. cum Photio MS. et Harpoor. Pal. ap. Gaisf. οὐ-
τως ὀνομάζονται accedunt ex A. et Harpocr. Pal. Continuo sequebantur, quae habet A. in marg. quaeque vidit Gaisfordus im-
migrasse ex v. Φαῦνος: Ὅτι (sic Gaisf. cum *V.) Φαῦνος υἱὸς Πίχου, τοῦ καὶ Διός, ὃν Ἐρμῆν ἐκάλεσαν εἰς ὄνομα τοῦ πλανή-
του ἀστέρος, μέταλλα ἐρεῦρε χρυσοῦ, ἢ ἀργύρου, καὶ σιδήρου, καὶ τὴν τούτων ἐργασίαν παρέδωκε τοῖς δοτικοῖς, ὡς καὶ πλο-
τοδότην αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἰγχωρίων καλεῖσθαι. Ea religioni duxi servare, cum vestigia fraudis appareant manifesta, si quis te-
merariam sedem observationis velle expendere. Ceterum scripturae librorum sunt haec: Ἐρμῆν] Ἐρμῶν V. μέταλλω] μέ-
ταλλα B. V. E. et v. Φαῦνος, unde scribendum καὶ ἀργ. Mox ἀργύρου V. 17. Μεταλήξαντι] Est vox Homericā Il. 1, 157.
Küst. Recte Hesychius μεταλήξαντι. 20. Ἀγαθίας] Lib. I. (13.) p. 24. ubi sic legitur: Ὑμῖν τε αὐτοῖς οὐ τὰ χρηστὰ βο-
υσάμενοι φανείσθε, ὄρκον ἐπόρκον ὁμωμοκότες, καὶ ἀνέδην παρασπονδήσαντες. Küst. Ὑμεῖς] ἡμεῖς B. V. E. Med. Mox
ἀνέδην A. V. pro ἀναίδην, quod libris invitis Niebuhrus tenuit praefracte. 21. εἴγε] εἴτε A. ἐθελήσατε] ἐθελήσοιτε A. B.
V. E. Agath.
1. κυρίως — πρώτου om. V. Haec abierunt in gl. Μάθημα. 3. ἀφόμενον] ἀριμέμενον Schol. Aristoph. Ἀριστοφάνης Πλούτω] V. 925. sq. 5. εἰ δόλης γέ μοι] μοι δόλης γε A. B. V. 11. φιλίαν ex ed. Küst. excidit. 13. Μεταμέλεια. πάθος] Seqq. ex Theodoro in Ps. CIX, 4. desumpta sunt. Vide eum locum, ubi paulo aliter leguntur. Gaisf. τὸ γὰρ] τὸ δὲ dedi cum A. *V. τὸ B. E. Theodoretus: ἀνθρώπινως δὲ ταῦτα εἴρηκε. τοῦ πάθους γὰρ τὸ θεῖον ἀμύητον, πάθος δὲ καὶ ἡ μεταμέλεια. 15. ὡς περ τὴν] ὡς τῶν A. B. ὡς τὴν V. Mox τὴν A. B. V. addunt ante ἱερωσύνην. 19. Μετὰ Μουσῶν] Diogenianus pro-
verbum hoc plenius sic effert, Μετὰ Μουσῶν Κόρυθος. Küst. Item Apostolius, non Arsenius p. 352. 21. καθ' ὑπόκρισιν] Ut per ironiam efferatur, Erasmus Ad. III, 6, 89. a Gaisf. ascriptus.

oraculo iussi sunt Lesbium cantorem arcessere. itaque Terpan-
dram, qui propter caedem exulabat, Antissa petierunt, eumque
in convivio audientes ad modestiam se composuerunt. — La-
cedaemonii seditione laborantes ex Lesbo musicum Terpan-
dram arcessiverunt: quorum animos ille composuit, et seditionem so-
davit. quodsi forte postea musicum aliquem Lacedaemonii audirent,
dicebant, Post Lesbium cantorem. Μεταλλεύεις. Scrutariis.
Scrutariis. investigas, curiose quaeris. In Epigrammate: Quid-
nam additum hunc locum scrutaris, o ligurritor? Με-
ταλλεῖα. Auri scrutatio. Μεταλλεῖς. Metallorum scruta-
tores sic vocantur. Μεταλήξαντι. Cessanti. Με-
ταλλῆσαι. Scrutari. Μεταμαθεῖν. Sententiam mutare,
decedere superiore consilio. Agathias: Vos pacta iureiurando
confirmata turpiter violastis. verum si nunc saltem velitis
mutata sententia id, quod vobis expedit, agnoscere, nihilo

deterior erit conditio vestra. Proprie vero μεταμαθεῖν signi-
ficat, omisso quod prius didiceris, aliud postea addiscere. Ari-
stophanes Pluto: Ecquid mutabis mentem? Ne si Plutum
quidem ipsum mihi concedas et Batti silphium. † Et cum
esset Hebraeus ad Assyriorum impietatem transiit. Με-
ταμέλει. Aliquem poenitet, sententiam mutat. Si autem An-
tonium horum poenitet, isque profitetur, se non esse alienum
ad amicitiam et societatem cum Romanis inveniendam. Μεταμέ-
λεια. Poenitentia, affectus humanus. Deus poenitentiae expe-
ret. res vero humanas sapienti quodam consilio, quo omnia gu-
bernat, in mutationes quasdam incidere sinit: sicut Iudaeorum
sacerdotium sustulit, Assyriorumque, Babylonis, Macedonum
imperium evertit. Μεταμεῖβων. Mutans. Μετὰ
Μουσῶν. Cum Musis. de erudito dicitur, vel communiter
de indocto cum doctis versanti, per simulationem dictum.

Μεταμώνιος. μάταιος, πρὸς οὐδὲν χρήσι-
μον. Ἀριστοφάνης.

Ἐς κόρακας βαδιῆ μεταμώνιος.

Μεταναστεύου. φεύγε, μετοίκει.

Μετανάστης. μέτοικος, φηγιάς.

Μετανάστρια. ἡ πέρδιξ.

Οὐδέτι πον, τλήμον, σκοπέλων μετανάστρια
πέρδιξ,

πλεκτὸς λεπταλέοις οἶκος ἔχει σε λύγοις.

Μετανεγνώσθη. μετεπίσθη καὶ πέπναιται 10
τοῦ θυμοῦ.

Εὐτε γ' ἐξ ἀέλπτων

Αἴας μετανεγνώσθη

Θυμὸν Ἀτρείδαις.

Μεταξύ. ἀναμέσον. Τραϊανὸς δὲ τῇ κοινωσίᾳ 15
τῶν ἔργων ἐκούφισε τοῦ πλήθους τὸν κάματον, καὶ
μεταξὺ πορευόμενος ἄλλοτε ἄλλως ἔταττε.

Μεταξύ. ἔτι, οὐ πρὸ πολλοῦ. Ὁ δὲ Ἀλέξαν-

δρος μεταξὺ πίνων καὶ ἀναφλεχθεὶς ὑπὸ τῆς μέθης
πρὸς ἔριν ἦλθε πρὸς Κλείτον, καὶ λόγην ἀρπάσας
παρὰ τοῦ τῶν δορυφόρων διήλασε τοῦ Κλείτου τὴν
λόγην, ὡς περ οἰστροθεῖς. Καὶ αὐτῶν. Ἐξάπτεται
5 δὲ αὐτῶ μεταξὺ πίνοντι ὄργῃ πρὸς τινα συμπτώτην
μὲν τότε, κοινωτὸν δὲ τῶν φόνων.

Μεταξύλογία. τὸ πρὸς βραχὺ παραλιπόντα
τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν, περὶ ἑτέρας κινήσαι τὸν
λόγον. Πρὸς βραχὺ ὁ λόγος ἐπέπναιτο αὐτῶ περὶ
10 τῆς χώρας, καὶ αὐτῶν, ὡς περ ἐν μεταξύλογίᾳ τινί,
περὶ Ἀμβρον τοῦ Σαρακηνοῦ διελεγέσθην ἄμφω.

Μετὰ πεμπτος. προσκληθεῖς.

Μεταπήδα. διάβαινε, μετέρχου. Ἀριστο-
φάνης.

Ταχύς δ', ὅταν εἰς ἄπορον ἐμπέσῃς,

ἐπ' ἄλλο πῆδα νόημα φρενός.

οὐ πόρον οὐκ ἔστιν εὐρεῖν, ** φησὶ δὲ ὅτι ἐὰν ἡ
διάνοια εἰς ζήτημα ἄπορον ἐμπέσῃ, μετὰ βῆθι ἐπ'

1. μάταιος] Helnesius Schol. Apoll. Rhod. I, 491. alios Apollonii Lex. p. 456. editores laudarunt. χησίμοις] χησίμοις A. μα-
ταίως καὶ πρὸς οὐδὲν χρήσιμον Schol. Ven. Aristoph., ubi legendum tamen μάταιος. Nos χησίμοις receperimus. 2. Ἀριστοφά-
νης] Pac. 116. 4. Μεταναστεύου] Gl. e Ps. X, 2. ducta: vid. Albert. in Hesychium et Zon. p. 1354. 5. Μετανά-
στης] Strabo XI. p. 794. D. XVII. p. 1185. B. 1190. C. Phot. p. 797, 31. Maneth. II, 420. Pausan. VII. p. 522, 37. Feminino
genere ψυχὴ μετανάστις τοῦ σώματος Philo Iudaeus T. I. p. 581, 11. p. 881. C. Hesych. in Ὑπεραναστής. Prisc. in Ἀβαρις p. 4.
ubi et μετανάσταντο. Hemst. Glossa Homericā: vide Schol. II. l. 644. sive Apollon. p. 456. et Zon. p. 1341. 7. Οὐδέτι πον,
τλήμον, σκοπ.] Agathiae Ep. LXXXV. pr. Anthol. Pal. VII, 204. 10. Μετανεγνώσθη. 10. Μετανεγνώσθη. 10. Μετανεγνώσθη.
μετεπ.] Ex Schol. Sophocl. Ai. 717. 11. Θυμοῦ] Quae subsequeretur, ὡς καὶ μετεγνώσθη. Σοφοκλῆς, omiserunt A. B. V.
12. Εὐτε Αἴας ἐξ ἀέλπτων μετεγνώσθη] εὐτεγνων Αἴας μετανεγνώσθη A. B. εὐτέγνων κτλ. D. unde miror Gaisfordum
eliciuisse εὐτέ γ' ὦν. His caret *V. 14. Θυμὸν] Hodie apud Sophoclem loco laudato legitur θυμῶν, quod praefero. Vetus
Scholiasta tamen θυμὸν etiam legit, ut ex interpretatione eius patet. Küst. Haec nihil opus refelli. Merito tamen ille cum A.
et ut videtur cum *V. delevit, quae Gaisf. uncis circumdedit: Μετανίσταμαι. γενικῆ. Μετάνοια. Gaisfordus: Μετα-
νίσταμαι] Ex Schol. Sophocl. Ai. 717. 15. Τραϊανός] Pertinuerunt haec ad locum Dionis Cassii
LXVIII, 23. Cf. quae olim his appropinquabant sub v. Καθιέλις. 18. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος μεταξὺ π.] Haec, ni fallor, sunt verba
Arriani in opere de rebus gestis Alexandri. Sed, quoniam auctor ille nunc ad manus mihi non est, nihil certi affirmo. Küst. Non
sunt Arriani, quem vide hanc rem fusius narrantem Exped. IV, 8. sq. Gaisf.
3. παρὰ τοῦ τῶν δ. om. V. omīssis etiam ὡς περ οἰστροθεῖς — φόνων. τὴν λόγην malim abesse. Novissimis licet accommoda-
re, quae v. Οἰστρεῖ continentur, καὶ ταῦτα μὲν ἔδρασαν ὡς περ οἰστροθεῖς καὶ κάτοιμος γινόμενος. 5. αὐτοῦ] αὐτῶ A.
8. περὶ ἑτέρας] πρὸς ἑτέρας vulg. Quamquam siletur A. 9. περὶ τῆς] περὶ om. *V. 11. Ἀβρου] Ἀμβρον A. V. quomodo
ex Menandri Exc. Legatt. p. 369. (Hoeschel. p. 122.) restituit Toupius, qui vocis Μεταξύλογία dedit exemplum Theon. Progymn.
c. 4. Παρατηρητέον δὲ καὶ τὸ μὴ ὑπερβατοῖς χρῆσθαι οἷά ἐστι τὰ πολλὰ τοῦ Θουκυδίδου — μηδὲ μεταξύλογίαις, καὶ ταῦταις διὰ
μακροῦ. Cf. Schol. in Hermoc. T. V. p. 453. et Phoebamm. p. 499. Menandri locus ita se habet: καὶ ἐν τούτοις ὁ λόγος ἐπέπναιτο
πρὸς βραχὺ περὶ Σουανίας αὐτῶ. καὶ αὐτῶν κτλ. Mox διελεγέσθω V. Deinde cum V. delevi, quae A. in marg. reiecit: Μετα-
πέμπομαι. αἰτιατικῆ. Item continuam gl. om. V. 12. προσκληθεῖς] προκληθεῖς Photius. 13. Ἀριστοφάνης inseruit Gaisf.
cum A. Seqq. om. V. 15. Ταχύς δ', ὅταν εἰς ἄπ.] Aristoph. Nub. 703. Ταχύς δ' ὅταν γ' εἰς ἄπορον πέσῃς, εἰς ἄλλο πῆδα
νόημα φρενί. Enarrator in eum locum: εἰς ἄπορον πέσῃς. ἐπειδὴν δὲ (φησὶν) εἰς τι ἄπορον πέσῃς, ταχὺ ἐπ' ἄλλο νόημα φρενός
πῆδα. ἄπορον δέ, οὐ πόρον καὶ λύσιν οὐκ ἔστιν εὐρεῖν, καθάπτεται δὲ τοῦ Σωκράτους, ὡς καὶ αὐτοῦ ἐπὶ ταῖς ζητήσεσιν οὕτω
ποιούσης. ὅταν γὰρ στενοχωρῆται καὶ ἄπορῃ, μεθίσταται εἰς ἕτερον. ὁ γὰρ ὑποτιθέμενος ἄλλω, δηλονότι αὐτὸς ἐν πέτρῃ γενόμενος
τῶν δῶν ὅσα λέγει ὑποτίθεται. Küst. Haec paucis demptis redeunt sub v. Ταχύς. 17. ἄπορον δὲ ἦγον οὐ πόρον] Sic Edd.
Sed A. B. omittunt ἄπορον δὲ ἦγον, quae Med. videtur suppluisse, cum in altera glossa post εὐρεῖν extet ἄπορον λέγει. His

Μεταμώνιος. Inanis, ad nihil utilis. Aristophanes: Ad
corvos sublimis abibis. Μεταναστεύου. Fuge, migra.
Μετανάστης. Peregrinus, exul. Μετανάστρια. Vaga,
epithetum perdicis. Non amplius, misera et a scopulis esu-
lans perdis, rimnibus teneris tertia cavea te habet. Με-
τανεγνώσθη. Placatus est et delensiri se sivit. Postquam
Aiax praeter spem se renovari sivit ab ira, qua in Atridas
incensus erat. Μεταξύ. Inter. Traianus autem ipse mā-
num operi admoventis multitudinem ad labores subeundos ala-
criorem reddebat, et ipse ordines militum obiens singula ordi-
nabat. Μεταξύ. Adhuc, non multo ante. Alexander
autem inter bibendum cum mero incaluisse, cum Clito iurgari
Suidae Lex. Vol. II.

coepit, eumque hasta quadam satelliti erepta, tanquam furore
percutus, traiecit. Et alibi: Inter bibendum autem ira accen-
debatur in quendam tunc quidem compositorem, sed caedum
socium. Μεταξύλογία. Sic dicitur sermo, quem omisso
paullisper praesenti argumento, de alia quadam re instituimus.
Cum paulisper de regione verba facere desisset, reut per di-
verticulum sermonis de Ambro Saraceno ambo inter se collo-
qui coeperunt. Μετὰ πεμπτος. Arcessitur. Μετα-
πήδα. Transilito, transito. Cum autem in dubium aliquod,
unde te haud facile expedire queas, incideris, ad aliud com-
mentum celeriter transilito. ἄπορον est, cuius solutio inveniri
non potest. ait igitur: si mens tua in quaestionem aliquam dif-

541 ἄλλο. σκώπτειν δὲ διὰ τούτων βούλεται τὸν "Σωκράτην, ὡς χλευαζόμενον ἐν ταῖς συζητήσεσι, καὶ μεθιστάμενον ὑπὸ στενοχωρίας. διδάσκει οὖν αὐτόν, ὅτι ἐὰν ἀπορήσῃς εἰς τι, ταχέως ἐπ' ἄλλο πήδα νόημα. ὁ δὲ ὑποτιθέμενος ἄλλω, δηλονότι 5 αὐτὸς ἐν πείρᾳ γενόμενος τῶν ὅσα λέγεται, ὑποτίθεται.

Μεταπόντιος. ὄνομα κύριον. Καὶ θηλυκῶς, ὄνομα πόλεως.

Μεταποιοῦμαι. γενικῆ· φροντίζω, προ-10 νοοῦμαι.

Μεταποιεῖσθαι. ἀντιποιεῖσθαι. Πλάτων Πολιτικοῖς· "Ἡκιστα βασιλικῆς μεταποιοιούμενους τέχνης. ἀντιποιοιούμενους. Θουκυδίδης ἐν τῇ λοιμικῇ καταστάσει· Καὶ μάλισθ' οἱ ἀρετῆς μετα-15 ποιοῦμενοι. σημαίνει ἀντιποιοῦμενοι.

Μεταποίνιον. Τὴν δίκην, τὴν ἔφορον τῶν ὄλων, μεταποίνιον.

Μεταπύργιον. ἐν μέσῳ οἰκοδόμημα τῶν ἐπὶ

τοῦ τείχους πύργων. οὕτως καὶ Θουκυδίδης καὶ Λυσίας.

Μετάρσιος. μετέωρος, ὑψηλός.

Μετασσαι. τὰ ὑπαρνα πρόβατα.

Μετασοβῶν. ἀποδιώκων.

Μετασπόμενος. ἐπακολουθήσας, μεταδιώξας.

Μεταστοιχειοῦσα. μετασηματίζουσα.

Μετασχεῖν. ἐπιλαβεῖν.

Μετατάξασθαι. ἀντὶ τοῦ μετελθεῖν.

Μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην, καὶ μετὰ τὸν πόλεμον ἢ συμμαχία. ἐπὶ τῶν ἐπὶ ὑποθέσει τινὶ καθυστερησάντων.

Μετάρτροπος αὔρα. ἀντὶ τοῦ ἢ μεταβληθῆσα.

Μέταυλος. ἢ ὄνυπαρὰ λεγομένη αὐλή, οὗ ὄρνιθες ἦσαν.

Μετὰφερε σαυτόν. "Ὅτι προσήκει ἑαυτοῦς μεταφέρειν, καὶ μεταχειρίζεσθαι τὰ πράγματα.

igitur resectis lacunae posuimus indicium.

18. διάνοιά σου εἰς ἄπορον ζήτημα] διάνοια εἰς ζήτημα ἄπορον A. νόημα pro ζήτημα E. Med. μεταβαίνει] μετάβηθι A. B. Mox δὲ om. A. item in gl. inferiore.

2. ἐν ταῖς] ἐν om. B. E. Med. 3. διδάσκει οὖν] οὖν om. A. δὲ habet gl. inferior. 5. ἄλλω] ἄλλο B. E. et inferior gl. Unde mox scribendum ὅσα λέγει. 8. Gl. continuae subiecit *V. Μετὰποντος Osannus Syll. Inscr. p. 48. Vide tamen Diodor. IV, 67. 11. Post hanc glossam cum A. V. delevi: Μεταποιοῦ δὲ τὸ μεταβάλλω, αἰτιατικῆ. Ἐπειδὴ (φησὶ) μεταποιήσει τοὺς νόμους, καταλευσθήτω ὁ Στέφανος. Ceterum A. habet in marg. Μεταποιοῦ αἰτιατικῆ, nec plura. 12. ἀντιποιεῖσθαι] Sic edd. et Photius. ἀντὶ τοῦ ποιεῖσθαι A. cum Timaei MS. Vide Ruhnkemium p. 179. Ceterum hanc gl. om. B. E. cum sola Med. Tum Πολιτικῆ Πλάτων Photius, quorum prius reponendum ex p. 289. 14. Θουκυδίδης] L. II. c. 51. unde sensus huius loci suppleendus est. Küst. ἐν τῇ λοιμικῇ καταστάσει (Gaisfordus inquit) non sunt Thucydidis sed grammaticae verba, quae male interpretatus est Küsterus, grassante pestilentia. Rectius Portus, in pestilenti constitutione, i. e. morbo, pro in pestilentiae descriptione. 18. ὄλων] ὄνων A. In fine φασὶ delevit Gaisf. cum A. B. E. Sed parum apte collocatum μεταποίνιον, quod ante δίκην erat retrahendum, praesertim cum δίκην μεταποίνιος extet infra in v. Πουή. 19. Μεταπύργιον] Ex Harpocrate. Vide Schaef. in Bos. p. 340. sq. Lobeck. in Phryn. p. 194. ἐν μέσῳ] τὸ ἐν μ. Harpocr., qui ἐλέγετο addit post μεταπύργιον cum Photio.

1. τείχους] τοίχους V. οὕτω] οὕτως καὶ A. V. Harpocr. Pal. οὕτω καὶ Photius B. E. *V. Θουκυδίδης] III, 22. 3. Zon. p. 1341. Post hanc gl. cum V. delevi Μετὰρῥυθμίζεται, quod habet A. marg. 4. Μετασσαι] Est vox Homericæ Odys. l. 221. in quem locum vide veterem Scholiastam et Eustathium, qui vocem illam rectius exponunt, μεσήλικες. Confer etiam Etymologum. Küst. Hanc et continuam gl. transposuit *V. 6. Μετασπόμενος. ἀκολ.] Ex Schol. Homeri II. v. 567. sed ubi legitur μετασπόμενος, per ὁ in syllaba tertia, ut etiam hic apud Suidam scribendum est. Küst. ἀκολουθήσας] ἐπακολουθήσας A. V. Phot. Lex. Bachm. p. 299. 8. μετασηματίζουσα] Subsequentur: μεταπλάττουσα. ὡς Ἀναστοιχοῖς, μεταπλάττει, quae Gaisf. delevit (quippe ab v. Ἀναστοιχοῖς profecta) cum A. V. In marg. tamen A. habet: μεταπλάττει, μετασηματίζει, μεταστοιχειοῖ. Pro μεταπλάττει Küsterus legebat ἀναπλάττει. 9. ἐπιλαβεῖν] Statim Gaisf. delevit μεθέξειν cum A. B. V. et Photio. Neque glossam Μετὰ ταῦτα agnoscunt A. V. quam delevit Küsterus. Referenda videtur ad v. Μετόπισθε. 10. Μετατάξασθαι. ἀντὶ τοῦ μετελθεῖν.] Scholiasta Thucydides in lib. I. c. 95. Παρ' Ἀθηναίους μετατάξασθαι, πρὸς Ἀθηναίους μετελθεῖν, μετατεθῆναι. Huc Suidas respexit. Küst. ἀντὶ τοῦ μετελθεῖν] ἀντιμετελθεῖν A. V. Photii MS. 11. Recedit aliquantum Arsenius p. 353. 14. Μετάρτροπος αὔρα. ἀντὶ τοῦ ἢ μεταβλ.] Ex Schol. Aristoph. Pac. 945. Küst. Scripsimus αὔρα. 16. Μέταυλος. ἢ ὄνυπαρὰ λεγ.] Ex Harpocrate. Confer Valesium in Euagrium lib. IV. c. 1. Küst. αὐλός *V. ὄρνεις] ὄρνιθες A. B. V. Harpocr. 18. "Ὅτι tacite Gaisf. cum *V.

scilem incidit, ea omisra ad aliam transito. his autem verbis Socratem perstringere vult, ut qui in disputationibus luderetur ab aliis, quod in difficultatibus ad alia transiliret. monet igitur eum, ut, si qua in re haereat, celeriter ad aliud commentum transiliat. quisquis autem aliis praecipit, is solet praecipere, quae ipse ante expertus est. Μεταπόντιος. Nomen proprium. item nomen urbis, idque generis feminini. Μεταποιοῦμαι. Genitivo iungitur: curo, prospicio. Μεταποιεῖσθαι. Ad aliquid aspirare. Plato Politico: Ἀρτίστων ἡγεμονία τῆς πόλεως. Thucydides, ubi pestem describit: Qui pro generosis haberi volebant. Μεταποίνιον. Sic vocant iustitiam, omnium rerum inspectricem. Μεταπύρ-

γιον. Aedificium inter binas turres in muris extractum. sic Thucydides et Lysias. Μετάρσιος. Sublimis, excelsus. Μετασσαι. Oves quae sub se sovent agnos. Μετασοβῶν. Abigens. Μετασπόμενος. Sequens, persequens. Μεταστοιχειοῦσα. Transfigurans. Μετασχεῖν. Participem esse. Μετατάξασθαι. Ad alias partes transire. Μετὰ τὴν ἐν Μαρ. Post pugnam Marathoniam, et post bellum socii adsunt. de iis dicitur qui ad rem aliquam gerendam serius accedunt. Μετάρτροπος αὔρα. Aura mutata. Μέταυλος. Aula, quae sordida vocabatur, ubi gallinae erant. Μετὰφερε σαυτόν. Oportet ad alia nos conferamus, et rebus gerendis manum admoveamus.

- Μετάρφρονον. μεταξύ τῶν ὤμων.
 Μεταφῦναι. μεταπλασθῆναι.
 Μεταχειρίζειν. ἀντι τοῦ μεταχειρίζεσθαι.
 Θουκυδίδης δ.
 Μεταχειρίσαι. τουτέστιν, ἐναλλάξαι, ἤγουν 5
 ἀπὸ πεντηκοντόρων ποιεῖν τριήρεις.
 342 " Μεταχρονία. ἡ εἰς ὕψος φερομένη.
 Τίς γὰρ ἐμοὶ σέο μισθὸς ἐπάξιός, ἦν σε δι-
 δάξω
 ὕψου ὑπὲρ πόντοιο μεταχρονίην ποτέεσθαι; 10
 Μεταχρωννύντες. μετασηματιζόντες.
 Μεταίτιον. Ἡρόδοτος· Τῶν δὲ πᾶν γὰρ
 ἦν τὸ πληθὸς μεταίτιον, οὐκ ἐδέκοντο τοὺς λό-
 γους.
 Μέταιτος. προσαίτης, ἐπαίτης. Οὕτω τε μέ- 15
 ταιτος ἐτελεύτησε καὶ χρημάτων ἄπορος, ὡς κοινοῖς
 ταφῆναι χρήμασι.
 Μεταλχμιον. μεταξύ δύο φαλάγγων τοῦ πο-
 λέμου.
 Μετεβάλετο. ἠτομόλησεν. Ὁ δὲ ἄμα 20 ἀντι τοῦ, ἔτοιμα πρὸς ἐπιχείρησιν.
 τῷ εἰς ὄψιν ἐλθεῖν μετεβάλετο πρὸς τοὺς πολε-
 μίους.
 Μετέθετο. ἠτομόλησεν. Ὁ δὲ ὦν τὰ πάντα
 νεώτερος καὶ τὸ πλεον μετεωρισθεὶς ἀρχῆς μετέθετο
 Μετεκίαθον. μετῆλθον.
 Μετελεύσομαι. ἐπελεύσομαι.
 Μετελθών. ἐπελθών.
 Μετ' ἐμέ. πρὸς με.
 Μετεμελήθη. Μεταμέλεια ἐπὶ Θεοῦ οὐκ
 ἔστιν, ἀλλὰ τῆς παιδείας φησὶ τὴν παῦλαν μετα-
 μέλειαν.
 Μετεμόσχευσε. μεταφύτευσε.
 Μετ' ἐναργείας. μετ' ἀληθείας.
 Μετεξέτεροι. παρ' Ἡροδότῳ ἀντι τοῦ ἔνιοι.
 Οἱ δὲ μετεξέτεροι αὐτῶν οἱ μὲν πρὸς κύβους, οἱ δὲ
 πρὸς ὕπνον ἐτρέποντο.
 Μετέωρα. ὑψηλά. Ἀγαθίας· Τὰ δὲ τῆς Ἰτα-
 λίας πολίσματα μετέωρα ἦν ἅπαντα καὶ δεδονημένα.

1. Μετάρφρονον. ὁ μεταξύ τῶν ὤμων τόπος] Μεταφῦναι. μεταξύ τῶν ὤμων A. V. Lex. Bachm. p. 299. ut fere Photius, qui habet τῶν δύο ὤμων: cf. Zon. p. 1349. Restituit Gaisfordus Μετάρφρονον ex II. β'. 265. et Schol. cum Lexici Seg. editore, ubi μεταφῦναι μεταξύ τῶν ὤμων, et in marg. Μετάρφρονον. ὁ μεταξύ τῶν ὤμων τόπος· ὅτι ἐξόπισθεν τῶν φρενῶν ἐγκείται, οἰοῦνται μετὰ τὰς φρένας. 4. δ.] Lege δ. Scil. c. 13. Valck. Numerus deest Photio: nec in Suida mutari debet, vid. IV, 18. Gaisf. Addit Med. Μεταχειρίζομαι. αἰτιατικῇ. 5. Μεταχειρίσαι. τουτέστιν, ἐναλλάξαι.] Ex Schol. Thucyd. I, 13. petita monuit Por-tius. 6. πεντηκοντόρων] πεντηκοντήρων A. B. πεντηκοντηρίων V. 8. Τίς γὰρ ἐμοὶ] Exemplum ἐκ τῶν Μυθικῶν petitum, iudice Ruhnkenio Ep. Crit. II. p. 207. 11. Zon. p. 1353. 12. Ἡρόδοτος] IV, 200. Deest gl. V. γὰρ] γὰρ ἦν A. omisso ἦν post πληθὸς. In fine νόμους B. E. Edd. ante Küst. ἐδέκοντο Med. 15. ἐπαίτης, προσαίτης *V. Οὕτω τε μέταιτος ἐτελ.] Haec sunt verba Ioannis Antiocheni de Valerio Poplicola, quae extant in Excerptis ab Valesio editis p. 786. Küst. Ille tamen, οὕτω δὲ μέταιτος τε. 16. ὡς κοινοῖς ταφῆναι χρ.] Sic habent Paris. A. itemque Ioannes Antiochenus. At in prioribus edit. minus recte legitur, ὡς κοινοῦ ταφῆναι χρ. Küst. κοινοῦ B. E. Med. χρήμασι] χρῆ. . . E. omiserunt edd. vett. 18. τὸ με-ταξὺ τῶν] μεταξύ A. B. V. Photius. Idem mox τοῦ πολέμου pro ἐν πολέμῳ. Lex. Bachm. μεταξύ δύο τόπων φυλαττόντων. Sed initio collocandum esse τόπος demonstrant vel Schol. Eurip. Phoen. 1240. Alc. 91. deinde superest ut reſtingamus τῶν πολε-μίων, quod praestat Zon. p. 1348. 4. νεώτερος] Id aptissimum foret, ut interpres dedit, cum esset homo iuvenili levitate praeditus, nisi repugnaret τὰ πάντα, cuius loco ponendum erat τὴν φύσιν. Itaque legendum νεωτερικὸς. Neque tutius esse videbatur τὸ πλεον μετεωρισθεὶς ἀρχῆ, quod articulo carere nequit. Nos etsi nondum auctoritate deprehendimus, qua μετεωρισθῆναι τι probaretur, sola confisi ana-logia recepimus ἀρχῆς cum A. B. E. Mox ἐκουσίως om. E. 6. Μετεκίαθον] Hanc lectionem ex 2 MSS. Paris. revocavi: cuius loco priores editt. [et E.] mendose exhibent μετεκίαθον. Usus est autem hac voce Homerus II. λ'. 52. et alibi. Confer et-iam Hesychium. Küst. 7. Μετελεύσομαι] II. ζ. 280. 10. Μεταμέλεια ἐπὶ Θεοῦ οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ τῆς π.] Theodoretus in Psalm. CVI, (CV) 45. Μεταμέλειαν καλεῖ τῆς παιδείας τὴν παῦλαν. ὁ γὰρ Θεὸς τῆς μεταμέλειας οὐκ ἔχει τὸ πάθος, οὐδὲ νῦν μὲν τούτοις, νῦν δὲ ἐκείνοις ἀρέσκειται, ἀλλὰ σοφῶς ἅπαντα πρωτανέων καὶ παιδείας ἐπάγει, καὶ φιλανθρωπίαν δρέγει. Hinc Suidas sua descripsit. Küst. Debuerant haec ad gl. superiorem Μεταμέλεια revocari. 13. Μετεμόσχευσε] Habet Hesychius: ubi affertur Salceri Thes. Eccl. in v. 14. ἐναργείας] ἐναργείας A. V. Utrumque confundi docet Boissonadus in Ti-ber. Rhet. Vol. VIII. p. 541. Mox cum V. delevi, quae habet A. in marg. Μετένεγχε. Μετένεγχε δέ. 15. Gl. post v. Μετεωρισμός posuit *V. qui bis scripsit μετεξέτεροι. παρ' Ἡροδότῳ] Lib. I. c. 63. ubi v. Gloss. 17. ἐτρέποντο] ἐτρέποντο A. B. V. et E. corr. τετραμμένοι ἦσαν Herod. 18. Ἀγαθίας] Lib. II. (6.) p. 41. Küst. 19. πάντα] ἅπαντα A. B. Agath. Post hanc gl. omisi cum A. V. Μετεωρισαντες. Ubi Procop. p. 376. ἐπὶ κόντου μετεωρισαντες ascripsit Touplius.

Μετάρφρονον. Locus inter humeros. Μεταφῦναι. Transformari. Μεταχειρίζειν. Tractare. Thucydides. Μεταχειρίσαι. Immutare, sive ex navibus quinquaginta remorum triremes facere. Μεταχρονία. Sublimis. Quodnam enim a te mihi dabitur operae pretium, si te docuero supra mare sublimem volare? Μεταχρωννύντες. Transfigurantes. Μεταίτιον. Herodotus: Verba autem non admisserunt, quod tota multitudo criminis particeps esset. Μέταιτος. Mendicis, pauper. Adeo autem pauper et inops decessit, ut publico sumptu sepultus fuerit. Μεταλχμιον. Medium inter duas acies hostiles spatium. Μετεβάλετο. Transfugit. Ille autem simulatque in conspectum venit, ad

hostes transfugit. Μετέθετο. Transfugit. Ille vero, cum esset homo novandi cupidus et principatu insuper elatus, ad barbarum ultro transfugit. Μετεκίαθον. Persecuti sunt. Μετελεύσομαι. Persequar. Μετελθών. Persecutus. Μετ' ἐμέ. Ad me. Μετεμελήθη. Poenitentia in Deum non cadit: sed poenitentiam vocat castigationis cessationem. Μετεμόσχευσε. Transplantavit. Μετ' ἐναργείας. Cum veritate. Μετεξέτεροι. Apud Herodotum ponitur, ut sit quidam. Quidam illorum nunc ad ludum aleae, alii ad somnum se composuerunt. Μετέωρα. Suspensa. Agathias: Omnes autem Italiae urbes expectatione suspensae erant, animisque pendebant. id est, ad defectionem spectabant.

Μετεωρισθέντων. ἐπαρθέντων. Μετεωρισθέντων δὲ τῶν Βοιωτῶν διὰ τὴν εὐήμεριαν, τούτους Χαβρίας ἐταπεινώσε.

Μετεωρισμός. ἡ ὑπερηφάνια.

Μετεωροκοπεῖς. περὶ μετέωρα πέτη, καὶ 5 μᾶτην ὡς ἔτιχε κάμνεις. μετεωροκοπεῖν δὲ ἐστὶ κυρίως τὸ τῶν πλάτει τῆς κώπης ματαίως τὴν θύλασσαν τύπτειν. Καὶ μετεωρολόσχους τοὺς φιλοσόφους φησὶν ἐν Νεφέλαις, ὅτι τὰ οὐράνια περισκοποῦσι. μετενήνεκται δὲ ἡ λέξις τὸ μετεωροκο- 10 πεῖν παρὰ τὸ τί θαλαττοκοπεῖς; ἐπὶ γὰρ τοῦ σφοδροῦ τὸ κόπτειν παραλαμβάνεται. καὶ ἀλλαχού.

Θαλαττοκοπεῖς καὶ πτερυγίσεις.

543 Ἡ μετεωρολόσχει. περὶ οὐρανοῦ φλυαροῦντες.

Μετέωρον. ἐφ' ὕφους. Οἱ γὰρ δορυφόροι με- 15 τέωρον ἀράμενοι τὸν Σύφακα, εἰς τὸν Τριακοντόποδα καλούμενον ἐκόμισαν, ῥίψαντες κάτω. Ἰώσηπος· Ἄμεινον δ' εἶναι, μετέωρον ἐν φόβῳ τὸν αἴτιον καταλείπειν.

Μετεωροπολῶν. τὰ οὐράνια σκοπῶν. Καὶ 20 Μετεωροπορῶν.

Μετέωρος. ὁ ἤδη πρὸς πρᾶξιν τινα ἠδύρεπι- σμένος. Μετῆλθε τὰς πόλεις μετεώρους πρὸς ἀπόστασιν οὐσας. καὶ αὐθις· Πάλαι μετέωρος ὦν πρὸς τὴν τῆς Ὀλυμπίας θεῶν ὄρησε. Καὶ Ἰώσηπος· Μετεώρους ὄντας ἐπὶ τῶν μέλλοντι πολέμῳ τοὺς πολλοὺς ἐσπάρασεν. — Ἦσαν δὲ μετέωροι ταῖς ψυχαῖς, καὶ πρὸς τὸ μέλλον ἔτι σαλεύοντες. Καὶ αὐθις· Ὁ δὲ μετέωρος ἦν πρὸς πᾶσαν καινοτομίαν· διὸ καὶ προθύμως ἐπήκουσε τοῖς παρακλουμένοις. Μετέωρος ἦν ἡ Ἑλλάς· παρὰ Θουκυδίδη. ἀντὶ τοῦ, ἐκεκίνητο καὶ οὐχ ἡσύχαζον.

Μετέωρους νῆας. παρὰ Θουκυδίδη, ἀντὶ τοῦ, πελαγίους καὶ μὴ ἐπ' ἀγκυρῶν ἰσταμένας, ἀλλ' ἀπεχούσας τῆς γῆς. ἐκ μεταφορῶν τῶν ἀπεχόντων τῆς γῆς, καὶ ἐν ὕρει ὄντων. ἡ παρὰ τὸ ἀφείναι τὴν γῆν, καὶ περὶ τὸν ἀέρα λοιπὸν εἶναι.

Μετεωροφένακας. οὕτω καλεῖ τοὺς διὰ τῶν μετεώρων ἀπατῶντας Ἀριστοφάνης. φρενακίζειν γὰρ τὸ ἐξαπατῶν.

[Μετέρχομαι. αἰτιατικῇ.]

Μετειλήχει. μετέσχε.

1. ἐπαρθέντων. Μετεωρισθέντων om. Küsterus. Deest gl. V. 4. Gl. ad Maccab. II, 5, 21. referebat Ernestius. 5. Μετεωροκοπεῖς — τύπτειν] Ex Schol. Aristoph. Pac. 91. περὶ] Om. A. B. V. E. Med. περὶ τὰ Schol. 6. καὶ ὡς] καὶ omisi cum Schol. et A. Mox καὶ μετεωρολόσχους usque ad finem om. V. 7. τῶν πλάτει] πλάτῃ Schol. 8. μετεωρολόσχους] Monet Hemsterhusius in Schol. Luciani Prom. c. 6. p. 33. non iam in Aristophane μετεωρολόσχους extare, sed μετεωροφένακες Nub. 332. μετεωροφένακας ib. 359. reperiri tamen in Schol. 223. 330. μετεωρολόσχας, id quod Nostro reddendum esse docet etiam Schol. Venetum, continuans cum superioribus ἔφη δὲ καὶ ἐν ταῖς Νεφέλαις μετ. τοὺς φιλοσόφους. Quocumque reieci post φιλοσόφους, A. suffragante, Ἀριστοφάνης. 9. περισκοποῦσι] περινοοῦσιν Schol. Idem recte παρενήνεκται, figura vocis consequens est vocibus τί θ. in altero loco propositis. Ubi Schol. integre τί θ. καὶ πτερυγίσεις; 11. θαλαττοκοπεῖν] τι θαλαττοκοπιῖς. Gaisf. cum A. B. Scripsi τί θαλαττοκοπιῖς; 13. θαλαττοκοπιῖς καὶ πτερ.] Aristoph. Equ. 827. τί θαλαττοκοπιῖς καὶ πλατυγίσεις; Vide ibi Scholiastam, et Nostrum infra v. Πλατυγίσει. Küst. 14. οἱ περὶ — φλ. φιλόσοφοι] Delevi οἱ et φιλόσοφοι cum A. A. et Photio: οἱ φλυαροῦντες τὰ μετέωρα Schol. Luciani l. c. Voce utitur Plato Rep. VI. p. 489. conf. not. in Hesych. Gaisf. 15. Μετέωρος. ὁ] Μετέωρον. A. V. ὁ om. A. B. V. E. Οἱ γὰρ δορυφόροι μετέωρον ἀρ.] Fragmentum hoc auctius legitur infra v. Τριακοντόπους. Küst. Unde firmatur quod Porsonus in Aristoph. Vesp. p. 135. verissime coniecit σύφακα: Σύφακον A. 20. Μετεωροπολῶν] συμμετεωροπολεῖν est verbum usitatum Gregor. Nyss. Reines. Μετεωροπολεῖν A. repugnante Photio. Hesychius tamen: Μετεωροπόλων. τῶν τὰ οὐρ. σκοποῦντων. 21. Μετεωροπορῶν] V. Plat. Phaedr. p. 246. C.
1. Μετέωρος] Damascius apud Suidam in Μετανίσταντο. Hemst. Schweigh. in Polyb. T. VII. p. 140. laudat Gaisf. in Add. 3. καὶ αὐθις· Πάλαι — ἐσπάρασεν om. V. 4. Ἰώσηπος] Lib. II. de Bello Iud. p. 824. [II, 21, 1.] ut Pearsonus monuit. Küst. 8. Καὶ αὐθις — παρακαλούμενοις om. V. 10. παρὰ Θουκυδίδη] Lib. II. c. 8. 11. ἀντὶ τοῦ, ἐκεκίνητο καὶ οὐχ ἡσ.] Supple. ἀντὶ τοῦ, οἱ Ἕλληνες ἐκεκίνητο etc. Sic enim legitur apud Scholiastam in modo indicatum locum Thucydidis. Küst. 12. Μετέωρους νῆας. παρὰ Θουκυδίδη, ἀντὶ τοῦ, πελαγ.] Ex Scholiasta Thucydidis in lib. I. c. 48. ut Portus etiam observaverat. Küst. Cf. v. Τινάγη. 13. μὴ om. V. 14. ἀπεχούσας τῆς] ἀπεχόντων A. 16. εἶναι.] Addunt A. B. V. E. Edd. ante Küst. Μετέωροι. Ἦσαν — σαλεύοντες, exemplo de gl. superiore traducto, quod illic omiserat *V. 18. Ἀριστοφάνης] Nub. 332. Post hanc glossam cum A. V. delevi: Μετεῖλεν ὁ μετέσχετο. Μετέσχε. γενικῇ. καὶ Μετέχω, ὁμοίως. Addit A. cumulum ob-

Μετεωρισθέντων. Elatorum. Cum autem Boeoti felici rerum successu elati essent, Chabrias fastum eorum retulit. Μετεωρισμός. Superbia. Μετεωροκοπεῖς. Sublimia petis, ac frustra et temere laboras. proprie vero μετεωροκοπεῖν est, palmula remi mare temere verberare. Et Aristophanes Nubibus philosophos vocat μετεωρολόσχους, tanquam coelestia speculantes. verbum autem μετεωροκοπεῖν formatum est ad normam illius θαλαττοκοπιῖς; nam κόπτειν dicunt de contentione laboris. et alibi: Inania crepas et iactitas. Μετεωρολόσχει. Philosophi, qui de coelo garriunt. Μετέωρον. Sublime. Satellites cum scelestum hominem sublimem sustulissent, in Triacontopoda locum ita dictum praecipitem dederunt. Iosephus: Satius esse, auctorem metu suspensum relinquere. Μετεωροπολῶν. Circa sublimia versans. et μετεωροπορῶν. Μετέωρος. Ad aliquid faciendum paratus.

Ille autem adiit urbes, defectionem iam spectantes. Et alibi: Ad spectaculum Olympicum profectus est, cuius videndi dudum erat cupidus. Et Iosephus: Multos futuri belli metu suspensus laceravit. † Erant autem animis suspensi, et metu futuri temporis adhuc fluctuabant. Et alibi: Ille autem ad seditionem spectans rebusque novis imminens libenter audiebat ea, quae ad ipsum deferrentur. Apud Thucydidem: Graeci bellum iam spectabant. Μετέωρους νῆας. Apud Thucydidem significat, naves in alto fluctuantes, neque ancoris firmatas, sed a terra remotas: metaphora ducta est ab iis, qui a terra remoti sunt, et in montibus versantur. vel, qui terra relicta in aere postea versantur. Μετεωροφένακας. Sic Aristophanes vocat eos, qui doctrina de rebus sublimibus homines decipiunt. φρενακίζειν enim significat decipere. [Μετέρχομαι. Aptum accusativo.] Μετειλήχει. Particeps erat.

- Μετειληχότα. μεταλαβόντα.*
Μέτειμι. ἐξετάζω, ἀνακρίνω, μετέρχομαι.
Μετῆναι. μετιέναι, ἐπεξελεῖν. Ἡρόδοτος·
Πρῶτον μὲν τοὺς μάγους, οἱ μετῆναι τὸν Εὐρον
ἀνέπεισαν, ἀνεσκολόπισε.
Μέτεισιν. ἀμύνεται, ἐπεξέρχεται. Μέτεισι
τοὺς Ἀθηναίους ὑπὲρ τῶν ἀθέσμων φόνων ἢ δίκη·
καὶ ἀφορίαις συνείχοντο.
Μετῆ. ἐξῆ.
Μετῆσαν. μετήρχοντο, ἐδίωκον. Καὶ ὡς 10
κατειργάσατο τὸ κάλλιστον ἔργον, ἔφηνεν ὠκίστα
εὐθὺ τοῦ ἔραστοῦ. μετῆσαν δὲ αὐτὸν οἱ δορυφό-
ροι, καὶ διέφυγεν ἂν ἐκεῖνος, εἰ μὴ πρόβατοις συν-
εξευγμένοις περιπεσὼν καὶ συμπλακείς ὡς πέδη
κῆρα ἀνετράπη.
Μετῆλθε τὴν ἄλοχον. ἀντὶ τοῦ, προσωμί-
λησεν αὐτῆ.
 111 [Μετήθορος. ὕψηλός.]
Μετ' ἰχνια. κατὰ ἰχνη πορεύεσθαι.
- Μετοκλάζει. μετακαθίζει.*
 [Μετ' ὀλίγον χρόνον.]
Μετόν. ἐξόν. Ἀριστοφάνης·
Οὐδ' ἂν κλέπτης οὐδεὶς ἔσται. Πῶς γὰρ
κλέψαι, μετόν αὐτῶ;
 5 ἀντὶ τοῦ μέτεστι.
Μετόπισθεν. ἐν ὑστέρω, μετὰ ταῦτα.
Μετόπωρον. τὸ φθινόπωρον, ὃ μετὰ τὴν
ὀπώραν καιρός.
 10 *Μετόρχιον. τὸ μεταξὺ τῶν φυτῶν· ἢ τὸ*
μεταξὺ τῶν χωρίων, ὅπερ λέγεται ὄρχος. με-
ταστήσειε (ψησὶ) τὰ φυτὰ ἀπὸ τῶν ἀρουρῶν
τῶν σπειρομένων. ἢ μετόρχιον ἔστι τὸ μεταξὺ
τῶν συμφύτων πεδίων, ἐν ᾧ ἢ σίτος ἢ ἄλλο τι
 15 ἔσπαρται.
Μετουσία. κοινωνία.
Μετοχετεύειν. μετακομίζειν.
Μετοχή. ὃ περίβολος. Δαβὶδ· Ἦς ἡ μετοχὴ
αὐτῆς ἐπιτοαντό.

servationum, quae licentiam interpolandi manifestam faciunt: Μετέσχηκεν (Μετέσχε Ε.) γενικῆ. Μετέχω γενικῆ. Μετειλήχει γενικῆ. Μετ' ὀλίγον χρόνον. αιτιατικῆ. Μετῆναι αιτιατικῆ. Μετάστασιν. αιτιατικῆ. 20. Om. vulg. Silet Gronov. 21. γενικῆ] μετέσχε Α. *V. Photius et Lex. Bachm. p. 299. Quam scripturam cum appareat fuisse recipiendam, tum etiam illud intelligitur, quo valeat Μετέσχε supra in ordine verborum tralaticio collocatum.

3. Μετῆναι negligit Küst. [Ἡρόδοτος] Lib. I. c. 128. Cf. v. Ἀνέγνωσαν. Addit Wesselingii Dissert. Herod. p. 40. Toupius. 4. μάγους] τοὺς μάγους Α. Β. V. E. Mox ἀνεσκολόπισαν V. 6. αιτιατικῆ post Μέτεισιν delevi cum Α. *V. Exemplum Aeliano tribuit Valckenarius: videturque piaculum Aetolicae caedis significari. 9. Firmat Hesychius. Om. gl. Α. ἐξῆ] μέτεισι addunt edd. ante Küst. Μέτεισιν ὕψηλός Β. *V. quorum *V. subiungit gl. Μετῆλθε. τ. ἀ. Contra superiori glossae Α. Μέτεισι· Μετῆλθε τ. ἀ. τ. π. α. postposuit. 10. Μετῆσαν om. V. qui in exemplo μετέσαν. 11. κατειργάσατο] κατειργάσατο Α. Β. κατειργάσαντο *V. E. Med. Mox ἐφηνεν Β. E. ἐφηνεν *V. Fragmentum eidem Aeliano tribuit Valckenarius. 15. Omisi cum Α. *V. glossam negligenter formatam: Μετῆει. ἀφυστερεῖ, ἢ ἀποτυγχάνει κλήρου. Cuius originem monstrabit v. Μεταλλογάνει. 16. Μετῆλθε τὴν ἄλ.] Ne hanc quidem glossam stabilem esse docuimus in v. Μέτεισιν. Contulit Gaisfordus Pindar. Isthm. VII, 10. Mox αὐτὴν MS. Photii. 18. Μετῆθορος om. Α. V. Gl. omissam *V. notavi. Statim cum Α. V. delevi: Μετῆμι. αιτιατικῆ. 19. Μετ' ἰχνια] Vid. Od. β. 406.
1. Μετοκλάζειν. μετακαθίζειν] Μετοκλάζει. μετακαθίζει Α. Β. E. ut II. β. 281. Cf. Zon. p. 1354. γονατίζει Hesychius. Vulg. habet Photius. 2. Μετ' ὀλίγον] Om. Α. Haec ad v. Μετόπισθεν erant referenda. αιτιατικῆ subiecit Med. 3. Ἀριστοφάνης] Eccles. 663. (604.) sed ubi hodie sic legitur: Οὐδ' ἂν κλέπτης οὐδεὶς ἔσται. Πῶς γὰρ κλέψαιμι τὸ μαντοῦ. At lectio Suidae ut elegantior et magis Attica praefenda est. Μετόν enim Atticorum proprium est, pro μετόντος, ut ἐξόν pro ἐξόντος, et similia. Hoc librarius aliquis ignorans locum hunc, quem emendare voluit, vere corruptit. Non dicerent enim Attici τὸ μαντοῦ, sed potius per crasin τοῦμαντοῦ: uti τοῦμόν iidem dicunt pro τὸ ἐμόν. At si ita scribas, versus non stabit. Deinde probabile non est, πῶς γὰρ κλέψαιμι τὸ μαντοῦ mutatum fuisse in πῶς γὰρ κλέψαι; μετόν αὐτῶ; sed contra; quoniam ea quae sunt magis recondita et usu vulgari minus trita (talis autem est lectio Suidae), plerumque mutari solent in ea, quae sunt notiora et magis communia. Habes, lector, de diversitate lectionis huius iudicium nostrum. Küst. 6. μέτεστι] ἐξόν V. Conf. Schol. Platon. p. 237. Gaisfordus. Huic autem glossae mira perturbatione subiecit *V. Μετακαθίζει. Μετόν. ἐξόν. ἐν ὑστέρω. μετὰ ταῦτα οὐδεὶς ἔσται· πῶς γὰρ κλέψαι μετόν αὐτῶ. ἀντὶ τοῦ μέτεστιν. 7. Μετόπισθεν] Μετόπισθεν Α. Photius. 10. Μετόρχιον. τὸ μεταξὺ τῶν φ.] Ex Schol. Aristoph. Pac. 567. sed ubi plura leguntur. Küst. 12. μεταστήσειε cum seqq. om. V. 14. πεδίων] πεδίων Α. Med. 18. Δαβὶδ] Psalm. CXXI, 3. Küst. Zon. p. 1345.

Μετειληχότα. Participem. Μέτειμι. Examino, inquirō, persequor. Μετῆναι. Persequi, ulcisci. Ἡρόδοτος: Primum quidem Magos, qui ipsi persuaserant, ut Cyrum dimitteret, in patibulum sustulit. Μέτεισιν. Persequitur, ulciscitur. Athenienses ob iniustas caedes divina vindicta persequitur; ac sterilitate premebantur. Μετῆ. Liceat. Μετῆσαν. Persequabantur, insequabantur. Et cum fecisset pulcherrimum illud facinus, ad amatorem recto cursu contendit. satellites autem eum insecuri sunt: quos effugisset utique, nisi in oves colligatas incidens, isque tanquam pedicis impeditus concidisset. Μετῆλθε τὴν ἄλοχον. Cum uxore rem habuit. [Μετήθορος. Excelsus.] Μετ'

ἰχνια. Vestigiis alicuius insistere. Μετοκλάζει. In genua subsidit. [Μετ' ὀλίγον χρόνον.] Μετόν. Cum liceat. Aristophanes: Neque fur ullus erit. Quid enim furetur, cum ipse omnium honorum particeps sit? Μετόπισθεν. In posterum, postea. Μετόπωρον. Autumnus, tempus, quod est post fructus collectos. Μετόρχιον. Spatium, quod est inter arbores vel plantas, quod est inter ordines arborum, qui ὄρχοι vocantur. plantas, inquit, ab arvis removebit. vel, μετόρχιον est interstitium inter campos arboribus consitos, in quo vel frumentum vel aliud quid seminatur. Μετουσία. Communio. Μετοχετεύειν. Transferre. Μετοχή. Murorum ambitus. David: Cuius muri sunt circa eam.

Μέτων. ὁ μαθηματικός. Καὶ Μέτωνος ἐνιαυτός. οὗτος ὁ Μέτων ἄριστος ἐγένετο ἰατρός καὶ ἀστρονόμος. τούτου ἐστὶν ὁ λεγόμενος Μέτωνος ἐνιαυτός. Καλλίστρατος δὲ φησὶν εἶναι αὐτοῦ ἐν Κολωνῶ ἀνάθημά τι ἀστρονομικόν. Εὐφρόνιος δέ, 5 ὅτι τῶν δῆμων ἦν ἐκ Κολωνῶ. πρὸ Πυθοδώρου δὲ ἡλιότροπιον ἦν ἐν τῇ νῦν οὔσῃ ἐκκλησίᾳ πρὸς τῷ τείχει τῷ ἐν Πνυκί. ἢ ὅτι ἐν Κολωνῶ κρήνην τινὰ κατεσκευάσατο· φησὶν ὁ Φρύνιχος Μονοτρόπος·

Τίς δ' ἐστὶν ὁ μετὰ ταῦτα φροντίζων; Μέτων 10

ὁ Λευκονοεὺς. Οἶδ', ὁ τὰς κρήνας ἄγων.

ἢ ἴσως, ὅτι ἐν τῷ Κολωνῶ κρήνην τινὰ κατεμηχανήσατο, ἢ ἄγαλμα, ἢ ἀνάθημα ἀστρονομικόν κατεσκευάσατο.

Μετωνομικῶς. μετωνομασμένως.

Μέτωπον. καὶ Μετωπίδιον, τὸ ἐπὶ τοῦ μετώπου.

Μέτωπον τῆς νεώς. ἢ πρόρα ἐστὶ. Καὶ

Μετωπηδόν. τουτέστι, τὰ πρόσωπα τῶν νεῶν παρεῖχον τοῖς ἐναντίοις.

Μετώχετο. ἐπορεύετο.

Μετρεῖν. αἰτιατικῇ.

"Μετρεῖτω. παρεχέτω. Ἀριστοφάνης·

Πυροὺς πεινώσι μετρεῖτω.

Μετρήσαντες. διελθόντες.

Μέτρησον. δάνεισον. Καὶ Ἡσίοδος·

Εὐ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὐ δ' ἀποδοῦναι.

Καὶ Θεόπομπος Καπήλοις·

Μετάδος, ἢ μέτρησον, ἢ τιμὴν λάβε.

Μετριάξει. ταπεινοφρονεῖ.

Μετριοπαθεῖν. ἐκ μέρους τὰ πάθη καταδέ-

15 χεσθαι, συγγινώσκειν. Ἀππιανός· Κλαύδιος Μάρκελλος πόλιν τῶν ἐναντίων παρεστήσατο, καὶ συγγνώμην ἔδωκεν, ἀργυρίου τριάκοντα τάλαντα λαβών. Νεργόβριγες δ' αὐτοῦ περὶ τῆςδε τῆς μετριο-

1. Μέτων. ὁ μαθημ.] Ex Enarratore Comici in Av. 998. Küst. Μέτωνος ἐνιαυτός] Proverblum ἀναβάλλεσθαι εἰς τὸν Μέτωνος ἐνιαυτόν de procrastinatione explicuit Prov. App. Vat. II, 92. quo usus Nicetae Choniatae suum ἐς τοὺς Μέτωνος αἰώνας ἀναδύμενος restituit Boissonadus in Not. et Extr. T. X. p. 282. 2. ἰατρός] Immo γεωμέτρης, ut recte habet Enarrator Comici loco laudato. Küst. Mendum servat Eudocia p. 299. 3. ἐστὶν] δὲ *V. Μέτωνος] Μέτων A. B pr. 4. ἐν Κολωνῶ εἶναι αὐτοῦ] εἶναι αὐτοῦ ἐν Κολωνῶ A. 5. ἀστρονομικόν] ἀστρονομικός V. 6. τὸν δῆμον] τῶν δῆμων A. B. V. Schol. 8. Πνυκί] Πνυκί V. Πνυκί recte Gaisf. 10. Τίς δ' ἐστὶν ὁ μ.] Duo hi senarii iambici sic scribendi et numeris suis restituendi sunt: Τίς δ' ἐστὶν ὁ μετὰ ταῦτα ταύτης φροντίζων; Μέτων ὁ Λευκονοεὺς, οἶδ', ὁ κρήνας ἄγων. Küst. Hunc locum descripsit Suidas ex Schol. in Aristophanis Aves v. 998. ut recte monuit Küsterus. Phrynichi autem trimetros pessime contrectavit vir doctissimus. Alter enim versiculus titubabat miserrime. Iosephus Scaliger in emendationibus ad Eusebium reponerat: Μέτων ὁ Λευκονοεὺς, ὁ δ' ὁ τὰς κρήνας ἄγων. Edit. Mediolanensis in priori versiculo ταύτης non agnoscit. Quare vide an locus ita rescribendus sit: Τίς δ' ἐστὶν ὁ μετὰ ταῦτα φροντίζων; Μέτων ὁ Λευκονοεὺς, εὐ οἶδ', ὁ τὰς κρήνας ἄγων. Quod verum et周密ώτερον videtur. Scribitur autem Λευκονοεὺς et Λευκονοεὺς de quo Rutgersius in Variis lib. V. c. 4. Tourp. I. p. 403. Vide supra v. Λευκονοεὺς. Ceterum ταῦτα ταύτης inculcatum a Küstero, cum ταύτης omittant A. B. E. *V. Med. Quem fugit φροντίζων de meditatione geometris an philosophis apta intelligendum esse. 11. Λευκονοεὺς] Λευκονοεὺς A. B. Λευκονοεὺς *V. οἶδ' ὅτι] οἶδ' ὁ τὰς A. V. 12. κατεμηχανήσατο] Lege cum Schol. κατὰ μηχανήν. 18. Καὶ Μετωπηδόν. τουτέστι, τὰ πρ.] Thucydides lib. II. c. 90. Ἐπιστρέφαντες τὰς ναῦς μετωπηδόν ἐπλεον, ὡς εἶχε τάχους ἕκαστος, ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους. Scholiasta in eum locum: Τὸ δὲ μετωπηδόν πάλιν τὸ κατ' ἔδθειαν πλείον ἐστὶ. τὸ γὰρ μέτωπον τῆς νεώς ἢ πρόρα ἐστὶ. λέγει οὖν ὅτι τὰ μέτωπα, ὅ ἐστι τὰ πρόσωπα τῶν νεῶν, παρεῖχον τοῖς ἐναντίοις. Hinc Suidas sua descripsit, ut Portus etiam monuit. Küst.
1. νεῶν] νηῶν A. 3. Μετώχετο. ἐπορεύετο.] Rectius Scholiasta Homeri in Il. ε. 148. Μετώχετο. μετῆρχετο, ἐπορεύετο εἰς. Küst. 4. Μετρώω] Μετρεῖν A. V. B. E. Nihil nisi μετρεῖν *V. Glossam om. vulg. 5. παρασχέτω] παρεχέτω A. B. E. Aristophanis locus est Av. 583. 7. Μετρήσαντες] Gl. pertinet ad Od. γ'. 179. 8. Μέτρησον — Θεόπομπος Καπήλοις] Μετάδος ἢ μέτρησον ἢ τιμὴν λάβε] Senarius Theopompi turpiter decollatus est. Adde quod fabula eius perperam inscripta est. Repono, Θεόπομπος Καπήλοις. Ἡ μετάδος, ἢ μέτρησον, ἢ τιμὴν λάβε. Quemadmodum recte exhibet Scholiastes in Aristoph. Acharn. 1020. unde descripsit Suidas. Theopompi autem fabulam laudat supra Noster v. Ἄττις: Θεόπομπος Καπήλοις Κολάσσομαί γε σὲ καὶ τὸν σὸν Ἄττιν. Tourp. Ἡσίοδος] Opp. 347. 11. Καπήλις Med. Tum ἢ τιμὴν λάβε, ἢ μέτρησον A. 15. Μετριοπαθεῖν] Photius et Zon. p. 1354. Glossar. Albert. in Hebr. V, 2. contulit Ernestius. Qui priorem explicationem ad Aristoteleam revocabat doctrinam, qua mediocritas affectuum contra Stoicorum severitatem commendaretur: v. Cic. Tusc. III, 10. 15. συγγινώσκειν cum seqq. om. V. Ἀππιανός] De Bellis Hispan. (c. 48.) p. 475. ubi locus hic paulo aliter legitur. Küst. 17. ἔδωκε, ἀργυρίου] ἀργυρίου ἔδωκε A. ἔδωκεν, ὀμηρὰ τινα καὶ ἀργυρίου App. Dedimus ἔδωκεν. 18. Νεργόβριγες] Νεργόβριγες B. E. Med. τῆςδε] τῆςδε τῆς A. B. E. Med. τῆςδε om. v. Νεργόβριγες. Suidas de suo ἐθαύμαζον subiecit.

Μέτων. Meto, mathematicus. Et Metonis annus. hic Meto fuit praestantissimus geometra et astronomus, cuius est annus ille, qui Metonis vocatur. Callistratus autem dicit in Colono esse instrumentum quoddam astronomicum ab eo dedicatum. Euphronius tamen auctor est, eum ex Colono pago oriundum esse. ante Pythodorum vero heliotropium erat in Comitio, quod nunc est ad murum in Pnyce. vel quod in Colono fontem fabricavit. Phrynichus enim in Monotropo ait: Quis vero est qui rerum, quae posthac sequuntur, curam agat? Meto Leuconoensis ille. Sat scio, qui fontes ducit. vel quod in Colono fontem aliquem per fabricam vel simulacri vel instrumenti astronomici confecit. Μετωνομικῶς. Per transnominatorem.

Μέτωπον. et μετωπίδιον, frontale. Μέτωπον τῆς νεώς. Frons navis est prora. Et Μετωπηδόν, siqui prorae navium hostibus obviatebant. Μετώχετο. Adibat. Μετρεῖν. Aptum accusativo. Μετρεῖτω. Metiatur. Aristophanes: Frumentum esurientibus metiatur. Μετρήσαντες. Locum emensi. Μέτρησον. Fenerare. Et Hesiodus: Fac ut et vicinus cumulatam tibi mensuram det, et cumulatam ei reddas. Et Theopompus Copis: Vel impertire, vel mutuo da, vel pretium accipe. Μετριάξει. Modeste de se sentit. Μετριοπαθεῖν. Moderationem in affectibus servare, modeste agere. Appianus: Claudius Marcellus urbem hostium cepit, acceptisque triginta talentis argenti omnibus

παθείας πυθόμενοι ἐθαύμαζον. Καὶ αὐθις· τοῖς Μήδοις ἀναζωπυροῦται τὸ φιλοπόλεμον, μετριοφρονεῖν ἐπὶ τοῖς ἐναγχοῖς οὐ χωρήσαντες ἐπιτεύγμασιν. Ἀριστοτέλης λέγει τὸν σοφὸν μετριοπαθῆ μὲν εἶναι, ἀπαθῆ δὲ μὴ εἶναι.

Μέτριος. ὁ μεμετρημένην ἔχων οὐσίαν· ἢ τὸ ἦθος ἐπιεικής. Ἔνιοι δὲ τῶν μετρίων ἀνδρῶν διήκουν ἐπὶ τοῖς προσπίπτουσι. Καὶ Μαρκελλίνος· Τιμολόοντα δὲ ὁ Τίμαιος ὁ Ταυρομενίτης ὑπερεπήνεσε τοῦ μετρίου.

Μετρίως ὀργασμένος. ἀντὶ τοῦ μεμαλαγμένος, ἢ δεδευμένος.

Μέτριοι. εὐγνώμονες. Ξυνομολογήσαντος ἄμφω ταῦτα ἑαυτοῦ, καὶ ἄλλο ὅτιπερ τῶν μετρίων

ἐπαγγέλλοι Ἀντώνιος· ὁ δὲ οὔτε τῆς παρασκευῆς τὸν πόλεμον ἀνῆκε.

Μέτριοι. Ἀθήνηθεν ἀποπλεύσας Ἀσκληπιδότος καὶ εἰς Σελεύκειαν τῆς Συρίας ἀφικόμενος διεσκοπεῖτο τὰ ἦθη τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἐν τῇ περιόδῳ ὅλη τρισὶν μόνους ἔφη ἐντετυχηκέναι μετρίως ἔχουσιν ἀνθρώποις, Ἰλαπίῳ τε τῷ φιλοσόφῳ κατ' Ἀντιόχειαν· ἐν δὲ Λαοδικείᾳ τῇ ἐχομένη πόλει τῶν Σύρων Μάρῳ τῷ δικαιοτάτῳ τῶν κατ' ἡμᾶς ἀνθρώπων, καὶ τῆν Ἀριστείδου ἐπωνυμίαν ἀπενεγκαμένῳ· Λομνίνῳ τε τῷ φιλοσόφῳ.

Μετρονόμοι. ἀρχῆ τις Ἀθήνησιν ἢ τῶν μετρονόμων. ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν ἑξή, ἐ μὲν εἰς Πει-

1. Τοῖς Μήδοις ἀναζωπυροῦται τὸ φιλ.] Fragmentum hoc legitur apud Theophylactum Simocat. lib. III. c. 15. Küst. Unde restituendum μετριοπαθεῖν pro μετριοφρονεῖν. Item legendum ἀναζωπυρεῖται cum v. ἀπέσθηκα. 3. συγχωρήσασιν] χωρήσαντες A. B. D. χωρήσασιν E. 6. τὴν οὐσίαν] τὴν om. A. B. V. E. Phot. cum Schol. Luciani Phalar. I, 2. 7. Ἔνιοι δὲ τῶν cum seqq. om. V. Sub finem desiderabam ἐν δὲ καὶ Μαρκελλίνος, cum novissimae voces praegressis adiungerentur. Diversam viam eamque leniorem monstravit locus Marcellini infra subscriptus. 9. Τιμολόοντα δὲ ὁ Τίμ.] Polybius in Excerptis ab Valesio editis p. 54. Τίμαιος δὲ μὲλλω ποιεῖ Τιμολόοντα τῶν ἐπιφανεστάτων θεῶν. Ad hunc locum Suidas respexit, satis habens sensum Polybii exprimere, ipsis verbis neglectis: quod ipsi solenne est. Küst. Fallitur. Totidem fere vocibus Marcellinus Vita Thucydidis: Τίμαιος δ' ὁ Ταυρομενίτης Τιμολόοντα ὑπερεπήνεσε τοῦ μετρίου. Ταυρομενίτης] Ταυρομενίτης A. B. 11. Μετρίως ὀργισμένος] Ordinem, ut puto, perperam invertit Suidas: ita scribendum fuit: δεδευμένος ὀργισμένος ἀντὶ τοῦ μεμαλαγμένως, μετρίως. Illud vocabulum dignum erat quod explicaretur; tum commodam interpretationem habet μεμαλαγμένος: nam apud Hesych. aliosque grammaticos δεῦσαι est μαλάξαι. Sed fallor: legendum est ὀργασμένος ἀντὶ τοῦ μεμαλαγμένως ἢ δεδευμένος. Μετρίως ὀργασμένος verba sunt Platonis, ut patet ex v. ὀργασμένος. Hemst. Uherius glossam Platoniam disseruit Ruhnk. in Tim. p. 179. sq. ὀργασμένος A. B. V. ὀργασμένος Photii MS. ὀργασμένος Timaei MS. Iidem libri μεμαλαγμένως et δεδευμένος. Dedit Gaisf. ὀργασμένος cum Timaei et Photii editoribus, item μεμαλαγμένως ἢ δεδευμένος, consentiente v. ὀργασμένος. Ceterum V. om. ἀντὶ τοῦ cum seqq. μεμαλαγμένως] Sic rectius habet Paris. A. et Photius in Lexico inedito, quam priores editt. in quibus legitur μεταλλαγμένως. Küst. μετῆλλαγμένως E. 13. Ξυνομολογήσαντος] Ξυνομολογήσαντος A. B. E. Med. 14. τὰ] ταῦτα A. B. V. E. Locus aperte corruptus. ὅτι] ὅτι περ A. B. E. *V.

1. ἐπαγγέλλοι] ἐπαγγέλλει A. Med. ἐπαγγέλλει V. Mox ἄν addit E. ἀντὶ] οὔτε A. B. V. Dein mireris nusquam extare τοῦ πόλεμου. 3. Μέτριοι] Id tollendum: orationem eum Damascii patet sub locum quasi communem de modestia redactam fuisse. Ἀθήνηθεν ἀποπλεύσας Ἀσκληπιδότωρος, καὶ εἰς Σελ.] Haec et quae sequuntur ex Damascio excerpta esse et stilus et argumentum ipsum indicat. Confer Nostrum supra vv. Λομνίνος et Μάρῳς. Küst. Ἀσκληπιδότωρος] Potius Ἀσκληπιδότος.

Vide Photium in Excerptis ex Damascio p. 1054. 1056. Küst. Ἀσκληπιδότῳ A. 7. Ἰλαπίῳ] Leg. puto Ἰλαρίῳ: is nimirum intelligitur, de quo plura tradit ex Damascio in Ἰλαρίῳ. Hemst. An est Ἰλαρίῳς, de quo supra? Non videtur, sed est Ἰλαρίῳς, ad quem scribit Dionysius Sophista Antiochiae. Reines. τῷ] τε τῷ dedi cum B. V. Mox Ἀντιόχῳ V. 8. τῇ Λαοδικείᾳ] τῇ om. A. B. V. E. 9. Μάρῳ τῷ δικαιοτ.] De hoc pluribus agit Suidas supra v. Μάρῳς. Küst. Μάρῳ A. *V. Μάρῳ B. E. 11. ἀπενεγκαμένῳ] ἀπενεγκαμένῳ. Cui perinde atque olim Aristidi cognomen erat Iusti. Hemst. ἀπενεγκαμένῳ A. V. Mox tē om. Med. 12. Continuo cum V. delevi, quae habet A. in marg. Μέτρον. ἔστιν ἐν τῷ Στάδιον. 13. Μετρονόμοι. ἀρχῆ τις Ἀθην.] Ex Harpocrate. Küst. 14. τὸν ἀριθμὸν ἑξή μὲν εἰς Πειραιᾶ· ἑνὴν δὲ εἰς ἄστυ. Sic enim habet Photius in Lexico MS. apud quem totus hic locus ἀπολεξεῖ quoque legitur. Verior tamen videtur lectio Harpocratonis, qui sic habet: ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν πεντεκαίδεκα· εἰς μὲν τὸν Πειραιᾶ δέκα, πέντε δ' εἰς ἄστυ. Ceterum Meursius Lect. Att. lib. I. c. 19. nec Harpocratonis lectionem admittit, sed locum hunc ita scribendum esse censet: ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν πέντε μὲν εἰς τὸν Πειραιᾶ, δεκαπέντε δὲ εἰς ἄστυ. Addit deinde: „Fundus emendationis meae ecce iste. Piraeus et adiacenta ei Munychia (nam haec sub illo comprehendebatur) tertiam Urbis partem faciebat, ut ostendi libri huius c. 1. Itaque quod ad munia publica attinebat, cum quinque in Piraeo essent, quindecim in Urbe constituebantur. Observo apud eundem Harpocratonem in Σιτοφύλακες: ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν πεντεκαίδεκα μὲν ἐν ἄστει, πέντε δ' ἐν Πειραιεῖ. Eadem ratione Lysander, captis Athenis, Urbi praefectos XXX. Piraeo X. imposuit. Animadverto apud Plutarchum in eius vita: Ἐθὺς δὲ καὶ τὰ περὶ τὴν πολιτείαν ἐκίνησε, τριάκοντα μὲν ἐν ἄστει,

ignovit. Nergobriges vero, fama rei ad eos perlata, clementiam admirati sunt. Et alibi: In Medorum animis amor bellicandi resuscitabatur, cum recentem fortunam moderate ferre non possent. Aristoteles inquit, in sapientem moderatus affectus cadere, non vero nullos. Μέτριος. Qui mediocres habet facultates, vel moderato praeditus ingenio. Quidam vero ex moderatioribus tam subito casu inopes consilii haerebant. Et Marcellinus: Timaeus Tauromentites Timoleontem supra modum laudavit. Μετρίως ὀργασμένος. Mollitus vel porfusus. Μέτριοι. Aequi. Cum ambo suam operam pol-

licerentur, ac promptos se confiterentur, si quas ex aequo condiciones Antonius promitteret: ille neque bellum parare desiit. Μέτριοι. Asclepiodotus cum Athenis discessisset, et Seleuciam Syriae pervenisset, hominum mores contemplanus, se toto illo itinere in tres tantum homines modestos incidisse dixit; Antiochiae in Ilapium philosophum; Laodiceae, quae est urbs Syriae proxima, in Maren, omnium aetatis nostrae hominum iustissimum, cui Aristidis cognomen erat; tandem in Dominiuum philosophum. Μετρονόμοι. Sic magistratus quidam Athenis appellabatur. erant autem viri numero XV.

546 ραιᾶ, ἡ δὲ εἰς ἄστυ. εἶχον δὲ τὴν ἐπιμέλειαν, ὅπως δίκαια ἦ τὰ μέτρα τῶν πωλούντων.

Μέτρω ὕδωρ πίνοντες, ἀμετρὶ δὲ μαῖζαν ἔδοντες. οὗτος ὁ στίχος εἰς παροιμίαν περιέστη ἕκ τινος χρησμοῦ, ὃν ἀνεῖλεν ὁ θεὸς Συβαρίταις. ὕβρι- 5 σται γὰρ ὄντες καὶ ἀμετροπόται ἀπώλοντο ὑπὸ Κροτωνιατῶν. τοῖς οὖν διαφυγοῦσιν αὐτῶν οὕτως ἐχρήσθη.

Μετοίκιον. Μέτοικος μὲν ἐστὶν ὁ ἐξ ἑτέρας πόλεως μετοικῶν ἐν ἑτέρᾳ, καὶ μὴ πρὸς ὀλίγον ἐπι- 10 δημῶν, ὡς ξένος. ἐδίδοντο δὲ ὑπ' αὐτῶν καθ' ἕκαστον ἔτος δραχμαὶ ἰβ', ὅπερ ἀνόμασται μετοίκιον. Ἰσαῖος δὲ ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους ὑποσημαίνει, ὅτι ὁ μὲν ἀνὴρ ἰβ' δραχμὰς ἐτέλει μετοίκιον, ἡ δὲ γυνὴ ζ'· καὶ ὅτι τοῦ υἱοῦ τελοῦντος 15 ἡ μήτηρ οὐκ ἐτέλει· μὴ τελοῦντος δὲ αὐτὴ ἐτέλει. οἱ δοῦλοι δὲ ἀφεθέντες ὑπὸ τῶν δεσποτῶν ἐτέλουν τὸ μετοίκιον. Μένανδρος δὲ φησι πρὸς ταῖς ἰβ' δραχμαῖς καὶ τριῶβλον τούτους τελεῖν, ἴσως τῷ

τελώνῃ. οἱ μὲντοι τὸ μετοίκιον μὴ τιθέντες μέτοικοι ἀπήγοντο πρὸς τοὺς Πωλητάς, καὶ εἰ ἐάλωντο, ἐπιπραίσκοντο. ἐνεβίβαζον δὲ καὶ εἰς τὰς ναῦς τοὺς μετοίκους, ὡς Δημοσθένης ἐν Φιλιππηκοῖς δηλοῖ. 5 ἐκάλουν δὲ οἱ κωμικοὶ σκαφῆας τοὺς μετοίκους, ἐπεὶ ἐν ταῖς πομπαῖς τὰς σκάφας ἐκόμιζον οὗτοι.

Μέτοικοι. μέρος εἰσὶ τῶν πολιτῶν οἱ μέτοικοι εὐτελέες, ὡς τὰ ἄχυρα τῶν κριθῶν. Ἀριστοφάνης· Τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀστῶν λέγω.

Μέτοικοι δὲ οἱ ἀπ' ἑτέρας πόλεως μεταστάντες καὶ εἰς ἑτέραν οἰκοῦντες.

Εἶ που δικίδιον εἶπας εὐ κατὰ ξένου μετοίκου,

ἥου δυνατὸς εἶναι λέγειν.

15 παρὰ Σοφοκλεῖ δὲ μέτοικος ἀντὶ τοῦ ξνοικος·

Εἰ μὴ μέτοικος τῆςδε τῆς χώρας θέλει εἶναι.

ἀντὶ τοῦ ξνοικος. οὐ γὰρ αὐτὸ τοῦτο τὸ ξνοικος, ὡς ἡμεῖς φάμεν, εἴρηται. μετοίκους δὲ καλοῦμεν

δέκα δὲ ἐν Πειραιῇ καταστήσας ἀρχοντας.²⁰ Haec Meursius docte: culus sententia mihi admodum verisimilis videtur. Küst. Kühnius in Polluc. IV, 167. ex Harpocrate correxit, ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν ἰε', ἡ μὲν εἰς Πειραιᾶ, ἡ δὲ εἰς ἄστυ. Quos numeros verisimiliter Boeckhius Staatsk. d. Ath. I. p. 52. sic invertit: εἰς μὲν τὸν Πειραιᾶ πέντε, δέκα δ' εἰς ἄστυ, probante etiam Gaisfordo, cui tamen vel sic verba scribenda videbantur, ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν ἰε'· ἡ μὲν εἰς Πειραιᾶ, ἡ δὲ εἰς ἄστυ. Nos et ἡ pro θ' cum *V. posuimus, neque crimen audaciae subituros opinamur, ἡ revocando post ἰε' elapsam. Ceterum qui de Metronomis bis agit Photius, in altero loco numerum denarium ponit, in hoc cum Lex. Seg. p. 278, 26. concordans.

3. ἀμέτρως] ἀμετρίαν δὲ Gaisf. cum A. ἀμετρίως δὲ V. ἀμέτρως δὲ B. Med. ἀμετρία δὲ Photius et Apostol. XII, 74. ἀμετρίως E. Unde prodit scriptura, quam discrete consignavit Arsenius p. 353. quamque supra diximus in v. ἀμετρία a Schaefero concinnatam, ἀμετρία δὲ. Nec multum Gaisfordus recessit: „Vera lectio videtur ἀμετρία, sed Suidas scripsit opinor cum Photio ἀμετρία vel ἀμετρίαν. Lectionem antiquissimam MS. reposui. ἀμετρία δὲ Lobeckius ap. Schleusner.” Deinde libri praeter Küst. μαῖζαν. 6. ἀμετρίποται V. 9. Μετοίκιον] Totum hunc articulum Suidas ex Harpocrate descripsit. Confer Petium de Legg. Attic. p. 169. et Ammonium v. Ἰσοτελής. Küst. Vid. Schol. Platon. p. 232. Menag. in Diog. Laert. IV, 14. Meier. Hist. Iur. Att. p. 37. seqq. Gaisf. 11. ὑπ' αὐτοῦ] ὑπ' αὐτῶν A. V. Photius et Harpocr. Mox ἕκαστον et δραχμαὶ om. V. 12. ἐλέγετο] ἀνόμασται A. Photius, cum libris quibusdam Harpocr. λέγεται B. V. Inde ab Ἰσαῖος omnia om. V. 13. Ἐλπαγόρου] Ἐλπαγόρα B. E. Edd. ante Küst. 14. σημαίνει] ὑποσημαίνει A. Photius et Harpocr. 17. οἱ δοῦλοι δὲ] καὶ οἱ δοῦλοι δὲ Photius et Harpocr. 18. δὲ φησι] δὲ om. Photius. 19. τούτους] καὶ τούτους B. E. Med. ἴσως τῷ τελώνῃ] Diserte tradidit Hesychius.
1. ἡ μὲντοι Med. τὸ μετοίκιον] τὸ om. A. B. E. Edd. ante Küst. Servavit Photius. Tum τιμηθέντες A. 2. ἀπήγοντο πρὸς τοὺς Πωλητάς] Locum egregie huc facientem habes apud Demosthenem Orat. I. contra Aristogit. p. 498. quem adducit Suidas supra v. Ἀριστογείτων Στυδίου. Confer etiam Nostrum infra vv. Πωλητής et Πωληταί. Küst. Πωλητάς] πολίτας A. B. E. Edd. ante Küst. et Harp. libri plerique. ἐάλωντο] ἐάλωντο B. E. Photius et Harpocr. Pal. ap. Gaisf., qui novam formam admisit. Nobis tutius visum ἐάλωντο cum A. D. Med. ἐάλωσαν tacite Küsterus cum edito Harpocr. 4. Δημοσθένης ἐν Φιλ.] P. 50, 21. 5. σκαφῆας τοῖς μετ.] Vide Nostrum supra v. Ἀσπὸς Κτησιφῶντος. Küst. Et v. Σκαφηφόροι. 7. Μέτοικοι] Confer Suidam supra v. Ἰσοτελής, et Petium de Legg. Attic. p. 168. et seqq. Küst. εἰσι] ἐστι B. V. 8. Ἀριστοφάνης] Ach. 483. (507.) 9. ἀστῶν] κριθῶν, e superioribus inductum, V. ubi om. seqq. 11. ἑτέραν] τὴν ἑτέραν E. 12. Εἶ που δικίδιον εἶπας εὐ x.] Aristophanis Equit. 347. 350. ξένου μετοίκου] ξένον μετοίκιον B. E. ξένου μετοίκιον Med. 15. παρὰ Σοφοκλεῖ] Oedip. Col. 934. 16. μὲντοικος] ξνοικος A. B. E. Med. Schol. Soph. in cod. Flor.

quorum quinque Piraëto, X. Urbi praerant. quibus curae erant, ut iustae essent venditorum mensurae. Μέτρω ὕδωρ π. Aquam moderate hībentes, mazam vero immoderate edentes. hic versus in proverbium abiit ex oraculo Apollinis, Sybaritis reddito. cum enim insolentes essent et immodice vino dediti, a Crotoniatis deleti sunt. hoc igitur oraculum illis datum est, qui cladem effugissent. Μετοίκιον. Μέτοικος, sive inquilinus, est ille qui ex alia urbe in aliam migrat, et in ea habitat, nec tamen tempus in ea commoratur, ut peregrinus. ab eo quotannis XII. drachmae tributū loco pendebantur, quod dicebatur μετοίκιον. Isaeus autem in oratione contra Elpagoram et Demophanem inuit viros XII. mulieres vero VI. drachmas pro incolatu pendisse; deinde, filio pendente, matrem immunem fuisse; non pendente vero, ipsam pendisse.

servi etiam a dominis manumissi idem aes pendebant. Menander ait eos praeter XII. drachmas triobolum pendisse, fortasse vero publicano. ceterum inquilini, qui non solvissent, ad Poletas ducebantur, et si convicti fuissent, venum ibant. iidem etiam in naves imponebantur, ut Demosthenes in Philippiis declarat. Comici vero inquilinos vocabant scaphiferos, quod in pompis scaphas ferre solerent. Μέτοικοι. Pars villor civium, ut hordel paleae. Aristophanes: Nam inquilinos paleas civium dico. Inquilini vero vocantur qui ex alia urbe in aliam migrant, et in ea habitant. Si forte exiguam aliquam causam contra hominem inquilinum bene defendisses, eloquentem te esse putabas. apud Sophoclem vero sumitur de incolis: Nisi incolae regionis huius esse velis. non enim hic eodem sensu sumitur,

κοὺς ἀπὸ ἑτέρας χώρας οἰκοῦντας, πρὸς δὲ τοὺς μετοικισθέντας ποθέν. τοῦτο δὲ σημαίνει ἔνοικον. Ἀισχύλος τοὺς οἰωνοὺς τῶν ὑψηλῶν τόπων, ἀντὶ τοῦ ἔνοικους. Καὶ αὐθις· Ζωβίαν ὑποδεξαμένην Ἀριστογείτονα φυγόντα, καὶ ἀξιοῦσαν εὐπαθεῖν 5 τε ἴσχυεν, ἐπὶ τὸ τοῦ μετοικίου πωλητήριον ἤγαγε, καὶ τὴν ἀδελφὴν ἐπ' ἐξαγωγῇ πέπρακε. Καὶ αὐθις· Τοῦτον δὲ ἐπίπρασκον, τὸ μετοικίον ἀποφύοντα θεῖναι.

Μετοικωνίσασθαι. ἀντὶ τοῦ, μεταθέσθαι 10 ὄν φαῦλον οἰωνόν.

Μετοίχεσθαι. μετελθεῖν, μεταβαίνειν.

Μετοικήσονται. μεταπορεύσονται, μετέλωσι.

Μέχρι αἰδοῦς. μέχρι αἰδοίων.

Μέχρι τῶν ἀμφωτίδων. ἐπὶ τῶν ἄγαν πεπληρωμένων. τὸ δὲ ἀμφωτίδων, μέχρι τῶν ὠτων.

Μειαγωγεῖν. τὸ ἔλαττον φέρειν. Καὶ Μειαγωγεῖον.

Μειαγωγήσουσι τὴν τραγῳδίαν.

ἂν τις εἰσήγαγεν εἰς τοὺς φράτορας νῖον ἐνήλικα γενόμενον, ἱερεῖον παρίστατο αὐτῷ ἐν ὄρισμένῳ σταθμῷ, πρὸς ὃ ἔδει προσάγειν, καὶ οὐκ ἐξῆν μείον παρασχεῖν. ὅτε δὲ ἐντεθειῆ τὸ ἱερεῖον εἰς τὸν ζυγόν, περιεστῶτες ἐβόων, μείον, μείον τοῦτο· δηλονότι ἔλαττόν ἐστι. παρὰ τοῦτο οὖν λέγει, Μειαγωγήσουσι τὴν τραγῳδίαν. πρὸς τὸν ζυγὸν προσάξουσι καὶ στήσουσι. καὶ ὃ τὸ πρόβατον εἰσάγων μειαγωγὸς ἐκαλεῖτο, [κουρεῖον.] ἔδει δὲ αὐτὸ ἔλαττον ἴσχειν σταθμοῦ τινος, διὰ τοὺς φιλοδοξοῦντας.

15 Μειαγωγία. καὶ Μειαγωγός, ὃ εἰσάγων. Ἀπολλόδωρος ἐν ταῖς περὶ Θεῶν· Ὅτι οἱ φράτορες, ἵνα μείζους νέμονται μερίδας, ἐπεφώνουν ἐστῶτες,

1. τοὺς ἀπὸ ἑτέρας χώρας οἰκοῦντας, πρὸς δὲ τοὺς μετοικ.] Totus hic locus ex Schollasta Sophoclis sic emendandus et scribendus est: τοὺς ἀπὸ ἑτέρας χώρας μεταβαίνοντας καὶ κατοικοῦντας ἐν ἑτέροις. κέρχεται δὲ καὶ Ἀισχύλος ἐπὶ τῶν οἰωνῶν, ἐν Ἀγαμέμνονι λέγων οὕτως· Τῶνδε μετοίκων. μετοίκους γὰρ εἶπε τῶν ὑψηλῶν τόπων τοὺς οἰωνοὺς ἐκεῖ· ἀντὶ τοῦ ἔνοικους. Küst. In superiore quidem membro Suidas integram servavit scripturam, nec differt, nisi quod omisit σημαίνει, Schol. Flor. Ibidem κακεῖσε ἀντὶ τοῦ ἔνοικων. πρὸς δὲ] δὲ om. Schol. et sola Med. 2. τοῦτο δὲ σημαίνει ἔνοικον. Ἀισχύλος] τοῦτο δὲ ἔνοικον· χρῆται δὲ καὶ Ἀισχύλος ἐπὶ τῶν οἰωνῶν Schol. Suidas potuit vel debuit scripsisse, Ἀισχύλος δὲ λέγει τοὺς οἰωνοὺς μετοίκους τῶν ὑψ. τ. 3. Ἀισχύλος] Agam. 58. Mox οἰωνοὺς B. E. 4. Ζωβίαν ὑποδεξαμένην Ἀριστογ.] Locum hunc composuit Suidas ex Demosthene, qui Orat. I. contra Aristogit. p. 496. [787. sq.] ingratus animum Aristogitonis erga Zobiam plenius sic describit: Ταύτην τὴν ἀνθρωπον (i. e. Ζωβίαν) τὴν τὰ τοιαῦτα ἐδωρηθήσασαν αὐτόν, ὡς πολλὸς παρ' ὑμῖν ἔπνει καὶ λαμπρὸς ἦν, μεμφομένην τε καὶ τούτων ὑπομνήσκουσαν καὶ ἀξιοῦσαν εὐπαθεῖν, τὸ μὲν πρῶτον ῥαπίσας καὶ ἀπειλήσας ἀπέπειμψεν ἀπὸ τῆς οἰκίας· ὡς δ' οὐκ ἐπαύετο ἡ ἀνθρωπος, ἀλλὰ γυναικὸς πρᾶγμα ἐποίησε, καὶ πρὸς τοὺς γνωρίζοντας προσιοῦσα ἐνεκάλεσε, λαβὼν αὐτὸς αὐτοχειρὶς, πρὸς τὸ πωλητήριον τοῦ μετοικίου ἀπήγαγε, καὶ εἰ μὴ κείμενον αὐτῇ τὸ μετοικίον ἔτυχεν, ἐπέπρατ' ἂν διὰ τοῦτον, ὃ τῆς σωτηρίας αὐτῆς αἰτία ἐγεγόνει. Küst. Qui debebat afferre v. Ἀριστογείτων. Mox ἐξαγωγὴν Med. 8. Τοῦτον δὲ ἐπίπρασκ.] Haec sunt verba Laertii in Xenocrate, segm. 14. sed ubi pro ἀπονοῦντα rectius legitur ἀδυνατοῦντα. Küst. ἀπονοῦντα] ἀπονοῦντα ut recte Valoesius. Hemst. ἀπονοῦντα A. B. E. 10. Μετοικωνίσασθαι. ἀντὶ τοῦ, μετ.] Ex Harpocrate: qui Dinarch. c. Demosth. p. 101, 45. attulit. Accedit eiusdem alter locus p. 94, 5. 12. μεταβαίνειν] διαβαίνειν V. repugnant Photio. 15. Μέχρι. γενικῇ] Μέχρι αἰδοῦς A. V. Photius. Μέχρι. γενικῇ, μέχρι αἰδοῦς B. E. Edd. ante Küsterum. αἰδοίων] αἰδοίων A. B. V. 17. μέχρι τῶν ἀμφωτίδων] μέχρι τῶν om. A. B. V. E. Edd. ante Küsterum. Brevius scribi potuit, ἀντὶ τοῦ μέχρι τῶν ὠτων cum v. Ἀμφώτες.

1. Καὶ Μειαγωγεῖον delevit Küsterus, silente Gronovio. Sequentia collocat V. post v. Μειαγωγία, neglexit *V. 3. Μειαγωγήσουσι τὴν τραγ.] Aristoph. Ran. 809. Τί δέ; μειαγωγήσουσι τὴν τραγῳδίαν; Vide ibi Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. Confer etiam Nostrum supra v. Ἀπατούρια, et Petittum de Legg. Att. p. 148. Küst. Μειαγωγήσουσι Ald. 4. εἰσήγαγεν] εἰσάγη, dein εἰς τοὺς ἰδίους φ. Schol. et mox ἐν ἡλικίᾳ, tum παρίστα αὐτοῖς ἐπὶ ὃ. στ. πρὸς ὄν. φράτορας] τοὺς φράτορας A. B. E. 7. ὅτε δὲ] δὲ om. B. V. E. Tum τεθειῆ V. et infra ἔλαττον. 8. Librorum distinctionem, μείον· τοῦτο δηλ. ex Schol. correxi. 9. παρῶ] περὶ A. V. Tum τούτου V. omisso statim λέγει. 11. ὃ τὸ] ὃ om. B. E. 12. κουρεῖον] Supple et scribe, τὸ δὲ ἱερεῖον τοῦτο καὶ κουρεῖον ἐκαλεῖτο. Küst. Κουρεῖον inepte h. l. positum est. Alio loco Schol. Aristoph. τοῦτο δὲ κέρχεται κουρεῖον, ἀπὸ τῶν κούρων, ὑπὲρ ὧν ἔδύετο. Gaisf. Neque pluris ducenda sunt novissima, ἔδει δὲ . . . φιλοδοξοῦντας. Ubi desideratur μὴ ἔλαττον. 15. Μειαγωγία. καὶ Μειαγ.] Ex Harpocrate. 16. Οἱ φράτορες] Ὅτι οἱ φρ. A. Haec usque ad γὰρ ἐστὶ nescit *V. Mox ἵνα μείζονος μερίδος Photius.

quo nos accipere solemus nomen. μετοίκους enim vocamus, qui ex alia regione in aliam commigrant, et ibi habitant. usus est etiam Aeschylus, cum alites excelsorum locorum μετοίκους vocat. μετοίκους enim ibi significat id quod ἔνοίκους. Et alibi: Aristogito Zobiam, quae ipsum ex carcere elapsus aedibus suis exceperat, postulantem gratiam sibi ab eo re ferri, cum multum iam polleret, ad forum inquilinorum abduxit, et sororem in alias terras exportandam vendidit. Et alibi: Illum vero vendiderunt, quod tributum inquilinorum solvere non potuit. Μετοικωνίσασθαι. Malum augurium corrigere. Μετοίχεσθαι. Persequi, transire. Μετοικήσονται. Praeteribunt, transibunt. Μέχρι αἰδοῦς. Usque ad pudenda. Μέχρι τῶν ἀμφωτίδων. Usque ad ambas aures. dicitur de rebus ad Suidae Lex. Vol. II.

summum usque repletis. ubi ἀμφωτίδων idem significat quod ὠτων. Μειαγωγεῖν. Minus ferre. Tragoediam ponderabunt. cum quis filium iam adultum ad phratores introducebat, victimam statuti ponderis simul cum eo adducebat, nec minorem dare licebat. cum autem victima ad libram appendebatur, circumstantes clamabant, μείον, μείον, significantes eam iusto pondere minorem esse. ad hunc igitur morem Comicus alludens, inquit, Tragoediam ad libram appendent et ponderabunt. tum qui victimam (ea autem erat ovis) adducebat, μειαγωγός dicebatur. [Ipsum autem sacrificium dicebatur] κουρεῖον. oportebat autem victimam illam certo pondere minorem esse, propter ambitiosos. Μειαγωγία. Et Μειαγωγός, qui hostiam exhibet. Apollodorus in opere de Diis: Phratores, ut maiores portiones acciperent, astan-

ιστάνειν δεῖ· μείον γάρ ἐστι. Μειαγωγῆσαι δέ ἐστι τὸ ἐπιδοῦναι τοῖς φράτορσι τὸ Μείον.

Μείδας, Μείδαντος. ὄνομα κύριον.

Μειδίαμα. ὁ γέλως.

Μειδίας. ὄνομα κύριον.

Μείδω. τὸ γελῶ. Καὶ μειδιῶ, ὁμοίως.

Μειδωνος. ὄνομα κύριον.

Μειδύλος. ὄνομα κύριον.

Μεῖζονα βοᾷ δάφνης χλωρᾶς καιομένης. ἐπὶ τῶν μεγάλα βοώντων.

Μεῖλανι. τῆ μέλανι.

Μεῖλαξ. ὁ λιμῶν, ὁ παράδεισος. καὶ μεῖλακες τὸ πληθυντικόν.

Μεῖλια, τὰ προικία.

Μεῖλιγμασιν. ἀπατήμασιν, ἐξιλώμασιν, ἡδύ-
σμασι. Καὶ τὸν τρόπον τῆς μεῖλιξεως οὐδ' αὐτὸν ἀπεκρύψατο.

548 "Μεῖλικτήριον.

Μεῖλικτηρίοις. προσηνέσιν, ἡδέσι, πράεσι.

Μεῖλινον δόρυ.

Μεῖλιξασθαι. πραῖναι.

Μεῖλισιουργίς.

Μεῖλισσόμενος. παρακαλῶν, πραῖνων.

Μεῖλιχία. καὶ Μεῖλιχίος, πρῶτος, χρηστός.

Μεῖλιχον. πρῶτον, χρηστόν.

Μεῖιον. καὶ μειαγωγός. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Στρατοκλέα φησί· Παρέστη μείιον. Θῦμα δέ ἐστιν, 5 ὃ τοῖς φράτορσι παρεῖχον οἱ τοὺς παῖδας εἰσάγοντες εἰς τούτους. ὅθεν τὰ μὲν ἱερεῖα μείιον προσηγορεύθη.

Μεῖιον. ἔλαττον, μικρότερον. Ὁ δὲ εἰς αὐξή-
σιν τῆς ἀρετῆς καὶ μείωσιν τῆς κακίας ὄλην ἐξεκέ-
10 χυτο τὴν ψυχὴν. — Οὐδέν τι μείιον ἢ ὁ Σωκράτης εἰς τὴν ζήτησιν τοῦ ἀληθοῦς. ἐπεὶ καὶ ἐκεῖνος ὑπὸ τῶν λ' μὴ διαλέγεσθαι προσταχθεὶς οὐχ οἴσασθε ἦν πεῖθεσθαι τῷ προστάγματι. Καὶ αὐθις· Οἱ δὲ ἐν μάχαις πολλαῖς ἔφερον τὸ μείιον.

Μεῖιον. τὸ ὑπὲρ τῶν ἐγγραφομένων παιδῶν εἰς
τοὺς φράτορας θνύμενον ἱερεῖον, οὐ μείζονος ἀπο-
δεδειγμένου τινὸς σταθμοῦ· ὃ ἐπεφθέγγοντο οἱ
φράτορες, εἰ καὶ μεῖζον εἶη, ὅτι μείιον· καὶ μεια-
γωγός ὁ τοῦτο παρέχων.

20 Μειονεκτεῖ. τὸ ἦττον φέρει, ἔλαττοῖ.

Μειονέκτημα.

Μειονεκτούμενοι. ἔλαττούμενοι.

Μειονεξία.

1. *ιστάνειν δεῖ*] *πτανεῖν δεῖ* ὅς Α. Β. *V. E. Med. et similiter Photii MS. *μείων* Med. 2. *ἀποδοῦναι*] *ἐπιδοῦναι* Α. Β. Phot. Harpocr. τὸ τοῖς φρ. δοῦναι τὸ μ. V. *σημείον* Α. pro τὸ μείον. 5. *Μεῖδίας*] *Μεῖδίας* medicus et Cleombrotus fratres: soror eorum Cretoxene, mater Erasistrati Iullatae: vid. supr. *Ἐρασίστρατος*. Laert. in Theophr. testamento V, 1. *Μεῖδιον* καὶ *Ποθριάδος* (Aristotelis filiae) filium nominat Aristotelem. *Reines*. 7. *Μεῖδων*] *Μεῖδωνος* Α. Β. V. E. Med. Cf. Anthol. Pal. VI, 152. 8. *Μεῖδύλος*] Gl. neglexit vulg. Scripsit *Μεῖδύλος*. V. Bastii Ep. Crit. p. 244. sq. 10. *μέγα*] *μεγάλα* Α. 12. *Μεῖλαξ*] Vocem hanc suspectam habeo, pro qua transpositis litteris scribendum puto *λεῖμαξ*. Vide Nostrum supra v. *λεῖμαξ*. Huius coniecturam firmat *μεῖλαξ* Α. qui deinceps pro editis καὶ πληθυντικῶς *μεῖλακες* habet καὶ *λεῖμακες* τὸ πληθυντικόν, ac similiter καὶ *μεῖλακες* τὸ πληθυντικῶς *V. Unde quod videt effecimus. Ceterum *λιμῶν* Med. 14. *Μεῖλια*] Il. ε. 147. Vide Hesychium, coll. Callim. h. Di. 230. et Apollon. III, 594. 15. *Μεῖλιγμασιν*] Vid. Aeschyl. Choeph. 13. *ἀπατήμασιν* om. Α. Photius substitit in his: *Μεῖλιγμασιν*: *ἀπατήμασιν*, quod scribendum *ἀπατήμασιν* cum Lex. Seg. 18. *Μεῖλικτήριον* om. V. 19. *Μεῖλικτηρίοις*] Vid. Blomfield. Gloss. Aeschyl. Pers. 616. *Gaisf.* 20. *Μεῖλινον*] Il. ε. 666. coll. Herod. Epimer. p. 86. 22. Glossa suspecta.
2. *Μεῖλιχον* Lex. Bachm. p. 302. 3. *Μεῖιον*. καὶ *μειαγωγός*. Ἰσ.] Ex Harpocrate quidem ducta, sed temere ab gl. *Μειαγωγεῖν* et *Μειαγωγία* distracta. In Isaei loco Harpocr. libri *Παρέστησε*. 6. *τὰ ἱερά*] *τὰ μὲν ἱερεῖα* Α. Β. V. Photius. 8. Ὁ δὲ εἰς αὐξήσιν τῆς ἀρετῆς.] Haec sunt verba Damascii de Isidoro philosopho, ut discimus ex ipso Suida supra v. *Ἰδιώτης*. *Küst.* Ubi legitur *συναύξισιν*. Exemplum tamen parum apto loco propositum. Eidem Damascio haud dubitamus continua vindicare, coll. v. *Μῆτι*. 15. *Μεῖιον*. τὸ.] Haec Gaisf. dedit ex Α. Habet item Photius. *ἐγγραφομένων*] Sic Α. marg. et Photius, *ἐγγεγραμμένων* Α. in textu. 16. *μείζον* Photius. 20. *Μειονεκτεῖν*. τὸ ἦ. *φέρειν*, *ἐλαττοῦν*] *Μειονεκτεῖ* — *φέρειν*, *ἐλαττοῖ* restitui cum Zon. p. 1354. et Α. Β. V. E. Vulg. tenet Photius. Cf. intpp. Aristaeneti p. 388. 21. *Μειονέκτημα*] Quae subsequebantur, *Καὶ Μειονεκτῶ γενικῆ*. τὸ *ἐλαττόν σου ἔχω*. καὶ delevi cum Α. V. 23. Om. vulg. Firmat *V. ἡ μικρὰ δόσις interpretatur Zon. p. 1346.

tes acclamabant: Appendere oportet; est enim iusto pondere minor. Hinc *μειαγωγῆσαι* dicitur, hostiam ad phratores adducere. *Μείδας*. Nomen proprium. *Μεῖδίαμα*. Risus. *Μεῖδίας*. Nomen proprium. *Μείδω*. Rideo. Et *μειδιῶ*, idem. *Μεῖδωνος*. Nomen proprium. *Μεῖδύλος*. Nomen proprium. *Μεῖζονα βοᾷ* δ. Maiorem clamorem edit quam laurus viridis ardens. dicitur de iis qui valde vociferantur. *Μεῖλανι*. Nigro. *Μεῖλαξ*. Pratum, hortus. et pluraliter *μεῖλακες*. *Μεῖλια*. Dotalia munera. *Μεῖλιγμασιν*. Fallacis, deleniementis, illecebris. [Et *μεῖλιξ*.] *Ne ipsum quidem modum deleniendi eum celavit.* *Μεῖλικτήριον*. *Μεῖλικτηρίοις*. Gratis, incundis, lenibus. *Μεῖλινον δόρυ*. *Μεῖλιξασθαι*. Lenire. *Μεῖλισιουργίς*. *Μεῖλισσόμενος*. Consolans, mitigans. *Μεῖλιχία*. Et *μεῖλιχίος*, benignus, lenis. *Μεῖλιχον*. Suave, benignum.

Μεῖιον. Et *μειαγωγός*. Isaeus in oratione contra Stratoclem inquit: *Adest hostia.* *Μεῖιον* est enim hostia, quam phratores praebant, qui filios suos in eorum numerum referendos curabant. *Μεῖιον*. Minus. *Ille vero omni studio in id incumbabat, ut virtutem augetet, vitia imminueret.* † *Non minus quam Socrates in veritatis investigationem [incumbebat.] neque enim ille, quamvis a XXX. Tyrannis ipsi interdictionem esset, ne disputaret, interdictione parere potuit.* Et alibi: *Inter vero e multis proeliis inferiores discesserunt.* *Μεῖιον*. Hostia quae pro pueris inter phratores recipiendis offerebatur, nulla mensura constituta; sed curiales, etsi maior esset hostia, tamen acclamabant: *minor* est. unde qui victimam praebat *μειαγωγός* dictus. *Μειονεκτεῖ*. Minus habet, deteriore utitur condicione. *Μειονέκτημα*. *Μειονεκτούμενοι*. Qui deteriore sunt condicione. *Μειονεξία*.

Μείου. ἐλάττονα τίθει. Ξενοφῶν Κῦρος ἔφη πρὸς Ἀράσπαν τὸν κατάσκοπον, μηδὲν ἐλάσσου τὰ ληθούσ, μηδὲ μείου τὰ τῶν πολεμίων. κρεῖσσον γὰρ μεῖζω οἰηθέντας μείονα ἰδεῖν, ἢ μείω ἀκούσαντας ἰσχυρότερα εὐρίσκειν.

Μειοῦται.

Μείων. ὁ ἐλάσσων.

Μειρακιεύεσθαι. ὡς μειράκιον ἀθύρειν. μεῖραξ γὰρ τὸ μειράκιον. καὶ μειρακύλλιον.

Μείρεται. βουλεύεται.

Μείρω. μερίζω.

Μεῖς. μὴν Αἰολικῶς.

Μεῖστον. τὸ ἐλάχιστον.

Μῆ. τὸ ἀπαγορευτικόν. ἀντὶ τοῦ οὐ κεῖται παρὰ Καλλιμάχῳ.

Ἠρνεόμην θανάτοιο πάλοι καλέοντος ἀκούσαι, μὴ μεταδῆν.

τουτέστιν, οὐκ ἀπέθανον πρὸ τούτου, ἵνα οὐ μεταδῆν καὶ ἐπὶ σοὶ θρηγήσω ἀποθανόντος. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει τὸ μὴ ἀντὶ τοῦ οὐ τάττεται.

Ἔρδ' αὖ πλαδίη. ἀντὶ τοῦ, μηδὲ πλησίον γένοιτό μοι τοῦτο, ὅπερ λέγεις.

Μῆδαβα. ὄνομα τόπου παρὰ τῷ Ἰωσήφῳ.

Μῆδ' ἀμελῶ. ἐπὶ τῶν καταφρονουμένων.

Μῆδαμῆ, καὶ Μῆδαμου, καὶ Μῆδαμῶς.

Μῆδαμινός. ὁ εὐτελής.

Μῆδεα. τὰ βουλευματα, καὶ τὰ αἰδοῖα.

Μῆδὲ κάρφος κινεῖν. ἐπὶ τοῦ ἡσύχου.

Μῆδὲ μέλι, μηδὲ μελίσσας. ἐπὶ τῶν μὴ βουλομένων παθεῖν τι φαῦλον μετ' ἀγαθοῦ.

Μῆδὲν μακρὰν ἀπέλθης. παρὰ Ἀριστοφάνει. τὸ δὲν παρέλκει κατ' Ἀττικούς.

Μῆδὲν ποτ' εἶην ἄλλο πλὴν θεῶ φίλος. εἰς ὅσον ὑπὸ τῆν αὐτοῦ λῆξιν καὶ τὸ αὐτοῦ κράτος ἀριθμοῦμαι. λῆξις λέγεται ἢ παῦσις.

Μῆδέποτε δουλεύσασα γυνὴ δέσποινα γένηται.

Μῆδέποτ' εὖ ἔρδειν γυναῖκα, μηδὲ γειτονος κῦνα, μηδὲ κυβερνήτην φίλυπνον, μὴ λάλον κωπηλάτην. παραινεῖ μὴ εἰς ἄχρηστα ἀναλίσκειν.

1. Ἐλάττον] ἐλάττονα A. V. Ξενοφῶν] Cyrop. VI, 3, 17. 4. οἰηθέντας] οἰηθέντες A m. sec. 6. Om. vulg. 8. Μειρακιεύεσθαι] V. Herod. Epimer. p. 86. 9. μεῖραξ] Vid. Boissonad. in Kunap. p. 291. Graevius in Lucian. Pseudolog. c. 5. Lobeck. Phryn. p. 212. Gaisf. Cf. Zon. p. 1346. Scripsi μεῖραξ. 10. βουλεύεται] βούλεται Tittmannus in Zon. p. 1355. frustra. 12. Μεῖς] Memorabilis Strabonis locus XIII. p. 613. sed parum tutus. 14. Μῆ. τὸ ἀπαγορ.] Confer omniuo de haec vocula Etymologum. Küst. 15. Καλλιμάχῳ] Fr. 144. 19. ἀποθανόντι corrigit Portus, Bentleium occupans. Ceterum interpretationem Suidae libere confiteor me parum assecutum esse, praesertim cum in illius sententia μὴ suam obtineat sedem. Quippe μὴ μεταδῆν accurate iungenda cum πάλοι. παρὰ Ἀριστοφάνει] Vide Reisingii Coniectan. p. 107. Eam rationem Alabandiacum solecismum vocari tradit Stephanus Byz. v. Ἀλάβανδα. Continuo sequebatur glossa, quam cum V. delevi: Μῆ ἀποσκορακίσῃς με. μὴ ἐκδιώξῃς με, μὴ ἐς κόρακας ἐβάλῃς. Ubi Küsterus: „Μῆ ἀποσκορακίσῃς με] Haec sunt verba Davidis Psalm. XXVI, 9. secundum interpretationem τῶν LXX. Theodoretus in illum locum: Τὸ Μῆ ἀποσκορακίσῃς με, μὴ ἀποδιώξῃς με, εἰπον οἱ ἄλλοι ἐρμηνευταί. ἀπὸ δὲ τῆς ἔξωθεν παιδείας οἱ Ἐβραϊοὶ τούτου τὸ ὄνομα πεποιήκασιν. τὸ γὰρ εἰς κόρακας ὕβρις τις ἦν παρὰ τοῖς πάλοι ἀπὸ τινος μύθου γεγεννημένη.“ Gl. habet A. in marg., sed ommissis μὴ ἐκδιώξῃς με. Idem in margine inferiore praebet: Μῆ ἀποσκορακίσῃς με. Μῆ ἀποτινάξῃς με, ὡς ὁ γαλκεύς τὴν σκορῖαν ἀπὸ τοῦ σιδήρου. Eadem fere Gram. Anecd. II. p. 460. et Besychius. Cf. v. Ἀποσκορακίσῃς. Tandem μὴ πέμψῃς A. pro ἐβάλῃς. Item cum A. delevi: Μῆδ' ἀκανθα ἀμύξῃ τοὺς ἀγαθοὺς. Quae ex v. Ἀμύξῃς petita post gl. Μῆδ' ἀμελῶ posuit *V. una cum v. Μῆδ' αὖ πλ.
1. πλαδίη] Pro πλαδίη scribendum πλαδίη per duplex δδ. Est ex Aristoph. Lysist. 989. Bos. Scripsi πλαδίη. 2. μοι] μου A. 3. Μῆδαβα] Μῆδαμα A. B. E. *V. Med. Laudat Gaisf. Iosephi Antiq. XIII, 1, 2. IX, 1. B. lud. 1, 2, 6. τῷ om. *V. 4. Μῆδ' ἀμελῶ] Interpretatio, quam Suidas subiungit, lectioni huic minime convenit. Quare sequor potius auctoritatem Apenticae Vaticanae, in qua proverbium hoc sic effertur, Μῆδων ἀμελῶν, i. e. Medos contempnens. Küst. καταφρονούντων] καταφρονουμένων A. B. E. 7. Μῆδεα. τὰ βουλευματα. καὶ τὰ αἰδ.] Artemidorus I, 47. (45.) Μῆδεα καλεῖται τὰ βουλευματα καὶ τὸ αἰδοῖον. Huc Suidas respexisse videtur. Küst. τὸ αἰδοῖον B. τὸ αἰδοῖον καὶ τὰ βουλευματα *V. Cf. Zon. p. 1358. 8. Μῆδὲ κ. κινεῖν] V. Aristoph. Lysistr. 474. 9. Μῆδὲ μ.] Trypho in Rhett. Graec. Vol. VIII. p. 760. ὡς παρὰ Σαπφοῖ. μῆτ' ἐμοὶ μέλι μῆτε μέλισσα. μῆτ' excidit apud Arsen. p. 354. 10. παθεῖν τι] τι παθεῖν A. 11. Ἀριστοφάνει] Ran. 437. 12. δέν] δὲ ἂν A. V. 15. δὲ ἢ] ἢ A. V. i. e. λέγεται: quod recepi, diserte ab *V. oblatum. Nempe haec quidam subiecit, recordatus gl. Παῦσις. 16. Μῆδέποτε] Scribe μήποτε, ut versui modulus suus constet. Küst. Μῆποτε — γένοιτο Prov. Metric. 79. δουλεύσα *V. 18. Μῆδέποτ' εὖ ἔρδειν γυναῖκα, μηδὲ γ.] Eadem leguntur supra v. Ἀχρηστα. Küst. Vid. not. in Aristot. Rhet. I, 13, 15. ed. Oxon. 1820. Gaisf. Compares infra v. Μῆποτ' εὖ ἔρδειν. Aliter protulit Arsentus p. 356.

Μείου. Minue. Xenophon: Cyrus Araspam exploratorem retuit res hostium narrantem quicquam ex vero diminuere. praestare enim ut opinione minora postea videamus, quam maiora deprehendere relatis. Μειοῦται. Μείων. Minor. Μειρακιεύεσθαι. Iuvenili more ludere. μεῖραξ enim et μειρακύλλιον adolescentem significat. Μείρεται. Consultat. Μείρω. Divido. Μεῖς. Aeolice, mensis. Μεῖστον. Minimum. Μῆ. Adverbium vetantis. apud Callimachum reperitur positum pro οὐ. Negavi iampridem, non sero vocantem mortem audire. * * * hoc est, ante non sum mortuus, ne postea te quoque mortuum legerem. et apud Aristophanem μὴ ponitur pro οὐ. Μῆδ' αὖ πλαδ. Procul a me absit, quod dicitis. Μῆδαβα. Nomen loci apud Iosephum. Μῆδ' ἀμελῶ. Medos contempnens. de his dicitur qui aliquid contempnunt.

Μῆδαμῆ. Et μηδαμου. Et μηδαμῶς. Μῆδαμινός. Qui nullius est pretii. Μῆδεα. Consilia. item pudenda. Μῆδὲ κάρφος κινεῖν. Ne festucam quidem movere. dicitur de homine quieto. Μῆδὲ μέλι. Nec mel, neque apes. de his dicitur qui bonum aliquod cum malo coniunctum pati nolunt. Μῆδὲν μακρὰν ἀπέλθης. Ne longius abeas. Apud Aristophanem. δέν autem apud Atticos redundat. Μῆδὲν ποτ' εἶην ἄλλ. Nihil unquam sim aliud nisi deo carus. [felicem me putabo,] quamdiu ero ex illorum numero, quos deus populum sibi elegit. [λῆξις autem cessationeiu significat.] Μῆδέποτε δουλ. Nunquam mulier, quae serva fuit, domina fiat. Μῆδέποτ' εὖ ἔρδ. Nunquam beneficium conferas in mulierem, neque vicini canem, neque gubernatorem somnolentum, neque garulum remigem. proverbium docet in res inutiles non esse sum-

Μήδεια, Κολχίς, ἡ Αἰήτου θυγάτηρ, φαρμακεστάτη γυναικῶν· ἥτις ἀσινῶς ἐποίησε τὸν Ἰάσονα ζεύξαντα τοὺς πυριπνύους ταύρους ἀρόσαι τὴν γῆν. καὶ λαβῶν τὸ χρυσόμαλλον δέρας, ἠγάγετο τὴν Μήδειαν. [Ὅτι οἱ Ἕλληνες τὴν νύμφαν καλοῦσι Μη- 5 δεῖας ἔλαιον.]

Μῆ δεισαντες. μὴ φοβηθέντες.

Μῆδη. ὄνομα κύριον. Μηδία δὲ χώρα.

Μηδίας. ὁ ἔθνωρ.

Μηδίζω. τὰ τῶν Μήδων φρονῶ. καὶ μηδι- 10 σαντες.

Μηδικὴ πόα. ἡ τρίφυλλος λεγομένη.

Ἐκ τῶν Μηδικῶν τὸν λεγόμενον παππῶν ἔρανον.

ἐπὶ τῶν Μηδικῶν ἐγένετο ψήφισμα, ὥστε ἕκαστον 15 τουτέστι, μήτε ὑπὲρ τὸ δέον ἐχθαίρει, μήτε ἐπιλαν- κατὰ δύναμιν συμβάλλεσθαι εἰς τὰ κοινὰ χρήματα. ταῦτα δὲ ἔταξεν Ἀριστείδης δοῦναι τοῖς συμμάχοις, εἰ τοῖς βαρβάροις πολεμοῖεν.

Μηδικὸς ὄρνις. ὁ ταῶν.

Μῆδιος. ὄνομα κύριον.

Μηδισμὸς ὁ Πανσανίου. ἄλόντος γὰρ αὐ- τοῦ ἐπὶ μηδισμῶ, συνατιῶνται Θεμιστοκλέα.

Μῆδομαι. βουλεύομαι. 550

Μῆδος. ὁ Περσῶν βασιλεύς. καὶ τὸ βούλευμα.

Μηδοσύνη. βουλή.

Μῆδοι. ὄνομα ἔθνους.

Μῆ δῶτε τὰ ἀγία τοῖς κυσί.

Μῆ ἐλλίπης.

Μῆ ἐμβήη.

Μῆ ἐπιχειρεῖτε.

Μηθώνη. ὄνομα πόλεως.

Μηθ' οἷς ἐχθαίρεις ὑπεράχθεο, μήτ' ἐπιλαν- χρόνος γὰρ εὐμαρῆς θεός.

θάνου τῆς ἐχθρας. ὁ γὰρ χρόνος εὐμαρῶς παρέρ- χεται. ὁ χορός φησι πρὸς Ἠλέκτραν.

Μηθυμναῖος. ὁ ἀπὸ Μηθύμνης πόλεως.

Μηϊόσι.

1. φαρμακιστάτη] φαρμακεστάτη A. V. forma parum compta. 5. Ὅτι οἱ] Seqq. Procopii sunt. Vid. infra v. Νάφθα. Desunt V. Gaisf. Qui clam praefixit Ὅτι. Recentem annotationem uncis distinxī. 8. Μῆδη] V. Meinek. in Euphor. p. 64. Verum hoc eruditionis portentum abhorret a Suida, qui cum Zon. p. 1357. tradere debuerit: Μῆδεια. γυνή [sive ὄνομα κύριον]. Μηδία δὲ χώρα ἴ. Cf. v. Γαλάτεια. χώρα] Quae subiciebantur ἢ τῶν Μήδων, cum A. B. V. Gaisf. deleuit. 9. Μηδίας] No- men obscurum. Huic glossae praemisit *V. Μῆδεια. πόλις. 10. καὶ μηδισαντες om. A. 12. Μηδικὴ πόα] Vid. intpp. Hesychii et quae diximus in Dionys. Perieg. p. 802. 13. Ἐκ τῶν Μηδικῶν τὸν λεγ.] Aristoph. Lysistr. 652. Τοῦράνου γὰρ μοι μέτεστι· καὶ γὰρ ἄνδρας εἰσφέρω· τοῖς δὲ δυστήνοις γέρουσιν οὐ μέτεστ' ὕμιν, ἐπεὶ τὸν ἔρανον τὸν λεγόμενον παππῶν ἐκ τῶν Μηδικῶν εἴτ' ἀναλώσαντες, οὐκ ἀντισφύριτε τὰς εἰσφοράς. Scholiasta in illum locum: Τοῦράνου γὰρ μοι μέτεστιν. τοῦ ἔρανου (φησὶ) μετέγω. ἄνδρας γὰρ εἰσφέρω εἰς τοῦτο· καθὼς ἴκτουσιν ἄνδρας αἱ γυναῖκες. ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν Μηδικῶν ψήφισμα, ὡς ἕκαστον κατὰ δύναμιν συμβάλλεσθαι εἰς τὰ κοινὰ χρήματα. Et paulo post: Ἐκ τῶν Μηδικῶν. ὡς αὐτῶν τὰ Μηδικὰ χρήματα δαπανησάντων. Vide etiam Nostrum infra v. Παππῶν. Küst. Glossam ex altero loco transcriptam opinor. 15. ἐπὶ τῶν Μηδικῶν ἐγένετο] ἐγένετο (ὄν addit *V.) ἐπὶ τῶν Μηδικῶν A. V. E. cum glossa posteriore, unde sumendum etiam συμβάλλεσθαι. 19. ταῶς] ταῶν A. B. V. E.

1. Μῆδιος] Παρὰ Μῆδῆω (leg. Μῆδῆω) τῷ Θεσσαλῷ Alexander M. coenans et bibens nimium obiit, Athen. X. 434. Plutarch. de An. Tranq. c. 22. et de Sanit. tuend. c. 8. solitum inprimis cum Alexandro compotare dicit. Zonaras Μῆδιαν vocat. Μῆδιος ὁ Ἀρισσαῖος Strab. XI. 530. Μῆδιος ὁ τῆς Ἀρισσας ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ δυναστεύων Diod. XIV. sub Olymp. 96. Reines. Μῆδιον B. Wyttenbachium in Plutarch. p. 65. C. D. addit Gaisf. 2. γὰρ αὐτοῦ om. A. B. *V. γὰρ om. V. Quae satis arguunt studiosi hominis annotationem extitisse, Πανσανίου ἀλόντος ἐπὶ μηδισμῶ σ. Θ. Ea vero postmodum ut fit sub gl. Μηδισμὸς est revocata. Zou. p. 1356. Μηδισμὸς. ὁ τὰ τῶν Μήδων φρονῶν. 3. συνατιῶνται καὶ] καὶ om. A. B. V. Continuo cum V. deleui, quae habet A. in marg. Μηδὸ λως. ἐπιθήρημα. 5. Μῆδος. ὁ Περσῶν βασ.] Si Suidas vocem Μῆδος hic accepit pro nomine proprio Regis Persarum, Medus appellati, videtur respexisse ad locum illum Aeschylī in Persis v. 767. Μῆδος γὰρ ἦν ὁ πρῶτος ἡγεμὼν στρατοῦ. Vide omnino quae in illum locum notavit Stanleus. Küst. Commentum mirificum. 8. Μῆ δῶτε] Euang. Matth. VII. 6. 9. ἐλλίπης] ἐλλίποις A. B. ἐλλέποις V. Hanc glossarum trigam Küsterus sustulit, adversante *V. 10. ἐμβήη] ἐμβήη A. B. V. Scripsi ἐμβήη cum Iliad. π. 94. Mox ἐπιχειρεῖτε Med. 12. Cf. v. Μεθωναῖος. 13. Μηθ' οἷς ἐχθ.] Sophocl. Electr. 177, 78. Cf. v. Χρόνος γὰρ εὐμαρῆς θεός. ὑπεράχθεο A. *V. 15. ἐπιλάθου] ἐπιλανθάνου A. B. V. E. Schol. 18. Post gl. Μηθυμναῖος quae extabant ex v. Ἀμβλύνω repetita, Μῆθ' ὑπὸ νεότητος θρασύνεσθαι, μήθ' ὑπὸ γήρως ἀμβλύνεσθαι, deleui cum V. Habet A. in marg. Küsterus parum suspiciose: „Haec sunt verba Dionis de Traiano imperatore, ut monuimus etiam supra v. Ἐκμαζεν, ubi locus hic auctior legitur.” Idem tamen omisit obscuram glossam Μηϊόσι, hoc est, ut opinor, Μηϊοσι.

ptus faciendos. Μῆδεια. Medea, Colchica, Aetiae filia, veneficiorum peritissima: quae effecit ut Iason tauris ignivomis aratro impune iunctis terram araret. ille igitur aureo vellere potitus Medeam secum abduxit. [Graeci naphtham oleum Medae vocant.] Μῆ δεισαντες. Non metuentes. Μῆδη. Nomen proprium. Μηδία vero, regio Medorum. Μηδίας. Medias, orator. Μηδίζω. Medis faveo. Et μηδισαντες. Μηδικὴ πόα. Herba Medica, quae trifolium vocatur. † Tributum, παππῶν vocatum, quod in bella contra Persas impendendum erat, [consumpsistis.] Temporibus enim Medicis acitum fuit, ut unusquisque pro facultatibus suis certam pecuniae summam in aerarium conferret: quam Aristides sociis distribui iussit, qui barbaros bello infestarent. Μηδικὸς ὄρ-

νις. Medica avis, id est pavo. Μῆδιος. Nomen proprium. Μηδισμὸς ὁ Πανσο. Medismus Pausaniae. cum enim Pausanias studii erga Persas convictus fuisset, Themistocles eiusdem criminis accusatus est. Μῆδομαι. Meditor. Μῆδος. Medus, Persarum rex. item consilium. Μηδοσύνη. Consilium. Μῆδοι. Nomen gentis. Μῆ δῶτε τὰ ἀγ. Μῆ ἐλλίπης. Μῆ ἐμβήη. Μῆ ἐπιχειρεῖτε. Μηθώνη. Nomen urbis. Μηθ' οἷς ἐχθ. Neque illis, quibus infensus es, nimium irascaris, neve iniuriarum obliuiscere. tempus est enim deus omnia leviora reddens. sive, ne supra modum inimicos tuos odio prosequaris, neve inimicitiarum prorsus obliuiscaris. tempus enim sensim et facile praeterit. haec Chorus ad Electram dicit. Μηθυμναῖος. Methymnaeus. Μηϊόσι.

Μηκάδες. ἐπιθετικῶς, αἰ αἴγες. ἀπὸ τοῦ ἰδιώματος τῆς φωνῆς.

Μὴ καταπραῦνης. μὴ μακροθυμῆσης, μὴ ἡρεμῆσης. Λαβίδ· Μὴ σιγήσης, μηδὲ καταπραῦνης ὁ Θεός.

Μὴ κίνει Καμάριναν. λίμνην φασὶ τῇ Καμαρίνῃ πόλει παρακειμένην, ὁμώνυμον αὐτῇ, ἣν βουλομένοις τοῖς Καμαριναίοις μεταχετεῦσαι ἔχρησεν ὁ Θεός, Μὴ κίνει Καμάριναν. οἱ δὲ τοῦ Θεοῦ παρακούσαντες ἐβλάβησαν. ὅθεν ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν κατ' ἑαυτῶν βλαβερῶς τι ποιεῖν μελλόντων. τινὲς δὲ φασὶ φυτὸν δυσῶδες εἶναι τὴν καμάριναν, οὗ τοὺς κλάδους διασειομένους ἀηδέστερον ὄζειν.

Μὴ κινεῖν ἀκίνητα, μηδ' ἄκρω διακτύλου.

Μὴ κινεῖν κακὸν εὐ κείμενον. ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐξ ἀγνοίας πράγματα ἐγειρόντων.

Μηκιστεύς. ὄνομα κύριον.

Μηκιστιάδης.

Μηκόθεν.

Μῆκος φάλαγγος. τὸ πρῶτον ἐκ τῶν λογαγῶν σύνταγμα, ὃ ὑπὸ μίαν εὐθείαν τάσσεται, ἀπὸ κέρατος εἰς κέρασ διατεῖνον. καλεῖται δὲ τοῦτο καὶ

πρόσωπον, καὶ μέτωπον, καὶ στόμα, καὶ παράταξις, καὶ πρωτολογία, καὶ πρωτοστάται. ὁ δὲ κατόπιν τούτου στίχος παράλληλος κείμενος, δευτέρων ζυγὸν καλεῖται· καὶ ὁ τρίτος, τρίτον ζυγὸν· καὶ 5 ἐξῆς ὁμοίως.

Μηκόμενος.

Μήκων. μέρος τι τῶν ἐντοσθίων τοῦ πολύποδος τοῦ ἰχθύος· ὃς κεῖται ἐπάνω τῆς κοιλίας, οἰοῦν κύστις ἐν ἑαυτῇ ἔχουσα τὸν θολόν, ὡς φησὶν Αἰλιανός ἐν τῷ Πε^{ρὶ} ζῴων. σημαίνει δὲ καὶ εἶδος 551 σπέρματος, καὶ ὄνομα κύριον.

Μηκώνη. ὄνομα πόλεως.

Μηκωνοειδής.]

Μηκύβερνα. πόλις ἐστὶν ἐν Θράκῃ, σταδίουσ 15 εἴκοσιν ἀπέχουσα τῆς Ὀλύμπου, ἢ Μηκύβερνα.

Μῆλα. πάντα τὰ τετράποδα. ὅθεν καὶ πᾶσα βύρσα μηλωτὴ καλεῖται.

Μῆλα. παρὰ τὸ μέλω, τὸ φροντίζω, μέλα, καὶ μῆλα, τὰ ἐπιμελείας ἄξια. Ὀμηρος·

20 Καλλίτριχα μῆλα νομεύων. ἀντὶ τοῦ νομεύσας.

Μῆλα καὶ οἱ μασθοί.

Ὁ γοῦν Μενέλαος τῆς Ἑλένης τὰ μῆλιά που γυμνῆς παρενιδῶν ἐξέβαλ', οἶῶ, τὸ ξίφος.

1. Μηκάδες] Vid. Schol. II. ψ'. 31. et Apollon. p. 458. 4. Λαβίδ] Psalm. LXXXIII, 1. Küst. 6. V. Schol. Luclani Pseudolog. 32. quo meliores codicum scripturae firmantur. φασὶ Καμάριναν] φησὶ B. V. E. φασὶ A. *V. et Zenob. V, 18. Mox pericliμένην A. 11. ποιούντων] ποιεῖν μελλόντων A. B. V. Zenob. 13. καμάριναν] καμάρην A. B. Explicatio non multum recedit ab ea ratione, quam grammatici proverbio μὴ κινεῖν τὸν ἀνάγυρον (cf. Libanii Ep. 78.) admoverunt. ἀνασειομένους] διασειομένους A. B. V. E. Zenob. 15. Μὴ κινεῖν ἀκ.] Habet V. in marg. Cf. v. Ἀκίνητα κινεῖν et Wytttenb. in Plut. T. VII. p. 202. inprimis Plat. Legg. XI. princ. 16. Μὴ κινεῖν κακὸν] Plura Schol. Platon. p. 382. Tetigit Arsenius p. 355. Aliusit Sophocles Oed. C. 510. 19. Om. *V. 20. Μηκόθεν] Μηκόθεν Edd. Om. vulg., silente Gronovio. Vide Schol. Soph. Phil. 189. monente Porto. Adverbium illustravit Hasius in Leon. Diac. p. 267. 21. Μῆκος φάλαγγος. τὸ πρῶτον ἐκ τῶν λογ.] Confer Aelianum in Tactic. c. 7. qui eadem docet. Küst. Vid. Bibl. Coisl. p. 507. sive Append. Suidae. 23. καλεῖται] καλεῖτο A.
1. καὶ στόμα καὶ μέτωπον] Transposui cum *V. et Gramm. Coisl. Ceterum μέτωπος Med. 2. πρωτολογία] πρωτολογία V. πρωτοστάτης] Lege πρωτοστάται, ut habet Aelianus loco laudato. Küst. καὶ πρῶτον ζυγὸν καὶ παρρηρὴ καὶ ἡγεμόνας καὶ προστάται Coisl. πρωτοστάτης male Portus. πρωτοστάται *V. πρωτοστάται *V. 3. τούτου] τούτων Coisl. qui mox καὶ παρῆλλ. Tum στοιχος Med. 6. Om. vulg. 7. Μήκων. μέρος τι τῶν] Ex Schol. Aristoph. Av. 158. Küst. Vide intpp. Hesychie. 8. ὃ κεῖται] ὃς κεῖται A. B. V. E. Schol. Aristoph. Edd. ante Küsterum, qui tacite correxit, Porto praeeunte. Nos servavimus, posita maiore distinctione. 9. αὐτῇ] ἑαυτῇ dedi cum A. B. E. *V. Schol. Aristoph. 11. ὄνομα κύριον] Confadise videtur Μίκων nomen viri, et μήκων παρὰ ver. Boissonad. in Herodian. p. 85. Neque distinxit Moschopulus π. σχ. p. 130. Quae praecedebant καὶ εἶδος βοτάνης cum A. B. V. removi. 12. Μηκώνη] Hesiod. Theog. 536. 13. Subiecit *V. Μηκιστιάδος. 14. Μηκύβερνα. πόλις.] Ex Harpocrate. 15. Ὀλύμπου] Addiderunt ἢ Μηκύβερνα A. *V. cum Photio et Harpocrat. 18. Μῆλα] Uberius Apollon. p. 458. et Hesychie. Cf. Wessel. in Diod. IV, 27. 19. Ὀμηρος] Odys. l. 336. 22. Ὁ γοῦν Μενέλαος τῆς Ἑλ.] Aristoph. Lysistr. 155. sed ubi eadem dialecto Dorica concepta leguntur. Küst.

Μηκάδες. Epithetum caprarum, naturalem illarum vocem sono exprimens. Μὴ καταπραῦνης. Ne scelera patienter tolere; ne quiescas. David: Ne taceas, ne quiescas, Deus. Μὴ κίνει Καμάριναν. Alunt Camarinam paludem esse, Camariniae eiusdem nominis urbi vicinam; quam cum Camariniae alio derivaturi essent, oraculo vetiti sunt id facere. illi vero deo non obtemperarunt: quae res illis nocuit. hinc proverbium dici coepit in eos, qui ipsi sibi mala arcessere student. quidam vero dicunt camarinam esse plantam foetidam, cuius rami agitati foedum spirant odorem. Μὴ κινεῖν ἀκ. Ne summo quidem digito move ea, quae non sunt movenda. Μὴ κινεῖν κακ. Ne moveto malum quiescens. dicitur de iis qui imprudenter ipsi sibi molestias creant. Μηκιστεύς. Nomen proprium. Μηκιστιάδης. Μηκόθεν. Μῆκος φάλαγγος. Longitudo phalangis vocatur prima series lochagorum secundum li-

neam rectam disposita, et ab uno cornu ad alterum extensa: quae etiam dicitur facies, et os, et frons. et ordo, et protologia, et protostatae. series vero militum quae primam illam excipit, vocatur iugum secundum; tertia iugum tertium; et sic deinceps. Μηκόμενος. Μήκων. Pars quaedam intestinorum polypodis piscis, quae supra ventrem est sita, instar vesicae; atramentum in se continens, ut ait Aelianus in libro de animalibus. significat vero etiam genus seminis. item nomen proprium. Μηκώνη. Nomen urbis. Μηκωνοειδής. Μηκύβερνα. Urbs in Thracia, XX. stadiis Olyntho distans. Μῆλα. Vox haec omnes pecudes quadrupedes notat. unde etiam quaevis pellis vocatur μηλωτή. Μῆλα. A μέλω, caro, sit μέλα et μῆλα: quasi dicas, quae cura digna sunt. Homerus: Oves pulcherrimae lanae pascens. Μῆλα etiam vocantur mammae mulierum. Menelaus Helenae nudae mammae forte con-

Μηλάνθη. εἶδος ζώου μικροῦ.

Μηλέα. τὸ δένδρον.

Μήλειος Ἡρακλῆς. ἐπὶ τῶν εὐτελῶν. τοῦ γὰρ βοῦς ἐκφυγόντος ποτέ, ὃν ἐμελλον τῷ Ἡρακλεῖ προσάξειν, μῆλον λαβόντες καὶ κλάδους ὑποθέντες 5 τέσσαρας ἔθυσαν.

Μήλειος βληχῆ. ἡ τῶν προβάτων. Καὶ μήλειος καρπός, ὁ τῆς μηλέας.

Μήλη. ἡ ἱατρικῆ. Ὅτι μήλης ἐντεθείσης τῷ ὄφθαλμῷ οὐκ ἀντιλαμβανόμεθα τῶν αἰσθητῶν, καὶ 10 οὐδὲ τοῦ μεταξὺ ὡς ἔτυχεν ἀέρος ἔχοντος, ἀλλὰ πεφωτισμένον. καὶ αὕτη ἡ αἰτία τοῦ μὴ τὰς αἰσθησεις τῶν ἰδίων αἰσθητηρίων ἀντιλαμβάνεσθαι.

Μηλιακὸν πλοῖον. ἐπὶ τῶν παλαιῶν καὶ ἄγων ἐκρεόντων πλοίων. Ἰππότην γὰρ εἰς ἀποικίαν 15 στελλόμενον τοῖς μὴ βουληθεῖσιν αὐτῷ συμπλεῖν καταράσασθαι, μήτε πλοῖα στεγανὰ αὐτοῖς γενέσθαι ποτέ, καὶ γυναικοκρατεῖσθαι.

Μηλιέας. ὄνομα κύριον.

Μηλιέων πολιτεία.

Μηλιεύς, καὶ Μήλιοι.

Μηλιῶν. ἐπὶ γενικῆς ὄνομα τόπου.

Μηλόβιος. εἰς τῶν λ' τῶν παρὰ Ἀθηναίους τυραννησάντων οὐ Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀύτοκλέους μέμνηται.

Μηλοβοτέα. γῆν εὐτραφεῆ, ἀνειμένην εἰς νομὴν προβάτων.

Μηλοβοτήρ. ὁ τῶν προβάτων ποιμὴν. Καὶ μηλονόμος, ὁ αὐτός.

Μηλόβοτος χώρα. ὑπὸ πολεμίων ἐξεργηρωθεῖσα, ἣν κατανέμεται τὰ τετράποδα. κεῖται δὲ τοῦνομα καὶ παρὰ τῷ Λυκούργῳ ἐν τῷ κατ' Ἀύτοκλέους. Ἀλλὰ καὶ μηλόβοτον τὴν Ἀττικὴν ἀνῆκε. — Βουλευομένου δὲ ὅπως τῇ πόλει χρῆσεται, Ἀθη- 552 ναῖοι μὲν μηλόβοτον ἀνεῖναι συνεβούλευον, Φωκεῖς δὲ ἀντεῖπον σῶσαι.

1. Μηλάνθη] Corruptio, quod Schneiderus intellexit, vocis μηλολόνη. Zon. p. 1357. Μηλάνθη καὶ μηλολόνη. εἶδη βοτανῶν.
 3. Μήλιος] Μήλειος A. B. V. Μῆλον Ἡρακλῆς proverbio inscripsit Zenob. V, 22. Instituti causam diligenter tradidit Pollux I, 30. 31. Quorum meminerunt etiam Intpp. Hesychii v. Μῆλων Ἡρακλῆς. Mox ποτε repetit E. post ἐμελλον. 7. βληχῆ] βροχῆ B. E. 8. καρπός] κλάδος Theognostus p. 57. ἡ τῆς] ὁ τῆς B. V. E. Gaisf. Mireris A. sileri, cum ἡ mendum fuerit vulg. Ceterum articulo caret *V. 9. Μήλη] Vide v. Μηλώσαι. Μήλης ἐντεθείσης τῷ ὄφθ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Philoponi in lib. II. Aristot. de Anima l. IV. a. Küst. Ὅτι praefixit Gaisf. cum *V. 11. καὶ ὡς] καὶ om. A. *V. Philop. Mox τοῦ πεφωτισμένου E. ἀέρος] Haec vox apud Philoponum deest, quae ex hoc loco Suidae et restituenda est. Küst. 15. ἐκρεόντων] ῥεόντων Diogenianus VIII, 31. Prov. Vat. IV, 4. Hemst. Id vellem libri obtulissent: vide Ruhnk. in Vellei. II, 16. 16. βουληθεῖσιν] βουλευθεῖσιν A.
 1. Debuerunt haec quattuor glossae in unam cogi, expulsis καὶ Μήλιοι. 3. Om. vulg. 4. Μηλιῶν] Μηλιῶς B. V. E. 5. Μηλόβιος. εἰς τῶν λ'] Ex Harpocratiōne. 8. Μηλοβοτέα] Scribendum est μηλόβοτα, vel μηλόβοτον. Küst. Superest ad emendandum γῆν εὐτραφεῆ: non enim opinor cultissimum agrum significari. Verumtamen latet aliquid reconditi, siquidem Zon. p. 1359. Μηλόβοτον. τὸ καλῶς τρέφον τὰ πρόβατα. Μηλόβοτον πεδὸν διήλθομεν. ἀνακειμένην] Scribendum est ἀνειμένην, ut recte habet Photius in Lexico inedito. Küst. ἀνειμένην A. V. cum Lex. Bachm. p. 300. f. τόπος ἀνειμένος etiam Hesychius. 10. V. Herodiani Epimer. p. 85. et Zon. p. 1356. 12. ἐξεργηρωθεῖσα] ἐρημωθεῖσα A. 13. στρατόπεδα] Ne dubites rescribere τετράποδα. Ratio enim hic redditur, quare regio inculta et ab hostibus vastata dicatur μηλόβοτος. Nimirum quia eam depascuntur μῆλα, i. e. pecora: quae Graeci etiam τετράποδα vocant. Vide supra v. Μῆλα. Küst. τετράποδα A. B. V. 14. παρὰ neglecti Küst. τῷ Λυκούργῳ ἐν τῷ κατ' Ἀύτοκλέους] Nulla Lycurgi fuit oratio κατ' Ἀύτοκλέους, sed κατὰ Ἀσσι- κλέους, quam critici quidam Suidae redditum ibant: v. Nissenum de Lycurgi vita p. 62. Nam quod Turicenses Lycurgi editores p. 54. κατ' Ἀύτοκλέους tacite resinxerunt, id incautius arbitramur factum. Atqui Hyperidem constat Autoclem accusasse: ut facillim suboriatur coniectura, locorum alterum Hyperidi, Lycurgo alterum esse tribuendum. De quo legendum, qui diligenter varias rationes expendit, Kiesslingius de Lycurgi fragm. p. 16. sq.; quamquam ille Nostrum audacius iusto tentavit. Nobis quidem sufficere videtur, ut et Lycurgi sententia clarissima quae est p. 168. verbo perstringatur, et post Λυκούργῳ, quae per superiora οὐ Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀύτ. μέμνηται intercidere potuerunt, intercidisse sumamus καὶ παρὰ τῷ Ὑπερίδῳ. 16. Βουλευομένου] Lycurgi non esse puto βουλευομένου et quae sequuntur. Hemst. Cui viam praesierat Küsterus, Θηβαῖοι pro Ἀθηναῖοι resingens (cf. nos in v. Καδμείος). Iam cum loci ab Wesselingio in Diod. XV, 63. congesti, quem Gaisfordus ascripsit, tum disertata Plutarchi narratio Lysand. 15. ὅτε καὶ τὸν Θηβαῖον Ἐρίανδρον εἰςρηγῆσασθαι, τὸ μὲν αἴστω κατασκάσαι, τὴν δὲ χώραν ἀνεῖναι μηλόβοτον. εἶτα μόντοι συνοσίας γενομένης τῶν ἡγεμόνων, καὶ παρὰ πότον τινὸς Φωκέως ἄσαντος ἐκ τῆς Εὐριπίδου Ἥλέκτρας κτλ. facile persuadetur haec ab historico quopiam esse profecta, qui consilia Peloponnesiorum post expugnationem Athenarum explicaret. χρῆσεται] χρῆσεται A. V. Mox ἀεῖρα B. V. E. pro ἀνεῖναι.

spicatus abiecit, ut opinor, gladium. Μηλάνθη. Animaglis parvi genus. Μηλέα. Malus arbor. Μήλειος Ἡρακλῆς. Dicitur de rebus nullius pretii. nam cum bos effugisset, quem Herculi immolaturi erant, malum quattuor ramis impositum ei sacrificarunt. Μήλειος βληχῆ. Ovium balatus. Et μήλειος καρπός, fructus arboris mali. Μήλη. Specillum. Cum specillum oculo inseritur, visus non percipit sensilla, neque interiectum forte aerem, sed tantum illuminatum. quae causa est, cur sensus sua ipsorum organa non percipiant. Μηλιακὸν πλοῖον. Meliacum navigium. dicitur de navigiis veteribus et rimarum plenis. Hippoten enim tradunt, cum coloniam deducturus esset, imprecatum fuisse illis, qui secum navigare recusassent, ut nunquam firmis uterentur navigiis, feminarum-

que imperio subiecti essent. Μηλιέας. Melienses. Μηλιέων πολιτεία. Μηλιεύς, et Μήλιοι. Μηλιῶν. Genitivus. nomen loci. Μηλόβιος. Melobius, unus ex XXX. Tyrannis, qui Athenis imperarunt: cuius meminit Hyperides in oratione contra Autoclem. Μηλοβοτέα. Agrum pinguem, et pecoribus pascendis relictum. Μηλοβοτήρ. Ovium pastor. Et Μηλονόμος, idem. Μηλόβοτος χώρα. Ager ab hostibus vastatus, pecoribus pascendis relictus. voce hac usus est Lycurgus * in oratione contra Autoclem: Sed et Atticam pecoribus depascendam reliquit. † Deliberante vero illo, quid de urbe statuendum esset, Thebani suaserunt, ut eam pecoribus depascendam relinqueret; contra Phocenses ei parcendum esse censebant.

Μὴ λόγους ἀντ' ἄλφίτων. ἐπὶ τῶν ἔργα
ἀλλὰ μὴ λόγους ἀξιούντων λαβεῖν.

Μηλολόωνθη. ζώφριον, ᾧ χρῶνται εἰς παι-
διὰν οἱ παῖδες· ὁ τοῖς ἀνθρώποις ἐπικαθίσταται. οἱ δὲ
παῖδες λίνον τοῦ ποδὸς ἐξαρτῶντες, καὶ ξυλίφριον 5
ὃ οὐκ ἐξισχύουσιν ἀνακουφίσαι, εἰς τὸν ἀέρα ἀφαι-
σιν. Ἀριστοφάνης·

Ἄλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' εἰς τὸν ἀέρα,
λινόδετον ὡς περ μηλολόωνθην.

σημαίνει δὲ καὶ εἶδος ἀνθρώπου.

Μῆλον. τὸ πρόβατον. καὶ ἡ ὄπωρα. ἐν Ἐπι-
γράμματι·

Μῆλον ἐγὼ στρουθίον ἀπὸ πρότερος ἔτι
ποίησ

ῶριον ἐν νεαροῦ χρωτὶ φυλασσόμενον,
ἄσπιλον, ἀρῆντιδωτον, ἰσόχροον ἀρτιγόνοισιν,
ἀκμὴν ἐν πετάλοις ἐμφυῆς ἀκρέμοσιν.

Μηλοσφαγίαις. θυσίαις προβάτων.

Μηλοῦν. τὸ ψηλαφᾶν.

[Μῆλος. καὶ ἡ πόλις καὶ ἡ νῆσος.]

Μήλω βληθῆναι. ἐπὶ τῶν εἰς ἔρωτά τινα
ἐπαγομένων.

Μηδ' εἰς δρχηστρίδος εἰσάττειν,
(τουτέστιν εἰσελθεῖν)

ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχημένος,
μήλω βληθεῖς ὑπὸ πορνιδίου, τῆς εὐκλείας
ἀποθραυσθῆς.

τουτέστιν ἐκπέσης.

Μήλωθρον. τὸ βάμμα.

Μηλωσαι. τὸ καθεῖναι τι εἰς βάθος. Καὶ τὴν
φάρυγγα μηλωσαι, τὸ διαχρῖσαι τῷ δακτύλῳ. καὶ
10 Ἀριστοφάνης·

τὴν φάρυγγα μηλωσαι, δύο δραχμὰς ἔξει
μόνας.

Καὶ μήλη, ἐργαλεῖον, δι' οὗ χρίεται τι καὶ ὑπαλαί-
φεται.

15 Μηλωτή. ζώνη ἐκ δέρματος.

Μήλοισ βάλλειν. ἐπὶ τῶν εἰς ἔρωτας ἐπαγο-
μένων.

[Μὴ με παρόψει.]

Μὴ μὴ μ' ἀναξ. τὸ πλήρες, μὴ μὴ μοι.

20 Σοφοκλῆς·

Μὴ μὴ μ', ἀναξ, —
κακῶν φάτιν ἄρη.

1. Hanc et propinquam glossam transposuit *V. V. omissis etiam infra ὃ οὐκ ἰσχ. ἀνακουφίσαι. 4. οἱ παῖδες εἰς παιδιὰν] εἰς παιδιὰν οἱ π. dedi cum A. ὃ τοῖς — παῖδες om. 5. ξυλίφριον] ξυλίφριον B. E. Mallm ξυλίφριον. Gaisf. 6. ἰσχύουσιν] ἐξ- 7. Ἀριστοφάνης] Nub. 761. Vide ibi Scholiastam. Küst. 8. μηλολόωνθην] μηλολόωνθην A. Statim τοῦ ποδὸς deleui cum A. B. V. 9. ἐν Ἐπιγράμματι] An- 10. ἔπι π. 11. ἐν Ἐπιγράμματι] An- 12. ἀρτιγόνοισιν om. A. B. V. E. Med. 13. στρουθίου] στρουθίου A. B. V. E. Anthol. Pal. Dein Planudes, 14. ἀφ' ὀπλοτέρης ἐτι π. Illud servat etiam v. Πολίη. 15. ἀρτιγόνοισιν om. A. B. V. E. Med. 16. ἀρτιγόνοισιν om. A. B. V. E. Med. 17. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 18. ἐπιτάλοις συμφυῆς Anthol. cum v. Ἀκμή. 19. Μηλοῦν. τὸ ψηλαφᾶν] Etymologus: Μῆλη ἱατρικὴ, δι' ἧς ψηλαφᾶται τὰ πονοῦμενα. μηλοῦν γὰρ τὸ ψηλαφᾶν λέγεται. 20. Glossa peccat in ordinem litterarum: quam cum *V. continuae subicit, ego notavi. 21. Μηδ' εἰς δρχ.] Versus Aristophanis Nub. 996. sq. Quibus quae praecedebant καὶ Ἀριστοφάνης, deleui cum A. V. εἰσάττειν] εἰσάττειν τουτέστιν εἰσελθεῖν A. B. V. E. (hic quidem εἰσάττειν inter vs.) εἰσάττειν Med. εἰσάττειν Gaisf. Edidi librorum 22. ἀρῆς] ἀρῆς A. B. V. E. (hic quidem εἰσάττειν inter vs.) εἰσάττειν Med. εἰσάττειν Gaisf. Edidi librorum 23. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 24. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 25. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 26. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 27. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 28. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 29. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 30. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 31. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 32. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 33. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 34. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 35. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 36. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 37. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 38. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 39. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 40. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 41. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 42. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 43. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 44. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 45. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 46. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 47. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 48. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 49. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 50. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 51. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 52. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 53. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 54. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 55. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 56. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 57. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 58. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 59. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 60. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 61. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 62. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 63. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 64. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 65. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 66. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 67. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 68. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 69. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 70. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 71. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 72. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 73. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 74. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 75. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 76. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 77. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 78. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 79. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 80. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 81. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 82. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 83. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 84. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 85. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 86. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 87. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 88. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 89. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 90. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 91. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 92. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 93. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 94. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 95. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 96. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 97. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 98. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 99. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 100. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 101. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 102. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 103. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 104. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 105. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 106. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 107. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 108. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 109. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 110. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 111. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 112. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 113. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 114. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 115. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 116. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 117. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 118. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 119. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 120. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 121. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 122. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 123. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 124. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 125. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 126. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 127. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 128. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 129. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 130. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 131. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 132. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 133. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 134. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 135. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 136. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 137. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 138. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 139. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 140. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 141. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 142. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 143. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 144. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 145. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 146. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 147. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 148. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 149. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 150. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 151. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 152. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 153. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 154. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 155. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 156. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 157. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 158. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 159. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 160. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 161. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 162. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 163. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 164. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 165. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 166. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 167. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 168. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 169. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 170. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 171. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 172. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 173. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 174. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 175. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 176. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 177. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 178. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 179. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 180. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 181. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 182. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 183. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 184. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 185. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 186. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 187. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 188. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 189. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 190. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 191. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 192. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 193. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 194. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 195. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 196. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 197. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 198. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 199. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 200. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 201. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 202. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 203. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 204. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 205. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 206. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 207. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 208. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 209. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 210. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 211. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 212. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 213. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 214. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 215. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 216. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 217. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 218. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 219. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 220. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 221. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 222. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 223. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 224. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 225. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 226. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 227. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 228. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 229. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 230. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 231. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 232. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 233. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 234. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 235. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 236. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 237. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 238. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 239. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 240. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 241. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 242. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 243. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 244. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 245. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 246. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 247. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 248. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 249. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 250. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 251. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 252. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 253. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 254. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 255. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 256. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 257. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 258. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 259. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 260. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 261. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 262. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 263. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 264. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 265. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 266. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 267. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 268. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 269. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 270. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 271. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 272. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 273. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 274. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 275. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 276. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 277. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 278. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 279. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 280. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 281. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 282. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 283. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 284. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 285. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 286. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 287. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 288. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 289. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 290. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 291. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 292. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 293. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 294. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 295. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 296. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 297. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 298. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 299. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 300. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 301. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 302. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 303. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 304. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 305. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 306. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 307. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 308. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 309. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 310. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 311. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 312. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 313. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 314. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 315. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 316. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 317. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 318. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 319. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 320. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 321. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 322. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 323. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 324. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 325. εὐφρῆς] εὐφρῆς A. B. V. E. 326.

Μή μοί ποτ' ἔλθῃς, ὅτ' ἐγὼ πράττω κακῶς.
παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ συνερχομένων τοῖς φίλοις ἐν
κινδύνοις. παίζει δὲ Ἀριστοφάνης· εἰς τὸ ἐναν-
τίον γὰρ ἡ παροιμία,

Μή μοί ποτ' ἔλθῃς, ὅτ' ἐγὼ πράττω καλῶς.

Μὴν μηνὸς κλίνεται.

Μηναγύρτης. ἀπὸ μηνὸς συνάγων. Καὶ μην-
ναγύρτης, ὁ τῆς Ἰέας ἱερεὺς, ὁ κατὰ μῆνα ἀγείρων
καὶ συναθροίζων.

Μηνᾶς. Ὅτι ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Μηνᾶ ὄρυ-
γμα εὐρέθῃ μέγα, ὅτε ἐκαθαίρετο, καὶ ὅστ' ἀν-
θρώπων γιγάντων εἰς πλήθος· ἅτινα θεασάμενος
Ἀναστάσιος ὁ βασιλεὺς καὶ ἐκπλαγεὶς εἰς τὸ παλά-
τιον κατέθετο εἰς θαῦμα ἕξαισιον.

Μήνη. σελήνη.

Μηνία. ὀργίζον. Καὶ μηνιάω, μηνιῶ, δοτικῆ.

Μηνιθμόν. τὴν ὀργήν.

Μήνιμα. ἡ μανία.

Μήνιγξ. Ὑμῶν τὸν ἐγκέφαλον σκέπων. τοῦ δὲ
καλουμένου μηνιγοφύλακος ἐπιτεθέντος τῇ μήνιγ-
γι, ἀνασθήτων τὸ ζῶον γίνεται καὶ ἀκίνητον. ὅτι

αἱ αἰσθήσεις ἀπὸ τοῦ ἐγκεφάλου ἀρχόμεναι διὰ
τῶν νεύρων ἄχρι τῶν αἰσθητηρίων προΐασι. πρό-
εἰσιν οὖν καὶ ἡ ἀκουστικὴ δύναμις μέχρι τῆς οἴτης
τῶν ὠτων, ἧς καλοῦσι μήνιγξας. ἔστι δὲ νεῦρον

ἀπὸ τοῦ ἐγκεφάλου προῖον πεποροποιημένον· ἐν
ᾧ πόρος ἐστὶ τὸ ὀπτικὸν πνεῦμα. ἔστιν οὖν ἀπει-
λημένος τις ἀῆρ ἐν τῷ κοιλώματι τῆς ἀκοῆς, συμ-
φνῆς ἂν τῇ μήνιγγι καὶ τῷ ὕμνῳ. οὗτος οὖν ὁ ἀῆρ

δεχόμενος ἐκ τοῦ ἔξωθεν ἀέρος τοὺς ψόφους, ἔχων
καὶ αὐτὸς τὴν διηχηθῆ δύναμιν, δι' ἑαυτοῦ εἰς τὴν μή-
νιγγα διαπορθεύει τοὺς ψόφους. πρόεἰσι δ' ἀπὸ
πλατυτέρου πόρου τῆς μήνιγξος. οὐ δεῖ δὲ νομίζειν
τοῦτο μόνον ἀέρα, εἰ καὶ συμφνῆς ἐστίν, ἥδη καὶ

ἄφθαρτον εἶναι, ὡς αἰεὶ ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν τῷ ἀρι-
θμῷ ὄντα· ἀλλ' ἔστι κατὰ μέρη φθαρτὸς καὶ γεννη-
τὸς, ὥσπερ καὶ τὸ ἄλλο τοῦ ἀνθρώπου σῶμα. ἀμέ-
σως δὲ δέχεται τὰς τοῦ ἔξωθεν ἀέρος προσβολάς.
διὸ καὶ ὑπὸ τῶν μεγάλων ψόφων πύσχει ἡ ἀκοή,
τοῦ ἔξωθεν ἀέρος σφοδρῶς ὠθουμένου, καὶ τῇ βίᾳ
ὠθουμένου τὸν ἐν τοῖς ὠσὶ συμφνᾷ τούτου ἀέρα, καὶ
πολλάκις διασκεδαννύντος αὐτόν. καὶ διὰ τὰς πε-

1. Μή μοί ποτ' ἔλθῃς, ὅτ'] Aristoph. Av. 134. ubi vide Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. Küst. τούτ' Aristoph.

ἔλθῃς A. Mox ὅτ' A. B. V. E. non ὅτ' : item paulo infra. Scribendum ὅταν. Gl. hanc et priorem transposuit *V. κακῶς] Sic recte MSS. Paris. et Aristophanes loco laudato. At priores editt. male καλῶς. Contra in sequentibus ex iisdem MSS. καλῶς reposui, ubi priores editt. [cum V. ap. Gaisf.] repugnante sensu habent κακῶς. Küst. 6. Gl. firmat *V. om. Küst. 7. Μην-
ναγύρτης] Vide Sylburgium in Dionys. Halicarnass. p. 15. Henr. Stephanum in Animadverss. ad Adag. Erasmi p. 37. et nos supra in v. Ἀγείρει. Confer etiam Suidam infra v. Μητραγύρτης. Küst. Adde Schol. Clem. Alex. T. IV. p. 102. Zon. p. 1356. quaeque collegit Ruhnck. in Tim. p. 11. sive Albertini in Hesychium. Mox καὶ abiecit *V. 8. ἱερεὺς] υἱὸς E pr. 10. ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Μηνᾶ ὄρυγμα εὐρ.] Eadem αὐτολέξει quoque leguntur apud Codinum de Origin. CPol. [p. 18. ed. Par.] num. XXXV. ut Pearsonus etiam observaverat. Confer Meursium in notis ad Hesychium Miles. p. 237. Küst. ὅτι Gaisf. cum *V. 12. ἅτινα] ἁτίνα A. 13. παλάτιον] παλλάντιον A. Mox εἰς om. Edd. ante Küst. 15. ἡ σελήνη] ἡ om. A. Photius. 16. Μηνία] Xenoph. Hist. p. 497. nisi forte ἡλία. Tourp. MS. Vide supra v. Κότος, Obs. Misc. X. p. 202. Lobeck. in Phryg. p. 82. δοτικῆ] γενικῆ A. V. Apparet neutrum esse ferendum. Addunt A. V. Μηνήσχω γενικῆ. 17. Μηνιθμόν] II. π. 62. 19. Gl. Μήνιγξ ante v. Μηνιθμόν posuit *V. τοῦ δὲ καλουμένου μηνιγοφύλακος ἐπιθ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Philoponi in lib. II. Aristot. de Anima L. 5. a. Küst. Cf. v. Ἀκούει. Nonnulla omisit aut mutavit Suidas: neque τοῦ δὲ καλουμένου — καὶ ἀκίνητον apud Philoponum extant. Itaque recte fecisse videbor, quod infra ubi legebantur αἱ αἰσθήσεις γὰρ, reposui cum *V. ὅτι αἱ αἰσθήσεις.

5. προῖον om. V. πεποροποιημένον] Scripsi πεποροποιημένον cum A. Med. ποροπεποιημένον B. ποροπεποιημένον E. 6. ὀπτικὸν] Scribendum est ἀκουστικόν, ut habet Philoponus loco laudato. Küst. 11. πρόεἰσι οὖν] πρόεἰσι δὲ A. Philop. Haec usque ad ἐλικοειδῆς om. V. 12. πόρου τῆς μήνιγξος] πόρου ἐπὶ στενότερον. λέγω δὲ τοῦ κοιλώματος τοῦ ὠτός μέχρι τοῦ πόρου τῆς μήνιγξος Philop. 13. τούτου τόν] τούτου μόνον restituendum duxi cum A. B. E. Med. Significari videtur: mi-
nime hac tantum in parte huiusque generis aerem corruptionis immunem esse. Mox ὡς ἂν ἓνα Med. probabiliter. 15. γε-
νητός A. 16. ἀνθρώπου σῶμα] Plura his addit Philoponus, Suidae praetermissa. 19. τοῦ] τοῦ δ' A. 20. συμφνῆ] συμφνᾷ A. B. Philop. Mox τούτου om. Philop. καὶ πολλάκις] καὶ πολλάκις καὶ B. E. 21. καὶ διὰ τὰς] Haec quam perverso

Μή μοί ποτ' ἔλθῃ. Ne tunc ad me venias, cum infelix ero. dicitur de his qui ad amicos cum adversa fortuna confictantes non accedunt. iocatur autem Aristophanes. istud enim proverbium contrario sensu effertur: Ne tunc ad me accedas, cum rebus utar secundis. Μὴν. Μηναγύρτης. Sic dicitur sacerdos Rheae, qui singulis mensibus stipem colligit. Μηνᾶς. In templo S. Menae, cum purgaretur, magna fossa reperta est, in qua multa ossa gigantum: quae conspicatus Anastasius et admiratione percussus ea ut rem stupore dignam in Palatio reposuit. Μήνη. Luna. Μηνία. Irascere. Et μηνιάω, irascor. dativo iungitur. Μηνιθμόν. Iram. Μήνιμα. Furor. Μήνιγξ. Membrana cerebrum tegens, cum meningophylax ita dictus incumbit meningi, animal et sensu et motu privatur. sensus enim a cerebro ducentes initium per

nervos usque ad sensoria procedunt: unde audiendi vis usque ad radices aurium, quas meningas vocant, procedit. est autem nervus pervius, a cerebro procedens: in quo meatu est spiritus, vi audiendi praeditus. est enim quidam aer in auris cavitate conclusus, meningi et membranae congenitus. hic igitur aer, ab externo aere sonos recipiens, habensque ipse facultatem sonos transmittendi, eos per sese ad meningem transmittit. procedit autem a latiore meatu meningis. non est autem existimandum, hunc aerem, quamvis sit congenitus, ideo etiam corruptionis expertem esse, ut semper unum et eundem numero: sed est per partes corruptionis et generationis patiens, item ut reliquum hominis corpus. praeter illud vero medium recipit aeris externi accessum. quamobrem etiam a magno strepitu graviter afficitur auditus, externo aere vehementer impulso, et vi impellente ne-

ριστατικὰς ἐνεργείας, ἤτοι τὰς ἐν τοῖς ὕδασι καταδύσεις, ἐγκατακοδόμηται οὗτος ὁ ἀήρ εἰς φυλακὴν τοῦ αἰσθητηρίου. διὰ τοῦτο καὶ ἐλικοειδεῖς ἐποίησεν ἡ φύσις τοὺς πόρους τῶν ὠτων, ἵνα μὴ ἐραδίως εἰσέρχεται τι καὶ πλήξῃ τὴν μὴνιγγα.

Μηνιόντων. ὀργιζομένων.

Μηνίω. βαρύτονον. ὀργίζομαι. ὥσπερ κυλίω, κονίω.

Μῆνις. ὀργὴ ἔμμοτος.

Μηνίσκος. παράταξις πολεμικῆ.

Μηνίσκους. ὑμένας, πέταλα, περιτραχήλια κόσμια· ἢ ἂ ἐπιτιθέασι τοῖς ἀγάλμασι, διὰ τὸ μὴ ἐπιζάνοντα τὰ ὄργανα ἀποπατεῖν.

Χαλκεύσθε μηνίσκους φορεῖν,

ὥσπερ ἀνδριάντες, εἰ μὴ ἡμᾶς κρίνητε νικᾶν.

φησὶν οὖν, ὅτι μέλλομεν ὑμῶν καταπατεῖν.

Μηνοειδῆς. σεληνοειδῆς, στρογγύλος.

Μὴ νόμισον. ἀντι τοῦ μὴ νομίσης. οὕτως Θαγενίδης.

[Μήνυμα.]

Μήνυν. παροξυτόως, ἀντι τοῦ μὴ δῆ.

Μηνῦσαι.

Μήονος. ἐθνικόν.

Μὴ οὐχί. Σοφοκλῆς.

Κόμπος πύρεστι, κοῦκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μὴ.

τὸ μὴ οὐχί βάψαι τὸ ξίφος ἐν τῷ στρατῷ.

Μὴ πάντα κατὰ βοὸς ἔξεις. παραινεῖ μὴ

sint contracta docet integra Philop. oratio: διὰ τε οὖν τοῦτο ἡ φύσις ἐγκατακοδόμησε τοῖς ὡσὶ τοῦτον τὸν ἀέρα; καὶ διὰ τὰς περιστατικὰς τοῦ ζῶου ἐνεργείας. οἷον τὰς ἐν τοῖς ὕδασι καταδύσεις ἡμέλλε τὸ ὕδωρ αὐτῶν προσπελάζειν τῷ αἰσθητηρίῳ καὶ βλάπτειν ἢ εἰ τι καὶ ἐπινοήσῃ πρόβλημα ὑπὸ τῆς φύσεως. διὰ τὸ μὴ εἰσιέναι τὸ ὕδωρ, οὐκ ἂν ἤκουσε τὸ ζῶον ὑποβρύχιον ἐν μὴ ὄντος τοῦ διηχοῦς τοῦ μέγρι τοῦ αἰσθητηρίου διαβιβάζοντος τοὺς φόρους. εἰς φυλακὴν οὖν τοῦ αἰσθητηρίου ἐγκατακοδόμηται. διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἐλικοειδεῖς ἐποίησεν ἡ φύσις τοὺς πόρους τῶν ὠτων, ἵνα μὴ ἐραδίως εἰσιόντα ἢ τὸ ὕδωρ ἢ ὁ ἀήρ ἢ ἄλλο τι πλήξῃ τὴν μὴνιγγα.

3. ἐποίησεν . . . ὠτων] ἐποίησεν οὖν ἡ φύσις . . . ὠτων οὖν ἐλικοειδεῖς *V. 5. εἰσέρχεται] εἰσέρχονται V. πλήττη] πλήξῃ A. B. V. 7. Haec glossa putidis magistrorum additamentis erat obsita huiusmodi: Μηνίω, μηνίω. βαρύτονον. ὀργίζομαι. ὥσπερ κυλίω, κυλίω. κονίω, κονίω. Μήνυμα δέ, μηνῦσαι. Cf. Zon. p. 1359. Etym. M. p. 583. et annot. in v. Μήονος. Pristinum colorem restitit cum A. 11. Μηνίσκους] Μηνίς villosae Photius. περιτραχήλια κόσμια] Haec ad glossam sacram spectare docent intpp. Hesychii. 12. ἢ ἂ ἐπιτιθέασι] Vid. Schol. Aristoph. Av. 1114. 14. Μηνίσκους χαλκεύσθε φορ.] Arist. Av. 1114. "Ἦν δὲ μὴ κρίνητε, χαλκεύσθε μηνίσκους φορεῖν, ὡς ὑμῶν ὅς ἂν μὴ μὴνιν ἔχη, ὅταν ἔχητε χλανίδα λευκὴν, τότε μαλιστα οὕτω δίκην Δαίσεθ' ἡμῖν πᾶσι τοῖς ὄρνεσι κατατιλούμενοι. Versus secundum claudicat, qui ut numeris locum reddat, pro μη scribendum erit οὐ, hoc modo: ὡς ὑμῶν ὅς ἂν οὐ μὴνιν ἔχη. Reliqua recte se habent. Vide in eum locum Scholiastam. Küst. χαλκεύσθαι μηνίσκους A. V. χαλκεύσθαι Med. Iam ordine duarum vocum inverso nihil superest nisi ut sententia novissima, εἰ μὴ . . . νικᾶν, ad Schollastae orationem traducatur. Nimirum sic fere verba licet instaurare e duplici scholio confusa: φησὶν οὖν, εἰ μὴ ἡμᾶς κρίνητε νικᾶν, τίθεσθε μηνίσκους ὥσπερ οἱ ἀνδριάντες, ὅτι μέλλομεν ὑμῶν καταπατεῖν. Sub finem cum A. B. V. expunxit: Μηνίσκοι δὲ (καὶ μηνίσκοι E.) τὰ τοῦ πύκλου τμήματα παρὰ τοῖς φιλοσόφοις. Modo ἀνδριάντα B. E. ἀνδριάντας Med.
4. Μηνοειδῆς] Plutarch. Ages. p. 605. Tourp. MS. Mox σεληνοειδῆς om. V. Contra στρογγύλος nescit Photius. 6. Θαγενίδης] Auctor est obscurus et mihi ignotus. Fortasse legendum est Θουκυδίδης. Küst. Θουκυδίδης Photius. Recte Piersonus in Moer. p. 334. Θουγενίδης: item Hematerhusius, qui conferebat v. Τριαχθῆναι, taciteque secutus est Porsonus in Eurip. Hec. 1174. Μὴ νόμισον annotavit etiam Antiattic. p. 107. Eandem structuram passim conabatur Bergkii in Anacr. p. 247. restituere, qui paulo calidius post Reiskium eandem machinam admovit Aristophanis loco desperato Pac. 391. 7. Μήνυμα] Gregor. Stelit. I. p. 48. ed. Montac. Gaisf. Gl. om. V. notavi: cf. v. Μήονος. Omnino harum glossarum talem ordinem instituit *V. Μηνοειδῆς· Μήνυν· Μήονος· Μὴ οὐχί· Μὴ πάντα· Μὴ παιδί μάχαιραν· Μὴ πολλάκις· Μήποτ' εὐ ἔρδειν· Μὴ νόμισον· Μήπω· Μὴ προδοῦς. Quae cum satis arguant multifariam grassatos esse lectores, tum unam et alteram glossam optimorum librorum consensu removimus. Velut post Μήνυν quae extabant, Μηνῦω σοι χαράν. δοτικῆ, quae habet A. in margine, delevi cum *V. 10. Μήονος] Respexit II. ε. 43. ubi v. Schol. Bos. Omisit Küst., item praegressum Μηνῦσαι, ut videtur cum *V. Neque huic aut gl. Μήνυμα quicquam tribuendum, praesertim collata fraude v. Μηνίω. 11. Σοφοκλῆς] Al. 96. Nomen cum versu om. *V. sed versum infra posuit. Ceterum parum convenit dictioni Sophocleae cum praescripto Μὴ οὐχί. 13. δηλονότι ἐν τῷ στρατῷ] δηλονότι om. A. B. V. Mox τῆ στρατιᾷ A. V. εἰς τὸν στρατόν Schol. 14. κατὰ βοὸς ἔξεις] καταβοῶν em. Pricaeus in Matth. VI, 7. πάντα i. e. πάντως, omnino clamans ne precere. Retnes. Ahi pro ἔξεις legunt εὔξῃ, auctoritate Diogeniani, qui proverbium hoc sic effert, Μῆδὲν κατὰ βοὸς εὔξῃ. Sed lectionem Suidae defendit Adr. Iunius Centur. V. Adag. L. quem vide. Erasmus proverbium hoc sic concipit: Μὴ κατὰ βοὸς εὔχου. Id est, ut ipse interpretatur, Ne contra bovem opta. Addit deinde: Admonet adagium, non esse vitam instituendam iuxta votum animi, neque quidvis sperandum a superioribus: sed ut ea duntaxat sibi quisque promittat, quae possit industria consequi. Sed, quod pace tanti viri dixerim, haec nihil ad rem mihi facere videntur. Si enim pro eo, quod Suidas habet ἔξεις, legere voles εὔχου vel εὔξῃ, proverbium hoc

rem hunc insitum, qui est in auribus, eumque saepe dissipante propter casus etiam fortuitos, velut si quis aquam subeat, aer hic intra aurem conclusus est, ad conservandum sensorium. propterea etiam natura meatus aurium fecit tortuosos, ne quid facile ingreditur, et meningem laedat. Μηνιόντων. Irascentium. Μηνίω. Irascor. verbum barytonum: ut κυλίω, κονίω. Μῆνις. Ira diuturna. Μηνίσκος. Species aciei. Μηνίσκους. Membranas, bracteas, monilia. vel tegumenta, quae statui imponuntur, ne aves insidentes merdis eas inquietent. Suidae Lex. Vol. II.

nent. Fabricandos nobis meniscos suademus, quos gestetis, tanquam statuae. Sensus est: nisi secundum nos iudicaveritis, vos concacabimus. Μηνοειδῆς. Lunae similis, rotundus. Μὴ νόμισον. Pro, μὴ νομίσης. sic Thugenedes. [Μήνυμα.] Μήνυν. Scribitur cum acuto in penultima: noli vero. Μηνῦσαι. Μήονος. Μὴ οὐχί. Sophocles: Est sane, quod iactem, neque nego me fecisse. nimirum, gladium imbuisse sanguine Graecorum. Μὴ πάντα κατὰ β. Ne omnia per hecatombas consequaris. proverbium

πάντα ἐπ' εὐχαίς ποιῆσθαι καὶ ταῖς παρὰ θεῶν ἐλπίσιν, ἀλλὰ πράττειν καὶ δι' ἑαυτῶν.

[Μή παρόψει.]

Μή παιδί μάχαιραν. ἐπὶ τῶν εἰκῆ ἐγχειρίζοντων. καὶ Εὐπολῖς Δήμοις.

Μή παιδί τὰ κοινά.

Μή πολλάκις πρὸς τὸν αὐτὸν λίθον πατεῖν, ἔχοντα καιρὸν ὁμολογούμενον.

Μή ποτ' εὖ ἔρδειν γέροντα, μηδὲ παῖδα μηδὲ γυναῖκα, μηδὲ γέροντος κύνα, μήτε κυβερνήτην φιλύπνον, μή λάλον κωπηλάτην. παραινεῖ εἰς ἀχρηστα μὴ ἀναλίσκειν.

Μή πω γε, μή πω. ἐπαναδίπλωσις καλεῖται τὸ τοιοῦτο σχῆμα τοῦ λόγου, τὸ δις ταῖς αὐτοῖς ὀνόμασι χρῆσθαι. ἐμφαντικὸν δὲ καὶ λίαν ἐνεργητικὸν ἀπεργάζεται τὸν λόγον. δεδιττόμενος γὰρ δεῖται ὑπερθέσεως.

Μή προδοὺς ἡμᾶς γένη. [Σοφοκλῆς.]

Οἴμ', ὡς ἀθυμῶ καὶ σὲ πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου καὶ θεῶν ἰκνοῦμαι, μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένη.

Μή πρὸς ἐμὲ τὰ ποικίλα. ἀντι τοῦ, τὰς τέχνας.

5 Μή πρὸς λέοντα δορκὰς ἄψωμαι μάχης. ἐπὶ τῶν τὴν ἰσχὺν ἀνίστων.

"Μήρινθος. σπάρτος, ἦτοι σχοινίον, δεσμός, 555 βρόχος.

Αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν.

10 ἐπὶ τῶν ἐπιχειρούντων καὶ ἀποτυγχανόντων. Οὐ μὴν οὐδὲ ἡ μήρινθος ἔσπασε τι ἀγαθὸν αὐτοῖς. οὐ γὰρ τοι μετὰ μακρὸν νέφη ἀκρίδων ἐπιρρέυσαντα τοὺς καρποὺς κατέφαγεν αὐτοῖς.

Μηριόνης. ὄνομα κύριον.

Μηρός. τὸ μέλος.

Μήρυμα. σπείραμα, κάταγμα, νῆμα.

Μηρυομένη. ἔλκουσα, ἐκτεινομένη. μηρύω γὰρ τὰ ἴστια συνάγω.

aliter interpretandum est, et sensus eius hic erit: Cum voto te obstringere voles, ne temere bovem voveto, sed potius oviculam, vel aliam quandam rem minoris pretii, ne forte postea te voti poeniteat. Hic sane sensus non minus pulcher mihi videtur, quam is, qui ex lectione Suidae ellicitur. *Küst.* Ne mutes κατὰ βοός. Recte cepit Küsterus [ubi tacite probavit εὖ] in Aristoph. Equ. 657. Conf. Valcken. in Eurip. Phoen. Schol. v. 1416. Wyttenbach. in Plutarch. p. 293. F. Gaisf. εὖ εἶπε Τούπιος 1V. p. 173. παραινεῖ διὰ τούτου] Sic E. Sed delevi διὰ τούτου cum A. B. V. Subsequatur glossa: Μή παραζήλον. μή ὁμοιωθῆς. Ubi Küsterus: „Psalm. XXXVI, 1. Μή παραζήλον ἐν πονηρομένοις. Huc Suidas respexit.” Similiter Hesychius. Delevi cum A. V. Neque tamen est continua glossa, quam nescit *V. Cf. v. Μή με παρόψει.

3. μὴ παρίδης interpretationem omisi cum A. B. Ernesti Gl. Sacr. p. 92. emendabat, Μή παρίδης. μὴ παρόψει. „Transposui glossam (inquit), quae vulgo ita legebatur: Μή παρόψει, μὴ παρίδης. Puto enim respici ad Siracid. VII, 11. vel VIII, 9.” 4. Μή παιδί μάχ. Vide Diogen. VI, 46. ξίφος pro μάχαιραν Hesychius. Attigit proverbium Sturzium in Dion. Cass. LII. p. 39. Μή πολλάκις πρὸς τ.] lambus erit, si sic scripseris: Μή πρὸς τὸν αὐτὸν πολλάκις πατεῖν λίθον. Quae vero sequuntur, ἔχοντα καιρὸν ὁμολογούμενον, nescio an ad rem quicquam faciant. Certe salvo sensu abesse possunt. Si tamen ea retinere volueris, sic interpretanda erunt: Cum statutum temporis spatium [ad deliberandum] tibi concessum fuerit. *Küst.* Leg. πατεῖν. Vide v. Προκόψης. Et sic recte Suidas v. Πατεῖν, ubi vid. Küster. Tour. MS. Unde conficitur haec Polybii fuisse dictionem, ab lectoribus ut opinor invectam. Cf. v. Δις πρὸς τὸν αὐτὸν ἀισχρὸν πρ. Ceterum πατεῖν om. A. 9. Μή ποτ' εὖ ἔρδειν γέροντα, μηδὲ γ.] Haec leguntur etiam supra vv. Ἀχρηστα et Μή ποτ' εὖ ἔρδειν. *Küst.* Delihavit Arsenius p. 356. 10. γυναῖκα — παῖδα] παῖδα — γυναῖκα transposui cum A. *V. μήποτε γέροντος *V. 11. μὴ εἰς ἀχρηστα] εἰς ἀχρηστα μὴ dedi cum A. *V. 13. Μή πω γε] Aristoph. Nub. 267. ubi Schol. similiter. 14. τοιοῦτον] τοιοῦτο posui cum A. V. 15. χρῆσθαι. ἐμφαντικὸν] χρῆσθαι ἐμφαντῶς Schol. omissis reliquis. 17. ὑπερθέσεως] ὑποθέσεως A. 18. Σοφοκλῆς] Al. 588. sq. Interim poetae nomen circumscriptissimum, cuius vice A. V. habeant σύνταξις. Itaque Sophoclis versus ascripserunt, qui formulae προδοὺς γένη similive dicendi rationi testem quaerent. Cf. annotat. in v. Αἰπιόμεθα.
3. ἀντι τοῦ, τὰς τέχνας] τουτέστι, μὴ τὰς τέχνας κατὰ τῶν φίλων Diogen. VI, 70. 5. ἄψωμαι] ἄψωμαι A. B. V. E. Med. Diogen. VI, 59. et Arsenius. ἄψωμαι Suidas supra v. Δορκὰς. Ceterum versus senarius ex ea fabulae compositione petitus esse videtur, cui similem Coraëdis edidit inter Aesop. 348. Δορκὰς καὶ λέων θυρωθῆς. Neque multum recedit Cydiae praeceptum, apud Plat. Charm. p. 155. D. εὐλαβεῖσθαι, μὴ κατέναντα λέοντος ἐλθόντα μοῖραν ἀφείσθαι κρεῶν. Ubi vulgatum ἐλθόντα non minus quam quod ex librorum vestigiis acute Sauppius eruit ἐλθόντ' ἐν αἵματούσῃ θῆρ. μ. αἰρ. κρ. perturbat Dorium numerorum incessum. 9. Αὕτη μὲν ἡ μήρινθ.] Aristoph. Thesmoph. 934. a Küstero indicatus, ubi v. Schol. οὐδ' ἐνέσπασεν *V. 10. Οὐ μὴν οὐδὲ] Aelium plane spirant. *Hemst.* Recte: nam praegrassis verbis sub v. Ομοῦ allatis, Gaisfordo monente, nomen inscribitur Aeliani. 13. κατέφαγεν τοὺς καρποὺς] τοὺς καρποὺς κατέφαγεν A. E. *V. 17. ἐκτεινομένη] Id est, extendens. Qui enim fila e colu deducunt, ea extendunt, antequam fusi circumactione glomerent. Eandem interpretationem asserunt

monet, ut ne omnem spem in votis et deorum auxiliis ponamus, sed ipsi quoque aliquid agamus. [Μή παρόψει.] Μή παιδί μάχαιραν. Ne puero gladium. de iis dictum qui temere rem alicui committunt. Enpolis. *Demis:* Ne puero rempūbīcam. Μή πολλάκις πρ. Nec plus semel ad eundem lapidem offendere, cum opportunitas esset apertissima. Μή ποτ' εὖ ἔρδ. Nunquam beneficium conferas in senem, aut in mulierem, neque in puerum, neque in vicini canem, neque in somnulosum gubernatorem, neque in garrulum remigem. quo monemur sumptus non esse faciendos in res inutiles. Μή πω γε, μή πω. Haec orationis figura vocatur conduplicatio, cum haedem nominibus bis utimur. ea autem orationem emphati-

cam et efficacem reddit. metuens enim moram precatur. Μή προδοὺς ἡμᾶς γένη. Sophocles: *Hei mihi, quantum dolor animum incessit. quare per te filium perque deos oro, ne nos prodas.* Μή πρὸς ἐμὲ τὰ π. Ne contra me varias tuas technas adhibeas. Μή πρὸς λέοντα δορκ. Ne caprea cum leone pugnam ineam. dicitur de iis quorum vires sunt impares. Μήρινθος. Funis, vinculum, laqueus. *Hic quidem funiculus nihil attraxit.* dicitur de iis qui irrito conatu aliquid tentant. Neque vero funis iste aliquid boni ipsis attraxit. non multo enim post locustarum nubes ingruens fruges eorum depasta est. Μηριόνης. Nomen proprium. Μηρός. Femur. Μήρυμα. Glomus, filum e colu deductum. Μηρυο-

Μήσατο. ἐμηχανήσατο.

Μή σ' ὁ θυμὸς ἀρπιάσας
ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαιῶν.

ἐμφαίνει ὁ λόγος ὠρισμένον τι λέγειν, καὶ μάλιστα, ὡς ἐπ' ἄκρον ἵπποδρόμον ἐλαίαι ἦσαν, καθ' ὧς 5
ἐξεφέροντο οἱ ὑποπεπτωκότες κατὰ τὸν δρόμον.
Θέλει δὲ εἰπεῖν, ἐκτὸς τοῦ προκειμένου μὴ λέγε.

Μήστωρ, Μήστορος. ὄνομα κύριον. μήστωρ
δὲ μήστωρος, βουλευτικός, ἔμπειρος, ἐπιστήμων.

Μή σύ γε μελαμπύγου τύχης. μὴ τινος ἀν-10πέσης.
δρῆλον καὶ ἰσχυροῦ τύχης. ἐπὶ τῶν παράνομα δρῶν-
των ὡς μὴ τινος ἰσχυροῦ τυχῶν δίκην δώσει.

Μὴ τέγγεσθε. μὴ μελήσετε.

Μήτε νεῖν μήτε γράμματα ἐπίστασθαι. ἐπὶ
τῶν παντάπασιν ἀμαθῶν. παρὰ γὰρ Ἀθηναῖοις
εὐθύς ἐκ παιδὸς κολυμβᾶν καὶ γράμματα ἐδιδά-
σκοντο.

Μήτε πλαστὰν μήτε μιμηλάν. ἀντὶ τοῦ μήτε
πλαστὴν εἰκόνα μήτε γραπτὴν.

Μὴ τεῖνε. μὴ βράδυνε, μὴ διάτριβε, μὴ χρό-
νιζε.

Μὴ τὴν τέφραν φεύγων εἰς τὴν ἀνθρακίαν
Μήτηρ, μητέρος, καὶ ἐν συγκοπῇ μητρός. καὶ

ταῖς μητράσι τὸ πληθυντικόν.

Μήτι. μηδαμῶς. Οὐπω δὲ ἐπέθιτο τῷ προς-

etiam Hesychius et Photius in Lexico inedito: quod ideo moneo, ne quis eam ut suspectam sollicitet, et cum Bochart Hieroz. part. I. p. 485. eius loco reponendum putet ἐπηγνησιμένη. Küst. Vid. Schleusner. Lex. V. T. in Μηρούμαι. μηρῶν γὰρ] Scribe μηρῶν δὲ καί. Nihil enim praecedat, ad quod γὰρ referri possit. Ceterum nota haec referenda est ad locum illum Homericum Odysse. μ. 170. Ἀνστάντες δ' ἑταροὶ νεὸς ἰστία μηρῶσαντο. Id est: Surgentes vero socii vela navis contraxerunt. Scholiasta: Μηρῶσαντο: συνέστειλαν διὰ τῶν κάλων. Küst. Cuius conatus haud vanus fuit. Interdicit enim, quam posuit Hesychius, glossa Μηρῶσαντο cum quadam interpretatione, cui subiecta fuerant μηρῶν... συνάγω. Cf. Zon. p. 1360. 18. τὸ τὰ] τὸ delevi cum A. *V.

1. Μήσατο] Glossa Homeric. 2. Μή σ' ὁ θυμὸς] E Schol. in Aristoph. Ran. 1026. 3. οἴσει] οἴσει V. 5. καθ' ὧς] καθ' A. B. V. Mox οἴ om. A. 7. λέγε] λέγειν V. μὴ λέγε om. Schol. Statim cum A. glossam delevi, quam *V. in marg. habet: Μηστάρνη. πόλις (καὶ μὴ *V.) Κιλίκων. Ubi Reinesius: „Μηστάρνη] Inde ortus Pylades saltator. Vid. infra Πυλάδης” 8. Μήστωρ] Polluc. II. (95.) p. 106. Μήστορι τῷ Κυπρίῳ natus est infans loco dentium continuum os habens. Reines. Μήστορος] μήστωρος B. V. E. Mox posui cum A. Μήστωρ δὲ μήστωρος (μήστορος A.): καὶ M. μ. Gaisf. μήστωρ μήστορος B. V. quae om. vett. edd. Breviter Photius: Μήστωρ. βουλευτικός, ἔμπειρος. Delevit ὁ ante βουλευτικός Gaisf. cum A. Item καὶ repetitum ante ἔμπειρος et ἐπιστήμων cum A. V. Ceterum vide Choerobosc. Bekk. p. 1200. 10. Μὴ σύ γε μελαμπύγου τ.] Confer Nostrum supra v. Μελαμπύγου τύχης. Küst. τύχης] Rectius τύχης, ut apud Zenobium. [V, 10.] Et sic paulo post. Küst. 12. τυχῶν δ. δώσει] τυχόντος δ. δώσει A. B. V. Quae quamquam displicent, removi tamen dōση barbarismum. 13. Μὴ τέγγεσθε] Vide Aristoph. Lys. 550. μελήσετε] μελήσετε A. μέλλετε Ruhnkenius in Tim. p. 248. f.

1. Μήτε νεῖν μήτε γράμματα ἐπ.] Praeter paroemiographos [Diogen. VI, 56. et Arsen. p. 354.] vide Meursium de Fort. Att. c. VIII. et Petium de Legg. Att. p. 162. Küst. Constat formulam e Platonis Legg. III. p. 689. esse derivatam, ubi quaedam dedit Astius p. 170. Adde Scholiastas Aphthonii T. II. p. 45. et 439. δράματα B. E. pro γράμματα. Mox rectius ἐδιδάσκετο V. ἐπὶ om. A. 5. Μήτε πλαστὰν] Agesilai. Vid. Plutarch. Apoph. Lac. p. 210. D. infra v. Μιμηλά. Hemst. Haec repetuntur etiam infra v. Μιμηλά, ubi addit Suidas, καὶ Μιμηλόττητα. Quae vox notanda. Ceterum haec ad Agesilaum referenda sunt, de quo Plutarchus: Τῆς δὲ μορφῆς εἰκόνα μὲν οὐκ ἔχομεν· ἀπὸς γὰρ οὐκ ἠθέλησεν, ἀλλὰ καὶ ἀποδνήσκων ἀπέπει μὴτε πλαστὰν μήτε μιμηλάν τινα ποιήσασθαι τοῦ σώματος εἰκόνα. Eandem historiam tangit Dio Chrysost. in Corinth. p. 466. Σπουδῆ δὲ μοι ἐπέληλυθεν Ἀγησίλαον τὸν βασιλέα τῶν Λακεδαιμονίων τῆς γνώμης μακαρίσαι· ὅστις οὐποτε ἤβλωσεν οὐτε πλαστὰν οὔτε μιμηλάν τοῦ σώματος ποιήσασθαι. Ad eundem auctorem, qui hodie in desideratis est, respexisse videntur Dio et Plutarchus. Quos et secutus est Suidas. Ad eundem quoque Cicero in Epist. ad Lucillum: Nec minus est Spartiatis Agesilaus ille perhibendus, qui neque pictam neque fictam imaginem suam passus est esse, quam qui in eo genere laborarunt; unus enim Xenophontis libellus in eo rege laudando facile omnes imagines omnium statuasque superavit. Item Appuleius in Apologia p. 18. edit. Casaub. Aut igitur unius Agesilai Lacedaemonii sententia nobis sequenda est, qui se neque pingi neque fingi unquam, diffidens formae suae, passus est. Corrigendus obiter Hesychius: Μιμέρα, ἡ μιμητικὴ τέχνη, καὶ ἡ μέμης. Scribendum, μιμηλά. Quod litterarum ordo satis confirmat. Poeta nescio quis apud Lucian. in Iove Tragoedo, p. 682. Πλασθεὶς παρῳρητο μιμηλῆ τέγγη. Tourp. 9. τὴν om. Arsenius p. 356. 10. ἐμπέσης Diogen. VI, 68. 11. καὶ τὸ πληθυντικὸν μητράσι] καὶ ταῖς μητράσι τὸ πληθυντικόν A. et καὶ omisso *V. qui hanc observationem in marg. habet post v. Μήτρα. 13. Μήτι οἴ] Μήτι A. B. V. Photius et Lex. Bachm. p. 301. Item in exemplo μὴ τι B. V. E. dederunt, μὴ τι A. Οὐπω δὲ ἐπέθιτο τῷ προστ.] Fragmentum hoc ex Damascio sumptum est: culus pars posterior, in qua dictum Ibyci refertur, legitur etiam supra v. Ἀυπλάχημα, et v. Ἰβύκειον: ubi vide quae notavimus. Küst. Cum his coniuncta fuisse videntur quae extant in v. Μείον. Οὐτω A.

μένη. Fila trahens, vel extendens. μηρῶν enim id quod vela contraho. Μήσατο. Machinatus est. Μή σ' ὁ θυμὸς ἄρκ. Ne te ira correptum extra oleas auferat. sensus arguit ad certam quandam rem alludi. nam in extremo Circo equestri oleae erant, ad quas efferebantur, qui in cursu ceciderant. monere picturam eum vult, ne quid extra propositum dicat. Μήστωρ. Nomen proprium. item, prudens in consiliis capiendis, peritus, sciens. Μὴ σύ γε μελαμπ. Ne in virum hirsuto podice incidas. id est, ne in virum fortem et robustum incidas. dicitur de his qui maleficia committunt. quasi dixeris: ne poenas

des in virum aliquem fortem incidens. Μὴ τέγγεσθε. Ne rigemini. Μήτε νεῖν μήτε γράμματα ἐπίστ. Neque naturae neque litteras scire. dicitur de hominibus prorsus indoctis. apud Athenienses enim pueri inde a teneris annis naturae et litteras docebantur. Μήτε πλαστὰν μήτε μιμηλάν. Neque fictam, neque pictam imaginem. Μὴ τεῖνε. Ne cuncteris, ne tempus teras, ne moreris. Μὴ τὴν τέφραν φεύγ. Ne cinerem fugiens in prunas incidas. Μήτηρ. Genitivus μητέρος, per syncopen μητρός. et datus pluralis μητράσι. Μήτι. Ne forte. Nondum autem edicto illi

τάγματι ὁ Ἰσίδωρος, ἀλλὰ τὸ τοῦ Ἰβύκου ἔπος αὐ-
τὸν ἐπήει, μή τι παρὰ θεοῖς ἀμπλακῶν τιμῶν
πρὸς ἀνθρώπων ἀμειψῆ.

Μή τι. τῆ βουλῆ. ἢ εὐθεΐα ἢ μήτις, βουλή,
γνώμη, σύνεσις.

Μή τι γε. πόσω γε μᾶλλον.

Μητιέτα. καὶ μητιέτης, ὁ βουλευτικός. οὐ
556 ἢ κλητικὴ μητιέτα· καὶ κατὰ μεταπλασμὸν ἢ εὐ-
θεΐα.

Μητιέτα Ζεύς.

καὶ ἐν συνθέσει πολύμητις. Μητιν δὲ ἐλαφροί, οἱ
ἄφρονες, οἱ μὴ στερόδῳς μηδὲ βεβαίως φρονούντες.

Μητιόωσι.

Μητίσομαι. βουλεύσομαι, ἐρήσομαι.

Μὴ τὸν ἐμὸν οἶκει νοῦν· ἔχεις γὰρ οἰκίαν. 15
παρὰ τὸ ἐν Ἀνδρομάχῃ Εὐριπίδου. ἢ οὕτως·

Μὴ τὸν ἐμὸν οἶκει νοῦν· ἐγὼ γὰρ ἀρκέσω.

Μὴ τοῦ λέγοντος ἴσθι. μὴ πείθου τοῖς
διαβάλλουσι.

Μήτρα. ἢ τῆς γυναικός.

Μητραγύρτης. ἐλθὼν τις εἰς τὴν Ἀττικὴν
5 ἐμύει τὰς γυναῖκας τῆ Μητρὶ τῶν Θεῶν, ὡς ἐκεῖνοί
φασιν. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἀπέκτειναν αὐτὸν, ἐμβα-
λώντες εἰς βάραθρον ἐπὶ κεφαλῆν. λοιμοῦ δὲ γενο-
μένου ἔλαβον χρῆσμον, ἰλάσασθαι τὸν πεφρονευσμέ-
νον. καὶ διὰ τοῦτο ἀποδόμησαν βουλευτήριον, ἐν
10 ᾧ ἀνείλον τὸν μητραγύρτην, καὶ περιφράττοντες
αὐτὸ καθιέρωσαν τῆ μητρὶ τῶν Θεῶν, ἀναστήσαν-
τες καὶ ἀνδριάντα τοῦ μητραγύρτου. ἐχρῶντο δὲ
τῷ μητρῷ ἀρχεῖω καὶ νομοφυλακείῳ, καταχώσαν-
τες καὶ τὸ βάραθρον.

Μητραλοίας. ὁ τὴν μητέρα τύπτων. Καὶ μη-
τραλώας, ὁ αὐτός.

Μητροδάτης. ὄνομα κύριον.

6. *Μή τι γε*] Addiderunt glossam A. B. V. E. cum Photio, Lex. Bachm. p. 301. et Hesychio: ubi glossam ad I. Cor. VI, 3. referebat Albertius. 7. *Μητιέτα*] De nominis forma satis est adhibuisse Schol. Ven. ll. α. 175. καὶ Gaisf. clam inseruit cum *V. 8. ἢ εὐθεΐα ὁ μητιέτα] ὁ μητιέτα om. A. B. V. 10. Ζεῦ A. V. Id recte se habebit, si referatur ad ll. α. 508. Alterum est in α. 175. β. 197. 13. *Μητιόωσι*] ll. η. 45. Om. vulg. Firmat *V. 14. *Μητίσομαι*] ll. γ. 416. 15. *Μὴ τὸν ἐμὸν οἶκει νοῦν. ἔχεις γ.*] Aristoph. Ran. 105. ubi vide Scholiastam. Küst. 16. *Ἀνδρομάχῃ*] Ad Androm. 237. alludi putavit Berglerus. Rectius inter Andromedae fragmenta (n. 35.) verum critici rettulerunt. *Εὐριπίδης* *V. ἢ οὕτω] Schol. Aristoph. unde haec descripsit Suidas, non habet ἢ οὕτω. Fort. scribendum, ἢ οὕτω, ex Euripidis *Andromacha* quae ita habet. Leg. *ἔχον οὕτω*: Schol. Aristoph. Ach. 8. *Τουρ.* MS. ἢ οὕτως (οὕτω Ald. et Küst.) ab eo profectum, qui alteram quandam proverbii speciem annotandam opinaretur.

1. *Μὴ τοῦ λέγοντος ἴσθι*] Versus Aristophanis Equ. 867. formulamque etiam Sophocli comprobata annotavit Phrynichus Segu. p. 66. f. Cuius ignarus Küsterus glossam (adversante vel *V.) expunxit, interpretationem reliquit; Gaisfordus Med. se-
cutus adeo pro nova glossa venditavit *Μὴ πείθου τοῖς διαβάλλουσι*, quamquam ordine litterarum repugnante. 3. Sub finem glossae cum A. B. V. delevi: καὶ τῶν ἄλλων ζῴων, ἐνθα καταβάλλεται ἡ γονή. 4. *Μητραγύρτης. ἐλθὼν τις εἰς τὴν Ἀττ.*] Locum hunc, uti et multa alia, in Collectanea sua transtulit Michael Apostollus. [XII, 77.] Küst. Sive Arsenius p. 353. qui lemmati *Μητραγύρτου θάνατος* haec subiecit. Cf. v. *Βάραθρον*. 7. *κατὰ κεφαλῆς] ἐπὶ κεφαλῆν* A. B. V. Apostol. Arsen. Pho-
tius. 9. *ἀποδόμησαν β.*] De h. l. vid. Biagi Decret. Athen. p. 184. 185. Gaisf. Vide potissimum Athen. V. p. 214. E. de quo Küsterus in v. *Μητρῶν. δικαστήριον* Arsenius. 11. *αὐτὸ] τοῦτο* V. αὐτὸν Apostol. Ars. et Photius. 12. *ἐχρῶντο — νομοφυλακείῳ*] Haec restitui cum omnibus MSS. Photio et Apostollo, quae utpote aliena deleverat Küsterus. Conf. Menag. in Laert. X, 16. Gaisf. Küsterus verissimo iudicio: „*Μητραγύρτου, καταχώσαντες*] In prioribus Editt. inter duas istas voces haec inserta sunt: *ἐχρῶντο δὲ . . . νομοφυλακείῳ*. Sed ea a loco hoc omnino aliena esse et a librariis ex margine in textum inconsulto recepta esse nemo non videt. Quae ratio est, quare ea hic inducenda putaverim.” Ceterum *χαρτοφυλάκειον* inter versus *V. 15. *Μητραλοίας*] Albertius in Hesychium suam iubet annotationem conferri de Pauli I. Ep. Timoth. I, 9. *Μητρολώας* *V. Qui subsequebatur versus, *Μητρὶ πλακῆναι καλὸν εἰς ὄναρ τόδε*, eum delevi cum V. Ubi Küsterus: „*Μητρὶ πλακῆναι καλ.*] Est versus ad somniorum interpretationem pertinens, qui legitur apud Astrampsychem. Nicophorus vero, vel quisquis est alius Oneirocritici auctor, quod sub eius nomine circumfertur, eandem versus sic effert: *Μητρὶ πλακῆς κάλλιστον εἰς ὄναρ νόει*. Huc spectant illa Artemidori lib. I. c. 82. *Ἀγαθὸν δὲ (τῆ μητρὶ συνειναι) καὶ παντὶ δημαγωγῷ καὶ πολιτευτῷ] σημαίνει γὰρ τὴν πατρίδα ἢ μητέρα. ὡς περ οὖν ὁ μινγνύμενος κατὰ νόμον Ἀφροδίτης παντός ἀρχεῖ τοῦ σώματος τῆς συνοῦσης, πειδομένης καὶ ἐκούσης· οὕτως ὁ ἰδὼν πάντων προστήσεται τῶν τῆς πόλεως πραγμάτων*. Hinc Pisistratus (immo Hippias) cum se cum matre sua concumbere somniasset, magnam spem recuperandae tyrannidis concepit, teste Herodoto lib. VI. Et Iulius Caesar, cum visus esset per quietem matri stuprum inferre, ad amplissimam spem incitatus est a coniectore, arbitrium orbis terrarum eo somnio portendi dicentibus: ut testatur Suetonius in eius vita. Sed gradum revoco. Extra oleas enim, ut aiunt, me evagatum esse sentio.” Addatur Brunckius in Soph. Oed. R. 981. Gl. habet A. in marg. *Λύσις δνείρου* praefixit *V. *Περιπλακῆναι καλὸν κτλ.* infra habet v. *Περιπλακῆναι*.

parebat, sed dictum potius Ibyci animum eius subibat, nequis forte honorem apud homines consequeretur deos offendens. *Μή τι*. Consilio. casus rectus est *μήτις*, consilium, sententia, prudentia. *Μή τι γε*. Nedum. *Μητιέτα*. Consilio polens. vocativus est *μητιέτα*: qui per metaplasum pro nominativo ponitur. *Iuppiter sapientissime*. et in compositione, *πολύμητις*. At *μητιν ἐλαφροί* dicuntur stulti, utpote levi mente praediti et in consiliis inconstantes. *Μητιόωσι*. *Μητίσομαι*. Consultabo, interrogabo. *Μὴ τὸν ἐμὸν οἶκ*. *Ne animum meum habites: domum enim ipse habes*. dictum hoc ad imitationem illius, quod legitur in *Andromacha* Euripidis:

Ne meam habita mentem. ego enim sufficiam. *Μὴ τοῦ λέγ*. Ne credas calumniatoribus. *Μήτρα*. Vulva mulieris. *Μητραγύρτης*. Quidam in Attica profectus mulieres initabat Matri deorum, ut illi dicunt: quem Athenienses in barathrum praecipitem dederunt, et sic necarunt. exorta autem pestilentia cum oraculo moniti essent, ut defuncti manes placarent, curiam in eo loco, in quo Metragyrtae necaverant, aedificarunt, eamque circumseptam Matri deorum consecrarunt, statua etiam Metragyrtae ibi erecta, et barathro terra repleto. Metroo autem pro tabulario legibus recondendis utebantur. *Μητραλοίας*. Qui matrem verberat. Et *μητραλώας*, idem. *Μητροδάτης*. Ne-

Μητροπάτωρ. ὁ κατὰ μητέρα πάππος.

Μητροδόξιστης. ὁ φθείρων τὴν μητέρα.

Μητροπόλεις. ὅσαι πόλεις ἀποικίας ἔστειλαν.

Μητροφάνης, Εὐκαρπίας τῆς Φρυγίας, σοφιστής. ἔγραψε περὶ τῆς Φρυγίας αὐτῆς βιβλία β'. *Περὶ ἰδεῶν λόγον, Περὶ στάσεων, Εἰς τὴν Ἑρμογένους τέχνην ὑπόμνημα, Εἰς τὸν Ἀριστείδην ὑπόμνημα.*

Μητροφάνης, Κορνηλιανοῦ ῥήτορος, Λεβαδέως· πόλις δὲ Βοιωτίας ἢ Λεβαδέεια· σοφιστής. *Περὶ τῶν χαρακτήρων Πλάτωνος, Ξενοφῶντος, Νικοστράτου, Φιλοστράτου, Μελέτας, Λόγους πανηγυρικούς.*

Μητροφάνης, ἔκγονος Λαχάρου. ὦν δὲ ἐν 1557 παισὶν ἔτι νήπιος ἀνεφθέγγατο βοῶν· Ἐγὼ εἰμι, ἔφη, Ἀριστοφάνης ὁ φαλακρός· οὐπω τι τῶν τοιούτων ἀκηκόω. ἐπεὶ δὲ οἱ ἀκούσαντες ἀνέκρινον ὅτι εἶποι, μηδὲν εἰδέναι τῶν εἰρημένων δισχυρίζετο.

κατὰ τοῦτου τοῦ Μητροφάνους ἔγραψε λόγον Σουπηνριανὸς ὁ σοφιστής.

Μητροφακαί. ἡμέραι τινὲς ἱεραί. Τὰς δὲ Μητροφακάς παρὰ Ῥωμαίοις, ἢ καὶ πρότερον παρὰ Φρυξὶ σπουδασθείσας καστείας, ἐκάστου μηνὸς ἤγγνευεν.

Μητροφῶν. Ἀνκουργος ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογέιτονος. τοὺς νόμους ἔθεντο ἀναγράψαι ἐν τῷ Μητροφῶ.

Μήτρως. ὁ θεῖος. καὶ κλίνεται μήτρω, Ἀτικῶς.

Μητρυιά.

[Μὴ ὑπερόψει.]

Μηχανή. βουλή.

Μηχάνημα. στρατήγημα.

Ἄλλ' ἔστι τοῦτο, ὃ Ἀἴμε, μηχανήμα.

Μηχανοδόξος. ἐπινοητὴς κακῶν, κατασκευαστής, τὰ φαῦλα μηχανώμενος.

Ἵφεις μάγον τοιόνδε μηχανοδόξον·

1. *Μητροπάτωρ*] II. l'. 224.
2. *Μητροδόξιστης*] De Nerone vs. ap. Lamium de Erudit. Apost. p. 771. Ὁ μητροδόξιστης καὶ γένους ἀναίρετης, ubi male ὁ μὴ προδόξιστης. Gaisf. Qui in Add. reponerat *Μητροδόξιστης*. Fugit eum Kiddii observatio in Dawes. p. 121. „μητροδόξιστης quam verissime repositit Wesselingius Dissert. Herodot. p. 181. exhibet MS. Harl., et Ἰλιουράστας audit Diomedes in Dosiad. Ar. β'. 17.”
3. *Μητροφάνης*] De utroque Metrophane Eudocia p. 301.
4. *περὶ τῆς Φρυγίας*] Hinc narrationem suam petit Steph. Byz. v. *Εὐκαρπία*.
5. *λόγων*] λόγον scribendum erat cum A. V. E. Vulg. Gaisf. fide Eudociae tuetur.
6. *Εἰς τὸν*] τὸν om. A. item *εἰς τὸν* A. omisiase supra tradit Gaisf. Plurima vero rhetores ex eius commentariis in Hermogenem accepta prodiderunt.
7. *Εὐκαρπία*.
8. *Εἰς τὸν*] τὸν om. A. item *εἰς τὸν* A. omisiase supra tradit Gaisf. Plurima vero rhetores ex eius commentariis in Hermogenem accepta prodiderunt.
9. *Εἰς τὸν*] τὸν om. A. item *εἰς τὸν* A. omisiase supra tradit Gaisf. Plurima vero rhetores ex eius commentariis in Hermogenem accepta prodiderunt.
10. *Εἰς τὸν*] τὸν om. A. item *εἰς τὸν* A. omisiase supra tradit Gaisf. Plurima vero rhetores ex eius commentariis in Hermogenem accepta prodiderunt.
11. *Εἰς τὸν*] τὸν om. A. item *εἰς τὸν* A. omisiase supra tradit Gaisf. Plurima vero rhetores ex eius commentariis in Hermogenem accepta prodiderunt.
12. *Εἰς τὸν*] τὸν om. A. item *εἰς τὸν* A. omisiase supra tradit Gaisf. Plurima vero rhetores ex eius commentariis in Hermogenem accepta prodiderunt.
13. *Εἰς τὸν*] τὸν om. A. item *εἰς τὸν* A. omisiase supra tradit Gaisf. Plurima vero rhetores ex eius commentariis in Hermogenem accepta prodiderunt.
14. *Εἰς τὸν*] τὸν om. A. item *εἰς τὸν* A. omisiase supra tradit Gaisf. Plurima vero rhetores ex eius commentariis in Hermogenem accepta prodiderunt.
15. *Εἰς τὸν*] τὸν om. A. item *εἰς τὸν* A. omisiase supra tradit Gaisf. Plurima vero rhetores ex eius commentariis in Hermogenem accepta prodiderunt.
16. *Εἰς τὸν*] τὸν om. A. item *εἰς τὸν* A. omisiase supra tradit Gaisf. Plurima vero rhetores ex eius commentariis in Hermogenem accepta prodiderunt.
17. *Εἰς τὸν*] τὸν om. A. item *εἰς τὸν* A. omisiase supra tradit Gaisf. Plurima vero rhetores ex eius commentariis in Hermogenem accepta prodiderunt.
18. *Εἰς τὸν*] τὸν om. A. item *εἰς τὸν* A. omisiase supra tradit Gaisf. Plurima vero rhetores ex eius commentariis in Hermogenem accepta prodiderunt.
19. *Εἰς τὸν*] τὸν om. A. item *εἰς τὸν* A. omisiase supra tradit Gaisf. Plurima vero rhetores ex eius commentariis in Hermogenem accepta prodiderunt.

men proprium. *Μητροπάτωρ*. Maternus avus. *Μητροδόξιστης*. Matris intersector. *Μητροπόλεις*. Urbes quae colonias emiserunt. *Μητροφάνης*. Metrophanes, ex Eucarpia urbe Phrygiae oriundus, sophistes. scripsit de ipsa Phrygia libros II. De Formis orationum. De Statibus. Commentarium in Hermogenem artem Rhetoricam. Commentarium in Aristidem. *Μητροφάνης*. Metrophanes, Cornelianus rhetoris filius, Lebadiensis ex urbe Boeotiae, sophistes. scripsit de generibus dicendi, quibus usi sunt Plato, Xenophon, Nicostatus, Philostratus. Declamationes. Orationes panegyricas. *Μητροφάνης*. Metrophanes, a Lachare genus ducens. hic cum adhuc puer esset, exclamans, *Ego sum*, inquit, *Aristophanes ille calvus*; dictorum prorsus ignarus. hoc igitur qui

audierant, eum interrogantibus, quidnam dixisset, affirmavit, se nihil eorum scire quae dicta fuerant. adversus hunc Metrophanem Superianus sophistes librum scripsit. *Μητροφακαί*. Dies quidam Magnae deorum Matri sacri. *Castimonis autem, quae in honorem Matris deorum a Romanis vel etiam ante a Phrygibus observari solebant, se purificabat singulis mensibus.* *Μητροφῶν*. Extat vox apud Lycurgum in oratione contra Aristogitonem. in Metro autem leges tabulis publicis inscriptae reponebantur. *Μήτρως*. Maternus avunculus. genitivus Atticus est *μήτρω*. *Μητρυιά*. [*Μὴ ὑπερόψει*.] *Μηχανή*. Machinatio. *Μηχάνημα*. Commentum. *Sed est hoc, Popule, callidum commentum.* *Μηχανοδόξος*. Dolorum artifex, malorum inventor, qui mala machinatur. Sopho-

Σοφοκλῆς φησι. καὶ αὐθις·

Ἐγὼ μὲν οὖν καὶ ταῦτα καὶ τὰ πάντ' αἰεὶ
φάσκειμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεούς.

Μήχει. τῷ μηχανήματι.

Μῆχος. μηχανήμα, ἐπινόημα.

Ἀδτήμαρ τοῖον μῆχος ἐπεφράσατο.

τερητὸν γὰρ θεμένην χερὶ κόσκινον, εὐδὶα
πυκνῶν

σχοίνων ἡελίους πλείονας ἠγάασατο.

Μία λόχημ. παροιμία· Ὀδ' τρέφει μία λόχημ
δύο ἐριθάκους. ἐπὶ τῶν ἐκ μικροῦ τινος κερδαίνειν
σπουδαζόντων. ἐρίθακος δέ ἐστιν ὄρνεον μονῆρες
καὶ μονότροπον.

Μία μάστιξ πάντας ἐλαύνει. ἐπὶ τοῦ
ῥαδίου.

Μιαρὰ κεφαλή. ὡς περ φίλη κεφαλή. ἐκ
τοῦ ἡγεμονικοῦ μέρους τοῦ σώματος δηλοῖ τὸν ἄν-
δρα, παραπλησίως Ὀμήρω·

Τεῦκρε, φίλη κεφαλή.

καί,

Τοῖην γὰρ κεφαλήν.

Καὶ παρὰ Δημοσθένει· Καὶ ταῦτ', ὡ μιαρὰ κεφαλή.

Καὶ αὐθις·

Ἦ μιαρὸ καὶ πατραλοῖα καὶ τοιχωρῶχε.

558

ὁ δέ φησιν·

Ἀυθίς με ταῦτ' αὐτὰ καὶ πλείω λέγε.

Ἄρ' οἶσθ' ὅτι χαίρω πόλλ' ἀκούων κακά;

5 Ἀλλιανός. Παρὰ δὲ μιαροῦ δῶρα οὔτε ἄνδρα ἀγα-
θὸν οὔτε θεὸν ἐστὶ ποτε τό γε ὄρθον δέχεσθαι.
μάτην οὖν περὶ θεῶν ὁ πολὺς ἐστὶ πόνος τοῖς ἀνο-
στοῖς· τοῖς δὲ ὀσίοις εὐκαιρότατος· Πλάτων φησί.

Μιαροία. ἡ ἀκαθαρσία. Τὴν μιαρίαν τοῦ κα-
πνοῦ καὶ τὴν ὄχλησιν τῆς κόπρου.

Μιαροί. ἀηδεῖς, βδελυκτοί. Ὁ δὲ δράκων
προελθὼν ἄρα τοῦ ἀδύτου τό τε αἷμα αὐτῶν ἐξελι-
χμήσατο καὶ ἐκάθηρε τὰς πληγὰς, ἵνα μήποτε ἄρα
ἐκ τοῦ λύθρου μιαροὶ βλέπωνται. Καὶ Ἀριστο-
15 φάνης·

Ἦ μιαρὸ καὶ τολμηρὸ κἀναίσχυντε σύ,
καὶ μιαρὸ καὶ παμμίαρε καὶ μιαρώτατε,
πῶς δεῦρ' ἀνῆλθες, ὡ μιαρῶν μιαρώτατε;
Τί σοὶ ποτ' ἔστ' ὄνομ'; οὐκ ἐρεῖς; Μιαρώ-
τατος.

20

Ποδαπὸς τὸ γένος εἶ; φράζε μοι. Μιαρώ-
τατος.

Ὁὐ τοι, μὰ τὴν γῆν, ἔσθ' ὅπως οὐκ ἀποθανῆ,

2. Ἐγὼ μὲν οὖν καὶ ταῦτα κ.] Sophocl. Ai. 1036. sq.
quae habet in marg. A. Μηχανῶματι. αἰτιατικῆ.
Pal. VI, 291. 10. Μία λόχημ] Vid. Schol. Aristoph. Vesp. 922. Consentit Zenob. V, 11. 11. Μία λόχημ ὁδ' τρ. *V. cum
Arsenio p. 357. et Beasychio, repugnante Photio. Deinde scribebatur ἐρίθακούς et ἐρίθακός. 14. Μία μάστιξ] Diogen.
VI, 65. 16. Μιαρὰ κεφαλή] Ex Schol. Aristoph. Ach. 284. Monuit Abreschius. ὡς περ] ὡς V. 18. Ὀμήρω] Il. 9.
281. Posterior locus est Od. α. 343. Mox καὶ τοῖην — κεφαλή om. E. 22. Δημοσθένει] Δημοσθένει Med. Mid. p. 552, 21. καὶ
ταῦτ' ἔλεγεν ἢ μιαρὰ καὶ ἀναιδῆ; αὐτῆ κεφαλή.

1. Ἦ μιαρὸ καὶ πατρ.] Aristoph. Nub. 1331. καὶ posterior om. *V. 3. με ταῦτα] μετατὰ Med. μετὰ A. V. B. Mox ταῦτα
om. *V. λέγω A. 4. δὴ post ἀκούων omissum A. B. V. E. Med. expulsi: καὶ quam nullo negotio potuerit ante κακά elabi non ob-
scurum est. Vide v. Λακκοπρωκτος. Item post κακά delevi cum V. B. Ἀριστοφάνης. 5. Ἀλλιανός δέ] δέ praeter usum ad-
lectum sustuli cum A. B. *V. Id ad inferiorem glossam recte Gaisf. pertraherat. Ἀλλιανός δέ] Immo Plato. Quae enim se-
quantur sunt verba Platonis lib. IV. de Legg. p. 601. [717.] Huc spectant verba illa Ciceronis lib. I. de Legg. Donis impiis ne
placare audeant deos, Platonem audiant, qui vetat dubitare, qua sit mente futurus deus, cum vir nemo bonus ab improbo
se donari velit. Respexit ad eundem locum Platonis. Küst. Gaisf. addit Gatakeri Adv. Misc. II, 11. p. 333. 7. Loge cum
Platone περὶ θεούς, deinde ἐγκαιρότατος. 11. Ὁ δὲ δράκων] Haec Aeliano tribuit Valckenarius: et fortasse Ἀλλιανός huc
transferendum ex artic. pendit. Gaisf. 14. βλέπωνται] βλέπονται V. Ἀριστοφάνης] In Pac. 181. ubi quaedam aliter le-
guntur. Küst. Cf. v. Τολμησαί. 16. ὡ βδελυρὸ καὶ τολμηρὸ] ὡ μιαρὸ A. B. V. Ox. ὡ μιαρὸ καὶ τολμηρὸ E. Vetus scriptura
deceperit Porsonum. 19. Τί σοὶ ποτ' ἔστ' ὄνομ'; οὐκ ἐρ.] Apud Aristophanem loco laudato versus hic hodie sic legitur: Τί σοὶ
πότ' ἔστ' τὸ ὄνομ'; οὐκ ἐρεῖς; μιαρώτατος. Sed male. Integer enim pes redundat. Quare sic apud Aristophanem reponendum
est, ut hic Suidas habet. Küst. 19. μιαρώτατε] μιαρώτατος A. V. Id etiam continuo versui restituendum erat cum Ox.
21. τὸ γένος] τὸ om. V. Med. εἶ] τίς *V. Ox. 23. ἀποθανῆ] Apud Aristophanem legitur ἀποθανεῖ: quod Atticum est, et
proinde praefereendum. Küst.

καὶ τὰ om. A. Mox αἰεὶ om. E. Med. Post haec glossam cum V. delevi,
6. Ἀδτήμαρ τοῖον μῆχος ἐπεφρ.] Antipatri Sidon. LIX, 6 — 8. Anthol.

cles: Subornato tali praestigiatore et callido fraudum arti-
fice. Et iterum: Ego quidem et haec et omnia semper dixerim
hominibus machinari deos. Μηχει. Machinatione. Μη-
χος. Machinatio, commentum. Eodem die tale quid commenta
est. cum perforatam cribrum manu sustulisset, per iuncos
eius denso silves soles aspexit. Μία λόχημ. Prover-
bium: Una silva non alit duos erithacos. de iis dicitur qui
ex re aliqua tenui quaestum facere student. erithacus vero est
avis solitaria. Μία μάστιξ πάντ. Unum flagellum omnes
agit. dicitur de re facili. Μιαρὰ κεφαλή. Eodem modo
dictum est, quo φίλη κεφαλή. a principe enim corporis parte
totum virum significat. sicut Homerus inquit: Teucer, carum
caput. et Tale enim caput. et apud Demosthenem: Et haec,
scelestum caput? Et alibi: O sceleste et parricida et as-

dium effractor. cui ille reponit: Rursus mihi eadem haec et
plura dicas. an nescis gratum mihi esse, quod audiam ma-
ledicta? Et Plato: Ab impuro accipere munera neque bo-
num virum neque deum decet. itaque frustra circa deos
profani laborant, quod opportune faciunt pii. Μια-
ροία. Impuritas. Impuritatem fumi et stercoris turbationem.
Μιαροί. Impuri, scelerati. [Aelianus:] Draco vero ex adyto
progressus et sanguinem ipsorum lambendo absternit et vul-
nera purgavit, ne polluti haberentur, si cruore et pulvere
respersi conspicerentur. Et Aristophanes: O impure et au-
dax et impudens, et sceleste et omnino sceleste et scele-
stissime, quid huc venisti, scelestorum scelestissime? quod-
nam tibi nomen sit, non dices? Scelestissimus. Cuius es?
dic mihi. Scelestissimus. Effugere non potes quin perens,

εἰ μὴ κατερεῖς μοι τοῦνομόν, ὅτι πότ' ἐστὶ σοὶ
 Τρυγαῖος, Ἀθμονεύς, ἀμπειλουργὸς δεξιός·
 οὐδ' οὐκοφάντης, οὐδ' ἔραστής πραγμάτων.
 Ἐκείνους δὲ κατὰ τί; Τὰ κρέα ταντί σοι φέρων.
 Ὡ δειλακρονίων . . Ὡ γλίσχρων,
 ὡς οὐκ ἔτ' εἶναι σοι δοκῶ μιαιφάτος.

Μίασμα. βαφή.

Μιάστορα. λυμεῶνα, φονέα.

Μία χελιδῶν. παροιμιῶδες τοῦτο, ὅτι μία
 χελιδῶν ἔαρ οὐ ποιεῖ. βούλεται δὲ τι εἰπεῖν, μία
 ἡμέρα οὐ ποιεῖ τὸν σοφὸν εἰς τελείωσιν ἐμβαλεῖν,
 καὶ δυσημερία μία τὸν σοφὸν εἰς ἀμαθίαν.

Μιγάδες. τὸ ἐκ πολλῶν ἄθροισμα.

Μίγδα καὶ μίγδην. μεμιγμένως.

Μίγμα.

Μίγνυται. δοτικῇ.

Μιδάειον. χωρίον.

Μίδασις. ὄνομα κύριον. ὁ φιλόχρυσος, ὁ κτί-

σας πόλιν τὴν νῦν Ἀγκυραν. Καὶ μίδασις, κύβου
 ὄνομα ἐββουλοτάτου. Καὶ παροιμία· Μίδασις ὁ ἐν
 κύβοις ἐββουλοτάτος. ὁ γὰρ Μίδασις βόλου ἐστὶν
 ὄνομα. Καὶ ἕτερα παροιμία· Μίδασις ὅσα ὄνου
 5 ἔχων. Μίδασις, ὁ Φρυγῶν βασιλεὺς· ἦτοι ὅτι πολ-
 λὸς ὄτακουστὰς εἶχεν· ἢ ὅτι κώμην Φρυγιακὴν
 κατέσχευεν, ἣτις ὄνου ὄνου ἐλέγετο. λέγεται δὲ τούτῳ
 τὸν Πακτωλὸν ποταμὸν χρυσὸν ρεῦσαι· καὶ ὅτι
 αὐτὸν εὐξασθαι, ὥστε πάντα, ἃν ἄψαιτο, χρυσὸν
 10 γενέσθαι. ἢ ὅτι ὁ ὄνος μᾶλλον τῶν ἄλλων ζῴων
 ἀκούει, πλὴν μυός. καὶ ὁ Μίδασις πολλοὺς ὄτακου-
 στὰς εἶχεν. οἱ δὲ φασιν ὅτι ὄτακουστὰς ποτὲ τὸν Διονύ-
 σου ὁ Μίδασις μετεβλήθη εἰς ὄνον· ἢ ὅτι τοὺς τοῦ
 Διονύσου παριόντας ἠδίκησεν, ὁ δὲ ὄργισθεις ὄνα
 15 ὄνον ἔχειν αὐτῷ περιῆψεν. ἢ ὅτι ὄνα μεγάλα εἶχε.
 λέγεται οὖν ἢ παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲν λανθανόν-
 των. κλίνεται οὖν Μίδασις, Μίδου.

Μιαιγαμίας. οἱ τοῦ Σῆθ καὶ Ἐνώσι καὶ Ἐνώσι

1. ἐστὶ σοὶ] μιαιφάτε addunt A. B. V. E. Ox. Med. 2. Ἀθμονεύς] Metri gratia scribendum est, Ἀθμονεύς, per ὁ: ut habet Aristophanes. Küst. Ἀθμονεύς A. cum v. Τρυγαῖος. Ἀθμονεύς B. E. Med. Ἀθμονεύς Ox. 5. δειλακρονίων] Scribe δειλακρονίων: ut habet Aristophanes. Küst. δειλά κρ. A. ὡς οὐκ ἔτ' εἶναι σ.] Hic locus legitur etiam supra v. Γλίσχρων: ubi vide quae notavimus. Küst. Paulo meliora praebet v. Δειλάκρ. 8. Μιάστορα. λυμεῶνα, φον.] Scholiasta Sophoclis Electr. 275. Μιάστορα. λυμεῶνι, φονεῖ. Μιάστρω, ὁ διὰ τὸν παρ' ἑαυτῷ μισμὸν καὶ ἄλλους μιαιφώνων. Huc Suidas respexit. Küst. 9. παροιμιῶδες: v. Schol. in Hermog. T. V. p. 402. et Iuliani Epist. LIX. 11. οὐ ποιεῖ τὸν σοφὸν] καὶ εἰ τὸν σοφὸν Photius, qui mox ἐμβαλεῖν. Idem addit in fine, μέμνηται δὲ αὐτῆς Ἀριστοτέλης ὁ φιλόσοφος ἐν Ἠθικοῖς (I, 7.). Zenobius V, 12. βούλεται δὲ εἰπεῖν, ὅτι μία ἡμέρα οὐκ ἔτ' εἰς γνώσιν ἐμβαλεῖν, ἢ εἰς ἀμαθίαν. Hesychius οὐκ ἔτ' οὐ ποιεῖ, deinde ἐμβαλεῖν ἢ εἰς ἀμαθίαν, omisso τι ante εἰπεῖν. Quod ipsum nescit Arsenius p. 356. ubi desinit in ἐμβαλεῖν. 15. Quae glossae subieciabantur, τῶν ζωγράφων. ὁ καλεῖται χρωματῶν χρῆσις, delevi cum A. V. 16. Om. vulg. Silet Gronovius. 17. Μιδάειον] Erat urbs Phrygiae, sic appellata. Vide Stephanum Byzantium. Küst.
2. ἐββουλοτάτου] Sic recte habent MSS. Pariss. At in prioribus editt. [et E.] male legitur ἐββουλοτάτου. Idem etiam dictum velim de voce sequenti ἐββουλοτάτος: cuius loco priores editt. [et E.] itidem male exhibent ἐββουλότατος. Küst. Correxerit etiam Meursius. ἐββουλοτάτου B. et mox ἐββουλοτάτος. Conf. App. Vat. II, 69. Dorvill. Crit. Vann. p. 276. et Hemsterhus. in Polluc. IX, 94. 5. Μίδασις, ὁ Φρυγῶν βασιλ.] Ex Schol. Aristoph. Plat. 289. Similia in Creuzeri Meletem. I. p. 74. ὅτι] δς E. pr. 8. ποταμὸν om. Schol. χρυσὸν] χρυσῷ E. 9. αὐτὸν εὐξασθαι — γενέσθαι] Hygin. fab. 291. Lycophr. Alex. 1397. et ibi Tzetz. De eodem eius voto vid. Max. Tyr. diss. XXX. M. Alanus Parab. n. 72. Et miser et dives fuit olim rex Mida, dives auro, sed vitae condicione miser. Sic custos census, sic omnis vivit avarus, Dum nihil et multum possidet ipse boni. Theoph. Simoc. Ep. Diogenis ad Chrysen: τοῦ Φρυγῶς γὰρ Μίδου τὴν κακίαν ζηλώσας, λιμώττων πλουτεῖς, βρόχοις ὡσπερ χρυσοῖς ἀπαγχομένους. Reines. ὅτι αὐτὸν A. B. V. E. Med. 10. τῶν ἄλλων ζῴων μᾶλλον] μᾶλλον τῶν ἄλλων ζῴων dedi cum A. *V. Similiter Schol. 11. Μίδασις οὗτος] οὗτος omisi cum A. B. V. Mox πολλοὺς ἀκουστὰς B. E. Med. 13. ἢ ὅτι τοὺς τοῦ Διονύσου παριόντας ἠδ.] Locus hic apud Scholiastam Aristophanis sic legitur: ἢ ὅτι ὄνος τοῦ Διονύσου παριῶν ἠδίκησε. Sic etiam apud Suidam scribendum est. Küst. ὅτι om. E. 15. μεγάλα ὄνα *V. 16. οὖν] δς B. V. Contra κλίνεται δὲ annotavit Gronovius. Sub finem cum V. delevi: Ἐν Ἐπιγράμματι· Αὐτοῦ τῆδε μένονσα πολυκλαίτω ἐπὶ τύμβῳ, ἀγγελέω παριούσι, Μίδασις ὅτι τῆδε τέθαπται Ubi Küsterus: „Ἐν Ἐπιγράμματι] Epigramma hoc integrum legitur apud Herodotum in vita Homeri, ut Portus recte observaverat.” Item apud Platon. Phaedr. p. 264. Petiti versus ex v. Αὐτοῦ: habetque A. in margine. Ceterum Ἐν ἐπιγραφῇ B. Ἐν Ἐπιγράμματι om. E. 18. Σῆθ καὶ Ἐνώσι καὶ Ἐνώσι neglecti Küsterus. Firmavit v. Σῆθ.

nisi mihi dixeris nomen tuum. Trygaeus, Athmonensis, rinitor peritus: non sycophanta, nec litium amans. Quare venisti? Has carnes tibi allaturus. O miser, hucine venisti? O ligurritor, vides me iam non tibi videri scelestissimum. Μίασμα. Tinctura. Μιάστορα. Maleficum, homicidam. Μία χελιδῶν. Proverbium est, Una hirundo non facit ver: quo significatur, neque uno die hominem ad perfectam sapientiam pervenire, nec diei unius calamitatem sapientis imperitiam arguere. Μιγάδες. Colluvies hominum. Μίγδα, et μίγδην. Mixtum. Μίγμα. Μίγνυται. Aptum dativo. Μιδάειον. Midaium, locus. Μίδασις. Nomen proprium regis, qui auri avidissimus fuit; urbemque condidit, quae nunc Ancyra dicitur. Et Midas, nomen iactus aleatorii admodum felicitis. et proverbium:

Midas in ludo aleae iactus optimus. Midas enim iactus nomen est. Et aliud proverbium: Midas aures asini habens. Midas enim, rex Phrygum, aures asinas habuisse dicitur, vel quod multos haberet delatores, id est ἀτακουστὰς: vel quod oppidum Phrygiae teneret, Aures asini dictum. huic Pactolus auro fluxisse fertur: idemque optasse dicitur, ut quaeunque tetigisset, aurum fierent. vel quod asinus, excepto mure, acutus audit ceteris animalibus. hic autem Midas multos habebat delatores. alii vero dicunt Midam in asinum fuisse mutatum, quod Bacchum aliquando contempsisset. vel quod cum Bacchi asinos praeterreuntes laesisset, Bacchus iratus aures asinas ei apposuisset. vel quod magnas aures haberet. proverbium igitur hoc dicitur de iis, quos nihil latet. declinatur autem Μίδασις, Μίδου. Μιαιγαμίας. Sethi, Enos et Enochii

παῖδες υἱοὶ Θεοῦ νοεῖσθωσαν· ὅτινες ἀλόντες ἀκολασίᾳ πρὸς τὰς θυγατέρας Κάιν εἰσῆλθον· ἐξ ὧν αἱ τῆς καταλλήλου μιαιγαμίας γίνονται γίγαντες· διὰ μὲν τὸν δίκαιον ἰσχυροὶ καὶ μέγιστοι· διὰ δὲ τὸν ἄδικον καὶ βέβηλον πονηροὶ καὶ κάκιστοι.

Μιαίνεται. μολύνεται.

Μιαιφονία. ὁ φόνος.

Μιαιφόνος. ὁ φονεύς.

Μίθαικος, γραμματικός. ἔγραψεν Ὀψαρτυτικά, Κυνηγετικά καὶ ἄλλα.

Μίθαικος. ὁ ταχύς.

Μίθικος. ὄνομα κύριον.

Μιθριδάτης. ὄνομα κύριον.

Μίθρου. Μίθραν νομίζουσιν εἶναι οἱ Πέρσαι τὸν ἥλιον, καὶ τούτῳ θύουσι πολλὰς θυσίας. οὐκ 15

ἂν ὄν εἰς αὐτὸν δυνήσαιο τις τελεσθῆναι, εἰ μὴ διὰ τινων βαθμῶν παρελθῶν τῶν κολάσεων δείξει ἑαυτὸν ὄσιον καὶ ἀπαθῆ.

[Μικίψας. βασιλεὺς Νομάδων.]

5 Μίκκος. ὁ μικρός.

Μικρολόγος. σκνιπός, φειδωλός.

[Μικροῦ σχεδόν, φανερώς. Εὐνάπιος· Μικροῦ τὰ πρᾶγματα μετακινήσαντος Ὀρμίσδου τοῦ σοῦ Πέρσου.]

10 Μικρὸν κακόν, μέγα ἀγαθόν. ἐνίοτε γὰρ τὸ μικρὸν κακὸν μεγάλων αἴτιον γίνεται ἀγαθῶν· ὡς περ καὶ τὸ ἀνάπαλιν.

Μικρὸν τοῦ ὀβολοῦ. τίμιον. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν πονηρῶν. Εὐπόλις Μαρικῆ·

Τῶν γὰρ πονηρῶν μικρὸν ἐπὶ τοῦ ὀβολοῦ.

1. υἱοὶ Θεοῦ] Genes. VI, 2. vid. Seld. de Iure nat. et gent. sec. Ebr. V. c. 8. Reines. καὶ υἱοὶ τῶν Θεῶν addit gl. posterior.
 2. ἐξ ὧν οἱ ἐκ τῆς καταλλ.] Scribendum puto, ἐξ ἧς ἀκαταλλήλου μιαιγαμίας. Lectio enim vulgata nullum sensum habet. Küst. ἐκ om. A. B. E. *V. Abilicendum etiam oi. 3. γίνονται γίγαντες· διὰ μὲν τὸν δ.] Confer Cedrenum p. 9. qui de ortu gigantum eadem tradit. Küst. γίνονται A. B. 6. Sub finem glossae cum V. delevi, quae habet A. in marg. Καὶ Μιάνω, αἰτιατικῆ. 7. φόνος *V. 8. δὲ ὁ φονεύς] δὲ om. A. Sub finem Gaisf. delevit καὶ ὁ ληστής cum A. B. V. quae interpretatio est Herod. Epim. p. 84. 9. Μίθαικος] Max. Tyr. Serm. V. eum inter ὀμοποιοὺς nominat. Conf. et Serm. XXXVIII. Aristid. Orat. Plat. 2. Μίθαικος ὁ τὴν Σικελικὴν ὀμοποιοῦσαν συγγεγραφώς. Plato in Gorg. p. 310. Citat eum Athen. VII. 325. Reines. Eius meminit Plato in Gorgia, p. 310. (518. B.) et ex eo Athenaeus lib. III. p. 112. Küst. Aristides Vol. II. p. 192. et p. 86. et 122. ubi leg. Μίθ. τέγγη. Toup. MS. Videndus ille in Emend. II. p. 151. sq. Adde Petav. in Themist. p. 655. Eadem Eudocia p. 304. 12. Μίθικος] Depravatio glossae superioris. 13. κύριον] Sub finem delevi, quae Gaisfordus erat deleturus, περι αὐτοῦ ἐν τῷ Φύσει cum A. V. καὶ ἐν τῷ Αὐθέντι addit B. 14. Μίθρου. Μίθραν νομίζουσιν οἱ Πέρσαι εἶναι τὸν ἥλ.] Eadem plane de Mithra tradit Nonnus in Gregor. Nazianz. p. 130. cuius verba hic describere operae pretium erit: Ὁ τοῖνον Μίθρας νομίζεται παρά Πέρσαις εἶναι ὁ ἥλιος, καὶ θυσιαζοῦσιν αὐτῷ, καὶ τελοῦσιν τινὰς τελετὰς εἰς αὐτόν. οὐ δύναται οὖν τις εἰς αὐτὸν τελεσθῆναι, εἰ μὴ πρότερον διὰ τῶν βαθμῶν τῶν κολάσεων παρελθῶν. βαθμοὶ δὲ εἰσι κολάσεων τὸν μὲν ἀριθμὸν ὀδοῦν ἔχοντες, ἔχοντες δὲ ὑπόβασιν καὶ ἀνάβασιν· κολάζονται γὰρ πρῶτον τὰς ἐλαφροτέρας, εἶτα τὰς δραστικωτέρας· καὶ εἰς οὗτω μετὰ τὸ παρελθεῖν διὰ πασῶν τῶν κολάσεων, τότε τελεῖται ὁ τελοῦμενος. αἱ δὲ κολάσεις εἰσι τὸ διὰ πυρὸς παρελθεῖν, τὸ διὰ κρύου, διὰ πείνης καὶ δίψης, διὰ ὀδοπορίας πολλῆς, καὶ ἄλλως διὰ πασῶν τῶν τοιούτων. Idem p. 143. Τὸν Μίθραν νομίζουσι Πέρσαι τὸν ἥλιον εἶναι, καὶ τούτῳ θύουσι πολλὰς θυσίας, καὶ τελοῦνται τινὰς εἰς αὐτόν τελετὰς. οὐδεὶς δὲ δύναται τελεῖσθαι τὰς τοῦ Μίθρου τελετὰς, εἰ μὴ διὰ πασῶν τῶν κολάσεων παρελθῶν, καὶ δείξωι ἑαυτὸν ἀπαθῆ τινα καὶ ὄσιον etc. Habes hic rem eandem liadem etiam verbis expressam: ut proinde non dubitem, quin Suidas sua inde sumpserit. Confer etiam Salmasium in Aelium Lamprid. in Commod. [c. 9.] Küst. E Nicetae Comm. in III. Stelit. Naz. ista citat Buleng. de Magia I, 4. Nonnus in Or. III. Greg. Naz. cf. et Gyraldi Hist. Deor. Syntag. p. 224. Reines. Cf. Zoegam Abhandl. p. 134. οἱ Πέρσαι εἶναι] εἶναι οἱ Πέρσαι A. *V.
 1. δυνήσαιο τις *V. 2. βαθμῶν παρελθῶν] βαθμῶν A. Mox αὐτὸν B. Praeterea Gaisfordus sponte dedit δεῖξοι: mihi δεῖξεν vel lenius esse videtur. 4. Νομάδων] Sic Bas. Ἰλλυρῶν B. V. E. Med. cf. Appian. Hist. c. 69. Deest gl. A. eamque notavi. 7. Μικροῦ — φανερώς om. A. B. V. Horum loco καὶ dedit *V. Immo totam glossam repudiandam esse docet ratio litterarum, quippe forte casuque ex v. Μικροῦ δειν distractam. Interim quidem uncia inclusi. Εὐνάπιος] Vid. fr. 15. sive p. 101. Cf. supra v. Μαρούας. 10. Μικρὸν κ.] Diogen. VI, 62. Compara Menandri fr. inc. 102. Γαμειν κερκικότα δεῖ σε γιννώσκων ὅτι ἀγαθὸν μέγ' ἔξεις, ἂν λάβης μικρὸν κακόν. 13. Μικροῦ τοῦ ὀβολοῦ. τίμιον] Erasmus in Chiliad. [II, 5, 54.] et Scaliger in Stromateo legunt, Μικρὸν τοῦ ὀβολοῦ τίμιον: quorum emendationem probō. Küst. Μικρὸν A. V. Photius. Μικρὸν τοῦ ὀβ. τίμιον parum callide distinguens Toupius III. p. 137. idemque postrema ἐπὶ τοῦ ὀβολοῦ Suidae tribuebat. Μικρὸν τοῦ ὀβολοῦ de levissima re, quae obolo constet vel aequiparetur, verissime dici demonstrat Antiphan. ap. Ath. IV. p. 161. A. τῆς πλειστης τοῦ ὀβολοῦ μάξης. Itaque τίμιον refertur ad interpretationem genitivi, et in Eupolidis versu saltem cum Porto et editore Photii reſingendum, τῶν γὰρ πονηρῶν μικρὸν ἐστὶ τοῦ ὀβολοῦ. Ceterum vereor ne pristinam explicationem obliterarint invecta de versu continuo τῶν πονηρῶν. 14. Μαρούας] Μαρούας A. B. Phot. Μαρικῆ *V. Mox μικρῶν A. 15. Τῶν γὰρ πονηρῶν μικρ.] Portus rescribit: Τῶν γὰρ πονηρῶν μικρὸν ἐστὶ τοῦ ὀβολοῦ: subintelligens, τίμιον. Metro saltem sic consuluit. Sed an constructio item et sensus recte se habeant, propter breviter fragmenti difficile est iudicare. Küst. Oratio nisi pependit a proximis, ipsa satis commodam admittit interpretationem: pravis enim obolare pretium statuimus.

fili Dei filii intelligantur; qui libidine victi cum filibus Cain concubuerunt: ex quo impuro et dispari coitu nati sunt Gigantes; qui propter illius quidem institutum robusti et maximi, at ob iniustitiam et impietatem improbi et pessimi evaserunt. Μιαινεται. Contaminatur. Μιαιφονία. Caedes nefaria et scelerata. Μιαιφόνος. Homicida. Μίθαικος. Mithraeus, grammaticus. scripsit de condimentis ciborum, de venatione, et alia. Μίθαικος. Nomen hominis velocis. Μίθικος. Nomen proprium. Μιθριδάτης. Nomen proprium. Μίθρου. Mithrae. Persae Mithram putant esse Solem, eique

multas victimas immolant. nemo autem sacris eius initiari potest, quin certos cruciatuum gradus emensus sanctum se et perturbationibus animi vacuum esse ostenderit. [Μικίψας. Micipsa, rex Numidarum.] Μίκκος. Parvus. Μικρολόγος. Tenax, sordidus. [Μικροῦ. Fere, propemodum. Eunapius: Cum Hormisdes Persa rerum statum propemodum evertisset.] Μικρὸν κακ. Parvum malum, magnum bonum. interdum enim parvum malum magnum bonorum causa est; et contra. Μικροῦ τοῦ ὀβ. Exiguo obolo veale. dicitur de improbis. Eupolis Marica: Nam improbi obolum tantum valent.

Μικροπρεπείας ῥήματα.
Ἀθηναίων ἅπας τις εἰσιῶν
ἐκέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας,
Ποῦ ἐστὶν ἡ χύτρα;
Τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκε
τῆς μαινίδος; Τὸ τρυβλίον
τὸ περυσινὸν τέθνηκεν, (ἀντὶ τοῦ κέλασται)
Ποῦ τὸ σκόροδον τὸ χθεσινόν;
Τίς τὰς ἐλάας παρέτραγε;
μέχρι γὰρ καὶ τῶν εὐτελεῶν ἐρωτῶσι.
Μικρός γε μῆκος οὗτος. Ἀλλὰ πᾶν κακόν.
τὸν Νίκαρχόν φησιν Ἀριστοφάνης·
Καὶ μὴν ὀδὶ Νίκαρχος ἔρχεται φανῶν.
ἀντὶ τοῦ κατηγορήσων. συκοφάντης γὰρ ἦν.
Μικρός ἡλίκος Μόλων. ἐπὶ τῶν πάντων βρα-
χέων. δύο δὲ ἐγένοντο Μόλωνες, εἰς ὑποκριτῆς καὶ
λαποδύτης.
Μικρός ὁ σὸς αἰ πῶλος. ἐπὶ τῶν διὰ βρα-
χύτητα ἡλικίας νεάζειν λεγόντων.
Μικροῦ δέω. παρὰ μικρὸν λείπω.
Μικροῦ δεῖν. παρὰ μικρόν. καὶ χωρὶς τοῦ

δεῖν. Μικροῦ τὰ πράγματα μετακινήσαντος. ἀντὶ
τοῦ, παρ' ὀλίγον, παρὰ μικρόν.
Μίκυλλος. ὄνομα κύριον.
Μίλαξ. εἶδος βοτάνης. Ἀριστοφάνης·
 5 *Μίλακος ὄζων καὶ ἀπραγμοσύνης.*
ἀντὶ τοῦ, πάσης εὐωδίας ὄζων καὶ ἀσφαλείας.
Μιλήσιον. καὶ Μιλήσιος, ὁ ἀπὸ τῆς πόλεως.
Μιλητοπολίτης. ὁ ἀπὸ τῆς Μιλήτου πόλεως.
Μιλιαρῆσιον.
 10 *Μίλιον χρῶμα.*
Μίλιον. μέτρον γῆς. Ὅτι τὰ δέκα μίλια
ἔχουσι στάδια π. Ἄλλως. ὅτι τὸ στάδιον ἔχει πό-
δας χ'· τὸ δὲ μίλιον πόδας δσ'.
Μίλιον. Ὅτι ἐν τῇ καμάρᾳ τοῦ Μιλίου στῆλαι
 15 *ἴστανται Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης· ἐνθα καὶ σταυ-*
ρὸς καὶ ἡ Τύχη τῆς πόλεως. καὶ ἐν τῷ αὐτῷ Μι-
61 λῶ Σοφίας τῆς γυναικὸς Ἰουστινιανοῦ, καὶ Ἀραβίας
τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, καὶ Ἑλένης τῆς ἀνεψιάς αὐ-
τῆς· Ἀρακιδίου τε καὶ Θεοδοσίου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ,
 20 *πλησίον Θεοδοσίου τῆς στῆλης, ἔφιπποι ἀμφότεροι.*
Ὅτι ἐν τῷ Μιλῶ ἐν τέτρασιν ἵπποις πυρρίνοις

2. *Ἀθηναίων ἅπας τις εἰς.]* Aristoph. Ran. 990—998. Recurrunt haec, quod mireris, sub v. *Αἰε πάθοι.* 3. *Lege κέρραγε:*
mox supplendum ζητεῖ τε ποῦ ἐστὶν, suffragante glossa priore. 4. *ποῦστιν *V.* 6. *τρυβλίον] τρύβλινον V.* 12. *Ἀριστο-*
φάνης] Acharn. 908. Καὶ μὴν ὀδὶ Νίκαρχος ἔρχεται φανῶν. Μικρός γε μῆκος οὗτος· ἀλλ' ἅπαν κακόν. Küst. Versum prio-
rem cum interpretationibus temere opinor inculcatum fuisse. Hinc etiam glossa Φανῶν prodiit, quamquam perperam fabricata.
 13. *ὄδε] ὀδὶ A. V. Ox.* 15. *Μικρός ἡλίκος Μόλων] Aristoph. Ran. 55. Πόθος; πόσος τις; μικρός ἡλίκος Μόλων. Vide*
ibi Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. Küst. Μήλων et mox Μήλωνες E. Μόλωνες Edd. ante Gaisf., qui correxit
*cum *V. Mox Schol. ὁ ὑποκριτῆς καὶ ὁ λαπ. Cf. v. Μόλων.* 18. *Μικρός ὁ σὸς] Diogen. VI, 64. βραχύτητα] βραχύτητος*
 V. 20. *ἐλείπω] λείπω A. B. V. Photius.*
1. *Μικροῦ τὰ πράγμα.]* Fragmentum hoc auctius legitur supra post v. *Μικρολόγος. Küst.* 3. *Subiecit *V. Μίκυλος.* 4. *καὶ*
κλίνεται μίλακος post βοτάνης omisi cum A. Ἀριστοφάνης] Nub. 1007. Cf. v. Ἀπραγμοσύνη. 5. *ὄζων om. V. Deinde*
cum A. V. delevi glossam: Μίλην μιλωσαί. ἐν τῷ κατὰ μίλην μιλωσαί. Ubi Küsterns: „Scribendum est, Μίλην μιλωσαί.
ἐν τῷ Καταμηλωσαί.” 8. *Μιλήτου πόλεως] Scribendum hic esse una voce Μιλητουπόλεως recte monuit Holstenius in Steph-*
num v. Μιλητούπολις, quem vide. Küst. 9. *Μιλιαρῆσιον] Vide Salmasium adversus Anton. Cercoetium p. 68. 69. 70.*
Sub finem omisi cum A. V. τὸ τοῦ νομισματος δέκατον. Explicationem nescit etiam Zon. p. 1363. νομισματος] I. e. solidi. Pro
δέκατον leg. δωδέκατον Scalig. de re Nummar. Eundem tamen vide Epp. III. p. 417. ubi docet quomodo decima pars sit. Vid.
infra Φόλλις. Μιλ. i. e. minutus, quorum 25. faciunt solidum: est quoque follium seu 20 aereolorum seu quadrantum. Reines.
δωδέκατον Clarke On Coins p. 170. Vid. Du Cang. in v. Gaisf. 10. *Μίλιον] Immo μήλινον, per ἦ. Küst. Sic Portus.*
E Pothii Bibl. p. 1036. Toupius excitavit χιτῶνα μιλινοχρόνον. Vulgatum agnoscit Zon. p. 1362. 11. *Ὅτι praefixit Gaisf.,*
*item post Ἄλλως, cum *V. Utamque observationem lectores traduxerant ex v. Στάδιον: quam quidem vocem post γῆς inserunt*
**V.* 13. *πόδας om. Med. πόδας δφ gl. superior.* 14. *Ὅτι ἐν τῇ — τῆς ἀνεψιάς αὐτῆς] Haec ad verbum etiam leguntur*
apud Codinum de Origg. CPol. p. 20. Küst. 16. *αὐτῷ] αὐτῷ Μιλῶ A. V. Mox τῆς ante ἀνεψιάς om. A.*V.* 17. *Ἰουστι-*
νιανοῦ] Codinus loco laudato habet Ἰουστίνου τοῦ Θρακῆος. Sed Lambecius in Codinum scribendum contendit, Ἰουστίνου τοῦ
*ἀπὸ Κουροπαλάτων. Eum vide. Küst. Mox Ἀραβίας *V.* 21. *Ὅτι ἐν τῷ Μιλῶ ἐν τέτρασιν ἵπποις πυρ.] Haec et quae se-*
quuntur usque ad finem articuli ἀετολεξεί etiam leguntur apud Codinum de Origg. CPolit. p. 22. ut Pearsonus quoque observa-

Μικροπρεπείας ῥήματα. Verba sordidis convenientia: *Atheniensium quiris domum ingressus magna cum conten-*
tione vocis ex servis quaerit: Ubi est olla? Quis devoravit
caput maenae? Patella anno superiore empta, fractane
est? Ubi allium hesternum? Quis olivam arrosit? nam
vel de rebus minutissimis quaerunt. Μικρός γε μῆκ.
Parrus quidem statura, sed totus: ex improbitate conflatus.
de Nicarcho Aristophanes dicit. Et Nicarchus huc venit nos
delaturus. erat enim sycophanta. Μικρός ἡλίκος Μό-
λων. Pusillus ut Molo. dicitur de hominibus, quibus exigua ad-
modum est corporis statura. duo autem fuerunt Molones: unus
histrio. et alter grassator. Μικρός ὁ σὸς αἰ π. Pullus
tuus semper est parvus. dicitur de iis qui propter staturae bre-
vitatem se iuvenes esse dicunt. Μικροῦ δέω. Parum abest.

Suidae Lex. Vol. II.

Μικροῦ δεῖν. Parum abesse ab aliqua re. dicitur etiam
omisso δεῖν. Cum propomodum statum rerum evertisset.
Μίκυλλος. Nomen proprium. *Μίλαξ.* Milax, genus her-
bae. Aristophanes: Milacem redolens et otium. Id est, omnem
suavitatem et securitatem redolens. Μιλήσιον. Et Μιλή-
σιος, qui est ex urbe Mileto. Μιλητοπολίτης. Qui est ex
urbe Miletopolli. Μιλιαρῆσιον. Μίλιον χρῶμα.
Μίλιον. Mensura terrae. Decem milliaria habent stadia octo-
ginta. Aliter. Stadium habet pedos DC. milliaria vero pedes
MMMMCC. Μίλιον. In fornice Milii stant statuae Constan-
tini et Helenae: ibidemque conspicitur crux et Fortuna Urbis.
Eodem in loco statuae Sophiae uxoris Iustiniani, et Arabiae filiae
eius, et Helenae consobrinae eius; item Arcadii, et Theodosii
filii eius, prope statuam Theodosii, ambae equestres. † In Mi-

ἄρμα ἱπτάμενον παρὰ δύο στηλῶν ἐκ παλαιῶν τῶν χρόνων ὑπῆρχεν. ἔνθα ἐδημήθη Κωνσταντῖνος μετὰ τὸ νικῆσαι Ἀζώτιον· ἐπειδὴ καὶ Βύζας ἐκείσε ἐδημήθη. κατενεχθὲν δὲ τὸ ἄρμα ἐν τῷ ἵπποδρομῷ, δορυφορούμενον στηλίδιον καινὸν παρὰ Κωνσταντῖνου κατασκευασθὲν ὑπὸ ἡλίου φερόμενον, Τύχη πόλεως, εἰς τὸ στόμα εἰσῆει, καὶ στεφανωθὲν ἐξῆει. ἐτίθετο δὲ ἐν τῷ σενάτῳ ἕως τῶν ἐπιόντων γενεθλίων τῆς πόλεως. διότι δὲ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ σταυρὸν ἐχάραξε Κωνσταντῖνος, Ἰουλιανὸς 10 αὐτὸ βοθῦνφ κατέχωσε.

Μίλων, Κροτωνιάτης, ἐνίκησε παλαίων ἐξ Ὀλύμπια ἐφεξῆς. ἐν δὲ τῇ ζ'. οὐκ ἴσχυσε καταπαλαῖσαι τὸν Μασίδεον, συμπολίτην αὐτοῦ, ἡλικία καὶ νέον ὄντα, καὶ οὐκ ἐθέλοντα ἐγγὺς ἴστασθαι. 15 ἱστάμενος δὲ ἐπὶ ἀηλιμμένῳ τῷ δίσκῳ, γέλωτα ἐποιεῖτο τοὺς ἐπιπτοντάς τε καὶ ὠθονμένους ἀπὸ τοῦ δίσκου. περιδεῖτο δὲ τῷ μετώπῳ χορδὴν καθάπερ ταινίαν, ἣ στέφανον· κατέχων δὲ ἐντὸς χει-

λέων τὸ ἄσθμα, καὶ ἐμπιπλῆς αἵματος τὰς ἐν τῇ κεφαλῇ φλέβας, διεδρῆγγυεν ἀπὸ ἰσχύος τῶν φλεβῶν τὴν χορδὴν καθάπερ πάπυρον. καὶ τῆς δεξιᾶς χειρὸς τὸ μὲν εἰς τὸν ἀγκῶνα ἐκ τοῦ ὄμου παρ' αὐτῆν καθέει τὴν πλευράν· τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος ἔτεινεν εἰς ἐδθὺ τῶν δακτύλων, τὸν μὲν ἀντίχειρα ἀντίστρέφων ἐς τὸ ἄνω, τῶν λοιπῶν δὲ ἀλλήλοις ἐπικειμένων κατὰ στοῖχον· τὸν ἐλάχιστον οὖν τῶν δακτύλων κάτω γινόμενον οὐκ ἀπενίκησεν ἂν τις βιαζόμενος. ἀπέθανε δὲ οὗτος ἐπιτευχῶν ξύλῳ ξηρῷ σφῆνας ἔχοντι, τοὺς διστωντάς αὐτό· ὁ δὲ ὑπὸ φρονήματος καθήσει τὰς χεῖρας ὡς διαδρῆξων· ὀλισθαίνουσί τε δὴ οἱ σφῆνας, κἀκείνος ἐχόμενος ὑπὸ τοῦ ξύλου λύκων ἐγένετο εὖρημα. μάλιστα γὰρ τὸ 15 θηρίον τοῦτο πολὺ καὶ ἄφθονον ἐν τῇ Κροτωνίᾳ χῶρα νέμεται.

Μιλτιάδης καὶ Ἀριστείδης ἐώκει. ἀμφότεροι οὗτοι ἄριστοι ἐγένοντο. ὁ γὰρ Ἀριστείδης δίκαιος ἐκλήθη· ὁ δὲ Μιλτιάδης στρατηγός, ὃς ἐν Μαρα-

rat. Küst. Ἰπποις] ἱππέοις V. παρῖνοις] Leg. παρῖνοις, i. e. lapideis. Μίλιον i. e. e populo Constant. aliquis, Palladas Anthol. I. p. 25. καὶ κλαῖω Μιλίῳ, καὶ γελώω Μιλίῳ. Vid. ibi Brodaeus. Tzetzes de Belisario: [Chil. III, 342.] Ὑστερον φθόνφ τυφλωθεὶς, ὡ τύχης τῆς ἀσάτου, Ἐκπωμα ξύλινον κρατῶν ἐβόα τῷ Μιλίῳ, Βελισαρίῳ ὄβολον δότε τῷ στρατηλάτῃ. Reines.

1. ἄρμα] Addendum esse ἡλίον ostendit Lambecius in notis ad Codinum: quem consule. Küst. 2. ἔνθα ἐδημήθη Κωνσταντῖνος μετὰ τ.] Videnda sunt, quae de hoc loco notavit modo laudatus Lambecius in Codinum num. XLV. Küst. Adde Banduri Imp. Orient. II. p. 489. 4. κατενεχθὲν δὲ τὸ ἄρμα ἐν τῷ ἵπποδρ.] Locum hunc ex codice Vaticano Codini sic reformat Lambecius: Κατενεχθέντος δὲ τοῦ ἄρματος ἐν τῷ ἵπποδρομῳ, στηλίδιον καινὸν παρὰ Κωνσταντῖνου ἰσκευάσθη εἰς Τύχην τῆς πόλεως, ὑπὸ ἡλίου φερόμενον, ὅπερ δορυφορούμενον εἰσῆει εἰς τὸ στόμα, καὶ στεφανωθὲν ἐξῆει. Vide eiusdem in hunc locum annota-
 7. εἰς τὸ στόμα] Scribendum esse εἰς τὸ στόμα recte monuit Lambecius. Στάμα enim apud Graecos inferioris aetatis appellabatur τὸ κἀδισμα βασιλικὸν τοῦ ἵπποδρομίου, sive tribunal hippodromi, in quo imperator sedebat, cum ludos circenses spectaret. Vide Dufrenium in Glossario Graeco v. Στάμα. Küst. Item Bandurium p. 490. Mox σενάτῳ A. *V. 12. Μίλων Κροτωνιάτης ἐνίκησε παλ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli leguntur apud Pausaniam lib. VI. [c. 14.] p. 369. 370. unde ea Suidas sumpsit. Confer etiam Scholiastam Aristophanis Ran. 53. Küst. 13. ὀλυμπιάσιν] Sic Bas. ὀλύμπια A. B. V. E. Med. ἐγένοντο δὲ τῷ Μίλωνι ἐξ μὲν ἐν Ὀλυμπίᾳ πάλης νικῆαι Pausan. 14. Μασίδεον] Pausanias loco laudato habet Τιμασίθεον. Küst. Ab hoc proximo abest Μασίδεον A. B. V. E. Med. ἡλικίαν] ἡλικία καὶ A. ἡλικία B. Scribe καὶ ἡλικία. Tum ὄντα om. B. E. 17. ὠθοῦντας Pausan. 18. περιδεῖτο] Vid. infra Ταινία, et Pausan. quem Suidas excerpit. De eius robore et voracitate vid. Athen. X. 412. et 413. et Epigr. in eum Doriei poetae, quod etiam extat in Append. Anthol. Strab. VI. 263. Herodot. III, 137. Plin. II, 20. et VII, 20. Aelian. V. H. II, 24. et XII, 22. Philostr. de Vit. Apollon. IV, 9. Amm. Marc. XXX, 7. Rhodig. XXI, 36. XIII, 36. Reines. περιδεῖτο mendum vulg. Hinc petita quae olim extabat gl. Ταινία. 19. ταινίαν ἢ om. V.
 5. καθῆει Med. 8. ἐπικειμένον *V. κατὰ στοῖχον] Malim κατὰ στῆλον. Küst. Intellige tensionem ad perpendicularum. 9. ἀπενίκησεν] Leg. ἀπενίκησεν cum Pausan. 10. ἀπέθανε] Gell. XV, 16. Strab. VI. 263. Reines. 12. ὀλισθαίνουσι] ὀλισθαίνουσι Schol. Aristoph. Monuit Porsonus in Eurip. Phoen. 1398. 13. δὲ οἱ] τε δὲ οἱ A. cum gl. posteriore. 14. μάλιστα γὰρ] πολὺ δὲ καὶ ἄφθονον τὸ θηρίον τοῦτο ἐν τῇ Κρ. γ. V. 15. Κροτωνίᾳ] Κροτωνιάτιδι Pausan. 17. ἐώκει] Aristophanes dixit ξυνεστέει. 18. ἄριστοι] καὶ ἄριστοι B. E.

Illo iam inde ab antiquis temporibus supra duas columnas stabat currus Solis, quasi valens, cui iuncti erant quattuor equi coloris ignei. ibi Constantinus victo Azotio, itemque Byzas, faustis acclamationibus excepti sunt. ubi vero currus ille in Hippodromo subversus erat, fecit Constantinus novam statnam Fortunae Urbis, portatam a Sole; quae magno comitatu in tribunal Hippodromi deducebatur, indeque coronata iterum exibat. ponebatur autem in Senatu usque ad diem Urbis natalem. Ceterum quod crucem capiti eius Constantinus insculpi iusserat, Iulianus eam in foveam proiectam obruit. Μίλων, Κροτ. Milo Crotoniatis sex Olympiadibus continuis lucta vicit. septima vero Olympiade non potuit superare Timasitheum, civem suum, qui iuvenis erat, et cum ipso congrredi volebat. idem peruncto disco insistens omnes ludibrio habebat, qui detrudere quantovis impetu facto

conarentur. caput quoque nervo non aliter quam redimiculo aut corona incingebat: continens deinde intra labia spiritum, cum venae capitis sanguine plurimo intumuisent, venarum robore nervum, tanquam papyrum, rumpebat. praeterea ubi porrecta dextera cubitum lateri admovisset, erectoque pollice reliquos digitos iunctim intendisset, minimum nemo erat qui ullo nisu posset a ceteris abiungere. hic morte tali perisse fertur. conspicatus truncum aridum, cuneis immisis hiautem, robore fretus manibus suis eum dividere conatus est. verum excidentibus cuneis a ligno retentus luporum praeda fuit. ea enim fera in agro Crotoniatarum frequens est. Μιλτιάδης καὶ Ἀριστείδης ἐώκει. Miltiades et Aristides similis erat. hi ambo fuerunt optimi. Aristides enim vocatus est Iustus; Miltiades autem imperator fuit, cuius ductu in campis Marathonis proellum cum

θῶνι ἐστρατήγησε. τοῦ δὲ ἐν Μαραθῶνι τροπαίου μέμνηται ὁ ποιητής· διότι τὰ μὲν ἄλλα κατορθώματα κοινῇ πᾶσα ἡ Ἑλλάς πεποίηκε κατὰ τῶν βαρβάρων, τὸ δὲ ἐν Μαραθῶνι μόνοι Ἀθηναῖοι κατέρωθωσαν.

562 "Μιλτιάδης, ὁ Κίμωνος, ἦκων ἐκ τῆς Χερρόνησου καὶ ἐκπεφηνγῶς διπλῶν θάνατον ἐστρατήγηεν Ἀθηναίων. ἅμα μὲν γὰρ οἱ Φοίνικες αὐτὸν οἱ ἐπιδιώξαντες μέχρι Ἰμβρου περὶ πολλοῦ ἐποιεῦντο λαβεῖν καὶ ἀναγαγεῖν παρὰ βασιλέα, ἅμα δὲ ἐκφυγόντα τε τούτους καὶ ἀφικόμανον εἰς τὴν ἑωυτοῦ, δοκέοντά τε εἶναι ἐν σωτηρίῃ, ἤδη τὸ ἐνθεῦτέν μιν οἱ ἐχθροὶ ὑποδεξάμενοι, ὑπὸ δικαστήριον ἀγαγόντες, ἐδίωξαν τυραννίδος τῆς ἐν Χερρόνησῳ. ἀποφυγῶν δὲ καὶ τούτους στρατηγὸς οὕτως Ἀθηναίων ἀπεδέλθη, αἰρεθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου.

Ὁ αὐτὸς Μιλτιάδης ἐπικομπῶν ἔφη, ὡς Τισσαφέρνης εἶπεν, ἡ μὴν ἕως ἂν τι τῶν ἑαυτοῦ λείπηται, ἦν Ἀθηναῖοι πιστεύῃ, μὴ ἀποστερήσειν αὐ-

τοὺς τροφῆς, καὶ τὰς τῶν Φοινίκων ναῦς κομῆν Ἀθηναίους καὶ οὐ Πελοποννησίους· πιστεύσαι δ' ἂν μόνοις Ἀθηναίοις, εἰ αὐτὸς κατελθὼν αὐτῶ ἀναδέξαιτο. οἱ δὲ ἀκούσαντες ταῦτα καὶ ἄλλα πολλὰ στρατηγὸν αὐτὸν εἶλοντο, καὶ τὰ πράγματα πάντα ἀνείλεσαν.

Μίλτιον βάμμα.

Μιλτοπάροιοι νῆες. βεβαμμένας ἔχουσαι τὰς πλώρας.

Μίλτος. χρώματος εἶδος ἐρυθροῦ. καὶ Ὅμηρος·

Νῆες μιλτοπάροιοι.

καὶ ἐν Ἐπιγράμμασι·

Μιλτοφυῆ τε

σχοῖνον ὑπ' ἀκρονύχῳ ψαλλομένην κανόνι.

Καὶ αὐθις· Σχοινίον τε ἐφείλιξαν μίλτω, καὶ ἔπαιον τὸ ἄγαλμα, Ἀλεξανδρίτην καλοῦντες.

Καὶ δῆτα πολὺν ἡ μίλτος . . .

γέλων παρέσχεν, ἦν προσεῖράριον κόκλω.

1. ἐστρατήγησε — Μαραθῶνι om. *V. 2. ὁ ποιητής] Id est Aristophanes. Referenda enim haec sunt ad Aristoph. Equ. 1331. Τῆς γὰρ πόλεως ἄξια πράττεις καὶ τοὺν Μαραθῶνι τροπαίου. Vide ibi Schollastam, cuius verba Suidas hic descripsit. Küst. Haec fere repetuntur in v. Ἀριστοφῆδος ὁ Ἀσισμάχου, a qua glossa absunt στρατηγός, ὄς. 6. Μιλτιάδης, ὁ Κίμωνος, ἦκ.] Totum hunc locum consarcinavit Suidas ex Herodoti libro VI. c. 104. ut et Portus monuit. Küst. 9. μέχρις] μέχρι dedi cum

A. ἐποιεῦντο] ἐποιεῦντο A. qui mox te καί. 10. δὲ ἐκφυγόντα] τε ἐκφυγόντα A. 11. αὐτοῦ *V. 12. οἱ μὲν] μιν οἱ A. B. V. μὲν om. E. 13. ἀναγαγόντες] αὐτὸν ἀγαγόντες Gaisf. cum A. ἀγαγόντες etiam *V. αὐτὸν non tutius apud Suidam quam apud Herodotum esse videbatur. 14. τυραννίδος] τυραννίδα B. E. Mox χερρόνησου A. V. Tum ἀποφυγῶν — δήμου om. A. 15. οὕτως *V. 17. Ὁ αὐτὸς] Haec ad Miltiadem errore mirifico relata, quae de Alcibiade Gaisfordus monet accipienda fuisse. Rem extra controversiam adduxit Thucydides VIII, 81. ἐπισγγεῖτο δ' οὖν τότε μέγιστα ἐπικομπῶν δ' Ἀλκιβιάδης, ὡς Τισσαφέρνης αὐτῶ ὑπέδξαιτο, ἡ μὴν ἕως ἂν τι τῶν ἑαυτοῦ λείπηται, ἦν Ἀθηναῖοι πιστεύῃ, μὴ ἀπορήσειν αὐτοὺς τροφῆς —, τὰς τε ἐν Ἀσπένδῳ ἤδη οὐσας Φοινίκων ναῦς κομῆν Ἀθηναίους καὶ οὐ Πελοποννησίους· πιστεύσαι δ' ἂν μόνως Ἀθηναῖοις κτλ. Unde Suidae reddendum et ἀπορήσειν et μόνως.

3. εἰ αὐτὸς] εἰ om. B. E. Mox ἀναδέξαιτο E. 4. ἀκούσαντες ταῦτα] ἀκούοντες ταῦτα καὶ ἄλλα πολλὰ A. Id additamentum recepti, firmante Thucydide. 5. πράγματα] πράγματα πάντα dedi cum B. E. *V. et Thucydide. Tandem ἀνείλεσαν *V. 8. Μιλτοπάροιοι νῆες] Homer. Il. β. 637. Küst. μιλτοπάροιοι A. B. *V. Cf. v. Κωνάμβολοι. 10. Μίλτος] Μίλτιον A. μίλτων V. μίλτων E. μίλτων Edd. ante Küst. Gaisfordus referebat ad Philippi versum laudatum in v. Πρώων. V. Schol. Luciani D. Syr. 8. Glossam ut nunc se habet male constat sic cum proxima iungi par est: μίλτος γὰρ χρώματος εἶδος ἐρυθροῦ. Ὅμηρος. καὶ ἐν Ἐπιγρ. Plautorem tamen viam ostendit Schol. Aristoph. Eccl. 378. unde liquet istum pannum, Μίλτος . . . μιλτοπάροιοι, esse derivatum. 13. ἐν Ἐπιγράμμασι (sic *V.)] Philippi Thessal. XV, 5. Anthol. Pal. VI, 103. Recurrit locus in v. Ψαλλομένη. 14. Μιλτοφυῆ] μιλτοφυῆ Anthol. 16. ἐφείλιξαν μίλτω] An legendum est, ἐφοίνιξαν μίλτω? quae Porti coniectura est. Vel au dicemus, locum esse mutilum, et addita voce βεβαμμένον scribendum esse, σχοινίον ἐφείλιξαν μίλτω βεβαμμένον? Sed ob brevitatem fragmenti nihil certi de hoc loco statui potest. Vide etiam supra v. Ἐφείλιξαν. Küst. Praeterea vox Ἀλεξανδρίτην ut analogiae repugnat, ita sensu caret. Scribendum Ἀλεξανδριστὴν ita demonstrat Plutarchus (Alex. 24.), ut etiam sententiam intelligamus ad oppugnationem Tyri spectare: Ἄλλ' αὐτοὶ μὲν . . . ἐπ' αὐτοφώρῳ τὸν θεὸν εὐληφότες, σιωπᾶς τε τῷ κολοσσῷ περιβάλλον αὐτῶ καὶ καθήλουν πρὸς τὴν βάσιν. Ἀλεξανδριστὴν καλοῦντες. 18. Καὶ δῆτα πολὺν ἡ μίλτος.] Aristoph. Eccles. 399. sq. Sub finem quae Kisterus supplevit ὦ Ζεῦ φίλτατε, cum A. B. V. E. Med. delevit. 19. ἦν] ὄν B.

Persis commissum est. victoriae autem ad Marathonem reportatae meminit poeta. nam ceterae quidem victoriae de barbaris reportatae toti Graeciae communes sunt; quae ad Marathonem parta est, eius gloria ad solos Athenienses pertinet. Μιλτιάδης. Miltiades, Cimonis F. ex Chersoneso reversus, duplici morte vitata, factus est dux Atheniensium. nam partim Phoenices, Imbrum usque eum persequentes, omnem operam adhibebant, ut eum caperent, et ad Regem perducerent; partim vero, cum hos effugisset, et in patriam reversus omni periculo se defunctum putaret, inimici enim aggressi sunt, et in ius vocatum tyrannidis in Chersoneso usurpatae reum egerunt. cum autem ex horum etiam manibus evasisset, ita demum Atheniensium dux suffragiis populi creatus est. — Idem Miltiades eo

gloriatu est, quod Tissaphernes affirmasset, quamdiu ipse superstes foret, si quidem fidem Atheniensibus habere posset, eos comitatu se non esse privaturum, et Phoenicum naves Atheniensibus, non Peloponnesiis frumentum alaturas esse. Atheniensibus autem tunc demum se fidem habiturum, si ipse ad se venisset et rem recepisset. illi vero his et aliis multis auditis duces eum creaverunt, rerumque summam ei commiserunt. Μίλτιον βάμμα. Μιλτοπάροιοι v. Naves quae proras minio tinctas habent. Μίλτος. Minium, genus coloris rubri. Homerus: Naves quae proras rubras habent. Et in Epigrammate: Et amussim minio tinctam, sub extrema resonantem regula. Et alibi: Et funiculum convolverunt miniatum, et simulacrum percusserunt, Alexandriten id vocantes. [Aristophanes:] Et

κατὰ γὰρ τὴν ἀγορὰν ἐσόβουν εἰς ἐκκλησίαν τοῦς Ἀθηναίους μεμιλωμένω σχοινίω, ἣν ἔβαλλον κύκλω.

Μιμαλλόνας. τὰς Βάκχας τοῦ Διονύσου ἀπὸ τῆς μιμήσεως· πρότερον Κλώδωνας καλουμένας.

Μίμαρις. κυρίως ἡ λαγῶα χορδῆ ἢ ἐκ τῶν ἐντέρων. χρῶνται δὲ καὶ ἐπὶ χοίρου. ἢ σκευασία τις τῆς κοιλίας, ἢ τῶν ἐντέρων. οἱ δὲ τὴν ἐκ τοῦ λαγῶν αἵματος καὶ τῶν ἐντοσθίων σκευαζομένην κάρυκην.

Μίμας. ὄρος Θρακίας. καὶ κλίνεται Μίμαντος.

Μιμηλά. μιμητικῆ. καὶ παροιμία· Μῆτε πλαστὰν μῆτε μιμηλάν. τουτέστι, μῆτε πλαστὴν εἰκόνα μῆτε γραπτὴν. Καὶ Μιμηλότατα.

Μίμησις.

Μίμνερμος, Λιγυρτιάδου, Κολοφώνιος, ἢ

Σμυρῆναϊος, ἢ Ἀστυπалаεῖος, ἐλεγείοποιός. γέγονε 663 δὲ ἐπὶ τῆς λζ. Ὀλυμπιάδος, ὡς προτερεῦει τῶν ζ. σοφῶν. τινὲς δὲ αὐτοῖς καὶ συγχρονεῖν λέγουσιν. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Λιγυστιάδης, διὰ τὸ ἐμμελὲς καὶ 5 λιγύ. ἔγραψε βιβλία ταῦτα πολλὰ.

Μιμνήσκω. γενικῆ.

Μῆμος.

Μιμοῦμαι. αἰτιατικῆ.

Μίν. ἀντωνυμία, τρίτον πρόσωπον, καὶ σημαίνει τὰ τρία γένη παρ' Ὀμήρω, ἀρσενικόν, θηλυκόν καὶ οὐδέτερον. ἢ δὲ παραγωγὴ οὕτως· Ἐγώ, Σὺ, τὸ τρίτον· τὸ δὲ ὦ ἐφελκυστικόν ἐστὶν ἐν τοῖς τριτοῖς προσώποις· καὶ πλεονασμῶ τοῦ μῆ μίν.

Μίνθα. τὸ παρ' ἡμῖν ἡδύοσμον· οἱ δὲ τὸν 15 θύμον.

Μίνθη. καλαμίνθη, ἡδύοσμος, βοτάνη εὐώδης.

1. κατὰ γὰρ ἀγορὰν ἐσόβ.] Confer Nostrum supra v. *Μεμιλωμένον*, ubi mos hic pluribus exponitur. Küst. Is τὴν neglexit.
4. Κλώδωνας] Immo Κλώδωνας, per ω in syllaba prima. Hesychius: Κλώδωνας. τὰς Μιμαλλόνας, Μαινάδας, Βάκχας. Etymologus: Κλώδωνας, οἱ Μακεδόνες τὰς Μαινάδας καὶ Βάκχας καλοῦσιν. ἴσως ἀπὸ τοῦ κατόχου γινόμενας κλώζειν, ὃ ἐστὶ τὸ διὰ τῶν στομάτων ποιὸν ἔχον ἀποτελεῖν καὶ θορυβεῖν. Sic etiam ipse Suidas supra v. Κλώδωνες. Ceterum in duobus MSS. Paris. pro Κλώδωνες legitur Κώδωνες: quod satis arguit, et in hoc loco Suidae initio scriptum fuisse Κλώδωνες. Küst. κλώδωνας A. V. E. κλώδωνας B. Supra πρότερον om. V. Κλώδωνας post H. Stephanum Ind. Thesauri dudum ex Plutarchi Vita Alex. 2. eruit vir doctus in Obs. Misc. T. X. p. 306. Alios locos congeisit Welckerus über das Satyrspiel p. 220. 6. *Μίμαρις.* κυρίως ἡ λαγῶα χορδῆ.] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 1111. sed ubi legitur *μίμαρις*. Confer Hesych. v. *Μίμαρις*. Küst. μιμάρις altero loco Hesychius: quo alludunt μιμάρις A m. sec. item V. (μιμάρις *V.) qui mox om. κυρίως et, Gaisfordo teste, omnia post χορδῆ. 7. δὲ ἐπὶ] δὲ καὶ ἐπὶ A. B. E. 11. *Μίμας*] Cf. Ammian. Marcell. XXXI, 14. Reines. Afert Gaisf. Hom. Od. γ. 172. Debuit etiam Schol. Aristoph. Nub. 273. et Etym. M. p. 588. 12. *Μιμηλά*] Vide intrp. v. *Μῆτε πλαστὰν*, praesertim Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 1107. sq. Ceterum glossam suspectam reddit *V. aut v. *Μίμας* collocaus. 14. *Καὶ Μιμηλότητα*] Vertit Portus, *subintellige imaginem*. Inepte. Dicit tantum Suidas vocem *μιμηλότητα* in usu esse. Tourp. Dederat forsitan Suidas κατὰ μιμηλότητα. Proverbium habet Plutarch. Apophth. p. 191. D. de Agesilai Apophth. p. 215. et eius vita p. 296. E. Abresch. in A. Soc. Traiect. I. p. 240. Dedi *μιμηλότητα* cum A. V. Superlativum ex Luciani Imag. [17.] citat H. Steph. in Thesaurο; *μιμηλότητα* idem Pisc. c. 36. Gaisf. Adde Boisson. in Herod. p. 83. 15. *Μίμησις* om. vulg. repugnante *V. 16. *Μίμνερμος*] Potius *Μίμνερμος*. Sic enim alii scriptores poetam hunc vocant. Horatius lib. I. Epist. 6. St. *Mimnermus* uti censet, sine amore iocisque Nil est iucundum. Idem lib. II. Epist. 2. *Fit Mimnermus et optivo cognomine crescit*. Propertius lib. I. *Plus in amore valet Mimnermi versus Homero*. Sic etiam appellatur a Pausania in Boeoticis p. 584. et aliis. Küst. Veterem scripturam expressit *Eudocia* p. 303. *Μίμνερμος* A. B. V. *Μίμνερμος* *V.
3. *συγχρονεῖν*] καὶ *συγχρονεῖν* A. *V. 4. *Λιγυστιάδης*] In MS. A. legitur *Λιγυστιάδης*. Küst. *Λιγυρτιάδης* proximum videtur patris nomen, quod illi videntur contulisse, quia simul in eo continetur τὸ *λιγυρῶς* ἄδειν. Ita Simonides dictus *Μελεχέρτης* διὰ τὸ ἡδύ. *Hemst.* *Λιγυστιάδης* A. *Λιγυστιάδης* B. V. E. Nomen *Λιγυστιάδης*, referendum illud inter geminas poetarum veltustissimorum appellationes, opportune nuper nescio quis vindicavit Soloni apud Diogen. I. 60. (ubi veterem scripturam ἀγνώως τὰδὲ critici disperdiderant mirifice) his *Mimnermus* compellanti: καὶ μεταποίησον, *Λιγυστιάδης*, ὡδὲ δ' αἶδε. Ceterum ipsa vocis fabrica satis arguit, non ab laude facultatis poeticae eam provenisse. 5. *πολλὰ*] ταῦτα πολλὰ A. B. V. E. Edd. ante Küst. Citius mendum intellexeris quam probabilem opem attuleris. Omnino multa carminum volumina *Mimnermus* reliquisset nec fides antiquitatis testatur nec paucitas fragmentorum persuadet. Itaque displicet Halmii (v. *Zimmermanni* diar. A. 1835. p. 1119.) suspicio, qui post verba quaedam iam ut fingit intercepta posuerit, non ille consuetudinem Suidae assecutus, *ἔγραψε βιβλία παρὰ ταῦτα πολλὰ*. Sed expectabam, *ἔγραψε βιβλία ἐρωτικά τὰ πολλὰ*. 6—8. Hanc glossarum trigam om. vulg. Nihil praeter *Μῆμος* καὶ *μιμοῦμαι αἰτιατικῆ* *V. καὶ tacite om. Gaisf. 9. *Μίν*] Vide vel Etym. M. p. 588. addito, quem Gaisf. laudat, Schol. Vict. II. β. 7. 11. καὶ om. *V. idemque dē nescit post τὸ. 13. Quae subsequebantur, *Μίνθευρίδης*. 13. Quae subsequebantur, *Μίνθευρίδης*. ὄνομα κύριον. Ἔστιν ἐν τῇ *Συβαριτικῆς*, in margine habet A. Delevi cum V. *Μίνθευρίδης* quod Valckenarius poscebat, est

perfecto plurimum risum praebuit rubrica, quam in omnes partes sparserunt. olim enim Athenis ministri populum in concionem compellebant fune miniato, quo forum circumdabant. *Μιμαλλόνας*. Bacchas, sive sacerdotes Bacchi: sic dictas ab imitatione. prius vero eadem appellabantur *Κλώδωνες*. *Μίμαρις*. Proprie sic vocatur chorda ex intestinis leporinis facta. dicitur tamen etiam de porco. vel edulium ex ventre vel intestinis confectum. alii vero sic vocant condimentum ex sanguine leporino et intestinis paratum. *Μίμας*. Thraciae mons. declinatur *Mimantis*. *Μιμηλά*. Imitatrix. Et proverbium: Nec fictam nec pictam. subintellige, imaginem. Et *Μιμηλότητα*. *Μίμησις*. *Μίμνερμος*. *Mimnermus*, Ligyrta-

dae F. Colophonius, vel Smyrnaeus, vel Astypalaecensis, poeta elegiacus. vixit Olympiade XXXVII. ut septem Sapientibus fuerit antiquior. quamquam sunt qui dicant eum eodem tempore floruisse. vocabatur etiam *Ligyastades*, propter suavem et argutum cantum. scripsit multa. *Μιμνήσκω*. Iungitur genitivo. *Μῆμος*. *Μιμοῦμαι*. Aptum accusativo. *Μίν*. Pronomen tertiae personae: quod tria genera apud Homerum significat, masculinum, femininum, neutrum. sic autem formatur. *Ἐγώ*, *Σὺ*, et *Ἴ*, tertiae personae. tertiis vero personis subiungi solet ὦ ἐφελκυστικόν: unde per pleonasmum litterae μ μίν. *Μίνθα*. Mentha: quae herba nobis est ἡδύοσμον. alii vero thymum sic appellari putant. *Μίνθη*. Calamintha, hedyo-

Μινθῶσαι. διοσφρῶναι, δυσοσμίας ἀναπληρῶσαι, ῥυπῶσαι.

Μινθῶσομεν. κοπρώσομεν. μίνθος γὰρ ἄνθος ἐν τῇ κόπρῳ γινόμενον, ᾧ χαίρουσιν οἱ τράγοι. ἢ ἡ ἀνδρωπίνη κόπρος μίνθος, ἢ χρῶνται παρα- 5 τρίζοντες οἱ ποιμένες τῷ δυσεργήτῳ τῶν τράγων πταρμῷ. ἢ ἡ κόπρος τῶν αἰγῶν λέγεται. ἐπειδὴν δὲ οἱ τράγοι ψυγμῶ περιπέσωσιν, εὐάθασιν οἱ αἰπόλοι λαμβάνειν τὴν κόπρον αὐτῶν, καὶ χρεῖν αὐτῶν τοὺς μυκτῆρας, καὶ οὕτω τῇ δυσωδίᾳ πταρμὸν 10 κινεῖν· τούτῳ δὲ τῷ τράπῳ λύειν τὸ πάθος· ὁ γὰρ πταρμὸς θεραπεύει τὸ πάθος. ἐκ τούτου οὖν φησιν ὅτι ἀηδίσομέν σε· ἐπεὶ καὶ αἱ αἶγες ἐκ τῆς κόπρου ἀηδίζονται.

Μινίκιος. ὄνομα κύριον.

Μινουκιανός, Νικυγόρου τοῦ σοφιστοῦ, Ἀθηναῖος, σοφιστής, γεγονώς ἐπὶ Γαλιηνοῦ. Τέχνην ῥητορικὴν, καὶ Προγυμνάσματα, καὶ λόγους διαφύρους.

Μινούκιος. ὄνομα κύριον.

Μίνωα. πόλις περὶ Σικελίαν, ἣτις Ἡράκλεια πρὶν ἐλέγετο.

Μινώδης. τοῦ Μίνως.

Μίνως. ὄνομα κύριον. Μινῶος δὲ ὁ ἀπὸ τοῦ Μίνως.

Μίνως. οὗτος ἐθαλαττοκράτει, καὶ πανταχόσε ἔπλει, ξενίας τε πολλοῖς ἐπήγγελεν. ἀφικόμενος δὲ ἐς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἀκούων κλέος μέγα ἐν Φρυγίᾳ τοῦ τε Τρωῶς τῆς Τροίας βασιλέως, καὶ τῶν παιδων αὐτοῦ, ἦλ' ἦεν εἰς πόλιν Λάρδαρον, ἐν ἣ ᾤκει 5 ὁ Τρωῶς. ἦσαν δ' αὐτῷ τρεῖς παῖδες, Ἴλος, Ἀσάρακος, Γανυμήδης· οὐ δὴ μέγιστον ἦν ὄνομα κάλους πέρι. ξενιζόμενος οὖν παρὰ τὸν Τρωῶα ὁ Μίνως καὶ δῶρα διδοὺς τε καὶ δεχόμενος ἐκέλευσε τῷ 15 Τρωῶι καλεῖν τοὺς παῖδας, ἵν' αὐτοὺς ἴδοι τε καὶ δῶρα δοίη. ὁ δὲ ἔφη ἐς κνηγέσιον ἐστάλθαι. ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ἤθελε ξυγκυνηγεῖν αὐτοῖς. πρῶτον δὲ θεραπεύοντων ξυνέπεμψε τινα εἰς τὸν χῶρον, ἵνα οἱ παῖδες ἐκνήγουν, περὶ τὸν Γρανικὸν ποταμὸν· ὁ δὲ 20 Μίνως τὰ πλοῖα προεκπέμψας ἐς τὸν ποταμὸν ὄλλ-

in B. 16. *καλαμίνθη*] Haec vox in prioribus edit. deest, quam ex MSS. Paris. revocavi. Diversa tamen est herba calamintha ab ea, quae mentha vocatur. *Küst.* Habet etiam Photius.

1. *Μινθῶσαι. διοσφρ.*] Ex Schol. Aristoph. Ran. 1107. *Küst.* 3. *Μινθῶσομεν*] Aristoph. Plut. 313. 5. *ἡ ἀνδρ.*] ἢ ἡ ἀνδρ. A. Novam glossam ab v. *Μίνθος* exordiebantur Edd. vet. *μίνθος, ἢ χρῶνται παρατρ.*] Ex Schol. Aristoph. Plut. 313. ubi pro *δυσεργήτῳ τῶν τράγων πτ.* legitur *δυσεργεῖ τῶν τράγων*, etc. *Küst.* 7. *ἐπειδὴν*] ἐπεὶ δ' ἂν δὲ A. unde δὲ revocavi; potuit etiam οἱ cum Schol. tolli. Haec usque ad finem om. V. 15. Glossa mendosa. 16. *Μινουκιανός*] Vid. *Μένανδρος Λαοδικεύς. Γενέθλιος. Hemst.* Eadem *Eudocia* p. 301. 17. *ἐπὶ Γαλιηνοῦ*] Non dubito quin scribendum sit *Γαλιηνοῦ*; ut intelligatur Gallienus Imperator, sub quo Minucianum natum fuisse vel vixisse Suidas lectorem hic docere voluit. Solent enim scriptores, cum de aetate virorum doctorum loquuntur, memorare potius, sub quo imperatore vel rege, quam cuius viri privati, licet clari, tempore aliquis vixerit. Epochā enim prior posteriori est longe illustrior et notior. Simili errore librorum pro *Γαλιηνοῦ* scriptum est *Γαληνός* apud Nostrum supra vv. *Ἐφορος* et *Καλλίνικος*. Vide etiam Ionsium de Scriptor. Hist. Philos. lib. III. c. 14. p. 284. qui pro *Γαληνοῦ* hic apud Suidam *Γαλιηνοῦ* scribendum esse recte quoque monuit. *Küst.* *Γαλινοῦ A. Γαλιηνοῦ B. V.* *Τέχνην*] Eam commentariis insignivit Porphyrius. Vid. *Πορφύριος. Hemst.* Vel haec Porphyrii memoria, qui Gallieni tempora vidit ac superavit, satis est ad firmandum Scholiastarum testimonium, a quibus Minucianus quidam aetatem Hermogenis fertur antecessisse. Nam interpretes illos erroris insinulavit Norrmannus in Rhetor. Vol. IX. p. 599. suffragante Walzio. Duos igitur Minucianos artem rhetoricam factitasse persuasum habemus.

1. *Μίνωα*] Vid. Cluver. Sicil. Ant. I. p. 216. 217. qui prolato Suidae loco *πρὶν* omittit. *Hemst.* *Ἡρακλεια*] Sic Cic. Verr. II. 50. et Ptolem. *Μακάρα*, Heracl. in Polit. Minoorum. *Reines.* 3. *Μινώδης Ζον.* p. 1361. 4. *Μίνως*] *Μίνω V. Μίνως *V.* 6. *Μίνως. οὗτος ἰθαλ.*] Hanc eclogam de Minoe Suidas excerptis ex scriptore aliquo, quo hodie intercidit. *Küst.* Ego quin ex Constantini Excerptis Nicolai Damasceni haec sint desumpta vix dubito. *Hemst.* 7. *ἐπήγγειλεν*] *ἐπήγγειλεν* reduxi cum A. V. E. Edd. ante *Küst.* *ἐπήγγειλεν B.* 11. *Ἴλος* Edd. *Ἴλος Ἀσάρακος *V.* Idem mendum olim occupavit Apollodor. III. 1. 14. *καὶ*] *καὶ* A. 15. *ἴδῃ*] *αὐτοὺς ἴδοι τε A.* 17. *αὐτός*] *καὶ αὐτός A. V. E.* *ξυγκυνηγεῖν*] *ξυμπεσεῖν E.* *Μοχ δὲ om. A. B. *V.* 19. *ἐκνήγουν*] *ἐκνήγουν* reposui cum A. B. *V. *Μοχ παρὰ A.*

smus. herba sanvis odoris. **Μινθῶσαι.** Foetore replere, conspurcare, merda inquinare. **Μινθῶσομεν.** Stercore foedabimus. *μίνθος* est enim flos in stercore nascens, quo delectantur hirci. vel sterces humanum, quo pastores utantur ad fricandas hircorum nares, ut ad sternutandum eos provocent. vel sterces caprarum ita vocatur. cum enim hirci eis frigore male habent, caprarii sterces illorum capiunt, eoque nares ipsorum illinunt, ut foetore illo sternutamentum cleant, et sic morbo eos liberent. sternutatio enim morbum pellit. hinc dicit, molestia te afficiemus. nam ipsas capras foetor stercoreis offendit. **Μινίκιος.** Nomen proprium. **Μινουκιανός.** Minucianus, Nicagorae Sophistae F. Atheniensis, sophistes. vixit Gallieni tempore. scripsit Artem Rhetoricam, et Progymnasmata, et orationes varias. **Μινούκιος.** Nomen proprium. **Μίνωα.**

Minoa, urbs in Sicilia, quae prius Heraclaea dicebatur. **Μινώδης.** Minois filius. **Μίνως.** Nomen proprium. At **Μίνως**, ad Minoem pertinet. **Μίνως.** Minos maris dominus erat, et quovis navigabat, et multis hospitia indicebat. in Asiam vero profectus, et audiens in Phrygia magnam famam Troiae, Troiae regis, et filiorum eius, urbem Dardanum petiit, in qua Tros habitabat. huic autem erant tres filii, Ius, Assaracus, Ganymedes, cuius nomen propter formam erat celeberrimum. Minos igitur hospitio exceptus a Troe, donis datus et acceptis. rogavit Troem, filios arcessi iuberet, ut eos videret, doneque ipsis daret. illo vero dicente, eos venatum ivisse, hic se quoque cum ipsis venari velle dixit. sed prius quandam ex famulis suis misit in illum locum, ubi pueri venabantur, ad Granicum fluvium: navigisque eo praemissis, ipse paulo post ad pueros

γον ὕστερον ἦλθε πρὸς τοὺς παῖδας, καὶ τὸν Γανυμήδην θεασάμενος ἔρωτι αὐτοῦ ἔσχετο· ἐγκλειυσάμενος δὲ τοῖς Κρησίν, ἀρπάσας τὸν παῖδα, ἐνέθετο εἰς τὴν ναῦν καὶ ἀπέπλει. ὁ δὲ τόπος ἐκλήθη Ἀρπάγια· ὁ δὲ Μίνως ἔχων τὸν παῖδα ἦλθεν εἰς Κρήτην. ὁ δὲ παῖς κατ' ἐπιπέτειαν ὑπὸ λύπης ἑαυτὸν ξίφει διειργάσατο· καὶ αὐτὸν ὁ Μίνως ἐν τῷ ναῶ ἔθαψεν. ἔξ οὗ δὴ καὶ λέγεται Γανυμήδην μετὰ Λιδὸς ὑπάρχειν.

Μινώταυρος. ὄνομα κύριον.

Μινύα. ὄνομα πόλεως.

Μινύας. ὄνομα κύριον. καὶ τὸ πληθυντικὸν Μινυῶν.

Μινύαι. οἱ Ἀργοναῦται. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Σοὶ γέρας, Ἀλκείδα μινναμάχε, τοῦτο Φίλιππος, 15
δέρμα ταναϊμύκου λευρὸν ἔθηκε βούς.

Μινύειον. ὄνομα τόπου. Μινυήιον δὲ καὶ αὐτὸ ὄνομα τόπου.

Μινύθει. ἐλαττοῦται.

Μινυνοθα. ἐπ' ὀλίγον.

Μινυνοθάδιον. ὀλιγοχρόνιον.

Μινύωρον. ἐπ' ὀλίγον.

Μινύρεται. ἄδει, κλαίει, θρηνηῖ, εὐφώνως λέγει. Σοφοκλῆς·

Ἐνθα λίγεια μινύρεται
θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδῶν
χλωραῖς ὑπὸ βήσσαις.

Μινυρίζω. θρηνηῶ· ἢ τὸ ἡρέμα ἄδω. παρὰ τὸ μείον. Πλάτων ἐν τρίτῳ Πολιτείας· Μινυρίζων 10 τε καὶ γεγανωμένος ὑπὸ τῆς ἀδῆς. ἀντι τοῦ, οἰκτρῶ φωνῆ χρώμενος καὶ θρηνηῶν. ἢ ὀλίγη φωνῆ χρώμενος. Ἀριστοφάνης·

Μινυρίζοντες μέλη

ἀρχαιομελισιδωνοφροννηχῆρατα.

Μιξανάροους.

Ἴσως λαβῶν ἱλιγγας ἀντισυστροφους,
ὁ μιξανάρους τῶν Σεύρου σεμμάτων,
πρὸς τὰς ἀπ' ἀρχῆς ἀντανέλθοι φροντίδας.

Μιξίτας. ὁ μιγνύων.

20 Μιξιονίδης, Μιξιονίδου. Μιξωνίδης δέ.

3. ἀρπάσας τ. π.] Echemenem Cyprium hoc de raptu Ganymedis per Minoem factum sensisse dicit Nat. Com. 1X, 13. Reines. ἐνέθετο — παῖδα om. V. 4. Ἀρπάγια] Vide Holstenium in Stephanum v. Ἀρπάγια. Küst. Vid. Herodian. I, 35. et Bapt. Pium Annot. c. 98. Reines. Gaisfordus addit Wassum in Thucyd. VIII, 107. Scribatur Ἀρπάγια. Cf. Athen. XIII. p. 601. f. 6. κατ' ἐπιπέτειαν] διὰ τὴν ἐπιπέτειαν sc. τῆς ἀρπαγῆς, ob facilitatem raptus, pro ob subitum ac repentinum illius raptus casum. Sed suspicor dicendum potius κατὰ περιπέτειαν. Portus. τῆς λύπης] τῆς omisi cum A. B. *V. Tum αὐτὸν A. 7. ἐν τῷ ναῶ] Videtur excidisse τοῦ Λιδός, ut eorum quae sequuntur ratio hinc constet. Hemst. 8. Γανυμήδην] Γανυμήδην vel Γανυμήδην A. B. E. *V. Γανυμήδην V. 11. Μινύα] Vid. N. Heinsius in Ovid. Metam. IV, 1. Hemst. Is in continua glossa restituit Μινύας, nec quicquam contulit ad defensionem glossae vitiosae. 12. Μινύας — Μινυῶν] Sic A. B. V. E. Utrobique Μινύαι Edd. vet. Gl. delevit Küsterus. Praemiserunt καὶ Med. et *V. ap. Gron. Rec. mutil. p. 37. 14. ἐν Ἐπιγράμμασι (sic *V.)] Samii II. pr. Anthol. Pal. VI, 116. 16. δέρμα ταναϊμύκου] δέρματα καὶ μύκου E. 17. καὶ Μινυῶν ὁμοίως] Μινυῶν δὲ καὶ αὐτὸ A. Μινυῶν δὲ ὁ τόπος καὶ αὐτὸ V. Sed hunc quoque locum invasit τόπον, cum scribendum esset ποταμοῦ ex II. l. 722. 19. Μινύθει] Glossa spectat ad II. π. 392. ἐλαττοῦται, μειοῦται Hesychius. Quae sequebatur, Ὅτι (hoc tacite Gaisf.) τὴν ἀσὴν μινυθοντες ἐλούοντο, ὅ ἐστι, τὴν ὑπαρξίαν μειοῦντες, cum et sua natura fraudem habeant contestatam, et in margg. A. V. extent, removi. Ubi Küsterus: „τὴν ἀσὴν μινυθοντες ἐλ.] Haec pertinent ad vocem Ἀσάμινθος. Vide Nostrum supra h. v.” Ceterum τὴν ἀσὴν μ. ἐ. ἦτοι μειοῦντες τὴν ὑπαρξίαν V. 20. Μινυνοθα] II. g. 416.
1. Μινυνοθάδιον] II. a. 352. 2. Μινύωρον] Τὰν μινύωρον e Phileta Anthol. Pal. VII, 481. attulit Albert. in Hesychium. 4. Σοφοκλῆς] Oedip. Col. 671 — 73. 7. βάσαις] βήσσαις A. B. V. E. Med. 8. Μινυρίζω] Sic Schol. Plat. p. 402. Mox Photius παρὰ τὸ μείω. 9. Πλάτων ἐν τρίτῳ Πολιτ.] P. 442. C. (411.) unde sensus huius loci supplendus est. Küst. Μινυρίζω *V. 12. Ἀριστοφάνης] Vesp. 219. sq. Adde v. Ἀρχαίος. 13. Μινυρίζοντες] μινυρίζοντες A. V. Ox. 14. ἀρχαιομελισιδωνοφροννηχῆρατα] ἀρχαιομελισιδωνοφροννηχῆρατα A. *V. E. cum sola Med. ἀρχαιομελισιδωνοφροννηχῆρατα B. 15. Μιξανάροους] Μιξανάρους A. *V. et in ex. A. V. cum Piside c. Severum v. 91. Tum ὁ μιξανάρους A. V. non ἦ μ. Vide ad eum scriptorem Fogginium. Gaisf. Locum ad Pisiden esse referendum divinarat Küsterus: qui loci praetermisit interpretationem ut mutili et obscuri. Ac ne nos quidem illud damnnum resarsimus, cum libri nulla esset copia. 16. ἀντιστροφους] ἀντι συστρόφους A. ἀντισυστροφους B. V. E. Ox. et Pisides c. Severum v. 90. 17. τοῦ Σευ.] τῶν Σευ. B. V. E. Pisid. 18. ἀντανέλθοι] ἀντανέλθῃ V. Hunc versum habet E. in marg. 19. Μιξίτας. κύριον Zon. p. 1361. Hoc et Μιξωνίδης profert Etym. M. p. 588. 20. Μιξιονεῖδος] Μιξωνίδης A. B. V. E. Statim delevi cum V. versum, quem A. et *V. (prae fixa λύσις ὀνειρώου) in marg. habent: Πᾶσαι τε μίξεις πρόξενοι μακρῶν πόθων. Ubi Küsterus: „Πᾶσαι τε μίξεις πρ.] Senarius hic oneirocriticus legitur etiam apud Astrampsychum, sed qui pro πόθων habet πόνων: uti etiam hic apud Suidam scribendum esse existimo.”

accessit; Ganymedemque contemplatus eius amore captus est, cum igitur Cretensibus imperasset, ut puerum raperent, raptum in navem imposuit et discessit. quare locus ille dictus est Harpagia. postquam autem Minos cum puero in Cretam venit, is raptu dolens per aegritudinem gladio se traiecit; quem Minos in templo sepelivit. hinc orta est fabula, Ganymedem Iovis consuetudine uti. Μινώταυρος. Nomen proprium. Μινύα. Nomen urbis. Et Μινύας, nomen proprium. genitivus Μινυῶν. Μινύαι. Argonautae. In Epigrammate: Tibi, Hercules Minyarum domitor, donarium hoc, plectem valde mugientis tauri, Philippus dedicavit. Μινύειον. Nomen

loci. Et Μινυῶν, itidem nomen loci. Μινύθει. Minuitur. Μινυνοθα. Parumper. Μινυνοθάδιον. Brevi tempore durans. Μινύωρον. Quod exiguum tempus durat. Μινύρεται. Canit, flet, luget, suavem vocem edit. Sophocles: Ubi arguta luscinia frequenter canit viridibus in saltibus. Μινυρίζω. Gemo, vel leni voce cano. a μείω, minos. Plato libro III. de Republica: Identidem modulans et ex cantu voluptatem percipiens. vel, exigua et debili voce cantans. Aristophanes: Modulantes antiqua et amabilia Sidoniaeque cornina Phrynichí. Μιξανάροους. Μιξίτας. Qui miscet. Μιξιονίδης. Mixionides, Mixionidis. At Μιξωνίδης.

365. "Μῖξις. ἀμαρτάνει ὁ λέγων μίξεως τὴν κρῶσιν γένος· τὸ γένος γὰρ ὑποτίθησι τῷ εἶδει· ἐπὶ πλέον γὰρ τι ἢ μῖξις τῆς κρῶσεως. εἰ μὲν γὰρ τι κέκραται, καὶ μέμικται· οὐ μὴν πᾶν μεμιγμένον κέκραται. ἢ μὲν γὰρ τῶν ξηρῶν μῖξις οὐκ ἔστι κρῶσις. — Ἔστι δὲ ἢ μῖξις διύφορος τῆς κρῶσεως.

Μιρῶάνης. ὄνομα κύριον.

Μιρός. ποταμὸς Φρυγίας.

Μισγάγκεια. τόπος κοῖλος, εἰς ὃν τὰ κατωφερόμενα μίσγεται ὑπὸ πλειόνων ὕδρων ὕδατα. καὶ ἔστι μῖξις ἀπὸ πλειόνων ὕδρων ὕδατα. καὶ ἔστι μῖξις ἀπὸ πλειόνων ὕδρων ὕδατα. καὶ ἔστι μῖξις ἀπὸ πλειόνων ὕδρων ὕδατα.

Μισγόλας. οὗτος ἦν τοῦ Λεωδάμαντος ἐρώμενος.

Μισήτη. τὴν καταφερῆ μισήτην ἔλεγον, οὐ παρὰ τὸ μῖσος, ἀλλὰ παρὰ τὸ μίσγεσθαι· τὸ γὰρ μῖσος ἀπωθέν ἐστι τοῦ μαινεσθαι, ὃ γὰρ μισεῖται, μεμόνωται καὶ ἀμιγές ἐστιν· ἀλλ' οἶονε μισγήτην τινὰ οὖσαν· ὃ καὶ βέλτιον. καὶ τὸ ἐν παροιμίας δὲ μῖξιν λέγόμενον,

Παρὰ σφυρὸν παχῆα μισήτη γυνή, κατὰ τοῦτο εἰρησθαι δοκεῖ. καὶ ὁ Κρατῖνός ποιοῦτο ἔφη.

Μισῆται δὲ γυναῖκες ὀλισβοῖσι χρέσσονται.

5 τὸν δὲ ἀπλῶς μισητὸν τὸν ἀνίκανον λέγει. μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἀπλήστου κατὰ τροφήν τίθεται ἢ λέξις.

Μισητεία. ἢ πορνεία παρὰ Ἀριστοφάνει· οὐχ ἕνεκα μισητίας.

Καὶ Μισητίαν, τὸν εἰς τὰς συνοουσίας ἐπίφορον. οὐχ ἕνεκα (φησὶ) τοῦ ὑπερετεῖν μου τῆ ἀσελγείᾳ.

Μισσιανῆ. Ὅ δὲ δι' ἄλλης ὁδοῦ παρεγένετο, τῆ Μισσιανῆ χαίρειν εἰπών.

Μίσις, Μίσσιος.

Μισθαρνεῖν. ῥῆμα. Ἀγαθίας· Ὅσοις δὲ αὐτῶν ἤρεσκε μισθαρνεῖν τοῖς ἐναντίοις ἐπὶ τῆ τῶν οἰκείων προδοσίᾳ καὶ ἐξάγειν τὰ ἀπόρρητα, οὗτοι τὸ ἀτρεκέες οὐκ ἐγίνωσκον.

Μισθάρνης. μισθὸν ἀντικαταλλάττων.

1. Μῖξις. ἀμαρτάνει ὁ λέγων μ.] Haec sumpta sunt ex Alexandro Aphrodis. in librum IV. Topic. p. 162. Küst. 3. εἰ μὲν — οὐ μὴν om. E. qui statim πᾶν γὰρ. 4. καὶ κέκραται] καὶ om. A. B. *V. Alex. 6. διάφορος] διαφορὰ V. 8. ὄνομα πο-

ταμοῦ τῆς] πο A. 9. Μισγάγκεια] Scribitur etiam μισγάγκεια, per ᾱ in syllaba penultima: quod magis usitatum est. Confer de hac voce Scholiastam Homeri in II. ὁ. 453. Küst. Μισγάγκεια κακῶν Damascius apud Suid. in Ἐδοιδικῆς. Hemst. Μισγάγκεια A. B. V. et mox ξυνάγκεια A. V. (Vide similem errorem in v. ξυνάγκεια.) Confer Schol. Platon. p. 383. κοῖλος] ποικῖλος Photius. τὰ om. Zon. p. 1362. Iungens τὰ ὕδατα. καταφερόμενα] κάτω φερόμενα A. 12. Μισγόλας] Μισγόλας A. ubi gl. in marg. De Misgola post alios attulit Gaisf. locum classicum apud Athenaeum p. 339. Mox τῆς λεωδάμαντος Med. Tum ὁ ἐρώμενος V. 14. Μισήτην] Confer Enarratorem Comici in Av. 1619. Küst. Μισήτη A. V. Photius. οὐ παρὰ] τὸ γὰρ μῖσος οὐκ ἀπωθέν ἐστι τοῦ μαινεσθαι· ὃ γὰρ μισεῖται — ἔστιν· οἶονε Photius. 16. ἀπωθέν] ἀποθεν V. Photius.

1. V. Archilochi fr. XXVI. 2. κατὰ τοῦτο] κατὰ τι τοιοῦτο Photius. 4. ὀλισβῶ] ὀλισβῶσι A. B. V. E. Edd. ante Küst. et Photius. ὀλισβοῖσι Hesychius. 5. τὸν δὲ ἀπλῶς μισητ.] Locum hunc ex Lexico Photii [cum A.] emendavi, qui in prioribus edit. male sic legitur, τῶν δὲ ἀπλῶν μισητῶν etc. Küst. Huius interpretationem servavi, quo melius obscuritas et corruptio verborum intelligeretur. λέγεσθαι] Om. Hesychius. λέγεται B. V. ἢ A. λέγει Photius. Id recepimus, ut et sensus et ratio grammatica constaret. 6. ἀπλήστου om. A. Seqq. V. omisisse putat Gaisfordus, silente Gronovio. τροφήν] τροφήν. Vid. Hesych. in Μισητήν. Hemst. Optarat etiam Valcken. in Ammon. p. 151. κατὰ τὴν τροφήν editor Photii. 8. Μισητεία] Μισητία V. Statim E. addit καὶ μισγητία. παρὰ Ἀριστοφάνει] In Plut. 990. ubi sic legitur: Καὶ ταῦτα τοῖνον οὐχ ἕνεκεν μισητίας Αἰεὶν μ' ἔφρασκεν, ἀλλὰ φίλλας οὐνεκα. Scholiasta: Μισητίας. πορνείας, οἶονε μισγητίας, παρὰ τὸ μίσγεσθαι. καὶ ἐν τούτοις μισητίαν φησὶ τὸ εἰς τὰς συνοουσίας ἐπιφόρον. Sic etiam apud Suidam scribeundum est. Küst. Orationem Comici sic interpolant Edd. Καὶ ταῦτα τοῖνον οὐχ ἕνεκα μισγητίας, αἰεὶν μ' ἔφρασκε. Horum ego principium et conclusionem removi. Nam παρὰ Ἀριστοφάνει — ἔφρασκε om. V. καὶ ταῦτα τοῖνον et mox αἰεὶν μ' ἔφρασκε om. A. B. 9. μισητίας] μισητίας A. 11. ἕνεκα δὲ] δὲ om. A. V. 12. Μισσιανῆ] Vid. Χαίρειν εἰπών. Hemst. Illinc ut solebant hanc glossam lectores transcripserunt. 15. Ἀγαθίας] Lib. II. (19.) p. 57. Küst. Ὅσοις] Ὅσοις τε Agath. Ὅσοις Portus coniecit. 17. καὶ ἐξάγειν] καὶ om. A. B. V. E. Edd. ante Küst. repugnante Agathia; ἐξάγοντες improspere Portus. Tum τε ἀπόρρητα A. 19. Μισθάρνης] Edd. et Hesychius, repugnante Photio. ἀντικαταλλάττων] ἀντὶ τοῦ καταλλάττων V. Cf. v. Ἀρνημένη.

Μῖξις. Peccat, qui dicit κρῶσιν esse mixtionis genus. genus enim speciei subiicit. mixtio enim latius patet, quam κρῶσις. si quid enim est κεκραμένον, id etiam est mixtum; non continuo, quicquid est mixtum, est etiam κεκραμένον. rerum enim aridarum mixtio non dicitur κρῶσις. mixtio igitur differt a κρῶσει. Μιρῶάνης. Nomen proprium. Μιρός. Nomen fluvii in Phrygia. Μισγάγκεια. Locus cavus, in quem ex pluribus montibus aquae confluentes miscentur. idem etiam dicitur ξυνάγκεια. Μισγόλας. Misgola. hic erat Leodamantis amasius. Μισήτη. Sic vocabant mulierem in venerem proclivem: non ab voce μῖσος, sed a μίσγεσθαι. odium enim ab venerem alienum est; quod enim odium habetur, id solitarium est, neque commercia habet. quare femina μισήτη dicta est. quasi μισγήτη: quae notatio

praestat. et quod proverbii loco dicitur: Mulier libidinosa iuxtaque malleolos crassa, eodem sensu dictum videtur. et Cratinus alicubi dixit: Mulieres libidinosae pene coriaceo utuntur. Eum vero, qui simpliciter μισητός est, ad rem venerem ineptum esse dicunt. per metaphoram vero vox μισήτη etiam dicitur de femina cibus inexplibili. Μισητεία. Libido venerem, apud Aristophanem: Et haec non se petere a me libidinis causa dicebat. Μισητίαν igitur vocat libidinem venerem. non enim, inquit, petebat, ut libidini meae inserviret. Μισσιανῆ. Ille vero alia via eo pervenit, Missianamque valere iussit. Μισθάρνης. Μισθαρνεῖν. Agathias: Rei ipsius veritas eos, qui operas suas hostibus locabant, consilia suorum prodendo et arcana clanculum patefaciendo, latebat. Μισθάρνης. Qui

Μισθαρνώ. αἰτιατικῇ.

Μισθαρνία. ἢ ἐπὶ μισθῷ γενομένη ἐργασία.

Μισθαρχίδης. ἐν τῇ ἀρχῇ μισθὸν λαμβάνων. ἀφωνιαζόντο γὰρ καὶ οἱ ἀρχόντες.

Μισθοδοσιῶ. μισθὸν δίδωμι.

Μισθοῦμαι. αἰτιατικῇ.

⁵¹⁴ "Μισθοφορά. ἰδίως τὸν μισθὸν τῶν στρατευομένων οἱ παλαιοὶ μισθοφορᾶν ἐκάλουν. Ἀριστοφάνης.

Οἷων ἀγαθῶν αὐτὸν τῇ μισθοφορᾷ παρε-
κόπτου.

ἀντὶ τοῦ, παρήρου, ἐλυμαίνου. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παρακοπτομένων τὰ πτερὰ ὑγνέων.

Μισθοφόρος. ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμενος. Καὶ Μισθοφόροι τριήρεις, αἱ ἐπὶ μισθῷ τοὺς στρα-
τευομένους ἄγουσαι. Καὶ Μισθοφορῶ, δοτικῇ.

Μίσθωμα. ὁ μισθὸς ὁ ἐταιρικός. Ἀλιανός· Ἡ δὲ οὐ προσεῖτο, φάσκουσα εἶναι μίσθωμα τὸ ἐαυτὴν παραβαλεῖν ἀνδρὶ ἀγνώτῃ.

[Μισόδημος.

³Ω] μισόδημε,

καὶ μοναρχίας ἐραστά,

καὶ ξυνὸν Βρασίδα, καὶ φορῶν κράσπεδα

στεμμάτων, τὴν δ' ὑπήνην ἄκουρον τρέφων.

Μισολάμαχος ἡμέρα. μισοπόλεμος. ὁ γὰρ Λάμαχος πολεμικώτατος ἦν καὶ φιλοπόλεμος στρα-
τηγός. Ἀριστοφάνης.

Ἡμέρα γὰρ ἐξέλαμψεν ἦδε μισολάμαχος.

Μισοπορπακιστάτη. μισοπολεμωτάτη·
τουτέστιν, εἰρηνική. παρὰ τὸν πόρπακα. πόρπαξ
δὲ κατὰ τινὰς μὲν ὁ ἀναφορεὺς τῆς ἀσπίδος· ὡς δὲ
τινες, τὸ διήκον μέσον τῆς ἀσπίδος σιδήριον, ᾧ
κρατεῖ τὴν ἀσπίδα ὁ στρατιώτης.

Μισοπράγμων. ὁ ἥσυχιος καὶ ἤρεμον βίον
ἤρημένος. Περύκασιν οἱ ἄνθρωποι τῇ μισοπρά-
γμωνι ζωῇ τὴν ἀρετὴν ἐπιφημίζουσιν· οὐχ οὕτως ἔχον,
κατὰ γε τὴν ἐμὴν. ἢ γὰρ ἐν μέσῃ τῇ πολιτεῖα διὰ
τῶν πολιτικῶν ἔργων τε καὶ λόγων ἀναστρεφομένη
ἀρετὴ γυμνάζει τε τὴν ψυχὴν πρὸς τὸ ἐξῴμενεστε-
ρον, καὶ βεβαιούται μᾶλλον ἐπὶ τῆς πείρας ὅσον
αὐτῆς ὑγιές τε καὶ ὀλόκληρον· ὅσον δὲ κίβδηλον καὶ
ἐπίπλαστον ἐμφωλεύει ταῖς ἀνθρωπίναις ζωαῖς,
τοῦτο πᾶν διελέγχεται, καὶ ἐτοιμώτατον καθίσταται
πρὸς δίσφωσιν.

1. καὶ Μισθαρνῶν] Μισθαρνῶ A. B. E. Habet A. in marg. De v. καὶ silet Gaisf. 2. Hanc et continuam gl. transposuit *V. γινομένη] Sic Hesychius et Photius: γενομένη dedi cum A. et Schol. Luciani Apol. M. Cond. 12. 3. Μισθαρχί-
δης] Voce hac usus est Aristophanes Ach. 597. ad quem locum Suidas respexit. Küst. Deest gl. A. Μισθαρχία male apud
Hesychium editur. 4. ἀφωνιαζόντο] ἀφωνιαζόντο Med. ἀφωνιαζόντο B. V. Id cum Photio et Hesychio reposui: cf. Strab. XIV.
p. 653. λειτουργία (λειτουργία Edd.) τέ τινές εἰσιν ἀφωνιαζόμενοι. Tum καὶ post γὰρ addidi cum B. V. E. et Photio. 5. Μι-
σθοδοσιῶ] Xenoph. de Exped. Cyri VII. p. 394. D. At apud Demosth. pro Cor. p. 40, 9. [265, 12.] cum accus. legitur, μισθο-
δοσιῶσαι τοὺς ὀπλίτας. Portus. Statim δοτικῇ omisi cum *V. qui glossam coniecit post v. Μίσθωμα. 6. Om. vulg. Silet Gro-
novius. 7. Μισθοφορά. ἰδίως τὸν μισθ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 804. Küst. Cf. Lobeck. in Phryn. p. 491. 10. τὴν
μισθοφορᾶν αὐτῶν] αὐτῶν τὴν μισθ. *V. αὐτῶν τῇ μισθοφορᾷ A. B. V. Ox. 12. ἐκ μεταφορᾶς] ἀπὸ μεταφορᾶς dedi cum A.
V. et Schol. 15. Μισθοφόροι τριήρεις, αἱ ἐπὶ μισθ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 552. sed ubi rectius legitur, αἱ τοὺς ἐπὶ μισθῷ
στρατευομένους ἄγουσαι. Küst. 18. Ἡ δὲ οὐ προσεῖτο, φάσκ.] Confer Nostrum supra v. Ἀγνώτας, et infra vv. Παραβαλεῖν
et Προσέτασι, ubi idem fragmentum legitur. Küst. Unde colligitur et in Aelianis ἐταιρικών intercidiisse et glossam scribendam
fuisse Μίσθωμα ἐταιρικών. 20. Μισόδημος ὡ om. A. V. E. Med. supplavit Küsterus. 21. Ω μισόδημε, καὶ μοναρχ.]
Aristoph. Vesp. 492—96. Adde v. Ἀκουρον.
1. Βρασίδα] Βασιλίδα E. κράσπεδα χρυσᾶ] χρυσᾶ om. A. B. V. punctis notavit E. 4. στρατηγός] στρατηγός ὡν A. B.
5. ἠδε μισ.] ἢ μισ. A. B. V. E. Med. 7. Μισοπορπακιστάτη. μισοπολ.] Ex Schol. Ari-
stoph. Pac. 661. Vide etiam infra v. Πόρπαξ. Küst. μισοπολεμωτάτη] μισοπολεμικωτάτη B. E. Med. 9. ὡς δὲ τι τινες A.
13. ἤρεμον libri. Περύκασιν οἱ ἄνθρωποι τὴν ἀρετ.] Elegans hoc fragmentum ἀντολεξεί etiam legitur apud Photium in Ex-
cerptis ex Damascio p. 1072. unde auctorem eius discimus, cuius nomen Suidas hic reticuit. Vide etiam infra v. Οὐλιανός,
ubi hic ipse locus Damascii a Suida adducitur. Küst. A. B. V. cum posteriore gl. 15. ἐμὴν κρίσιν] κρίσιν omisi cum A. B. V. E. quod abest etiam ab altera gl. Damascius usum ex-
pressit Platonijcum, de quo v. Heusdii Specim. Crit. p. 102. 20. ζωαῖς om. A. Mox βεβαιότερον inferior glossa.

operam suam mercede locat. Μισθαρνῶ. Aptum accusa-
tivo. Μισθαρνία. Opera pro mercede locata. Μι-
σθαρχίδης. Magistratus mercenarius. magistratus enim sti-
pendium accipiebant. Μισθοδοσιῶ. Mercedem do. Μι-
σθοῦμαι. Aptum accusativo. Μισθοφορά. Antiqui prop-
ter μισθοφορᾶν vocabant militum stipendium. Aristophanes:
Quibus bonis eum privaris, stipendium solvendo. ubi παρε-
κόπτου significat, abstulisti: per translationem ductam ab avi-
bus, quibus alae praeciduntur. Μισθοφόρος. Mercede
operam locans. Et Μισθοφόροι τριήρεις, triremes quae milites
mercede conductos vehunt. Et Μισθοφορῶ, aptum dativo.
Μίσθωμα. Merces quae meretrici solvitur. Aelianus: Illa
vero repudiavit, dicens meretricis esse mercede accepta viro
ignoto gratificari. [Μισόδημος.] O populi osor, qui et
monarchiam affectas, et amicus es Brasidae, gestasque sim-

hrias laneas, et barbam alis promissam. Μισολάμαχος
ἡμέρα. Dies inimica bello. Lamachus enim imperator erat bel-
licosus et belli amantissimus. Aristophanes: Dies enim haec il-
luxit inimica Lamacho. Μισοπορπακιστάτη. Bellis
maxime inimica. vel pacis amans. a πόρπαξ, quo nomine se-
cundum quosdam significatur lorum clipei; secundum alios vero
ferrum in medio clipei, quo miles clipeum tenet. Μισοπρά-
γμων. Qui vitam quietam et negotiis vacuam agit. Solent ple-
rumque homines vitam negotiis vacuam ut cum virtute con-
iunctam laudibus celebrare; sed mea quidem sententia res se-
cus se habet. virtus enim quae in media republica et factis
dictisque civilibus versatur, animum exercitatione corrobo-
rat, et quicquid in eo est sanum et sincerum, experientia
magis confirmatur. contra vero quicquid in vita humana
adulterinum et simulatum latet, id omne hac ratione patescit,

[Μῖσος. ἔχθρα.

Μισῶ. αἰτιατικῆ.

Μισῶ τὴν ἀφελῆ, μισῶ τὴν σάφρονα λίαν.
ἐπὶ τῆς ἀπονήρου καὶ δοσιπύγου. ἔστιν ἐν τῷ
Ἀφελές.]

Μίστυλλον. εἰς μικρὰ διέκοιραν.

Μίσχος.

567 Μιτάτωρ. ὁ προαποστελλόμενος ἄγγελος
πρὸ τοῦ ἄρχοντος.

Μίτιος. ὄνομα πόλεως.

Μίτος. τὸ λεπτότατον σχοινίον. καὶ παροιμία
Ἀπὸ λεπτοῦ μίτου τὸ ζῆν ἤρτησθαι. σημαίνει δὲ καὶ
ὄνομα πόλεως. εὔρηται αἰεὶ διὰ βραχέος τοῦ ἰ.

Ὡς με πόνων ῥύσαιο παναγρύπνοιο μερίμνης,
ἀκρι μιωσαμένη φθόγγον ἐρωτοπλάνον. 15
καὶ αὐθις.

Ἀραχναίοιο μίτου πολυδίνα λατριν,
ἄτρακτον, δολιχὰς οὐκ ἄτερ ἀλακάτας.
καὶ αὐθις.

Κερκίδα τ' εὐποίητον, ἀηδόνα τὰν ἐν ἐρίθοις, 20

Βακχυλῆς εὐκρέτους ἔ διεκρίνε μίτους.

Μίτρα. διάδημα, ἢ ζώνη.

Αἱ μίτραι τὸ θ' ἄλουργές ὑπένδυμα τοῖ τε
Λάκωνες

πέπλοι

πάνθ ἅμα Νικονόη συνεπέκπιε.

Μιτράνης.

Μιτυληναία. τὸ μὲ βραχύ.

Τὰν Μιτυληναίαν ἔννεπ' αἰοδοπόλον.

Μιτυλήνη. ὄνομα νήσου. Καὶ Μιτυληναῖος,
ὁ ἀπὸ τῆς αὐτῆς νήσου.

Μιχαήλ, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὁ μετὰ τὸν
Ἀρμένιον Λέοντα βασιλεύσας. ὃς μικρόν τι τῆς

10 προκατασχούσης κακίας ὑπενδούς, ὅσον τοὺς ἐν
εἰρκταῖς καὶ πόνοις καὶ ἐξορίαῖς ἐλευθερίαν τε
καὶ ἄνεσιν φαντάζεσθαι ὄνειρώδη, τὸ τοῦ προη-
γησαμένου δυσωνύμου καὶ δυσσεβοῦς ὑπέθαλ-
πε θεοστυγῆς φρόνημα, καὶ ὁμοίως τῷ αὐτῷ
15 ἀμφιβλήστρω περιπαρεῖς τῆς δεινῆς αἰρέσεως
ἰχθύος δίκην, τοῖς τῶν δογμάτων σαθροῖς καὶ
ἀσεβέσιν ἐναπέθανεν, ἐξ ἀκροτάτης ἀβέλτηρίας
τε καὶ ἀλογίας. ἀνόητος γὰρ σφόδρα καὶ ἀπαί-
δευτος ἐτύγχανεν. ἀμαθίαν δὲ ἐκ πατρῶος ἀλογίας
καὶ ἀπειροκαλλας, ὥσπερ ἰκανὴν οὐσίαν, ἐκλήρω-
σατο.

Μιχαίας. ὄνομα κύριον.

Μιχθῆναι ἢ μιγῆναι. ἀπαντῆσαι, συμ-
μῖσαι, ὁμιλῆσαι.

1. Μῖσος.] Hanc et seq. gl. habet A. in marg. Posterior ex v. Ἀφελεία repetitur. 3. Μισῶ τὴν ἀφ.] Rufini Ep. XXXV, 1. Anthol. Pal. V, 42. 6. Μίστυλλον.] Pro μίστυλλον, abiecit augmento. Vide Homerum ll. d. 465. Küst. 7. Μίσχος.] ὁ ἵππος . . . τῷ φύλλῳ κόκκος B. in marg. Vid. Hesych. et Schneid. in Theophr. T. III. p. 143. 9. πρὸ τοῦ ἄρχοντος.] Sic habent MSS. Parise. At priores editt. πρὸς τοῦ ἄρχοντος. In Glossis Basilic. vero legitur, πρὸς τοὺς ἄρχοντας. Küst. 11. λεπτόν.] λεπτότατον A. V. καὶ παροιμία.] Vide quae annotavimus in v. Ἀπὸ λεπτοῦ. 13. εὔρηται δὲ.] δὲ omisi cum A. V. βραχέως.] βραχέος E. Med. 14. Ὡς με πόνων ῥύσαι.] Meleagri Ep. CXII, 5. 6. Anthol. Pal. VII, 195. 15. ἀκρι.] ἀκρον B. E. Med. 17. Ἀραχναίοιο μίτου π.] Archiae Ep. XI, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 39. ἀραχναίοιο A. B. V. ἀραχναίοιο Med. 20. Κερκίδα τ' εὐποίητον, ἀηδ.] Antipatri Sidon. XXII, 5. 6. Anthol. Pal. VI, 174. Κερκίδα δ' lege cum v. Κερκίς. τὰν τ' ἀν A. B. *V. 21. εὐκρέτους ἔ.] εὐκρέτους εὐ A. B. V. Anth. MS. εὐκρέτους εὐ E. Med. 23. Αἱ μίτραι.] Bedyli Ep. VI, 1—3. Anthol. Pal. VI, 292. Vide v. Ἀλουργά.
2. συνεπέκπιε.] Sic A. B. E. συνεπέκπιε Edd. vett. 3. Μιτράνης.] Tacite dedit Gaisf. Μιτραν *V. 5. Τὰν Μιτυλ.] Tullii Laureae Ep. III, 2. Anthol. VII, 17. Mox A. in marg. Μιτυλήνη ἀπὸ μίτους ἢ βουλῆ. ἐν ταύτῃ γὰρ οἱ Ἕλληνες ἐβουλεύοντο. 6. νήσου.] ἢ Λέσβος addunt E. Med. 7. ἐξ αὐτῆς.] ἀπὸ τῆς αὐτῆς νήσου A. V. 8. Μιχαήλ.] De hoc similia Cedrenus p. 495. seqq. ed. Par. In margine *V. adiecit ὁ Τραυλός. 18. ἀνόητος.] ἀμύητος B. V. Med. Usque ad ἀπειροκαλλας om. E. 19. ἀμαθίαν δὲ.] ἀμαθίαν γὰρ V. 21. Delevi, quae A. V. (καὶ ἔστιν ἐν τῷ Δ. sola om. *V.) in marg. habent: Μιχαήλ, Σύγγελλος Ἱεροσολύμων. Ἐγραψεν ἐγκώμιον εἰς τὸν μέγαν Διονύσιον. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Διονύσιος. Ubi Beinesius: Μιχαήλ Σύγγ.] „Sub Theophilo Imper. socius martyrii B. Methodii Constantinop. Possevin. App. Sacr. P. 2. p. 115.” Ἐγραψεν] ὁ γράψας V. ἐγκώμιον εἰς τὸν μέγαν Διον.] Encomium hoc hodie adhuc extat, quod editum est cum operibus S. Dionysii. Küst. 23. ἢ μιγῆναι om. Hesychius, tenet Photius.

et facillime corrigitur. [Μῖσος. Odium. Μισῶ. Accusativo iungitur. Odi feminam nimis simplicem; odi etiam nimis modestam. de femina simplici, quae sui copiam viris facile facit. Vide sub v. Ἀφελές.] Μίστυλλον. In parva frustra dissecuerunt. Μίσχος. Μιτάτωρ. Nuncius qui ante principem praemittitur. Μίτιος. Nomen urbis. Μίτος. Filium tenuissimum. Et proverbium: Vita e tenui filio pendet. est etiam nomen urbis. semper autem τ breve habet ut me a molestia et cura perrigili liberares, locusta, texens cantum, qui amorem fallit. Et alibi: Subtilissimi filii ministrum, saepe versatum fusum, non sine longa colu. Et alio loco: Et pulchre fabricatum pectinem, lusciniam inter lantiscas, quo Bacchylis perite discernabat flia. Μίτρα. Diadema, vel zona. Et mitrae et purpureum indumentum et La-

conici pepi: omnia simul abliguravit Niconoe. Μιτράνης. Μιτυληναία. Syllaba μὲ brevis est. Mitylenaeam memora Musam. Μιτυλήνη. Nomen insulae. Et Μιτυληναῖος, qui est ex Mitylene. Μιχαήλ. Michael, Romanorum Imperator, qui post Leonem Armenium imperavit. hic remissa nonnihil superioris temporis vexatione, adeo ut qui in carcere et aerumnis et exilio essent libertatem et relaxationem somniarent, clam antecessoris sui infamis et impii Deo invisam sententiam fovebat; eodemque reti atrocis sectae veluti piscis irrelitus, putidis et impiis dogmatis per summam vecordiam est immortalus. supra modum enim et profanus et illitteratus fuit, cum incitiam paternae vecordiae et insolentiae hereditario iure accepisset. Μιχαίας. Nomen proprium. Μιχθῆναι, vel μιγῆναι. Occurrere, commercium habere, cum aliquo con-

Μνᾶ. ἑκατὸν δραχμαὶ ποιούσι μνᾶν μίαν.

Μνααῖος. Οἱ τῶν Βαλιαρίδων νήσων σφενδονῆται μνααίους λίθους ἔβαλλον. Καὶ αὐθις Μνααῖον διδοῦσι τοῦ κεραμίου ὑδρεύεσθαι τοῖς ἐθέλουσι.

Μναρόν. ἡδύ, μαλακόν.

Μνασέας Βηρύτιος. ἔγραψε Τέχνην ῥητορικῆν, καὶ περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων.

⁵⁶⁸ Μνάσωνος. ὄνομα κύριον.

Μνᾶται. μνηστεύεται.

Μναίκιος. ὄνομα κύριον.

Μνεύεις. ὄνομα κύριον Αἰγυπτίου Θεοῦ.

Μνειαν. τὴν μνήμην. Σοφοκλῆς.

Μνημεῖον. ὁ τάφος. ἐχρήσαντο δὲ τῷ ὀνόματι οἱ ῥήτορες καὶ ἐπὶ τάφου καὶ τοῦ ἔργου καὶ τοῦ πράγματος, οὗ μνημονεύοιτο ἂν τις. Αἰλιανὸς φησι· Φυλάττεσθαι τε ἔτι μνημεῖον τῆς τιμωρίας τῆς ἐκείνου, καθάπερ οὖν κακοῦ διαδοχῆν.

Μνήμη. Ὅτι ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ μὲν προςδοκώμενου ἔστιν ἐλπίς· τοῦ δὲ παρόντος, αἰσθησις· τοῦ δὲ ἀπόντος, μνήμη.

Ὅτι οὐδὲν ἔξει ἡ ψυχὴ ἄπερ ἐκ τῆς συμπλοκῆς τοῦ σώματος αὐτῇ προσεγένετο, ὥσπερ τὸ διανοεῖσθαι· ὥστε οὐδὲν μνημονεύει. καὶ γὰρ ἐνταῦθα μὲν παραρρέουσα ἔστιν ἡ γνώσις αὐτῆς, καὶ δεῖται δὲ μνήμης εἰς κατοχὴν τῶν ἐγνωσμένων. τότε δὲ οὐκ ἔχει τὸ πρότερον καὶ τὸ ὕστερον ἡ γνώσις, εἰ μὴ κατὰ τὴν προχείρησιν τῶν θεωρημάτων· ἀλλ' αἰετῆσθε, καὶ ἐν τῷ νῦν ἐξετάζεται, καὶ μετὰ τὸ σῶμα· ἄτε ἐστῶσα τὴν γνώσιν, καὶ αὐτοῖς προσβάλλουσα τοῖς πράγμασι, μνήμης οὐ δεῖται. μνήμη γὰρ ἔστιν ἡ τῶν πάσαι ἐγνωσμένων κατοχὴ.

Μνήμη δ' ἔστιν ἕξις καθεκτικῆ ὑπολήψεως. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης τόπους τινὰς καὶ ἐν τῷ περὶ μνήμης καὶ ὕπνου καὶ τῆς καθ' ὕπνον μαντικῆς παρέδετο, δι' ὧν ἀναμιμνήσκουσι καὶ ἀπὸ τῶν ἐναντίων, καὶ ἀπὸ τῶν ὁμοίων, καὶ ἀπ' ἄλλων τινῶν. οἱ γὰρ τόποι οὗτοι αἴτιοι τοῦ ἀναμιμνήσκουσι ἡμῖν γίνονται. δι' ἐναντίων γὰρ (φέρει εἰπεῖν) εὐθὺς εἰς τὸ εἰρημένον τῶν ἐναντίων μεταβάντες, ἀναμιμνησκόμεθα τούτου· ἀπὸ πικροῦ γλυκεῖος· ἀπὸ λευκοῦ μέλανος· ἀπὸ ψύχους καύματος.

1. Novissima καὶ ἔστιν ἐν τῷ Τάλαντον omisi cum A. (qui servare videtur in marg.) V. Ascripit tamen *V. ὡς νῦν παρ' ἡμῖν αὐτοῦ οὐχ οὕτως καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ δραχμαί. 2. Βαλιαρίδων] Βαλιαρίδων A. E. Et sic reponendum docuit Wesseling in Diodor. Sic. Addend. Vid. lib. XIX, 109. Gaisf. Βαλιαρίδων *V. 3. ἔβαλον] ἔβαλλον A. E. 6. Μναρόν] Item Hesyehus, ubi κόρημα videtur e superiore glossa fluxisse, et Photius Cratino usus. 7. Μνασέας Βηρύτιος] Fuit etiam Mnaseas Colophonius, et, qui omnium celeberrimus fuit, Mnaseas Patronsia: de quo vide Vossium in opere de Hist. Gr. Kust. 9. Μνάσων, Μνάσωνος] Μνάσων ὁ Φωκεύς, ὁμιλητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους. Athen. III. p. 264. et 272. Reines. Addas Eustath. in Od. ξ'. 1753. Μνάσων omisi cum A. B. *V. 10. Μνᾶται] Od. η'. 77. Deinde cum *V. delevi, quae habet A. in marg. Μνααῖον. καὶ δεκαμνααῖον. Item suspecta est gl. Μναίκιος. 12. Θεοῦ Αἰγυπτίου] Αἰγυπτίου Θεοῦ A. Vide v. Ἄπις, Küsterum in v. Μέμφις, et quae collegit Drumannus Inschrift von Rosette p. 184. sqq. 13. Σοφοκλῆς] Elect. 392. 14. Μνημεῖον] Photius cum tradat, Μνήμη μὲν ὁ τάφος· μνημεῖον δὲ πᾶν μνημόσυνον· οὕτω Θεουκυδίδης: facile suspiceris quaedam intercidisse. Vid. Wassius in Thucyd. I, 138. 15. τάφου] τάφῳ V. Mox καὶ τοῦ ἔργου om. E. Tum τοῦ om. A. V. 18. διαδοχῆν κακοῦ] διαδοχῆ, x. Med. κακοῦ διαδοχῆν A. V. 19. Μνήμη] Schol. Gregor. Nazianz. in MS. Paris. ap. Gaisf. Ἡ μνήμη μόνῃ τίς ἔστι τῶν ὁραθέντων καὶ γνωσθέντων ἐν τῷ φανταστικῷ, τῶν οἰονεῖ φανθέντων στάσις, καὶ ὡς ἐν κρητῷ τύπωσις καὶ γραφή, τὸ γὰρ μέλλον οὐ μνημονευτόν, ἀλλ' ἐπισημνόν καὶ δοξαστόν, οὐ ἐπιστήμην φασὶ μαντικῆν εἶναι· τὸ δ' ἐνεστὸς καὶ παρὸν αἰσθητὸς καὶ αἰσθητόν· αἰσθῆσαι γὰρ τὸ παρὸν γνωρίζεται. ἡ μνήμη οὖν οὐ τούτων, ἀλλὰ τῶν γενομένων. ἀρξαμένη γὰρ ἡ κίνησις ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν διέβη πρὸς τὸ πνεῦμα, ἐν ᾧ ἡ κριτικὴ δύναμις καὶ ἡ αἰσθητικὴ καὶ τὸ πάθος καὶ τὸ φάντασμα τῆς κοινῆς ταύτης αἰσθήσεως οἷον ζωγράφισμά (l. ζωγράφημα) τι καὶ σφραγίς ἔστιν, οὐ τὴν ἕξιν μνήμην εἶναι καὶ τόπον τοῦ κοινῶ αἰσθημάτων καθάπερ δακτυλίου σφραγίς.

1. Ὅτι οὐδὲν] Περὶ μνήμης praefigit A. Ὅτι cum *V. Mox ἡ ψυχὴ om. V. 2. προσεγένετο] προσερέητο, deinde τὸ δανείσθαι V. ubi τὸ δανείσθαι *V. 3. οὐδὲν] οὐδὲ A. 6. ὕστερον] τὸ ὕ. A. V. 7. προχείρησιν] Vanum vocabulum. Lege, quod alibi Suidae restituumus, προχείρησις, actum vel operationem: v. Hasius in Leon. Diac. p. 228. 10. μνήμη γὰρ — καύματος om. V. 12. Καὶ αὐτὴ μνήμη] μνήμη δὲ A. 14. καὶ καθ'] καὶ τῆς καθ' A. E. καὶ τοῖς καθ' B. 16. ἀπὸ τῶν] τῶν om. A. Mox ἐπ' ἄλλων B. E. 18. δι' ἐναντίον] δι' ἐναντίων A. εἰς ἐναντίον τὸ εἰρημένον] εἰς τὸ εἰρημένον τῶν ἐναντίων A. τὸ ante ἐναντίον addunt B. E. Med. 21. Quae post καύματος extabant, ex v. Ἀγλίους et hoc loco et sub v. Ὀξύτης male repe-

versari. Μνᾶ. Centum drachmae conficiunt unam minam. Μνααῖος. Halearidum insularum funditores saxa minae pondus habentia inculabantur. Et alibi: Aquari volentibus amphoram minae pretium habentem dant. Μναρόν. Iucundum, molle. Μνασέας. Mnaseas Berytius. scripsit Artem Rhetoricam; item de nominibus Atticis. Μνάσωνος. Mnaso, nomen proprium. Μνᾶται. Nuptias ambit. Μναίκιος. Nomen proprium. Μνεύεις. Nomen proprium Dei Aegyptii. Μνειαν. Mentionem. Sophocles. Μνημεῖον. Monumentum. oratores hoc nomine appellant quodvis monumentum, sive id sepulcrum est sive opus sive quavis alia res. Aelianus: Servari adhuc monumentum supplicii, quo affectus fuerit, tanquam mali successionem. Μνήμη. In anima expectatae rei spes est; praesentis, sensus; absentis,

memoria. — Nihil habebit anima eorum, quae ex coniunctione corpora illi accesserunt; sicut cogitare. quare nihil meminit. hic enim fluxa est eius cognitio, et indiget memoria ad res cognitatas retinendum. tunc autem cognitio nec prius nec posterius habet, nisi quatenus fit per theorematum operationem; sed semper consistit, et in eo quod nunc est spectatur, et post corpus; ut quae cognitionem stabilem habeat, et res ipsas amplectens memoria non indigeat. memoria enim iam pridem cognitorum est retentio. Item. memoria est habitus. Aristoteles vero in libello de memoria et somno et somniorum divinatione quosdam locos posuit, per quos et ex contrariis et ex similibus et ex aliis quibusdam recordari rerum aliquarum possumus. hi enim loci sunt nobis recordandi causae. nam, exempli gratia, per contrarium statim in contrarium, quod ante dictum fuerit, transientes huius

- Μνίει.* ἐσθίει.
Μνώοντο. ἐμνηστεύοντο.
Μνοῦς. ἡ ἀπαλή θρηξί. ἐν Ἐπιγράμμασι.
Καὶ μνοῦ χρωῖτα τρεινοτέρη.
Μνω. τὸ μνήσκω. τὸ μνω οὐκ ἔστιν περισπῶ- 5
 μενον, οὐδὲ γὰρ ἔχει ἐντέλειαν· ἀλλ' ἐπεὶ μονοσύλ-
 λαβὸν ἔστιν, ἐξ ἀνάγκης περισπᾶται.
Μνωμένη. μνηστευομένη. Ὅτι Κῦρος Τόμυ-
 ριν μνώμενος, ὡς οἱ δόλω οὐ προσχώρεεν, ἐκ τοῦ
 ἐμφανοῦς ἤλασε τὴν στρατιάν.
Μογερωῶν. μοχθηρῶν.
Μογήσας. καμών, κακοπαθήσας. Δύο κα-
 κοῖς μογῶ, ἀγρυπνίᾳ τε ἀναλισκόμενος καὶ δέει τει-
 ρόμενος.
Μογιλάλος. μόγις λαλῶν.
 570 " *Μόγις.*
Μογοστόκος. περὶ τοὺς τόκους κακοπαθοῦ-
 σα. ἐνιοὶ δέ, ἡ μόγους ταῖς τικτούσαις ἐπιφέρουσα.
Μόγφ. κακοπαθεία.
Μόδιον. μέτρον τι.
Μόθος. μάχη, πόλεμος, τάραχος, φόβος, στα-
 σις, θόρυβος.
- Μόθων.* ὁ φορτικὸς καὶ ἄτιμος. καὶ εἶδος
 αἰσχροῦ καὶ δουλοπρεποῦς ὀρχήσεως.
Μόθωνες. παρὰ Ἀριστοφάνει οἱ εὐτελεῖς.
 Μόθωνας γὰρ ἐκάλονν τοὺς παρεπομένους τοῖς
 ἔλευθέροις παῖδας οἱ Λάκωνες. ἔστι δὲ καὶ γένος
 ὀρχήσεως.
Μοθώνη. ὄνομα πόλεως. καὶ Μοθωναῖος, ὁ
 πολίτης.
Μοθωνία. ἡ ἀλαζονεία. παρὰ τὸ μόθος. ἔστι
 10 δὲ καὶ χώρα.
Μολγός. ὁ βραδύς· ἢ ὁ τυφλός. οὕτω δὲ ἔλε-
 γον τοὺς ἐξαμέλγοντας καὶ κλέπτοντας τὰ κοινά.
 ἢ ὁ πένης· παρὰ τὸ ἀμέλγεσθαι καὶ ζημιοῦσθαι.
 Ἀριστοφάνης·
 15 *Μολγὸν σε ποιήσω.*
 παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς μολγός ὁ μοχθηρός. λέγεται
 δὲ καὶ ἀμολγός ὁ αὐτός. ἀμολγός γοῦν ὁ ἀμέλγων
 τὰ κοινά.
Μολεῖν. ἐλθεῖν.
 20 *Μόλιβος.* μόλυβδος δέ.
Μολοβρῖς καὶ Μολοβρός. ὁ πτωχός.
Μολοθρός.

2. *Μνώοντο*] Od. λ'. 287. 3. ἐν Ἐπιγράμμασι (sic *V.) Philodemi in Anthol. Pal. V, 121. Cf. v. *Μαγώτερα*. 5. τὸ μνή-
 σκω] τὸ om. B. V. E. Mox addidi *περισπῶμενον* cum A. et V. *Gaisf.* Qui tamen edidit *περισπῶμενον*, recte quidem. Silet Grono-
 vlnus. 6. ἐντέλειαν] Sic habent MSS. Pariss. At priores edidit. [et E.] Haec sunt verba Herodoti lib. I. c. 205. ut Portus monuit. *Küst.* 7. *περισπῶται*] *περισπᾶται* A.
 8. Κῦρος Τόμυριν μνώμενος, ὡς οἱ δ.] Haec sunt verba Herodoti lib. I. c. 205. ut Portus monuit. *Küst.* Vid. infra v. *Τόμυρις* :
 unde petitum esse exemplum arguit et Ὅτι a *Gaisf.* cum *V. praemissum, et discrepantia quae Herodoteli cum glossa intercedit.

Τόμυριν A. *τάμυριν* B. *τάμυριν* E. 9. ὡς οἱ] ὅς οἱ B. E. Mox οὐ om. B. Med. 12. *Μογήσας*] Il. β'. 690. In exemplo
μογῶν A. 15. ἀπὸ τοῦ μόγις λαλεῖν] *μόγις λαλῶν* A. B. V. *μόγις λαλεῖν* E. *V. Glossa sacra: vid. Schleusneri Lex. N. T.
 16. μόλις interpretationem delevi cum A. V. qui μόλις tanquam gl. post v. *Μολεῖν* posuerunt. 17. *Μογοστόκος*] Il. π'. 187.
 τ. 103. 19. *Μόγφ*] Il. δ'. 27. 20. Post hanc glossam cum A. V. delevi: *Μόδιος. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Μανταίμ.* 21. *στά-*
σις] Sic recte habet Hesychius. At priores editt. male *στάσις*. *Küst.* *στάσις* A. B. V. E. *στάσις* *V. Med. et Photius.

1. *Μόθων*] Apostol. IV, 7. ἀπαγε τὸν μόθωνα ἀπὸ κώπης, i. e. aufer a seriis nugas. *Reines.* Cf. v. *Ἀπαγε μόθων*. 2. *ὀρχή-*
σεις] Statim καὶ φορτικῆς omiserunt A. V. et Schol. Aristoph. Plut. 279. 3. *Μόθωνες. παρὰ Ἀριστοφ.*] Ab aliis dicti *Μό-*
θακες. Aelian. V. H. XII, 43. Ὄνομα ἦν τοῦτο τοῖς τῶν εὐπόρων παιδῶν δούλοις, οὓς συνεισέπεμπον αὐτοῖς οἱ πατέρες συναγω-
 νισομένους ἐν τοῖς γυμνασίοις. Et Athen. VI. 247. *Reines.* Ex Schol. Aristoph. Plut. 279. sed ubi pro *παρεπομένους* legitur *πα-*
ρατρεφόμενος. *Küst.* Non ex Schol. in Plutum sed in Equ. 631. haec sumpta esse monet Hemsterhusius. Cf. intpp. Hesychii.
 Deest gl. A. 5. εἶδος] γένος B. V. Schol. et inter vs. E. 7. Zon. p. 1365. 11. *Μολγός. ὁ βραδύς ἢ τυφλός.*] Ex Schol.
 Aristoph. Equ. 959. *Küst.* ὁ τυφλός A. B. V. 17. οὐν] γ' οὐν A. V. γοῦν dedi cum *V. Suidas enim, ut facit Hesychius,
 argumentationem ex voce paulo notiore duxit. Sed unice veram eruit sententiam Symmachus, qui vetustam proverbii formam
 intellexerit in ridiculam speciem detorqueri, quam Aristophanes vnuo fr. 157. perstrinxit: v. Loheek. Aglaoph. p. 966. 20. *Μό-*
λιβδος] *μόλυβδος* B. V. E. quod Pierson. in Moerin p. 257. praecepit. 21. *Μολοβρῖς καὶ Μολοβρός*] *μολοβρός* A. *μο-*
λοβρῖς ignorat Zon. p. 1366. Vid. Od. ῥ'. 219. σ'. 26. 22. *Μολοθρός*] Scribe *Μολόθουρος*. Addunt B. E. Med. *Μόλος ὄνομα*
κύριον καὶ δ. . . . Μόλος δ. x. V.

Μνίει. Comedit. *Μνώοντο.* Nuptias ambibant. *Μνοῦς.*
 Pili tener. In Epigrammate: *Et lana molli corpus tenerius*
habens. *Μνω.* In memoriam revoco. *μνω* nou est circum-
 flexus, non enim est verbum integrum. quoniam vero moni-
 syllabum est, necessario circumflectitur. *Μνωμένη.* Cuius
 nuptiae ambiuntur. *Cyrus Tomyriidis nuptias ambiens, cum*
dolus ei non succederet, aperte copias adversus eam eduxit.
Μογερωῶν. Laboriosorum. *Μογήσας.* Laboribus confu-
 ctus, molestiis conflictatus. *Cum duobus malis confictor, qui*
et vigiliis consumar et metu conficiat. *Μογιλάλος.* Ae-
 gre loquens. *Μόγις.* *Μογοστόκος.* Dolores in partu
 tolerans. secundum alios vero, parientibus dolores afferens.
Μόγφ. Labore. *Μόδιον.* Mensura quaedam. *Μόθος.*

Pugna, bellum, turba, terror, seditio, tumultus. *Μόθων.*
 Vilis et infamis. item, turpis et servilis saltationis genus. *Μό-*
θωνες. Apud Aristophanem sic dicuntur homines viles. *Laco-*
nes enim famulos, qui ingenuos sequebantur, vocabant *μόθω-*
νας. est etiam genus saltationis. *Μοθώνη.* Nomen urbis. Et
 Mothonaeus, civis. *Μοθωνία.* Arrogantia. ab voce *μόθος.*
 est item regio. *Μολγός.* Tardus. vel coecus. sic autem vo-
 cabantur, qui pecuniam publicam quasi emulgebant et furto inter-
 vebant. vel pauper: quod pauperes quasi mulgebant et bonis
 spolientur. Aristophanes: *Peculatorem te faciam.* apud comi-
 cos vero *μολγός* etiam dicitur homo improbus, item *ἀμολγός.*
ἀμολγός certe est, qui rempublicam quasi emulget. *Μολεῖν.*
 Ire. *Μόλιβος.* Contra *μόλυβδος.* *Μολοβρῖς* et *Μολο-*

Μολοσσός και Μολοττός κύων. ὁ ποιμενικός και μέγας.

Μολοττοί.

[Μολοῦσα. παραγενομένη, πορευθεῖσα.

Μολώχ. εἰδωλον τῶν Μωαβιτῶν.

Μολών. ἐλθών, ἐληλυθώς.]

Μόλων. ὄνομα κύριον. Ἀριστοφάνης.

Μικρός, ἡλικος Μόλων.

[ἐπὶ τῶν βραχυσωμάτων ἀνθρώπων. πόσος πόθος; μικρός, ἡλικος Μόλων.] Μόλωνες δύο, ὑπο-10 κριταὶ και λωποδύται.

Μολπαγόρας. οὗτος ἦν παρὰ τοῖς Κείοις και λέγειν και πράττειν ἱκανός, κατὰ δὲ τὴν ἀρεσὶν πλεονέκτης. ὃς πρὸς χάριν ὁμιλῶν τῷ πλήθει, και τοὺς εὐκαιροῦντας τοῖς βίοις ὑπο-15 βάλλων τοῖς ὄχλοις, και τινὰς εἰς τέλος ἀναιρῶν, τινὰς δὲ φρυγαδεύων, και τὰς οὐσίας τούτων δημεύων και διαδίδους τοῖς πολλοῖς, ταχέως τῷ

τοιούτῳ τρόπῳ περιποιήσατο μοναρχικὴν ἐξουσίαν.

Μολπή. ὡδή. παρὰ Ὀμήρῳ δὲ τὸ παλγνιον.

Μολπή τ' ὄρχηθμῶ τε· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός.

5

Και αὐθις·

Μολπῆς δ' οὐ λῆγεν μελιτερπέος.

Μόλπεις. μετὰ τοὺς λ'. δέκα ἄνδρες ἤρχον ἐν τῷ Πειραιεῖ· ὧν εἷς ἦν ὁ Μόλπεις.

Μολύβδαινα.

Μολυβδίδα.

Μολυβδίγη. ὄνομα πόλεως.

Μολύνω. αἰτιατικῆ.

Μολυρίς, μολυρίδος. Μολυρίδας. τὰς

ἀκρίδας φασί.

Μομβρώ. ἡ μορμῶ, και τὸ φόβητρον.

Μονανδρεῖ. Ὀδκ ἤδεισαν Αἰγυπτίων αἰ γυναῖκες τοπαλαιὸν μονανδρεῖν.

1. Μολοσσός] Deest gl. A. 3. Μολοττοί] Μολοττ^ο V. Deinde removimus observationem frustra repetitam, "Οτι (hoc Gaisf. cum *V.) οἱ Μολοττοὶ ἐν τοῖς ὄρχηθμοῖς κατακόπτοντες εἰς μικρὰ τὰς βούς, τὰς συνθήκας ἐποιοῦντο. και ἐστιν ἐν τῷ Βούς ὁ Μολοττῶν. Sola και ἐστιν κτλ. om. *V. Habet ista in marg. A. qui tres seqq. gl. ignorat. Has quidem notavit Gaisf. 7. Μόλων] Vid. Baylii Dict. Crit. in v. Motionides N. C. Hemst. Ἀριστοφάνης] Ran. 55. Vide ibi Scholiastam. Küst. 9. ἐπὶ τῶν — Μόλων om. V. Nec dubitavimus proscribere. Pari tamen iure licet novissima damnare, quorum rudis elocutio (Μόλωνες δὲ δύο A.) manum prodit recentissimam. βραχυσωμάτων] μακροσωμάτων Menag. in Diog. Laert. III, 34. Bepugnat quod supra legitur in v. Μικρός ἡλικος: ἐπὶ τῶν πάντων βραχέων. 12. Μολπαγόρας. οὗτος ἦν παρὰ τοῖς Κ.] Haec sunt verba Polybii, quae leguntur in Collectaneis Constantini ab Valesio editis p. 65. unde ea Suidas descripsit. Vide etiam supra v. Δημαγωγικός. Küst. Polyb. XV, 21. Κείοις] In Excerptis ab Valesio editis hodie legitur Κίους. Sed Valesius in notis ad illa Excerpta ostendit legendum esse Κιανούς. Küst. 15. εὐκαιροῦντας] Sic recte habent MSS. Pariss. itemque Excerpta Valesii loco laudato. At in prioribus editt. [et E.] male legitur εὐχεροῦντας. Significat autem εὐκαιρεῖν τοῖς βίοις, divitem vel opulentum esse: qua phrasi Polybius utitur in iisdem Collectaneis p. 165. ubi sic inquit: Προέγραφε γὰρ τοὺς εὐκαιροῦντας τοῖς βίοις φησὶν, οὐ μόνον ἄνδρας, ἀλλὰ και γυναῖκας. Hinc apparet phrasin istam Polybio familiarem fuisse. Küst. 17. τούτων] τὰς τούτων Polyb.
4. Μολπή τ' ὄρχ.] Apud Homerum Odys. ἠ. (152.) rectius sic legitur: Μολπή τ' ὄρχηθμῶ τε· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός. Küst. 7. Μολπῆς] Simonidis fr. LII, 8. Anthol. Pal. VII, 25. cui λέγει Suidae indicio Porsonus Tracts p. 258. pro λῆθει reddebat. 8. Μόλπεις. μετὰ τοὺς λ'. δέκα ἄνδρ.] Ex Harpocrate. Pro μετὰ autem, ut non solum Suidas hic habet, sed etiam Harpocratio et Photius in Lexico inedito, scribendum puto κατὰ: ut sit sensus, tempore XXX. tyrannorum X. viros Piraeo praefuisse. Plutarchus enim in Lysandri vita expresse tradit, Lysandrum captis Athenis urbi praefectos XXX. Piraeo vero X. imponisse: qui quidem X. praefecti non dubito quin fuerint ipsi illi Decemviri, ex quorum numero Molpem fuisse Suidas ex Harpocrate hic refert. Id autem si concedatur, scribendum hic esse κατὰ τοὺς λ'. manifestum est. Decem enim illi viri eodem tempore in Piraeo, quo XXX. tyranni in urbe, constituti fuerunt, ut modo memoravimus ex Plutarcho; cuius verba sic se habent: Ἐδύς δὲ και τὰ περὶ τὴν πολιτείαν ἐκίνησε (Λύσανδρος), τριάκοντα μὲν ἐν ἄστει, δέκα δὲ ἐν Πειραιεῖ καταστήσας ἄρχοντας. Küst. Fefellit emendatio Küsteri Wytttenbachium in Selecta Histor. p. 412. Μόλπεις Photius. μετὰ τοῦ λ. V. Ceterum Reimnensis: „Ad Molpidem scripsit Parmeniscus epistolam de convivio quodam Cebeitis, cui interfuit, Athen. IV. 156." 11. Μολυβδίσσα] Μολυβδίδα A. B. V. Phot. Lex. Bachm. p. 303. Μολυβδίδα *V. Μολυβδα E. Om. vulg. Μολυβδαίνη. μολυβδί iunxit Hesychius; Μολυβδαίνη et μολυβδίγη Zon. p. 1369. Μολυβδίαι Xenoph. Anab. III, 3, 17. 12. Agnoscit Theognostus Cram. p. 113. f. Continuo cum A. V. delevi glossam ex v. Ἐλασμός derivatam: Μόλυβδος. Εἰς ἔλασμούς μολύβδων γράφοντες. 13. Om. vulg. Silet Gronov. 14. Post μολυρίδος (μολυρίς, μολυρίδος collato Nicandri Ther. v. 416. reponi iussit Barkerus in Etym. M. p. 903. praecedentibus criticis in Hesychium) delevi κεφάλαιον cum A. B. V. Eidem glossae continua subieci, vulgo seiuncta. 16. Μομβρώ] Sic habent MSS. Pariss. itemque Hesychius et Photius in Lexico MS. At priores editt. male μολυβρώ. Küst. Μομβρώ profectum videtur ab corruptione vocis Μορμῶ. 17. Μονανδρεῖν] Μονανδρεῖ dedi cum A. *V.

βρός. Mendicus. Μολοθρός. Μολοσσός et Μολοττός κύων. Canis Molossus. id est, pastoralis et magnus. Μολοττοί. [Μολοῦσα. Profecta, quae ivit. Μολώχ. Idolium Moabitum. Μολών. Profectus, qui venit.] Μόλων. Nomen proprium. Aristophanes: Quantus? Ἐπίμυς, ut Μολο. [dicitur de hominibus pusillis.] Molones autem duo fuerunt, histrio et grassator. Μολπαγόρας. Molpagoras apud Cianos vir fuit et ad dicendum agendumque promptus, et ingenio popularis atque ambitiosus. is populi benevolentiam captans, et locupletissimos homines damnandos populo obiciens, nonnullis

etiam neci datis aut in exilium pulsus, bona eorum publicans atque inter multitudinem dividens brevi regiam potestatem sibi comparavit. Μολπή. Cantio, at apud Homerum ita vocatur ludus. Cantuque et saltatione, quae sunt ornamenta convivii. Et alibi: Suaviter autem canendi non faciebat finem. Μόλπεις. Post XXX. tyrannos X. viri Piraeo praefuerunt; quorum unus fuit Molpis. Μολύβδαινα. Μολυβδίδα. Μολυβδίγη. Nomen urbis. Μολύνω. Aptum accusativo. Μολυρίς, μολυρίδος. Ita vocant locustas. Μομβρώ. Larva, et terriculamentum. Μονανδρεῖ. Aegyptiorum υχο-

Μοναρχία. μονοκρατία. Πολύβιος· Ἡ τῶν μονάρχων ἀσφάλεια τοπαράπαν ἐν τῇ τῶν ξένων εὐνοίᾳ κεῖται καὶ δυνάμει.

Μοναρχῆ. ἐπιρροήμα. ἀντὶ τοῦ μοναρχῶς. Ξενοφῶν· Ὡς ἐπὶ τῇ ὑπερβολῇ τοῦ ὄρους, ἤπερ μοναρχῆ εἶη πορεία, ἐπιδησόμενοι τοῖς Ἕλλησι.

Μοναρχός. Φησὶ Διονύσιος· Ἡ δὲ τῶν τελουμένων ἀπασῶν ὑψηλότερα τάξις ἢ τῶν μοναρχῶν ἐστὶν ἱερὰ διακόσμησις, πᾶσαν μὲν ἀποκεκαθαρμένη καθαρσὶν ὀλικῇ δυνάμει καὶ παντελεῖ τῶν οὐκ ἐκείων ἐνεργειῶν ἀγνόητι, πάσης δὲ ὄσης θεμιτὸν θεωρεῖν αὐτῇ ἱερουργίας ἐν νοερᾷ θεωρίᾳ καὶ κοινῶν γεγεννημένη, καὶ ταῖς τῶν ἱεραρχῶν τελειωτικαῖς δυνάμεσιν ἐγκειριζομένη, καὶ ταῖς ἐνθέοις αὐτῶν ἐλλάμψεσι καὶ ἱεραρχικαῖς παραδόσεσιν ἐκδιδασκομένη τὰς ἐποπτειθείσας τῶν κατ' αὐτὴν ἱερῶν τελετῶν ἱερουργίας, καὶ πρὸς τῆς ἱερᾶς αὐτῶν ἐπιστήμης ἀναλόγως εἰς τελειοτάτην ἀγομένη τελείωσιν. Ἐνθεν οἱ θεῖοι καθηγεμόνες ἡμῶν ἐπωνυμιῶν αὐτοὺς ἱερῶν ἡξίωσαν· καὶ οἱ μὲν Θεραπευ-20 τὰς, οἱ δὲ Μοναρχοὺς ὀνομάσαντες, ἐκ τῆς τοῦ Θεοῦ

καθαρᾶς ὑπηρεσίας καὶ θεραπείας καὶ τῆς ἀμερ-
στον καὶ ἐνιαίας ζωῆς, ὡς ἐνοποιούσης αὐτοὺς ἐν
ταῖς τῶν διαιρητῶν ἱεραῖς συμπύξεσιν εἰς θεοειδῆ
μονάδα καὶ φιλόθεον τελείωσιν. διὸ καὶ τελε-
5 στικὴν αὐτὴν ἢ ἱερὰ θεσμοθεσία χάριν ἐκάλεσε·
καὶ τινος αὐτοὺς ἡξίωσεν ἀφιερωτικῆς ἐπικλήσεως,
οὐχ ἱεραρχικῆς (ἐκείνη γὰρ ἐπὶ μόναις γίνεται ταῖς
ἱερατικαῖς τάξεσιν), ἀλλ' ἱερατικῶς ὑπὸ τῶν
ὀσίων ἱερέων τῇ ἱεραρχικῇ τελειουργίᾳ δευτέρως
10 ἱεροουργουμένη. Περὶ μοναρχῶν. Ἐκείσε δὲ
φροντιστήριον ἦν ἀνδρῶν φιλοσόφων τὸν βίον,
μοναχοὶ δὲ οὗτοι κατονομάζονται, οἷς ἔργον προ-
εκδημεῖν τοῦ σώματος, καὶ ζῶντας τεθνήσκειν, καὶ
σώφρονι μανίᾳ τινὶ μεταφοιτῶν πρὸς τὴν κρεί-
15 τωνα.

Μόναισος. ὄνομα κύριον.

Μονειφορῶ. ἐν ἱμάτιον φορῶ.

Μονήρης βίος. Τοῖς τὸν μονήρη ἐπανηρη-
μένοις βίον οὕτω διάγειν, ὡς μονήρη· καὶ τὸν ἱε-
20 ρᾶσθαι λαχόντα ὀσίως ἱερατεύειν· καὶ ἕκαστον ἃ
ἡσχηται μετιέναι.

1. **μονοκρατία**] Hanc lectionem ex MSS. Pariss. revocavi: cuius loco priores editt. [et E.] exhibent *μονοκρατορία*: quod minus placet. Küst. *μονοκρατ* A. Praestat vetus scriptura. Πολύβιος] Lib. XI. c. 11. (c. 13. extr.) ut Iac. Gronovius recte observaverat. Küst. Sub glossae finem expunxi cum A. V. Καὶ Μοναρχῶ, γενικῇ. 4. **Ξενοφῶν**] De Expedit. Cyri lib. IV. p. 328. (IV, 4, 18.) ut Portus monuit. Ibi autem sic legitur: Παρεσκευάσθαι δὲ αὐτὸν ἔφη, ὡς ἐπὶ τῇ ὑπερβολῇ τοῦ ὄρους ἐν τοῖς στενοῖς, ἤπερ μοναρχῆ εἶη πορεία, ἐνταῦθα ἐπιδησόμενον τοῖς Ἕλλησι. Küst. Cf. Plat. Legg. IV. p. 720. Mox ὡς om. V. 7. **Φησὶ Διονύσιος**] Ecclesiast. Hierarch. c. 6. ut Pearsonus observaverat. Küst. 11. **ἀγνόητι**] ἀγνόητι E. ὄσης θεμιτὸν θεωρ.] Sic recte apud Dionysium Areop. loco laudato. At priores editt. [et A. B. V. E.] male habent, ὄσης θεμιτὸν etc

Küst. 14. **ἐνθέοις**] ἐνθέοις B. et E pr. 16. **τὰς**] καὶ τὰς A. B. V. Med. 18. **τελειοτάτην**] τελειότη V. Mox ἀγομένην (cum Med.) et ἐντεῦθεν E. ἀγομένη] S. Dionysius melius ἀναγομένη. Küst. 20. **κατηξίωσαν**] ἡξίωσαν posui cum A. V. Ad hanc scribendi discrepantiam referendum videtur κατ, quod ante οἱ male positum est.

3. **ἐμπύξεσιν**] Apud S. Dionysium rectius legitur *συμπύξεσιν*. Küst. *συμπύξεσιν* A. B. *συμπύξεσιν* V. 5. **αὐτοῖς**] αὐτὴν re-
duximus ex A. B. V. E. Med. Mox *τινες* E. *τινας* Med. 7. **ἱερατικῆς**] Scribe *ἱεραρχικῆς*, ut habet S. Dionysius. Küst. *ἱερα-*
ρχικῆς A. V. *ἱεραρχικῶς* B. E. ἐπὶ μόναις] ἐπιμόνος E. Med. 8. **ἀλλ' ἱερατικῶς ὑπὸ τῶν ὀσίων ἱερ.**] Locus hic ex S. Dio-
nysio sic emendandus est: ἀλλ' ἱεραρχικῆς, ὑπὸ τῶν ὀσίων ἱερέων τῇ ἱεραρχικῇ τελειουργίᾳ δευτέρως ἱεροουργουμένης. Küst.
ἀλλ' ἱεραρχικῶς Med. sola. 10. **Περὶ μοναρχῶν** accesserunt ex A. et V. marg. Mox ἐκεῖ V. item ap. Gaisf. Nam Grono-
vius neque additamentum memoravit, et Theophylacti locum ab *V. abesse perscripsit. Ἐκείσε δὲ φροντιστήριον ἦν ἀνδρῶν
φιλοσ.] Fragmentum hoc legitur apud Theophylactum Simocattam lib. I. c. 14. Küst. Ἐνθα δὲ φρ. ἐτύχχανεν ὃν Theophyl.
16. **Μόναισος**] Μόνωσος B. E. Μόνασος *V. Μοναλῆς Zon. p. 1367. 17. **Μονειφορῶ**] Μονειμοφορῶ B. probabiliter.
Μονηφορῶ Med. Μονηφορῶ. Ἐν φορῶ. μονειμοφορῶ δὲ δὲ φρογγον Zon. p. 1373. 18. **Hesychius: Μονήρη βίον. μοναρχικὸν**
βίον. Contra Zon. p. 1367. **Μονήρης.** ὁ μοναδικὸς βίος. 19. **βίον ἐπανηρημένους**] ἐπανηρημένοις βίον A. E. ἐπανηρημένον
τὸν ἱερᾶσθαι] τὸ ἱερᾶσθαι B. E. Med.

res olim uno viro nesciebant esse contentae. **Μοναρχία.** Monarchia. Polybius: Monarcharum securitas in peregrinorum militum benevolentia et potentia sita est. **Μοναρχῆ.** Adverbium. unice. Xenophou: Ut in montis cacumine, qua unica via patebat, Graecos aggressuri. **Μοναρχός.** Dionysius dicit: Summus vero eorum, qui perfectius vitae institutum amplectuntur, est sacer Monachorum ordo, ab omni labe accurate purgatus, vitaeque sanctimonia conspicuus, et omnis ministerii, quod quidem ei fas sit aspicere, per intelligentiam spectator et particeps, et ea qua praediti sunt pontifices consecrandi facultate initiatus, divinisque eorum illustrationibus, hierarchicisque traditionibus edoctus sacrorum initiorum sacros ritus, quorum epopta fuit, atque sancta eorum scientia pro modo suo ad summam perfectionem erectus. hinc divini praeceptores nostri sanctis eos nominibus appellari voluerunt, alii Therapeutarum, alii Monachorum;

a puro Dei ministerio et cultu, individuaque et singulari vita, quippe quae eos unum faciat cum sanctis rerum dividuarum coniunctionibus ad divinam unionem Deoque gratam perfectionem adipiscendam. itaque gratiam initiandi sacra legis concessit, dignataque eos est appellatione sacra, non pontificia quidem (ea enim tantum ad pontificum ordinem pertinet), sed sacerdotali, quae a sanctis sacerdotibus secundo a pontificio munere loco adhibetur. Item de monachis. Illic fuit monasterium virorum philosopham vitam agentium (Monachos eos vocant), quorum hoc est opus, ut ante mortem migrent ex corpore, et riventes sint mortui, et sana quadam insania praestantius vitae institutum amplectantur. **Μόναισος.** Nomen proprium. **Μονειφορῶ.** Unicum pallium sero. **Μονήρης βίος.** Qui vitam solitariam sunt amplecti, sicut solitariam eam degere oportet: et cui sacerdotium obtigit, sancte sacerdotio fungi; et unumquemque ea tractare, in

Μονήτα. ἡ Ἑρα παρὰ Ῥωμαίοις ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Ῥωμαῖοι δεηθέντες χρημάτων ἐν τῷ πρὸς Πύρρον καὶ Ταραντίνους πολέμῳ, ἠΰξαντο τῇ Ἑρᾷ τὴν δὲ χρῆσαι αὐτοῖς, εἰ τῶν ὀπλῶν ἀνθέξονται μετὰ δικαιοσύνης, χρήματα αὐτοῖς μὴ ἐπιλείψαι. δ **τυχόντες οὖν οἱ Ῥωμαῖοι τῆς αἰτήσεως ἐτίμησαν Ἑραν Μονήταν, τουτέστι σύμβουλον· τὸ νόμισμα ἐν τῷ ἱερῷ αὐτῆς ὄρισαντες χαράττεσθαι.**

Μονιός. ἄγριος ὄς, ὁ μεμονωμένος· ἢ ὁ μολυκός.

Μονίπποις. τοῖς ἐπὶ ἐνὸς ἵππου ἀγωνιζομένοις δρόμον.

Μονιτάριοι. οἱ περὶ τὸ νόμισμα τεχνῖται· οἱ ἐπὶ Ἀδρηλιανοῦ διέφθειραν τὸ νόμισμα, καὶ τὸν ἴδιον ἄρχοντα Φηλικήσιμον ἀνελόντες, ἐμφύλιον 15 ἐγείρουσι πόλεμον· οὗς μόλις Ἀδρηλιανὸς χειρωσάμενος, ὑπερβαλλούσῃ κολάσει αὐμότητι κατειργάσατο.

Μονογενῆ. τὴν μονότητα. Δαβίδ· Καὶ ἐκ χειρὸς κυνὸς τὴν μονογενῆ μου.

Μονόζωνοι. ἔφοδοι βάρβαροι· ἢ ἀπελάται μάχιμοι. Σοφοκλῆς·

Εἰ δ' ἄνδρ' ἐν' οἰόζωνον ἀδδήσει, σαφῶς τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοῦργον εἰς ἐμὲ ἔβπον.

Μονόζωνοι. οἱ τίμιοι τῶν στρατιωτῶν, οἱ μὴ τὸν αὐτὸν τοῖς ἄλλοις ζωστήρα φοροῦντες· οἱ ἀσύντακτοι καὶ ὤσανει λησταί.

"Μονοεἶμονα. μονοχίτωνα. 573

Μονόκερως. ζῷον, ὃ παρὰ τῆς φύσεως ἐν 10 κέρασ ἔλαβεν. οὕτω καὶ οἱ τῆς εὐσεβείας τρόφιμοι μίαν προσκυνῶσι θεότητα. Δαβίδ· Καὶ ὕψωθήσεται ὡς μονοκέρωτος τὸ κέρασ μου.

Μονοκρήπιδι. τῷ Ἑρμῇ. φασὶ γὰρ τὸν θεὸν τοῦτον Περσεῖ ἐπὶ τὴν τῆς Γοργούσ τομῆν ἀπιάντι 15 τὸ ἕτερον τῶν ὑποδημάτων δόντα τὸ ἕτερον ἔχειν μόνον.

Μονόλοπα. μονόδεσμα, μονόφυλλα.

Μονομαχοτροφεῖον.

Μόνον καὶ ἐν διαφέρει. μονὰς ἢ ἐν τοῖς νοη- 20 τοῖς ὄσασ, ἐν δὲ τὸ ἐν τοῖς αἰσθητοῖς ἀριθμοῖς. καὶ

1. **Μονήτα**] **Μονήτα** A. Med. Nomen inscriptum, id quod rarissime contigit, Nummo Alexandrinorum apud Zoëgam p. 244. 2. **τοιαύτης**] **τοιαύτης** A. B. V. 4. **ἀνθέξονται**] **ἀνθέξονται** V. 5. Praestat αὐτούς. 8. **ἐν ἱερῷ** Med. 9. **Μονιός**] Usi sunt hac voce LXX. Interpretes Psalm. LXXIX, 14. **Ἐλυμήνατο αὐτὴν ὄς ἐκ δρυμοῦ· καὶ μονιός ἄγριος κατενεμήσατο αὐτήν.** Theodoretus in illum locum: **Μονιὸν δὲ ἄγριον καλεῖ τὸν καθ' ἑαυτὸν διάγοντα σὺν, ὃς τῶν ἄλλων ἐστὶν ἀγριώτερος, ἅτε δὴ καὶ τὴν πρὸς αὐτοῦς κοινωνίαν ἀποστρεφόμενος.** Huc Suidas respexit, ut Pearsonus etiam observaverat. Coufer celeberrimum Spanhemium in Callimachum p. 184. 185. Küst. Theognostus p. 55. **τὸ δὲ μονιός δέξυται· δεχόμενον δὲ καὶ αὐτὸ πλεονασμὸν τοῦ ὄ ἐν τῷ μόνιός ὕπνος.** Glossa sacra: de qua satis explicuerunt intpp. Hesychii. Bartonum in Plutarch. p. 198. affert Tourpius. **μεμονωμένος**] ὁ μεμονωμένος A. 11. **Μονίπποις**] Vide Eustath. in Odys. ε. p. 1539, 30. Küst. 13. **οἱ ἐπὶ Ἀδρηλιανοῦ διέφθειραν τὸ νόμ.**] Locus hic ex Eutropii Breviario verbatim conversus est, ut recte monuit Salmasius in Fl. Vopiscum in Aureliano [c. 38.]. Sic enim Eutropius: **Hoc (Aureliano) imperante etiam in urbe monetarii rebellaverunt, vitiatas pecuniis, et Felicissimo rationali interfecto, quos Aurelianus victos ultima crudelitate compescuit.** Ceterum quod ad rem ipsam attinet, Victor et Vopiscus ab Eutropio dissentiunt, quippe qui scribunt, auctore Felicissimo seditioem a monetariis motam fuisse. Vide Salmasium loco laudato, et Turnebum Advers. p. 605. Küst. 15. **Φηλικήσιμον** Edd. ante Gaisf. 17. **ὑπερβαλλούσῃ** V. 19. **Δαβίδ**] Psalm. XXI, 21. Küst.

1. **Μονόζωνοι**] Glossa sic affecta, praesertim si quis memoriam loci Sophoclei perpendat, ut ab lectore sedulitate liceat eam derivare. 2. **Σοφοκλῆς**] Oedip. B. 846. 4. **ἐμὲ** A. B. V. E. Med. ἡμᾶς interpolitatio Küsteri. 5. **Μονόζωνοι. οἱ τίμιοι τῶν στρατ.**] Eadem αὐτολεξεί habet Olympiodorus in XX. [29, 25.] Iobi p. 450. ut monuit Suicerus in Thesaurο Ecclesiastico. Küst. 6. **οἱ ἀσύντακτοι**] οἱ ἀσύντακτοι A. B. E. *V. 9. **Μονόκερως.** ζῷον, ὃ παρὰ τῆς φύσ.] Haec sunt verba Theodoretī in Psalm. XCi. p. 769. Küst. 13. **Μονοκρήπιδι**] Ex Artemid. IV, 63. qui locus e Suida redintegrandus sit, petita docuit Gaisfordus, comparans etiam **μονοκρήπιδι** de Iasone dictum Pindari Pyth. IV, 133. 15. **τὸ ἐν**] τὸ ἕτερον post δόντα A. B. V. 17. **Μονόλοπα**] **Μονόλοπα** Edd. ante Küst. Hesych. et Zon. p. 1367. **Μονόλοπα** MSS. cum Photio et Lex. Bachm. p. 303. Tum **μονόδεσμα** neglexit Küsterus, adversante vel Lex. Bachm. **μονόφυλλα, μονόδεσμα** Photius.

quibus se exercuit. **Μονήτα.** Moneta, cognomen Iunonis apud Romanos, quod tali de causa ei tributum est. Romani cum in bello contra Pyrrhum et Tarentinos pecunia egerent, Iunoni votum fecerunt. illam vero ferunt respondisse, si bellum iuste gererent, pecuniam ipsos non defecturam. Romani igitur voti compotes facti Iunonem Monetam coluerunt, hoc est Consultricem, et decreverunt, ut nummi in eius templo cuderentur. **Μονιός.** Porcus silvester, sic dictus, quod segregem agit vitam. vel lupus solitarius. **Μονίπποις.** Iis qui singularibus equis cursu certant. **Μονιτάριοι.** Monetarii. hi sub Aureliano monetam corruerunt, et Felicissimo praefecto suo interfecto bellum intestinum excitarunt; quos Aurelianus vix tandem victos atrocissimis suppliciiis consumpsit. **Μονογενῆ.** Unicam. David: *Et ex manu canis desertam [animam eripe.]*

Μονόζωνοι. Barbari regionem incursantes. vel latrones qui armati praedas abigunt. Sophocles: *Sin unum latronem dixerit, res ista manifeste ad me pertinet.* **Μονόζωνοι.** Milites honoratiores, sive qui cingulum ab aliis diversum gestant. vel, qui separatim vagantur ut latrones. **Μονοεἶμονα.** Una tunica indutum. **Μονόκερως.** Unicornis, quod animal unicum cornu ab natura accepit. sic etiam pietatis alumni unum adorant deum. David: *Et cornu meum extolletur ut unicornis.* **Μονοκρήπιδι.** Mercurio. aiunt enim deum hunc Perseo, ad Gorgonis caput amputandum profecturo, alterum calceorum suorum dedisse, alterum vero retinuisse. **Μονόλοπα.** Unicam pellem habentia, unicum folium habentia. **Μονομαχοτροφεῖον.** **Μόνον.** Solum et Unum differunt. Solum est enim in intellectibus, Unum vero in sensibus

ἡ μὲν μονὰς κατὰ τὴν ἰσότητα και μέτρον λαμβάνεται, ἡ δὲ δυὰς κατ' ὑπερβολὴν και ἔλλειψιν.

Μονονουχί. σχεδόν, ἐγγύς, ἀντι τοῦ, κυρίως εἰπεῖν, ἢ παρ' ὀλίγον εἰπεῖν. **Μονονουχί** τὸ τῆς τραγωδίας ἐπιφθεγγόμενον. Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα. 5

Μόνος θεῶν θάνατος οὐ δῶρων ἐρᾷ. **Λισχύλος** φησί.

Μονοστόλω. μίαν στολὴν ἔχοντι.

Μονότροπος. μόνος τραφεῖς, ἀγαθός, ἀγύναιος.

Μονοτρόπους. τοὺς ἕνα σκοπὸν ἔχοντας, και τῆς ἀρετῆς μόνως ἐπιμελουμένους, και μὴ νῦν μὲν ταῦτα, νῦν δὲ ἐκεῖνα προαιρουμένους.

Μονουχία. ὁ μόνος βίος, χωρὶς γάμων.

[**Μονουχιῶνος.**]

Μονοχίτωνος.

Μονοφδεῖν. τὸ θρηνεῖν. ἐπιεικῶς γὰρ πᾶσαι αἱ ἀπὸ σκηρῆς ᾠδαὶ ἐν τῇ τραγωδίᾳ θρηνοὶ εἰσιν. **Ἀριστοφάνης.**

Ἐπ' ἀνέτρεφον μονοφδίας, **Κιφησοφῶντα** 20νος, και τὸν **Μῆλην** τῆς τυραννίδος καθελεῖν, τοῖς **Λυδοῖς** παρεκελεύσατο τὴν δεκάτην ἀποδοῦναι,

οὗτος ὁ **Κιφησοφῶν** δοῦλος ἦν συμπορῶν αὐτῶ μάλιστα τὰ μέλη. ἐκωμωδεῖτο συνεῖναι τῇ γυναικί.

Μονοφδεῖν ἐκ **Μηδείας.**

Ὀλόμαν, ὀλόμαν, ἀποχειρωθεῖς

τῶς ἐν τεύτλοισι λοχευομένας.

περὶ **Μελανθίου** λέγει τοῦ ὀψοφάγου, ὅτι ἀφικόμενος ἐν τῇ ἀγορᾷ ὀψωνῆσαι ἐγγέλεις, και μὴ εὐρῶν σχετλιάσοι. παρόσον οἱ μάγειροι μετὰ τεύτλων ἔψουσι τὰς ἐγγέλεις.

10 **Μονοφδία.** ἡ ἀπὸ σκηρῆς ᾠδὴ ἐν τοῖς δράμασι. **Και** μονοφδεῖν, τὸ θρηνεῖν. **Μονοφδία** λέγεται, ὅταν εἰς μόνος λέγῃ τὴν ᾠδὴν, και οὐχ ὁμοῦ ὁ χορός.

Μονοφδία ἐστὶ θρηνος ᾠδῆς, μήτε προσωποποιᾶν ἔχων μὴτ' ἠθοποιᾶν. **Και** τὸ μείζον, οἱ μὲν ἄλλοι τοὺς ἐκπεπτωκότας σοφίας θρηνοῦσι· σὺ δὲ ὡς ἀλιτηρίους και μηδέποτε γευσαμένους αὐτῆς τεθρήνηκας.

Μόξος, Λυδός. ὅς πολλὰ και καλὰ ἐργασάμενος, και τὸν **Μῆλην** τῆς τυραννίδος καθελεῖν, τοῖς **Λυδοῖς** παρεκελεύσατο τὴν δεκάτην ἀποδοῦναι,

1. τὸ μέτρον] τὸ om. A. B. E. *V. delevi: scribendum enim, ut prius membrum alteri exaequetur, κατ' ἰσότητα και μέτρον. In fine σύλληψιν E. Statim cum A. V. delevi glossam: **Μονονουχί.** ἀντι τοῦ **μονονουχί.** 3. **Μονονουχί** — ἐγγύς] Schol. Platon. p. 464. et Photius. 4. **Μονονουχί** τὸ τῆς τραγ.] Theophyl. Simoc. lib. VII. c. 15. Ὁ δὲ **Χαγᾶνος** δυσανασχέτως εἶχε τὰ βασιλικὰ καταδέξασθαι δῶρα, **μονονουχί** τὸ τῆς τραγωδίας ἐπιφθεγγόμενος. Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοῦκ ὀνήσιμα. Hinc Suidas sua descripsit. Küst. Notum ad celeberrimum dictum Sophoclis Ai. 665. alludi: vide v. ἄδωρα. 6. **Μόνος** θεῶν θάν.] Versus hic Aeschyli legitur apud Aristophanem Ran. 1438. unde eum Suidas descripsit. Küst. Integrior versus extat in vv. θανατῶν et Πάγκοινοσ. δῶρων οὐχ] οὐ δῶρων A. V. E. 8. **Μονοστόλω**] τῇ κατὰ μόνος ἐλθόντι Hesychius. 9. **τραφεῖς**] Hesychius et Photius in Lexico inedito habent **στραφεῖς.** Küst. **τραφεῖς** Photius. **ἀγαθός**] Rigaltius in Phaedrum [IV. 4.] recte emendat **ἀγαμος.** Küst. Idem editores in Photium et Hesychium intulerunt. 11. **Μονοτρόπους**] Ex Theodoro in Ps. LXVII. 7. petita esse monuit Ernestius. 12. **τοὺς ἀρετῆς**] τῆς ἀρετῆς A. V. Theod. **μόνος** *V. 15. **Μονουχιῶν**] Immo **Μονουχιῶν.** Sic enim ab aliis alicuius hic vocatur. Küst. **Μονουχιῶνος** A. E. m. sec. **Μονουχιῶνος** E. pr. V. Med. Apparet homines industrios annotasse, quod alicubi vitiose perscriptum invenerant, **Μονουχιῶνος.** Id intra uncas recepi, sub finem etiam deletis ὄνομα μῆρός cum A. 16. **Μονοχίτωνος, Μονοχίτωνος.** Vid. Lucian. Cronosion. (T. III. p. 394.) **Reines.** 17. V. Schol. Luciani Couscr. Hist. 1. 19. **Ἀριστοφάνης**] Ran. 954. **Κιφησοφῶντα** eidem errori debetur, cui superior glossa **Κιφησοφῶν.**

1. οὗτος δὲ] ὅς omisi cum A. *V. 2. ὅς και ἐκωμωδεῖτο] ὅς και om. A. B. V. E. Edd. ante Küst. Saltem supplendum δὲ post ἐκωμωδεῖτο. Tum ἐκωμῶδει E. et Edd. ante Küst. In fine αὐτοῦ om. A. B. V. E. Edd. ante Küst. Aliquantum discrepat Schol. Aristoph. Ὅτι ἰδοκεῖ δοῦλος ὦν συμπορῶν αὐτῶ ὁ **Κιφησοφῶν,** και μάλιστα τὰ μέλη. ὄν και συνεῖναι τῇ γυναικί αὐτοῦ **κωμωδοῦσιν.** 3. **Μονοφδεῖν** ἐκ **Μηδείας.** Ὀλ.] Aristophanes Pac. 1002 4. 4. **ἀποχρηθεῖς** Med. sola. 5. **τῶς**] τὰς Edd. vulg. cum Schol. Arist. Acharn. 894. **τεύτλοισι**] τεύτλοισι A. τοῦτοισι E. qui infra τούτων pro τεύτλων. Tum ὀψωνῆσαι Med. 8. **σχετλιάσοι**] **σχετλιάσοι** A. B. V. et inter vs. E. **παρόσον οἱ μάγειροι μετὰ τεύτλ.**] Huc pertinet alius locus Aristophanis, qui extat in Acharn. 893. Küst. 10. **Μονοφδεῖν** δὲ] **Μονοφδία** A. B. *V. Hesych. Phot. **Μονοφδία.** λέγεται δὲ **Lex. Bachm.** p. 303. Ceterum haec cum glossa superiore Photius aliter concinnavit. 17. **τεθρήνηκας** vereor ut membrorum relationi conveniat. 19. **Μόξος, Λυδός.** ὅς πολλὰ ἐργ.] Haec sunt verba Nicolai Damasceni, quae descripta sunt ex Collectaneis Constantini ab Valesio editis p. 442. ut Pearsonus etiam observaverat. Küst. και καλὰ addiderunt A. B. V. E. cum Excerptis. Tum τὴν **μῆλην** Med.

numeris. et monas quidem secundum paritatem et mensuram capitur; dyas vero secundum excessum et defectum. **Μονονουχί.** Fere, propemodum, prope dixerim. **Parum aberat quin dictum illud Tragici proferret: Hostium infausta dona.** **Μόνος** θεῶν θάν. Aeschylus: **Mors sola inter deos non capitur muneribus.** **Μονοστόλω.** Unicam vestem habenti. **Μονότροπος.** Solitarius, caelebs, expers uxoris. **Μονοτρόπους.** Eos qui unum sibi proponunt, ut soli studeant virtuti, neque modo hoc modo illud institutum amplectuntur. **Μονουχία.** Vita solitaria et caelebs. [**Μονουχιῶνος.**] **Μονοχίτωνος.** **Μονοφδεῖν.** Carmen flebile canere. omnia enim carmina tragicorum quae in scena recitantur, vere sunt lamenta. Aristophanes: **Deinde alui monodiis, hisque Cephisophontem inimicui.** Cephisophon servus erat, qui eum in

carminibus componendis plurimum adiuvabat. idem ab comicis perstringebatur, quod cum eius uxore rem haberet. **Ex Medea** flebiliter canere: **Perii, perii, quem elapsus sunt in betis delitescentes.** de Melanthio heluone ista dicuntur, quasi cum in forum venisset ad emendas anguillas, neque invenisset, lamentaturus esset. deinde quod coqui anguillas cum betis coquere solent. **Μονοφδία.** Lamentatio; qua poetae tragici in scena utuntur. Et **Μονοφδεῖν,** lamentari. **Μονοφδία** autem dicitur, cum unus tantum carmen canit, neque simul cum eo chorus. **Μονοφδία.** Est lamentatio sine prosopopeia et ethopoeia. **Ἐπ' quod maius est, alii quidem eos deplorant, qui sapientiam nunquam degustarint, deplorasti.** **Μόξος.** Moxus, Lydus. hic multis praeclare gestis, et eversa Melae tyrannide, Lydos hortatus

καθ' ὃ ηῦξάντο, τοῖς θεοῖς. οἱ δ' ἐπειθόντο, καὶ ἀπαριθμοῦντες τὰ κτήματα, ἐξήρουν δεκάτην ἀπάντων, καὶ κατέθνον. ἐκ τούτου μέγιστος αὐχμὸς καταλαμβάνει Ἀυδίαν. καὶ πολλὰς στρατίας λέγεται πεποιῆσθαι. καὶ ἦν αὐτοῦ κλέος μέγιστον δ' ἐν Ἀυδοῖς ἐπὶ τε ἀνδράσι καὶ δικαιοσύνη. ταῦτα πράξας ἐπὶ τὴν Κράβον ἐστάλη, καὶ ταύτην εἴλε καὶ ἐπόρθησε· τοὺς δὲ ἀνθρώπους εἰς τὴν πλησίον λίμνην ἀγαγὼν κατεπέπνυσε.

Μόρα. τὰ συκάμνα.

Μορταί. ἐλαίαι ἱερὰι τῆς Ἀθηνᾶς, ἐξ ὧν τὸ ἔλαιον ἐπαθλον ἐδίδοτο τοῖς νικῶσι τὰ Παναθηναία. ἦσαν δὲ πρῶται ἰβ' τὸν ἀριθμὸν, αἱ μεταφτυτευθεῖσαι· ἐκ τῆς ἀκροπόλεως εἰς Ἀκαδημίαν. ἦτοι ἀπὸ τοῦ μάρου καὶ τοῦ φόνου τοῦ Ἀλιάρθοθιου ὀνομασθεῖσαι οὕτως, ἣ ὅτι ἐνέμοντο καὶ ἐμερίζοντο τὸ ἔλαιον τὸ ἐξ αὐτῶν Ἀθηναῖοι ἅπαντες. Τῆς δὲ μορτίας ὁ στέλεχος σηκὸς καλεῖται. Ἀσσίας· Ἄρχον-

τος σηκὸν ὑπ' ἐμοῦ ἐκκεκόφθαι. ἐπαφύτευτο δὲ ἐν τῷ γυμνασίῳ δένδρον. ἔθος δὲ τοῖς ἀσκησμένοις, ἀλειψαμένοις ἐν τῷ ἡλίῳ τρέχειν. Ἀριστοφάνης·

Ἄλλ' εἰς Ἀκαδημίαν κατιῶν ὑπὸ ταῖς μορταῖς ἀποθρέξεις.

Μορμολύχεια. τὰ τῶν τραγηδῶν προσωπεῖα τὰ τῶν ὑποκριτῶν προσωπεῖα, ἃ Λωριεῖς γόργια καλοῦσιν. ἔνθεν καὶ τὸ ἐκφοβῆσαι μορμολύχασθαι. Δόκησις ἦν τὸ ἀντίμαχον, μορμολύχασθαι δὲ ψεῦς καὶ διανοίας κατάπληξις.

Μορμολύττειται. φοβεῖ. Ἀσκή μορμολύττειται, ἐπὶ τῶν τὰ κενὰ δεδοικότεων· ἐπεὶ κενὸς ὁ ἀσκός. Ἐμορμολύξαντο σφᾶς, ὡς ἀνύποιστόν τι πλῆθος ἐπεισι κατ' αὐτῶν. τουτέστιν, ἐξεφόβησαν, εἰς πτοίαν καὶ δῶροδῖαν ἤγαγον.

Μορμώ. λέγεται καὶ Μορμῶ Μορμούς, ὡς Σαπφῶ, καὶ Μορμῶν Μορμόνος. Ἀριστοφάνης·

1. καθ' Ἐxcerpta. 3. ἐκ πάντων] ἀπάντων A. B. V. Exc. ἀγῶν] ἀχμὸς A. V. cum Excerpis. 5. μέγιστον κλέος] κλέος μέγιστον A. *V. cum Excerpis. 6. ἀνδρείς] ἀνδρείς dedi cum A. E. Med. 7. Κράβον] Κράβον A. et Exc. Mox ταύτ' εἴλε *V. 10. Post hanc gl. cum V. delevi, quae ex v. Ἀμοργοί erat repetita, Μοργοῦς. Ὅτι (hoc Gaisf. addit) οὕτως καλοῦσι τοὺς ἀμοργούς, τὸ ἄ αφαιροῦντες, ὡς περ καὶ ἐπ' ἄλλων. μαῦρον γὰρ τὸ ἀμαυρόν. καὶ σφοδρῆλον τὸν ἀσφοδρῆλον καλοῦσι. Habet A. in marg. 11. Μορταί. ἐλαίαι ἱερ.] Confer Schollastam Aristophanis in Nub. 1001. qui eadem de oleis hisce Minervae sacris refert, quamvis verbis paulum diversis. Küst. ἐλαίαι B. E. pr. ἐξ ὧν τὸ ἔλαιον ἐπαθλον ἐδ.] Schol. Sophol. Oedip. Colon. 701. Ὅ δὲ Ἀριστοτέλης καὶ τοῖς νικήσασί τὰ Παναθηναία ἔλαιον τοῦ ἐκ μορτῶν γιγνομένου δίδοσθαι φησι. Confer Meursium Panathen. c. 11. Küst. Adde Schol. Pind. Nem. X, 64. 13. πρῶτον] πρῶται A. B. E. Photius. πρῶτα V. 14. Ἀκαδημίαν] Ἀκαδημίαν his reñixi. 16. ἐμερίζοντο τε καὶ ἐνέμοντο] ἐνέμοντο καὶ ἐμερίζοντο A. Photius. 18. ἐκείνης ὁ στέλεχος σηκὸς καλεῖται] τοῦ στέλεχος σηκὸς καλεῖται A. B. V. Equidem ἐκείνης sublato reposui καλεῖται. Nihil nos iuvat gl. Σηκός. Ἀσσίας] Ἐν τῇ ὑπὲρ τοῦ σηκοῦ Ἀπολογία p. 109. [271.] ubi sic legitur: φησι δὲ ὁ κατήγορος, ἐπὶ Σουναῖδου ἀρχοντος σηκὸν ὑπ' ἐμοῦ ἐκκεκόφθαι. Hinc Suidas emendandus et supplendus est: ut et ante nos monuit Reines. Varr. Lectt. lib. III. p. 437. et ex eo Pearsonus. Küst. ἐπὶ Ἀσσιαῖδου tamen Reinesius. Sed opposuit Gaisfordus Clinton. F. H. ad a. 397. Ceterum reñiximus editum ἀρχοντα: ἀρχον *V.

1. ἐκκεκόφθαι Med. 2. δένδρον] δένδρον A. B. V. δένδρον E. τὸ δένδρον Schol. Ex quo petendum ἦν post δέ. 3. ἀλειψαμένοις] ἀλειψαμένοις A. B. Med. Schol. Aristoph. καὶ ἀλειψαμένοις E. Om. V. Ἀριστοφάνης] Nub. 1001. Ceterum locum hunc Aristophanis citat etiam Scholiasta Sophoclis in Oedip. Colon. qui de oleis sacris, quae μορταί vocabantur, lectu digna habet. Küst. Cf. v. Ἀκαδημία. Continuo cum A. V. glossam delevi satis inficetam: Μόρτιον. τὸ αἰδοῖον μέρος τοῦ σώματος. Cf. Zon. p. 1371. 7. Μορμολύχεια] Vid. Schol. Theocrit. Syracus. 40. Τουρ. Vid. Schol. Plat. pp. 348. 464. et Ruhnk. in Tim. p. 181. Mox καὶ post προσωπεῖα, in quod Photius desinit, delevi cum A. E. *V. προσωπεῖα posterius addidit *V. cf. v. Γόργια. Gaisfordus ex V. protulit προσωπεῖα τὰ τῶν τραγηδῶν. 8. γόργια] Potius γοργεῖα. Etymologus: Γοργεῖα. τὰ τραγικὰ προσωπεῖα, ἔνιοι μορμολύχεια. Vide etiam Hesychium v. Γόργια. Küst. γόργια servat Schol. Platon. p. 348. 10. Δόκησις ἦν τὸ ἀντίμαχον, μορμολύχασθαι.] Haec sunt verba Theophrasti Simocattae l. VI. c. 5. unde sensus loci supplendus est. Küst. 12. ἐκφοβεῖ] φοβεῖ A. B. V. Phot. Praegressum αἰτιατικῇ omiserunt A. V. Ἀσκή] Dedi ἀσκή. Vid. v. Ἀσκός. Gaisf. μορμολύττει] Scribendum est μορμολύττει, vel Attice μορμολύττει: ut Portus etiam monuit. Küst. μορμολύττει V. Activi exemplum Zon. p. 1373. proposuit quaecumque: Τούς παῖδας πάνν τι μορμολύττοντες. 14. Ἐμορμολύξαντο] Ἐμορμολύττειντο V. 17. Μορμούς] καὶ Μορμούς A. καὶ Μορμῶ B. E. Mox post Σαπφῶ delevi Σαπφούς cum A. B. E. Σαπφούς — Μορμόνος om. V. Vide v. Ἀθῶν. Schol. Aristoph. ἐνταῦθα δὲ Μορμόνος ὡς τρυγόνος· ἀλλαχοῦ δὲ Μορμούς ὡς Σαπφούς. 18. Μορμῶνος Med. Ἀριστοφάνης] Acharn. 558.

est, ut diis decimas redderent, quemadmodum ipse voverat. Lydi igitur eius hortatu, inita ratione facultatum suarum, decimam omnium sepositam diis obtulerunt. posthaec gravis siccitas Lydiae incubuit. idem exercitus saepius ductasse dicitur, maximaque eius et ob fortitudinem et ob iustitiam fama apud Lydos erat. his peractis contra urbem Crabum profectus, eam cepit et diripuit: incolasque in vicino lacu submersit. **Μόρα.** Fructus arboris mori. **Μορταί.** Oleae sacrae Minervae: ex quibus exprimebatur oleum, quod praemii loco dabatur his, qui Panathenaea vicerant. erant primum numero XII. quae ex Arce in Academiam translatae fuerant. sic autem dictae sunt vel de morte et caede Halirrhothii, vel quod Athenienses oleum inde expressum inter se dividebant. eius vero oleae sacrae truncus

Suidae Lex. Vol. II.

appellabatur σηκός. Lysias: * Archonte truncum oleae sacrae a me excisum fuisse. arborem autem in gymnasio plantatae erant. Mos autem erat, ut qui exercebant, uncti in sole decurrerent. Aristophanes: Sed Academiam ingressus sub oleis sacris decurrens. **Μορμολύχεια.** Tragicorum et histriorum larvae; quas Dorienses Γόργια vocant. hinc etiam terrere μορμολύχασθαι dicunt. Adversarii nihil aliud erant nisi vana species, et terriculamentum oculorum, animique percussio. **Μορμολύττειται.** Terret. [Et proverbium:] Utriculo terres. dicitur de iis qui vana timent. uter est enim inanitas. Et ἐμορμολύξαντο, terrorem incusserunt. Et terruerunt eos, quasi infinita hostium multitudo eos invasura esset. **Μορμώ.** Dicitur et Μορμῶ Μορμούς, ut Σαπφῶ, et Μορμῶν Μορμόνος. Ari-

Ἄντιβολῶ σ', ἀπένεγκέ μου τὴν Μορμώνα.
ἀπο τὰ φοβερά· φοβερά γὰρ ὑπῆρχεν ἡ Μορμώ.
καὶ αὐθις Ἀριστοφάνης·

Μορμὼ τοῦ Θράσου.
μορμολύκειον, ἣν λέγουσι Λαμίαν· ἔλεγον δὲ οὕτω
καὶ τὰ φοβερά. λείπει δὲ τὸ ὄς, ὡς Μορμώ, ἣ
ἐπιδῶματικῶς ἐξενήνεται, ὡς εἰ ἔλεγε, φεῦ τῶν
Θράσους.

Μορμυρίζει. καταράττει, ἤχει, ὡς ἐπὶ ὑδά-
των.

Μορμύρων. ποταμὸς ζεύματα ἔχων.

Μορμυρωπός. Ἥλιος ἀμανρός ἢ ὕφαιμος
ἢ μορμυρωπός, πᾶσιν ὀρώμενος κατ' ὄναρ πονηρός.

Μορόεις. καὶ οὐδετέρως μορόεντα, τὰ μετὰ
κόπου καμνόμενα.

Μόρος. δάμνη, πόνος, θάνατος.

Μορῶν. Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς. συντά-
γματὰ τινὰ Λακωνικὰ οὕτω καλεῖται. φησὶ δὲ Ἀρι-
στοτέλης ὡς εἰσι μοῖραι ἕξ ὀνομασμένοι, καὶ διή-
ρηται εἰς τὰς μοῖρας Λακεδαιμόνιοι πάντες. Ξε-20^{ου} τουτέστιν, ἐκβαλλομένη, καὶ συριττομένη, ὡς ἐκαθ-576

νοφῶν δὲ φησιν ἐν τῇ Λακωνίων πολιτείᾳ· Ἐκάστη
δὲ τῶν πολιτικῶν μορῶν ἔχει πολέμαρχον ἓνα, λο-
χαγὸς τέσσαρας, πεντηκοστίας δὲ τῶν, ἐνωμοτάρ-
χας ἑκαταίδεκα.

Μόρσιμον. εἰμαρμένον, μεμοιραμένον.

Ἄμφι δ' Ἐριννύς

φοίνιος ἐκ στομάτων μόρσιμον ἦκεν ὄπα.

Μόρσιμον καὶ Μελάνθιον, ἄμφω δια-
βάλλει Ἀριστοφάνης, λέγων οὕτως·

10 Γοργόνες ὀψοφάγοι, βατιδοσκόποι, ἄρπυιαι,
γραιοσόβαι, μιαιοί, τραγομάσχαλοι, ἰχθυο-
λύμαι.

ὧν καταχρεμψαμένη μέγα καὶ πλατὺ,

Μοῦσα θεά, μετ' ἐμοῦ ζύμπαιζε τὴν εορτήν.

15 Μόρσιμος καὶ Μελάνθιος, ποιηταὶ τρα-
γικοί. Μόρσιμος δὲ, Φιλοκλέους τοῦ τραγικοῦ υἱός,
ποιητὴς ψυχρός. ἦν δὲ καὶ ἰατρός. Ἀριστοφάνης·

Καὶ διδασκόμενην προσέδειν Μορσίμον τρα-
γώδιαν.

Ξε-20^{ου} τουτέστιν, ἐκβαλλομένη, καὶ συριττομένη, ὡς ἐκαθ-576

1. ἀπένεγκαί μου Med. 2. ἀπο] ἀ^π A. quod satis demonstrat compendium subesse formulae ἀντὶ τοῦ a Schol. Aristoph. exhibi-
tae. 3. Ἀριστοφάνης] Equ. 690. Vide ibi Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. Küst. 5. ὄθεν μορμολ.] ὄθεν
om. A. V. τὸ μορμ. Schol. Cf. Schol. Clem. Alex. T. IV. p. 116. οὕτως Med. sola. 6. καὶ omitti poterat. Deinde ἢ ὡς
apparet e compendio notissimo profectum fuisse: ἢ om. Schol. et expuncti cum *V. Mox ὡς Μορμώ, ἢ om. E. 9. καταράτ-
τει] Leg. καταράττει. Hinc καταράττης. Vid. v. Καταπέττει. Tour. ταραττει Hesychius, καταράττει V. cum Lex. Bachm.
p. 303. et sic editum in Photio, qui habet Μορμυρίζει. 11. Μορμύρων. ποταμὸς ζεύμ.] Homerus II. σ. 403. Ἄμφω μορ-
μύρων ἔειν ἄσπετος. Huc Suidas respexit. Küst. Cf. Zon. p. 1373. 12. Ἥλιος ἀμανρός ἢ ὕφαιμος ἢ μορμύρων] φαινόμενος A.
minorum interpretationem pertinent, utpote quae descripta sunt ex Artemidori lib. II. c. 36. ut Pearsonus recte observaverat.
Küst. Artemidori verba sunt, ἥλιος ἀμανρός ἢ ὕφαιμος ἢ μορμύρων, πᾶσι πονηρός καὶ ἄτοπος γίνεταί: quae Reiffus ex indicis
Veneti, sed immemor Suidae male refinxit, ἢ πορφυρώδης πρὸς πᾶσι τοῖς πολέμοις καὶ ἀτ. γ. 13. ὀρώμενος] φαινόμενος A.
14. μορόεντα, τὰ] Voce hac usus est Homerus II. ε'. 183. ubi Scholiasta: Μορόεντα. μετὰ μόρον καὶ κακοπαθείας εἰργασμένα.
περὶ ἃ ἐμύρησεν ὁ τεχνίτης τουτέστιν, ἔκαμε κατασκευάζων αὐτά. Küst. Μορόεντος A. Cf. intpp. Apollonii p. 463. 17. Μορ-
μῶν. Δημοσθένης ἐν Φιλιππ.] Ex Harpocratiōne. Deest gl. A. Demosthenis locus est de Synt. p. 172. συντάγματα] συν-
τάγματα V. nihil mutans post v. Μορμῶν, ubi glossam repetit *V. 19. μοῖραι καὶ] μοῖραι vel, quod Suidae reddendam,
μόραι ἕξ Harpocr. 20. μοῖρας] μόρας E.
1. Ξενοφῶν δὲ φησιν ἐν τῇ Λακ.] P. 686. [c. 11, 4.] ut Portus monuit. Ibi autem pro μόναρχον legitur πολέμαρχον, et pro πεν-
τηκοστίας, πεντηκοστήρας: uti etiam hic apud Suidam scribendum est. Küst. Λακωνίων] Λακεδαιμόνων Harpocr. Pal. ap.
Gaisf. 2. μόναρχον ἓνα] πολέμαρχον ἐν πρώτῳ V. πολέμαρχον ἓνα Harpocr. 3. ἐνωμοτάρχης *V. cum codd. quibusdam
Harp. 5. μεμοιραμένον] πεπωμένον, μεμ. Zon. p. 1371. μεμοιρασμένον E. Idem mendum superest in Hesychio. Nihil
mutat Photius. 6. Ἄμφι δ'] Thalli versus Anthol. Pal. VII, 188. Cf. v. Ἐριννύς. 9. Ἀριστοφάνης] Pac. 799—803. Cf.
v. Μελάνθιος. 11. γραιοσόβοι et deinde Μοῦσαι *V. 15. τραγικοί ποιηταὶ] ποιηταὶ τραγικοί transposui cum A. *V.
17. ποιητὴς ψυχρός. ἦν δὲ καὶ ἰατρός.] Hesychius v. Κλύμενος: Κλύμενος, ἰατρός ἀφνής, ὃν Ἀριστοφάνης φησὶν ἀναμειγῆσαι τῷ
Μορσίμῳ, διὰ τὸ καὶ τὸν Μόρσιμον ἰατρὸν εἶναι ἀφνή. ἦν δὲ καὶ τραγωδοποιὸς ἀφνής ὁ Μόρσιμος. Haec pulchre confirmant
ea, quae Suidas hic de Morsimo tradit. Küst. Irrepserunt haec in v. Ψυχρός. Ἀριστοφάνης] Equ. 400. 18. Καὶ διδασκ.]
καὶ om. A. V. E. προσέδειν *V. 20. ἐκβαλλομένη] ἐκβαλλομένη A. E. *V. Scripsimus ἐκβαλλομένη.

astophanes: *Sed oro te, aufer a me Mormonem.* id est, terri-
culamentum. Mormo enim terribilis erat. Et iterum Aristopha-
nes: *Mormo audaciae.* Terriculamentum, quam Lamiam vo-
cant. item omnia terriculamenta. aut igitur deest particula ὡς:
quasi diceret, *quanta Mormo;* vel μορμῶ adverbialiter positum
est, ac si dixisset, *pro audaciam!* Μορμυρίζει. Mur-
murať, fremit. de aquis proprie dictum. Μορμύρων. Di-
citur de fluvio, rapide fluenti. Μορμυρωπός. Sol obscu-
rus vel colore sanguineo suffusus vel turbidus aspectu mala
portendit, siquibus per somnum cernitur. Μορόεις. Et in
neutro genere μορόεντα, cum labore facta. Μόρος. Dolor,
labor, mors. Μορῶν. Demosthenes in *Philippicis.* Μόραι
vocantur cohortes quaedam Lacedaemoniorum. et Aristoteles
tradit moras dictas esse quasi partes, quod Lacedaemonii in

certas partes essent omnes distributi. Xenophon vero in *Lace-
daemoniorum Republica* sic scribit: *Quaelibet mora habet pole-
marchum unum, centuriones quattuor, quinquagenorum prae-
fectos octo, enomotarchas XVI.* Μόρσιμον. Fatale, fa-
tis debitum. Circa vero *Erinnys sanguinaria fatalem ex ore
emisit vocem.* Μόρσιμον καὶ Μελάνθιον. Morsimum
et Melanthium, utrumque Aristophanes perstringit, sic inquitur:
*Heluones piscium, batidispecies, Harpyiae, vetularum subacto-
res, impuri, hircum olentes, piscium pernicites: quos ubi
sputo plurimo conspueris, Musa dea, hunc necum diem fe-
stum celebra.* Μόρσιμος καὶ Μελ. Morsimus et Melan-
thius, poetae tragici. Morsimus autem, Philochis tragici filius,
poeta erat frigidus, idemque medicus. Aristophanes: *Et do-
ceat accinere Morsimi tragoediam.* id est, explodari, et sibi-

νος. πονηρῶν γὰρ ὄντων αὐτοῦ τῶν ποιημάτων, ἐν ἀρχῆς ἔθρησε μέρει. Μελάνθιος δὲ ἐκωμωδεῖτο εἰς ὀψοφαγίαν. καὶ πολὺ μᾶλλον ἐν τοῖς Κόλαξιν. ἦν δὲ καὶ κίναϊδος.

Μόρσιμος, τραγωδίας ποιητής, ὀφθαλμῶν 5
ιατρός, μικρός, ὑπόψυχρος.

Μόρσιμος. τοῦτο ἔφη Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς
πρὸς Δομετιανὸν βασιλέα, δεσμευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ.

Ὁδὲ μὲν με κτενέεις· ἐπεὶ οὐ τοὶ μόρσιμός
εἰμι.

καὶ τοῦτο εἰπὼν ἄδηλος ἦχετο.

Μορυχίδης. ὄνομα κύριον.

Μόρυχος. ὄνομα κύριον. ὃς ἐπὶ ὀψοφαγία
ἐκωμωδεῖτο· ἦν δὲ καὶ τῶν ἡδέως βιούντων· τρα-
γωδίας ποιητής. καὶ Ἀριστοφάνης·

Ἦ φιλιτάτη σὺ καὶ πάλαι ποθομένη,
φίλη Μορύχῳ.

Μόρυχος, Τελέας, Γλαυκέτης. ὀνόματα κύ-
ρια. οὗτοι ἐπὶ μαγγανείᾳ διεβέβληντο.

Μόρυχος. ὅπερ ἔοικε Μορύχου γένος καὶ σά-
γμα. σάγμα δὲ, ἢ θήκη τοῦ ὄπλου. Καὶ παροι-
μία· Μορύχου εὐθδέστερος, ἐπὶ τῶν εὐθδές τι δια-
πραττομένων. ἐπίθετον δὲ ἐστὶ τοῦ Διονύσου· ἀπὸ
τοῦ μορῦξαι, ὃ ἔστι μολῦναι, ἐπειδὴν τρυγῶσι,
τῶν βοτρυῶν τῷ γλεύκει καὶ τοῖς χλωροῖς σύκοις.

Μορφῆ. εἶδος, ἰδέα, πρόσοψις.

Μορφῆ καὶ εἶδος ταυτὸν ἐστὶ. Καὶ μορφῆ
μὲν ἐπὶ ἐμψύχων, σχῆμα δὲ ἐπὶ ἀψύχων.

10 Μορφονόν. σκοτεινόν.

Μορφονός. εἶδος ἀετοῦ. οἰονεὶ μορφονός τις
ἄν· ὃ αἰεὶ περὶ φόνου μεμορρημένος. μόνοι γὰρ οὗ-
τοι τῶν ἀετῶν οὐ κνηγετούσιν, ἀλλὰ νεκροῖς σώ-
μασι τρέφονται.

15 Μόρφωσιν. σχηματισμόν, εἰκόνα.

Μόσσυνες. ἐπάλξεις, πύργοι.

Μοσχεύματα. ἀπαλὰ φρυτὰ δένδρων καὶ λα-
χάνων.

Μοσχεύων. μεταφύτεύων. Εὐνάπιος· Οὔτοι

2. Μελάνθιος δὲ ἐκωμ.] Schollasta Aristophanis in Pac. 803. Μόρσιμος καὶ Μελάνθιος, τραγικοὶ ποιηταὶ ἀμρότεροι. ὃ δὲ Μόρσι-
μος Φιλοκλέους τοῦ τραγικοῦ υἱός, πονηρός καὶ ἀμετρος. ὃ δὲ Μελάνθιος κωμωδεῖται εἰς μαλακίαν καὶ ὀψοφαγίαν. καὶ πολὺ
μᾶλλον ἐν τοῖς Κόλαξιν Εὐπόλις ὡς κίναϊδον αὐτὸν διαβάλλει καὶ κόλακα. Hinc ἀβλεψία et oscitantia Suidae patet, qui non so-
lum locum hunc prorsus mutilum exhibet, sed etiam male ad Morsimum refert, quae apud Enarratorem Comici de Melanthio di-
cuntur. Küst. 5. Μόρσιμος, τραγῳδ.] Confer Schollastam Aristophanis in Ran. 151. Küst. Sive in Pac. 803. Utrumque
confavit Eudocia p. 303. 7. τοῦτο ἔφη Ἀπολλώνιος ὁ Τυαν.] Idem de Apollonio refert Philostratus lib. VIII. de Vit. Apoll.
c. 4. (5.) quem confer. Küst. 8. Δομετιανόν] Δομέτιον A. V. E. Med. Mox οὐ τι Med. 12. Μορυχίδης] Μορύχιδος A.
Cum eodem et *V. sub finem delevi ἢ Μορύχιδος. Initio V. Μορύχου ὄνομα κύριον: a quo haec glossam nescio quomodo tradit
abesse Gaisfordus. 13. ὃς ἐπὶ ὀψοφαγία ἐκωμ.] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 886. Küst. 16. Versus Arist. Ach. 851, 53.
ubi legitur φίλη δὲ Μορύχῳ. 18. Μόρυχος, Τελ.] Gl. om. *V. Τελέας] Τελέα A. E. Med. Mox Γλαυκέτης A. E. pro
Γλαυκότης, quod correxerat etiam Porsonus Aristoph. p. 164. Vide Plat. ap. Schol. Nub. 109. Pertinet gl. ad Aristoph. Pac. 998.
19. μαγγανεία] λαιμαργία reponit Ruhnk. in Tim. p. 183. cui locum Athenaei l. p. 9. C. Gaisfordus in Add. opposuit.
1. ὅπερ ἔοικε Μορύχου γ.] Aristoph. Vesp. 1136. Ἄτιθ' δοκεῖ γέ μοι ἔοικέναι· μάλιστα Μορύχου σάγματι. Hinc Suidam emendabis.
Idem in Acharn. 573. τίς Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος; Schollasta: ἐκ τοῦ σάγματος. ἐκ τῆς θήκης τοῦ ὄπλου, ὃ καλεῖται
σάγμα. Küst. Immo haec temere sunt ex v. Καννάκης corrassa. 3. Μορύχου εὐθδέστερος] Confer Nostrum infra v. Μωρότε-
ρος Μορύχου. Küst. 6. τῶν βοτρυῶν τῷ] Leg. τῷ ἀπὸ τῶν β. Reines. Frustra. 9. σχῆμα] Sic recte MSS. Paris. At
prioris editt. male εἶδος. Non solum enim μορφῆ, sed etiam εἶδος de animatis dici oportet, si verum est, quod Suidas hic ait,
μορφῆ et εἶδος idem significare. Küst. 10. Μορφονόν] Il. ὦ. 316. 11. Μορφονός] Vid. Bochart. Hieroz. II. p. 175, 71.
Hemst. μορῳφανος τις Med. 12. φόνον] φονον A. V. E. Med. ὃ μεμορρημένος καὶ πεπονημένος περὶ τοῦ φόνου Etym.
p. 591. unde Gaisf. sumpsit φόνους. μόνοι γέ] μόνοι γὰρ A. V. E. Med. Mox κνηγετούσιν A. 15. Refertur Μόρφωσιν ad
Er. Rom. II, 20. Consentiant Hesychius et Photius. Huic gl. subiecit Med. Μορφούμαι. δοτικῆ: quae sicut Gaisfordus.
16. Μόσσυνες] Apollon. Rhod. II, 1016. ἢ ἐνι Μοσσύνιοι καὶ οὐρεα ραιεάουσι Λουρατέου πύργου εὐπηγίας, ὃς καλέουσι
Μόσσυνας. Sic ed. Brunck. Conf. Xenoph. Anab. V, 4, 26. Gaisf. Cf. Eust. in Dionys. 766. Accedunt Hesych. et Phot. Μόσσυ-
νες Med. 17. Μοσχεύματα] Vid. Sapient. IV, 3. 18. Μοσχεύων] Dion. Hal. p. 436. Tourp. MS. Εὐνάπιος] Fr. 50.
Ed. Nieb. p. 104. Cuius ego neutrum editorem miror de fide verbi ὑπεμόσχευον dubitasse. Scripsit, opinor, Eunapius, si qui-
dem huius usum licet ex V. Soph. p. 60. existimare (coll. Hyperide l. Aristog. p. 785.), ἐμόσχευον, cui praepositio succrevit ex
versu continuo.

lis ut ille excipiar. cum enim poemata illius mala essent, im-
precationis loco hoc dixit. Melanthius vero perstringebatur ut
beluo. Et [Eupolis] in fabula Κόλαξες [ut assentatore eun-
dem perstringit.] erat etiam cinaedus. Μόρσιμος. Morsim-
us, poeta tragicus, oculorum medicus, parvus et subfrigidus.
Μόρσιμος. Apollonius Tyanensis ad Imperatorem Domitia-
num, a quo in vincula coniectus erat, hunc versum dixit: *Haud-
quaquam me interficies. non enim in fatis est ut a te occidat.*
quo dicto evanuit. Μορυχίδης. Nomen proprium. Μό-
ρυχος. Nomen proprium viri, qui ut gulosus ab comicis per-
stringebatur. Idem etiam delicis indulgebat: erat autem poeta
tragicus. Aristophanes: *O carissima et iampridem desiderata,
amica Morycho.* Μόρυχος, Τελ. Morychus, Teleas, Glau-
cetes, nomina propria virorum, qui per heluationem male au-

diebant. Μόρυχος. *Mihi simile videtur Morychi sagmati.*
σάγμα vero est theca scuti. et proverbium: *Stultior Morycho.*
de iis dicitur qui stulte aliquid faciunt. est etiam epithetum
Bacchi: a μορῦξαι, i. e. foedare: quod vindemiantes uvarum
muato et recentibus ficibus faciem foedare solent. Μορφῆ.
Forma, species, aspectus. Μορφῆ et εἶδος idem signi-
ficant. Et μορφῆ quidem dicitur de animatis, σχῆμα vero de
inanimatis. Μορφονόν. Obscurum. Μορφονός.
Species aquilae. quasi dicās μορῳφανος, qui semper circa cae-
dem versetur. ex aquilis enim hae solae non venantur praed-
das, sed cadaveribus vescuntur. Μόρφωσιν. Figura-
tionem, imaginem. Μόσσυνες. Murorum pinnae, prop-
ugnacula. Μοσχεύματα. Arborum et olerum no-
vella germina. Μοσχεύων. Serens. Eunapius: *Isti*

μὲν ἔδε μένοντες ὑπεμόσχευον τὸν πόλεμον. ἀντὶ τοῦ ὑπέστρεφον, ὑπεφύτενον.

Μόσγια. ἀπαλά φυτό.

Μοσχίδια σύκων. οὕτω καλοῦνται αἱ νέαι

577 συνακ. μὲν ἔδε μένοντες ὑπεμόσχευον τὸν πόλεμον. ἀντὶ τοῦ ὑπέστρεφον, ὑπεφύτενον. καὶ ἡ δ' ἀπαλή καὶ νέα λόγος μόσχος. Ὀμηρος.

Μόσχοισι λόγοισι.

Μόσχον. ἀπαλόν.

Μόσχος, Συρακούσιος, γραμματικός, Ἀριστάρχου γνώριμος. οὗτός ἐστιν ὁ δεύτερος ποιητὴς 10 μετὰ Θεόκριτον, τὸν τῶν βουκολικῶν δραμάτων ποιητήν. ἔγραψε καὶ αὐτός.

Μόσχος ἔδων **Βοιωτίου.** Μόσχος φαῦλος κιθαροφθός, πολλὰ ἀπνευστὶ ἔδων. τὸ δὲ **Βοιωτίου** οὕτω καλούμενον εὔρε Τέρπανδρος, ὡς περ καὶ 15 τὸ Φρύγιον.

Μόσχος **Λιβάνου.** ὄν ἐν Χωρῆβ ἐθεοποιήσαν· ὄν Μωυσῆς συνέριψε καὶ ἐλέπτυνε.

Μοτάριον. ᾧ χρῶνται ἱατροὶ ἐν ταῖς

πληγαῖς, πρὸς τὸ μὴ συντόμως ἐμφράττεσθαι αὐτάς.

Μοτοφαγία. θυσία τις ἐν Σαλαμῖνι τῆς Κύπρου ἐπιτελουμένη.

Μοτώσει. ἰάσεται δὲ ὀφθαλμοῦν.

Μοτοῖ. τιτρώσκει, ταρασσει.

Μουνάξ μάχη. ἡ μονομαχία.

Μουνυχιών. ὁ δέκατος μὴν παρ' Ἀθηναίους. ἐν δὲ τούτῳ Ἀρτέμιδι ἔθνον Μουνυχία.

Μουνυχία. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. τόπος παραθαλάσσιος ἐν τῇ Ἀττικῇ. Ἐλλάνικος δὲ ἐν δευτέρῳ Ἀτθίδος ἀνομάσθαι φησὶν ἀπὸ Μουνύχου τινὸς βασιλέως, τοῦ Παντακλέους.

Μουρήνας. ὄνομα κύριον.

Μοῦσα. ἡ γνῶσις. ἀπὸ τοῦ μῶ, τὸ ζῆτῶ· ἐπειδὴ ἀπάσης παιδείας αὕτη τυγχάνει αἰτία. εἰκότως οὖν οἱ ἀρχαῖοι Μοῦσαν αὕτην ἐκάλεσαν. εἰσὶ δὲ πᾶσαι ἐννέα· Κλειώ, Εὐτέρπη, Θάλεια, Μελπομένη, Τερψιχόρη, Ἐρατώ, Πολυμνία, Οὐρα-

2. ὑπέστρεφον] *Lego ὑπέστρεφον. Küst. Praefixit ἀντὶ τοῦ Α. Cf. Gregor. Corinth. in Hermog. T. VII. p. 1111. 3. Μοσχίδια* Photius. *Cum Suida Hesychius. 4. Μοσχίδια σύκων. οὕτω καλ.] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 994. σῦκα Ε. 5. μὲν ἔδε μένοντες ὑπεμόσχευον τὸν πόλεμον. ἀντὶ τοῦ ὑπέστρεφον, ὑπεφύτενον. καὶ ἡ δ' ἀπαλή καὶ νέα λόγος μόσχος. Ὀμηρος. 6. Ὀμηρος addiderunt A. V. Schol. Versus Homeri Il. λ'. 105. 10. δεύτερος om. V. Sapiunt novissima lectorum annotationem. 12. ἔγραψε καὶ αὐτός] *Adde Βουκολικά. Küst. Haec ignorat Eudocia p. 304. 13. Μόσχος ἔδων Βοιωτίου] Aristoph. Acharn. circa initium (v. 13.): Ἄλλ' ἕτερον ἤσθην, ἤντι' ἐπὶ Μόσχῳ ποτὲ Δεξιθεὸς εἰσῆλθ', ἄσόμενος Βοιωτίου. Vide ibi Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. Küst. ἦν γάρ] *Μόσχος Α. V. 16. τὸ Φρύγιον] ὁ Φρύγιος V. E. et ut videtur A. 18. ὄν Μωυσῆς cum seqq. om. V. Ad h. v. A. in marg.: Ἄδ. καὶ λεπτονεῖ αὐτὸν ὡς τὸν μύσχον τὸν Ἀλβανόν, significans Ps. XXVIII, 6. ubi quae Theodoretus ascripsit, his usus est Suidas. 19. Μοτάριον] V. Alb. in Hesych. v. Μότα. ὁ χρῶνται Med. οἱ ἱατροὶ] *οἱ om. A. V. Mox ἐν ταῖς om. V.****
3. **Μοτοφαγία.** θυσία τις ἐν Σαλ.] *Eadem habet Hesychius: sed apud quem scriptum est μοτοφαγία, per duplex τ. Küst. Scribendum videtur Μοτοφάγια. 5. Μοτώσει ἐν] Photius in Lexico inedito: Μοτώσει. ἰάσεται δὲ ὀφθαλμοῦν. Sic etiam apud Suidam scribendum est. Videtur enim haec nota referenda esse ad locum illum Os. VI, 1. Καὶ ἰάσεται ἡμᾶς, πατάξει, καὶ μοτώσει ἡμᾶς. Küst. Μοτώσει Α. *V. Photius et Lex. Bachm. p. 304. Μοτώση Hesychius, Μοτώσει Ε. Adde Kühn. in Pollac. IV, 182. ὀφθαλμοῦν] *Vid. Schol. Hom. Il. δ'. 440. Tour. MS. 6. Μοτοῖ] Μοτοῖ Α. V. Photius. Cum illadem ταρασσει dedi pro ταραττει. Vulgatas scripturas servavit Hesychius. Statim cum V. delevi: Μουχιανός, ὁ Ῥωμαῖος. ἐν τῷ Ἀθήλειον. 7. Μουνάξ] *Bespexit Aelian, v. Κίσος. Tour. MS. Comparat Gaisf. post alios Od. λ'. 416. 8. ὁ δεύτερος μὴν] Immo ὁ δέκατος μὴν, i. e. decimus mensis, ut recte habet Harpocratio: ex quo Suidas. Küst. Dederunt δέκατος Α. V. et Photius, qui recte hanc glossam continuae postposuit. Mox Μουνυχία Α. De quo instituto v. Liban. T. I. p. 232. 10. Μουνυχία] *Ex Harpocratio. Küst. De ea dictum Empedoclis habet Coel. Rhodig. XII, 6. Plutarch. V. Solonis 12. id huic tribuit. Vid. Meurs. de Popp. Att. et Lectt. Att. I, 14. Reines. Cf. Ulpianus in Demosth. de Cor. p. 533. Δημοσθένης] P. 262, 17. ὑπὲρ] *περὶ V. 11. Θαλάσσιος Med. ἐν Ἀττικῇ] ἐν τῇ Ἀττικῇ Α. Ε. *V. Photius. 13. Παντακλέους] Παντακλέους Α. Photius et Harpocr. optimi libri. Quae subsequantur, Μούνυχος, ὄνομα κύριον, habent Α. et V. in marg. Silet Gronovius. Μούνυχος ὄνομα κύριον, ὃς Μουνυχίας Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἰδρύσατο Ε. Med. sola. 14. Om. vulg. ὄνομα κύριον om. *V. 15. ἀπὸ τοῦ μῶ, τὸ ζῆτῶ] *Eandem etymologiam vocis Μοῦσα inculcant Helladius apud Photium p. 1581. et Etymologus: quos confer. Küst. Adde Wesseling. in Diod. IV, 7. 19. Ἐρατώ tacite Gaisf. post Τερψιχόρη cum *V. posuit, cum id olim ante Εὐτέρπη extaret.******

quidem hic manentes bellum clam serebant. id est, alebant, fovebant. **Μόσγια.** Tenellae plantae. **Μοσχίδια** σύκων. Ita vocantur tenerae ficus. **μοσχίδια** enim novella sunt germina. ac tenerum et novellum vimen dicitur **μόσχος**. **Homerus: Teneris viminibus. Μόσχον.** Tenerum. **Μόσχος.** Moschus, Syracusanus, grammaticus, Aristarchi discipulus: qui secundus est a Theocrito, poeta bucolico. scripsit et ipse [Bucolica]. **Μόσχος** ἔδων **Βοιωτίου.** Erat Moschus malus citharoedus, qui multos versus uno spiritu caneret modum autem Boeotium ita dictum invenit Terpander: item ut Phrygium. **Μόσχος** **Λιβάνου.** Vitulus Libani: quem in Choreb pro Deo coluerunt, quemque Moses contrivit et commisit. **Μοτάριον.** Linamentum, quod medici in vulnera im-

mittunt, ut ne nimis cito coeant. **Μοτοφαγία.** Sacrificium quoddam in urbe Cypri Salamina institutum. **Μοτώσει.** Linamenta in vulnera immittet. **Μοτοῖ.** Vulnerat, turbat. **Μουνάξ μάχη.** Singulare certamen. **Μουνυχιών.** Munychio, decimus mensis apud Athenienses: quo Dianae Munychieae sacrificabatur. **Μουνυχία.** Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte. locus est maritimus in Attica: quem Hellanicus libro II. *Rerum Atticarum* a Munycho quodam rege, **Παντακλίς** filio, dictum esse tradit. **Μουρήνας.** Nomen proprium. **Μοῦσα.** Musa, i. e. cognitio: sic dicta de verbo μῶ, quaero. haec enim omnis eruditionis causa est. merito igitur veteres eam vocarunt Musam. sunt autem Musae novem: Clio, Euterpe, Thalia, Melpomene, Terpsichore, Erato, Polymnia,

νία, Καλλιόπη. πολλὰς δὲ τὰς Μοῦσας ὑπὸ τῶν θεολόγων παραδεδόσθαι, διότι πολὰ τὸ ποικίλον ἔχει τὰ μαθήματα καὶ παιδεύματα καὶ πρὸς πᾶσαν χρῆσιν οἰκείον.

Μοῦσα τραγική. Ὅσα ἐπράττετο, καὶ δὲ μούσας αἶν ἀνήσειεν εἰπεῖν τραγική. οὐ γὰρ βούλεται ταῦτα γίνεσθαι, καὶ τὸ λέγειν ἀπηγόρευσε.

Μοῦσαι καλαὶ καὶ Ἀπολλων, οἷς ἐγὼ σπένδω. σύνταξις. κατ' ἐπικρατίαν τοῦ ἄρξενος, ὡς περ καὶ 10 παρὰ Σοφοκλεῖ,

Ἀγῶν ἔκλειον πάντες·
δύο θηλειῶν οὐσῶν καὶ ἑνὸς ἄρξενος, Οἰδίποδος καὶ τῶν δύο ἀδελφῶν.

Αἱ Μοῦσαι δὲ πτερὰ Σειρήνων ἐστεφανοῦντο.

Μουσαῖος Ἐλευσίνιος, ἐξ Ἀθηνῶν, υἱὸς Ἀντιφῆμου, (τοῦ Εὐφῆμου, τοῦ Ἐκφάντου, τοῦ Κερκυάνας, ὃν κατεπολέμησεν ὁ Θησεύς) καὶ Ἑλένης γυναικός· ἐποποιός, μαθητὴς Ὀρφῆος, μᾶλλον δὲ πρεσβύτερος. ἤματι γὰρ κατὰ τὸν δευτέρου Κέρκροπα, καὶ ἔγραψεν Ὑποθήκας Εὐμόλπου τῷ υἱῷ, ἔπη, δ. καὶ ἄλλα πλεῖστα.

Μουσαῖος Θηβαῖος, Θαμύρα υἱὸς τοῦ Φιλάμμωνος, μελοποιός, γεγονώς πολλῶ πρὸ τῶν Τρωικῶν. ἔγραψε μέλη καὶ ἄσματα.

Μουσαῖος Ἐφέσιος, ἐποποιός τῶν εἰς τοὺς Περγαμηνοὺς καὶ αὐτὸς κύκλος. ἔγραψε Περσηίδος βιβλία δέκα· καὶ εἰς Εὐμένη καὶ Ἄτταλον.

2. θεολόγων] ἤγουν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων inter vas. V. 5. Ὅσα ἐπράττετο] Haec Aeliano tribuit Valckenarius. 6. ἀνήσειεν] ἀθήσειεν A. V. E. οὐ γὰρ βούλ.] Misero friget ista sententia, quam sic fere licebit instaurare: ἃ γὰρ οὐ βούλεται γίνεσθαι, ταῦτα καὶ τὸ λέγειν ἀπηγόρευσε. 9. Μοῦσαι καλαὶ καὶ Ἀπολλων, οἷς ἐγὼ σπ.] Ex Schol. Sophocli. Oedip. Colon. 1621. ut Portus etiam observaverat. Küst. Versus Callimachi fr. 83. Scribendum vero καὶ Ἀπολλων. 10. συντάττεται] σύν-

ταξις A. συν *V. quod recepinus. Id extrinsecus accessisse cum nostra demonstrat annotatio in v. Αειπόμεθα, tum illud quod a Scholis alterutrum abest vocabulum.

1. Αἱ Μοῦσαι δὲ πτερὰ] Huc egregie facit Schol. Lycophr. 653. Ἀρπυιογόνους δὲ λέγει τοὺς Σειρήνας, οἷον ὀρνιθογόνους· πτερῶται γὰρ ἦσαν, τὰ κάτω μέρη ὀρνίθων ἔχουσαι, τὰ δὲ ἄνω ἀνδράπων· ἃς αἱ Μοῦσαι νικήσασαι μελωδίας, τοῖς πτεροῖς αὐτῶν ἐστεφανώθησαν. ὅθεν ζωγραφοῦνται αἱ Μοῦσαι ἐν ταῖς κεφαλαῖς ἔχουσαι πτερὰ, πλὴν Τερψιχόρης, ὅτι μήτηρ ἦν Σειρήνων. περὶ δὲ Κρήτην ταῦτα γεγονῶσιν, ὅθεν καὶ πόλις Ἀπτερα τῆς Κρήτης, παρὰ τὸ ἐκεῖ τὰ πτερὰ νικηθείσας ἀποβαλεῖν τὰς Σειρήνας. Confer Stephanum Byzantinum, et qui eum exscripsit, Suidam v. Ἀπτερα. Huc respexit etiam Iulian. Epist. XLII. Τί γὰρ δὲ τὰς Σειρήνας λέγειν, ὧν ἔτι τὸ πτερόν ἐπὶ τοῦ μετώπου φέρουσιν αἱ νικήσασαι; Tour. III. p. 138. 2. Μουσαῖος, Ἐλευσ.] De Musaeis diversis eorumque scriptis egit Meursius Lectt. Attic. lib. II. c. 19. post cuius accuratam diligentiam nihil de hoc argumento nobis dicendum restat. Küst. Ternos Musaeos recensuit Eudocia p. 303. 3. Ἀντιφῆμου] Ἀντιφῆμου Orpheus Argon. 310. (306.) ubi v. intpp. Pausan. X, 5. et 12. Gaisf. Suidam iuvat Schol. Soph. Oed. C. 1051. 4. καὶ Ἑλένης γυναικός] Iunge haec cum praecedentibus illis, υἱὸς Ἀντιφῆμου, et quae inter ea interiecta sunt, quasi per parenthesis dicta intellige. Ceterum Narrator Comici in Ran. 1065. matrem Musaei Σελήνην vocat, non ut hic Suidas Ἑλένην. Küst. ὑπὲρ τῆς Ἑλένης γυν. Eudocia, probante Passovio de Musaeis p. 22. qui γυναικός quantumvis damnosum patieuter tulit. Ἑλένης V. 5. μαθ. Ὀρφ. ἐποποιός Med. 6. δὲ] γὰρ recepi cum A. B. V. Similem temporum rationem posuit Syncellus p. 290. 7. καὶ αὐτὴ ἔγραψεν

addidi cum A. V. 8. δ,] γ, E. ἔπη, δ om. Eudocia. 9. Θηβαῖος] Id consueta permutatione suspicor ab Ἀθηναῖος esse profectum. 10. πρὸ τῶν Τρωικῶν πολλῶ] Meursius loco laudato addita negatione legendum esse censet, πρὸ τῶν Τρωικῶν οὐ πολλῶ. Eum vide. Küst. πολλῶ πρὸ τῶν Τρωικῶν A. V. 12. τῶν εἰς τοὺς Περγαμηνοὺς καὶ αὐτὸς κύκλος] Locum hic est obscurus, de quo quamvis nihil certū statui possit, coniecturam tamen meam de eo proponam. Existimo nimirum Pergami fuisse Museum, quale olim Alexandriae in Aegypto, in quo viri eruditione clari publico stipendio aiebantur. Horum virorum doctorum coetum Suidas, vel potius auctor anonymus, ex quo Suidas, hic appellare videtur Περγαμηνοὺς κύκλος, quasi dicas, coronas virorum doctorum, qui Pergami erant: quemadmodum Philostratus in Vita Polemonis p. 532. coetum eorum, qui in Museo Alexandrino publice aiebantur, κύκλον τοῦ Μουσείου appellat. Verba eius haec sunt: Ἀδριανὸς δὲ κατέλεξεν αὐτὸν καὶ τῷ τοῦ Μουσείου κύκλῳ εἰς τὴν Αἴγυπτιαν στήσιν. Non me quidem latet, Salsasium in Aelii Spartiani Hadrianum [c. 20.] per vocem κύκλος in hoc loco Philostrati intelligere orbem vel mensam rotundam Musei, cui viri docti assidebant: sed verius est vocabulum istud ibi significare id, quod diximus; nimirum coronam vel coetum. Nam idem Philostratus in Heliodoro p. 620. vocem istam manifeste eo sensu accipit, dum ait: Μηδὲ Ἡλιόδωρος ἀπαξιούσθω σοφιστῶν κύκλου. Quod autem diximus, Pergami olim Museum fuisse, quale Alexandriae: probabile sit ex eo, quod legamus, inter reges Pergami et Aegypti ingentem olim circa bibliothecas aemulationem intercessisse. Inde enim colligere quis possit, eosdem munificentia quoque et liberalitate erga viros doctos inter se certasse. Quare cum Ptolemaeus Philadelphus Museum Alexandriae instituisset, in quo viri eruditionis et doctrinae fama clari publice alerentur; videtur et Eumenes, vel Attalus, rex Pergami, idem fecisse, ne hoc in re Ptolemaeo Philadelpho cederet. Haec est de obscuro hoc loco Suidae coniectura nostra: qua si quis meliorem attulerit, ei lubens dociles aures prae-

Urania, Calliope. quod autem multas Musas theologi tradunt: disciplinae et institutiones magnam habent varietatem, et cuius usui accommodatae sunt. Μοῦσα τραγική. Quae tunc fiebant, vel Musa tragica dicere recuset. neque enim ista fieri vult, et mentionem eorum fieri vetuit. Μοῦσαι καλαὶ καὶ Ἀπ. O Musae pulchrae et Apollo, quibus ego sacrifico. in hac constructione genus masculinum praevalet; sicut apud Sophoclem: Cum singultu omnes fiebant. loquitur enim de duabus feminis et uno mare, Oedipode nimirum et duabus sororibus. † Musae Sirenum pennis coronabantur. Μοῦ-

σαῖος. Musaeus, Eleusinius, Atheniensis, filius Antiphemi (qui fuit filius Euphemi, nepos Ecphanti, pronepos Cercyonis, quem debellavit Theseus) et uxoris eius Helenae: poeta epicus, Orphei discipulus, vel potius eo antiquior. floruit tempore Cercropis secundi. scripsit praecepta ad Eumolpum filium, versibus quater mille; et alia plurima. Μουσαῖος. Musaeus Thebanus, Thamyrae filius, Philammonis nepos, poeta lyricus: qui multo ante bellum Troianum vixit. scripsit versus lyricos et cantica. Μουσαῖος. Musaeus Ephesius, poeta epicus, unus ex numero eorum qui in Museum Pergameum allecti erant.

Μουσαῖος. παρ' Ἑλλήσι φιλόσοφος. Λυσίας πρὸς τὴν Μιξιδήμον γραφήν, εἰ γνήσιος· Καὶ δύο παῖδας αὐτῷ ἀκολούθους εἶναι· ὧν οὗτος τὸν μὲν Μουσαῖον καλεῖ, τὸν δὲ Ἡσίοδον. ὅτι ὁ μὲν κρινόμενος ἐπετέθεικε τοὺς οἰκέτας τοῦτο καλεῖν δῆλον. 5 περὶ δὲ Μουσαῖον, οἱ μὲν ἐκ Θοράκης εἰρήκασιν τὸν ἄνδρα εἶναι, οἱ δὲ αὐτόχθονα ἐξ Ἐλευσίνος.

Μουσεῖον.

Μουσικά. τερπνά, τὰ δὲ ἀλλῶν καὶ κινύρας, καὶ τὰ ὅμοια.

Μουσομανία. Τὰ δὲ παρωδημένα καὶ ἡ περὶ ταῦτα μουσομανία τῶν ἄστρον ἀπέβηκε.

Μουσόμενταις. κομπώδης. τοιοῦτοι γὰρ οἱ μάνταις καὶ οἱ ποιηταί· παρὰ τὸ ἐξ Ἡδωνῶν Λισχύλου·

Τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμενταις ἄλαλος, Ἀρβα-
τεύς.

Μουσουργοί. ψάλτριά. Αἱ δὲ μουσοῦργοι 570 βάρβαροι ἦσαν γυναῖκες· ὄνομα αὐταῖς ἐπιχώριον βάρβα. καὶ τούτων αἱ μὲν ἀλλοῦσιν, αἱ δὲ ψάλ- 20

λουσι πενταχόρδω, αἱ δὲ ἑπταχόρδω ψαλτηρίω· αἱ αὐταὶ δὲ καὶ προσέδουσι τῷ ψαλμῷ. ὁ ψαλμὸς δὲ οὐ πρὸς τὴν ψῆδὴν ἔχει πεποιημένον τὸ μέλος, καθάπερ παρ' Ἑλλήσιν· ἀλλ' ἔστιν οἷος ἐνδόσιμος εἶναι τῇ ψῆδῃ. καὶ λήγοντι μὲν οὖν τοῦ πότου τῷ βασιλεῖ καὶ ἡ ψῆδὴ ξυνεπαύετο· ὅποτε δὲ ἐγγεῖαι κελεύσειεν, αὐθις ἤρχοντο ἔδειν καὶ ψάλλειν. — Ὁ δὲ Ἀρβαζάκιος μουσοῦργοις συνέζη τοσαύταις; ὅσας οὐτ' ἐκεῖνος ἀριθμῆν εἶχεν οὔτε οἱ προσήκοντες λο- 10 γιστά. τῶν γὰρ στρατιωτῶν ἤδισαν τὸ πλήθος· τῶν ἑταιρῶν δὲ καὶ τὸν ἀριθμὸν τὸν ἐκ τῶν χειρῶν δίσφυγεν. ὥσπερ οὖν Ὀρόντην τὸν Πέρσην φασὶν εἰπεῖν, Ὅτι τῶν δακτύλων ὁ μικρότατος καὶ μύρια σημαίνει καὶ ἓνα ἀριθμὸν· οὕτω καὶ οἱ μύρια 15 ρας κατὰ μονάδα καὶ μυριάδα ἡριθμουν.

Μουσωθῆναι. παρὰ Μουσῶν διδασθῆναι. Μῆτε γὰρ εἶναι ποιητικὸς, μῆτε μὴν μουσοθῆναι παιάνων καὶ ὕμνων ἐπιστήμονα σοφίαν. Καὶ Με- 20 μούσωμαι, πεπαιδευμαι.

Ἐγὼ γυνὴ μὲν εἰμι, μουσα δ' ἔνεστί μοι,

bebo. Küst. Huius arriolationes Passovius adoptavit de Musaeis p. 90. reiecit Welckerus *der epische Cycclus* p. 50. ut tamen ipse nullam explicationem invenerit. Equidem cum locos iutueor ab Oleario collectos, non dubito quin Küsterus verissime de collegio vel societate docta hominum Pergamenorum cogitarit. Sed fatendum Suidae orationem esse mutilam, in qua non magis brevitatis dicendi τῶν εἰς τοὺς Περγαμηνῶν κύκλους quam absolute positum καὶ αὐτὸς probetur, destitutum illud iusta membrorum relatione. Nec multum invat Toupilii coniectura εἰς τῶν τοῦ Περγαμηνῶν καὶ αὐτὸς κύκλου. Ceterum κύκλος V.

1. Μουσαῖος. παρ' Ἑλλήσι φιλόσοφος] Ex Harpocrate: qui christiani hominis annotationem παρ' Ἑλλ. φιλόσοφος ignorat.
 2. εἰ γνήσιος] εἰ om. A. B. V. E. Med. Photii MS. Harpocr. Pal. Μιξιδήμου A pr. 4. ὅτι ὁ μὲν] Lege cum Harpocr. ὅτι μὲν ὁ κρινόμενος. Ceterum ὅτι om. Med.
 5. ἐπετέθεικε] ἐπετέθεικε A. B. V. E. Med. Photius et Harp. Pal. τοῦτο] οὕτω mendum vulg. ex Harpocrate ductum.
 6. παρὰ A.
 8. Μουσεῖον] σχολεῖον interpretatur Zon. p. 1372. De Alexandrinorum Museo varia congresserunt Reinesius et Müllerus, quae nemo nunc ignorat.
 9. κινύρας *V.
 10. Post gl. Μουσικά delevi cum V. quae in marg. A. habet: Ὅτι (hoc tacite Gaisf.) μουσικῆς παλαιᾶς εὐρετῆς ἄμφοιν. καὶ ἔστι περὶ αὐτοῦ ἐν τῷ ἄμφοιν.
 11. Τὰ δὲ παρ.] Eunapii videntur, cuius est in Aedes. p. 50, 5. ἡ δόξα τῶν ἄστρον ἔβηκε. Hemst. Similis oratio Procopii, quem Suidas affert in v. Παρωδούμενος.
 13. Μουσόμενταις. κομπώδης] Ex Schol. Aristoph. Av. 277. Küst.
 14. Ἡδωνῶν] Ἡδωνῶν A. B. E. Mox Λισχύλος E.
 16. Τίς ποτ' ἔσται ὁ μουσ.] Fragmentum hoc omnino lacerum est et mutilum: ex quo proinde nullum sensum elicere queas. Küst. Neque huius desiderio Hermannus potuit satisfacere Opusc. T. V. p. 16. sq. ἔσθ' ὁ tacite Gaisf. ἄλλος] Scholiasta Aristophanis loco laudato habet ἄλαλος. Küst. Sic A. B. V. E. Ox. Deinde cum A. V. delevi: Μουσουργοί. αἰτιατικῇ.
 18. Μουσουργοί] Vide Valesium in notis ad Excerpta Constant. p. 64. Küst. Vid. Meibom. praef. ad Antiq. Mus. Auct. p. 6. Hemst. Conf. Wesseling. in Diod. XVII, 72. Bergler. in Alciph. I, 12. Gaisf.
 19. βάρβαροι] βάρβαροι A. „Vid. Bochart. T. I. p. 902.” Hemst.
 20. ζάρβα] In 2 MSS. Pariss. legitur βάρβα. Küst. Sic A. V. Prohavi scripturam, quae ad vocis βαρδοῖ sonum alludit.
1. αἱ αὐταὶ — ἀλλ' ἔστιν om. B. E.
 4. ἐνδοσίμος Med. Vocem firmat particula huius loci sub v. Ἐνδοσίμον repetita.
 5. λήγοντι] λήγοντος E m. sec. Tum οὖν addidi cum B. V. E. Mox βασιλέως E. τῷ om. *V. qui deinceps ἐγγεῖαι.
 7. Ὁ δὲ Ἀρβαζάκιος μουσοῦργ.] Fragmentum hoc legitur etiam supra v. Ἀρβαζάκιος. Küst. Locus Eunapii, sed male breviliatus. Ἀρβαζάκιος A. Ἀρβαζάκιος *V.
 10. τῶν] τὸ A. στρατιωτῶν ἤδισαν] Exciderunt voces τὸν ἀριθμὸν: quibus revocatis etiam scribendum facta transpositione, τὸ δὲ πλήθος τῶν ἑτ. Ceterum posui ἤδισαν cum V. Mox post ἑταιρῶν δὲ V. inseruit οὐκ ἤδισαν. Dein τὸν post ἀριθμὸν om. A.
 12. ὥσπερ] ὥσπερ οὖν A.
 20. Ἐγὼ γυνὴ μὲν εἰμι] Quattuor hi senarii leguntur

scripsit Perseidis libros X. item in Eumenem et Attalum. Μουσαῖος. Musaeus, philosophus apud Graecos. Lysias in oratione contra Mixidem accusationem, si modo is verus auctor fuit: Pueros ipsi pedisequos duos esse: quorum alterum vocet Musaeum; alterum, Hesiodum. id autem reum studio fecisse patet. Musaeum vero alii Thracem esse dixerunt: alii indigenam, et Eleusine oriundum. Μουσεῖον. Μουσικά. Iucunda; quae tibis et cithara canuntur; et similia. Μουσομανία. At parodiarum et musicae vehemens amor astra attigit. Μουσόμενταις. Iactabundus. tales enim sunt vates et poetae. dictum secundum illa in Hedonia Aeschyl: Quisnam est iste mutus Musarum vates, Abrateus. Μουσουργοί. Psaltria. Psaltria vero erant barbarae: quae ab indigenis appellabantur barza. harum aliae tibia canunt, aliae vero partim pentachordo, partim heptachordo instru-

mento psallunt. eadem etiam accinunt psalmo. psalmus vero non habet modulos ad cantionem accommodatos, quemadmodum apud Graecos: sed ita est comparatus, ut cantum exordiatur. et cum rex potare desinebat, cantus quoque finem habebat. eo vero vinum sibi infundi iubente, rursus psaltria canere et psallere incipiebant. † Arbazacius vero tot psaltrias in coniectu suo habuit, ut neque ipse nec numerarii eius illarum numerum inire possent. militum enim numerum norant; meretricum vero multitudo omnem eorum calculum superabat. quemadmodum igitur Orontem Persam dixisse ferunt, minimum digitum et decem millia et unum significare: sic etiam illi meretrices singulas et per myriades numerabant. Μουσωθῆναι. Institui. Neque enim aut poetico ingenio praeditus erat, aut paeanum et hymnorum peritiam edoctus. Et Μεμούσωμαι, institutus sum. Lysistrata: Ego mulier qui-

αὐτῆ δ' ἐμαντῆς οὐ κακῶς γνώμης ἔχω
τοὺς δ' ἐκ πατρὸς τε καὶ γεραιτέρων λόγους
πολλοὺς ἀκούσασ' οὐ μεμύσσωμαι κακῶς.
ἀντὶ τοῦ, πεπαιδευμαι, ἤσκημαι. Λυσιστράτη
φησί.

Μουσώνιος, Καπίτωνος, Τυρρηνός, πόλεως
Βουλσινίου, διαλεκτικὸς φιλόσοφος καὶ Στωϊκός,
γεγονώς ἐπὶ Νέρωνος, γνώριμος δ' Ἀπολλωνίου τοῦ
Τυανέως καὶ ἄλλων πολλῶν· πρὸς ὃν καὶ ἐπιστολαὶ
φέρονται Ἀπολλωνίου, κάκεινον πρὸς Ἀπολλώ-
νιον. διὰ γοῦν τὴν παρῶσιν καὶ τὸ ἐλεγκτικὸν
καὶ τὸ ὑπερβάλλον τῆς ἐλευθερίας ὑπὸ Νέρωνος
ἀναιρεῖται. φέρονται αὐτοῦ λόγοι διάφοροι, φι-
λοσοφίας ἐχόμενοι, καὶ ἐπιστολαί.

Περὶ τούτου τοῦ Μουσωνίου λέγει ὁ Παραβά-
της ἐν ἐπιστολῇ· Τὴν παροιμίαν ἦν εἰς ἡμᾶς ὁ τῆς

Ἑλλάδος ἡγεμῶν πεπαρήνηκεν, οὕτω βαθέως ἤνεγ-
κας, οὐδὲν ἡγούμενος τούτων εἰς σὲ γεγονέναι. τὸ
γε μὴν τῇ πόλει βοηθεῖν ἐκείνη βούλεσθαι καὶ προ-
θυμείσθαι, περὶ ἣν ἐποιήσω τὰς διατριβὰς, φιλο-
σόφου ψυχῆς ἐστὶ τεκμήριον· ὥστε μοι δοκεῖ τὸ μὲν
πρότερον Σωκράτει προσήκειν, τὸ δεύτερον δὲ οἶμαι
Μουσωνίῳ. ἐκεῖνος μὲν γὰρ ἔφη, ὅτι μὴ θεμιτὸν
ἄνδρα σπουδαῖον πρὸς τοὺς τῶν χειρόνων καὶ φαν-
λων βλαβῆναι· ὁ δὲ ἐπεμέλετο βαρῶν, ὀπηρῖκα
φεύγειν αὐτὸν ἐπέτατε Νέρων. Τουτέστι, τειχῶν.
βάρεις γὰρ τὰ τείχη.

Μουσώνιος. ἐπὶ Ἰοβιανῶν ἦν βασιλέως.
Πάντα ὅσα ἦν ἄριστα, μικρὰ ἐφαινετο πρὸς τὸν
ὄγκον Μουσωνίου καὶ τὴν σὺν τῷ δραστηρίῳ τῆς
τε ἀλιτενῆ χώρῳ τῆς Ἀσίας ἐπῆλθε, καὶ ὁ τῆν

- apud Aristoph. Lysistr. 1126. Küst. μούσα δ' ἐνεστὶ μοι] Apud Aristophanem loco laudato legitur, νοῦς δ' ἐνεστὶ μοι: uti etiam hic apud Suidam scribendum est. Küst. Contra Porsonus in Med. 1079. Aristophani restituebat μούσα δ' ἐστὶ μοι.
4. Λυσιστράτη] Λυσιστράτος E. Med. 6. Μουσώνιος Καπίτ.] C. Musonius Rufus. Vid. Catan. in Plin. Ep. III, 11. et Tacit. Hist. III, 81. Tusci generis, Tacit. Annal. XV, 59. cf. Iulian. Ep. ad Themist. p. 489. et Philostrat. Vit. Apollon. IV, 35. Musonius et Herminius, Stoici, Plotino σύγχρονοι, Porphyg. in huius vita. Reines. Vid. I. Masson. in C. Plinii iun. vita ad A. C. LXV. Suid. in Ἀράμα, Ἐπεισόδιον. Hemst. Μουσώνιος — Τυανέως Eudocia p. 300. 7. Βουλσινίου] MS. Paris. A. [et B. V. E. Med.] habent Βουασινίου. Küst. Male: intelligitur enim Volsinium vel Vulsinium Hetruriae urbs, de qua Cluver. Ital. Antiq. p. 556. Hemst. 8. γνώριμος] γνώριμος δ' A. et ut videtur *V. 9. πολλῶν] Addit V. διὰ δὲ τὸ ἐλεγκτικὸν αὐτοῦ ὑπὸ Νέρωνος ἀναιρεῖται. Quamquam in eodem libro repetuntur infra διὰ γοῦν τὴν παρῶσιν — ἀναιρεῖται. πρὸς δὲ καὶ] καὶ neglecti vulg. Haec usque ad Ἀπολλώνιον om. *V. infra tamen collocans post ἀναιρεῖται. „Ap. Philostrat. IV. extr. qui duorum Musoniorum, Babylonii et Tyrreni, meminit, ista de Babylonio refert.” Reines. Mox post Ἀπολλωνίου A. addit πρὸς αὐτόν. 10. κάκεινον πρὸς Ἀπολλώνιον om. E. 11. γοῦν parum accommodate positum. De turbis libri-V. supra dictum. 12. ἐλευθερίας αὐτοῦ] αὐτοῦ omisi cum A. B. *V. ὑπὸ Νέρωνος ἀναιρ.] Immo in Gyrum insulam eiectus, mortuo Nerone rediit, vixitque sub Vespasiano, Philostr. Vit. Apoll. VII, 16. Lips. in Tacit. Ann. XIV, 59. Suidam ob ea culpatur. Reines. Eadem narratio sub v. Κορροῦτος recurrit. Paulo cautius Io. Antioch. p. 813. ex Dione: Μουσωνίον τε καὶ Κορροῦτον μικροῦ μὲν ἔδθησαν ἀποκτείναι, τῆς δὲ Πώμου ἐξήλασεν. Nihil autem iuvat Olearius in Philostr. p. 176. qui de relegatione dictum arbitraretur ἀναιρεῖται, quamvis probante Reimaro in Dion. LXII, 27. 15. λέγει ὁ Παραβάτης] Haec pertinent ad Musonium sequentem. Reines. Ex Iuliani Epistola perditā. Quam ille iuvenis admodum, id quod arguit εἰς ἡμᾶς positum, nescio cui Sophistae perscripsit. Itaque Musonii quod iniecit mentionem, eam ab Suida recte de philosopho temporum Neronianorum intellectam fuisse apparet. 16. ἡμᾶς] εἰς ἡμᾶς A. quod reponi inusserat Lennepius in Phalar. p. 45.
1. βαθέως ἤνεγκας nova et exquisita ratione dictum. 3. προθυμείσθαι] προθυμείσθαι B. προμηθεῖσθαι V. 7. ἐκείνος] Plato Apol. Socr. p. 30. D. Gaisf. „ὅτι μὴ θεμιτὸν] Musonio philosopho orationem huius argumenti tribuit Stobaeus Serm. 92. de Patient.” Reines. 8. καὶ φανῶν addunt A. B. V. Tum βλαβῆναι B. 9. ὁ δὲ om. E. et, posito γὰρ post ἐπεμέλετο, Med. ἐπεμέλετο βαρῶν] Is ab exilio revocatus ab Vespasiano, eidem muneri fuit praefectus. Vid. Scalig. in Euseb. p. 201. ubi dic. murorum praefectus. Reines. Vide v. Βάρεις. 12. Μουσώνιος] Locum hunc de Musonio ex historia Eunapii excerptum esse putat Valesius in Amm. Marcell. lib. XXVII. (9, 6.) p. 342. Certe ipse Eunapius in Proaeresio testatur, se in historiis suis Musonii mentionem fecisse: quod Valesii coniecturam confirmat. Küst. Proconsul Ἑλλάδος. Ad eum Himerius scripsit, vid. Phot. C. 165. et 243. Musonius discipulus Proaeresii in sophistica, et successor eius designatus Athenis: Iuliano Imperatore exclusus a docendi munere, quod Christianus haberetur, Eunap. p. 161. Vid. Ammian. Marcell. XXVII, 9. ibique Valesius. Reines. Vid. Eunap. in Maxim. p. 106, 13. unde simul constabit quae Suidas hic profert Eunapio vere tribui. Hemst. Eunap. ed. Nieb. p. 109. sive fragm. 12. Ceterum vid. Wytenbach. in Eunap. p. 315. et Wernsd. in Himer. p. 472. Adde v. Μαρκιανός. 13. ἐφαινετο] ἐφαινετο A. E. *V. quod occuparat Valesius. 15. κατὰ λόγον *V. 16. καὶ ὁ τὴν ἀνθύπατον ἔχων ἀρχὴν πρὸς τὰς ἐπιθ. ἐξίστ.] Portus locum hunc male interpretatus est, qui sic vertendus erat: Eique iter facienti proconsul Asiae cedebat. Küst.

dem sum, at mens mihi inest, neque malo ingenio praedita sum. praeterea cum patris et seniorum dicta saepe audierim, non mala sum imbutus disciplina. Μουσώνιος. Musonius, Capitonis F. Tyrrenus, Volsiniensis, dialecticus et philosophus Stoicus; qui vixit sub Nerone, Apollonii Tyanei et multorum aliorum discipulus: ad quem et epistolae feruntur Apollonii, et illius ad Apollonium. hic ob confidentiam et arguendi studium et immodicam libertatem a Nerone caesus est. feruntur eius disputationes et epistolae diversae de locis philosophiae. De hoc Musonio Iulianus in Epistola sic scribit: Qua contumelia Praeses Graeciae nos affectit, eam tanta animi celsitudine tu-

listi, ut nihil horum in te factum existimaris. quod autem illi urbi opem ferre velis, eique studeas, in qua scholas habuisti, animi philosophi est argumentum. Quare mihi videtur prius quidem illud Socrate dignissimum esse, hoc autem posterius Musonio. nam ille fas esse negabat, virum bonum ab ullo hominum deteriorum et improborum laedi. Musonius vero murorum curator erat, tum eum Nero exulare iussit. ubi βαρεῖς sunt muri. Μουσώνιος. Musonius. hic sub Imperatore Ioviano vixit. Quaecumque vero optima extiterunt, si quis ea cum Musonii gravitate et actuosa ingenii profunditate contulisset, parva videbantur. propter quae iure ab omnibus

ἀνθύπατον καὶ μελιζοῖν ἔχων ἀρχὴν ἡ πρὸς τὰς ἐπι-
δημίας ἐξίστατο, κἀκείνος ἅπαντα ἐπιῶν ἐν ὀλίγαις
ἡμέραις τὴν θάλασσαν ἐπλήρωσε τῶν ἀπὸ τῆς
Ἀσίας εἰσφορῶν. ἐπεκάλει δὲ οὐδαίς ἄδικον οὐδὲν
τοῖς γινομένοις· ἀλλὰ παιδιὰ τις ἦν ἄποσι τοῖς
καταβάλλουσι τὰ εἰσφερόμενα. Εὐνάπιος γὰρ ὁ ἐκ
Φρυγίας ῥήτωρ ἐπισταταί τοῖς πραττομένοις.

Μοχθεῖ. κακοπαθεῖ. Οἱ δὲ Κελτοὶ πολλὰ μο-
χθήσαντες κατὰ τὴν ὁδὸν διὰ τὴν δυσχωρίαν. Λέ-
γεται δὲ καὶ μοχθίζω.

Μοχθηρία. ἡ τοῦ ἀργυρίου ἐπιθυμία ἢ ἡ αἰ-
τησις τοῦ ἀργυρίου. Ἀριστοφάνης·

Ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν.

Καί,

Μοχθηροῦ βοὸς δέρμα.

ἀντὶ τοῦ, ἰσχυροῦ καὶ κακοῦ καὶ λεπτοβύρσου, ἢ θα-
νασίμου, ἢ ἀσθενούς. Ἀριστοφάνης·

Ὅστις ὑποτεμῶν ἐπαώλεις δέρμα μοχθηροῦ
βοός.

Μοχθηρία. ἡ κακία. ὡς Λυκούργος ἐν τῷ 20
κατὰ Λυκόφρονος· Οὐ γὰρ ὅσιον τοὺς γεγραμμέ-
νους νόμους, δὲ ὧν ἡ δημοκρατία σώζεται, παρα-

βαίνοντα, ἐτέρων δὲ μοχθηρῶν ἐξηγητὴν ἐδῶν καὶ
νομοθέτην γενόμενον, ἀτιμώρητον ἀφείναι.

Μοχθηρός, καὶ μόχθηρος προπαροξυτόνως.
ἐπίπνονος, ἢ πονηρός· παρὰ δὲ ῥήτορσιν ὁ κακὸς
ὑπέλληπται. καὶ μοχθηρία ἐπὶ τῆς κακίας τέτακται.
οὕτω Λείναρχος. Ἀντιφῶν δὲ ὁ παλαιότατος τῶν
ῥητόρων τῷ μὲν μοχθηρῷ ἐχρήσατο οὐκ ἐπὶ τοῦ κα-
κοῦ ἀνδρός καὶ εἰσαγομένου εἰς δικαστήριον ἵνα
κατηγορηθῆ, ἀλλ' ἐπὶ πατρὸς δίκην λαχόντος ὑπὲρ
ἀπεσφαγμένου παιδὸς τὸν μοχθηρὸν ἔταξε. καὶ
φησιν οὕτως ἐν Προσιμίῳ καὶ ἐπιλόγοις· Κἀγὼ
μὲν ὁ μοχθηρός, ὄντινα ἐχρῆν τεθνημέναι, ζῶ τοῖς
ἐχθροῖς κατάγελως.

Μόχθος. κόπος. Πισίδης·

Οὐκ εἶχε μόχθον εἰς τὸν Εὐφράτου πέρον.

Μοχλός.

Μωάβ. ὄνομα κύριον. Καὶ Μωαβίτης, ὁ ἀπὸ
τῆς τοῦ Μωάβ φυλῆς.

Μωάω.

Μωδεεῖμ. ὄνομα πόλεως παρὰ Ἰωσήφ.

[Μωκία, καὶ Μωκισία κινστέρνα· ἦν ἔκτι-
σεν Ἀναστάσιος ὁ Δίκωρος.]

1. ἀνθύπατον] ἀνθύπατον καὶ μελιζοῖν A. 5. παιδιὰ] παιδεία V. 6. Εὐνάπιος] Orator paulo superior aetate Sardiani scri-
ptoris. Vide Boissonad. in Eunap. p. 468. 11. Μοχθηρία] Male Suidas vocem hanc interpretatur: quippe quae in sub-
iuncto loco Aristophanis non significat avaritiam vel pecuniae cupiditatem; sed potius turpitudinem vel obscenam libidinem. Ad
ipsum Comicum. Küst. Glossas Aristophanicas Suidam descripsisse constat. 12. Ἀριστοφάνης] Plut. 159. 14. Καί,
Μοχθ.] Haec et leviter cum superioribus iuncta sunt, et novissimis Ἀριστοφάνης — βοός recte poterant carere. 16. κακοῦ
καὶ λεπτοῦ] λεπτοῦ καὶ κακοῦ A. B. καὶ λεπτοῦ omisi cum V. Absunt tamen a Scholiis etiam καὶ κακοῦ. 17. Ἀριστοφάνης]
Equ. 316. Unde sumendum ὑποτεμῶν. 20. ὡς Λυκούργος — παραβαίνειν om. E. De Lycurgi dicto vide Kiessling. p. 45.
Qui cum intelligeret nullam oratoris vocem ad lemma Μοχθηρία redire, Suidam coniecit ab integro quodam lexico pepen-
disse, motus ille potissimum Photii glossa, Μοχθηρός. ἐπίπνονος — οὕτω Λείναρχος, quam infra Noster recepit. His probabiliter
locum suum in continua glossa tribuimus. Mox in principio nonnulla videntur intercidisse: ut refingendum sit, Οὐ γὰρ ὅσιον τὸν
τοὺς μὲν γεγρ. 22. νόμους inseruerunt B. V. Hos tamen solos afferri mirum, cum νόμους primus neglexerit Aldus. πα-
ραβαίνειν] παραβαίνοντα A. B. V. Deinde praestat ut reponamus ἐτέροις.
3. V. Ammon. p. 116. sq. 4. παρὰ δὲ] δὲ om. A. V. E. ἢ κακὸς Photius pro παρὰ — ὑπέλληπται. Itaque promptum est suspi-
cari, quam observationem marginibus nescio quis homo doctus mandarat, παρὰ ῥήτορσιν ὁ κακὸς ὑπέλληπται, ὡς Λυκούργος ἐν
τῷ κατὰ Λυκόφρονος· Οὐ γὰρ ὅσιον — ἀφείναι, eam temere et frustatim disiectam fuisse. 5. καὶ ante μοχθηρία om. *V.
7. κακοῦ] τοῦ κακοῦ A. E. *V. Photius. 14. Πισίδης] Fragm. v. 120. ap. Foggin. 15. Εὐφράτου] Εὐφράτην V.
17. Καὶ Μωαβίτης — φυλῆς om. V. Inseruit Gaisf. τοῦ ante Μωάβ ex A. 19. Μωάω] Cum Porto existimem scribendum
esse Μωά, quod Dorice dictum est pro communi Μωσα. Küst. Hanc et seq. gl. *V. traiecit post v. Μωλόχιον. 20. Μω-
δαεῖμ] Μωδεεῖμ A. B. E. *V. Vid. Ioseph. A. I. XII, 6, 1. ibique notata. Gaisf. Adde Zon. p. 1380. Μωδηεῖμ Herodian. Epim.
p. 171. 21. Μωκία] Aelian. V. H. III, 19. Τουρ. MS. Μωκισία κινστέρνα· ἦν ἔκτισεν Ἀναστ.] Codinus de Origin.
CPolit. num. CL. Τὴν δὲ Μωκισίαν Ἀναστάσιος ὁ Δίκωρος ἔκτισεν. ὅτε δὲ αὐτὴν ἔκτισε, λείψις ἦν ἐν πόλει ὕδατος καὶ σίτου, ὡς
πικράσκεσθαι τοῦ σίτου μόδιον ἔν εἰς τὸ νόμισμα. ἔλαβε δὲ τὴν τοιαύτην ἐπωνυμίαν ἢ κινστέρνα διὰ τὸ πλησίαν εἶναι τοῦ αἰῶνος

celebratus maritimam Asiae regionem peragravit, eique Pro-
consul iter facienti cedebat. Musonius igitur cum paucis diebus
omnem illam oram perlustrasset, mare tributis Asiaticis imple-
vit. neque vero quisquam de ulla iniuria querebatur, sed tri-
buta conferre omnibus qui ea pendebant voluptas quaedam erat.
Eunapius enim Phrygius orator negotio illi praeerat. Μο-
χθεῖ. Cum molestiis conflictatur. Celtae vero cum propter lo-
corum iniquitatem multa in itinere incommoda pertulissent.
Dicitur vero etiam μοχθίζω. Μοχθηρία. Cupiditas pecu-
niae. vel petitio pecuniae. Aristophanes: Nomine turpitudinem
teguunt. Et Aristophanes: Qui praecium vendebas corium mali
bovis. i. e. macilenti, mali, vel tenue corium habentis, morticini,
vel infirmi. Μοχθηρία. Improbitas. Lycurgus in oratione
contra Lycophronem: Haud enim fas est, qui leges scriptas,

per quas respublica conservatur, violarit, aliis autem im-
proborum institutorum auctor extiterit et legislator, cum im-
punitum dimittere. Μοχθηρός, et μόχθηρος, cum acuto
in antepenultima. Aerumnosus, miser. apud Oratores vero sic
vocatur malus. Et μοχθηρία ponitur de improbitate. sic Di-
narchus. Antiphon autem, oratorum antiquissimus, voce μοχθη-
ρός non est usus de malo, quique criminis causa in ius vocatur;
sed de misero: quippe patrem sic appellans, qui propter filium
caesum actionem in iudicio instituit. sic igitur in Prooemio et
epilogia ait: Et ego miser, quem mortuum esse oportebat, vi-
vo, inimicis meis ludibrium. Μόχθος. Labor. Phidias:
Praeter illum laborem traiecit Euphratem. Μοχλός.
Μωάβ. Nomen proprium. Et Moabites, qui est ex tribu Moab.
Μωάω. Μωδεεῖμ. Nomen urbis apud Iosephum. [Μω-

Μωκίζω. ἐμπαίζω.
 Μώκιος. ὄνομα κύριον.
 Μώκος. χλευαστής, μωρός, σκώπτης. καὶ
 Μωκωμένης, χλευαζομένης.
 Μωκώμενος. κατατρούγων.
 581 "Μωλόχιον. λαχανηρόν γένος.
 Μώλος. ἡ μάχη· διὰ τὸ μολύνεσθαι αἵματι·
 ἢ ἀπὸ τοῦ μολύνεσθαι τῶν ἀποθνησκόντων τὰ σώ-
 ματα ἐν πολέμῳ· ἢ παρὰ τὸ μόλις ἐκφυγεῖν· ἢ ὅτι
 μισοῖ, ὃ ἔστιν ἐλαττοῖ, τοὺς ὄχλους· ἢ ὅτι ἐς ἀ-
 τὸν εἵλεται πὰ πλήθῃ. Μώλος. ἡ πολυχρόνιος
 μάχη παρὰ τὸ μὴ λύεσθαι· ἢ παρὰ τὸ μολεῖν. δεῖ
 γὰρ ἐν αὐτῇ σπεύδειν. σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα πό-
 λεως.
 Μώλωψ. Ξναιμον ἄλγος.
 Μώλυ. ἀντιπάθιον· ἢ βοτάνη ἀλεξιφάρμακος,
 ἣτοι πήγανον ἄγριον.
 Μωμᾶ. φέγει, ἀνιχνεύει. ἀπὸ τοῦ μωμῶ.
 Καὶ Μωμᾶται, φέγει. Καὶ Μωμητά, ψεκτά.

Μῶμαρ. ὁ μῶμος. ἢ μῶμαρ, ὁ μωρός, καὶ
 ἢ μάχη.
 Μωμαστής.
 Μωμεύειν.
 6 Μῶμος. σκώπτης. Τὰ δὲ πρὸς ἀρετὴν εὐ-
 ἡσηκμένους, ὥστε μὴδ' ἂν τὸν Μῶμον αὐτὸν ἐπιμω-
 μήσασθαι, μὴδ' αὖ τὸν Φθόνον μισῆσαι. τὸσαύτη
 πρᾶξις ἐνῆν τῷ ἀνδρὶ καὶ τὸσαύτη δικαιοσύνη.
 Μῶν. ἄρα. σημαίνει σύνδεσμον ἐπιζητητικόν.
 10 τὸ γὰρ μῶσθαι ζητεῖν.
 Μῶν. Ἀριστοφάνης·
 Μῶν ἐκ καλῶν εἰ κἀγαθῶν; Μὰ τοὺς θεοὺς.
 Καὶ αὐθις·
 Μῶν ἔστιν;
 15 ἄρ' ἔστί;
 Μῶν ὑστερόπους βοηθῶ;
 μὴ ὑστερον τοῦ καιροῦ ἤλθον εἰς τὸ βοηθῆσαι;
 Μώνυξ. ὁ μονώνυξ. Καὶ Μώνυχες ἵπποι.
 Μώνυχα ζῶα. ἵππος, ὄνος, ὄρεὺς καὶ εἴ τι

Μωκίου. Vide etiam supra v. Ἀναστάσιος Σιλεντ. Küst. Μωκισία B. V. E. Glossam e superiore loco transcriptam notavi, quam om. A. positus tamen in margine, "Ὅτι τὴν Μωκισίαν κινστέρναν ὁ βασιλεὺς Ἀναστάσιος ὁ δίκωρος κίττει. Hanc et seq. gl. transposuit *V. qui vv. Μώκος, Μώκιος, Μωκώμενος, Μωλόχιον ante v. Μωάω collocavit.

1. Μωκίζω] Usurpavit Suidas in v. Κερκοπιζοῦτες. 3. Μώκος] Sirach. XXXVI, 6. Tourp. MS. Vid. Μεμωκημένος. Hemst. Eadem Etym. M. p. 593. ἄνοος post μωρός omiserunt A. B. cum Photio. Cf. Hesychius. 4. Μωκωμένης] Bergler. in Alciphr. I, 33. contulit Gaist. 5. Post hanc gl. cum A. V. delevi: Μωκώσαν. αἰτιατικῇ. Ubi Μωκώσε B. E. 6. Μωλόχιον] Sic *V. Μωλόχιον A. Μωλόχιον V. Μωλόχιον Zonar. Portus Μαλάχιον tanquam a μαλάχη. 7. ἡ μάχη] Schol. Apollon. Rhod. I, 164. Reines. 9. παρὰ τὸ] ὅτι A. B. V. 11. ἔλεται] εἵλεται A. B. E. εἵλεται *V. Illud recipiendum duxi, ut notationi quamvis incredibili et singulari sua ratio constaret. Scilicet quod Apollonius p. 466. posuit, ἢ παρὰ τὸ μολύσκειν (μολεῖν Etym. M. ubi perperam editur μωλεῖν) εἰς τὴν μάχην, Suidas similiter congressum populorum vocavit, quasi παρὰ τὸ ὄμου εἰλέχθαι. 12. μάχη] κυρίως Etym. M. addit, quod ad παρὰ pertrahi solet. 13. Μώλος καὶ Μώλα. ὀνόματα πόλεων Zon. p. 1382. 16. Μώλυ] Vid. etymon eius ap. Ptol. Heph. Kain. Iστ. III. ap. Photium. Reines. Vid. Schol. Od. x. 305. et Schol. Aristoph. Plut. 303. ἀντιπάθιον item vox novae fabricae; adde verbum eiusdem originis ἀντιπαθεῖν, a Scholiis Home-ricis usurpatum. 18. Μωμᾶ] Aristoph. Av. 171. Tourp. μωμῶ] Lege μῶ cum Etym. M.
1. Μῶμαρ, ὁ μωρός] Festus: Momar, Siculi stultum vocant. Isidorus in Glossis: Momar, Siculus, stultus, qui cito move-atur ad iram. Confer etiam Hesychium vv. Μῶμαρ καὶ Μῶμαρ. Küst. 5. Μῶμος] Vid. supr. Ἐρμείας. Iulian. Ep. ad Dionysium: Καίτοι με οὐ λέληθεν, ὅτι καὶ τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τοῦ Μῶμου φασὶν ἐσκώφθαι τὸ σάνδαλον· ἀλλ' ὄρεῖς, ὅτι πολλὰ καὶ ὁ Μῶμος ἐβήγγυντο, καὶ μόλις ἐλάμβανε τοῦ σάνδαλου. Reines. Τὰ δὲ πρὸς ἀρετὴν εὐ ἡσηκμ.] Haec sunt verba Damascii de Hermia philosopho, quae leguntur etiam apud Photium in Excerptis ex Damascio p. 1044. ut Pearsonus observaverat. Vide etiam supra v. Ἐρμείας, ubi locus hic multo auctior legitur. Küst. 6. ἐπιμωμήσασθαι] ἐπιμωμόσασθαι V. qui infra τοιαύτη pro τὸσαύτη. 11. Ἀριστοφάνης] Eqn. 185. 14. Μῶν ἔστιν;] ἄρα ἔστιν pro singulari glossa Photius exhibuit. 16. Μῶν ὑστερόπους — βοηθῆσαι.] Haec descripsit Suidas ex Schol. Aristoph. Lysist. 326. ubi legitur, μὴ ὑστερος τοῦ καιροῦ. Quomodo et apud Suidam scribendum est. Tourp. III. p. 139. εἰς τὸ ante ὑστερον omiserunt A. B. V. E. 18. Scribe Μώνυξ. ὁ μονώνυξ. Μώνυχες] μονώνυχες A. B. *V. 19. Μώνυχα ζῶα] Hesychius: Μώνυχα ζῶα. ἀπλήν καὶ διεστῶσαν. Locus est corruptus et mutilus, quem sic emendo: Μώνυχα ζῶα. τὰ ὀπλήν μὴ διεστῶσαν ἔχοντα. Vel, τὰ ἀπλήν καὶ μὴ διεστῶσαν ὀπλήν ἔχοντα. Ratio emendationis manifesta est. Küst. Fons observationis Aelianus N. A. XI, 37. καὶ εἴ τι ἄλλο. τούτοις σ.] Sic locum hunc auctoritate MStorum Paris. interpuncti et supplevi. Ante enim male legebatur, καὶ εἴ τι ἄλλο συμβέβηκε, etc. Küst. Vid. Συνόδοιτα. Tourp. MS. Quem vide sub v. Καρχαρόδοιτα.

πλα, καὶ Μωκ. Mocia, et Mocisia cisterna: quam Anastasius Dicomus extruxit.] Μωκίζω. Illudo. Μώκιος. Nomen proprium. Μώκος. Irrisor, stultus, derisor. Et Μωκωμένης, illius quae deridetur. Μωκώμενος. Deridens. Μωλόχιον. Genus oleris. Μώλος. Pugna: sic dicta, quod sanguine polluitur. vel, quod in bello morientium corpora polluantur. vel, quod milites vix effugiant. vel, quod turbam minuit. vel, quod multitudo in proelio convenit. Μώλος. Pugna diuturna: quasi quae non solvatur. vel ab currando. in proelio enim festinare oportet. significat etiam nomen urbis. Μώλωψ. Vibex plagae. Μώλυ. Remedium contra morbos. vel herba vim veneni propulsans. vel ruta agrestis. Μωμᾶ.

Suidae Lex. Vol. II.

Vituperas, investigas. ab verbo μῶ. Et Μωμᾶται, vituperat. Et Μωμητά, vituperio digna. Μῶμαρ. Vituperium. vel μῶμαρ, stultus. item pugna. Μωμαστής. Μωμεύειν. Μῶμος. Irrisor. Virtutem vero tanto studio colebat, ut ne ipse quidem Momus eum reprehendere, neque ipsa Invidia odio prosequi posset. tanta mansuetudo tantaque iustitia viro illi inerat. Μῶν. Num. significat coniunctionem interro-gandi. μῶσθαι est enim quaerere. Μῶν. Aristophanes: Num ex honestis et probis es? Non per Deos. Et Μῶν ἔστιν; Num est? Et, Μῶν ὑστερόπους βοηθῶ; Num serius quam oportuit ad opem ferendam veni? Μώνυξ. Qui unicam habet ungulam. Et Μώνυχες ἵπποι. Μώνυχα ζῶα. Ani-

ἄλλο. τούτοις συμβέβηκε μὴ νεῖν, καὶ λοφούροις
κεκλήσθαι.

Μωπεύειν. μέμφεσθαι.

Μῶρα. ἀνόητα, παράλογα.

Λόγος γέ τοι τίς ἐστι τῶν γεραιτέρων,
ὄσ' ἀνόητα ἢ μῶρα βουλευσόμεθα,
ἅπαντ' ἐπὶ τὸ βέλτιον ἡμῖν ξυμφέρειν.

λέγεται ὅτι Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ ἐφιλονέκησαν
περὶ τῆς Ἀττικῆς, νικῆσαι δὲ τὴν Ἀθηνᾶν· καὶ ἤτ-
τηθέντα τὸν Ποσειδῶνα καὶ λυπηθέντα καταράσα-
σθαι τῇ πόλει, καὶ λέγειν αὐτὸν ὅτι γένοιτο τοὺς
Ἀθηναίους ἀεὶ κακῶς βουλευέσθαι· ἀκούσασαν δὲ
τὴν Ἀθηνᾶν τῆς κατάρας προςθεῖναι, ὅτι κακῶς
βουλευέσθαι καὶ ἐπιτυγχάνειν.

582 "Μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν. ἀντὶ τοῦ, 15
εδήθης εἰ, νῦν βουλόμενος μαλάσσειν, ἐξακμάσαν-
τος τοῦ καιροῦ. ὁ Αἴας φησὶ πρὸς Τέκμησσαν. Καὶ
αὐθις·

Ἄρ' οὐχὶ μωρὸν ἐστὶ τοῦ γχείρημά σου,
ἄνευ τε πλήθους καὶ φίλων τυραννίδα
θηρᾶν, ὃ πλήθει χρήμασιν θ' ἄλίσκεται;

Καὶ αὐθις·

Ἦ μῶρε μῶρε, μὴ θεῶν κίνει φρένας
δεινάς, ὅπως μὴ σου γένος πανάλεθρον
Διὸς μακέλλη πᾶν ἀναστρέψῃ Δίκη.

5 ἐπὶ τῶν βλασφημῶν εἴρηται.

Μωρία διὰ Χριστόν. ὅταν τοὺς οικείους
λογισμοὺς λυττῶντας ἀκαίρως καταστέλλωμεν, ὅταν
ἐρημον καὶ κενὴν τὴν ἡμετέραν διάνοιαν τῆς ἐξωθεν
ποιῶμεν παιδεύσεως, ἴν', ὅταν δέη τὰ τοῦ Χριστοῦ
10 δέχεσθαι, σχολάζουσιν καὶ σεσαρωμένην αὐτὴν
πρὸς ὑποδοχὴν τῶν θεῶν λόγων παρέχωμεν.

Μωροκακοθήκη. Ἦν δὲ κακοῦργός τε καὶ
εὐπαράγωγος, ὃν δὴ μωροκακοθήκη καλοῦσι.

Μωρός. ὁ ἄνους.

Μῶρος. παρὰ Ἀττικοῖς προπερισπᾶται. Ἦ
μῶροι, οὐκ ἴστε τὸν σοφώτατον τῆς τραγῳδίας εἰ-
πόντα·

Ἦ γλῶττ' ὀμώμοχ', ἢ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

Μωρότερος Μορύχου. παροιμία. Πολέ-
20 μων φησὶ λέγεσθαι ταύτην παρὰ Σικελιώταις ὄν-
τως· Μωρότερος εἰ Μορύχου, ὃς τᾶνδον ἄφεις ἔξω

1. λοφούροις] Sic scribendum esse recte Portus monuit. Ante enim male legebatur *λοφύροις*. De voce *λόφουρα* autem consule Eustathium in Homero [p. 1313, 33]. Küst. *λοφύροις* A. B. V. E. 3. *Μωπεύειν*] An leg. *Μωμεύειν*, quod paulo ante legitur sine interpretatione. Vaick. Portentum glossae, quam Zon. p. 1383. probabiliter scripsit *Μωμεύειν*, item *Μωμεύειν* p. 1384. Eam litterarum ordo refutat. 5. *Λόγος γέ τοι τίς ἐστι τῶν γερ.*] Aristophanes Ecclesiaz. 471. *Λόγος γέ τοι τίς ἐστι τῶν γεραιτέρων, ὄσ' ἐν ἀνόητ' ἢ μῶρα βουλευσόμεθα, ἅπαντ' ἐπὶ τὸ βέλτιον ἡμῖν ξυμφέρειν.* Sic etiam apud Suidam scribendum est. Confer Nostrum supra v. *Γεραιτέρος*, ubi idem locus legitur. Küst. *τε τοι Α. τε τι V. Ox.* 6. *ὡς ἀνόητ' ἄχῃ*] ὄσ' ἀνόητ' ἄχ' ἢ Α. ὄς ἀνόητα *V. ὄσ' ἀνόητα χῃ Ox. 8. ὁ Ποσειδῶν καὶ Ἀθ. ἐφιλονέκησε V. Paulo post καὶ λυπηθέντα accesserunt ex A. 11. *κακῶς ἀεὶ τοὺς Α. βουλευέσθαι*] καὶ λέγειν αὐτὸν ὅτι γένοιτο τοὺς Αθ. ἀεὶ κακῶς β. Α. et, omissis καὶ λέγειν αὐτὸν, V. 13. *τῆς κατάρας ἐστὶ* addidit A. 15. *Μῶρά μοι δοκεῖς φρ.*] Sophocl. Ai. 594. *δοκεῖ V.* 16. *βουλόμενος B m. sec. E. Schol. quod restituendum.* 17. *Καὶ αὐθις· Ἄρ' οὐχὶ μωρὸν — ἄλίσκεται*] Haec et quae sequuntur ex optimo MS. Paris. A. revocavi, quae in prioribus edit. [et *V.] desiderantur. Küst. Qui versus Soph. Oed. R. 540 — 542. collocavit post *εἴρηται*: id quod, si libri auctoritatem secutus est, haud obscure arguit Aristophanis versus praeter fidem intrusos esse. 2. Ἦ μῶρε μῶρε μὴ θ. Aristoph. Av. 1238. Vide etiam supra v. *Μάκελλα*, ubi idem locus citatur. Küst. 5. *βλασφημούντων*] *βλασφημῶν* reposui cum B. V. et glossa superiore. 6. *Μωρία διὰ Χριστόν*] Respexit Suidas ad locum Pauli 1 Coriuth. 4, 10. ubi legitur, *Ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριστόν.* Küst. *ὅταν τοὺς οικείους λογισμοὺς λυττ.*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Chrysostomi Homil. II. de Incomprehensibili, Tom. VI. p. 396. ut monuit Suicerus in Thesaurο Ecclesiastico v. *Μωρία*. Küst. 7. *λυττῶντας*] Sic recte habent MSS. Paris. itemque Chrysostomus loco laudato. At in prioribus edit. male legitur *ἐλαττοῦντες*. Küst. Deinde *καταστέλλομεν* Edd. ante Gaisf. 9. *ποιῶμεν*] *ποιῶ* V. qui in fine om. *λόγων*. 12. *Μωροκακοθήκη*] *Μωροκακοθήκη* A. E. *V. *Ἦν δὲ κακοῦργός τε καὶ εὐπ.*] Fragmentum hoc depromptum est ex Procopii Historia Arc. c. 8. Küst. 15. Cf. Theognostus Cram. p. 70. et Schol. Plat. p. 322. 16. *τὸν σοφώτατον τῆς τραγῳδ.*] Intelligit Euripidem, qui in Hippolyto Coronato v. 612. sic inquit: *Ἦ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἢ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.* Küst. 18. *Ἦ μὲν*] *μὲν* om. A. E. *V. *ὀμώμοχεν* Edd. ante Gaisf. 19. *Μωρότερος Μορύχου. Πολ.*] Totum hunc locum sumpsit Suidas ex Zenobio, qui eadem habet Centur. V, 13. Confer etiam Nostrum supra v. *Μόρυχος*. Küst. *Μωρύχου* A. *V. et sic infra. Deinde *παροιμία* revocavi cum *V. et Photio. *Πολέμων*] *ἐν τῇ πρὸς Διοφίλον ἐπιστολῇ Zenob.* Contra *Πολέμων ἐν τῷ περὶ*

malia solidam unguam habentia: ut equus, asinus, mulus, et si qua sunt alia. haec autem non natant, habentque iubam et caudam. *Μωπεύειν*. Conqueri. *Μῶρα*. Stulta, amentia, *Dictum est seniorum, omnia vel inconsulta et stolidia consilia nostra feliciter nobis succedere.* fertur Neptunus cum Minerva de Attica aliquando contendisse. cumque Minerva vicisset, Neptunum Atheniensibus imprecatum fuisse tradunt, ut semper mala consilia caperent. Minervam vero diras audientem addidisse, ut mala quidem consilia caperent, sed voti tamen compositae fierent. *Μῶρά μοι δοκ.* *Stulta mihi videris, quae nunc tempore alienissimo flectere me velis.* haec Ajax ad Tecmessam dicit. Et iterum: *Estne vero stultus conatus tuus, qui sine copitis et amicis affectes tyrannidem, quae hominum multitudine et pecunia paratur?* Alibi: *O stulte stulte, noli*

gravem deorum iram movere, ne Iustitia genus tuum per Iovis ligonem funditus ererit. dictum in homines, qui diis maledicunt. *Μωρία διὰ Χριστόν*. Stultitia propter Christum est, cum cogitationes nostras intempestiva rabie agitatae compescimus, mentemque nostram profana doctrina vacuum reddimus, ut, cum Christi praecepta recipere oportet, in vacuum eam et mandatam divina oracula admittamus. *Μωροκακοθήκη*. *Erat autem et malitiosus et deceptu facilis, quem μωροκακοθήκη vocant.* *Μωρός*. Amens. *Μῶρος*. Apud Atticos in priore syllaba circumflectitur. *O stultis tragicorum sapientissimum dixisse: Lingua iuravit, mens vero est iniurata.* *Μωρότερος Μορύχου*. Stultior Morycho. Polemo dicit hoc proverbium apud Siculos sic esse: *Stultior es Morycho, qui domo relicta pro foribus se-*

τῆς οἰκίας κάθηται. Μόρυχος δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ Διονύσιος, κατ' ἐπίθετον· διὰ τὸ μολύνεσθαι αὐτοῦ τὸ πρόσωπον ἐν τῇ τρύγῃ γλεύκει τε καὶ σῦκοις. μορῦξαι δὲ τὸ μολῦναι. Ὅμηρος γοῦν τὸ μεμολυσμένος μεμορνηγμένος φησίν. ἐδήθειαν δὲ τούτου καταγνώσθηναι, παρόσον ἔξω τοῦ νεῶ ἐν ὑπαίθρῳ αὐτοῦ τὸ ἄγαλμα καθίδρυσται παρὰ τῇ εἰσόδῳ. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν εὐηθῆς τι διαπραττομένων.

Μωρούς. τοὺς τοῦ κόσμου σοφοὺς καλεῖ μωρούς.

Μωροί, καὶ ἀβέλτεροι, καὶ κεκνηότες Μαρμάκνυδοι. Μελιτίδης, Βουταλίων, Κόροιβος.

Μῶσθαι. Τὸ λανθάνον μῶσθαι καὶ πολυπραγμανεῖν. ἀντὶ τοῦ ζητεῖν παρὰ Λάκωσι.

163 Μῶν. τὸ ὕδωρ παρ' Αἰγυπτίους. ἔξ οὗ καὶ 15 Μωυσῆς. ὁ προφήτης καὶ νομοθέτης. Ὅτι ἐν

τῷ ὀγδοηκοστῷ τούτου ἔτει ἐξῆλθον οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου, ἐν ᾗ παρήκνησαν ἔτη διακόσια δεκαπέντε. πῶς οὖν φησιν ὁ Θεὸς πρὸς τὸν Ἀβραάμ, ὅτι παροικον ἔσται τὸ σπέρμα σου ἔτη τετρακόσια; ἀλλὰ δῆλον ὅτι ἀπὸ τῆς ἀναβάσεως Ἀβραάμ ἐκ Χαράν δεῖ τὴν τοῦ λαοῦ παροικίαν ἀριθμεῖν. οὐ γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ μόνῃ γέγονεν ἡ παροικησις, ἀλλὰ καὶ ἐν γῆ Χαναάν. Μωυσῆς γὰρ λέγει· Ἡ δὲ παροικησις τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐν γῆ Χαναάν καὶ ἐν Αἰγύπτῳ ἔτη τετρακόσια καὶ τριάκοντα. Καὶ τοῦ μὲν Ἀβραάμ ἀπὸ τῆς ἐκ Χαράν ἀναβάσεως μέχρι τῆς Ἰσαὰκ γεννήσεως, ἔτη εἰκοσιπέντε· ἀπὸ δὲ Ἰσαὰκ μέχρι Ἰακώβ, ἔτη ἐξήκοντα· ἀπὸ δὲ Ἰακώβ μέχρι τοῦ Λεὐί, ὀγδοήκοντα ἑπτὰ· ἀπὸ Λεὐί μέχρι Καάθ, τεσσαράκοντα πέντε· ἀπὸ Καάθ μέχρι Ἀμράμ, ἐξήκοντα τρία· ἀπὸ Μωυσέως μέχρι τῆς ἐξόδου, ὀγδοήκοντα. καὶ οὕτως ἐξῆλθεν Ἰσραὴλ ἐκ τῆς Αἰγύπτου.

τοῦ Μορούχου ap. Athen. III. p. 109. A. XI. p. 462. B. laudatur: qui libellus nihil ab altero differre videtur. 20. φησὶ om. A. B. V. Photius. 21. εἰ] εἰμι Photius.

1. Μόρυχος Arsenius p. 366. 2. κατ' ἐπίθετον] κατεπίθετο Photius. Μόρυχος δὲ Διονύσιος ἐπίθετον Zenob. 4. γὰρ] δὲ A. E. *V. Photius. μεμολυμένος *V. 5. μεμορνηγμένος] Scribe μεμορνηγμένος. Respexit enim Suidas ad locum illum Homeri Odys. v. 435. Ῥωγαλία, ῥυπόδοντα, κακῶ μεμορνηγμένα καπνῶ. Scholiasta in eum locum: Μεμορνηγμένα. μεμολυμένα, πεφυρμένα. Küst. μεμορνηγμένος Photius, μεμωρνηγμένος *V. δὲ τούτου] δὲ om. Photius. 9. Hanc et continuam glossam transposuit *V. τοὺς τοῦ κόσμου] Ex 1 Corinth. 3, 19. ἡ σοφία τοῦ κόσμου τούτου μωρία ἐστὶ παρὰ τοῦ Θεοῦ, petita monuit Ernestius. 11. καὶ ἀβέλτεροι, καὶ κεκνηότες Μαρμάκνυδοι] Aristophanes Ran. 1019. Τέως δ' ἀβελτερώτεροι, Κεκνηότες Μαρμάκνυδοι, Καὶ Μελιτίδαι κάθηρτο. Ad hunc locum Suidas respexit. Ceterum in versu primo pro Μαρμάκνυδοι propter metrum scribendum est Μαρμάκνυδοι, per v in syllaba penultima; et deinde in versu ultimo particula καὶ itidem metri gratia delenda est: ut monuimus etiam supra v. Μαρμάκνυδος. Küst. Μαρμάκνυδος A. Μαρμάκνυδος *V. Μαρμάκνυδοι E. Observationi simillima gl. Βουταλίων. 13. λανθάνειν] Vox haec mendosa est: cuius loco Pearsonus ad marginem codicis sui reposuerat λανθάνειν: quam emendationem probo. Küst. τὸ λανθάνειν. μῶσθαι, καὶ τὸ πολυπρ. Edd. vett. λανθάνον (cum *V.) A. omisso etiam τὸ ante πολυπραγμανεῖν. Easdem fecit emendationes Bastius Ep. Crit. p. 227. qui delitescentem Iuliani Or. VII. p. 219. locum indagarat: ubi nunc male scriptum μωσθσαι. 14. ἀντὶ τοῦ ζητεῖν παρὰ Λάκωσι.] Huc spectat nota illa Helladii apud Photium p. 1581. Τὸ γὰρ ζητεῖν Λωρεῖς λέγουσι μῶσθαι (scribe μῶσθαι) καὶ μῶται τὸ τρίτον πρόσωπον παρ' Ἐπιγράμων· καὶ μῶμεναι ἢ μετοχή παρὰ Σοφοκλεῖ. Küst. Contulit Toupinus Theogn. 771. Adde v. Μῶν et Valck. in Adoniaz. p. 276. 15. Μῶν] Vid. not. in Ioseph. A. I. II, 9, 6. Iablonski Voc. Aegypt. Opusc. T. I. p. 155. Gaisf. Μῶς Herod. Epimer. p. 88. Μῶς καὶ Μῶν Zon. p. 1382. 17. Ὅτι Gaisf. cum *V.

1. οἱ om. *V. 2. παρήκνησαν] Mireris barbarismum ab editoribus doctis adhuc perlatum fuisse. Sed παρήκνησαν A. V. E. Med. παρήκνησαν Ald. 3. φησὶν ὁ Θεὸς πρὸς τὸν Ἀβρ.] Gen. XV, 13. Küst. 5. ἐκ Χαράν] ἐν Χαράν *V. B. E. Med. item infra; ἐκ *V. in loci repetitione. 8. Μωυσῆς γὰρ λέγει] Exod. XII, 40. Notandum autem est apud LXX. interpretes, quos Suidas hic uti et alibi passim sequitur, locum hunc aliter legi ac in textu Hebraico, qui sic habet: *Habitatio filiorum Israel, qua manserunt in Aegypto, fuit CCCXXX. annorum.* LXX. interpretes vero addunt, καὶ ἐν γῆ Χαναάν αὐτοὶ καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν: quae verba ad complendum dicti loci sensum omnino necessaria esse ratio chronologiae manifeste evincit. Vide praeter alios Marshamum in Canon. Chron. ad Sec. V. ubi de aera peregrinationis Israelitarum agit. Küst. 10. καὶ ante τριάκοντα om. *V. qui omisit etiam ἔτη post Ἰακώβ, item scripsit ἀπὸ Ἰακώβ. 12. γενέσεως] γεννήσεως A. B. V. E. Med. ἔτη εἰκοσιπέντε] Ex numeris annorum, quos Suidas hic recenset, colligitur tantum summa CCCLX. non vero, ut oportebat, CCCXXX. Desunt enim anni LXX. Ratio haec est, quod post verba illa, μέχρι Ἀμράμ, ἐξήκοντα τρία, exciderit epocha temporis ab Amram usque ad Mosen: cui epochae si LXX. illos annos tribuas, qui dictae summae desunt, res recte se habebit. Küst. 15. Ἀμράμ] Male ante Ἀβραμ: quod mendum ab Wolfio etiam observatum fuerat. Küst. Ἀβραμ A. B. E. 16. τῆς] γῆς A.

det. Μόρυχος autem est epithetum, quo illi Bacchum insignant, quod facies eius in vindemia musto et ficibus illinitur. μορῦξαι est enim inquinare. Et Homerus μεμορνηγμένος dixit de re inquinata. ea vero de causa stultus iudicatus est, quod statua eius extra templum sub dio in vestibulo collocata est. dicitur autem de iis qui stulte faciunt. Μωρούς. Sapientes mundi huius Scriptura stultus vocat. Μωροί. Stulti, et insipientes, et hiantes Mammacythi: quales fuere Melitides, Butallo, Coroebus. Μῶσθαι. Apud Lacones significat quaerere. Recondita quaerere et curiose scrutari. Μῶν. Sic ab Aegyptiis aqua vocatur: unde dicitur est Moyses. Μωυσῆς. Moyses, Propheta et legislator. Huius anno LXXX. filii Israelis

ex Aegypto egressi sunt: in qua fuerant inquilini annos CCXV. quomodo igitur Deus Abrahamo dicit, *Semen tuum inquilinum erit annos CD?* sed manifestum est ab ascensu Abraham ex Charan populi inquilinatum esse numerandum. non enim in Aegypto sola fuit ille inquilinatus, sed in terra etiam Chanaan. Moyses enim dicit: *Inquilinatus autem filiorum Israelis in terra Chanaan et in Aegypto fuit annorum CCCXXX.* Et Abraham quidem ab ascensu e Charan usque ad Isaac nativitatem, anni sunt XXV. ab Isaac usque ad Iacobum, anni LX. ab Iacobo usque ad Leui, LXXXVII. ab Leui usque ad Caath, XLV. ab Caath usque ad Amram, LXIII. [ab Amram usque ad Moysen, LXX.] ab Moysen usque ad exitum, LXXX. et sic

Τοῦ Μωσέως γεννηθέντος, οἱ τεκόντες δεδιότες τοὺς Αἰγυπτίους μηχανῶνται πλέγμα βύβλινον, ἐμφορὲς τῇ κατασκευῇ κίστιδι, μέγεθος ποιήσαντες αὐταρκεῖς εἰς τὸ μετ' ἐδρυχωρίας ἐναποκεῖσθαι βρόφος· ἔπειτα χρίσαντες ἀσφάλτην κατὰ τοῦ ποταμοῦ βάλλουσι. Θερμοῦθις δὲ ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τούτου ἀκέλλετο. τριετὴ δὲ γενομένη θαναστὸν ὁ θεὸς τὸ τῆς ἡλικίας ἐξῆρεν ἀνάστημα.

Ἵτι Μωυσῆς δὲ ὄγδοήκοντα ἡμέρας ἐνήστευσε· τεσσαράκοντα τὰς προτέρας, καὶ τεσσαράκοντα μετὰ τὸ συντρίψαι τὰς πλάκας, σαπφείρω λίθῳ δακτύλῳ Θεοῦ γραφείσας.

[Ἵτι οὐδεὶς ἦν ἀφιλότιμος οὕτως, ὡς Μωυσῆν θεασάμενος μὴ ἐκπλαγείη τῆς εὐμορφίας.]

Μοῖρα. μερίς, τὸ καθήκον· καὶ ἡ εἰμαρμένη. Ἰώσηπος· Μεγίστη γὰρ ἦν μοῖρα τοῦ πολέμου λεφθεῖς ὁ Ἰώσηπος.

Μοιρηγενές. ἀγαθῇ μοίρᾳ γεγεννημένε.

Μοίριχος. ὄνομα κύριον.

Μοιροδοκῆσαι. ἀντὶ τοῦ, μέρους μεταλα-20 ἀπρεπῆς κουρᾶ καὶ κιναιδώδης, καὶ κῆπος ἄλλο

βεῖν. Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς Καλλίου ἐνδειξιν ἀπολογία.

Μοιχάγρια. τὰ ἀντὶ τῆς μοιχείας ἀγρεύματα, ἐπὶ τῷ ληφθῆναι μοιχὸν ἀποτινόμενα.

Μοιχάζω. Ἀκολάστων γυναικῶν ἐμοίχασε.

Μοιχαλῖς. ἡ πόρνη, ἡ μοιχευομένη. 584

Μοιχεία. Μοιχεία καὶ φαρμακεία ταυτὸν ἐστίν· καὶ γὰρ ἀμφότερα λάθρα γίνονται. λέγονται δὲ καὶ ἐπιβουλαί· καὶ οὔτε ἡ μοιχευομένη οὔτε ἡ φαρμακεύουσα φιλεῖ τὸν ἄνδρα.

Μοιχίδιον. τὸν ἐκ μοιχοῦ γεγεννημένον. οὐχ ὅτι Ἐκαταῖος, ἀλλὰ καὶ Ὑπερίδης.

Μοιχός. ὁ πόρνος. ἐκ τοῦ μῆ καὶ τοῦ οἴχομαι· ὁ ἐπιτηρῶν, μὴ οἴχεται ὁ ἄνηρ τῆς γυναικός, ἵνα εἰσέλθῃ. Μυχός δὲ ὁ σκοτεινὸς τόπος· παρὰ τὸ νύξ νυκτός, καὶ τροπῇ μυχός.

Μοιχός. εἶδος κουρᾶς κιναιδώδους. Ἀριστοφάνης·

Κρατῖνος αἰεὶ κεκαρμένος μοιχὸν μῆ μαχαίρᾳ.

1. Τοῦ Μωσέως γεννηθέντος, οἱ τεκόντες δεδ.] Haec et quae sequuntur Suidas hausit ex Iosephi Antiq. Iud. lib. II. c. 9. [s. 4.6.] ut Pearsonus monuit. Küst. τεκόντες] τεκόντες δὲ αὐτὸν E. Med. Ubi τοῦ M. γενν. cum praegressis copulantur. 3. τῇ κατασκευῇ] Leg. τὴν κατασκευήν. Vid. in v. Ἰθματα. Tour. T. I. p. 261. κίστιδι] Apud Iosephum loco laudato legitur κιστιδι. Küst. μέγεθος] μεγέθους A. B. V. μέγεθος αὐτῷ Ioseph. Mox ἐν om. A. B. V. ante ἐναποκεῖσθαι. Verum lege cum Iosepho τὸ βρόφος. 6. Θερμοῦθις Ioseph. 8. ἀνάστημα] Repetitus hic locus in v. Ἀνάστημα ἡλικίας. 9. Ἵτι Gaisf. cum *V. 13. οὐδεὶς δ'] Ἵτι οὐδεὶς A. *V. οὐδεὶς B. V. E. Haec tamen A. in marg. Contra *V. post γραφείσας e superioribus repetit: Ἵτι ἐν τῷ π' ἔπει μωυσέως ἐξῆλθον υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου — γέγονεν ἡ παρολιθίσις τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐν τῇ χαναάν. τοῦ δὲ ἀριδίου τὴν ποσότητα παρήκαμεν. Itaque locum notavi, petitum opinor ex v. Αφιλότιμος. Sunt autem verba Iosephi II, 9, 6. Post Gaisfordus delevit cum B. V. E. Med. Μωσά, γυνὴ Ἐβραία· ἥς ἐστι σύγγραμμα ὁ παρ' Ἐβραίοις νόμος· ὡς φησιν Ἀλέξανδρος ὁ Μιλήσιος, ὁ Πολύσταρ: quae leguntur supra in v. Ἀλέξανδρος ὁ Μιλήσιος. Primus ex A. marg. edidit Aldus. 16. Ἰώσηπος] Lib. III. [c. 8, 1.] de Bello Iud. p. 850. Küst. 17. Ἰώσηπος] ὁ Ἰώσηπος dedi cum A. 18. Μοιρηγενές] Ex Scholiasta Homeri II. γ. 182. 20. Μοιροδοκῆσαι] Ex Harpocrate. Μοιρολαχῆσαι Valesius in Harpocr. p. 129. μοιρολογῆσαι Valckenarius.
1. τὴν Καλλίου] Καλλίονος *V. τὴν sustulit cum Harpocr. 3. Μοιχάγρια] Od. 9. 332. τὰ ante ἐπὶ om. A. V. E. Med. Zon. p. 1371. Photius, Etyim. et Lex. Bachm. p. 302. In fine ἀποτινόμενα E. Med. Phot. ἀποτινόμενα Zon. 5. Ἀκολάστων γυναικῶν ἐμοίχ.] Mira constructio. Quomodo enim μοιχάζειν genitivum asciscat? Sed nil opus est haesitatione. Scribendum enim proculdubio est, ἀκολάστους γυναῖκας ἐμοίχασε. Küst. Leg. ἀκόλαστον γυναῖκα, vel ἀκόλαστον γυναῖκα ἐ. Libanius I. p. 206. De Helenā intelligendum, quam Paris vitiauit. Tour. Idem alias: πολλὰς τῶν ἀκολάστων γ. ἐ. 6. Μοιχαλῖς] Exempla vide apud Lobeck. in Phryn. p. 452. Schleuser. Lex. V. et N. T. Schol. Gregor. Naz. p. 73. ed. Montac. Ἡ μοιχῆς, ἡ μοιχαλῖς οὐκ εἰρηται· χρωῖται δὲ ἀντὶ τοῦ ὀνόματος τῇ μετοχῇ οἱ συγγραφεῖς, οἷον ἡ μοιχευομένη· ἀλλ' οἱ ἄγιοι πατέρες οὐκ ἐφρόντισαν τῆς πάσης ἀκριβείας τῶν ἐπιτελῶν λεξυδρίων τούτων, ὡς Θεοῦ ἄνθρωποι, ἀλλ' ἐστὶν ἡ παρεῖδον ἐκόντες, τὴν τῶν πραγμάτων ἀλήθειαν προτιμήσαντες, ἢ οὔτε ὑποῦσθαι οὔτε ταπεινοῦσθαι τοῖς ὀνόμασι πέφυκε. Gaisf. 7. Μοιχεία] Artemidor. Oneir. IV, 71. Hemst. Geminavit Μοιχεία cum A. *V. Gaisf. φαρμακεία] φάρμακον A. V. φαρμακία Med. 8. ἀμφότερα γὰρ] καὶ γὰρ ἀμφότερα A. V. M. καὶ φ. λάθρα γίνονται, καὶ ἀμφότερα ἐπιβουλαὶ λέγονται Artemid. 10. φιλεῖ] φιλοῦσαι perperam editus Artemidorus. 11. Cf. Themist. Or. XXVI. p. 392. οὐχ ὅτι Ἐκαταῖος ἀλλὰ καὶ om. Photius. 13. τὸ] τοῦ post καὶ A. B. E. *V. 17. Ἀριστοφάνης] Acharn. 849. 19. κεκαρμένος B. E.

egressus est Israel ex Aegypto. † Cum Moses natus esset, parentes eius, Aegyptios metuentes, vas aliquod ex papyro con-textuerunt, structura cistae simile, ea magnitudine, ut infans in eo commode iacere posset. deinde vas istud illitum bitamine in flumen iecerunt. Thermuthis vero filia regis eum sustulit. postea cum trimus esset, deus admirandam staturae proceritatem ei dedit. — Moses autem dies LXXX. ieiunavit; quadragenos priores, et totidem post contractas tabulas, gemma sapphiro et Dei digito scriptas. [Nemo porro ab omni elegantia adeo alienus erat, quin Mose conspecto eius formae praestantia percelleretur.] Μοῖρα. Portio, officium. item satum. Iosephus: Maxima enim belli pars fuit Iosephus captus. Μοιρηγενές. Bono fato nate. Μοίριχος. Nomen proprium. Μοιροδοκῆσαι. Alicuius rei participem esse. Antiphon in

Apologia contra Calliae accusationem. Μοιχάγρια. Multa ob adulterium soluta, quam pendit in adulterio deprehensus. Μοιχάζω. Libidinosas mulieres adulterio rittavit. Μοιχαλῖς. Moecha, adultera. Μοιχεία. Adulterium et veneficium idem sunt. utrumque enim clam fit, et appellantur insidiae. neque adultera aut venefica virum suum amat. Μοιχίδιον. Ex adulterio procreatum. sic non solum Hecataeus, sed etiam Hyperides. Μοιχός. Adulter. vocabulum hoc compositum ex adverbio μῆ et verbo οἴχομαι: quasi dicas, qui observat, an maritus uxoris nondum diacesserit, ut ipse ad eam ingrediatur. Μυχός vero dicitur locus obscurus. ab νύξ νυκτός, unde per mutationem μυχός. Μοιχός. Genus tonsurae, qua cinaedi uti solebant. Aristophanes: Cratinus semper adulteri et cinaedi more tonsus una machaera. μοιχός

εἶδος, καὶ σκάφη ἕτερον. καὶ παροιμία· Ἐλκει μοι-
χὸς ἐς μυχόν. ῥηθεῖσα ἢ παροιμία τῷ Καλλιῶ. Ἐπι-
τοῖς μοιχοῖς οἱ νόμοι τοὺς δημίους ὀπλίζουσιν· οἱ δὲ
κηπουροὶ τὰς ῥαφανίδας φτυτεύουσιν, αἷς εὐθὺς ἐὰν
ἄλῳ τις τιμωρεῖται. Καὶ τὸ ῥῆμα μοιχῶ. καὶ μοι-
χόμενος ἢ μετοχή.

Μυῖα, Θεσπιακὴ λυρική. μέλη πρὸς λύραν
ἀρμόζοντα.

Μυῖα, Σπαρτιατικὴ ποιήτρια. ὕμνος εἰς Ἀπόλ-
λωνα καὶ Ἀρτεμιν.

Μυῖα, Πυθαγόρου τοῦ μεγάλου καὶ Θεανοῦς,
Σαμία.

Μυῖα γρος. ὁ μυιοθήρας.

Μυῖας δάκρυον. διὰ τὴν Θηβαίων παρανο-
μίαν εἰς τὸ ἐν Λαδώνῃ μαντεῖον· ἀφ' οὗ εἰρηται καὶ
τό, Παρὰ Βοιωτοῖς μαντεύσαιο. ἡσέβησαν γὰρ καὶ
οὔτοι εἰς τὴν ἰέρειαν, ἐμβαλόντες αὐτὴν εἰς τὸν ἐν
Λαδώνῃ λέβητα, ἐρωτικῶς διατεθεῖσαν εἰς ἓνα τῶν
θεωρῶν.

Μυῖται. σκαρδαμύττεται.

Μυῖται. Μυῖν ἐστὶ τὸ τὰ χεῖλη πρὸς ἄλληλα
συνάγειν. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ μύλλειν λέγεται. τινὲς
δὲ, τοὺς ὀφθαλμοὺς συνάγετε δυσαρροστοῦσαι. ἢ ὡς-
περ μύες καταδύσθε, καὶ σκαρδαμύσσεσθε. ἢ μύλ-
λετε, ἢ μυκτηρίζετε. Ἀριστοφάνης·

Τί μοι μυῖται κἀνανεύετε;

τί χροὺς τέτραπται; τί δάκρυον κατεῖβεται;

Μυγαλή. εἶδος ζῴου.

Μύγης. γέροντος ἄδυναμία.

Μύγματα. καταξέσματα.

Μυγμός. ὁ στεναγμός. καὶ ὁ τοῦ μ ἤχος. 585

Μυδαλέας. διαβρόχους.

Μυδαλία δάκρυσι.

Καὶ μυδαλέον, δίνυρον, παρὰ Ἀρχιλόχῳ, διάβρο-
χον. λέγει δὲ τὸ ἐπίδακρον καὶ κάθυρον αἶμα, τὸ
ἐννότερον, ἔνπαρόν. Καὶ μυδαλέος, ὁμοίως.

Μυδᾶν. νοτιᾶν, δίνυρον εἶναι, καὶ σήπεσθαι.
δευτέρως συζυγίας τῶν περισπωμένων. σημαίνει δὲ

1. σκάφη] Immo σκάφιον. Vide infra h. v. Küst. Melliora suppedabit v. Κήπος. 2. μοιχόν] μυχόν A. V. Nihil mutat v. Ἐλκει μοιχός. 4. κηπουροὶ] κηπουροὶ A. B. V. E. ῥαφανίδας φτυ.] Ut hunc locum recte intelligas, lege Suidam v. Παρα-
τλήεται et ῥαφανίς. Küst. 7. Μυῖα Θεσπ.] Huius vel sequentis Myiae meminit Lucianus in Eucomio Muscae extremo.
Küst. Coel. Rhodig. VIII, 1. Eandem cum Corinna esse quidam putant. Reines. Harum meminit Eudocia p. 303. Sed vidit
Welckerus in Cruzeri Melett. II. p. 13. Thespiansem poetriam a Corinna nihil diversam fuisse, coll. v. Κορίννα. Θεσπια-
κή] Θεσπική E. 8. ἀρμόζουσα] ἀρμόζοντα A. B. V. E. 11. Μυῖα] De hac Myia nihil habeo quod addam post accuratam
diligentiam Menagii, qui de ea egit in Historia mullorum philosopharum. Küst. Μυῖα γυνὴ τοῦ Μίλωνος Κροτωνιάτου [amb].
Vit. Pyth. I. extr. et Porphy. V. Pyth. p. 5. Reines. 13. V. Hesyechius. 14. Μυῖας δάκρυον] Conf. historiam quae
refertur a Strab. IX. p. 616. 617. [402.] Hemst. παρανομίαν] Sic recte habent MSS. Paris. At priores editt. pessime πα-
ροιμίαν: pro quo Portus legendum censebat παροινίαν. Küst. 16. Παρὰ] Περὶ B. μαντεύσασαι V.

1. Μυῖται. σκαρδαμύττεται] Legerim potius, μυῖται, σκαρδαμύττετε, per e in syllaba ultima. Küst. Sic plano Photius,
adversante Hesychio; nec dubium quin haec cum continua glossa sint iungenda. Item Schol. Aristophanis σκαρδαμύττετε.
2. Μυῖται] Sic rectius habet MS. Paris. A. quam priores editt. in quibus legitur μυῖται, per ai in syllaba ultima. Referenda
enim est haec nota ad subiunctum locum Aristophanis, in quo μυῖται legitur, non vero μυῖται. Küst. μῶν γὰρ Schol.
6. Ἀριστοφάνης] Lysistr. 126. Ubi τί μου μ. Med. 8. κατεῖβεται] κατεῖβετε B. E. et A. pr. 10. Μύγης] Sic etiam legitur
apud Photium in Lexico inedito. At Hesyechius habet μύδης. Sed de voce hac obscura et prorsus inusitata nihil mihi explorati
esse fateor. Küst. Μυγὴ Zon. p. 1377. Μύττις *V. Statim cum V. delevi, quae habet A. in marg. Μυγδόνιος. ὁ ἀπὸ τῆς
Μυγδονίας. Ceterum pro ὁ ἀπὸ Μυγδονίας habet ὁ A. 11. Μύγματα] Sic Photius. Ex vitio pro ἀμύγματα positum iudi-
cabat H. Steph. Ind. Thesauri. Sed v. Tittm. in Zon. p. 1378. 12. Μυγμός] Diodor. Sic. XVII. p. 611. C. ὁ δὲ κύων οὔτε
κλαγγὴν οὔτε μυγμὸν προέμενος. Hemst. μύος ἤχος] Henricus Stephanus ex veteri codice, recte rescribendum monet, μῦ
ἤχος, i. e. sonus my. Vide paulo post v. Μῦ. Küst. Dedit Gaisf. μ cum A. firmante Theodosii Gramm. p. 17. μῦ *V. 14. Μυ-
δαλία δάκρυσι] Verba, de quo Küsterus monuit, Sophocl. Electr. 167. Mox δρύνιον Photius pro δίνυρον. 16. λέγει δὲ τὸ ἐπί-
δακρον καὶ κάθ.] Locus hic est corruptus et mutilus; quem quia sanare non potui, ἀνερμήνευτον reliqui. Küst. Non extat ut
opinor Archilochi locus (nam discrepat fr. I. 4.), quo haec interpretatio possit referri. Cf. II. l'. 54. Eadem fere Hesyechius.
17. τὸ ἐννότερον ἔνπαρόν. Καὶ μυδαλέος, ὁμοίως] Verba haec ex Paris. A. addidi, quae in prioribus editt. [et B. E. V.] desi-
derantur. Küst. Leg. τὸ νοτερόν. Callimach. Ep. 5. 8. Vid. Hesyech. v. Μυδαλ. Suid. v. Πᾶν. Tour. IV. p. 162. Tres supe-
riores voces confirmat Photius. 18. Μυδᾶν] Vid. Timaeus p. 184. ibique Ruhnken.

enim dicebatur tonsura quaedam indecora et impudica. κήπος
aliud erat tonsurae genus atque σκάφη. et proverbium: Adul-
ter ad latibula trahit. dicebatur hoc in Calliam. † Leges in
adulteros armant carnifices; et hortulani raphanos plantant,
quibus adulter, simulac deprehensus est, punitur. Verbum
est μοιχῶ, unde μοιχόμενος participium. Μυῖα Θεσπιακή.
Myia, Thespica lyrica. scripsit carmina lyrica. Μυῖα.
Myia Spartana, poetria. hymnos in Apollinem et Dianam scri-
psit. Μυῖα. Myia, Pythagorae magni et Theanus filia, Sa-
μία. Μυῖα γρος. Muscarum venator. Μυῖας δά-
κρυον. Myiae lacrima. dictum propter Thebanorum scelus,
quod oraculum Dodonaeum violarunt; unde illud etiam dictum est:
Apud Boeotos vaticinare. nam et illi sacrificulam violarunt,

quam in Dodonaeum lebetem coniecerunt, cum unius ex legatis
amore capta fuisset. Μυῖται. Connivet. Μυῖται.
Μυῖν est, labra inter se contrahere: quod ipsum μύλλειν dici-
tur. quidam vero interpretantur, oculos clauditis per contem-
ptum. vel, tanquam mures vos absconditis, et oculis nictatis.
vel, os distortuetis. vel, naso suspensio deriditis. Aristopha-
nes: Quid labra distortuetis et dicta renuitis? cur colorem
mutastis? cur lacrimas funditis? Μυγαλή. Animalis
genus. Μύγης. Senis imbecillitas. Μύγματα. Lan-
tiones. Μυγμός. Gemitus. item sonus litterae μ. Μυ-
δαλέας. Humidas. Lacrimis madida. Et μυδαλέον, apud
Archilochum, madidum, udum. dicit autem sanguinem destillan-
tem, putrescentem, foedum. Item μυδαλέος. Μυδᾶν. Hu-

ἐν εἰλημένῳ καὶ φουσᾶσαι καὶ οἰδαῖναι. οἰδαῖναι
ταῦτα ταῦτα καὶ ταῦτα τοῖς νεκροῖς κατὰ τὰ ἔνδον.

Μυδῶσαν. ὄνομα.

Μυδῶνος καὶ Μυδῶνος. ὄνομα κύριον.

Μυδῶντες. βρέχοντες, διωγραμμένοι, σαπέν-
ται καὶ ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἦς παρὰ Κύπριδι ταῦτα μύροις ἔτι πάντα
μυδῶντα

κείνται, παρθενίων ὑγρὰ λάφυρα πόθων.

Μύδρος. σίδηρος ἀργός, πεπυρακτωμένος. 10

Ἡέλιον πυρόεντα μύδρον ποτὲ φάσκεν ὑπάρ-
χειν,

καὶ διὰ τοῦτο θανεῖν μέλλεν Ἀναξαγόρας.

οὗτος ὁ φιλόσοφος τὸν ἥλιον μύδρον ἔλεγεν εἶναι
διάπυρον καὶ μεῖζω τῆς Πελοποννήσου.

Μυελόεντα. τροφήν ἔχοντα.

Μύες.

Μυζεῖ καὶ μύζει. θηλάζει, λείχει. Ξενοφῶν

Ἔδει δὲ εἶ τις διψῶν λαβόντα εἰς τὸ στόμα μυζεῖν
τοὺς καλάμους· καὶ πάνυ ἄκρατος ἦν ὁ οἶνος, εἰ μὴ 20
τις ὕδωρ ἐπιχέοι.

Μυζήσας. Ὁ δὲ Δημοσθένης φάρμακον ἔχων
ὑπὸ τῆ σφραγίδι μυζήσας ἀπέθανε.

Μῦ μῦ. ἀπὸ τοῦ μῦ παρῆκται τὸ μύζειν, πολ-
λοῖς ἄλλοις ὁμοίως. μύζειν δὲ ἔστι τὸ τοῖς μυκτῆρσι
5 ποῖον ἔχον ἀποτελεῖν. Ἀριστοφάνης·

Τί μύζεις; πάντα πεποῖηται καλῶς.

Μυζῶντες. ἐκπιέζοντες.

Μυηθῆναι. ἐδόκουν οἱ μνούμενοι εἰς τοὺς εὐ-
σεβεῖς τάττεσθαι. καὶ Ἀριστοφάνης·

Δεῖ γὰρ μυηθῆναι με πρὶν τεθνηκέναι.

Μύησις. μάθησις, κατήχησις, ἐπιστήμη. εἰ-
ρηται δὲ παρὰ τὸ τὰ μυστήρια καὶ ἀπόρρητα τελεῖ-
σθαι· ἢ διὰ τὸ μύοντας τὰς αἰσθήσεις καὶ ἐπέκεινα
σωματικῆς φαντασίας γενομένους τὰς θείας εἰσδέ-
15 χεσθαι ἐλλάμψεις.

Μυθῆαι. λέγεις.

Μυθῆσας. εἰπών.

Μῦθος. λόγος ψευδῆς, εἰκονίζων τὴν ἀλή-
θειαν.

Μυκάλη, καὶ Μυκαλησσός, ὄνομα πό-
λεως· παρὰ τὸ ἐκεῖ μυκᾶσθαι τὰς Γοργόνας.

1. Vide Etym. M. p. 593. φουσᾶσαι καὶ οἰδαῖναι] οἰδαῖναι καὶ φουσᾶσαι A. *V. hic tamen φουσᾶσαι. 4. ὀνόματα κύρια] Immo ὄνομα κύριον, quod cum *V. reposui. Cf. II. ε. 580. φ. 209. 5. βρέχοντες] Sic recte habent MSS. Paris. [*V.] item-
que Photius in lexico inedito [cum Lex. Bachm. p. 304.]. At in prioribus edit. male legitur τρέχοντες. Küst. Nec τρέχοντες nec
βρέχοντες placet. Utrumque enim ἀπροσδιόνυσον est, et nullius frugis. Repono, Μυδῶντες. βραχύντες. Hesych. Μυδῶσαι.
βραχύναι, σαπῆναι. Tourp. I. p. 411. Melius et facilius erit βραχύντες. Pearson. IV. p. 460. διωγραμμένοι Med. 7. Οἷς
παρὰ] ἢ παρὰ A. cum Anthol. Pal. V, 199. Epigr. Hedyli V, 3. 4. Quod reposuerant Piersonus et Ruhnkenius. Mox πάντα om.
B. E. 9. κίται] κείνται A. V. Anthol. 10. Μύδρος] Gl. Herod. I, 165. Μύδρον. σίδηρον ἀργόν. 11. Ἡέλιον πυρόεντα
μύδρον.] Distichum hoc est pars Epigrammatis in Anaxagoram, quod integrum legitur apud Laertium in Anaxagora: ut Portus
monuit. Küst. Vid. Anthol. Pal. VII, 95. 15. -διάπυρον] Quae subsequerentur τούτῳ πύριον λίθον omiserunt A. V. cum
Dlog. Laert. II, 8. 16. Μυελόεντα] Od. I. 293. 17. Μύες] Μύες infra A. in marg. Item Μύες Med. Om. vulg.
18. Ξενοφῶν] Lib. IV. de Exped. Cyri p. 332. (5, 27.) ut Pearsonus observaverat. Küst. Locus paulum immutatus, qui nunc
praebet μύζειν. 20. εἰ μὴ] εἰ om. A. *V.

1. Ὁ δὲ Δημοσθένης φάρμ.] Vide supra v. Δημοσθένης. Küst. 3. Μῦ, μύζει] Μῦ μῦ A. B. V. E. Mox Gaisf. inseruit ποῖον
cum iisdem, relicto μυκτῆρσι: nos cum *V. Ceterum glossam, ut nunc est posita, litterarum ordini repugnare constat. Sed
omnia cum redeant ad explicationem verbi μύζειν, iunctam illam praegressis, satis fuerit μῦ μῦ a primordio removeri.
5. Ἀριστοφάνης] Thesmoph. 238. ubi similia sub parietinis Scholiorum latent. 7. Μύζοντες Lex. Bachm. p. 304. et Photius.
9. Ἀριστοφάνης] Pac. 377. 11. κατήχησις] καθήγησις Zon. p. 1376. 13. μύοντας] μύοντα Med. 16. Μύθῆαι:] Scri-
psi Μυθῆαι cum Od. β'. 202. 18. Mythi definitio communis est cum Aphthonii aliorumque doctrina. Quae subtexebantur,
διαφέρει δὲ αἶνος μύθου, τῶ τὸν αἶνον μὴ πρὸς παιδας, ἀλλὰ πρὸς ἀνδρας πεποιθῆσαι, καὶ μὴ πρὸς ψυχαγωγίαν μόνον, ἀλλὰ
καὶ παραίτησιν ἔχειν τινά. βούλεται γὰρ ἐπικρυπτόμενος παραινεῖν τι καὶ διδάσκειν· ὅπερ Ἡρόδοτος φαίνεται πεποιθώς: ea ut
repetita de v. Αἶνος cum A. V. removi. Kústerus de fraude securus: „Haec et quae sequuntur ad verbum etiam leguntur
apud Scholiast. Aristoph. Vesp. 1251.“ 20. Glossam aliquo verborum defectu laborare docet Etym. M. p. 594, Utrumque no-
men sociavit Zon. p. 1376.

midum vel madidum esse, putrescere. est verbum secundae
coniugationis contractorum. significat inflari, tumidum esse,
intumescere. sepulcra enim cadaveribus intrinsecus tument.
Μυδῶσαν. Omentem. Μύδωνος et Μυδῶνος. Nomen
proprium. Μυδῶντες. Humectati, madefacti, putrefacti.
et in Epigrammate: Cuius apud Fenerem haec unguentis adhuc
omnia madentia iacent, virgineorum humida spolia amorum.
Μύδρος. Ferrum candens et ignitum. Anaxagoras aliquando
dixit, solem esse ignitam ferri massam: propter quod morte
multandus erat. etenim philosophus ille solem dixit esse lapi-
dem igneum, eumque Peloponneso maiorem. Μυελόεντα.
Medulla repleta. Μύες. Μυζεῖ, et μύζει. Sugit, lingit.
Xenophon: Oportebat autem, si quis sitiret, calamos in os
sumptos sugere: et vinum admodum erat forte, nisi quis illud

aqua temperasset. Μυζήσας. Demosthenes veneno, quod
sub sigilli pala habebat, exsucto mortuus est. Μῦ μῦ.
Ab μῦ deductum est verbum μύζειν: quemadmodum alia multa
formata sunt. μύζειν vero est naribus sonum quendam edere.
Aristophanes: Quis mussas? omnia facta sunt praeclare.
Μυζῶντες. Exsurgentes. Μυηθῆναι. Qui initiati erant
in numerum beatorum vulgo referebantur. Aristophanes: Opor-
tet enim me initiari, priusquam moriar. Μύησις. Initia-
tio, disciplina, institutio. dictum ab arcanis mysteriis, quibus
homines initiabantur. vel, quod initiati clausis sensibus et ultra
corporeas imaginationes eveci divinas illuminationes recipie-
bant. Μυθῆαι. Loqueris. Μυθῆσας. Locutus. Μῦ-
θος. Oratio falsa, veritatem adumbrans. Μυκάλη. Et Μυ-
καλησσός, nomen urbis: sic dictae, quod ibi Gorgones mugierant.

Μύκη. ἡ θήκη.

Μυκηθμός. ἡ τῶν βοῶν φωνή.

Μυκήνη. πόλις.

Μυκήσαντος. ἠγήσαντος. Ὅμηρος.

Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς 5
ἔχον Ὄραι.

Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι.

Οὐ βαρὺ μυκήσαντος, ὁ θαρσαλεώτερος
ἄλλων

τετραπόδων, ἐλάφων ἔδραμεν δεξύτερον. 10

Μύκητα. καὶ μύκητες, ἀναστήματα τινα σπογο-
γοειδῆ περὶ τὴν θρυαλλίδα. καὶ οἱ ἀμανῖται. καὶ
ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους. ἐν Ἐπιγράμματι.

Μήποτε λύχνε μύκητα φέροις, μηδ' ὄμ-
βρον ἐγείροις.

Μυκητίας σεισμός. ὁ ἠχοποιός.

Μύκλος. ὁ τράχηλος.

Μυκόνιον. τόπος.

Μυκωμένου. βοῶντος.

Μυκῶνιος γείτων. αὕτη τάττεται κατὰ
τῶν διαβεβλημένων ἐπὶ γλισχρότητι καὶ σμικροπρε-
πειᾷ, παρὰ τὴν σμικρότητα τῆς νήσου τῆς Μύκω-
νος καὶ εὐτέλειαν. καὶ ἕτερα παροιμία. Μυκωνίων
δίκην ἐπεισπέπαικεν εἰς τὰ συμπόσια. διὰ γὰρ τὸ
πένεσθαι διεβέβληντο ἐπὶ γλισχρότητι. εἶρηται δὲ
ἐπὶ τῶν ἀκλήτως εἰσιόντων εἰς τὰ συμπόσια.

Μυκτηρίζει. ἔξουθενεῖ.

Μύλακες. μυλώδεις λίθοι. ἡ εὐθεῖα μύλαξ.

Μύλην δὲ χρυσὴν εἶχεν ὁ βασιλεύς, ἀφ' ἧς εἰσιτέτο.

Μυλλάς. ἡ πόρνη.

Μύλας λεόντων.

Μυλασέων.

15 Μύλαι. οἱ ἔνδον δδόντες· οἷς λεπτύνειν εἰώ-
θασιν οἱ ἄνθρωποι τὴν τροφήν.

"Μυλαῖος. ὁ ἀπὸ τόπου. καὶ ὁ μολυσμός. 587

Μύλη. τὸ κάτω τοῦ μύλου· ὁ γὰρ ἄνω ὄνος

1. Μύκη. ἡ θήκη] Vide paulo post v. Μύκητα. Küst. 2. ἡ τῶν βοῶν] ὁ τῶν βοῶν Edd. ante Küst. 4. Ὅμηρος] II. ε. 749. 5. Αὐτόμαται] Αὐτόμαται scripsi cum V. et exemplis Homericis. 8. Οὐ βαρὺ μυκήσαντος] Versus Dioscoridii Ep. XI, 11. 12. Anthol. Pal. VI, 220. 11. Μύκητες] Vid. Bentleium fr. Callim. 47. Fragm. Archilochi 92. inter Poet. Min. Gr. T. I. p. 319. Anecd. Bekker. Ind. p. 1399. Gaisf. Addas intpp. Herodoti III, 64. ἀναστήματα] Sic auctoritate MStorum Pariss. rescripti, cum ante legeretur ἀναστατήματα. Küst. 12. θρυαλλίδα *V. καὶ ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους] Schollasta Nicandri Alexipharm. 103. Μύκης, κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ ξίφους, τὸ κατακλίον τὴν θήκην. Vide etiam Etymologum et Hesychium. Huc spectat, quod geographi tradant, Mycenae dictas fuisse ἀπὸ τοῦ μύκητος τοῦ ξίφους, i. e. a capulo gladii. Vide Stephanum Byzantium v. Μυκήναι: et ibi interpretes. Küst. V. Tittm. in Zon. p. 1376. 13. ἐν Ἐπιγράμματι] Agathiae XVII. pr. Anthol. Pal. V, 263. 14. μηδ' ὄμβρον ἐγείροις] Existimabant nimirum veteres, pluviae signum esse, si fungi circa ellychnia lucernarum concreverent. Vide Brodaeum in locum hunc Epigrammatis. Küst. Et nos in v. Βῶλος. 16. ἠχητικός] ἠχοποιός A. B. *V. 17. Μύκλος Edd. 18. Μυκῶνιον] Μυκῶνιον A. Μυκόνιον B. V. et Zon. p. 1378.
2. Μυκῶνιος] Clemens Alex. p. 426. Tourp. MS. Μυκῶνιος E. omissis ἡ παροιμία post αὕτη: quae ipsa nescit *V. ante Μυκῶνιος ponens παροιμία. Cum accesserint etiam Photius et Zenobius V, 21. illa delevi. 3. ἐπὶ γλισχρότητι καὶ σμικροπρεπειᾷ· παρὰ τὴν σμ.] Locum hunc ex optimo MS. A. supplevi, qui in reliquis MSS. Pariss. [B. V. E.] et prioribus edit. pessime mutilatus est, omissis nempe verbis hisce, καὶ σμικροπρεπειᾷ· παρὰ τὴν σμικρότητα τῆς νήσου τῆς Μύκωνος καὶ εὐτέλειαν. καὶ ἕτερα παροιμία· Μυκωνίων δίκην ἐπεισπέπαικεν εἰς τὰ συμπόσια. διὰ γὰρ τὸ πένεσθαι διεβέβληντο ἐπὶ γλισχρότητι. Causa omissionis huius manifesta est. cum enim γλισχρότητι in sententia hac bis occurat, festinans librarius vocem posteriorem pro priori accepit, et sic omnia verba intermedia praeteriit: quae ἀβλεψία plerasque in veteres scriptores lacunas invexit. Küst. 4. Μύκωνος etiam Photius et Zenob. 5. Μυκωνίων δίκην ἐπεισπέπαικεν εἰς τὰ συμπ.] Athen. lib. I. p. 7. Ὅτι περὶ Περικλέους φησὶν Ἀρχιλόχος ὁ Πάριος ποιητής, ὡς ἀκλήτου ἐπισπαιόντος εἰς τὰ συμπόσια Μυκωνίων δίκην. δοκοῦσι δὲ οἱ Μυκῶνιοι, διὰ τὸ πένεσθαι καὶ λυτρᾶν νήσον οἰκίειν, ἐπὶ γλισχρότητι καὶ πλεονεξίᾳ διαβάλλεσθαι. Küst. Μυκωνίων optimi codices Athenael. 7. ἐπὶ αἰσχρότητι perperam Arsenius p. 359. quod fugit Walzium. 9. Sub finem delevi χλευάζει cum A. V. Photio et Lex. Bachm. p. 304. Cf. Zon. p. 1379. 10. οἱ μυλώδεις] οἱ om. A. E. *V. Photius. λίθοι μυλώδεις Hesychius. Mox ὁ ante μύλαξ om. A. E. *V. Exemplum autem incerti scriptoris dubites ad glossamne Μύλη pertineat an nullo consilio lectores infererint. 12. Μυλλάς Med. et Photius. 13. Μύλας λεόντων. ὀδόντας λεόντων] Respexit Suidas ad locum illum Psalm. LVII, 6. Τὰς μύλας τῶν λεόντων συνέθλασεν ὁ Κύριος. Küst. ὀδόντας λεόντων omisi cum A. V. 14. ἐθνικόν add. Zon. p. 1374. male repetitum in v. Μυλωθροί. 15. οἱ ἔνδον] οἱ om. A. *V. 17. Cf. Zon. p. 1378. ἀπὸ] ὁ ἀπὸ τοῦ A. ὁ ἀπὸ V. Quod superest καὶ ὁ μολυσμός id de mola humana dictum (v. Bernard. in Nonn. II. p. 174. sq.) ad gl. Μύλαι erat retrahendum. 18. Μύλη. τὸ κάτω τοῦ μύλου. ὁ γὰρ ἄνω ὄνος λ.] Sic etiam Hesychius et Photius in Lexico inedito. At contra Helladius apud Photium p. 1589. μύλον sive ἀλέτονα vocari dicit superiorem lapidem molae; ὄνον vero inferiorem: quod verius puto. Videtur enim inferior lapis, molae ὄνος dictus, quod pondus lapidis superioris sustineat; quemadmodum asinus onera sibi imposita portare solet. Küst. Probavit Schneid. in Xenoph. Anab. I, 5, 5. τὸ γὰρ Lex. Bachm. p. 304. et Photius.

Μύκη. Ensis vagina. Μυκηθμός. Bona vox. Μυκήνη. Urbs. Μυκηθμός. Eius qui mugit. Homerus: Sponte sua portae crepuerunt coeli, quas custodiebant Horae. Et in Epigrammate: Quo graviter strepente leo ferarum audacissimus cervis celerius aufugit. Μύκητα. Et μύκητες, fungi ellychnii. item fungi et terra nascentes. item manubrium ensis. In Epigrammate: Nunquam, lucerna, fungum feras, neque imbrem excites. Μυκητίας σεισμός. Terrae motus cum mugitu conianctus. Μύκλος. Cervix. Μυκόνιον. Locus. Μυκωμένου. Mugientis. Μυκῶνιος γείτων.

Myconius vicinus. proverbium hoc dicitur in homines tenaces et sordidos: propter parvitatem et villitatem insulae Myconis. aliud proverbium: Myconiorum more in convivia irruunt. Myconii enim, ut pauperes, per avaritiam male audiebant. dicitur autem de iis qui invocati ad convivia accedunt. Μυκτηρίζει. Contemnit. Μύλακες. Molares lapides, casus rectus μύλαξ. Molam autem auream habebat rex, a qua vescebatur. Μυλλάς. Scortum. Μύλας λεόντων. Μυλασέων. Μύλαι. Dentes interiores: quibus homines cibum comminere solent. Μυλαῖος. Nomen a loco deductum. item mola. Μύλη. Infe-

λέγεται. Προκόπιος· Τῶν δὲ ἀχετῶν γῆς Ῥωμαίων διαμεθέντων, οὐκέτι τὸ ὕδωρ τὰς μύλας ἐνήργει.

Μυλήφατος.

Μυλιόωντες. Θρηνοῦντες.

Μύλλος πάντα ἀκούει. ἐπὶ τῶν κωφό- 5
τητα προσποιουμένων καὶ πάντα ἀκουόντων.

Μυλωθρικόν.

Μυλωθρός. ὁ μύλωνα κεκτημένος καὶ ἐργα-
ζόμενος.

Μύλωνος. ὄνομα κύριον.

Μύλοι. οἱ ὀδόντες, οὓς γομφίους καλοῦσι.

Μὺ μῦ, μὺ μῦ, μὺ μῦ, μὺ μῦ, μὺ μῦ, μὺ μῦ.
τοῦτο ὡς θρηνοῦντές φασιν. ἔστι δὲ ἱαμβος, ἔχων
τὸ μὲν-πρῶτον μῦ βραχύ, τὸ δὲ δευτέρον μακρόν.

Μύνη. ἡ πρόφασις.

Μύξα. τὸ πῆριττωμα τῆς κεφαλῆς. ἔνθεν καὶ
μυξότηρ, τὸ μέρος τοῦ σώματος. λέγεται μύξα καὶ
τὸ τοῦ λύχνου. ἐν Ἐπιγράμματι·

Τῷ με Κανωπιτῇ Καλλίστιον εἴκοσι μύξαις

πλούσιον, ἢ Κριτίου, λύχνον ἔθηκε Θεῶν
ἔς δ' ἐμὰ φέγγη

ἀθρήσας φήσεις, Ἔσπερε, πῶς ἔπεσες;

Μύξος. ὁ λαγόγηρος παρ' ἡμῖν, ἐπαφθῆ. Ἀλέ-

κτωρ πίνει, καὶ οὐκ οὐρεῖ· μύξος οὐ πίνει καὶ οὐ-
ρεῖ. λέγεται δὲ εἰς δυσουρίαν ὄνον.

Μυοπάρωνος. εἶδος πλοίου.

Μυοῦμενος. τελοῦμενος, μυσταγωγούμενος.

Μυοῦντα. πόλις.

10 Μυόχοδον. οὐδενὸς ἄξιον. Μένανδρος Ῥαπι-
ζομένη·

Ὁ μυόχοδος γέρων, λεληθέναι σφόδρα
οἴομενος.

Μυώνων. τῶν νευρωδῶν τόπων. Προκόπιος·

15 Γότθων δὲ τις ἀκοντίω βαλῶν, μυώνων δὲ οὐ ὄπι-
σθέν εἰσι τῶν κνημῶν ἑκατέρων ἐπιτυχῶν, ἐρχόμε-
νος τὸν νεκρὸν εἴλκε.

Μυωξία. ὑβριστικὸς λόγος. σημαίνει δὲ τοὺς
τῶν μυῶν χηραμούς.

1. Προκόπιος] Lib. I. de Bello Goth. c. 19. sed ubi γῆς Ῥωμαίων non legitur. Eas enim voces Suidas sententiae supplendae gratia de suo addidit. Küst. 3. Μυλήφατος] Od. β'. 355. 4. Μυλιόωντες] Vocem hanc melius et plenius explicat Etymologus: quem vide. Küst. Adde Zon. p. 1379. 5. Μύλος] Μύλλος A. B. V. E. et Zenobii MS. (ap. Gaisf.) V, 14. Μύλος etiam v. Ἐπίχαρμος: cf. Meinekii Quaest. Scen. I. p. 8. πάντα om. praeter Hesychium et Arsen. p. 358. Photius, qui verbis utitur paulum diversis. κωφότητα] κωφότητα A. κωφότητα V. E. pr. 6. πάντα] πάντων A. B. 8. Μυλωθρός. ὁ μύλωνα κεκτ.] Confer Nostrum infra v. Πυθίας. Küst. Et Harpocratonem sub v. Hic cum Photio ἐργαζόμενος ἑαυτῷ. Lex. Rhct. p. 279. ἔργ. ἐν αὐτῷ. 10. Μύλωνος] Μύλλιος Meursius Gret. p. 251. Hemst. ὄνομα κύριον male videtur accessisse. 11. γομφίους] γομφίας A. 12. Μὺ μῦ, μ.] Senarius hic legitur apud Aristoph. in principio Equitum. Küst. Mox πρῶτον ὁ A. μῦ om. *V. 15. Μύνη] Vid. Schol. Homer. Od. φ. 71. et Barnes. ibid. et v. 111. Tourp. MS. Vid. Hesych. 18. ἐν Ἐπιγράμματι] Callimachi LIX. (XXIII. pr.) Anthol. Pal. VI, 148. 19. Τῷ με κανωπιτῇ *V. similiterque κανωπιτῇ A. Κανωπιτῇ Edd. vulgg. Κανωπιτῇ Med.

1. λύχνον] λύχνιον A. B. V. E. Infra φύσεις V. E. et ἔπεσε V. 4. ὁ λαγόγηρος] Vid. Meursii Gloss. in v. Hemst. ὁ λαγόγηρος A. V. ὁ λαγόγηρος E. ἐπαφθῆ] Sign. incantationem, cuiusmodi multae ἐπαφαί in scriptis medicorum ad morbos depellendos occurrunt. Hemst. 6. δὲ καὶ] καὶ om. A. B. *V. inter vs. habet E. Eadem recurrunt supra in v. Ἀλέκτωρ. Statim Gaisf. delevit cum A. V. quae habet A. in margine: Καὶ παροιμία· Βαβαί Μύξος. (B. Μύξος om. Med.) ἐπὶ τῶν κομπαζόντων καὶ μεγαλυγούτων. Μύξος γὰρ ἐγένετο τῆς Ἀρτέμιδος ἱερῆς, ἀστειὸς τις καὶ μεγαλῆχος. Debebantur glossae superiori Βαβαί. 7. Μυοπάρων] Μυοπάρωνος A. B. V. E. Med. Quae sequenti glossae praefigebantur, Μυοῦμαι. αἰτιατικῇ. καὶ delevi cum V. Habet A. in marg. Vide Photium et Hesychium. 9. Gl. tacite posuit Gaisf. Cf. Zon. p. 1377. 10. Μυόχοδον] Sic habet Paris. A. [*V.] itemque Hesychius et Photius in Lexico inedito. At reliqui MSS. Paris. [B. E.] et priores editt. μυόχογον: cui lectioni vel series litterarum refragatur. Significat autem μυόχογον proprie stercus murium, ut ex Lexicis vulgatis constat. Küst. Μένανδρος] P. 153. Cuius numeros sic Bentleius disposuit, ut λεληθέναι ad alterum versum pertraheret. Recte quidem, si scripturam Med. Μυόχοδος γέρων. ὁ μυόχοδος γ. κτλ. diligenter interpretamur. Itaque reponi malim: M. Ῥαπιζομένη Μυόχοδος γέρων, Ἀεληθέναι σφόδρα. Dixit Aristophanes Pac. 786. σφουράδων ἀποκνήσματα. Deinceps cum V. removi: Μύω. τὸ χαμμύω. αἰτιατικῇ. Habet A. marg. 14. Προκόπιος] B. Goth. II, 23. in brevitate coactus. 15. Γότθων] Γόττων V. Mox μυώνων δὲ A. V. B. E. μυώνων τε Edd. ante Gaisf. μυώνων τε male Procop. edd. Mox leg. ἐρχόμενος. 18. Μυωξία] Confer de hac voce Hesychium. Küst. Aelian. de Anim. XII, 10. ubi Epicrates em. μυωξία, ut ad hunc locum respexerit Suidas. Tourp. MS. Videndus infra sub v. Μῦς λευκός. Similiter Schneiderus. δὲ καὶ] καὶ om. A. V. Photius et Lex. Bachm. p. 305. Posteriores significatum vide prolatum in Boisson. Anecd. IV. p. 393.

rior lapis molae. superior enim asinus dicitur. Procopius: Cum enim aquaeductus Romanorum incisi essent, aqua molas nou amplius versabat. Μυλήφατος. Μυλιόωντες. Lugentes. Μύλλος πάντα ἀκ. Dicitur in eos qui surditatem simulat, quamquam omnia audiunt. Μυλωθρικόν. Μυλωθρός. Qui pistrinum possidet, servosque alit in eo opus facientes. Μύλωνος. Nomen proprium. Μύλοι. Dentēs molares: quos etiam γομφίους vocant. Μὺ μῦ. Hoc tanquam lamentantes dicunt. est autem iambus, priorem syllabam μῦ brevem habens, posteriorem vero longam. Μύνη. Praetextus. Μύξα. Capitis excrementum. unde μυξότηρ dicitur pars corporis. item μύξα, ellychnium lucernae. In Epi-

grammato: Callistium Critiae filia me lucernam, viginti ellychniis divitem, dedicavit Deo Canopitae. mea vero lumina aspiciens dices: Hespere, quam cecidisti. Μύξος. Est idem quod apud nos λαγόγηρος. de hoc vulgo canis solebat: Gallus bibit et non mingit; Myxus non bibit, et mingit. dicitur hoc in difficultatem mingendi, qua asinus laborat. Μυοπάρωνος. Myoparo, navigii genus. Μυοῦμενος. Qui initiatur. Μυόχοδον. Res nullius pretii. Menander Ραπιζομένη: Senex, murium illud retribuentum, se valde latere putans. Μυώνων. Nervosorum locorum. Procopius: Gothorum vero quidam cum iaculo musculus utriusque virae percussisset, *accedens mortuum traxit. Μυωξία. Conta-

588 ¹ Μυωπάζω. τὸ φυλάττω.

Μυωπιζόμενος. μυωπάζων, παρακαμμύων, ἄκροις τοῖς ὀφθαλμοῖς προσέχων.

Μυωπίζω. καὶ τὸ τύπτω.

Μύωψ. μυῖά τις ἐρεθίζουσα τὰς βούς. λέγεται ὁ παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Ἑκάλῃ,

Βουσσός μύωψ,

ὁ τοὺς βούς σοβῶν καὶ διώκων μύωψ. λέγεται μύωψ καὶ ἡ μᾶστιξ τοῦ ἵππου· τὸ σιδήριον, ὃ ἐπὶ τοῦ ποδὸς φοροῦσι κεντοῦντες τοὺς ἵππους. Πολύβιος· Ὁ δὲ προσθεῖς τοὺς μύωπας ἐξ ἀμφοτέρων τοῖν μεροῖν, ἤλαυνε κατακράτος. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Λυσιδίκη σοὶ Κύπρι τὸν ἵππαστήρα μύωπα,
χρῦσεον εὐκνήμου κέντρον ἔθηκε ποδός.

Καὶ αὐθις·

Βουστρόφον ἀκροσίδαρον ἀπειλητήρα μύωπα.

Καὶ αὐθις·

Κέντρα τ' ἐναιμῆεντα διωξίπποιο μύωπος.

Μύρα. τόπος τῆς Λυκίων ἐπαρχίας. Καὶ Μυρέων ἀνδρῶπων, τῶν ἀπὸ Μύρας, τῶν Λυκίων.

Μύραινα. καταφερῆς. ἀπὸ τοῦ ζῳφου.

Ἦ προδοῦτι καὶ παράγωγος καὶ μύραινα σύ.

Μυρεῦς. ὁ τῶν Μύρων· ὡς Πατρεὺς ὁ Πατρῶν· καὶ ἡ δοτικὴ, Πατρεῖ καὶ Μυρεῖ.

Μυρία. πολλά, ἀναρίθμητα. μύρια δὲ ὁ ἀριθμός.

Μυριάμορον. μυρίων ἀμφορέων ἄξιον. Ἀριστοφάνης·

Πόθεν ἂν λάβοιμι ξῆμα μυριάμορον,

ὅτω προσείπω σ'; οὐ γὰρ εἶχον οἰκοθεν.

Μυριέλικτος. ἃ πολλὰ ἐλλίξει συστρεφόμενος. Εὐνάπιος· Ὁ βαρὺς ἐκεῖνος καὶ μυριέλικτος ὄφεις, [ὁ πολυέλικτος,] καθάπερ ὑπὸ τῆς Μηδείας ὑποψιθυριζόμενος [καὶ βαρυνόμενος] τὴν ψυχὴν, κεκαρωμένος παρέδωκεν ἑαυτὸν.

1. τὸ φυλάττω] Bochartus Hieroz. part. I. lib. Γ. c. 4. recte monuit reponendum hic esse τυφλώττω, i. e. caecutio. Oecumenius enim in 2 Petr. 1, 9. μυωπάζειν disertè interpretatur τυφλώττω, sic inquit: Μυωπάζειν δὲ τὸ τυφλώττειν εἴρηται, ἀπὸ τῶν ὑπὸ τὴν γῆν μυῶν. Plura de voce μυωπάζω vide apud Bochartum loco laudato. Küst. 3. ἄκροις τοῖς ὀφθαλμοῖς πρ.] Confer Nostrum supra v. Ἐμωπίασε. Küst. Eadem explicatio Hesychii. 4. Μυωπίζω] Iosephus I. p. 384. Τουρ. MS. Quod sequitur καὶ τραχιένδον erat sic: καὶ μυωπίζω. τύπτω διὰ μύωπος] διὰ μύωπος omisi cum A. B. V. 5. Μύωψ] Addit V. ὁ οἰστρος, mox omissis λέγεται usque ad finem glossae, nisi quod exhibet in marg. Μύωψ καὶ τὸ σιδήριον τὸ κέντρον τοὺς ἵππους· καὶ ἐν ἐπιγράμ. λυσιδίκη κύπρον τ. i. μ. χ. ε. z. ε. β. De quo additamento silet Gronovius. 6. παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Ἑκάλῃ] Locum Callimachi adducit Scholiasta Homeri in Odys. γ. 300. Οἰστρος, ὁ λεγόμενος μύωψ. ἔστι δὲ ζῳφον ὑπόχλιον τὴν μορφήν, ὅπερ ἂν εἰσέλθῃ εἰς τὰ ὦτα τῶν βοῶν, ἐξοιστρεῖν ἀναγκάζει τοὺς βόας. καὶ Καλλιμάχος· Βουσσόν, ὃν τε μύωπα βοῶν καλέουσι ἀμορβολ. Hinc apparet me hic apud Suidam pro βούς σώος [sic A. B. E.], ut priores editt. habent, recte reposuisse βουσσός. Confer Bentley in Fragm. Callim. XLVI. Küst. Scripsi βουσσός cum altero Schol. Homeric. 8. τὰς βούς] τοὺς βούς dedi cum A. 10. Πολύβιος] Fr. gr. 94. 11. ἀμφοτέρων τῶν μερῶν] ἀμφοτέρων τοῖν μεροῖν A. 13. Λυσιδίκη] Asclepiadae XXX. pr. Anthol. Pal. V, 203. 16. Βουστρόφον ἀκροσίδηρον] Antiphili Ep. IV, 1. Anthol. Pal. VI, 95. Βουστρόφον (vel βουστρόφον) A. B. E. Med. Tum ἀκροσίδαρον A. 18. Κέντρα τ' ἐναιμ.] Q. Maecii Ep. VI, 5. Anthol. Pal. VI, 233. ἐναιμῆεντα] Hanc lectionem ex Anthologia Epigrammatum revocavi, cuius loco priores editt. male exhibent αἰνωμέντα: at MSS. Pariss. [B. E.] ἐναιμῆεντα, quod proxime ad veram lectionem accedit. Küst.

1. Λυκίων] Λυκίας E. 2. ἀπὸ Μύρων τῆς Λυκίας] MSS. Pariss. ἀπὸ Μύρας. Utrumque recte. Dicitur enim et Μύρα, ας, ἡ, et Μύρα, ων, numero plurali. Vide Stephanum Byzantium. Küst. Μύρας τῶν Λυκίων A. d. Μύρας Gaisfordus, τῶν Λυκίων ἴψι recepit. 4. Μύραινα] Cf. Aeschyl. Cho. 986. 5. Ἦ προδοῦτι] Versus Comici videtur, ὃ προδοῦτι καὶ παράγωγος καὶ μύραινα σύ. Falck. προδοῦτι A. et Photius cum v. Προδοῦτης, προδοῦτιμα V. Deinde malim καὶ προαγωγέ: v. Aristoph. Ran. 1106. Vesp. 1064. Mox σύ μύραινα A. 6. ἐκ τῶν — ἐκ Πατρῶν] ὁ τῶν — ὁ Πατρῶν A. B. V. E. Eadem redeunt sub v. Πατρεῦς. Continuum glossam Μύραινα. ὄνομα ἰχθύος, omiserunt A. V. 8. καὶ ἀναρίθμητα] καὶ om. A. B. *V. Mox ὁ om. E. 10. μυρίων — ἄξιον] Decies mille amphoris dignum, immo potius ἀμφορεῖς πληρῶσαι δυνάμενον, sesquipedale Horatio. De qua compactione novatorum verborum vid. Voss. Inst. Or. IV, 1, 8. p. 20. Reines. 11. Ἀριστοφάνης] Pac. 525. sq. 12. ἂν λάβοιμι] ἀναλάβοιμι A. V. Ox. 14. στρεφόμενος] συστρεφόμενος A. B. E. *V. 15. Εὐνάπιος] Ed. Nieb. p. 103. sive fragm. 33. ed. Boiss. Quorum uterque crisin Toupiam expressit. καὶ μυριέλικτος ἐκεῖνος] ἐκεῖνος καὶ μυριέλικτος A. καὶ μυριέλικτος *V. ὄφεις ἐκεῖνος E. 16. ὁ πολυέλικτος] Vox ista πολυέλικτος est non nisi interpretatio τοῦ μυριέλικτος, a Suida pro more adiecta. Quin et quae sequuntur, βαρυνόμενος — κεκαρωμένος, vitium manifesto produnt. Alterum enim est nihil aliud quam alterius glossema. Suida supra: Καρωθεῖς βαρυνθεῖς τῇ κεφαλῇ — καὶ Κεκαρωμένος. Ὁ δὲ τὴν καρδίαν ταῖς τιμαῖς ἤδη κεκαρωμένος παρέδωκεν ἑαυτὸν εἰς τὴν ὄδον. Quae plane gemella sunt, et Eunapio proculdubio adiudicanda. Τουρ. I. p. 411. Pariter uncis ὁ πολυέλικτος circumdedit Hemsterhusius: quibus praeierant H. Stephanus et Wesselin-

mellosus sermo. significat etiam murium cavernas. Μυωπάζω. Caecutio. Μυωπιζόμενος. Idem quod μυωπάζων, connivens, oculis limis intuens. Μυωπίζω. Stimulo. Μύωψ. Musca quaedam hoves irritans. apud Callimachum in Hecale dicitur asilus bores infestans. μύωψ etiam dicitur Bagellum, quo equus verberatur, et calcar, quod in pedibus ferunt equos pungentes. Polybius: Ille vero subditis equo ab utraque parte calcaribus, effuso cursu ruebat. Et in Epigrammate: Lysidice tibi, Venus, equestre calcar, aureum pulchri pedis stimulum, dicavit. Et alibi: Boves vertentem, ferro praefixum et minacem stimulum. Item: Et stimulos

cruentos equos agitantis calcaris. Μύρα. Locus Lyciae provinciae. Et Μυρέων ἀνδρῶπων, hominum qui sunt ex urbe Lyciae Myris. Μύραινα. Salax: per translationem ductam ab murena pisce. O proditrix et deceptrix et veneris murena. Μυρεῦς. Myrensis: ut Πατρεῦς Patrensis, dativus Πατρεῖ et Μυρεῖ. Μυρία. Multa et innumerabilia. ἀ μύρια, decem millia. Μυριάμορον. Decies mille amphorarum capax. Aristophanes: Unde accipiam verbum mille amphoris aptum, quo te alloquar? domi enim mihi deest. Μυριέλικτος. Multis anfractibus intortus. Eunapius: Infestus ille serpens et sinuosus, quasi qui susurris a Medea sopitus esset atque de-

[Μυρίκη. εἶδος φυτοῦ. Πεδίον ἦν ἀχανές, ἐν ᾧ μυρίκαι τε ἐπεπήγεσαν.

Μυρῶνιν. εἶδος φυτοῦ. καὶ] Μυρῶνιν ἄρ-
χῆς ἐπιθυμῶν. μυρῶνιν γὰρ στεφανοῦνται οἱ ἄρ-
χοντες. τὸ δὲ δένδρον μυρίκη.

Μυρῶνιν λαβόντα,

τῶν Αἰσχύλου λέξιαι τί μοι.

589 "οἱ γὰρ παῖδες ἐν τοῖς συμποσίοις κλῶνα δάφνης ἢ
μυρῶνιν λαβόντες ἤδον.

Μυριοπραγότερον, καὶ μυριοπραστότερον. 10² Ἀθηναίοις οὐκ ἀφανῶς πολιτευσαμένων.

Μύριοι ἐν Μεγάλῃ πόλει. Δημοσθένης ἐν τῷ
κατ' Αἰσχίνου. συνέδριόν ἐστι κοινὸν Ἀρκάδων
ἀπάντων, οὐ πολλάκις μνημονεύουσιν οἱ ἱστορικοί.

Μύρμηξ.

Μυρμηκῶν ἀτραποὺς ἢ τι διαμυρμυρίζεται.

περὶ Ἀγάθωνός φησι τοῦ ποιητοῦ, ὡς λεπτὰ καὶ
ἀγκύλα ἀνακρουομένου μέλη· τοιαῦται γὰρ αἱ τῶν
5 μυρμηκῶν ἄδοι. ὁ δὲ Ἀγάθων ὑποκριτικὰ μέλη
ἐποικεῖ, καὶ αὐτὸς ὑποκρίνεται. διὸ καὶ χορικά λέ-
γεται.

Μυρμιδόνες. ὄνομα ἔθνους.

Μυροκλήης, Σαλαμίνιος τὸ γένος, τῶν παρ'

10² Ἀθηναίοις οὐκ ἀφανῶς πολιτευσαμένων.

Μυρομένη. ὀδυρομένη, Θρηνησοῦσα.

Μύρον διατριπτικόν. παρὰ τὸ διατρίβειν
καὶ ἀναβάλλεσθαι. οἶον, τὸ διατριβῆς γέμον καὶ

gius in Herod. VI, 77. Contra Wakefeldus Silv. Crit. II. p. 83. illa pro interpretatione iussit ad lemma *Μυριέλκτος* revocari, mox corrigens καὶ πρᾶνόμενος. Nec probabilius καὶ ante *Κεκαρωμένος* desiderabat Hemsterhusius. ὑπὸ τῆς] ὁ τῆς V. ele-
ganter. Nec temere mihi videor coniectasse: Ὁ βαρὺς ἐκείνος καὶ μυριέλκτος, καθάπερ ὄφεις ὁ τῆς M. 18. αὐτόν] ἐαυτὸν
dedi cum A. V.

1. *Μυρίκη*] Om. A. omnia usque ad καὶ in seq. gl. *Πεδίον*] Vid. v. *Ἀχανές*. Hemst. Edd. *μυρίκαί τε*. 3. *Μυρῶνιν*] *Μυρῶνιν* V. *Μυρῶνιν* E. *Μυρῶνιν ἄρ-
χῆς ἐπιθυμῶν*. *μυρῶνιν γὰρ στεφ.*] Ex Schol. Aristoph. Vesp. 857. *Küst.* Adde
Schol. Equ. 960. *Μυρῶνιν* V. 4. *ἐστεφανοῦντο*, nec plura, Photius. Praesens tuetur Arsen. p. 359. 6. *Μυρῶνιν* λα-
βόντα τῶν *Αἰσχ.*] Aristoph. Nub. 1367. *Küst.* 7. τῶν *Αἰσχ.*] τῷ *Αἰσχ.* A. τὸν *Αἰσχύλου* B. *Μοι μοι* om. A. B. V. 9. *λαμ-
βάνοντες*] λαβόντες A. B. V. et Dicaearchus ap. Schol. Nubium. Supra ποσίοις V. 10. *μυριοπραστότερον*] *μυριοπραστότερον*
dedi cum A. V. Vox incompta; quamquam intelligimus *διτρογαρίαν* vocis a Suida notari. 11. *Μεγάλη πόλις*] Sic Harpo-
cratio: *Μεγαλοπόλις* V. et Photius. *Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου*] Locus Demosthenis extat in initio orationis contra Ae-
schinem, sive περὶ παραπροσβέλειος [p. 344, 13.], et sic habet: *Καὶ ἀπαγγέλλων μετὰ ταῦθ' ἤκων ἐξ Ἀρκάδας τοὺς καλοὺς ἐκεί-
νους καὶ μακροὺς λόγους, οὓς ἐν τοῖς Μύριοις ἐν Μεγάλῃ πόλει πρὸς Ἰερώνυμον τὸν ὑπὲρ Φιλίππου λέγοντα ὑπὲρ ὧμῶν ἐφη δε-
δημηγορηκέναι. Ceteram Μύριοι illi sive concilium decies mille virorum apud Arcades institutum fait Olymp. 102. anno post
pugnā Leucetricam, auctore et suasore Lycomedē Tegeate, ut refert Diodorus lib. XV. p. 372. Eorum aliquoties meminit Xe-
nophon. *Küst.* 12. *συνέδριον*] *συνέδρον* V. 13. *μνήμονες*] Harpocratio [et Photius] melius *μνημονεύουσι*. *Küst.* *μνημ.* A.
Deinde glossas in locum varis fraudibus inquinatum congestas expulsi has: *Μύρις*. ὄνομα κύριον. *Καὶ μυρίτης οἶνος*. *Μυρ-*
λεανός. ὄνομα πόλεως *Βιδυρίας* ἢ γυν *Ἀπάμεια* καλουμένη (hoc om. V.). Utramque habet in marg. A. post v. *Μυρμιδόνες*
repositus *V. Cum priore conferas v. *Ἀρατος Σολεύς*. Praeterea huc referendum apud Zon. p. 1375. *Μυρινίτης*. ὁ ἐκ τῆς *μυρ-*
ῶνιν: de quo v. Tittm. p. 1374. Posteriori *Küst.* haec ascripsit: „Scribe et supplē, *Μυρλεανός*: ἔθνηκον. *Μυρλεία*, ὄνομα
πόλεως, etc. Vide Stephanum Byzantium.” Non vidit annotationem satis inepte ex v. *Ἀσκληπιάδης* esse corrasam. Item *Gais-*
fordus deletit cum A. *Μυρμηκῶν ἀτραποὺς* *Φερεκράτης* γράφει. *Μυρμηκίδη* *ἀντιπρατόμενον* *τῆ* *Πεδίου* *τέγγη*. Quorum
superiora normam sequuntur eiusdem interpolationis, quam ostendunt vv. *Κοριαννοὶ* et *Φερεκράτης*. De postremis satis est con-
ferri v. *Γελοῖος*. In v. *ἀντιπρατόμενον* monuit *Reinesius*: „Leg. *ἀντιπρατόμενον*. Vid. in *Φειδίας*. *Plin.* VII, 21. et XXXVI, 5.
Varro VI. de L. L. et *Aelian.* V. H. I, 17. cf. ibi intpp. *Myrmecidis* Atheniensis et *Callistrati* studia fuere ambulare super funicu-
los tenues, vel volvere se raptim intra gyrum, sic ut non offunderentur caligine, *μὴ σκοποῦμενον*, *Galen.* *Adhort.* ad Art. t. I.
p. 3. ed. Bas. f. *μὴ σκοτοῦμενον*.” De *Myrmecide* disputavit *Böckh* in *Corp. Inscr.* I. p. 873.*

2. *Μυρμηκῶν ἀτρ.*] Aristoph. Thesmoph. 106. sed ubi legitur *μυρμηκῶς*, uti etiam hic apud *Suidam* legendum est. *Küst.* *Μυρμη-*
κῶς B. E. *Μυρμηκῶς ἀτραπός* Photius. 6. *ἐποικεῖ* om. A. *ὑποκρίνεται*] Infra v. *Χορικός*, ubi locus hic repetitur, rectius
legitur *ὑπεκρίνεται*. *Küst.* Immo supra etiam *ποιεῖ* reponendum cum *Rav. Scholio*, nbi novissima recte sic perscripta sunt, *διὸ*
καὶ χορικά λέγει μέλη αὐτὸς πρὸς αὐτόν. Quibus quae subtexitur ὡς *χορικά* δέ, referri debent ad membrum superius, ὁ *Ἀγά-*
θων — *τέως* *ποιεῖ*. *Μοι χορικά* *V. Med. 9. *Μυροκλήης*, *Σαλαμ.*] Ex Harpocratio: sed apud quem rectius legitur *Μο-*
ροκλήης, per diphthongum *οῖ* in syllaba prima. Loca auctorum, in quibus *Moeroclis* huius mentio fit, aannotavit *Meursius* *Lectt.*
Attic. lib. I. c. 13. cuius scriinia hic non compilabo. *Küst.* V. *Rubnk.* H. Crit. Oratt. Gr. p. 79. sq. τῶν παρ' — *πολιτευσαμέ-*
νων om. A. παρ' *Ἀθηναίων* B. V. E. 10. *ἀφανῶς*] Sic recte Harpocratio. At priores edidit. male ἄπο. *Küst.* οὐκ ἄπο B.
E. V. οὐ καλῶς Photius. οὐ καταπολιτευσαμένων Harpocr. Pal. ap. *Gaisf.* 11. *Μυρομένη*] II. ζ'. 373. 12. *Μύρον*
διατριπτικόν. παρὰ] Aristoph. Lysist. 941. *Ὀδὴ* ἠδὲ τὸ *μύρον*, *μὰ τὸν Ἀπόλλω*, *τουτοῦ*, *Εἰ μὴ διατριπτικόν τε, κοδὰ ὄζον*
γάμων. *Küst.* 13. τὸ omitte cum Schol. Arist.

pressus semisomnum se tradidit. [Μυρίκη. Myrica,
plantae genus. Planities erat vasta, in qua myricae stabant.
Μυρῶνιν. Plantae genus. Et] Μυρῶνιν ἄρ-
χῆς, magistratus enim myrtis coronabantur. arbor autem est
myrica. Sumpta myrto aliquid ex Aeschylī tragediis mihi
recitare. pueri enim in conviviis ramum lauri vel myrti tenen-
tes canere solebant. Μυριοπραγότερον, et μυριοπραστό-
τερον. Μύριοι ἐν Μεγ. Decies mille viri in urbe Megalopoli.
Demosthenes in oratione contra Aeschinem. est commune totius
Arcadiae concilium, cuius saepe mentionem faciunt historici.

Μύρμηξ. Formicarum vias an simile quid minurit? de
Agathone poeta haec dicit Comicus, quod tenuia et intorta car-
mina cantaret. tales enim sunt formicarum viae. Agatho au-
tem histrionica carmina componit, eaque ipse in scena reci-
tat. unde etiam chorica canuntur. Μυρμιδόνες. Nomen
gentis. Μυροκλήης. Myrocles, genere Salaminius, cuius
illustre est nomen inter eos, qui reipublicae Atheniensium
praefuerunt. Μυρομένη. Lugens, lamentans. Μύ-
ρον διατριπτικόν. Dictum ab morando et cunctando:
quasi dicas, unguentum morae et cunctationis plenum. prae-

βραδυτήτος· ἐπεὶ τριβόμενα ἔνια τῶν μύρων ἤδω
γίνεται· ἅμα δὲ καὶ πρὸς τὴν διατριβήν.

Μύρον ἐπὶ κεφαλῆς. τὸ ἀρχιερατικὸν ἔλαιον
ἐξ ἡδυσμάτων συνέκειτο. ἀλλ' οὐδὲν ἐκείνο αὐτὸ
καθ' ἑαυτὸ τοσαύτην εὐοσμίαν ἤφει· ἢ δὲ πάντων
μῖξις καὶ κρασις πλείστην ὄσσην τὴν εὐωδίαν εἰργά-
ζετο. τούτῳ τὴν ἀδελφικὴν εἰκότως συμφωνίαν ἀπέ-
κασεν· ἢ γὰρ τῶν πλειόνων κατορθωμάτων συνεισ-
φορὰ τῆς τελείας ἀρετῆς τὴν εὐοσμίαν ἐργάζεται.

Μυροπόλιον.

Μυρῶ, Βυζαντία, ποιήτρια ἐπῶν καὶ ἐλεγείων
καὶ μελῶν, Ὀμήρου τοῦ τραγικοῦ θυγάτηρ, γυνή
δὲ Ἀνδρομάχου τοῦ ἐπικληθέντος φιλολόγου.

Μυρῶ, Ῥοδία, φιλόσοφος. Χρείας γυναικῶν
βασιλίδων καὶ μύθους.

[Μύρων,] Μύρωνος. [ὄνομα κύριον.] Καὶ
Μυρωνίδης, ὁ τοῦ Μύρωνος.

Μυρσίνη. τόπος. Μυρσιῶνος.

Μύρσωνος.

Μύρτα. ὁ καρπὸς τῆς μυρτίνης.

Μύρτης. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶν-
τος καταλέγων τοὺς προδεδικασίας ἐκάστην πόλιν
φησὶν· Ἀργείους Μύρτης, Τελέδαμος, Μνασέας.
Θεόπομπος δὲ Πασέαν καὶ Ἀμυρταῖον ὀνομάζει τῶν
Ἀργείων τοὺς Μακεδονίζοντας. ἰδεῖν οὖν, εἰ γρα-
φικὰ ἔστιν ἀμαρτήματα.

10 Μυρτίλος, Ἀθηναῖος, κωμικός, υἱὸς μὲν Λύ-
σιδος, ἀδελφὸς δὲ τοῦ κωμικοῦ Ἐρμίππου. δρά-
ματα αὐτοῦ Τιτανόπανες, Ἐρωτες.

Μύρτον. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Ἀριστοφά-
νης·

Οὐδὲ τῷ μύρτω θίγειν

ἔωντι πρὶν ἐξ ἑνὸς λόγου

σπονδὰς ποιησόμεθα ποττᾶν Ἑλλάδα.

1. ἢ ὅτι ἐπιτριβόμενα] ἐπεὶ τριβόμενα A. ὅτι om. V. E. ἐπεὶ καὶ τρ. Schol. Aristoph. 3. τὸ ἀρχιερατικὸν ἔλαιον ἐξ ἡδυσμ.]
Haec excerpta sunt ex Theodoro in Psalm. CXXXII. ut Pearsonus monuit. Küst. Unde scribendum ἐκ διαφόρων ἡδ. 4. ἐκεί-
νο] L. ἐκείνων, scil. ἡδυσμάτων. Vide Longin. §. 40. Tourp. M8. ἐκείνων Theodoretus. 9. εὐοσμίαν] εὐοσμίαν Galef.
cum A. V. Retinui vulgatum cum Theodoro. ἐργάζεται] ἀπεργάζεται frustra Toupius. Deinde cum A. V. delevi glos-
sam: Μυρόπη. ὄνομα κύριον. 11. Μυρῶ, Βυζαντ.] Eius meminit Athen. lib. XI. c. 12. p. 490. sed qui eam Μοιρῶ νο-
cat, per diphthongum σι. Verba eius haec sunt: Πρώτη δὲ ἡ Μοιρῶ ἢ Βυζαντία καλῶς ἐδέξατο τὸν νοῦν τῶν Ὀμήρου ποιημά-
των, ἐν τῇ Μνημοσύνῃ ἐπιγραφόμενῃ. Μοιρῶ etiam vocatur ab Eustathio in ll. α. p. 1351. et Odyss. μ. p. 1713. Eadem fue-
rit Myro, quae hymnum in Neptunum scripsit. Eustathius in ll. β. p. 327. Περιέδεται δὲ ὁμοίως καὶ τὴς Μυρῶ, ἢ καὶ εἰς Ποσει-
δῶνα γράψασα ὕμνον. Küst. Pausan. IX, 5. Μυρῶ δὲ Βυζαντία ποιήσασα ἐπη καὶ ἐλεγεία Ἐρμῆ βωμόν φησιν ἰδρῶσασθαι πρώ-
τον Ἄμφίονα. De Myro sive Moero v. Jacobs. in Anthol. T. XIII. p. 920. Consentit Eudocia p. 304. Utramque glossam de
Myro post v. Μυρταῖον collocavit *V. 12. Θυγάτηρ] Leo Allatius de Patria Homeri c. 16. recte monuit, pro θυγάτηρ hic
scribendum esse μήτηρ. Myro enim Homeri tragici mater fuit, ut non solum patet ex ipso Suida infra v. Ὀμηρος. Ἄνδρ.
etiam ex Christodoro, qui in descriptione statuæ Homeri tragici, quae in Gymnasio Zeuxippi erat, diserte ait: Ἄλλ' ὃν Ὀρη-
λοῖσι παρ' ἧσι γέγατο μήτηρ Μυρῶ κωδάλμη Βυζαντίη. Idem etiam confirmat Scholiastes Hephaestonis, cuius verba adducit
Leo Allatius loco laudato. Küst. μήτηρ etiam Menag. in Diog. Laert. IX, 113. et Clinton. F. H. III. p. 487. γυνή] γυνή δὲ A.
*V. 14. De Rhodia muliere narrationem servavit integriorem Eudocia p. 300. M. P. φ. ἔγραψε χρείας . . . καὶ μύθους νόμους
μαῖων καὶ διαταγὰς αὐτῶν, ἐπαοιδῆς τε καὶ ἰατρίας ἐντεινούσας ταῖς λεχοῖς, καὶ μητρικῶν στρόφων θεραπείας. 16. Μύρων
et ὄνομα κύριον ab *V. omissa notavi.
1. Μυρσινῶν. ὄνομα τόπου. μυρσιῶνος] Μυρσίνη τοῦ. Μυρσιῶνος. Μύρσωνος A. Μυρσῶν — Μυρσιῶνος E. Μυρσίνη
etiam B. E. *V. quorum hic agnoscit Μύρσωνος, quod om. Küsterus, recte. Nam lenissima correctione sic utendum videtur:
Μυρσίνη. Μυρσινῶνος. τόπος. 3. μυρτίνης] μυρτίνης A. B. E. *V. Med. μυρσίνης Schol. Platon. p. 464. Hesychius,
Photius et Zon. p. 1374. 4. Μύρτης. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπ.] Ex Harpocrate: sed apud quem legitur Μύρτης, per τ in
syllaba ultima. Eam lectionem confirmat etiam Demosthenes p. 354. [p. 324, 10.] ubi locus ille extat, ad quem Suidas vel potius
Harpocratio hic respexit. Küst. Gl. post v. Μυρτίλος posuit *V. 5. ἐκάστην πόλιν] ἐκάστη πόλις B. Med. ἐκάστη πό. E.
6. Ἀργείους A. B. V. E. Harpocr. Photius. Τηλέδαμος] Τελέδαμος Photius, Τελέδαμος A. E. Harpocr. 7. Πασέαν]
Πασίαν A. B. V. E. Πασέα Phot. corr. qui pr. m. Πασαία. Ἀμυρταῖον] Harpocratio habet Ἀμυρταῖον. Küst. Sic A. B. V. Phot.
10. Μυρτίλος] Athen. XIII. p. 566. Reines. Μυρτίλος Edd. ante Galef. Eadem tradit Eudocia p. 304. 12. Τιτανόπα-
νες] Meursius in Bibliotheca Attica emendat Τιτανόπαιδες, auctoritate Aspasii, qui lib. IV. c. 11. in Aristot. Ethic. Myrtilum
ἐν Τιτανόπαισι laudat. Fabulae huius nomen corruptum etiam est apud Enarratorem Comici in Av. 1490. ubi hodie legitur, Μυρ-
τίλος ἐν τῇ Ταυοπάσῃ. Rescribe, ἐν Τιτανόπαισι. Ceterum alius est Myrtilus historicus, de quo vide Voesium. Küst. τετανο-
πάνες Med. Τιτανόπανες scripsi cum Meinekio Quaest. Scen. I. p. 32. 13. Ἀριστοφάνης] Lys. 1003. Ταί γὰρ γυναῖκες οὐδὲ
τῷ μύρτω θίγειν ἔωντι, πρὶν ἅπαντες ἐξ ἑνὸς λόγου Σπονδὰς ποιησόμεθα ποττᾶν Ἑλλάδα. Küst. Scribe, πρὶν χ' ἅπαντες . . .
ποιησόμεθα. 17. ποτὲ τᾶν] ποττᾶν A. V. ποτὶ τᾶν sola Med.

sertim cum unguenta nonnulla, si terantur, suaviolem odorem
spirent. simul etiam alludit ad cunctationem. Μύρον ἐπὶ
κεφαλῆς. Unguentum super caput. oleum summi Pontificis ex
suavibus odoribus compositum erat. horum autem nullus, si
simplex fuisset, per se ipsum tam suaviter olere potuisset; sed
variorum unguentorum mixtio eximiam illam odoris suavitatem
efficiebat. huic unguento fraternam concordiam merito compa-
ravit. plurimum enim virtutum collatio ad perfectae virtutis sua-
vitatem confert. Μυροπόλιον. Μυρῶ. Myro Byzantia,
poetria: quae versus heroicis et elegiacis et melicis scripsit;
Homeri tragici filia, uxor Andromachi, cognomento Philologi.
Μυρῶ. Myro, Rhodia, philosopha. scripsit Chrias reginarum

et fabulas. Μύρωνος. Et Μυρωνίδης, Myronis filius.
Μυρσίνη. Μυρσινῶνος. Myrtetum. Μύρσωνος.
Μύρτα. Myrti baccae. Μύρτης. Demosthenes in oratione
pro Ctesiphonte recensens singularum urbium proditores dicit:
Argivorum Myrtis, Teledamus, Mnaseas. Theopompus vero,
qui inter Argivos Macedonum partibus faverint, Pameam et
Amyrtaeum vocat. videndum igitur est, ne sit erratum librarum.
Μυρτίλος. Myrtilus, Atheniensis, comicus, filius Lysidis,
frater vero comici Hermippi. fabulae eius sunt Τιτανόπανες,
Amores. Μύρτον. Muliebri pudendum. Aristophanes:
Nam mulieres hortum suum a nobis ne attingi quidem sinunt,
priusquam consentientibus omnium voluntatibus cum universa
58 *

Μύρτον. τὸ σχῆμα τοῦ γυναικείου αἰδοίου, οὗ τὸ μεταξὺ κλειτορίς. ἀφ' οὗ τὸ ἀκολάστως ἐπεσθαι κλειτορίζεσθαι. τὸ δὲ χεῖλος ὑποδορίς· τὸ δὲ σύμπτωμα μυρτοχέλλη.

Μυρτώνιον. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησι- 5 φώντος. φρούριον ἦν ἐν Θράκη.

Μῦς. ὄνομα κύριον πύκτου. σημαίνει δὲ καὶ εἶδος ζωυφίου.

Μύσαντος. καμμύσαντος. Καὶ Ἐμυσας, ἀντί 10 τοῦ ἐκάμμυσας.

Ἀκμαίη πρὸς ἔρωτα καὶ ἡδέα Κύπριδος ἔργα, Πατροφιλα, κανθούς τούς γλυκερούς ἔμυσας.

Μῦς ἄρτι πίττης γενόμενος. ἐπὶ τῶν πρώην 15 μὲν τολμηρῶν καὶ ἀναιδῶν, ἀθρόως δὲ δειλῶν ἀναφάντων.

Μυσάττομαι. ἀποστρέφομαι.

591 Μυσάχνη. ἡ πόρνη, παρὰ Ἀρχιλόχῳ. καὶ ἐργάτις, καὶ δῆμος, καὶ παχεῖα. Ἰππῶναξ δὲ βορβορόπιν καὶ ἀκάθαρτον ταύτην φησὶν· ἀπὸ τοῦ βορβόρου. καὶ ἀνασυρόπολιν· ἀπὸ τοῦ ἀνασύ- 20 ρεσθαι. Ἀνακρέων δὲ πανδοσίαν, καὶ λεωφόρον,

καὶ μανιόκηπον. κῆπος γὰρ τὸ μόριον. Εὐπολις εἰλιποδας· ἀπὸ τῆς εἰλήσεως τῶν ποδῶν τῆς κατὰ μῆξιν.

Μυσι κανθαρίς. ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων.

Μυσίων. Θρακικῶν. μέρη γὰρ τῆς Θράκης 10 πολλὰ περὶ τὴν Μυσίαν.

Τεῦκρος πάρεστιν ἄρτι Μυσίων ἀπὸ κρημῶν.

τοντέστι, χωρίων.

10 Μύσκελλος. οὗτος χρησμοῦ δοθέντος τῆν ὑγίαν τοῦ πλοῦτος προκρίνει. ὁ δὲ χρησμὸς οὗτος· Χώρης καὶ πόλεως οἰκήτορα λαὸν ἔχοντες ἤλθετ' ἐρησόμενοι Φοῖβον, τίνα γαίαν ἱκησθε· ἀλλ' ἄγε δὴ φράζεσθ', ἀγαθῶν πότερόν κεν 15 ἔλοισθε,

πλοῦτον ἔχειν κτεάνων ἢ τερπνοτάτην ὑγίαν. καὶ ἀκούσαντες, ὁ μὲν Ἀρχίας πλοῦτον αἰρεῖται· πλοῦσιοι γοῦν οἱ Συρακούσιοι· ὁ δὲ Μύσκελλος ὑγίαν· καὶ εἰσιν ἐρῶμένοι οἱ Κροτωνιαῖται.

20 Μύσκελλος. ὄνομα κύριον. καὶ χρησμὸς ἐχρῆν αἰθρίας οὐσησ' ὕειν αὐτὸν *, ὅπου ἂν αὐτὸν

2. *ἔπεσθαι*] Scribe ἀπτεσθαι, ut recte legitur supra v. *Κλειτοριάζειν*. *Küst.* Monuerat Florens in Arist. Pac. 690. 4. *μυρτο-
χέλλη*] Potius *μυρτοχειλῆς*. Vide Lexica. *Küst.* Novum etiam vocabulum *ὑποδορίς*. 5. *Μυρτώνιον*. *Δημ.*] Ex Harpo-
cratione: sed apud quem, ut et apud Demosthenem, legitur *Μύρτιον*. *Küst.* *Μύρτανον* Harpooc. Apud Demosth. de Cor.
p. 234, 14. nonnulli MSS. *Μύρτηνον*. *Μυρτόνιον* Photius, *Μυρτόνιον* Harp. Parisinus. 7. *Μῦς*] Tarentinus. Vid. infra v.
"Ὅσα μῦς ἐν πίσσῃ. Mys Europensis, Pausan. Boeot. 23. Mys caelator clarus, Athen. XI. p. 782. in clipeo Minervae προμα-
χον, quod opus erat Phidiae, Lapitharum et Centaurorum pugnam caelavit, Pausan. in Atticis. Mys servus Epicuri, philoso-
phus, Macroh. I, 11. Mys genere Samius, vid. Aristid. Panath. ap. Phot. C. 258. p. 1215. Plut. Themist. p. 114. *Reines*. Plures
hoc nomine commemorat Menagius in Diog. Laert. X, 3. *Gaisf.* ἦν δὲ πύκτης] πύκτου A. V. πύκτης B. 9. ἡγών] ἀντί
τοῦ δέδι cum A. *V. 11. *Ἀκμαίη πρὸς ἔρ.*] Anthol. Pal. VII, 221. Ep. adesp. DCLX. pr. 13. *Μῦς* — *πίσσης*] Vide supra
v. *ἄρτι μῦς* et *Arsen*. p. 359. Deinceps cum V. removi versum, quem A. in marg. habet: *Μῦς δ' αὖ φανεῖς ἐνδῆλος ἐν
τρόποις πέλει*. Ubi *Küsterus*: „Est versus oneirocriticus, qui legitur apud Astrampsychum." Nicephorus vero sic habet:
Μῦς ἀναφανῆς δῆλον ἐμποιεῖ τρόπον. Metrum claudicat, quod fulciatur, si pro *δῆλον* scripseris *ἐνδῆλον*. *Küst.* Idem mox:
„*ἐνδῆλος*] Sic recte legitur in uno MS. Paris. itemque apud Astrampsychum. At priores editi. male habent *ἐνδῆλος*." 16. Sub gl.
finem omisi *βδελύττομαι* cum A. V. 17. *Μυσάχνη*] Leopardus Emendd. VII, 6. vid. Eustath. in II. ἡ. p. 1088, 36. ὡ. p. 1329,
32. *Hemst.* Item in Hesych. v. *Ἐργάτις*, quam disputationem posuit *Gaisf.* in *Fragm. Archiloch.* CXXV. Adde *Toupil* senten-
tiam in v. *Βορβόροπιν* relatam. 18. *δῆμος*] *Legō δήμιος*, i. e. *publica*. *Küst.* Illud etsi tuetur *Eustathius*, assentitur tamen
Hemsterlius *Küster* *δῆμιος* in *Archilochi* fr. CXXV. reponenti. Contra *Porson* in *Gaisfordi* *Addendis πάνδημος*. *Mox πα-
χεῖα* firmat *Schol. Aristoph.* Av. 1619. *Ἰππῶναξ* libri. Vid. *Welck.* fr. LXXIII. 20. *ἀνασυρόπολιν*] *ἀνασυρόπολιν* legi
pro *ἀνασύρολιν* existimat *Is. Vossius* in *Hesych.* in *Ἀνασύροτο*. *Hemst.* ἀπὸ ἀνασύρεσθαι *V. 21. *Ἀνακρέων*] *Fragm.*
82. (142.)
1. *μανιόκηπον*] *μανοκηπον* *Bergk* in *Anacr.* p. 269. cuius sententiam non assequor. 2. *εἰλιποδα ἐξ*] *εἰλιποδας* ἀπὸ A. *εἰλι-
ποδα* ἀπὸ V. E. Vid. *Athen.* VII. p. 286. B. IX. p. 400. B. *Gaisf.* Qui tacite mutavit *ἐξ* τῆς *εἰλ.* cum *V. *Mox καταιμῆξιν* A. κατὰ
μῆξιν V. *Delevi τὴν* ante *μῆξιν*. 4. V. *Diogen.* VI, 49. 7. *Τεῦκρος πάρεστιν ἄρτι χρ.*] *Sophocl.* Ai. 720. *κρημῶν* ἀπὸ
Μυσίων] *Μυσίων* ἀπὸ *κρημῶν* A. V. 10. *Μύσκελλος*. οὗτος *χρησμοῦ* δοθ.]. Confer *Nostrum* supra v. *Ἀρχίας*, ubi eadem
leguntur. *Küst.* Ex isto fonte haec narratio est repetita. 18. *γάρ*] γοῦν A. 20. *Μύσκελος*] *Ρουπέυς*, *Rhypensis*,

Graecia foedus faciamus. Μύρτον. Figura pudendi muliebris: cuius pars media vocatur κλειτορίς. hinc pudendum muliebri lascive attrahere κλειτοριάζειν dicitur. pellicula vero pudendi illius dicitur ὑποδορίς, labrum vero μυρτοχειλῆς. Μυρτώνιον. Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte. castellum erat in Thracia. Μῦς. Nomen proprium pugilis. significat etiam genus animalculi. Μύσαντος. Illius qui claudisit oculos. Et Ἐμυσας, connivisti. Νυπτιῖς μάτῳρα et iucundis Veneris operibus apta, Patrophila, dulces oculos claudisisti. Μῦς ἄρτι πίσσ. Mus modo picem gustans. de iis dicitur, qui cum ante audaces et impudentes essent, subito timidi apparent. Μυσάττομαι. Aversor. Μυσάχνη. Sic apud Archilochum vocatur meretrix, item, ἐργάτις, et δῆμος, et παχεῖα. Hipponax vero eam appellat βορβορόπιν, i. e. impuram, a βορβόρος; item ἀνασυρόπολιν, ab verbo ἀνασύρε-

σθαι. Anacreon πανδοσίαν, i. e. omnibus sui copiam facientem, λεωφόρον, viam publicam, μανιόκηπον, hortum insanitiae. κῆπος enim pudendum muliebri significat. Eupolis εἰλιποδα, i. e. pedes implicantem per coitum. Μυσι κανθαρίς. De nullius pretii rebus dicitur. Μυσίων. Id est, Thracicorum. magna enim Thraciae pars Mysiae vicina est. Teucer modo ex regione Mysiae huc venit. Μύσκελλος. Myscellus accepto oraculo sanitatem divitiis anteposuit. oraculum autem tale fuit: Vos, novae coloniae duces, venistis interrogaturi Apollinem, in quam regionem vobis proficiscendum sit. quare agite, considerate nunc, utrum bonorum eligere praestet, copiamne divitiarum an suavissimam sanitatem. his auditis Archias divitias elegit (unde Syracusani divites evaserunt); Myscellus vero sanitatem: quae ratio est, cur Crotoniatae robusti sint. Μύσκελλος. Myscellus. hic oraculo iussus est urbem condere, ubi

ἐξ αἰθρίας ὑετός λάβη. ὁ δὲ ᾤετο οὐκ ἂν ποτε ὑφ' αὐτοῦ κτισθῆσθαι πόλιν, διὰ τὸ ἀδύνατον τοῦ χρησμοῦ. γενομένην δὲ αὐτῷ κατὰ τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἀμυχανοῦντι περὶ τὴν κτίσιν, παρακαθίσασαν τὴν παλλακίδα δακρύνειν, ὀδυρομένην τὰς πλάνας, καὶ πῶς ἐνεχθῆναι τὰ δάκρυα τῆς Αἰθρίας. τοῦτο γὰρ ὠνομάζετο κατὰ τοὺς Μυσκελλοῦ χρησμούς. τὸν δὲ συμβαλλόμενον τέλος εἰληφέναι τὸν χρησμόν, ἐκείσε κτίσαι πόλιν.

Μῦς λευκός. οἱ κατοικίδιοι μύες ἄγαν πρὸς 10 πιάσιν ἀπαλλάξαντος. τὴν ὄχειαν κεκίνηται, καὶ μάλιστα οἱ λευκοί. οὗτοι δὲ εἰσι θήλειες. ἐπὶ τῶν ἀκρατῶν περὶ τὰ ἀφροδίσια ἢ παροιμία εἴρηται.

Μύσος. μίασμα.

Μύσωνα. τὸν Χηνέα.

Μυσῶν λεία. παροιμία τίς ἐστι, λαβοῦσα τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῶν καταδραμόντων ἀστρυγετόνων τε καὶ ληστῶν τῆς Μυσίας, κατὰ τὴν Τηλέφου τοῦ βασιλέως ἀποδημίαν. Μυσῶν λεία. παροιμία κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον τοὺς Μυσοὺς ἐλήζοντο.

Μῦς πίσεως γεύεται. ἐπὶ τῶν νεωστὶ 592 ἀπαλλασσόντων μετὰ κόπου. Καί, Ὅσα Μῦς ἐν πίσει. ἀπὸ Μυδῶν τοῦ Ταραντίνου, κακῶς Ὀλυμ-

Μυσταγωγός. ἱερεὺς.

Μυσταγωγεί. μυστήρια ἐπιτελεῖ. ὡς μυστήρια ἄγει, ἢ ἐκδιδάσκει.

Μυσταγωγός. ἱερεὺς.

Μύστακα. τὸ χεῖλος. Ἰωάννης τὸν Μυστάκων παρεστήσατο, καὶ χειροτονεῖ τὸν Λογγίβαρδον.

Strab. VIII. 387. ἐκ Ῥυπῶν. Ovid. Met. XV, 20. filius Alemonis, Argivus. Vid. supra *Λογίας Συρακ.* et *Λῶρον δ δ. Reines.* Μύσκελλος A. B. V. Excerpta Diodori ap. Maimum p. 8. item supra libri A. *V. καὶ χρησμός ἐχρὴν αἰθρίας οὐσης ὕειν αὐτὸν κτίζοντα π.] Scribe: Καὶ χρησμῶν Μυσκελλῶ φασὶ δοθῆναι, κτίσειν πόλιν, ὅπου ἂν αὐτὸν ἐξ αἰθρίας etc. Sic enim recte legitur apud Scholiast. Aristoph. Nub. 370. unde totum hunc locum Suidas excerpserit. Verba enim illa ἐχρὴν αἰθρίας ὕειν αὐτὸν sunt ipsius Aristophanis, quae compilator male cum verbis Scholiastae miscuit. Küst. In loco, quem torpor librarium aut iniquavit aut magna parte fraudavit, nolui retinere post ὕειν αὐτὸν vetustam interpolationem κτίζοντα πόλιν, quam om. A. B. V.

1. λάβοι] λάβη A. B. V.
2. αὐτοῦ] ἑαυτοῦ A. *V. quid habeat non liquet; ὑπ' αὐτοῦ Schol.
3. γενομένην] γενομένης V.
4. παρὰ γενομένην δ' αὐτοῦ περὶ τὴν Schol. et mox ἀμυχανοῦντος.
5. περὶ τὴν] περὶ om. A. V. E.
6. Hinc suppleendum est Scholium Aristophanicum. αἰθρίας libri. Quae sequuntur ὠνομάζετο κατὰ . . . χρησμούς apparet non recte coire.
7. ἐκεί] ἐκείσε A. B. V. E.
8. Μῦς λευκός] Respexit Suidas ad Philemonem Comicum apud Aelian. Hist. Animal. XII, 10. Μῦς λευκός. ὅταν αὐτὴν τις, ἀλλ' ἀσχύνομα λέγειν. Sensus paulo nequior est, de quo consulendus Bentleius in Philemonem. Atque hinc Μυωνία sive Μυωνία Epicrati Comico apud Aelianum de femina libidinosissima in versibus elegantissimis, de quibus nos supra in v. *Ἐπικράτης.* Μυωξίαν vocat Suidas. Μυωξία. ὕβριστικός λόγος. σημαίνει δὲ καὶ τοὺς τῶν μυῶν χρησμούς. Quae ad Epicratis locum proculdubio referenda sunt. Τουρ. Haec melius disposuit Arsenius p. 359.
9. Μῦς] Μυδός γὰρ A. Vide v. Ὅσα μῦς ἐν πίσει. τὸν Χηνέα] Scribe τὸν Χηνέα. Mysos enim erat Χηνεύς, ut praeter alios testatur Laertius, qui eius vitam descripsit. Küst. τὸν Χηνέα A. χηνέα *V. Vide Heind. in Pl. Protag. 82. Glossam Μύσωνα continuae subiecit *V.
10. Μυσῶν λεία. παροιμία τ.] Ex Harpocrate. Locus autem Demosthenis, ad quem nota haec referenda est, extat in oratione pro Ctesiphonte p. 322. Küst. Sive p. 248. Varios laudavit Boissonad. in Eunap. p. 483. et in Anecd. III. p. 113.
11. ἀπὸ τῶν καταδραμῶν τῶν ἀστ.] Scribe ἀπὸ τῶν καταδραμόντων ἀστρυγετόνων καὶ ληστῶν τὴν Μυσίαν, ut habet Harpocrate. Küst. καταδρόμων τῶν Photii liber m. pr. καταδραμόντων cum Dobraeo Gaisfordus dedit in Suida. Mox τὴν Μυσίαν Phot. et Harpocr. Iisdem invitis τοῦ βασιλέως om. B. V. E. Edd. ante Küst. Supra reddiderunt τε ante καὶ A. V. Phot.
12. παροιμία om. *V.
13. κατ' ἐκείνον τὸν χρ.] Sic etiam Diogen. VI, 42. apud quem excidit *περὶ οἰκοί.* Verum quo referantur illa nihil habent, nisi cum Zenob. V, 15. addantur, ἕως ἦσαν ἀναρχοί.
14. Μῦς πίσεως γεύεται] Vide supra v. Μῦς ἀπὸ πίσεως γεύεται. Küst. πίσεως A. Phot. Item infra Gaisf. πίση tacite cum *V. qui glossam post v. Μύσος collocavit. Tum γεύεται Phot. omittit μετὰ κόπου. ἐπὶ τῶν νεωστὶ ἄ. μ. x.] Interpretis versionem, qui dederat, *de iis, qui mox a labore recedunt*, corrigi Montacut. in Phot. Ep. 171. reddens, *de iis, qui nuperrime cum difficultate et labore extricantur, ut mus e pice.* Hemst. 9. Μυδός] Μυδός γὰρ A. Vide v. Ὅσα μῦς ἐν πίσει. τοῦ Ταραντίνου] πύκτου addit Photius.
10. Μυσταγωγεί] V. Lobeck. Aglaoph. p. 28. sq. αἰτιατικῆ post Μυσταγωγεί omisi cum A. *V. Tum eis Photius et Lex. Bachm. p. 305. pro ὡς, recte.
11. μυστηρίων διδάσκαλος omisi cum B. V. Phot.
12. Ἰωάννης τὸν Μυστ.] Scribendum puto, Ἰωάννην τὸν Μυστάκων; et deinde, μετεστήσατο. Fuit enim olli Ioannes quidam, a mystace Μυστάκων cognominatus, cuius meminit Theophyl. Simoc. lib. I. c. 9. Küst. Fallitur Küsterus. Theophylactus II, 17. καὶ τὸν Ἰωάννην, ὃν δὲ Μυστάκων τοῖς πολλοῖς ἔθος ἀποκαλεῖν, στρατηγὸν προεστήσατο. ἐχειροτονεῖ δὲ καὶ τὸν Λογγίβαρδον ὡς περὶ αὐτῶ ὑποστράτηγον — Λογγίβαρδος δ' αὐτὸς τὸ φῶλον κτλ. Ude Suidas aut negligentiae coarguitur aut, quod minus est verisimile, locupletabitur vocibus τὸν Λογγίβαρδον. Ceterum ad προεστήσατο ducit fere *V. scribens Μυστάκων ἀπεστέρησατο.
13. Λογγίβαρδον] Ἐν τῷ Ἀπόνοια adiecit A. marg. Cf. annot. in v. Γενεαίς.

coelo sereno pluvia eum deprehendisset. ille autem putabat nunquam a se urbem conditum iri, quod oraculum nullum exitum habere posset. cum autem in Italiam venisset, et de condenda urbe sollicitus esset, aiunt concubinam assidentem lacrimari coepisse, deplorantem errores suos; casuque quodam contigisse, ut coelo sereno lacrimae istae, quas oraculum Myccello redditum pluviam vocabat, funderentur. tum ille oraculum ad finem perductum esse coniectans urbem illic condidit. Μῦς λευκός. Domestici mures ad coitum valde proclives sunt; praecipue vero albi, qui sunt feminae. dicitur proverbium hoc in homines valde libidinosos. Μύσος. Piaculum. Μύσωνα.

Mysonem, Cheneum. Μυσῶν λεία. Mysorum praedatio. proverbio huic locum dederunt latrocinia, quibus vicini praedones Mysiam infestabant, Telepho rege peregre profecto. Μυσῶν λεία. Proverbium in eos, quorum res hostiliter diripiuntur. fuit enim illo tempore, quo Telephus aberat, ex Mysia praedae egerunt. Μῦς πίσεως γεύεται. Mus piceum gustat. de his dicitur qui modo molestia aliqua defuncti sunt. Et, *Tanquam mus in pice.* ductum hoc ab Mure Tarentino, qui victus ex certamine Olympico discessit. Μυσταγωγεί. Mysteria tradit, ad mysteria deducit, vel docet. Μυσταγωγός. Sacerdos. Μύστακα. Mystacem. Ioannem Mystaconem ma-

- Μυστήρ.**
Μυστήρια. τελεταί. μυστήρια ἐκλήθη, παρὰ τὸ τοὺς ἀκούοντας μύειν τὸ στόμα, καὶ μηδενὶ ταῦτα ἐξηγεῖσθαι. μύειν δὲ ἐστὶ τὸ κλείειν τὸ στόμα.
Μύστης. ὁ τὰ μυστήρια ἐπιστάμενος ἢ διδάσκων.
Μυστιλάται. κατατρώγει. ἰδίως δὲ μυστίλη λέγεται ὁ ἄρτος ὁ τοῖς κυσὶ βαλλόμενος. Καὶ Μεμυστιλημένας, ἀντὶ τοῦ, κατειργασμένας ἤδη καὶ ἐτοίμους, τουτέστι μεμασημένας.
Μυστίλην. ψωμόν. κοίλον ἄρτον, ὃν ἐποιοῦν, ἵνα ζωμόν ἐν αὐτῷ ἔσφῳσι.
Μυστιπόλος. ὁ περὶ τὰ μυστήρια ἀναστρεφόμενος.
Μύττις, μύττεως, τὰς μύττις.
Μυτιληναῖος. ὁ ἀπὸ Μυτιλήνης.
- Μυττωτόν,** ὑπότριμμά τι διὰ σκορόδον. κατασκευάζεται δὲ ἀπὸ τυροῦ καὶ σκορόδου καὶ φῶν. ἀπὸ τοῦ παντός οὖν κατασκευάσματος τὸ μέρος ἐδήλωσε· τουτέστι, τὰ σκορόδα.
Οἶμοι τάλας, μυττωτόν ὄσον ἀπώλεσα.
Μυχαίτατον. ἐσώτατον. Καὶ Μυχοίτατον.
Μυχθίζεις. χλευάζεις, μυκτηρίζεις. ἐν Ἐπιγράμματι.
Καὶ σιμὰ σεσηρῶς
μυχθίζεις· τάχα που Σαρδάνιον γελάσεις.
Μύχιος σήραγξ.
Μυχός. ὁ ἐνδότατος τόπος.
Ὡς σφιν γένηται γηροβοσκός εἰσαεὶ,
μέχρῃς ἂν μυχοὺς κίχῃσι τοῦ κίτω θεοῦ.
Μυχοί. παρὰ Ἡροδότῳ, καταδύσεις, τὰ ἔνδον.

1. Μυστήρ agnoscit *V. om. vulg. 2. Μυστήρια] Plura de h. v. Casaubonus adv. Baron. p. 542. seqq. Gaisf. ἐκλήθησαν] ἐκλήθη dedi cum V. et Schol. Aristoph. Ran. 459. 4. κλείειν] τὸ στόμα add. Schol. A. V. Similiter τὸ στόμα κλείειν Abrochius in Actis Soc. Trai. I. p. 240. 5. Μύστης] Vid. Herald. Animad. in Salmas. p. 82. Gaisf. 7. Μυστιλάται] Scribendum est μυστιλλάται, per duplex λ. Aristoph. Equit. 823. Καταβροχθίζει, κάμφοιν χεροῖν Μυστιλλάται τῶν δημοσίων. Scholiasta in eum locum: Μυστιλλάται. κατατρώγει. ἰδίως δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς μυστίλλον ἐκάλουν τὸν τοῖς κυσὶ παραβαλλόμενον. Hinc Suidas sua deprompsit. Küst. Repugnant loci ab intpp. Pluti 627. congesti. ἰδίως δὲ om. V. 9. Μεμυστιλημένας] Ex Schol. Aristoph. Equ. 1165. Vide supra vv. Μεμυστιλημένους et Μεμυστιλημένοι. ἤδη — τουτέστι addiderunt A. Schol. 10. μεμασημένας] μεμασημένας Gaisf. tacite cum *V. 12. δι' αὐτοῦ] ἐν αὐτῷ A. B. V. Photius et Lex. Bachm. p. 305. 13. Μυστιπόλος] Scripsi Μυστιπόλος et sua in sede collocavi cum A. [*V.] Vulgo Μυστιπόλος post Μύστακα. Gaisf. Is tamen Μυστιπόλος servavit cum Photio. 15. Μύττις] Μύτις μύττεως Zon. p. 1377. καὶ τὰς] καὶ om. A. *V. 16. Μυτιληναῖος] Glossa debetur libris A. *V. quorum *V. posuit ante v. Μύττις. Et movet dubitationem, quod Μιτυληναῖος A. m. sec. Μιτυληναῖος bis V. scripsere.
1. Μυττωτόν. ὑπότριμμά τι διὰ σκ.] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 173. Küst. Adde Schol. Luciani Tim. 54. 3. σευσάματος] κατασκευάσματος A. V. Praeterea τοῦ post οὖν delevi cum Med. et Schol. 6. Μυχαίτατον] Μυχόστατον Photius et Lex. Bachm. p. 305. Μυχαίτατος olim in controversiam adductum Buttmannus a me commonitus in Gramm. ampl. II. 411. concessit aevo citeriori, cuius haud pauca supersunt documenta, velut Nicet. Eugen. II, 62. et Theod. Hyrtac. in Boisson. Anecd. I. p. 255. Sub finem glossae delevi: Καὶ Μυχία, ἢ Ἀφροδίτη, cum A. V. Id cognomen Nicetas agnoscit in Creuzeri Melett. T. I. p. 26. Μυχία corrigebat Boissonad. in Herodian. p. 89. cf. Herodian. p. 221. Accedit V. praebens glossam Μυχία ἢ Ἀφροδίτη post v. Μυχοί. 7. ἐν Ἐπιγράμματι] Meleagri LII, 3.4. Anthol. Pal. V, 179. 10. Σαρδάνιον] Σαρδάνιον A. Anthol. Σαρδάνιον Med. που om. V. 11. σήραγξ B. 12. Μύχιος ἢ Μυχός] Μύχος (μύχος Med.) ἢ omiserunt A. B. V. quae intacta praetermisit Dukerus in Thucyd. VII, 52. ἐνδότερος Zon. p. 1375. 13. Ὡς σφιν γένηται γηρ.] Sophocl. Ai. 571. sq. Vide supra v. Γηροβοσκός. γηροβοσκός] γηροβοσκός A. B. Tum μέχρῃς εἰσαεὶ A. V. εἰσαεὶ etiam Med. 14. ἂν om. *V. ut in superiore glossa. 15. Μυχαί] Μυχθί Hemsterhusius, cum V. et Gl. Herodot. II, 11.

gistratu morit, et Longobardum in eius locum elegit. Μυστήρ. Μυστήρια. Initia. μυστήρια autem dicta sunt ab eo quod est μύειν, i. e. claudere; quod qui ea audirent, os clauderent, neque ea ulli enunciarent. Μύστης. Mysteriorum peritus, vel mysteriorum doctor. Μυστιλάται. Comedit proprie vero μυστίλη vocatur panis, qui canibus obicitur. Et Μεμυστιλημένας, dentibus comminutas, iamiam apparatus, mansas. Μυστίλην. Frustum panis excavati, quo ius sorbebatur. Μυστιπόλος. Qui circa mysteria versatur. Μύττις, μύττεως. τὰς μύττις. Μυτιληναῖος. Μυττω-

τόν. Moretum, sive intritum quoddam ex alliis confectum. id paratur ex caseo, alliis et ovo. a toto igitur edulio partem significat: alliis scilicet. *Hei mihi misero, quantum moreli amisi.* Μυχαίτατον, et μυχοίτατον. Quod est in intimo recessu situm. Μυχθίζεις. Irrides, naso suspenso derides. In Epigrammate: *Et simis naribus oreque hianti nos irrides; etiam nos opinor Sardonium risum ridebis.* Μύχιος σήραγξ. Μυχός. Locus intimus. *Ut eos per senectutem semper alat, donec ad inam Plutonis domum descenderint.* Μυχοί. Sic apud Herodotum vocantur latibula. item penetralla.

N.

[*Ναασών*. ὄνομα κύριον.]

Νάβα. παρὰ Ῥωμαίοις τὸ πορθμεῖον. φαίνεται δὲ ἐν πολλοῖς μὴ διεστῶσα τῆς Ἑλλάδος φωνῆς ἢ Ῥωμαϊκῆ. ναὺς γὰρ καὶ νάβα ἐγγύς.

Ναβάται. γένος Ἀράβων. Ὁ δὲ πέμπει πρὸς 5 Ἀραβας τοὺς λεγομένους Ναβάτας. Καὶ *Ναβαταῖοι*, ἔθνικόν.

Νάβλα. εἶδος ὄργάνου.

Νάβις, *Νάβιδος*. Λακεδαιμονίων τύραννος.

Ναβουθαί. οὗτος ἦν ἐπὶ Ἀχαάβ, ἐξ Ἰζάρου 10 πόλεως, ἀγρογείτων ὧν. τοῦ δὲ βασιλέως παρακαλοῦντος αὐτὸν ἀποδίδοσθαι τιμῆς ὅσης βούλεται τὸν πλησίον αὐτοῦ τῶν ἰδίων ἀγρόν, ἵνα συνάψας ἐν αὐτῷ ποιήσῃ κτήμα· εἰ δὲ μὴ βούλοιο χρήματα λαβεῖν, ἐπιτρέψαντος ἐκλέξασθαι τῶν ἀγρῶν τινὰ 15 τῶν ἐκείνου· τοῦτο μὲν οὐ φησι ποιήσῃν, αὐτὸς δὲ τὴν ἰδίαν καρπώσασθαι γῆν, ἣν ἐκληρονόμησε τοῦ πατρὸς. λυπηθεὶς δὲ ὡς ἐφ' ὕβρει τῷ μὴ τεύλλο-

τρια λαβεῖν, ὁ βασιλεὺς οὔτε λουτρὸν προσηρέγκωτο οὔτε τροφήν. τῆς δὲ Ἰεζάβελ πυνθανομένης ὅτι λυπεῖται, διηγήσατο αὐτῇ τὴν Ναβουθαί σκαιότητα, καὶ ὡς χρησάμενος ἐπεικέσει πρὸς αὐτὸν λόγοις καὶ βασιλικῆς ἐξουσίας ὑποδεεστέροις ὑβρισθείη, μὴ τυχῶν ὧν ἠξίου. ἡ δὲ μὴ μικροψυχεῖν ἐπὶ τοῦτοις παρεκάλει, παυσάμενον δὲ τῆς λύπης ἐπὶ τὴν συνήθη τραπέσθαι πρόνοιαν· μελήσειν γὰρ αὐτῇ περὶ τῆς Ναβουθαί τιμωρίας. καὶ παραχρῆμα πέμπει γράμματα πρὸς τοὺς ὑπερέχοντας τῶν Ἰουδαίων, ἐκ τοῦ Ἀχαάβ ὀνόματος, νηστεῦσαι κελεύουσα, καὶ ποιησαμένους ἐκκλησίαν προκαθίσαι μὲν αὐτῶν Ναβουθαί· εἶναι γὰρ αὐτὸν ἐκ γένους ἐπιφανοῦς· παρασκευασαμένους δὲ τρεῖς τολμηροὺς καταμαρτυρήσοντας αὐτοῦ, ὡς τὸν Θεὸν εἶη βλασφημήσας καὶ τὸν βασιλέα, καταλεῦσαι· καὶ τούτῳ διαχρήσασθαι τῷ τρόπῳ. καὶ οὕτως ἀπέθανε, καὶ προῖκα ἐκληρονόμησεν Ἀχαάβ τὸν ἀμπελῶνα. ἀγανακτή-

1. *Ναασών*] Deest gl. A. *V. quam interim notavi. Ascripsit B. in marg. Οὗτος ἔκτος ἀπὸ τοῦ Ἰουδα ὧν θυγατέρα τοῦ Λααὼν γυναῖκα ἠγάγετο· χρηὸν ἐπισημήσασθαι, ὅτι ἐνταῦθα συνήφθη ἡ βασιλικὴ φυλὴ τῇ ἱερατικῇ. Quae paulo copiosius tradidit Zon. p. 1383. 2. *πορθμεῖον*] Potius πορθμίον, per ῖ. Nam πορθμίον, per εἰ, fretum significat. Küst. Meliora docet Valck. Diatr. p. 280. 7. *ἔθνικόν*] ἔθνικόν A. V. 8. *Νάβλα*] Vide post Valckenarium quae congegit Tzschuckius in Strab. X. p. 196. 10. *Ναβουθαί*. οὗτος ἦν ἐπὶ Ἀχαάβ, ἐξ Ἰζ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli ad verbum descripta sunt ex Iosephi Antiq. Iud. lib. VIII. c. 14. Küst. *Νάβουθος* Ioseph. *Ναβουθαί* A. V. et Zon. p. 1383. quod Gaisf. reposuit constanter. 11. *βασιλέως Ἀχαάβ*] Ἀχαάβ omisi cum A. 12. *ἀποδίδοσθαι*] ἀποδίδοσθαι A. V. E. repugnante Iosepho. 13. *ἰδίων*] τῶν ἰδίων A. B. E. *V. Ioseph. τῶν ἰδίων V. 14. *αὐτὸν ἐν*] ἐν αὐτῷ A. B. V. Lege cum Iosepho ἐν αὐτῷ. Praeterea ποιήσῃ post ἐν *V. Mox μὴ om. V. 16. *φησὶ*] φησὶ V. 17. *καρπώσασθαι*] καρπώσασθαι Gaisf. cum A. 18. τὸ μὴ] τῷ μὴ A. B. E. τὸ — λαβεῖν om. V. ἀλλότρια] τὰλλότρια Gaisf. clam, τὰ ἀλλ. Iosephus.
2. *πυνθανομένης*] πυνθανομένης καὶ μαθούσης τὸν Ναβουθαί αἴτιον μὴ μικροψυχεῖν παρεκάλει, μελήσειν γὰρ αὐτῇ V. 4. *πρὸς αὐτὸν λόγοις ἐπεικέσει*] ἐπεικέσει πρὸς αὐτὸν λόγοις A. Ioseph. 8. *πρόνοιαν*] τοῦ σώματος πρ. Ioseph. 9. *τιμωρίας*] τιμωρίαν V. 12. *αὐτὸν Ναβουθαί*] αὐτῶν Ναβουθαί A. V. αὐτῶν etiam Ioseph. 14. *παρασκευασαμένη*] παρασκευασαμένους A. B. E. Mox καὶ μαρτυρήσοντας E. 16. *διαχρήσασθαι*] καταχρήσασθαι V. Quae Iosephus his subtexit, ea Suidas in brevitate coegit. 17. *καὶ οὕτω*] οὕτω om. A. B. E. ὁ δὲ βασιλεὺς προῖκα ἐκληρονόμησε τὸν ἀμπ. V. qui mox τὸν προφήτην πρὸς Ἀχαάβ omisit.

[*Ναασών*. Nomen proprium.] *Νάβα*. Sic apud Romanos vocatur navis, qua fretum traicitur. In multis enim lingua Romana a Graeca non differt. ναὺς enim et νάβα sunt voces aethnae. *Ναβάται*. Gens Arabum. Ille vero mittit ad Arabas, qui Nabatae vocantur. *Νάβλα*. Instrumenti musici genus. *Νάβις*. Nabis, Lacedaemoniorum tyrannus. *Ναβουθαί*. Nabuthai. hic fuit sub Achaab, ex Isaro urbe, agrum possidens praedio eius conterminum. quem cum rex Achaab rogaret, ut quocumque vellet pretio agrum suo vicinum sibi venderet, quo cum ceteris suis agris coniuncto possessionem unicam faceret; sin vero pecuniam accipere nollet, se ipsi permittere, ut ex suis agris eligeret, quemcumque vellet: ille se hoc facturum negavit, sed suo agro frui velle, quem a patre iure hereditario accepisset. rex autem, ut contumelia affectus, quod aliena

non accepisset, nec balneis nec cibo voluit uti. cum autem quaereret Iesabel, cur tantopere doleret, rex Nabuthai rusticitatem narravit, et quomodo lenibus eum verbis et regia maiestate indignis compellasset, et tamen ab eo contumeliose fuisset exceptus, quod votis potiri non potuisset. illa vero regem hortabatur, ut ne propterea desponderet animum, sed posito moerore ad consuetam vivendi rationem rediret. Nabuthai enim poenas sibi carae fore dicebat. confestim vero litteras ad Iudaeorum principes mittit, Achaabi nomine scriptas, seivium indicens. et convocata concione iussit eos in primo loco Nabuthai collocare, quippe natum ex illustri genere; subornatis vero tribus audacibus hominibus, qui contestarentur eum Deo et regi maledixisse, effecit ut lapidibus eum obruerent, et hoc modo interficerent. sic igitur illo mortuo Achaab vinea gratis potitus est. Deus vero in-

σας δὲ ὁ εὐεὐς πεποιτὶ Ἡλίαν τὸν προσφῆτην πρὸς
 Ἰσραὴλ τῶν πετραγμένων ἐρησόμενον, ὅτι
 πεποιτὸς ἀπέχεσθαι τὸν ἀλαθῆ δεσπότην τοῦ χωρίου
 ἐπιτηρησάμενος αὐτὸν ἀδίκως, κατ' ἐκείνον τὸν τό-
 πον. ὃ δὲ τὸν Ναβουθαί νεκρὸν συνέβη ὑπὸ κυνῶν
 λευκαυχέτων. τὸ τε αἷμα καὶ τὸ τῆς γυναι-
 κὸς ἐκχυθέναι, καὶ πᾶν αὐτοῦ τὸ γένος ἀπολεί-
 ψασθαι, ἐπικατὰ ἡσεβηκότος. ὁ δὲ Ἀχαάβ μετὰ μέλος
 ἡσεβήσας, καὶ σακκίον ἐνδυσάμενος, γυμνοῖς τοῖς
 ποσὶ ἐβίβη. μὲν τρεσφόμενος, ἀνδομολογούμενος τὰ
 ἐσπερήματα καὶ τὸν Θεὸν ἐξευμενίζων. ὁ δὲ Θεὸς
 τῶν προσφῆτην εἶπεν ὑπερβαλέσθαι τὸν τοῦ
 ἡσεβῆτις τιμωρίαν, ἐπεὶ τοῖς τετολμημένοις μετανοεῖ,
 τελέσειν δὲ τὴν ἀπειλήν ἐπὶ τῷ νιῶ τοῦ Ἀχαάβ.

Ναβουχοδονόσορ, βασιλεὺς Βαβυλωνῶν, 15
 ὁ κτίσας τὴν Βαβυλωνῶνα πόλιν μεγάλην, καὶ κιν-
 στέραν, καὶ ἐπάνω αὐτῆς κήπον τεχνησάμενος, καὶ
 καταστρεψάμενος παντοδαπὰ γένη φρυτῶν. εἰς τοῦτον
 ἔγεννησεν αὐτοῦ περιπολοῦσα καὶ πᾶσαν γῆν ἐκείνην
 ἐποπτεύουσα κατετέρπετο, ὅτι οὐδενὸς ὄρωμένην.
 ὁ δὲ Ναβουχοδονόσορ διαπορευόμενος ἔφη μετὰ
 ἐπαύσεως πολλῆς καὶ ἀλαζονείας. Οὐχ αὕτη ἐστὶ
 Βαβυλωνῶν ἡ μεγάλη, ἣν ἐγὼ εἰς οἶκον βασιλείας ἐν
 τῷ κράτει τῆς ἰσχύος μου εἰς τιμὴν τῆς δόξης μου
 ἀφικοδόμησα; καὶ ἔτι τοῦ λόγου ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ
 25 γειε περι αὐτοῦ.

ἄντος, φωνὴ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐγένετο. Σοὶ λέγω,
 Ναβουχοδονόσορ· ἡ βασιλεία σου παρήλθεν ἀπὸ
 σοῦ, καὶ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐκδιώξω σε, καὶ μετὰ
 θηρίων ἢ κατοικησὶς σου, καὶ χόρτον ὡς βοῦν ψω-
 μιούσῃ σε· καὶ ἑπτὰ καιροὶ ἀλλαγῆσονται ἐπὶ σέ,
 ἕως οὗ γνῶς, ὅτι κυριεύει ὁ Ὑψιστος τῆς βασιλείας
 τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὃ ἂν δόξῃ, δώσει αὐτήν. Καὶ
 αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ὁ λόγος συνετελέσθη ἐπὶ Ναβουχοδο-
 νόσορ. καὶ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐξεδιώχθη, καὶ
 χόρτον ὡς βοῦς ἤσθιε, καὶ ἀπὸ τῆς δρόσου τοῦ οὐ-
 ρανοῦ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐβάρφη, ἕως οὗ αἱ τρίχες αὐ-
 τοῦ ὡς λέοντος ἐμεγαλύνθησαν, καὶ οἱ ὄνυχες ὡς
 ὄρνέου. μετὰ δὲ ταῦτα πάλιν φησὶν ὁ αὐτὸς περὶ
 τῆς αὐτοῦ ἀποκαταστάσεως· Ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ
 αἱ φρένες μου ἐπεστράφησαν ἐπ' ἐμέ, καὶ εἰς τι-
 μὴν τῆς βασιλείας μου ἦλθον, καὶ ἡ μορφή μου
 ἐπέστρεψεν ἐπ' ἐμέ, καὶ οἱ τύραννοί μου καὶ οἱ με-
 γιστᾶνές μου ἐζήτησαν με, καὶ ἐπὶ τὴν βασιλείαν μου
 ἐκραιαίωθην, καὶ μεγαλωσύνη περισσοτέρα προς-
 ἐτέθη μοι. νῦν οὖν ἐγὼ Ναβουχοδονόσορ αἰνῶ καὶ
 ὑπερυψῶ καὶ δοξάζω τὸν βασιλέα τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι
 πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ ἀληθινὰ, καὶ αἱ τρίβοι αὐ-
 τοῦ κρίσεις, καὶ πάντας τοὺς πορευομένους ἐν ὑπερ-
 ῥφανίᾳ δύνανται ταπεινώσαι. Καὶ Ἡσαΐας δὲ λέ-
 25 γειε περι αὐτοῦ.

2. πετραγμένων] πραγμάτων B. E. Post Ἀχαάβ quaedam sunt praetermissa. ἐλέγοντα] ἐρησόμενον A. omissis statim kai
 εἶπε τῷ Ἀχαάβ. ἀνθ' ὧν ἀπέχεσθαι] ὅτι κτείνας A. qui mox addit κληρονομήσειεν αὐτὸν ἀδίκως. 4. κατ' ἐκείνον] κατέ-
 νον A. καὶ κατ' ἑ. E. 6. σαυτοῦ] αὐτοῦ A. B. Ioseph. Tum αἷμα om. B. E. 7. ἐκχυθέναι] χυθῆσθαι A. B. E. Ioseph.
 χυθῆσθαι V. σου] αὐτοῦ A. et inter vss. B. ἀπολείπαι] ἀπολείσθαι A. B. E. ἀπολεσθήσεται V. 8. ἡσεβηκότος] ἡσεβ-
 κότα A. ὁ δὲ βασιλεὺς V. pro τοιαῦτα — Ἀχαάβ. 9. τοῖς ποσὶ] τοῖς om. V. 10. ἀνδομολογούμενος] Adde te cum Iosepho.
 12. ὑπερβαλέσθαι] ὑπερβάλλεσθαι V. ὑπερβαλεῖσθαι Ioseph. 13. τετολμημένοις] τελομένοις B. λεγομένοις E. ἐπεὶ — μετα-
 νοεῖ om. V. 14. τελέσει] τελέσειν A. E. 15. Narratio e Cedreni p. 115. sq. decerpta. 16. οὗτος κτίσας] ὁ κτίσας τὴν A.
 V. 17. τεχνησάμενος] Statim τὸν κληθέντα κρεμαστόν Gaisf. omisit cum A. B. V. E. pr. Tum post καταστρεψάμενος deleui ἐν
 αὐτῷ cum A. B. *V. Item ἐν αὐτῷ διήγεν, quae post φρυτῶν extabant; cum A. B. V. ἐν αὐτῇ δ. E. 18. τοῦτον οὖν] οὖν om.
 A. V. 19. ἐκείνην ἐποπτεύουσα] ἐποπτεύουσα ἐκείνην V. qui mox πορευόμενος. 23. βασιλέως] βασιλείας A. B. V. E. Cedren.
 25. αὐτοῦ ὄντος] ὄντος αὐτοῦ V.
 7. ἐάν] ἂν dedi cum V. et Cedr. 8. ἐπὶ Ναβουχ. — καὶ ἀπὸ] καὶ ταῦτα ἐπαθεν· ἀπὸ δὲ V. 10. τοῦ οὐρανοῦ ἔπιπε καὶ]
 ἔπιπε καὶ om. A. B. V. οὐρανοῦ ἐβάρφη, ἕως οὗ αἱ τρίχες E. 11. καὶ αἱ] ἕως οὗ αἱ A. et inter vss. B. Mox ὡς λέοντος om. A.
 15. ἀπεστράφησαν edd. vett. τὴν τιμὴν] τὴν omisi cum Cedr. et A. E. Mox ἦλθον A. B. V. pro ἐπανῆλθον. Tum ἡ μορφή —
 μου καὶ om. V. 20. καὶ ὑπερυψῶ om. A.

dignatus mittit Heliam Prophetam ad Achaab, qui perpetratum
 facinus exprobraret. is dixit, quod iniuste verum vineae domi-
 num occidisset, fore ut in illo ipso loco, in quo Nabuthai cadaver
 ab canibus absumptum fuisset, et regis et uxoris sanguis effun-
 deretur, et totum illius genus periret per tantam impletatem.
 Achaab vero poenitentia ductus, sacco induto, nudis pedibus
 ambulabat, abstinentes a cibo, suaque peccata confitens, et Deum
 placare studens. Deus vero Prophetae dixit, se dilatatum gene-
 ris supplicium, quod rex facinoris poenitentia duceretur, sed il-
 las minas ad finem in Achaabi filio perducturum esse. Να-
 βουχοδονόσορ. Nabuchodonosor, rex Babylonis, condidit
 Babylonem urbem magnam, et cisternam, et supra eam extruxit
 hortum, et in eo omnigena plantarum genera plantavit. eius au-
 tem uxor in horto versans, et omnem illam regionem circumspi-
 ciens, vehementer gaudebat, cum ab nemine conspiceretur. Na-
 buchodonosor vero illum perambulans cum magno fastu et arro-
 gantia dixit: Annon haec est illa magna Babylon, quam ego in
 regiae domum, mearum virium potentia, in meae gloriae ho-

norem aedificavi? cum autem adhuc orationem proferret, vox
 e coelo edita est: Dico tibi Nabuchodonosor, regnum tuum
 tibi eripietur, et ex hominum consortio expellam te, et cum
 feris erit habitatio tua, teque tanquam bovem gramine pas-
 cent, septemque anni transibunt, donec agnoscas, Altissi-
 mum esse dominum regnorum mundi, qui cui voluerit, es
 dare possit. eadem hora completus est ille super Naba-
 chodonosorem. nam ex hominum consortio expulsus herbam bo-
 vis instar comedit, et de coeli rore corpus tinctum est, et plii
 tanquam leonis creverunt, et ungues sicut avis. postea vero
 idem de sua in pristinum statum restitutione dicit: In illo tem-
 pore mens mea reversa est ad me, et pristino regno restitutus
 sum, et forma mea ad me rediit, et principes atque ma-
 gnates mei requisiverunt me, et in regno meo confirmatus
 sum, et magnificentia maior addita est mihi. hunc igitur
 ego Nabuchodonosor laudo et extollo et celebros regem coe-
 li, cuius omnia opera sunt vera viaeque iustae, qui quos su-
 perbos omnes deprimere potest. Esaias etiam de eo loquitur.

- Ναέται. οικήτορες.
 Ναζαρηνός. ἀπὸ Ναζαρετ τῆς Γαλιλαίας.
 Ναζωραῖος. ὁ Θεῶν κεχαρισμένος καὶ ἀφιερω-
 μένος· ὁ μοναχός.
 Νάζις. ἐθνικόν.
 Ναζωραῖος. ὁ ἀπὸ Ναζαρετ.
 Νάει. στάζει, ῥέει.
 Ναῖδες. πηγαί· ἢ Νύμφαι παρὰ τοῖς νάμασι
 διατρίβουσαι.
 Νάινον.
 Ναῖς, ἑταῖρα τις, ἥς μέμνηται Λυσίας, καὶ
 Ἀριστοφάνης.
 Νάκην. προβάτων δορύν.
 1595 "Νάκος. ἐντριχὸν δέρμα, ἥτοι δορὰ προβάτου.
 κυρίως δὲ τὸ τῆς αἰγὸς δέρμα, κῶας δὲ τὸ τοῦ προ-
 βάτου. Ἰώσηπος· Ἐρπειν τὰ πολλὰ κελύσας τοῖς
 εἰσιούσι, καὶ τὰ νῶτα καλύπτειν νάκεσιν, ὡς εἰ
 κατίδοι τις αὐτοὺς νύκτωρ, φαντασίαν παρέχοιεν
 κυνῶν. Ἡ δοτικὴ νάκει.
 5 Νακοσίλται. οἱ τῶν προβάτων κουργεῖς.
 Νακώλεια. ὄνομα τόπου.
 Νάμα. ὕδωρ ποτόν. Τόπος κατάρρυντος να-
 ματταίοις ὕδασι.
 Νάννακος. παλαιὸς ἀνὴρ πρὸ Λευκαλίωνος.
 10 [Τοῦτόν φασι βασιλέα γενέσθαι πρὸ τοῦ Λευκαλιώ-
 νος· ὃς προειδὼς τὸν μέλλοντα κατακλυσμόν, συν-
 αγαγὼν πάντας εἰς τὸ ἱερόν, μετὰ θαυμάσιον ἰκέ-
 τευσε. Καὶ παροιμία· Ἀπὸ Ναννάκου. ἐπὶ τῶν
 πάνυ ἀρχαίων.]
 Νάννιον. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ τῶν ἑται-

1. οικήτορες] οἱ οικήτορες B. K. *V. 3. Ναζωραῖος] Ναζωραῖος A. E. et Zon. p. 1383. De quo dissernerunt Duthellius in No-
 tices T. VIII. p. 98. et Boisson. in Herodian. p. 164. Mox κεχωρισμένους maluit viri eruditi: vid. Albert. Gloss. p. 18. et in He-
 sych. v. Ναζωραῖος. „Statim post μοναχός deleti: Ἰστέον δὲ ἐπὶ Κλαυδίου βασιλέως Ῥώμης, Πέτρον τοῦ Ἀποστόλου χειροτο-
 νήσαντος Εὐδῶδον ἐν Ἀντιοχείᾳ, μετωνομάσθησαν οἱ παλαιοὶ λεγόμενοι Ναζωραῖοι καὶ Γαλιλαῖοι Χριστιανοί, quae habent A. V. in
 marg. Leguntur suo loco infra v. Χριστιανοί. Ceterum Ἰστέον δὲ om. A. Gallaeos Arrianum Christianos vocare Diss. Epict.
 IV, 7. notat Reinesius.” Gaisf. De V. silet Gronovius. 6. ἀπὸ τῆς] τῆς om. A. *V. Sub finem ὡς καὶ Ναζωραῖος om. A. B. V.
 7. Νάει] Odys. ζ. 292. 10. Ναῖον *V. et Med. Om. vulg. Scribendum opinor Νάιον. 11. Ναῖς, ἢ καὶ Αἰῖς. ἑταῖρα τ.]
 Ex Harpocrate. Confer etiam Meursium Exercitt. Critt. part. 2. lib. IV. c. 29. et Holstenium in Stephanum v. Ευκαρπία. Küst.
 Procopio nomine Οἶα, ut tradit Antiphanes ἐν τῷ περὶ ἑταιρῶν, Athen. XIII. p. 586. 587. Naidis meretricis, ἥς Ἀρχίας κύριός
 ἔστι, meminit Lysias in Or. c. Philonidem, Athen. XIII. p. 592. cf. Harpocr. Reines. ἢ καὶ Αἰῖς omiserunt A. B. V. Photius.
 12. Ἀριστοφάνης] Tangit Plut. 179. in quo versu criticos nomen Laidis exercuit. His autem illustrandis olim studiosi homines
 apposuerant, quae delevi cum A. V. Photio: ἐν Ἠλιούτῳ· Ἐρρὶ δὲ Αἰῖς οὐ διὰ σὲ Φιλωνίδου, ἀμεινον οὖν Ναῖς γράφειν ἢ Αἰῖς·
 ὡς καὶ Ἀθήναιος (XIII. p. 592.) ἐπισημαίνεται. Quae sic consignavit B. ἐν Ἠλιούτῳ, δηλαδὴ ὅπου τὸ, Ἐρρὶ δὲ Ναῖς; οὐ δ. σ. Φ. ὁ
 τινες ἠγνοροῦντες ἔγραψαν Αἰῖς. 13. Post v. Νάκην removimus annotationem, breviter etiam in Ἀρακα designatam: Νάκλις.
 (Νάκλι *V. E.) πόλις περὶ Ἠλιούπολιν· ἐν ἣ τὰ καλούμενα Ἀρακα. ζῆτι περὶ τούτου καὶ ἐν τῷ Χριστόδωμω. Gl. habet A. in
 marg. om. V. qui tamen post Νάμα exhibet Νάκλι πολ. ἢ. — ἄρακα. 14. Post προβάτου Gaisf. delevit cum A. V. C. ἢ ἀναλο-
 γία δὲ, ὡς βλάβη βλάβος, καὶ νάπη νάπος, καὶ δίνα δίνος· οὕτω καὶ νάκη νάκος. ὡς περὶ δὲ φασιν ἢ ἀήτη, καὶ ἀρσενικῶς ἀήτης,
 ἀήτου· καὶ ἀράχη καὶ ἀράχης, ἀράχου· οὕτω καὶ ἡ νάκη, ὁ νάκος, τριχῶς οὖν, ὁ νάκος, ἢ νάκη, καὶ τὸ νάκος. Cf. Etym.
 M. 15. καὶ κώδιον, καὶ κῶας. κῶας δὲ τὸ τοῦ προ.] Scribendum potius est, ὡς κώδιον, καὶ κῶας, ἢ κῶας, τὸ τοῦ προβάτου.
 Confer Etymologum v. Νάκη. Küst. καὶ κώδιον καὶ κῶας om. A. V.

1. Ἰώσηπος] Lib. III. de Bello Iud. c. 14. (7, 14.) p. 842. Küst. Ex quo recipiendum ὡς εἰ καὶ. 4. τῷ νάκει] τῷ omisi cum A.
 *V. 5. Νακοσίλται] V. Tittm. in Zon. p. 1384. 6. Νακώλεια] Ex sequentibus patet, scribendum hic esse Νακώλεια, per ὁ.
 Küst. Nihil mutat Zon. p. 1386. Sed Νακώλεια scriptum fuisse *V. significat, glossam post v. Νάκην reponens. Statim cum A.
 V. Gaisfordus sustulit, quae magnam partem Med. e Stephani copiis expilarat: Ἰστέον δὲ ὅτι κοινῶς μὲν τεθῆλυνται ἢ Φρυγίαν
 αὐτὴ πόλις, ἀπὸ Νακώλης νύμφης· ἐξ ἧς καὶ Νακώλιον, ἢ αὐτὴ· ὡς ἀπὸ νύμφης νύμφαιον. ἐθνικὸν αὐτῆς Νακωλέως, ὡς Σε-
 λευκεύς· εὐρηται δὲ καὶ οὐδετέρως τὰ Νακώλεια. Νακῶνη. πόλις Σικελίας, κατὰ τὸν Ἐθνικογράφον. 7. Τόπος] His prae-
 figenda glossa Ναματταία cum Photio. 9. Νάννακος] Alii Ἀννακόν vocant. Stephanus Byzantius v. Ἰκόνιον: Φασὶ δ' ὅτι
 ἦν τις Ἀννακός, ὃς ἐξῆσεν ὑπὲρ τὰ τριακόσια ἔτη. τοὺς δὲ περὶ ζε μαντεύσασθαι, ἕως τίνος βιώσεσθαι. ἐδόθη δὲ χρησμός, ὅτι
 τούτου τελευτήσαντος πάντες διαφθαρήσονται. οἱ δὲ Φρύγες ἀκούσαντες ἐθρήνον σφοδρῶς. ἀφ' οὗ παροιμία, τὸ ἐπὶ Ἀννακοῦ
 κλαύσειν· ἐπὶ τῶν βλῶν οἰκτιζομένων. γενομένου δὲ τοῦ κατακλυσμοῦ ἐπὶ Λευκαλίωνος πάντες διεφθάρησαν. Küst. Vide Butt-
 manni Mythol. I. p. 176. sqq. πρὸ τοῦ] τοῦ om. A. E. *V. C. Med. servat v. Τὰ Ναννάκου κλ. 10. Τούτον] Haec A. in
 margine, quae magnam partem petita sunt ex v. Τὰ Ναννάκου κλαύσειν. Verum omnia servat Eudocia p. 304. 12. ἰκέτευε
 *V. cum v. Τὰ Ναννάκου. 13. Ἀπὸ Ναννάκου] Vide infra v. Τὰ ἀπὸ Ναννάκου. Küst. 14. σφόδρα παλαιὸν καὶ] πάνυ
 B. C. V. 15. Νάννιον. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ π.] Haec Suidas ab Harpocrate mutuatus est: Harpocratio vero ab Athenaeo,
 sed qui de Nicone, non vero de Nannio meretrice ista narrat. En eius verba Dipnosoph. lib. XIII. p. 587. Νικῶς δὲ Ὑπερίδης
 μνημονεύει ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους. αὐτὴ δὲ ὅτι Αἰξ ἐπεκαλεῖτο προεῖπομεν, διὰ τὸ Θαλλὸν τὸν κάπηλον ἐξαναλώσαι. ὅτι δὲ
 Θαλλὸν χαίρουσιν αἱ αἰγες, διόπερ οὐδ' εἰς ἀκρόπολιν ἀνεῖσι τὸ ζῆλον, οὐδ' ὄλωσ τῇ Ἀθηνῆς θύεται διὰ τοῦτο, ἄλλος ἔσται λόγος,
 etc. Hinc Harpocratonis ἀβλεψία patescit; quam pluribus redarguit Maussacus in Harpocratonem. Küst. Νάννιον Med. Cri-
 minatio iam sublata, postquam Athenaeus suum recuperavit Nannouς.

Ναέται. Habitatores. Ναζαρηνός. Nazarenus, ex Naza-
 ret urbe Galilaeae. Ναζωραῖος. Id est, Deo gratus et con-
 secratus; monachus. Νάζις. Nomen gentis. Ναζω-
 ραῖος. Qui est ex Nazaret. Νάει. Stillat, fluit. Ναῖ-
 δες. Fontes. vel Nymphae, quae circa fontes degunt. Νάι-
 νον. Ναῖς. Meretrix quaedam: ceterum meminere Lysias et
 Aristophanes in Pluto. Νάκην. Pellem ovillam. Νάκος.
 Vellus ovinum, vel pellis ovilla, lana nondum detracta. proprio
 vero sic vocatur pellis caprae; ut pellis ovilla κῶας. Iosephus:
 Suidae Lex. Vol. II.

Iussit autem ingredientibus ut plurimum reperere, et caprinis
 pellibus terga legere, ut si quis ipsos noctu conspexisset, spe-
 ciem canum praeberent. Dativus est νάκει. Νακοσίλται.
 Ovium tonsores. Νακώλεια. Nomen loci. Νάμα. La-
 tex. Locus laticibus irriguus. Νάννακος. Nannacus, vir
 priscus ante Deucalionem. [hunc enim ante Deucalionem regem
 fuisse dicunt: qui futurum diluvium praesciens, omnibus in tem-
 plum congregatis, cum lacrimis deum suppliciter oravit. Et pro-
 verbum: A Nannaco. de rebus admodum vetustis.] Νάν-

ρῶν λίγα λέγεσθαι φησι ταύτην τὴν ἑταιρᾶν, διὰ τὸ Θαλλὸν τὸν κἀπηλον καταφαγεῖν· χαίρουσι γὰρ αἱ εἰγες τῷ Θαλλῷ. ἔστι δὲ αὐτῆς μνήμη καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. Ἀντιφάνης δὲ ὁ νεώτερος ἐν τῷ περὶ τῶν ἑταιρῶν τὴν Νάννιον φησι Προσκῆνιον ἐπονομάζεσθαι, διὰ τὸ ἔξωθεν δοκεῖν ἐμμορφότεραν εἶναι.

Νάννος. ἐπὶ τῶν μικρῶν, παρὰ Νεοκλειδῆ καὶ 596 Ἀριστοτέλει. καὶ ὁ Θεόφραστος· ὡς νάνου καὶ αἰδοῖον ἔχοντα μέγα. οἱ γοῦν νάνοι μέγα αἰδοῖον ἔχουσι. νάννοι δὲ λέγονται οἱ κολοβοὶ τῶν ἀνθρώπων. καὶ ναννοφυεῖς. οἱ δὲ κολοβοὶ τῶν ἵππων Ἴννοί.

Ναξία. πόλις. Καὶ Ναξία λίθος, ἡ Κρητικὴ ἀκόνη. Νάξος γὰρ πόλις Κρήτης.

Ναξιουργής κἀνθάρος. πλοῖα ἦν οὕτως λεγόμενα κἀνθάροι, ἐν Νάξῳ γινόμενα· ὡς νῦν σίλφας λέγουσι τινὰ ἀκατίων εἶδη. Κρατῖνος δὲ λέγει * ὅτι Θαλασσοκρατοῦντές ποτε Νάξιοι ἐχρῶντο αὐτοῖς τοῖς κἀνθάρους. ἢ οὕτως· τῶν πλοίων τὰς εὐρούσας πόλεις τὰς ἀρχιτεκτονίας ἐποίουν οἱ πρότεροι ἐπωνύμους· οἷον τοὺς νῦν λέμβους Ναξιουργεῖς ἀνόμαζον. ἐκ τοῦ αὐτοῦ δὲ εἶναι καὶ Κνιδιουργεῖς, καὶ Κέρκυρα, ἀπὸ Κερκύρας· καὶ Πάρωνα, ἀπὸ Πάρου. ἄντικρυς δὲ Μένανδρος ἐν Ναυκλήρῳ κἀνθάρος εἶπε πλοῖον εἶναι. ἔστι δὲ καὶ εἶδος ποτηρίου. καὶ ἐν Πειραιεῖ Κανθάρου λιμῆν. τρεῖς γὰρ λιμένες εἰσὶν· οὗτος ὁ Κανθάρου, καὶ τὸ Ἀφροδισιον, καὶ κύκλω πέντε στοαί. ἀπὸ Κανθάρου ἤρωος.

1. ταύτην] τὴν A. V. Phot. Mox Θαλλὸν V. 7. Νάννος] MS. Paris. A. habet νάννος, per unum ῥ. Küst. Item Photius et MS. Taur. ap. Peyron. in Etym. M. p. 975. Ceterum Νάννος ὡν ὑπεῖκε. ἐπὶ τῶν μ. κτλ. Arsenius p. 365. ἐπὶ τῶν μικρῶν παρὰ Νεοκλειδῆ καὶ Ἀριστοτ.] In prioribus edit. locus hic hand paulo auctior sic legitur [sic B. E. in marg.]: ἐπὶ τῶν μικρῶν δοκεῖ, παρὰ τὸ στερεῖσθαι τῶν ἄνω εἰρησθαι ἢ λέξαι. κατακλύπτει γὰρ τὰ κρυφῶς νάνα, καθὰ καὶ τὰ βρέφη· ὡς καὶ μεῖζον τὰ ἄνω παρὰ Νεοκλειδῆ etc. Sed omnia ista verba, δοκεῖ — μεῖζον τὰ ἄνω, merito expuncti, tum quia sensum et seriem orationis manifeste interrumpunt; tum etiam quia in Paris. A. [*V.] et Lexico Photii inedito desunt; in duobus aliis MSS. vero ad marginem leguntur: certissimo indicio, ea ab imperito quodam librario imprudenter in textum intrusa fuisse. Küst. 8. ὁ ante Θεόφραστον tacite Gaisf. addidit cum *V. Post Θεόφραστον colum interposui cum Photio et Arsenio. Quae inter μικρῶν et ὡς extant ab Hesycho absunt. ὡς νάννον] ὡς νάννον καὶ A. V. cum MS. Taur. καὶ etiam B. E. Phot. 9. οἱ γὰρ] οἱ γοῦν A. Hesycho. Phot. Taur. et Arsen. νάννοι etiam *V. pr. 10. νάννοι δὲ λέγ.] Haec ex Schol. Aristoph. Pac. 790. δὲ om. V. 12. Ἴννοί] Priores edit. addunt, οἱ πλείους τῶν ὑστέρων γυννοῦς τοῦτους γράφουσι. Sed verba haec in optimo Paris. A. non reperiuntur; eademque in duobus aliis MSS. ad marginem leguntur: unde coniciebam ea non ab ipso Suida, sed ab aliis profecta esse. Küst. Ἴννοί A. V. liber Taurin. et infra glossa singularis, quod recepi: v. Schneid. in Aristot. H. A. T. III. p. 504. sq. Ἴννοί B. E. νάννοι Schol. Aristoph. ubi Inoi ed. Bekker. 13. Νάξος] Scribe Νάξος. Vide Stephanum Byzantium h. v. unde Suidas haec mutuatus est. Küst. Ναξία A. B. V. E. Cf. Zon. p. 1386. Ναξία λίθος] Vid. Pindar. Isthm. VI. sub An. Sui. Toup. MS. Adde Theophr. de lapid. 77. et in tpp. Hesycho. 14. Κρήτης] Statim Gaisf. delevit annotationem e Steph. Byz. confectam: Ὁ γράψας ὅτι Ναξία πόλις Κρήτης, ὁ πολίτης Ναξίους καὶ Ναξιώτας, λέγει καὶ ὅτι πόλις Σικελίας Νάξος. καὶ Κρητικὴ δὲ, ἀπ' ἧς ἡ Ναξία λίθος· ἦν εἰ διὰ τοῦ ἰ γράφειν, κρητικὴ εἰληφθῆναι λέγει, ἀντὶ τοῦ διακρίνουσα καὶ φανερούσα. καὶ Κυκλάς δὲ ἐπίσημος ἡ Νάξος· ἢ ἀπὸ τινος Νάξου, ἢ παρὰ τὸ νάξαι, ὃ ἐστὶ θῦσαι. φησὶ δὲ τὰς ἐκεῖ Ναξίας γυναῖκας μόνας δεκτικῆν τίτεται, κατὰ δωρεῖν Ἦρας. καὶ Διώνυσος δὲ φησὶν οὕτως ἐτέλθῃ. καὶ κρήνη δὲ καθ' Ἡρακλειδῆν ἐκεῖ, ἐξ ἧς οἶνος ῥεῖ μάλ' ἡδύς. Quae praetermittunt A. V. (nam reliquos MSS. mirum sileri) In v. θῦσαι sic Kústerus: „Sic etiam habet Stephanus: sed male. Scribendum enim est θῦσαι, ut Pearsonus recte monuit. Hesycho: Νάξαι. σάξαι, θῦσαι.”
1. Ναξιουργής κἀνθάρος. πλ.] Notam hanc descripsit Suidas ex Scholiis deperditis in locum illum Aristoph. Pac. 143. Τὸ πλοῖον ἔστι Ναξιουργής κἀνθάρος. Scholia in illum locum quae hodie extant, haec tantum habent: Ναξιουργής κἀνθάρος. πλοῖα ἦν οὕτως λεγόμενα κἀνθάροι, ἐν Νάξῳ γινόμενα τῇ νήσῳ. Καὶ Κνιδιουργεῖς δὲ ἄλλας ναῦς, ἀπὸ Κνίδου· καὶ τὴν Κέρκυρον, ἀπὸ Κερκύρας, καὶ τὴν Πάρωνα, ἀπὸ Πάρου. Küst. Proxime ad Suidam accedit Schol. Ven. in editione Bekkeriana: ὅτι πλοῖα ἦν οὕτως λεγόμενα κἀνθάροι, ἐν Νάξῳ γινόμενα τῇ νήσῳ, ὡς νῦν σίλφας τινὰ λέγουσιν ἀκατίων εἶδη. ἀλλὰ καὶ σωμακῶν (συμακῶν 475. lege Σαμακῶν τρόπον) τρόπος τρόπων φησὶν ὁ Κρατῖνος. καὶ ὅτι Θαλασσοκρατοῦντές ποτε Νάξιοι ἐχρῶντο αὐτοῖς τοῖς κἀνθάρους ἐπὶ πλοῖον. μᾶλλον δὲ οὕτως δεκτικῶν. κἀνθάρου μὲν πρὸς τὰ προκείμενα εἰρηκεν, τὸ δὲ Ναξιουργής οὕτως. τῶν γὰρ πλοίων τὰς εὐρούσας (εὐρούσας 475.) τὰς ἀρχιτεκτονίας (leg. τὰς εὐρούσας τ. ἀρχιτεκτονίας) ἐκάλλον οἱ πρότεροι ἐπωνύμους, οἷον τοὺς νῦν λέμβους Ναξιουργεῖς ἀνόμαζον, ἐκ τοῦ αὐτοῦ δὲ εἶναι καὶ τὸ Κνιδιουργεῖς, καὶ τὸν Κέρκυρον ἀπὸ Κερκύρας, καὶ τὸν Πάρωνα ἀπὸ Πάρου. ἄντικρυς δὲ Μένανδρος ἐν Ναυκλήρῳ κἀνθάρος εἶπε πλοῖον εἶναι. 2. κἀνθάροι] Ναξιουργεῖς add. V. 3. τινὰ] τινὰς A. Κρατῖνος — αὐτοῦ δὲ εἶναι om. V. Aliorum spectare memoriam Cratini docet et Scholion Venetum et Photius v. Σαμακῶν τρόπον, cui laudatur Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις. 5. οὕτω Ald. vulg. 9. ἀπὸ Κνίδου post Κνιδιουργεῖς om. A. Gaisfordus notavit, ego cum Ven. delevi. Deinde scribendum Κέρκυρα. Πάρωνα] τοῦτο εἰς τοὺς καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ μυοπάρωνας B. marg. Vide v. Παρώναι. 10. ἄντικρυς δὲ Μένανδρος — εἶδος ποτηρίου] Verba haec in prioribus edit. [et *V.] desunt, quae ex optimo Paris. A. revocavi. Küst. Menandri versus apud Meinek. p. 122. 12. καὶ ἐν Πειραιεῖ Κανθ.] Aristophanes loco laudato: Ἐν

νίον. Apollodoros in libro de Meretricibus meretricem hanc ait dictam esse Capram, quod Thali caupouis bona absumpsisset. nam terminae olivae caprae libenter vescuntur. eius etiam mentio fit apud Comicos. Antiphanes vero iunior in libro de Meretricibus Nannium ait Proscenium cognominatam esse, quod extrinsecus tantum formosa esse videretur. Νάννος. Nannus, vocabulum de hominibus pusillis dicitur apud Neoclidem et Aristotelem. et Theophrastus: ut nanum et magnum inguen habentem. nani enim magna inguina habent. νάνοι autem vocantur homines pusilli. Item ναννοφυεῖς. equi vero pusilli vocantur Ἴννοί. Ναξία. Urbs. Et Naxius lapis, i. e. cos Cretensis. Naxus

est enim urbs Cretae. Ναξιουργής κἀνθάρος. Erant Canthari naves quaedam sic dictae, quae in insula Naxo fabricabantur: ut nunc Silphas vocant quaedam acatiorum genera. Cratinus vero dicit * Naxios quondam, cum maris imperium obtinerent, Cantharis usos fuisse. vel veteres navibus imponebant nomina, sumpta ab urbibus, ubi primum fabricatae erant: veluti lembos nunc ita dictos Ναξιουργεῖς appellabant. per eandem rationem Κνιδιουργεῖς dictae sunt; Κέρκυρος, a Corcyra; Πάρων, a Paro. Menander vero in Nauclero diserte Cantharum ait navem esse. est item genus poculi. in Piraeo quoque portus est Canthari. tres enim ibi sunt portus, hic, Canthari, a

Ναός.

Νάπη. θρεινός ὑλώδης τόπος. Ξενοφῶν ἐ-
δετέρως λέγει τὸ νάπος, ὡς τὸ ἔδαφος. Ἐπεὶ οἱ
ἡγούμενοι ἐγένοντο ἐπὶ νάπει δυσβάτω καὶ μεγάλην,
ἔστησαν, ἀγνωσύντες εἰ διαβατέον εἴη τὸ νάπος. 5

Νᾶπυ. σίνγητι.

1507 "Κᾶβλεψε νᾶπυ, καὶ τὰ μέτωπ' ἀνέσπασεν.
ἐπέβλεψε θριμὺ καὶ ὀργίλον· θριμὺ γὰρ τὸ νᾶπυ
καὶ τὰς ὀφρυῖς συνέστειλε.

Νάρδος. μυρμηκὸν ἔλαιον. Θηλυκῶς.

Καὶ ἐς κνανότριχα χαιτήν

νάρδον, ὑπὸ γλαυκῆς κλειομένην ὑάλο.

Νάρθηξ.

Καὶ πανακείαν

νάρθηκα κροτάφων πλάκτορα νηπιάχων.

Νάρκη. μυρμηκίαςις. Ἀριστοφάνης.

Οἶμοι, τί πέπονθ'; ὡς περ νάρκη μου κατὰ
τῆς χειρὸς καταχέεται,
καὶ τὸ ξίφος οὐ δύναμαι κατέχειν.

Νάρωνος. ὄνομα κύριον.

Ναρσῆς, στρατηγὸς Ῥωμαίων, ἔμφορον ἐς τὰ
μάλιστα, καὶ δραστήριος, καὶ δεινὸς ἀρμόσασθαι
τῷ παρεμπύπτοντι. καὶ παιδείας μὲν αὐτῷ οὐ τι
μᾶλα μετῆν, οὐδὲ τὰ τῆς εὐγλωττίας ἐπεφρόντιστο·
φύσεως δὲ ὅγε δεξιότατη διέπρεπε, καὶ παραστήσαι
10 οἷόςτ' ἦν λόγῳ τὰ βεβουλευμένα· καὶ ταῦτα τομίας
γε ἂν καὶ ἐν τοῖς βασιλεῖσι τρυφερώτατα ἀνατε-
θραμμένος. ἦν δὲ ἄρα καὶ τὸ σῶμα βραχὺς καὶ ἐν
ισχνότητι ἐκδεδητημένος· τὸ δὲ ἀνδρεῖον καὶ μεγα-
λουργὸν εἰς τοσοῦτον ἐκέκμητο, ὅσον ἀμέλει καὶ
15 ἀπιστεῖσθαι. ἦν δὲ ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ.

Νασαμῶνος. ὄνομα κύριον.

Πειραεὶ δῆπον ὅτι Κανθάρον λιμῆν. Vide ibi Schollastam. Ceterum haec nihil faciunt ad vocem Ναξιοιουργῆς, sed pertinent ad
vocem Κανθάρος vel Πειραεῖς. Küst. τρεῖς γὰρ λιμένες] Pausan. in Att. p. 3. Thucyd. I. Scylax, Hesych. in Ἑέα. — καὶ
τὸ Ἀφροδίσιον, καὶ ἡ Ἑέα, ex Hes. et Phavorino. Vid. supra Κανθάρος. Retmes. 13. οὗτος om. V.

1. Ναός] Om. vulg. Servat *V. Gaisfordus statim cum A. V. delevit: Ναπαῖται. πόλις Λιβύης πρὸς τῇ Αἰθιοπία. ὁ πολλ-
της Ναπαταῖος. Νάπη. πόλις Ἀέθρου. ὅθεν Ἀπόλλων Ναπαῖος. εἰσὶ δὲ καὶ Ναπαῖοι Ἠπειρώται. Νάπεις. πόλις Σκυθίας.
2. Νάπος οὐδετέρως, καὶ νάπη θηλυκῶς] Νάπη A. ubi in marg. θη' ἡ νάπη, et Photius; οὐδετέρως καὶ et θηλυκῶς om. V. Post
τόπος etiam omiserunt A. V. οἰονεὶ νάρη, ὡς μὴ ἔχουσα φῶς διὰ σάσος. Ξενοφῶν δὲ] δὲ om. A. V. Mox ὡς om. A. 3. Ἐπεὶ
οἱ ἡγούμενοι ἐγ.] Haec sunt verba Xenophontis, lib. VI. de Exped. Cyri (5, 12.) p. 385. Küst. 6. Νάπυ Edd. cum Moer.
p. 271. σίνγητι] Continua τὸ ὡς ἐπεὶν ἄφρῆς, ἦτοι κακοφῆς, delerunt A. E. *V. 7. Κᾶβλεψε νᾶπυ] Aristoph. Equ. 636.
8. ἡγουν ante ἐπέβλεψε deleri cum A. V. Ceterum Schol. ἀνέβλεψε: possis etiam ἐνέβλεψε. 9. Post hanc gl. Gaisfordus cum
A. V. delevit: Νάρβων, ἢ Ναρβωνησία. ἔμπροσθον, καὶ πόλις Κελτικῆ. ἔστι δὲ καὶ λίμνη Ναρβωνίτις. καὶ Νάρβις, πόλις Ἰλ-
λυριῶν. Quae Med. deprompsit a Steph. Byz. 10. Νάρδον Med. 11. Καὶ ἐς κνανότριχα γ.] Versus Antiphili Ep. VI. 5.
Anthol. Pal. VI. 250. κνανότριχα A. V. Mox ὑάλης B. E. 12. Νάρθηξ] Statim Gaisf. delevit cum A. V. E. ἴηται ἐνταῦθα, ὅτι
ὁ νάρθηξ ἀκρωτίζεται τῷ μετώπῳ καὶ οὕτως ἐλαφρῶ Ἀνοσῶν. καὶ τὸ. Πολλοὶ μὲν ναρθηκοφόροι, παῦροι δὲ τε Βάχχοι. καὶ ὅτι Νάρ-
θηξ νηπίδιον ἐγγύς φασὶ Σάμου, ἐν δεξιῇ τοῖς προσπλέουσιν· οὐ ἐθνικὸν Ναρθηκουσαῖος, ἢ Ναρθηκούσιος. E. habet in marg.:
Νάρθηξ δὲ ὁ τοῦ ναοῦ· λέγεται παρὰ τὸ νέρθεν εἶναι τοῦ ναοῦ. Ἀμφιλόγιος περὶ τοῦ μεγάλου Βασιλείου· εἰσέρχεται ἐν τῷ νάρ-
θηκι τῆς ἄγίας ἐκκλησίας. 14. Καὶ πανακείαν] Versus Phylae Ep. II. pr. Anthol. Pal. VI. 294. ubi παρακείαν, quam vetu-
statis scripturam Planudes commento πυροκοίταν incrustavit. 15. πλάκτορα] Sic habent et MSS. Paris. et Anthol. At
prioribus edit. minus recte πλάκτορα. Küst. 16. μυρμηκίαςις] Quid sit μυρμηκίαςις, vide in Lexicis vulgatis. Ea autem
interpretatio quomodo voci νάρκη convenire possit, non video: quamvis sic etiam habeat Hesychius, itemque Photius in Lexico.
Küst. Ἀριστοφάνης] Vesp. 733. sq.
1. Οἶμοι, τί πέπ.] Metri gratia scribendum est, Οἶμοι, τί πέπονθ'; ὡς νάρκη μου etc. Apud Aristophanem loco laudato hodie
legitur, Οἶμοι, τί ποθ' ὡς περ νάρκη μου, etc. Sed alteram lectionem malo. Küst. 3. Post hanc gl. Gaisfordus delevit:
Συντελεῖ ἐνταῦθα καὶ ἡ ἐνθύμησις τοῦ Ἰχθυοῦ τῆς νάρκης, καὶ τὸ κατ' αὐτὴν πάθος, cum A. V. E. deinde Νάρμαλις. πόλις
Πισιδίας· ὡς Κάβαλις. Νάρυξ. πόλις. Ἰστορεῖται θηλυκῶς λεγομένη· ἢ καὶ Ναρυκίαν (Ναρύκιον Med.) καὶ Ναρύκη· ἐξ ἧς ἦν
ὁ Λοκρὸς Αἴας, cum A. V. 4. Νάρων] Ναρωνος A. V. E. Vide vel gl. Ἀδάωνος. Theognostus p. 36. Νάρων Ναρωνος· τὸ
γὰρ Νάρωνος ὄχθας (Nicand. Ther. 607.) διὰ μετρίκην χρῆσαν συνέσταλται. 5. Ναρσῆς, στρατηγὸς Ῥωμαίων, εὐφρων ἐς τὰ
μ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Agathiae lib. I. (16.) p. 27. Küst. Hinc gl. Τομίας satis temere est fabricata. εὐ-
φρων] ἔμφορον A. B. E. *V. 7. οὐ τοι] αὐτὶ A. B. V. et inferior gl. 8. οὐδὲ] ἐν δὲ B. 11. τρυφερώτατα] Lege τρυ-
φερώτερον. 12. ἐν ισχνότητι] Agathias ἐς ισχνότητα. Recte fors. Toup. MS. ισχνρότητι *V. 14. ἐς ὅσον Agath.
15. ἦν] ἦν δὲ A. V. E. 16. Νασαμῶν] Νασαμῶνος A. B. V. E. De tenore v. Eustath. in Dionys. 209. Statim omiserunt
A. B. E. *V. Νασαμῶν. ἐξ οὗ Νασαμῶνες, ἔθνος Λιβύης. Habet tamen B. in marg. Male Theognostus p. 36. Νασαμῶνος,
ὄνομα πόλεως.

Cantharo heroe sic appellatus, et Aphrodisius: circa quos sunt
quinque porticus. Ναός. Νάπη. Locus montanus et sil-
vovus. Xenophon genere nentro dixit νάπος, ut ἔδαφος. Cum
daeces ad ingentem et transitu difficillem saltum pervenissem,
constiterunt, ambigentes an transiri posset. Νᾶπυ. Idem
quod sinapi. Ac sinapi tuebatur, frontemque contrahebat.
id est, acrem et iracundum habebat vultum (sinapi enim acre
est), et supercilia contrahebat. Νάρδος. Oleum quoddam
odoriferum. est generis feminini. Et in caeruleas comas nar-
dum, glauco inclusam ritro. Νάρθηξ. Et ferulam, in
qua ignis conditur, quaque tempora puerorum percutiuntur.

Νάρκη. Torpor. Aristophanes: Hei mihi, quid hoc rei est?
quasi torpor quidam manus offunditur, ut gladium retinere
nequeam. Νάρωνος. Nomen proprium. Ναρσῆς. Nar-
ses, dux Romanorum, prudens inprimis et strenuus, quique
calleret se cuius fortunae accommodare. et doctrinae quidem
aut eloquentiae non magnopere studuerat; naturae vero dexteri-
tate eminens, poteratque animi sui sensa commode verbis ex-
ponere: quamquam esset spado et in aula delicate educatus.
idem statura fuit brevi et corpore gracili: adeo vero strenuus et
ad res magnas gerendas aptus, ut propemodum fidem spera-
ret. vixit sub Iustiniano. Νασαμῶνος. Nomen proprium.

Ναστόν. πυκνόν, μεστόν, πλήρες, μὴ ἔχον ὑπόκουφόν τι. διαφέρει τοῦ μανού. Ναστός δὲ ἀρσενικῶς, πλακοῦς, ἢ θερμὸς ἄρτος μετ' ἐλαίου. Ἀριστοφάνης Πλούτω·

598

Ἦκεν γὰρ ἄν σοι ναστός εὐ πεπεμμένος. Ναυάγιον. παρὰ Θουκυδίδη οὐδετέρως μὲν, ὅταν τι τῆς νηὸς ἀπολεσθῆ, οἷον πηδάλιον ἢ τι τοιοῦτον. Ναυαγία δὲ θηλυκῶς, πᾶσα ἢ τῆς νηὸς ἀπώλεια.

Ναυαγίων. πτωμάτων.

Ἐξ ἑνὸς κακοῦ πᾶν ἐπίμπλατο ναυαγίων πεδίων.

Ναύαρχος. ὁ τῶν νηῶν ἄρχων.

Ναυάτος. οὗτος πρεσβύτερος ὢν τῆς ἐν Ρώμῃ ἐκκλησίας διεκρίθη, ἐπειδὴ Κορνήλιος ὁ ἐπίσκοπος τοὺς ἐπιθύσαντας πιστοὺς ἐν τῷ διωγμῷ, ὃν ὁ βασιλεὺς Δέκιος κατὰ τῆς ἐκκλησίας ἐκίνησεν, εἰς κοινωσίαν ἐδέξατο. διὰ ταύτην οὖν τὴν αἰτίαν διακρίθεις καὶ εἰς ἐπισκοπὴν παρὰ τῶν συμφρονησάντων αὐτῷ ἐπισκόπων προχειρισθεὶς ταῖς πανταχοῦ ἐκκλησίαις ἔγραψε, μὴ δέχεσθαι τοὺς ἐπιτεθυκότας εἰς τὰ μυστήρια, ἀλλὰ προτρέπει μὲν αὐτοὺς εἰς μετάνοιαν, τὴν δὲ συγχώρησιν ἐπιτρέπει Θεῷ,

τῷ δυναμένῳ καὶ ἐξουσίαν ἔχοντι συγχωρεῖν ἁμαρτήματα. τοιαύτας ἐπιστολάς κατ' ἐπαρχίας δεχόμενοι, πρὸς τὰ οἰκεία ἤθη ἐποιοῦντο τῶν δηλουμένων τὰς κρίσεις. ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἐδήλου, μὴ δεῖν ἀξιούσθαι τῶν μυστηρίων τοὺς μετὰ τὸ βάπτισμα εἰς θάνατον ἁμαρτίαν πεποιηκότας, τοῖς μὲν ἐδόκει πικρὰ καὶ ἀπηνῆς εἶναι ἢ τοῦ κανόνος ἔκθεσις, οἱ δὲ ὡς δίκαιον αὐτὸν καὶ ὀρθοῦντα τὴν πολιτείαν ἐδέχοντο. ἐν τοσούτῳ δὲ τούτου κινουμένου, ἐπικαταλαμβάνει Κορνήλιου τοῦ ἐπισκόπου γράμματα, τοῖς μετὰ τὸ βάπτισμα ἁμαρτηκόσιν ἐπαγγελλόμενα τὴν συγχώρησιν. οὕτω δὲ ἀμφοτέρων ἐπιστελλόντων τὰναντία, καὶ ἐκ τῶν θείων ὀχυροῦντων ἡ ἑκάτερος ἔλεγεν, ἕκαστος κατ' ἔθος εἰς τοῦτο ἔτρεψεν, ὅσοι γὰρ φιλαμαρτήμονες, δραξάμενοι τῆς τότε δοθείσης συγχωρήσεως καὶ εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ἐπὶ πάσης ἁμαρτίας αὐτῇ συνεχρήσαντο. ἀλλὰ Ναυάτος ἐπὶ Οὐδάλεντος τοῦ βασιλέως διωγμὸν κινήσαντος κατὰ

Χριστιανῶν ἑμαρτύρησε. Ναυατιανοὶ αἵρεσιται. τὰ Ναυάτου φρονῶντες. καὶ τούτων ἐγένετο ἐπίσκοπος Σισίνιος, ἑλλόγιμος καὶ ἱερῶν βιβλίων ἐπιστήμων, καὶ κρεί-

1. Ναστόν] Ὅτι γίνεται παρὰ τὸ μὴ εἶναι B. marg. πλήρες] πλήρη Photius. Cum hoc et *V. praefixi μεστόν, quod subsequeretur. 2. διαφέρει δὲ] δὲ sustuli cum A. *V. Item cum A. delevi, quae ex v. Μανόν irreperant, τὸ γὰρ μανόν, ἀραιόν, χαῦνον, ἢ ἀνωφερές, ὡς φλόξ. Quorum χαῦνον . . ὡς φλόξ om. V. Sed habet A. in marg. Διαφέρει τὸ ναστόν τοῦ μανού· τὸ μὲν γὰρ ναστόν τὸ πυκνόν, τὸ μεστόν, τὸ πλήρες, μὴ ἔχον ὑπόκουφόν τι· τὸ δὲ μανόν ἀραιόν γ. ἢ ἄ. ὡς φ. 4. Ἀριστοφάνης Πλούτω] V. 1143. Ubi tū om. *V. Statim Gaisf. delevit cum A. V. καὶ τοιοῦτον μὲν ὁ ἐν ὄσει τάσει ναστός· οὐ θέμα τὸ ἐν Ὀδυσσεὶ νάσασθαι. Νάστος μέντοι βαρυτόνος, πόλις Θράκης, ἢ ἐλέγετο καὶ Νεστός, 6. Ναυάγιον. παρὰ Θουκυδίδη οὐδετ. Ex Scholiasta Thucydidis in lib. I. c. 50. Küst. 7. νεὸς ἀποκλασθῆ] νηὸς ἀπολεσθῆ A. V. ἀπολεσθῆ B. E. ἀπόληται Schol. Denuo νηὸς A. V. pro νεώς. 11. Ἐξ ἑνὸς κακοῦ πᾶν ἐπ.] Fractae tabulae Sophoclis Electr. 728—30. ἐπίμπλατο] ἐπιπίλατο V. E. ἐπιπίλαστον B. Post hanc gl. Küsterus omiserat: Ναυαγῶ. αἰτιατικῇ. Ipse post v. Ναυαρχος delevi: Ναυαρχῶ. δοτικῇ. Utramque gl. habet A. in marg. om. V. 14. Ναυάτος. οὗτος πρεσβύτερος ὢν τ.] Totum hunc locum descripsit Suidas ex Socratis Histor. Eccles. lib. IV. c. 28. ut Pearsonus etiam monuit. Küst. πρεσβύτερος] πρεσβύτερος B. V. 19. ἐπισκοπὴν] Sic rectius 2 MSS. Pariss. et Socrates, quam priores editt. quae habent ἐπίσκοπον. Küst. 22. ἀλλὰ προτρέπει] ἀλλ' ἀποτρέπει V. 1. τῷ δυναμένῳ — ἁμαρτήματα om. V. 5. εἰς θάνατον τοὺς μετὰ τὸ β. *V. 7. πικρὰ καὶ ἀπηνῆς εἶναι] ἀπάνος sive ἀπάνωτος V. 9. ἐδέχοντο] ἐλέγγοντο E. δὲ om. *V. κινουμένου] Sic recte MSS. Pariss. et Socrates. At priores editt. mendose νικωμένου. Küst. νικωμένου Ald. 11. ἐπαγγελλόμενα *V. 12. τὴν συγχώρησιν] τὴν om. V. qui mox om. οὕτω δὲ — συνεχρήσαντο, de quo Gron. silet. 17. ἐπὶ πάσης] ἐκ πάσης E. Med. 19. διωγμὸν — Χριστιανῶν] διακόντος Χριστιανῶν V. Ceterum Valens in Novatianorum rebus, non in Novati debebat afferri. 22. Σισίνιος, ἑλλόγιμος] Ex Sozomeni Histor. Eccles. lib. VIII. c. 1. ut itidem Pearsonus monuit. Küst. Vide fontem huius narrationis gl. Σισίνιος, ubi haec uberius traduntur. 23. βιβλίων] βίβλων A. Tum ἐπιπέτων B. E. *V.

Ναστόν. Densum, plenum, refertum, quod nihil inane habet. differt autem ab eo quod est μανόν. Ναστός vero, masculine, est placenta, vel panis calidus cum oleo. Aristophanes Pluto: Placenta enim bene pista tibi obtingebat. Ναυάγιον. Apud Thucydidem neutro genere dicitur, cum pars aliqua navis fracta est, velut gubernaculum vel aliquid huiusmodi. Ναυαγία vero genere feminino naufragium significat. Ναυαγίων. Fragmentorum, partium fractarum. Ex uno malo totus campus fragmentis [curruum collisorum] repletus est. Ναυαρχος. Navium praefectus. Ναυάτος. Novatus, Ecclesiae Romanae Presbyter, ideo dissidium fecit, quod Cornelius Episcopus fideles, qui tempore persecutionis a Decio Imperatore contra Ecclesiam excitatae idolis sacrificaverant, in communionem receperat. hanc igitur ob causam cum recessisset, ab Episcopis idem cum ipso sentientibus ad Episcopatum evectus scripsit ad omnes ubique Ecclesias, ne eos, qui daemonibus immolarant, ad mysteriamitterent; sed ut hortarentur eos ad poenitentiam, remissionem vero criminum relinquerent Deo, penes quem

ius et arbitrium esset crimina remittendi. his litteris ad omnes provincias perlatis, singuli pro suis moribus de his, quae significabantur, iudicium tulere. quod enim ille negaverat ad sacramentorum communionem admittendos esse, qui post baptismum crimen letiferum commisissent, aliis quidem acerba et immitis videbatur huius regulae promulgatio; alii vero hanc regulam ut instam et disciplinae vindicem susceperunt. dum haec agitur controversia, supervenerunt litterae Cornelii Episcopi, iis etiam qui post baptismum deliquissent indulgentiam spontentes. ita utrisque contraria inter se scribentibus et sacrarum litterarum testimonio sententiam suam confirmantibus, unusquisque, ut fieri solet, ad eam partem se contulit, ad quam antea suo sponte ingenio erat propensior. nam quibus peccare in deliciis erat, hi arrepta indulgentia, quae tum concedebatur, in posterum ad omne criminum genus abusi sunt. ceterum Novatus sub Valente Imperatore, qui persecutionem contra Christianos excitavit, martyrio vitam finit. Ναυατιανοὶ αἵρεσιται. Qui Novati sententiam sequuntur. horum Episcopus fuit Sisinnius, vir

των διαβολῆς· περι δὲ τὴν δίαιταν ἀβρὸς καὶ ποικί-
 599 λος. ἐρωτώμενος "δὲ διὰ τί δεύτερον λούοιτο, ὅτι
 μὴ τρίτον, ἔφη, φθάνω. ἐπεὶ δὲ λευκῇ ἐσθῆτι διε-
 τέλει χρώμενος, ἐπέσκωψε τις αὐτῷ τῶν ἀπὸ τῆς
 καθόλου ἐκκλησίας, ἃ δὲ πρὸς αὐτόν· Οὐκοῦν εἰπέ, 5
 ποῦ εἶρηται ἐσθῆτα μέλαιναν χρῆναι ἀμφιέννυσθαι;
 τοῦ δὲ ἀπορήσαντος, ὑπολαβὼν ἔφη· Σὺ μὲν οὐκ
 αἶν τοῦτο ἐπιδείξει δυνήση· ἐμοὶ δὲ καὶ Σολομῶν
 ὁ σοφώτατος, Ἔστωσαν τὰ ἱμάτιά σου λευκά, λέγων
 παραινεί. καὶ αὐτὸς ὁ Χριστὸς λευχείμων ἐν τοῖς 10
 εὐαγγελίοις φαινόμενος Μωσῆν τε καὶ Ἡλίαν τοιού-
 τους τοῖς Ἀποστόλοις δείκνυσι. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ
 ἄλλα πολλὰ χωρίοντα αὐτῷ εἶρηται.

Ναυβάτης. ἐπιβάτης, ἢ ναύτης. Πεζοὺς δὲ
 ἀντὶ ναυατῶν πορευομένους, καὶ ὀπλιτικῶ πρὸς- 15
 ἄχοντας μᾶλλον ἢ ναυτικῶ.

Ναυῆ. ὄνομα κύριον.

Ναύκιοι. ἔθνος.

Ναύκληρος. Ὑπερίδης οὐ μόνον ὡς ἡ συνή-

θεια κέρχεται τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ μεμι-
 σθωμένου ἐπὶ τῷ τὰ ἐνοίκια ἐκλέγειν ἢ οἰκίας ἢ συν-
 οίκιας.

Ναυκραρία. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμο-
 κράτους. μήποτε δὲ βέλτιον φέρεται ἐν τοῖς Ἀττι-
 κIANOῖς Ναυκρατικῶ· ἵνα ἢ ἀπὸ Ναυκρατικῶ
 πλοίου, ἢ Ναυκρατικῶν ἐμπλεόντων. ἢ γὰρ Ναύ-
 κρατις τοπαλαιὸν ἐμπόριον ἦν τῆς Αἰγύπτου. ἐὰν
 δὲ ἢ Ναυκραρικῶ, εἴη αἶν τὰ τῶν ἀρχόντων. Ναυ-
 κράτους γὰρ τοπαλαιὸν τοὺς ἄρχοντας ἔλεγον,
 ὡς Ἡρόδοτος ἐν πέμπτῃ ἱστοριῶν δηλοῖ.

Ναύκρατις.

Ναῦλος. τὸ ναῦλον. ἀρσενικῶς ὁ ναῦλος.

Ναύλοχον. εὐδιον, ἐν ᾧ αἱ νῆες λοχῶσιν ἢ
 ἀναπαύονται. Ὁ δὲ ναῦς προσέταξεν ἐν τοῖς ἀγκῶσι
 ναυλοχεῖν λανθάνοντας· ἐπειδὴν δὲ αἰσθῶνται ζευ-
 γνύειν αὐτόν τὴν γέφυραν, διαβάλλειν ὡς τάχιστα.
 Παρὰ δὲ Ἡρόδοτῳ λιμὴν ἢ εὐδία.

Ναυλοχῶ. τὸ τὰς ναῦς ἐνεδρεύω.

1. περι τὴν *V. 2. γὰρ] δὲ A. B. E. 3. δὲ καὶ] καὶ om. A. 4. χρώμενον] διετέλει χρώμενος A. B. V. Mox αὐτόν E.
 5. καθολικῆς] καθόλου A. καθ' ὅλον *V. ἔφη] ὁ δὲ A. B. V. 6. χρῆναι] χρῆσθαι A. Om. V. 8. τοῦτο οὐκ αἶν *V.
 9. λέγων om. V. 11. Μωσῆ τε καὶ Ἡλία *V. τοιούτους δείκνυσι τοῖς ἀποστόλοις] τοιούτους τοῖς ἀποστόλοις δείκνυσι A.
 τοῖς ἀποστόλοις τοιούτους δείκνυσι V. 12. οὐ μὴν cum seqq. om. V. 9. Ναυβάτης] Glossam tacite Gaisf. cum *V. (ubi
 est Ναυάτης) ante v. Ναυῆ collocavit. 15. προσέχοντας] προσχόντας Gaisf. cum A. V. E. προσσχόντας *V. qui supra ναβα-
 τῶν. 17. Ναυῆ] Ναυῆ A. Ναυῆ B. Med. Ναβῆ *V. Vide Zon. p. 1385. Statim Gaisf. delevit cum A. Ναυηγός. ὁ τῆς
 νηὸς ἀρχηγός. τοῦτο δὲ κοινῶς. ἢ δὲ πόλις καὶ τὸν ναυαγῆσαντα οὕτω γράφει. τοῦτο δὲ — γράφει om. B. E. 19. Ναύ-
 κληρος. Ὑπερίδης οὐ μόν.] Ex Harpocrate. Confer Hesygium ead. v. Küst.
 4. Ναυκραρία] Et haec ex Harpocrate sumpta sunt. Confer Schol. Aristoph. Nub. 37. Hesygium v. Ναύκλαροι, et Leopardum
 Emendat. lib. VII. c. 19. Küst. Ναυκραρία A. V. E. Phot. Δημοσθένης] P. 703, 15. 6. Ναυκρατικῶ] Harpocratio et
 Photius in Lexico Ναυκρατικῶ. At apud Demosthenem in oratione a Suida hic laudata hodie legitur Ναυκρατικῶ. Küst.
 Ναυκρατικῶ A. B. E. Ναυκρατικῶ V. Ναυκρατικῶ] Ναυκρατικῶ A. Ναυκρατικῶ (cum *V.) et mox ναυκρατικῶν
 Photius. 9. Ναυκραρικῶ] Ναυκραρικῶ A. V. Ναυκρατικῶ Phot. εἴη αἶν τὰ τῶν] ἢ ἀντὶ αὐτῶν Phot. Ναυκράτους
 γὰρ τοπαλ.] Vide supra v. Δημαρχοὶ et Hesygium ead. v. Küst. 11. πέμπτῃ] πέμπτῳ V. Herod. V, 71. Sub gl. finem
 Gaisf. delevit, ἴσως παρὰ τὴν τῆς νηὸς κραιῖραν εἶρηται τὸ Ναυκραρικῶ, cum A. V. (quem Gron. silet). Habet E. in marg.
 12. Ναύκρατις] B. E. (item sub gl. finem Med.) addunt καὶ τὸν Ναύκρατιν, V. καὶ τὸ ναύκρατι. Huic glossae Med. subiecerat
 Stephani Byz. doctrinam: πόλις αὐτῆ Αἰγύπτου, ὑπὸ Μιλησίων οἰκισθεῖσα, ὀπρῆκα ἐθαλατοκράτου. ταύτης πόλις ὁ σοφὸς
 Ἀθηναῖος. Om. A. *V. et in textu E. 13. Ναῦλος. τὸν ναῦλ.] Ex Schol. Aristoph. Ran. 271. Küst. τὸ ναῦλον A. B. ἀρ-
 σενικῶς] ἀρσενικῶν V. Post ναῦλος e Schol. Aristophanis ducta legebatur: Καὶ ναῦλος ἡμῖν τῆς νεὸς ὀφείλεται. Καὶ Ἀριστοφάνης
 ἄποδος τὸν ναῦλον. Ubi Toupius MS. „Καὶ ναῦλος] Senarius. Atque hinc corrigendus Schol. Aristoph. Ran. 272. καὶ
 ὅτι παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ ἡ ναῦλος ἡμῖν etc. Legend. καὶ ἡ ναῦλος. Καὶ ναῦλος ἡμῖν τ. ν. δ. Apud recentiores et ἡ ναῦλος
 genere feminino; deinde sequitur senarius ex aliquo τῶν νεωτέρων." Hunc versum habet A. in marg. Καὶ Ἀριστοφάνης et seqq.
 om. A. V. 14. Ναύλοχος] Ναύλοχον A. V. Hesygius, Photius et Apollon. Lex. p. 469. νῆες] ναῦς A. V. cum gram-
 maticis. 15. Ὁ δὲ] Exemplum ut hodie fertur ad v. Ναυλοχῶ revocandum est. 17. καὶ διαβαίνει] διαβάλλειν A. B. V. E. A.
 διαβαίνειν Med. 18. ἡ εὐδία] ἢ εὐδία A. B. *V. quod praeceperat Wesselingius in Gloss. Herodot. VII, 189. Sub finem cum A.
 V. delevis: οὕτω καὶ παρ' Ὀμήρω. Homeri Odys. x. 141. significari Küsterus monet, ubi ναύλοχοι λιμένες. 19. ἐνεδρεύω] His proxima ἢ ἀναπαύω καθιστῶν omiserunt A. V.

eruditus et sacrarum litterarum scientia instructus, omnique ca-
 lumniam superior; victu tamen delicato et superfluo. hic interro-
 gatus aliquando, quomobrem bis per diem lavaret: quia non ter,
 inquit. idem a quodam Ecclesiae Catholicae viro derisus est,
 quod candida veste perpetuo uteretur. ad quem ille: Ubinam
 vero scriptum est, inquit, nigra veste indui oportere? qui
 cum potuerit, subiecit Sisinianus: Tu quidem nunquam id osten-
 dere poteris. mihi vero sapientissimus Salomo praecipit his
 verbis: Sint vestimenta tua semper alba. et Christus ipse, qui
 in Euangeliiis albus cernitur, eiusmodi veste indutus Mosen
 atque Heliam Apostolis suis exhibuit. alia sunt et multa facete
 ab eo dicta. Ναυβάτης. Vector. vel nauta. Terra, non
 mari iter facientes, et militiae terrestri potius quam navali
 deditus. Ναυῆ. Nomen proprium. Ναύκιοι. Nautii,
 gens. Ναύκληρος. Hyperides hoc nomine usus est eo sen-

su, quo vulgo solet accipi, sed etiam de eo, qui mercede con-
 ductus est, ut pensiones annuas pro locatis domibus vel vicis
 colligat. Ναυκραρία. Demosthenes in oratione contra Timo-
 cratem. videndum autem, ne in Atticis melius scribatur
 Ναυκρατικῶ: ut sit nomen ductum ab Naucratico navigio, vel
 a Naucratis in eo navigantibus. Naucratis enim olim fuit em-
 porium Aegypti. sin vero scribatur Ναυκραρικῶ, significabit ea
 quae ad Naucratos magistratus pertinent. Ναυκράροι enim olim
 magistratus cuiusdam nomen erat, ut testatur etiam Herodotus
 Historiarum libro V. Ναύκρατις. Ναῦλος. Naulum.
 est enim ναῦλος generis masculini. Ναύλοχον. Locus
 tranquillus, in quo naves stationem habent et veluti requiescunt.
 Ille vero naves in recessus litoris subduci iussit, ut ibi late-
 rent; cum vero sensissent ab ipso pontem iungi, tum celeriter
 transire. Apud Herodotum etiam de portu dicitur. Ναυλο-

(141) **Ναύμαχα.** μακρὰ δόρατα, ὥστε ἀπὸ τῶν νεῶν μάχεσθαι.

Ναυμαχησεῖοντες. πρὸς ναυμαχίαν ἐτοιμῶς ἔχοντες.

Ναυμάχιον. ὡς τοῦ μὴ στρατευέσθαι, καὶ τοῦ λιπεῖν τὴν τάξιν, καὶ τοῦ τὰ ὄπλα ἀποβαλεῖν ζῆμαι ἦσαν ὠρισμένοι ἐκ τῶν νόμων· οὕτως καὶ τοῦ μὴ ναυμαχῆσαι. τοῦτο τὸ ὄφλημα ναυμάχιον ἐκαλεῖτο.

Ναύπλιος. ἡ ἐν θαλάσῃ πρόοδος.

Ναῦς. Ἀρξίανός· Τραϊανὸς ὁ βασιλεὺς περῶν τὸν ποταμὸν ὕ νῆας εἶχε. τέσσαρες δὲ ἔφερον τὰ σημεῖα τὰ βασιλικὰ, αἵτινες καὶ τὴν στρατηγίδα κάλοις μακροῖς ἐξηρητημένην ἐφείλκον. εἶχε δὲ ἡ ναῦς μῆκος μὲν κατὰ τριήρη μάλιστα, εὖρος δὲ καὶ βάρθος καθ' ὀκτάδα, ὅσον μεγίστη Νικομηδὶς ἢ Αἴγυπτία· ἐν ἣ ἐπεποιήτο βασιλεῖ ἀποχρῶντα ἐνδαι-

τήματα. αἴτη δὲ τὰ τε ἀκροστόλια ἔφαινε, καὶ ἐπ' ἄκρῳ τῷ ἰστίῳ τὸ βασιλικὸν ὄνομα, καὶ ὅσοις ἄλλοις βασιλεὺς γεραίρεται, χρυσῶ ἐγκεχαραγμένα. νεμένητο δὲ τρίχα τὸ πᾶν ναυτικόν, ὡς μὴ τῷ ξυνε-
5 χεῖ πλώω ταράττοιτο.

Ναυσικάα. ὄνομα κύριον.

Ναυσικράτης, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἔστι, **Ναύκληροι,** **Περσίς.**

Ναῦς ἰκετεύει πέτρας. ἐπὶ τῶν πάνυ

10 ἀναισθήτων ἡ παροιμία.

Ναυσίπορος. ὑπὸ νηῶν περαιούμενος.

Ναῦς Νικομηδὶς καὶ στρατηγίς.

Ναῦς παλαιὰ πόντον οὐχὶ πλώσει. ἐπὶ τῶν εἰς μὴδὲν συντελούντων.

Ναυσθλώσομαι. Ναυσθλώσασθαι κυρίως ἔστι τὸ ναῦν μισθώσασθαι· νῦν δὲ τὸ νεὸς ἐπιβήσομαι.

1. καὶ ἀπὸ] καὶ cum A. B. *V. et Photio delevi. Quae praeterea sub finem extabant, οὕτω καὶ Ὅμηρος προπαροξυτόνως. ὁ μὲν τοὶ Ναυμάχος ἀνὴρ πρὸ μῆς τουούται, omisit Gaisf. cum A. B. pr. V. E. Glossa refertur ad Il. ὁ. 389. monente Kūstero. 4. ἔχοντες] Subsequentia ἡ ἐρῶντες τοῦ ναυμαχῆσαι. ἐπιθυμίαν ἔχοντες ναυμαχίας, non agnoscunt A. V. Photius. 5. Ναυμάχιον] Immo ἀναυμάχιον. Pollux lib. VIII. c. 6. Αἰπιοναύτιον μὲν ἐκρίνετο ὁ τὴν ναῦν ἐλλείπων, ὡς περὶ ὁ τὴν τάξιν. Ἀναυμάχιον δὲ ὁ τὴν ναῦν μὴ λιπεῖν, μὴ μέντοι ναυμαχίας. Confer etiam Suidam supra v. Ἀναυμάχιον. Kūst. Glossa cum pulvisculo de superiore loco translata, quam ad negligentiam lectorum non dubito relegere, praesertim in hac fraudum vicinia referatissima. τοῦ μὴ] μὴ om. A. μὴ inferius om. V. 7. οὕτω Ald. Kūst. 8. τὸ om. *V. 9. Post hanc glossam cum V. delevi, quae habet A. in margine: Ναυμαχῶ. Δοτικῆ· Κερκροταίους τε καὶ Πελοποννησίους ἅμα ναυμαχῆσετε. Αἰτιατικῆ δὲ Ἡρώτων μὲν τὸν βασιλικὸν κατεναυμάχησε στόλον. Priorem partem suppeditat etiam Lex. de Syntaxi p. 158. Ubi pro Πελοπον-

νησίους legunt Πελοπίδαις A. B. E. pr. Sed illud retinendum cum Thucyd. I. 36. et Lex. Seg. Deinde βασι ἀπενανυμάχησε A. Item nequebantur: Ναύπακτος. πόλις Αἰτωλική. ἀπὸ τῆς ἐκεῖ ναυπηγίας τῶν Ἡρακλειδῶν, πρὶν ἢ κατασχεῖν τὴν Πελοπόννησον. ὁ πολίτης, Ναυπάκτιος. Ναυπλία. πόλις Ἀργούς. παρὰ τὸ ναυσι προσπλεῖσθαι. οἱ πολῖται Ναυπλιεῖς. Ultramque gl. o Stephano Byz. sumptam ignoant A. V. 10. Ναύπλιος] Sic Zon. p. 1387. Aut glossa mendosa est aut, quod suspicor, interpretatio male cum lemmate cohaeret. 11. Ἀρξίανός] An potius Ἀππιανός? Quae enim hoc fragmento continentur, ab Appiano quam Arriano scripta esse verisimilius est. Kūst. Probavit Toupius l. p. 427. dissentiente Schweigh. in Appian. T. III. p. 901. Et retinet Arriani nomen v. Ἀκροστόλια, ubi quaedam leviter extant delibata. 12. ναῦς] νῆας dedi cum A. 14. ἐφείλκον] καθέιλκον V. 15. μὲν om. *V. καὶ βάρθος] βάρθους E. 16. μεγίστην E. ἡ Αἴγυπτία A. Huic Gaisf. tribuit βασιλεῖ, fortasse ab eo praetermissum significaturus.

1. ἔφερε] ἔφαινε A. B. V. E. Tum τῶν ἰστίων B. E. 2. ἐπ' ἄκρῳ τῷ ἰστίῳ] Sic rectius Paris. A. quam priores editt. quae habent ἐπ' ἄκρῳ τῶν ἰστίων. Kūst. ὄνομα] ὄμμα Toupius, videendus infra sub v. Ευστόν. 4. τῷ] τὸ A. 6. Ναυσικάα] Post κύριον extabant olim: μέμνηται Ὅμηρος Ναυσικίας Φαιακικῆς βασιλικῆς παιδός, προσφώνως τῇ χώρᾳ· ἐπεὶ ναυτικῶτατοι ὄντες ἐπέκαιον ταῖς ναυσὶ πίσσαν πρὸς ἀσφάλειαν. Quae nesciunt A. V. 7. Ναυσικράτης] Eudocia p. 310. 8. Περσίς] Athenaeus libro IX. [p. 399. E.] fabulam hanc Naucrati, non, ut hic Suidas, Nausicrati Comico assignat. Kūst. Statim Gaisf. delevit, Ναυκράτην μέντοι εἰπεῖν ἐρήρησέ τις ἐπὶ ἐχρηθίδος φάναι· ὡς ταυτὸν ὄν ναῦν κρατεῖν καὶ ἐπέχειν νῆα· ὄθεν ἡ ἐχρηθίς· καὶ ναῦν κρατεῖν, ὄθεν ὁ ναυκράτης, cum A. V. Conf. supra v. Ἐχρηθίς. Pro ναῦν κρατεῖν καὶ B. E. habent ἔχειν ἡγοῦν. 9. Ναῦς ἰκετεύει π.] Confer Nostrum supra v. Ἀνὴρ ἔοικε. Kūst. Sic Arsen. p. 364. differt Diogen. VI. 79. 11. Ναυσίπορος ποταμός] ποταμός om. A. B. E. *V. Photius. Mox Photii MS. περὶ μένος, ed. περὶ μένος. Dudum viri docti contulerunt Xenoph. Anab. II, 2, 3. ὁ Τίγρης ποταμός ἔστι ναυσίπορος. 12. Ναῦς Νικομηδὶς καὶ στρατηγίς] Vide paulo ante v. Ναῦς. Kūst. Sub finem τούτων τὸ μὲν ἐκ τόπου παρήκται (ἐκ πόντου παρήκται E.), τὸ δὲ κατ' ἀξίωμα, omiserunt A. V. 13. πόντω οὐχὶ πλώω Diogenianus et Arsen. p. 365. Post πλώσει *V. inseruit παροιμία. 15. Ναυσθλώσασθαι. κυρ.] Ex Schol. Aristoph. Pac. 125. 16. ἐπιβήσασθαι] ἐπιβήσομαι A. B. V. E. ἐπιβήσονται *V.

χῶ. Naves in insidiis colloco. **Ναύμαχα.** Hastae ita longae, ut ex nave in insidiis colloco. **Ναυμαχησεῖοντες.** Ad navale proelium parati. **Ναυμάχιον.** Quomodo in eos, qui non militarent, vel ordines deseruissent, vel arma abiecerant, multa legibus statuta erat: ita in eos etiam, qui proelium navale subterfugerant. illa autem multa vocabatur ναυμάχιον. **Ναύπλιος.** Progressus navis in mari. **Ναῦς.** Arrianus: Traianus Imperator quinquaginta navibus flumen traiecit: quarum quattuor Imperatoria insignia ferentes, navem praetoriam funibus longis alligatam trahebant. haec vero longitudinem propemodum triremis habebat, latitudinem vero et profunditatem navis onerariae, quantam habet maxima Nicomedeia vel Aegyptiaca: in qua Imperatori parata

erant conclavia, quot satis essent. haec et aplustria ferebat, et in summo velo nomen Imperatorium, ceteraque quae Imperatori tribuuntur insignia auro insculpta. tota vero classis trifariam divisa erat, ne si continuo ordine naves sibi invicem succederent, cursus turbaretur. **Ναυσικάα.** Nomen proprium. **Ναυσικράτης.** Nausicrates, Comicus. ex eius fabulis sunt, **Naucrati,** **Persis.** **Ναῦς ἰκετεύει πέτρας.** Navis supplicat scopulo. proverbium hoc dicitur de hominibus omni prorsus sensu carentibus. **Ναυσίπορος.** Fluvius navigabilis. **Ναῦς Νικομηδὶς καὶ στρατηγίς.** **Ναῦς παλ.** Navis antiqua mare non traicet. de iis qui ad nullam rem sunt utiles. **Ναυσθλώσομαι.** Ναυσθλώσασθαι proprie significat navem mercede conducere; nunc vero, navem conscendam.

Ναύων Ναυκράτη. ἐπὶ τῶν ὁμοίως ἀποδιδόντων ἀλλήλοις. ὀνοματοποιήσις δὲ τὸ Ναύων· ὡς τὸ Ἀγαθῶν ἀγαθίδες, καὶ Λευκότεροι Λεύκωνος.

Ναύσταθμον. τὸν λιμένα. ἐφράττοντο δὲ ὁ δέρματι οὐ τόποι, πρὸς τὸ μὴ βλάπτεσθαι τὰ σανιδώματα. ἢ ὅτι ὁ ναυτικὸς στρατὸς ναύσταθμος καλεῖται.

Ναυστολίαν. πλοῦν. Καὶ ναυστολῶ, ῥῆμα.

Ναύτης. καὶ ὁ ἐπιβάτης.

Εἰκόνα τῆς κήλης Λιονύσου ὡδ' ἀνέθηκε, σωθεῖς ἐκ ναυτῶν τεσσαράκοντα μόνος.

Ναυτιᾶν. τὸ ἐν τῇ νηὶ κυρίως ἐμεῖν.

Ναυτικῶς δανείζειν. Φασὶ Ζήνωνα ὑπερ ἅ τάλαντα ἔχοντα ἐλθεῖν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ταῦτα 15 τουν. δανείζειν ναυτικῶς.

Ναυτιλία. ὁ πλοῦς.

Ναυτιλλόμενος. πλέων.

Ναυτίλος. ὁ ἰχθύς, καὶ ὁ ναύτης.

Ναυτοδίκαί. ἄρχοντες ἐπὶ τοῖς ναυκλήροις δικάζοντες καὶ τοῖς περὶ τὸ ἐμπόριον ἐργαζομένοις· ὡς καὶ ναυφύλακες ἄρχοντες τινες ἐπὶ τῆς τῶν νεῶν φυλακῆς. Ἀρχὴ τις ἦν Ἀθήνησιν οἱ Ναυτοδίκαί. Κρατερός γοῦν φησιν· Ἐὰν δὲ τις ἐξ ἀμφοῖν γενοῦν γεγονῶς φρατρύζῃ, διώκειν δεῖ τῷ βουλομένῳ Ἀθηναίων, οἷς δίκαι εἰσὶ· λαγχάνειν δὲ τῇ ἔνῃ καὶ νῆα πρὸς τοὺς Ναυτοδίκας.

Ναῦφι. ἐν ταῖς ναυσί.

10 Ναύφρακτον βλέπεις. Ἀριστοφάνης·

Πρὸς τῶν θεῶν, ἄνθρωπε, ναύφρακτον βλέπεις.

ἐπειδὴ μεγάλοι ταῖς τριήρεσιν οἱ ὀφθαλμοὶ γίνονται, δι' ὧν τὰς κόπας ἐμβάλλοντες ἐκωπηλά- 602

Ναυφράκτω στρατῶ. τῷ συμπεφραγμένῳ καὶ συντεταγμένῳ. ἐθαλασσοκράτου γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι μάλιστα ἐπὶ τῇ ἐν Ἀρτεμισίῳ καὶ Σαλαμῖνι ναυμαχίᾳ.

1. Ναύων Ναυκράτει. ἐπὶ τ.] Confer Vaticanam Appendicem Centur. II, 96. Küst. Item Hesych. Ναυκράτει] Ναυκράτη dedi cum A. *V. 4. Post Λεύκωνος Gaisf. deleuit Ἐπιστολιμαῖος ὁ χαρακτήρ· ὡς καὶ εἰ τις εἴποι· Πομπαιὸς Πομπίλω ἢ, Πομπαιὸς Πομπίλων προσφωνεῖ. καὶ ἔστι τὸ σχῆμα παρηχητικόν· cum A. B. V. E. 5. Ναύσταθμον. τὸν λιμένα. ἐφρ.] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 95. sed ubi sic legitur· Ἐφράττοντο δὲ (αἱ τριήρεις) καὶ δερματινοὶ τροποῖς πρὸς τὸ μὴ τριβεσθαι τὰ σανιδώματα. Ἄλλως. Ὁ ναυτικὸς στρατὸς ναύφρακτος καλεῖται, etc. Sic etiam apud Suidam scribendum est. Küst. In Suida, quod miror, nihil mutandum censet Hemsterh. in Schol. Luciani de Sacrif. 3. 6. δέρμασιν] δέρματι A. *V. C. E. 9. Ναυστολίαν afferunt etiam Hesychius et Photius. 11. Εἰκόνα τῆς κήλης] Distichum Lucillii III. pr. Anthol. Pal. VI. 166. unde legendum, Λιονύσιος ὡδ' ἀνέθηκεν· et Λιονύσου quidem *V. ἀνέθηκε] ἀνέθηκε A. V. 13. Ναυτιᾶν] Vid. Plato Theat. p. 191. A. quosque laudat Lobeck. in Phryn. p. 194. 14. Φασὶ Ζήνωνα] Ex Diog. Laert. VII, 13. Gaisf. 16. ναυτικῶς] Demosth. c. Apatur. p. 579. ναυτικοὺς ἐργάζεσθαι. Lege ναυτικῶς. Tourp. MS. Rem diligenter tractavit Böckhiius Staatsh. d. Ath. I. p. 145. sqq. 18. Cf. Hesychius et Zon. p. 1387. Ναυτιλλόμενος Med.

1. Ναυτοδίκαί] Confer Nostrum supra v. Βάψας. Küst. Duplex horum negotium, quorum alterum ad lites et commercia nautarum mercatorumque pertinebat, alterum in causis peregrinitatis diiudicandis versabatur, illustratum ivit Fritzschnius de Arist. Daetal. p. 114. sq. Mox ἄρχοντες εἰσι Meierus Att. Proz. p. 83. cum Lex. Rhet. p. 283. 8. τῆς νεῶν] τῆς τῶν νεῶν A. 4. Ἀρχὴ τις ἦν Ἀθήνησιν οἱ Ναυτ.] Cum Harpocrate et Photio. Praegressum ἄλλως deleui cum A. *V. 5. γοῦν] δὲ V. μὴ ἔξ] μὴ deleui cum A. B. V. E. Phot. et libris Harp. plerisque. γενοῦν] Sic etiam habet [interpolatus] Harpocratio. At Photius in Lexico locum hunc sic scriptum exhibet, ἐὰν δὲ τις ἐξ ἀμφοῖν ξένου γεγονῶς, quae vera lectio est. Küst. ξένου quamvis durum (praestat enim ξένος) coniecturis tamen doctis praefendum. 6. φρατρύζῃ] φρατρύζῃ A. B. E. *V. Harp. (ap. Gaisf., i. e. Med. Pal.) Phot. δεῖ τῷ βουλομένῳ ἄδ.] Scribe, ξέστι τῷ βουλομένῳ etc. Küst. εἶναι iidem MSS. Harpocr. δεῖ debebat Hemsterhusius. Ἀθηναίων] Ἀθηναίων A. Phot. Deinde maucam orationem paulo liberaliore supplemento Meierus de bonis damn. p. 95. sic resarciebat: οἷς ἔξεστιν, ἐν τοῖς ναυτοδίκασι· οἷς δὲ δίκαι εἰσὶ πρὸς τοὺς ξένους, λαγχάνειν κτλ. 9. Ναῦφι] II. β'. 794. S'. 474. et alibi. 10. Ἀριστοφάνης] Acharn. 95. 11. ναύφρακτον βλέπεις] ναύλην A. B. V. E. ναύφρακτον βλέπεις Phot. Mox μεγάλη V. et E. pr. 14. ἐκωπηλάτου] Quae subsequebantur, ὥστε τὸ ναύφρακτον βλέπεις ἀνιγμά ἐστι τοῦ τρανῆς καὶ πλατῶ καὶ μέγα βλέπεις, omiserunt A. V. 16. Ναυφράκτω στρατῶ. τῷ συντ.] Aristoph. Equ. 564. Οἵτινες πίζαις μάχαισιν, ἐν τε ναυφράκτω στρατῶ. Küst. 17. συντεταγμένῳ καὶ συμπεφραγμένῳ] συμπεφραγμένῳ καὶ συντεταγμένῳ dedi cum A. *V. καὶ συντεταγμένῳ om. Schol. Arist. 18. ἐν Ἀρτεμισίῳ] ἐν om. A. V. Tum Ἀρτέμι A. Ἀρτέμιδι V. Legendum videtur τῇ Ἀρτεμισίῳ καὶ Σαλαμῖνι. Deinde removi cum A. glossam Νάψα, cuius superiorem partem usque ad τὸ νάψα Gais-

Ναύων Ναυκράτη. Nauso Naucratem. de his dicitur qui paria sibi mutuo reddunt. est autem hoc dictum per fictionem nominis, ut illud, Ἀγαθῶν ἀγαθίδες, et, Λευκότεροι Λεύκωνος. Ναύσταθμον. Portum. loca vero quaedam navium pellibus muniebantur, ne tabulata attererentur. secundum alios exercitus nauticus ναύφρακτος vocatur. Ναυστολίαν. Navigatio-nem. et verbum ναυστολῶ. Ναύτης. Nauta. item vector. Imaginem herniae Dionysius hic dedicavit, solus ex quadraginta nautis servatus. Ναυτιᾶν. Proprie, in navi vomere. Ναυτικῶς δαν. Atunt Zenonem, cum supra mille talenta haberet, in Graeciam venisse, et fenore nautico ea altis collocasse. Ναυτιλία. Navigatio. Ναυτιλλόμενος. Navigans. Ναυτίλος. Nautilus piscis. item nauta. Ναυ-

τοδίκαί. Magistratus qui naucleris et mercatoribus ius dicebat: quemadmodum magistratus quidam dicebatur Ναυφύλακες, qui navium custodiam praefectus erat. — Nautodicae Athenis magistratus quidam erat, cuius mentionem facit Craterus, sic inquit: Si quis vero peregrinus ex utroque parente natus se pro phratore gerat, eum quilibet Atheniensium iudicio persequi potest. si quis autem contra peregrinos litiget, actionem instituat apud Nautodicas ultimo die mensis. Ναῦφι. In navibus. Ναύφρακτον βλέπεις. Aristophanes: Per Deos, homo, ναυφρακτον cernis. triremes magnos habebant oculos, quibus remigantes inserebant remos. Ναυφράκτω στρατῶ. Navali exercitu bene instructo et munito. Athenienses enim post proelium navale ad Artemisium et Salamina maris

- Ναχώρ. ὄνομα κύριον.
 Ναί. συγκαταθέσεως ἐπίρρημα.
 Ναλεθρος. ὄνομα ποταμοῦ.
 Ναιεταούσιν. οἰκοῦνται. *Ναίω, ναιέτης, ναιετώ* ὡς *κνηγέτης, κνηγετώ. ναιετώ, ναιετώ.* 5 *Καὶ Ὀμηρος:*
Ναιεταούσιν, ἐνεργητικὸν ἀντι παθητικοῦ τοῦ οἰκοῦνται.
 Νάει. διατρέβει.
 Ναὶ μὰ τόν. *Καὶ ναὶ μὰ τόν, εἶγε τοῦ Περσικοῦ τις ἐφάνη, τὸ Ῥωμαϊκὸν ἅπαν διόλωλε.* 10 *Καὶ Ἐκάλη εἶπε,*
Ναὶ μὰ τόν. Ἀμαρτάνοντι ἐπέπληγτε, καὶ ἀδικοῦντα ἤλεγχε, καὶ ἀνέστειλε τοῦ ἀδικεῖν πατρικῆ, ναὶ μὰ τόν, ὃ γενναῖος τῆ παρρησία.
 Ναὶ μὰ τό.
 Ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν
 σῦφαρ ἐμόν,
 (ὃ ἔστι δέρμα. *Καλλιμαχος ἐν Ἐκάλῃ.)*
ναὶ τοῦτο τὸ δένδρον, αὐὸν ἐόν περ.
οἱ ἀρχαῖοι οὐ προπετώσ κατα τῶν θεῶν ὤμνον,
- ἀλλὰ κατὰ τῶν προστυχανόντων ὡς καὶ Μένανδρος.
 Μαρτύρομαι τὸν Ἀπόλλω τοῦτον καὶ τὰς θύρας.
 Καὶ Ὀμηρος:
 Ναὶ μὰ τόδε σκήπτρον.
 Καὶ Ἐκάλη εἶπε,
 Ναὶ μὰ τόν·
 καὶ οὐκέτι ἐπάγει τὸν θεόν. ῥυθμίζει δὲ ὁ λόγος πρὸς εὐσέβειαν.
 Ναὶ μὴν. ναὶ ὄντως.
 Ναὶ ναὶ μὰ μήκωνος χλόην. ὄρκος ἐπὶ χλευασμῶ.
 Ναλουσιν. οἰκοῦσι.
 15 *Ναίχι.* ἐπίρρημα συγκαταθέσεως.
 "Νεαλής. κυρίως ὃ νεωστὶ ἐαλωκῶς ἰχθύς. λέγεται δὲ καὶ ὃ νεωστὶ ἄλισθεις καὶ ὃ νεωστὶ ἄλους. Ἀππιανός. Τὸν δὲ δῆμον ἀπὸ τοῦ τείχους ὄραν, καὶ τοῖς πονουμένοις ἐτέρους νεαλεῖς ἐπιπέμπειν

fordus notarar: *Νάφθα.* τριγενὲς τοῦτο. κοινῶς μὲν γὰρ ἡ *νάφθα*, παρὰ Πλουτάρχῳ δὲ καὶ ὁ *νάφθας*, εὔρηται δὲ καὶ οὐδετέρως τὸ *νάφθα*. Οἱ μὲν Ἕλληνες *Μηδείας* ἔλαιον ταύτην καλοῦσιν· οἱ δὲ *Μῆδοι* *νάφθαν*. A. in margine: *Νάφθα* παρὰ *Μῆδοις*. *Νάφθα* — *νάφθα* om. V. (κοινῶς — *νάφθα* om. *V.) qui *Νάφθαν*. Ὅτι οἱ μὲν Ἕλλ. Eadem observatio irrepsit in v. *Μηδεία*. Toupius annotavit: „Schol. Nicand. p. 80. [Alex. v. 249.] Suid. v. *Ἐφήμερον*. Hesych. Plutarch. Alexand. p. 685. 686.” Plutarchi locum prior indicavit Hemsterhusius. Deinde Kusterus: „Οἱ μὲν Ἕλληνες *Μηδείας* ἔλ.] Procopius lib. IV. de Bello Goth. c. 11. *Ἀγγεῖα* δὲ *θείου* καὶ *ἀσφάλτου* ἐμπλησάμενοι, καὶ *φαρμάκου*, ὅπερ *Μῆδοι* μὲν *νάφθαν* καλοῦσιν, Ἕλληνες δὲ *Μηδείας* ἔλαιον. Hinc Suidas sua deprompsit. Vide etiam infra v. *Φάρμακον*.” Procopium laudat etiam Reinesius, addens: „Ambros. lib. de Noa c. 6. παρὰ τὸ συνάπτειν dictum esse putat, vid. Lindenbrog. in Ammian. Marcell. XXIII, 6, 16.”

2. *συγκαταθετικὸν*] *συγκαταθέσεως* A.*V. Sub finem, ἔστι καὶ ὄρκωμοτικὸν μετὰ κοιμωμένης ὄϊον, *Ναὶ τὸ θεῶν* τοῦτέστι, μὰ τὰς θεάς, omiserunt A. V. 3. *Ναλεθρος*] Prodigium glossae. Legendum (v. Kann. in Conon. 13.) *Ναύαιθος* (v. Zon. p. 1385.) vel cum Strab. VI. p. 262. et Zon. p. 1388. *Νεάιθος*: cui cum olim e inter versus esset impositum, vulgaris extitit scriptura. 4. *Ναιεταούσιν*] Partem confirmat Schol. Ven. II. δ'. 45. pleraque melius composita Etym. M. p. 598. f. Quibus collatis Suidas sic erat in compendium redigendus: *Ναιεταούσιν. οἰκοῦνται. ἐνεργητικὸν ἀντι παθητικοῦ. ναίω ναιέτης ναιετώ ναιετώ* ὡς *κνηγέτης κνηγετώ*. Quamquam nonnulla cum Schol. II. γ'. 387. licebit hunc in modum tueri: *ναίω, ναιέτης καὶ ὡς κνηγέτης κνηγετώ, οὕτως ναιέτης ναιετώ*. Cf. Zon. p. 1387. 5. *ναιετῶν ὡς* *V. Cum eodem Gaisf. καὶ omisit et ante *ναιετῶν* et ante *ναιεταούσιν* interpositum. 9. *Καὶ ναὶ μὰ τόν, εἶγε τοῦ Περσ.]* Haec sunt verba Theophyl. Simocattae lib. II. c. 9. ut Pearsonus monuit. Kúst. Adde Boisson. in Theophyl. p. 178. 10. *διόλωλε*] *καταδιόλωλε* Theophylactus: cui saltem reddas καὶ *διόλωλε*. 12. *ἀνέστειλε*] *ἀνέστειλε* A. V. 14. *τὸν*] *τόν* A.*V. 15. *Ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν σῦφαρ ἐμ.]* Locum hunc turbatum continua serie sic lege, et numeris suis redde: *Ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν Σῦφαρ ἐμόν, ναὶ τοῦτο τὸ δένδρον αὐὸν ἐόν περ.* Et deinde subiunge, ὃ ἔστι δέρμα. *Καλλιμαχος ἐν Ἐκάλῃ.* Confer Nostrum infra v. *Σῦφαρ*. Kúst. Bentl. Fr. 49. 18. *δένδρον αὐὸν περ ἐόν*] τὸ δένδρον αὐὸν ἐόν περ V. et ut Gaisf. putat alii MSS. 19. Cf. Hesychius v. *Ναὶ τήν*.
1. *Μένανδρος*] Ed. Meinek. p. 256. Qui probabiliter coniectat, *Μαρτύρομαι, Ναὶ μὰ τὸν Ἀπόλλω* τουτοῦ καὶ τὰς θύρας. 5. *Ὀμηρος*] II. ἄ. 234. 8. *Ναὶ μὰ τόν*] Hecalen intellige sic locutam apud Callimachum, in cuius fragmentis has voces omiserunt Hemst. Reponi iussit in fr. 430. Ruhnkenius. Verum haud scio an illa praegressis *ναὶ* τοῦτο τὸ δένδρον κτλ. subicienda sint. 9. *οὐκ ἐπάγει*] οὐκέτι ἐπάγει τὸν A. B. V. 10. Post *εὐσέβειαν* Gaisf. delevit, *Τοιοῦτον σχήματός τε καὶ ἡθους καὶ τό, ναὶ μὰ τὰς* ὡς εἶπερ εἶποι τις, *μὰ τὰς χάριτας*, cum A. V. 12. Vide supra v. *Μὰ μήκωνος χλόην. μαμμήκωνος* *V. 15. *Ναίχι*] Vid. Valcken. in Callimach. p. 20. sq. qui tum vetustissimi testis Sophocl. Oed. R. 684. non recordabatur. *Ναίχι* vulg. Statim glossam e Stephano petitam Gaisf. delevit cum A. V. *Νεαί.* νῆσος πλησίον *Λήμονος* (παρὰ τὸ *νέω*, τὸ *κολυμβῶν*), ἡ *προσενήξατο* φρασίν *Ἡρακλῆς*. περὶ ἣν κατὰ τινὰς *Φιλοκτήτης* ἐδήχθη ὑπὸ ὕδρου. *Νεαί* δὲ φρούριον *Μυσίας*. ἐθνικὸν *Νεαίος*. 16. *Νεαλής*] Similia Schol. Platon. p. 372. et Schol. Luciani de merc. cond. 26. Adde Loback. in Phryn. p. 395. ὃ *νεωστὶ* κυρίως *V. 18. *Ἀππιανός*] Ed. Schweigh. T. I. p. 82.

imperium obtinebant. *Ναχώρ*. Nomen proprium. *Ναί*. Est adverbium assentiendi. *Ναλεθρος*. Nomen fluvii. *Ναιεταούσιν*. A *ναίω, ναιέτης, ναιετώ*: ut *κνηγέτης, κνηγετώ*: *ναιετώ*, et *ναιετῶν*. et *ναιεταούσιν*, activum pro passivo, habitantur. *Νάει*. Habitat. *Ναὶ μὰ τόν*. *Profecto*, si quis miles Persicus apparuisset, totus exercitus Romanus perisset. *Ναὶ μὰ τόν*. *Peccantem obiurgabat, et iniuste facientem redarguebat, et profecto paterna libertate vir generosus ab iniuria facienda eum revocabat.* *Ναὶ μὰ τό*. Callimachus in *Hecale*: *Sane per rugosam pellem meam; per*

hanc arborem, quamvis aridam. antiqui non temere per deos iurabant, sed per obvia quaeque; ut Menander: *Testor Apollinem istum et fores.* Et Homerus: *Per hoc sceptrum.* Et Hecale dixit: *Per illum*; non addens, *deum*. hic autem modus loquendi homines ad pietatem format. *Ναὶ μὴν*. *Profecto*. *Ναὶ ναὶ μὰ μήκ.* *Nae; nae, per viridem paveris comam.* iusiurandum est ludicrum. *Ναλουσιν*. Habitat. *Ναίχι*. Adverbium assensus. *Νεαλής*. Proprie, recens captus piscis. significatur, et recens salitus et recens captus. *Appiannus*: *Populum autem pugnam de muro spectare, et fatigatis alios*

ἀελ. οἱ δὲ Κελτοὶ κεκμηκότες ἀκμηῖσι συμπλεκόμενοι ἔφενγον ἀτάκτως. Καὶ Πολύβιος· Τοὺς πολέμους ἀκεραίους ὄντας καὶ νεαλεῖς.

Νεανεία. ἡ ἔπαρσις.

Νεανίας. τολμηρός, ἢ ὁ νέος.

Νεανιεύεται. νέου ἔργα ποιεῖ.

Νεανιεύματα. κομπάσματα, κενὰ τολμήματα.

Νεανικόν. ἀντὶ τοῦ μέγα καὶ δυνάμενον χορητάσαι νεανίαν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἐἴ μοι πορίσας ἄρτον τίν' εὐ πεπεμμένον
δοίης καταφαγεῖν καὶ κρέας νεανικόν.

Νεανικῶς. ἰσχυρῶς, γενναίως. Ἀριστοφάνης·

Κάτυπτε με νεανικῶς, παῖ παῖ καλῶν.

Νεανισκεύεται. Ἀμφίς ἐν Ρεῖθροις, Πισσι-

διππος Δημόταις, Εὐπόλις Σφριξίν. ἰδίως ἐσχημάτικε τὸ νεανισκεύειν ἐν Δήμοις·

Γυναῖκ' ἔχοντα μάλα καλὴν τε κάγαθὴν,
αὕτη νεανισκεύοντος ἐπεθύμησέ μου.

5 Νεάνθης. Κυζικηνός, ῥήτωρ, μαθητῆς Φιλίσκου τοῦ Μιλησίου.

Νεαροί. νέοι, νήπιοι. Καὶ Νεαρώτεροι. Παίδων νεαρώτεροι, οἱ λέγοντες μὴ ἐφορᾶν τὰ τῆδε τὸ θεῖον.

10 Νεάρχος. οὗτος ξυνεστράτευσεν Ἀλεξάνδρῳ, καὶ συγγραφὴν συνεγράψατο ὑπὲρ Ἀλεξάνδρου. ἐπεύσατο δὲ ναύαρχον ἑαυτὸν ἀναγράψας εἶναι, κυβερνήτης ὢν.

Νεάτη. ἐσχάτη. καὶ Νεάτοι, φθόγγοι χορδῆς

15 μουσικῆς τελευταίας.

Λεάτη. ἡ ἐσχάτη. Καὶ ἡ Νήτη χορδὴ λεγομένη

2. Πολύβιος] In iis quae habemus non extant haec ipsa. Est tamen vox Polybiana lib. III. c. 73. et lib. X. c. 14. ut recte observavit Gronovius. Küst. 3. Post hanc gl. annotationem e Steph. Byz. petitam cum A. V. Gaisf. delevit: Νεάνδρεια, ἡ Νεάνδρειον, οὐδέτερος. πόλις Τρωάδος Ἑλλησποντία, ἣν τινες διὰ τοῦ Ἰ. Λεάνδρειαν γράφουσι κακῶς. 4. Νεανεία] Sic Zon. p. 1390. Vocabulum suspectum H. Stephano Thes. T. II. p. 1037. qui dicendum potius existimat νεανεία. Sed hanc glossam et propinquam ab Epimerismorum doctrina profectam esse docet Herodian. p. 265. 6. Ampliora Schol. Luciani Pseudolog. 19. 7. κενὰ τολμήματα] Sic etiam habet Photius in Lex. At ego scripserim potius κενὰ τολμήματα. Küst. κενὰ praestant A. V. Lex. Bachm. p. 306. 10. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] V. 1137. sq. 13. Ἀριστοφάνης] Vesp. 1347. (1298.) 15. Κάτυπτε δὲ] δὲ quod ne apud Comicum quidem tutum est, omisi cum A. B. V. Ox. E. Med. Infra deleverunt A. V. Νεάνης, νεάνιδος. ἐκ τοῦ νέος, νιάν· ὡς ἀλκιμος, ἀλκιμῶν καὶ ἀλκιμῶν. 16. Νεανισκεύεται] Fortasse melius Νεανικεύεται a νεανικός, quia mox sequitur ἰδίως δὲ ἐσχημάτικε τὸ νεανισκεύειν. Hemst. Νεανισκεύεται tunc et litterarum series et Photius. ἐν Ρεῖθροις] Photius in Lexico habet Ἐρεθροῖς: quam veram lectionem esse non dubito. Fabula enim Amphididis Ἐρεθροῖς laudatur etiam ab Athenaeo et Stobaeo. At Ρεῖθρων, si ab hoc loco Suidae discedas, nulla usquam fit mentio. Küst. Quem probat Meinek. Qu. Scen. III. p. 43. deinceps emendari iubens Εὐπόλις Αἰξίν ib. I. p. 41.

1. ἰδίως δὲ] δὲ om. A. V. Photius. 2. νεανισκεύειν] νεανιεύειν E. 4. νεανισκεύοντος] In hoc emendando critici luserunt operam. Naekius Sched. critt. p. 25. νεανίζοντος, quo reiecto novam crasin νεανισκούντος Raspius in Eupol. p. 38. proculd. Photius νεανικούντος, quod comprobavit Porsonus in Toup. IV. p. 460. In eiusdem Tracts p. 383. extat νεανιούντος scriptura Cant. m. pr., cui finitimum est νεανιώντος. Hermannus vero νεανισκούντος, cuius analogiam non assequor. Sed de his et anceps notabit iudicium et mediocre afferet usum, nisi sententiae et structurae obscuritas fuerit expedita. Nihil iuvat Photius, scribens γυναῖκες — καὶ ἀγαθὴν (sic *V. Med.) αὐτῇ, ubi Gaisf. tacite αὐτῇ. 5. Νεάνθης. Κυζικηνός] De eo vide Vossium in opere de Hist. Gr. Küst. Adde Clinton. F. H. ad a. 241. et Append. p. 509. et quae collegit Marquardt. de Cyzico p. 164. sqq. Eudocia p. 309. sub finem memoravit: ἔγραψε περὶ κακοζηλίας ῥητορικῆς καὶ λόγους πολλοὺς πανηγυρικοὺς. 6. Μιλησίου] Μιλησίου A. Mox omiserunt A. V. Νεάπολις, πόλις Ἰταλικῆ διασημῶς· ἐν ἡ Παρθενόπης ἰδρύται Σειρήνος ἀγαλία. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλαι Νεαπόλεις. Similia habet Steph. Byz. 7. νήπιοι om. *V. Νεαρώτεροι] Νεαρώτερο A. Sequentem locum Valckenarius Aeliano tribuit. 10. Νεάρχος] Et de hoc vide Vossium in eodem opere. Küst. V. Καλλισθένης. Hemst. Menag. in Laert. I. 99. addit Gaisf. 11. ὑπὲρ Ἀλεξάνδρου] Potius περὶ Ἀλεξάνδρου. Secundum vulgatam lectionem enim Nearchus historiam pro Alexandro conscripserit. Küst. Miror virum in Graecis versatissimum non observasse ὑπὲρ saepe idem significare quod περὶ de. Sic λέγειν, εἰπεῖν, γράφειν ὑπὲρ τινος passim occurrunt. Latini pariter super pro de usurpant. Plautus Cistell. Quid nuncias super anu? etc. Bos. 12. ἐπεύσατο] Hoc Arrianus Exp. Alex. VI. narrat de Onesicrito ap. Scheffer. Mil. Nav. IV, 5. Nearchum multa esse mentitum dicit Strab. II. 70. cf. Philostrat. Vit. Apoll. III, 53. et Arrian. Ind. III, 12. Reines. Male haec ad Nearchum traducuntur, temere prorsus ex Arriani Exp. VI, 2. (de quo monuit etiam Geier. de Alex. M. rerum scriptt. p. 38.) compilata: τοῦ μὲν δὲ ναυτικοῦ παντός Νεάρχος αὐτῷ ἐξηγεῖτο, τῆς δὲ αὐτοῦ νεὼς κυβερνήτης Ὀνησίκριτος, ὃς ἐν τῇ συγγραφῇ ἦντινα ὑπὲρ Ἀλεξάνδρου ἐνεύγραψε καὶ τοῦτο ἐπεύσατο, ναύαρχον ἑαυτὸν εἶναι γράψας, κυβερνήτην ὄντα. 14. ἡ ἐσχάτη] ἡ om. A. B. E. 16. ἡ ἐσχάτη om. E. recte, de superioribus scilicet inculcata. Conf. Schol. Platon. p. 403.

subinde recentes submittere. Galli vero defessi cum integris congressi effuse fugerunt. Et Polybius: Hostes integros et recentes. Νεανεία. Superbia iuvenilis. Νεανίας. Audax. vel adolescens. Νεανιεύεται. Iuvenilia tractat. Νεανιεύματα. Iactatio iuvenilis, facinora vana. Νεανικόν. Apud Aristophanem Pluto significat magnum et quod iuvenem satiare possit. Si mihi panem aliquem bene pistum emeris et comedendum dederis; item fortissimum carnis frustum. Νεανικῶς. Iuveniliter, strenue. Aristophanes: Et strenue me verberabat, puerum identidem vocans. Νεανι-Suidae Lex. Vol. II.

σκεύεται. Amphis in Erithis, Posidippus Demotis, Eupollis Capris. peculiariter vero in Demis verbum formavit: Uxorem habentem egregiis moribus, quae me iuveniliter lascivientem amare coepit. Νεάνθης. Neanthes, Cyzicenus, rhetor, discipulus Philisci Milesii. Νεαροί. Iuvenes, infantes. Et Νεαρώτεροι. Pueris stolidiores, qui negant deum videre res humanas. Νεάρχος. Nearchus Alexandro expeditionis comes fuit, et historiam de eo conscripsit. falso autem se praefectum classis fuisse scripsit, cum gubernator esset. Νεάτη. Novissima. Et Νεάτοι soni dicuntur chordae infimae. Νεά-

ἐπὶ τῶν μοιτικῶν, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς τε ὑπάτης καὶ τῆς μέσης.

Νέα χελιδῶν. ἐπὶ τῶν ἐξαπατώντων τινάς.

Ἰριστοφάνης Ὅρνισιν·

Ἐξηπάτων γὰρ τοὺς μαγείρους, λέγων τοὺς ἀντί·

σκέψασθε παῖδες, οὐχ ὄραθ'; ὦρα· νέα χελιδῶν.

οἱ δ' ἔβλεπον, καὶ γὰρ ἐν τοσοῦτῳ τῶν κρεῶν ἔκλεπτον.

Νέβελ. ὄνομα κύριον. καὶ εἶδος μέτρον Ἑβραϊκοῦ.

Νεβρεῖην καρδίην. Βάβριος·

Πεινώσα κερδῶ· καρδίην δὲ νεβρεῖην.

Νεβρίζων. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. 15 οἱ μὲν ὡς τοῦ τελοῦντος νεβρίδα ἐνημμένον, καὶ τοὺς τελουμένους διαζωννύντος νεβρίσιν, ἐπὶ τῷ νεβροῦς διασπᾶν κατὰ τινα ἄρῆστον λόγον.

Νεβρίς.

Κισσωτὴν στέρνοις νεβρίδ' ἀναπτομένη.

Νεβρίς. ἐλάφου δέρμα. ἐν Ἐπιγράμμασιν·
Ἄνθετό σοι κορύναν καὶ νεβρίδας ὑμέτερος Πάν.

Νεβρός. ἐλάφου γέννημα οἰοῖται ἐπὶ τὴν βορᾶν δ' ἐξιδὼν καὶ νεμόμενον. ἐτυμολογεῖται δὲ νεοπόρος τις ὢν. Καὶ Νεβρεία καρδία. Βάβριος·

Πεινώσα κερδῶ· καρδίην δὲ νεβρεῖην λάπτει πεσοῦσαν, ἀρπάσασα λαθραίως.

Νεβρώδ. ὄνομα κύριον. ἀφ' οὗ οἱ γίγαντες. 10 ὁ αὐτὸς καὶ Νεβρώδης.

Νεεμάν. ὄνομα κύριον.

Νέεσθαι. προεῦσθαι.

Νέηαι. πορευθῆς, ἐπανέλθης.

Νέηκες. νεωστὶ ἠκονημένον.

Νεήλατα. τὰ νεωστὶ ἀλληλεσμένα ἄλφιστα καὶ μέλιτι δεδευμένα· οἷς καὶ ἀσταφίδες καὶ χλωροὶ ἐρέβινθοι συνεφύροντο· ἃ τοῖς τὰ ἱερά τελοῦσιν ἐνεμον. ἐκάλλον δὲ τινες αὐτὰ καὶ ἀμβροσίαν καὶ μακαρίαν. κατ' ἔλλειψιν δὲ προφέρουσιν οἱ Ἀττικοὶ 20 τὸ νεήλατα, μὴ προστιθέντες τὸ ἄλφιστα.

1. τῆς ὑπάτης] τῆς τε ὑπάτης A.*V. 3. V. Arsen. p. 365. 4. Ἀριστοφάνης Ὅρνισι] Immo Equ. 420—22. 5. Ἐξηπάτων] Ἐξηπάτων A. Mox λέγων A. B. V. E. Med. cum optimis Aristophanis MSS. reduxi pro vulgato ἐπιλέγων. Videtur ἂν inuenerandam esse. 7. σκέψασθε] σκέψασθε C. σκέψασθε παῖδας *V. ὄραθ' ὦρα] ὄρατ' ὦρα A. B. V. E. Med. 9. καὶ γὰρ ὅσον τῶν] καὶ γὰρ τοσοῦτων A. καὶ γὰρ τοσοῦτον V. καὶ γὰρ τοιοῦτον *V. καὶ γὰρ Med. quod scripsi καὶ γὰρ ἐν. 11. καὶ εἶδος μ. Ἑβρ. om. A. Vid. Schleusner. Lex. V. T. et Ernesti Gloss. Suid. p. 94. 13. Νεβρεῖην καρδ.] Vide paulo post v. Νεβρός. Küst. Inde haec observatio descripta est. καρδίην] καρδίην A. B. V. E. Med. itemque in exemplo V. E. Med. 15. Νεβρίζων. Δημοσθ.] Ex Harpocrate. Küst. Δημοσθένης] P. 313, 15. 16. τινές] οἱ μὲν A. V. Phot. Harpocr. ἐνημμένον] ἐνημμένον A. V. Phot. MS. Harpocr. MS. Mox ἢ καὶ Phot. Harp. Tum Photii MS.: διαζωννύντος νεβρίσιν (cum V.) ἐπὶ τ. νεβροῦς δ., quod incaute refinxit editor, διαζωννύντος νεβρίσιν ἐπὶ τοῦ ν. δ. Harpocr. Pal. διαζωννύντος νεβρίσιν ἐπὶ τὸ . . . ubi Bekkerus cum incertae fidei libro Darmstadiensi διαζ. νεβρίσιν, οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ ν. Satis est reponi: διαζωννύντος. ἢ νεβρίσιν τὸ ν. 17. τοὺς τελουμένους] Vide Lobeck. Aglaoph. p. 653. sqq. 19. Νεβρίς] Hanc *V. subiecit alteri glossae Νεβρίς. ἐλάφου δέρμα. 20. Κισσωτὴν στέρνοις νεβρ.] Agathiae Ep. XXXI, 4. Anthol. Pal. VI, 172. ubi legebatur κισσῶ τὴν. ἐναπτομένη] ἀναπτομένη A. *V. Anthol.
1. ἐν Ἐπιγράμμασιν] (sic *V.) Adesp. CXXIV, 1. Anthol. Pal. VI, 87. 2. ἡμέτερος] ὑμέτερος dedi cum A. B. *V. Anthol. MS. 4. οἰοῖται νέον ἐπὶ] νέον om. A. V. Photius. Id removi, quippe compensandum voce νεμόμενον. Ceterum νεβροὶ — οἱ νεωστὶ ἐπὶ βορᾶν ἐλθόντες Etym. M. 5. ὡς καὶ νεοπόρος] ὡς καὶ omisi cum A. V. Pro νεοπόρος (quod agnoscit Etym. M. explicana, ἢ παρὰ τὸ νεωστὶ πρὸς πορείαν ἰέναι) Gaisf. legebat ex Hesychio νεοβόρος. νεοπόρος V. C. 6. Νεβρεία καρδία] νεβρεῖη V. Tum καρδίαν A. Vide supra v. Νεβρεῖην καρδίην. Babrii versus extant apud Tyrwh. p. 42. Knoch. p. 143. 7. καρδίην δὲ] καρδίην (item ut supra) E. Med. δὲ om. C. 9. Νεβρώδ'] Vid. Genes. X, 7. Subsequatur triga glossarum: Νέγηη. (Νέγηη B.) πολίχγιον Ἀραβίας. Νέδηη. πόλις Ἀραβίας. ἀπὸ Νύμφης Νέδης. γράφεται καὶ Νεδέη. ὅθεν ὁ πολίτης Νεδεήσιος. Νέδων. ποταμός, καὶ τόπος Λακωνικός. (Λακωνικός E.) κλίνεται Νέδωνος. (Νέδωνος B. E. inter vss.) ὅθεν Νεδουσία Ἀθηνᾶ. ζῆται καὶ τὴν παρὰ Λυκόφρονι. Quae sumpta ex Steph. Byz. delevit Gaisf. cum A. V. 10. ὁ αὐτὸς καὶ om. *V. sic scribens: Νεβρώδης. ὄνομα κύριον, quae haud improbanda videntur. 13. πορευθῆς, ἐπανέλθεις] πορευθῆς, ἐπανέλθεις A. B. V. cum Schol. Hom. II. α. 32. Cf. Zon. p. 1394. 14. Νέηκες] νεήκεσι πελέκεσι Hom. II. γ. 391. et π. 484. Reines. 15. Νεήλατα. τὰ νεωστὶ ἀλληλεσμένα ἄλφ.] Ex Harpocrate: qui novissima κατ' ἔλλειψιν δὲ κτλ. ignorat. Ceterum vide Lobeck. Aglaoph. p. 1073. sqq. 17. συνεφύροντο] συνεφύρωντο Phot. omisiss ἃ τοῖς — ἐνεμον. 19. προφέρουσιν] προφέρουσιν V. Phot. MS. Deinde τὸ addunt A. V. Phot.

τη. Novissima. Et Νήτη, chorda ab musicis sic dicta, ut distinguatur ab summa et media. Νέα χελιδῶν. De iis dicitur qui aliquos decipiunt. Aristophanes Avidus: *Coquos enim talibus verbis decipiebam: aspiciite pueri. non videtis ver adesse cum nova hirundine? dum vero illi circumspiciunt, ego carniū frusta surripio.* Νέβελ. Nomen proprium, item Hebraicae mensurae genus. Νεβρεῖαν καρδίην. Babrius: *Esuriens vulpes; cor autem hinnuli.* Νεβρίζων. Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte. quidam inde dictum putant, quod qui sacris aliquos initiabat, pelle damae indutus esset, et iniciandos eiusmodi pelle praecingeret; alii. quod hinnulos secundam arcanam quandam rationem dilacerarent. Νεβρίς. *Hedera revinctam pellem damae pectoribus alligans.*

Νεβρίς. Pellis cervina. *Dedicavit tibi clavam et pelles cervinas vester Pan.* Νεβρός. Hinnulus, cervi fetus. quasi dicas νεοβόρος, qui modo pasci coepit. vel ex altera notatione, quasi νεοπόρος, qui modo ingredi coepit. Et Νεβρεία καρδία. Babrius: *Esuriens vulpes; tum hinnuli cor humi lapsam clam rapuit et devoravit.* Νεβρώδ. Nomen proprium viri: a quo Gigantes genus ducunt. idem Νεβρώδης vocatur. Νεεμάν. Nomen proprium. Νέεσθαι. Venire. Νέηαι. Venias, redeas. Νέηκες. Quod quis recens acuit. Νεήλατα. Farina hordeacea recens molita et melle macerata, cui et uvae passae et viride cicer admixtum erat: quae sacra facientibus distribuebantur. quidam et Ambrosiam et Macariam eam vocabant. Attici vero per ellipsin dicunt νεήλατα, non addito ἄλφιστα.

- Νεήλυδες. νεωστί ἐλληλυθότες. ἢ εὐθεία
νέηλος.
Νεηνίας. νεανίας.
Νεήνις. νεῶνις.
Νεκάδες. νεκροί. καταχρηστικῶς δὲ καὶ αἱ 5
τῶν ζώων τάξεις.
Νεκρῶ λέγονσα μύθους εἰς οὐδ. ἐπὶ τῶν
ἀνασθήτων καὶ μὴ ἐπαϊόντων.
605 "Νεκτάρειον. ἡδύ, καλόν, εὐώδες. ἐπὶ τοῦ,
νεκταρέου ξανθοῦ.
Καὶ νέκταρ, θεῶν πόμα, καὶ οἶνος οὕτως, ὡς Ἀνα-
ξανδρίδης. καὶ τὸ βρώμα τῶν θεῶν, ὁ αὐτός.
Νεκταρέου. θείου.
Νεκυόμαντις. ὁ ἐπερωτῶν τὸν νεκρόν.
Νεκυία. ἡ τῶν νεκρῶν ἑορτή, φρουδίγα. παρὰ 15 μένοις κατὰ γνώμην.
Πέρσαις, Ἑλληνικῇ νεκυία.
- Νεκροστόλος. ὁ τοὺς νεκροὺς διαπερῶν.
Τὸν κύνα Διογένην, νεκροστόλε, δέξαι πορ-
θμεῦ,
γυμνάσαντα βίον παντός ἐπισκύνιον.
Νέκυς. ὁ νεκρός.
Νέμεα καὶ Ἴσθμία. τόποι, ἐν οἷς ἐτελοῦντο
ἐπέτειοι ἀγῶνες.
Νεμέας ἀλητριδὸς μνημονεύει Ἰπερίδης ἐν
τῷ κατὰ Πατροκλέους, εἰ γνήσιος. Καί, Νεμέας
10 σέλινα.
Νεμέας χαράδρα. τόπος τις οὕτως ἐκαλεῖτο
ἐν Πελοποννήσῳ.
Νεμεσᾶ. μέμφεται.
Νεμεσᾶν. τὸ ἐμποδῶν ἴσταςθαι τοῖς πραττο-
Νεμεσηθεΐς. μεμφθεΐς. Νεμεσηθεΐς δ' ἀλό-

1. Νεήλυδες] II. ζ. 434. 2. ὁ νέηλος] ὁ om. A. 6. ζῶων τάξεις] Lege νεκρῶν τάξεις. Vide Hesychium et Eustathium. Küst. Cui repugnat Gaisf. allato Etym. M.: "Ὀμηρος εἰωθε λέγειν νεκάδας τὰς τῶν νεκρῶν τάξεις —, οἱ δὲ νεώτεροι καὶ τὰς τῶν ὀπλιτῶν τάξεις οὕτω καλοῦσι. Vide Callimachi fr. 231. Saltem reponas ζῶων vel ζῶντων. Infra τάξις *V. 7. Haec paulum variavit Arsenius p. 365. Subsequebatur versus: Νεκροὺς ὁρῶν νέκρωσιν ἕξεις πραγμάτων. Ubi Küsterus: „Est senarius ad somniorum interpretationem pertinens, qui legitur apud Astrampsychem." Servant A. et V. margg. 9. Νεκτάρειον] Νεκτάρειον A. V. Phot. 10. ἐπὶ τοῦ νεκταρέου ξανθοῦ] Respexit ad locum illum Homeri II. γ. 385. Χεῖρὶ δὲ νεκταρέου ξανθοῦ εἰνάξε λαβούσα. Küst. Desideratur particula quaedam ante ἐπὶ. 11. Καὶ νέκταρ θεῶν π.] Vide Athenaeum lib. II. p. 39. unde Suidas haec descripsit. Küst. Novissima tamen male se habent, quae ad praescriptum Athenaei (ὁ δ' Ὀμηρος θεῶν πόμα τὸ νέκταρ οἶδεν) ita restituenda sunt, ut πόμα etiam et βρώμα locum mutant. Photius tamen nihil dissentit. οὐδέκταρ, τὸ νέου ποιῶν τοὺς πίνοντας. ἢ, οὐ στέρησις τῆς κτήσεως τοῖς πολλοῖς. οὕτω δὲ καὶ ἀμβροσία· οὐ μόνον ἢ ὑπεραναβαίνουσα τὴν ἕσπην, ἢ γούνην τὴν καταφθορᾶν· ἀλλὰ καὶ ἦν οὐκ ἔχει βροτῶν, omiserunt A. V. quorum tamen V. ap. Gaisf. Νέκταρ — πίνοντας habet in marg. Cf. v. Ἀμβροσία. 15. Νεκυία] Glossa litterarum in ordinem peccans. φρουδίγα γὰρ] Scribe, φρουδίγα. Menander in Excerptis Legatt. [p. 149. sive 374. Nieb.] Ὁ δὲ Ἰωάννης δεχθεὶς μετὰ τὴν ἑορτήν, τὴν φρουδίγαν προσαγορευομένην, ὁ ἴστιν Ἑλληνιστὶ νεκυία. Ad hunc locum Menandri respexit Suidas, ut Pearsonus optime observaverat. Küst. φρουδίγα A. φρουδίγα γὰρ — νεκυία καὶ om. V. Itaque καὶ ante Νεκροστόλος abiecto hinc glossae initium constituimus, quam *V. post v. Νέμεα ponit. 16. Ἑλληνικῇ] Lege Ἑλληνιστῇ, ut habet Menander. Küst.
2. Τὸν κύνα Διογένην, νεκ.] Anthol. Pal. VII, 63. Aesop. 557. δέξαι με] δέξαι A. B. V. E. Edd. ante Küsterum, qui Anthologia usus tacite mutavit. 5. νεκρός] ὁ νεκρός dedi cum A. Subiecit *V. τόπος καὶ πόλις. Statim Gaisf. cum A. V. glossas delevit e Steph. Byz. inculcatas: Νέμεα πόλις Γαλλίας. ἀπὸ Νεμαύσου Ἡρακλείδου. Νέμεα. τόπος, καὶ πόλις. Ἰταλικῇ B. E. Med. pro Γαλλίας. 6. Νέμεα] Anthol. p. 183. Ἴσθμία καὶ Νέμεα. Dio Chrysost. p. 458. ita leg. Toup. MS. τόποι.] Male. Νέμεα enim est Ἴσθμία vocabantur ipsi Iudi, non vero loca, in quibus Iudi illi celebrabantur. Res nota est. Küst. τόποι debent videtur glossis olim intrusis. Infra cum A. V. delevi: ὁ δὲν καὶ λέων Νεμαίος, ὃν ἐκεῖ νεμώμενον ἀνέειλεν Ἡρακλῆς. λέγεται δὲ καὶ θηλυκῶς ἢ Νεμία, ὁ τόπος. 8. Νεμέας ἀλητριδὸς μνημ.] Ex Harpocrate, qui plura habet. Harpocratio vero eadem mutuatus est ab Athenaeo, qui tibicinam hanc Νεμαίαν vocatam fuisse scribit lib. XIII. p. 587. Küst. In Ἰπερίδης desinit Photius. 9. Πατροκλέους] Ita Küsterus ex Harpocrate. Προκλέους A. V. E. Med. Νεμέας σέλινα] An Νεμία Σελήνης? Nemea enim Lunae erat filia, teste Anonymo in Prologo ad Pindari Nemea. Küst. Hamani quid passus est Küsterus, quem fugere non debuerat σέλινα in certamine Nem. victoris praemium esse. Gaisf. 11. Νεμέας χαράδρα. τόπος τ.] Ex Harpocrate. Küst. Νεμία V. E. Med. 13. Νεμεσᾶ] Agathias p. 32. τὸ θεῖον νεμεσᾶ τοῖς γιγνομένοις. Menander Hist. p. 134. Hoeschel. νεμεσᾶ τε καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Καῖσαρ. Toup. II. p. 148. Vide v. Ἀνέστησαν. Νεμεσῆ B. Νεμεσᾶται V. Νεμεσᾶ ed. Photii, ubi MS. Νεμεσᾶ. 14. Νεμεσᾶν. τὸ ἐμποδῶν ἴστ.] Artemidorus lib. II. c. 42. (37.) p. 135. Νέμεσις τοῖς παρανομοῦσι καὶ τοῖς ἐπιτιθεμένοις τισὶ καὶ μεγάλων ἀρχομένοις πραγμάτων ἐναντία καθίσταται, καὶ ἐμποδῖος τῶν ἐπιχειρομένων. νέμεσιν γὰρ καλοῦμεν καὶ τὸ ἐμποδῶν ἴσταςθαι τοῖς πραττομένοις παρὰ γνώμην. Hinc Suidas sua descripsit. Küst. πραττομένοις πλ. om. V. 15. κατὰ] παρὰ Toupin: quod Suidas aut in Artemidori codice vitiatum repperit aut praeter rem immutavit. Huic igitur nescio quis olim succurrit, additis ἢ μᾶλλον μὴ κατὰ γνώμην, quae cum A. et V. removi. Νεμεσηθεΐς et seqq. om. V.

Νεήλυδες. Qui modo advenerunt. rectus casus est νέηλος. Νεηνίας. Iuvenis. Νεήνις. Puella. Νεκάδες. Mortui. abusive vero vivorum ordines sic appellantur. Νεκρῶ λ. Mortuo fabulas in aurem narrans. id dicitur, siqui nihil sentiant, neque audiunt. Νεκτάρειον. Suave, iucundum, bonum odore spirans. [Homerus:] Suave spirantis pepsi. Et νέκταρ, deorum cibus, sic Anaxandrides. item deorum potus et vinum, apud Homerum. Νεκταρέου. Divini. Νεκυόμαντις. Qui mortuos evocat consultitque. Νεκυία. Mortuorum festum φρουδίγα apud Persas appellatur, apud Graecos

vero νεκυία. Νεκροστόλος. Mortuorum portitor. Canem Diogenem, mortuorum portitor, me suscipe: qui nudavi totius vitae supercilium. Νέκυς. Mortuus. Νέμεα καὶ Ἴσθμία. Nemea et Isthmia: in quibus annua certamina celebrabantur. Νεμέας ἀλ. Nemeae tibicinae meminit Hyperides in oratione contra Patrocleum, si modo verus eius auctor est. Et, Nemeae apinm. Νεμέας χαράδρα. Sic locus quidam in Peloponneso vocabatur. Νεμεσᾶ. Reprehendit. Νεμεσᾶν. Impedimento esse rebus, quae geruntur nullo constit. Νεμεσηθεΐς. Reprehensus. Reprehensus autem ab

χω κατ' ὄρχησιν βέλει τρωθεὶς λείπει τὸν βίον.
Ἰώσηπος· Παρεκάλει τὸν Θεόν, νεμεσῆσαι μὲν ταῖς
τῶν πόλεμιων ἐλπίσιν, ἐλεῆσαι δὲ τὸν αὐτοῦ λαόν.
Καὶ αὐθις· Εἰ δὲ νεμεσηθεῖην τῆς ἐπιβολῆς, ἴσθι
μὲ μὴ πταίσαντα παρ' ἐλπίδας.

Νεμεσῆσομαι. φθονήσω. Καὶ Νεμεσῆ-
σαι, μέμψασθαι.

Νεμεσητικός. ὁ ἐναντίος τῷ φθονεῶ. ὁ μὲν
606 γὰρ φθονερός λυπείται ἐπὶ ταῖς τῶν καλῶν εὐπρα-
γίαις· ἐπεὶ καὶ ὁ φθόνος τοιοῦτον. νεμεσητικός
δὲ ὁ λυπούμενος ἐπὶ ταῖς τῶν κακῶν εὐπραγίαις·
τοιοῦτον γὰρ ἡ νέμεσις. ὥστε ὁ νεμεσητικός οὐ
φθονερός. ἔστι δὲ τὸ πρόβλημα ὀρικόν.

Νεμεσητόν. μεμπτόν.

Νεμεσία. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Σπουδίον. 15
μήποτε ἑορτὴ τις Νεμέσεως, καὶ ἦν τοῖς κατοικο-
μένοις ἐπετέλουν τὰ νομιζόμενα. Νεμεσία οὖν ἡ
ἐπὶ τοῖς νεκροῖς γινομένη πανήγυρις· ἐπεὶ ἡ νέμεσις
ἐπὶ τῶν νεκρῶν τέτακται.

Νεμεσίζει. μέμφεται.

Νεμεσίων. ὄνομα κύριον. Ὁ δὲ Νεμεσίων
ἀνεπτεροῦτο, καὶ μετέωρος ἦν ταῖς ἐλπίσι, καὶ ἐδό-
κει ἔρμαίω ἐντετυχημένοι, ἐμοὶ περιτυχῶν.

5 Νέμεσις. ἡ δίκη. Ἀριστοφάνης.

Ἰὼ Νέμεσι, βαρύβρομολ τε βρονταί.

Νέμεσις. μέμψις, δίκη, ὕβρις, φθόνος, τύχη.
Τὴν τῶν ἀλαζόνων τιμωρὸν συνέντες Νέμεσιν, ἤπερ
αὐτοὺς μετῆλθε σὺν τῇ δίκῃ. Καὶ αὐθις· Οὐκ ἔλα-
10 θε τὴν ἅπασιν ἐναντιουμένην τοῖς ὑπερηφάνοις Νέ-
μεσιν, ἀλλ' ἐν ταῖς ἰδίαις ἠναγκάσθη παιδευθῆναι
συμφοραῖς.

Παρῆν δὲ Νέμεσις, ἡ τὰ δίκαι' ἐποπτεύει·

Βάβριος φησιν ἐν Μυθικοῖς. Καὶ Αἰλιανός· Νεμέ-
σεως ἐφόρου, τρόπους ὑπερόπτας καὶ ὑπερηφάνους
κολαζούσης, ἐναργῆ μαρτύρια. Καὶ παροιμία·

Νέμεσις δέ γε παρ πόδα βαίνει.

παρόσον μέτεισι ταχέως ἢ δαίμων τοὺς ἡμαρτηκότας.

Ἀθήουσα δὲ παρ πόδα βαίνει·

1. κατ' ὄρχησιν] κατορχήσει A. κατορχήση B. E. Locus obscurus. 2. Ἰώσηπος] P. 511. ed. Haverc. Toup. 4. καὶ αὐθις] Idem Iosephus B. lud. VI, 1, 6. ἐπιβολῆς] MS. A. ἐπιβολῆς. Küst. ἐπιβολῆς A. ex em. ἐπιβολῆς pr. ἐπιβολῆς B. E. Quod cum Iosepho restituit. 6. φθονήσω] φθονῶ A. V. Id arguit glossam cum Photio constituendam fuisse Νεμεσῆσομαι: v. II. β'. 296. Mox μέμψασθαι V. 8. ὁ μὲν γὰρ φθονερός λυπείται ἐπὶ ταῖς τ. — πρόβλημα ὀρικόν] Haec sunt verba Alexandri Aphrodisiensis in librum II. Topic. p. 76. Küst. 11. τῶν om. *V. 13. ἔστι δὲ] δὲ om. A. Sub finem glossae cum A. V. delevi: Ζῆλος ῥητόρων τοῦτο λέγει. ὀριζόμενον γὰρ τινος φθονερόν εἶναι καὶ τὸν λεγόμενον νεμεσητικόν, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς μέμφεται τινος, ἀνθορίζομεθα, οὐ τὸν νεμεσητικόν τοιοῦτον, εἴπερ ὀρθῶς τινος μέμφεται· ἀλλὰ τὸν μὴ τὰ θέοντα μεμφομένον. αὐτὸς γὰρ ἔστι φθονερός. Ubi post τοιοῦτον addunt εἶναι B. E. Med. 14. Νεμεσητόν] Sic rectius habent MSS. Paris. et Photius in Lexico, quam priores editt. in quibus legitur νεμεσητικόν. Küst. Nic. Damasc. p. 461. ed. Vales. ἐννοθεῖς ὅτι νεμεσητὰ ὄρχῃ. Toup. MS. νεμεσητόν Lex. Bachm. p. 307. 15. Νεμεσία] Scribe Νεμέσεια, ut habet Harpocratio, ex quo notam hanc Suidas descripsit. Küst. Δημοσθένης] P. 1031, 13. 16. Νεμέσεως] ἢ Νεμέσεως Photius. 18. γινομένη] γινομένη Photius: qui neglecto οὖν posteriore partem pro singulari glossa proposuit.
1. Νεμεσίζει] Menand. Hist. p. 93. [312.] Toup. MS. 2. Ὁ δὲ Νεμεσίων ἀνεπ.] Fragmentum hoc ex Damascio depromptum esse discimus ex voce Ἐρμαίων. Vide etiam supra v. Ἀνεπτεροῦτο, ubi eadem leguntur. Küst. 5. Ἀριστοφάνης] Fallitur Suidas. Est enim ex Euripidis Phoeniss. 189. atque ita cum auctoritate Scholiastae, tum sententiae arbitrio repraesentandum: Ἰὼ Νέμεσι καὶ Διὸς βαρύβρομοι βρονταί, Κεραυνὸν τε παρ' αἰθαλόεν, Σὺ τοι μεγαληγορίαν ὑπεράνορα κοιμίζεις. Vulgo ineptissime legitur μεγαληγορίαν ὑπεράνορα. Quod et doctissimo Valckenario displicuisse video. Ceterum occurrit hoc fragmentum supra v. Ἰὼ, ubi recte Suidas Νέμεσι. Toup. Adde v. Ἰσηλοτέρας. Aristophanis nomen ab Euripideis seiungendum duxi. Non enim Fritzschio concesserim, Aristophanem per Euripidis irrisionem ista luisse. 6. νέμεσις] νέμεσις A. V. E. 8. Τὴν τῶν ἀλαζ.] Videtur Aeliani fragmentum. Valck. Νέμεσιν συνέντες] συνέντες Νέμεσιν dedi cum A. v. συνέντες V. 9. Οὐκ ἔλαθε τὴν ἅπασιν ἐναντ.] Inepte Portus fragmentum hoc in versus redigere conatur, quod pedestri oratione constare facile cuivis patere potest. Küst. 13. δὲ] δ' ἢ A. B. V. E. Edd. ante Küst. Post Νέμεσις quae legebantur, ἡ τὰ γῆς ἐποπτεύει· ἡ καὶ ἄλλως, iis apparet dittographiam memorari; eaque Schneiderus improbat, libris addicentibus, quorum A. ἡ τὰ γῆς — ἄλλως, V. ἡ καὶ ἄλλως omiserit. Quamobrem annotatione expulsa scripturam editam ἡ τὰ γῆς ἐ. lenissime cum Porsono Adv. p. 307. refinxit. Numeros enim solutos quam dictionem invenustam τὰ γῆς malim perferre. 14. Βάβριος] Tyrwhitt. p. 44. Knoch. p. 174. 16. παροιμία] Versus anapaesticus. Dictum tetigit Iacobs. Animadv. in Anthol. T. IX. p. 345. 17. πόδα]

uore in saltatione, telo vulneratus obiit. Iosephus: Deum orabat, ut hostium spem irritam faceret; populum vero suum miseraretur. Et iterum: Quod si quis facinus mihi inviderit, scito me non eum, qui praeter spem conatu deciderim, [morigiturum.] Νεμεσῆσομαι. Invidebo. Et Νεμεσῆσαι, reprehendere. Νεμεσητικός. Qui facile succenset. huic invidus est contrarius. invidus enim rebus secundis honorum virorum dolet: nam et invidia talis est. at νεμεσητικός rebus secundis malorum dolet: talis est enim nemesis. quare is qui νεμεσητικός dicitur non est invidus. problema autem hoc ad definitionem pertinet. Νεμεσητόν. Vituperandum. Νεμεσία. Nemesis. Demosthenes in oratione contra Spudiam. videndum ne sit dies festus Nemesis, quo defunctis inferiae solvebantur. Nemesis igitur dies erat festus, in defunctorum honorem celebrari solitus. Nemesis enim mortuis tribuitur. Νε-

μεσίζει. Reprehendit. Νεμεσίων. Nomen proprium. Nemesis vero expectatione erectus erat, magnamque spem animo conceperat, et cum in me incidisset, se in sperato quodam lucro potitum opinabatur. Νέμεσις. Vindicta. Aristophanes. Io Nemesis, gravistrepaeque tonitrua. Νέμεσις. Incusatio, vindicta, iniuria, invidia, fortuna. Cum Nemesis superborum hominum vindicem intellexissent; quae eos pro merito persecuta est. Et iterum: Non latuit Nemesis omnibus superbis adversantem, sed ex propriis calamitatibus disciplinam capere coactus est. Babrius in Fabulis. Aderrat autem Nemesis, quae iustitiam observat. Et Aelianus: Nemesis omnia perlustrantis, quae superbiae et arrogantiae vindex est, manifesta argumenta. Et proterbium: Nemesis e vestigio subsequitur. siquidem ultio divina malos celeriter persequitur. Malos e vestigio tacite insequeris;

γαυρούμενον αἰχένα κλίνεις·
ὑπὸ πῆχυν αἰεὶ βιοτᾶν κρατεῖς.

[Νεμεσῶ. δοτικῇ.]

Νέμειν. καρποῦσθαι, διοικεῖν. Ἀλλὰ παρ' ἐμοὶ γενομένην πατρίδα τε νέμειν, ἣν ἐγὼ νέμω, καὶ οἶκον, ὃν ἐγὼ κέκτημαι.

Νέμειν προστάτην. ἀντὶ τοῦ ἔχειν προστάτην. τῶν γὰρ μετοίκων ἕκαστος μετὰ προστάτου ποτιῶν ἀστῶν τινος τὰ πράγματα αὐτοῦ διοικεῖ, καὶ τὸ μετοίκιον κατετίθει. καὶ τὸ ἔχειν προστάτην καλεῖται νέμειν προστάτην. Ὑπερίδης· Ὡστε κελυστέον τοὺς μαρτυροῦντας τὰ τοιαῦτα καὶ τοὺς παρεχομένους μάτην ἀπατῶν ὑμᾶς, μὴ τογχάνωσι δικαιότερα λέγοντες· καὶ νόμον ἡμῖν ἀναγκάζετε παρέχεσθαι, τὸν κελύοντα μὴ νέμειν προστάτην.

Νέμειος. ὁ ἐν τῇ Νεμέᾳ.

Νεμηθέντων. κληρωθέντων. Αἰλιανός· Ἀλλὰ καὶ ἐκείνων νεμηθέντων εἰς τὴν στάσιν.

Νεμήσασθαι. διαμερίσασθαι.

Νεμήσεις ὑποκριτῶν. οἱ ποιηταὶ ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκριτὰς κλήρω νεμηθέντας, ὑποκρινομένους τὰ δράματα ὧν ὁ νικήσας εἰς τοῦτιον ἄκριτος παραλαμβάνεται. ἔστιν οὖν οἶον διαιρέσεις.

Νέμοντα. διοικοῦντα.

Νέμος ἐπάκτιον. τὸ ἄλσος, τὸ ὄρος τὸ παράλιον. Σοφοκλῆς·

Παράλα δ' ἄντρα καὶ νέμος ἐπάκτιον.

Οἱ δὲ ἀρχοῦ τῆς χηλῆς τοῦ ὄρους ἠδύλιζοντο, ὡς τὴν ὕλην καὶ τὸ ἐκ ταύτης νέμος πρόβλημα εἶναι.

Νέμω. νομιῶ.

Τὴν δ' ἄρ' οὐδέτι νέμω πόλιν.

Νέμοιτο. καρποῖτο.

Νένακτο. ἐπεπλήρωτο. Ἰώσηπος· Συνεκπίπτει δὲ τοῖς πολεμίοις εἴσω· καὶ πᾶσα οἰκία ὀπλιτῶν νένακτο, τὰ τέγη δ' ἦν τῶν μαινομένων κατάπλεα.

πόδας A. B. V. E. Edd. ante Küst. Item infra. 18. δίκη] δαίμων A. cum Arsen. p. 366. δίκη δαίμων V. C. 19. Ἀθήουσα δὲ παρ πόδα β.] Syueius Epist. XCIV. p. 235. Οὐχ ὡς ἂν κινήσαι Θεοῦ τε καὶ ἀνθρώπων Νέμειν. αὐτὴ μέντοι σαφῶς ἐστι, περὶ ἧς πρὸς Ἰωάνν. ἄδομεν, Ἀθήουσα δὲ παρ πόδα βαίνει· Γαυρούμενον αἰχένα κλίνεις· Ὑπὸ πῆχυν αἰεὶ βιοτᾶν κρατεῖς. Hinc Suidas sua deprompsit. Vide etiam infra v. Ὑπὸ πῆχυν. Küst. Vide Mesomedis Hymn. in Nemes. 9—11.

2. ὑπὸ πῆχυν αἰεὶ β.] Locum hunc pulchre illustrat Reinesius Var. Lectt. lib. III. p. 573. Küst. 3. Νεμεσῶ] Habet A. in marg. Glossam notavi. 5. γενομένην] For. γενομένου. Tour. MS. 7. Νέμειν προστάτην] Confer Nostrum supra v. Ἀπροστασίον, et Petitum de Legg. Att. p. 170. Küst. Plutarch. in Mario p. 488. ubi lapsus est Bryanus. Dion. Hal. p. 81. Harpocrat. v. Προστάτης. Synes. Ep. p. 179. ed. Cui. Tour. MS. 9. διοικεῖ] συνώκει A. B. V. E. Edd. ante Küst. Contra τὰ αὐτῶν πράγματα διοικεῖν Lex. Rhet. p. 298. 11. Ὡστε κελ.] Hyperidis locus aut mendosus est aut parum integer: quamquam laborantem structuram sic licet iuvare, ut reponatur κελυστέον pro κελυστίον. Toupius quidem κελυστίον. Sed praestat emendare κολαστέον: quo facto παρεχομένους erit reiciendum, neque dubium quin opus sit lenissimo remedio προσελομένους. 13. ἀπατῶν] ἀπατῶν V. 14. δικαιότερα] Sic habet Paris. A. At reliqui MSS. Pariss. et priores editt. σκαιοτέρα. Küst. Hoc scαιοτέρα praeferre videbatur Toupius: et apparet aliam esse medelam inveniendam. 15. τὸν om. *V. 16. Νεμέα] Statim delevi: τῇ Λοκρικῇ δηλαδὴ. ὁ γὰρ τῆς κατὰ τὴν Ἠλίαν Νεμέας πόλιτος Νέμος ἀναγράφεται καὶ Νεμεαῖος· ἦδη δὲ καὶ Νεμηθῆς· ὡς δὴλον ἐκ τοῦ Ζεύς Νεμηθῆς, cum A. V. Conf. Steph. Byz. Νεμηθῆς Ζεύς habet Archytas Stobaei XLIII, 134. p. 270. ed. Gesn. Gaisf.

2. Νεμήσεις ὑποκριτῶν. οἱ π.] Eadem etiam legas apud Hesychium. Küst. Vid. Polyb. p. 683. Plutarch. in Pyrrh. p. 446. πεποημένοι τὴν νέμειν. Vulgo νέμειν. Tour. MS. Νεμήσεις et infra διαίσεις Hesychius. 3. τρεῖς ὑποκριτὰς] Id est, πρωταγωνιστῆν, δευτεραγωνιστῆν et τριταγωνιστῆν. Latine, Actorem primarium, secundarium et tertiarum partium. Confer Valesium in notas Maussaci ad Harpocrat. v. Ἰσχανδρος. Küst. 4. ἀκριτος] Hesychius habet ἀκριτος: quod malim. Küst. Illud Photius. Interpretatur Hemsterhusius in Luciani Tim. 51. quorum poetarum qui superior discessit, in posterum sine sortis discrimine suos sibi actores discerebat. Tyrwhittus haec ampliore disquisitione putabat indigere in Aristot. Poet. c. 10. Sed ipsa verborum iunctura docet histrionem, qui semel stetisset, in posterum ab explorationis periculo vacuum et cuilibet exhibitioni concessum fuisse. 8. Σοφοκλῆς] Ai. 413. 9. ἄντρα] ἄντρα A. V. qui mox om. κάλ. 10. Repetitur fragmentum in v. Χηλῆ ὄρους. Deinde cum V. B. delevi glossam, quam A. margo servavit: Νέμω. τὸ μερίζω. δοτικῇ. Ubi δοτικῇ omiserat Küst. 12. Νέμω. νομήσω Photius. 13. Τὴν δ' ἄρ' οὐδέτι ν.] Sophocl. Oedip. Col. 879. Ubi iam repositum νεμῶ. Item cum A. V. (marg.) delevi glossam: Νέμω. τὸ βόσκω. αἰτιατικῇ. Ubi αἰτιατικῇ omiserat Küst. 15. Νένακτο] Ioseph. Vide Haverc. in Bell. Iud. p. 96. Idem p. 107. γάμμα. Aristid. I. p. 545. Tour. MS. ἐπεπλήρωτο dedit inter vss. A. m. rec. Nam ἐπεπλήρωτο — ὀπλιτῶν νένακτο desunt A. quae fortasse perierunt ob ὁμοιότηλετον. Continuo Gaisf. delevit cum V. E. ἐκ τοῦ γάσσω (γάσω Med.), γάξω, καὶ τοῦ παρ' Ὀμήρω ἐν Ὀδυσσεῖα. ἔξ οὗ καὶ ὁ γαστός ἄριστος. Habet tamen E. in marg. Verbis καὶ τοῦ παρ' Ὀμήρω ascripsit Küsterus: „Lego et suppleo: Καὶ παρ' Ὀμήρω ἐν Ὀδυσσεῖα, ἐναξε. Usus est enim Homerus

elatam cervicem deprimis; ulna vitam semper compescis. [Νεμεσῶ. Dativo iungitur.] Νέμειν. Frui, habitare. Sed ut apud me remanens et patriam inhabites, quam ipse inhabitat, et domum, quam possideo. Νέμειν προστάτην. Patronum habere. quilibet enim inquilinorum negotia sua per patronum quendam, qui erat unus ex civibus, expediebat, et tributum pendebat. unde patronum habere dicitur προστάτην νέμειν. Hyperides: Itaque castigandi sunt, qui talia testentur et qui studuerint vobis temere imponere, ne pergant fallacia proferre, et legem nobis exhibere cogatis, quae inquilinos patronum habere vetet. Νέμειος. Civis Nemeae. Νεμηθέντων. Sorte divisorum. Aelianus: Verum etiam il-

lis in factiones divisit. Νεμήσασθαι. Dividere. Νεμήσεις ὑποκριτῶν. Distributiones histrionum. poetis tres histriones sorte dividebantur, qui fabulas agerent. inter hos qui victor fuisset, extra iudicium deinceps assumebatur. νεμήσεις igitur idem est quod distributiones. Νέμοντα. Regentem. Νέμος ἐπάκτιον. Nemus vel mons iuxta mare situs. Sophocles: Marique adsita antra et nemus litori vicinum. † Tum ad promontorium stationem habebant, ut silva et proximum nemus ipsis munimenti loco esset. Νέμω. Existimabo. Hanc igitur non amplius existimabo civitatem. Νέμοιτο. Fruatur. Νένακτο. Repletus erat. Iosephus: Una vero cum hostibus intro irrupit: erantque omnes domus armatis

Νενεωλκημένας ναῦς. ἔξω οὐσας, εἰλυ-
σμένας.

Νενημένην. σεσωρευμένην. Ξενοφῶν· Εὐ-
ροις γὰρ θησανρούς ἐν ταῖς οἰκίαις ἄρτων νενημέ-
νων περυσινῶν. Καὶ Ἀριστοφάνης·

Τί κάθησθ' ἀβέλτεροι,

..... ὄντες λίθοι,

ἀριθμός, πρόβατ', ἄλλως ἀμπορεῖς νενη-
σμένοι;

τουτέστιν, ἀνόητοι. πρὸς τοὺς θεατάς φησι. διὰ 10
γὰρ τοῦ μωροῦ δοκιμάζεται ὁ φρόνιμος. ἀμπορεῖς
οὐδὲ "[νενησμένοι,] ἀντὶ τοῦ, ματαίως κέραμοι σεσω-
ρευμένοι. νῆσαι γὰρ τὸ σωρεῦσαι.

Νενώμεθα. διανενοήμεθα.

Νεοαρδέα. νεωστὶ πεποτισμένα.

Νεογιλλόν. νεογέννητον.

Νεογνόν. νεωστὶ γεννηθέντα.

Νεοδαμώδης. ὁ ἐλεύθερος παρὰ τοῖς Λακε-
δαιμονίοις.

Νεόδητον. νεοδάμαστον.

Νεοεργές. προσφάτως εἰργασμένον.

Νεοθαλής. νεωστὶ βλαστήσασα.

Νεοθανής. νεωστὶ τεθνεώς.

Νεοθηγεῖ. νεωστὶ ἀκονηθέντι.

Ἡ δὲ σέθεν φθιμένης πολιοῦς νεοθηγεῖ σιδήρεα
κείρατο γηραλέης ἐκ κεφαλῆς πλοκάμους.

Νεοκαταστάτοις ἀνθρώποις. φησὶ
Θουκυδίδης. ἀντὶ τοῦ, νεωστὶ κατακισμένους.

Νεοκλῆς, Ἀθηναῖος, φιλόσοφος, ἀδελφὸς
Ἐπικούρου. Ὑπὲρ τῆς ἰδίας αἰρέσεως.

Ὅτι Νεοκλέους ἐστὶ τὸ Λάθε βιώσας.

15 Νεοκλείδου κλεπτίστερος. οὗτος κεκω-
μώδηται ὡς ῥήτωρ ἦν καὶ τυφλὸς καὶ συκοφάντης
καὶ κλέπτης. Ἀριστοφάνης·

v. ἐναξε, Odys. φ. 122." Ἰώσηπος] Lib. I. de Bello Iud. c. 13. p. 739. sed ubi pro νένακτο, cuius vocabuli gratia locum hunc adduxit Suidas, hodie male legitur ἐκτάτο. Vetus tamen interpres, qui vulgo Ruffinus putatur, νένακτο etiam legit, ut ex versione eius apparet. Vicissim apud Iosephum pro μαινομένων, ut hic Suidas habet, rectius legitur ἀμνομένων. Küst. δὲ om. *V. Mox post εἶσω Med. inserit καὶ αἰτιατικῇ. 17. τέγη] γένη V. μαινομένων *V.

3. Νενημένην. καὶ νενησμένην] καὶ νενησμένην delevi cum A. V. Contra Photium Νενησμένην. σεσωρευμένην. Hoc firmat Lucianus Peregr. 35. νενησμένην praeter alios Dio Chrys. T. I. p. 695. „Restituenda ista vox Xenoph. Anab. p. 521. lib. VII. ubi male legitur, Κρεῶν μεστοὶ νενησμένων. Leg. νενημένων. Arrian. Exp. Alex. p. 429. ubi male νενημένη. Vid. v. Κολωνός. Tour. MS. Ξενοφῶν] Lib. V. de Expedit. Cyri p. 353. [V, 4, 27.] ut Portus monuit. Ibi autem sic legitur: Ἐδρισκον θησανρούς ἐν ταῖς οἰκίαις ἄρτων νενησμένων πατρίους περυσινῶν. Küst. Xenophontis libri πατρίους tutantur, non περυσινῶν. Ἐδρισκον] εἶδος A. B. V. 5. Καὶ om. *V. Ἀριστοφάνης] Nub. 1203. Τί κάθησθ' ἀβέλτεροι, Ἡμεῖτερα κέρα τῶν σοφῶν, ὄντες λίθοι, Ἀριθμός, πρόβατ', ἄλλως ἀμπορεῖς νενησμένοι. Nota apud Aristophanem pro νενησμένοι, ut hic Suidas habet, hodie legi νενησμένοι, i. e. repleti, a νάσσω, νάσω: quod magis probem. Vide etiam supra v. Ἀμπορεαφόρους, ubi idem locus Aristophanis adducitur. Küst. 8. πρόβατ'] προβάτων A. 10. θεατάς] Satis probabilis scriptura, quam apud Suidam se deprehendere non meminerat Hermaunus. Sed probabilius tamen δανεατάς Scholiastes Aristoph. 11. ὁ φρόνιμος δοκιμάζεται] δοκιμάζεται ὁ φρόνιμος A. *V. Schol. 12. νενησμένοι supplevit Küsternus. Verum plura intercederunt. 13. νῆσαι] νηῆσαι A. B. V. E. 14. Νενώμεθα] Vide infra vv. Νωσάμενος et Νώσαι. Küst. Habent Hesychius et Photius. 15. Νεοαρδέ' ἀλωήν] Homerus II. φ. 346. Küst. Νεοαρδέα A. V. Photius et Zon. p. 1392. Mox πεποτισμένα A. non πεποτισμένην. Et Hesychius quidem νεοπίσιστα. 16. Νεογιλλόν] Νεογιλλόν A. V. Photii MS. ἢ duplicant Apollonius Lex. p. 472. et ut videtur Homeric MSS. Od. μ. 86. Quae sequebantur, παρὰ τὸ νέον γίνεσθαι, νεογινόν. καὶ ὡς πνεύμων πλεύμων, Ἀττικῶς, καὶ νίτρον λίτρον· οὕτω νεογινόν νεογιλλόν, omiserunt A. V. cum Photio. Vide Piersonum in Moerin p. 309. quem laudat Gaisf.

1. Νεοδαμώδης. ὁ ἐλεύθ.] Ex Scholiasta Thucydides in lib. VII. c. 58. Confer etiam Hesychium, Athenaeum, Eustathium, et alios. Küst. Plutarch. Ages. p. 598. Xenoph. p. 436. Tour. MS. Sub finem ἦτοι ἐκ τῶν Εἰλωτῶν, omiserunt A. B. V. 5. Νεοθαλής] Eurip. Iph. A. 188. βλαστήσασα] ἑάλλουσα Hesychi. (qui cum Suida fecit sub v. Νεοθηλής) ὁ νεόβλαστος Zon. p. 1389. ἀνελθῶν Photius. 6. Νεοθανής] Ruhnk. in Timaei Lex. (p. 185.) Νεοθνής. Sed Graeci utrumque amant. Sic ἡμιθνής et ἡμιθανής. Agathias p. 66. ἀνθρώπου νεοθανούς. Tour. MS. 8. Ἡ δὲ σέθεν φθιμ.] Ex Epigr. Andronici in Anthol. Pal. VII, 181. νεοθηγεῖ] Metri gratia scribendum est νεοθῆγ: ut legitur in codice MS. Epigrammatum. Küst. Re-
ctum νεοθῆγ, quamquam repugnante Pal. Seq. gl. Νεοκαισάρεα. Ποντικῇ, φασί, πόλις. καὶ οἱ πολῖται Νεοκαισαρεῖς. οἱ αὐτοὶ Ἀδριανουπολίται. ἔστι δὲ καὶ Βιθυνίας πόλις, descriptam ο Stephano, Gaisf. delevit cum A. V. 10. φησὶ Θουκυδίδης] Lib. III. c. 93. Similiter νεοκατάστατος ὁ βίος Dio Chrysost. T. I. p. 556. 12. Νεοκλῆς, Ἀθην.] Vide Menagium in Laert. X, 3. Küst. 13. ἔγραψεν ὑπὲρ] ἔγραψεν om. A. V. quod saepius in talibus omittit Suidas; ἔγραψε περὶ Eudocia p. 308. Mox Ὅτι A. V. pro καὶ. 16. Haec vulgaria Scholia sic male Graece composuerunt: εἰς πολλὰ κωμώδηται, εἰς ῥήτορα καὶ τὰ δημόσια κλέπτονα καὶ ξένον καὶ τὰς ὄψεις λελωθῆμένον. 17. Ἀριστοφάνης] Plut. 665. Vide ibi Scholiastam. Küst. Ac-
cedat Arsenius p. 366.

refertae, et tecta plena propugnatorum. Νενεωλκημέ-
νας ναῦς. Naves in terram subductas. Νενημένην.
Coacervatam. Xenophon: Invenerunt in aedibus acerros pa-
nuum congestorum, qui anno superiore confecti erant. Et
Aristophanes: Quid sedetis stolidi, lapides, numerus, peco-
ra, anphorae temere coacervatae? haec ad spectatores di-
cit. per stultum enim prudens exploratur. et ἀμπορεῖς νενη-
σμένοι, testae temere cumulatae. νῆσαι enim significat coacer-
vare. Νενώμεθα. Intelleximus. Νεοαρδέα. Recens
rigatam. Νεογιλλόν. Recens natum. Νεογνόν. Re-

cens genitum. Νεοδαμώδης. Ita vocatur apud Lacedae-
monios, qui ex Helote factus est liber. Νεόδητον. Recens
domitum. Νεοεργές. Recenter confectum. Νεοθαλής.
Quae recens floruit. Νεοθανής. Recens mortuus. Νεο-
θηγεῖ. Recens acuto. Ἡαυτο, te mortua, canos capillos
recens acuta novacula senili ex capite detondit. Νεοκα-
ταστάτοις ἀνθρώποις. De novis colonis dixit Thucydides.
Νεοκλῆς. Neocles, Atheniensis, philosophus, frater Epicuri:
qui scripsit de secta sua. Eiusdem Neoclis est dictum illud,
Late vivens. Νεοκλείδου κλεπτίστερος. Neoclide fa-

Νεοττός. ἢ τοῦ ᾠοῦ λέκιθος καὶ τὸ πυρρὸν. Μένανδρος Ἀνδρία.

Καὶ τεττάρων ᾠῶν μετὰ τοῦτο, φιλιτάτη, τὸν νεοττόν.

Κλέαρχος ἐν τῷ Περὶ Οἴνων συγγράμματι φησιν. Ὁ διαδίδεται ἀρχὴ ὑπὸ τὸν ὕμνα λευκόν· ἐν τούτῳ γὰρ τὸ σπέρμα, καὶ οὐκ ἐν τῷ καλουμένῳ νεοττῷ· διεψεύσθησαν γὰρ οἱ πρῶτοι τοῦτο φήσαντες· καὶ ἐστὶ τὸ ἄχρον περίττωμα τοῦ σπέρματος. Ὅτι δὲ τὸ ἄχρον νεοττόν ἔλεγον, μαρτυρεῖ καὶ Χρυσίππος ἐν τῷ Περὶ Χρησμῶν. ὄναρ γὰρ τινὰ φησι θεασάμενον ἐκ τῆς κλ'νῆς αὐτοῦ κρέμασθαι ᾠά, προσαναδέσθαι ὄνειροκρίτη· τὸν δὲ εἰπεῖν, ὄρυττων θησαυρὸν εὐρήσεις κατὰ τὸν τόπον ἐκείνον. εὐρόντα δὲ σταμνίον, ἐν ᾧ ἄργύριον ἦν καὶ χρυσίον, ἐνεγκεῖν τοῦ ἀργυρίου τῷ μάντει· τὸν δὲ μάντιν εἰπεῖν.

τοῦ δὲ νεοττοῦ οὐδὲν μοι δίδως; Καὶ Δίφιλος κέχρηται τῇ λέξει.

ᾠῶν δ' ἐν αὐτῇ διέτρεχεν νεόττια.

Νεοττός. καὶ ὁ νεογνὸς ὄρνις. Οἰδία τοι ἔγωγε καὶ ἐς ὀκτὼ ὄλας ἡμέρας ἀναλωθέντα αὐτῷ κατωκιδίας ὄρνιθος οὐ μέγα νεοττόν.

Νεοσυργόν. νεωστὶ εἰργασμένον.

Νεοφθιτον. νεωστὶ τελευτήσαν, νεωστὶ φθαρέν.

Νεόφρων, ἢ Νεοφῶν, Σικυώνιος, τραγικός· οὐ φασιν εἶναι τὴν τοῦ Εὐριπίδου Μήδειαν· ὃς πρῶτος εἰσήγαγε παιδαγωγὸς καὶ οἰκετῶν βύσανον. ἐδίδαξε δὲ τραγωδίας ῥά. συνῆν δὲ τὰ μετὰ ταῦτα Ἀλεξάνδρῳ τῷ Μακεδόνι, καὶ διότι φίλος ἦν Καλλιανθῆνι τῷ φιλοσόφῳ, σὺν ἐκείνῳ καὶ αὐτὸν ἀνεῖλεν αἰκισμοῖς.

Scholiam Aristophanis loco laudato et ipsum Suidam infra v. Πισίαν legitur Ὀσφύων. Küst. Διτρεφῆς] Scribe Διτρέφης, cum accentu in penultima. Küst. Immo Ὀσφύωνα (quamlibet corruptum), Διτρέφη.

1. Νεοττός. ἢ τοῦ ᾠοῦ λ.] Sic locus hic in MSS. Pariss. itemque Lexico Photii legitur. At in prioribus editt. post vocem νεοττός inepte addita sunt haec verba, ἰδίως τοῦτο παρὰ τὸν δηλοῦντα τὸ νεόττιον. Quid haec ad rem? Küst. Νεοττόν edd. ante Küst. probante Bentleio. Νεόττιον Hesychius. λέκνθος] λέκιθος. A. V. Arsen. λέκηθος Photii MS. 2. Ἀνδρία] Scribe Ἀνδρία, per τ. Fabulae enim huic nomen dedisse mulierem Andriam, ab insula Andro, a qua deducitur gentile Ἀνδρίας, sic dictam, vel ex Terentii Andria patet, quae ex fabula ista Menandri expressa est. Küst. Ἀνδρία A m. sec. Ἀνδρία Phot. 4. τὸν νεοττόν] τὸν νεοττῶν V. C. τὸ νεοττόν Med. sola, Bentleio comprobatum et Dobraeo, non Meinekio p. 19. 5. ἐν τῷ περὶ οἴνων] Menagius in Laert. lib. I. segm. 9. scribendum ceuset, ἐν τῷ περὶ θινῶν: auctoritate Athenaei, qui Clearchum ἐν τῷ περὶ θινῶν laudat. Sed coniectura haec dubia est et anceps, cum nihil obstat, quominus quis credere possit Athenaeum ex Suida corrigendum esse: vel saltem aliud esse opus περὶ θινῶν, et aliud περὶ οἴνων, et proinde neutram lectionem sollicitandam esse. Küst. Ego vero utramque lectionem sollicitandam esse puto. Illud enim θινῶν est nihil aliud quam corruptio τοῦ οἴνων, quod et ipsum corruptum est. Audacter repono: Κλέαρχος ἐν τῷ περὶ ᾠῶν. Clearchus in libro de Ovis. Quod vel ipse locus Clearchi, qui sequitur, manifeste evincit: ᾠῶν διαδίδεται ἀρχὴ ὑπὸ τὸν ὕμνα λευκόν (leg. τὸ λευκόν): ἐν τούτῳ γὰρ τὸ σπέρμα, καὶ οὐκ ἐν τῷ καλουμένῳ νεοττῷ. διεψεύσθησαν γὰρ οἱ πρῶτοι τοῦτο φήσαντες. καὶ ἐστὶ τὸ ἄχρον περίττωμα τοῦ σπέρματος. Alium sub membrana est ovi principium: in hoc enim semen continetur, non autem in vitello: et decepti fuerunt illi, qui primi hoc dixerunt. luteum autem ovi est excrementum seminis. Ita scribendus iste locus. Vulgo legitur, Ὁ διαδίδεται. Sed editio princeps Ω. Unde veram lectionem eruimus. Quare auctor sum, ut Clearchus deinceps laudetur ἐν τῷ περὶ ᾠῶν. Toup. I. p. 415. ᾠ διαδ. etiam E. Photius, ὃ διαδ. saltem scripsi cum *V. 6. ἀρχῇ] ἢ ἀρχῇ Phot. 8. Vide Fabric. in Sext. Emp. p. 374. et Schneid. in Aristot. H. A. T. III. p. 417. sq., cui videbatur Clearchus initio loqui de cicatricula. Hunc autem de Ovis librum singularem edidisse cum veri careat similitudine, tum repugnat id argumento, quod Athenaeus VIII. p. 345. inde decerpit. 11. ὄναρ γὰρ τινὰ φησι θεασ.] Eandem ex Chrysippo historiam narrat Cicero lib. II. de Divinat. c. 65. his verbis: Defert ad coniectorem quidam somniasse se, ovum pendere ex fascia lecti sui cubicularis: est hoc in Chryssippi libro somnium. Respondit coniectori, thesaurum defossam esse sub lecto. Fodit: invenit auri aliquantum, idque circumdatum argento. Misit coniectori quantulum visum est de argento. Tum ille, Nihilne, inquit, de vitello? Id enim ei ex ovo videbatur aurum declarasse; reliquum, argentum. Küst. Monuerat Leopardus Em. XVI, 14. φησι] φασιν Phot. A. Tum θεασάμενος E. 12. κρέμασθαι] κρέμασθαι V. qui mox προσαναδέσθαι ὄνειροκρίτην.

1. τοῦ δὲ] δὲ om. V. cum Arsenio p. 336. 4. τοι] τι A. V. 5. εἰς *V. 7. Νεοσυργόν] Ex Tim. p. 185. ubi vid. Ruhnken. Deesse gl. V. unus tradit Gaisf. 10. Νεοφρῶν] Νεόφρων dedi cum A. B. V. Νεόφρων ἢ om. Eudocia p. 310. Tractavit Neophronis res Elmsl. in E. Med. p. 68. 11. Εὐριπίδου] τοῦ Εὐριπίδου A. B. V. Mox πρῶτα V. Μήδειαν] Vid. Petit. Misc. VI, 17. p. 137. qui non esse Neophronis, sed Euripidis, qui fuit e fratre nepos, probat. Reines. 13. ἐδίδαξε] ἐδίδαξε δὲ A. μετὰ] τὰ μετὰ reposui cum A. *V. 15. αὐτὸν ἀνεῖλεν] Supra v. Καλλιανθῆνης vocat eum Nearchum τὸν τραγικόν. Reines.

Νεοττός. Ovi vitellum, vel lutenm ovi. Menander Andria: Et deinde quattuor ovorum, carissima, vitellum. Clearchus in libro de vinis inquit: Album sub membrana est ovi principium. in hoc enim semen continetur, non autem in vitello: nimirum falsi fuerunt illi, qui primi hoc dixerunt. luteum autem ovi est excrementum seminis. Vitellum autem νεοττόν veteres dixisse testatur etiam Chrysippus in libro de Oraculis. ait enim quendam, qui in somnis viderat ova ex lecto pendere, somniorum interpretem consuluisse. illum vero respondisse, thesaurum eo loco inventurum esse, si terram fodisset. cum igitur vasculum invenisset, in quo argentum et aurum condi-

tum erat, aliquid argenti vati attulisse. tum vatem dixisse: de vitello vero nihil mihi das? Et Diphilus voce hac usus est: Ovorum autem in ea discurrebat vitelli. Νεοττός. Pullus avis. Equidem scio totis octo diebus gallinae pullum exiguum ab eo consumptum fuisse. Νεοσυργόν. Modo confectum. Νεοφθιτον. Modo mortuum. Νεόφρων. Neophro, sive Neophon, Sicyonius, tragicus; cuius esse dicunt Euripidis Medeam. hic primus induxit paedagogos et servorum tormenta. docuit tragoedias CXX. postea autem vixit in aula Alexandri Macedonis, qui eum, quod esset amicus Callisthenis philosophi, tormentis cruciatum necavit.

Νεόφυτον. τὸ νεωστὶ φυτευθέν.
Νεόφυτος. ὄνομα κύριον.
Νεοχάρακτα. νεωστὶ κεχαραγμένα. Σοφοκλῆς.
 Ἰχνη τὰ κείνου νεοχάρακτα.
 ὁπότεν γὰρ νεωστὶ αἱ ἀποχαράξεις τῶν ζώων γίνονται, μᾶλλον ἐπακολουθοῦσιν οἱ κνηγῆται, πρὶν ὑπὸ ἀνέμου ἀφανισθῆν ἢ ὁδμή.
Νεοχμός. νέος, νέαν καὶ ἀκαταπόνητον δύναμιν ἔχων. Μὴ παρόντων ἐς τὰς ἀρχὰς ἀνδρῶν τῶν 10 διέπειν τὰς δυναμένων, πολλὰ νεοχμῆσθαι ἐν τοῖς πολιτικοῖς. Ἀριστοφάνης.
 Τέρας νεοχμόν.
 ἀντι τοῦ, παράδοξον.
 ἀτοπίας πλέων.
 ἀντι τοῦ, θαύματος.
Νεοχμοῦν. καινοτομεῖν, νεώτερα ἐργάζεσθαι. Ὁ δὲ φυλάσσειν τῶν καθεστῶτων οὐδὲν ἤξιον πάντα δὲ νεοχμοῦν ἐσαεὶ ἤθελε.
Νεοχμῶσαντες. νεωστὶ κινήσαντες. Ἡρόδοτος.
Νεοχμῶσειν. νεωτερισθῆναι, καινὸν τι ἐργά-

σασθαι. Ἀσχόλους τε γὰρ αὐτοὺς ὄντας διὰ τὸν πόλεμον μὴδὲν νεοχμῶσειν.
Νέω. τὸ κολυμβῶ, καὶ τὸ πορεύομαι.
Νεωκορήσει. ἐνίοτε ἀντι τοῦ ἱεροσυλήσει.
 5 κορεῖν γὰρ λέγουσι τὸ καλλύνειν, τὸ σαροῦν καὶ ἐκκαλλύνειν. τὸ τε ἐκκορηθείης, ἀντι τοῦ ἐκκαλλυνθείης.
Νεωκόρος. ὁ τὸν ναὸν κοσμῶν καὶ εὐτρεπέζων.
Νεωλέα. ὁ τοῦ νεῷ λαός.
Νεωλκήσας. ἔξω τὴν ναῦν ἐλκύσας.
Νέων, Νέωνος. ὄνομα κύριον. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος περὶ τῆς πρὸς Φίλιππον 611 τούτου φιλίας φησίν.
Νεώνητον. τὸν νεωστὶ ἡγορασμένον. ἐπεὶ 15 μὴ ἐκ γένους ἦν Ἀθηναῖος ὁ Κλέων, ἀλλὰ νεωστὶ προσεληλυθὼς τῇ πολιτείᾳ. ἐμφαίνει δὲ διὰ τούτων, ὅτι καὶ τῶν Ἀθηναίων καθάπτεται, ὅτι δέον πιστεύειν αὐτοὺς τοῖς γνησίοις καὶ πολλὰ τὴν πόλιν εὐεργετηκόσιν, οἱ δὲ μᾶλλον ἐτίμων τὸν Κλέωνα. 20 πεφυκάμεν γὰρ καὶ τῶν οἰκετῶν μᾶλλον πιστεύειν τοῖς οἰκοὶ γεννηθείσι καὶ συντραφεῖσιν, ἢ οἷς ἂν ἐπικτησώμεθα πριώμενοι.

4. Σοφοκλῆς] Ai. 6. Vide ibi Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. Küst. 5. τὰ κείνου Edd. Correxī cum Ox. 10. Μὴ παρόντων ἐς τὰς ἀρχ. Locum integrum Ioannis Antiocheni, unde fragmentum hoc excerptum est, habes supra v. Θεοδόσιος, βασιλεὺς Ῥωμ. [ὁ μικρός], ubi pro παρόντων recte legitur παριόντων. Ceterum exemplum hoc ad vocem sequentem Νεοχμοῦν referri debebat. Küst. Praeterea qui descripsit istam particulam, verbum etiam mendosum νεοχμῆσθαι patienter repetiit. 12. Ἀριστοφάνης] Ran. 1391, 92. (1418.) 15. πλέων] πλέων A. Vide gl. Ἀτοπίας πλέων πρ. Novissima nescio cuius industriae debentur. 17. καινοτομεῖν] καὶ νεοτομεῖν E. καὶ καινοτομεῖν Med. 18. Ὁ δὲ φυλάσσειν τῶν καθεστ. Haec sunt verba Procopii Histor. Arc. c. 6. Küst. Desunt V. 20. Ἡρόδοτος] E Gl. Herod. V, 19. 22. νεωτερισθῆναι mendī suspectum.
2. νεοχμῶσειν] νεοχμῶσαι E. Med. 4. Νεωκορήσει. ἐνίοτε ἀντι τοῦ ἱεροσυλήσει] Vide nos supra in v. Ἱερὸν τι νεωκορήσας. Küst. Id Abreschius referri monuit ad Platonis locum Rep. IX. p. 574. D. ubi vid. Schol. p. 418. ἱεροσυλήσει] συλήσει V. mox omisso γάρ. 6. ἐκκορηθείης] Vide supra v. Ἐκκορηθείης. Küst. ἐκκορηθείης *V. Infra cum Photio refleximus editum ἐκκαλλυνθείης 8. νέων] ναὸν A. *V. Photius. Illud agnoscit v. Κόρη. Sub finem cum A. et Photio delevimus; ἀλλ' οὐχ ὁ σαροῦν. Ubi Küsterus: „Quidul? Κορεῖν enim significat idem quod σαροῦν. Quare legerim potius, ἢ ὁ σαροῦν.” Quem praeterierunt eadem voces in v. Κόρη sine offensione lectae. His omissis addit Lex. Bachm. p. 308. κορεῖν γὰρ τὸ σαροῦν καὶ κοσμεῖν ἔλεγον. 9. Item novissimas voces, Νεολαία δὲ ἢ νεόλεπτος, cum A. delevi. Habet V. in marg. 10. Νεωλκήσας] Νεολακήσας E. 11. Νέων, Νέωνος, ὄνομα κ.] Ex Harpocrate petita: qui extrema περὶ τῆς — φησὶν recte ad Theopompi fidem rettulit. Nam Demosthenes Neonem inter Graeciae proditores recensuit. Idem cum Photio Νεών. Δημοσθένης] P. 324, 12. 14. Νεώνητον. τὸν νεωστὶ ἡγορ.] Ex Schol. Aristoph. in principium Equitum. Küst. τὸ νεωστὶ A. *V. C. Med. 15. Ἀθηναῖος] Ἀθηναίων A. De *V. non liquet. 16. τούτου] τούτων A. V. Schol. Statim δεῖ malim abesse. Mox εὐεργετηκόσιν Edd. ante Gaisf. 21. συντραφεῖσιν] τραφεῖσιν Schol. 22. ἐπικτησώμεθα] ἐπικτησώμεθα A. V. οὐς ἂν κτησώμεθα Schol. Tum πριώμενος B.

Νεόφυτον. Nuper plantatum. **Νεόφυτος.** Nomen proprium. **Νεοχάρακτα.** Recens notata. Sophocles: Vestigia modo ab eo impressa. cum enim vestigia ferarum recentia sunt, venatores facilius ea sequi possunt, priusquam odor vento dispergatur. **Νεοχμός.** Novus, novam et integram vim habens. Cum magistratus non capesserent viri, qui eos recte administrare possent, multa in republica innovari. Aristophanes: Monstrum novum, miraculi plenum, sive, inusitatum et admirandum. **Νεοχμοῦν.** Innovare, res novas moliri. **Leges et instituta serrare** nequaquam illi animus erat, sed omnia semper innovare studebat. **Νεοχμῶσαντες.** Qui res novas moliti fuerant. Herodotus. **Νεοχμῶσειν.** Novaturum esse, res novas moliturum esse. **Bello enim**

districtos eos nihil novi molituros esse. **Νέω.** Nato. item proficiscor. **Νεωκορήσει.** Interdum est, templa expilabit; κορεῖν enim significat mundare et scopis verrere. unde ἐκκορηθείης, munderis. **Νεωκόρος.** Qui templum ornat et mundat. **Νεωλέα.** Templi populus. **Νεωλκήσας.** Qui navem ex mari subduxit. **Νέων.** Neo, nomen proprium. Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte de huius amicitia cum Philippo verba facit. **Νεώνητον.** Novicium. Cleo enim non erat genere Atheniensis, sed ad rempublicam nuper accesserat. his igitur Athenienses oblique perstringit, quod cum germanis civibus et bene de republica meritis credere deberent, Cleoni maiora tribuerent. solemus enim servis domi nostrae natis et nobiscum educatis magis credere, quam quos pretio emimus.

Νεωρῆ. νεωστὶ ἤρτημένον· ἢ ἐκ νέου τινὸς καὶ ὄραν ἔχοντος νέαν.

Ὅρῶ νεωρῆ βόστρυχον τετμημένον.

Καὶ Σοφοκλῆς·

Φόβον νεωρῆ τῆς ἐμῆς ἐπεισάδου.

Νεώρια. ὁ ναύσταθμος τῶν νεῶν.

Ἐμπρήσαιεν ἂν τὸ νεώριον.

Ἐνθεις ἂν ἐς τίφην ἀνήρ Βοιωτίας,

ἄψας ἂν ἐσπέμψειεν ἐς τὸ νεώριον.

Νεώρια καὶ νεώσοικοι. μήποτε νεώρια λέ- 10 ἢ ἐκ τοῦ νέος, ἐξ οὗ τὸ νεωστὶ, νέωστα· ὡς δὴ γεται ὁ τόπος ἄψας, εἰς ὃν ἀνέλκονται αἱ τριήρεις, καὶ πάλιν ἐξ αὐτοῦ καθέλκονται, ὡς ὑποσημαίνουσι Ἀνκοῦργός τε καὶ Ἀνδοκίδης.

Νεώσ. Ἀττικῶς, ὁ ναός. Θηλυκῶς δὲ ἐπὶ γε- νικῆς νεώς, τοῦ πλοίου.

Νεώσατε. ἀροτριάσατε.

Νεῶσι. Δημοσθένης κατ' Ἀισχίνου. πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Φωκίδι. καὶ Ἡρόδοτος μὲν ἐν ὀγδόῃ Νεῶνα ὀνομάζει, Ἀνδροτίων δὲ ἐν ἕκτῃ Ἀντίδος Νεῶνας.

Νεωστὶ. προσφάτως.

Νεώσοικοι. οἰκήματα παρὰ τῇ θαλάσῃ οἰ- κοδομηθέντα εἰς ὑποδοχὴν νεῶν, ὅτε μὴ θαλατ- τεύοιεν. Ὅτι Πολυκράτης ὁ Σαμίων τύραννος τῶν ὑφ' ἑαυτῶ ὄντων πολιητέων τὰ τέκνα καὶ τὰς γυ- ναικάς ἐς νεωσοίκους συνειλήσας εἶχεν ἐτοίμους, ἦν ἄρα προδιδῶσιν οὗτοι πρὸς τοὺς κατιόντας, ὑπο- πρῆσαι αὐτοῖσι τοῖσι νεωσοίκοισι.

Ἔνωτα. τὸ ἐπιὸν ἔτος· ἦτοι εἰς τὸ μέλλον. 612

Ἄλει γεωργὸς ἐς νέωτα πλοῦσιος.

ἢ ἐκ τοῦ νέος, ἐξ οὗ τὸ νεωστὶ, νέωστα· ὡς δὴ δῆτα, ἐπεὶ ἔπειτα· καὶ ἐκβολῆ τοῦ ὄ νέωτα. τὸ ἐκ νέου, καὶ ἔναγχος.

Νεώτερα. Τοῦτον δὲ ἀνεῖλον, ὡς νεώτερα κατὰ Ῥωμαίων πράττοντα.

15 Νεωτερίζει. καινὰ πράττει.

Νεωτερίζειν. Θουκυδίδης· Τῆς ἡμέρας τὸ πνίγος ἐλύπει· νύκτες δὲ μετοπωριναὶ καὶ ψυχραὶ τῇ μεταβολῇ ἀσθένειαν ἐνεωτέρειζον. — Ὁ δὲ βάρ- βαρος οὐδὲ ἐπὶ τὴν νεωτερίζουσιν τὰ πράγματα τύ- 20 χην ἔσχεν ἀνενεγκεῖν τὴν αἰτίαν, ὡς ἂν ἔννομόν τινα καὶ ὑπαίθρον ἀγωνισάμενος μάχην.

1. Νεωρῆ. νεωστὶ ἤρτημ.] Ex Schol. Sophocl. Electr. 901. Aristoph. Acharnens. 918. unde Suidam supplebis. Küst. Scribendum ἐμπρήσαιεν. Ceterum conferas v. Θραυλλίς. 9. ἐσ- πέμψειεν] ἐσπέμψοι E. Post νεώριον sequébantur, nunc cum A. V. omissa: τίφην μὲν θηλυκῶς ἢ καὶ σίφην, ζώνριον κανθαρω- δές· ἢ δοκοῦσι Βοιωτοὶ ἐμπηγνόντες δῆδα ἡμμένην ἢ τι τοιοῦτον, ἐμπυρρῆεν ὁ δύναται. τοῦτο δὲ καὶ δι' ἀλωπέκων καὶ χελω- νῶν ἐγένετο. τίφης δὲ γε, τὸ δάσος. παρὰ τὸ ὑποτύφειν, φασί, καὶ ὑποκρύπτειν τὰ ἔσω αὐτοῦ, τροπῆ συνήθει τοῦ ὄ εἰς I. ἢ δὲ τίφην καὶ σπερματίων λεπτοῦ ἐστιν ὄνομα. Habet E. in marg. 10. Νεώρια καὶ νεώσοικοι. μήπ.] Ex Harpocratiōna. Küst. 14. ὁ ναός, Ἀττικῶς] Sic Zon. p. 1390. Ἀττικῶς, ὁ ναός dedit cum Photio, quem firmat *V. Ἀττικῶν ὁ ναός. Θηλυ- κῶς δὲ et seqq. merito om. Photius. 17. Νεῶσι. δοτικῆ πληθυντικῶν. Δημοσθ.] Et haec ex Harpocratiōne sumpta sunt. Küst. Νεῶσι quodammodo contendit potest cum Κριῶσι, Ἐλαιούσι, Ἐλευσινίσι, aliis locorum adverbii. Statim δοτικῆ πληθυν- τικῶν omisit A. cum *V. Photio et Harpocr. Δημοσθένης] P. 387, 9. 18. καὶ Ἡρόδ.] ἦν Ἡρόδ. Phot. et Harpocr. Vid. Herodot. VIII, 32. 33. Deinde μὴν V. 19. Νεῶνα Photius cum Herodoto. 21. προσφάτως] Statim omiserunt A. V. ὡς περ ἐκ τοῦ μεγάλων μεγάλως, καὶ Ἀττικῶς μεγαλωστί· οὗτω καὶ νέων, νέως, νεωστὶ. καὶ ἐστὶν ὁμοίον τὸ οὗτω τοι· εἰ καὶ βάρυται ἐκεῖνο.
3. Πολυκράτης ὁ Σαμίων τύραννος τῶν ὑφ' ἑαυτῶ ὄντ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Herodoti lib. III. c. 45. Küst. Ὅτι Γαῖσιφ. cum *V. Σαμίων] Σαλαμίων V. 5. ἐτοίμους] ἐτοίμους A. B. V. 7. αὐτοῖσι νεωσοίκοισι] αὐτοῖσι τοῖσι νεωσοί- κοισ Γαῖσιφ. cum A. *V. αὐτοῖσι σιτοῖσι νεωσοίκοισ V. αὐτοῖσι τοῖσι νεωσοίκοισι praetuli cum B. E. quod Herodoto MSS. concedunt. 8. Ἔνωτα. τὸ ἐπιὸν ἔτ.] Eadem legas apud Etymologicum. Küst. Quae post μέλλον olim extabant ab eodem Etymologico ple- raque confirmata, παρὰ τὸ ἐν, ὡς φασιν, ἔνωστα. καὶ ἀπελεύσει τοῦ ὄ ἔνωτα, καὶ μεταθήσει τοῦ ἔ καὶ ἐκτάσει τοῦ ὄ εἰς ὄ νέω- τα, nesciunt A. V. Continuum ἢ damnosum est. 9. Versus Philemonis ed. Meinek. p. 387. supra explicatus in v. Ἄλει γεωρ- γός. 10. νέος] νέως A. 11. ἐκβολῆ] ἐκδρομῆ E. Med. 13. δῆ] δὲ A. V. E. 16. Θουκυδίδης] Lib. VII. c. ultimo, ubi sic legitur: Ἐν γὰρ κολῶ χωρῶ ὄντας πολλοὺς οἱ τε ἤλιοι τοπρῶτον καὶ τὸ πνίγος ἐτι ἐλύπει, διὰ τὸ ἀστέγαστον, καὶ αἱ νύκτες ἐμπηγνόμεναι τούναντιον μετοπωριναὶ καὶ ψυχραὶ τῇ μεταβολῇ ἐς ἀσθένειαν ἐνεωτέρειζον. Hinc Suidas supplendus est. Küst. 18. Ὁ δὲ βάρβαρος] Locum nescio quomodo Wyttenbachius in Eunap. p. 82. ad hunc scriptorem referebat, astipulatorem nactus Boissonadum p. 537.

Νεωρῆ. Modo suspensum, vel, ab iuvene et iuvenilem for- mam habenti profectum. Video cincinnum recentem a capite resectum. Iterum Sophocles: *Metum recentem ob meum ad- ventum.* Νεώρια. Navalia. Haec incendiant navale. Boeotius enim eam in tiphem impositam accensamque in navale im- mittat. Νεώρια et νεώσοικοι. Sic dici videtur totus ille lo- cus, in quem triemes subducuntur, et ex quo eadem rursus in mare deducuntur, ut Lycurgus et Andocides innuunt. Νεός. Attice, pro communi ναός. At νέος cum est generis feminini et genitivus, significat, navis. Νεώσατε. Arate. Νεῶσι. Demosthenes contra Aeschinem. est urbs Phocidis sic dicta. Herodotus quidem libro VIII. eam Νεῶνα vocat, Androtio vero libro VI. rerum Atticarum Νεῶνας. Νεωστὶ. Recenter. Νεώσοικοι. Navalia, iuxta mare extracta, in quae naves ex

mari subducuntur. Polycrates Samiorum tyrannus civium suorum liberos et uxores in navalibus conclusos asservabat, ut si forte exulibus redeuntibus patriam prodere vellent, eas cum ipsis navalibus omnes cremaret. Ἔνωτα. In annum sequentem, vel, in posterum. Semper agricola in annum pro- ximum dives est. Ab νέος deducitur et νεωστὶ et ἔνωστα (ut a δῆ δῆτα, ab ἐπεὶ ἔπειτα), et sublato ὄ νέωτα: quod de novo fit et recens. Νεώτερα. Illum autem interfecerunt, ut res novas contra Romanos molientem. Νεωτερίζει. Res no- vas molitur. Νεωτερίζειν. Thucydides: *Interdium aestus iis molestus erat. contra vero noctes autumnales et frigidae subita mutatione caletudini illorum incommodabant.* † Bar- barus vero ne in ipsam quidem fortunam, quasi rem insta- bilem, culpam conferre sustinebat, quasi legitimo modo et

Νεωτερισμός.
Νεώτερον. καινόν. Ὁ δὲ ἔλεγε δεδιέναι, ἄν ἀδύκητόν τι καὶ νεώτερον κακὸν ἀπαντήσῃ.
Νεωτεροποιός. ἀντάρτης, τύραννος, ἐπιθέτης.
Νεώτερος. τὸ συγκριτικὸν ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ, ἀντὶ τοῦ νέος.
Νέποδες. οἱ ἰχθύες. παρὰ τὸ $\overline{\nu\epsilon}$ στερητικὸν καὶ τὸ ποῦς· ἄποδες γὰρ εἰσιν. ἐν Ἐπιγράμμασι.
Πτηνὰ καὶ ἀγροτέρων κέρδεα καὶ νέποδων.
Νέποδες. νηξίποδες· τὸ γὰρ ἄποδες ψεῦδος. ἔχουσι γὰρ πόδας αἱ φῶκαι.
Ἄμφι δέ μιν φῶκαι νέποδες.
Ὀμηρος. Νέπως δὲ Νέπωτος, ἐθνικόν.
Νέρβας, βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων. οὗτος καὶ τὸν εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην ἐκ τῆς ἑξορίας Πάτμου ἀνακαλέσας ἤγαγεν ἐν Ἐφέσῳ· καθ' ὃν καιρὸν καὶ τὸ τῶν Μανιχαίων ἀνεφάνη δόγμα, αὐτοῦ Μάνεντος φανερωῶς ἐξηγουμένου.
Νεργόβριγες. Ἀππιανός· Νεργόβριγες δ' 20 ὅτι ἡμεῖς τοῖς νόμοις αὐτὸν παρεδώκαμεν, καὶ εἰς

αὐτοῦ περὶ τῆς μετριοπαθείας πυθόμενοι ἐθαύμαζον.

Νέρων, βασιλεὺς Ῥωμαίων. οὗτος κραταιομένης αὐτῷ τῆς βασιλείας ἐς ἀνοσίους πράξεις ἐξώ-613
5 **κειλε,** [καὶ ἀλλότρια τῆς βασιλείας ἐπετήδευσε πράγματα,] **κιθαρίζων** καὶ τραγουδῶν καὶ δοχοῦμενος ἐπὶ τῶν θεάτρων· καὶ πρὸς πίσυραις αὐτοῦ ταῖς ἀθεμιτουργίαις καὶ τὸ τῆς θεομαχίας μῦθος προσέθηκε, διώκτης πρῶτος γενόμενος τοῦ θεοῦ λόγου. μετὰ
10 **δὲ ταῦτα ἀνείλε** καὶ τὴν μητέρα καὶ ἑαυτὸν.

Ὅτι **Νέρων** ἔτι νέος ὢν ἐσχόλαζε φιλοσόφοις, καὶ τὰ περὶ τοῦ Χριστοῦ κατεμάνθανεν· ἔτι γὰρ ἐνόμιζεν αὐτὸν τοῖς ἀνθρώποις συναναστρέφασθαι. καὶ μαθὼν ὅτι ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων ἐσταυρώθη, ἤγνα-
15 **νάκτησε** καὶ προσέταξεν ἔλθειν τοὺς ἱερεῖς Ἄνναν καὶ Καϊάφαν καὶ αὐτὸν Πιλάτον, τὸν ἄρχοντα τότε γενόμενον, σιδηροδεσμίους. καὶ καθίσας ἐπὶ τῆς συγκλήτου, τὰ περὶ αὐτοῦ πεπραγμένα κατεμάνθανεν. οἱ οὖν περὶ τὸν Ἄνναν καὶ Καϊάφαν ἔλεγον,
20 **ὅτι ἡμεῖς τοῖς νόμοις αὐτὸν παρεδώκαμεν,** καὶ εἰς

1. ἀνταρσία interpretationem delevi cum A. V. ἀναισχυντία Herodian. Epimer. p. 90. 3. ἀπαντήσῃ] ἀπαντήσῃ A. B. V.
 4. Νεωτεροποιός] Iamblich. Myst. p. 153. Tourp. MS. ἀντάρτης] ἀντάρτω V. Item supra in v. Νεωτεροποιός Zon. p. 1395. sublecit, ἀνταρσί. Idem ἐπιθέτης om. p. 1390. 6. ἀντὶ ἁπλοῦ] ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ A. Gaisf. laudat Fischer. in Platon. Euthyph. init. et Duker. in Thucyd. III, 26. Tum is delevit cum A. V. quae Stephano Byz. debebantur: Νέπετος. πόλις Ἰταλίας. παρὰ Διονυσίῳ ἐν Ῥωμαίοις. τὸ ἐθνικὸν σεσημειώται. Νεπίσιος γὰρ, τροπὴ τοῦ τ̄ εἰς σ̄. 9. καὶ τοῦ] καὶ τὸ A. V. ἐν Ἐπιγράμμασι (sic *V.)] Satyrii I, 6. Anthol. Pal. VI, 11. 11. Eadem fere Hesychius. νηξίποδες Med. 14. Ὀμηρος] Odys. δ'. 404. Küst. Post ἐθνικόν, quod adlectum mireris, nisi forte scripturae debetur compendiariae, vel ad v. Νεργόβριγες [id pertinuit, A. V. damnarunt annotationem ex Etym. M. p. 601. sive Zon. p. 1389. confectam: καὶ ὄρους δὲ ἀνδρῶν ὄνομα. παρὰ τὸ $\overline{\nu\epsilon}$ στερητικὸν καὶ τοῦ ποῦς, πῶσω, κατὰ τοὺς παλαιούς. ἔξ οὗ δηλαδὴ οὐκ ἔστι πιεῖν. 16. ἀπὸ τῆς] ἐκ τῆς A. In marg. praebet E. Ὅτι μετὰ τὸ ἐκ τῆς ἑξορίας τῆς ἐν Πάτμῳ ἐπαυθῆναι ἰω' τὸν εὐαγγελιστὴν εἰς Ἐφέσον ἤρξατο ἡ αἵρεσις τῶν Μανιχαίων. 20. Post Νεργόβριγες inculcatum ἐθνικόν cum A. *V. expuli. Quod ipsum documento fuerit, totam annotationem propter notitiam gentilis nominis ex glossa superiore fuisse derivatam. Ἀππιανός] De Bellis Hispan. p. 475, Vide etiam supra v. Μετριοπαθεῖν, ubi fragmentum hoc auctius legitur. Küst.
 8. Νέρων] Νέρων ἐρμηνεύεται πηλὸς αἵματι πεφυρμένος V. Quae sub finem gl. olim extabant. 5. καὶ ἀλλότρια — πράγματα om. A. *V. notavi. 7. καὶ πρὸς πάσαις] πάσαις δὲ V. et mox ἀθεμιτουργίαις. 8. μῦθος προσέθηκε] μῦθος παρέθηκε A. μῦθος Item E. μῦθος Med. 9. τοῦ θεοῦ λόγου om. V. 11. Νέρων. ἔτι νέος — ἀπέλευσεν] Haec sunt verba Ioannis Antiocheni, quae leguntur in Excerptis ab Valesio editis p. 809. unde ea Suidas sumpsit. Küst. Ὅτι Gaisf. cum *V. ἔτι νέος] Haec de Tiberio Imp. vera fortassis sunt. Reines. Idem infra: ὡς τηλικύτων — τολησαντος] „Zonaras Pilatum sub Tiberio ad causam dicendam evocatum esse scribit ex Eusebio sub an. MML. et in hist. ubi e Phlegonte id tradere putat Scallig.” 12. χριστοῦ] τοῦ χριστοῦ A. Exc. 15. τοὺς ἱερεῖς et infra τὸν ἄρχοντα τότε γενόμενον om. V., haec quidem cum Excerptis, quibus desunt etiam καὶ καθίσας ἔ. τ. σ. 16. καὶ τὸν II. Exc. 17. σιδηρῶ δεσμίους Med. σιδηροδεσμίους *V. 20. παρεδώκαμεν] παρεδώκαμεν A. Excerpt. et v. Καθοσίωσις.

aperte proelium commisit. Νεωτερισμός. Νεώτερον. Novum. Ille vero dicebat se metueret, ne quod inopinatum et novum malum ingrueret. Νεωτεροποιός. Novarum rerum studiosus, seditiosus, qui tyrannidem affectat. Νεώτερος. Comparativus, pro simpliciter νέος, juvenis. Νέποδες. Pisces. compositum est nomen ex particula $\overline{\nu\epsilon}$ et nomine ποῦς: carent enim pedibus. In Epigrammate: *Volucres capturatque ferarum et piscium. Νέποδες*. Quasi dicas νηξίποδες, pedibus natantes. sic enim dictas esse quasi sint ἄποδες, falsum est. phocae enim pedes habent. Homerus: *Circum autem erant phocae pedibus natantes*. At Νέπως, Νέπωτος, est nomen gentile. Νέρβας. Nerva, Romanorum Imperator. hic Ioannem Evangelistam ex Patmo, quo relegatus erat, revocatum Ephesum reduxit: quando quidem Manichaeorum dogma in lucem prodit, Manente haeresin suam aperte docente.

Νεργόβριγες. Appianus: *Nergobriges autem audita eius clementia virum admirati sunt*. Νέρων. Nero, Romanorum Imperator. hic imperio iam confirmato ad impia quaeque facinora animum adiecit, studiisque Imperatore prorsus indignis operam dedit, cithara ludens, tragoedias agens, in theatris saltans. ceteris vero flagitiis accessit impietas, qua divinum numen oppugnabat. primus enim Euangelii persecutor fuit. postea vero et matrem et se ipsum occidit. Νέρων. Nero adhuc adolescens studiis philosophiae vacabat, atque inter cetera de Christo inquirebat: quem quidem adhuc superesse in vivis arbitrabatur. sed cum comperisset illum ab Iudaeis in crucem actum esse, iratus Annam et Caipham Pontifices cum Pilato, tunc Iudaeae praeside, victos ad se adduci iussit, ab hisque coram senatu sciscitatus est, quaecumque in eius iudicio acta essent. et Anna quidem et Calphas illum a se ex praescripto legum

καθ' ὅσιν οὐκ ἠμάρτομεν· ὁ γὰρ ἄρχων ἐξουσίαν ἔχων, ὅσα ἠβουλήθη, ἐπραξεν. ἀγανακτήσας οὖν ὁ Νέρων Πιλάτον ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ ἐπέβαλε· τοὺς δὲ περὶ τὸν Ἄνναν καὶ Καϊάφαν ἀπέλυσεν. ἤκμαζε δὲ τότε καὶ Σίμων ὁ Μάγος. καὶ διαλεγόμενον Πέ- 5 τρου καὶ Σίμωνος παρουσία Νέρωνος, ἤχθη Πιλάτος ἀπὸ τοῦ δεσμοτηρίου· καὶ παρισταμένων τῶν τριῶν τῷ Νέρωνι, ἐρωτᾷ τὸν Σίμονα, Σὺ εἶ ὁ Χριστός; ὁ δὲ λέγει, ναί. εἶτα ἐρωτᾷ τὸν Πέτρον, Σὺ εἶ ὁ Χριστός; ὁ δὲ λέγει, οὐ· ἐμοῦ γὰρ παριστα- 10 μένου εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελήθη. ἠρώτησε δὲ καὶ τὸν Πιλάτον, ποῖός ἐστιν ἐκ τούτων ὁ λεγόμενος Χριστός; καὶ εἶπεν, Οὐδὲ εἰς· ὁ μὲν γὰρ Πέτρος μαθητὴς αὐτοῦ γέγονε, καὶ εἰσηνέχθη παρ' ἐμοῦ ὡς μαθητὴς αὐτοῦ, καὶ ἠρνήσατο αὐτὸν λέγων, Οὐκ 15 οἶδα τὸν ἄνθρωπον· καὶ ἀπέλυσα αὐτόν. οὗτος δὲ ὁ Σίμων οὐδαμῶς ἐγνωσταί μοι, οὐδεμίαν δὲ ἔχει ὁμοιότητα πρὸς ἐκεῖνον· ἔστι γὰρ οὗτος καὶ Αἰγύπτιος καὶ ἐμπληθῆς καὶ κατάκομος καὶ μέλας, παν- 20 τελῶς τῆς ἐκείνου μορφῆς ἀλλότριος. ἀγανακτήσας οὖν ὁ βασιλεὺς κατὰ μὲν τοῦ Σίμωνος, ὡς ψευσα-

μένον καὶ εἰπόντος ἑαυτὸν Χριστόν· κατὰ δὲ τοῦ Πέτρον, ὡς ἀρνησαμένου τὸν διδάσκαλον, ἐξέβαλεν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ συνεδρίου. τὸν δὲ Πιλάτον τῆς κεφαλῆς ἀπέτεμεν, ὡς τηλικούτον ἄνθρωπον ἀνελεῖν 5 τολμήσαντα δίχα βασιλικῆς προσταξέως.

Νέρτερας. κατώτερος.

Νέσσοσ. ὁ Κένταυρος, περὶ οὗ φησι Σοφοκλῆς. Δηϊάνειρά φησιν·

Οὕτως ἔχει γ' ἡ πίστις, ὡς τὸ μὲν δοκεῖν ἔνεστι, πείρα δ' οὐ προσωμῆλυσά τω.

"Ἄλλ' εἰδέναι χρὴ δρωῶσαν, ὡς οὐδ' εἰ δοκεῖς 614 ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶναι μὴ πειρωμένην.

Νεστορέη. τῆ τοῦ Νέστορος. Καὶ Νεστόρειος οἶκος, ὁ τοῦ Νέστορος.

Νεστορίδης. πατρωνυμικόν.

Νεστόριος. Μετὰ Μάνεντα καὶ Παῦλον καὶ Ἀπολλινάριον καὶ Θεόδωρον ἐφάνη Νεστόριος, ἀπὸ Γερμανικείας τῆς Συρίας, τοῦ θρόνου Κωνσταντινουπόλεως δραξάμενος, ὁμοίως τῇ φωνῇ τῶν ἐν 20 Χριστῷ δύο φύσεων κακοφρόνως ἀποχρησάμενος Παύλῳ καὶ Θεοδώρῳ τοῖς ἑαυτοῦ προγόνοις· υἱὸς

1. ὁ γὰρ] καὶ ὁ V. ὁ γὰρ Πιλάτος ὡν ἄρχων ὅσα ἠβ. ἐπραξεν. καὶ τοῦτον ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ κατέκλεισεν, τοὺς δὲ περὶ τὸν Ἄνναν ἀπέλυσεν. ὕστερον δὲ τὸν Πιλάτον τῆς κ. Excerpta. 3. ἐπέβαλε· τοὺς δὲ περὶ τὸν] ἐβαλλε (ἐβαλε *V.)· τὸν δὲ V. ἐπέβαλε] Chron. Al. ἀπεκεφάλισεν. Reines. 4. ἤκμαζε δὲ τότε καὶ Σίμων ὁ Μ.] Confer cum hoc loco Ioannem Malaliam in Chronogr. p. 328. Küst. καὶ om. V. Haec usque ad τοῦ συνεδρίου om. Excerpta. „Haec de Claudio Nerone, qui post Claudium imperavit, sunt intelligenda.” Reines. 6. παρουσία] παρησία A. παρουσία Νέρωνος om. V. item omisissis ἀπὸ τοῦ δεσμοτηρίου (quae Malalas agnoscit) et ναί — λέγει. 8. τῷ om. *V. 10. λέγει] ὁ δὲ λέγει A. E. 11. δὲ τὸν] δὲ καὶ τὸν A. καὶ τὸν V. Mox λεγόμενος om. V. 14. καὶ εἰσηνέχθη — αὐτόν om. E. 16. καὶ ἀπέλυσα αὐτόν om. V. repugnante Malala. οὗτος δὲ ὁ Σίμων] ὁ δὲ Σίμων οὗτος V. ὁ Σίμων δὲ E. 17. οὐδαμῶς geminat *V. οὐδεμίαν δὲ ἔχει] οὐδὲ μίαν ἔχει A. 19. ἐμπληθῆς] Praestat περιπληθῆς cum Malala. 21. κατὰ μὲν τοῦ — διδάσκαλον om. V. Sed post συνεδρίου (παλατίου Malalas) *V. addit, τὸν μὲν ὡς ψευδόμενον τὸν δὲ ὡς ἀρνησάμενον.

3. τοῦ δὲ Πιλάτου τὴν κεφαλὴν] τὸν δὲ Πιλάτον τῆς κεφαλῆς A. B. V. cum Excerptis. Mirificam scripturam firmat Soper in Rhett. T. VIII. p. 129. 4. τηλικούτον] τοιοῦτον V. 5. τολμήσαντος] τολμήσαντα B. V. Exc. βασ. κελύσεως Exc. Tandem subsequebantur ista, quorum argumentum V. in glossae principio collocarat: Ὡς δὲ ἐκλήθη ὁ Νέρων πηλὸς αἵματι πε- 5

μυρμένος, [κεῖται ἐν τῷ Ἀλέξανδρος Αἰγυῖος.] Om. A. Ὡς δὲ ἐκλήθη, in marg. scribens γν. Tum κεῖται — Αἰγυῖος om. A. V. Sed hunc Gronovius tradit omnia post δίχα nescire. 6. Huic glossae quae subiiciebantur, τὸ ἐντελὲς ἐνέριτος, καὶ ἀγαυῆσαι νεότερος. ὁμοίως τὸ ἐνερθεν, νερθεν. οὕτω καὶ ἐκ τοῦ, ἐς κόρακας, τὸ σκορακίζειν: delevi cum A. *V. 7. Νέσσοσ] Νέσος A. E. Med. 9. Οὕτως ἔχει χ' ἢ π.] Sophocle. Trach. 590 — 93. ἔχει γ' οὕτως A. ἔχει γ' B. *V. C. E. Med. 10. προσωμῆλυσά τω] προσωμῆλυσάτω A. *V. πρὸςμῆλυσάτω V. προσωμῆλυσά τω B. E. Hoc reposui. 12. γνῶναι] γνῶμα Soph. Statim Νέσσωσ. πόλις Θεσσαλίας. καὶ λίμνη Νεσσωνίς, cum A. V. expulsa sunt. 13. Νεστορέη] Il. β'. 54. Νεστόριος *V. 14. ὁ τοῦ] ὁ om. A. E. *V. 16. Μετὰ Μάνεντα — ἰδογμάτισε] Haec sumpta sunt ex Theodori Presbyteri libello de Incarnatione Domini, ut Pearsonus recte monuit. Küst. Monuit etiam Reinesius. 17. Ἀπολλινάριον] Ἀπολλινάριον A. *V. E. Med. Mox om. Θεόδωρον V. cum lacuna. Mox τῆς Συρίας om. V. 18. τοῦ θρόνου] τὸν θρόνον A. δραξάμενος τὸν θρόνον *V. 20. κακοφρόνως] Apud Theodorum Presbyterum legitur κακοφρῶς. Küst.

suarum iudicatum dixere, nec se adversus maiestatem principis quicquam deliquisse. a Pilato enim praeside cuncta pro arbitrio esse gesta. quibus auditis Nero Pilatum quidem coniecit in carcerem; Annam vero cum Caipha indemnem dimisit. eo vero tempore Simo Magus florebat: cumque Petrus et Simo praesente Nerone inter se disputarent, eductus est ex carcere Pilatus. his igitur tribus astantibus, Nero Simonem interrogat, an esset Christus. ille se esse ait. deinde Petrum, essetne Christus. ille vero negat. me enim astante, inquit, in coelum sublatus est. tum Pilatum rogat, uter horum esset is, qui Christus diceretur. is vero, neuter, inquit. nam Petrus quidem discipulus eius fuit: qui apud me ideo delatus, cum se hominem non nosse dixisset, a me dimissus est. Simo vero iste nequaquam mihi notus est: neque ullam habet cum illo similitudinem. nam hic et Aegyptius est, et obeso corpore, et prolixis capillis, et niger,

omninoque ab eius forma alienus. iratus igitur Imperator, Simoni quidem, quod mentitus se Christum esse dixisset, Petro autem, quod magistrum abnegasset, eos e senatu expulsi. Pilato vero caput amputavit, quod tantum hominem iniussu Imperatoris interficere ausus esset. Νέρτερας. Infernus. Νέσσοσ. Nessus, Centaurus. de quo loquitur apud Sophoclem Deianira: Sic mihi persuasi, ut res veri habeat speciem: at nondum eam experientia compertam habeo. Sed faciendo rem exploratam habere debes. nam licet rem sic se habere putes, haud tamen certo scire possis. priusquam experta sis. Νεστορέη. Nestoreae. Et Νεστόρειος οἶκος, domus Nestoris. Νεστορίδης. Patronymicum. Νεστόριος. Post Manentem et Paulum et Apollinarem et Theodorum prodiit Nestorius, Germanicea Syriae urbe oriundus: qui sede Constantinopolitana potitus, voce duarum in Christo naturarum malo errore abusus

μὲν γὰρ ἦν τοῦ Κίλικος, ἀπόγονος δὲ τοῦ Σαμοσατέως. καὶ διὰ τοῦτο πρὸς τὴν ἄγλιαν παρθένον καὶ θεοτόκον ἄσπονδον ἤρατο πόλεμον· καὶ τρίτος προστάτης γεγονώς τῆς Ἰουδαϊκῆς ταύτης αἰρέσεως ἄλλον εἶναι παρ' ἐαυτῶ τὸν Χριστὸν καὶ ἄλλον τὸν ὁ Θεὸν λόγον κατὰ τὴν πατρικὴν αὐτοῦ πλάνην ἐδογματίσει. μετὰ δὲ τοῦτον Ἐδτύχης. οὗτος δὲ ὁ Νεστόριος φυσικῶς εὐλαλος ὢν πεπαιδευσθαι μὲν ἐνομίζετο· τῇ δὲ ἀληθείᾳ ἀνάγωγος ἦν, καὶ τὰς τῶν παλαιῶν ἐρμηνεῶν βίβλους ἀπηξίου μανθάνειν. 10 ἐνεστῶτός ἐστι νέομαι, νεῦμαι. βούλεται δὲ εἰπεῖν, τυφρούμενος γὰρ ὑπὸ τῆς ἐγλωττίας οὐκ ἀκριβῶς προσεῖχε τοῖς παλαιοῖς, ἀλλὰ πάντων κρείττονα ἐνόμιζεν ἑαυτόν.

Νέστωρ, Λαρανθεὺς ἐκ Λυκίας, ἐποποιός, πατὴρ Πεισάνδρον τοῦ ποιητοῦ, γεγονώς ἐπὶ Σεβήρου 15 τοῦ βασιλέως. Ἰλιάδα λειπογράμματος, ἦτοι ἀστοιχείωτον· ὁμοίως δὲ αὐτῷ ὁ Τρυφιδώδωρος ἔγραψεν

Ἐδύσειαν· ἔστι γὰρ ἐν τῇ πρώτῃ μὴ εὐρίσκεσθαι ἄ, καὶ κατὰ ἑαυτοῦ οὕτως τὸ ἐκάστης ἐκλιμπάνει στοιχείον. Μεταμορφώσεις, ὡς περ καὶ Παρθένιος ὁ Νικαεύς, καὶ ἄλλα.

Νεολίη. Θράσος νεότητος, προπέτεια.

Νέοις μὲν ἔργα, βουλὰς δὲ γεραιτέροισι.

Νευθάν. εἶδος μέτρου.

Νεῦμαι. ἀντὶ τοῦ, ἐλεύσομαι. Ὅμηρος·

Ἡῶθεν γὰρ νεῦμαι.

Ἐνεστῶτός ἐστι νέομαι, νεῦμαι. βούλεται δὲ εἰπεῖν, ἐλεύσομαι.

Νεῦρα μάχης. ὁ πλοῦτος. Πισίδης·

Βλέπων μάλιστα καὶ τὰ νεῦρα τῆς μάχης,

τὸν πλοῦτον ἐκρέυσαντα πρὸς τοὺς βαρβάρους.

Νευρήφιν. ἐκ τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου.

Ἐνεσοῦμενοι. κολυμβήσοντες. Ξενοφῶν· 615

1. ἄγλιαν] ἄγλιαν παρθένον καὶ Α. στυμὴν παρθένον, om. καὶ θεοτόκον, Theod. 3. καὶ τρίτος] καὶ om. Α. *V. Mox παρ' ἐαυτῶ om. V. omissis etiam infra κατὰ τὴν π. α. πλάνην. 8. φυσικῶς] φυσικὸς Α. Ε. 9. ἀνάγωγος] μὴ τυχῶν τῆς θεούσης ἀναγωγῆς Α. margo, sed m. pr. φραύτως ἀνηγμένος, κακῆς ἀγωγῆς· ἀνάγωγος, καὶ δι' ἐμφωνίαν ἀνάγωγος· ἀναγωγὸς δὲ γε ὄν-τόνος ὁ ἀνάγων τινὰς διὰ τῆς παιδείσεως: B. marg. 14. Νέστωρ Λαρανθεὺς ἐκ Λυκίας, ἐποπ.] Hesychius Milesius: Νέστωρ, ἐποποιός, ὁ ἐκ Λυκίας, ἔγραψεν Ἰλιάδα λειπογράμματος. ἔστι γὰρ ἐν τῷ ἄ μὴ εὐρίσκεσθαι ἄ, καὶ κατὰ ἑαυτοῦ οὕτως τὸ ἐκάστης ἐκλιμπάνει στοιχείον. ἐποίησε δὲ καὶ Τρυφιδώδωρος Ἐδύσειαν ὁμοίως αὐτῷ. Haec ipsa verba Suidam descripsisse apparet: quamvis et plura habeat et ordinem non nihil immutaverit. Küst. V. Eudocia p. 310. et Jacobs. in Anthol. T. XIII. p. 921. 15. ἐπὶ] γεγονώς ἐπὶ Α. Β. V. E. Med. 16. Post Ἰλιάδα delevi γράψας cum Α. V. item ἔγραψε δὲ post στοιχείον cum Α. V. E. 17. ὁμοίως δὲ αὐτῷ καὶ ὁ Τρυφιδώδωρος ἔγραψεν Ἐδύσειαν] Haec verba parentesi includenda sunt. Quae enim sequuntur non pertinent ad Tryphiodorum (ut male putavit Vossius in libello de poetis Graecis), sed ad Nestorem ipsum, ut clare patet ex verbis Hesychii Milesii in nota praecedente adductis. Tryphiodorus enim scripsit quidem Ἐδύσειαν λειπογράμματος, sed quae elemento Σ tantum careret: ut expresse testatur Eustathius in prooemio ad Odysseam. Confer nos infra in v. Τρυφιδώδωρος. Küst. καὶ ante ὁ delevi cum Α. *V.

1. τῷ ἄ] τῇ πρώτῃ Α. Β. V. Infra οὕτως Ald. vulg. 2. ἐκλιμπάνει] ἐκλιμπάνειν Α. Β. V. E. Edd. ante Küst. 3. ὡς περ καὶ] ὡς περ ὁ V. In Μεταμορφώσεις annotat B. μυθικός, ὅποιος πολλάκις τερθρεύονται οἱ ποιηταί. De his insignem habet locum Menander qui fertur in Rhet. Vol. IX. p. 254. διὲ δὲ ζητεῖν καὶ τὰς μεταμορφώσεις φρυγῶν καὶ ὄρνεων καὶ δένδρων. γέγραπται δὲ καὶ Νέστορι ποιητῇ καὶ σοφιστῇ μεταμορφώσεις φρυγῶν καὶ ὄρνεων. Ceterum vide v. Παρθένιος. 4. καὶ ἄλλα] In Geoponicis laudantur etiam eius Ἀλέξανδρος et Πανάκεια. Küst. καὶ ἄλλα πολλά V. 5. Νεολίη] Sic recte MSS. Pariss. At priores editt. male νεότη. Küst. Vox Νεολίη referenda est ad Homeri Iliad. ψ'. 604. νόον νίκησε νεολίη. Νεολίη, νεότης. [Adde Theognost. p. 103.] Quae sequuntur παροιμιακά sunt. Euripides in Melanippa [fr. 23.] apud Stobaeum Grotii p. 475. Παλαιὸς αἶνος· ἔργα μὲν νεωτέρων, βουλὰς δ' ἔχουσι τῶν γεραιτέρων κράτος. Atque ad hunc locum respexisse videtur Suidas. Tourp. Cf. Strab. XIV. p. 675. 6. γεραιτέροις] γεραιτέροισι dedi cum Α. *V. 8. Ὅμηρος] Il. σ'. 136. 10. δὲ] ἐστὶ probavi cum Α. V. 12. Νεῦρα μάχης. ὁ πλοῦτος] Vide Menagium in Laert. lib. IV. segm. 48. Küst. Ubi Pindaro. Vid. v. Μεγάνορος. Tourp. Demosthen. (p. 15, 2.) Αἰ τῶν χρημάτων, καὶ ἀνευ τούτων οὐδὲν ἐστὶ γενέσθαι τῶν δεινῶν. Vid. de hoc Demosthenis dicto Isid. Pelns. II. ep. 146. qui id interpretatur et addit ἐν πολέμῳ. Reines. Πισίδης] Heraclid. Acr. I, 163. Post huius versiculos delevi cum V. Νευθάν. χορδήν. τὸ παχὺ ἔντερον τοῦ προβάτου. Sed Νευρά. χορδή Α. ubi gl. in marg. 16. Νευρήφιν] Il. θ'. 300. et alibi. Sequebantur: Νευροὶ θ', Ἰπποπόδες τε. οἱ αὐτοὶ καὶ Νευρίται. Σαρματίας ἔθνος. ἡ χώρα Νευρός: sumpta quidem ex Steph. Byz. Deinceps altera gl. Νευρόν. δι' οὐ νέυει τὰ κατὰ τὸ σῶμα. ἡ παρὰ τὸ νέω νῆται γὰρ τὰ νεῦρα δι' ἔλου τοῦ σώματος. Ultramque praetermiserunt Α. V. Item cum lisdem, non repugnante Gaisfordo, expunximus: Νευροσπαδῆς ἄτρακτος. παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φιλοκτήτῃ. ὃν ἀφίησι τις, τῇ νευρᾷ ἐπισπώμενος αὐτόν. Sophoclis versus est Philoct. 290. cf. v. Ἄτρακτον. 17. Ξενοφῶν] Lib. IV. de Exped. Cyri [IV, 3, 12.] p. 324. ut Pearsonus observaverat. Küst.

est, aequae ac Paulus et Theodorus, a quibus genus duxit. nam filius fuit Cilicis, et Samosatensis nepos. idcirco etiam bellum irreconciliabile sanctae virginis et Deiparae indixit, et Indicae illius haeresis tertius patronus extitit, alium esse apud se Christum, alium Deum Verbum, secundum patrum errorem docens. post hunc Eutyches extitit. hic vero Nestorius cum natura facundus esset, eruditus quidem habebatur, sed re vera indoctus erat: et veterum libros interpretans ab nemine quicquam discere volebat. opinione enim eloquentiae inflatus mentem ad veteres scriptores obiter advertentem, seseque omnibus praestantiorum indicabat. Νέστωρ. Nestor Larandensis ex Lycia, poeta epicus, pater poetae Pisandri. fuit sub Impera-

tore Severo, scripsitque Iliadem litteris quibusdam carentem. item ut Tryphiodorus Odysseam composuit. nam in libro primo non reperitur Α: sic in ceteris rhapsodiis desideratur littera, quae suum cuiusque libri numerum notat. scripsit etiam *Metamorphoses*, ut Parthenius Nicaensis; et alia. Νεολίη. Iuvenilis audacia, temeritas. Νέοις μὲν. Iuvenibus facta; consilia vero senioribus. Νευθάν. Mensurae genus. Νεῦμαι. Veniam. Homerus: *Mane enim veniam*. Praesens est νέομαι, unde fit νεῦμαι, quod significat, veniam. Νεῦρα μάχης. Nervus belli. id est, pecunia. Πισίδης: *Videns praecipue pecuniam, quae est nervus belli, ad barbaros conflue.* Νευρήφιν. Ex arcus nervo. Νευσοῦμενοι. Nataturi.

Ἐκδύντες, ἔχοντες τὰ ἐγχειρίδια γυμνοὶ ὡς νευσοῦ-
μενοι ἐπειρώμεθα διαβαίνειν.

Νεφέλαι. ἡ καπνώδης ἐκ γῆς ἀναθυμίασις.
καὶ εἶδος δικτύου θηρευτικῆς.

[Νεφέλας ξαίνεις. ἐπὶ τῶν μύτην ποιοῦν-
των.]

Νεφελοκοκκυγία. πόλις παρὰ Ἀριστοφάνει
πεπλασμένη εἰς τὸν ἄερα οὔσα.

Νεφθαλίται. ὄνομα πόλεως.

[Νεφθαλίται. ἔθνος ἐπικρατήσαν τῆς ἔω 10
παρὰ Ἰωσήφω.]

Νεφροί. οἱ λογισμοί. ἐπειδὴ τὰς ὑπογαστρούς
ὀρέξεις οἱ νεφροὶ διεγείρουσιν, ἐντεῦθεν κινούνται
τῆς ἐπιθυμίας οἱ λογισμοί.

Νελάτος. ἔσχατος. καὶ οὐδετέρως νελάτον.

Νελαίρα. τόπος ἔσχατος τῆς γαστροῦς.

Νεϊκέσαι. παρ' Ὀμήρω τὸ λοιδορῆσαι, ἀλλ'
οὐδ' τὸ κρῖναι.

Νεϊκεῖ. ψέγει, φιλονεικεῖ.

Νεϊκείησι. κακολογήσῃ.

Νεϊκη. ἡ φιλονεικία.

Νεϊκος. διαφορὰ μετ' ἐπιπλήξεως· οἱ δέ, μά-
χη, φιλονεικία, λοιδορία.

Ἔως με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νεῖκα βάλλει.
λέγων κατὰ μέμψιν. καί,

Νεϊκος Ὀδυσσῆος.

καὶ μάχη.

Ἐπεὶ ὡς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη.

Ἥλειοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη.

Νίκος δέ, ἡ νίκη, διὰ τοῦ ἰ. οὐ μόνον δὲ ἡ φιλο-
νεικία διὰ διφθόγγου, ἀλλὰ καὶ ἡ διὰ χειρῶν μάχη.

Ἡ Νεῖλος. ὁ ποταμός. καὶ οὐδετέρως Νεῖλομέ-
15 τριον, τὸ τοῦ Νεῖλου μέτρον. Καὶ Νεῖλωσις.

Νεῖν. κολυμβᾶν, καὶ τὸ νήθειν κρόκη. Ἀφ-
διανός. Ὅσοι κουφότατοι καὶ κουφότατα ὠπλισμέ-
νοι, καὶ τοῦ νεῖν δαημονέστατοι, τούτους ἐκνήξα-

2. ἐπειρώντο] ἐπειρώμεθα A. B. V. Allter Xenophon: ἐκδύντες δὲ ἔρασαν ἔχοντες τὰ ἐγχειρίδια γυμνοὶ ὡς νευσοῦμενοι διαβα-
νεῖν. 3. Νεφέλη] Νεφέλαι scripsi cum A. B. C. *V. Νεφέλας Gaisfordus praefixit cum Schol. Aristoph. Av. 194. 5. Νε-
φέλας ξαίνεις] Deest gl. A. Usque ad ποιοῦντων tantum habent V. C. (silente Gronovio) Huius generis proverbialia quan-
topere sint inculcata docet gl. Πλίνθος sine Φακίαι. Itaque brevissimam interpretationis formam (v. Diogen. VI, 83. Boisson.
Anecd. I. p. 398. Arsen. p. 366.) reliquimus, quantumvis suspectam, abiectis novissimis: καὶ ἀδυνάτων (ἀδυνάτος libri prae-
ter B.). εἰληπται ἴσως τὸ ξαίνειν ἐκ τοῦ εἰπόντος, εἰκέναι τὰς νεφέλας ἐρίοισιν ἀναπειταμένοισι. Extremis Küsterus ascripse-
rat: „εἰκέναι τὰς νεφέλας] Apud Aristoph. Nub. 342. Strepsiadēs de nubibus inquit: Εἴξασιν οὐδ' ἐρίοισιν πεπταμένοισιν. Ad
hunc locum Suidas respexit.” 7. παρὰ Ἀριστοφάνει] Av. 820. π. Ἀριστοφάνη Med. 8. εἰς τὸν ἄερα οὔσα πεπλασμένη]
πεπλασμένη εἰς τ. ἀ. ο. A. *V. His continua, ἣν παίζει ἐκείνος ὑπὸ ἀρνίθων πεπολλίσθαι, cum A. V. delevit Gaisf. 9. πόλεως]
Addit V. πλὴν τοῦ σῆμ' σαλήμ καὶ ἱερουσαλήμ. 10. Νεφθαλίται] Gl. om. A. Sed alteram illam, Νέφος. οἰονεὶ νέφος.
τὸ ἑσπεριόμορον φωτός. ἔθεν καὶ νέφος, τὸ κενὸν φώτος, omiserunt A. V. Cf. Zon. p. 1394. 12. Νεφροί. οἱ λογισμοί.
ἐπειδὴ τὰς ὑπογ.] Haec sumpta sunt ex Theodoretō in Psalm. VII, 11. Küst. 13. καὶ ἐντεῦθεν] καὶ om. A. B. E. 14. Seq.
gl. Νεφροί. οἱ τοῦ σώματος· εἰς οὓς νεύεται τὸ οὖρον, omiserunt A. V. Ubi οἴχεται pro νεύεται maluit Reinesius, repu-
quantibus Etym. M. et Zon. p. 1390. 15. ἔσχατος] Continua καὶ οὐ λέγεται μόνον ἄρσενικῶς ἀλλὰ omiserunt A. V. Tum οὐ-
δέτερον V. 16. Νελαίρα] Alli νελαίρα, per diphthongum in syllaba penultima. Notandum autem est νελαίρα non tam esse
substantivum quam adiectivum, ut vel ex Homero patet; apud quem vox illa adiunctum semper habet substantivum γαστήρ.
Sic Iliad. ε. 539. Νελαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασσε. Scholiasta in eum locum: Νελαίρῃ: τῆ νεάτῃ. λέγει δὲ τὸ ἔσχατον
μέρος τῆς γαστροῦς. Confer etiam Etymologum. Küst. Νελαίρα A. B. E. *V. 17. Νεϊκέσαι] Vid. Heynium in Il. ε. 29.
Schol. Ven. II. v. 161. Gaisf.

1. ψέγει] Sic recte MSS. Pariss. [et Lex. Bachm. p. 307.] At priores editt. [et E.] male λέγει. Küst. 2. Νεϊκείησι] Il.
α. 579. Deinde κακολογήσει A. E. *V. Med. 3. V. Herodiani Epim. p. 227. et Zon. p. 1391. 4. ἐπιπλήξεως] Sic recte MS.
A. Ante enim male legebatur ἐκπλήξεως. Küst. ἐκπλήξεως B. V. E. ἐπιπλήξεως Photius, qui mox legit μάχη, φιλονεικίαν,
λοιδορίαν. 6. Ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔρ.] Est versus Homeri Il. β. 376. Küst. 8. Νεῖκος Ὀδ.] Od. β. 75. 9. ἡ μάχη]
ἡ om. A. E. Phot. 10. Ἐπεὶ ὡς] Il. λ'. 721. 11. Ἥλειοισι] Il. λ'. 671. Ἥλειοισιν ἐπεὶ καὶ *V. Tum νεῖκος καὶ ἡμῖν V.
ap. Gaisf. 12. Νίκος δέ — μάχη om. Photius. φιλονεικία] ἡ φιλονεικία A. B. V. E. Sequēbatur gl. Νεῖλεως. ὄνομα
κῦριον· ὃ καὶ Νεῖλεως κοινῶς, ἡ Νεῖλεως Αἰολικῶς· οὐδ' ἀποικία περιβάλλεται εἰς Ἀσίαν. γίνεται, φασί, παρὰ τὸ νέος καὶ τὸ λεῖος
Νεῖλεως, καὶ κράσει τοῦ ἔ καὶ ὀ εἰς τὴν εἰ διφθόγγον Νεῖλεως· ὁμοίως τῷ Κλεισθένης, Λεωσθένης, Προσθένης (Κλεισθένης
Ἥλεισθένης B. utrumque nomen Küsterus delevat), δέον, δέιν, πλέον, πλείν. ἡ φασί ἀπὸ τοῦ Νηλέως γενικῆς γέγονεν, ἀναδρομῆ
τῆς γενικῆς εἰς εὐθείαν, καὶ τροπῇ Βοιωτικῇ τοῦ ἡ εἰς τὴν εἰ διφθόγγον, Νεῖλεως, Αἰολικῶς μετὰ προπαραεὐτονήσεως: cui simi-
lia tradit Etym. M. p. 602. Gaisfordus delevit cum A. V. Horum ὁμοίως τῷ Κλ. — διφθόγγον Νεῖλεως om. E. 15. Νε-
λεῖως] V. Schol. Arat. 946. Νεῖλωσις restituit Boissonadus Theophylacti Ep. 62. Adde Tittm. in Zon. p. 1392. In fine gl. καὶ

Xenophon: Vestibus exuti, cum pugionibus quos tenebant,
audi ut nataturi, flumen transire conabamur. Νεφέλαι.
Nubes est exhalatio terrae, fumo similis. item retis venatorii
genus. [Νεφέλας ξαίνεις. Nubes carminas. dicitur de
iis qui frustra laborant.] Νεφελοκοκκυγία. Urbs ficta
apud Aristophanem, quasi ab avibus in aere aedificata. Νε-
φθαλίται. Nomen urbis. [Νεφθαλίται. Apud Iosephum
est nomen gentis, quae orientis imperium tenuit.] Νεφροί.
Benes appellantur cogitationes, quod appetitum veneris exci-
tant: unde cogitationes oriuntur lascivae. Νελάτος. Ex-
tremus. neutrum νελάτον. Νελαίρα. Pars extrema ventris.
Νεϊκέσαι. Apud Homerum significat conviciis insectari, non

iudicare. Νεϊκεῖ. Obiurgat, rixatur. Νεϊκείησι.
Maledicat. Νεϊκη. Contentio. Νεῖκος. Dissidium cum
obiurgatione. secundum alios vero pugna, rixa, conviciatio.
Qui me in irritas rixas et contentiones conticit. quas inter
reprehensionem fiunt. Et: Iurgium Ulixis. Item pugna. Quan-
tiam sic pugnam excitavit Minerva. † Inter Eleas et nos
proelium obortum est. At νίκος, per ἰ, victoria dicitur. nec
solum per diphthongum scribitur, cum de contentione ponitur,
sed etiam cum pugnam significat manibus commissam. Νεῖ-
λος. Nilus fluvius. Et neutro genere Νεῖλομέτριον, Nilii men-
sura. Et Νεῖλωσις. Νεῖν. Natate. item. flia nere. Ar-
rianus: Quotquot erant expediti et leviter armati et natandi

σθαι κελεύει ἀπὸ συνθήματος. Καὶ ἀδθις· Ὡςπερ γὰρ οἱ ὄρνιθες ἵπτασθαι, καὶ νεῖν ἰχθύες, αἱ τε ἔλαφοι θεῖν ἐπεὶ πεφύκασιν, οὐδὲν τοῦ διδασθῆναι προσδέονται.

Νεῖός. ἡ νενεασμένη γῆ. καὶ νεῖοιο.

Νεῖσθαι. κολυμβᾶν.

Νεῖται. ἀφίξεται, ἐλευσεται.

Οὐδ' ἔτι νεῖται,

ἰξὸν ἐπ' ἀγρευταῖς χενάμενος καλάμοις.

Νεῖφω. τὸ βρέχω, διὰ διφθόγγου. Νεφόμε-10 δὲ νύμφαι.]
νος δέ, χιονίζόμενος, διὰ τοῦ ἰ. Νήφων δέ, ἐργη-
γορῶν, διὰ τοῦ ἡ.

Νῆα. ναῦν, πλοῖον.

Νηγάτεον. λεπτόν, καινόν, ἀπαλόν, λευκόν,
εὐφρές.

Νήγρετος. ἀνέγρετος.

Νῆ Δία. ναὶ μὰ τὸν Δία.

Νήδυμος. ὁ ἡδὺς καὶ γλυκὺς ὕπνος.

Νηδύς. γαστήρ, μήτρα.

Ἡ ἦ ε ο ν ὄ λ η ν. ἐσώρεον ὄλην. Καὶ Νηήσας, οἱ

δ σωρεύσας.

Νῆες. τὰ πλοῖα.

Νῆια. τὰ ναυπηγήσιμα ξύλα. Καὶ Νήιον, ὄρος
Ἰθάκης, τὸ καὶ Ὑπονῆιον.

Νῆιδα. ἄπειρον, ἀμαθῆ, ἀσθενῆ. [Νηίδες

Νῆις. οὐκ εἰδώς, ἄπειρος. τῆν δὲ Νηίδα νύμ-

φην παρὰ τὰ νάματα ἔνιοι, καὶ τὸν Νεῖλον. καὶ
ἐν Σάμῳ δὲ θηρία γενέσθαι, ὧν φθεγγόμενων ῥή-
γνυσθαι τῆν γῆν. ἐκαλοῦντο δὲ Νῆια, ὡς Ἐδταίων.

15 Νηίτης. ὁ διὰ τῶν νηῶν. Οὐ μόνον νηίτη
στόλω, ἀλλὰ καὶ διὰ γῆς κατὰ Βανδύλων ἐστρά-

Νεῖλος ὄνομα κήριον omiserunt A. V. ζῆται περὶ τοῦ Νεῖλου ἐν τῷ Βραχμάνες A. marg. 16. Νεῖν] Vid. Schol. Platon. p. 161.
Gaisf. νῆθην κρόκην] κρόκην om. Photius, servat post v. Νημερές: στήμονα Hesychius. 17. Ἀρξίανός] De Rebus Ind.
p. 556. Küst. C. 24, 5. quem locum Suidas leviter diffinxit.

1. κελεύει] κελεύοι A. 3. ἐπιπεφύκασιν] ἐπεὶ πεφύκασιν B. E. Id Gaisfordus sprovit, ignarus loci Iuliani Orat. VII. p. 206.
ubi nunc extat ἐπειδή. Eodem pertinet vetus scriptura ἐπιπροσδέονται, Tum οὐδὲν A. B. V. pro οὐδέ. 4. ἐπιπροσδέονται]
προσδέονται A. B. V. E. His quae adhaerebant, τοῦ δὲ νεῖν, ἦτοι νῆθην, ἢ χρῆσις παρ' Ἡαιδῶ, ἐν τῷ, Τῆ γὰρ τοι νεῖ νῆματ'
ἀερσιπότητος ἀράχνης. τινὲς δὲ τὸ νεῖ νῆματα διὰ τοῦ ἡ ἔγραψαν, ὡς ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ νῆθην. πλὴν καὶ οὕτως ἡ ἀναλογία τὸ
νῶ εἰς νεῖ οὐδὲ πρωτότυπον· ἐξ οὗ παράγωγον τὸ νῆθην ὡς (ὡς om. Med.) κνώ κνήθω, σῶ σήθω, Gaisf. delevit cum A. V.
5. νεῖοιο] II. x. 353. σ. 547. 6. κολυμβᾶν e superiore glossa repetitum, cui sufficiatur πορεύεσθαι. Cf. Od. δ. 88.
8. Οὐδ' ἔτι] Mnasealcae Ep. XII, 3. 4. Anthol. Pal. VII, 171. 10. Haec a tabulis Epimerismorum esse profecta docet Theogno-
stus p. 138. Adde Zon. p. 1400. Repugnat tamen Choeroboscus in eorundem Cramerii Anecdotorum Vol. II, p. 241. In Νηφόμε-
μενος (cf. Hesych. v. Νῆφε) Aristoph. Ach. 1074. attulit Gaisf. 11. ὁ χιονίζόμενος] ὁ om. A. ὁ γρηγορῶν] ἐργηγορῶν A.
Sequentem gl. Νῆ. στερητικὸν ἐπίδημα. ἔστι δὲ καὶ ἐπιτατικόν. δθεν Νήχυτον ἄδωρ, καὶ Νήχυτος ὄρηξ, om. A. V. Vid.
Etymol. M. p. 602, 40. 13. Hesychius: Νῆας τε. καὶ τὰ πλοῖα. καὶ τὰς ναῦς. πλοῖον] Seqq. Ὅτι δὲ διαφέρει πλοῖα νηῶν,
ὡς οἱ παλαιοὶ παρασημειοῦνται, δεδήλωται καὶ ἐν ταῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα, om. A. V. et Photius. Conf. Eustath. II. ἡ. p. 684 = 559,
34. Od. μ. p. 1727 = 495. Duker. in Thucyd. IV, 116. Gaisf. 15. εὐφρές] εὐφρές Photius, sive quod Hesychius habet εὐ νε-
νησμένον. Continua, τινὲς μὲν οὕτω νηγάτεον, τὸ καινόν, ὡς νηγάτεον τὸ ἐκ νέου γεγεννημένον· πρὸς ὁμοιότητα τοῦ νηγεῖν.
ἔτι οἱ δὲ κατὰ στήθεσιν τὸ μὴ γατόν, ἧγουν γεγότος, ἀλλ' ὅλον ἀχειράκμητον, omissa sunt cum A. V. et Photio. Gaisf. confert
Schol. II. β'. 43. et Etym. M. p. 602, 44. 16. ἀνέγρετος] ἀνέγρετος A. Schol. Od. v. 74. ἀνάγρετος mendose Hesychius.
1. μὰ τὸν] ναὶ μὰ τὸν A. 2. ὕπνος] Praestat cum Zon. p. 1396. reponi: — γλυκὺς. Νήδυμος ὕπνος. Quae statim sequeban-
tur, ἢ ὁ βαδύς καὶ ἀνέκδοτος. παρὰ τὸ νῆ στερητικόν καὶ τὸ δῶα ῥῆμα, A. V. omiserunt. V. Schol. II. β'. 2. 4. Νῆ ε ο ν
ὄ λ η ν] Homerus II. ψ'. 139. Küst. Νῆσας] νηήσας A. B. E. *V. Hesych. Phot. et Lex. Bachm. p. 308. cum II. ι. 358. Utrum-
que Zon. p. 1400. Mox καὶ ante Νῆες cum A. reieci, quo singulare glossam, Photio firmante, efficerem. 7. Νῆια] Νῆια
δοῦρα Od. ι. 498. cf. II. γ'. 62. Mox καὶ Νήιον om. A. V. agnoscit Zon. p. 1399. Νήιον, ὄρος Ἰθ.] Eius mentio fit apud Ho-
merum Odys. α. 486. Küst. 9. Νῆιδα] II. ἡ. 198. Νηίδες δὲ om. A. et Photio notavi. Cf. Zon. p. 1398. 12. καὶ τὸν N.]
Immo ἢ τὸν N. 13. ἐν Σάμῳ — φασίν] Ex Heraclidis Politis ista sunt, quas vide, et Bochart. Canaan. I, 8. Reines. γε-
νέσθαι φασίν] φασίν om. A. V. Photius. 14. Νῆια] Heraclides de Politis, in Republ. Samiorum, bestias has Νηίδες appel-
latas fuisse scribit. At Aelianus Hist. Anim. XVII, 28. Νῆιδες illis nomen fuisse tradit. Küst. Ἐνταίων] Scribe Εὐφορῶν.
Aelianus loco laudato: Εὐφορῶν δὲ ἐν τοῖς ὑπομνήμασι λέγει, — γενέσθαι ἐν αὐτῇ (Σάμῳ) θηρία μεγέθει μὲν μέγιστα, ἀγρία
δὲ καὶ προσπελάσαι τῶν δεινῶν. καλεῖσθαι δὲ μὴν Νηάδας· ἀπειροῦν καὶ μόνῃ τῇ βοῇ ἠγνόναι τὴν γῆν. Confer etiam Bochartum
Geogr. Sacr. part. II. lib. I. c. 8. Küst. οσεῖται ἀν Photium. εἰταίων A. B. E. εἰταία V. qui inter verss. ἧγουν τελευταία. Le-
gendum censet Dobraeus in Photium p. 752. ἐκαλοῦντο δὲ νηίδες, ὡς Ἐδταίων. 15. νεῖν] νηῶν A. *V. Zon. p. 1396. Οὐ
μόνον] „Ex Procopio, opinor.” Wass. in Thuc. II, 24. (cf. Alb. in Hesychium) νηίτη στόλω] Euagrius p. 274. Arrian.
Exp. p. 454. Tourp. MS. Adde Iacoba. in Aelian. XV, 12.

periti, eos dato signo enatare iussit. Et alibi: Ut enim aves cum volare, pisces natate, cerri currere natura sciunt, ne doctore quidem ad discendum indigent. Νεῖός. Novalls. et νεῖοιο. Νεῖσθαι. Natate. Νεῖται. Veniet, ibit. Neque amplius ibit, ut calamos aucupatorios riaso illinat. Νεῖφω. Cum significat, rigo, per diphthongum scribitur. Νεφόμενος vero, qui nive conspergitur, per τ. Νήφων vero, sobrius, per ἡ. Νῆα. Navem. Νηγάτεον. Tenue, novum, tenerum, album, pulchre textum. Νήγρετος. Qui excitari non potest. Νῆ Δία. Per Iovem. Νῆδυμος.

Somnus gratus et dulcis. Νηδύς. Venter, matrix. Νῆ ε ο ν ὄ λ η ν. Coacervabant materiam. Et Νηήσας, qui coacervavit. Νῆες. Naves. Νῆια. Ligna ad naves fabricandas apta. Et Neium, Ithacae mons, item Hyponceium vocatus. Νῆιδα. Nescium, imperitum, infirmum. [Νηίδες vero Nymphae.] Νῆις. Nescius, imperitus. Νηίδα vero Nympham quidam ducunt ab voce νάματα, vel ab Νεῖλος. Et in Samo bestias fuisse dicunt, Νῆια appellatas, quae sono vocis terram finderent: ut tradit [Euphorio]. Νηίτης. Nauticus. Non solum classe navali, sed etiam terra expeditionem contra Van-

τευσε. Καὶ Ἀλλιανὸς περὶ Λακεδαιμονίων· Νηίταις
κινδύνοις μὴ πάνυ συντραφέντες.

Νηκερδής. ἀνωφελής, ἀσύνητος.

Νηκούστησε. παρήκουσε.

Νηκτά. ἔνυδρα, κολυμβητά.

Νηλεῶς. ἀπανθρώπως, σκληρῶς. λέγεται καὶ
νηλειῶς.

Νηλεύς. ὄνομα κύριον.

Νηλής. ὁ ἀνηλεής.

Νηλίπους. ὁ ἀνυπόδητος.

Γερονταγωγεῖ, πολλὰ μὲν κατ' ἀγρίαν
ἔλθῃν ἄσιτος νηλίπους τ' ἀλωμένη.

Νηλιτής. ὁ ἀμαρτωλός.

Νῆμα. καὶ νήματα.

Νημερτές. ἀληθές. [καὶ Νημερτής.]

Νηνεμία. ἀνέμων ἀπουσία.

Νῆνεμος. ἄνεμον οὐκ ἔχων.

Νηοφυλακεῖον.

Νηπενθές, ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἀπάν-
των.

ἀντὶ τοῦ ἀπενθές.

[Νήπειον φρόνημα. Νηπία δέ, ἡλικία.]

5 "Νήπια. τὰ βρέφη.

Νηπιέη. ἀφροσύνη.

Νήπιος. ἄφρων, ἀνόητος. Οὐλίππος ὁ Μα-
κεδῶν, πολλοὺς ἀνελῶν, ὕστερον ἐφθέγγατο τοῦτον
τὸν στίχον.

10 Νήπιος, ὃς πατέρα κτείνας υἱὸς κατα-
λείπει.

Νήπιοι, οὐδὲ ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἤμισυ παντός.
ἔσθ' ὅτε γὰρ πλείονων ἐπιθυμῶν τις ἀποβάλλει καὶ
ἂ ἔχει.

15 Νηποινί. ἄνευ τιμωρίας καὶ ποινῆς. Αἰτιώ-
τατος γεγωνῶς τῆς στάσεως οὐ φεύξεται νηποινί τὸ
ἐπίκλημα. Καὶ αὐθις· Οὐ γὰρ νηποινί γε πείσε-
σθαι, ἂ πρὸς αὐτῶν ἐπεπόνθει.

1. περὶ τῶν Λακεδαιμονίων] παρὰ Λακεδαιμονίους V. τῶν omisi cum A. *V. 2. συντραφέντες] F. ἐντραφέντες. Eurip. Phoen. 371. *innutriti*. Charito p. 4. Bos. Exercitt. Tourp. MS. συστραφέντες A. Vulgatum defendunt loci Wesselingio in Diod. I, 74. collecti. 4. Νηκούστησε] II. v. 14. His subiecit *V. glossam Νικήτης. 5. κολυμβητά, ἔνυδρα Zon. p. 1399. *repu- gnante Photio*. 9. Νηλής] II. l. 632. *aliquae apud Tittm. in Zon. p. 1396*. 10. ὁ om. *V. 11. Γερονταγωγεῖ, πολλὰ] Sophocli. Oedip. Col. 348, 49. 13. ἀμαρτωλός] Post h. v. Gaisf. *delevit cum A. V. sequentia: τοῦτον ἐστὶ καὶ θηλυκὸν αἱ Νη- λιτιδες, ἐν Ὀδυσσεῖα. ἐκ τοῦ νηλιτης βαρυντόνου ἀρσενικοῦ. καὶ ἐστὶ μὲν ἡ ἀπ' ἀρχῆς δευτέρα, ἤγουν ἡ λι συλλαβή, ἀναλόγως ἐν τῇ βιβλίῳ τούτῳ διὰ τοῦ τ. οἱ δὲ τεχνικοί (ὁ δὲ τεχνικός B. E.) διὰ τοῦ ἡ εἰδότες αὐτὸ καὶ ζητούντες αἰτίαν Ἀιολικὴν αἰτιῶνται τροπήν τοῦ τ εἰς ἡ· δ (sequitur lacuna in Med.) πρὸς ἄλλοις καὶ ἐν τῇ ψιμυθίων, καὶ Ἀιολικῶς ψιμυθίων (ψιμυθίων B. E. Med.). Cf. Zon. p. 1396. Ubi annotavit Küsterus: ἐν Ὀδυσσεῖα „Odys. τ. 498. sed ubi hodie legitur νηλιτιες, non νηλιτιδες. Va- riantis huius lectionis meminit etiam Eustathius p. 1874.” Deinde sustuli versum huncce: Νηνησμένα κρατῶν δέ, προς- δόκα λύπας. Habent A. et V. in margg., et *V. quidem praemisit Ἀύσις ὄνειρου. Küsterus: „Versus hic onefrocriticus legitur apud Astrampsychum.” Νηνησμένα κρατεῖν B. E. κρατεῖν Med. 14. Sub finem gl. *delevimus ἐκ τοῦ νήθω, τὸ κλώθω* (v. Zon. p. 1399.) cum A. qui in seq. om. etiam καὶ νημερτής. 16. Νηνεμία] Νηνεμίαν ἀνέμων poeta apud Platon. Symp. p. 197. C. Gaisf. Addi debuit Od. l. 391. ἀνέμων ἀπουσία] Sic habent MSS. Pariss. itemque Photius [cum Lexico Bachm. p. 308]. At priores editt. [et E.] ἀνέμων ἡσυχία. Küst.*
1. Νηπενθές, ἄχ.] Est versus Homericus Odys. δ. 221. sed ubi hodie pro ἐπίληθες legitur ἐπίληθον. Küst. ἐπίληθον A. B. V. E. cum gl. *Ἐπίληθον*. Ceterum A. post Νηπενθές habet (cum *V.) ἀπενθές, omissis mox ἀντὶ τοῦ ἀπενθές. Νηπενθές. ἀπενθές Photius. 4. Νήπειον] Gl. ab A. in marg. coniectam notavi: νήπειον ut opinor ab errore profectum. Post v. Νηπιέη tra- lecit *V. 5. βρέφη] Sequebantur: παρὰ τὸ νῆ στερητικὸν καὶ τὸ ἔπος. ἤγουν τὰ μήπω λέγειν δυνάμενα. ἢ παρὰ τὸ νῆ ἐπι- τατικὸν καὶ τὸ ἦπιον. ἤγουν τὰ παρὰ τὸ δέον ἦπια. Quibus caret A. V. Silet Gronovius. Vid. Zon. p. 1397. 6. Νη- πιέη] Sic MSS. Pariss. At priores editt. minus recte νηπιέη. Voce autem hac usus est Homerus II. v. 411. *Ἄη τότε νηπιέησσι ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων*. Scholiasta: Νηπιέησιν. ἀφροσύνας, ἀνοσίτας. Küst. ἡ ἀφροσύνη *V. 7. Φηλιππος ὁ Μακεδών, πολλοὺς ἀνελ.] Idem de Philippo refert Polybius [XXIV, 8, 10.] in Excerptis ab Valesio editis p. 118. Non tamen haec inde sumpsisse videtur Suidas. Küst. Sumpsit vero, sed festinanter inspecta. 10. καταλείπει] Addunt h. l. edd. Θηριώδες ἴσως τοῦτο. δοκεῖ γὰρ παρανεῖν ἡβηδὸν τοὺς ἐχθροὺς κτείνειν. Sed absunt haec ab A. B. V. E. De versu proverbiali vide Victorium in Aristot. Rhét. I, 15, 14. II, 21, 11. Gaisf. Praestabilis παῖδας καταλείπει, quod firmat Arsenius p. 366. 12. Νήπιοι, οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλ.] Est versus Hesiodi in Ἔργοις. Confer Platonem de Republ. V. p. 463. et Nostrum supra v. Ἡμισία. Küst. Adde v. Ὅσῳ πλέον, et Arsen. p. 367. οὐδ' ἔχει ἡμισυ τοῦ παντός *V. 13. καὶ ἂ ἔχει ἀποβάλλει] ἀποβάλλει καὶ ἂ ἔχει A. *V. Prov. Vat. III, 3. 15. Νηποινί] Vid. Schol. Platon. p. 456. Αἰτιώτατος δέ] δὲ omisi cum A. *V. 18. ἀ- τῶν] αὐτῶν B. E.

datos fecit. Et Aelianus de Lacedaemoniis inquit: *Proeliis navalibus parum assueti*. Νηκερδής. Inutilis, insi- piens. Νηκούστησε. Non obtemperavit. Νηκτά. Na- tatilia, aquatilia. Νηλεῶς. Inhumaniter, crudeliter. dici- tur etiam νηλειῶς. Νηλεύς. Nomen proprium. Νη- λής. Inhumanus. Νηλίπους. Nudis pedibus incedens. Senem ducit, saepe per agrestem silvam ieiuna et discal- ceata oberrans. Νηλιτής. Peccator. Νῆμα. Filum. et νήματα, fila. Νημερτές. Verum. [Et Νημερτής.] Νηνεμία. Tranquillitas aeris. Νῆνεμος. Expers ventis. Νηοφυλακεῖον. Νηπενθές, ἄχολ. Dolorem et iram

sedans, et malorum omnium oblivionem inducens. νηπεν- θές hic significat, id quod ἀπενθές. [Νήπειον φρόνη- μα. At νηπία, aetas infantilis.] Νῆπια. Infantes. Νηπιέη. Stultitia. Νήπιος. Infans, stultus. *Philippus Macedo multis occisis tandem hunc versum pronunciauit: Stultus est, qui patre caeso filios relinquit. — Stulti, qui ne- quae sciant, quanto plus sit dimidium toto. Interdum enim quis plura appetens etiam ea quae habet amittit.* Νηποινί. Impune. Cum fuerit praecipuus seditionis auctor, hoc cri- men non effugiet impune. Et alibi: *Haud enim impune latu- rum esse dicebat iniurias, quas ab ipsis perpressus fuisset.*

Νηπύτιος. νήπιος· ποιητικῶς. Ἀριστοφάνους Νεφέλαις·

Νηπύτιος γάρ ἐστι

καὶ τῶν κρεμαθρῶν οὐ τρίβων τῶνδε.

Νηρεύς. ὁ Θαλάσσιος θεός.

Νηρηίδας. τὰς νύμφας, κατὰ συγκοπὴν τοῦ ἰ.

Νηρηίδες. νύμφαι πενήκοντα τὸν ἀριθμὸν εἰσι. Σοφοκλῆς·

Τῶν ἑκατομπόδων

Νηρηίδων ἀκόλουθος.

[Νηρηῆς. κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ Νηρηῆς· ὡς περ καὶ τὸ Χρυσῆς Χρυσῆς, καὶ Βρισηῆς Βρισῆς.]

Νηριθμοὺς. ἀναριθμήτους, ἀπείρους.

Νηρηίνη.

Νηρίον.

Νηρίτης. Θαλάσσιος κόχλος.

Νήριτον. ὄρος.

Νῆσσα. τὸ δρνεον. καὶ νῆττα.

Νῆσσα. ὄνομα κύριον.

Νῆσαι. σωρεῦσαι. Καὶ Νήσουσι, σωρεῦσουσι. 619

Νησίον. καὶ Νησιώτης, ὁ ἀπὸ νήσου. Καὶ Νη-

5 σύδριον, νησίον μικρόν.

Νῆσις, Νήσιδος. ὄνομα πόλεως, καὶ ὄνομα θεῶς.

Νῆσος.

Νηστεία. ἐκ τοῦ νηστεύω. Καὶ Νήστιμος, ἡ 10 τῆς νηστείας ἡμέρα.

Νῆστις. ὁ ἄσιτος· καὶ τὸ μεταξὺ τῆς κοιλίας καὶ τοῦ στομάχου ἔντερον· παρὰ τὸ νῆ στερητικὸν μόριον καὶ τὸ ἔδειν, ἡ παρὰ τὸ νῆ στερητικὸν καὶ τὸ σίτος.

15 Νῆστις 3, ἡ δακρυοῖς γε πικροῖς νωμᾶ βρό-
τειον γένος.

τὸ ὕδωρ λέγων.

1. νήπιος, μωρός] μωρός om. A. B. V. Habet E. in marg. Ἀριστοφάνους Νεφέλαις] V. 868. 3. ἐστ' ἐτι] ἐτι om. A. B. E. *V. cum nonnullis MSS. Aristoph. 4. κρεμαθρῶν — τῶν ἐνθάδε] κρεμαθρῶν — τῶνδε A. V. Utrumque cum Ox. Refluxi saltem tenorem. 6. Νηρηίδας] Νηριδῆς A. Νηριδῆς *V. qui mox τοῦ ἡ. Cf. Etym. M. p. 604. f. sive Zon. p. 1398. 7. νύμφαι. πενήκοντα Edd. 8. Σοφοκλῆς] Oed. Col. 718, 19. ubi Νηρηίδων Edd. 10. ἀκόλουθος] ἀκόλουθοι A. V. E. ἀκόλουθον

Med. 11. Νηρηῆς] Glossam male confictam notavi, quam om. A. annotans in marg. ἐν Νηρηῆς καὶ κατὰ συγκοπὴν νηρ ὡς περ κτλ. V. praebet Νηρηῆς: ἡ εὐθεία νηρηῆς καὶ κατὰ συναίρεσιν Νηρηῆς: sed, Gronovio teste, haec glossae subtexens. 13. ἀπείρους om. Zon. p. 1397. tenent Photius et Hesychius. 14. Νηρηίνη] Νηρηῖνοι V. Post Νηριον Gaisf. delevit cum A. V. ἰσως ὁ Νηρηῆς, ὑποκοριστικῶς: ἴνα ἢ ἐκ τοῦ νηρός. 8θεν ὁ Νηρηῆς εἶη. καὶ τὸ Νηριον. Νηρις. πόλις Μεσσηνίας. 16. κόχλος] Sequebantur: ἐκ τοῦ νέω, νῶ, (νήσω add. Med.) τὸ κολυμβῶ, νηρός, ἰχθύς. καὶ νηρός μωχός παρὰ Λυκάφρονι (v. 896. ubi νεμοῖς μωχός), ὁ κοῖλος, ἡ κάθυγρος. καὶ ἐκ τῆς αὐτῆς παραγωγῆς ὁ νηριότης. εἰ γὰρ ἦν κατὰ τινὰς ἐκ τοῦ Νηρεῦς, διὰ διεφθόγγου ἂν εἶχε τὴν παραλήγουσαν ὁ νηριότης. Ea praeter miserunt A. V. 17. Νήριτι *V. ὄρος] Sequebantur: ἐστὶ καὶ νήριτος ὄρη, ἡ δασυτάτη· πρὸς ἣν οὐκ ἂν ἔτερα ἔλθοι. Νήριον δὲ ἐν τῷ ἔ, ὁ καὶ Ἀχτορικόν, τόπος Ἠπείρου ἐν Ὀδυσσεΐα· ἡ δαστερον Λευκάς. Item omisa cum A. V. In verbis ὁ καὶ Ἀχτορικόν annotavit Kusterus: „Scribe, ἡ καὶ Ἀχτή καθ' Ὀμηρον. Referenda enim haec sunt ad locum illum Homeri Odysae. ὁ Ὀἶος Νήριον εἶλον ἐντυτμένον πολλέθρον, Ἀχτήν Ἠπείροιο, Κεφαλλήνησιν ἀνάσων. Confer etiam Stephanum Byzantium v. Νήρικος.”

1. ἦτις καὶ νῆττα λέγεται Ἀττικῶς] καὶ νῆττα A. solum ἦτις om. *V. 2. Post κύριον olim extabant: Λυσαύλης ὄνομα συναίρεσις τῆ Βαβοῖ (Βαβῆ Med.) καὶ ἔσχε παιδᾶς Πρωτοτόν τε καὶ Νῆσαν. Quae leguntur supra v. Λυσαύλης, Gaisf. omisit cum A. quamquam agnoscunt alii MSS. In V. praefigitur Ὅτι. 7. θεῶς] Νησῶ quidem invenire licuit apud Hesiod. 9. 261. Statim Νησις (νησίδος B. E.) δὲ τὸ ὑποκοριστικόν. ἐν Ἐπιγράμματι· Ἀχταῖς νησίδος (νησίδος B. E.) ἀλιζάντοισι χοιράσι, omisa sunt cum A. V. Versus Iuliani supra prolatus in v. Ἀλιζάντοισι. 8. Νῆσος] Huic Edd. ante Gaisf. subiciebant, quae cum A. V. ille delevit: ἐκ τοῦ νῶ, νῆσω. ἡ ὄλον ἐγκολυμβῶσα ὕδατι. ἡ ὄλον καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ δρνεου τῆς νήσεως, καθ' ὁμοιότητα. ἐντυτθρον νησιότης, καὶ κατὰ πλεονασμὸν νησιώτης, ὡς ἀγροιώτης. Νησὶ πη (sic B. E. olim Νησιώπη cum Steph. Byz.). νήσος Λέσβου, τὸν Σίγγρον, φασί, λιμένα παιδῶσα: ubi B. Σίγγρον, Steph. Σίγγρον. 11. κοιλίας] νηστείας V. νηστείας *V. qui τὸ ν. 13. ἐσθλίον] ἔδειν A. B. V. Hanc notationem Herodianus excogitavit, teste Etym. Gudiano. Statim addunt ὁ ἔστερημένος τοῦ ἔδειν A. ὁ νῆστις ὁ ἄσιτος καὶ τὸ μεταξὺ τῆς νηστείας ὁ ἔστερημένος τοῦ ἔδειν V. 14. τὸ σίτιον] τὸ σίτος A. B. V. τοῦ σίτιον E. 15. Νῆστις 3, ἡ δακρυοῖς γε πικρ.] Est fragmentum Empedoclis, sed mendosum; quod apud Sextum Empiricum [p. 620.] et Pseudo-Heraclidem in Allegoriis Homericis [c. 24.] rectius sic legitur: Νῆστις 3, ἡ δακρυοῖς τέγγει κροῦνωμα βρότειον. Hinc Suidam emendabis. Apud Laertium in Empedocle idem fragmentum sic legitur: Νῆστις 3, ἡ δακρυοῖς ἐπιπικροῖ ὄμμα βρότειον. Sed et ibi rescribendum est, uti apud Suidam rescribendum esse monuimus, τέγγει κροῦνωμα βρότειον. Ceterum per νῆστις Empedoclem intellexisse aquam Laertium loco laudato expresse monet: a quo interpretationem illam Suidas mutatus esse videtur. Kust. Νῆστις dea quaedam Sicula ap. Eustath. II. 7. Legendum autem est ap. Plutarch. Plac. Philos. I, 3. Νῆστις 3, ἡ δακρυοῖς τέγγει κροῦνωμα βρότειον, et Nestis lacrimis humanos quae rigat alveos. Athenag. Apolog. pro Christiano. Ζεὺς ἀγῆης Ἥρη τε φερέβιος ἡδ' Αἰδωνεύς. Νῆστις 3, ἡ δ. τ. κ. β. εἰ τοῖνον Ζεὺς μὲν τὸ πῦρ, Ἥρα δὲ ἡ γῆ, καὶ ὁ ἀπὸ Αἰδωνεύς, καὶ τὸ ὕδωρ Νῆστις. Vid. ibi annot. p. 187. et 188. Reines. Adde Sturzium de Emped. p. 210. sqq. Is vero scripturam

Νηπύτιος. Infans. poetice. Aristophanes Nubilus: Infans est enim, nec machinarum pensilium harumce peritus. Νηρεύς. Nereus, marinus Deus. Νηρηίδας. Nymphas. per nyncopen litterae ἰ. Νηρηίδες. Nereides, nymphae, numero quinquaginta. Sophocles: Quinquaginta saltantium Nereidum assecla. [Νηρηῆς. Per contractionem formatum est ex Νηρηῆς: ut ex Χρυσῆς Χρυσῆς, ex Βρισηῆς Βρισῆς.] Νηριθμοὺς. Innumerabiles, infinitos. Νηρηίνη. Νηριον. Νηρίτης. Concha marina. Νήριτον. Nomen Suidae Lex. Vol. II.

montis. Νῆσσα. Anas. eadem νῆττα dicitur. Νῆσσα. Nomen proprium. Νῆσαι. Coacervare. Et Νήσουσι, coacervabunt. Νησίον. Et Νησιώτης, insulanus. Et Νησύδριον, parva insula. Νῆσις, Νήσιδος. Nomen urbis. item nomen deae. Νῆσος. Νηστεία. Ab verbo νηστεύω. Et, νῆστιμος ἡμέρα, dies ieiunii. Νῆστις. Ieiunus. item, intestinum quod medium est inter ventrem et stomachum. dictum a particula privativa νῆ et verbo ἔδειν, vel ab νῆ particula privativa et nomine σίτος. Et Nestis, quae lacrimis oculos mor-

Νήτη. χορδή μουσική, δὲν φθόγγον ἀποτε-
λοῦσα.

Νή τήν. μὰ τήν.

Νή τήν ἱερὰν κεφαλήν. τὸ νή καταμοτι-
κόν ἐστιν ἐπίρρημα, τουτέστι, μεθ' ὄρκου βεβαιω-
τικόν. ὡς περὶ τὸ μὰ ἀπωμοτικόν, μεθ' ὄρκου ἀρ-
νητικόν. Νή τόν, καὶ Ναὶ μὰ τόν. καταμοτικά
ταῦτα. ἀπωμοτικά δέ, Μὰ τόν Δί', οὐ μὰ τόν.
ὥστε ἐσχάτη ἀκρωλογία τὸ λέγειν, Μὰ τόν Δία
ποίησον.

Νῆ τον. δυκὸν ῥῆμα.

Νῆτρον. τὸ κλωστήριον.

Νηῦς. ἡ ναῦς.

Νηφαλέος. ὁ σάφρων.

Νηφάλια ξύλα. τὰ μὴ ἀμπέλινα, μήτε σύκι-
να, μήτε μύρσινα· ἐκεῖνα γὰρ οἰνόσπονδα λέγεται.

Νηφάλιος θυσία παρὰ Ἀθηναίους ἐτελεῖτο
Μνημοσύνη, Ἡοί, Ἡλίω, Σελήνῃ, Νύμφαις, Ἀφρο-
δίτη Οὐρανίᾳ· ὡς φησι Πολέμων. καὶ ξύλα δὲ νη-

φάλια, τὰ μὴ ἀμπέλινα, μήτε σύκινα, ἀλλὰ τὰ ἀπὸ
τῶν θύμων. καὶ πρώτη ἐστὶν αὕτη ἕλη πρὸς τὰς
ἐμπύρους θυσίας· παρ' ὃ καὶ τοῦνομα λαβεῖν τὸν
θύμον, ὡς παρὰ τὴν θυμίαςιν καὶ τὴν θυὴν πε-
ποιημένης τῆς φωνῆς. εἰσὶ δὲ τινες τοπαράπαν
ἄσπονδοι θυσίαι, κατὰ τύχην εἰς ἕθρος παρελθού-
σαι. Σοφοκλῆς.

Οὐ γὰρ ἂν ποτε

πρώταισιν ὑμῶν ἀντέκροσ' ὄδοιπορῶν,

νήφων αἰνοῖσι.

πρὸς τὰς Εὐμενίδας λέγων.

Νηφάλιοι θυσίαι. ἐν αἷς οἶνος οὐ σπένδε-
ται, ἀλλὰ ὕδωρ μελίκρατον.

Νηφαλισμός, ἡ προσοχή.

Νῆφε. γρηγόρει. Ἄλλ' ἐστὶν αἴτιον τὸ μὴ
πρόχειρον ὑπάρχειν τὸ παρ' Ἐπιχάρμῃ καλῶς εἰρη-
μένον.

Νῆφε, καὶ μέμνησ' ἀπιστεῖν· ἄρθρα ταῦτα
τῶν φρενῶν.

Suidae parum consulto sic adiunxerat scilicet p. 550. Νῆσις θ', ἡ θαρσύς γε πικροῖς νομῆ τὸ βρότειον: quamquam potuit
ipsum Diogenis mendum ostendere, κρούνωμα cum esset corruptum sive distractum opportunitatem dedisse versui monstrose
dilatando.

1. Νήτη] Vide supra v. Νεάτη. 3. Νή τήν. μὰ τήν] Νή τήν δὲ *V. In Photio (similiterque apud Hesychium) editum, Νή-
την: μάτην. De formulis illis ellipticis qui disputarint, indicat Meinek. in Menandr. p. 131. Tetigit etiam Porsonus in Adden-
dis Gaisfordi (sive Albertius in Hesych.): „Haec glossa certissimam probat Bentley emendationem in Menand. p. 49. cui stram-
ineas quasdam rationes opposuit L. Bosius Animadv. p. 14. Conf. Hemsterh. in Aristoph. Plut. p. 120.” Deinde Gaisf. dele-
vit, ἄλλειπτικόν. κατὰ τὸ μὰ τόν, καὶ μὰ τὰς, cum A. V. 4. καταμοτικόν] καταμοτικόν A. V. E. item infra. 6. ἀπο-
μοτικόν] ἀπωμοτικόν A. V. E. item infra. Inde ab Νή τόν singularem glossam Photius constituit. 8. δὲ ταῦτα] ταῦτα om.
A. V. E. Photius. οὐ] οὐ μὰ τόν A. V. ἀπομοτικά δὲ οὐ μὰ τόν Δία Photius. 10. ποιήσω] ποιήσον A. V. Photius. 11. δυ-
κὸν ῥῆμα] τὸ γρ A. τὸ δυκόν B. E. Deest gl. V. 12. κλωστήριον] κλω... A. Glossam om. *V. 14. Νηφαλέος] Scrispsi, quod Coraëns in Heliodor. p. 37. praeceperat, Νηφαλέος, ex lege Herodiani. Cf. Boisson. in Hérodian. p. 91. et Osann.
in Philem. p. 41. σάφρων] Statim καὶ νηφαλία, θηλυκόν Gaisf. delevit cum A. V. 15. τὰ μὴ] τὰ μὴ A. B. V. E. cum
Photio, Hesychio, Diogenian. VI, 76. App. Vat. II, 100. et Arsen. p. 367. Post λέγεται omiserunt A. V. ὡς καιόμενα, δετὴ μὴ
ἄδωρ, ἀλλὰ οἶνος σπένδεται. 17. Νηφάλιος θυσία. παρὰ Ἀθην.] Ex Schol. Sophocl. Oedip. Col. 100. θυσία cum conti-
nuis iunxi.

1. μὴ] Lege cum Schol. μήτε. 2. ἡ ἄλη om. A. B. V. Mox ἐμπεύρους V. 3. τοῦνομά φασιν] φασιν omisi cum A. *V. Schol.
Tradidit Philochorus. 4. θυσίαν] θυμίαςιν A. B. V. E. Schol. Superest ut reponatur ἡ τὴν θυήν. 6. παρελθούσαι] προελ-
θούσαι recte Scholiorum editor Romanus. 7. Σοφοκλῆς] Oedip. Col. 98—100. 9. ὑμῖν] ὑμῶν A. V. C. ὄδοιπορῶν *V.
11. Sub finem cum A. V. removi doctrinam magistrorum: ἀδ' αἰνοῖσι λέγονται, ὡς αἰεὶ νήφουσαι, καὶ μὴ μέθην παρέχουσαι.
τοῦτο δὲ διὰ τὸ τῆς θείας δίκης ἄσπυρον. Ubi Küsterus: „μὴ μέθην παρέχουσαι] Cum Porto legere malim, μὴ μέθης μετέχου-
σαι, i. e. quae nunquam inebriantur, sed omnis temulentiae expertes sunt.” μέθην χαίρουσαι Toupius I. p. 416. Ad litteras
propius accessit Gaisfordus coniectans, μέθην προσέχουσαι. 12. Hanc explicationem Photius agnoscit. 14. Item Zen.
p. 1398. 15. Ἄλλ' ἐστὶν αἴτιον, τὸ μὴ πρόχ.] Haec sunt verba Polybii lib. XVII. c. 30. [XVIII, 23, 4.] quae etiam repetuntur
infra v. Πρόχειρος. Küst. τὸ μὴ] τὸ μὴ A. B. V. E. Edd. ante Küst. Mox τῶν ante φρενῶν om. A. B. E. Edd. ante Küst. cum
inferiore glossa.

talium rigat. per νῆστιν enim intelligit aquam. Νήτη.
Chorda musica, sonum acutum edens. Νή τήν. Per hanc.
Νή τήν ἱερὰν κεφ. Per sacrum caput. νῆ est adverbium,
quo utuntur, qui iureiurando aliquid affirmant: ut μὰ est parti-
cula, cum per iusiurandum negant. Νή τόν, Ναὶ μὰ τόν sunt
formulae iurandi, quibus affirmatur. at μὰ τόν Δία, οὐ μὰ τόν,
est iurandi formula negans. quamobrem in proprietatem lo-
quendi maxime peccat, qui dicit, Μὰ τόν Δία ποιήσον. Νῆ-
τον. Duale verbum. Νῆτρον. Fusus. Νηῦς. Navis.
Νηφαλέος. Sobrius. Νηφάλια ξύλα. Ligna sobria ap-
pellantur ea ligna, quae neque vitea sunt, neque ficulna, neque
myrta. illa enim dicuntur οἰνόσπονδα. Νηφάλιος θυ-
σία. Sacrificium quod apud Athenienses fiebat Mnemosynae,

Aurorae, Soli, Lunae, Nymphis, Veneri Coelesti, ut ait Po-
lemo. ligna etiam sobria dicuntur, quae neque sint vitea neque
ficulna, sed ex thymo: quod quidem lignum sacrificiis ardenti-
bus primum adhibebatur. hinc etiam thymum nomen accepisse;
voce deducta ab θυμίας vel θυή. sunt autem etiam sacrificia
quaedam omni prorsus libatione carentia, quae fortuito in usum
venerunt. Sophocles: *Haud enim unquam in primas vos in-
cidissem iter faciens, sobrius in sobrias.* ad Eumenidas haec
dicit. *Νηφάλιοι θυσίαι.* Sobria sacrificia: in quibus non
vinum, sed aqua melle mixta libatur. *Νηφαλισμός.* At-
tentio. *Νῆφε.* Vigila. *Sed ratio est, quod praeclarum
illud Epicharmi dictum homines in promptu non habent: So-
brius esto, et cave fidem habeas. hi enim sunt articuli pro-*

Νήχεται. κολυμβῆ.
 Νήχυτος ἔρωσ.
 Νία. τὰ σχοινία.
 Νίβα. χιόνα. καλεῖται δὲ οὕτως καὶ κρήνη ἐν
 Θράκη.
 Νίγερ. ὄνομα κύριον.
 Νίγλαροι. τὰ τερετίσματα καὶ περίεργα κρού-
 ματα. κρούμα δὲ ἐστὶ καὶ μέλος μουσικὸν παρακε-
 λυστικὸν ὃ νίγλαρος.
 Νιγρῖνος. ὄνομα κύριον.
 Νίδες. αἰδοῖα, ἣ ὀρχίδια παιδίων. Σικελοί.
 Νίξε. νίπτε.
 Νίξει. ῥύπτει, πλύνει, νίπτε, κλύει, ἀπο-
 σμήχει.
 Νικαγόρας, Μνησαίου ῥήτορος, Ἀθηναῖος, 15 τικός, γεγονώς ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ Καίσαρος, ὅτε καὶ

σοφιστής. γέγονε δὲ κατὰ Φίλιππον τὸν Καίσαρα.
 Βίους ἔλλογμων, Περί Κλεοπάτρας τῆς ἐν Τρωάδι,
 Πρεσβευτικὸν πρὸς Φίλιππον τὸν Ῥωμαίων βα-
 σιλέα.

5 "Νικάνδρος, Ξενοφάνους, Κολοφώνιος· κατὰ 621
 δὲ τινὰς Ἀττωλός· ἄμα γραμματικὸς τε καὶ ποιητής
 καὶ ἱατρός, γεγονώς κατὰ τὸν νέον Ἀτταλον, ἤγουν
 τὸν τελευταῖον, τὸν Γαλατονίτην, ὃν Ῥωμαῖοι κατέ-
 λυσαν. ἔγραψε Θηριακά, Ἀλεξιφάρμακα, Γεωργι-
 10 κά, Ἐτεροιοιμένων βιβλία πέντε, Ἰάσεων συναγω-
 γήν, Προγνωστικά δι' ἐπῶν· μεταπέφρασται δὲ ἐκ
 τῶν Ἰπποκράτους Προγνωστικῶν· Περί χρηστηρίων
 πάντων βιβλία τρία· καὶ ἄλλα πλείστα ἐπικῶς.

Νικάνωρ, ὁ Ἐρμείου, Ἀλεξανδρεὺς, γραμμα-

2. Νήχυτος] Vide Scholiastam Apollonii Rhodii III, 530. Küst. ἔρωσ] Immo ἐρώσ, ut in Fr. (Callimachi) 313. Πέδιλα, τὰ
 μὴ πύσε νήχυτος ἐρώσ. Ruhnkem. Ep. Crit. p. 177. Versus integer extat in v. Εἰρώσ. Gaisf. statim delevit ἐπιτακτικὸν ἀν-
 ταῦθα τὸ ῥῆ, cum A. V. 3. Νία] Est vox procul dubio spuria, et ex σχοινία, per abiectiōnem syllabae primae, detorta.
 Solet enim interdum Grammaticus noster miro stupore voces dimidiatas pro integris in serie sua ponere: ut Ἄλα, pro Οὐδαλα,
 Ἀκίτιν, pro Δοξακίτιν, Νίτιν, pro Γυναικωνίτιν, et alia huius generis plura. Küst. An Νήια? Sic dici possunt funes nau-
 tici. Hemst. 4. Νίβα] Confer Nostrum infra v. Νίφα. Küst. οὕτω vulg. Deinde conf. Choerob. Bekk. p. 1402. et Etym. M.
 p. 568, 18. Νίψ Νιβός, ὄνομα κρήνης. Adde Hesychium. Delevit mox Gaisf. Νίβις. πόλις Αἰγύπτου, cum A. V. 6. Νίγερ
 Med. et Zon. p. 1401. 7. Νίγλαροι] V. intpp. Aristoph. Acharn. 559. κρούματα] κρούματα cum Hesychio Photius, in
 hoc desinens. 8. κρούμα δὲ ἐστὶ καὶ μ.] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 553. petita monuit Küst. Ubi male legitur τρήμα. δὲ om.
 A. V. Tum Gaisf. delevit, Νίγρητες. ἔθνος Αἰθιοκῶν, cum A. V. 10. Sub finem delevit Καὶ Νίγρος cum A. V. Item ex-
 pull glossam etiam in v. Φακιδίον invecam: Νιδάριον· παρὰ Πέρσαις τὸ πρὸς τῇ κεφαλῇ προσέλλημα· ὃ δὴ παρ' Ἀθηναίους
 καλεῖται κρόβυλος· παρὰ δὲ Κυπρίοις κορδύλη· ὡς Κρέων ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ῥητορικῶν. Ubi Kusterus: „Confer Nostrum supra v.
 Ἐγκεκορδύλημένος, ubi eadem leguntur. Ceterum videndum, annon vox νιδάριον corrupta sit ex κιδάριον, quod est diminutivum
 a κιδάρις. Vide Hesychium v. Κίδαρις.” Horum Νιδάριον — κορδύλη habet A. in margine, reliquis omissis. *V. glossam post v.
 Νικαγόρας reposuit. Ceterum πρὸς κεφαλῇ B. V. πρὸς κεφαλῆν V. Deinde κρόβυλον B. E. Med. om. V. 11. Νίδες] Sic etiam

Photius in Lexico. At Hesychius νίδες. Küst. ὀρχίδια] ὀρχι. A. ὀρχι. V. E. quod interpretor ὀρχίτιδα. Mox Σικελοί om. V.
 12. Νίξε] Deest gl. V. Cf. Hemsterh. in Thom. M. p. 312. 13. ῥύπτει] ῥίπτει V. E. νίπτε addiderunt A. B. E. cum Pho-
 tio, νίπτε, πλύνει *V. Hesychius et Lex. Bachm. p. 309. 15. Νικαγόρας] Huius Nicagorae mentionem facit Philostratus
 lib. II. de Sophist. in vita Aspasiae extrema: et ipse Suidas supra vv. Μαῖωρ et Μινουκιανός. Confer etiam Ionsium de Scriptt.
 Hist. Phil. lib. III. c. 14. Küst. Porphy. apud Euseb. Praep. X. p. 464. A. Hemst. Eadem Eudocia p. 309.

2. ἔγραψε Βίους] ἔγραψε om. A. V. 3. Πρεσβευτικὸν] Πρεσβυτικὸν A. 5. Νικάνδρος] De eo et eius scriptis vide Vossium
 in opere de Hist. Gr. Küst. De Nicandro tradens Eudocia p. 308. pauca cum Suida, plura cum eo qui γένος Νικάνδρου compo-
 suit habet communia. 8. τὸν Γαλατονίτην] Vide Valesium in Excerpta Constant. p. 19. Küst. Mireris ab Valesio, qui res At-
 tali Galatonicae tetigit, errorem Suidae manifestum fuisse praetermissum, quamquam hic et Attalum primum cum tertio confudit,
 et Attalorum novissimum ab Romanis regno privatum temere perscripsit. Haud fugit tamen Schneiderum praef. in Ther. p. XIII.
 10. Ἐτεροιοιμένων] Sic recte habet unus MS. Paris. At in duobus aliis [sic A.] legitur ἑταιροιοιμένων, voce leviter corrupta.
 Editt. Mediol. et Ald. [et E.] habent ἑταιροιοιμένων, quod longius ab vera lectione recedit. At editt. Basil. et Genev. peius
 ἑταιροιοιμένων; quod Portus verterat, De meretricio more viventibus: haud sane Apolline dextro. Tam falsum enim est, poema
 istud Nicandri de eo argumento scriptum fuisse, quam verum est poetam in eo egisse de corporibus in alias formas mutatis: ut
 Ovidius in Metamorphosis. Huius rei facile fidem faciat Antonius Liberalis, qui in Metamorphosis suis plures fabellas de
 hominibus transformatis ex Nicandri Ἐτεροιοιμένων narrat. Vide Vossium de Hist. Gr. et Ianum Rutgers. Varr. Lectt. lib. II.
 c. 18. qui de mendo, quo in prioribus editt. Suidae locus hic foedatus est, lectores recte etiam monuerunt. Küst. Adde Iungerm.
 in Polluc. V, 39. 11. Προγνωστικά δι' ἐπῶν] Aratum ἐν τοῖς ἱατρικαῖς citat Pollux I. p. 89. An Nicandrum nominare voluit?
 Aratus enim non scripsit ἱατρικά. Reines. Mallem ille πάντων firmasset, quod veri specie destitutum est. 14. Νικάνωρ] De
 eo vide Vossium in opere de Hist. Gr. Küst. Et Villosi. praef. in II. p. 31. Accedit Eudocia p. 311. γραμματικὸς om. A.

dentiae. Νήχεται. Natat. Νήχυτος ἔρωσ. Νία.
 Funes. Νίβα. Nivem. item fons in Thracia sic vocatur.
 Νίγερ. Nomen proprium. Νίγλαροι. Sic vocantur cantus
 acuti et soni subtiles citharae. Νίγλαρος est sonus citharae et
 modulatio incentiva. Νιγρῖνος. Nomen proprium. Νί-
 δες. Membra genitalia, vel testiculi puerorum. sic Siculi.
 Νίξε. Lava. Νίξει. Purgat, lavat, abluit, abstergit. Νι-
 καγόρας. Nicagoras, Mnesaei rhetoris filius, Atheniensis, so-
 phistes. vixit tempore Philippi Imperatoris. scripsit Vitae cla-
 rorum virorum. De Cleopatra in Troade. Orationem in lega-

tionem ad Philippum Imperatorem Romanorum. Νικάνδρος.
 Nicander, Xenophanis F. Colophonius, vel ut alii tradunt Ae-
 tolus; qui et grammaticus fuit et poeta et medicus; vixitque
 tempore Attali Iunioris, sive ultimi, Galatonicae dicti, cui Ro-
 mani regnum ademerunt. scripsit Theriaca: Alexipharmaca:
 Georgica: De corporibus in alias formas mutatis libros quinque:
 Remediorum collectionem: Prognostica versibus, ex Hippocratis
 Prognosticis translata: De omnibus oraculis libros tres: et alia
 plurima carmine. Νικάνωρ. Nicanor, Hermiae F. Alexan-
 drinus, grammaticus; qui fuit temporibus Hadriani Caesaris.

Ἐρμιππος ὁ Βηρότιος. Περὶ στιγμῆς τῆς παρ' Ὀμήρω, καὶ τῆς ἐξ αὐτῶν διαφορᾶς ἐν τῇ διανοίᾳ, Περὶ στιγμῆς τῆς καθόλου, βιβλία ἔξ, Ἐπιτομὴν τούτων, βιβλίον ἓν, Περὶ στιγμῆς τῆς παρὰ Καλλιμάχου, Κωμωδοῦμενα, Περὶ ναυστάθμου, Περὶ τοῦ ὄναξ, 5 Περὶ στιγμῆς· καὶ ἄλλα.

Νικάνωρ. τρεῖς γεγονᾶσι Νικάνωρες· ὁ μὲν υἱὸς Βαλάκρου· ἕτερός δὲ Παρμενίωνος· ἄλλος δὲ Σταγειρίτης τὸ γένος· οὗ καὶ Ὑπερίδης μνημονεύει ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους.

Νικασία. νησιδίον πλησίον Νάξου.

Νικῆ τὸν δηγλάτην. πρὸς τὸν μὴ ἀκούοντα νουθετοῦντος, ἀλλ' ἑαυτὸν προϊέμενον εἰς ἀπώλειαν.

Νίκαια. ὄνομα πόλεως Βιθυνίας· ἐν ἣ παραδεδεῖ καὶ ποταμὸς Βάρωντις λεγόμενος.

Νίκαια. Λισχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς Παραπρεσβείας. ἔστι δὲ πόλις Λοκρίδος ἐπιδαλαττίδιος.

Νικαίην. νίκην.

Νίκη. ἡ τοῦ πολέμου.

Ἡ Νίκη Ἀθηνῶν. Ἀνκῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰε-622 ρείας. ὅτι δὲ Νίκης Ἀθηνῶν ἔσαν ἄπτερον, ἔχον ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ ῥοιάν, ἐν δὲ τῇ ἐδωύμῳ κράνος, 10 ἐτιμᾶτο παρ' Ἀθηναίοις, δεδήλωκεν Ἡλιόδωρος ὁ περιηγητὴς ἐν πρώτῳ περὶ Ἀκροπόλεως.

Νικήτας καὶ Νικήτης ὀνόματα κύρια.

Νικίας, Ἀθηναίων στρατηγός. οὗτος Κύθηρα τὴν νῆσον εἴλε, καὶ περὶ τῆς Σπάρτης εἰς φόβον

1. ἔγραψε περὶ] ἔγραψε om. A. V. Opus περὶ τῆς Ὀμηρικῆς στιγμῆς ab iis qui Scholia in Illadem Veneta compilarunt esse adhibendum eorum docet subscriptio. Idem per brevitate auctur per se situm: a quo distinguendus videtur liber περὶ τῆς καθόλου στιγμῆς, laudatus ille ab Arcadio in Villotisoni Epp. Vinar. p. 116. et decerptus a Schol. Dionys. Thr. p. 758. sqq. Quamobrem expungendum in novissimis Περὶ στιγμῆς temere repetitum. 6. καὶ ἄλλα] His quae subiungebantur, ἐφ' ἣ πραγματεία σκοπτόμενος πρὸς τινῶν Στιγματίας ἐκαλεῖτο· οὗ γὰρ δῆπου ὡς δοῦλος οὗτος ἐσκώπητο, omiserunt A. V. Habet E. tantum in margine. 7. Νικάνωρ. τρεῖς γεγ.] Cum Harpocrations et Photio. 8. υἱὸς Βαλάκρου] De quo post Valck. in Herod. VI, 45. diximus in Eratosth. p. 83. 9. Σταγειρίτης] Coniux Pythiadis, filiae Aristotelis, familiaris Aristotelis, Laert. V, 1. et Sext. Emp. adv. Math. c. 16. [I, 258.] Reines. 10. Δημοσθένους] Δημοσθένην V. 11. Νικασία] Deest gl. V. 13. προϊέμενον] προίεμενος E. Statim Gaisf. delevit, Νικάτορις. πόλις Συρίας, κτίσμα Σελεύκου τοῦ Νικατορός, cum A. V. sumpta scilicet ex Steph. Byz.

1. καὶ παραδεδεῖ] παραδεδεῖ καὶ A. E. *V. 2. Βάρωντις] Eadem observatio recurrit infra sub v. Huius nomen non vidimus alibi memoratum; item singularis est memoria fluminis Soloontis, quam ab Menecrate Nicaeae scriptore petiti Plutarohus Theas. 26. 3. παραπρεσβείας] τῆς παραπρεσβείας A. Phot. Harp. 4. τῆς Λοκρίδος Phot. Harp. Post ἐπιδαλαττίδιος Gaisf. cum A. V. delevit, Βοττιῶν ἀποικος. αὐτὴ (Küsterus: „Ethnographus habet Ἀγκώρη”) κληθεῖσα καὶ Ἀντιγόνη. παρωνόμασται δὲ Νίκη τῇ τοῦ Ἀστυμάχου γυναικί. ἄλλως δὲ ὁμωνυμεί, εἴπερ ἐκεῖνη ἐκαλεῖτο Νίκαια. ἔστι δὲ καὶ Ἰλλυρὶς Νίκαια, καὶ Ἰνδική, καὶ Κύρονος τῆς νῆσου, καὶ Λευκτρική, καὶ Κελκῶν, καὶ Λοκρῶν Ἐπικνημίδων, καὶ περὶ Θερμοπύλας, καὶ Θράκη. ἀνδρες ἐξ αὐτῆς πολλοὶ λόγου ἀξιοί. ἔθνη δὲ αὐτῆς Νικαεὺς καὶ Νικαεὺς. εἰ δ' ἔστι φασὶ Νικαῖος, παροξύνεται ἢ ῥηθεῖσα. Νικαία γάρ. Quae Med. e Stephano Byz. parum consulto descripsit. 5. Νικαίην] Huius usus nullum protulit exemplum Schaef. in Gregor. p. 394. νίκην] Sic Photius: σχολὴν add. V. σχολὴν *V. 7. Νίκη Ἀθηνῶν] Vid. Meurs. Att. Lectt. I, 20. Reines. Ex Harpocrationse. Minerva autem haec Victrix eadem erat, quae et Πολιάς et Πολιοῦχος dicebatur. Sophocles Philoct. 134. Νίκη τ' Ἀθηνῶν Πολιάς, ἢ σώζει μ' αἴε. Scholiasta: ἡ Πολιοῦχος Ἀθηνῶν Νίκη καλεῖται ἐν τῇ Ἀττικῇ. Vide etiam Ulpianum in Orat. Demosth. contra Timocratem p. 266. Nostrum infra v. Υγεία, Harpocrationsem v. Ταμίαι, et ibi Valesium. Küst. Adde Kiesel. de Lycurgi fragm. p. 100. 9. ῥοιάν] ῥοιάν Phot. et Harpocr. Pal. Hi mox κράτος pro κράνος. 10. ἐτιμᾶτο] ἐτιμᾶτο· ὅτι δ' ἐτιμᾶτο Harpocr. libri boni. 12. Νικήτας — κύρια] Sic A. V. (Νικήτας καὶ Νικήτης ὄνομα κύριον *V.) cum Zon. p. 1401. Nam Edd. ante Gaisfordum, qui vulgatum passus est post novam subsistere scripturam, Νικήτας. ὄνομα κύριον. Ceterum cf. v. Ἀθανάριχος. Sequebantur olim etiam post v. Ἀκροπόλεως: Νικήτας. ὄνομα Λωρικόν. οὗτω καὶ Φιλῆτας, καὶ φιλήτης κατὰ Λωρικεῖς. βαρύνεται δὲ ἄμφω τὰ κοινὰ πρὸς διαστολὴν ἐπιθέτων τοῦ ὀνικητῆς καὶ ὀφιλήτης. Quae omiserunt A. V. E. Item post κύρια delevi cum *V. Νικήτης. ὄνομα κύριον. Ὅτι (hoc Gaisf.) Ἡρακλείδης ὁ Ἀνίκιος σοφιστῆς ἔφη· Νικήτης ὁ κεκαθαρμένος, ἀγνοήσας ἀκροθίνια πνευματικῶν κολοσσῶν ἐφαρμύζειν (sic A. V. nam Edd. veit. ἐφαρμύζει). Ubi Küsterus: „Haec negligenter admodum excerpta sunt ex Philostrato, apud quem in vita Nicetae extrema p. 513. locus hic recte sic legitur: Τὸν δὲ ἄνδρα τοῦτον (i. e. Νικήτην) Ἡρακλείδης ὁ Ἀνίκιος σοφιστῆς διορθοῦμενος ἐπέγραψε Νικήτην τὸν κεκαθαρμένον. ἠγνόησε δὲ ἀκροθίνια πνευματικῶν κολοσσῶν ἐφαρμύζειν. Hanc lectionem in versione secutus sum. Vide etiam supra v. Ἀκροθίνια et v. Ἡρακλείδης, ubi eadem leguntur: ut et Pearsonus recte observaverat.” Addit Reinesius: „Nicetes, pater Herodis irenarchi Smyrnae, qui Polycarpum A. C. 169. comprehensum combussit, Euseb. H. E. IV, 14. Chron. Alex. Ol. 235. Baron. T. II. Ann. e litteris Smyrnae. Eccles. ad Ecclesias Ponti de martyrio Polycarpi. Orator, dictus sacerdos Nicetes, quem Plin. sec. advit et Scopelianus, Plin. Ep. VI, 6. et Quintil. de Oratoribus c. 15.” Haec toties inculcata habet in marg. A. Deinceptus Gaisf. cum A. V. sustulit e Steph. Byz. petita: Νικήφοριον. οὗτω φασὶν ἐκαλεῖτο ἢ περὶ Ἐδέσσαν Κωνσταντία. 13. Ἀθηναῖος] Ἀθηναῖον A. V. Κύθηρα] Sic recte habent MSS. Pariss. At priores editt. male Κίθηρα. Küst. Κύθηρα A. ὁ Νικίας Κύθηρον V.

quo tempore Hermippus Berytius vixit. scripsit de interpunctione apud Homerum, quidque differentiae inde ad sensum oriatur. De interpunctionis generibus, lib. VI. et horum compendium, lib. I. De interpunctione apud Callimachum. De iis quos Comici irriserunt. De statione navium. De voce ὄναξ: et alia. Νικάνωρ. Tres fuerunt Nicanores: unus filius Balacri; alter Parmenionis; tertius, genere Stagiritis: cuius etiam Hyperides meminit in oratione contra Demosthenem. Νικασία. Parva insula prope Naxum. Νικῆ τὸν δηγλάτην. Vincit aganem. dictum in eum qui monentem non audit, sed ultro in

exitum ruit. Νίκαια. Nomen urbis in Bithynia sitae, quam praeterfuit fluvius nomine Pharnutis. Νίκαια. Aeschines in oratione de legatione male gesta. est autem urbs Locridis maritima. Νικαίην. Victoriam. Νίκη. Victoria. Νίκη Ἀθηνῶν. Lycurgus in oratione de sacrificula. Victricis autem Minervae simulacrum, alis carens, et in dextra malum Punium, in sinistra galeam tenens, ab Atheniensibus cultum fuisse, Heliodorus Periegetes libro primo de Arce tradit. Νικήτας. Nicetas et Nicetes, nomina propria. Νικίας. Nicias, dux Atheniensium. hic insulam Cythera cepit, et de ipsa Sparta

κατέστησε Λακεδαιμονίους, ὡς καὶ φρουρὰν αὐτοῦ ἐν τῇ πόλει καταστήσει. εἰρήνην δὲ πενηκονταετηταῖς πόλεσιν ἐπρυτάνευσεν· ἦν γὰρ εἰρηνικός, ὡς καὶ θεῖλος εἶναι διὰ τοῦτο νομίζεσθαι. ἡ δὲ εἰρήνη ἐβδόμῳ ἔτει διαλύεται, λύσαντος αὐτὴν Ἀλκιβιάδου. στρατεύει δὲ ἐπὶ Σικελίαν σὺν Ἀλκιβιάδῃ, καὶ ἤτηθεις καὶ νόσῳ νεφρίτιδι συσχεθεὶς ἔγραψε πρὸς Ἀθηναίους, ἣ τὴν οὖσαν μεταπέμψασθαι δύναμιν, ἣ ἑτέραν ἀποστέλλειν. καὶ ἀπέστειλαν ὑπὸ στρατηγῷ Δημοσθένει, ὃς καὶ αὐτὸς ἤτηθήθη. καὶ οἱ μὲν ἔφυγον, οἱ δὲ στρατηγοὶ ἐξωγήθησαν. καὶ γὰρ διωχθέντες ἐάλωσαν. Νικίας δὲ καὶ Δημοσθένης αἰχμάλωτοι ἤχθησαν· ἀπέκτειναν δὲ αὐτοὺς οἱ Σικελοί.

Νικόλαος, Μύρων τῆς Λυκίας, ὁ διάπυρος τῶν Χριστιανῶν καὶ ζηλωτῆς καὶ ἱερεὺς, ὁ πολλὴν ἔχων πρὸς τὸν Θεὸν παρρησίαν. οὗτος οὐκ ἔγραψε μὲν, ἐν οὐκίνοις δὲ ἐπιστάς τῷ βασιλεῖ Κωνσταντίνῳ, καὶ τρεῖς στρατιώτας ἐκ τινος διαβόλου κατα-

κριθέντας τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἐρῆύσατο, παράκλησιν δὲ εὐχῆς παρ' αὐτῶν δεξάμενος. καὶ ἄλλους δὲ τινος στρατιώτας ὁμοίως ἐκ θανάτου ἐξήρασε· καὶ οὐδ' ἀπέθανε μέχρι τῆς σήμερον τοὺς τὴν προσβέβαιον αὐτοῦ ἐπικαλουμένους ἀπὸ πάσης ἀνάγκης λυτρούμενος.

Νικόλαος Λαμασκηνός, γνῶριμος Ἡρώδου, τοῦ τῶν Ἰουδαίων βασιλέως καὶ Λυγούστου Καίσαρος, φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἢ Πλατωνικός. ἔγραψεν Ἱστορίαν καθολικὴν ἐν βιβλίοις ὀγδοήκοντα· καὶ τοῦ βίου Καίσαρος ἀγωγὴν. οὕτως δὲ ἠσπάσατο αὐτὸν Καῖσαρ, ὡς τοὺς ὑπ' ἐκείνου πεμπομένους πλακοῦντας Νικολάους αὐτὸν καλεῖν. καὶ διαμένει τοῦτο ἄχρι τῆς σήμερον. ἔγραψε καὶ περὶ τοῦ ἰδίου βίου καὶ τῆς ἑαυτοῦ ἀγωγῆς.

Οὗτος ἐν τῇ ἄλλῃ παιδείᾳ τεθραμμένος, διὰ τὸ καὶ τὰν πατέρα αὐτοῦ περὶ ταῦτα μάλιστα σπουδάσαι, ἐπειδὴ ἀπ' αὐτῆς αὐτῷ ὁ τε πλοῦτος καὶ ἡ δόξα ὑπεγένετο, ἔτι μᾶλλον ἠῤῥησε ταύτην, ἔρωτά

2. ὁπῶ ἐτη ταῖς] πενηκονταετη V. firmante Thucyd. V, 18. 4. θεῖλος εἶναι] Vid. Aristoph. in eum scomma ap. Plutarch. p. 528. c. 8. et p. 533 et 534. Reines. 9. ἐπεμψαν] ἀπέστειλαν A. B. V. 11. καὶ γὰρ] γὰρ om. A. B. V. E. In his quaedam erant rescanda. 12. δὲ καὶ] δὲ om. V. 13. ἀπέκτειναν δὲ αὐτοὺς οἱ Σικ.] Vide Thucydidem lib. VII. c. penult. Küst. Deinde Νικίου. κόμη περὶ Αἴγυπτον. ταύτης ὁ οἰκῆτωρ Νικιάτης, Gaisf. delevit cum A. V. ut sumpta ex Steph. Byz. 15. Νικόλαος, Μύρων] Acta S. Nicolai vid. in MS. Barocc. 174. f. 220. b. necnon 234. f. 139. Gaisf. Constant. de Them. I, 44. εἶτα τὴν Λυκίαν πόλιν τὴν μυρσηνον τε καὶ τριπόλιον· ἐν ἧπερ ὁ μέγας Νικόλαος, ὁ τοῦ Θεοῦ θεράπων, ἀναβλύσει τὰ μύρα κατὰ τὸ τῆς πόλεως ὄνομα. Huc quaedam sunt revocanda, quae perperam post v. Νικόλαος ἤτῳ extant. 16. καὶ ἱερεὺς] καὶ om. A. V. 17. οὗτος om. V. 19. στρατιώτας] Sic habet MS. A. At reliqui MSS. [B. V. E.] et priores edit. στρατηλάτας: quod non placet. Küst.
7. Νικόλαος Λαμασκηνός] De eo vide Vossium de Hist. Gr. p. 177. Küst. Adde Clinton. F. H. III. p. 550. Νικόλαος Λαμ. φιλόσοφος — ἀγωγὴν. φιλάτος Καίσαρι Λυγούστῳ Eudocia p. 306. Ἡρώδου] Ἡρώδου V. 10. ἐν βιβλ. ὀγδοήκοντα] Immo libris 124. auctore Iosepho: vel 140. secundum Athehaemum. Vide Vossium loco laudato. Küst. Numerum centenarium excidisse putabat, quem Gaisf. in Add. attulit, Grotius in Epp. 264. p. 90. 11. βίου] Id tollendum, sive per interpretationem sive per librarium fraudem e novissimis inventum. 12. ἠσπάξαιτο] ἠσπάσατο A. B. V. E. αὐτὸν om. B. Dein ὁ αὐτὸν Καίσαρ omisi cum A. E. 13. πλακοῦντας] Alii non de placentis, sed dactylis sive fructu palmae idem narrant. Vid. Meurs. Exercitt. Critt. part. II. lib. I. c. 12. et eundem in notis ad Hesych. Illustr. p. 168. Küst. Immo palmularum fructus. Vid. Grotii Epp. p. 257. et 278. Νικόλαος δὲ πράξεων μὲν οὐ μεγάλων κτύπου γέγονε· γνῶριμος δ' ἐστὶ μᾶλλον διὰ τοὺς ὑπὲρ αὐτῶν λόγους, Iulian. Ep. ad Themist. p. 489. Simplicius in Epicteti Enchirid. c. 37. Nic. Damascenum περὶ τῶν ἐν τοῖς πρακτικοῖς καλῶν (de interiore pulchritudine, de officis) scripsisse dicit. Medicum fuisse dicit Phil. Pi. Post. p. 10. de quo dubito: ecquis enim eius rei testis? [Cf. Fabric. Bibl. Gr. IX. p. 683. Harl.] Vid. de eo Victorium XXV, 13. qui eius etiam esse librum de Mundo, Aristotelis inscriptum, docet. Cf. Ioseph. XVI, 11. Reines. Vide potissimum Athen. XIV. p. 652. Suidam adiuvat Photius Bibl. C. 189. τῷ Καίσαρι, ἧγον μλιττοῦτας] Haec verba [post πλακοῦντας] desunt in optimo MS. A. quae proinde ut glossema expungenda puto. Küst. Equidem expunxi. αὐτὸν] αὐτὰς E. 15. αὐτοῦ *V. 16. Οὗτος ὁ Νικόλαος ὁ Λαμασκηνός — οὐδὲ ἐκαπήλευσεν] Haec omnia sumpta esse ex Nicolai Damasceni libro, quem ipse scripsit περὶ τοῦ ἰδίου βίου καὶ τῆς ἑαυτοῦ ἀγωγῆς, verisimiliter conicit Valesius: quem vide in Excerpta Historica a se edita p. 62. 63. Küst. ὁ Νικόλαος om. A. B. ὁ Λαμασκηνός om. V. Utrumque removi. διατεθραμμένος] τεθραμμένος A. V. Μοχ μάλιστα om. A. 18. αὐτῆς] αὐτοῦ V. 19. ἐπεγένετο] ὑπεγένετο A. B. V. E.

tantum terrorem Lacedaemoniis incussit, ut praesidium in urbe collocarent. idem pacem quinquaginta annorum utrique civitati procuravit. erat enim pacis adeo studiosus, ut vel timidus propterea putaretur. anno vero septimo pax illa per Alcibiadem rupta est. in Siciliam quoque cum Alcibiade profectus est, bellum Siculis illaturus. victus autem et morbo nephritide correptus ad Athenienses scripsit, ut quae tum in Sicilia erant copiae, vel eas revocarent vel alias mitterent. illi vero novas copias eo miserunt, duce Demosthene; qui et ipse victus est. et Athenienses fugerunt, duces autem vivi capti sunt, hostibus eos persequentibus. Nicias vero et Demosthenes captivi abducti sunt, eosque Siculi interfecerunt. Νικόλαος. Nicolaus, ex Myris urbe Lyciae oriundus, fervidus Christianorum propugnator et sacerdos: qui magna cum fiducia Deo preces adhibebat.

hic nihil quidem scripsit; sed in somnis Imperatori Constantino astans tres milites, a calumniatoribus falso delatos et ideo capitibus damnatos, ab morte liberavit, ab ipsis per preces invocatus. alios etiam milites quosdam pariter ex morte eripuit; neque ad hunc usque diem cessat eos, qui intercessionem ipsius implorant, ab omni necessitate liberare. Νικόλαος. Nicolaus Damascenus, amicus et familiaris Herodis, regis Iudaeorum, et Augusti Caesaris, philosophus Peripateticus vel Platonius. scripsit Historiam Universalem, libris LXXX. item de Educatione Caesaris. adeo autem carus erat Caesari, ut is placentis a Nicolao ad se missas Nicolaos vocaret: quod nomen ad hunc usque diem permanet. scripsit etiam de vita et educatione sua. — Hic omnibus litteris a puero eruditus, quod patrem habebat magnopere iis artibus deditum, qui opes et famam doctrinae

τινα ἀδιήγητον αὐτῆς σχῶν· ἄλλως τε καὶ φύσεως οὐ φαύλης λαβόμενος· ὥστε πρὶν γενεῖαν εὐδοκίμος εἶναι ἐν τῇ πατρίδι, καὶ τῶν ἡλικῶν διαφέρειν. γραμματικῆς τε γὰρ οὐδενὸς χεῖρον ἐπεμεμέλητο, καὶ δι' αὐτὴν ποιητικῆς πάσης· αὐτὸς τε τραγῳδίας ἔποιε καὶ κωμῳδίας εὐδοκίμους· ἔτι μᾶλλον ὕστερον ἀδξήθει, ὥστε καὶ τὴν δύναμιν συναυξῆσαι ῥητορικῆς τε καὶ μουσικῆς καὶ τῆς περὶ τὰ μαθήματα θεωρίας καὶ φιλοσοφίας πάσης. Ζηλωτῆς γὰρ Ἀριστοτέλους γενόμενος καὶ τὸ ποικίλον τῆς περι- τὸν ἄνδρα παιδείας ἀγαπήσας, χάριν εἶδέναι πᾶσιν ἔλεγε· ἀεὶ τοῖς μαθήμασι, πολλὰ μὲν ἔχουσι τὸ ἔλευθέριον, πολλὰ δὲ τὸ χρήσιμον εἰς τὸν βίον, πάντων δὲ μάλιστα τὸ εὐδιάγωγον πρὸς τὴν νεότητα καὶ γῆρας. ἔλεγε δὲ καὶ τὰς Μούσας διὰ τοῦτο ἄρα πολλὰς ὑπὸ τῶν θεολόγων παραδεδοσθαι, ὅτι πολλὰ τὸ ποικίλον ἔχει τὰ παιδεύματα, καὶ πρὸς πᾶσαν βίου χρῆσιν οἰκείον· καὶ οὔτε τὴν ἐμπειρίαν αὐτῶν, οὔτε τὴν ἀπόλειπιν ὁμοίως ὑπελάμβανεν εἶναι τῇ τῶν βαναύσων τεχνῶν, ἀλλὰ τὸνναντίον ἐπο- νεϊδίστον τοῖς μετρίως ζῶσι τὴν τε τούτων ἄγνοιαν καὶ τὴν τῶν βαναύσων ἐπιστήμην. οὗτος μὲν οὖν

οὐκ ἔστιν ὅτε τῶν παιδευμάτων πρὸς ἀργυρισμὸν ἐχρήσατο, οὐδὲ ἐκαπήλευσεν.

Ἐφη δὲ Νικόλαος ὁμοίαν εἶναι τὴν ὅλην παιδείαν ἀποδημίᾳ. ὥς γὰρ ἐν ταύτῃ προσσυμβαίνει τοῖς ἀποδημοῦσι καὶ μακρὰν ὁδὸν διεξιούσιν, ὅπου μὲν ἐγκατάγεσθαι τε καὶ ἐναυλίξεσθαι μόνον, ὅπου δὲ ἐναριστᾶν, ὅπου δὲ πλείους ἐνδημεῖν ἡμέρας, ἐνίοις δὲ τόπους ἐκπαρόδου θεωρεῖν, ἐπανελθόντας μέντοι ταῖς ἐαυτῶν ἐνοικεῖν ἐστίας· οὕτω καὶ διὰ τῆς ὅλης παιδείας διερχομένους δεῖν ἐν οἷς μὲν ἐπιτηδύμασιν ἐπιπλέον ἐνδιατρίβειν, ἐν οἷς δ' ἐπ' ἔλαττον· καὶ τὰ μὲν ὅλα, τὰ δὲ ἐκ μέρους, τὰ δὲ ἄχρι στοιχειώσεως παραλαμβάνειν, καὶ τὸ ἐκείνων χρήσιμον κατασχόντας ἐπὶ τὴν ὡς ἀληθῶς πατρῴαν ἔστιαν ἀνελθόντας φιλοσοφεῖν.

Ἡ Νικόλαος, ῥήτωρ, γινώριμος Πλουτάρχου καὶ Προκλου· Πλουτάρχου δὲ λέγω τοῦ ἐπίκλην Νεστορίου. ἔγραψε Προγυμνάσματα, καὶ Μελέτας ῥητορικῆς, καὶ ἄλλα τινά. ἤκμαζεν ἐπὶ Λέοντος βασιλείας τοῦ πρεσβύτου, καὶ ἕως Ζήνωνος καὶ Ἀναστασίου.

Νικόλαος, Μύρων τῆς Ἀγκίας, ἀδελφὸς Διοσκορίδου γραμματικοῦ, καὶ ὑπάρχου καὶ ὑπάτου καὶ

1. αὐτῆς] ταύτης Α. 3. τῶν ἡλικῶν] τὴν ἡλικῶν Α. V. 4. χεῖρον ἐπεμεμέλητο] χεῖρον ἐπεμέλητο V. γ. ἐπεμεμέλητο Med. Mox δὲ αὐτὴν cum B. V. E. praetuli scripturae durissimae δι' αὐτῆς. 6. ἐτι δὲ] δὲ omisi cum A. *V. Sed hiat oratio, neque dubium quin Suidas nonnulla deformarit. 9. πάσης ἐπεμελεῖτο] πάσης Α. *V. ἐπεμελεῖτο ignorant etiam B. E. 13. ἔλευθέριον] ἔλευθέρων V. 15. ἄρα διὰ τοῦτο] διὰ τοῦτο ἄρα posui cum V. Vide Heind. in Plat. Protag. 110. 17. ἔχει] ἔχειν Α. 19. ὁμοίως — τεχνῶν] Haec quoque sapiunt breviantis manum.
3. Ἐφη δὲ Νικόλαος ὁμοίαν εἶναι τ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli αὐτολεξεῖ etiam leguntur in Excerptis ab Valesio editis p. 417. 418. unde ea Suidas descripsit. Küst. Immo, quod Gaisf. monet, sumpsit Valesius a Suida. 4. συμβαίνει] προσσυμβαίνει Α. B. E. Edd. ante Küst. Verbum notabile. 5. ὁδὸν διεξιούσιν] ὁδὸν om. B. E. Tum ἐξιούσιν E. 6. ἐναυλίξεσθαι] ἐναυλίξεσθαι Α. 7. ἐναριστᾶν] ἀριστᾶν E. 11. ἐπιτηδύμασιν] ἐπιτηδύματα Α. V. 13. παραλαμβάνειν] περιλαμβάνειν V. 15. ἀνελθόντας] ἐλθόντας V. 19. ἤκμαζε δὲ] ἤκμαζεν Α. *V. Eudocia, ubi de utroque Nicolao tradit p. 309. sq. 20. τοῦ πρεσβύτου] Immo τοῦ πρεσβυτέρου. 21. Νικόλαος] Huius Nicolai mentio fit apud Marinum in Vita Procli c. 10. Küst. Ubi Boissonadus p. 87. vidit hanc cum superiore memoria iungendam esse. Iam de primordio Νικόλαος, Μύρων, fuit cum suspicarer quattuor hasce voces temere locum alienum involasse; quo facto continuas memoriae de Nicolao rhetore, Dioscoridis fratre, interpellabatur. Scilicet omnium in ore versabatur Sanctus Nicolaus Myrensis. Similis vero fraus in v. Μαρσύας est deprehensa. Quamquam rhetorem istum origine Lycium fuisse constat. Διοσκορίδου] Διοσκορίδου Α. Eudocia. Is infra dictus Διοσκόριος. 22. καὶ ὑπάρχου] καὶ ὑπάρχου E. V. et ut videtur B. Quae cum A. omiserit, Gaisf. unciis inclusit. Sed quoniam Dioscorius praefectura functus est, apparet καὶ ὑπάρχου reponi oportuisse, quorum

causa fuerat adeptus, ipse paternam laudem augeis incredibili quodam studio litteris incubuit. qui cum etiam ingenio non malo praeditus esset, priusquam ex ephebis excessisset, singularem laudem in civitate sua rettulit, atque inter aequales longe enituit. grammaticae enim atque huius operae poeticae haud vulgarem notitiam sibi compararat, adeo ut tragoedias comoediasque haudquaquam spernendas scriberet. postea vero cum maiorem progressum doctrinae fecisset, ad rhetoricam ac musicam et mathematicas disciplinas atque universam philosophiam animum applicuit. nam Aristotelis studebat, et multiplicem eius viri doctrinam mirabatur: ut saepenumero professus sit omnibus se disciplinis maximam gratiam habere, cum propter honestatem liberalem, tum imprimis propter utilitates, quas in hanc vitam conferant, et oblectationem, qua iuventutem et senectam solentur. idem aiebat fortasse hanc ob causam plures numero Musas a veteribus theologis introductas esse, quod in disciplinis mirari varietas et ad omnes usus apta diversitas reperiretur. earum vero imperitiam peritiamve longe ab illiberalibus artibus differre: quippe homini idoneis opibus instructo imperitiam artium

humaniorum atque illiberalium peritiam iuxta turpem esse. hic igitur ex nullis omnino disciplinis quaestum unquam captavit. — Idem dicere solebat disciplinarum orbem similem esse peregrinationi. nam quemadmodum iis, qui longam peregrinationem susceperunt, usu venit, ut in quibusdam deversoriis prandendi causa commorentur, in aliis pernoctent, in nonnullis quidem locis plusculos dies consistant, alia vero praetergredientes tantum inspiciant, tandem autem reversi in suis penatibus degant: ita etiam eos, qui studia humanitatis universa percurrant, in quibusdam disciplinis brevius, in aliis immorari diutius oportere; et has quidem integras perdiscere, illas vero duntaxat delibare, et collecta singularum utilitate ad philosophiam tanquam ad genuinam patriam ac lares reversos ibi considerare. Νικόλαος. Nicolaus, rhetor, discipulus Plutarchi et Proculi: illius inquam Plutarchi, qui cognominatus est Nestorii filius. scripsit Progymnasmata, declamationes rhetoricas, et alia quaedam. floruit autem sub Leone seniore Imperatore, usque ad Zenonem et Anastasinum. Νικόλαος. Nicolaus, e Myris urbe Lyciae oriundus, frater Dioscoridis grammatici, qui praefectus fuit,

πατρικίου· σοφιστεύσας καὶ αὐτὸς ἐν Κωνσταντινουπόλει, μαθητὴς γενοὺς Λαχάρου. ἔγραψε Τέχνην ῥητορικὴν καὶ Μελέτας.

Νικόμαχος Ἀλεξανδρῶς τῆς Τρωικῆς, τραγικός, γράψας τραγωδίας ἑνδεκά, ὧν καὶ αἶδα: 5 Ἀλέξανδρος, Ἐριφύλη, Γηρυόνης, Ἀλετίδης, Ἐλλείθνια, Νεοπτόλεμος, Μυσοί, Οἰδίπους, Περσίς, Πολυξένη, Τριλογία, Μετεκβαίνουσαι, Τυνδάρεως, ἢ Ἀλκμαίων, Τεύκρος.

Νικόμαχος, Ἀθηναῖος, τραγικός· ὃς Ἐδριπί-10 δην παραδόξως καὶ Θεογνιν ἐνίκησε. τῶν δραμάτων ἐστὶν αὐτοῦ Οἰδίπους.

Νικόμαχος Σταγειρίτης, φιλόσοφος, υἱὸς μὲν Ἀριστοτέλους τοῦ φιλοσόφου, μαθητὴς δὲ Θεο-

φράστου· ὡς δὲ τινες, καὶ παιδικά. ἔγραψεν Ἡθικῶν βιβλία ἕξ· καὶ περὶ τῆς Φυσικῆς Ἀκροάσεως τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

Νικόμαχος ἱατρός, καὶ αὐτὸς Σταγειρίτης, Μαχάονος τοῦ Ἀσκληπιοῦ υἱός· ἕξ οὐ κατήγετο Νικόμαχος ὁ πατὴρ Ἀριστοτέλους τοῦ φιλοσόφου, καὶ αὐτὸς ἱατρός. ἔγραψεν Ἱατρικῶν βιβλία ἕξ· καὶ Φυσικῶν ἕν.

Νικομήδεια· πόλις. καὶ Νικομηδὶς ναῦς. Νικόπολις. καὶ Νικοπολίτης, ὁ ἀπὸ τῆς αὐτῆς πόλεως.

Νικοσθένης· ὄνομα κύριον.

Νικόστρατος, Μακεδῶν, ῥήτωρ. ἐτάχθη δὲ ἐν τοῖς κριθεῖσιν ἐπιδευτέροις δέκα ῥήτορι-

loco crediderim καὶ ὁπότεν in suspicionem adduci posse. Ceterum interpres, vulgarem scribendi rationem secutus: frater Dioscorididis grammatici, et Hipparchi, et Hyrati Patricii.

1. πατρικίου] καὶ πατρικίου A. B. *V. 2. Λαχάρου] Λαχάρου V. Vide supra v. Λαχάρης. 3. Τέχνην ῥητορικὴν] Iam deperditam: cuius sententias quasdam decerpit Doxopater in Aphthonium. Quae sequuntur καὶ Μελέτας om. Eudocia. 4. Νικόμαχος] De Nicomachis vide Meursium in notis ad Nicomachi Geraseni Harmonices Enchiridion, quod una cum Aristoxeni Elementis Harmonicis et Alypii Isagoge Musica ab eo editum est Lugd. Batav. 1616. Küst. In Meursii Opp. T. VI. p. 426. sqq. Nicomachos peraequitur Eudocia pp. 308. 309. sqq. 5. τραγωδίας ἑνδεκά] Undenarium numerum non licet efficere, ne demptis quidem titulis Οἰδίπους et Τριλογία, quem fabulae cuiquam inscriptum fuisse nondum credimus, aut si quid in hoc indice suspicionem movet. Saltem tragici res cum comici (de quo v. Meinek. Quaest. Scen. II. p. 33. coll. Comm. Miscell. p. 8. sq.) fabulis misere confusas esse demonstrat vel Ἐλλείθνια comoedia, v. Athen. VII. p. 290. Neque Μετεκβαίνουσαι alium sapit auctorem. Ceterum ne illud quidem licet definiri, quo merito tragicus Atheniensis ab Alexandrino distinguatur. 6. Ἀλέξανδρος] Τάξανδρος A. ταξάνδρος E. ἦ] Haec particula deest in MS. A. Küst. Om. etiam V. et expunxi post Ἀλεξανδρος. Γηρυόνης] Γηρυόνης A. B. V. quod legebat Kusterus. Suspectum est Ἀλετίδης: cuius loco reponi malim Ἀλετίδης. 7. Ἐλλείθνια] Ἐλλείθνια A. V. E. Οἰδίπους] Abundat hoc drama, et pertinet ad Nicom. Athen. Reines. 8. ἢ Πολυξένη] ἢ cum A. V. delevi. Item vellem post Τυνδάρεως id auferri licuisse. 11. παραδόξως Ἐδριπίδην] Inverti cum *V. 12. αὐτοῦ ἐστὶν] ἐστὶν αὐτοῦ A. E. *V. 13. Νικόμαχος Σταγ.] Vid. Menag. in Diogen. Laert. VIII, 88. V, 35. p. 303. Davis. in Ciceron. de Finibus V, 5. Hemst.
1. Θεοφράστου] Νικόμαχος inserit V. Mox ὡς... παιδικά om. Eudocia. Theophrastum iuvenis amasium tradit etiam v. Θεοφράστου. Ἡθικῶν] Ἡθικά V. Hinc exorti sunt qui Ethicorum editionem Nicomacheam ad filium quasi scriptorem traducerent: de quorum causa disseruit multis Stahr. Aristotel. T. II. p. 110. sqq. eiusque vestigia promens Pansch de Ethicis Nicomacheis p. 12. sqq. Verumtamen si quando disputatio de triplici Ethicorum exemplo curatius pertractabitur, non infimum in ea locum auguror Suidam sibi vindicaturum. Nam quod ille prodidit ab Nicomacho sex Moralium libros esse vulgatos, haud male convenit in hanc Nicomacheam editionem, ut cuius tres integri libri cum Eudemiorum totidem amicissime conspirent, decimus autem argumenta mirifice repetat dudum explicata. 4. Νικόμαχος ἱατρός] Vid. Menag. in Diog. Laert. V, 1. 6. τοῦ φιλ. — ἱατρός om. E. 9. καὶ tacite Gaisf. addidit cum *V. Νικομηδὶς] Vid. supra v. Ναῦς. Mox Νικομήθης· ὄνομα κύριον. ζήτη ἐν τῷ περὶ Ἀφύης, omiserunt A. V. 10. ὄνομα πόλεως. ὁ πολίτης Νικοπολίτης] καὶ Νικοπολίτης ὁ ἀπὸ τῆς αὐτῆς πόλεως A. V. 13. Νικόστρατος, Max.] Nicostratus librum scripsit de Musico fratre Rhythmonii, Orphei et Idomeeneae nymphae Maricae filio: Auctor fragmenti, quod cum Censorino adhuc editum c. 10. Ea nomina Vossius in ed. Lugd. an. 1650. putat esse commenticia. Menander rhetor. lib. II. de Genere Demonstrativo [T. IX. p. 249.] de stilo Nicostrati iudicium fecit. ait autem dictionem Xenophontis, Nicostrati, Dionis Chrysost. et Philostrati eius, qui imagines et heroica scripsit, ἀπλουστέρων esse et ἀφελειστέρων. Ita leg. pro ἀφελειστέρων, ut legit Vossius. Conf. Voss. de Hist. Gr. p. 420. Reines. Meminit Philostrat. de Vitt. Sophist. II, 32. p. 624, 15. ubi vid. Olear. Schol. Luciani ex Mark. Cod. de Saltat. 69. Huius intelligo τὸ βιβλίον τὸ Νικοστράτειον, quod ad se mitti petit Synesius Ep. 128. p. 264. B. Hermogen. περὶ Ἰδ. II. p. 396. 507. Vid. Vales. in Euagr. Hist. Eccl. p. 450, 30. Hemst. Μακεδῶν] Sic habent MSS. Paris. At priores editt. [cum Eudocia p. 310.] minus recte Μακεδόνων. Küst. 14. ἐτάχθη δὲ ἐν τοῖς κριθεῖσιν ἐπὶ δευτέροις δέκα ῥήτ.] Ex hoc loco constat duplicem olim fuisse apud Graecos oratorum celebrium decadem, priorem et posteriorem: quod etiam discimus ex Epigrammate Leontii Scholastici, Anthol. lib. III. p. 412. ubi Chiridius vocatur, Ἐλικῶν ῥητήρων τῆς προτέρας δεκάδος. Vide in eum locum Brodaeum. Küst. Ubi

consul et patricius. docuit autem et ipse Constantinopoli, fultque discipulus Lacharis. scripsit Artem rhetoricam et declamationes. Νικόμαχος, ex Alexandria Troadis oriundus, tragicus. scripsit tragoedias XI. ex quibus sunt et hae: Alexander, Eriphyle, Geryones, Aletides, Ilithia, Neoptolemus, Mysi, Oedipus, Persis, Polyxena, Trilogia, Metecbaenusae, Tyndareus, Alcmaeon, Teucer. Νικόμαχος, Nicomachus Atheniensis, tragicus, qui praeter omnium opinionem Euripidem et Theognin vicit. ex eius fabulis est Oedipus. Νικόμαχος, Nicomachus Stagiritis, philosophus, filius Ari-

stotelis philosophi, Theophrastique discipulus, et eiusdem, ut quidam tradunt, amasius. scripsit de moribus libros sex; item de Physica Acroasi patris sui. Νικόμαχος, Nicomachus medicus, et ipse Stagiritis, Machaonis filius, Aesculapii nepos, a quo genus duxit Nicomachus, pater Aristotelis philosophi, et ipse medicus. scripsit de Re Medica libros VI. et de Rebus Naturalibus unum. Νικομήδεια: Nicomedeae, urbs. et Nicomedeae navis. Νικόπολις. Civis eius dicitur Nicopolites. Νικοσθένης. Nomen proprium. Νικόστρατος. Nicostratus, Macedo, rhetor. hic relatus est in numerum decem il-

σύγχρονος Ἀριστείδου καὶ Δίωνος τοῦ Χρυσοστόμου· ἦν γὰρ ἐπὶ Μάρκου Ἀντωνίνου τοῦ βασιλέως. ἔγραψε Δεκαμυθίαν, Εἰκόνας, Πολυμυθίαν, Θαλαττουργούς, καὶ ἄλλα πλείστα· καὶ Ἐγκώμια εἰς τε τὸν Μάρκον καὶ ἄλλους.

Νικόστρατος, κωμικός. τούτου μέμνηται Ἀθήναιος ἐν β'. Δειπνοσοφιστῶν. λέγει δὲ ὅτι δράματα αὐτοῦ ἐστὶ Πάνδροςος καὶ Ἀντύλλος· ὅς καὶ Φιλεταιρὸν δοκεῖ εἶναι· καὶ Ἱεροφάντης, καὶ Κλει-
625 νή. ἔτι δὲ Ἀβρα, καὶ Ἡσίοδος, καὶ Διάβολος, καὶ 10
Ἀντερώσα, καὶ Ἐκάτη, Μάγειρος, Ὄτις, Πλοῦτος, Σῦρος, Ἀπελανόμενος, Ψευδοστιγματίας, καὶ Τοκιστής. ταῦτα ἐν παραθήκῃ εὗρον κείμενα.

Νικόφρων, Θήρωνος, Ἀθηναῖος, κωμικός, σύγχρονος Ἀριστοφάνους τοῦ κωμικοῦ. τῶν δραμάτων αὐτοῦ καὶ ταῦτα· Ἐξ ἔδου ἀνιῶν, Ἀφροδίτης γοναί, Πανδώρα, Ἐγγειρογαστρος, Σειρήνες.

6 Νικοχάρης, Φιλωνίδου τοῦ κωμικοῦ, Ἀθηναῖος, κωμικός, σύγχρονος Ἀριστοφάνους. τῶν δραμάτων αὐτοῦ, Ἀμυμώνη, Πέλοψ, Γαλάτεια, Ἡρακλῆς γαμῶν, Ἡρακλῆς χορηγός, Κρήτες, Λάκωνες, Λήμνιοι, Κένταυροι, Χειρογαστρος.

Νικῶεν καὶ Νικῶη. εὐκτικά.

Νίκων. οὗτος πύξ καὶ πάλην καὶ παγκράτιον καὶ δρόμον καὶ τὰλλα ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ Νεμέᾳ καὶ Ἰσθμοῖ καὶ ἄλλοις ἀγῶσι νικήσας, ἔλαβε στεφά-

Iacobsius Animadv. T. XI. p. 202. similiter contendit e recentis aevi oratoribus alterum quendam delectum institutum fuisse. Verum nulla huius partitionis vestigia tot rhetores aut grammatici servarunt, qui praestantissimos oratores in indices redegerunt. Itaque sophistarum numerum indicari censeo, qui laudem antiquae decadis vel aemularentur vel proxime accederent. Quamquam decem istius ordinis sophistae vereor ut calculis subductis confici queant. Ceterum Meinekium secutus Gaisfordus posuit ἐπιθευτέροις, de quo supra dictum in v. Ἀριστομένης: collato Suida v. Ὀμηρος Ἀνδρομάχου, συνηριδμήη τοῖς ἐπτά, ὃ τὰ δευτερεῖα τῶν τραγικῶν ἔχουσι.

3. Δεκαμυθίαν, Εἰκόνας, Πολυμυθίαν] Εἰκόνας, Πολυμυθίαν καὶ Δεκαμυθίαν V. 6. Νικόστρατος, κωμικός] Elus meminit Schol. Euripid. Phoen. 1017. Reines. Vid. v. Ταρναντιδίου, ubi fragmentum ex Nicostrato [immo ex Aeliano]. Libanius de vita sua p. 17. Photius Lex. v. Ὀρμενα. Tourp. MS. Eadem usque ad Ψευδοστιγματίας Eudocia p. 311. 7. τρίτῳ] β' vel δευτέρῳ A. B. V. E. Athenaei quamquam in libro secundo extant loci p. 47. E. 65. D. (Νικόστρατος ἢ Φιλεταιρός) tertii tamen memoriam rectissimam duco, quo laudetur Νικόστρατος ἢ Φιλεταιρός ἐν Ἀντύλλῳ pp. 108. C. 118. E. Nimirum haec loco depulsa esse arguit, quod Antyllum et Pandrosus nusquam Athenaeus docuit pro eadem haberi. Quamobrem oratio sic videtur instauranda: N. κωμικός. τούτου μέμνηται Ἀθήναιος. λέγει δὲ ὅτι δράματα αὐτοῦ ἐστὶ Πάνδροςος, καὶ Ἀντύλλος, [ὃδ μέμνηται ἐν τρίτῳ Δειπνοσοφιστῶν,] ὅς καὶ Φ. 8. Πάνδαρος] Athenaeus Πάνδροςος. Küst. ὃ καὶ] ὅς καὶ A. V. Quod Gaisfordus cum receperisset, infra sub v. Φιλεταιρός (quam glossam confersas cum Schol. Plat. p. 331.) perspexit esse legendum Πάνδροςος καὶ Ἀντύλλος, praecunte Meinek. Quaest. Scen. III. p. 12. Nimirum δὲ istud, olim voci Πάνδαρος pro correctione impositum, postmodum aberravit. Itaque reflexi. Deinde ei καὶ Φ. Eudocia. 9. Κλεινή] Athenaeus Κλίνη, i. e. lectus. Küst. 11. Ὄτις] Ὄτις A. *V. An leg. Πατριώται? Conf. Athenaeus XV. p. 700. B. Nullam fabulae Ὄτις mentionem facit Athenaeus, iis, quas enumerat Suidas, addens Πατριώται, et Βασιλεῖς. Gaisf. 13. ταῦτα — κείμενα] Haec verba in versione omisit Küsterus. Interpretatur Portus: Haec in appositione, i. e. in libri margine apposita reperiri. Ego ἐπέχω. Seqq. καὶ παροιμία· Ἐγὼ ποιήσω πάντα κατὰ Νικόστρατον. οὗτος κωμωδίας ὑποκριτής ἦν, δοκῶν κάλλιστα ὑποκρίνεσθαι, delevi cum A. V. male repetita ex v. Ἐγὼ ποιήσω. Gaisf. His igitur expulsis etiam crimen duorum Nicostratorum male confusorum evanuit, cuius Suidam insimulavit Meinekius l. l. p. 11. Ceterum παραθήκῃ quomodo tunc non invenit; cui sufficiens fortasse παρεθήκη: huius autem non alium, quam qui exemplis ab Wytenbach. in Plut. T. VI. p. 946. collectis inest, opinor esse significatum, id est additamenti vel operis secundarii, quod in marginibus extaret. Scilicet Nicostrato Sophistae, scriptori multum lectitatio, videtur quidam notitiam praemisisse comici, cuius fabulae dudum a bibliothecis exulabant. Quicquid tamen id fuit, comparandum certe ex v. Δαμόφίλος: ἔξ ὧν ταῦτά μοι εἰρηται ἐν ταῖς τῶν βιβλίων θήκαις.

1. Νικόφρων] Scribe Νικοφῶν. Sic enim Comicus hic vocatur a Scholiasta Aristophanis, Polluce, Athenaeo, et Etymologici auctore. Vide Meursium in Bibliotheca Attica. Küst. Praeferat Iungerm. in Polluc. VII, 32. Adde Meinek. Quaest. Scen. II. p. 59. Νικοφῶν ὁ κωμικός Herodian. π. μον. λέξ. p. 9, 28. Accedit similis dubitatio in v. Νικόφρων. Nihil tamen mutat Eudocia p. 311. ubi Nicophronem et Nicocharem posuit. 3. Ἀφροδίτης γοναί] Fabula haec laudatur a Schol. Aristoph. Av. 82. 1283. itemque a Polluce. Küst. Qui de Pandora dixit in v. Κοίμαι. 4. Ἐγγειρογαστρος] Immo Χειρογαστρος. Sic enim fabula haec appellatur a Polluce, Athenaeo et Etymologici auctore. Küst. Schol. Aristoph. Av. 1550. Νικοφῶν ἐν Χειρογαστροῶν γέννη: quem quasi pleniorum titulum fabulae Meinekius p. 60. agnovit. Sed Scholiastae ut supra laudatus est Ἐρμπίπος Θῶν. item deinceps Νικοφῶν Ἐγγειρογαστροῶν: ut γέννη corrupta vox ad senarium nunc mutilum debeat pertinere. Verum quod Χειρογαστρος etiam ad Nicocharem transfertur, recte idem monuit eam fabulam ab Nicochare esse abiudicandam. 5. Νικοχάρης] Vide Meursium in Bibliotheca Attica. Küst. Φιλωνίδου] Φιλωνίδου V. 6. Ἀριστοφάνους] τοῦ κωμικοῦ addit V. 8. Ἡρακλῆς χορηγός] Ἡρακλῆς om. V. 10. εὐκτικά] εὐκτικόν V. et E pr. Νικῶεν. εὐκτικόν Zon. p. 1402. Subsequebantur, denuo nobis eiecta: Νικῶ αἰτιατικῇ· Νικῶ μασι δὲ γενιτῇ. Ubi Gaisfordus: „Haec om. Küsterus: et credo abesse ab A. V. Conf. Abresch. Aeschyl. III. p. 209.” 11. Νίκων. οὗτος π.] Suidas supina negligentia ad Niconem hic refert, quae apud

lorum oratorum, qui ordinis inferioris habentur; aequalis Aristidis et Dionis Chrysostomi. vixit enim sub Marco Antonino Imperatore. scripsit Decamythiam, Imagines, Polymythiam, Thalatturgos, alia plurima. item encomia in Marcum et alios. Νικόστρατος. Nicostratus, comicus. huius meminit Athenaeus libro II. Dipnosophistarum, qui has ab eo fabulas scriptas fuisse dicit: Pandrosus, et Antyllus, quam fabulam Philetaero quidam tribuunt; Hierophantes, Cline, Habra, Hesiodus, Calumniator, Anterosa, Hecate, Coquus, Otus, Plutus, Syrus, Repulsus, Pseudostigmatias, Tocistes. Νικόφρων. Nico-

phon, Theronis F. Atheniensis, comicus, aequalis Aristophanis comici. ex fabulis eius sunt etiam hae: Ab Inferis rediens, Veneris natales, Pandora, Enchirogastores, Sirenes. Νικοχάρης. Nicochares, Philonidae comici F. Atheniensis, comicus, aequalis Aristophanis. ex eius fabulis sunt Amygone, Pelops, Galatea, Hercules uxorem ducens, Hercules Choragus, Creteses, Lacones, Lemniae, Centauri, Chirogastores. Νικῶεν. Et νικῶη. verba optativi modi. Νίκων. Theagenes pugil fuit. Et pugilatu, lucta, pancratio, cursu, ceterisque certaminibus partim Olympiae, partim Nemeae et in Isthmo toties victor exti-

ρους, ὡς φασί, χιλλούς καὶ τετρακοσίους. ἀπελθόν-
τος δὲ αὐτοῦ ἐξ ἀνθρώπων, τῶν ἀπεθανομένων
τις ὡς ζῶντι αὐτῷ παρεγένετο ἐπὶ τὴν εἰκόνα αὐ-
τοῦ, καὶ ἐμαστίγον αὐτήν· ἐς δὲ πεσοῦσα ἐκείνη
ἤμύνατο τὸν ὕβριστήν. τοῦ δὲ οἱ παῖδες ἐπέξῃσαν 5
φόνου ἐπὶ τῇ εἰκόνι· καὶ οἱ Θάσιοι καταποντοῦ-
σιν αὐτήν, κατὰ νόμον Δράκοντος Ἀθηναίου, ὑπερ-
ροῖζοντος φρονεῦντα καὶ τὰ ἄψυχα. ταύτην δὲ
ἡ Πυθία ἔχρησε κυκῶς Θάσιος πράττουσιν ἀνε-
νεγκεῖν. ἀπορούντων δὲ τῶν ἀλιέων περὶ τῆς ἀνα- 10
γωγῆς, τὰ δίκτυα χαλάσαντες ἐπὶ ἰχθῦς ἀνήνεγκαν
τὴν εἰκόνα· καὶ ἔστησαν αὐτήν οἱ Θάσιοι ὅθι καὶ
πρωτῶν ἦν.

Νικυρίς. ὄνομα τόπου.

Νίν. αὐτάς.

Ἐμμενίδας ὁ γ' ἐνθάδ' ὦν

εἶποι λεώς.

Σοφοκλῆς.

Σὺ τοι λέγεις νιν, οὐκ ἐγώ· σὺ γὰρ ποιεῖς
τοῦργον, τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὐρίσκε-
ται.

Καὶ σὺ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα
κρύψον κατ' ἄλλος, τῶνδ' ἕως ἂν ἐκμάθω
τίνας λόγους ἐροῦσι.

"Νινευί. πόλις. Καὶ Νινευίτης, ὁ ἀπὸ τῆς 626
αὐτῆς πόλεως.

Νιόβη. ὄνομα κύριον.

Νιρεύς. ὁ καλὸς καὶ εὐμορφος.

Νίσα. πόλις. Καὶ Νισαία, πόλις.

Νισαία. τῆς Μεγαρίδος νεώριον.

Νίσαιον. τόπος Περσίδος, ἔνθα ἵπποι ὠκι-
στοὶ γίνονται, Νισαῖοι λεγόμενοι. οἱ δὲ ὅτι πεδίον
15 μέγα τῆς Μηδικῆς, τῷ οὐνομά ἐστι Νίσαιον. τοὺς
οὖν δὴ ἵππους τοὺς μεγάλους φέρει τὸ πεδίον τοῦτο.
καὶ Νισαῖος, ὄνομα κύριον, καὶ ὁ πολίτης καὶ ὁ
ἵππος.

Pausaniam lib. VI. (c. 11.) p. 364. unde articulus hic depromptus est, de Theagene Thasio narratur. Kúst. Tetigit Iacobs. in Anthol. T. VIII. p. 147. Sed errorem ab Suida commissum esse eo minus fidem invenerit, quod Pausanias nullum commemoravit Niconem. Verum haec facilem habent explicatum. Nam Suidas cum posuisset Νίκων, celebratum illud vel per Augusti vitam, locus ille satis opportunus esse videbatur, cui quaedam ascriberentur de victoriis clarissimis, quasi sub communem notionem νίκων revocanda. Itaque factum ut Theagenes, exemplar athleticæ laudis insigne, pingui Minerva de Pausaniae copiis arcesceretur. πύκτης ἦν· πύξ οὖν] πύξ Α. Β. V. 13. Ἰσθμῶ] Ἰσθμοὶ Α. V. E pr. et Med.

3. ὡς] Particulam hanc nec Pausanias agnoscit, nec sensus admittit. Kúst. Deinde legendum παρεγένετο. 4. ἐς ὅν] εἰς ὃ Α. ἐς δὲ reduxi scripturam Β. V. E. Med. 5. ἐπέξῃσαν] ἐπέξῃσαν Α. ἐπέξῃσαν Med. Tum φόνον Β. E. Tollendum vero ἐπὶ 7. ὑπερορῖζοντος] ὑπερορῖζον τὸν V. Mox τὸν φρονεῦντα *V. φρονεῦντας edd. ante Kúst. 10. ἀπορούντων δὲ] ἀ. δὲ τῶν ἀλιέων dedi cum Α. V. omissis οἱ ἀλιεῖς, quae legebantur post ἀναγωγῆς. Nimirum Suidas omni modo Pausaniae narrationem contraxit. Tum παρὰ (περὶ *V.) τῆς ἀγωγῆς V. 11. ἰχθύων ἄγραν] ἰχθῦς Α. V. ἰχθύων Β. E. ἰχθύων θήραν Pausan. Tum ἀνήνεγκε Α. V. 12. καὶ ἔστησαν] καὶ om. Α. V. Tum οἱ Θάσιοι om. E. Med. Denique πρωτῶν ἦγεν *V. Quae sequebantur et Steph. Byz. petita, Νικωνία. πόλις ἐν τῷ Πόντῳ, πρὸς ταῖς ἑβραϊκῆς τοῦ Ἰσραήλ, deleverunt Α. V. Neque multum tribuerim glossae Νικυρίς. 15. αὐτόν, αὐτάς] αὐτόν om. Α. V. 16. Ἐμμενίδας ὁ γ' ἐνθ.] Sophocl. Oedip. Col. 43. 18. Καὶ Σοφοκλῆς] καὶ om. Α. V. Sequens locus est Electr. 624. sq.

1. νιν] νῖν V. Mox σὺ γὰρ ποτ' εἰς Α. 4. Καὶ σὺ μ' ἐξ ὁδ.] Versus Sophocl. Oedip. Colon. 113—115. nullo consilio prolati. Statim Gaisf. delevit cum Α. V. Νιναια. πόλις Οἰωνῶν ἐν τῇ μεσογαίᾳ. ὁ πολίτης Νιναιῖος, ἢ Νιναιεύς. Debentur Steph. Byz. 8. πόλις] Statim Α. V. omiserunt ex eodem fonte petita: Νινὸς ἢ ἐν Καρῖᾳ Ἀφροδισιᾷ, οἰκισθεῖσα ὑπὸ Πελασγῶν Αελέων· διὸ καὶ ἐκλήθη Αελέων πόλις. μετὰ δὲ Μεγάλη πόλις. εἴτα ἀπὸ Νίνου Νινὸς. ἔθνη αὐτῆς Νινοῦτης. Νί-
νος. πόλις Ἀσσυρίων αὐτῆ, ἢν ἔκτισε Νίνος, ἀνὴρ Σεμεράμιδος, ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ. ἔθνη αὐτῆς Νινοῦτης. χρῆσις τούτου παρὰ Ἡροδότῳ ἐν τῷ, Κατὰ τὰς Νινίας καλεομένης πόλεως. 10. ὁ καλὸς καὶ εὐμορφος praeter necessitatem coniungi miror, repugnante Herod. Epim. p. 189. coll. pp. 91. 263. καλὸς tamen haud scio an fluxerit ab ν. Κόχλος. Vide continuam glossam. 11. Νίσα] Sic Α. Νίσα ὄνομα πόλεως, καὶ Νισαία πόλις V. 12. Νίσατα] Νισαία Α. V. Sed hoc expulso una ex utraque glossa debuit confici. Inter Μεγαρίδος et νεώριον inserit V. Νιρεύς ὁ κόχλος. Νιρεύς ὁ θαλάσσιος. Deleverunt autem Α. V. quae petita fuerant e Stephano: Νισαία δὲ ἐκαλεῖτο καὶ αὐτὴ ἡ Μεγαρίς δλη, ἀπὸ Νίσου τοῦ Πανδίωνος. Ἑλλάνιος· Νισαίαν δ' εἶλε, καὶ Νίσου τὸν Πανδίωνος, καὶ Μεγαρέα τὸν Ὀγγήστιον. ἦγον τὸν ἀπὸ Ὀγγήστοῦ. ἦν δὲ πόλις Βοιωτίας. cum Α. V. 14. Νι-
σαῖοι λεγόμενοι] Vide Nostrum supra ν. Ἴππος Νισαῖος, et quae ibi notavimus. Kúst. Reinesius contulit Strab. XI. p. 525. Eustath. in Il. β'. 558. Isid. Charac. σταθμ. Παρθ. et Athen. V. p. 194. Conf. ν. Λεονάτος. 14. Μηδικῆς] Sic Α. V. C. Μη-
δείας E. Med. cum glossa superiore. τῷ Α. Β. E. Med. non φ, et mox οὐνομα V. E. Med. non ὄνομα: quorum utrumque stabilitur auctoritate Herodoti VII, 40.

tūt, ut mille et quadringentis coronis eum donatum fuisse ferant. cum vero e vivis iam excessisset, quidam ex vivi inimicis ad statuam eius accedens eam flagris caedebat: quae cum hominem subito casu oppressisset, iniuriam illatam ulta est. filii autem eius qui occisus fuerat statuam caedis postulantibus, Thasii eam in mare demerserunt, usi lege Draconis Atheniensis, qui etiam inanimam, unde homines perissent, exterminari iussit. postea Thasii cum calamitate confictantibus Pythia praecepit, ut statuam ex mari extractam reponerent. cum vero pisces anxii essent, qua ratione eam extraherent, retibus ad pisces capiendos in mare demissis statuam extraxerunt: quam Thasii in pri-

Suidae Lex. Vol. II.

stinum locum reposuerunt. Νικυρίς. Nomen loci. Νίν. Ipsas. Sophocles: Eumenidas indigenae eas vocarint. Idem alibi: Tu hoc dicis, non ego. tu enim rem illam facis. factis autem verba protrahuntur. Et iterum: Et tu pedem meum extra viam occulta in loco, donec audiero verba eorum, quae dicant. Νινευί. Urbs. Et Ninivites, civis eius. Νιόβη. Nomen proprium. Νιρεύς. Nireus, vir pulcher et formosus. Νίσα. Urbs. Et Nisaea, navale Megaridis. Νίσαιον. Locus Persidis, ubi nascuntur equi celerrimi, qui vocantur Nisaei. alii vero dicunt esse magnum Mediae campum, qui nomen sit Nisaeum. hic igitur campus equos magnos producit. Et

Νίσιβις, Νισίβεως. ὄνομα πόλεως. καὶ Νισίβηνός ὁ πολίτης.

Νισσόμενος. ἀναστρεφόμενος. Καὶ Νισσοντο, ἀνεστρέφοντο.

Νίσος. ὄνομα κύριον. Νίσω δ' ἔλαχεν ἡ Μεγαρίς. 5

Νιτάριον καὶ Βιτάριον. ὑποκοριστικὰ πρὸς γυναῖκα. νιτάριον, οἶον νεόττιον, τουτέστι, κοράσιον. Σήμμαχος δέ φησι, Νίταρος πολὺς ἐπὶ μαλακίᾳ ὀνειδιζόμενος καὶ Βάτος. καὶ τὰς μικρὰς καὶ θηλείας βατύλας ἔλεγον· καὶ Θεοπόμπου δρᾶμα 10 ἔστι Βιτύλη. οἱ δὲ φασιν εἶδη φυτῶν. θέλει οὖν εἰπεῖν, ὅτι ὡς ἄνθη με εἶχεν. Ἀριστοφάνης.

627 "Καὶ νῆ Δ' εἰ λυπομένην γ' αἰσθοιτό με, νιτάριον καὶ βιτάριον ὑπεκορίζετο.

Νιτάριος. ὄνομα κύριον.

Νιτέρειον. ἀπρωτήριον.

Νίτωκρῖς. ὄνομα κύριον.

Νιτρία. τόπος.

Νίτρον.

Νιφάδες. σταγόνες.

Νιφετός. ἡ κατάλεπτος καταφερομένη χιῶν. τέσσαρες εἰσι πήξεις τῆς ἐν τῷ ἀέρι ὑδατώδους πήξεως· ὑπὲρ γῆν μὲν ἄνω, ἐπ' ἔλαττον μὲν χιῶν, ἐπὶ πλέον δὲ χάλαζα· ἐπὶ γῆς δὲ κάτω, ἐπ' ἔλαττον μὲν πάχνη, ἐπὶ πλέον δὲ κρύσταλλος· ὁ δὲ νιφετός πῆξις οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ μάλλον περὶ τὴν ἄλλοιαν χροιάν ἢ ποιότητος αὐτῆ. Ἄτε τῆς χώρας τῶν Σκυθῶν θαυμά νιφετῶ παλυνομένης, καὶ ἀδύνατον ὄν αὐτοῖς ἄνευ κρυμῶδους καταστήματος βιοτεύειν. Καὶ αὐθις.

15

Ἐς δὲ σ', ἀνασσα,

τοῖην γὰ νιφθεῖς κρυμῶς ὀπωροφορεῖ.

1. ὁ πολίτης Νισίβηνός] καὶ Νισίβηνός ὁ πολίτης A.*V. qui supra om. Νισίβεως. Ceterum post Νίσος deleverunt A. V. Νίσουρος. νῆος μία τῶν Κυκλάδων· ἢ καὶ Πορφύρις, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ πορφύρων (πορφύρων B. E.). σύγκειται παρὰ τὸ νῶ τὸ νήχομαι, καὶ τὸ σύρω. ἐπισύρη (ἐπισύρη B. E.) γὰρ φασὶ Πολυβοῆτῃ τῷ Γίγαντι μέγιστον τμήμα (κῶμα E. pr.) τῆς Κῶ νήσου, γόλω Διὸς πλήξαντος (πνίξαντος E. Med. πνήξαντος B.) Ποσειδῶνος τριαίνῃ ἢ Ποσειδῶν ἐπ' αὐτὸν ἀφείδεν τοῦ μὲν ἡμαρτε, τῆς δὲ Κῶ πολὺ τι ἀποτεμῶν τῇ βολῇ τῆς τριαίνης ἐπικατέστρεψε τῷ Γίγαντι τὸ τμήμα, καὶ εἰς νήσον ἀπέτελεσε. δοκεῖ δὲ πεπλασθῆαι ὁ μῦθος παρὰ τὴν ἐγγύτητα τῆς Νισύρου πρὸς τὴν Κῶ, καὶ τὴν ὡς πρὸς ἐκείνην σμικρότητα. φέρεται δὲ ἀγαθὸν οἶνον ἢ Νισουρος. 3. Νισσόμενος] ll. v. 186. Νισσοντο] ll. μ. 119. 5. Νίσος Edd. Νίσω δ' ἔλαχεν] Vide Pausan. 1, 39, 4. Rariorem verbi λαχεῖν structuram in simili narratione posuit Strabo libro IX. extremo. 6. Νιτάριον καὶ Βιτάριον] Ex Scholiasta Aristoph. Plut. 1012. sed ubi legitur Νιτάριον καὶ Βάτιον, per simplex τ. Κῆστ. Νιτάριον et Βιτάριον A. V. Vocem a Niteti, filia Apriae, regis Aegypti, cuius consuetudine ita delectaretur Cambyses, ut ab ea ad bellum Aegyptiis inferendum incitari se pateretur (Athen. XIII. p. 560.) derivabat Reinesius. 8. δι. Νίταρος] νίταρος A. V. Νίταρος Med. φησιν Gaisf. rellquit. Tum πολὺς A. B. V. E. Med. pro πολὺ. Vide vel Aeschyl. S. Theb. 6. 9. Βάτιος] βάτος A. B. V. E. qui mox addiderunt καὶ ante θηλείας cum Med. repugante Schol. 10. ἐκάλουν] ἔλεγον A. V. Schol. 12. με εἶχεν] με om. A. V. 13. καὶ νῆ] καὶ om. A. B. V. Mox λυπομένην A. Tum αἰσθοιτό A. V. 14. νιτάριον ἂν καὶ βάτιον] Sic Editiones, nisi quod νιτάριον Gaisfordus: νιτάριον καὶ βιτάριον A. V. et ut videtur B. Quae scriptura propius vulgato ad Bentleianam accedit emendationem. 15. 16. Glossae parum probabiles; quarum Νιτέριον agnoscit Zon. p. 1402. Suspicionem vero haud leviter confirmat *V. talem ordinem instituens: Νίτιν· Νιτάριος· Νιτρία· Νίτρον· Νίτωκρῖς· Νιτέρειον. 16. Νιτέρειον] Post h. v. Gaisf. delevit cum A. Νίτιν· Πάσαν διοχλεύσθαι γυναῖκα νίτιν. Ubi sic Küsterus: „Νίτιν] Inepte et ridicule Suidas partem vocis pro integra voce lectori hic obtrudit. Νίτιν enim est tantum cauda vocis γυναικωνίτιν, quae apud scriptorem, unde sequens ὄψις deprompta est, culpa librariorum divisim sic scripta erat, γυναῖκα νίτιν. Haec res deceptit Suidam: qui et alibi non semel in eundem lapidem impexit, dum vel voces corruptas pro sanis vel dimidiatas pro integris lectori exhibet: ut alibi pluribus probavimus." Πάσας *V.

1. γυναικός] κύριον A. E.*V.

2. Νιτρία] V. supra v. Ἀμοῦς et Boisson. in Anecd. T. V. p. 43.

3. Νίτρον] Ad h. v.

E. habet in marg. Σαπὺν, [τὸ σαπώνιον Herod. Epimer. p. 91. cf. Zon. p. 1402.] Vid. Du Cangium in Σάπων. Tum delevit Νίτρα λευκὴν. ἀπὸ συζκοπῆς ἢ λέξις. νιτρία γὰρ φραμεν ἐντελῶς, cum A. V. quae sumpta sunt ex Etymol. M. Κέκροπος B. E. pro συζκοπῆς. Paulo infra omisi cum A. V. Νιφάτης. ὄρος Ἀρμενίας. Ταύρος προμνώρειαν, ἐνσκοπέλον τε Νιφάτην. Et haec ex Steph. Byz. Gaisf. 5. κατάλεπτος] κατάλεκτος V. κατά λεπτόν recte Photii editor cum Zon. p. 1401. 6. πήξεις] τάξεις V. Mox ὑδατώδους πήξεως ὑγρότητος A. V. Lex. Bachm. p. 309. et Photius, ὑδατώδους om. E. Nos ὑγρότητος expulimus ut interpretationem parum utilem; atque haud scio an debuerim etiam τάξεις probare. Ceterum conferas vel Plutarch. de pr. frig. p. 953. f. 9. μὲν] δὲ V. 11. Ἄτε τῆς] Ex Menandri Exc. Legatt. [p. 107. ed. Paris. 297. Nieb.] Vid. v. Παλυνομένης. Τουρ. Mox κρυμῶδους V. 12. παλυνομένης νιφετῶ] νιφετῶ παλυνομένης A.*V. Menand. 15. Ἐς δὲ σ', ἀνασσα] Distichum (etiam in v. Κρυμῶς repetitum) Antiphili VIII. 5. 6. Anthol. Pal. VI, 252. Debit ad aliam glossam referri.

Nisaens, nomen proprium et civis et equi. Νίσιβις. Nisibis, Nisibeos, nomen urbis. civis Nisibenus. Νισσόμενος. Veniens. Et Νισσοντο, veniebant. Νίσος. Nomen proprium. Megaris autem Niso sorte obtigit. Νιτάριον. Nitarium et Bitarium. sunt nomina diminutiva mulierum. Et Νιτάριον dictum est, quasi νεόττιον, puellula. Symmachus vero dicit, Nitaram et Batum ob mollitiem infames fuisse. parvas etiam et feminas Βατύλας vocabant. et Theopompi extat fabula Βατύλη. alii vero dicunt, esse genera plantarum. significare igitur vult, eum florum loco me habuisse. Aristophanes: Et hercle si me forte tristem cerneret, Nitarium et Bi-

tarium per lusum me appellabat. Νιτάριος. Nomen proprium. Νιτέρειον. Promontorium. Νίτωκρῖς. Nomen proprium. Νιτρία. Locus quidam. Νίτρον. Νιφάδες. Guttae. Νιφετός. Nix minutior ex aere decidens. quattuor modis aquosi humores in aere per frigus densantur: supra terram quidem nix, quae est minus concreta; magis vero grando. at infra in terra, minus concreta est pruina, magis vero glacies. nix vero non est concretio, sed potius qualitas eius in diverso colore consistit. Quippe cum Scythiarum regio crebro nivibus conspergatur, et ipsi nullo modo nisi sub frigiditate coelo vivere possint. In Epigrammate: Tibi vero, reginae,

Νίφει. χιονίζει.

Και ἔπειτα νιφάδεσσιν εὐκότα.

Και Νιφόμενος, χιονιζόμενος.

Νιφοστιβείς. δίνυγροι.

Και γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα
τιμαῖς ὑπέκει. τοῦτο μὲν νιφοστιβείς
χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει.

Νόημα. ἐφεύρεμα.

Τὸ μὲν νόημα τῆς Θεοῦ, τὸ δὲ κλέμμ' ἐμόν.

οὕτω γὰρ οἱ δημαγωγοὶ ἀστειζόμενοι ἔλεγον τὰς 10 ρίδης καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους.

ἐαυτῶν ἐπινοίας τῆς Θεοῦ· ὅτι ἡ μὲν Θεὸς ὑπέβη-
λεν, ἤρπυσεν δ' ἐγώ.

Νοήμονος.

Νοητά. τὰ μὴ αἰσθητά, τὰ ἀόρατα.

5 Νοθεύει. ἀπατᾶ, ἀπαλλοτριοῖ.

Ἡ Νοθεία. ἡ λαθραία γέννα, ἡ πορνεία.

628

Νοθεία. τὰ τοῖς νόθοις ἐκ τῶν πατρῶων διδο-
μενα οὕτω καλεῖται· ἦν δὲ μέχρι χιλίων δραχμῶν.
οὕτω Ἀνσίας καὶ Ἰσαῖος καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Ὑπε-

1. Item Hesychius. Νίφει Photius. 2. Καὶ ἔπειτα νιφ.] Homerus II. γ. 222. Küst. Exemplum pertinet ad v. Νιφάδες. 5. Καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτ.] Sophocli. Ai. 669 — 672. δεινότητα V. apud Gaisf. 7. Hinc denuo Gaisf. Stephani copias cum A. V. expulit: Νίψα. πόλις Θράκης, παρὰ Ἡροδότῳ. Νόαι. πόλις Σικελίας· ἢς ὁ πολλὴς Νοαῖος. Posteriorem glossam illustraverat Palmerius in Diod. XI, 78. 8. ἐφεύρεμα] ἐφεύρεμα dedi cum A. B. V. E. quam scribendi rationem (ab Lobeckio in Phryn. p. 445. sq. confirmatam) agnoscit Schol. Flor. Eurip. Hec. 622. 9. Τὸ μὲν νόημα τῆς Θεοῦ.] Haec leguntur etiam infra v. Τὸ μὲν νόημα. Küst. Ex Schollis Aristoph. Equ. 1200. sed melius dispositis. Omnium vero rectissime glossa posterior: ὅτι δὲ μὲν Θεὸς ὑπέβαλεν, ὁ ἐργασάμενος δ' ἐγώ. Τὸ δὲ v. V. Ox. τὸ κλέμμ' vulg. 10. ἀστειζόμενοι] ἀστίζόμενοι A.
3. Νοήμων νοήμονος] Νοήμονος ex A. V. nondum repositum miror. 4. τὰ μὴ ὁρατά, καὶ ἀπλῶς τὰ μὴ αἰσθητά] τὰ μὴ αἰσθητά, τὰ ὁρατά A. V. (ὁρητά *V.) τὰ μὴ ὁρατά B. τὰ ἀόρατα Photius sive Lex. Bachm. p. 309. praebuit. 5. ἀπαλλοτριῶν, ἀπατᾶ Hesychius; hoc om. Zon. p. 1407. Statim Gaisfordus delevit cum A. V. ζῆται μαρτυρίαν ἀκριβεστάτην τῆς νοθεύσεως τῶν θείων γραφῶν ἐν τῇ τοῦ μακαρίου Λογοθέτου μεταφράσει, τῆ εἰς τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγίου Λουκιανῶ. φησὶ γὰρ οὕτως· Ὁ θεῖος τοῖνον οὗτος Λουκιανὸς καὶ τὰς ἱερὰς βίβλους ἰδὼν πολὺ τὸ νόθον εἰσδεξαμένος, τοῦ τε χρόνου λυμνημένου πολλὰ τῶν ἐν αὐταῖς, καὶ τῆς συνεχοῦς ἀπ' ἑτέρων εἰς ἕτερα μεταθέσεως, καὶ μέντοι καὶ τινῶν ἀνθρώπων πονηροτάτων, οἳ τοῦ Ἑλληνισμοῦ προεστήκεισαν, παρατρέφαι τὸν ἐν αὐταῖς νοῦν πειρασάμενον, καὶ πολὺ τὸ κίβδηλον ἐν ταῖς σπειράντων· αὐτὸς ἀπάσας ἀναλαβὼν ἐκ τῆς Ἑβραϊδοῦ ἀνευέωσατο γλώττης, ἦν καὶ αὐτὴν ἠκριβωκᾶς ἐς τὰ μέγιστα ἦν, πόνον τῇ ἐπανορθώσει πλείστον εἰσενεγκάμενος. Quae descripta fuerant ex v. Λουκιανὸς ὁ μάρτυς. Pergit Gaisfordus: „Operae autem pretium putavi integrum Metaphrastae locum, quem ex cod. MS. perantiquo in bibliotheca Collegii Novi custodito (n. 149.) nuper descripsi, hic apponere. Σαμῶσατα πόλις τῆς Συρίας ἔστιν· Ἐδφράτης τῇ πόλει παραρῆει· πατρὶς ἡ πόλις Λουκιανῶ. οὗτος τῶν ἐδ γενομένων ἀνὴρ, ὡς ὁ περὶ αὐτοῦ λόγος διδάξει· γεννήτορες Χριστιανοὶ τῷ ἀνδρὶ· σπουδῆ τοῖς γεννήτοσι Λουκιανὸν ἐκ πρώτης τριχῆς τῇ θεοσεβείᾳ ὁδομύσεισθαι, καὶ τελευτήσαντες ἄμωρον αὐτὸν καταλείπουσιν, ἔτος που δωδέκατον ἄγοντα· ὁ δὲ μόνην ὡς περ παράκλησιν ἐπὶ τῇ τῶν γονέων ἀποβολῇ τὸν θεὸν εὐρηκῶς ἐς τινὰ θεῖον καταφεύγει· παρὸν πάντα τοῖς πενομένοις τὸν πλοῦτον διανεμήμενος. καὶ παρὰ τὴν πρῶτην ἡλικίαν Μακαρίῳ τινὶ τὴν Ἑδέσαν οἰκοῦντι καὶ τὰς ἱερὰς διερμηνεύοντι βίβλους ἀνδρὶ συγγενόμενος, πᾶν δὲ τι κάλλιστον ἐν ταῦταις ὑπῆρχεν ἐν ἄλλῳ χρόνῳ συνέλεξε· καὶ πρῶτα μὲν τῷ τῆς παλιγγενεσίας λουτρῷ προσελθὼν, δι' ὕδατος τε καὶ πνεύματος ἀναγεννηθεὶς, πρὸς τὸν μοναδικὸν ἀπέκλινε βίον· ἔπειτα δόξαν αὐτῶ οἶνον καὶ οἰνοπώγας εἰς τέλος ἀπέχεσθαι, εὐδὸς ὡς περ ἐκ πρώτης γραμμῆς πρὸς ἡδονὰς πιάσας τὰς τῆς σαρκὸς ἀπεμάχετο, νηστείας δὲ τυπῶν ἐαυτὸν εἰς ἔθους ἡγάγε πῆξιν κατὰ τὴν ἐνάτην ὥραν ἅπας τῆς ἡμέρας σιτίζεσθαι· ἦσαν δὲ καὶ τινες αὐτῷ ἡμερῶν περίοδοι, ἐν αἷς καὶ διη τοῦτον ἄσιτον εἶχεν ἡ ἐβδόμη· τὸν γε μὴν πλεονα τῆς ζωῆς χρόνον προσευχαῖς καὶ δάκρυσιν ἐνεμεν. εὐτριπέλλας μὲν οὐν τοσοῦτον ἀπέχετο καὶ γέλωτος, ὅσῳ ταῦτα καὶ γελῶτων ἀληθῶς ἐκρινεν ἄξια· τὸν δὲ τῶν πενθοῦντας καὶ ζηλοῦν ἐσπευδε, καὶ μακαρισμῶν ἀξίους ἠγείτο, τὴν δὲ σιωπὴν ἀσπαζόμενος, καὶ τῇ συνεχῇ (συνεχεῖ) μελέτῃ προσκείμενος ἐπὶ συννοίας ὠρατο· ἀεὶ καὶ κατηφείας πλήρης τοῖς σταβάλλουσιν, εἰ καὶ τῷ πνεύματι διαπαντὸς ἐν ἑαυτῷ ἠγαλλίατο καὶ ἔχαιρεν· εἰ δὲ ποτε καὶ ἤματι δόξειεν αὐτῷ προσέσθαι τοῦ στόματος, αἰθεῖα γραφαὶ τὸ λαλοῦμενον ἦν· τοσοῦτος γὰρ αὐτῷ θεῖος τοῦτον ἔρωξ ἐνέσκηπεν, ὡς μὴ δὲ θῆνος σχεδὸν ἐθέλειν τῇ περὶ ταύτας διηγεκεῖ μελέτῃ μεταλαμβάνειν· εἶποτε δὲ καὶ τὸ σῶμα τὰ μέγιστα διαναπαύσειν ἠβούλετο, οὐκ ἄνευ εὐχῆς ἐκτενοῦς, οὐδὲ ἄνευ θερμῶν σακρούων καὶ γονάτων κλισεως θῆνος μετείχεν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν πρῶτην ἐτι καὶ παιδικὴν ἄγοντι τὴν ἡλικίαν τῷ ἁγίῳ κατωρῶδο· ἐπεὶ δὲ ἦδη ταύτην τε ὑπερέβη καὶ εἰς νεανίσκουσ τελέειν ἤρξατο, ἀσπασάστον μὲν τὴν σάρκα τῷ πνεύματι τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ ἁγίου πνεύματος παρεστήσατο· τισὶ δὲ τῶν εἰς βρώσιν λεπτῶν τὸ σῶμα συνίστη, ὡς ἐφ' ἱκαναῖς ἡμέραις ἀρτῶ μόνῳ πεχοῦσθαι, καὶ μὴ δὲ ἀρτῶ ταῖς πλεοσιν, ἀλλὰ τινὶ καὶ τούτου πρὸς τροφὴν λεπτοτέρῳ· ὕδωρ δὲ αὐτῷ ποτὸν ἤδιστον· ἔστι δὲ δετε καὶ τῆς τοῦ πυρὸς ἀπέχετο χρήσεως· καὶ οὕτως εἰς ἅπαν τῆς κατ' ἀνδρῶνον ἀρετῆς ἀφικόμενος, τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ τάγματα πάντων ὑπῆρξεν ὀνομαστότατος. τῇ οὖν Ἀντιοχείῳ ἐκκλησίᾳ φέρων ἐαυτὸν δίδωσι, καὶ εἰς ἱεροσολύμων προβάς διδασκαλεῖον μέγιστον ἐκεῖ συνεστήσατο, τῶν ἵπανταχοῦ σπουδαιοτάτων ὡς αὐτὸν ἀλλαχόθεν ἄλλων ἀφικνουμένων. ἡσχητο δὲ τὴν δευτερογραφίαν, καὶ τὸ ἐκείθεν αὐτῷ ποριζόμενον ἄμα μὲν ἑαυτῷ πρὸς τροφὴν ἄμα δὲ καὶ τοῖς πένθησιν ἐχορήγει· καὶ γὰρ εἰ μὴ πρὶν ἢ τροφῆς οὗτος μεταλάβοι ἕτεροι τοῦ ἀπὸ τῶν αὐτοῦ χειρῶν βίον μετάσχοιεν, ἀδικίαν τὸ πρῶγμα ἐπίθετο. οὗτος τοῖνον καὶ τὰς ἱερὰς βίβλους ἰδὼν πολὺ τὸ νόθον εἰσδεξαμένος, τοῦ τε χρόνου λυμνημένου πολλὰ τῶν ἐν αὐταῖς, καὶ τῆς συνεχοῦς ἀπ' ἑτέρων εἰς ἕτερα μεταθέσεως, καὶ μέντοι καὶ τινῶν ἀνθρώπων πονηροτάτων οἳ τοῦ Ἑλληνισμοῦ προεστήκεισαν παρατρέφαι τὸν ἐν αὐταῖς νοῦν πειρασάμενον, καὶ πολὺ τὸ κίβδηλον ἐν ταῖς διασπειράντων, αὐτὸς ἀπάσας ἀναλαβὼν ἐκ τῆς Ἑβραϊδοῦ ἀνευέωσατο γλώττης, ἦν καὶ αὐτὴν ἠκριβωκᾶς ἐς τὰ μέγιστα ἦν, πόνον τῇ ἐπανορθώσει δετε πλείστον εἰσενεγκάμενος. οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ τὴν καθαρότητα τῶν θείων δογμάτων εἰς ἑν ἐφ' ἑτέρων τῶν κατ' ἐκείνων τὸν χρόνον γενομένων ὑπὲρ τοῦτον εὐροῖ φυλαττομένην;” 7. καὶ τὰ τοῖς] Sed tunc scribitur νοθεία, et est plurale neutrum. Vide Harpocrationem, ex quo Suidas. Küst. Νοθεῖα pro καὶ A. *V. C. Recte Photius: Νοθεῖα. (Νόθια MS.) τὰ τοῖς. 9. οὕτως Photius. Ἀριστοφάνης] Av. 1643. Supra ἦν δὲ καὶ μέχρι A. 10. Δημοσθένης] P. 691, 19.

cum talis sis, vel gelidum frigus roma producit. Νίφει. Ningit. Verba nris floccis similia. Et Νιφόμενος, qui nive conspergitur. Νιφοστιβείς. Nivosi. Etenim rigidissima quaeque et durissima honoribus cedunt. nimirum partim nivosae hiemes locum dant frugiferae aestati. Νόημα. Inventum. Commentum quidem est Deae, ad furtum meum. sic enim demagogi cavillantes consilia sua ad Deam referebant:

Dea quidem suggestit, at ego rapui. Νοήμονος. Νοητά. Quae mente percipiuntur, quae sub sensum non cadunt. Νοθεύει. Adulterat, corrumpit. Νοθεία. Genus spurium, soboles spuria. Νοθεία. Sic vocatur pars honorum paternorum, quae nothis dabatur. ea autem erat usque ad mille drachmas. sic Lysias, Isaeus, Aristophanes, Hyperides, Demosthenes in oratione contra Aristocratem.

Νόθος. ὁ ξένος.

Νομάδες. βοσκόμενοι ἀγέλαι. καὶ ἔθνη Σκυθικά.

Νομάδεσι γὰρ ἐν Σκύθαις
ἀλάται Στρατῶν.

Ἀριστοφάνης. ἐπὶ τῶν παρενοχλούντων καὶ ἐπιμερόντων. ἐπειδὴ οἱ Σκύθαι τῷ χειμῶνι διὰ τὸ ἀφορητὸν αὐτοῦ ἐφ' ἀμαξῶν τὰ πράγματα βάλλοντες, ἀπαίρουσιν εἰς ἄλλην χώραν. ὁ δὲ μὴ ἔχων ἐκεῖσε ἀμαξάν ἄτιμος παρ' αὐτοῖς κρινεται. φησὶν οὖν 10 καὶ οὗτος ἐνοχλούμενος. τοῦτό φησι,

Νόσον νοσοῦμεν τὴν ἐναντίαν Σάκας.

Ἀριστοφάνης. ὁ δὲ Σάκας οὗτος τραγωδίας ἦν ποιητής. οὕτω δὲ ἐκαλεῖτο διὰ τὸ ξένος εἶναι. ὁ αὐτὸς Ἀριστοφάνης.

Ὁ μὲν γὰρ ἂν οὐκ ἄστος εἰσβιάζεται·

ἡμεῖς δὲ φυλῆ καὶ γένει τιμώμενοι,
ἄστοι μετ' ἀστών, οὐ σοβούντος οὐδενός,

ἀνεπτόμεσθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν ποδοῖν.

τούτέστι, παντὶ σθένει.

Νομαδίτης. ὁ ἰδιώτης βίος.

Νομάδων. ἀγρίων, βαρβάρων· οἱ λεγόμενοι Ἀμαξοφόρητοι ἢ Ἀμαξόβιοι.

Νομάρχαι. οἱ κατὰ τέλη τῆς χώρας ἀρχόντες παρ' Αἰγυπτίοις· οἱ ἦσαν ἐπὶ Πτολεμαίου, τοῦ 629 5 μετὰ Ἀλέξανδρον τὸν Φιλίππου.

Νομάς. ὄνομα κύριον. ὁ Ῥωμαίων νομοθέτης.

Νομαί. μερισμοί.

Νομαία. ἡ ἐκ τῆς νομῆς. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Καὶ σοὶ ἐπιθόξει χιμάραιο νομαίης
αἶμα.

Νομεύς. ποιμὴν, βοσκός.

Νομή. ὁρμὴ πυρός. Τὴν νομὴν τοῦ πυρός ἐνεργὸν συνέβη γενέσθαι καὶ πρακτικὴν.

Νομιζόμενα. νόμιμα, ἢ ὑπολαμβάνόμενα.

16 Ἀριστοφάνης·

Οὐκοῦν τὰ νομιζόμενα σὺ τούτων λαμβάνεις.
ἐπειδὴ νόμος ἦν, τὰ ὑπολειπόμενα τῆς θυσίας τὸν ἱερέα λαμβάνειν· δέρματα καὶ κωλαί.

Νομίζουσιν. ἀντὶ τοῦ, νομίσματι χρωῶνται.

20 Καὶ Νομίζουσιν, ἀντὶ τοῦ ἡγούνται. Ἦνπερ μεγίστην τιμὴν παρὰ βασιλέως ἐς ἰδιώτας νομίζουσι.

1. ξένος] ὁ ξένος A. V. Vid. Cuper. Obs. I. p. 118. Delevi autem cum iisdem MSS. θεῖόν τι τὸ γνήσιον ἐν τοῖς κατ' ἀνθρώπων (κατὰ τῶν Küster.) τόκοις. διόπερ ὁ μὴ τοῦτ' ἔχων νόθος, οἷα ἐστρατημένος τοῦ θεοῦ. παρὰ τὸ νό στερητικόν. ἐντεῦθεν δὲ νόθα καὶ τὰ ἀπλῶς ξένα μεταφορικῶς. Gaisf. 4. Νομάδεσι γὰρ ἐν Σκ.] Aristoph. Av. 942. Vide ibi Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. Küst. Lexico Νομάδεσι cum v. Ὑραντοδόνητον. 5. Στρατῶν ἀλάται] ἀλάται Στρατῶν A. V. E. Med. 6. καὶ ἐπιμερόντων] Immo καὶ μὴ ἐπιμερόντων. Küst. Vereor ut recte: si quidem homo studiosus, qui his proverbialium sententiam tribuit, ad mendicationem poetae apud Aristophanem respexit. Ceterum de Scytharum vita erratici diximus in Dionys. Perieg. p. 705. 10. φησὶν οὖν καὶ οὗτος, ἐνοχλούμενος δὲ τ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli nihil omnino faciunt ad vocem Νομάδες, nec scio quid somniaverit compiler, cum ea huc afferret. Küst. Interim mutata distinctione post ἐνοχλούμενος abiecti particulam inutillem δὲ cum A. *V. Post Σάκας quod Gaisf. inseruit Ἀριστοφάνης cum A. V. id potius sic pronuntiandum videbatur, φησὶν Ἀριστοφάνης (quae potuerunt etiam versiculo subiungi), Νόσον... Σάκας. Deinde cum posterior animadversio de Sacas recurrat sub v. Σάκας, homines opinor industrius, quos memoria Scythici nominis commovisset, ista marginibus appinxisse. Versus autem male diremti sunt Av. 31—35. Ubi Ὅσον... Σάκας *V.
1. In βαρβάρων desinit Photius. 2. Ἀμαξόβιοι] Statim Gaisf. glossas cum A. V. delevit ex Stephano petitas: Νομαντία, ἡ καὶ Νοομαντία, πόλις Ἰβηρίας παρὰ Ἰόβη. Νόμβα. πόλις Ἰουδαίας, παρὰ Ἰωσήφῳ ἐν Ἀρχαιολογία. 3. Νομάρχαι] De quo pauca Albert. in Hesychium. Adde Rudorffium in Niebuhr's Mus. Rhen. II. p. 75. 4. τοῦ] τὸν A. 8. Νομαία] Vid. vv. Σιήνη et Ἐπιθόξει. Tour. MS. ἐν Ἐπιγράμμασι (sic *V.)] Theodoridae IV, 3. Anthol. Pal. VI, 157. 9. χιμάραιο] χιμάραιο A. E. *V. χιμάραιο Med. Antea supplendum nomen Ἰόργος. 11. βοσκός, ποιμὴν Photius. 12. Τὴν νομὴν τοῦ πυρός ἐνεργ.] Fragmentum hoc legitur apud Polyb. I, 48. Küst. Ubi legitur συνέβαινε γίνεσθαι. 15. Ἀριστοφάνης] Plut. 1186. 16. σὺ τούτων] σὺ om. A. V. Tum λαμβάνεις A. 17. ἐπεὶ *V. τὰ ὑπολειπόμενα τῆς θυσ.] Idem Noster docet supra v. Κωλακρέτης. Küst. 18. κωλαίης] Leg. Κωλαίς. Vid. Hemsterh. in Plut. p. 464. Tour. MS. κωλαίς Wessel. in Petiti LL. Att. p. 75. Gaisfordus κωλαί cum V. κλάι A. Ut nominativus ne miremur facit v. Κωλακρέτης: ἅ εἰσιν οἶον δέρματα καὶ κωλαί. 19. Νομίζουσιν] Aristid. II. p. 145. Βυζάντιοι σιδήρῳ νομίζουσι. Polyaeon. p. 472. ἐξωρημένα νομίσμας: Leg. νομίσαι, exire solitos esse, vel, pro more exire. Philo Ind. II. p. 592. ubi male Mangeius. Menander p. 95. νομίζουσι Χριστιανοί. Tour. Dukerus respici putavit Thucyd. II, 15. ubi νομίζουσι interpretatur Schol. κατὰ νόμον ποιοῦσιν. Sed repugnat

Νόθος. Peregrinus. Νομάδες. Greges pecudum pascantium. item gentes Scythicae. Aristophanes: Nomades inter Scythas vagatur Strato. dicitur de iis qui aliquos turbant, nec constanter in aliquo loco permanent. Scythae enim propter intolerabile frigus hiemis, rebus suis in currus impositis, in aliam regionem descendant. ille vero qui currum non habet, infamis apud ipsos censetur. dicit igitur etiam iste molestia affectus. Idem Aristophanes: Morbo laboramus contrario ac Sacas. hic enim Sacas erat poeta tragicus, sic dictus, quod peregrinus esset. pergit Aristophanes: ille enim cum non sit civis, et in civitatem irrumpit. nos vero qui et tribu et genere praestemus, cives cum civibus, nemine cogente ex patria avolvamur utroque pede. id est, totis viribus. Νομαδίτης βίος. Vita vaga, ritu Nomadum. Νομάδων. Barbarorum vitam

agrestem viventium: qui etiam vocantur Ἀμαξοφόρητοι vel Ἀμαξόβιοι. Νομάρχαι. Nomorum praefecti apud Aegyptios: qui instituti sunt sub Ptolemaeo, qui post Alexandrum Philippi filium regnavit. Νομάς. Numa, nomen Romanorum legislatoris. Νομαί. Partitiones. Νομαία. Pascens. In Epigrammate: Et tibi sacrificabit capellae pascentis sanguinem. Νομεύς. Pastor, opilio. Νομή πυρός. Vis ignis obvia quaeque depascens. Omnia depascens ignis magna est atque efficacia grassabatur. Νομιζόμενα. Quae more sunt recepta. vel quae opinione recepta sunt. Aristophanes: Ergone legitimam horum partem capis? mos enim erat, ut sacerdos reliquias sacrificii acciperet, id est pelles et ventres. Νομίζουσιν. Instituto utuntur, item, existimant. Quem maximum honorem existimant, qui ab rege in privatos conferrunt

Νόμιον. δίκαιον. Καὶ Νόμιον μέλος, τὸ ἐν τῇ νομῇ ᾄδόμενον.

Νόμισμα. δύο σημαίνει τὸ νόμιμον ἔθος, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις·

Ἐμὴν νόμισμ' οὐκ ἔστι.

καὶ τὸ κόμμα τοῦ τετυπωμένου χαλκοῦ. λεπτοῦ δὲ νομίσματι ἐχρῶντο οἱ Βυζάντιοι.

Νομιστευομένων. νομίμως διοικουμένων. Ἐνέβαλε δὲ χρυσοῦς ἐπισήμους, εἰς τινὰς δὲ τετραδραχμα, τῶν ἐπιφανῶς νομιστευομένων. Καὶ αὐ-10 θις· Χαλκοῦ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ νομιστευομένου τάλαντα τετρακισχίλια.

Νομίτωρος. ὄνομα κύριον.

Νομογράφοι. παρὰ Ῥωμαίοις τριακοσιοστῶ πρώτῳ ἐνιαυτῷ μετὰ τὸν συνοικισμὸν τῆς πόλεως, 15 παραλυθείσης τῆς τῶν ὑπάτων ἀρχῆς, δέκα νομογράφοι τὴν τῶν κοινῶν ἐπιτρέπονται προστασίαν οὐ χρόνον δὲ τινὰ πρὸς τὸ λυσιτελεῖν καὶ ἡδὺ τῶν πολιτῶν ἐξηγούμενοι, μέτροι τε ἐδόκουν καὶ ἄρχειν

μάλιστα πάντων ἐπιτήδαιοι. οἳτοι γὰρ καὶ τὰς δέκα δέλτους ἐπιχωροῖς τε καὶ Ἑλληνικοῖς νόμοις ἀναγράψαντες, ἐς τὰς καλουμένας κύρβεις ἀνέθησαν. δευτέρῳ δὲ ἔτει τῆς ἡγεμονίας, βαρύτητος 5 τυραννικῆς αἰτίας ἀπενεγκάμενοι, διελύθησαν, Ἀππίου μάλιστα τὸ πλῆθος εἰς ἀπέχθειαν τῆς δεκαρχίας κινήσαντος· ὃς Οδεργινίου τινὸς ἀνδρὸς οὐκ ἀσήμερον τὰ πολεμικὰ θυγατέρα φθεῖραι παρθένον ἐπενόει, ἔρωτι γεγονῶς θερμοῦ τῆς κόρης κατὰσχε-10 τος· ἦν ὁ πατήρ ἀδοχεῖρι διεχρήσατο, δαίσις τὴν τοῦ Ἀππίου δυναστείαν, αἰσχῦναι τὴν κόρην πρὸς βίαν ἀρμημένου. ἐφ' ᾧ κινήθην τὸ στρατιωτικὸν ἅπαν ἀφείλετο τοὺς δέκα τὰ τῆς ἐξουσίας, δίκας τε ἀποτίσαι τῶν κατὰ τὴν ἀρχὴν πεπλημμελημένων ἠνάγκασε.

Νομοθεσία. θέσις νόμου.

630

Νομοθέται. τοπάλοι Μωσῆς· μετέπειτα δὲ ὁ Χριστὸς Ἰησοῦς.

Νομοθέται. παρ' Ἀθηναίοις πρώτος ἐγένετο

Georg. Lecapenus Matth. p. 71. καὶ τὸ νομίσματι χρῶμαι, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης· Βυζάντιοι σιδήρῳ νομίζουσι. Qui cum lib. De Construct. Verb. ed. Herm. p. 384. collatus satis evincit, grammaticos orationem Platonis comici ad Aristophanem traduxisse, cuius Scholia forte compilarent. Accedat exemplum Lex. Herm. 105. ἀργύρῳ νομίζουσιν Ἕλληνες. Statim Kai om. *V.

1. δίκαιον] Hoc referendum erat ad glossam Νόμιον, quam apte MS. Photii arguit, lacunam unius litterae relinquens. Idem mendum Hesychii. Νόμιον μέλος] Apollon. I, 578. ubi v. Schol. Ceterum his praemiserať Med. Νομῶ. αἰτιατικῇ. 3. τὸ νόμιμον ἔθος] Hoc sensu vox νόμισμα capitur in oraculo illo, quod Diogeni Cynico redditum fuit, Παραχάραξον τὸ νόμισμα. Mens enim oraculi illius non erat, ut Diogenes putabat, monetam esse adulterandam, sed consuetudinem sive opinionem vulgi. Vide Nostrum supra v. Γνώθι σαυτόν, et Menag. in Laert. VI, 20. Kúst. 4. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις] V. 249. Continuo πρώτον μὲν γὰρ θεοὶ omiserunt A. B. V. 6. κόμμα] τύμμα Schol. Aristoph. Qui mox, λεπτοῖς δὲ νομίσμασι φάρονται κεχρησθῆναι Βυζάντιοι. 8. Νομιστευομένων] Νομιστευομένων A. V. item in exemplo. νομίμως διοικουμένων] Vel interpretatio haec falsa est, vel saltem nihil facit ad exempla, quae sequuntur, quippe in quibus νομιστεύειν significat, nummos cudere vel signare. Confer Nostrum supra v. Κατανομιστεύσας. Kúst. Rem minus assecutus est vir doctissimus. Verba νόμος, νόμισμα, νομίζειν, νομιστεύειν tum de nummis, tum de institutis usurpantur. Νομιστευόμενος χαλκός est nummus legitimus, νόμιμος, et usu receptus. Angl. current money. Etym. M. v. Ὀβελίσκος: Πρὸ τοῦτου γὰρ Ὀβελίσκοις τραχέειν ἐνομιστεύον. Antea enim obeliscis pro nummis legitime utebantur. Quare utramque vocis significationem non male complexus est Suidas. Sextus Empiricus adversus Grammaticos I, 10. Ὁ δὲ τοῦτο μὲν μὴ παραδεχόμενος, ἄλλο δὲ τι καινὸν χαράσσειν ἔαυτῷ, καὶ τοῦτο νομιστεύειν θάλασσαν, μάταιος καθέστηκεν. Ita legendus iste locus: ubi vide doctissimum Fabricium. Polybius p. 1097. Ἦδη γὰρ κατὰ τὴν Ἑλλάδα τῆς δωροδοκίας ἐπιπολαζούσης, καὶ τοῦ μηδένα μηδὲν δωρεῶν πράττειν, καὶ τοῦ χαράκτηρος τοῦτου νομιστευομένου παρ' Αἰτωλοῖς, οὐκ ἔδύναντο πιστεύειν διότι χωρὶς δώρων ἢ τηλεκαύτη μεταβολὴ γέγονε τοῦ Τίτου πρὸς τὸν Φίλιππον. Tour. I. p. 418. 9. χρυσοῦς] χρυσοῦ A. V. 10. τῶν ἐπιφανῶς] τῶν om. A. B. V. E. Edd. ante Kúst. 13. Νομίτωρ] Νομίτωρος A. V. E. 14. τριακοσιοστῶ] τριακόςιοι. τῷ καὶ A. V. (τριακοσιοστῶ καὶ πρώτῳ si credis *V.) τριακόσιοι τῷ B. Med. τριακόσιοι E. omissis πρώτῳ — προστασίαν. Correctionem Porti tacite dedit Kústerus. 19. πολιτῶν] πολιτικῶν V.
1. μάλιστα πάντων inserunt A. B. V. 7. Οδεργινίου] Οδερηνίου A. B. E. Med. 14. τῶν μετὰ mendum vulg. 18. Χριστὸς] Χριστὸς Ἰησοῦς A. 19. Νομοθέται. παρ' Ἀθην.] Vide de hoc loco Bentleium in Dissert. de Phalaridis Epist. p. 371. 372. [360. Lips.] Kúst. Contendit ille Ζάλευκος pro Αἰσχύλος esse reponendum: immemor Malalae sui, qui cum legislatoribus istis Aeschylum quasi regem p. 72. adiungat, a Suida leviter est descriptus. Contra Bentleium disseruit Wesselingius Praef. in Pettiti Legg. Att. p. II.

possit. Νόμιον. Legitimum. Et Νόμιον μέλος, carmen pastorale. Νόμισμα. Duo significat: morem acceptum, ut apud Aristophanem Nubibus: Ἀπὸδ nos receptum non est. item aes signatum, sive nummum. tenuibus enim nummis utebantur Byzantii. Νομιστευομένων. Legitime institutorum. Iniecit autem aureos nummos signatos, et in quosdam tetradrachma, quae creberrimo in usu versarentur. Et alibi: Aeris Alexandriae signati talenta quater mille. Νομίτωρος. Nomen proprium. Νομογράφοι. Apud Romanos anno ab Urbe condita trecentesimo primo, abrogato Consulium magistratu, Decemviris administratio reip. commissa est: qui cum ad tempus reip. ex usu et commodo civium gubernarent,

moderati visi sunt et omnium maxime digni imperio. hi enim leges et populares et Graecas in decem tabulas rettulerunt. altero vero anno cum tyrannice grassari viderentur, abrogatus est iis magistratus; cum Appius maxime multitudinem in odium Decemviratus commovisset: qui Virginii cuiusdam, viri re bellica non obscuri, filiam virginem vitare cogitasset, vehementi amore puellae captus, quam pater sua manu interfecit, impotentiam Appii veritus, qui per vim puellam stuprare conabatur, quo facinore universus exercitus concitatus Decemviros abrogato magistratu delictorum poenas dare coegit. Νομοθεσία. Legislatio. Νομοθέται. Legumlatores fuerunt, olim Moses; postea vero Iesus Christus. Νομοθέται. Legumla-

Δράκων, και μετ' αὐτὸν Σόλων, και μετὰ τούτων
Θαλῆς, και μετὰ τούτων Αἰσχύλος.

Νομοῖστορες. νομομαθεῖς.

Νομόν. νομήν, βοσκήν.

Νόμος και Ἰαννουάριος ἐπιεικῆ και δικαιο-
σύνη τῶν πολιτῶν ὑπερφέροντες, οἶμαι, και τῶν
ἄλλων σχεδὸν ἀπάντων ἀνθρώπων τῶν γε νῦν ζών-
των και ἐν πράγμασι πολιτικοῖς ἀναστρεφόμενων,
ἐπηρῶντο και ἡγαπῶντο πρὸς τε ἀστῶν και ξένων.
τῆ τε γὰρ πατρὶδι χρησιμώτατοι γέγονασι, και δε-
ξιώτατοι πρὸς τοὺς ξένους. ἐλόμενοι δὲ τὸν ἡσού-
χιον και ἀπράγμονα βίον ἐλαττοῦσθαι μᾶλλον
ἤρουντο τὰ οἰκεία, ἢ πλεον τι ἔχειν ἀπὸ τῶν ἄλλο-
τρίων. κοινὰ μὲν οὖν ταῦτα ἀπὸ τοῖς· ἰδίᾳ δὲ ὁ μὲν
Νόμος εὐφρονέστερος ἦν και φιλομαθέστερος ἐν λό-
γοις, τοῖς τε φιλοσοφίας ἀπογεύεσθαι βουλομένοις
και ὅσοι προπαιδεύουσι τοὺς νέους. ἦν δὲ και κρι-
τικώτατος τῶν καθ' ἡμᾶς ἐλλογίμων ἀνδρῶν, ποιη-
μάτων τε πάντων και σιγγραμμμάτων τῆς λογογρα-
φικῆς ἀρετῆς και κακίας. ὡς γοῦν φάναι τὸ ὄλον,
οὔτε Σεβηριανὸν οὔτε Ἀγάπιον τὸν φιλόσοφον εἶ-

ποιμι ἂν γενέσθαι τοιοῦσδε περὶ λόγων κρίσιν. ὁ δὲ
Ἰαννουάριος ἐμπειροπράγμων ἦν, και φρόνιμος ἐν
τοῖς πολιτικοῖς ἐπὶ πλεον ἢ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Νόμος,
ἔτι δὲ σωφρονέστερος, και τᾶλλα μᾶλλον τετυ-
γμένους.

Νόμος. ὁ κιθαρῳδικὸς τρόπος τῆς μελωδίας,
ἁρμονίαν ἔχων τακτὴν και ἠυθμὸν ὠρισμένον. ἦσαν
δὲ ἑπτὰ οἱ ὑπὸ Τερπάνδρον ὧν εἷς, ὄρθιος, τετρα-
δισ, δξύς. Δωριεῖς δὲ ἐπὶ νομίσματος χρῶνται τῆ
10 λᾶξει· και Ῥωμαῖοι παρατρέψαντες νοῦμνον λέ-
γουσιν. Ἀττικοὶ τὰ διανενεμημένα μέρη τῆς γῆς,
ὡς και ἐν Αἰγύπτῳ. και τὸ δικαίον ἐγγραφον.

Ἵτι Δωριεῖς εἶχε νόμον, τὸν τε Ὁρήγιον και Λύ-
διδιον και Ἰωνικόν.

Νομός. και ἡ βοσκή και ὁ τόπος.

Νόμος. θεσμός, συνήθεια.

Νόμος. παρὰ Σοφοκλεῖ ἡ φύσις τοῦ γεγεννη-
κότος και τὸ ἔθος. νόμος και ἡ ἱστορία. ὁ Ἀπό-
στολος· Ὑπὸ νόμον θέλοντες εἶναι τὸν νόμον οὐκ
20 ἀκούετε.

Ἵτι τὸν νόμον σπονδαῖον δεικνύομεν ἂν, εἰ

1. μετ'] και μετ' A. B. V. μετὰ τούτων ante Θαλῆς om. V. 2. Αἰσχύλος] Αἰσχῦ' A. Statim cum A. V. expuncti, quorum ple-
risque similia habet Etym. M. p. 607. Νόμοι κιθαρῳδικοί. Ἀπόλλων φασὶ μετὰ λύρας κατέδειξε τοῖς ἀνθρώποις νόμους,
καθ' οὓς ζήσονται, πρᾶντων τε ἅμα τῷ μέλει τὸ κατ' ἀρχῆς ἐν ἀπὸ τοῖς θηριώδεις, και ἐπὶ πρός τὴν τῆ τοῦ ἠυθμοῦ ἡδύτη ποιῶν τὸ
παρᾶγγελλόμενον· και ἐκλήθησαν (ἐκτεῖνα add. B. E.) νόμοι κιθαρῳδικοί. ἐκείθεν δὲ σεμνολογικῶς, ὡς και Ἀριστοτέλει δοκεῖ, νό-
μοι καλοῦνται οἱ μουσικοὶ τρόποι, καθ' οὓς τινὰς (τινας om. B.) ἤθομεν. Item cum A. V. post νομομαθεῖς delenti: Νομοθε-
τῶ. δοτικῆ. και αἰτιατικῆ (Psalm. CXVIII, 33.) Νομοθέτησόν με, Κύριε, τὴν ὁδὸν τῶν δικαιομάτων σου. 4. Νομόν]
Apte Hemsterhusius contulit Damascium in v. Ἠγίας. Vid. infra v. Νομός. 5. Νόμος και Ἰαννουάριος ἐπ.] Totum hunc
articulum ex Damascio descriptum esse suspicor, vel potius persuasum habeo. Küst. Ista de Nomo videtur et Damascio, qui
vitam Isidori philosophi scripsit, et est apud Phot. c. 242. [ubi vid. p. 342. h.] desumpta esse. Infra v. Ἰπατία Agapium, Se-
verianum et Nomo iungit idem fortasse Damascius, et Nomo quidem suum ἡλικιώτην esse ait. Severianus sub Imperat.
Marciano, Leone et Zenone fuerat. Reines. 7. σχεδὸν ἀπάντων και τῶν ἄλλων] και τῶν ἄλλων σχεδὸν ἀπάντων A. B. V. E.
11. δὲ τὸν] δὲ om. A. V. 17. ἦν δὲ] ἦν δὲ και A. V. E. 18. κριτικώτατος] Vid. infra in Ἰπατία: κριτικούς ἀνδρας ἐπίστα-
μαι τρεῖς. Reines. Qui deinceps conferri iussit etiam v. Ἀγάπιος.
3. ἐπὶ πλεον ἢ ὁ. δ. δ. N. ἐτι δὲ σ.] ἐπιπλεον και σωφρονέστερος, και . . . τεταγμένους ἢ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Νόμος V. 7. ἁρμόδιον
ἔχων ταύτην V. hoc etiam Photius. Vide supra v. Ἀμφικρατικῆς και infra v. Ὁρθιος. Küst. ὄρθιος A. Horum pars
extat in Gloss. Herod. I, 24. unde consequitur post ἑπτὰ distinguendum esse, seclis tam ὁ ὑπὸ Τερπάνδρον quam τετραδισ,
δξύς, quae docti homines alienis locis insererunt. τετραδισ] τετραδιδος Pollux IV, 63. ubi Suidam corrigebat Iungermannus.
9. Δωριεῖς δὲ ἐπὶ νομίσματος] Vid. Mazochium in Tabb. Heracl. p. 216. sq. Gaisf. 10. παρατρέψαντες
Photius. 12. ὡς και A. B. V. E. Phot. ἐγγραφον δικαίον] δικαίον ἐγγραφον A. V. Phot. 13. Δωριεῖς εἶχε] Legen-
dum puto Δωριον εἶχε, quamquam ne sic quidem locus videtur persanatus. Hemst. Ἵτι praefixit Gaisf. 15. Νομός δὲ]
δὲ om. A. *V. Item post συνήθεια, ubi cessavit Photius, novam glossam constituit. 17. παρὰ Σοφοκλεῖ] Ai. 548. Ἄλλ'
αὐτίκ' ὁμοίως αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς Δεῖ παλοδαμνεῖν. Scholiasta: Νόμους τὴν φύσιν ἀνόμασε και τὸ ἔθος τοῦ γεγεννηκότος.
Küst. 18. ὁ Ἀπόστολος] Ad Gal. IV, 21. 21. τὸν νόμον σπονδ.] Ex Alexandro Aphrod. in Topica Aristot. Küst. Ἵτι
Gaisf. cum *V.

tores apud Athenienses, primus Draco; post hunc Solo; post
eum Thales, post hunc Aeschylus. Νομοῖστορες. Legum
periti. Νομόν. Pascuum, pabulum. Νόμος και Ἰανν.
Nomus et Ianuarius cum humanitate et iustitia civibus et omni-
bus propemodum aliis hominibus, qui nunc vivunt et in repu-
blica versantur, excellenter, tam ab civibus quam peregrinis
laudabantur et amabantur. nam et patriae utilissimi fuerunt,
et erga hospites humanissimi. sed tranquillam et otiosam vitam
amplexi rei familiaris facere facturam malebant, quam alienis
opibus rem augere. et haec quidem illis communia fuerunt;
nominatim vero Nomus ingeniosior fuit, et doctrinae amantior,
tam philosophiae quam eius qua praeparantur adolescentes. ac-
cedebat quod praeter clarissimos viros omnium optime iudicare
potuit virtutes et vitia, cum poematum omnium, tum aliorum
scriptorum. et ut univere dicam, neque Severianum neque

Agapium philosophum crediderim iudicio doctrinae tantum va-
luisse. Ianuarius vero rerum peritior et prudentior in rebus ci-
vilibus erat fratre suo Nomo, atque etiam modestior, et aliis in
rebus ordinis observantior. Νόμος. Modus citharodicus,
certa harmonia temperatus numerisque definitis. erant autem
septem modi a Terpandro instituti, quorum unus dicebatur ὄρ-
θιος, τετραδισ, και δξύς. Dorienses vocem νόμος referant ad na-
mismam; unde detortum est vocabulum Romanorum nummus. At-
tici vero nomos vocant partes, in quas regio distributa est:
quales erant Nomoi in Aegypto. Νόμος etiam vocatur ius scrip-
tum. Darius habebat modum et Phrygium et Lydium et Ion-
nicum. Νομός. Et pascuum et pars aliqua regionis. Νό-
μος. Lex, mos. apud Sophoclem νόμος dicitur natura et mo-
res patris. νόμος etiam dicitur historia. Apostolus: Sub lege
volentes esse legem non auditis. — Legem bonam esse demon-

ὀρσιαιμεθα αὐτὸν ὀρθὸν λόγον ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν
χρωμένων.

Νόμος. τρία σημαίνει. ὁ μὲν γὰρ δίχα γραμ-
μάτων διὰ κτίσεως ἐδόθη τοῖς ἀνθρώποις· Τὸ γὰρ
ἀόρατον τοῦ Θεοῦ ἀπὸ κτίσεως κόσμου τοῖς ποιή-
μασι νοούμενον καθοράται. Καὶ πάλιν· Ὅταν γὰρ
ἔβνη τὰ μὴ νόμον ἔχοντα φύσει τὰ τοῦ νόμου ποιῆ,
οὗτοι νόμον μὴ ἔχοντες ἑαυτοῖς εἰσι νόμος. Καὶ ὁ ἐν
γράμμασι διὰ Μωσέως τῶν παραβάντων χάριν πα-
ροσχήμενος. καὶ τρίτος ὁ διὰ τῆς χάριτος· Ὁ γὰρ
νόμος τοῦ πνεύματος τῆς ζωῆς ἠλευθέρωσε με ἀπὸ
τοῦ νόμου τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου.

Νόμος. πολυώνυμος ἐστὶν ἡ λέξις. Καὶ Νόμος
μὲν, ὡς τὴν ἀρίστην πολιτείαν ἑυθυμίζων καὶ δια-
τάττων. Μαρτύρια δέ, ὡς τοὺς ἁμαρτάνοντας δια-
μαρτυρούμενος, καὶ τῆς παραβάσεως τὴν τιμωρίαν
ὑποδεικνύς. Δικαιώματα δέ, ὡς διδάσκων τὸ δί-
καιον, καὶ ἀπαγορεύων τὸ ἄδικον, καὶ τοὺς κατορ-
θούοντας ἀποφαίνων δικαίους. Ἐντολὴ δέ, ὡς τὸ
πρακτέον ἐντελλόμενος καὶ κελεύων δεσποτικῶς. 20 μακα.

Κρίματα δέ, ὡς τὰς ψήφους ὑποδεικνύς, καὶ διδύ-
σκων, τίνων μὲν ὁ φυλάττων τεύξεται ἀγαθῶν, τίσι
δὲ ὁ παραβαίνων τιμωρίας παραδοθήσεται.

Νόμος κατὰ τὸν Ἀπόστολον σημαίνει τέσσαρα.
ὁ τοῦ Θεοῦ· περὶ οὗ φησί· Συνήδομαι γὰρ τῷ νόμῳ
τοῦ Θεοῦ. καὶ ὁ ἀντιστρατευόμενος. τρίτος, περὶ
οὗ φησι· Τῷ νόμῳ τοῦ νοός μου. τέταρτος, περὶ
οὗ λέγει· Τῷ νόμῳ τῷ ὄντι ἐν τοῖς μέλεσί μου.

Νόμος καὶ χώρα. διὰ τὸ ἕκαστον ἔθνος
ἰδίους νόμοις χρῆσθαι.

Νομοφύλακες. ἀρχὴ τις παρὰ Ἀθηναίους οὐ-
τως ἐκαλεῖτο, διαφέρουσα τῶν θεσμοθετῶν, οἵτι-
νες τὰς ἀρχὰς ἐπηνάγκαζον τοῖς νόμοις χρῆσθαι.

[Νομοφυλακεῖον θύρα. δι' ἧς οἱ κατάδι-
κτοι τὴν ἐπὶ θάνατον ἐξάγονται.]

Νόνναι. τοῦ μηνός.

Ἔνοσηλεύσθαι. νοσεῖν οὐκ ἐπαχθῶς.

Νοσηλεύω. νοσοῦντα θεραπεύω.

Νοσηλεία. ἀσθένεια. Νοσήλια δὲ φάρ-

1. τῶν χρωμένων] τῶν om. B. E. 3. Νόμος. τρία σημαίνει. ὁ μὲν γ.] Locum hunc Suidas excerpsit ex Theodoro in pro-
oemium Psalmi XVIII. ut Pearsonus recte observaverat. Küst. 4. Τὸ γὰρ] Rom. I, 20. 5. ἀπὸ κτίσεως κόσμου om. A. B.
V. E. Deinde τοῦ Θεοῦ post ποιήμασι addit V. 6. Ὅταν γὰρ] Rom. II, 14. 7. φύσει — ἔχοντες om. B. V. οὗτοι — ἔχοντες
om. E. 8. ἔχοντα] ἔχοντα A. ἑαυτοῖς] οὗτοι ἑαυτοῖς A. V. E. 9. γράμμασι] γράμμασι A. B. V. E. 10. κεχρυσμέ-
νος] παροσχήμενος A. B. V. E. Ὁ γὰρ νόμος] Rom. VIII, 2. 12. τῆς ἁμαρτίας] τοῦ ἁμαρτ. V. Deinde cum A. V. delevi:
Νόμος Ἰουστινιανού. ζητεῖ ἐν τῷ Πρίγκος. Ubi ἐστὶν ἐν τῷ Πρίγκος *V. 13. Καὶ Νόμος μὲν, ὡς τὴν ἀρ.] Et haec sum-
pta sunt ex Theodoro in eundem Psalm. v. 8. p. 468. ut itidem Pearsonus observaverat. Confer etiam Nostrum supra v. Δι-
καιώματα. Küst. 17. Δικαιώματα *V.
1. τὰς ψήφους] Theodoretus loco laudato [cum v. Δικαιώματα] habet, τὰς θείας ψήφους. Küst. Deinde *V. ἀγαθῶν ὁ φυλάττων
τεύξεται. 5. Συνήδομαι] Rom. VII, 22. Ubi subsequuntur haec, βλέπω δὲ ἕτερον νόμον ἐν τοῖς μέλεσί μου ἀντιστρατευόμε-
νον. Deinde γὰρ tacite Gaisf. addidit cum *V. νόμῳ] φόβῳ B. E. 6. καὶ ὁ ἀντιστρατ. om. *V. 7. Τῷ νόμῳ τοῦ νοός
μου] Rom. VII, 23. 8. Τῷ νόμῳ τῷ ὄντι ἐν τοῖς μ.] Rom. VII, 23. Deinde cum A. delevi, quae magnam partem ab v. Ἄξο-
νες fluxerant: Ὅτι τοὺς τοῦ Σόλωνος νόμους Ἄξονες Ἀθηναῖοι ἐκάλεσαν, διὰ τὸ ἐγγραφῆναι αὐτοῖς ἐν θυλίνοις ἄξοσιν. ἦσαν δὲ
τετράγωνοι τὸ σχῆμα· κατὰ δὲ τινὰς μῆλλον τρίγωνοι. Ubi Kusterus: „Vide supra v. Ἄξονες et v. Κύρβεις.” Ceterum τοὺς Σό-
λωνος *V. deinde ἐκάλεον V. infra omissis κατὰ δὲ τ. μ. τρίγωνοι. 9. Νόμος καὶ γ.] Vid. Zenob. V, 25. Hemst. Praeter
explicationem posuit Arsen. p. 368. 11. Νομοφύλακες. ἀρχὴ τις π.] De hoc magistratu Suidas plura habet infra v. Οἱ
Νομοφύλακες. Küst. Adde Lex. Rhet. p. 283. 14. Νομοφυλακεῖον] Deest gl. A. Vid. Polluc. VIII, 102. ubi Νομοφυ-
λακεῖον. Adde Suid. in Χαρώνειος θύρα. Gaisf. Haec non dubium quin ex inferiore glossa deprompta sint. 16. Post μηνός
expull cum A. V. αἰ εὐθύς μετὰ τὰς καλάνδας, ἦγονον περὶ (παρὰ Med. μετὰ B. E.) τὴν πρώτην τῆς νομηνίας· δευτέρα δὲ κατὰ
τοῦ μηνός. μετ' αἰ νόνας αἰ εἰδοί. δοκοῦσι δὲ παρ' αὐτὰς γενέσθαι αἰ ἀγνόνας, ὡς οἶον αἰ ἀπὸ τὰς νόνας διδόμενα. Ἰστέον
δὲ ὡς ἐστὶ καὶ Νόννος κύριον, Πανοπολίτης, ἐξ Αἰγύπτου, λογιώτατος· ὁ καὶ τὸν παρθένον Θεολόγον παραφράσας δι' ἐπιών.
Horum partem novissimam, Νόννος Πανοπολίτης — ἐπιών, agnoscit Eudocia p. 311. ubi scripsit τὸν παρθένον Ἰωάννην: cf.
v. Ἄβελ. 17. νοσεῖν οὐκ ἐπ.] Appian. p. 179. Dio Chrys. p. 550. Tour. MS. καὶ post ἐπαχθῶς omisi cum Photio et *V.
18. Νοσηλεύω — θεραπεύω] νοσηλεύων — θεραπεύων V. 19. Νοσηλεία] Vide Rittershus. in Oppian. p. 192. Tour. MS.
Νοσήλια δὲ] Νοσήλια δὲ A. B. E. Deinde τὰ θεραπευτικά post φάρμακα omiserunt A. B. V.

strabimus, si definiamus eam, rectam rationem, quae salutem
afferat utentibus. Νόμος. Tria significat. primum enim
legem naturalem, quae extra litteras per creationem hominibus
data est. Nam id quod in Deo cerni non potest, ex creatione
mundi, si mentem operibus eius advertas, perspicitur. Et
iterum: Cum enim quae legem non habent gentes, natura fa-
ciunt ea quae sunt legis, illae cum nullam legem habeant,
sibi ipsae sunt lex. Alia est lex scripta, quae per Mosem data
est illorum gratia, qui legem Dei violaverant. Tertia est lex
gratiae. Nam lex spiritus vitae me liberavit ab lege peccati
et mortis. Νόμος. Variis nominibus appellatur. nam νό-
μος dicitur, ut republicam apte temperans et ordinans. Μαρ-
τύρια, ut peccatoribus interminans, et poenam iuris violati ob
oculos ponens. Δικαιώματα, ut iusta docens, vetans iniusta,
quique recte agunt, eos iustos pronuncians. Ἐντολή, ut praes-

cipiens id, quod est agendum, et domini more iubens. Κρίματα
vero, ut sententiam pronuncians, et docens, quae praemia con-
secuturi sint, qui legem servarint; quibus contra poenis affi-
ciendus sit, qui eam violarit. Νόμος. Lex secundum Apo-
stolum quadruplum habet significatum. Dei legem, de qua dicit:
Delector enim lege Dei. item eam, quae legi Dei repugnat.
tertiam, de qua dicit: Lege mentis meae. quartam, de qua dicit:
Lege, quae est in meis membris. Νόμος καὶ γ. Dictum,
quod singulae gentes suis legibus utuntur. Νομοφύλακες.
Legum custodes magistratus quidam apud Athenienses vocabatur,
differens a Thesmothetis: qui magistratus cogebant leges
servare. [Νομοφυλακεῖον θύρα. Nomophylacii ianua:
per quam capitis damnati ad supplicium educuntur.] Νόν-
ναι. Nonae. Νοσηλεύσθαι. Leviter aegrotare. Νο-
σηλεία. Aegrotantem curo. Νοσηλεία. Infirmetas. at νο-

Νοσοκομείον. ὁ ξενών.

Νόσον ἔχειν. ἀντί τοῦ, φαῦλον ἔθος ἔχειν.
Εὐριπίδης Ἀντιόπη.

Νόσος λεγόμενον ἐγκάτασκηψαι. πρὸς τὸ σημαίνονμενον ἢ σύνταξις. πρῶγμα δηλονότι. 5
παρὰ Θουκυδίδη.

Νόσος. ὅτι πυρετόντων ἢ ψυχομένων ἐν ταῖς νόσοις ἐνυπνίων αἰσθανόμεθα, οὐκ αὐτῶν τῶν αἰσθητικῶν νέρων ἢ τῶν σαρκῶν τεθερμασμένων, ἀλλὰ τῶν ὄργων, αἵματός τε καὶ πνεύματος. 10
ἐπεὶ οὖν ἡ αἰσθητικὴ δύναμις πρῶτως ἐν σαρκῶν ἔστι καὶ νέρωι, εἰκότως τῶν ὄργων δυσκρῆτως ἔχοντων, πνεύματος λέγω καὶ αἵματος, παρακειμένων τε τοῖς αἰσθητικοῖς μορίοις, τῇ θίξει ἀντιλαμβανόμεθα αὐτῶν, ὥσπερ καὶ τοῦ αἴερος 15
τεθερμασμένου ἢ κατεψυγμένου· κἂν αὐτῶν δὲ τῶν στερεῶν ἄψηται ὁ πυρετός, ἐπειδὴ μὴ ὁμῶς θερμαίνεται, ἀλλὰ ἀνωμάλως. εἰσι γὰρ τινα μόρια κατὰ φύσιν ἔχοντα, τινὰ δὲ παρὰ φύσιν. οὐ συμβαίνει τὰ κατὰ φύσιν ἔχοντα ἀντιλαμβά- 20
μενον.

νασθαι τῶν παρὰ φύσιν διακειμένων· ἀδύνατον γὰρ ὁμῶς γενέσθαι τὴν δυσκρασίαν. οἱ δὲ ἐκτικῶ κατεσχημένοι πυρετῶ, τοῦτο δὲ ἔστιν, οἱ τὰ στερεὰ πυρεττοντες, ὁμῶς γενομένης ἐν αὐτοῖς τῆς δυσκρασίας δι' ὅλων τῶν στερεῶν, συναίσθησιν οὐδεμίαν τῆς ἐν αὐτοῖς θερμοσίας λαμβάνουσι, διὰ τὸ ὁμῶς εἶναι δι' ὅλων τῶν μορίων τὴν θερμοσίαν, καὶ μὴ εἶναι τὸ μὲν ποιούν, τὸ δὲ πάσχον.

[Νοσοποιεῖν.

Νοσῶ. αἰτιατικῇ.]

Νοστήσας. ἐπανελθών.

Νόστος. ἡ οἰκάδε ἐπάνοδος· παρὰ τὸ τῆς πατρίδος ἡδύ. ἢ ἡ ἀνάδοσις τῆς γεύσεως. Καὶ οἱ ποιηταὶ δὲ οἱ τοὺς Νόστους ὑμνήσαντες ἔπονται τῷ Ὀμήρῳ ἐς ὅσον εἰσι δυνατοί.

"Νόσφι. χωρίς.

Νοσφιζόμεθα. χωριζόμεθα.

Νοσφιζόμενον. ὑφαιρούμενον, ἰδιοποιού- 633

1. ξενών] V. Zon. p. 1407. Continua, ἵνα ἢ τὸ νόσον ἔχειν, ἀντί τοῦ πάθος ἢ ἔθος τι ἔχειν· νοουμένης τῆς νόσου ἀντί οὐδετέρου τοῦδε τινός, omiserunt A. B. V. 2. Νόσον ἔχειν] Eadem Antiat. p. 109. et Photius. 4. Νόσος λεγόμενον ἐγκάτ.] Thucydides libro II. c. 47. Καὶ ἡ νόσος πρῶτον ἤρξαστο γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, λεγόμενον μὲν καὶ πρότερον πολλὰ ὥστε ἐγκάτασκηψαι, καὶ περὶ Ἀθηνῶν, etc. Scholiasta in eum locum: θηλυκῶς ἡ νόσος. τὸ δὲ λεγόμενον ὡς πρὸς τὸ νόσημα ὑπῆρξεν. Ὀμηρος· Νεφέλη δὲ μιν ἀμφιβέβηκε Κρανῆν, τὸ μὲν οὐποτε. — τὸ μὲν οὐποτε ὡς πρὸς τὸ νόσημα ὑπῆρξεν. Aliam igitur grammaticis hic constructionis ἀκαταλλήλου in citato loco Thucydidis λύσιν affert, ac hoc loco Suidas. Küst. νόσον V. E. Med. 5. δηλονότι] Sic recte MSS. Pariss. At priores edit. male δηλοῖ. Küst. 7. Νόσος] Νόσον V. ὅτι πυρετόντων ἢ ψυχομένων ἐν ταῖς ν.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Philoponi in lib. II. Aristot. de Anima, l. 4. a. Küst. 16. τοῦ τεθερμασμένου] τοῦ om. A. B. V. E. 18. θερμαίνεται] θερμαίνηται A. 19. τινὰ δὲ — ἔχοντα om. V. 20. οὐ συμβαίνει] οὐ om. A. B. E.

1. διακειμένων] παρακειμένων E pr. 3. κατεσχημένοι] κατισχημένοι Med. 5. δι' ὅλων τῶν om. V. 10. 11. Om. vulg. si- leute Gronovio. 12. Νοστήσας] Il. δ'. 103. Post h. v. Gaisf. deletit, Νοστῆα. κώμη Ἀρχαδίας. Ἐφορος δὲ τὸ ἔθνηκον Νεστανίων εἰπὼν δοκεῖ Νεστανίαν αὐτὴν εἶδέναι, cum A. V. quippe sumpta ex Steph. Byz. 13. Νόστος] Vide Schol. Il. β'. 155. Τουρ. MS. Adde v. Ἀνόστους. 14. ἢ ἢ] ἢ om. A. V. habet Photius; καὶ ἢ Hesychius. Post γένσεως A. B. V. E. omise- runt annotationem e marginibus invecam: δηλον δὲ οὐχ εἰς εὐρίσκειται, ἀλλὰ πολλοὶ οἱ γράψαντες τὸν Νόστον. Horum ta- men quaedam B. in marg. φαίνεται ὅτι οὐ μόνον εἰς εὐρίσκειται ἐγράψε νόστον... ἀλλὰ καὶ τινες ἕτεροι, et E. in marg. δηλον ὅτι οὐχ εἰς εὐρίσκειται, ἀλλὰ πολλοὶ οἱ γράψαντες τὸν νόστον. In πολλοὶ haec Küsterus: „Veluti Lysimachus, teste Scholiasta Apoll. Rh. I, 558. et Nostro infra v. Σαυαλῆν [immo Σαυαλῶν ὁ δῆμος]: Anticlidus, teste Athenaeo lib. IV. c. 14. p. 157. et plu- res alii. Vide Casaubonum in Athen. lib. IV. c. 14. qui de Nostorum scriptoribus lectorem plura docet." Adde Müllerii librum de cyclo ep. p. 126. sq. 16. ὅσον] ὅσοι A. Sequebatur glossa, quam ex parte satis leviter descriptam ex Etym. M. p. 607. Gaisf. deletit cum A. V. Νόστος. παρὰ τῇ συνήθειᾳ ὁ γλυκακμός, ἐπὶ τῶν ἰδισμάτων. ὡς ἀπὸ τῆς οἰκάδε ἀναστροφῆς καὶ ἀνακομιδῆς· παρὰ τὸ τῆς πατρίδος γλυκύ. Οὐδὲν γὰρ γλυκίον ἢ πατρίδος, καδ' Ὀμηρον. ἐκ δὲ τοῦ κατὰ τὴν συνήθειαν νό- στον καὶ νόστιμον, τὸ ἡδύ. Καὶ Εὐνοστός, θεός τις φασὶν ἐπιμύλης. ὁ δὲ ποιητικὸς νόστος παρὰ τὸ νέομαι (νέω B. E.) γίνεται. οἶον, Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαι γε. ἤγουν, οὐκ ἐπανερχομαι. ἔστι δὲ (δὲ om. vulg.) καὶ ῥῆμα νοσῶ· οὐ σύνθετα παλιννοσῶ καὶ ἀπονοσῶ.

σήλια remedia. Νοσοκομείον. Locus curandis aegrotis. Νόσον ἔχειν. Malis moribus praeditum esse. Euripides An- tiopae. Νόσος λεγόμε. Hic λεγόμενον refertur ad sensum. intelligitur enim vox πρῶγμα. Νόσος. Sentimus in morbis nos aestuare vel frigere: non quod ipsi nervi, quibus vis sentiendi inest, aut carnes sint calefactae, sed humores, sanguis et spiritus. quoniam igitur sentiendi vis praecipue est in car- nibus et nervis, inde fit, ut cum humores intemperie laborant, spiritus, inquam, et sanguis et quae partibus sentientibus vi- cina sunt, tactu ea percipiamus; ut etiam aereum calefactum aut frige factum; etiamsi solidae partes febris corripiat, quia non aequaliter sed inaequaliter calefiunt. sunt enim quaedam par- ticulae secundum naturam affectae; quaedam vero contra natu-

ram. neque accidit, ut quae secundum naturam sunt affecta, percipiant ea quae contra naturam sunt affecta. nam fieri non potest, ut intemperies sit aequalis. qui vero hectica febris la- borant, id est, quorum solidae partes febricitant, cum aequalis in ipsis sit intemperies per totas solidas partes, nullum caloris sensum percipiunt, quod calor per omnes partes funditur aequa- lis, neque earum aliae agant, aliae vero patiantur. [Νοσο- ποιεῖν. Νοσῶ. Aptum accusativo.] Νοστήσας. Re- versus. Νόστος. Reditus in patriam. sic dictus propter patriae dulcedinem. vel halitus qui redditur ex stomacho. Et poetae qui Νόστους cecinerunt, Homerum quantum possunt sequuntur. Νόσφι. Seorsum. Νοσφιζόμεθα. Sepa- ramur. Νοσφιζόμενον. Surripientem, intervertentem.

Νοτάριος. ὁ γραμματεὺς. νότα γὰρ τὰ γράμματα.

Νοτία. ἡ θάλασσα, καὶ ἡ ὑγρασία.

Νότιον. χωρίον προκειμενον τῆς Κολοφωνίων πόλεως. Νότιον δὲ κλίμα, τὸ πρὸς νότον κείμενον.

Νότιος. ὑγρὸς. Καὶ Νότιος ἰδρώς, ὁ ὑγρὸς.

Νότος. ὁ ἄνεμος. Καὶ Νοτόθεν, ἀπὸ Νότου.

Νομβυστικόν. νοῦ πεπληρωμένον.

Γυναῖκα δ' εἶναι πρᾶγμ' ἔφη νομβυστικόν.

Καὶ Νομβυστικῶς, συνετῶς.

Νουμᾶς Πομπήλιος. τοῦτον οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ μὴ ἐπιδήμιον ὄντα, προσβάλλοντο μετὰ τοὺς μεσοβασιλεῖς, καὶ αὐτῶ πῦσαν τὴν ἡγεμονίαν ἐκ προβουλεύματος ἔδωσαν. καὶ τὰ πολιτικὰ ἔθη οὗτος διωκῆσατο· ἐνιαυτὸν τε πρῶτος εὗρατο, εἰς δώδεκα μῆνας τὴν ἡλιακὴν καταναίμας περίοδον, χύδην τε καὶ ἀκατανοήτως παντάπασι πρὸ αὐτοῦ παρὰ Ῥωμαίοις φερομένην ἱερά τε καὶ τεμένην ἰδρύσατο, καὶ τοὺς λεγομένους Ποντίφικας καὶ Φλαμίνιους τοῖς ἱερεῦσιν ἐπέστησε· Σαλλίους τε τοὺς τὴν ὄρχησιν 20 κίλων;

ἀσκήσαντας· τὰς τε Ἑστιάδας παρθένους τοῦ πυρός καὶ ὕδατος τὴν ἐπιμέλειαν ἔχειν ἐπέτρεψεν· αἱ τὴν μὲν ἄκραν τιμὴν παρὰ Ῥωμαίοις εἶχον, διὰ βίου δὲ τὴν παρθενίαν ἐφύλαττον· κἄν τις αὐτῶν ἦν δρώθῃ, κατεχάννυτο· καὶ διὰ τοῦτο οὐ μύρω, οὐκ ἄνθεσιν, οὐχ ἱματίῳ χρῆσθαι συνεχωροῦντο, πλὴν λευκοῦ.

Νουμηνία. ἡ τοῦ μηνὸς ἀρχή. ἐν ταῖς νομηνίαις δὲ οἱ δοῦλοι ἐπαλοῦντο, καὶ οἱ στρατηγοὶ 10 ἐχειροτονοῦντο παρὰ Ἀθηναίους. καὶ Ἀριστοφάνης· 634

Τῇ προτέρῃ νομηνίᾳ.

Ἀλείφασθαι σ' ἀπ' αὐτῶν κἀμὲ ταῖς νομηνίαις.

διὰ τὸ ταύτας εἶναι τιμίας τῶν ἡμερῶν.

Νουμήνιος, Ἀπαμεύς ἀπὸ Συρίας, φιλόσοφος Πυθαγόρειος. οὗτός ἐστιν ὁ τὴν τοῦ Πλάτωνος ἐξελέγξας διάνοιαν, ὡς ἐκ τῶν Μωσαϊκῶν τὰ περὶ θεοῦ καὶ κόσμου γενέσεως ἀποσυλήσασαν. καὶ διὰ τοῦτο φησι· Τί γάρ ἐστι Πλάτων ἢ Μωσῆς Ἀττι-

1. γράμματα] Vide Herod. Epimer. p. 93. pr. et Zon. p. 1407. Statim verba Ῥωμαῖσι ὁ ὑπογράφους A. V. omiserunt, quibus in explicandis frustra laboravit Heyler. in Iuliani Epp. p. 199. Quamquam eundem explicatum praebet v. Ἀξέντιος. 4. χωρίον] V. Schneid. in Xenoph. Hellen. I, 2, 4. 6. Νότιος] Vid. Schol. Aristid. I. p. 96. Hinc νοτισμός Damasc. ap. Phot. p. 1048. Toup. MS. Νότιος ἰδρώς] II. I. 811. 7. Νότου] Statim καὶ νότον ναύσωνα omiserunt A. V. ubi Καύσωνα B. E. cum Porto. Item Gaisfordus deleuit: Νοῦ βασι. ἔθνος Ἀσβύης παρὰ Νεῖλω, quae sunt Steph. Byzantii. 9. Γυναῖκα δ' εἶναι] Aristoph. Eccles. 462. (441.) 10. Νομβυστικῶς, συνετῶς] Ex Schol. Aristoph. Vesp. 1285. Seqq. glossas olim e Stephano invecetas, Νου κερῖνοι, ἔθνος Ἰταλίας· οὐ μέμνηται καὶ Πολύβιος. Νου κερῖα. πόλις Τυβήνης, ἢ καὶ Νακρία, διὰ τοῦ ἄλφρα, nesciunt A. V. 11. Νουμᾶς] Vide supra in v. Ἀσάρια. Toup. MS. 12. προσβάλλοντο] προσβάλλοντο A. B. V. 14. ἔδωκαν] ἔδωκαν A. B. V. E. 19. Ποντίφικας] Vid. infr. Ποντίφης. Reines. 20. τε τὴν] τε τοὺς τὴν A. V. Deinde legendum videtur ἀσκήσαντας.
2. ἐπιμέλειαν] τὴν ἐπιμέλειαν A. V. Cedrenus p. 148. προέτρεψεν] ἐπέτρεψεν A. B. V. Cedrenus. 5. καὶ om. *V. 8. Νουμηνία] Schol. Aristoph. Equ. 43. Hemst. 10. ἐχειροτονοῦντο] ἐχειροῶντο A. Ἀριστοφάνης] Equ. 43. 12. Ἀλείφασθαι σ' ἀπ' αὐτ.] Aristoph. Acharn. 998. Ὡστ' ἀλείφασθαι σ' ἀπ' αὐτῶν κἀμὲ ταῖς νομηνίαις. Vide etiam supra v. Ἀλείφας. Küst. 15. Νουμήνιος, Ἀπαμεύς ἀπὸ Συρ.] Ex Hesychio Milesio. [Repetit Eudocia p. 308.] Varia autem scripsit Numenius; ut, Περὶ τάγαθου, teste Origene contra Celsum lib. I. p. 13. edit. Cantabr. ubi sic inquit: Ὁ Πυθαγόρειος Νουμήνιος, ἐστὶς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τάγαθου λόγῳ, etc. Ex hoc opere Numeni fragmenta adducit Eusebius lib. XI. Praep. Euang. c. 7. et 8. et lib. XI. c. 10. et 22. Περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι ἀπορρήτων. Eusebius lib. XIII. Praep. Euang. c. 4. in fine: Ἀσασαφῆ δὲ τὴν διάνοιαν ὁ Νουμήνιος ἐν τῷ περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι ἀπορρήτων, ὡς ἐπὶ πᾶσι λέγων. Sequuntur deinceps ipsa Numenii verba. Περὶ τῆς τῶν Ἀκαδημαϊκῶν πρὸς Πλάτωνα διαστάσεως. Eusebius lib. XIV. modo laudati operis c. 4. Ὅποιοι δὲ γεγονόσαν οἷδε τὸν τρόπον, λαβὼν ἀνάγνωθι τὰς ὡς ἐχούσας Νουμηνίου τοῦ Πυθαγορείου φωνάς, ὡς τέθειται ἐν τῷ πρώτῳ ὧν ἐπέγραψε περὶ τῆς τῶν Ἀκαδημαϊκῶν πρὸς Πλάτωνα διαστάσεως. Scripserat etiam περὶ ἀφθαρσίας ψυχῆς, sive de Immortalitate animae, teste Origene contra Celsum lib. V. p. 269. edit. Cantabr. Item librum Ἐποψῆ inscriptum; ut et περὶ ἀριθμῶν, et περὶ τόπου; quae tria opera laudantur ab eodem Origene contra Celsum, lib. IV. p. 198. Praeterea Numenius quidam laudatur ἐν τῷ Θρησιακῷ de Scholiasta Nicaudri p. 30. Absque nomine operis Numenius saepe laudatur a Porphyrio in vita Plotini, itemque in libello a Antro Nympharum, et alibi. Küst. Vixisse tempore Veri Caesaris cum Harpocratioe probat Barth. in Aeneae p. 97. Reines. Qui nonnulla eorum occuparat quae habet Küsterus. 19. Τί γάρ ἐστι Πλάτων ἢ Μωσ.] Celebratissimum hoc Nu-

Νοτάριος. Scriba. νότα enim Latine compendium scriptionis significat. **Νοτία.** Mare, et humiditas. **Νότιον.** Notium, castellum ante Colophoniorum urbem situm. At νότιον κλίμα, regiones australes. **Νότιος.** Humidus. Et **Νότιος ἰδρώς,** humidus sudor. **Νότος.** Auster. Et **Νοτόθεν,** ab Austro. **Νομβυστικόν.** Prudens. *Mulierem autem esse rem dixit admodum prudentem.* Et **Νομβυστικῶς,** prudenter. **Νουμᾶς Πομπήλιος.** Numa Pompilius. hunc Romani, quamvis peregrinum, post interregnum regem crearunt, eique totam imperii potestatem ex Senatusconsulto dederunt. hic rempublicam legibus et institutis fundavit, annumque primus invenit, et solis circuitum, qui antea vagus inter Romanos ferebatur et omnino incertus, in XII. menses distribuit. templa etiam et lucos instituit, Pontifices et Flamines sacerdotibus praefecit, *Suidae Lex. Vol. II.*

Salios per urbem saltare iussit. adhaec ignis et aquae curam virginibus Vestalibus commisit; quarum summa apud Romanos erat dignitas, et illibata quoad vivebant virginitas. si tamen earum aliqua cum viro rem habuisset, viva defodiebatur; eamque ob causam neque unguento nec floribus neque veste, nisi alba, iis uti licuit. **Νουμηνία.** Initium mensis. novilunius autem servi prostabant, et imperatores creabantur apud Athenienses. Aristophanes: *Priore novilunio.* [Idem alibi:] *Ut et tu et ego illarum oleo ungamur novilunio.* hi enim dies in honore habebantur. **Νουμήνιος.** Numenius Apamensis, Syrus, philosophus Pythagoricus: qui Platonem coarguit sententiam suam de deo et creatione mundi ex Mosaicis scriptis suffuratum esse. unde dictum eius extitit: *Quid est Plato nisi Moses atticissimus?*

Νουμήνιος, ῥήτωρ. περι τῶν τῆς λέξεως σχημάτων, Ὑποθέσεις τῶν Θουκυδίδου καὶ Δημοσθένους, Χρειῶν συναγωγῆν, Ἀδριανῆ παραμυθητικὸν εἰς Ἀντίνοον.

Νουμῆς. ὄνομα κύριον.

Νοῦν. Ἀριστοτέλης τὸν νοῦν ἀθάνατον λέγει.

Νοῦν ἔχειν. Πολύβιος. Νοῦν ἔχειν καὶ τόλμαν δεῖ τοὺς στρατηγούς, ἅπερ ἐστὶ κυριώτατα πρὸς τὰς ἐπισηφαλεῖς καὶ παραβόλους πράξεις.

Νουνεχῶς. παφροντισμένως. Νουνεχῶς ἐδόκουν πολιτεύεσθαι πρὸς τοὺς τότε καιρούς.

Νοῦν τὸν ξένον. ἐπὶ τῶν ὑφορωμένων τινά.

Νοῦς. ὅτι ὁ νοῦς πάντων ἔχει τοὺς λόγους ἐν ἑαυτῷ· ἀλλὰ τῶν μὲν πρὸ αὐτοῦ εἰκονικῶς, τῶν δὲ μετ' αὐτὸν παραδειγματικῶς.

Ὅτι Πυθαγόρας τὴν τοῦ ἀνθρώπου ψυχὴν διαρεῖσθαι ἔφη εἰς γ'· νοῦν, φρένας καὶ θυμόν. καὶ νοῦν μὲν καὶ θυμόν εἶναι καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ζῴοις, φρένας δὲ μόνον ἐν ἀνθρώπῳ. εἶναι δὲ τὴν ἀρχὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ καρδίας μέχρι ἔγκεφάλου. καὶ τὸ

μὲν ἐν καρδίᾳ μέρος αὐτῆς ὑπάρχειν θυμόν, φρένας δὲ καὶ νοῦν τὰ ἐν τῷ ἔγκεφάλῳ.

Ὅτι τῶν διανοουμένων τὰ μὲν κατὰ περίπτωσιν ἐνοήθη· τὰ δὲ κατ' ὁμοιότητα· τὰ δὲ κατὰ ἀναλογίαν· τὰ δὲ κατὰ μετάθεσιν· τὰ δὲ κατὰ σύνθεσιν· τὰ δὲ κατ' ἐναντίωσιν. καὶ κατὰ περίπτωσιν μὲν τὰ αἰσθητά· κατ' ὁμοιότητα δὲ τὰ ἀπὸ τινος παρκειμένου, ὡς Σωκράτης ἀπὸ τῆς εἰκόνης· κατ' ἀναλογίαν δὲ αὐξητικῶς μὲν, ὁ Τιτυὸς καὶ ὁ Κύκλωψ, μειωτικῶς δέ, ὡς ὁ Πυγμαῖος· καὶ τὸ κέντρον δὲ τῆς γῆς κατ' ἀναλογίαν ἐνοήθη ἀπὸ τῶν μικροτέρων σφαιρῶν· κατὰ μετάθεσιν δέ, οἷον οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπὶ τοῦ στήθους· κατὰ σύνθεσιν δέ, ἱπποκένταυρος· καὶ κατ' ἐναντίωσιν, θάνατος. νοεῖται δὲ καὶ κατὰ μετάθεσιν τινά, ὡς τὰ λεπτὰ καὶ ὁ τόπος. φυσικῶς δὲ νοεῖται δίκαιόν τι καὶ ἀγαθόν· καὶ κατὰ στέρησιν, οἷον ἄχειρ.

Ὅτι τοῦ νοῦ ἔργον ἐστὶν ἀπλαῖς προσβολαῖς, καὶ κρεῖττον ἢ κατὰ ἀπόδειξιν, ἐπιβύλλειν τοῖς πράξιμασι. ὡς περὶ ἢ αἰσθησις προσβυλοῦσα τυχὸν τῷ

menii apophthegma refert Clem. Alex. lib. I. Strom. p. 251. et ex eo Euseb. lib. IX. Praep. Evang. c. 6. [Adde Porphyr. de Antro Nymph. 10.] Alii quoque scriptores passim eius meminerunt. Küst.

1. Νουμήνιος, ῥήτωρ] Eudocia p. 310. ἔγραψε περὶ] ἔγραψε om. A. V. 5. Νουμῆς] Pro Noumās. Hemst. 6. Νοῦν. Ἀριστοτέλης τὸν ν.] Vide Menagium in Laert. III, 67. Küst. 7. ἔχειν] ἔχεις V. Πολύβιος] Fr. gr. 95. 10. Νουνεχῶς ἐδόκουν] Polybii lib. III. p. 356. Καὶ γὰρ ἀνδρωδῶς καὶ νουνεχῶς ἐδόκουν ἕκαστα χειρῆειν. Quare nostrum fragmentum Polybio adiudicaverim. Toup. I. p. 419. Relatus locus inter illius Fr. gr. 96. 12. Νοῦν τὸν ξένον] In Vaticana Proverb. Appendice [III, 9. cum Arsen. p. 368.] legitur, Νοῦν τὸν ξένον: quod magis placet. Küst. Suidam iuvat Diogen. VI, 85. Sub finem cum A. delevisimus annotationem ex v. Ἀναξαγόρας derivatam: "Ὅτι (hoc Gaisf. cum *V.) Ἀναξαγόρας ὁ σοφιστῆς Νοῦς ἐπεκαλεῖτο, ἐπειδὴ ἄλλοι καὶ νοῦν πάντα φρουρεῖν εἶπε. In novissimis πάντων V. sed πάντων φρουρὸν extat in v. Ἀναξαγόρας. 13. ὅτι Gaisf. cum *V. 15. Post παραδειγματικῶς omisi: Ἀρθεῖς νόον γίνωσκε γῆν νατεῖν ξένην. Ubi Küsterus: „Ἀρθεῖς νόον γίνωσκε γῆν. — ἐν τῷ ἔγκεφάλῳ] Haec sunt verba Laertii in vita Pythagorae segm. 30. Küst. "Ὅτι Πυθαγ. Gaisf. cum *V. διαρεῖσθαι] διηρησθαι B. V. 17. καὶ νοῦν] καὶ om. *V. Lege cum Diogene νοῦν μὲν οὖν.
1. ἐν καρδίᾳ] ἐγκάρδιον V. Legendum ἐν τῇ καρδίᾳ. 2. ἐν τῷ] ἐν om. V. 3. Ὅτι τῶν διανοουμένων τὰ μὲν κ. — οἷον ἄχειρ] Haec omnia leguntur apud Laertium in Zenone Clt. segm. 52. 53. ut Pearsonus etiam observaverat. Küst. Lege τῶν νοουμένων. 5. τὰ δὲ κατὰ σύνθεσιν om. Küsteriana. Similiter *V. omisit κατὰ ἀναλογίαν — μετάθεσιν τὰ δέ, ita ut praecedant κατ' ὁμοιότητα, τὰ δὲ κατὰ σύνθεσιν. 9. καὶ ὁ Κύκλωψ] ὁ Gaisf. cum *V. item τῆς ante γῆς. 15. λεπτὰ] λεπτὰ V. 16. δίκαιόν] καὶ ὄν A. B. V. E. Edd. ante Küst. 17. ἀχειρ] ἀχειρος A. V. 18. Ὅτι τοῦ ἔργου ἐστὶν ἀπλαῖς προσβολαῖς, καὶ κρ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Philoponi in lib. I. Arist. de Anima, p. 1. et 2. ut itidem Pearsonus monuit. Küst. τοῦ νοῦ libri. ἀπλαῖς] ἀπλαῶς B. 20. προσβυλοῦσα] προσβυλοῦσα B. E. *V. Med. προσβύλλουσα Philop.

Νουμήνιος, ῥήτωρ. Numenius rhetor. scripsit de Figuris dictionis. Argumenta in Thucydidem et Demosthenem. Chriarum collectionem. Consolationem ad Hadrianum super morte Antinoi. Νουμῆς. Nomen proprium. Νοῦν. Aristoteles mentem immortalem esse dicit. Νοῦν ἔχειν. Polybius: Belli duces et prudentia et audacia praeditos esse oportet, quae plurimum valent ad quodvis facinus audax et cum periculo iunctum perficiendum. Νουνεχῶς. Sapienter. Rempublicam pro illorum temporum ratione prudenter administrare videbantur. Νοῦν τὸν ξένον. Agnosco peregrinum. dicitur de iis qui aliquem suspectum habent. Νοῦς. Mens omnium rerum rationes in se habet. et eas quidem res quae ante ipsam extiterunt, per imaginem quandam cognitae habet; quae vero post illam, per exemplar. † Pythagoras animam hominis trifariam dividi dixit, in mentem, rationem, et animum. et mentem quidem et animum ceteris etiam animantibus inesse, rationem vero soli homini. esse autem principium animae a corde

usque ad cerebrum. et partem quidem eius, quae in corde sit, esse animum; rationem vero et mentem in cerebro sitam esse. † Quae intelliguntur partim per occursum cognoscuntur, partim per similitudinem, alia per proportionem, alia per transpositionem, alia per compositionem, alia per contrarium. per occursum cognoscuntur, quae sub sensus cadunt. per similitudinem, quae per adjacentes res intelliguntur: ut Socrates ex imagine. per proportionem vero, et quidem rem amplificando, ut Tityus et Cyclops; rem vero minuendo, ut Pygmaeus. item centrum terrae ex proportione intellectum est per minores orbis. per transpositionem, ut oculi in pectore. per compositionem, ut Hippocentaurus. per contrarium, ut mors. nonnulla item per transitionem intelliguntur, ut dicta et locus. naturaliter autem iustum quippiam et bonum noscitur. item per privationem, ut mancus. † Mentis opus est, apprehensionibus simplicibus et supra omnem demonstrationem positis res percipere: sicut viam cum in album forte colorem vel in figuram aliquam innotuit,

λευκῆ ἢ τῷδε τῷ σχήματι κρεῖττον ἢ κατὰ ἀπόδει-
ξιν αὐτοῦ τὴν γνώσιν ἔσχεν· οὐ γὰρ δεῖται πρὸς
ταύτην συλλογισμοῦ. ἢ δὲ γε τοῦ νοῦ ἐνάργεια ἐκεί-
νοις παραγίνεται, οἷς εἰς ἄκρον καθάρσεως καὶ
ἐπιστήμης γέγονεν ἀφικέσθαι, καὶ διὰ τῶν καθαρ- 5
τικῶν ἀρετῶν ἀφαντάστως καὶ δίχα αἰσθησεως
ἐνεργεῖν συνειδισμένοις. ἔστι γὰρ ὁ νοῦς οἷον ἕξις
τῆς ψυχῆς τελειοτάτη. καὶ γίνεται τοίνυν ὁ μὲν
νοῦς περὶ τὰ νοητὰ· ἢ δὲ διάνοια περὶ τὰ διανοη-
τὰ· ἢ δὲ δόξα περὶ τὰ δοξαστά. τούτων δὲ τῶν 10
δυνάμεων πρώτην μὲν ἔχει τάξιν ὁ νοῦς· μέσην δὲ
ἢ διάνοια· ἐσχάτην δὲ ἢ δόξα. ἢ δὲ διάνοια προς-
φικεῖται τῇ ἡμετέρᾳ ψυχῇ, ἐπειδὴ καὶ αὐτὴ τὴν
μέσην ἐν τῷ παντὶ τάξιν ἔχει, καὶ διὰ τῆς διανοίας
ἀνάγεται ἢ ἡμετέρα ψυχῇ ἐπὶ τὴν τῶν νοητῶν Θεω- 15
ρίαν, ἣτις ἐστὶ τελειότης τῆς ψυχῆς. ἐπειδὴ γὰρ
σύμφορος καὶ σύμφυλός ἐστι τοῖς αἰσθητοῖς ἢ
ψυχῇ ἢ ἡμετέρα, ἀδυνατεῖ διὰ τὸν συνειδισμόν τῶν
αἰσθησεων ἐπὶ τὴν Θεωρίαν τῶν νοητῶν καὶ ἀύλων
ἄγειν ἑαυτήν, ἀλλὰ νομίζει κάκεινα σώματα εἶναι, 20
καὶ μεγάλῃ ἔχειν· καὶ ὅσα ἐπὶ τῶν αἰσθητῶν,
κάκεινων φαντάζεται. καὶ Πλάτων ἐν Φαίδωνι·

Τοῦτό ἐστι τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν ἡμῖν, ὅτι ὅταν
σχολῆν ἀπὸ τῶν περιολκῶν τοῦ σώματος μικρὸν
ἄγωμεν, καὶ θελήσωμεν τῇ θεωρίᾳ τῶν θείων σχο-
λάσαι, παρεμπιπτούσα ἢ φαντασία θόρυβον ἡμῖν
κινεῖ, ὑπονοεῖν διδοῦσα, ὅτι σῶμά ἐστι τὸ θεῖον,
καὶ μέγεθος ἔχει καὶ σχῆμα, καὶ οὐκ ἐξ ἡμῶς ἀσα-
μάτως καὶ ἀσχηματίστως περὶ Θεοῦ ἐννοεῖν. καὶ
διὰ τοῦτο δεῖ τὴν ψυχὴν ὀδυνουσαν ἐπὶ τὴν ἑαυτῆς
τελειότητα, πρῶτον ἐνεργῆσαι κατὰ διάνοιαν, ἣτις
ἔχει περὶ τὰ μέσα τῶν πραγμάτων· οἷά ἐστι τὰ
διανοητὰ ἢ τε ψυχῇ ἢ ἡμετέρα καὶ ἢ περὶ αὐτῆς
θεωρία· ἔτι δὲ καὶ τὰ μαθηματικά.

Νοῦς οὐκ ἐνὶ Κενταύροισι. παροιμία ἐπὶ
τῶν ἀδυνάτων καὶ ἀνοήτων ταπτομένη. [καὶ ἄλλως·]

Νοῦς οὐκ ἐνὶ ταῖς κόμαις
ὑμῶν, ὅτε μ' οὐ φρονεῖν
"νομίξῃ", ἐγὼ δ' ἐκῶν
ταυτ' ἠλιθιάζω.

636

Νῶ. ἀντὶ τοῦ αὐτόν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Βλέψαι ποιῆσαι νῶ.

ἀντὶ τοῦ αὐτόν. ἢ ἀντὶ τοῦ, δεῖ ἡμᾶς ποιῆσαι αὐ-
τὸν βλέψαι.

3. ταύτην] ταῦτα Philop. 7. συνειδισμένης Med. οἷον ἕξις] Sic recte MSS. Pariss. itemque Philoponus loco laudato. At priores editt. male μῆξις. Küst. 11. πρώτην μὲν] πρώτην μὲν γὰρ V. τὴν ante τάξιν om. A. B. V. Philop. 13. αὐτῇ] αὐτῆν V. 14. ἔχει] ἔχειν A. 15. ἢ ἡμετέρα] ὡς ἡμετέρα A. B. V. E. ὡς ἢ ἡμετέρα Med. Itaque redit error ad compendium vocis ἢ. 20. ἀνάγειν] ἄγειν reposui cum A. B. V. E. Med. Tum αὐτῆν V. 22. Φαίδωνι] Haec in Platonis Phaedone neque reperiri neque tali oratione potuerunt pronounciari. Sed videntur ista interpretibus Platonicae philosophiae deberi, qui sententiam Phaedonis p. 66. in summam redigerent.
3. ἀγωμεν] ἀγάγωμεν Philop. 6. ἡμᾶς et καὶ ἀσχηματίστως om. V. qui infra νοεῖν. 7. περὶ τοῦ Θεοῦ *V. 9. ἣτις] ἣτις ἔχει A. V. πῶς Philop. pro περὶ. 12. περὶ τὰ μαθ.] περὶ om. A. B. V. E. Philop. 13. Νοῦς] Hesych. v. Νοῦς. Vid. Suid. v. Τῶν δυνατῶν. Tourp. MS. Νοῦς οὐ παρὰ Κενταύροισι cum diversa explioatione Arsenius p. 367. sive Diogen. VI, 84. App. Vat. III, 10. Neque dubium quin Suidas ex Hesychio debeat pristinum recuperare, Νοῦς οὐ παρὰ Κενταύροισι: vulgatum enim ab errore profectum, cum libraril versus Aristophaneum occupassent. Item iisdem auctoribus expungi par est ἀδυνάτων καὶ, quamvis tueatur Photius ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. Id unde provenerit ipse monstrat Suidas v. Ταῦδ' οὐ παρὰ Κενταύροισι, Telectididis illato dicto: Τῶν δυνατῶν τι κλέυ'· οὐ γὰρ παρὰ Κενταύροισι. Quod a Pisandro pronunciatum fuisse Hesychius arguit; nugantur enim, quicumque Pisandrum finxere comicum. 14. ἀνοήτων] τῶν ἀνοήτων V. Mox καὶ ἄλλως om. A. notavi. 15. Νοῦς οὐκ ἐνὶ ταῖς κόμαις] Aristoph. Equ. 1126—29. Adde v. ἠλιθιάζω. κόμαις B. E. Med. 18. ἠλιθιάζω *V. 19. αὐτόν] αὐτός A. B. E. item infra. Mox Πλούτῳ addunt A. V. Est v. 401. 21. ἀντὶ αὐτόν Med. Hanc glossam excipiebant, magnam partem ex Etyim. M. p. 605. petita: Νῶ. ῥήμα. οὐ αἰ κινήσεις χρησται. Νῶ, τὸ σωρεύω· ἐξ οὐ νῆσαι, τὸ σωρεύσαι. καὶ νη-δύς, εἰς ἣν αἱ τροφαὶ σωρεύονται. Νῶ, τὸ κολυμβῶ· ἐξ οὐ καὶ ναῦς, καὶ νῆσσα, καὶ νῆσος, ἢ πᾶν μέρος αὐτῆς ἐν ὑγρῷ ἔχουσα (ἔχουσαν Med.). Νῶ, τὸ ῥέω, οὐ ὁ μέλλων νᾶσω· δθεν καὶ ναρόν φασι, τὸ ὑγρόν, καὶ Νηρέος. καὶ τέταρτον Νῶ, τὸ κλάδω· οὐ παρὰ γῶγον τὸ νῆθω καὶ τὸ νῆμα. Expuncta sunt cum A. V. qui post Νωγαλίον omiserunt: καὶ χρῆσις αὐτοῦ ἐν τοῖς τοῦ Ἀθη-

multo melius eam cognoscit quam per demonstrationem. non enim ad hoc indiget syllogismo. mentis autem vis et actio in illis existit, qui ad summum puritatis et scientiae gradum pervenerunt, et ope virtutum purgatoriarum id consecuti sunt, ut praeter phantasiam et sensum vitam agant. est enim mens habitus perfectissimus animae. et mens quidem versatur circa ea, quae sub intelligentiam cadunt; dianoea vero circa intelligibilia; opinio circa opinabilia. inter has facultates primum locum obtinet mens; secundum dianoea; tertium opinio. dianoea autem animae nostrae valde familiaris est, cum et ipsa medium in hoc universo locum teneat, et per dianoeam anima nostra evehatur ad contemplationem rerum, quae sub intelligentiam cadunt: quae est animae perfectio. nam cum familiaris et cognata sensibilibus sit anima nostra, non potest propter assuetudinem sensuum ad contemplationem rerum sub intelligentiam cadentium et materiae expertum se convertere, sed ipsa illa putat esse corpora et magnitudinem habere: et quaecumque de sensibi-

libus, eadem etiam de illis imaginatur. itaque Plato in Phaedone ait: Hoc est molestissimum in rebus humanis, quod ab impedimentis corporis paulisper soluti cum rerum divinarum contemplationi vocare volumus, phantasia importune se ingerens tumultum nobis movet, facitque ut suspicemur, deum esse corpus, aptum magnitudine et figura; neque sinit nos de deo sine corpore et figura cogitare. quare oportet animam, quae ad sui perfectionem tendit, primum secundum dianoeam agere; utpote quae circa res medias versetur: quales sunt, quae intellectu percipiuntur, ut anima nostra, eiusque contemplatio, et praeterea disciplina mathematica. Νοῦς οὐκ ἐνὶ Κενταύροισι. Mens non inest Centauris. proverbium de rebus dictum, quae fieri non possunt, vel de stolidis. Mens non inest comis vestris, quando me putatis desipere. ego vero de industria stultum ago. Νῶ. Ipsum. Aristophanes Pluto: Visum illi reddere. vel vi significat nos, et locus ita accipiendus: Oportet nos risum ei restituere.

Νωγαλέον.		Νωίτερον. ἡμέτερον.	
Νωδός. ὁ μὴ ἔχων ὀδόντας.		Νῶκαρ. ὁ δυσκίνητος.	
Νώδυνον. ἀνώδυνον.		Νωλεμέως. ἀδιαλείπτως.	
Νῶε. ὄνομα κύριον.		Νῶμα. ὄνομα χώρας.	
[Νωθέστερος. βραδύτερος.	5	Νωμησαί. κινήσαι, καὶ μερῖσαι.	637
Νωθείας. βραδυτήτος.]		Νώμησις. ἡ κίνησις.	
Νωθής. βραδύς, ἀκίνητος, ἄλογος.		Νωμίστωρ. ὄνομα κύριον.	
Νωθρεία. καὶ Νωθρός, ὁ ἀσθενής. Νωθρό- τερος ὑπάρχων τοῦ τῆς βασιλείας προσχήματος τῆ φύσει.	10	Νωμῶν. κρίνων, ἐξετάζων. Σοφοκλῆς· Ὡ πάντα νωμῶν Τειρεσία, . . . ἄρρητὰ τ' οὐράνιά τε καὶ χθονοστιβῆ.	
Νωθρότης. ἡ βραδυτής.		Νωνακρίνη. λέγεται ἡ Κυλλιστώ.	
Νῶι. Νωίτερος.		Νωνᾶς. ὄνομα κύριον.	
Νῶιν. ἡμῖν. Ἀριστοφάνης· Μεῖζω μὲν οὐδέν, προςφορωτέραν δὲ (νῶν.) Ἔφασκε νῶν φράσειν τὸν Τηρέα.	15	Νώνυμος. ἀνώνυμος, ἄδοξος. Οὐδέ τις ἔσται τῆς λυρικῆς Σαπφούς νώνυμος ἥλιος.	
Κράτιστον οὖν νῶν ἀποθανεῖν ἀνδρικώτατα. Βέλτιστον ἡμῖν αἶμα ταύρειον πιεῖν· ὁ Θεμιστοκλέους γὰρ θάνατος αἰρετώτερος.		Νῶ πείθου. παροιμία, ὁμοία τῷ, θεῶ ἔπου.	
περὶ Θεμιστοκλέους οὖν Σοφοκλῆς φησιν· Ἔμοι δὲ λῶστον αἶμα ταύρειον πιεῖν.	20	Νώρα. ὄνομα χώρας.	
Νῶιν. τουτέστιν ἡμῖν. δεικτικῶς.		Νώρβα. ὄνομα χώρας.	
		Νωρβανός. ὄνομα κύριον.	
		Νωρικία. ὄνομα χωρίου.	
		Νῶροψ. ὁ λαμπρός.	

ναλον [II. p. 47.]. παρ' ᾧ καὶ Νωγαλέειν ῥήμα· ἐξ οὗ τὸ νωγάλευμα. δοκεῖ δὲ τὰ τοιαῦτα, ἐν οἷς καὶ τὰ νώγαλα, σκεύασμα
τι δηλοῦν χρηστὸν εἰς ἐστίασιν.

2. Νωδός] Aristoph. Plut. 266. Ach. 715. 4. κύριον] Statim παρὰ τὸ νῶ, τὸ κολουμῶ, omisit A. Addit mox V. Νωθεία. ἡ
κλειψιγαμία. Vide Zon. p. 1412. 5. Νωθέστερος] .Gl. cum propinqua (quam Photius agnoscit) om. A. βραδυτήτος et neq
usque ad τοῦ τῆς om. E. 7. ἀκίνητος] δυσκίνητος Phot. 8. Νωθρότερος] Haec ad Polybium revocabat Wesseling. in Diod.
T. II. p. 625, 44. 12. Haec cum sequentibus neque recte sunt collocata nec diligenter exposita. 13. Νῶιν] ἡμῖν addunt A. B.
V. E. et Timaeus p. 186. ubi v. Ruhnkenius. 13. Ἀριστοφάνης· Μεῖζω] Av. 124. Ubi νῶν om. A. B. E. Med. 15. Ἔφασκε
νῶν φρ.] Aristoph. Av. 15. Ubi φράσειν A. 16. Κράτιστον οὖν νῶν ἀποθ.] Aristoph. Equ. 80. Κράτιστον οὖν νῶν ἀπο-
θανεῖν. Ἀλλὰ σκόπει, Ὅπως ἂν ἀποθάνωμεν ἀνδρικώτατα. Πῶς δῆτα; πῶς γένοιτο ἂν ἀνδρικώτατα; Βέλτιστον ἡμῖν αἶμα ταύ-
ρειον πιεῖν· ὁ Θεμιστοκλέους γὰρ θάνατος αἰρετώτερος. Hinc Suidas supplendus est. Küst. κράτιστον οὖν νῶν om. A. V.
17. Βέλτιστον] βέλτιον A. 19. Σοφοκλῆς] Aegei fr. 2. De cuius versus scriptura videndus Brunckius.
1. Νωίτερον] II. ὁ. 39. Vide Hesychius. 2. Νῶκαρ] Nova explicatio (v. Tittm. in Zon. p. 1410.); cui firmandae nihil
profuerunt intpp. Hesychii. Statim Gaisf. delevit, Νῶλα. πόλις Ἀδώνων παρὰ Ἐκαταίω. Πολύβιος δὲ Νώλην ἀπὸ τὴν φησιν.
οἱ πολῖται Νώλιοι, καὶ Νωλανοί, cum A. V. quippe sumpta ex Steph. Byz. 3. Νωλεμῶς καὶ Νωλεμῶς] Νωλεμῶς A. V.
(cum Herod. Epimer. p. 93.) Quibus continuo desunt, Νωμεντός. πόλις οὐ πόρῶν Ῥώμης. οἱ πολῖται Νωμεντινοί. Ceterum
glossam Νῶμα, satis illam suspectam, post v. Νῶκαρ posuit *V. Νῶρμα (id est Νῶρβα) Zon. p. 1412. 5. μερῖσαι] καὶ με-
ρῖσαι scripsi cum A. B. *V. 7. Νωμίστωρ] Scribe Νωμίστωρ. 8. Σοφοκλῆς] Oedip. R. 300. 9. διδακτὰ τε] Σοφοκλῆς
A. *V. Omittunt B. E. Med. Quae cum editores recentes interpolant, abieci; Σοφοκλῆς autem in lacunam versus irrepit, ne-
que movet id suspicionem. 11. Νωνακρίνη] Νῶνα A. Νῶνα. κρήνη B. E. Νωνακρήνη Med. Nomen aevo Alexandrino haud
indignum. Seq. gl. Νῶνακρίς. πόλις Ἀρχαίας, ἡ περὶ Ἡλιν. ὁ πόλιτης Νωνακρίτης καὶ Νωνακριάτης καὶ Νωνακρίεις, Gaisf.
delevit cum V. petitam scilicet e Steph. Byz. 14. Οὐδέ τις ἔσται τῆς λυρ.] Tullii Lauroae Ep. III, 7. 8. Anthol. Pal. VII, 17.
Beest exemplum A. 16. θεῶ πείθου ἡ ἔπου] Relecta scripturae diversitate cum A. et Arsen. p. 369. posui θεῶ ἔπου: ἡ om. *V.
Tum Gaisf. delevit cum A. V. Νώνυμα. πόλις Σικελίας παρὰ Φιλίστωρ, item e Steph. Byz. sumpta. 17. Cf. Νωρός Νῶρ
ἔθνος in Hom. Epimer. p. 440. 18. Νώρβα] Νωρβία V. 20. Sub finem cum A. V. expunxi: Καὶ Νωρικοί, ἔθνος. ζῆτες
ἐν τῷ (κατὰ add. Med.) Βηροῦνιον. Contra *V. Νωρικοί. ἔθνος, post continuam glossam traiciens. 21. Herod. Epimer.
p. 93. Post λαμπρός sequebantur: οἱ μὲν ἐτυμολόγοι παρὰ τὴν στέρησιν τοῦ ὄραν. ἀμαυροὶ γὰρ φασὶ τὴν ὄρην τὰ πάντα λαμπρά,

Νωγαλέον. Νωδός. Qui nullos habet dentes. Νώδου-
νον. Expers doloris. Νῶε. Nomen proprium. [Νωθέ-
στερος. Tardior. Νωθείας. Tarditatis.] Νωθής.
Tardus, segnis, stupidus. Νωθρεία. Et Νωθρός, segnis.
Natura segnior erat, quam regni maiestas postulare. Νω-
θρότης. Tarditas. Νῶι. Et Νωίτερος. Νῶιν. No-
bis. Aristophanes: Non maiorem quidem, sed commodiorem
tamen nobis. [Idem:] Dicebat Tereum nobis dicturum esse.
[Idem:] Optimum nobis est virilem mortem obire, et sangui-
nem taurinum haurire. Themistocles enim mors prae ceteris
eligenda est. de Themistocle nimirum Sophocles ait: Mihi
vero optimum est sanguinem taurinum haurire. Νῶιν.

Nobis. pronomen demonstrativum. Νωίτερον. Utriusque
nostrum. Νῶκαρ. Piger. Νωλεμῶς. Indesinenter.
Νῶμα. Nomen regionis. Νωμησαί. Versare, partiti.
Νώμησις. Motio. Νωμίστωρ. Nomen proprium. Νῶ-
μῶν. Indicans, inquirens. Sophocles: Ο ὅμοια διδιδάσκων
Τιρεσία, disciplinam et humanam et arcanam, coelestia et
terrestria. Νωνακρίνη. Sic Callisto dicitur. Νωνᾶς.
Nomen proprium. Νώνυμος. Obscurus, inglorius. Nec
dies erit ullus, quo Sapphus lyricae nomen evanescat. Νῶ
πείθου. Menti pare. proverbium simile illi, Deo parendum.
Νώρα. Nomen regionis. Νώρβα. Nomen regionis. Νωρ-
βανός. Nomen proprium. Νωρικία. Nomen loci. Νῶ-

Νωσάμενος. νοήσας, γνούς. παρὰ Καλλιμάχου.

Νῶσαι. εἰς νοῦν λαβεῖν.

Νῶτα θαλάσσης. ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης.

Νωτάρης. ὁ ἐπὶ νώτου αἰρών και βαστάζων.

Νωτιαία θρίξ. ἡ τῶν μεταστρέφων.

Νωτίζω. τὰ νῶτα μεταστρέφω. Καὶ Νωτίσαι, ἀπελάσαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ νῶτα δίδοντων ἐν ταῖς φυγαῖς.

Νωτοπλήγα. μαστιγίαν, τὸν εἰς τὰ νῶτα τὰς πληγὰς λαμβάνοντα. Φερσικράτης Κραπατάλοισ·

Καὶ νωτοπλήγα μὴ ταχέως διακονεῖν.

Νῶτος. ἡ ψῶα τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ δὴ λεγόμενον τὸ πλῆθος τῶν Ἀβάρων εἰς τὰ νῶτα περιεσφαι.

638 Νωτοφόρος. ὁ ἐπὶ νώτου βαστάζων.

Νωχελῆ. βραδέα.

Νωχελῆς. βραδύς, ὀμαλός, ἀχρηστος.

Νωχελία. ἀργία.

Νοιδίων. διανοημάτων. παρήγαγε δὲ ἀπὸ τοῦ πληθυντικοῦ τοῦ οἱ νοῖ τὸ νοίδιον ὑποκοριστικόν. ὁ τινὲς δὲ οὕτως, δνειδισμῶν και λοιδοριῶν ἀπὸ τοῦ οἴνου και τῆς μέθης. Ἀριστοφάνης·

Ἐγὼ δὲ πάντα καταπάσω

βουλευμάτων, γνωμιδίων, νοιδίων.

Νύκτα. νύκτα τὰς συμφορὰς πολλάκις ἡ Γραφὴ καλεῖ. ἐπειδὴ οἱ ἐν συμφοραῖς περιπίπτοντες ἐν σκότει διαγείν νομίζουσι.

Νύκτα δασείην. τὴν χειμερινὴν φουσι.

Νυκταλός. ὁ νύκτα φιλῶν. περὶ Λιογένους τοῦ Κυνός φησιν. Οὐδὲ γὰρ ἦν τις νυκταλός και ὑπνήλός.

Νυκτερίδος αἶνος. αἰνιγματωδῶς δηλοῖ περὶ νυκτερίδος. ὑπερέκκειται ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα.

Νυκτερινοὶ κύνες. οἱ λύκοι.

και διαγι, ὡστε νῶρου χαλκός, ὁ μὴ ἐὼν ὄραν εἰς αὐτόν. Ἐπαφροδίτος δέ, ἑωρακὸς (εὐρηκὸς Hemsterhusius) Νωρακὸν πόλιν Παννονίας, ἧς ὁ πολίτης Νωράκιος, γίνεσθαι ἱστορεῖ ἐν Παννονίᾳ σίδηρον, ὃς ἀκονηθεὶς λαμπρότατός ἐστιν. ὄθεν και νῶροπ φασιν εἰρησθαι χαλκόν, ὡς εἰ τις εἴποι Νωράκιον. Quae ommissa sunt cum A. V. In v. Ἐπαφροδίτος annotavit Küsterus: „Ex Stephano Byzantio v. Νωράκος. Huc spectat locus ille Clementis Alexandr. Strom. lib. I. p. 225. Νῶροπες (ἔθνος ἐστὶ Παιονικόν, νῦν δὲ Νωρικὸν καλοῦνται) κατεργάσαντο χαλκόν και σίδηρον ἐκάθηραν.”

1. Νωσάμενος] Confer Nostrum supra v. Νενώμεθα. Küst. παρὰ Καλλιμάχου om. A. Vid. Bentl. in Callim. h. Iov. 87.
4. Νῶτα θαλάσσης] Ex Scholiasta Homeri II. β. 159. Küst. 6. Νωτάρης] Scheffer. de R. V. II, 2. p. 28. Hemst. νωτάρης ὁ βαρυστάτης Herod. Epimer. p. 93. 7. Νωτιαία] MSS. Pariss. [sic A. B. V.] habent νωτιαία: sed minus recte. Küst. 8. Νωτίσαι, ἀπελάσαι. ἀπὸ μεταφ.] Ex Schol. Sophocli. Oedip. Tyr. 193. Küst. 14. ψῶα] ψῶα V. 15. πλῆθος] τὸ πλῆθος A. B. V. Mox βαρβάρων V. pro Ἀβάρων. 17. Νωτοφόρος] Vid. Πλημμελίην. Hemst. Copiosius Zon. p. 1412. Hinc facillis suboritur coniectura, Hesychio post v. Νωτίσασθαι restituendum esse Νωτοφόρος. 18. Νωχελῆ] Vid. Eurip. Orest. ibique Schol. v. 788. ed. Matthiae. Gaisf. Qui και post βραδέα clam abiicit.
1. ὀμαλός] ὁ μιλλός Bos. Obs. Critt. p. 175. (probante Toupio I. p. 419.) cuius verba proposuit Albertus in Hesychio. Huic vel ipse positus articuli post βραδύς refragatur. Denuo και Gaisf. post ἀχρηστος delevit. 2. Νωχελία] Hom. II. τ. 411. Addit Toupius Iamblichii Vit. Pythag. c. 14. p. 51. ed. Küst. και τῆς νωχελίας αὐτοῦ ἀπῆλλασε. 3. Νοιδίων. διανοημάτων. παρήγ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 100. 4. οἱ om. Schol. 5. οὕτως om. Schol. posito κακῶς post μέθης. 8. και νοιδίων] και om. A. B. V. E. Med. Statim excipiebant, Κάλλιον καθ' ὑποκορισμὸν νοιδίων εἰπεῖν· εἶτα συνηρημένως νοιδίων. οὕτω και ἐκ τοῦ πρόχους (πρόχος Med.) γίνεται προχοίδιον, και ἐκ τοῦ βοῦς βοός βοίδιον, cum A. V. ommissa. 9. πολλάκις νύκτας] νύκτας om. A. *V. Itaque hoc expuncto cum *V. geminavi νύκτα. Theodoretus in Ps. III, 6. Νύκτα τὰς συμφορὰς πολλάκις ἡ θεοῖα καλεῖ γραφή· ἐπειδὴ ὡς ἐν σκότει διαγείν νομίζουσιν οἱ τοῖς ἄγαν ἀνίμοις περιπίπτοντες. Unde reſtingendum οἱ ταῖς συμφοραῖς. 12. V. Arsen. pp. 175. 368. et App. Vat. III, 2. Unde Suidas accipiat δασείαν, Hesychio etiam firmatum, cuius verba sic concinnanda videntur: Νύκτα δασείαν. σκότος. οἱ δὲ χειμῆρον. 13. Νυκταλός. ὁ φιλῶν τὴν νύκτα denuo *V. post v. Νυκτερινοὶ κύνες. 14. Οὐδὲ γὰρ ἦν τις νυκτ.] Haec sunt verba Diogenis Laertii in Diogene Cynico, s. 77. ut et Pearsonus monuit. Küst. Mendum esse in Diogene, et reponendum νύσταλος suspicatur Rossius Comm. Laert. p. 98. Debat saltim νυσταλός. Gaisf. Νύσταλος non erat cur addubicaretur: v. Epimer. Hom. p. 299. 16. Νυκτερίδος αἶνος] Aenigma hoc habes supra v. Αἶνος: quem locum confer. Küst. 17. ὑπερέκκειται ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα] Haec litura sanada sunt, utpote inepta et nullum sensum habentia. Non enim infra, sed supra, ut diximus, nimirum v. Αἶνος, aenigma de vespertillone, cuius hic obscure mentio fit, a Suida refertur. Quare scribi potius debebat, κείται ἐν τοῖς πρὸ τούτων. Küst. L. ἐπὲρ ἧς κείται. Tour. MS. ἐπερ ἐκκειται Photius. Notissimus grammaticorum usus, qui solent ἐμπροσθεν ad posteriores annotationes, ὀπισθεν ad superiores referre. Sed rarissime licet invenire μετὰ ταῦτα, ut sit supra: quod tetigit Valckenarius in Scholis A. A. V, 37. 18. Νυκτερινοὶ κύνες] Agnoscit Hesychius. Deinde post λύκοι cum A. delevi: Ἡ (Ὅτι ἡ *V.) νυκτερίς μόνη τῶν πτητικῶν

ροφ. Splendidus. Νωσάμενος. Qui animadvertit, qui cognovit. apud Callimachum. Νῶσαι. Animadvertere. Νῶτα θαλάσσης. Maris superficies. Νωτάρης. Qui dorso aliquid gestat. Νωτιαία θρίξ. Pilius dorsii. Νωτίζω. Tergum verto. Et Νωτίσαι, abigere. per translationem ductam ab iis qui in fuga dant terga. Νωτοπλήγα. Verberonem, cuius tergu verberibus caeditur. Pherocrates Crapatalis: Et verberonem non celeriter ministrare. Νῶτος. Hominis tergum. Ut in proverbio est, Αβαρων multitudinem per terga raptari. Νωτοφόρος. Dorso ferens onus. Νωχελῆ. Tarda. Νωχελῆς. Tardus, aequalis, inutilis.

Νωχελία. Pigritia. Νοιδίων. Subtilium commentorum. deduxit autem hoc diminutivum νοίδιον a plurali νοῖ. quidam vero interpretantur de conviciis et maledictis, ab vino et temulento ortis. Aristophanes: Ego vero omnia conspergam consitiolis, sententiolis, subtilibus commentis. Νύκτα. Sacra Scriptura calamitates saepe vocat noctem, quod qui in calamitates incidunt, in tenebris degere solent. Νυκτα δασείην. Noctem hibernam sic vocant. Νυκταλός. Noctis amans. de Diogene Cynico inquit: Haud enim noctem amabat, nec somnolentus erat. Νυκτερίδος αἶνος. Aenigma de vespertillone. de hoc vide supra v. Αἶνος. Νυκτερινοὶ

Νυκτερίωνος.

Νυκτίβιος. ὁ ἐν νυκτι ὡς ἐν ἡμέρᾳ διαίγων.

Νυκτι Θοῆ ἀτάλαντος. Ὀμηρος τὰ φε-
βερὰ νυκτι ὁμοιοῖ. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ὁ δ' ἦε νυκτι εἰοικώς.

Νυκτικόραξ. εἶδος ὄρνεου ἐρημικοῦ, ὃ τὰς
οἰκουμένας φεύγον τῶν οἰκιῶν, ταῖς ἐρήμοις καὶ
καταλελυμέναις προστρέχει. τὰ γὰρ οἰκόπεδα ἐρεί-
πιά φασιν. οὕτω καὶ τὸ στρουθίον δειλὸν ὄρνεον
ὄν ὑπὸ ἀγωνίας ἐλαύνει τὸν ὕπνον.

Νυκτιλόχοι. λησταί. Καὶ Νυκτοπεριπλάνη-
τος, παρὰ Ἀριστοφάνει.

Νύκτωρ. διὰ τῆς νυκτός.

Νύμφα. νύμφη. Ἰωνικῶς. ὡς τόλμη, τόλμα.

Νύμφαι. σκώληκες οἱ ἐν τοῖς τῶν μελισσῶν
κυττάρους, ὅταν ἤδη πτεροποιεῖν ἀρξῶνται. οἱ δ'
ἀπλῶς τοὺς πτερωτοὺς σκώληκας, Σάμιοι. καὶ τὸ

ἀνὰ μέσον τῶν γυναικείων αἰδοίων νύμφην καλοῦσι.
καὶ τῶν ῥόδων αἱ κάλυκες αἱ μεμυκνῖαι, νύμφαι.
καὶ αἱ νεόγαμοι κόραι, νύμφαι. καὶ αἱ Μοῦσαι 639
δὲ ὑπὸ Λυδῶν νύμφαι. ὅτι δὲ πάντων τῶν καρ-
5 πῶν αἱ ἐκφύσεις οὕτω, δῆλον. περὶ δὲ τῶν θεῶν
Διονυσίᾳ πᾶσα ἱστορία συνῆκται ἐν τριάκοντα καὶ
τρισὶ βιβλίοις.

Νυμφαῖον. νυμφῶν ἱερόν.

Νύμφαιον. ἐν τῷ Πόντῳ ἐστὶ τὸ Νύμφαιον.
10 καὶ φησι Κρατερός ἐν ἐννάτῳ τῶν ψηφισμάτων,
ὅτι Ἀθηναῖοις ἐτέλει τάλαντον.

Νυμφεύτρια. ἡ συμπεμπόμενη ὑπὸ τῶν γο-
νέων τῇ νύμφῃ. καὶ ἡ νεόγαμος δὲ καὶ ἡ γαμετὴ καὶ
πρεσβυτέρα, Πηνελόπη καὶ ἡ Ἑλένη. παρὰ Ἀθη-
15 ναῖοις καὶ ἡ τοῦ Λιδῶς μήτηρ, καὶ ἡ θεὰ ἢ ἐπὶ τῶν
ὑδάτων.

Νυμφεῖος οἶκος. ἐν ᾧ αἱ νύμφαι εἰσὶ. Νύμ-

ζῶνα καὶ γάλα ἔχει ἐν μαστοῖς, καὶ θηλάζει εὐθέως τὸ γεννώμενον. καὶ (δτι praemisit *V. omissis καὶ ζῆται κτλ.) ὁ Χαιρεφών
Νυκτερίως ἐκαλεῖτο. καὶ ζῆται ἐν τῷ Διοσίειν. Habet V. ap. Gaisf. infra in v. Νυκτίβιος.

2. ἐν ἡμέρᾳ] ἐν om. A. V. Sed habent Photius et Hesychius. 3. Νυκτι Θοῆ ἀτάλαντος] Homerus II. μ. 463. Vide Hesychium. 5. Ὁ δ' ἦε νυκτι εἰοικώς] II. d. 47. 6. Νυκτικόραξ] Theodoretus in Ps. Cl, 7. ὡσεὶ νυκτικόραξ ἐν οἰκόπεδῳ: ὁ νυκτικόραξ τὰς οἰκουμένας φεύγων τῶν οἰκιῶν ταῖς ἐρήμοις καὶ καταλελυμέναις προστρέχει: τὰ γὰρ οἰκόπεδα ἐρείπια ὁ Σάμμαχος εἴρηκεν· οὕτω καὶ τὸ ἄλλο ὄρνεον ταῖς ἐρήμοις ἐνδιατᾶται. Adde Schleusneri Lex. V. T. et supra v. Ἀποδιοπομπεύσθαι. Mox φεύγων C pr. et Med. 7. καὶ καταλ.] καὶ om. A. καὶ κατ. om. C. 11. Καὶ Νυκτι περιπλάνης, παρὰ Ἀριστοφάνει] Vox excidit. Scribendum sine dubio, Καὶ Νυκτοπεριπλάνητος, νυκτι περιπλάνης. Locus Aristophanis, ad quem respexit Suidas, extat in Acharn. 263. Φαλῆς ἑταῖρε Βακχέλου, Σόγκωμο, νυκτοπεριπλάνητε, μοιχέ, παιδεραστά. Tourp. Recte Gaisfordus Νυκτοπεριπλάνητος cum A. B. V. Νυκτοπεριπλάνητες E. 14. τόλμα, τόλμη] τόλμη, τόλμα A. V. Quem ordinem verborum, Phrynico Segu. p. 66. iuvante, restituit. Cf. Lobeck. in Phryn. p. 332. Deinde cum A. V. expunxi: Νύμφα γα γῶ. δοτικῇ. 15. Νύμφαι] Confer Hesychium h. v. Κῆστ. μελιτῶν] μελισσῶν A. *V. Photius et Hesychius. Cf. Phot. v. Σέρφοι. 16. κυττάρους] κυπάφρους A. κυπάρους *V. κυτταροῖς E. Photius. 17. Σάμιοι δὲ] Σάμιοι καὶ A. B. V. Photius.
2. μεμυκνῖαι] μεμακνῖαι A. qui mox om. καὶ αἱ νεογ. — νύμφαι. Quae quamvis per homoeotelenum potuerint intercidisse, neque ea a Photio aut ab Hesychio videam abesse, aptius tamen post v. Νυμφεύτρια commemorari duxerim. 3. αἱ Μοῦσαι] V. Herm. de Musis fuv. p. 5. sq. 4. δτι δὲ καὶ] καὶ om. A. B. V. E. Photius. 5. περὶ δὲ τῶν θεῶν Διονυσίᾳ πᾶσα ἢ ἱστ.] Haec nihil ad rem faciunt. Küst. Haec omnia ad rem facere, atque adeo nequaquam pro inutili assumpto esse reicienda docuit H. Valesius in Socrat. Hist. Ecol. III. p. 204, 2. Hemst. Recte Küsterus de Dionysio, quisquis is fuit, addubitavit: nam Valesius incerta miscuit. 6. Διονυσίᾳ] Διονύσου Photius. Mox ἢ ante ἱστορία delevi cum A. B. Phot. 8. Νυμφαῖον] Nymphaeum Romae in septemzodio, Amm. Marc. XV, 7. Reines. Vid. Ναζώλια. Hemst. Sive Νυμφεῖον, de quo disputavit Salm. in Capitol. Gord. 32. Νυμφαῖον Hesychius, speciose. 9. Νύμφαιον. ἐν τῷ Πόντῳ ἐστὶ τὸ Νύμφ.] Ex Harpocrate. 11. τάλαντον] Statim Gaisf. deletit cum A. V. glossam ex v. Γίνος male confectam: Νυμφαίπιδα κα. ἐν Ἐπιγράμματι· Παναγέλην νυμφαίπιδακα, Βάκχε γάμος. ζῆται ἐν τῷ Γίνος. Ceterum ab *V. (ubi bis scriptum νυμφαίπιδα κα) nihil abest praeter ζῆται κτλ. 12. Νυμφεύτρια] Aristoph. Ach. 1024. 13. καὶ ἢ ν.] Haec loco suo sunt mota, inserique debent sequenti articulo post πηγῆ. Res liquida, si conferas Hesych. in Νύμφη. Hemst. Qui recte de hoc vetustae eruditionis frusto iudicium tulit. Cf. intrp. Ovid. Her. I, 27. 14. πρεσβυτέρα] καὶ πρεσβυτέρα V. Photius. In continuis apparet orationem hiare. Suppleas ὄσον ἢ ante Πηνελ. 15. ἢ τοῦ Λιδῶς μήτηρ] Item Hesychius. Cf. Callim. h. Iov. 35. θεός] θεὰ A. V. Photius. 17. Νυμφεῖος] Deest gl. V. ap. Gaisf. Deinde extabant Νύμφιος δὲ κόσμος, quae Gaisfordus omisso δὲ seunxit cum A. et Photio. Recte etiam κόσμος om. Photius. Differunt autem haec ab Herodiani Epim. p. 173. sive p. 263. item a Grammatico in Cram. Anecd. II. p. 394, 95. qui Νύμφιος παστὸς iussit a Νυμφίος ὁ γαμβρός distingi. Et lectitatum quidem in libris Suidae fuisse Νύμφιος indicat glossa nunc post v. Νυμφίον βίον sublata, sive Zon. p. 1408. Verum uterque saltem ex parte in concordiam redibit, si disjungatur νυμφεῖος ab οἶκος. Interim partem posteriorem, quae repugnet legi litterarum, καὶ praefixo cum superioribus copulabimus. Sed quod praeter coniecturam effici potuit, cum *V. inverti glossas Νυμφεῖος et Νυμφεύτρια.

κύνες. Nocturni canes, id est, lupi. Νυκτερίωνος. Νυκτίβιος. Qui noctu tanquam interdū vivit. Νυκτι Θοῆ ἀτ. Nocti veloci similis. Homerus terribilia poeti comparat. et alibi: Ille vero ibat nocti similis. Νυκτι κόραξ. Bubo, avis solitudinem amans, domosque habitatas fugiens, et ad deserta destructaque aedificia accedens. nam οἰκόπεδα vocant ruinas domus. sic etiam passer, avis timida, per metum vix potest somnum capere. Νυκτιλόχοι. Nocturni latrones. Et Νυκτοπεριπλάνητος apud Aristophanem. Νύκτωρ. Noctu. Νύμφα. Nympha. Ionice. ut pro τόλμα Ionice dicitur τόλμη. Νύμφαι. Sic appellantur vermes in apum alveolis. qui iam alas emittere coeperunt. alii simpliciter ita vo-

cant vermes alatos, ut Samii. item carunculam, quae est in medio pudendi muliebris, νύμφην appellant. item rosarum calyces νύμφαι dicuntur; ut et novae nuptae. ab Lydis etiam Musae vocantur Nymphae. omnes porro fructus primum orientes νύμφας appellari constat. totam vero de diis historiam Dionysius libris XXXIII. complexus est. Νυμφαῖον. Nympharum templum. Νύμφαιον. Nymphaeum in Ponto situm est: quod Craterus libro IX. Psephismatum Atheniensibus talentum pendisse ait. Νυμφεύτρια. Quae a parentibus cum sponsa mittitur, pronuba. [item, et nova nupta et uxor aetate provecior, ut Penelope et Helena. apud Athenienses etiam Iovis mater, et aquarum praeses Dea sic vocatur.] Νύμ-

φειος κόσμος. κτητικῶς, ὡς Τύριος, Λύδιος, Φρύγιος.

Ἦματι δ' ὃ νυμφεῖος ἀνήπτετο λαμπάδι πα-
στάς,

τούτω πυρκαϊῆς οὐ θαλάμων ἔτυγες.

Νύμφη. πηγῆ. καὶ ἡ νεόγαμος γυνή. Αἰλια-
νός. Μῆνις δὲ ἐδόκει καὶ Νυμφῶν δι' ἀπορίαν να-
μάτων. Νύμφην δὲ καλοῦσι καὶ τὸ ἀνὰ μέσον
τῶν γυναικείων αἰδοίων.

Νυμφικὰ λουτρά. τὰ εἰς γάμους ἐκ τῆς 10
ἀγορᾶς ἀπὸ κρήνης λαμβανόμενα.

Νυμφίος. ὄνομα ποταμοῦ. Πισίδης·
Καὶ τὸν μέγιστον ἐκπεράσας Νυμφίον,
ὅστις Τίγρητος ταῖς ῥοαῖς ἐπιρρέων
ἀποστρεφεται τοῦ καλεῖσθαι Νυμφίος. 15

Νυμφίου βίον. παροιμία.

Ἵμεῖς μὲν ἄρα ζῆτε νυμφίου βίον.

οἱ γὰρ γαμοῦντες ἐστέφοντο σισύμβροις καὶ φυτοῖς
τισι, * * πρὸς τὰς τῶν γάμων ἡμέρας.

Νύμφις, Νύμφιδος, Ξεναγόρου, Ἡρακλεώτης
ἐκ Πόντου, ἱστορικός. περὶ Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν
διαδόχων καὶ ἐπιγόνων βιβλία κδ', Περὶ Ἡρακλείας
βιβλία ιγ'. ἔχει δὲ μέχρι τῆς καθαιρέσεως τῶν τυ-
δ ράνων τὰ μετὰ τοὺς ἐπιγόνους, καὶ μέχρι τοῦ
τρίτου Πτολεμαίου.

Νυμφοστολήσαι. νύμφην κοσμηῆσαι.

Ἦ νυμφοστόλος. νυμφαγωγός. 640

Νυμφῶνος. τοῦ κοιτῶνος.

Νῦν. χρονικὸν ἐπίρρημα.

Νῦν δεῖ σε πάντα δὴ κάλων ἐξείναι σιαντοῦ,
καὶ λῆμα θούριον φορεῖν καὶ λόγους ἀφύ-
πτους,

ὅτοισι τόνδ' ὑπερβαλῆ· ποικίλος γὰρ ἀνὴρ,
καὶ τῶν ἀμηγάνων πόρους ἐδμηγάνους πο-
ρίζων.

κάλων, σχοινίον. τροπικῶς δὲ ὡς ἐπὶ τοῦ ἴστου
λέγει, δεῖ τὰ ἄρμενα πάντα κινεῖν ὑπὲρ τοῦ περιγε-
νέσθαι αὐτοῦ.

3. Νημάτια] Küsterus Portum secutus legebat Ἦματι, Toupius etiam (I. p. 420.), quo hiatus caveret, Ἦματι τῷ: sed quod arguunt optimorum librorum vestigia, *V. Ἠμάτια, A. Ἠματῖαι, Chardonus Melanges T. I. p. 108. sqq. ἤματι δ' e cod. Palatino derivavit, idque ex epigrammate Thalli in Anthol. Pal. VII, 188, 8. iam reposuit Gaisfordus. Idem νυμφεῖος, cum libri tene-
rent νύμφιος. 5. οὐ ναλάμων Med. et *V. 6. νεόγαμος] ἡ νεόγαμος] A. B. V. Photius et Lex. Bachm. p. 310. ubi nomen
Isocratis subicitur. Mox δὲ post Αἰλιανός om. A. 7. Μῆνις τε] Μῆνις δὲ A. B. V. E. Μῆνις τε Med. 9. Sub gl. ἀνεμ ὡς
προεγράφη omisi cum A. V. 10. Νυμφικὰ λουτρά] Confer omnino Nostrum supra v. Λουτροφόρος. Küst. Vid. Hesych.
et Schol. Arist. Lysistr. 378. 11. ἀπὸ κρήνης] Cf. Thucyd. II, 15. 12. Νυμφίος] Vid. Vales. in Ammian. Marcellin.
XVIII, 9. Hemst. Reines. Πισίδης] Fr. Foggini. 124. His iungendum videtur fragmentum v. Ἀγαγὼν servatum. 14. Τι-
γρητος] Τίγριδος A. 17. Ἵμεῖς μὲν ἄρα ζῆτε νυμφίου βίον.] Senarius hic legitur apud Aristoph. Av. 161. Küst. Scripsimus
ἀρα. Praeterea gl. Ἵμεῖς μὲν non solum praestat meliorem scripturam νυμφίων, sed demonstrat etiam ante πρὸς restituenda
esse ἢ δτι ἠδπαθοῦσι. Verum haec ut nunc extant descripsit Arsenius p. 368. ubi mendose editum ἐστειγάνωντο. Post h. gl. quae
Aldus interpolat, Νύμφιος οἶκος. ἐν ᾧ αἱ νύμφαι εἰσιν, cum A. B. V. E. delevit Gaisf. ex v. Νυμφεῖος repetita.
1. Νύμφις] Chion in Ep. ad Matridem patrem Nymphin Clearchi Heracl. tyranni συγγενῆ appellat. Mittitur ab Heracliensibus
legatus, et quidem princeps inter alios ad Galatas regnum Mithridatis regis Cappadocum divexantes, Memnon Hist. Eccl. c. 25.
ap. Photium c. 224. p. 723. Ad huc scripsit sua περὶ θανασιῶν Philo Heracleota, quem sub Philone Alex. memorat anctor II, 10.
p. 132. Huc pertinet Porphy. lib. de Styge ap. Stob. Ecl. Phys. c. 40. p. 130. Vid. et p. 318. item p. 416. et 439. Herodotus
erat recentior Nymph. Volat. XIII. inter scriptores rerum Alex. M. eum nominat. Νύμφις μὲν γὰρ φησὶν ἱστορεῖν Ἀχαρίωνα,
leg. Εὐφορίωνα, Schol. Apoll. Rhod. II. 168. p. 172. Natal. Com. Mythol. II, 1. Samium appellat. Vid. Schol. Apoll. Rhod. II,
652. 674. 731. 754. 780. 789. 817. 856. IV, 247. Voss. de Hist. Gr. p. 84. Reines. Vide Memnonis ed. Orellianam p. 95. sqq. Νύμ-
φιδος om. Eudocia p. 309. 3. Περὶ Ἡρακλείας] Oporis huius mentionem faciunt Enarrator Apoll. Rh. II, 652. 731. 754. 817.
et IV, 247. Stephanus Byzantius vv. Ὑπίος et Φαίξος, Athenaeus lib. XII. p. 549. et lib. XIII. p. 619. Plutarchus libro De
virtutibus mulierum p. 248. Confer Voss. De Histor. Gr. Küst. 5. μετὰ τοὺς] κατὰ τοὺς Clintonus F. H. ad a. 247. p. 21.
6. τρίτου Πτολεμαίου] τριπτολεμαίου A. Novissima si contendatur cum Aeliani N. A. XVII, 3. ἐν τῷ θ' τῶν περὶ Πτολεμαίων
λόγῳ Νύμφις, suspicionem movent libri de Ptolemaeis editi, cuius intercederit memoria. 9. Νυμφῶνος] Matth. IX, 15. οἱ
οἶοι τοῦ νυμφῶνος. Ernesti. 11. Νῦν δεῖ σε πάντα δὴ x.] Ex Aristoph. Equ. 763 — 66. Aristophanis autem locum satis cre-
dibile videtur in demonstratione particularum νῦν δὴ prolatum fuisse, cum praesertim bonis poetae codicibus exhibeatur νῦν δὴ
σε πάντα δεῖ κάλων xtl. 12. φρονεῖν] φροεῖν A. B. E. Tum λόγους B. Med. λόφους E. 14. ἀνὴρ Edd. 17. σχοινίων E.
18. περιγενέσθαι] γενέσθαι A. B. V. E. Editum tuetur vel gl. Κάλως.

φειος οἶκος. Domus Nympharum. at νύμφιος κόσμος, orna-
tus sponsalis, possessive, ut Τύριος, Λύδιος, Φρύγιος. Die
illo, quo thalamus nuptialis taedis cullucebat, eo bustum,
non maritalis consuetudo tibi obvenit. Νύμφη. Fons.
item, nova nupta. Aelianus: Et Nympharum haec ira esse
videbatur, propter aquarum penuriam. Νύμφην etiam voca-
bant carunculam, quae est in medio pudendi muliebris. Νυμ-
φικὰ λουτρά. Sic vocabantur nuptialia lavacra, quae ex
fonte, qui erat in foro, sumebantur. Νυμφίος. Nomen flu-
vii. Pisisdes: Et cum Nymphium amnem maximum traiecit-
set, qui postquam cum Tigrete suas aquas commiscuit, Nym-
phium nomen amittit. Νυμφίου βίον. Sponsi vitam. pro-
verbium. Vos igitur vivitis sponsi vitam. qui enim nuptias

faciebant, sisymbris et aliis herbis coronabantur; [vel quod geno
indulgebant] per nuptiarum dies. Νύμφις. Nymphis,
Xenagorae filius, Heracleotes Ponticus, historicus. scripsit de
Alexandro eiusque successoribus et successorum posteris, libros
XXIV. De Heraclea libros XIII. continet autem res gestas
temporibus Epigonorum usque ad tyrannorum eversionem et us-
que ad tertium Ptolemaeum. Νυμφοστολήσαι. Sponsam
ornare. Νυμφοστόλος. Sponsae deductor. Νυμφῶ-
νος. Sponsalis thalami. Νῦν. Temporis adverbium. Nunc
oportet te omnem ex te rudentem expedire, antimosque belli-
cosos huc afferre, et argumenta invicta, quibus hunc superes.
est enim homo versipellis et ex difficultatibus maximis se ex-
pedire promptus. κάλων significat funem; tropice vero, quasi

Nūn δῆ. ἀρτίως, ἢ μικρὸν ἔμπροσθεν. Πλάτων Νόμοις. Ἡ νῦν δῆ ὀλίγον ἔμπροσθεν τούτοις περιτυχόντες τοῖς λόγοις οὕτω ταῦτ' ἐτίθεμεν, νῦν δὲ ἐπιλελήσμεθα; Καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἰππολύτῳ.

Nūn δῆ μὲν ὄρος βῶσ' ἐπὶ Θήρας πόθον ἐστέλλου· νῦν δὲ ψαμάθοισιν ἀκυμάντοισι.

καὶ ἐν Μελεάγρῳ.

Ὅρῳ σὺ νῦν δῆ μ' ὡς ἐπράννας, Τύχη.

Μάγνης δὲ ἐν Πυτακίδῳ.

Εἰπέ μοι· νῦν δῆ μὲν ἄμνυς μὴ γεγονέναι, νῦν δὲ φῆς;

Ἐν δὲ τοῖς Νόμοις διαλελυμένον εἶρηκε, τὸ μὲν νῦν ἐπὶ τοῦ παρόντος χρόνου, τὸ δὲ δῆ ἐπὶ συνδέσμου.

Ὅς δῆ πάντων τῶν πολέμων χαλεπώτατος, ὡς γὰρ 15 μὲν ἡμεῖς νῦν δῆ.

Nūn εὐπλόηκα, ὅτε νευανάγηκα. ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα εὐτυχησάντων. Ζήνων γὰρ ὁ Κιτιεὺς καταλιπὼν τοὺς πρὶν διδασκάλους καὶ Κράτητος τοῦ φιλοσόφου φοιτητῆς γενόμενος τοῦτο εἶρηκε, 20 καὶ πεσοῦσης.

ναυαγίῳ περιπεσὼν καὶ εἰπὼν, Εὐγε ποιεῖ ἡ τύχη πρωςελαύνουσα ἡμᾶς φιλοσοφία, * * οὕτω τραπή- ναι πρὸς φιλοσοφίαν.

Nūn εἰς χώραν ἤλθον. ἐπὶ τῶν πρώτων 5 μὲν οὐκ ἀνεχομένων ἐλθεῖν, ὅποι δει· ἕστερον δὲ αὐτομάτως παραγενομένων.

Nūn ἤλθον εἰς χορόν· νῦν τ' ἐπαρδες.

Νυν μενί. ἀντι τοῦ, νυνί μὲν. πολλαχοῦ δὲ οὕτω χρῆται Ἀριστοφάνης.

10 Νυνί δὲ ὡς τύπῳ πρὸς σὲ γράφω. ἀντι τοῦ, ὀλοσχερῶς.

Nūn πᾶς κίνδυνος ἐνθάδ' ἀνεῖται σοφίας,

ἣς περὶ τοῖς ἐμοῖς φίλοις

ἐστὶν ἀγὼν μέγιστος.

Nūn ὀσπρίων ἄμητος. ἐπὶ τῶν καθ' ὄραν 15 ἕκαστα πράττειν ὀφειλόντων.

Nūn σωθείην, ἢ ἡ μοι δίδαγμα τοῦτο τοῦ λοιποῦ χρόνου. παρὰ τὸν μῦθον εἶρηται τοῦτο τῆς μαν' θανούσης χελώνης ἵπτασθαι παρὰ τοῦ ἀετοῦ 20

1. Nūn δῆ] Vid. Ruhnk. in Tim. p. 186. 2. Νόμων] νόμοις V. item Photius, omisso Πλάτων. Tum ἡ, non ἡ, legendum cumque verbis Platonis, quae ex Legg. III. p. 683. E. sumpta sunt, coniungendum monuit Dobraeus in Photii indice; obtemperavitque Gaisfordus. Ceterum μὲν excidit post δῆ. Sub finem interrogationis signum posui. 4. Εὐριπίδης ἐν Ἰππολύτῳ] V. 233. 234. et 235. ut Portus monuit. Ibi autem ultima sic leguntur: Nūn δ' αὖ ψαμάθοις Ἐπ' ἀκυμάντοισι πάλιν ἔρασα. Küst. 6. πόθον] πόθεν A. Photii MS. πόθι vel ποθῖ B. V. E. Med. Mox ψαμάθοισιν B. E. Med. 8. ἐν Μελεάγρῳ] Fr. 16. 9. τύχη] τύχη recepi cum V. 10. Πυτακίδι] Leg. Πυτακίδι. Hemst. Πυτακίδι A. Photius, Πυτακίδι V. Πυτακίδι B. E. Nomen incertae fidei. Sed mutatione lenissima ponendum Τιτακίδη. 11. μὲν δῆ] δῆ μὲν B. V. E. Photius. 13. διαλελυμένως] διαλελυμένον A. V. Photius. Locus extat in Legg. I. p. 629. D. cui abest τῶν. Inde legendum ἔραμην. 17. Nūn εὐπλόηκα, ὅτε νεν.] Idem Zenonis apophthegma refert Laertius in vita Zenonis Cit. sogm. 5. in quem locum vide Menagium. Küst. 18. Κιτιεὺς] Κιτιεὺς A. V.

1. Εὐγε] Εὐ V. Tum ποιεῖν A. E. 2. Novissima οὕτω τραπήναι πρὸς φιλοσοφίαν, quae pro interpretatione superioris dicti haberi possint, e Diogene sic redintegranda sunt, ut praemittantur, ἐνοιὶ δὲ διαθέμενον Ἀθήνησι τὰ φορτία. 4. Nūn εἰς χ.] Brevior interpretatio Diogen. VI, 86. sive Arsenii p. 368. 7. Nūn ἤλθον] Haec om. A. Hesychius: Nūn τ' ἤνθες ἐς χ. — ἔραδες. 8. νῦν μὲν] Sic Schol. Aristoph. Av. 448. Praetuli νυνί μὲν cum A. B. V. Cf. Elmsl. in Acharn. 108. Cum his continua (καὶ) Νυνί δὲ κτλ. erant iungenda. quae nunc ordini repugnant. 12. Nūn πᾶς κίνδυνος] Haec sunt Aristophanis in Nub. 952. Τουρ. ὁ κίνδυνος; A. B. V. E. Scribendum fuit Nūn (γὰρ) ἅπας ἐνθάδε κίνδυνος κτλ. Quamquam omni ratione haec seriem glossarum inturbant. Mox φιλοσόφοις A. * V. pro φίλοις. 17. Nūn σωθείην] Haec in choliambos redigere frustra conatur Schneiderus Fab. Aesop. p. 207. νῦν γε σωθείην, ἢ ἡ μοι χρόνον δίδαγμα τοῦτο τοῦ λοιποῦ. Si choliambi sunt, longe facilliori mutatione dispo- ne, Nūn δὲ σωθείην, Δίδαγμα ἢ ἡ μοι τοῦτο τοῦ χρόνου λοιποῦ. Gaisf. Facillio- rem dixit, quae abutatur et soloecismo et pravo verborum situ. Aliorum conatus protulit Knoch. in Babr. p. 176. Haec tamen e choliambis repeti eo minus placet, quod Suidas alludī tantum ad fabulam significavit. Ego potius senariorum numeros subesse crediderim, sic fere componendos: Σωθείην δὲ νῦν, ἢ ἡ δίδαγμα τοῦτο τοῦ λ. χρ. Et Menander quidem dixit p. 26. σωθείης δὲ νῦν.

de velo loqueretur, ait: Omnia vela tibi sunt expedienda, quo hunc superes.

Nūn δῆ. Modo, vel paulo ante. Plato *Legibus*: An paulo ante cum in hos sermones incidissemus, nondum ista posueramus; nunc vero eorum obliti sumus? Et Euripides in *Hippolyto*: Nam modo montem conscendens venandi desiderio tenebaris; modo vero in aridis arenis equos agitare cupis. Et in *Meleagro*: Iamiam *Fortuna* vides, quomodo me tenetis. Magnes in *Titacide*: Dic mihi, modo quidem turabas id non fuisse factum, nunc vero factum affirmas? In *Legibus* vero Plato solute dixit νῦν δῆ, priorem vocem pro adverbio temporis, δῆ vero pro coniunctione ponens: Quod omnium bellorum gravissimum est, ut nunc quidem diximus. Nūn εὐπλ. Nunc secunda navigatione usus sum, postquam naufragium feci. dicitur de iis quibus praeter expectationem res succedit. Zeno enim Citteus, relictis prioribus

et Cratetis philosophi discipulus factus, dicto hoc usus est, postquam naufragium passus erat: Bene, inquit, facit fortuna, quod nos ad philosophiam compellit. * * ad philosophiam animum appulisse. Nūn εἰς χώραν ἤλθον. Nunc in regionem veni. de iis dicitur qui cum primum noluerint ire, quo oportuit, postea sponte sua eo veniunt. Nūn ἤλθον εἰς χορ. Nunc ad chorum veni; tu nunc pepedisti. Νυν μενί. Nunc quidem. Aristophanes voce pluribus in locis utitur. Νυνί δὲ ὡς τ. Nunc vero summam tantum ad te scribo. Nūn πᾶς κίνδ. Nunc omne periculum hic propositum est sapientiae; de qua meis amicis maximum sit certamen subeundum. Nūn ὀσπρίων ἄμ. Nunc est leguminum messis. de iis dicitur qui singula tempestivo tempore facere debent. Nūn σωθ. Nunc servere, ut hoc in posterum sit mihi documentum. hoc sumptum est ex fabula de testudine, quae cum volatum ab

Νῦν τοῦτ' ἐκείν' ἤκει τὸ Δάτιδος μέλος.
ἐπὶ τῶν χαρμοσυνῶν. ὁ γὰρ Δάτις σατραπίης Περ-
σῶν, ὃς ἐδδοκιμήσας κατὰ τὸν πόλεμον, ἔλληνίζειν
βουλόμενος, εἶπεν, Ἴθδομαι καὶ εὐφραίνομαι καὶ
χαίρομαι· καὶ ἐβαρβάρισα.

Νύξ. εὐφρόνη, καὶ ἡ σκοτία. Νύξ ἐστὶ σκιά
γῆς· ἀλλ' οὐχ ἡ τυχοῦσα, ἀλλ' ἡ γινομένη παρὰ τὴν
τοῦ ἡλίου αἰτίαν, τοῦ εἶναι αὐτὸν ἐν τῷ ὑπὸ γῆν,
ὡς πρὸς τούτους παρ' οἷς ἐστὶν ἡ νύξ, ἡμισφαιρικῶς.
ὡς περ οὐχ ὁ ὑφ' ὁποιασοῦν ἡδονῆς κρατούμενος, 10
ἀκρατής, ἀλλ' ὁ ὑπὸ τινος.

Νύξ ὕγρα. χαλεπή, φησί.

Νυρίζει. ξύει, νύσσει.

Νύρων. νύττων.

Νύσσα. καμπτήρ, τέσμα, βαθυμίς.

Νυσήιον. ὄρος Λιονύσου.

Νύσια. ὄρηματος εἶδος. τῶν γὰρ ὄρησεων
ἡ μὲν Βερεκυντιακὴ λέγεται, ἡ δὲ Κρητικὴ, ἡ δὲ
Παρικὴ. Νύσια οὖν τὰ Βερεκύντια· Νυσίαις γὰρ
5 ἐστὶν ἡ Βερεκυντιακὴ· Κνωσία δὲ ἡ Κρητικὴ. ἐν
Μυσίᾳ γὰρ καὶ Κνωσσῶ ἐπιμελής ἡ ὄρησις. Νύ-
σια δὲ τὰ ἐν τῇ Νύσῃ γινόμενα. ἔστι δὲ αὕτη Λιο-
νύσου ἱερά. καὶ τὰ Κνωσία ὡσαύτως. Ἄλλως.
Τῶν ὄρησεων αἱ μὲν εἰσι Λιονυσιακαί, αἱ δὲ Κο-
ρυβαντιακαί, αἱ ἐνόπλιοι. Νύσιαι δὲ αἱ Λιονυσια-
καί· Κνωσίαι δὲ αἱ Κορυβαντιακαί. Κνωσσὸς γὰρ
πόλις Κρήτης. ἐν τῇ Κρήτῃ δὲ ὑπὸ τῶν Κορυβάν-
των ἐτράφη ὁ Ζεὺς.

Νύχιος. νυκταρινός.

15 Νύχος. νύξ.

1. Νῦν τοῦτ' ἐκείν' ἤκει τὸ Δάτ.] Aristoph. Pac. 288. Νῦν τοῦτ' ἐκείν' ἤκει τὸ Δάτιδος μέλος, ὅς δευόμενός ποτ' ἤδε τῆς μεσημ-
βρίας, ὡς ἴδομαι καὶ τέρομαι καὶ χαίρομαι. Küst. Adde v. Δάτις. 5. ἐβαρβάρησεν *V. 8. τοῦ εἶναι] τῷ εἶναι *V.
12. φησί] Hoc recondi videtur nomen scriptoris: non enim placet φησί. Statim Gaisf. delevit cum A. Νύξαι. ἔτι βαλεῖν τὸ
πέμψαι πόρρωθεν. οὐτάσαι δὲ καὶ νύξαι καὶ τῶσαι, τὸ ἐκ χειρὸς τῶσαι: quae rectius leguntur supra in v. Βαλεῖν. Unde haec
fluxisse docet vel *V. qui omisis Νύξαι ἔτι reliqua post v. Νύρων exhibeat.
2. Νύσια. ὄρηματος εἶδος. τῶν γ.] Ex Schol. Sophocl. Al. 699. Küst. 3. Βερεκυνδιακὴ] Βερεκυντιακὴ A. V. E. item τ' in
seqq. Mox ἡ δὲ Κρητικὴ om. A. 4. Παρικὴ] Scholiasta Sophoclis habet πυρρική. Sed utrumque mendosum est. Scribi
enim debet Πυρρική. Pyrrhichen enim genus saltationis fuisse ex veteribus scriptoribus notissimum est. Küst. Παρική A. V.
Legendum ἡ καὶ II. cum Schol. Νύσια οὖν τὰ Βερεκύντια] Scribe, Νύσια οὖν τὰ Βερεκυντιακά. Apud Scholiastam So-
phoclis feminino genere legitur, Νύσιας οὖν αἱ Βερεκυντιακαί: sed minus recte. Nam apud ipsum Sophoclem est Νύσια ὄρη-
ματα, genere neutro. Küst. Νυσίαις γὰρ ἐστὶν ἡ Βερεκ.] Scholiasta Sophoclis habet: Νυσίαις γὰρ ἐστὶν ἡ Βερεκύνθος. Sic
etiam apud Suidam scribendum est. Küst. 5. Κνωσία Edd. Item infra: Κνωσία bis *V. Κνωσία Schol. Κρητικὰ]
Κρητικὴ Gaisf. cum A. Schol. ἡ Κρητικὴ V. 6. ἐν Μυσίᾳ] Scribe ἐν Νυσίᾳ, ut apud Scholiastam Sophoclis. Küst. γὰρ]
δὲ V. ἐπιμελής] ἐπιμελής A. V. Schol. 8. καὶ τὰ Κνωσία ὡσαύτως] καὶ συναῖται τῷ Κνωσία καὶ ἡ Κνωσσὸς γὰρ Λιονύσου
Schol. 10. Κορυβαντιακαί] Κορυβαντιακαί A. V. E. item mox. Tum αἱ δὲ ἐνόπλ. V. Κορ. ἐνόπλιοι Schol. 11. Κνωσίαι]
Κνωσίαι *V. 15. Νύχος Hesychius, Νύχος Zon. p. 1409.

aquila doceri vellet, cecidit. Νῦν τοῦτ' ἐκ. Nunc illud
adest Datidis carmen. dicitur de iis qui gaudio exultant. Da-
tis enim Persarum satrapa, re in bello bene gesta, cum Graece
loqui vellet, barbare dixit, ἴθδομαι, et εὐφραίνομαι, et χαίρο-
μαι. Νύξ. Nox. Nox est umbra terrae; neque vero quaevis,
sed quam efficiat sol, cum est in hemisphaerio, quod est sub
terra; respectu quidem eorum, ad quos nox est. quemadmodum
ἀκρατής dicitur, non qui cuius voluptati deditus est, sed qui
cuipiam tantum. Νύξ ὕγρα. Nox gravis. Νυρίζει.
Radit, pungit. Νύρων. Pungens. Νύσσα. Meta, finis,
carceres. Νυσήιον. Mons Bacchi. Νύσια. Saltationis

genus. saltationum enim alia Berecynthia dicitur, alia Cretica,
sive Pyrrhiche. itaque Nysia est eadem ac Berecynthia. Bere-
cynthus enim pars est Nysiae. Cnosia vero dicitur Cretica. in
Nysia enim et Cnosso saltatio ista magno cum studio exerceba-
tur. vel Νύσια dicuntur, quae Nysae sunt. saltatio autem
Nysia Baccho sacra erat; item Cnosia. Aliter. Saltationum
aliae sunt Bacchicae, aliae Corybanticae, quae ab armatis sal-
tantur. et Nysiae quidem sunt Bacchicae; Cnosiae vero Cory-
banticae. Cnosus est enim urbs Cretae. in Creta vero Iuppiter
a Corybantibus nutritus erat. Νύχιος. Nocturnus. Νύ-
χος. Nox.

Ξ.

Ξανᾶν. πονεῖν τοὺς καρποὺς τὰς γυναῖκας τῶν χειρῶν, διὰ συνεχῆ τῶν ἐρίων ἐργασίαν.

Ξανήσει. κοπιᾷσει.

Ξανθήν. πυρρῶειδῆ.

Ξανθίζετε. οἶον τῷ μέλιτι χρωτίζετε, ἢ πυρρῶειδῆ τῆ ὀπτῆσει ποιεῖτε. ἢ γὰρ καλῶς ἔχουσα ὀπτῆσις τῶν κρεῶν ἐστίν, ἵνα πυρρῶα ᾖ.

Ξανθίζεσθαι. κοσμεῖσθαι τὰς τρίχας.

642 **Ξανθικός.** ὄνομα μὲν παρὰ Μακεδόσιν. ὁ Ἀπρίλλιος.

Ξάνθιον. Ἐπίσκοπον.

Ξάνθος, Κανθαύλου, Ἀνδὸς ἐκ Σάρδεων, ἱστορικός, γεγωνὸς ἐπὶ τῆς ἀλώσεως Σάρδεων. Ἀνδιακά, βιβλία δ'. ἐν δὲ τῷ β'. τούτων ἱστορεῖ, ὡς πρῶτος Γύγης ὁ Ἀνδῶν βασιλεὺς γυναῖκας εὐνοῦχισεν, ὅπως αὐταῖς χρῆτο αἰεὶ ναζούσαις. οὗτος

ἱστορεῖ ὁ Ξάνθος, Ἄλκιμόν τινα βασιλεῦσαι τῆς ἐκεῖσε χώρας, εὐσεβέστατον καὶ πρῶτατον ἄνδρα καὶ ἐπ' αὐτοῦ γενέσθαι εἰρήνην βαθεῖαν καὶ πλοῦτον πολὺν· ἀδελῶς δὲ καὶ ἀνεπιβουλεύτως ζῆν ἔκαστον. εἶτα ἐπειδὴ ἑπτὰ ἔτη ἦν τῷ Ἄλκιμῳ, προελθόντας τοὺς Ἀνδῶν παγγενῆ τε καὶ πανδημεῖ προσεῦξασθαι, καὶ αἰτῆσαι τῷ Ἄλκιμῳ τοιαῦτα ἔτη δοθῆναι ἐς τὸ Ἀνδῶν ἀγαθόν· ὃ καὶ γέγονε· καὶ ἐν εὐπομίᾳ τε καὶ εὐδαιμονίᾳ πολλῇ διῆγον.

10 **Ξάνθος.** ὁ ποταμὸς. Ξανθὸς δέ, ὁ πυρρῶς.

Ξανθότερος. καὶ Ξανθότατος.

Ξανθοισιν. δρῆνοις.

Ξάνιον. κτένιον, ὃ φοροῦσιν αἱ γυναῖκες ἐν τοῖς ἀναδήμασιν, οἷς κόσμος χρυσοῦς ἐπὶ κεφαλῆς.

Ξανῶ. κοπιᾷσω. Σοφοκλῆς Ποιμέσιν Ἐκτῶ τοῖς Ἀχαιοῖς βουλόμενος μάχεσθαι φησιν·

1. τοὺς τῶν] τοὺς om. A. B. E. Photius. 4. Ξανθόν] Ξανθὴν A. B. V. E. Photius et Lex. Bachm. p. 310. 5. Ξανθίζετε. οἶον, τῷ μέλιτι χρ.] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 1046. sed ubi pro χρωτίζετε legitur χρῆτε. Küst. Qui veterem scripturam χρωτίζετε (χωρῆτε V.) frustra mutavit, nunc postliminio reductam. 8. Ξανθίζεσθαι. κοσμεῖσθαι A. V. Lex. Bach. p. 310. Hesychius, Zon. p. 1414. et Photius. 9. ὄν. μὲν παρὰ Μακεδόσιν ὁ Ἀπρίλλιος] Sic fere v. Λίος. Sed ut in his nutant libri, ὁ Ἀπρίλλιος παρὰ Μακεδόσιν V. Deest gl. A. Vid. Sturz. de Dial. Maced. p. 49. et Clint. F. H. III. p. 357. 11. Ἐπίσκοπον] ἐπικοπτόν Photius, ἐπίσκοπον *V. Glossa obscura. Deinde cum A. delevimus observationem ex v. Ἀπατούρια ductam: Ξάνθιος. ὄνομα κύριον. ἦν δὲ Βοιωτός. καὶ μονομαχοῦν (μοναχῶν V.) ἀγγεῖθη ὑπὸ Μελάνθου Ἀθηναίου. ζῆται ἐν τῷ Ἀπατούρια. Novissima inde ab ζῆται om. V. 12. Ξάνθος] De hoc vide Vossium in opere de Hist. Graec. et praecipue Meursium in Hesych. Miles. p. 173. 174. Küst. Aliorum observationes post operam Creuzeri non erat cur recouquerentur. 13. Σάρδεων] Ἀθηναίων olim extitisse suspicabatur Creuz. p. 138. 14. ἐν δὲ τῷ β'. τούτων ἱστορεῖ, ὡς πρ. αἰεὶ ναζούσαις] Haec ἀστολεξεί etiam leguntur apud Hesychium Milesium, unde ea Suidas mutuatus est. Küst. Accedit Adnansus XII. p. 515. E. sed Adramyten regem commemorans.

1. ὁ Ξάνθος ἱστορεῖ] ἱστορεῖ ὁ Ξάνθος A. V. 2. ἐκεῖσε] ἐκεῖθεν A. ἄνθρωπον] ἄνδρα A. B. V. 5. προσελθόντας] προσελθόντας A. B. V. E. 6. παγγενεῖ] παγγενῆ dedi cum A. B. V. E. Med. itemque v. Πανδημεῖ. 7. τοιαῦτα] Non sufficit vocabulum, nisi numeri quaeripiam accedat significatio. 9. τε καὶ] τε om. V. πολλῇ om. A. firmat v. εὐπομία. 11. Haec superioribus fuerant adiungenda. 13. ἐν τοῖς ἀναδήμασιν, οἷς κόσμος χρυσοῦς ἐπὶ κεφ.] Locus hic in lexico Photii inedito rectius sic legitur et distinguitur: ἐν τοῖς ἀναδηματίοις. κόσμος χρυσοῦς ἐπὶ κεφαλῆς. ἀναδημάτιον vero (pro quo usitatius dicitur ἀναδημάτιον, per ἦ, ab ἀνάδημα) est vinculum, quo capilli constringi solebant; eique aureus hic pecten innexus erat. Confer etiam Hesychium et Pollucem. Küst. 14. ἀναδημασίον] ἀναδημασίον A. V. Edd. ante Küst. ἀναδημασίον B. E. ἀναδημασίον Iungerm. in Polluc. V, 96. ἀναδημασίον, ὅς coniecit Portus; quem adiuvat Schol. Aristoph. Plut. 589. Lex. Seg. Bekkeri p. 284, 7. Ξάνιον. κτένιον, ὃ φοροῦσιν ἐν τῷ ἀναδηματίῳ αἱ γυναῖκες, οἷ δὲ κτένιον ἀπέδωκεν ἐν φυλακτικῶσι.

Ξανᾶν. Dicitur de mulieribus, quarum manus assiduo laniificio defatigantur. **Ξανήσει.** Defatigabitur. **Ξανθήν.** Flavam. **Ξανθίζετε.** Colore melleo inficite. vel carnes assando rufas facite. carniū enim bene assatarum indicium est, si rufae sint. **Ξανθίζεσθαι.** Capillos flavo colore tingere. **Ξανθικός.** Mensis nomen apud Macedones: qui Aprilis est. **Ξάνθιον.** Episcopum. **Ξάνθος.** Xanthus, Candaulis filius, Lydus Sardianus: qui vixit eo tempore, quo Sardes captae sunt. scripsit Lydiacorum libros IV. in quorum secundo narrat, primum Gygem, Lydorum regem, mulieres castrasse, ut iis semper aetate florentibus uteretur. idem Xanthus

refert, Alcimum quendam in illa regione regnasse, hominem religiosissimum et clementissimum, cuius tempore alta pace et opibus Lydia floruerit: ita ut quisque secure et sine metu vitam transigeret. postea vero cum Alcimus septem annos regnasset, totum Lydorum populum omnesque gentes processisset, votisque factis petisset, ut plures anni Alcimo darentur, Lydorum bono: id quod factum est. quare vitam valde felicem et beatam transegerunt. **Ξάνθος.** Nomen fluvii. **Ξανθὸς** vero, **Ξανθότερος.** Et **Ξανθότατος.** **Ξανθοισιν.** Avibus sic dictis. **Ξάνιον.** Pecten, quem mulieres in redimiculis ferunt. est autem aureus ornatus capitis. **Ξανῶ.** Defatiga-

Ἦδὺ ξανῆσαι καὶ προγυμνάσαι χέρα.
 Ξαίνειν. τὸ τύπτειν. καὶ ξαίνεσθαι, δὲ πά-
 σχειν. φησὶν οἷν, ἢ βύρσα σου τυπτομένη δια-
 φθαρήσεται. οἱ γὰρ βυρσεῖς τὰς βύρσας ξύλοις
 τύπτειν εἰώθασιν, ἵνα ἀπαλαὶ γενόμεναι διαλά-
 5 βοιεν εὐχερῶς τοῦ φαρμάκου. Ἐκέλευσε δὲ τὸ σῶμα
 ξαίνειν μᾶστιξι πᾶνυ πολλαῖς. καὶ ἐν Ἐπιγρᾶμ-
 ματι.

Πολλὰ θαλασσαῖα ξανθὴν ὑπὸ σπιλάδι.
 περὶ ὀστέου σκολοπένδρης ὁ λόγος.

Ξαίνω. νήθω, διαλύω, σωρεῖω.

Ξένα. θυμαστὰ.

Ξεναγία. δύο πεντακοσιάρχαι, ἀνδρῶν ἀκθ'.
 οἱ δὲ πλείστοι τοῦτο τὸ πλῆθος χιλιαρχίαν καλοῦσι·
 καὶ χιλιαρχον τὸν ἡγούμενον.

Ξεναγός. ὁ τῶν ξένων ἡγεμῶν.

Ξεναγῶν. ξενοδοχῶν.

Ξεναγοί. παρὰ Θουκυδίδη οἱ τῶν μισθοφό-
 643 ρων ἄρχοντες. Οἱ τε ξεναγοὶ ἐκάστης πόλεως ξυμ-
 φεστῶτες ἠνάγκαζον εἰς τὸ ἔργον.

Ξεναλίξω. τὸ συναθροίξω.

Ξεναρχος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ
 ἐστὶ Βονκαλίω, [ὡς] Ἀθήναιος φησὶν ἐν δευτέρῃ
 τῶν Λειπνοσοφιστῶν· καὶ Πορφύρα καὶ Σκύθαι,
 ὡς ὁ αὐτός· καὶ Δίδυμοι, καὶ Πένταθλος, καὶ Πρί-
 10 - απος, Ἴπνος, Στρατιώτης.

10 Ξένας. θυμαστὰς. Πισίδης·

Ἔγλος χορηγῶν καὶ τσαυτάς καὶ ξένας.

Ξένετος. ὄνομα κύριον.

Ξενηλατεῖν. Λακεδαιμόνιοι μετὰ πλῆθῶν
 ἐξήλανον τοὺς ξένους. Ἀριστοφάνης·

15 Τί δ' ἐστὶ δεινόν; Ὡς περ ἐν Λακεδαιμόνι
 ξενηλατοῦνται, καὶ κεκίνηται τινες
 πλῆγαι συγκαὶ κατ' ἄστυ.

2. Ξαίνειν — τοῦ φαρμάκου] ξαίνειν ἔλεγον τὸ τύπτειν et reliqua ex Schol. Aristoph. Equ. 368. 4. οἱ — βυρσεῖς] ἢ — βύρ-
 σης V. Id est καὶ γὰρ, Schol. firmatum. 5. διαλάβοιεν] διαβάλλοιεν B. E. 6. Ἐκέλευσε δὲ] Locus Dionysii Halic. in fr.
 Ambros. XIII, 2. Adde v. Φοινικίδα. τὸ σῶμα ξαίνειν] ξαίνειν τὸ σῶμα V. „Procop. Arc. Hist. p. 54. ξαίνουσα κατὰ νό-
 του πολλούς. Leg. πολλάς. Vid. Thom. Mag. v. Ξαίνω. Aelian. apud Hemsterh. in Polluc. X, 54. ubi leg. μᾶστιξι τε πολλαῖς
 ex Suida.” Tourp. MS. Poterat ille etiam v. Ἀποσπάσας afferre. 9. Πολλὰ θαλασσαῖα ξανθ.] Antipatri Sidon. Ep. XIV, 4.
 Anthol. Pal. VI, 223. 11. σωρεῖω, διαλύω] διαλύω, σωρεῖω dedi cum A. V. E. Sub finem delevi μαστίξω omissum A. (in
 lacuna) V. B. quod habet E. Photius et Lex. Bachm. tantum haec, Ξαίνω. νήθω, σωρεῖω. 13. Ξεναγία] Ξεναγία V. Eadem
 Tacticorum scriptor apud Montfaucon. Bibl. Coisl. p. 506. cum Appendice Suidae. 16. Ξεναγός] Ξεναγῶν A. Post ξε-
 νοδοχῶν addere A. C. V. παρὰ Θουκυδίδη οἱ τῶν μισθοφόρων ἄρχοντες, §. γ. ε. τ. μ. tradit Gaisf. Sed Gronovius affert παρὰ
 Θουκυδίδη, omissis δὲ et ξεναγοί. 17. Ξεναγῶν] V. Ruhnk. in Tim. p. 187.
1. παρὰ δὲ Θουκυδίδη ξεναγοὶ οἱ ἄρχοντες τῶν μισθοφόρων] ξένους γὰρ ἐκάλουν τοὺς μισθοφόρους] ξεναγοὶ παρὰ Θουκυδίδη οἱ τῶν
 μισθοφόρων ἄρχοντες A. C. V. Cum vulg. consentit Lex. Seg. Montfaucon. Bibl. Coisl. p. 237. Observationem ex Schol. Thucyd.
 II, 75. esse de promptam Küsterus monuit. 2. Ξεναγοί Med. ἐκ πάσης] ἐκάστης A. B. V. 3. ἐξ Med. 4. Ξεναλίξω] Sic
 habent 2 MSS. Pariss. itemque omnes editi. praecedentes. At optimus et antiquissimus A. [cum Zon. p. 1416.] ξεναλίξω, quod
 magis placet. Küst. Mihi quidem minus: commodissimum enim ξεναλίξω ἀπὸ τοῦ τοὺς ξένους ἀλίξω. Ξεναλίξω corruptum ex
 ξεναλίξω. Hemst. Ξεναλίξω verbum ne Graecum quidem. Ξεναλίξω habet etiam Lexic. Bibl. Coisl. p. 237. Debuerat autem uter-
 que scribere Ξεναλίξω. Ξεναλίξω Atticum pro συναλίξω, cuius verbi multa exempla dederunt homines eruditi in Act. I, 4. Pierson.
 in Moer. p. 271. Reinesius interpretabatur, do dona hospitalia, coll. Meursii Gloss. Gr. barb. 5. Ξεναρχος] Sophronis,
 qui mimos scripsit, filius: v. Βονταλίω, Πηγίνοος. Hemst. Hemsterhusii aliorumque errorem redarguit Hermannus in Aristot.
 Poet. p. 94. Cf. Meinekii Quaest. Scen. III. p. 61. κωμικός] κωμικός V. 6. Βονκαλίω] Leg. Βονταλίω, quae est
 fabula Antiphanis, Athen. VII. p. 304. et 313. VIII. p. 358. sed apud eundem II. p. 63. nulla fit mentio Antiphanis, neque fa-
 bulae eius eo nomine. Reines. Hodie fabulae eius nulla apud Athenaeum libro II. fit mentio. An ergo Noster erravit, vel
 memoria eum decepti? Non puto: sed potius crediderim locum illum, in quo Athenaeus fabulae Bucallionis mentionem fece-
 rat, hodie intercidisse, cum non integer liber secundus Dipnosophistarum, ut constat, sed tantum Excerpta quaedam ex eo ad
 nos pervenerint. Küst. Βονταλίω in Athen. II. p. 63. F. excidisse suspicabatur etiam Dindorfus. Βονκαλίω A. V. ὡς
 Ἀθήναιος] ὡς om. A. V. E. Med. τῶν ante Λειπνοσ. om. A. 7. Πορφύρα] Quae fabula etiam tribuitur Timocli ap. Athen.
 VII. p. 319. et X. 431. Reines. Σκύθαι] Athen. IX. p. 367. Vid. ibi Casaub. Reines. Σκύθα V. Tum ὁ ante αὐτός ad-
 dunt A. V. 8. Δίδυμοι] At haec fabula non Xenarcho, sed Xenocharto Comico tribuitur ab Athenaeo lib. X. Dipnosophist.
 p. 426. Existimo tamen corruptum esse Athenaeum, et apud eum pro Ξεναρχος ex hoc loco Suidae rescribendum esse Ξέ-
 ναρχος. Küst. Obtemperavit Dindorfus. Πένταθλοι] Πένταθλος A. V. firmante Ath. XIII. p. 569. A. 10. Πισίδης] De
 Exped. Heracl. Acroas. III, 61. 12. Ξένετος] Om. A. Conf. Diodor. Sic. XIV, 44. Gaisf. Agnoscit Zon. p. 1415. 13. Haec
 cum Photio. 14. Ἀριστοφάνης] Av. 1009—1011.

hor. apud Sophoclem in *Pastoribus* Hector cum Graecis pug-
 gnare volens inquit: *lucundum est manum lassare et proelitis
 praeparare.* Ξαίνειν. Pulsare. et ξαίνεσθαι, pulsari. di-
 citur igitur: *corium tuum verberibus contumetur.* coriarii enim
 coria fustibus tundere solent, ut mollia fiant, quo facilius mace-
 rentur. † *Iussit autem corpus multis verberibus caedi.* Et
 in Epigrammate: *Valde verberatum marino sub scopulo.* ubi
 de osse scolopendrae verba fiunt. Ξαίνω. Carmino; dissol-
 vo, concervo. Ξένα. Inusitata. Ξεναγία. Id est, duae
 Pentacosiarchie, quae sunt virorum mille et XXIV. plerique
 autem multitudinem hanc chiliarchiam vocant, eiusque ducem
 chiliarchum. Ξεναγός. Peregrinorum militum dux. Ξε-

ναγῶν. Hospites excipiens. Ξεναγοί. Apud Thucydidem
 vocantur militum mercenariorum duces. *Militum mercenari-
 orum duces in singulis civitatibus ad opus milites compellebant.*
 Ξεναλίξω. Colligo. Ξεναρχος. Xenarchus, comicus. ex
 eius fabulis est *Butalio*, ut ait Athenaeus lib. II. *Dipnosophi-
 starum.* item *Purpura* et *Scythae*, ut idem tradit. item, *Ge-
 mini*, *Quinquertium*, *Priapus*, *Somnus*, *Miles*. Ξένος.
 Admirandas. Pisides: *Silvas suppeditans et tantas et admiri-
 randas.* Ξένετος. Nomen proprium. Ξενηλατεῖν. La-
 cedaemonii peregrinos verberibus expellere solebant. Aristophanes:
*Quid autem mali est? Sicut Lacedaemone peregrini
 capelluntur, et plagae quaedam sat frequentes per urbem tam-*
 65 *

ποτέ γὰρ ἐκεῖσε σποδιαῖς γενομένης, Ξηηλασία γέγονε.

Ξενία. καὶ Ξενίω.

Φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξένισεν αὐτόν. *τουτέστιν, οὐκ ἀπέκτεινε.* Ξενία γὰρ Ἄρεος τραύματα καὶ φόνος. καὶ Ἀρχιλόχος.

Ξεῖνια δυσμενέσιν λυγρὰ χαρίζομενος.

Ξενίαν. καταγώγιον, κατάλυμα.

Ξενίας. ὄνομα κύριον.

Ξενίσειν. Ξένη χρῆσθαι φωνῇ ἢ Ξενικοῖς ἐπιτηδεύμασι. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ Ξενίας χάριν τινα ὑποδέξασθαι.

Ξενίσειν. οἱ μὲν Ξένη διαλέκτῳ χρῆσθαι. οἱ δὲ ἐν τῇ Ξένη διατρέβειν.

Ξενίην συναθήκατο. παρὰ Ἡροδότῳ. ὡς 15 Ξένιον ἐδώρησατο.

Ξενικὸν ἐμπόριον. ὅπου οἱ Ξένοι ἐμποροῦνται. ὡς περ ἀστικόν, ὅπου οἱ ἄσται.

Ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ. Δημοσθένης Φιλίππικοῖς, καὶ Ἀριστοφάνης. συνεστήσατο δ' αὐτὸ 20 πρῶτος Κόνων, παρέλαβε δ' αὐτὸ Ἴφικράτης ὕστερον καὶ Χαβρίας. ᾧ χρῆσάμενοι τὴν Λακεδαιμονίων

μοῖραν κατέκοψαν, στρατηγούντος αὐτοῖς Ἴφικράτους καὶ Καλλικλέους.

Ξενικός. ὁ Ξένος, ὁ ἀλλότριος. Ὡς εἶδεν ἄγαλμα Ξενικὸν καὶ ἱερουργίαν οὐκ ἐπιχώριον, εἰς τὸ τιμώμευον παρῆνθεν. — Οἱ Ξενικοὶ μισθοφόροι τοπαράπαν εἰώθασιν χρῆσιμεῖν ἐν πολέμοις.

Ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι, μὴ βουλόμενοι δι' ἑαυτῶν πολεμεῖν πρὸς Κορινθίους διὰ τὸν κίνδυνον, μισθοῦμενοι Ξένους εἰς τὸν πόλεμον ἔτρεπον αὐτούς. τοῦτο δὲ ἐν πολλοῖς τῶν πολέμων διεπράττοντο. ὅπερ Ξενικὸν ἐκάλου.

Ξενικοῖς. ἀντὶ τοῦ, ἀλλοτρίοις καὶ μὴ προσήκουσιν. ὅτι ἀνοίκειον Ἑλλήνων τὸ ἐξαπατᾶσθαι ἢ Ξενικοῖς, τοῖς ἀπὸ τῶν Ξένων πρέσβειων λεγομένοις. Ἀριστοφάνης.

Παύσας ὑμᾶς Ξενικοῖσι λόγοισι μὴ λίαν ἐξαπατᾶσθαι.

Ξένιον. δῶρον παρὰ Ξένων διδόμενον.

Ξένιος. ὁ τῆς Ξενίας ἔφορος. λέγεται καὶ Ξένιος ὁ Ζεὺς.

Ξενίωνος. ὄνομα κύριον.

1. σποδιαῖς] σιτοδείας Hemsterhusius. 4. Φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξ.] Sophocl. Electr. 96. ἐξένισεν] ἐξένισεν A. V. οὐκ om. E. 5. τουτέστιν, οὐκ ἀπέκτεινε. Ξενία γὰρ Ἄρ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Sophoclis. Vide etiam supra v. Ξένισεν, ubi eadem leguntur. Küst. Ξενία posui cum Med. et glossa superiore. Ἄρεος] Ἄρεος A. V. E. Med. 6. Ἀρχιλόχος] Fragm. CV. 7. Ξεῖνια] Ξένια A. E. Med. Schol. Soph. Tum δυσμενέσι Med. δυσμενέσισι (vel δυσμενέσσαν) A. B. V. E. Schol. Libris obtemperavit Gaisf. Ego scripturam alterius glossae reduxi. Mox χαρίζομενοι Schol. 8. Ξενίαν] Fortasse ex his locis Nov. Test. Act. XXVIII, 23. Ep. ad Philem. 22. Ernesti. Latius patet huius vocis usus: cf. Wessel. in Diod. XIII, 83. κατάλυμα, καταγώγιον Hesychius. 9. Ξενίας] Xeniam citat Plin. in Ind. I. XII. eum vocans Atheniensem. Reines. Accedat Arcas in Xenophontis Anabasi memoratus. 10. χρῆσθαι] χρᾶσθαι V. E. Med. 11. Ξενίας] τὸ Ξενίας B. V. E. Med. Photius. 12. Ξενίσειν. οἱ μὲν Ξένη δ. χρ.] Confer Nostrum supra v. Ξένισεν. Küst. Ex Harpocratiōne. 13. Ἡροδότῳ] Gl. Herodot. I, 27. παρὰ δὲ Ἡρ. V. ὡς] Id opinor compendium explicationis esse. 14. ἀστικόν] ἀστικόν] A. V. Photius. 15. Ξενικὸν ἐν Κορ.] Ex Harpocratiōne. Küst. Δημοσθένης] Philipp. I. p. 46. 16. Ἀριστοφάνης] Plut. 173. Τὸ δ' ἐν Κορίνθῳ Ξενικὸν οὐχ οὗτος τρέφει; Vide ibi Scholiastam, qui ad loci huius illustrationem multa affert. Küst. 17. πρῶτος] πρῶτον Photius. 18. χρῆσάμενοι — κατέκοψαν] χρῆσάμενος — κατέκοψεν A. Photius et Harpocr. Pal. Λακεδαιμονίων] Λακεδαιμόν A. Λακεδαιμονίαν B. E. Deinde corrigendum μόραν. 2. Καλλικλέους] Harpocratio habet Καλλίου. Küst. 3. Ὡς εἶδεν] Aeliano tribuit Gaisf. Atque haud scio an haec ex integro loco decerpta sint, cuius partem servat v. Παρῆνθεν. 4. οἱ Ἀθηναῖοι μὴ βουλόμενοι δι' ἑαυτῶν πολ.] E Schol. Aristoph. Plut. 173. Ὅτι cum *V. Gaisf. 5. πρὸς τοὺς] τοὺς omisi cum A. V. Schol. 6. πολλοῖς] πολλῶ A. τοῖς πολλοῖς Schol. 7. Ξενικοῖς. ἀντὶ τοῦ, ἀλλ.] Ex Schol. Aristoph. Ach. 634. 8. τῶν Ἑλλήνων] τῶν om. A. V. E. qui servarunt id ante Ξένων cum Med. Ceterum Schol. Ἑλλῆσι. 9. ἡμῖν] ὑμᾶς A. ἡμᾶς V. Deinde scribendum λόγοις. 10. Ξένιος ὁ Ζεὺς] De quo sufficit laudasse Schol. Eurip. Hec. 342. 11. Ξενίων, Ξενίωνος] Ξενίωνος scripsi cum *V.

iam grassantur. cum enim aliquando fames ibi extitisset, peregrini expulsi sunt. Ξενία. Et Ξενίω. Cruentus Mars eum non excepit hospitio. id est, non occidit. quae enim munera hospitalia Mars donat, sunt vulnera et caedes. et Archilochus: Xenia tristia hostibus largiens. Ξενίαν. Hospitium, deversorium. Ξενίας. Nomen proprium. Ξενίσειν. Peregrina lingua uti vel peregrinis institutis. item, aliquem hospitio excipere. Ξενίσειν. Secundum alios, peregrina lingua uti; secundum alios vero, in peregrino solo degere. Ξενίην συναθήκατο. Ius hospitii contraxit. apud Herodotum. Ξενικὸν ἐμπ. Emporium, ubi peregrini mercaturam exercent. ut ἀστικόν, ubi cives negotiantur. Ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ. Demosthenes in Philippicis, et Aristophanes, primus exercitum illum conscripsit Conon; post quem Iphi-

crates ei praefuit; post hunc Chabrias. hoc exercitu usi Laedaemoniorum cohortem, ductu Iphicratis et Calliclis, conciderunt. Ξενικός. Peregrinus, alienus. Cum videret simulacrum peregrinum et sacrificium ab institutis patriis alienum, in sacra petulanter iniectus est. † Milites mercede conducti magno in bellis usui esse solent. † Athenienses cum ipsi cum Corinthiis pugnare nollent propter periculum, peregrinos milites mercede conductos aluerunt: idque in multis bellis facere solebant. exercitum autem militum mercede conductorum Ξενικόν vocabant. Ξενικοῖς. Alienis et minime decentibus. alienum est enim a Graecis decipi. vel Ξενικοῖς, quae a peregrinis legatis dicebantur. Aristophanes: Qui vos fecit ut ne peregrinis promissis deciperemini. Ξένιον. Munus hospitale. Ξένιος. Hospitii praeses. dicitur etiam Iuppiter hospitalis. Ξενίω-

Ξενιτευομένους. ἀντί τοῦ, μισθοφοροῦν-
τας. Ἀντιφάνης Εὐθυδίκῃ.

Ἐγὼ Ξενιτευόμενος ἔστρατευόμην.

Ξενοδοχεῖον. τὸ τοὺς ξένους ὑποδεχόμενον.
καὶ Ξενοδόχος, ὁμοίως.

Ξενοκοπεῖν. ἐπὶ τοῦ πληγᾶς λαβεῖν. οὕτως
Μεταγένης.

Ξενοκράτης, Ἀγάθωνος, ἢ Ἀγαθάνορος,
Χαλκηδόνιος, μαθητὴς καὶ διάδοχος μετὰ Σπεύσιπ-
πον Πλάτωνος· τοῦ δὲ Πολέμων· τοῦ δὲ Κράντωρ. 10
καὶ πέμψαντος αὐτῷ τοῦ Μακεδόνα Ἀλεξάνδρου
χρυσῶν τάλαντα λ', αὐτὸς ἀπέπεμψεν, εἰπὼν βασι-
λέα δεῖσθαι χρημάτων, οὐ φιλόσοφον. ἔγραψε
περὶ τῆς Πλάτωνος πολιτείας.

Ξενοκράτης, φιλόσοφος, ὃς ἐπὶ σωφροσύνη 15
ἔτεθρύλλητο. Ὁ δὲ πρὸς σωφροσύνην οὐδὲν μείον
εἶχε τοῦ Πλατωνικοῦ Ξενοκράτους.

Οὗτος συνεγράψατο τὸ οἰκοσκοπικὸν οὐάνισμα
ὅτι οἶον εἶ ἐν τῇ στέγῃ ἐφάνη γαλῆ ἢ ὄφεις, τότε ση-
μαίνει.

Ξενολόγιον. καὶ Ξενολόγος, ξένους συλλέγων
στρατιώτας.

Ξένος. ὁ φίλος. Ἐφοίων δὲ προσβῆσαι ἐκ
τῶν πόλεων, ξένον τε αὐτὸν ἡγούμενοι καὶ βίου
δὲ σύμβουλον, βωμῶν τε ἰδρύσεως καὶ ἀγαλμάτων.
ὁ δὲ ἕκαστα τούτων διωρδοῦτο. Καὶ ἀδύς· Ἐν
ταῖς ἰδίαις πατρίσι ξένους ποιοῦνται.

Ξένος. καὶ ὁ ξενοδόχος. ὁ Ἀπόστολος Ἀσπά-
ζεται ἡμᾶς ξένος ὁ φίλος μου.

Ξενοφάνης ἐν ἐλεγείᾳ περὶ τοῦ ἄλλοτε ἄλλον
αὐτὸν γεγενῆσθαι·

Καὶ ποτὲ μιν στυφελίζομένον σκύλακος πα- 645
ριόντα

φασὶ γ' ἐποικτεῖραι, καὶ τότε φᾶσθαι ἔπος·
Παῦσαι, μηδὲ ῥάπιζ', ἐπειὴ φίλον ἀνέρος ἐστὶ
ψυχῇ, τὴν ἔργων φθεγξαμένης αἰών.

Ἐσκώπε δ' αὐτὸν καὶ Κρατῖνος ἐν Πυθαγορίζουσι.
καὶ ἐν Ταραντίνοις·

Ἔθος ἐστὶν αὐτοῖς, ἐὰν ἰδιώτην ποθὲν
λάβωσιν εἰσελθόντα, διαπαιρῶμενον

20

1. Ξενιτευομένους] Ex Harpocratio. Kúst. Sub gl. finem cum A. V. deleui: Καὶ Ξενιτεύω, καὶ Ξενιτεία. Sed V. addit καὶ Ξενιτεία post Ξενοκοπεῖν. De quo cf. Herod. Epimor. p. 221. f. 4. τὸ] ὄψημα Zon. p. 1416. 6. Ξενοκοπεῖν] Ridicula dictio, quasi dixeris, hospitali plagarum munere excipi: quam nollim ab vetero scriptura Ξυνοκόπη cum Meinek. Quaest. Sc. II. p. 54. repeti. Mox πληγᾶς λαβὸν Photius. 8. Ξενοκράτης] De eo vide plura apud Laertium. Kúst. Ἀγαθάνορος Laertius IV, 2. cum Stob. Ecl. I. p. 62. 9. Χαλκηδόνιος] Καρχηδόνιος vitiose Themist. p. 26. A. Hemst. Καρχηδόνιος E. διάδοχος] διάκονος A. 11. καὶ πέμψαντος αὐτῷ τοῦ Μακεδ.] Haec et quae sequuntur sumpta sunt ex Hesychio Milesio. Kúst. 12. τάλαντα λ'] τάλαντα ὄν scribendum erit si sequaris Themist. Or. II. p. 26. A. 252. A. qui utrobique πενήτην τάλαντα commemorat. Videndi sunt eruditissimi viri in Diogen. Laert. IV, 8. Hemst. Gaisfordus addit Davis. in Cicero. Tusc. V, 32. 16. ἐτεθρύλλητο] ἐτεθρύλλητο A. 18. Οὗτος συνεγράψατο τὸ οἰκοσκ.] Est Xenocrates Aphrodisiensis, de quo Galeus VI. de simpl. med. fac. Reines. Vide infra v. Οἰκονομικὴν, ubi eadem leguntur. Kúst. Non dubito quin observatio fluxerit ab inferiore glossa. 19. οἶον, εἶ] εἶ οἶον A. V. τότε τι] τι om. A. V.
1. ὁ ξένος] ὁ om. A. V. Photius. Conf. Wesseling. in Diog. Sic. XIV, 47. Gaisf. ὁ delevimus cum Hesychio. 3. Ἐφοίων δὲ προσβ.] Hoc fragmentum, ni fallor, sumptum est ex Philostrato de Vita Apollonii. Kúst. Non fessellit hunc opinio: nam extat in I. IV. de Vita Apoll. principio, ubi speciose omnia interpretatus est Olearius. In quo loco facile apparet et genitivos βωμῶν (βωμῶν Med.) τε ἰδρύσεως καὶ ἀγαλμάτων verbo unde pendant (velut ἄξιοντες) esse destitutos, et διωρδοῦτο parum sententiae convenire, cum relegendum sit διωρδοῦτο. Cf. Iacobi. Lectt. Stob. p. 65. 8. ὁ Ἀπόστολος] Ad Rom. XVI, 23. Hemst. Scribi debuerat ἁ. ὁ. Γάιος ὁ ξένος μου, ut legitur Rom. XVI, 23. Valck. Suidae lectionem pro variante non habuerim sine aliorum codicum suffragio. Fortasse scripsit lexicographus, ἄστ. ὁ. ἁ. μ. omisso Gaili nomine. Quando alius postea φίλος addiderit pro interpretamento, quod in textum deinde, ut saepius, irrepsit. Paulo ante enim ξένος expositum erat ὁ φίλος. Conf. Hesych. in Ξένος et Ξενία. Albert. Misc. Critt. p. 282. Eadem qua Valckenarius ratione Toupius II. p. 524. locum iussit purgari. 10. Ξενοφάνης ἐν ἐλεγείᾳ περὶ τοῦ ἄλλ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Laertii in Pythagora, segm. 36. 37. Kúst. Haec omnia per misericordiam sub praescriptione Xenophanis collecta sunt, quae ad doctrinam Pythagorae debuerunt referri. ἐλεγείᾳ] ἐλεγείῳ E. Med. 12. Καὶ ποτὲ μιν στυφελίζομένου σκύλακος παρ.] Sic versus hic recte legitur, non solum in Paris. A. sed etiam apud Laertium loco laudato. At priores editt. Suidae corrupte habent, Καὶ ποτὲ μοι [hoc E.] στυφελίζομένῳ σκύλακος παριόντος [παριόντος B.]. Confer etiam Anthol. [Pal. VII, 120.] in fine, ubi idem versus sic legitur: Ἀὐτὸς τότε μιν στυφελίζομένου σκύλακος παριόντα, etc. Kúst. παριόντα V. 14. φασὶν ἐκ. Diogenes. Deinde φᾶσθαι Edd. 16. φθεγξαμένης] φθεγξαμένην B. E. 17. Πυθαγορίζουση] Πυθαγορίζουσι scripsi cum V. Cf. Meinekii Quaest. Scen. I. p. 24. 19. ἐὰν] ἂν τιν' Diog.

νος. Nomen proprium. Ξενιτευομένους. Stipendia merentes. Antiphanes Euthydico: Ego mercede militabam. Ξενοδοχεῖον. Locus hospitibus recipiendis. Et Ξενοδόχος, qui hospites recipit. Ξενοκοπεῖν. Plagas accipere. sic Metagenes. Ξενοκράτης. Xenocrates, Agathonis sive Agathonis F. Chalcedonius, discipulus et successor Platonis post Speusippum; quem excepit Polemo, hunc autem Crantor. hinc missa sibi ab Alexandro Macedone XXX. talenta ad eum remisit, dicens regem, non philosophum indigere pecunia. scripsit de Platonis Republica. Ξενοκράτης. Xenocrates, philosophus, cuius frugalitas multorum laudibus celebrata est. Ille vero non minus frugaliter fuit quam Platonius Xenocrates. — Hic scripsit de ratione omnis captandi ex iis rebus, quae domi accidunt: velut, mustela vel serpens cum in tecto

apparet, quid eo portenderetur. Ξενολόγιον. Et Ξενολόγος, qui milites cogit mercenarios. Ξένος. Hospes. Eo urbibus vero legati veniebant, hospitem eum declarantes et ritae monitorem, altaribusque et simulacris dignum promunciantes. ille vero haec omnia recusabat. Et alibi: In sua quisque patria ius hospitii cum peregrinis contrahunt. Ξένος. Sic etiam vocatur, qui hospites excipit. Apostolus: Hospes meus Gaius vos salutet. Ξενοφάνης. Xenophanes in elegia quadam [de Pythagora,] quod is in alias ex aliis formis transierit, sic inquit: Iam aliquando catulum, qui verberibus caedebatur, cum forte praeteriret, miseratus dixisse fertur: Verberare desine; nam amici viri anima inest, quam ex voce cognosco. Sugillat illum etiam Cratinus in Pythagorissantibus; item in Tarentinis: Mos ipsis est si nacti fuerint inductum

τῆς τῶν λόγων ῥώμης ταράττειν καὶ κυκᾶν τοῖς ἀντιθέτοις, τοῖς πέρασι, τοῖς παρισώμασι, τοῖς ἀποπλάνοις, τοῖς μεγέθεσιν νουβυστικῶς.

Ξενοφῶν, Γρύλλον, Ἀθηναῖος, φιλόσοφος Σωκρατικός· ὃς πρῶτος ἔγραψε βίους φιλοσόφων καὶ ἀπομνημονεύματα. παῖδας ἔσχεν ἀπὸ Φιλησίας, Γρύλλον καὶ Διόδωρον· οἱ καὶ Διόσκουροι ἐκαλοῦντο· αὐτὸς δὲ Ἀττικῇ μέλιττα ἐπωνομάζετο. γέγονε δὲ συμφροιτητῆς Πλάτωνος, καὶ ἠκμαζε κατὰ τὴν ἐνενηκοστὴν πέμπτην Ὀλυμπιάδα. ἔγραψε βιβλία πλείονα τῶν μί, ὧν καὶ ταῦτα Κύρου παιδείας βιβλία ἢ. Κύρου Ἀναβάσεως βιβλία ζ. Ἑλληνικῶν βιβλία ζ. Συμπόσιον καὶ ἄλλα πολλά.

Ξενοφῶν, Σωκράτους μαθητῆς, ἐστρατεύσατο ἐπὶ Πέρσας Κύρῳ συναελθὼν ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν Ἀρταξέρδη. ὁ Κύρος δὲ ἦν μετὰ Τισσαφέρην ὑπαρχος ὑπὸ Λαρείου τοῦ πατρὸς τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ καταστάς. μετὰ δὲ τὸν Λαρείου θάνατον, Κύρον Ἀρταξέρξης διαβληθέντα ὑπὸ Τισσαφέρητος ἀναιρεῖν μέλλων ἀφῆκε, Παρυσάτιδος τῆς μητρὸς παραιτησαμένης αὐτὸν καὶ τὴν στρατιάν αὐτῷ φυλαξάσης.

ὁ δὲ ὡς Τισσαφέρην πολέμων ἤθροισε δύναμιν, καὶ ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν ἔγνω στρατεύειν. τετρακόσιοι δὲ κατέλιπον τὸν Κύρον, καὶ ἔφυγον ἐκ τῶν συστρατευσάντων ὀπλίται καὶ πελτασταὶ γφ. Ξενοφῶν δὲ συνανέβη. δέκα οὖν βυρβάρων μυριάδας συναθροίσας ὡς ἐπὶ Πισίδας δῆθεν ἐπορεύετο. ὡς δὲ τὰ ἔθνη διήλθεν, ἐφ' ἧ στρατεύειν προεφασίζετο, συνέντες οἱ Ἕλληνες ἐπὶ βασιλέα εἶναι τὴν στρατεῖαν, ὥκνον τὴν ἀνάβασιν. Κλεάρχου δὲ εἰπόντος τὴν ὑποστροφὴν ἄπορον εἶναι, Κύρον μὴ συναιρομένον, συνέσταν. Κύρος δὲ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ πρὸς Τισσαφέρην μαχόμενος, καίτοι Κλεάρχου ἀπαγορευόντος αὐτῷ μὴ πολεμεῖν, ἀπέθανεν. οἱ δὲ Ἕλληνες ὑπὸ Κλεάρχῳ τεταγμένοι, Ἀρτιαῖον προεβάλλοντο βασιλέα αὐτῶν· ὁ δὲ παρητήσατο. βασιλεὺς δὲ τὴν τοῦ Κύρου κεφαλὴν καὶ τὴν χεῖρα ἀποκόψας, τοῖς Ἕλλησιν ἔπεμπε, ζητῶν τὰ ὄπλα ὡς παρὰ νενικημένων· οἱ δὲ οὐκ ἔδωσαν. δόλῳ δὲ Τισσαφέρητος παραβὰς τοὺς ὄρκους προδίδωσι βασιλεὶ τοὺς Ἕλληνας, καὶ Κλεάρχον καὶ Μένωνα, οὓς ἀναιρεῖ. καὶ Ξενοφῶν αὐτῶν στρατηγεῖ, καὶ πάντας νικᾷ. ἐλθόντες δὲ καὶ εἰς Ὀράκην ἐμισθώσανται ἑαυτοὺς Σεύθῃ τῷ βασιλεῖ, μύριοι διασωθέντες.

4. ἀποπλάνοις] ἀπὸ πλάνης Edd. ante Küst. 6. Ξενοφῶν] De hoc plura vide apud Laertium. Küst. Γρύλλον] Γρύλλον A. item mox Γρύλλον. 7. πρῶτος ἔγραψε βίους φιλοσόφων] De hoc loco Suidae vide omnino Ionsium lib. I. de Scriptt. Hist. Phil. c. 7. qui Nostrum hic errasse contendit. Küst. Adde Menag. in Laert. II, 48. 11. ἠκμαζε] ἠκμασε V. 12. ὀδόγη] πέμπτην A. B. V. (ε *V.) E. τετάρτης meminuit Laert. II, 55. ubi v. Menag. 13. Κύρου παιδείας] De hoc opere vide Menagium in Laert. III, 34. Küst. 14. Κύρου Ἀναβάσεως] Hoc opus an vere Xenophontis sit, quidam olim dubitarunt. Vide quae de hoc argumento disputamus supra in v. Θεμιστολέως Στρακούσιος. Küst. 18. Τισσαφέρην] Τισσαφέρην V. E. (Med. male profert Gaisf.) 23. στρατιάν] Lege στρατεῖαν cum v. Παρητιέσθαι. αὐτῷ] αὐτοῦ V.
3. στρατευσάντων *V. 7. ἐπροφασίζετο] προεφασίζετο A. Qui infra στρατιάν. 10. ὑποστροφὴν] ἐπιστροφὴν V. συναιρομένου] συναιρομένου A. E. Tum συνήσαν corrigebat Hemsterhusius infra in v. ὤκνον, ubi horum pars laudatur. 12. Τισσαφέρην] Τισσαφέρην V. E. Med. Κλεάρχου δὲ] καίτοι Κλεάρχου scripsi cum A. V. Mox αὐτοῦ V. 15. αὐτῶν] ἑαυτῶν A. E. 16. τὴν τοῦ Κύρου — ἀποκόψας] Plutarch. in Artax. p. 1017. qui more quodam Persarum ita fieri scribit. Reines. χεῖρα] τὴν χεῖρα A. B. V. 18. δόλῳ δὲ] δὲ om. A. 20. τοὺς Ἕλληνας καὶ om. E. Sed infra post Μένωνα cum A. B. V. delevi, καὶ τοῖς λοιποῖς στρατηγῶσι τῶν Ἑλλήνων. 21. καὶ πάντας] καὶ om. A. 23. Σεύθῃ] Meminit huius rei e Xenophonte Anonym. in Periplo P. Euxini. Vid. Chionem in Ep. ad Matridem 3. et Xenoph. Anab. VII, 7. sqq. Reines.

aliquem discipulum, eloquentiae periculum facientem, ut eum turbent et confundant antithetis, conclusionibus, parisomatibus, fallaciis, magnitudinibus, summa calliditate. Ξενοφῶν. Xenophon, Gryllus F. Atheniensis; philosophus Socraticus, qui primus vitas Philosophorum scripsit, eorumque memorabilia tradidit. filios ex Phileasia suscepit Gryllum et Diodorum, qui etiam Dioseuri vocati sunt. ipse vero Attica Apis cognominatus est. condiscipulus Platonis fuit, floruitque Olymp. XCV. scripsit libros supra XL. e quorum numero sunt hi: De Institutione Cyri libri VIII. De Expeditione Cyri libri VII. Rerum Graecarum libri VII. Convivium: et alia multa. Ξενοφῶν. Xenophon, Socratis discipulus, militavit contra Persas. cum Cyro profectus adversus Artaxerxem eius fratrem. Cyrus vero post Tissaphernem a Dario patre Asiae praefectus erat. sed post Darii mortem Artaxerxes Cyrum a Tissapherne apud se delatum cum interficere statuisset, tamen dimisit, Parysatide matre deprecante: quae praefecturam ei conservavit. ille vero, quasi Tissapherni bellum illaturus, copias coegit et

fratrem oppugnare decrevit. quadringenti autem gravis armaturae milites Cyrum deseruerunt, et ex ipsius commilitonibus peltastae MMM. fugerunt. Xenophon vero cum eo ascendit. collectis igitur centum barbarorum millibus, quasi Pisidas invasurus proficisceretur. cum autem illas gentes transisset, quibus bellum se illaturum esse simulabat, Graeci cum animadvertissent illam expeditionem adversus regem esse susceptam, eam detrectarunt. sed cum Clearchus dixisset reditum fore difficilem, nisi Cyrus ipsos adiuvisset, secuti sunt. Cyrus autem nudo capite cum Tissapherne pugnans, quamvis Clearchus ipsi dissuaderet, ne pugnaret, occubuit. Graeci postea, quibus Clearchus praeerat, Ariaeum regem suum designarunt: sed is honorem recusavit. rex vero Cyri caput et manus amputatas Graecis misit, postulans ut arma sibi tanquam victi traderent. illi vero non dederunt. Tissaphernes vero cum fidem datam dolose violasset, regi Graecos et Clearchum et Mbuonem duces prodidit, quos rex interfecit. Xenophon autem ipsorum dux creatus omnes vincit. cum autem ex ipsis decies mille evasisset,

Ξενοφῶν Ἀντιοχεύς, ἱστορικός. Βαβυλωνιακά· ἔστι δὲ ἔρωτικά.

Ξενοφῶν Ἐφεσίσιος, ἱστορικός. Ἐφεσιακά· ἔστι δὲ ἔρωτικά βιβλία ἑ, περὶ Ἀβροκόμου καὶ Ἀνθίας καὶ περὶ τῆς πόλεως Ἐφεσίων καὶ ἄλλα.

Ξενοφῶν Κύπριος, ἱστορικός. Κυπριακά· ἔστι δὲ καὶ ἀπὸ ἔρωτικῶν ὑποθέσεων ἱστορία περὶ τὴν Κινύραν καὶ Μύρραν καὶ Ἀδωνιν.

Ξενοφῶνος. δόμον τοῦ ὑποδεχομένου τοὺς ξένους καὶ ἀρῆστούντας.

Ξέρξης, Περσῶν βασιλεύς. οὗτος, τοῦ πατρὸς Δαρείου τελευταίντος καὶ Μέμνησο Μαραθῶνος εἰπόντος, ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐστράτευσε, καὶ πρῶτον κήρυκας ἔπεμψεν αἰτοῦντας γῆν καὶ ὕδωρ. Ἀθηναῖοι μὲν οὖν τοὺς πρέσβεις ἐξεκήρυξαν ἐκ τῆς πόλεως, καὶ τὸν ὑπακούειν συμβουλευσάντα κατέλευσαν, καὶ γυναῖκα καὶ παῖδας Λακεδαιμόνιοι δὲ ἐς φρέαθ ἐμβαλόντες γῆν ἐπέβαλον. μηνίσαντος δὲ τοῦ Θεοῦ ἐνόσησαν. χρέσαντος δὲ τοῦ Θεοῦ, δίκας δοῦναι Ξέρξης ὑπὲρ τῶν κηρύκων, Βούλις καὶ Σπέρχης αὐθαίρετοι ἐς Πέρσας ἀνήλθον, δώσοντες δίκας. ὁ δὲ θανμάσας ἀφῆκε ζῶντας, καὶ ἡ νόσος ἐπαύ-

σατο. ὁ δὲ πεζοῦ μὲν μυριάδας τῶν Αἰγυπτίων καὶ Φοινίκων καὶ Κυπρίων [πλείστας ἔχων] ἐστρατοπέδευεν. ἐν Σάρδει δὲ γενομένῳ ὁ ἥλιος ἐξέλιπεν. εἶχε δὲ ἐπιλέκτους μυρίους, οὓς Ἀθανάτους ἐκάλει. διώρυξε δὲ καὶ τὸν Ἄθω, Μακεδονικὸν ὄρος. ἔξενυξε καὶ τὸν Ἑλλήσποντον μεταξὺ Σηστοῦ καὶ Ἀβύδου διαλυθέντος δὲ ὑπὸ χειμῶνος μέρους, πέδας τε εἰς τὴν Θάλασσαν καθῆκε καὶ ἑμαστίγῳ τὸ ὕδωρ. προσενεχθεισῶν δὲ αὐτῶ καὶ σιταγωγῶν νηῶν Ἑλληνοἰδῶν, ἀφῆκε, τροφήν εἶναι δούλων εἰπῶν. κατασκόπους δὲ λαβὼν, δείξας τὴν δύναμιν ἅπασαν ἀφῆκε.

Ξεστῖον. μέτρον ἐπὶ ὕδρων.

Ξεστόν. ὠμαλισμένον.

Ξεινήιον. καὶ Ξεινήιος Ζεὺς.

Ξεινοδόκος.

Ξεῖνοι. οἱ ἀπὸ ξένης φίλοι.

Ξηρός. ὁ κορμός.

Ξηραλοιφεῖν. Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχον. Ξηραλοιφεῖν ἔλεγον τὸ χωρὶς λουτρῶν ἀλείφεσθαι. μήποτε δὲ καὶ τὸ ὑπὸ τῶν ἀλειπτῶν λεγόμενον Ξηροτριβεῖσθαι οὕτως ἐλέγετο.

1. Βαβυλωνιακά] Sic et Iamblichus: Phot. c. 94. Reines. E Photio nihil proficitur. Βαβυλωνιακά A. V. Ceterum sub ista Xenophontum triga, quae fuit quorundam opinio, memoriam pseudonymorum scriptorum recondi neque diffitear nec libet affirmare. 4. βιβλία ἑ] Fortasse βιβλία ἑ: ut iam patet ex Ant. Cocchii ed. qui 5 libros ex MS. Florenti. protulit 1726. in 4°. Albert. Eadem emendatio Locellae praeft. p. VI. qui praetulit etiam Ἀβροκόμου. 7. περὶ τὴν Κινύραν καὶ Μύρραν καὶ Ἀδωνιν] Scribe, περὶ τὴν Κινύραν καὶ Μύρραν καὶ Ἀδωνιδος. Küst. Huic satisfactum opinor, distinctione post ἱστορία sublata. 9. δόμον] δόμου τοῦ A. B. E. 10. Post hanc glossam cum A. V. praecunte Küstero reieci: ἔλω. αἰτιατικῆ. 15. ἐκ τῆς] ἐκ om. V. Qui inox' ἐκέλευσαν pro κατέλευσαν. 18. ἐπέβαλλον] ἐπέβαλον A. B. V. Cf. v. Λάτις καὶ Ἀρταφέρνης. 19. Πυθίου] Θεοῦ A. B. V. E. δοῦναι δίκας] δίκας δοῦναι A. V.

1. πεζοῦ sic dictum mireris. Praeterea μὲν nihil habet quo referatur; atqui verba quaedam interciderunt cum arguant A. B. V. πλείστας ἔχων praetermittentes, tum evincit Herodotus VII, 89. 90. qui gentium a Suida memoratarum copias fuisse navales tradiderit. Αἰγυπτίων] Αἰγύπτου τε A. Αἰγύπτου B. *V. 3. γενομένου] γενομένῳ A. B. V. E. Edd. ante Küst. 4. Cf. v. Ἀθανάτοι. 5. διώρυξε] διώρυξε δὲ A. et, καὶ omisso, *V. 7. πέδας τε] τε om. V. E. 10. κατασκόπους δὲ] δὲ om. A. Mox ἅπασαν A. B. *V. pro πᾶσαν. 15. Ξεινήιον] Interpretationem φιλικόν omisi cum A. B. *V. 16. Ξεινοδόκος] V. Zon. p. 1415. sive Apollon. Lex. p. 482. 19. Ξηραλοιφεῖν. Αἰσχίνης κατ.] Ex Harpocrate. Similiter Georg. Lecaerens in Matth. Lectt. Mosqu. p. 72. Rem illustravit Schneid. in Theophr. T. IV. p. 769. post Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 950. sq. Αἰσχίνης] C. Tim. p. 19. 21. μήποτε] Cum seqq. om. A. Sed tenent ceteri cum Photio. 22. Ξηροτριβεῖσθαι] Hesychius rectius Ξηροτριβεῖσθαι. Eum vide in Ξηραλειψιν. Küst. Adde Lobeck. in Phryn. p. 572.

Thraciam ingressi sub Sente rege stipendia meruerunt. Ξενοφῶν Ἀντ. Xenophon Antiochenus, historicus, scripsit Babylonica, librum amatorium. Ξενοφῶν Ἐφ. Xenophon Ephesius, historicus, scripsit Ephesiaca, argumenti amatorii libros decem, de rebus Habrocomae et Anthiae. item de urbe Ephesiorum; et alia. Ξενοφῶν Κύπρ. Xenophon Cyprius, historicus, scripsit Cypriaca: quod ipsum opus est amatorii argumenti, agens de Cinyra, Myrrha et Adonide. Ξενοφῶνος: Domus, qua recipiuntur hospites et aegroti. Ξέρξης. Xerxes, Persarum rex. hic, cum Darius pater moreretur, qui saepius inculcasset, Memento Marathonis, adversus Graecos expeditionem suscepit. ac primum misit praefatos, terram et aquam postulantes. Athenienses autem legatos ex urbe per praefatos vocem exte iusserunt, et qui auaserat, ut regi parent, lapidarunt cum uxore et liberis. Lacadaemonii vero iis in puteum coniectis terram ingesserunt. tum per iram dei morbus eos invasit. cum autem oraculum eos iussisset Xerxi satisfactore pro caduceatoribus, Bullis et Sperchis ultro ad Persas pro-

fecti sunt, poenas daturi. qua admiratione rex eos vivos dimisit; morbus autem sedatus est. illò vero cum * peditum plurimas haberet myriades, Aegyptiorum, Phoenicum, castra metatus est. cum autem Sardibus esset, sol defecit. habebat autem etiam decies mille milites delectos, quos *immortales* vocabat. perdidit etiam Athon, montem Macedonicum; et Hellespontum inter Sestum et Abydum ponte iunxit. cuius pontis cum parva tempestate dissoluta fuisset, compedes in mare demisit et aquam flagellavit. deinde cum Graecae frumentariae naves ad eum deductae fuissent, eas dimisit, servorum annonam esse dicens. exploratores etiam comprehensos dimisit, postquam omnes copias iis monstrarat. Ξεστῖον. Mensura rerum liquidarum. Ξεστόν. Planum. Ξεινήιον. Et Ξεινήιος Ζεὺς. Ξεινοδόκος. Ξεῖνοι. Peregrini aliquibus hospitio iuncti. Ξηρός. Truncus. Ξηραλοιφεῖν. Aeschines in oratione contra Timarchum. Ξηραλοιφεῖν vero dicebant praeter lotionem ungi. videndum autem, ne dixerint id: quod ab ἀκρίβεις Ξηροτριβεῖσθαι vocatur.

647 " Ξηραλοιφία και Ξηραλοιφεῖν. τὸ ἄνευ
τοῦ λούεσθαι ἀλείφεσθαι.
Ξηραίνω. τὸ ψύγω.
Ξηρίον. εἶδος λατρικόν.
Ξηρόλοφος. Ὅτι τὸν Ξηρόλοφον πρώην Θέμα δ
τινὲς ἐκάλουν. ἐν αὐτῷ γὰρ κοχλίας ἰς, καὶ Ἀρτέ-
μιδος σύνθετος στήλη, καὶ Σεβήρου τοῦ κτίσαντος,
καὶ Θεμάτιον τρίπουν· ἐνθα ἐθυσίασε πολλὰς θυ-
σίας Σεβήρος· ἐνθα καὶ χρησμοὶ πολλοὶ τῷ τόπῳ
γεγόνασι· καὶ ὅν καιρὸν καὶ κόρη παρθένος ἐτύ- 10
θη. καὶ θέσις ἦν ἀστρονομική, ἧς χρόνους διακρί-
σασα.
Ξηρός. ὁ ἰσχνός.
Ξηρός ἰδρώς. ὁ μὴ ὑπὸ λουτρῶν, ἀλλ' ὑπὸ
γυμνασίων καὶ πόνων γινόμενος.
Ξηρός λίθος. ὁ ἄνευ πηλοῦ κτιζόμενος. Ἦν
γὰρ λίθῳ ξηρῷ διεσκευασμένον τὸ φρούριον, ἐκ με-
γάλων λίθων συνηρμοσμένον.
Ξίρις. εἶδος φυτοῦ ἀρωματικοῦ.
Ξιφήν. ὁ φέρων Ξίφος.
Ξιφήρης. Ξίφος ἔχων. καὶ τὸ πληθυντικὸν
Ξιφήρεις.

Ξιφηφορία. φέρειν τὰ Ξίφη. Καὶ Ξιφηφόρος.
Ξιφίζειν. τὸ χειροτονεῖν, παραπλήσιον Ξίφει
τὸ τῆς χειρὸς σχῆμα ποιοῦντα.
Ξιφισμός. σχῆμα ἐκ τῆς ἐμμελείας καλου-
μένης.
Ξιφοκτονεῖν. Ξίφειν ἀναιρεῖν.
Ξίφος καὶ Ξιφίδιον.
Ξιφουλκία. Οὐκ εἶναι φασὶ Ξιφουλκίας εὐ-
μοιρίαν.
Ξόανον. ἄγαλμα, εἶδωλον, ζώδιον, ἀνδριάς.
Ξουθή. εὐμορφοτάτη.
Οὐδέ με κεκλιμένον σκιερὴν ὑπὸ φυλλάδα
τέρψαις,
Ξουθῶν ἐκ πτερόνων ἠδὲ κρέκουσα μέλος.
Ξουθῆς. Ἀριστοφάνης·
Λεῖ' ἐμῆς γένους Ξουθῆς μελῶν
Πανὶ νόμους ἱεροὺς ἀναφαίνω.
Ξουθόν. λεπτόν, καπυρόν, ἀργυροῦν, ξανθόν,
καλόν, πυκνόν, δξύ, ταχύ· οἱ δὲ ποικίλον, εὐειδές,
20 διαυγές.
Ὡς περ Ξουθὸς ἱππαλεκτρῶν
τοὺς λόφους σείων.

1. Ξηραλοιφία] Ξηραλοιφεῖν καὶ Ξηραλοιφῆσαι Zonaras, qui sub finem posuit praegressa μήποτε — ἔλλεγετο. Deest haec gl. A. Habet eam Photius. 4. Ξηρίον] Scribitur etiam ξήριον, cum acuto in antepenultima. Vide Stephanum in Thesaurο. Küst. Zon. p. 1417. εἶδος λατρ.] Pulvis inspersibilis, empesma, catapasma. Reines. λατρῆ* A. 5. Ὅτι τὸν Ξηρόλοφον πρώην μὲν Θέμα τ.] Haec omnia ἀπτολεξεῖ etiam leguntur apud Codinum de Origg. CPol. p. 17. ut Pearsonus quoque monuit. Küst. πρώην μὲν] μὲν om. A. V. Θέμα] Codinus habet Θέμα. Küst. Sic in Suida reponendum censet Lambecus in Codinum: item infra Θεμάτιον. Mox Σεβήρου et Σεβήρος A. 9. ἐνθα posterius malim abesse. 10. κόρη παρθένος] Malelela Chron. p. 379. Τουρ. MS. Is infra malebat eis ante λς χρ. δ. 14. Ξηρός ἰδρώς] Zon. p. 1416. Plato Phaedri p. 239. C. a Gaisf. ascriptus: πόνων μὲν ἀνδρείων καὶ ἰδρωτῶν ξηρῶν ἀπειρον. 17. καὶ ἐκ] καὶ deleui cum A. E. C. *V. Edd. ante Küst. Oratio parum integra, quam adiuuare licet cum *V. reponendo συνηρμοσμένων. 19. Ξίρις] Alii ξηρίς scribunt: nonnulli ξυρίς: alii ξειρίς. Vide Bodaeum in Theophr. Hist. Plant. lib. VI. p. 712. 713. Küst. ξίρις praecipit Choeroboscus in Gram. Anecd. II. p. 242. ξειρίς Photius, ξειρίς Hesychius. 20. Zon. p. 1417. 21. πληθυντικόν] πλήθος V. mox Ξιφήρειν A. 1. τὸ φέρειν] τὸ omist cum A. E. *V. 2. Ξίφει] Ξίφιον A. V. Sed Ξίφει Photius. Supra χειροτονεῖν positum mirere, cum dicendum esset χειρονομεῖν: Hesychius ἀνατείνων τὴν χεῖρα. 4. Ξιφισμός. σχῆμα ἐκ τῆς ἐμμ.] Rectius et clarius Hesychius: Ξιφισμός: σχῆμα ὀρχηστικόν τῆς λεγομένης ἐμμελείας ὀρχήσεως. De saltatione autem Ἐμμελεία dicta multa passim legas, quae hic repetere minime necessarium ducimus. Küst. Choeroboscus supra laudatus p. 242. Ξιφίσματα. ὀρχησις. παρὰ τὸ Ξίφος· ὡς τῶν ὀρχουμένων Ξιφῶν ὄντων. Frustra hunc locum tentavit Rigaltius in Artemid. p. 38. 6. Ξιφοκτονεῖ — ἀναιρεῖ] Ξιφοκτονεῖν — ἀναιρεῖν A. V. Mox V. (post v. Ξιφίζειν, Gronovio auctore) ἄσις ἀνείρου. Ξίφος κατασχῶν ὄπλον εὐρεῖν προσδόξα. 7. Ξιφίδιον] Ξιφίδιον A. E. ex praeepto Theodosii Gram. p. 70. 71. 12. Οὐδέ με κεκλιμ.] Mnasalcaes Ep. X. 3. Anthol. Pal. VII, 192. σκιερὴν] σκιερὰ V. 15. Ἀριστοφάνης] Av. 750, 51. 17. νόμον ἱερέως *V. Ox. 18. καπυρόν, ἀργυροῦν] ἀπαλόν, ἐλαφρόν, χλωρόν, ὑγρόν Photius. Pro ἀργυροῦν Toupius legebat λιγυρόν, argutum. Sed Hesychius ἀργυρόν, quod ex voce ὑγρόν detortum opinor. 21. Ὡς περ Ξουθὸς ἱππαλεκτρῶν] Aristoph. Pac. 1177. Κατὰ φεύγει πρώτος, ὡς περ Ξουθὸς ἱππαλεκτρῶν τοὺς λόφους σείων. Küst.

Ξηραλοιφία et Ξηραλοιφεῖν. Sine lotione ungi. Ξηραίνω. Sicco. Ξηρίον. Genus medicamenti. Ξηρόλοφος. Xerolophum antea quidam Thema vocabant, in quo cochleae erant sedecim, et statua Dianae et Severi conditoris, et Thematium tripes. ibi Severus multa sacrificia fecit, eodemque in loco multa oracula edita sunt. quo tempore etiam puella virgo illic immolata est. fuit etiam ibi thesis astronomica, quae annos XXXVI. duravit. Ξηρός. Aridus. Ξηρός ἰδρώς. Siccus sudor: qui non a balneis, sed ab exercitatione et labore proficiscatur. Ξηρός λίθος. Lapis siccus: qui sine luto aptatur. Castellum enim ex lapidibus siccis constructum fuit, qui ingenti modo coagmentati erant. Ξίρις. Aromaticae plantae genus. Ξιφήν. Qui fert epasem. Ξιφήρης. En-

sifer. et pluralis Ξιφήρεις. Ξιφηφορία. Ensim gestatio. Et Ξιφηφόρος. Ξιφίζειν. Manu protensa figuram ensis imitari. Ξιφισμός. Figura quae ad Emmelliae genus pertinet. Ξιφοκτονεῖν. Gladiis occidere. Ξίφος. Et Ξιφίδιον. Ξιφουλκία. Ensem siquis extraxerit, infollicem exutum habiturum aiunt. Ξόανον. Simulacrum, idolum, figura, statua. Ξουθή. Valde formosa. Neque me recubantem sub umbraculis arborum delectabis, flavis alis dulces sonans melos. Ξουθῆς. Aristophanes: Εὐ ροστρο μοο φανο σωστίου καρμίνου μοδος σακρος Πανὶ ἐμίστο. Ξουθόν. Tenue, fervens, liquidum, flavum, pulchrum, densum, acutum, velox. secundum alios vero, pictum, formosum, pellucidum. Tenquam flavus hippalectryon cristas quatiens.

Ἰουθός. ὄνομα κύριον.

Ἐυγγενεῖς τοῦμοῦ τρόπου. ἀντι τοῦ, τὰ αὐτὰ πράττουσαι.

Ἐυγγενοῦ. σύνελθε.

Ἦ δέσποινα Νίκη, ξυγγενοῦ.

Ἐυγγέωργος. προπαροξυτόνως. σύνθετον γάρ, ὡς πάγκαλος, πάνσοφος. τὰ γὰρ εἰς ὅς δξύτονα συντιθέμενα βαρύνεται. Ἀριστοφάνης Πλουτῶ.

Τοὺς ξυγγεώργους κάλεσον.

Ἐυγγνώμη πρωτοπείρω. ἐπὶ τῶν ἐν πρώτοις τινὸς διαμαρτανόντων.

Ἐυγγραφεῖς. Οἱ περὶ Πείσανδρον ἐλθόντες εἰς Ἀθήνας, πρῶτον μὲν τὸν δῆμον ξυλλέξαντες εἰπον γνώμην, δέκα ἄνδρας ἐλέσθαι ξυγγραφείας αὐτοκράτορας· τούτους ξυγγράψαντας γνώμην εἰσενεγκεῖν εἰς τὸν δῆμον εἰς ἡμέραν ῥητῆν, καθότι ἄριστα ἢ πόλις οἰκίσηται. ἐπεὶ δὲ ἡ ἡμέρα ἐφῆκε, ξυλέξαν τὴν ἐκκλησίαν ἐς τὸν Κολωνόν, ὃ ἦν ἱερὸν Ποσειδῶνος, καὶ ἐπήνεγκαν οἱ ξυγγραφεῖς ἄλλο μὲν οὐδέν, αὐτὸ δὲ τοῦτο, ἐξεῖναι μὲν Ἀθηναίων ἀνα-

τρέπειν γνώμην, ἢ ἂν τις βούληται· ἢ δὲ τις τὸν εἰπόντα ἢ γράψεται παρανόμων, ἢ ἄλλῳ τῷ τρόπῳ βλάβῃ, μεγάλας ζημίας ἐπέθεσαν. ἐνταῦθα δὲ λαμπρῶς ἐλέγετο ἤδη, μήτε ἀρχὴν ἄρχειν μηδεμίαν ἐκ τοῦ αὐτοῦ κόσμου, μήτε μισθοφορεῖν, προσδρους τε ἐλέσθαι πέντε ἄνδρας, τούτους ἐλέσθαι ἑκατὸν ἄνδρας, καὶ τῶν ἑκατὸν ἑκαστον πρὸς ἑαυτῷ τρεῖς· ἐλθόντας δὲ αὐτοὺς τετρακοσίους ὄντας εἰς τὸ βουλευτήριον, ἄρχειν, ὅπῃ ἂν ἄριστα γινώσκωσιν, αὐτοκράτορας· καὶ τοὺς πεντακισχιλίους δὲ ξυλλέγειν, ὅπότε ἂν αὐτοῖς δοκῇ. ἢ δὲ ὁ ταύτην τὴν γνώμην εἰπὼν Πείσανδρος, καὶ τὰλλα ἐκ τοῦ προφανοῦς προθυμώτατα ξυγκαταλύσας τὸν δῆμον.

Ἐυγγράψαι καὶ γράψαι. τὸ μὲν γράψαι ἐφ' ἑνὸς πράγματος· τὸ δὲ ξυγγράψαι ἐπὶ πολλῶν. ἢ ξυγγράψαι τὸ μετ' ἐπιμελείας καὶ σπουδαίως συντάξαι· γράψαι δὲ τὸ ἀπλῶς καὶ μὴ ἐπιμελῶς τὴν ἀλήθειαν εὔρειν.

Ἐδεῖ. γράφει. ὡς παρ' Ὀμήρω. ἔνθεν καὶ τὰ ξύσματα, γράμματα.

Ἐυήλην. ἢ ξυάλην λέγομεν. Ξενοφῶν Κύρου

1. Sub gl. finem delevi, ζῆται ἐν τῷ Βοηδρομία, cum A. V. 2. Ἐυγγενεῖς τοῦμοῦ] Aristoph. Thesmoph. 581. Φῶλα γυναικίς, ξυγγενεῖς τοῦμοῦ τρόπου. Ad hunc locum respexit Suidas. *Touρ.* 3. ταυτὰ] τὰ αὐτὰ A. αὐτὰ *V. Cum iisdem et B. continuum μοι delevi, quamquam repugnat Schol. 5. Ἦ δέσποινα] Haec sunt verba Aristoph. Lysist. 317. ubi vide Scholiastam. *Touρ.* ὃ ab interpretē accessit. 6. Ἐυγγέωργος. προπαροξ.] Ex Schol. Aristoph. Plut. 223. Küst. Sed e Scholiis ordinis inferioris. ξύνθετον] σύνθετον A. 11. πρῶτον πειρῶ] Sic D. et nescio an alii MSS. πρωτοπείρω Edd. ante Küster. cum Diogeniano VI, 93. Apostol. XIII, 96. *Gaisf.* Praeterea ἐν πρώτοις τι Arsenius p. 374. qui ἐν τοῖς πρώτοις ἀμαρτ. p. 430. 13. Οἱ περὶ Πείσανδρον ἐλθόντες εἰς Ἀθ.] Ex Thucyd. VIII, 67. ut Portus etiam monuit. Confer etiam Nostrum infra v. *Συγγραφεῖς.* Küst. 16. *συγγράψαντας* Edd. ante *Gaisf.* Modo excidit δέ, cum aliis quibusdam servatum posteriore glossa. 20. ἐπήνεγκαν] *Logo ἐξήνεγκαν.* 21. Ἀθηναίους] Ἀθηναίων A. B. V. E. cum libris Thuc. ἀνατρέπειν] *Lege ἀνεπίειν,* ut habet Thucydides. Küst.
1. τὸν εἰπόντα] τὸν om. A. B. E. 3. Scribendum ἐνταῦθα δῆ: δὲ om. *V. 4. ἀρχειν om. A. 6. πέντε om. A. Deinde δ' addendum post τούτους. 9. γινώσκουσιν V. 12. εἰπὼν et καὶ τὰλλα (item ἐκ τοῦ *V.) et προθυμώτατα om. V. 13. προθυμώτατα] Sic recte habet MS. A. itaque Thucydides. At priores editt. [et B. E.] male προθυμώματα. Küst. 14. Ἐυγγράψαι] Ex Schol. Thucyd. I, 1. 19. Ἐδεῖ. γράφει. ὡς παρ' Ὀμ.] Eadem legas apud Hesychium. Küst. Ἐνεῖ et ξύσματα nusquam apud Homerum comparent. Hoc vult grammaticus, γράφειν apud Homerum (conf. II. ζ'. 169. ὃ. 599.) ξύειν significare: Schol. Theocrit. VI, 18. Γράψαι τὸ ξέσαι οἱ παλαιοὶ ἔλεγον. ἀπὸ γούν τοῦ γράφειν, τοῦ δηλοῦντος τὸ ξέειν, γίνεται γραμμῆ ἢ λαξεύσις. *Gaisf.* Vide Wolfii Prolegg. in Hom. p. 45. 20. ξύσματα τὰ] τὰ ξύσματα A. B. V. E. Photius. Vulg. habet Hesychius. [Adde Zon. p. 1419.] Male sine dubio. Nam τὰ ξύσματα expositio est τοῦ γράμματα. *Gaisf.* Contrarium significari docet usus iste vocis ξύσμα rarissimus. Sed ad iudicium criticum nihil differt: siquidem mutata paulum oratione dici potuit, ἐνθεν καὶ τὰ ξύμματα λέγεται γράμματα. Vide Dracon. p. 3. 21. Ξενοφῶν ἐν τῇ Κύρου Ἀναβ.] Lib. IV. p. 338. (IV, 7, 15.) ut Portus monuit. Küst. ἐν τῇ Κύρου] ἐν τῇ om. A. V. Photius.

Ἰουθός. Nomen proprium. Ἐυγγενεῖς τοῦμοῦ τρόπου. Cognatae ingenio meo. id est, eadem quae ego facientes. Ἐυγγενοῦ. Congredere. O domina Victoria, praesto sis. Ἐυγγέωργος. Scribitur cum accentu in antepenultima. est enim compositum, ut πάγκαλος, πάνσοφος. nomina enim in ὅς oxytona cum componuntur, accentum gravem habent. Aristophanes *Pluto*: Socios agriculturae voca. Ἐυγγνώμη πρωτοπείρω. Venia primum experienti. dicitur de illis qui in primordiis labantur. Ἐυγγραφεῖς. Pisander Athenas reversus primum quidem populo coacto sententiam dicit, decem scribas summam auctoritatem habentes deligendos esse: qui rogationem scriptam ad populum certa die ferrent, qua ratione republica optime posset administrari. cum autem dicta dies advenisset, concionem convocavit in Colonom, quae locus est Neptuno sacer. atque legumilatores isti nihil quidem aliud promulgaverunt, praeter hoc ipsum: cuius Atheniensium licere sententiam pronuntiare, quantumque vellet.

Suidae Lex. Vol. II.

si quis autem aut legum violatarum accusasset, aut quovis alio modo laesisset eum, qui suam sententiam dixisset, ei magnas poenas imposuerunt. tunc autem aperte dictum est, nec magistratum ullum amplius ex pristino instituto gerendum esse, nec stipendium dandum esse; et quinque praedros eligendos esse, qui centum viros eligerent, horumque singuli tres alios sibi cooptarent. hi igitur numero quadringenti in curiam ingressi summaque potestate praedicti debebant imperare, prout optimum iis visum foret, et quinque millia civium congregare, quoties ipsis rideretur. qui autem hanc sententiam dixit, fuit Pisander, qui etiam aliis in rebus propealam maximoque studio cum sociis popularem dominationem evertit. Ἐυγγράψαι, et γράψαι. γράψαι de una re dicitur; at ξυγγράψαι de pluribus. vel, ξυγγράψαι significat, diligenter et accurate conscribere; γράψαι vero, simpliciter aliquid scribere, nec veritatem accuratius indagare. Ἐδεῖ. Badi: ut apud Homerum. hinc ξύσματα, litterae. Ἐυήλην. Si-

Ἀναβάσει· Εἶχον δὲ Θάρακας λινοῦς μέχρι τοῦ ἤτρον; ἀντὶ δὲ τῶν πετερίγων σπάρτα πυκνὰ ἑστραμμένα. εἶχον δὲ καὶ κρύνη, καὶ παρὰ τὴν ζώνην μαχαίριον, ὅσον ξυήλη Λακωνική. ἦν Ἀττικοὶ κνήστιν, Λάκωνες δὲ ξυήλην λέγουσι μόνον.

Ἐπὶ δ' αἰγίον κνή τυρὸν

κνήσται χαλκείη.

Οἱ μὲν οὖν Ἀττικοὶ τὸ ῥῆμα οὕτως λέγουσι· Κάπικνεῖν κάπεςθιεν. οἱ δὲ Λάκωνες τοῦνομα ξυήλην.

ὡς καὶ Ξενοφῶν φησιν ἐν τῷ τετάρτῳ τῆς Ἀναβά-10 σεως, ὅτι Δρακάντιος ἔφυγεν ἐκ Σπάρτης, παῖς ἔτι ὢν, ἀποκτείνας ξυήλη Λακωνικῇ παῖδα. διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὸ κνεῖν οἱ Λακωνεῖς ξυεῖν λέγουσιν· ὡς καὶ Σώφρων· Ἄν τις τὸν ξυόντα ἀντιξυῖ. Καὶ πάλιν Ξυεταὶ ὁ χορογός.

Ξυλλαβεῖν. διττὴ ἔστιν ἡ χρῆσις τοῦ συλλαβεῖν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις· πρὸς γὰρ διάφορον κλίσιν διάφορος καὶ ἡ διάνοια. ἐὰν μὲν γὰρ πρὸς αἰτιατικὴν ἢ σύνταξις ἢ, ἔχθραν καὶ δυσμένειαν παρῆσται τοῦ συλλαμβάνοντος, κακουργίαν δὲ τοῦ συλ-20 λαμβανομένου, ὡς νῦν,

Ξυλλαβεῖν τὸν ἄνδρα.

καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου Οὐχὶ συλληψόμεθα αὐτόν; ἐὰν δὲ πρὸς δοτικὴν, σημαίνει φιλιαν καὶ συμμαχίαν, ὡς Ἰσοκράτης ἐν ταῖς Παρανέσεσιν· Ὅρῳ δὲ καὶ τὴν τύχην ἡμῖν συλλαμβάνουσαν. ἴσον τῷ συναγωνιζομένην. ἐπάγει γοῦν, καὶ τὸν παρόντα καιρὸν συναγωνιζόμενον. καὶ Δημοσθένης πρῶτῳ Φιλιππειῶν.

Ξύλα κλίνεια. τὰ τῶν κλινῶν.

Ξυλεία. ἡ τῶν ξύλων τῶν ναυπηγησίων συλλογῆ.

Ξύλιμος.

Ξύλον ἀγκύλον οὐδέποτε ὄρθρον. ὅτι δυσχερὲς ἐκ φανύλων ἀγαθὸς ἀπεργάσασθαι.

Ξύλοχος. σύνδενδρος καὶ ξυλώδης πάγος, δρυμός, ὕλη, χέρσος, ἀγρός, τόπος· οἱ δὲ κοίτην θηρίου.

Οὐδ' ἔκετ' ἐκ μάνδρης αὐθις ἐπὶ ξύλοχον.

Ξύλων ἐρεψίμων. στεγασματὰ ἔστι τὰ ἐρέψιμων, εἰς τὰς οἰκίας κατατεταγμένα.

Ξυμβάλλειν. νοεῖν. Ὁ δὲ οὐ χαλεπῶς εἶχε

1. λινοῦς] λίνους A. Phot. MS. λινοῦ Med. 2. σπάρτα] ὡς παρὰ τὰ A. B. ὡς παρὰ V. ὤσπερ *V. ὡς περὶ τὰ E. Med. Tum καὶ ἑστραμμένα V. 3. παρὰ] περὶ B. E. Med. 4. ξυήλην Λακωνικὴν] Sic odd. Xenoph. Exquisitius ξυήλη Λακωνικὴ A. B. *V. Phot. 5. λέγουσι μόνον] Lego et distingue, λέγουσιν. Ὀμηρος. Quae enim sequuntur, sunt verba Homeri II. l. 638. 639. Certe illud μόνον, si non est corruptum ex voce Ὀμηρος, est saltem supervacaneum, et proinde litura sanandum. Küst. Leg. καὶ μόνον. Vid. v. Ἴσαν. Tour. I. p. 275. Horum alterutrum si debemus probare, Kúst. sequemur. 7. κνήσται] κνήσται Photius cum v. Κνήστις. 8. Κάπικνεῖν] κάπικνεῖν Photius. Verba κάπικνεῖν κάπεςθιεν ad veterem comicum acute referebat Pierseus in Moerin p. 234. 10. Ξενοφῶν φησιν.] P. 342. (IV, 8, 25.) ubi verba eius haec sunt: Ἐπλότο δὲ Δρακόντιον Σπαρτιάτην, ὃς ἔφυγε παῖς ὢν οἰκοθεν, παῖδα ἄκων κατακτανῶν, ξυήλη πατάξας. Kúst. 13. κνεῖν] κνήν Photius. 14. Σώφρων ἄν] Σώφρων Photius, et mox ἀντιξυῖ. Infra idem ὁ χορογός ξυεταί. 16. Ξυλλαβεῖν. διττὴ ἔστιν ἡ χρ.] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 205. Kúst. 21. συλλαμβανομένου] συλλαμβανομένου A. νῦν] οὖν B. E.
2. Δημοσθένης] C. Mid. p. 552. οὐχὶ συλληψέσθε; 3. αὐτόν om. Schol. 4. Ἰσοκράτης] P. 2. C. 6. γοῦν om. *V. 7. καὶ ante Δημοσθένης om. Med. 8. ἐν πρώτῳ *V. 9. κλίνεια] κλίνα A. V. 10. Ξυλεία] Polyb. III, 42, 3. Gaisf. laudante: τὴν ἀρμόζουσαν ξυλεῖαν ἐξέλαβε πρὸς τὴν κατασκευὴν τῶν μονοξύλων. Extat etiam ξυλεῖα apud eundem X, 27. et Plut. Mor. p. 1112. D. 13. Ξύλον ἀγκύλον οὐδέ.] Confer Nostrum infra v. Σκαμβόν. Kúst. Sic Diogenianus et Arsen. p. 373. Aliam paroemiaci conformationem suppeditat v. Τὸ σκαμβόν, unde hanc dictionem efficere licet: Σκαμβόν ξύλον οὐδέποτε ὄρθρον. 15. Ξύλοχος] Ξυλόχος Photius, qui mox cum Hesychio τόπος pro πάγος, item ὕλαδης τόπος Lex. Bachm. p. 311. 16. ἀγρός, τόπος] Male. Sublato enim puncto scribendum est, ἀγρός τόπος, i. e. locus horridus et incultus: qua phrasi usus est Plato in Legibus. Kúst. Cum Suida concordat Photius: nec damnandum videtur ἀγρός. Sed excidit vox quaedam ante τόπος, voluit Photius in altera glossa praebet ὕλαδης τόπον. οἱ δὲ] ὃς δὲ V. Vide Schol. II. l. 162. 18. Οὐδ' ἔκετ'] Leonidas Tar. Ep. LL, 4. Anthol. Pal. VI, 263. ἔκετ' A. ἐκ μάνδρης αὐθις ἐπὶ ξυλόχον Leonidas. Statim deletit Gaisf. cum A. V. (*V. post v. Ξυμβολον transposuit) Ξυλυφίων. Ὄσον ἐπὶ τῶν ἀπλοῶν (ἀπλοῶν Portus cum *V.) Ξυλυφίων, δταν κάμψαντες ἀφῶμεν ἀπτά. Ὅτι Δοκλῆς ὁ Ἀθηναῖος πρῶτος εὔρε τὴν ἐν τοῖς δευβάφοις (δῆνογράφοις B. E.) ἀρμονίαν, ἐν δετρακίνοις ἀγγείοις, ἀπερ ἔκρουον (ἔκρουον B. E. *V.) ἐν Ξυλυφίῳ. Horum novissima debentur v. Διοκλῆς, priora petita sunt ex v. Γροπάνιον. 19. Ξύλων ἐρεψ.] Ex Timaeo p. 187. ubi vid. Buhnkenius. Mox στεγασματὰ B. E. 21. Ξυμβάλλειν] Deest gl. A.

cam, quam nos ξυήλην vocamus. Xenophon Anabasi: Lori-
cis autem lineis ad imum usque ventrem tecti erant. pro aliis
autem funes densos contortos habebant. erant iis et galaeae et
iuxta zonam sica, similibus pugioni falcato Laconico. Quam
Attici κνήστιν, Lacones ξυήλην vocant. Homerus: Casum vero
caprinum radula aerea rasum immittit. Sic igitur Attici, vel-
ut: defricare et dorogare; at Lacones ξυήλην dicunt. ut Xe-
nophon lib. IV. de Expeditione Cyri Dracontium dicit puerum
adhuc Sparta fugisse, postquam Laconica xyele puerum interfe-
cisset. hinc etiam pro κνεῖν Dorienses dicunt ξυεῖν, ut Sophron:
Nisi quis scalpentem vicissim scalpat. Et iterum: Caesidit
choragus. Ξυλλαβεῖν. Apud antiquos scriptores duplex
est verbi huius usus. nam pro diversa constructione discrepat
etiam significatio. si enim cum accusativo constructur, signi-
ficat. comprehendere, notatque inimicitias et edam comprehen-

dentis, improbitatem vero et delictum eius qui comprehenditur:
ut nunc, Virum comprehendere. Et Demosthenes in oratione
contra Midiam: Annon comprehendemus istum? sin vero cum
accusativo constructur, significat, auxilium et opem ferre: ut
Isocrates in Admonitionibus: Video Fortunam a partibus no-
stris stantem. συλλαμβάνουσαν enim hic significat, id quod
συναγωνιζομένην. subicit enim, et praesens tempus nobis au-
gilians. Item Demosthenes Philipp. I. Ξύλα κλίνεια.
Ligna lectorum. Ξυλεία. Lignorum ad naves fabricandas
apertorum collectio. Ξύλιμος. Ξύλον ἀγκύ. Lignum cur-
vum nunquam rectum fiet. id significat difficile esse homines
ex malis bonos reddere. Ξύλοχος. Collis opacus et arbori-
bus consitus, nemus, silva, terra inculta. alii vero, cubile fe-
rae. Neque ex caula reversus est in silvum. Ξύλων ἐρε-
ψίμων. Lignorum, quibus aedes tectae sunt, ex quibus tecta

Ξυμβάλλειν, τὸν στρατηγὸν ἐμβεβληκέναι αὐτοῖς τὸν φόβον.

Ξυμβαίνοντα. συμφωνοῦντα. Πρὶν τὰ ἔργα τοῖς λόγοις Ξυμβαίνοντα ὁφθῆναι.

Ξυμβαῖνοσσης. συμφωνουμένης, ἀρεσκούσης. Ὅτι ἀποχρῶν ἔσται τοῖς ἀμφ' αὐτὸν ἀνεῖσθαι τὰ ἐπιτήδεια τῆς Ξυμβαῖνοσσης τιμῆς. Καὶ αὐθις Ἐθέλειν σπείσασθαι, εἰ μάθοι ἐφ' οἷς τισι Ξυμβαίνουεν.

Ξύμβλητο. συνήνησε.

Ξύμβολον ὄρνιν φασίν· ἐπειδὴ συμβόλους ἐποιοῦν τοὺς πρῶτα συναντῶντας καὶ ἐξ ἀπαντήσεως προσημαίνοντας.

Ξυμβόλους. οὕτω τοὺς διὰ τῶν παρμῶν ὀλισμισμοὺς ἔλεγον. ἀντίθεντο δ' οὗτοι Ἀθήμητρι.

Ξυμίξασα. Ξυνυχοῦσα.

Ὀυδέμιᾳ γὰρ δευνότερα σου Ξυμίξασ' οἶδα γυναικί.

ἀντι τοῦ, ἰκανωτάτη, φρονιμωτάτη.

Ξυμπάθεια. συμπάθεια. ὅπως δὲ ὁ διὰ τοῦ 20

Ξ σχηματισμὸς κοινὸς ἔστι τῶν τε Ἰώνων καὶ τῶν Ἀττικῶν.

Ξυμπονήσαντα. ἀντι τοῦ, ὑπομείναντα.

Ξυμφέρω. Ξυμβαστάσω.

Φέρε νυν ἐγὼ σοι Ξυμφέρω.

Ξυμφορὰν φησι Θουκυδίδης τὴν ἀπὸ περιστάσεως δυστυχίαν, καὶ οὐκ ἐξ οἰκείας ἀβουλίας κακοπραγίαν, ἥτοι κακίαν. καὶ γὰρ αἱ τῆς φύσεως ἐλαττώσεις καὶ διαπτώσεις κακίαι πάντως εἰσίν. ἢ Ξυμφορὰς, τὰς ἀποτυχίας. Ἐνδέχεται γὰρ τὰς Ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐκ ἦσσαν ἀμαθῶς χωρῆσαι ἢ καὶ τὰς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου.

Ξύν. Θουκυδίδης ἀντι τοῦ σύν. καὶ τὰ ἄλλα τὰ ὅμοια. οὕτω καὶ οἱ παλαιοὶ πάντες.

Ξυνάγκεια. ὁ κοῖλος τόπος. Ἀθήμιανός· Ὁ δὲ ὑποπερὶ μὲνος αὐτὸν ἐν Ξυναγκείᾳ τινὶ βάλλει κατὰ νότου τὸν ἀνθρώπον.

Ξυναλλαγή. ἀμοιβή, παραμυθία, συνάντησις.

Ἀγγει δ' ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω

ἀνδρῶν γερόντων ἐν Ξυναλλαγῇ λόγου

Σοφοκλῆς· ἢ Ξυναλλαγή, ἢ ὁμιλία.

Ξυναλλαγή.

Πότερα δόλοισι τέθνηκεν, ἢ νόσου Ξυναλλαγή;

Νόσοις ὁ τλήμων, ὡς ἔοικεν, ἐφθιτο, —

Καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ.

6. Integriorem locum praebet v. Ἀποχρῶν. 10. Ξύμβλητο] Est vox Homericæ II. ε'. 39. et alibi. Küst. 11. Ξύμβολον ὄρνιν φασίν.] Ex Schol. Aristoph. Av. 722. Küst. συμβόλους] συμβόλον V. 12. ἐξ ἀπαντήσεως τε.] ἐξαπατήσεως A. Cf. Jacobs. Lectt. Stob. p. 75. Mox τε a Küst. o Schollis inculcatum delevi cum A. B. E. *V. Med. 14. Ξυμβόλους. οὕτω τοὺς διὰ τῶν πτ.] Et haec leguntur apud Enarratorem Comici loco modo laudato: eademque habet Hesychius. Ceterum vox Ξύμβολος vel Ξύμβολον apud Graecos quodvis omen significat, non tantum id, quod ex sternutatione captabatur: unde non video quorsum haec annotationuncula Suidae. Küst. Agnoscunt et Hesychius (ex quo colligi licet originem Cerealium ad diversum locum referri debuisse) et, qui Ξυμβούλους, Photius, quod ipsum in Schollis extat iunctum cum Ξυμβόλους. Ibidem vero desiderantur priora οὕτω — ἔλεγον: ac doest gl. A. Hanc cum priore glossa conflavit Arsenius p. 373. 17. Ουδέμιᾳ γὰρ] Ex Aristoph. Eccles. 512. (538.) Τουρ. Ισού *V. Ξυμίξασα Edd. ante Gaisf. 19. ἀντι τοῦ ἰκ. φρ. om. A. 20. ὅπως] ὅλος A. Mox τοῦ ξ B. V. E.
1. Ξυμβαστάσω] Ξυμβαστάσω A. V. 2. Φέρε νυν ἐγὼ] Ex Aristoph. Eccles. 864 (897.) Τουρ. Scripsi νυν. 3. φησι addiderunt A. V. Θουκυδίδης τὴν ἀπὸ] Ex Schol. Thucyd. I, 127. Küst. 7. Ἐνδέχεται γὰρ] Haec sunt verba Thucydidis I, 140. Τουρ. 9. ἢ καὶ] ἢ διὰ A. B. E. 12. Ξυνάγκεια] MSS. Paris. [A. B. V.] habent Ξυναγκεια, per z. Küst. Ξυναγκεια item in exemplo A. V. Vide v. Μισγάγκεια. Ἀθήμιανός] Arriani locus paucis mutatis recurrit in v. ὑποπερὶ μὲμος. 16. Ἀγγει δ' ἔρις δρ.] Sophocli. Ai. 731, 32. 18. Ξυναλλαγή, τῇ] Ξυναλλαγή, ἢ V. Ξυναλλαγή, ἢ dedi cum A. 20. Πότερα δόλοισι τέθνηκεν.] Sophocli. Oedip. Tyran. 960. ut Portus etiam monuit. In versu autem primo redundat vox τέθνηκεν, quam Suidas sensus supplendi gratia de suo addidit. Ea enim apud Sophoclem ex praecedentibus subintelligitur. Küst. δόλοισι *V. Ξυναλλαγή νόσου] νόσου Ξυναλλαγή A. V.

aedium commode fabricantur. Ξυμβάλλειν. Intelligere, conicere. Ille vero haud difficulter conicere poterat, ducem ipsius terrorem intecisse. Ξυμβαίνοντα. Consentientia. Priusquam facta verbis respondentia apparerent. Ξυμβαῖνοσσης. De qua re convenit, quae placet. Satis erit eius comitibus emere commoatus pretio, de quo connoenerit. Et alibi: Velle se pacem facere, si sciret, quibus condictionibus id fieri posset. Ξύμβλητο. Occurrit. Ξύμβολον ὄρνιν φ. Aves ipsis sunt omen. nam ex occursu eorum, qui primi obviam venissent, omen captare solebant. Ξυμβόλους. Sic vocabantur omina, quae ex sternutatione captabantur. ea autem ad Cererem referebantur. Ξυμίξασα. Quae cum aliquo congressa est. In nullam enim feminam te prudentiorem me incidisse scio. Ξυμπάθεια. Pro συμπάθεια. Atticis enim et Ionibus usitatum est voces per ξ confor-

mare. Ξυμπονήσαντα. Illum qui cum aliquo labores sustinuit. Ξυμφέρω. Simul fero. Age iam onus tecum feram. Ξυμφορὰν. Sic Thucydides vocat calamitatem fortuitam; non imprudentiam propriam, per quam res male gerimus, vel vitium. naturae enim defectus et errores omnino sunt vitia. vel Ξυμφορὰς, casus fortuitos. Casus enim fortuiti non minus temere ferri solent, quam hominis cogitationes. Ξύν. Sic Thucydides, pro σύν: item reliquia similiter. sic etiam veteres omnes. Ξυνάγκεια. Convallis. Arrianus: Ille vero cum cum in valle quadam interceptisset, a tergo hominem ferit. Ξυναλλαγή. Commutatio, consolatio, occursum. Sophocles: Sedatur autem contentio, cum ad ultimum esset progrossa, viris somibus animos dictis placantibus. vel Ξυναλλαγή, colloquium. Ξυναλλαγή. Utrum dolo perit, an vero morbi interventu? Morbis miser ut apparet obiit,

Ξυνάορον. γαμετήν.

Ξυναυλία. αὐλησῖς τις σύμφωνος, ὑπὸ δύο περαινομένη ἀδελφία.

Ξυναυλίαν. κοινωνίαν. τουτέστιν, ὁμοῦ ἀποδυσρώμεθα. Ξυναυλία δὲ καλεῖται, ὅταν δύο ἀδελφῶν τῶν αὐτῶν λέγωσιν. ἢ ὅταν κιθάρα καὶ ἀδελφὸς συμφωνῇ. νόμοι δὲ καλοῦνται οἱ εἰς θεοὺς ἕμνοι.

Ξυναυλίαν πενθρήσωμεν, Οὐλύμπου νόμον.

Ὀλύμπος ἀδελφεὸς γέγονε, Μαρσύου μαθητὴς, καὶ αὐτὸς δυστυχῆσας διὰ μουσικῆν. καθάπερ οὖν

651 Ὀλύμπος εὔρε τὸ συναυλεῖν, καὶ ἡμεῖς ὅμοια καὶ ὡς περ ἀπὸ μιᾶς φωνῆς ἀδυσρώμεθα. μιμησώμεθα ἐν τῷ θρηνεῖν συναυλίαν Ὀλύμπου. οὗτος δὲ ὁ Ὀλύμπος ἐν Φρυγίᾳ τοὺς ἀδελφεικούς νόμους ἐποίησε. ἔγραψε δὲ καὶ θρηνητικὸς νόμους.

Ξυναυλον. παρ' Ἀριστοφάνει ξύναυλον βοῶν, τῆν μετ' ἀδελφῶν κοινήν.

Ξυνδιενεγκεῖν. συμπρᾶξαι, συναγωνίσασθαι.

σθαι. Οἱ δὲ ἐδέοντο πόλεμον τὸν πρὸς Λογγιβάρδους ξυνδιενεγκεῖν σφίσι. οἱ δὲ διεσχίλους ἔπεμψαν.

Ξυνδιήνεγκαν. συνέκαμον, συνεπράξαμεν.

Πολλὰ γὰρ δὴ πράγματα

ξυνδιήνεγκαν μεθ' ἡμῶν, εἰςβολὰς τε καὶ μάχας. ἀντὶ τοῦ, ὑπερήνεγκαν. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Ξὺν δίκῃ. ἀντὶ τοῦ, πρεπόντως, εὐλόγως. Ξὺν δίκῃ ταῦτα ἀξιοῦν ἔφη τὸν βασιλέα.

Ξὺν δίκῃ. κατὰ τὸ πρέπον. Τὰ γέρα τούτοις ξὺν δίκῃ νενέμητο ἐκάστοις.

Ξυναίρεται. συνάπτεται. Καὶ Ξυναίρομενον, συναντιλαμβανόμενον. Εἰ ξυγγορήσασμεν τὸ παρά σου κομισθῆν γράμμα ξυναίρομενον τῇ κατὰ σε πολιτείᾳ.

15 Ξυνέβημεν. ὁμονοήσαμεν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

Εἶτα τῷ χρόνῳ κοινῇ ξυνέβημεν.

1. Ξυνάορον] Glossa tragica. Cf. v. Ξυνάορος. 3. ἀδελφία] Hanc lectionem ex MSS. Pariss. et Lexico Photii inedito revocavi. Priores enim editt. minus recte habent ἀδελφῶν. Küst. ἀδελφία *V. 4. τουτέστιν, ὁμοῦ ἀποδυσρώμεθα] Sensus huius loci est mancus et mutilus, qui sic suppleri debet, Ἀριστοφάνης. Ξυναυλίαν κλαύσωμεν. τουτέστιν, ὁμοῦ ἀποδυσρώμεθα, etc. Referenda enim est haec nota ad locum illum Aristophanis initio Equitt. Ξυναυλίαν κλαύσωμεν, Οὐλύμπου νόμῳ. Confer articulum sequentem. Küst. Docet vel collatio Scholiorum ista τουτέστιν—ἕμνοι in continuam glossam ante Ὀλύμπος transferenda fuisse; eamque rationem, si Gronovianum signum perspexi, *V. expressit. Similem dedit explicationem Schol. Gregorii Naz. apud Hemsterh. in Luciani D. Mar. 3. extr., qui plura conguessit. ὁμοῦ] ὁμοῦσε A. B. V. E. Tum ἀποδυσρώμεθα V. E. 8. Ξυναυλίαν πενθρήσωμεν, Ὀλύμπου νόμῳ] Versus hic sumptus est ex Aristophanis Equitibus, ut et in nota praecedente monuimus. Apud Aristophanem vero pro Ὀλύμπου hodie legitur Οὐλύμπου: sed quod Ionicum est, non Atticum. Quare inserta particula ἀν scribendum putem, — κλαύσωμεν ἀν Ὀλύμπου νόμον. Pro νόμῳ porro apud Aristophanem rectius legitur νόμον. Küst. Οὐλύμπου νόμον A. νόμον item B. Οὐλύμπου *V. Ox. Ceterum κλαύσωμεν Aristophanis libri. 9. Μαρσύου] Μαρσύου B. E. 12. ἀδυσρώμεθα] ἀδυσρώμεθα V. μιμησώμεθα] Inserendum οὖν ex Scholiis, quibus desunt ἐν τῷ θρηνεῖν. Ceterum Suidas hanc annotationem ex integrioribus exemplis transcripsit. 16. Ἀριστοφάνει] Ran. 212. 17. μετ' ἀδελφῶν κοινήν] Malim, μετ' ἀδελφῶν γινόμενήν. Küst.

1. Οἱ δὲ ἐδέοντο πολ.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium lib. III. de Bell. Goth. c. 33. Küst. Fallitur Küsterus. Nihil huiusmodi in Procop. Goth. III, 33. reperio, sed cap. 34. legimus, Ἰηπαιδῆς τε ὡς ἐνσπονδοὶ ἢ ξυνάρασθαι Ῥωμαίους τοῦ ἀγῶνος αὐτοῖς δεῖν ἐγνωσαν δεηθῆναι, καὶ τὸν πόλεμον ξυνδιενεγκεῖν ἀξιώσασαι. Gaisf. δὲ mendum Küst. Λογγιβάρδους] Λογγιβάρδον V. Mox διενεγκεῖν A. *V. 4. Πολλὰ γὰρ δὴ πράγματα] Aristoph. Equ. 599. 600. Quae irreperunt etiam in v. Διενέγκαντες. 7. Ξὺν δίκῃ om. *V. 8. ἔφη] ἔφην V. 9. Τὰ γέρα] Ξὺν δίκῃ νενέμητο τὰ γέρα τούτοις ἐκάστοις V. νενέμητο τὰ γέρα τούτοις ἐκάστοις ξὺν δίκῃ. ἀντὶ τοῦ πρεπόντως, εὐλόγως. Ξὺν δίκῃ ταῦτα ἀξιοῦν ἔφην τὸν βασιλέα *V. 12. συναντιλαμβανόμενον] Occasione vocis huius obiter emendo Hesychium v. Ξυμπονήσαι, apud quem pro ἀντὶ τοῦ λαβῆσθαι legendum est, ἀντιλαβῆσθαι, i. e. adiuvare vel auxiliari. Küst. 13. περὶ] παρὰ B. V. E. Med. ξυναίρομενον τῇ κατὰ σε πολιτείᾳ] Hoc fragmentum deprompsit Suidas ex Menandro in Excerptis Hoeschelii p. 123. (147. Par. 372. Nieh.) ubi ita haud paulo emendatius exhibetur: Εἰ ξυγγορήσομεν τὸ παρά σου προκομισθῆν γράμμα ξυναίρομενον τῇ κατὰ σε πολιτείᾳ ἔχειν τὸ πιστόν. Si concesserimus litteras a te allatas et pro te facientes veras esse atque indubitatas. Συναίρεσθαι est adiuvare, facere cum alio. Schol. Aristoph. Plut. 328. Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπισχυόμενων παντὶ σθένει συμπράττειν καὶ συναίρεσθαι εἰς βοήθειαν. Herodian. III, 29. Πλὴν παρεμυθήσατο αὐτὸν ἢ συναίρομένη τότε τοῖς ἐκείνου πράγμασι τύχη. Tourp. 15. Post ὁμονοήσαμεν delevis cum A. συναφωρήσαμεν, quod ignorat Schol. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 67.

et longo senio consentaneus. Ξυνάορον. Coniugem. Ξυναυλία. Centus tibiarius, sonus tibiarius, duobus simul concinentibus. Ξυναυλίαν. Tibiarius concentum. [apud Aristophanem] simul lamentemur. Ξυναυλία dicitur, cum duo tibiaries simul canunt, vel cum cithara et tibia concinunt. νόμοι vero vocantur hymni in deos. Ξυναυλίαν πενθρήσωμεν, Οὐλύμπου νόμον. Fletus et lamenta miscemus, Olympi modulationem. Olympus fuit tibiicen, Marsyas discipulus, cui ipsi musica exitium attulit, quemadmodum igitur, inquit, Olympus tibiarius concentum invenit: sic etiam nos lamenta miscemus, et tanquam una voce lugeamus, vel, lugendo imitemur concentum Olympi. hic Olympus in Phrygia modos tibiarius invenit: idemque modos lugubres scripsit. Ξύναυ-

λον. Apud Aristophanem ξύναυλον βοῶν significat vocem cum tibiarius cantu coniunctam. Ξυνδιενεγκεῖν. Aliquid facientem adiuvare etque opem ferre. Illi vero rogantur, ut sibi bellum adversus Longobardos gerentibus opem ferrent. hi igitur duo millia militum miserunt. Ξυνδιήνεγκαν. Laboris socii fuerunt, simul portulerunt. Aristophanes: Multas enim molestias incursionesque hostiles et pugnas nobiscum sustinuerunt. Ξὺν δίκῃ. Iure, merito. Regem haec merito postulare dicit. Et alibi: Singulis munera pro meritis distributa fuerant. Ξυναίρεται. Coniungitur. Et Ξυναίρομενον, adiuvans. Si concesserimus litteras a te allatas tibiique facientes auctoritate tuae reipublicae firmari. Ξυνέβημεν. Inter nos convenit. Aristophanes: Tandem vero inter nos concessit.

- Ξυνέηκε. συνέβαλε.
 Ξυνενεχθήηαι. εὐτυχηθήηαι, ἀξήθηηαι.
 Ξυννημένων. σεσωρευμένων. Θουκυδίδης·
 Τῶν νεκρῶν ὁμοῦ ἐπὶ ἀλλήλοις ξυννημένων ὄσμαι
 ἦσαν οὐκ ἀνεκτοί.
 Ξυννένοφεν. ἐπινοεῖν καὶ συννοεῖν καὶ συν-
 νέφελά ἐστιν. Ἀριστοφάνης Ἀναγνώρη·
 Καὶ ξυννένοφεν καὶ χειμέρια βροντᾶ μάλ' εὖ.
 καὶ ἐν Νήσοις·
 Ὡς ἐς τὴν γῆν κύψασα κάτω καὶ ξυννενοφυῖα 10
 βαδίζει.
 ἀντὶ τοῦ, σκυθρωπάζουσα.
 Ξυνεπιλαβεῖν. συναγωνίσασθαι. Πιστὴν
 Ῥωμαίοις εἶναι τὴν πόλιν, ὡς Λουκούλλω τε ξυν-
 πιλαβεῖν τοῦ πρὸς Μιθριδάτην παλέμου. 15
 Ξυνέρξετε. ἀποκλείσατε. Σοφοκλῆς·
 Οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος;
 Ξύνες. σύνες, ἄκουσον.
 Ξυνέσεως. συνέσεως, φρονήσεως. Ὁ δὲ
 πρῶτος ἦν, καὶ ξυνέσεως εὖ ἦκων, (ἀντὶ τοῦ, καλῶς, καὶ 20
 ἐπὶ πλείστον) καὶ ἀρετῆς μεταποιεῖσθαι ἐξεπιστά-
 μενος.
 Ξυνετρέβη τῆς κεφαλῆς. οὕτως ἐπὶ γενι-
 κῆς τάττουσιν.
- Ἔως ξυνετρέβη τῆς κεφαλῆς.
 Ξυνενετέης. ἀρσενικῶς. Θηλυκῶς δὲ διὰ 652
 τοῦ ἰ.
 Ξυνεῖα.
 Ξυνήγαγε. συνήρμοσεν. Ἀριστοφάνης Ἀχαρ-
 νεῦσι·
 Πόσου τὸν προκτὸν συνήγαγε;
 περὶ Κλεωνόμου.
 Ξυνῆια. κοινὰ χρήματα.
 Ξυνῆκα. ἐνόησα.
 Ξυνῆδετο. συνημφραίνετο.
 Ξυνῆσθεο. ἐνόησα.
 Ξυνίασι. συνέρχονται.
 Ξυνίεις. ὑπονοεῖς. Ἀριστοφάνης Πλούτω·
 Εἴε' οὐ ξυνίεις τὴν ἐπίνοϊαν τοῦ θεοῦ.
 Ξύνιον. ἦκαυον.
 Ξυνθήματα. ὑπομνήματα. Σοφοκλῆς·
 Οὐ τὰ Θησείως
 Πειρίθου τε κεῖται πιστὰ ξυνθήματα.
 ἃ ἔθεντο πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς εἰς ἔξδον καταβά-
 σεως. Καὶ ἀδίδι· Ὡς περ ἀπὸ ξυνθήματος ἀδο-
 κράτορα τοῦτον ἐπευφήμησεν ὁ στρατός. Οὐκ ἀπ'
 ἐνὸς ξυνθήματος, ἀλλὰ διεσπασμένως καὶ οὐκ εἰς
 ἓν ξυμβαίνουσιν τὴν βοήν.

1. Ξυνέηκε. συνέβαλε] Hom. Il. d. 8. συνέβαλε dedi cum A. V. Thucyd. ξυννημένων V. et A. in exemplo. σεσωρευμένων — ξυννημένων om. V. Thucydidis locus est VII, 87. 5. ἀνεκτοί] ἀνεκτοί A. V. 7. Ἀριστοφάνης] Fragm. 142. Alterum est Fr. 349. In priore Toupius I. p. 425. nescio cuius coniecturam, καὶ ξ. χειμέρια καὶ βροντᾶ μάλ' εὖ, reiecit, coll. Horat. Epod. II, 29. 13. ξυναγωνίσασθαι] συναγωνίσασθαι A. V. Πιστὴν εἶναι] De Cyzico haec pronunciarī satis intelligitur. 16. Ξυνέρξετε] Ξυνέρχετε V. ἀποκλείσατε] ἀποκλείσατε A. V. Schol. Soph. Σοφοκλῆς] Alac. 593. ut Portus monuit. Küst. 17. ξυνέρξεθ' A. ξυνέρχεσθε V. 18. Ξύνεις] Il. β. 26. et alibi; accedat Pindaricum in Aristoph. Av. 942. Habet etiam Hesychius. 19. Ξυνέσεως] Prodrp. Vandal. I. p. 94, 41. Hemst. Tourp. Vid. supra v. Ἰωάννης ὁ τυραννίσας. 20. καὶ ξυν *V.
1. Ἔως ξυνετρέβη τῆς κεφαλῆς] Aristoph. Pac. 70. Ἔως ξυνετρέβη τῆς κεφαλῆς καταβύβεις. Huc nota Suidae referenda est. Tourp. 4. Ξυνεῖα] Vel ξύνεια: referendum ad v. Ξυνῆια. V. Etym. M. p. 612. Om. vulg. 5. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι] V, 83. Πόσου δὲ τὸν προκτὸν χρόνον συνήγαγε; Küst. His male convenit annotatio περὶ Κλεωνόμου. 7. Πόσου χρόνου] χρόνου om. A. B. V. E. item in v. Πανσελίω. 9. Ξυνῆια. κοινὰ χρήματα] Ex Schol. Homeri in Il. d. 124. Küst. Ξυνῆια — Ξυνίεις om. A. 14. Ἀριστοφάνης Πλούτω] V. 45. Unde reponendum ξυνίης. 16. Ξύνιον] Il. d. 273. 18. Σοφοκλῆς] Oedip. Colon. 1593. ut Portus monuit. Ibi autem locus hic recte sic distinguitur et legitur: Οὐ τὰ Θησείως Πειρίθου τε κεῖται πιστὰ ἀεὶ ξυνθήματα. Scholiasta: Ξυνθήματα. οἶον ὑπομνήματα τῆς πίστεως, ἧς ἔθεντο πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς εἰς ἔξδον καταβάσεως. Küst. 18. Οἱ] Οὐ V. Ceterum inde ab Σοφοκλῆς omnia om. A. 22. ἐπευφήμησεν] ἐπεφήμησεν V. 23. διεσπασμένως] διεσπασμένον V.

Ξυνέηκε. Commisit. Ξυνενεχθήηαι. Feliciter successisse, crevisse. Ξυννημένων. Coacervatorum. Thucydides: Cadaverum accumulatum foetor intolerabilis erat. Ξυννένοφεν. Coelum est nubilum et obductum ac tenebriosum. Aristophanes Anagyro: Et coelum est nubilum, et magno cum fragore tonitrua cadunt impetuosa. et de vultu nubilo. Idem in Insulis: Quam demisso in terram capite et nubilo cultu incedit. Ξυνεπιλαβεῖν. Adiuvarē. Urbem illam Romanis fidelem esse, eamque Lucullo bellum contra Mithridatem gerenti opem tulisse. Ξυνέρξετε. Coercoebitis. Sophocles: Non concludetis quam celerrime? Ξύνες. Intelligo, audi. Ξυνέσεως. Intelligentiae, prudentiae. Ille vero mitis erat et singulari prudentia praeditus et virtutis studiosissimus. Ξυνετρέβη τῆς κεφαλῆς. Caput ei con-

tritum est. Sic Attici cum genitivo ponunt. Donec ei caput contritum est. Ξυνενετέης. Maritus. at cum est femininum, scribitur per ἰ. Ξυνεῖα. Ξυνήγαγε. Contraxit. Aristophanes Acharnensibus: Quanto tempore podicem contraxit? de Cleonymo haec dicuntur. Ξυνῆια. Pecunia publica. Ξυνῆκα. Intellexi. Ξυνῆδετο. Gaudii participium erat. Ξυνῆσθεο. Sensit. Ξυνίασι. Coeunt. Ξυνίεις. Percipis. Aristophanes Pluto: Itane vero non intelligis mentem dei? Ξύνιον. Audiebam. Ξυνθήματα. Monumenta foederis. Sophocles: Ubi sita sunt monumenta foederis inter Theseum et Pirithoum inibi. foederis nimirum, quod illi data ultro citroque fide inter se fecerunt de descensu ad inferos. [Et ἀπὸ ξυνθήματος.] Velut ex composito univertus exercitus eum Imperatorem salutavit. † Non ex compo-

- Ξυνοδόκος. Ξυνοδόκος.
 Ξυνόν. κοινόν.
 Ξυνοπαδός. ὁ ἐπόμενος καὶ ἀκολουθῶν.
 Ξυνοσυία. τῷ ἔργῳ, τῇ πείρᾳ.
 Ταῦτ' ἐστίν, ὃ ξέν', οὐ λόγοις
 τιμῶμεν, ἀλλὰ τῇ Ξυνοσυία πλέω.
 Σοφοκλῆς.
 Ξυνωμοσία. ἡ ὀρκωμοσία.
 Ξυνωμότης. συστασιαστής.
 Ξυνωμότης ὧν καὶ φρονῶν τυραννικά.
 Ξυνωμοτῶν. Ξυνωμοσίαν πεποιημένων, του-
 τέστι, πίστεις δι' ὄρκων δόντων ἑαυτοῖς καὶ συνθή-
 κας κατὰ τινῶν πεποιηκότων ἐπὶ καταλύσει τινῶν.
 Ἀριστοφάνης.
 Βοηθεῖδ', ὡς ὑπ' ἀνδρῶν τύπτομαι Ξυνω- 15
 μοτῶν.
 Ξυνωρίς. τὸ μὴ πλήρες ἄρμα, ἀλλ' ἐκ δύο ἵπ-
 πων συνασπῆς· ὃ νῦν δίφρον καλοῦσι.
 Ξυνωρίς. συζυγία. ἡ ἄρμα ἐκ δύο ἵππων
 συνεζυγμένον.
 Ἐὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κώδῦρεται.
- ἀντὶ τοῦ, θεοῦ βουλομένου καὶ τὰ κακὰ μεθίσταται
 εἰς τέρψιν.
 Ξυπεταίωνεύς. δῆμος τῆς Κεκροπίδος Ξυ-
 πεταίῃ· ἀφ' ἧς ὁ δημότης Ξυπεταίων.
 5 "Ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῶ, ὥστε μὴ χαίρειν τινά. 653
 ἀντὶ τοῦ, μέχρι βιάθους διακνεῖται, ὥστε μὴ χαίρειν.
 τὸ δὲ τινὰ παρέλκει.
 Ξυρήκης. ὁ Ξυρησίμος καὶ κουριῶν.
 Ξυρησίμος.
 10 Ξυρίδες. καμπάκια, ζυγάβδια, ἢ ἄλλο ὑπό-
 δημα διάφορον.
 Ξυρός εἰς ἀκόνην. παροιμία πρὸς τοὺς
 ὧν βούλονται τυγχάνοντας. ὁμοία τῇ, "Ὀνος εἰς
 ἄχυρα.
 Ξυρός. τὸ ἐργαλεῖον.
 Ξυροῦ ἀκμῆς. τοῦ δξυτάτου, κατὰ λεπτό-
 τητα τῶν σιδηρίων.
 Ξύσσιτος. σύντροφος, συνδικατητής.
 Ξυσταθεύσω. σὺν σοὶ ὀπτῆσω τῷ ἔρωτι.
 20 ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κρεῶν.
 Ξυστάρχεις. τοῦ γυμνασίου ἄρχεις.

1. Ξυνοδόκος] MSS. Pariss. [A. B.] habent Ξυνοδόκος, per x in syllaba ultima. Sed utraque scriptura usu recepta est. Küst. Photius et Hesychii vetus scriptura Ξυνοδόκος. Lex. Bachm. p. 311. Ξυνοδόκος. Deinde Ξυνοδόκος *V. 5. Ταῦτ' ἐστίν, ὃ ξέν'] Sophocl. Oedip. Colon. 63. ut Portus monuit. Küst. 10. Ξυνωμότης ὧν] Aristoph. Vesp. 505. (527.) ubi legitur, καὶ φρονῶν τυραννίδα. Toup. 11. Ξυνωμοτῶν. Ξυνωμοσίαν πεπ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 257. Küst. Ubi sub finem breviter, καὶ συνθήκας κατ' ἐμοῦ πεποιηκότων. 12. συνθήκας] Ξυνοδόκος. A. Tum tivos V. 15. Βοηθεῖδ', ὡς ὑπ' ἀνδρῶν.] Ut versui modulus constat, scribendum est, παραβοηθεῖδ', ὡς etc. Sic enim legitur apud Aristophanem loco laudato. Küst. 17. Ξυνω-
 ρίς. τὸ μὴ πλήρες ἄρμα] Ex Schol. Aristoph. Nub. 15. Deest gl. A. 21. Ἐὺν τῷ θεῷ πᾶς] Sophocl. Ai. 383. Attulit Arsenius p. 374. Deest gl. A. τῷ θεῷ γὰρ V. Ox. πᾶς τις E. Med.
3. Ξυπεταίωνεύς] Scribendum esse Ξυπεταίων ex iis quae sequuntur patet. Confer Meurs. de Popp. Att. v. Ξυπέτη. Küst. Leg. Ξυπεταίων εἰς. Haec verba esse puta veteris alicuius scriptoris. Hemst. Ξυπεταίωνες Photius, Ξυπεταίωνες Harpocr. 4. Ξυπεταίῃ] Ξυπέτη Harpocr. et Steph. Byz. Ξυπεταίῃ Phot. 5. Ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῶ.] Sophocl. Ai. 786. Hinc proverbium confecit Arsenius. Ceterum ὥστε irrepit ex inferioribus. τινά om. A. V. 7. τὸ δὲ τινὰ παρέλκον] Immo non redundat. Vide ipsum Sophoclem. Küst. παρέλκει A. V. 8. κουριῶν ἢ Ξυρησίμος] Ξυρησίμος καὶ κουριῶν A. B. V. Photius. 9. Ξυρησίμος] V. Herodiani Epim. p. 180. 10. Ξυρίδες] Confer Nostrum supra v. Ἀναξυρίδες. Küst. Salmas. in Trebell. Poll. p. 292. D. Hemst. καμπάκια] κομπάκια A. Vid. Du Cang. in Καμπάγιον. Meurs. Gloss. in Καμπάγια. Salmas. in Trebell. Poll. T. II. p. 235. Gaisf. καμπάγια Lex. Bachm. p. 311. ζυγάβδια] Sic habet optimus A. At in MSS. B. C. itemque in edit. prioribus et Lexico Photii inedito [fallitur] legitur ζυγάβδια: quod corruptum esse existimo. Küst. ζυγάδια V. ζυγάδια Lex. Bachm. ἄλλο τι] τι omisi cum A. V. et Lex. Bachm. 12. Ξυρός εἰς ἀκόνην] Plutarch. in Artax. c. 29. carnificem vocatum Ξυρόν habuisse scribit, φ' τὰς κεφαλὰς ἐποτέμνονσι τῶν κολαζομένων. cf. Lycophr. Cassand. v. 840. Reines. Deest gl. A. Mox "Ὀνον B. V. E. Conf. intpp. Aristaeneti p. 439. et Boissonadi Anecd. I. p. 397. 16. Ξυροῦ ἀκμῆς] Confer Nostrum supra v. Ἐπὶ Ξυροῦ. Küst. κατὰ λεπτότητα] Malim καὶ λεπτοτάτου. Küst. Nihil mutandum, neque mutat Photius. 19. Ξυσταθεύσω. σὺν σοὶ ὀπτ.] Ex Schol. Aristoph. Lysist. 844. Küst. 21. Ξυστάρχεις] Potius Ξυσταρ-
 χεῖς, cum circumflexo in ultima. Küst. Photii MS. accentum non habet.

sito, sed confuso et dissono clamore. Ξυνοδόκος. Hospes. Ξυνόν. Commune. Ξυνοπαδός. Qui aliquem sequitur, comes. Ξυνοσυία. Congressu, ipsa experientia. Sophocles: Haec, hospes, ne magnificentius a me dicta esse putes, quam pro rei veritate. Ξυνωμοσία. Coniuratio. Ξυνωμότης. Coniuratus. Ut homo seditiosus et tyrannidem affectans. Ξυνωμοτῶν. Illorum qui coniuraverunt: id est, qui iureiurando interposito fidem sibi mutuo dederunt, et foedus inter se fecerunt, ad aliquos evertendos. Aristophanes: Opem mihi feratis, qui verberor ab coniuratis. Ξυνωρίς. Currus, cui bini tantum equi iuncti sunt: quem nunc δίφρον vocant. Ξυνωρίς. Equi biunges. vel currus, quem biunges equi trahunt. Ἐὺν τῷ θεῷ πᾶς x. Cum deo quilibet et ridet et luget. id

est, deo volente vel mala in voluptatem vertunt. Ξυπεταίωνεύς. Xypetaea est pagus tribus Cecropidis: cuius popularis dicebatur Xypetaeon. Ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῶ. Radit enim ad cutem usque, ut ne quis gaudeat. id est, alte penetrat, ne quis laetetur. vox autem τινά redundat. Ξυρήκης. Qui radi et tonderi se iubet. Ξυρησίμος. Ξυρίδες. Genus quoddam calceorum, quod etiam campagia et zygabdia appellatur. Ξυρός εἰς ἀκόνην. Novacula in cotem. proverbium in eos qui votorum compotes fiunt. simile huic alterum proverbium: Asinus in paleas. Ξυρός. Novacula. Ξυροῦ ἀκμῆς. Aciei novaculae. dictum ab tenuissima novacula parte. Ξύσσιτος. Convictor, victus sodalis. Ξυσταθεύσω. Una torredo per amorem. metaphora ducta est a carnibus. Ξυ-

Ξυστίδα. λεπτόν ὕφασμα, περιβόλαιον.
 Ξυστίδα. τὸ παχὺ ἱμάτιον.
 Ξυστίς. χιτῶν ποδήρης γυναικεῖος. οἱ δὲ τρα-
 γικὸν ἔνδυμα ἐσκευασμένον, καὶ ἔχον ἐπιπόρ-
 πημα. οἱ δὲ τὸ λεπτόν, παρὰ τὸ ἐξῦσθαι. ἰδίως δὲ
 τὸ τῶν τραγῳδῶν ἔνδυμα.
 Ξυστίς λέγεται τὸ κροκωτὸν ἱμάτιον, ὃ οἱ ἥνιο-
 χοὶ μέχρι νῦν φοροῦσι πομπεύοντες. χρωῶνται δὲ
 αὐτῷ καὶ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς. Ξυστίδα δὲ προπα-
 ροϋτόνως οἱ Ἀττικοί. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. 10

Ὡςπερ Μεγακλῆς Ξυστιδ' ἔχων.
 Ξυστίς ἐστὶ καὶ ἵππικὸν ἔνδυμα, ὡς Ἀριστοφάνης
 ἐν Νεφέλαις.
 Ξυστόν. δορύλλιον, ἀκόντιον· καὶ τὸ τέλειον
 δόρυ· καὶ ὁ τόπος, ἐνθα οἱ ἀθλεῖται γυμνάζονται.
 Ἀρριανός· Τὰ σημεῖα τῆς ἐπιλέκτου στρατιᾶς ἀετοί,
 εἰκόνες βασιλῆιοι, στέμματα, πάντα χρυσοῦ, ἀνατε-
 ταμένα ἐπὶ ξυστῶν ἡργυρωμένων.
 Ξυστός. ὁ ἐξεσμένος.

1. Ἐ. λεπτόν ὕφασμα Zon. p. 1419. περιβόλαιον] Addit Schol. Platon. p. 402. ἢ χιτῶν ποδήρης, cum gl. Ξυστίς. χιτῶν.
 Adde Schol. Theocrit. II, 74. Vid. Ruhnken. in Tim. p. 188. 2. Ξυστίδα] A superioribus seiuncti cum A. Et παχὺ quidem
 cum aliis interpretationibus conciliari nequit. Gaisf. Ac potest dubitari, an integrum sit παχὺ. Edd. vet. καὶ Ξυστίδα. Quod
 si sequimur *V. scripturam τὸ δὲ παχὺ ἱμάτιον Ξυστίδα (i. Ξυστίδα), nihil nisi tenoris discrimen agi videbitur. 3. Ξυστίς.
 χιτῶν ποδήρης γυναικ.] Photius in Lexico inedito: Ξυστίς. γυναικεῖον τι ἔνδυμα ἐστὶ πεποικλιμένον, ὡς δῆλον ποιούσιν ἄλλοι
 τε τῶν κωμικῶν καὶ Ἀντιφάνης ἐν Ἐπιλοῖς. ἔστι μέντοι καὶ τραγικόν τι ἔνδυμα οὕτω καλούμενον, ὡς Κρατῖνος ἐν Ὀραῖς. ἔστι
 δὲ καὶ ἵππικὸν ἔνδυμα, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. Eadem legas apud Harpocrationem. Kist. 5. Eadem notatio Schol.
 Clem. Alex. T. IV. p. 128. 7. Ξυστίς λέγεται τὸ κροκωτὸν ἱμ.] Ex Schol. Aristoph. Nub. 70. Kist. 8. τοῦ νῦν] τοῦ om.

A. V. E. Tum φορέουσι A. 9. βασιλεῖς] βασι V. Ξυστίδα] Ξυστίδα δὲ A. V.

1. Μεγακλῆς] Μεγακλή A. Μεγακλῆς B. Μέγα κλέος V. 2. ἐστὶ γὰρ — ὡς ἐνταῦθα Ἀριστοφάνης] Ξυστίς ἐστὶ καὶ — ὡς
 Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις A. V. B. Quae post Ἀττικοὶ debuerant collocari. Cum iisdem omīssa sub finem, οἱ δὲ τὸ ἀκόντιον εἴ-
 πον. 5. ὁ τόπος] Photius in inferiore glossa: Ξυστός. τόπος ἀνεμῶν ἀθλητῶν. Ubi ἀθλητῆ Zon. p. 1418. ἀθληταῖς Hesychius.
 V. Schneid. in Varron. III, 5. p. 509. sq. 6. Ἀρριανός· Τὰ σημεῖα] Haec Arriano assignat Suidas, atque eum secutus
 Lipsius in Militia Romana. Sed uterque falsus est. Sunt enim verba Dexippi in Excerptis ab Hoeschelio editis p. 8. [p. 12. Nieb.
 cui reddendum σημεῖα] Κατόπιν δὲ βασιλέως τὰ σημεῖα ἦν τῆς ἐπιλέκτου στρατιᾶς. τὰ δ' εἰσὶν ἀετοὶ χρυσοῖ καὶ εἰκόνες βασι-
 λῆιοι καὶ στρατοπέδων κατάλογοι, γράμμασι χρυσοῖς δηλούμενοι· ἃ δὴ σύμπαντα ἀνατεταμένα προῦφαινετο ἐπὶ ξυστῶν ἡργυρω-
 μένων. Ad hunc locum proculdubio respexit Suidas. Atque hinc corrigendus videtur Arrianus, sive Appianus potius, apud
 Suidam v. Ναῦς: Ἀὕτη δὲ τὰ τε ἀχροστόλια ἔφερε, καὶ ἐπ' ἄκρῳ τῷ ἰστίῳ τὸ βασιλικὸν ὄνομα, καὶ ὄσοις ἄλλοις βασιλέως γερὰ-
 ρεται χρυσοῦ ἐγκεχαρμέννα. Fidenter rescribo, ἐπ' ἄκρῳ τῷ ἰστίῳ τὸ βασιλικὸν ὄμμα. Quod ex Dexippo satis constat. Suetonius
 in Calig. 14. Namque Artabanus, Parthorum rex, — transgressus Euphratem, aquilas et signa Romana Caesarum-
 que imagines adoravit. Toup. I. p. 426. 7. στέμματα quo valeat ignoro.

στάρχεις. Gymnasio moderaris. Ξυστίδα. Tenuem ve-
 stem, pallium. contra Ξυστίδα, vestimentum crassum. Ξυ-
 στίς. Tunica muliebris talaris. alii vero dicunt esse vestimen-
 tum tragicum, ad usum scenae comparatum et fibulas habens ad
 constringendum. alii vero, vestimentum tenue: ab ἐξῦσθαι, i. e.
 rasum esse. speciatim vero significat indumentum tragoedorum.
 Ξυστίς. Sic vocatur vestis crocota, quam aurigae etiamnum
 in pompa gestant. eadem vero utuntur reges tragicoi. Εύ-

στιδα. Sic Attici cum acuto in prima vocem scribunt. Aristophanes Nubibus: Tanquam Megacles cystidem habens. est etiam indumentum equestre, ut Aristophanes Nubibus. Ξυστόν. Parvum hastile, iaculum. item hasta iustae magnitudinis. item locus, in quo exercentur athletae. Arrianus: Signa legionum exercitus lectissimi: aquilae, imagines imperatoriae, coronae; etque omnia aurea: quae hastilibus argento illitis sublimē gestabantur. Ξυστός. Politus.

Οα. ἀκροδρύων εἶδος, μήλοις μικροῖς ἐμφορές· ὄπωρα.

Ὁαρίζω. τὸ γυναιξί λαλῶ. ὄραρος γὰρ ἡ ὀμίλια.

654 Ὁαρισμοί. διαλογισμοί.

Ὁαριστός. γυναικῶδες ὄμιλος.

Ὁβελίας ἄρτος.

Ὁβελός. καὶ Ὁβελίσκος, ἡ σούβλα. Ξενοφῶν. Ἐπάταξεν ἔνδον βουπόρῳ τις ὀβελίσκῳ διαμπερὲς τὸν μηρὸν τοῦ ἐγγυάτω. Καὶ παροιμία. Τὸ θερμὸν τοῦ ὀβελοῦ. ἐπὶ τῶν τὰ χεῖρονα ἀντι τῶν

κρειπτόνων αἰρουμένων.

Ὁβολός. ὁ τόκος. εἶδος νομισματός. Ὁβολός δὲ παρὰ Ἀθηναίους ἔξ ἐστὶ χαλκῶν, ὁ δὲ χαλκοῦς λεπτῶν ἑπτὰ. τὸ δὲ τάλαντον τοῦ ἀργυρίου τῶν

νῦν, τέσσαρα, καὶ νομισμάτων ἡ καὶ ζ. ἡ δὲ μνᾱ ἐξηκοστὸν ἐστὶ τοῦ τάλαντον. τὸ δὲ τάλαντον τοῦ χρυσοῦ ἐξαπλάσιόν ἐστι.

Ὁβολοῦ κοριάννοις τὴν βουλὴν ἀναλαβὼν ἐλλυθα.

5

Ἀριστοφάνης. ἀντι τοῦ, συναρπάσας ἱκανοὺς καὶ κουφίσας καὶ μετεωρίσας, εἰς ἐμαυτὸν τῇ εὐνοίᾳ ἔπεισα ῥέπειν. ὀβολοὶ δὲ εἰσιν, οὓς καλοῦμεν φύλλεις. Ὁ Ἰουστινιανός, τῶν ἀργυρομοιβῶν ὑπὲρ ἐνὸς στατήρος χρυσοῦ προῖσθαι τοῖς ἑμβάλλουσι ἐλωθῶταν δέκα καὶ διακοσίους ὀβολούς, αὐτὸς ἐπιτεχνώμενος κέρδη οἰκεία ἴ και ῥ μόνους ὑπὲρ τοῦ στατήρος διετάξατο δίδοσθαι ὀβόλους. Καὶ αὐθις Ἀριστοφάνης.

1. Ὁα] Usque ad ἐμφορές habent Timaeus p. 188. et Photius. Tum ὄπωρα ἡ ὄα A. B. V. E. Med. Itaque videtur ipsum ὄπωρα delendum fuisse. 3. Ὁαρίζω] Vid. Schol. II. ζ. 516. et intpp. Apollonii Lex. p. 467. 4. Ὁαρισμοί] Plutarch. in Anton. p. 125. Tourp. MS. V. Tittm. in Zon. p. 1421. 5. Ὁαριστός. γυναικῶδες ὄμι.] Vide alios Grammaticos, qui vocem hanc rectius et clarius exponunt. Confer item Nostrum supra v. Ἀοριστῶν. Küst. Cf. Schol. II. φ. 228. 6. Ὁβελίας] Vid. Hesych. et Böckh. Staatsh. d. Ath. I. p. 106. sq. 7. σούβλα] Vid. Du Cang. in v. Ξενοφῶν] Anab. VII, 8, 14. 8. βουπόρῳ] Vide Suidam supra vv. Βοπόρους et Βουπόροις. Küst. 11. κρειπτόνων] κρείττονα A. Vulg. tenet Zenobius V, 19. et in uberiore dicti explicatione v. Τὸ θερμὸν τοῦ ὀβελοῦ. 12. ὁ τόκος] Vide Salmas. de Usuris p. 581. Küst. 13. ἔξ ἐστὶ χαλκῶν] Atqui obolus octo continebat chalcos, testibus Herone et Polluce: quos potius sequor. Vide Scriptores de Re Nummaria Antiquorum. Küst. ἔξω A. ἔξ recurrit sub v. Τάλαντον. 14. τὸ δὲ τάλαντον τοῦ ἀργυρίου τῶν νῦν, τέσσαρα, καὶ νομ.] Locus hic et mutilus est et corruptus, qui in Lexico Photii inedito [sive Lex. Bachm. p. 312.] sic legitur: τὸ δὲ τάλαντον τοῦ ἀργυρίου λίτρων τῶν νῦν τεσσάρων, καὶ νομισμάτων ὀπω καὶ ἔξ. In MSS. Paris. vox νομισμάτων non integris litteris, sed

per compendium [γν A. V.] scripta est; ita ut casus sive terminatio ex sensu ei accommodanda sit. Hoc autem ideo moneo, ne quis existimet genitivum νομισματος, qui in omnibus quidem edit. reperitur, sed a sensu huius loci alienus est, in codicibus etiam MSS. expresse contineri. Quod autem ad ipsam rem attinet, de ea accuratius hic agere non est instituti nostri; sed remittendi sunt lectores ad eos auctores, qui de Re Nummaria Antiquorum ex professo scripserunt. Küst. De ceteris ut silenus, tamen ἡ καὶ ζ quomodo iungi potuerint non perspicio. Quamobrem fuit cum putarem sextam partem ea compendii forma significatam fuisse, quam tractat Bastius Ep. Crit. p. 20.

2. τοῦ τάλαντον. τὸ δὲ τάλαντον τοῦ χρυσοῦ ἐξαπλ.] Locum hunc ex MSS. Paris. et Lexico Photii inedito supplevi, qui in prioribus edit. male sic legitur, τοῦ τάλαντον τοῦ χρυσοῦ ἐξαπλάσιόν ἐστι. Küst. Cf. Böckh. l. l. p. 28. sq. 4. Ὁβολοῦ κοριάννοις τὴν βουλ.] Aristoph. Equ. 679. Ἴστε τὴν βουλὴν δὴν Ὁβολοῦ κοριάννοις ἀναλαβὼν ἐλλυθα. Küst. 6. ἱκανοὺς] Non habet Schol. Sed legendum ἱκανῶς, quod ibi subsequitur. 7. μετεωρίσας] μετεωρήσας B. E. V. Med. Mox ἐμαυτὸν A. B. V. E. pro ἐαυτὸν. 8. ἄς καλ. Med. Tum φύλλεις V. φύλλεις item Herod. Epimer. pp. 96. 213. et Zon. p. 1422. 9. Ὁ δὲ Ἰουστινιανός τῶν ἀργυρομοιβ. — διετάξατο δίδοσθαι ὀβόλους] Haec sunt verba Procopii Hist. Arc. c. 25. quae etiam leguntur supra v. Κέρματα. Küst. δὲ omisi cum A.*V. 11. διακοσίους] διακόνοους B. E. pr. 14. Ἀριστοφάνης] Ran. 141. ubi sic legitur:

Ὁα. Genus fructus arborei, malis parvis simile. Ὁαρίζω. Cum mulieribus colloquor. ὄραρος enim colloquium significat. Ὁαρισμοί. Colloquia. Ὁαριστός. Confabulatio cum muliere. Ὁβελίας ἄρτος. Ὁβελός. Et Ὁβελίσκος, subula. Xenophon: Intus quidam ingenti veru femur proxime stantis penitus transfodit. Et proverbium: Calidam veru partem. dicitur de iis qui deteriora pro melioribus eligunt. Ὁβολός. Genus usurae et numismatis. Obolus autem apud Athenienses valet sex chalcos; chalcus vero minuta VII. talentum vero argenti est librarum quattuor, quales nunc receptae sunt, et nummorum octo cum sexta parte. mina autem est sexa-

gesima pars talenti. talentum vero auri sexies maius est. Ὁβολοῦ κοριάννοις τὴν βουλ. ἀν. Oboli unius corinthiaris toto senatu in partes meas pertracto veni. Aristophanes. id est, cum multos senatorum in sententiam meam rapuissem, eosque spe sublato erexissem, benevolentiam eorum mihi conciliaui. oboli autem sunt, quos nunc vocamus folles. Iustinianus Imperator, cum prius argentarii ducentos et decem obolos, quos folles vocant, pro uno statere aureo dare solerent iis, qui cum ipsis contrahebant, ipse privati compendii gratia centum tantum et octoginta obolis unum staterem commutari iussit. Et iterum Aristophanes:

Φεῦ ὡς μέγα δύνασθον πανταχοῦ δὴ ὀβολῶ.
διὰ τὸ λεγόμενον, ὅτι τοῖς νεκροῖς ἐπὶ τοῦ στόματος
δύο ὀβολοὺς βάλλουσι. λέγεται καὶ τριῶβολον, τῶν
στρατηγῶν βλακειᾶς χάριν προστιθέντων.

Ὀβολοστατεῖ. ἀντὶ τοῦ, δανείζει. Λυσίας 5
Ὁδὸ ἂν οἱ πολλοὶ ἐλάττονα τόκον λογίσαιτό τις, ἢ
ὅσον οὗτοι ὀβολοστατοῦντες τοὺς ἄλλους πράττον-
ται. ἔλεγον δὲ ὀβολοστάτας τοὺς δανειστάς· ὡς
ὑπερίδης καὶ ἡ κωμῶδια.

Ὀβολοστάτης.

655 Ὀβριμοεργός. ὁ μεγάλα ἔργα ποιῶν.

Ὀβριμος. ἰσχυρός.

Ὀβρων. ὄνομα πόλεως.

Ὀγδόη. ἡ μέλλουσα κατάστασις. Δὸς μερίδα
τοῖς ἐπτὰ, καὶ γε τοῖς ὀκτώ.

Ὀγδοήκοντα καὶ ὀγδώκοντα.

Ἄλλ' ἐπὶ τούτοις

Κλείτων ὀγδώκοντ' ἐξεπλήρωσ' ἔτεα.

Ὀγδοηκοστός. Ὀγδοηκονταέτης.

Ὀγκιον. ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὰ σίδηρα.

10 Ὀγκος. τὸ βάρος. Σοφοκλῆς·

Μικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν μικρῷ κύτει.

Φεῦ, ὡς μέγα δύνασθον πανταχοῦ τῶ δὴ ὀβολῶ. Sed syllaba in hoc versu redundat; cui modulus suus constabit, si φεῦ ab-
iciatur. Potest enim vox ista salvo sensu abesse. Küst. καὶ αὐτῆς — προστιθέντων ante Procopii locum *V. collocavit. Hunc
autem ut facile suspicamur ex v. Κέρματα fuisse translatum, ita observationes istas Aristophanicas apparet male cum ordine
litterarum concordare.

2. διὰ τὸ λεγόμενον, ὅτι τοῖς νεκροῖς ἐπὶ τοῦ στόμ. Scholiasta Aristophanis sic habet: ἅμα οὖν διὰ τὸ λεγόμενον, ὅτι τοῖς νεκροῖς
ἐπὶ τοῦ στόματος βάλλουσι δύο ὀβολοὺς· καὶ διὰ τὸ δικαστικὸν μισθᾶριον δύο ὀβολοὶ ἦσαν. ἕτερον δὲ ἦν τριῶβολον, τοῦτο τῶν
στρατηγῶν κολακίᾶς χάριν προστιθέντων. Hinc Suidas supplendus est. Küst. Idem videndus in v. Βλακεία. 3. βάλλουσι
om. A. B. V. E. 4. προστιθέντων] προτιθέντων V. Sub finem delevi cum A. V. ζῆται περὶ ὀβολοῦ ἐν τῷ Ἀσάριον. 5. Ὀβο-
λοστατεῖ. ἀντὶ τοῦ δαν.] Ex Harpocratiōne. Ceterum Ὀβολοστατοῖ — δανείζοι Photius. 6. Ὁδὸ ἂν οἱ πολλοὶ ἐλάτ.] Scri-
be, ut habet Harpocratio, οὐδ' ἂν εἰ πολὺ ἐλάττονα τόκον λογίσαιτό τις. Küst. λογίσαιτό σοι] λογίσαιτό τις A. B. V. E. Photius
et Harp. 8. ὀβολοστάτας τοὺς δανειστάς] Vide Salmas. de Usuris p. 582. 583. Küst. Aeschines Dial. p. 96. Tour. MS.
10. Ὀβολοστάτης] Continua Χρησμός Πυθίας· Ὁ βούλωμαι ὄδος, μὴ δίδου δ', ὃ μὴ θέλω, quae huc ex v. Ἀνάδημα sive
Ἀντικλείδης erant translata, omissa sunt cum A. V. Cum iisdem sustuli: Ὁ βωμός. πρὸς τὸ ἱερὸν. 11. Ὀβριμοεργός.
ὁ μεγ.] Hic et duo articuli sequentes desunt in edit. Ald. Basil. et Genev., quos ex 2 MSS. Paris. revocavi. Unica editio Me-
diolan. eosdem quidem agnoscit, sed in qua refragante litterarum serie legitur, Ὀβριμοεργός, Ὀβριμος, Ὀβριον, cum μ
in syllaba prima. Eandem scripturam in uno MSO Paris. quoque reperias; at codex optimus et antiquissimus A. voces has abs-
que μ scriptas habet. Küst. Ὀβριμος proprium videtur poetarum fuisse, qui primam syllabam producere consueverint; ὀβρι-
μος autem a prosae orationis scriptoribus adhibitum credibile est, quibus producendae primae syllabae nulla erat necessitas.
Quo factum est, ut grammatici maximam partem ὀβριμος ut magis vulgare usque tritum commemoraverint. Utraque scriptura
apud Phavorinum extat, nescio an non item apud Suidam, apud quem in Kästeri editione suis locis ὀβριμοεργός et ὀβριμος, at-
que infra ὀβριμοεργός et ὀβριμος occurrunt. Sed Küsterus pro insigni negligentia sua, scripturae diversitate adductus, glos-
sam quam semel ponere debebat, bis edidit locis diversis. Nam in ed. Med. eo loco, ubi litterarum ordo ὀβριμοεργός et ὀβρι-
μος poni postulabat, haec leguntur ὀβριμοεργός etc., infra autem in litteris om vocabula haec prorsus omissa sunt. Contra
in Bas. ed. eadem eodem modo scripta in litteris om leguntur, absunt autem ὀβριμοεργός et ὀβριμος in litteris of. Idem accidit
in Ὀβρων, et Ὀβριον χρυσίον, quae Med. tantummodo in litteris of, Bas. non nisi in litteris om, Küsterus autem utroque
in loco habet. Herm. de em. rat. Gr. gramm. p. 21. Kästero fraus impositus, quam Aldus nulla librorum auctoritate inferiorem
in locum immisit. Ceterum observationi Hermannianae praeter alios refragatur Blomf. gloss. S. Th. 795. Glossa refertur ad
II. ε. 403. cf. Vill. in Apollon. p. 488.

1. Ὀβριμος] Ὀβριμος etiam B. 2. Ὀβρων] Sic B. V. E. Ὀβρων *V. Ὀβρω Med. Ὀβριον τὸ ὄρος Theognostus p. 122.
Omisit Küst. cum A. V. Deinde cum A. V. removi glossam ex v. Ἀπέφθον vel potius e Zon. p. 1422. ductam: Ὀβριον χρυ-
σίον. τὸ πᾶσις ἐψηθῆν, τὸ καθαρώτατον. 3. κατάστασις] Fortasse ἀνάστασις, quia octava in Psalmis symbolum resur-
rectionis. Vel μέλλουσα κατάστασις est futurus status, sc. in altero seculo. Bruno in Obs. Misc. IX. p. 155. Sumpta haec
esse ex Theodoro in Ps. VI, 1. monuit Ernest. Gloss. Suidae p. 98. Δὸς μερίδα τοῖς ἐπτὰ, καὶ γε τοῖς ὀκτώ] Haec sunt
verba Ecclesiastae c. XI. v. 2. Küst. 6. Ἄλλ' ἐπὶ τούτοις Κλ.] Leonidae Tar. LIV, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 226. Ἄλλ' ἐπὶ τού-
τοις Κλείτων ὀγδώκοντ' ἐξεπλήρωσ' ἔτεα. Cf. Porson in E. Or. 54. 7. Κλήτων] Κλείτων A. B. E. *V. 8. καὶ om. B. E. *V.
Med. Küsterus ante Ὀγδοηκονταέτης interpolavit; ὁ cum A. praehbeat, incertum quid de hac glossa statuendum sit. Sed conti-
nuo delevi cum A. V. ex v. Βάραθρον inculcata: Ὀγκιον. ἐν δὲ τῷ χάσματι τούτῳ ὑπῆρχον ὄγκιοι, οἱ μὲν ἄνω, οἱ δὲ κάτω.
Ubi Toupius: „Ex Schol. Aristoph. Plut. 431. ut Hemsterh. observavit p. 124.” 9. Ὀγκιον] Homerus Odys. φ. 61. Ἀμφι-
πόλοι φέρον ὄγκιον, ἐνθα σίδηρος. Scholiasta: Ἔστι μὲν τῶν ἀπαξ εἰρημένων ἡ λέξις. σημαίνει δὲ ἀγγεῖον σχιστοειδές (lege,
κιστοειδές), ἐν ᾧ ἐγκλιῖται οἱ ὄγκοι. ὄγκοι δὲ εἰσιν οἱ πάγωνες τῶν ἀκίδων. συνεκτικὸν δὲ τῶν ὄγκων ἀγγεῖον· ὡς κρεῖον, τὸ
κρεοδόχον ἀγγεῖον. ὄγκιον οὖν ἡ θήκη τῶν ἀκίδων. εἰρηται δὲ παρὰ τὸ ὄγκωδες εἶναι. Küst. Cf. Zon. p. 1424. 10. Σοφο-
κλῆς] Electr. 1142. 11. μικρός — μικρῶ] μικρός — μικρῶ A. V. E. μικρός etiam Med.

Hec, quantum ubique valent duo oboli. respicit nimirum ad
duos obolos, qui mortuis in os indii solebant. [simul etiam ad
duos obolos, qui postea erant] tres oboli, ducibus adulationis
causa tertium obolum adiicientibus. Ὀβολοστατεῖ. Fenore
dat. Lysias: Neque si multo minorem usuram quis imputet,
quam hi feneratoribus ab aliis exigunt. Ὀβολοστάτας autem voc-
cabant feneratores, ut Hyperides et Comici. Ὀβολοστάτης.

Suidae Lex. Vol. II.

Ὀβριμοεργός. Ingentia facinora patrans. Ὀβριμος.
Fortis. Ὀβρων. Civitas. Ὀγδόη. Status futurus. Da
partem septenis, atque octonis. Ὀγδοήκοντα, et ὀγδώ-
κοντα. Sed his contentus Clito annos LXXX. vivit. Ὀγδοη-
κοστός. Et Ὀγδοηκονταέτης. Ὀγκιον. Vas, in quo
sagittarum spicula reponuntur. Ὀγκος. Onus. Sophocles
de Orestis reliquiis: Parvum advenisti onus in parva urna.

περὶ τῶν Ὀρέστου λειψάνων. καὶ ἐν Τραχινίαις·

Ὀγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν
μητρῶν;

καὶ Εὐογκον, τὸ εδβάστακτον.

Ὀγκος. Πισίδης·

Εἰς τρεῖς γὰρ ὄγκους τὸν στρατὸν περισχίσας
ὑφείλκε τοὺς σοὺς, τῷ δοκεῖν περιτρέχων.

Μαυρίκιος δὲ ὁ βασιλεὺς συνεκέρασεν ἐν ἑαυτῷ
ἄμφω τὰ ἐναντίως ἔχοντα ἀλλήλοις, ὄγκον φρονή-
ματος καὶ πρῶτητα. Καὶ αὐθις· Καρτερὸς ὁ Μα-
κεδῶν, μέγιστός τε ὀφθῆναι καὶ οὐ πρόσω ὄγκου
βασιλικοῦ.

Ὀγκοί. αἱ ἀκίδες.

Ὀγκύλλεσθαι. ὑψανχενεῖν, καὶ ὄγκους περι-
βάλλεσθαι, σεμνύνεσθαι. ἐν τῷ περὶ Εἰρήνης δρά-
ματι φησὶν Ἀριστοφάνης·

Ὑπότεινε δὴ πᾶς, καὶ κάταγε τοῖς κάλοις.

εἶτα μὴ ἐλκόντων φησὶν·

Οἱ ὄγκύλλεσθε.

ἀντὶ τοῦ, οἷα ἐπερείδεσθε μὲν τῷ σχοινίῳ, προς-
ποιούμενοι ἔλκειν, οὐχ ἔλκετε δέ· ἢ τὸν ὄγκον περι-
βάλλεσθε καὶ ἀλαζονεύεσθε καὶ ὑπερηφανεύεσθε.
ὡς φιλοπόλεμοι δὲ οὐχ εἴλικον· ἢ ὡς ἔκσπονδοι.

Ὀγκυλώμενος. ὑπερήφανος.

Ὀγμος. ἢ κατὰ στίχον ἐφοδος τῶν θεριστῶν.

Καὶ Ὀγμοὶ σταχύων. καὶ Σοφοκλῆς·

Φορβῆς χρεῖα

στίβον ὄγμυεῖ τόνδε πέλας που.

Καὶ Ἐπόγμιος Δημήτηρ, ἢ ἔφορος τοῦ θέρους. ἐν 656

Ἐπιγράμμασι·

Τὰν ὄιν, ὦ Δάματερ ἐπόγμει, τὰν τ' ἀκέ-
ρωτον

μόσχον.

Ὀγχναι. ἀχράδες, ἢ ἄπιοι.

Ὀδάξ. τοῖς ὀδοῦσιν ἐνδεδηχότες.

Λιόγενες, ἄγε, λέγε, τίς ἔλαβέ σε μῦθος
ἐς αἶδος; Ἐλαβέ με κυνὸς ἄγριον ὀδάξ.

Ὀδαξισμός. κνησμός καὶ ὀδόντων τρισμαός.

Ὀδαῖα. τὰ ἐφόδια.

Ὀδαιναθος, ἀπὸ Συρίας. οὗτος τῷ φιλοσό-
φῳ Πλουτάρχῳ συνῶν ἀποριῶν ἐνεπίπλα τὰς τοῦ
διδασκάλου διατριβάς, καὶ οὐκ εἶα τὸν λόγον ἀνύ-
τειν συμποδιζόμενον. ἀλλὰ πρὸς σύνεσιν τοῦ ἀλη-
θοῦς ἐνδεέστερος ἦν ὁ Ὀδαιναθος. οὐκ οἶεσθαι
δεῖν ἐκείνος ἡξίου τὸν φιλόσοφον ἐρωτᾶσθαι, οὐδὲ
ἀποκρίνεσθαι ἐκ τοῦ παρατυχόντος ὀτιοῦν· μάλι-

1. ἐν Τραχινίαις] V. 819.

5. Ὀγκος] Deest gl. A. Pisidis est Fr. Foggin. 128.

7. ἐφείλκε] ἐφείλκε praetuli cum B. V. E.

8. Μαυρίκιος δὲ ὁ βασιλ.] Fragmentum hoc auctius legitur supra v. Μαυρίκιος. Küst. 10. πρῶτος] πρῶτ V. Scripsi πρῶ-
τητα. Καρτερὸς] Κρατερὸς. Vid. v. Σκευή. Τουρ. III. p. 165. Id ipsum extat in principio gl. Κρατερὸς, unde haec petita
sunt. 11. πόρῳ] πρόσω B. V. E. 13. Ὀγκοί] Sic Photius: Ὀγκοί B. E. Med. Tum ἀκίδες Med. 15. ἐν τῷ περὶ
Εἰρήνης δράματι φησὶν Ἀριστοφάνης] V. 462. 469. 17. καὶ κάταγε Ox. Deinde scribendum τοῖσιν x. 19. Οἱ ὄγκύλλ.] Καὶ
ὄγκύλλ. καὶ αὐθις Ἀριστοφάνης· καὶ (ὄλον B. V. οἱ Med.) ὄγκύλλεσθε A. B. V. Edd. vet. a Küstero furtim expulsa: quae Iac.
Gronovius Rec. mutil. p. 38. sic concinnabat scilicet: σεμνύνεσθαι. Καὶ ὄγκύλλεσθε ἐν τῷ περὶ εἰρήνης δράματι φησὶν Ἀριστο-
φάνης. Ὑπότεινε δὴ καὶ κάταγε τοῖς κάλοις· εἶτα μὴ ἐλκόντων φησὶ καὶ αὐθις Ἀριστοφάνης, Οἱ ὄγκύλλεσθε. 22. ἀλαζονεύε-
σθαι *V. omissis καὶ ὑπερηφανεύεσθε.

1. Ὀγκυλώμενος] Ὀγκυλώμενος A. B. V. E. Phot. MS. Lex. Bachm. p. 314. ὄγκυλωμένος Photii editor. 2. Ὀγμος] V. II. δ.
546. coll. Apollon. Lex. p. 488. 3. Ὀγμοί A. B. V. E. Photius: ὄγμη mendum edd. vet. correctum a Küst. in Latiniis. Σο-
φοκλῆς] In Philoct. 162, 63. 5. στίβον ὄγμυεῖ] στιβογμυεῖ A. στιβοσμυεῖ V. στίβον ἡγμένα B. E. τήνδε *V. πέλας
σοῦ] πέλας που A. B. V. 6. ἢ ante ἐφορος add. A. V. 7. ἐν Ἐπιγράμμασι (sic *V.)] Adaei I, 1. Anthol. Pal. VI, 258. Cf.
v. Ὀιν. 8. πάντ *V. 11. Ὀγχναι] Sic habet MS. A. itemque [cum Lex. Bachm. p. 312.] Photius in Lexico inedito. At
prioribus editt. [et B. E.] minus recte Ὀχναι, absque γ. Küst. Cf. Schol. Od. ἡ. 115. ἄπια] ἄπιοι A. V. Photius. 12. ἐνδεδηχότες]
Similiter loci quidam collecti in tryp. Apoll. Lex. p. 489. ἐνδεδηχότως Photius, ἐνδεδηχότως V. et Lex. Bachm. p. 312. 13. Λιό-
γενες, ἄγε, λέγε] Vide nos supra v. ἄγε, ubi hic ipse locus legitur. Küst. 15. Ὀδαξισμός] Artemidor. p. 264. Suid.
supra Δαξισμός. Τουρ. MS. Ὀδαξισμός vitiose Hesychius et Zon. p. 1424. 16. Ὀδαῖα] V. Od. 9. 163. 17. Ὀδαινα-
θος. ἀπὸ Συρ.] Haec descripta sunt ex Damascio. Küst. 18. ἐνεπίπλα] ἐνεπίπλα A. V. 19. ἀνύτειν] ἀνύτειν E.
20. συμποδιζόμενος] συμποδιζόμενον A. B. V. 21. οὐκ οἶεσθαι ἐκείνος ἡξ.] Sensus planior erit, si verba sic collo-

Et in Trachiniis: Quid enim opus fastum nominis materni frustra concipere? Et εὐογκον, quod facile gestari potest. Ὀγκος. Moles, pondus. Pisides: In tria enim agmina exercitu diviso, furtim attraxit milites tuos, simulans itineris ambages. † Mauricius Imperator duo haec contraria raro temperamento consociavit, animi ferociam et lenitatem. Et alibi: Craterus Macedo ingenti erat proceritate corporis, speciesque eius a maiestate regia haud multum aberat. Ὀγκοί. Spicula. Ὀγκύλλεσθαι. Cervicem tollere, spiritus sumere, superbire. Aristophanes in fabula Pace inquit: Quisque igitur subtendat et funibus deducat. deinde, non trahentibus, dicit: Quam superbe tergiversamini. vel, quid funi magno nisu manus admoveatis, simulantes vos trahere, cum non trahatis? vel, quid fastum animo concipitis, et spiritus sumitis, et superbitis? non trahebant autem. vel quod bellum amarent vel

quod foederis essent immunes. Ὀγκυλώμενος. Inflatus. Ὀγμος. Dicitur de messoribus, qui in metendo secundum certam lineam progrediuntur. Et ὄγμοι σταχύων. Sophocles: Vitium paraturus viam hanc instituit hic vicinia. Et Ἐπόγμιος Δημήτηρ, Ceres messis praeses. In Epigrammate: Οὐεμ, Ceres messis praeses, et vitulam cornibus carentem. Ὀγχναι. Pira silvestria, vel pira. Ὀδάξ. Mordicus. Diogenes, age, dic, quo fato correptus ad Orcum descendisti? Saevo canis morsu perii. Ὀδαξισμός. Dentium pruritus, dentium stridor. Ὀδαῖα. Viatica. Ὀδαιναθος. Odaenathus Syrus, Plutarchi philosophi auditor, quaestiones difficiles magistro disputanti identidem proponebat, nec sinebat orationem absolvi, dicentem semper interpellans. ad intelligendam autem veritatem minus perspicax erat Odaenathus. nimirum censebat philosophum nullo iure de quibuslibet rebus interrogari, nec de qua-

στα δὲ χαλεπὸν καὶ ἐγγύς τι ἀδύνατον εἶναι περὶ
θεῶν τι λέγειν ἢ φρονεῖν, ἀνθρώπους ὄντας.

Ὁδε ἐγώ. αὐτὸς ἐγώ.

Ὁ δέ τις. ἀντι τοῦ, ἄλλος δέ τις.

Ὁ δεῖνα καλός. Ἴδιον ἐραστῶν ἦν τὸ τὰ 5 (τουτέστι τὴν φλιάν)
τῶν ἐρωμένων ὀνόματα γράφειν ἐν τοῖς τοίχοις ἢ
δένδροις ἢ φύλλοις δένδρων, οὕτως, Ὁ δεῖνα καλός.
τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα.

Ὁδηγία. ἢ προπομπή.

Ὁδηγῶ. αἰτιατικῇ.

Ὁδηθος. ὄνομα κύριον.

[Ὁδησσός. ὄνομα πόλεως.]

Ὁδῖος. ὄνομα κύριον.

Ὁ Διὸς Κόρινθος. παροιμία ἐπὶ τῶν πάλαι
μὲν εὐπραγησάντων, ὕστερον δ' οὐ καλῶς ἀπαλλα- 15 γόμενον. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρωφ
ξάντων.

[Ὁ Δίωνος. ὁ τοῦ Δίωνος.]

Ὁδίτης. ὄδοιπóρος.

Ὁδμή. ἀποφορά, ὄσμη.

Ὁδόμεαντες. ἔθνος Θρακικόν. Ἀριστοφάνης 20 περὶ Λαῖδος ὁ λόγος τῆς ἑταιρας.

Τίς τῶν Ὀδομάντων τὸ πένος ἀποτεθρίακεν;
ἀντι τοῦ ἔτιλεν.

Ὁδός. οὐδός. Σοφοκλῆς.

Ἐπεὶ δ' ἀφίκετο τὸν καταφράκτην ὁδόν,

χαιλοῖσι γῆθεν ἐρρίζωμένον.

περὶ τοῦ ἔδου φησί.

Ὁδός. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκρά-
τους Ἡ ἐν ὁδῷ καθελών. ἀντι τοῦ, ἐν λόφῳ καὶ
10 ἐνέδρα. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ Ὀμηρικόν 657

Ἡ ὁδὸν ἐλθέμεναι.

εἰ δὲ ψιλωθεῖ ἢ προτέρα συλλαβή, σημαίνει τὸν
βαθμόν.

Ὁδοῦ παρούσης τὴν ἀτραπὸν ζητεῖς. τὸ λε-

Ἄριστοφάνης Ἀναγύρωφ

Ὁρμον παρόντος τὴν ἀτραπὸν κατερξύν.

Ὁδάδασιν.

Ὁδωδεν. ὄζει.

Ἡς καὶ ὑπ' ἐδάδει τύμβος ὄδωδε κρόκωφ.

centur, οὐκὼν οἰεσθαι ἐκείνος ἤξει, τὸν φιλόσοφον δεῖν ἐρωτᾶσθαι, etc. Küst. οἰεσθαι δεῖν posui cum A. V. Utraque voca-
bula tollenda censebat Portus: nec mirum, cum etiam callentissimi litterarum Graecarum viri haec ex abundanti iungi sibi
persuaserint, v. Schaef. in Dionys. p. 65. Lobeck. in Phryg. p. 753. Verum nihil inest supervacui, si qua de officio vel neces-
sitate sententia pronuntiatur: itaque fit ut post νομίζειν etiam οἰεσθαι inculcetur, velut apud Aeschin. F. Leg. p. 32. f. et in loco
Xenophontis frustra tentato Hellen. VII, 4, 35.

1. εἶναι om. B. E. 3. Ὁδε ἐγώ. αὐτὸς ἐγώ] Respexit Suidas ad Homeri Odys. φ. 207. Ἐνδον μὲν δὴ δὲ αὐτὸς ἐγώ κακὰ πολλὰ
μογήσας. Ad quem locum consulendus Eustathius. Sunt autem haec paulo exquisitiora et non pro captu vulgari. Vox enim
δὲε tum primae, tum secundae, tum tertiae personae inseruit. Quod viros eruditissimos fefellit. Sophocl. Oedip. R. 978. Ἐγώ
δ' δὲ ἐνθάδε. Optime Schol. Ἐγώ ὁ ἐνταῦθα ὢν. Toup. I. p. 429. Qui plura hanc in rem exprompsit. Pari iure possit Soph.
Oed. C. 138. afferri. 4. Ὁδὲ τις] Aristoph. Av. 1341. Ἰδῶν γὰρ ὅδε τις αἰετοῦς προσέρχεται. Non tamen huc spectare
Suidam crediderim. Gaisf. Ipsa interpretatio persuasit scribendum fuisse Ὁ δέ τις, quod constat formulae ὁ μὲν τις referri.
5. Ἴδιον ἐραστῶν ἦν τὸ τ.] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 144. Vide nos etiam supra in v. Καλοί, ubi de more hoc veterum plura
notavimus. Küst. 6. ἢ δένδροις inseruerunt A. V. cum Schol. et glossa superiore. 7. φύλλοις] φύλλοις E. φύλλοις haud
frustra Toupius, quamquam repugnante Schol. qui om. δένδρων. 8. τὸν δεῖνα, τῷ δεῖνι *V. 9. προπομπῇ] Sic Zon.
p. 1426. πομπῇ E. Mēd. 10. Ὁδηγῶ] Sic edd. ante Küsterum, qui delevit cum A. Agnoscit *V. Sed expunxit cum A. V.
Ὁδοποιῶ. δοτικῇ. Ea sub finem gl. Ὁδός posuit *V. 11. Ὁδηθος] Ὁδηθος A. V. et Zon. p. 1425. Glossa suspecta.
Deinde et continuam notavi, quam A. omisit, et quae huic praemitti solebat Ὁ Δίωνος, item om. A. Sed reieci cum A. V. post v.

Ὁ Διὸς Κόρ. Ubi habet A. Ὁδίωνος, item V. Ὁδίωνος ὄν. 13. Ὁδῖος] Eius aliquoties meminit Homerus. Küst. 14. Ὁ
Διὸς Κόρινθος] Vide Nostrum supra v. Διὸς Κόρινθος, ubi proverbium hoc aliter exponitur. Küst. Eadem Arsenius p. 377.
19. ἀποφορά] ἀπὸ φύσεως E. 20. Ἀριστοφάνης] Acharn. 157. Confer etiam Nostrum supra v. Ἀποτεθρίακεν. Küst.

2. ἔτιλεν] ἐτίλλεν B. V. 3. Σοφοκλῆς] Oedip. Colon. 1590. ut Portus monuit. Ibi autem sic legitur: τὸν καταφράκτην ὁδόν,
Χαιλοῖσι βάθροισι γῆθεν ἐρρίζωμένον. Sic etiam apud Suidam scribendum est. Küst. 4. οὐδόν] ὁδόν A. B. V. Mox φλιάν
Mēd. 8. Ὁδός. Δημοσθ.] Ex Harpocrate. Confer etiam Nostrum supra v. Ἡ ἐν ὁδῷ, et quae ibi notavimus. Küst. ἐν
τῷ κ. Ἀριστοκρ.] P. 637. 11. ὁδόν] ἢ ὁδόν A. V. cum H. d. 151. 12. σημαίνει] σημειῶσαι V. 14. ἀτραπὸν] ἀτραπιτὸν
A. Explicat proverbium Arsenius p. 378. In fine gl. addit V. καὶ ὁδῷ. βίω, ἔργω, πίστει. δᾶδ. καὶ ἐν ὁδῷ ἀμαρτωλῶν οὐκ ἔστιν.
15. Ἀριστοφάνης] Fragm. 143. Ubi ὄρμον aliquam movet dubitationem. 16. τὴν] ἐς Hemsterhusius. Sed vide nos de Synt.
p. 115. 19. Ἡς καὶ ὑπ' ἐδάδει τύμβ.] Antipatri Sidon. LXXXIII, 8. Anthol. Pal. VII, 218. 20. ὁ λόγος om. V.

vis re ex tempore respondere debere. inprimis vero difficile et
propemodum supra vires humanas esse, nos homines cum simus,
de diis aliquid dicere vel sentire. Ὁδε ἐγώ. Ille ego. Ὁ
δέ τις. Alius vero quidam. Ὁ δεῖνα καλός. Mos erat
amatorum, ut nomina amasiorum inscriberent parietibus vel ar-
boribus vel foliis arborum, hoc modo: Hic vel ille formosus.
declinatur δεῖνος, δεῖνι, δεῖνα. Ὁδηγία. Deductio per viam.
Ὁδηγῶ. Accusativo iungitur. Ὁδηθος. Nomen proprium.
[Ὁδησσός. Nomen urbis.] Ὁδῖος. Nomen proprium. Ὁ
Διὸς Κόρινθος. Iovis Corinthus. proverbium in eos, qui cum
olim felices fuissent, postea rem male gesserunt. [Ὁ Δίω-
νος. Qui est Dionis.] Ὁδίτης. Viator. Ὁδμή. Odor,

halitus. Ὁδόμεαντες. Gens Thracica. Aristophanes: Quis
Odomantum penem depilavit? Ὁδός. Limen. Sophocles:
Postquam pervenit ad praeruptum inferiorem limen, aereis
fundamentis in ima terra firmatum. Ὁδός. Demosthenes
in oratione contra Aristocratem: Vel ex insidiis interficiens.
significat enim, in latebris et insidiis. huiusmodi est illud Ho-
mericum: Vel insidias proficisci. sin vero scribatur ὁδός cum
spiritu leni, significat limen. Ὁδοῦ παρούσης τὴν ἀτρα-
πὸν ζητ. Via cum adsit, semitam quaeris: ut vulgo dicitur.
Aristophanes Anagyro: Portus cum adsit, a semita deflexi.
Ὁδάδασιν. Ὁδωδεν. Olet. Cuius etiam sepulcrum
odoratum crocum redolet. de Laide meretricae haec dicuntur

Ὀδωδώς. ὕζων. Καὶ ὀδωδῶτι.
 Ὀδωτῆ θάλασσα.
 Ὀδοιδόκος. ὁ ἐν ταῖς ὁδοῖς πανοῦργος κλώψ.
 Καὶ Ὀδοιοκῶ, τὰς ὁδοὺς ἐπιτηρῶ.
 Ὀδοιοπορία. καὶ Ὀδοιπόριον, τὴν ἐπὶ τῷ συμ- 5
 πλεῦσαι ἐδωχίαν.
 Ὀδύνη. πόνος.
 Ὀδυνήφρος.
 Ὀδυνήφρατος. ἡ τὰς ὀδύνας ἀφανίζουσα.
 Ὀδύρω. Ὀδύρωμαι ἀντὶ τοῦ ὀδυροῦμαι μέλ- 10
 λοντος. καὶ ὁ Λιβάνιος· Νυνὶ δὲ τὴν κόνην σιγῇ
 ὀδύρωμαι.
 Ὀδυρτική. κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ ῥ, Ὀδύρση,
 τουτέστι Θρακική. ἢ ἀπὸ τοῦ ὀδύρεσθαι, τουτέ-
 στι, Φρήνον ἐμποιοῦσα καὶ ὀδυρμόν. Ἀριστοφά- 15
 νης·
 Λόγῃ τις ἐμπέπηγέ μοι δι' ὀστέων ὀδυρτή.
 Ὀδύσεια. καὶ Ὀδύσειος μηχανή, ἐπὶ τῶν
 πανοῦργων. Ὁ δὲ καταδύς εἰς πᾶσαν Ὀδύσειον
 καὶ πολὺπλοκον μηχανὴν τὸν βίον ἤνε. Καὶ αὐ- 20
 σχεῖν θελήσαντος, ὅτι μὴ ὦν ἱερεὺς ἤψατο ταύτης,

θης· Ὀδύσειόν τινα καὶ Θεμιστόκλειον παρελθού-
 θως πανουργίαν.

Ὁ ἐν Τεμέση ἤρω. ὅταν τις ἀπαιτῶν τι
 μᾶλλον προσοφείλων εὐρεθῆ, τότε λέγεται, ἐν Τε-
 μέση ἤρω.

Ὀζαι. τὰ δέρματα τῶν ἀνδρῶν.

Ὀζάν. ὅτι λαβὶδ μετὰ τὸ νικῆσαι τοὺς Παλαι-
 στίνοους, συναθροίσας πάντας τοὺς ἐν ἀκμῇ παραγι-
 νεται ἐπὶ τὴν κιβωτόν, ἢ ἔκειτο εἰς Καριαθαμά· ἦν
 βασιτάσαντες ἐκ τῆς Ἀμιναδάβου οἰκίας, ἐπιθέντες
 ἐφ' ἄμαξαν καινὴν, ἔλκειν ἀδελφοῖς τε καὶ παισὶν
 ἐπέτρεψαν μετὰ βοῶν. προῆγε δ' ὁ βασιλεὺς καὶ
 σὺν αὐτῷ τὸ πλήθος, ὑμνοῦντες τὸν Θεὸν καὶ ἄδον-
 τες πᾶν εἶδος ἐπιχώριον, σὺν τε ἄλλῃ ποικίλῃ
 κρουμάτων καὶ ὀρχήσεων καὶ ψαλμῶν, κατὰγοντες 558
 τὴν κιβωτόν εἰς Ἱεροσόλυμα. ὡς δὲ ἦγον ἄχρι
 Χειδῶνος ἄλωνος, οὕτω καλουμένου τόπου, τελευταῖ
 Ὀζᾶς κατ' ὄργην Θεοῦ. τῶν βοῶν γὰρ ἐπινευσάν-
 των τὴν κιβωτόν, ἐκτείναντος τὴν χεῖρα καὶ κατὰ-
 20 σχεῖν θελήσαντος, ὅτι μὴ ὦν ἱερεὺς ἤψατο ταύτης,

1. Ὀδωδώς] Post h. gl. V. Ὀδοὶ καὶ πολιτεῖαι. 3. Ὀδοιδόκος] Diodor. Exc. T. II. p. 601. ed. Wessel. Tour. MS. Usur-
 parat Polybius. Post κλώψ (quae extant etiam apud Zon. p. 1425. et Herod. Epimer. p. 97.) ἤγουν ληστῆς delevi cum Hesychio
 et A. B. V. ubi ἡ ληστῆς E. Item post ἐπιτηρῶ addit Zon. p. 1427. ἡ ληστῆς. 5. Ὀδοιπόριον] Homerus Odys. ὁ. 505. Küst.
 Qui v. Ὀδυνήφρος omisit, invito *V. 9. Ὀδυνήφρατος] Vid. Hesych. v. Ὀδυνήφρατα. 10. Ὀδύρω] Sic fere MSS. in

quibus Ὀδύρωμαι A. B. V. δὲ addit *V. Ὀδύρωμαι E. Mox μ' A. μέλλον V. μεταβατικόν B. om. E. Mox in verbis Libanii
 ὀδύρωμαι A. V. pro ὀδύρομαι. Vetustam scripturam Ὀδύρω. ὀδύρωμαι δὲ ἀντὶ τοῦ ὀδυροῦμαι. Ὀδύρωμαι αἰτιατικῇ. καὶ ὁ Λιβ.
 Küsterus violenter refluixit, deletis Ὀδύρω — ὀδυροῦμαι. 11. Λιβάνιος] In Orat. fun. in Iulian. opinor. Tour. Qui fortasse
 coniecturam posuit: neque enim locum repperi. Deinde cum A. V. expunxi: Ὀδύρσαι. ὄνομα ἔθνος. 13. Ὀδυρτική.
 κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ ρ, Ὀδύρση] Sic habent MSS. Paris. At priores edit. minus recte: Ὀδυρτική. κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ ρ.
 Ὀδύρση. τουτέστι Θρακική, etc. At apud Scholiastam Aristoph. in Acharn. sub finem, unde haec Suidas descripsit, sic legi-
 tur: Ὀδύρσα. κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ σ Ὀδύρσα, τουτέστι Θρακική, etc. Küst. Inde Porsonus Aristoph. p. 123. reponerat Ὀδυρ-
 τή. . . τοῦ σ. Ceterum Aristophanis libri ὀδυρτά. 15. Ἀριστοφάνης] In fine Acharnensium. Küst. 18. καὶ om. A. 19. Ὁ
 δὲ καταδύς] Aeliano tribuebat Valckenarius. Sed Eunnapii dictionem esse monitum in v. Καταδύς, ubi novissima sic scribuntur,
 διεπέμπετο πρὸς Γαϊάναν. Contra fragmentum continuum probabiliter licet ad Aelianum revocare. 20. ἤνε] ὄνυσε V.

1. Ὀδύσειον] Plenius leguntur in Eὐκόλος. Hemst. Quae sub finem extabat, ζητεῖ Ὀδυσσεὺς περὶ κλοπῆς Παλαστίου ἐν τῷ Διο-
 μῆτειος ἀνάγῃ, cum A. V. deleta sunt. 3. Ὁ ἐν Τεμέση ἤρ.] In prioribus edit. caput articuli huius omissum est, et re-
 liqua omnia articulo praecedenti male annexa sunt. Ceterum de Heroe Temisaeo et proverbio inde orto vide Strabonem lib. VI.
 [p. 255.] Pausaniam in Eliacis [VI, 6. sive v. Eὐθύμος] et Aelian. Var. Hist. VIII, 18. Küst. Deest gl. A. ὁ servavit *V.
 7. Ὀζάν] L. Ὀζᾶς, vel repugnante Zon. p. 1428. διὲ λαβὶδ μετὰ τὸ νικῆσαι τοὺς Παλαιστίνους, συναθρ.] Totus hic locus sum-
 ptus est ex Iosephi Antiqu. Iud. lib. VII. c. 4. ut Pearsonus etiam observaverat. Küst. Παλαιστίνους] Παλαιστίνους A. E.
 *V. 9. Καριαθαμά] Καριαθαμά V. Restitue cum glossa Suidae sive cum Iosepho Καριαθαμαί. 10. Ἀμιναδάβου] Ἀμι-
 ναδάβου V. 12. ἐπέτρεψαν] Supplendum οἱ ἱερεῖς. ἐπέτρεψε E. Med. ἐπέτρεψαντο *V. Mox βοῶν A. B. V. προῆγε δ' ἀ-
 τῆς] αὐτὴν E. αὐτῆς om. A. B. V. cum Ios. 14. ποικίλων] ποικίλῃ A. B. E. Iosephus: ἄδοντες πᾶν εἶδος μέλους ἐπιχώριον, σὺν
 τε ἄλλῃ ποικίλῃ κρ. 17. Χειδῶνος ἄλωνος] Χειδῶνος ἄλωνος *V. Med. Χειδῶνος ἄλωνος Ioseph. δεινησάλωνος E. 18. Ὀζάν]
 Ὀζᾶς A. pr. Scripsi Ὀζᾶς cum Iosepho. γὰρ βοῶν] βοῶν γὰρ A. V. E. Ioseph. 19. ἐκτείναντος — θελήσαντος] καὶ τὴν
 χεῖρα ἐκτείναντος διὰ τὸ θελήσαι κατασχεῖν V. qui mox ὁ ἱερεὺς, et infra ἀπέθανεν pro ἀπ. ἐποίησε.

Ὀδωδώς. Olens. Et ὀδωδῶτι. Ὀδωτῆ θάλασσα. Ὀδοι-
 δόκος. Viarum obsessor, iatro. Et Ὀδοιοκῶ, vias insideo.
 Ὀδοιοπορία. Et Ὀδοιπόριον, convivium quod comitibus itine-
 ris praebetur. Ὀδύνη. Dolor. Ὀδυνήφρος. Ὀδυνή-
 φρατος. Dolores sedans. Ὀδύρω. Et Ὀδύρωμαι de futuro.
 Libanius: Nunc vero pulverem tacite lugeam. Ὀδυρτική.
 Pro Ὀδύρση, id est, Thracica. vel ductum est ab ὀδύρεσθαι, ut
 sit, luctum et dolorem afferens. Aristophanes: Hasta quae-
 dam acerba per ossa mihi infixata est. Ὀδύσεια. Et, Uli-
 xea machina, dictum de hominibus callidis. Ille vero nullum
 Ulixei et multiplicis artificii genus intentatum relinquens rit-
 tam transegit. Et alibi: Cum Ulixis et Themistoclis callidi-
 tatem superasset. Ὁ ἐν Τεμέση ἤρ. Cum quis ab alio de-

bitum exigens ipse potius debere deprehenditur, tunc dicitur Te-
 mesaeus heros. Ὀζαι. Pelles onagrorum. Ὀζάν. David
 post victoriam de Palaestinis reportatam cum totam multitudi-
 nem iuvenum convocasset, profectus est Cariathiarim, ad arc-
 am inde transferendam. eam igitur sacerdotes ex aedibus Ami-
 nadab elatam et in plaustrum novum impositam, subiunctis bu-
 bus, fratribus eius et liberis ducendam permiserunt. praecedebat
 rex, et cum eo multitudo, sacros hymnos canentes, et omne
 genus patriorum carminum, et ad variorum instrumentorum
 musicorum pulsum saltitantes, atque arcam Hierosolyma dedo-
 centes. postquam autem ventum est ad locum, cui nomen Chi-
 donis area, Ozas manifesta numinis ira exanimatus est. cum
 enim boves arcam inclinassent, Ozas, qui non esset sacerdos,

ἀποθανεῖν ἐποίησε. ὁ δὲ βασιλεὺς καὶ ὁ λαὸς ἐδυσ-
φόρησαν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Ὀζᾶ.

Ὀζειν. Ἀριστοφάνης·

Ἦδη γὰρ ὄζειν ταδί πλειόνων καὶ μεγίστων
πραγμάτων μοι δοκεῖ·

καὶ μάλιστα ὄσφραίνομαι τῆς Ἰππίου τυραν-
νίδος.

οὗτος τύραννος ἦν, ὃς ἐποίησε τοὺς Ἀθηναίους κα-
τωνάκας φορεῖν, ὅπως μὴ δυνηθῶσι προενεγκεῖν
τὰς χεῖρας. τοῦτον δὲ κατέλευσαν Λακεδαιμόνιοι 10
τεσσάρων ὄντων τῶν Πεισιστρατιδῶν, ὁ δὲ Ἰππίας
πρῶτος ἦν τῶν ἄλλων, καὶ τυραννίδα ὑπέθετο.

Ὀζίας, Ἀμαθίου υἱός, ἀγαθὸς καὶ δίκαιος τὴν
φύσιν, καὶ μεγαλόφρων, καὶ προνοῆσαι πραγμάτων
φιλοπονώτατος, καὶ πολλοὺς πολέμους νενικηκώς, 15
καὶ πάντα μέχρι τῶν Αἰγυπτίων ὄρων χειρωσάμε-
νος, τῶν Ἱεροσολύμων ἤρχετο ποιεῖσθαι τολοιπὸν
τὴν ἐπιμέλειαν, καὶ τῶν τευχῶν ὄσα ὑπὸ χρόνου κα-
τεβέβλητο, προσφκοδόμησε, καὶ πύργους πολλοὺς
ὀκτὼ πήχεων καὶ ἑκατόν, καὶ φρουράς ἐνετείχεσε 20
καταβοῶντων ἐξιέναι· οὐ γὰρ ἐξὸν ἐπιθύειν, εἶπον,

τοῖς ἐρήμοις χωρίοις, καὶ πολλοὺς ὄχετους ὄρωξεν
ὑδάτων, καὶ κτηνῶν ἀπειρόν τι πλῆθος ἐκέκτητο.
γεωργὸς δ' ὢν σφόδρα τῆς γῆς ἐπεμελεῖτο. στρα-
τιᾶς δὲ εἶχεν ἐπιλέκτον μυριάδας ἑπτὰ καὶ τριά-
5 κοντα, ταξίαρχος διςχιλίους, καὶ ὄπλα παντοῖα.
γενόμενος δὲ ἐν τοιαύτῃ συντάξει καὶ παρασκευῇ,
διεφθάρη τὴν διάνοιαν ὑπὸ τύφον, καὶ χυνωθεὶς
θνητῇ περιουσίᾳ, τῆς ἀθανάτου καὶ πρὸς ἅπαντα
διαρκοῦς τὸν χρόνον ἰσχύος ἀλιγώρησεν. αὐτῆ δ' ἦν
ἡ πρὸς τὸν Θεὸν εὐσέβεια, καὶ τὸ τηρεῖν τὰ νόμιμα.
ἄλισθε δ' ὑπ' εὐπραξίας, καὶ κατηνέχθη πρὸς τὰ
τοῦ πατρὸς ἁμαρτήματα, πρὸς ἃ κἀκείνων ἢ τῶν
ἀγαθῶν λαμπρότης καὶ τὸ μέγεθος τῶν πραγμά-
των, οὐ δυνηθέντα προσεῖναι καλῶς αὐτῶν, ἤγα-
15 γεν. ἐνστάσης δ' ἡμέρας ἐπισήμου καὶ πάνδημον
ἐορτὴν ἐχούσης, ἐνδὺς ἱερατικῆν στολὴν εἰσῆλθεν
εἰς τὸ τέμενος, ἐπιθυσιάσων ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ βωμοῦ
τῷ Θεῷ. τοῦ δὲ ἀρχιερέως Ζαχαρίου καὶ τῶν ὄν-
των σὺν αὐτῷ ἐξ Ἀαρῶν γένους ὀγδοήκοντα ἱερέων
20 καταβοῶντων ἐξιέναι· οὐ γὰρ ἐξὸν ἐπιθύειν, εἶπον,

1. βασιλεὺς καὶ ὁ λαός] λαός καὶ ὁ βασιλεὺς A. 2. Ὀζάν] Ὀζᾶ A. ζάν Med. 3. Ἀριστοφάνης] Lysist. 617. sqq. 4. τὰ διαί]
τὰ δι A. μεγίστων] Immo μειζόνων. 8. οὗτος τύραννος ἦν] Haec sunt verba Scholiastae inediti in modo indicatum locum
Aristophanis. Küst. ὃς ἐποίησε τοὺς Ἀθηναίους κατωνάκας φορ.] Confer nostrum supra v. Κατωνάκας. Küst. 9. ὅπως μὴ]
μὴ om. V. προενεγκεῖν *V. 10. τοῦτον δὲ A. κατέλευσαν] Meursius in Pisistrato c. 19. scribendum putat κατέλευσαν,
i. e. everterunt: quod magis probem. Nemo enim scriptorum veterum de Hippia tradit, eum lapidibus a Lacedaemoniis obru-
tum fuisse; et ipse Suidas supra v. Ἰππίας aliter mortem eius narrat. Küst. 11. ὁ Ἰππίας] ὁ δὲ Ἰππίας scripsi cum A. B. V.
E. Item ἦν τῶν ἄλλων cum A. B. *V. pro τῶν ἄλλων ἦν (ὢν B. E.). 12. τυραννίδα ὑπέθετο] Sic etiam legitur apud Schol.
Aristoph. Lysist. At ego cum Porto legere malim τυραννίδι ἐπέθετο. Küst. τυραννίδα ὑπέθετο A. B. V. E. Edd. vet. Id ver-
bum cum analogia tutetur, nihil est cur praeferamus τυραννίδι ἐπέθετο, quod sententiae parum satisfacit. 13. Ὀζίας, Ἀμα-
θίου υἱός, ἀγαθὸς καὶ δίκαιος τὴν φ.] Tota haec Ecloga decerpta est ex Iosephi Antiqu. Iud. lib. IX. c. 11. ut Pearsonus quoque
monuit. Confer Paralipom. II. c. 26. Küst. Deest hic articulus A. Cum Iosepho scribendum Ἀμαθίου, quod tacite posuit
Küst. 15. πολλοὺς] πολλὰ B. E. Mox post χειρωσάμενος V. transponit τὸ λοιπόν. 18. χρόνου] χρόνων V. τοῦ χρόνου
Iosephus, cuius orationem Suidas parum callide contraxit. 20. πενήκοντα πηχῶν Ios. φρουράς] φρουρούς E. cum Ios.
2. καὶ κτηνῶν] καὶ om. B. E. *V. Mox ἐκέκτητο om. B. V. E. Aliter haec Iosephus conformavit. 3. σφόδρα καὶ] καὶ om. B. V.
E. Mox στρατιᾶς — ἐπιλέκτους B. E. Med. 5. ταξίαρχος] Haec quoque Iosephus uberius narravit. 14. καλῶς προσεῖναι
αὐτῶν] προσεῖναι x. αὐτῶν Med. προσεῖναι καλῶς αὐτῶν E. *V. 15. ἐνστάσης ἡμετέρας V. 17. ἐπιθυσιάσων] Potius θυ-
σιάσων, auctoritate LXX. interpretum, qui Oziam in templo sufflitum fecisse, i. e. θυσιάσαι, referunt: tradente hoc etiam ipso
Suida in Ecloga sequenti. Küst. ἐπιθυσιάσων Iosephus, recte. 18. τοῦ γὰρ V. Unde Gronovius Bec. mutil. p. 40.
elaboravit τοῦ γ' ἀρχιερέως, insequente δ' ante ἐξιέναι. Ζαχαρίου] Scribe Ζαχαρίου, ut habent LXX. interpr. itemque Iosephus
loco laudato. Küst. Deinde ἐξ om. V. καὶ τῶν ὄντων σὺν αὐτῷ ἐξ Ἀαρ.] Locus hic apud Iosephum paulo aliter sic legitur:
Τοῦ δ' ἀρχιερέως Ζαχαρίου, ὄντων σὺν αὐτῷ ἱερέων ὀγδοήκοντα, κωλύοντος αὐτόν (οὐ γὰρ ἐξὸν ἐπιθύειν εἶπον μόνοις δ' ἐφείσθαι
τοῦτο ποιεῖν τοῖς ἐκ τοῦ Ἀαρῶνος γένους), καταβοῶντων δ' ἐξιέναι, καὶ μὴ παρανομεῖν εἰς τὸν Θεόν, etc. Küst. Apud Suidam
tamen horum nonnihil extitisse arguit scriptura διεξιέναι καὶ τῶν ὀγδοήκοντα ἱερέων libris B. V. E. Med. pro ἐξιέναι oblata. Quae

ausus manum sustentandi causa admovere, e vestigio expiravit:
cuius morte rex et populus graviter doluerunt. Ὀζειν. Ari-
stophanes: *Iam enim ista plures et maiores turbas redolere
mihi videntur; et praecipue olfacio Hippiae tyrannidem.* hic
tyrannus erat, qui Athenienses coegit catonacas gestare, ne ma-
nus exserere possent. Lacedaemonii eum imperio deiecerunt.
quattuor autem Pisistratarum natu maximus fuit Hippias, qui
tyrannidem firmavit. Ὀζίας. Osias, Amasiae filius, natura
bonus, iustus, magnanimus, providendisque rebus solers et in-
dustrius, et in multis bellis victor. hic cum omnia usque ad
fines Aegypti subegisset, deinde ad curam urbis Hierosolymo-
rum se contulit, muri que quantum vetustate collapsum erat in-
stauravit, turres non paucas centum et octo cubitorum iis ad-
didit, et castella aliquot in locis desertis extruxit, multosque
aquaeductus fecit. habuit item pecudum infinitam multitudi-

nem: cumque agriculturae admodum esset studiosus, terram di-
ligenter coluit. habuit praeterea delectorum militum trecenta
septuaginta millia, tribunos et centuriones bis mille, et arma
omnis generis. cum autem hoc rerum apparatus instructus es-
set, fastus animum eius corruptit. mortalibus enim opibus in-
fiatus immortalium et sempiternam divini numinis potentiam mi-
noris facere coepit, nec pietatis nec patriorum institutorum ob-
servans: ita ut ad paternam impietatem videretur proclivior,
ad quam is ipse prolapsus fuerat, quod fortunae splendorem et
magnitudinem potentiae moderate ferre nesciit. itaque cum ve-
nisset solennis festi celebritas, sumpto sacerdotali habitu tem-
plum ingressus, ad auream aram Deo sacrificium facturum asti-
tit. cum vero pontifex Azarias et qui cum eo erant ex Aaron
genere sacerdotes octoginta reclamarent, regemque inde exire
iuberent, vetantes legem divinam violare (haud enim sacrifi-

μόνοις δ' ἐφείται τοῦτο ποιεῖν τοῖς ἀπὸ τοῦ γένους
Ἰακώβου καὶ μὴ παρανομεῖν εἰς τὸν Θεόν, ὀργισθεὶς
ἠπειλήσεν αὐτοῖς θάνατον, εἰ μὴ τὴν ἡσυχίαν
ἄξουσιν.

659 Ὀζίας, βασιλεὺς Ἰσραήλ. οὗτος εὐσεβὴς ἦν, 5
καὶ εὐδοκίμος ἐπήρθη, καὶ εἰς ἀπόνοιαν ἐλθὼν
ἠθέλησε θυμιάσαι τῷ Θεῷ αὐτὸς δὲ ἑαυτοῦ, ὅπερ
μόνοις ἐξῆν τοῖς ἱερεῦσι. καὶ θυμιάσας ἐν τῷ ναῷ
εὐθύς ἐλεπρώθη. ἐξανέτειλε γὰρ ἡ λέπρα ἐν τῷ
μετώπῳ αὐτοῦ, ἐν οἴκῳ Κυρίου· καὶ κατέσπασαν 10
αὐτὸν ἐκεῖθεν.

Ὀζόλης. ἐθνικόν.

Ὀζος. κλάδος.

Ὀζοσιν. εὐωδίας πλήρεις εἰσίν.

Ἀδται μὲν ὄζουσ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος. 15
ἐπὶ τῶν ἀποδοχῆς ἄξιων. λέγει δὲ περὶ τῆς τῶν
Διονυσίων ἑορτῆς.

Ὀζω. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ὀζειν τε τῆς χροῆς ἔφασκεν ἡδύ μου.

ἄντι τοῦ, ὄσμῃν ἡδεῖαν ἔλεγεν εἶναι ἀπὸ τοῦ σώμα- 20
τός μου.

Ὀζων καὶ τῶν μασχαλῶν πατὴρ Τραγασαίου.
Ἀριστοφάνης·

Ὀδ' ὡς περὶ ὁ πονηρὸς Ἀρτέμων,
ὁ ταχὺς ἄγαν τὴν μουσικὴν,
ὄζων καὶ τῶν μασχαλῶν
πατὴρ Τραγασαίου.

οὗτος ἐπὶ δυσοσμίᾳ διεβάλλετο, διὰ τὴν τράγων
δυσωδίαν. ἦν δὲ μελοποιός.

Ὀζωνος. ὄνομα κύριον.

Ὀζωτά. Ἀριστοφάνης περὶ Ἐδριπίδου φησὶν·

Ὀζωτά καὶ στυλφωτά·

ἄπερ, ὡς αὐτὸς φησι,

καταπυγούνη ταῦτ' ἐστὶ πρὸς κρέας μέγα.

Ὀθεν αἱ τριήρεις αἱ καλά. τουτέστιν,

15 ἐξ Ἀθηναίων. μέγα γὰρ ἐφρόνον οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ
ναυμαχίᾳ. εἰρηκότος γὰρ

Ποδαπὸν τὸ γένος·

εἶπεν,

Ὀθεν αἱ τριήρεις αἱ καλά.

Ὀθι. ὄπου.

Ὀθόναις. λεπτοῖς ἐφάσμασι· καὶ πᾶν τὸ

cum nemo non intelligat per incuriam librorum intercidisse, quos fefellisset repetitum Ἰακώβου γένους: interim duas istas voces ante καταβούτων placuit collocare. Nam ἐξ cum V. omiserit, sane probabile fit reseranda etiam fuisse ἐξ Ἰακώβου γένους.

1. ἐφείσθαι] ἐφείται reduxi cum B. V. E. Med. 3. αὐτοῖς om. V. Mox τὴν ante ἡσυχίαν cum Iosepho addunt B. V. E. 6. Pro καὶ priore οδτος E. 7. θυμιάσαι] Sic rectius MS. A. quam MSS. B. et C. [et E.] nec non priores editt. in quibus legitur θυμιάσαι. Küst. Scripsi θυμιάσαι. 8. μόνοις] μόνοις V. mox omissis et ἐν τῷ ναῷ, et ἐξανέτειλε cum sequentibus. 10. κατέσπασαν] κατέσπασεν A. E. Edd. ante Kústerum, qui tacite Porti correctionem adoptavit. 12. Ὀζόλης om. V. Silet Gronov. 15. Ἀδ- ται μὲν ὄζουσ' ἀμβροσ.] Aristoph. Acharn. 195. Accipienda autem sunt verba haec Comici non de festo Bacchi, ut Suidas existimat, sed de foedere XXX. annorum, de quo ibi verba fiunt. Ad ipsam Aristophanem. Kúst. Suidas haec copulavit cum praegressis ὁ Διονύσια, quod docet glossa Διονύσια. Libri αὐταὶ μὲν. 16. τῆς om. *V. 18. Πλούτῳ] V. 1021. ubi Ὀζειν δὲ A. et mox ἡδύ με E. ἡδύνου V. 20. εἶναι] εἶναι recte Dobraeus.
1. Ὀζων] καὶ τῶν . . Τραγασαίου clam rescuit Kústerus, libris invitis. 2. Ἀριστοφάνης] Acharn. 850. (816—19.) ubi locus hic ita legitur et distinguitur: Ὀδ' ὁ περιπόνητος Ἀρτέμων, ὁ ταχὺς ἄγαν τὴν μουσικὴν, Ὀζων κακὸν τῶν μασχαλῶν Πατὴρ Τραγασαίου. Kúst. 10. Ὀζωτά] Scribendum est ὄζωτά, idque suo loco ponendum. Vide notam sequentem. Kúst. Ἀρι- στοφάνης περὶ Ἐδριπίδου φησὶν Ὀζωτά καὶ στυλφωτά.] Haec sumpta sunt ex Laertii (IV, 19.) Polemone, sed ubi pro ὄζωτά καὶ στυλφωτά in edit. Basil. quidem legitur, ὄζωτας καὶ στυλφώτας: in edit. vero Henr. Steph. ὄζωτας καὶ στυλφώτα. Sed tam Suidae quam Laertii codices corrupti sunt. Scribendum enim est, ὄζωτά καὶ στυλφωτά, i. e. aceto et lasere condita. Pollux lib. VI. c. 10. p. 287. Ὁ δ' Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γήρῳ (fr. 180.) λέγει, Ὀζωτά, στυλφωτά, βολβός, τευτλίον, Περύκομμα, Φρίον, ἐγκέφα- λος, δρίγανον. Habes hic idem fragmentum Aristophanis, sed auctius; addito fabulae nomine, quod Laertius reticuit. Confer Salmasium in Solinum p. 261. edit. Ultrai. qui locum hunc Aristophanis illustrat. Kúst. Codex Laertii, cuius collatio penes Gaisfordum est, ὄζωτά καὶ στυλφωτά. Ceterum ista de Euripide pronuntiata noli mirari, cuius orationem acuminibus quasi ad gustum excitandum refertam et conditam Aristophanes cinaedis quam severis hominibus digniorem esse censebat. 13. κα- ταπυγούνη] καταπυγούνη A. καταπυγούνη V. 14. Ὀθεν αἱ τριήρεις αἱ καλά] Ex Schol. Aristoph. Av. 108. Kúst. 15. οἱ Ἀθηναῖοι] οἱ om. E. 16. ὄν] γὰρ A. V. γούν B. E. Mox εἶπον A. V. E.

cium facere ei licere, sed solis sacerdotibus, qui ex Aaron ge-
nere essent, fas esse aiebant), iratus mortem iis minatus est, ni
quiescerent. Ὀζίας. Ozias, rex Israelis. hic cum fuisset
pius, postea rebus secundis elatus eo amentiae progressus est,
ut ipse per se Deo suffitum facere vellet, quod solis sacerdoti-
bus facere licebat. cum igitur in templo odores incendisset,
confestim lepra in facie eius erupit. quare eum inde abstraxe-
runt. Ὀζόλης. Nomen gentile. Ὀζος. Ramus. Ὀζου-
σιν. Odorem spirant. Illae quidem ambrosiam et nectar re-
dolent. dicitur de rebus expetendis. loquitur autem de festo Bac-
chanalium. Ὀζω. Aristophanes Pluto: Odoremque corporis
mei suavem esse dicebat. id est, corpus meum suave spirare

aiebat. Ὀζων. Olens axillas a Tragasaeo patre. Aristo-
phanes: Neque pessimus Artemo, expeditus in arte musica,
qui male olet hircum a patre Tragasaeo. hic propter axillarum
foetorem a comicis perstringebatur: hircum enim olebat. erat
autem poeta melicus. Ὀζωνος. Nomen proprium. Ὀζω-
τά. Aristophanes ubi de Euripide inquit: Aceto et lasere con-
dita: quae, eodem auctore, Similia sunt libidini cinaedorum,
carnem magnam appetentium. Ὀθεν αἱ τριήρεις αἱ
καλά. Unde triremes pulchrae. id est, Athenis. Athenien-
ses enim laude belli navalis elati erant. praegressis igitur,
Cuiates estis? respondet, Unde triremes pulchrae veniunt.
Ὀθι. Ubi. Ὀθόναις. Tellis lineis. item, quaevis telae,

ισχρόν, κᾶν μὴ λινοῦν ἦ. Τὴν τε γὰρ σχοῖνον, δι' ἧς ἡ ὀθόνη ἐπὶ τὴν τοῦ ἴστου ἀνάγεται κεραίαν, δρεπάνῳ ἐξέτεμον. τὸ ἄρμενον λέγει.

᾽Οθόνη. πᾶν τὸ λεπτὸν ὕφασμα. Σκωπτόλαι τε καὶ ὕβρισται, καὶ δεδώκασι τῇ ὀθόνη μᾶλλον ἢ σοφία Ἀθηναῖοι.

᾽Οθῶ. τὸ ἐπιστροφὴν ποιουμαι.

᾽Οθῶν. ὁ μετὰ Γάλβαν βασιλεύσας, γένους ἀσήμου καὶ ἀφανοῦς ὧν καὶ τὸν ἔμπροσθεν βίον ἐξέτηλός τις, καὶ τῷ Νέρωνι κατὰ τὸ τῆς ἐκδιατή- 10 660 σεως ὁμοιότροπον οὐκ ἐπιεικῶς. ἔν γε μὴν τῇ βασιλείᾳ τὸν συνήθη μετελθεῖν τοῦ βίου τρόπον οὐκ ἱκανὸς γέγονε, πολέμων αὐτῷ χαλεπῶν εὐθύς ἐκρά- γέντων.

᾽Οθνεῖα. ξένη. Καὶ ᾽Οθνεῖος, ἀλλογενής, ξέ- 15 νος, ἀλλότριος.

᾽Οθνεῖος. οὐχ ὁ ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς ἀφιγμένος, ὡς τινες ἀπέδοσαν, ἀλλοεθνής· ἀλλ' ὁ ἀπὸ πόλεως τῆς αὐτῆς ὧν, καὶ ἄλλως ἐπιτηδεῖός πως, οὐ μέντοι κατὰ γένος προσήκων. ᾽Επολέμου ἔμφυλον πόλε- 20

μον κακίονα τοῦ ὀθνεῖου. — ᾽Οθνεῖον γὰρ τι καὶ ἔκφυλον ψεύδεσθαι σοφῶ ἀνδρὶ. — Πρῶτος ὀθνεῖων κατέστησεν εἰς πείραν πολέμων Ῥωμαίους. — Πόλεμον μακρὸν καὶ ὀθνεῖον ἐκφέρουσιν.

᾽Οθρωνός.

᾽Οθρυνάδας. τῶν τριακοσίων τῶν λογάδων εἰς, τῶν ἐπὶ Θυραία μαχεσαμένων· ὃς ἐν τοῖς νεκροῖς τραυματίας λαθῶν, ἀναχωρησάντων Ἀλκίνορος καὶ Χρομίον, οἱ τῶν Ἀργείων περιεσώθησαν, ἀ- 10 τὸς σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων νεκροὺς καὶ τρόπαιον ἀναστήσας ἀνθρωπέῳ αἵματι, ἐτελεύτησεν εὐθύς, καὶ αἴτιος ἐγένετο Λακεδαιμονίοις τοῦ πάλιν ἀμ- φισβητῆσαι περὶ Θυραίας, καὶ ἀγωνισαμένους νι- κῆσαι.

᾽Οθρυνονεύς. ὄνομα κύριον. τὸν ᾽Οθρυνονῆα.

᾽Οί. ὀδυρομένων ἐστὶν ἐπίφθεγμα καὶ δυσχεραί- 15 νόντων· καὶ οἱ φοβούμενοι δὲ οὕτω λέγουσιν.

᾽Οιαι. διφθέραι, μηλωταί.

᾽Οιεσσι. προβύτοις.

᾽Οιζύω. ταλαιπωρῶ.

1. Τὴν γε] τὴν τε A. E. *V. Med. Mox δρεπάνῳ ἐξέτεμον om. V. 4. πᾶν] γὰρ V. mox omissis Σκωπτόλαι τε καὶ ὕβρι- σταί. Σκωπτόλαι τε καὶ ὕβρισται, καὶ δεδ.] Haec sunt verba Philostrati de Vit. Apoll. lib. I. c. 5. (7.) quae etiam leguntur supra v. Ἐθῶδμος, et infra v. Σκωπτόλαι. Küst. Tum of ante Ἀθηναῖοι om. A. E. *V. 7. ᾽Οθῶ] Cf. Hesych. v. ᾽Οθεταί. Locus eadem qua Herod. Epim. p. 251. (adde Theodos. Gramm. p. 78.) ratione persanandus, ubi cum oratio talis sit, ᾽Οθῶ δὲ τὸ ἐπιστρέφομαι, ὀθνομαι τὸ παθητικόν, μικρόν, legendum est: ᾽Οθῶ δὲ καὶ ὀθνομαι τὸ π., ἐπιστρέφομαι, μικρόν. 8. ᾽Οθῶν, ὁ μετὰ Γάλβαν βασιλεύσας, γένους ἀσ.] Ecloga haec legitur in Excerptis Ioannis Antiocheni ab Valesio editis p. 814. unde eam Suidas mutuatus est. Küst. γένους ἀσήμου] Videtur potius addita negatione legendum esse, γένους μὴ ἀσήμου. Vide Bar- thium in Advers. p. 315. Küst. 12. τοῦ βίου μετελθεῖν] Sic etiam Exc. μετελθεῖν τοῦ βίου A. Mox ἱκανῶς V. 15. Mire- ris glossas ᾽Οθνεῖα et ᾽Οθνεῖος praeter ordinem proponi. 17. Utramque explicationem sociavit Lex. Rhet. p. 288. 18. τῆς πόλεως] τῆς ομίσι cum A. *V. 20. ἔμφυλον] ἔμφυλον praetuli cum A. *V. Accedit gl. ἔμφυλος πόλεμος.
1. ᾽Οθνεῖον γὰρ τι] Hoc fragmentum depromptum est ex Menandro in Excerptis Hoeschellii p. 137. [162. ed. Par. 400. ed. Nieb.] ubi legitur Τούρω ἀνδρὶ. Confer Iacobum Gronovium Mutillatt. Suidae p. 9. ubi de hoc loco agit. Tourp. Adde v. Ἐκφυλον. 2. ἀνδρὶ σοφῶ] σοφῶ ἀνδρὶ dedi cum A. *V. 3. ὀθνεῖων] ὀθνεῖαν E. 5. ᾽Οθρωνός] Om. Küst. Hesychius: ᾽Οθρῶ- νος. ἡ πρὸς Κερκίρα νῆσος. Ubi qui produntur Stephani et Lycophronis loci docent, quantum erratum sit in vocis tenore. 6. ᾽Οθρυνάδης] Eius mentio fit apud Pausan. in Corinthiacis p. 121. Küst. De Othryade diligenter tradiderunt Hemsterhu- sius in Luciani Contempl. 24. et Iacobs. in Anthol. Gr. T. VI. p. 217. ᾽Οθρυνάδας A. E. *V. Mox τριακοσίων om. V. τῶν om. A. ante ἐπὶ. Θυραίας hic quoque libri. 10. τρόπαιον ἀναστήσας ἀνθρωπέῳ αἵματι] Mira verborum audacia, sed arguto scri- ptore haud indigna, qui breviter declararet sententiam Dioscoridis Ep. XIII. Νίκα γὰρ ἐπ' ἀσπίδος ὠδε Λακωνίων φωνεῖται θρόμβους αἵματος ᾽Οθρυνάδα. Dubites tamen de voce ἀνθρωπέῳ: quamquam critici non satis blandam admoventur medelam. Hemsterhusius enim, ἀναστήσας ἐπιγράψας τε τῷ τῶν τραυμάτων (vel τραυματικῶ) αἵματι, Τούριος τῷ αὐτοῦ αἵματι, tertium τρόπαιον ἀναστήσας ἐπιγράψας τ' αὐτὸ ἰδίῳ αἵματι Iacobus. 13. Θυραίας] Θυραίας A. Θυριάς E. 15. ᾽Οθρυνονεύς] Il. v. 772. τὸν ᾽Οθρυνονῆα] Il. v. 363. Om. vulg. repugnante *V. 16. ᾽Οί. ὀδυρομένων ἐστὶν ἐπίφθ.] Ex Schol. Aristoph. Pac. 931. Ceterum locum hunc Suidae citat Eustath. in Od. l. p. 1538, 45. Küst. ἐπίφθεγμα ἐστὶν ὀδυρομένων A. 18. Οἶαι.] ᾽Οιαι Photii MS. et sic Suidam scripsisse arguit litterarum series: nam voces quae ab oi diphthongo auspicantur ponere ille suavit ante lit. v. Vide mox in v. Οιστός. Gaisf. Qui recte fecit, quamquam non recte argumentatus. 19. ᾽Οιεσσι] Il. l. 137.

quamvis non sint lineae. Nam et funem, quo velum in mali antennam attollitur, false inciderunt. ᾽Οθόνη. Quaevis tela. Cavillatores et derisores, et velo potius student quam Athenienses sapientiae. ᾽Οθῶ. Commoveo. ᾽Οθῶν. Otho, qui post Galbam imperavit, genere fuit obscuro et ignobili, et in privata vita mollis, ac Neroni per similitudinem luxuriae acceptissimus. in imperio autem more suo vivere non potuit, gravissimis bellis statim adversus eum coortis. ᾽Οθνεῖα. Peregrina. Et ᾽Οθνεῖος, peregrinus, extraneus, alienus. ᾽Οθνεῖος. Sic vocatur non ille, qui ex aliena regione advenit, sive alienigena, ut quidam interpretati sunt: sed qui est ex eadem urbe, et ceteroquin necessitudine aliqua coniunctus, non tamen genere propinquus. Bellum civile inter se gerebant, externo detertus.

† Mentiri enim ab viro sapiente alienum est et ab moribus eius abhorrens. † Primus effecit, ut Romani externa bella tentarent. † Bellum longum et externum gerunt. ᾽Οθρῶ- νός. ᾽Οθρυνάδας. Othryades, unus ex trecentis delectis, qui ad Thyream pugnarunt. hic vulneratus inter mortuos latuit; cumque Alcenor et Chromius, qui ex Argivis cladi superstitēs fuerant, discessissent, ipse spoliatis Argivorum cadaveribus tropaeum humano sanguine cruentum erexit, statimque mortuus est: atque in causa fuit, ut Lacedaemonii denuo de Thyrea bello contenderent, et hostes vincerent. ᾽Οθρυνονεύς. Nomen proprium. unde ᾽Οθρυνονῆα. ᾽Οί. Hei. adverbium lamentan- tium et dolentium: item, metuentium. ᾽Οιαι. Diphtherae, pelles ovillae. ᾽Οιεσσι. Ovibus. ᾽Οιζύω. Miser enim.

Ἰοιζυρήν. ταλαιπωρον, χαλεπήν. ἐν Ἐπιγράμματι

Ἐῦρετο παισὶν

ὄλβον, Ἰοιζυρήν ἀσάμενος πενήν.

Ἰοιζύς. πόνος, ταλαιπωρία.

Ἰοιλεύς. ὄνομα κύριον.

Ἰοιν. πρόβατον.

Τὰν ὄιν, ὃ Δάματερ ἐπόγμει, τὰν τ' ἀκέρωτον

μόσχον

ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἰοινγάρδαι. ὄνομα ἔθνους.

Ἰοίρωνος.

Ἰοίος. πρόβατον. οὕτως Ἰωνες Ἀττικοὶ δὲ οἷς. καὶ ὄιν Ἰωνες Ἀττικοὶ δὲ οἷν. καὶ παροιμία 15 Ἰοίς τὴν μάχαιραν. ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελοῦς σφίσιν αὐτοῖς χρωμένων.

Ἰοίω. ὑπολαμβάνω. Καὶ Ἰοισθεῖς, ὑπολαβών.

Ἰοίς. αἰξ, ἢ πρόβατον.

Ἰοιστεύσας. τοξεύσας, σαγιτεύσας.

Ἰοιστός. βέλος, σαγίττα.

Ὁ κἀνης τῆς τύχης ὑπερέχει. παροιμία ἐπὶ [674] τῶν τὰ μὴ ἀναγκαῖα μείζω καὶ πλείω τῶν ἀναγκαίων κερτημένων.

5 Ὁ κάτωθεν νόμος. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους ἢ τὴν Ἡλιαίαν λέγει, διὰ τὸ τῶν δικαστηρίων τὰ μὲν ἄνω, τὰ δὲ κάτω ὀνομάζεσθαι ἢ διὰ τὸ σχῆμα τῆς ἐν τοῖς ἄξοσι γραφῆς βουστροφθδὸν γεγραμμένης. ἢ τὸν ἀπὸ τῶν ἐδωνύμων ἀρ-

10 χόμενον νόμον κάτωθεν ὀνομάζει ὁ Δημοσθένης. ὅτι γὰρ φησι βουστροφθδὸν ἦσαν οἱ ἄξονες καὶ οἱ κύρβεις γεγραμμένοι, δεδήλωκεν Εὐφορίων ἐν τῷ Ἀπολλοδώρῳ ἢ ἐπεὶ φησὶ τοὺς ἄξονας καὶ τοὺς κύρβεις ἄνωθεν ἐκ τῆς ἀκροπόλεως εἰς τὸ βουλευτήριον καὶ τὴν ἀγορὰν μετέστησεν Ἐφιάλης, ὡς φησὶν Ἀναξιμένης ἐν Φιλιππικῷ.

Ἵτι διαμαρτάνει Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας λέγων Πλαταιέας γεγράφθαι ἐν τῇ Ποικίλῃ στοᾷ· οὐδεὶς γὰρ τοῦτο εἶρηκεν.

20 Ἵτι ἑξακισχίλια ἦν τάλαντα τὸ τίμημα τῆς Ἰο-

1. ἐν Ἐπιγράμματι] Pancratis II, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 117. 6. Ἰοιεύς *V. Versus Adaei supra positi sub v. Ὀγμος. 7. τὸ πρόβατον *V. 8. Τὰν] δι' ἄν A. V. Ex Anthol. Pal. VI, 258. 12. Ἰοινγάρδαι] Vid. Ὀνινγάρδαι. Hemst. 13. Om. vulg. Tenet *V. Sed corruptionem subesse docet ordo litterarum. 14. Ἰοίς. πρόβατον] Ἰοίος. πρόβατον A. E. *V. Med. Photius et Lex. Bachm. p. 314. οὕτως Ἰωνες] Schol. Aristoph. Pac. 929. Οἱ γὰρ Ἰωνες δισυλλάβως λέγουσιν οἷς, οἱ δὲ Ἀττικοὶ μονοσυλλάβως τὰς οἷς, καὶ πολλὰ τοῦ αὐτοῦ γένους· οἱ Ἀττικοὶ συναυροῦντες τὸν οἷν τὸν οἷν. οἱ γὰρ Ἰωνες πολλὰ διρημένως φασίν. Vid. Schol. Ven. II. γ'. 198. Gaisf. Adde Schol. II. l. 207. 15. καὶ ὄιν — οἷν neglectit Kfist. silente Gronovio. 16. Ἰοίς τὴν μάχαιραν] Simile proverbium, sed diverso sensu, Αἰξ τὴν μάχαιραν. 17. Ἰοισθεῖς] II. l. 453. 19. Ἰοίς] Οἷς mendum vulg. 20. Ἰοιστεύσας] II. δ'. 196. τοξεύσας om. Med.
1. σαγίττα] σαγίττα A. V. Haec olim subsequebantur Οἱ τοπικὸν — et reliqua ab Οἱ diphthongo exorsa usque ad Οἶχων ὄλωλα. quae Gaisfordus cum A. V. posuit ante litteram Y. Neutro in loco ea praebet E. 2. Ὁ κἀνης] Sic habent MSS. Paris. At edit. Ald. Basil. et Genev. male ὁ κἀνης. In edit. Mediol. vero hic et duo sequentes articuli desiderantur. Küst. Ὁ Κλειομένης ridicule Arsenius p. 380. τύχης] κοίτης Photius et Arsen. Crates Pollucis X, 90. ὁ κἀνης δὲ τῆς κοίτης ὑπερέχειν μοι δοκεῖ. Hunc locum cum Sulda et Photio conferentem olim meminisse Porsonum. Gaisf. Mox παροιμία om. B. E. cum Photio. 3. μείζω] τὰ ἀναγκαῖα μείζω A. B. E. *V. Med. τὰ μὴ ἀναγκαῖα μείζω Photius et Arsenius. 5. Ὁ κάτωθεν νόμος. Δημοσθ.] Ex Harpocratiōne. Confer Petit. in Comment. ad Legg. Att. p. 105. Küst. Item Taylorum praeter alios in Demosth. c. Aristocr. p. 629, 16. quem locum grammatici tractant. 7. δικαστηρίων] κενσστηρίων B. E. 9. ἢ τὸν] τὸν om. A. B. E. *V. Ald. et Photius. Immo cum distinctione tollendum fuit ἢ. Mox ἀρχομένων νόμων Photius. 11. ὅτι γὰρ] δι' ἵνα φησὶ A. B. V. E. (ὅτι γὰρ φη Ald.) Photius et Harpocratio, qui docet hanc Didymi orationem fuisse. 12. Εὐφορίων] Hominem quantumvis absouum poemate suo, quod Apollodorus inscribatur, de scriptura legum Atticarum memorasse haud facile concesserim; quamquam non dubitavit Meinek. p. 61. Videtur potius index libri e compendio detortus esse, quo librorum ad Apollodorum missorum memoria contineretur. 13. ἐπὶ] ἢ ἐπὶ A. B. V. E. Photius et Harpocr. 15. μετέστησεν] μετέφησεν E. 16. Φιλιππικῷ] Φιλιππικῷς cum uno libro Bekkerus, sed repugnante Harpocr. v. Μύρτανον. 17. Ἵτι διαμαρτάνει Δημοσθ.] Haec extra seriem suam posita sunt, quae infra sub voce Ἵτι collocari debebant. Küst. Hic posuit etiam Photius, superiori glossae praemisit Harpocr. Δημοσθένης] P. 1377. 18. Πλαταιέας] Πλαταιέας A. V. Ald. Harpocr. Pal. 19. τοῦτο] τούτων V. 20. Ἵτι ἑξακισχίλια ἦν τ.] Et haec sub voce Ἵτι ponenda sunt, nec locum hic habere possunt. Quod autem ad rem ipsam attinet, notandum est, censum Atticae non fuisse plene sexies mille talentorum, sed summae huic defuisse ducenta et quinquaginta talenta, ut expressc testatur Polybius lib. II. sub finem, cuius verba adducunt Meurs. Att. Lectt. lib. I. c. 1. et Valesius in Harpocratiōnem v. Ἵτι ἑξακισχίλια. Küst.

Ἰοιζυρήν. Aerumnosam, miseram. In Epigrammate: Acquisivit filii opes, paupertatem aerumnosam propulsans. Ἰοιζύς. Labor, miseria. Ἰοιλεύς. Nomen proprium. Ἰοιν. Ovem. In Epigrammate: Ovem hanc, Ceres, messis praeses, nitulamque cornibus carentem. Ἰοινγάρδαι. Nomen gentis. Ἰοίρωνος. Ἰοίος. Ovis. sic Iones. Attici vero οἷς. et ὄιν Iones: Attici vero οἷν dicunt. Et proverbium: Ovis gladium. dicitur de iis qui sibi ipsi male consulunt. Ἰοίω. Existimo. Et Ἰοισθεῖς, existimans, ratus. Ἰοίς. Capra. vel ovis. Ἰοιστεύσας. Qui arcu sagittam emisit. Ἰοιστός. Telum, sagitta. Ὁ κἀνης τῆς τ. Storea fortunam superat. proverbium in eos qui quae supervacua sunt, maiora et plura pos-

sident necessariis. Ὁ κάτωθεν νόμος. Lex inferior. Demosthenes in oratione contra Aristocratem vel Heliaeam sic vocat, quod dicasteriorum alia superiora, alia vero inferiora nominarentur; vel ob formam scripturae βουστροφθδὸν dietae, qua axones scripti erant, legem eam, quae a sinistra incipit, inferiorum vocat Demosthenes. axones enim et cyrbes isto modo scriptos fuisse Euphorio docuit in Apollodoro. vel quod Ephialtes axones et cyrbes ex loco superiore, id est, ex Arce in Curiam et Forum transtulit: ut ait Anaximenes in Philippicis. Ἵτι διαμ. Errat Demosthenes in oratione contra Neaeram, dicens Plataeenses pictos fuisse in porticu, quae Poecille vocabatur. nemo enim hoc dixit. Ἵτι ἑξακισχ. Atticae census erat sexies

τικῆς. Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ περὶ Συμμοριῶν φησιν οὕτως· Ἡμῖν δὲ τῆς χάρας τίμημα ὑπάρχειν ἀφορμὴν τὰ ὀκτακισχίλια τάλαντα ἀκούσεται. ἤτοι οὖν γραφικὸν ἐστὶν ἀμάρτημα, ἢ ἴσως ὁ ῥήτωρ συναρπάξει, ἵνα δοκῇ πλείονα τὴν ἀφορμὴν ἔχειν ἢ 5 πόλις τοῦ πρὸς βασιλέα πολέμου.

Ὁ Καρπάθιος τὸν λαγῶν. φασὶν ὅτι οἱ Καρπάθιοι νῆσον οἰκούντες ἐπήγαγον τὸν λαγῶν, οὐκ ἔχοντες ἐν τῇ χώρᾳ. οἱ δὲ πολλοὶ γενόμενοι τὰ γεώργια αὐτῶν ἔλυμαίνοντο.

Ὁκέλλει. προσορμεῖ, ἐκρίπτεται. εἴρηται ἐπὶ τῶν νηῶν. Καὶ Ὁκέλλοι, προσαρμίζοι.

Ὁ Κίς. ὄνομα κύριον.

Ὁκλαδία. ἢ ὄκλασις.

Ὁκλαδίας. ὁ συγκεκλασμένος δίφρος, καὶ 15 ποτὲ μὲν ἔκτεινόμενος, ποτὲ δὲ συστελλόμενος.

Καὶ αὐθις·

Βαθειαν εἰς ἰλὸν ὀκλαστὶ πηδῶντων.

περὶ βατράχων ὁ λόγος.

Ὁκλάζει. χωλεύει, εἰς τὸ γόνυ κάμπτεται, διαστάζει, ἀποκάμνει, λαγγάζει.

Ὁκλάξ καθήμενος. ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ γόνυ.

Ὁκνεῖ. εὐλαβῶς ἔχει. Ξενοφῶν· Ὀκνοῦντες, μὴ οἱ Ἕλληνες διαβάντες τὴν γέφυραν μείνειαν. ἀντὶ τοῦ, εὐλαβούμενοι, δεδιότες.

Ὁκνεῖν. Κατάσκοπον οὐδένα ἐκ τῶν πολεμίων ὀκνεῖν, ἀλλὰ καὶ πρὸ ἔργου ἡγεῖσθαι γινώσκειν αὐτούς, ζῆν ὅση τε καὶ ὅπως ὀπλισμένη δύναμις ἔρχεται.

Ὁκνεῖω. ὀκνω, ἀποβάλλομαι.

[Ὁκνος χαλκοῦς. βούλεται τοῦτο τοῖς Βιθυνοῖς ἐπιχωρίως δίφρον τινὸς γυναικείου εἶδος εἶναι.]

Ὁκνω. φοβοῦμαι. καὶ πυκνῶς τούτῳ κέχρηται Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ φοβεῖσθαι.

Φρονοῦντα γὰρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὀκνω.

[Καὶ οἱ ῥήτορες] οὐκ ἐπὶ δειλίας καὶ ῥαθυμίας ἐχρήσαντο τῷ ὀνόματι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ φόβου καὶ τοῦ φοβεῖσθαι. Ἄντιφῶν· Κακὸς δ' ἂν εἰ ἀποῦσι μὲν καὶ

1. τῶν συμμοριῶν] τῶν om. E. Photius et libri quidam Harpocr. Locus est p. 186, 18. 2. τὸ τίμημα E. Tum ὑπάρχει B.E. τὸ ..

τίμημα ὑπάρχον Demosthenes. Deinde ἀκούσεται B.E. 3. ὀκτακισχίλια] Sic quidem in codice suo legit Harpocrates, ex quo Suidas haec descripsit. At hodie apud Demosthenem [in plerisque codd.] rectius legitur ἑξακισχίλια: et ab Ulpiano olim ita lectum fuisse palam fit ex eius scholiis. Locus autem Demosthenis a Suida hic citatus extat p. 76. cui geminus est alter, qui occurrit eadem ratione p. 74. ubi Orator inquit: ἐπειδὴ τὸ τίμημα ἐστὶ τὸ τῆς χάρας ἑξακισχιλίων τάλαντων. Küst. Vide Böckh. Staatsh. d. Ath. II. pp. 21. sq. 56. sqq. 5. πλείω] πλείον A. Ald. et Photius. πλείονα recepi cum B. V. E. πλείω Harpocr. 6. εἰς τὸν πρὸς] Omisi cum E. et Vratisl. Harpocrate (cuius reliqui libri cum Photio praebent ἢ πόλις εἰς τὸν πρὸς β. πόλεμον) εἰς τὸν, τὸν om. A. B. Ald. Mox πρὸς τὸν βασιλέα B.E. 7. Ὁ Καρπάθιος τὸν λαγ.] Confer Nostrum supra v. Οἰνὴ τὴν χαράδραν. Küst. Adde v. Λαγὼς περὶ τῶν Κρεῶν. 8. ἐπήγαγον τὸν] ἐπηγάγοντο B.E. et A. corr. De quo nihil foret dubitandum, si verborum esset ea collocatio, quam superior glossa sequitur vel Arsenius p. 380. καὶ λαγῶος οὐκ ἔχοντες ἐπήγαγοντο. 10. γεώργια] γεωργικά B.E. In fine gl. addit B. εἴρηται οὖν ἢ παροιμία ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν τι ἐπινοουμένων. 11. Ὁκέλλει] Xenoph. Anab. p. 541. νηῶν πολλὰ ὀκέλλουσι καὶ ἐκρίπτουσι. Tourp. MS. 12. Ὁκέλλοι] Aristoph. Ach. 1158. et Schol. monente Abreschio. Ὁκέλλης. προσορμίζει V. 13. Ὁ Κίς] Sic MSS. Pariss. At priores editt. Ὀκίς: quam lectionem vel series litterarum refutat. Est autem Κίς nomen proprium Hebraicum, cuius mentio fit in veteri Testamento. Küst. 14. Ὁκλαδία] τὸ σέλλιον Zon. p. 1439. Commentum vanum. 15. Ὁκλαδίας. ὁ συγκεκλασμ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. sub finem. Küst. 16. ἐκτεινόμενος] ἐντεινόμενος Schol. Aristoph., quod usurpavit Hemsterh. in Polluc. X, 47. 18. Βαθειαν] Versus choliambicus, ex Babrio. Tourp. Hemst. A Tyrwhitto receptus p. 33. ed. Knoch. p. 135. Ceterum καὶ αὐθις cum nihil habeat quo referatur, aut locus prior scriptoris interdictus, aut haec ad v. Ὁκλάξ x. detrudenda videntur. 19. βατράχων] βατράχου A. *V.

1. εἰς γόνυ Zon. p. 1440. κάμπτεται] κάμπτειν Hesychnus. κάμπτεται B. Id dixit Phrynichus Segu. p. 56. τὸ τὰ γόνατα κάμψαι ἔγκραθίζοντα. 4. Ὁκνεῖ] Ex Timaeo p. 190. Ξενοφῶν] Lib. II. de Exped. Cyri p. 284. (II, 4, 22.) ut Pegasus ad oram libri monuit. Küst. 5. μένοιεν Xenophon editus. 9. ὀπλισμένη] ὀπλισμένος B.E. 11. Ὁκνεῖω] H. l. 255. ἀποβάλλομαι] Scribe, ἀναβάλλομαι, i. e. cunctor, tergiversor. Küst. Id firmat e Scholiis Basilli Boissonad. in Herodian. p. 98. 12. Ὁκνος χαλκ.] Notavi glossam, quam om. A. Post v. Ὁκνή collocat V. Idem V. βούλεται δὲ ὀμῖα εἶναι. 14. τούτῳ] τοῦτο V. 16. Φρονοῦντα γὰρ v.] Sophocl. Ai. 82. ἐξέστ' ὀκνω *V. 17. Καὶ οἱ ῥήτορες om. A. Mox ἐχρήσατο E. plene distinguens post ῥήτορες. Quorum librorum indicia si recte interpretor, in margine nescio quis ascripsit istam observationem Rhetorico quodam Lexico contineri. Iam Lex. Rhet. Bekkeri p. 192. Ὁκνος: ἐπὶ ἀργίας καὶ ῥαθυμίας καὶ ἀμελείας τινὲς τάσσουνσι, οἱ δὲ ῥήτορες ἐπὶ φόβῳ καὶ τοῦ φοβεῖσθαι. Tum τὸ ὄνομα Med. τὸ ὄνομα V. qui ab Ἄντιφῶν usque ad finem omnia omisit. Interim uncis seclusi. 19. Κακῶς] κακὸς A. B. Oratio tam in principio quam in verbo ἐπέγειν corrupta; nec multum Gaisfordus iuvat, qui pro ἂν εἰ legebat ἀέ. Hermannus audacius paulo: Κακῶν δ' οὖν, ἐν ἀποῦσι μὲν . . . θρασύνεσθαι καὶ τὰ θέλειν καὶ ἐπέγειν, τὸ δὲ ἔργον ἂν παρῆ ὀκνεῖν.

mille talenta. contra Demosthenes in oratione de Symmoriis: Regionis vero nostrae census esse octo millia talentorum audiet. aut igitur mendum est scripturae, aut fortasse orator hoc astute dixit, ut respublica maioribus opibus instructa esse videretur ad bellum cum rege gerendum. Ὁ Καρπάθιος τ. λ. Carpathius leporem. dicunt Carpathios, insulam incolentes. cum nullos haberent, lepores in eam intulisse. sed hi postea aucto numero arva eorum laeserunt. Ὁκέλλει. Ad portum appellit, eicitur in litus. dicitur de navibus. Et Ὁκέλλοι, ad portum appellat. Ὁ Κίς. Nomen proprium. Ὁκλαδία. Genu flexio. Ὁκλαδίας. Sella quae complicari potest, et modo explicatur, modo contrahitur. Inflexis cruribus in limo Suidae Lex. Vol. II.

profundo saltantium. de ranis ista dicantur. Ὁκλάζει. Claudicat, genibus flexis subsidit, titubatur, cunctatur. Ὁκλάξ καθήμενος. In genua subsidens. Ὁκνεῖ. Metuit. Xenophon: Metuentes, ne Graeci ponte superato remanerent. Ὁκνεῖν. Nullum exploratorem hostium se timere, sed potius se e re sua putare, ut hostes sciant, quantis et quomodo armatis copiis instructus veniat. Ὁκνεῖω. Metuo, cunctor. [Ὁκνος χαλκοῦς. Bithyni lingua sua genus quoddam sellae muliebris sic appellant.] Ὁκνω. Metuo. hoc verbi significatu frequenter usus est Sophocles. Hominem enim sanae mentis haud sane formidine refugerem. Et oratores verbo usi sunt, non de ignavia et socordia, sed de metu: et

μέλλουσι τοῖς κινδύνοις τῆ γλώττῃ θρασύνεται, καὶ τῷ θέλειν ἐπέγειν· τὸ δὲ ἔργον ἂν παρῆ, ὀκνεῖ. Καὶ Δημοσθένης ἐν Φιλιππικῶν πρώτῳ· Φημί δὲ διχῆ βοηθητέον εἶναι τοῖς πράγμασιν ὑμῖν, τῷ τε τὰς πόλεις τοῖς Ὀλυνθίοις σώζειν καὶ τοὺς τοῦτο ποιήσοντας στρατιώτας ἐκπέμπειν, καὶ τῷ τὴν ἐκείνου χώραν κακῶς ποιεῖν καὶ τριήρεσι καὶ στρατιώταις ἑτέροις. εἰ δὲ θατέρον τούτων ὀλιγορήσετε, ὀκνῶ μὴ μάταιος ὑμῖν ἢ στρατεία γένηται. Καὶ Ὀμήρω δὲ ἐπὶ τοῦ φόβου ὁ ὄκνος τέτακται. φησὶ γὰρ Ἀγαμέμνων περὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ·

Ὅτ' ὀκνη εἶκων, οὐτ' ἀφραδίησι νόοιο.

Ὀκνῶν. ἀναδυόμενος. Σοφοκλῆς·

Φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πᾶς ἀνὴρ πράσσων μέγα.

Ὁ Κῶχ. ὄνομα κύριον. Τὸ δὲ βέλος ἀνεωργμένην προφθάσαν τὸ στόμα, ἐκείσε ἐμπροσθόν, κατέπαυσε τὴν πτῆσιν. καὶ δὴ ὁ Κῶχ εὐθνωρὸν ἀπεβίω.

Ὁ Κρής τὴν θάλασσαν. ἐπὶ τῶν προς-

ποιουμένων φεύγειν ἐκεῖνα, ἐν οἷς διαφέρουσιν. ἐπειδὴ ναυτικώτατοι οἱ Κρήτες ἐγένοντο.

Ὀκρίβαντας. ἐμβάτας.

676

Ὀκρίβας. σχῆμα ἡνιόχου.

Ὀκρίβας. σκηπὴν ἰδίως πάντων τῶν λεγόντων. τὰ πλαστικά πῆγματα, ἐφ' οἷς διατυπῶσι τὰς εἰκόνας, καὶ τὰ ὑπερεῖσματα τῶν ξυλλίνων θεάτρων. βέλτιον φάναι τὸ λόγιον, ἐφ' οὗ ἴσταντο οἱ τραγωδοὶ ἢ οἱ ὑποκριταὶ ἐκ μετεώρου καὶ ἔλεγον. οἱ δὲ ὄνον φασὶν εἶναι, οἱ δὲ ἄγριον κριόν, ἄλλοι κλίμακα.

Ὀκρίοις. ὁ τραχὺς. ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ λίθον ὀκρίοντα, δόναξ ὄφι δισσὸν ὀδόντα

θήγεται, (τὴν κίσσηριν λέγων) ἀμβλυνθεῖς ἐκ δολιχογραφίης.

Καὶ Ὀκρίοεσσα, φορικτή, φοβερά.

Δέξαι μ', εἰ καὶ σοὶ μέγα βρίθεται ὀκρίοεσσα βᾶρις, ἀποφθίμενον τὸν Κῦνα Διογένη.

2. ὀκνεῖ] ὀκνεῖν A. B. E. Edd. ante Küst. 3. ἐν Φιλιππικῶν πρώτῳ] P. 3. [p. 14, 5.] Hodie autem oratio illa *Olynthiaca prima* inscribitur. Küst. ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς ᾧ Α. Φημί δὲ] δὴ om. A. 4. ἡμῖν] ὑμῖν dedi cum Demosth. et A. B. item infra. Tum τῷ τὰς E. 5. μὲν post τοῖς omisi cum A. B. E. et Demosth. 8. ὀλιγορήσετε] ὀλιγορήσει E. Vide v. ὀλιγορήσετε. Itorum ὑμῖν A. B. quod Demostheni reddidit etiam Bekkerus. 10. εἰληπται] τέτακται A. φησὶν] φησὶ γὰρ A. B. E. 12. οὐτ' ὀκνη εἶκ.] ll. x. 122. 13. Σοφοκλῆς] Electr. 320. ubi πρᾶγμα pro πᾶς. Deinde cum A. delevi, quae *V. superiori glossae postposuit, ex v. Ἐξεκότηη petita: Ὀκλοῦ μ. Ἐπρωθή Ὀράτιος ὁ Ῥωμαῖος τὸν ὀφθαλμὸν, καὶ ἐπεκλήθη Κόκλῆς. τὸν γὰρ ὀφθαλμὸν ὀκλοῦ μ. καλοῦσι Ῥωμαῖοι. Ubi Küsterus: „Haec leguntur etiam supra v. Κόκλῆς.” Ὀράτιος V. E. Partem animadversionis decerpit Zon. p. 1438. Ceterum extat in glossis superioribus δουλούμ. Mireris vero propinquae glossae fidem ab libris non convelli, quamquam orationem Menandri ex v. εὐθνωρὸν esse descriptam apparet. 15. τὸ δὲ βέλος ἀνεωργμ.] Fragmentum hoc legitur etiam supra v. εὐθνωρὸν. Küst. 17. εὐθνωρὸν] Sic recte MSS. Pariss. At priores editt. [et E.] male εὐθνωρῶν. Küst. 18. Ὁ Κρής τὴν θάλασσαν.] Vide Meursium in Creta p. 128. et Photium Cod. CCXLVIII. p. 1276. Küst. Hic in Lexico sic interpretatur: ἰδὼν γὰρ αὐτὴν γαληνίζουσαν ἐφη' εἰ μὴ ᾗθειν σε, quae Hesychius paulum dilatavit. Cf. Arsenius p. 380. ἐπὶ] παροιμία ἐπὶ Α.
3. ἐμβάτας] ἐμβάτας Hesychius, ἐμβάντας Photii MS. cuius editor dedit ἐμβάδας. Lex. Seg. ἐμβάτας, ἄμβωνας. 4. σχῆμα] τὸ βῆμα Ruhnkenius in Timaeum p. 191. γρ. ὄχημα margo Lex. Seg., recte, idque restituendum etiam Hesychio. 5. σκηπὴ ἰδίως] Distinctio Photii, ubi tentabat, quod miror, Dobraeus, ἰδίως πάντων λεγόντων τὰ πλ. 7. ξυλλίνων V. ὑπερεῖσματα vero de tabulatis intelligendum, in quibus antiquitus histriones agebant: vide similem Strabonis locum XV. p. 720. f. 8. φάναι] φάνεται Photius, et mox ἴστανται. λογιῶν] λόγιον A. V. Timaeus et Schol. Platon. p. 375. item Prolegg. de Comoed. ed. Dind. p. XIV. et Hesychius. Itaque praetulimus; receptam scripturam probat Ruhnkenius. τῷ λογίῳ E. 9. ἐκ μετεώρου, καὶ ἔ.] Transponi malo, καὶ ἔλεγον ἐκ μετεώρου. Hemst. Sic fere Hesychius, καὶ τὰ ἐκ μετεώρου λέγουσιν. 12. Ὀκρίοεῖς] Ὀκρίοεῖς V. ἐν Ἐπιγράμματι] Pauli Silentiari. Ll, 5. 6. Anthol. Pal. VI, 65. 14. τὴν κίσσηριν (κίσσηριν Edd.) λέγων tacite Küsterus, a Gronovio p. 115. castigatus, post δολιχογραφίης reposuit, eumque secutus est Gaisf. Hoc in genere longum est errores enumerare, quos Küsterus admisit. Satis fuerit contendere gl. Κλεισθένους ἀκρατέστερος. 16. Ὀκρίοεσσα] Sic Zon. p. 1440. ὀκρίοεσσα B. E. Med. item in exemplo, ubi accedit *V. Equidem utrobique reduxi. 17. Δέξαι μ', εἰ καὶ σοὶ.] Leonidae Tar. LlX, 3. Anthol. Pal. VII, 67. Confer supra v. Βᾶρις. 18. Διογένην] Διογένη dedi cum V. et gl. superiore.

verbo ὀκνεῖν, pro metuere. Antiphon: Ignavum autem se praebet, si periculo longe remoto et venturo, lingua ferocem et ad audendum promptum ostendit; at cum res ipsa adsit, formidine torpet. Et Demosthenes Philippica prima: Dico igitur bifariam rebus succurrendum esse, cum urbes Olynthiorum tuendo, et milites qui hoc faciunt mittendo; tum regionem eius vastando et triremibus et exercitu alio. quodsi alterutrum horum neglexeritis, vereor ne expeditio haec in cassum ab vobis suscipiatur. Apud Homerum etiam ὄκνος extat de metu. dicit enim Agamemno de fratre suo: Nec timori cedens, nec mentis insipientiae. Ὀκνῶν. Qui cunctatur. Sophocles: Solet enim tergiversari, quicumque magnum quid aggreditur. Ὁ Κῶχ. Nomen proprium. Sagitta autem in os apertum, antequam clauderetur, illapsa haesit, et Coch con-

festim obiit. Ὁ Κρής τὴν θάλασσαν. Cretensis mare. proverbium in eos, qui simulant se fugere, in quibus excellent. Cretenses enim rei nauticae peritissimi fuerunt. Ὀκρίβαντας. Cothurnos. Ὀκρίβας. Aurigae sedes. Ὀκρίβας. Proprie sic vocatur suggestum, ex quo oratores verba faciunt. item pegmata, in quibus fictores imagines formant. item fulcra ligneorum theatrorum. praestat vero sic interpretari pulpitem theatri, in quo tragoedi vel histriones sublimes stabant, fabulas recitantes. alii ὀκρίβαντα vocant asinum; alii arietem ferum; alii scalam. Ὀκρίοεῖς. Asper. In Epigrammate: Et lapidem asperum, quo calami, per longam scriptionem obtusi, gemini acuuntur dentes. pumicem intelligit. Et Ὀκρίοεσσα, horrenda, terribilis. Recipe me mortuum, Canem Diogenem, quamvis horrenda cymba tua valde sit onusta.

Ὀκτάβλωμον. ὀκτώ ἔχοντα δῆγματα.
 Ὀκτάκνημον. ὀκτάραβδον.
 Ὀκτώ. ὁ ἀριθμός.
 Ὀκτώβριος. ὄνομα μηνός.
 Ὀκτώπουν. Κρατίνος Θράτταις·
 Ὀκτώπουν ἀνεγείρεις.
 ἀντί τοῦ σκορπίου. παροιμία γάρ· Σκορπίον ὀκτώ-
 πουν ἀνεγείρεις. ἐν δὲ ταῖς Λισχύλου Ξανθρίας
 ἢ Λίσσου ἐπιθειάζουσα ταῖς Βάκχαις φησὶν·
 Ἐκ ποδῶν δ' ἄνω
 ὑπέρχεται σπαραγμός εἰς ἄκρον κἄρα,
 κέντημα γλώσσης, σκορπίου βέλος λέγω.
 Ὀκχή. στήριγμα, βάσταγμα.
 Γέντο δ' ἐρείκης
 σκηπάνιον· * δ δὴ πέλε γήραος ὀκχή.
 Καὶ Ὀκχῆσασθαι, ἐπικαθεσθῆναι.
 Ὀλβίζειν. μακαρίζειν, εὐδαιμόνα ἡγεῖσθαι.
 Σοφοκλῆς·
 Μηδέν' ὀλβίζειν, πρὶν ἂν
 τέρμα τοῦ βίου περάσῃ, μηδὲν ἀλγεινὸν 20 ἀγκῶνα, ἀλλὰ τὸ ἐν καμπῇ τῆς χειρὸς δέξυ'. Ἀρι-
 παθῶν.

Ὀλβιοδαίμων. εὐδαιμών, εὐτεχεστάτος. ἢ
 κλητικὴ δλβιόδαιμον.
 Ὀλβιος. πλούσιος, εὐδαιμών, μακάριος.
 Ὀλβοδότης. πλουτοδότης.
 5 Ὀλβος. εὐδαιμονία, πλοῦτος. ἐν Ἐπιγράμ-
 ματι
 Ὀλβον παντὸς ὑπερπέταται,
 ὅς σε περιπλέγῃ ἔχε πήχεσι.
 Ὀλαί. αἱ μεθ' ἄλων μεμιγμέναι κριταὶ καὶ τοῖς
 10 θύμασιν ἐπιβαλλόμεναι.
 Ὀλέθριον. μέχρι θανάτου. Σοφοκλῆς· 677
 Ὀλέθριον αἰκίλει.
 Ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται. ἐπιδέεται
 καὶ ἐξῆπται τὸ τοῦ ὀλέθρου ἡμῶν πέρας. οἶον, δέ-
 15 δεσθε τῷ ὀλέθρῳ.
 Ὀλέκει. φονεῦει.
 Ὀλέκρανον. τινὲς τὸν ἀγκῶνα· σπᾶντι δὲ τὸ
 ἐν τῇ καμπῇ τῆς χειρὸς δέξυ'. ἐπώδυνος δὲ ὁ τόπος
 τοῖς τραυθεῖσιν εἰς αὐτόν. Ἀριστοτέλης δὲ οὐ τὸν
 στοφάνης δὲ ὀλέκρανα λέγει τὰ τῶν ὀλεωνῶν κρῆνια·

1. Ὀκτάβλωμον] Voce hac usus est Hesiodus *Ἔργ.* 440. Ἄστον διπνήσα· τετρατέρουρον, ὀκτάβλωμον. Tzetzes in illum locum: Ὀκτάβλωμον. ὀκτώ δῆγματα ἔχοντα. βλωμός γάρ τὸ δῆγμα. Küst. Ὀκτάβλωμον *V. Pro δῆγματα habet A pr. δᾶγματα (cum *V.), dein δράγματα. Sed δῆγματα etiam Zon. p. 1439. 2. Ὀκτάκνημον] Scholiasta Homeri II. ε. 723. Ὀκτάκνημα. ὀκτάραβδα, ὀκτῶ κνήμας ἔχοντα. Küst. Continuo delevi cum A. V. observationem ex v. Ἀριστοφάνης transcriptam: Ὀκτάμετρον. γὰρ τοῦ τετραμέτρου εὐρετῆς Ἀριστοφάνης ὁ ποιητῆς· ὡς αὐτὸς καὶ τοῦ ὀκταμέτρου. 7. παροιμία· Σκορπίον γάρ] παροιμία γάρ· σκορπίον A. *V. Phot. 8. Λισχύλου] Huius e fabula perdita similia quaedam proferuntur, de quibus disputat Hermannus de Aesch. *Lycurgia* p. 22. 10. Ἐκ ποδῶν δ'] δ' om. V. 14. Γέντο δ' ἐρ.] Fragmentum hoc sic distinguere et suppleri potest: Γέντο δ' ἐρείκης σκηπάνιον, τὸ μὲν οἱ χαλεποῦ πέλε γήραος ὀκχή. Pro ἐρείκης autem, ut MSS. Paris. [et *V.] habent, in prioribus edit. corrupte legitur εἰρήνης. Küst. Ex Callimachi *Hecale* sumptum vidit Hemst. in Fr. LXVI. p. 439. probante Ruhnkenio Epp. Critt. p. 126. Conf. ed. Blomf. fr. 484. Ceterum post σκηπάνιον Tourpius IV. p. 161. ποθέντος, Nākius de Callim. *Hecale* in Mus. Rhén. Vol. II. p. 524. supplebant χεῖρεςσιν. 18. Σοφοκλῆς] Oed. R. versus novissimi. 20. τέρμα om. A. Tum περάσοι E. Med.
1. Ὀλβιοδαίμων] εὐδαιμών addunt A. *V. cum Photio et Lex. Bachm. p. 315. Mox δ post κλητικὴ delevi cum A. B. Spectat ad II. γ. 182. Vide vel Hesych. et Zon. p. 1441. 3. μακάριος om. *V. μακαριστός Zon. p. 1441. 4. Ὀλβοδότης. πλουτοδότης] Sic MSS. Paris. itemque Photius in Lexico inedito [et Lex. Bachm. p. 316.]. At priores edit. [et E.] minus recte, Ὀλβοδότης, πλουσιόδοτης. Küst. 5. ἐν Ἐπιγράμματι] Pauli Silentiari. IX. 6. 7. (unde reponendum ὄλβω πάντας) Anthol. Pal. V. 259. 8. πήχεσι Med. 9. Ὀλαί καὶ ὀδλαί] καὶ οὐλαί om. A. B. *V. Sumptam esse gl. ex Schol. Aristoph. Equ. 1164. monuit Abreschius. 11. Ὀλέθριον] Callim. κᾶπος ὀλέθριον. Ita legend. in Schol. Eurip. Phoen. 857. Tourp. MS. Σοφοκλῆς] Ai. 402. 13. Ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται] Est ἀποτελεῦσιον versus Homericus Odys. χ. 41. Küst. Vide Diodor. VI. 96. sive Arsen. p. 381. ἐπιδέεται καὶ ἐξῆπται om. V. 15. δέδεσθε] δέδεσθαι Photius. Mox τῶν ὀλέθρων Hesychius. 16. Ὀλέκει] lobi c. 32. 18. φονεῦει, φθείρει] φθείρει om. A. B. V. Photius, Zon. p. 1445. et Lex. Bachm. p. 316. 17. Ὀλέκρανον] Alias scribitur ὀλέκρανον, per ὦ: et quidem frequentius. Ceterum cum loco hoc conferendus est Schol. Aristoph. Pac. 442. cuius scriinia Suidas compilavit. Küst. σπᾶντι δὲ τὸ ἐν etiam Schol. Ven. Nam Ald. ἢ τὸ ἐπί. 18. τόπος] τρόπος A. V. 20. τῇ καμπῇ] τῇ omisi cum A. *V. ἀγκῶν δὲ τὸ ὑπὲρ ἐκείνο post δέξυ' addit A.

Ὀκτάβλωμον. Panem octo bucellarum. Ὀκτάκνημον. Octo radios habentem. Ὀκτώ. Octo. Ὀκτώβριος. Nomen mensis. Ὀκτώπουν. Cratinus Thrattis: *Octipodem excitas*. id est, scorpium. extat enim proverbium: *Scorpium octipodem excitas*. In Aeschyli vero *Xantrii Furor* obtestans Bacchis dicit: *A pedibus vero sursum ascendit convulsio in summum caput, linguam extimulans: scorpii telum dico.* Ὀκχή. Fulcrum, baculus. *Arripuit autem scorpionem ex igno erices factum, qui senectutis erat fulcrum.* Et Ὀκχῆσασθαι, insidere. Ὀλβίζειν. Beatum praedicare, beatum ducere. Sophocles: *Neminem beatum praedicare, priusquam ex vivis excesserit, omnis molestiae capers.* Ὀλβιοδαίμων. Bea-

tus, felicissimus. vocativus est δλβιόδαιμον. Ὀλβιος. Dives, opulentus, beatus. Ὀλβοδότης. Divitiarum donator. Ὀλβος. Felicitas, opulentia. In Epigrammate: *Omnis felicitate superat, qui te amplexu tenuit.* Ὀλαί. Hordeum sale mixtum, quo victimae conspergebantur. Ὀλέθριον. Perniciosum. Sophocles: *Ad mortem usque persequitur.* Ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται. Mortis termini imminet. quasi dixisset, Morti illigati estis. Ὀλέκει. Occidit. Ὀλέκρανον. Quidam interpretantur cubitum, non autem partem acutam in flexu manus. hic autem locus dolores iis affert vehementes, qui in eo vulnerati sunt. Aristoteles vero non intelligit cubitum, sed partem acutam in flexu manus. Aristophanes

τουτέστι, τῶν χειρῶν. δῆλον οὖν ὅτι τὸ δὲ καὶ ἐπικαμπῆς τῶν χειρῶν λέγει· ὃν ἀγκῶνά φραμεν ἡμεῖς.

Μηδέποτε παύσαιτο

ἐκ τῶν ὀλεκράνων ἀκίδας ἐξαιρούμενος. 5

Ὀλέκρανον. ἀγκῶν· οἶον τῆς αἰλένης κάρωνον. Ἀριστοφάνης· κατάρα εἰρηλικῶν

Ὅστις δὲ πόλεμον μάλλον εἶναι βούλεται, μηδέποτε παύσασθ' αὐτόν, ὡς Διόνυσ' ἀναξ, ἐκ τῶν ὀλεκράνων ἀκίδας ἐξαιρούμενον. 10

Ὀλέσκει. ὀλοθρεύει.

Ὀλετήρα. φρονέα.

Ὀληαι. ἀπόλη.

Ὀλην ἐξεκέχυτο τὴν ψυχὴν. ἀντι τοῦ, ἐπιμελῶς καὶ διὰ σπουδῆς εἶχεν. Ἐς δὲ αὐξήσιν ἀρετῆς καὶ μειώσιν κακίας ὄλην ἐξεκέχυτο τὴν ψυχὴν.

Ὀλίγα ἄττα. ὀλίγα τινά.

Ὀλιγαρχία. τὸ ἐν ὀλίγοις ἀρκεῖσθαι. Ὀλιγαρχία δὲ ἡ λειψίς τοῦ ἄρτου.

Ὀλιγαρχοῦμενοι. ὑπὸ ὀλίγων ἀρχόμενοι. 20
τρεις εἰσι πολιτεῖαι, βυσιλεία, ὀλιγαρχία, δημοκρατία.

Ὀλιγαυῦλαξ. ἡ μικρὰ χώρα.

Ἡ τ' ὀλιγαυῦλαξ

σπεύρεσθαι.

Ὀλίγαιμος. ὁ ὀλίγον αἷμα ἔχων.

Ὀλιγηπελέων. ὀλιγοψυχῶν.

Ὀλιγηροσίη.

Πενιχρῆς ἐξ ὀλιγηροσίης

μοῖραν ἀλοεῖται στάχνος.

Ὀλιγογνώμων. ὀλίγωρος.

Ὀλιγοδεής. ὀλίγων χρῆζων.

Ὀλιγοδεῖα. τὸ ὀλίγων δεῖσθαι. καὶ ὀλιγοδεῖα, ὁμοίως.

Ὀλιγοδρανέων καὶ ὀλιγοδρανῆς. ὀλίγα ἰσχύων.

Ὀλίγον. ἀντι τοῦ, οὐδόλως, παρ' Ὀμήρω· 678

Ἡ ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γεινατο.

Καὶ ὀλίγον ἀντι τοῦ ἡσυχαιτερον. Ὁ δὲ ὀλίγον φθέγγεται πρὸς τὴν κόρην, καὶ αἰτεῖ πιεῖν. Καὶ ἀντι τοῦ μικρῶ.

Καὶ σπονδὴν ὀλίγη κίρναμένην κύλικι.

Ὀλίγγος. ὁ γόνος τῶν ἀκρίδων.

Ὀλιγοστός.

2. ὁ ἀγκῶνα] ὃν ἀγκῶνα A. B. V. E. Med. Schol. 4. Μηδέποτε παύσαιτο.] Aristoph. in Pac. 445. Ὅστις δὲ πόλεμον μάλλον εἶναι βούλεται, Μηδέποτε παύσασθ' αὐτόν, ὡς Διόνυσ' ἀναξ, Ἐκ τῶν ὀλεκράνων ἀκίδας ἐξαιρούμενον. Sed duo ultimi versus sic scribendi sunt: Μηδέποτε παύσαιτο αὐτός, ὡς Διόνυσ' ἀναξ, Ἐκ τῶν ὀλεκράνων ἀκίδας ἐξαιρούμενος. Sic enim et sensui et constructioni consulatur. Küst. Huic obstat autōs inutiliter additum. παύσαιτο] παύσαιτο V. παύσαιτο B. Ox. *V. 6. κάρωνον] Lege κρανίον. Küst. Similiter Photius κάρη ἡ κάρωνον: cuius tamen librarius item κάρωνον videtur refingere voluisse. 7. Ἀριστοφάνης. κατάρα] κατάρα Gaisf. cum A. Haec autem ab hominibus studiosis, qui singularem formulam captae, esse inserta docet vel ratio versuum diligenter transcriptorum. 8. δὲ om. V. Med. εἶναι μάλλον βούλ.] μάλλον βούλεται εἶναι V. Ox. μάλλον εἶναι β. A. 9. μηδέποτε παύσαιτο.] Duos hos senarios paulo ante emendavimus. Vide igitur. Küst. 10. ἐξαιρούμενον] ἐξαιρούμενος B. E. Med. 12. φρονέα ἢ φθορέα] ἢ φθορέα om. A. B. V. Phot. et Lex. Bachm. p. 316. Vid. II. σ. 114. 13. Ὀληαι] II. γ. 417. 15. Ἐς δὲ αὐξήσιν ἀρετῆς.] Ex Damascio. Vide supra v. Ἰδιώτης, ubi fragmentum hoc auctius legitur. Küst. 18. ἐν τοῖς] τοῖς om. A. B. *V. Mox λήψις E. 21. τρεις δὲ εἰσι Zon. p. 1445. Photius et Hesychius.
2. Ἡ τ' ὀλιγαυῦλαξ σπ.] Ex Leonidae Tar. LIV, 1. Anthol. Pal. VI, 226. Versus om. A. Scripsimus ὀλιγαυῦλαξ: ὀλιγαυῦλαξ editores Anthol. 3. σπεύρεσθαι] μικρὰ σπεύρεσθαι B. E. 4. ἔχων αἷμα] αἷμα ἔχων A. 5. Ὀλιγηπελέων] Est vox Homerica. Küst. 7. Πενιχρῆς ἐξ ὀλιγ.] Anthol. Pal. VI, 98. Integriores Diodori Zonae versus vide supra post v. Λιχμία. 8. ἀλοεῖται] Est vox corrupta, de qua coniecturam nostram v. supra in v. Λιχμία, ubi idem fragmentum legitur. Küst. 10. ὀλίγων] ὀλίγα Photius et Hesychius, ὀλίγον Zon. p. 1441. 11. ὀλιγοδεῖα] ὀλιδεῖα V. Haec subtiliter discernit Zon. p. 1443. 13. ὀλιγοδρανῆς] ὀλιγοδρανός A. 15. οὐδόλως] οὐδαμῶς Zon. p. 1441. παρ' Ὀμήρω] II. ε. 800. Scholiasta in eum locum: Ὀλίγον: ἀντι τοῦ οὐδὲ ὀλίγον, οὐδὲ ὀλιω. Küst. 16. Τυδεύς sub finem versus expunxi cum A. B. V. E. Cf. v. Ὀλιγορήσετε. 20. Καὶ σπονδὴν ὀλίγην] Philippi Thessal. XI, 4. Anthol. Pal. VI, 251. ὀλίγη A. V. Anthol. ὀλίγη χειρὶ dixit Plutarch. Ant. 4. 21. Ὀλίγγος. ὁ γόνος ἀκρ.] Sic etiam Photius in Lexico. [Qui supra γόνος ἀκρίδων] At Hesychius: Ὀλίγοι. εἶδος ἀκρίδων. Küst. 22. ὀλίγος pro interpretatione subiunctum delevi cum A. B. V.

vero sic vocat crania, sive capita ulnarum. manifestum igitur eum sic appellare partem acutam et inflexam manus, quam nos ἀγκῶνα vocamus. Nunquam desinat e cubitis spicula evellere. Ὀλέκρανον. Cubitus: quasi dicas ulnae caput. Apud Aristophanem extant dirae, quas pacis amantes imprecantur: Quisquis vero bellum malit, is nunquam desinat, Bacche rex, e cubitis suis sagittarum cuspides evellere. Ὀλέσκει. Exterminat. Ὀλετήρα. Interfectorem. Ὀληαι. Percas. Ὀλην ἐξεκέχυτο τὴν ψ. Diligenter et toto animo incubuit. Toto autem animo in curam illam incubuit, ut virtutem auget, vitium vero diminueret. Ὀλίγα ἄττα. Pauca quaedam. Ὀλιγαρχία. Virtus eius qui paucis contentus est. Ὀλιγαρχία vero, penuria panis. Ὀλιγαρχοῦμενοι. Qui-

bus pauci imperant. Tres sunt rerumpublicarum formae: regnum, oligarchia, democratia. Ὀλιγαυῦλαξ. Exiguus ager. Et exiguus seminis hic ager. Ὀλίγαιμος. Paucum sanguinem habens. Ὀλιγηπελέων. Animo deficiens. Ὀλιγηροσίη. Paupere ex agello partem spicarum, quae in area tritulantur. Ὀλιγογνώμων. Negligens. Ὀλιγοδεής. Qui paucis indiget. Ὀλιγοδεῖα, et Ὀλιγοδεῖα. Paucarum rerum indigentia. Ὀλιγοδρανέων, et Ὀλιγοδρανῆς. Infirmus. Ὀλίγον. Apud Homerum ponitur pro neququam. Profecto parum sui similem filium genuit Tydeus. Item submissa voce. Ille vero puellam submissa voce alloquitur, potum ab ea petens. Item parvum. Et libationem in ewiguo mixtam calice. Ὀλίγγος. Locustarum fetus. Ὀλιγοστός.

Ὀλιγότης.

Ὀλίγου δεῖν. σχεδόν, παρὰ μικρόν. λέγεται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ δεῖν. Καὶ ὀλίγου δέω φάναι, ὡσαύτως.

Ὀλιγοχρονῶ.

Ὀλιγορήσας. ἀμελήσας, ἀφροντιστήσας. 5
Τῶν νενομισμένων τοῖς τελευτήσασιν ὀλιγορήσας τιμῶν.

Ὀλιγορήσετε. ἀντὶ τοῦ ἀμελήσετε. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. ὀλιγορεῖν γὰρ λέγεται τὸ ὀλίγην ὄραν ἔχειν. ἔστι δὲ τὸ μὲν ὀλίγην ἀντὶ τοῦ 10 οὐδὲ ὀλίγην. ὡς ἐν τῷ,

Ἡ ὀλίγον οἱ παιῖδα εἰκότα γείνατο Τυδεύς·
ἄρα δὲ ἡ φροντίς.

Ὀλιγορῶ. γενικῆ.

Ὀλιζῶνες. ἔθνος Θρακικόν.

Ὀλιζονος. μικρῶς.

Ὀλισβος. αἰδοῖον δερμάτινον, ᾧ ἐχρῶντο αἱ Μιλήσται γυναῖκες, ὡς τριβάδες καὶ αἰσχροουργοὶ ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς καὶ αἱ χῆραι γυναῖκες. Ἀριστοφάνης·

Ὅκ εἶδον οὐδ' ὀλισβον ἐκταδάκτυλον,
ὅς ἦν ἂν ἡμῖν σκυτίνη ἐπικουρία.

παρὰ τὴν παροιμίαν· σκυτίνη ἐπικουρία. ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν.

Ὀλισθηρός. οὐόλισθος, εὐχερῶς μεταγινώσκων.

Ὀλκᾶς. παρὰ Θουκυδίδη ἢ ἐμπορικῆ ναῦς. Καὶ Ὀλκάδες, πλοῖα. Ἐν ταῖς δὲ λεγομέναις ὀλκᾶσι μακρῶς τὰ βαρβαρικὰ διεβίβασαν πλήθη.

Ὀλκεῦσιν. Οἱ δὲ Τρωῆς ὀλκεῦσι πολλοῖς καὶ ἀρτήμασιν ἐνάψαντες, ὑπότροχον ὄντα εἶλλον εἰς τὴν πόλιν.

Ὀλκῆ. δυνάμει, ἢ βάρει, ἢ σταθμῷ. Καὶ τὸν στρεπτόν ὄν ἐφόρει, ὀλκῆς γενικῆς χρυσοῦ ὄντα ἀφαιρεῖται· φησὶν Ἀλλιανός.

Ὀλκῆν. ἐπαγωγὴν, τροπὴν.

15 Ὀλκόν. ἰσχυρὸν τόνον, ἢ ἔλκυστικόν, ἢ ὄρμον, ἢ ὄδον. Ὁ δὲ τὸν ὀλκόν τοῦ ὕδατος ἔκοψεν.

Ὀλκός. ὄδος, ἢ ἀγωγὸς ῥεύματος, ἢ οὐρά. ἢ ὀλκός· κυρίως τὸ τῶν δρακόντων σύρμα· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ τῆς τρόπιδος ἔκταμα. δρακόντιοι δὲ γὰρ, διὰ πάσης τῆς νεῶς διήκον.

Ὀλκός ἀνθρώπος. ὁ ἔλκυστικός καὶ ἐπαγωγός.

1. Ὀλιγότης om. V. 4. Sic *V. Ὀλιγοχρόνω Med. quod uncis notat Gaisf. Om. Küst. 5. ἀφροντιστήσας addiderunt A. B. V. E. 6. Τῶν νενομισμένων] τοῖς νενομισμένοις A. V. 8. Ὀλιγορήσετε. ἀντὶ τοῦ ἀμελ.] Ex Harpocrate. Küst. Ὀλιγορήσεται — ἀμελήσεται A. V. Photii MS. Mox ἐν post Δημοσθένης om. E. Phot. Δημοσθένης] Olynth. I. p. 14. 10. ὄραν Edd. quaedam et Phot. ἔχειν, ἢ τοι φροντίδα] ἢ τοι φροντίδα om. A. B. V. Photius. ὀλίγον — ὀλίγην — ὀλίγην A. Harp. et Photius. ὀλίγα — ὀλίγην V. Mox ἐν τῇ A. *V. 12. Ἡ ὀλίγον οἱ π.] Versus Homericus supra propositus in v. Ὀλιγον. 14. Om. vulg. Retinet *V. 15. Θρακικόν] Θεσσαλικόν sine dubio leg. auctore Berkelio in Stephanum. Hemst. Cf. II. β'. 717. Θρακῶν *V. Haec cum finitimis ita iungenda sunt, ut scribatur Ὀλιζονος δέ. 16. Ὀλιζόνος δέ. 16. Ὀλιζόνος Edd. Item Hesychius Ὀλιζόνες. Recte vero Zon. p. 1441. Ductum hoc videtur e Dionys. Perieg. 239. Cf. Villos. in Apollon. p. 495. 17. Ὀλισβος. αἰδοῖον δερμ.] Confer Nostrum supra v. Μιστήην et Hesych. v. Σκυτίνη. Küst. 18. ὡς τριβάδες — γυναῖκες om. A. V. 19. Ἀριστοφάνης] Lysistr. 109. Ubi Scholia, quae Küsterus olim ut inedita deprompsit, idem argumentum sed verbis extenuatis persequuntur. 22. ἦν ἂν] ἦν om. A. V. E. Med. σκυτίνη ἐπικουρία] Vide Paul. Leopard. Emend. XIII, 1. Küst. Adde v. Σύνιον. Edd. σκυτίνη ἐπικουρία.
3. Ὀλισθηρός] Cf. Aelian. N. A. XIII, 14. 5. παρὰ Θουκυδίδη] Lib. II. c. 91. Küst. 8. ὀλκεῦσι] Lego ὀλκοῖσι: de cuius vocis significatione vide Lexica vulgata. Küst. Nihil opus emendatione. Huc pertinent quae leguntur in Ἐξάρχοντες, et ex eodem scriptore proculdubio sunt desumpta. Hemst. Hanc de equo ligneo narrationem opinor ad Nicolaum Damascenum referri posse. 9. ἐνάψαντες] ἐνάψαντες A. V. Tum ὑπὸ τρόχον (vel τροχόν) A. E. Med. 12. γενικῆς] Leg. γεννικῆς. Valck. Zon. p. 1442. exemplum attulit, φέρων ὀλκόν χρυσοῦ βαρυτάλαντον. 14. τροπὴν] Sic etiam habet Photius in Lexico [et Lex. Bachm. p. 316.]. At male. Scribendum enim est ῥοπὴν. Hesychius: Ὀλκῆ. δύναμις, ῥοπὴ, etc. Küst. 16. Ὁ δὲ τόν] Ex Menandro hist. p. 124. Tourp. Menandri verba sunt, τὸν κατὰ πόλιν ὀλκόν τοῦ ὕδατος ἐπεσκεύασε. 18. δρακόντων σύρμα] Sic auctor emend. περὶ πνευμάτων p. 233. ed. Valck. Vid. v. Ἴνδοι. Tourp. MS. Emendationem istam dudum refutarat Albertius in Hesychium. 21. Ὀλκός ἀνθρώπος] Id annotavit Antiatt. p. 111. mala fide Platonis adhibens Rempublicam πέμπτη (E pro θ posito). Sed Platonis loci pp. 521. D. 527. B. latius patent.

Ὀλιγότης. Ὀλίγου δεῖν. Ferme, propemodum. dicitur etiam sine verbo δεῖν. Parum abest quin dicam. Ὀλιγοχρονῶ. Ὀλιγορήσας. Qui neglexit, parvi pendens. Neglectis honoribus, qui defunctis tribui solent. Ὀλιγορήσετε. Negligetis. Demosthenes in Philippicis. ὀλιγορεῖν enim dicitur, exiguum alicuius rei curam gerere. ubi ὀλίγη est, ne minimum quidem: ut in versu illo: Profecto parum sui similem filium genuit Tydeus. ὄρα vero dicitur cura. Ὀλιγορῶ. Aptum genitivo. Ὀλιζῶνες. Gens Thracica. Ὀλιζονος. Parvae. Ὀλισβος. Penis coriaceus, quo utebantur mulieres Milesiae, ut frictrices et nequitiis venereis deditae. utebantur etiam viduae. Aristophanes: Ne olisbum quidem octo digitorum vidi, qui nobis esset coriaceum auxilium. al-ludit ad proverbiam, Ficulum auxilium: quod dicitur de in-

firmis. Ὀλισθηρός. Lubricus, facile sententiam mutans. Ὀλκᾶς. Apud Thucydidem dicitur oneraria navis. Et Ὀλκᾶδες, naves onerariae. In navigiis longis, quae holcades vocantur, barbarorum multitudinem traiecerunt. Ὀλκεῦσιν. Troiani vero pluribus funibus et loris alligatis rotisque impositum in urbem traxerunt. Ὀλκῆ. Pretio, vel pondere. Aelianus: Et torquem aureum magni ponderis, quem gestabat, ei detrahit. Ὀλκῆν. Attractionem, inclinationem. Ὀλκόν. Tractum vehementem, vel aptam ad trahendum, vel stationem navium, vel viam. Ille vero aquaeductum incidit. Ὀλκός. Via, vel aquaeductus, vel cauda. vel ὀλκός proprio sinuosus tractus serpentum. abusive vero sic dicitur carina, quae longo tractu, serpentis instar, a puppi ad proram usque extenditur. Ὀλκός ἀνθρώπος. Homo vim habens attra-

- Ὀλκοῖς. ἄγειν καὶ ἐφέλκεσθαι δυναμένοις.
 Ὀλκοὺς. ἐφέλκομενας.
 Ὀλκοὺς. ναυστάθμους.
 Ὀλμος. τὸ μαγειρικὸν ἐργαλεῖον. καὶ ὁ τρί-
 πους τοῦ Ἀπόλλωνος. Καὶ Ὀλμειός, στρογγύλος 5 ἄφρων πανουργότερος γίνεται.
 λίθος, εἰς ὃν κόπτουσιν ὄσπρια καὶ ἄλλα τινά.
 Ὀλοή. ὀλεθρία.
 Ὀλοκαρπούμενον. ὄλον προσφερόμενον.
 Ὀλοκαύτωμα. ἡ θυσία.
 Ὀλολυγή. ἡ βοή.
 Ὀλολύγιον.
 Ὀλωλα. ἀπόλωλα. καὶ ὄλοιτο, εὐκτικῶς.
 Ὀλώλαμεν. ἀπολώλαμεν.
 Ὀλω ποδί. ὄλη δυνάμει.
 Ὀλολυζέτω. θρηνεῖτω. κυρίως ἐπὶ γυναι-
 κῶν. Ὀμηρος.
 Αἰ δ' ὄλολυγῆ πᾶσαι Ἀθήνη χειρας ἀνέσχον.
 Ὀλολυζέτω πίτυς, ὅτι πέπτωκε κέδρος.
- τούτῃστι, τῶν ἰσχυρῶν πιπτόντων τὰ ἀσθενέστερα
 παιδευέσθωσαν καὶ σωφρονίζέσθωσαν. καὶ ὁ Σο-
 λομῶν λέγει. Τῶν ἀσεβῶν πιπτόντων, δίκαιοι κα-
 τάφοβοι γίνονται. Καί, Λοιμοῦ μαστιζόμενον
 Ὀλολύζειν. τὸ μετὰ κραυγῆς εὐχεσθαι. Ὀμη-
 ρος.
 Αἰ δ' ὄλόλυξαν.
 Ὀλολύζει ὁ γέρον. εἰς τὴν θηλότητα ἀθ-
 10 τοῦ καὶ λαγνεῖαν ἀποβλέπων.
 Ὀλοός. δασυνομένης μὲν τῆς πρώτης συλλα-
 βῆς δηλοῖ ὁ φρόνιμος καὶ ὑγιής· ψιλονμένης δὲ ὁ
 ὀλέθριος.
 Ὀλοόφρωνος. τοῦ ὀλέθρια φρονούντος.
 Ὀλορος, Ὀλόρον. ὄνομα κύριον.
 Ὀλός. θολός.
 Ὀλος καὶ πᾶς. Ἦν δὲ ὄλος καὶ πᾶς πρὸς
 τὸ πολεμεῖν. Πρὸς τὸ παραβάλλεσθαι καὶ διακιν-

1. Καὶ Ὀλκοῖς] καὶ om. A. B. E. Med. Verum haec cum superioribus aliquo modo iungenda fuisse arguit litterarum ordo. δυναμένοις] δυνάμενον Photius. 3. ναυστάθμους] Wesseling. in Herodot. II, 154. laudat Gaisf. 4. Ὀλμος. τὸ μαγειρ.] Ex Schol. Aristoph. Vesp. 238. καὶ τρίπους τοῦ Ἀπολλ.] Vide Zenob. Centur. III, 63. et Nostrum supra v. Ἐν ὄλω. Küst. ὁ ante τρίπους A. V. 5. Ὀλμειός] Eiicienda vox, nisi quidem fluvius Boeotiae singulari glossa commemorabatur. Zon. p. 1442. sive Schol. II, λ'. 147. Ὀλμος δὲ ἐστὶ κοῖλος λίθος, εἰς ὃν κόπτεται ὄσπρια καὶ ἄλλα τινά. 7. Ὀλοή] II, π. 849. 8. Ὀλοκαρπούμενον] Frequens vocis huius usus est apud scriptores sacros. Küst. Zon. p. 1445. et Hesychius. 9. Ὀλοκαύτωμα] Ὀλοκαυτώματα A. Item glossa sacra. 11. Ὀλολύγιον] Om. Küst. ἀπὸ τῆς ὄλολυγῆς explicatio Zon. p. 1445. 12. Ὀλωλα καὶ ἀπόλωλα καὶ ὀλώλαμεν, ἀντὶ τοῦ ἀπεθάνομεν. καὶ ἀπολώλαμεν: Zon. p. 1445. Similiter hae glossae iungendae sunt, quae cum v. Ὀλω ποδί in alienam sedem irrepserunt. φθαρεῖη post εὐκτικῶς delevi cum A. B. V. 14. Ὀλω ποδί] Apollon. Rhod. IV, 1166. τερπῶλης ἐπέβημεν ὄλω ποδί. Pro ὄλω ποδί Libanius T. II, p. 724. C. dixit παντὶ ποδί. Ruhekentis Ep. Crit. p. 225. Quintil. XII, 9, 18. omni, ut agricolae dicunt, pede standum est. 15. ἐπὶ γυναικῶν] Wesseling. in Diodor. XVI, 11. et Hemsterhus. in Luciani Somn. 4. attulit Gaisf. Accedant Elmsl. in E. Heracl. 782. et praeter alios Blomf. gloss. Agam. 28. 16. Ὀμηρος] II, ζ'. 301. 18. Ὀλολυζέτω πίτυς, ὅτι πέπτωκε κέδρος] Haec sunt verba Prophetiae Zachariae c. XI. 2. secundum versionem LXX. interpretum. Küst.
2. ὁ Σολομῶν λέγει] Proverb. XXI, 16. Küst. Seqq. om. V. 4. Λοιμῶ μαστιζόμενος ἄφρ.] Haec sunt verba eiusdem Salomonis Prov. XIX, 25. Küst. λοιμοῦ μαστιζόμενον A. B. E. λοιμοῦ μαστιζομένου LXX. 6. Ὀμηρος] Odys. γ. 450. Scholiasta: Ὀλόλυξαν. μετὰ βοῆς ἠΐξαντο. Küst. 9. Ὀλολύζει γέρον] Aristoph. Thesmoph. 136. Ὀλολύζει γέρον. Scribendum cum Suida ὄλολύζει. Quod et recte vidit Kusterus. Quae sequuntur sunt verba Scholiastae. Toup. ὄλ. ὁ γέρον A. B. V. probatum Porsono in Toup. IV, p. 504. 11. δασυνομένης] διὰ μὲν τῆς πρώτης συλλαβῆς δασυνομένης V. 12. τὸν φρόνιμον καὶ ὑγιή] ὁ φρόνιμος καὶ ὑγιής A. V. E. item mox ὁ ὀλέθριος pro ὀλέθριον, ubi ὀλέθριος *V. 14. Ὀλοόφρωνος] II, β'. 723. et alibi. Vide vel Villosis. in Apollon. p. 497. 16. Ὀλος. τὸ μέλαν τῆς σηπίας Hesychius. 17. Ὀλος καὶ πᾶς] Attigit Astius in Plat. Legg. p. 249. 18. Πρὸς τὸ παραβάλλεσθαι καὶ διακ.] Est fragmentum Polybii [III, 94.], quod legitur etiam infra v. Παραβάλλεσθαι. Küst. ἡ πρὸς τὸ habent superiores edd. [cum A. B. V. E.] a quibus cur discesserit Kusterus nullam causam video. Prius exemplum, cuius eadem cum altero sententia est, suo nomine apposuisse lexicographus videtur, vulgari verbo πολεμεῖν utens; alterum exemplum, quod a priori non differt nisi exquisitoribus verbis παραβάλλεσθαι et διακινδυνεύειν, ductum est ex Polyb. III, 94, 10. Perperam autem apud Suidam h. l. πρὸς τὸ πολ. et πρὸς τὸ παραβάλλεσθαι, pro quo non modo apud Polybium, sed et apud eundem Suidam in v. Παραβάλλεσθαι recte πρὸς τῷ π. scribitur. Pari igitur ratione etiam πρὸς τῷ πολεμεῖν scriptum oportebat. Schweighäus. Opusc. II, p. 211. Utut est, ἡ in iungendis exemplis apparet poni non potuisse. Ceterum cf. Wesseling. in Diod. XVI, 92.

hendi et alliciendi. Ὀλκοῖς. Attrahendi et alliciendi vim habentibus. Ὀλκοὺς. Attrahentes. Ὀλκοὺς. Navium stationes. Ὀλμος. Culinarium instrumentum. item tripus Apollinis. et lapis rotundus, in quo tunduntur legumina et alia quaedam. Ὀλοή. Perniciosa. Ὀλοκαρπούμενον. Victima quae integra Deo offertur. Ὀλοκαύτωμα. Victima quae tota igne crematur. Ὀλολυγή. Ululatus. Ὀλολύγιον. Ὀλώλα. Perii. et ὄλοιτο, optative. Ὀλώλαμεν. Peritimus. Ὀλω ποδί. Totis viribus. Ὀλολυζέτω. Ululet. proprie de mulieribus dicitur. Homerus: Illae vero omnes cum clamore manus ad Minervam sustulerunt. Ὀλολυζέτω πίτυς. Eiulet pinus, quia cecidit cedrus. hoc est, cum po-

tentes cadunt, infirmiores et tenuiores documentum ex his capiant, et sapere discant. et Solomo dicit: Impiis cadentibus, iusti metu percelluntur. Et, Stultus pestilentia flagellatus astutior evadit. Ὀλολύζειν. Cum clamore deos precari. Homerus: Illae vero cum clamore precatue sunt. Ὀλολύζει ὁ γέρον. Eiulat senex. quo respicit ad animum eius effeminatum et lasciviam. Ὀλοός. Cum prima syllaba spiritu aspero notatur, significat prudentem et sanum; cum vero tenui, perniciosum. Ὀλοόφρωνος. Perniciosa consilia agitantis. Ὀλορος. Nomen proprium. Ὀλός. Idem ac θολός. Ὀλος καὶ πᾶς. Toto animo in bellum intentus erat. — Toto animo in id intentus erat, ut proelio contenderet, et rem belli

δυνεύειν ὄλος καὶ πᾶς ἦν. — Ὀλος καὶ πᾶς ἦν τῇ
διανοίᾳ περὶ τοὺς ἐνεστῶτας κινδύνους. ἀντὶ τοῦ,
πάσῃ δυνάμει.

Ὀλοσχερῶς. ὀλοτελῶς.

Ὀλοσχοίνῳ. Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παρα- 5
πρεσβείας. Θεόφραστος δὲ τρία εἶδη σχοίνου φη-
680 σὶν· ὃν ὁ τρίτος ἰμεγέθει καὶ εὐσαρκία διαφέρων
ὀλόσχοινος καλεῖται.

Ὀλοφῶιον. ὀλέθριον.

Ὀλόφωνος. ὁ ἀλεκτρονῶν. οὕτως Κρατίνος. 10

Ὀλόφυλος. ὁ ὀλόκληρος.

Ὀλοφύρεται. ἀποδύρεται, κλάει.

Ὀλοφυρμός. θρήνος.

Ὀλπῆ. ἡ λήκυθος. οἰονεὶ ἐλαιόπη τις οὖσα·
διὰ τὸ δι' αὐτῆς ὀπιπτεῦσθαι τὸ ἔλαιον. ἐν Ἐπι- 15
γράμμασι·

Χάλκεον ἀργυρῶ με πανεῖκελον, Ἰνδικὸν ἔργον,

ἄλλην ἠδίστου ξείνιον εἰς ἐτάρον,

ἤμαρ ἐπεὶ τόδε σείο γενέθλιον,

πέμπει γηθομένη σὺν φρενὶ Κριναγόρης. 20

Ὀλοίτροχος. περιφερής, στρογγύλος. καὶ
ὀλοίτροχος.

Ὀλοφέρνης, ἀρχιστράτηγος Καμβύσου, νιού
Κύρου. πόλεμον δὲ ἔχων ὁ Καμβύσης πρὸς Ἀρφα-
ξάδ, βασιλέα Μήδων, καὶ σιμμαχίαν αἰτήσας παρὰ
τῶν ἐθνῶν ὑπάντων ἕως Αἰγύπτου, καὶ μὴ δεδω-
κότων αὐτῷ, μετὰ τὸ νικῆσαι Ἀρφαξάδ πόλεμον
ἔθετο κατὰ τῶν μὴ δεδωκότων αὐτῷ βοήθειαν,
ἀποστείλας Ὀλοφέρνην μετὰ δυνάμειος πολλῆς· ὅς
πάντων ἐκράτησεν. ἐλθὼν δὲ περὶ Βετυλοῦσαν τὴν
τῶν Ἰουδαίων πόλιν, ἀπέστειλεν Ἀχίωρ τὸν στρα-
τηγὸν αὐτοῦ, ἐπαπειλήσας αὐτῷ, εἰ μὴ ἔλοι τὴν
πόλιν, ἀναιρήσειν αὐτόν. ὁ δὲ Ἀχίωρ κρατήσας τὰ
ὑδάτα, ἠνάγκασεν ἐτοιμῶς ἔχειν ἐκδοῦναι αὐτῷ τὴν
πόλιν. ἡ δὲ Ἰουδῆθ ἐξεληθούσα κεκοσμημένη ὡς
νύμφη ἀπεκεφάλισε τὸν Ὀλοφέρνην, καὶ ἐσώθη ἡ
πόλις. καὶ κλίνεται εἰς οὐ.

Ὀλοίτροχος. λίθος ὀλοίτροχος ἀπὸ μηχαν-
νῆς εἰς τὸν εὐρετὴν τοῦ τεχνήματος ἐμπεσῶν τοῦ
τε στόματος ἐξήραξε καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξέωσεν
ἄμφω. Ἡρόδοτος· Καὶ δὴ προσιόντων τῶν βαρβάρων
πρὸς τὰς πύλας, ὀλοίτροχὸς ἀφίεσαν. Καὶ
αὐθις· Ὀλοίτροχὸς μεγάλους κατὰ τοῦ λόφου κυ-
λίοντες. λίθους ὄλους τροχοειδεῖς.

1. Ὀλος καὶ πᾶς ἦν om. *V. 4. Ὀλοσχερῶς] Hinc Zon. p. 1445. emendandus videtur. Ὀλοσχερῆς diligenter explicavit
Schneid. in Theophr. T. III. p. 260. 5. Ὀλοσχοίνῳ. Αἰσχίνης ἐν τῷ π.] Ex Harpocrate. Küst. Ὀλοσχοίνων Pho-
tius. περὶ παραπ.] περὶ τῆς παραπ. A. Photius. περὶ τῆς πρεσβείας B. V. περὶ πρεσβείας Harpocr. Mox Θεόφραστος δὲ ἐν
τρίτῳ V. 6. Θεόφραστος] Lib. IV. Histor. Plant. c. 13. Küst. 9. Ὀλοφῶιον] Odys. δ'. 410. et alibi. Cf. VIII. in
Apolion. p. 495. sq. 10. οὕτως Κρατίνος om. A. Sed habet Photius cum ceteris. Cf. Hesychius. 13. θρήνος] Statim gl.
Ὀλόφυς. Θρησκία πόλις περὶ Ἀθῶν· ἡς πολίτης Ἡρόδοτος Ὀλοφύσιος, περὶ Νυμφῶν ὡς φασὶ γράφας καὶ ἱερῶν, ex Steph. Byz.
invectam, omiserunt A. V. 14. Ὀλπῆ] Ὀόλη V. Ὀλπις Zon. p. 1444. sive Etym. M. p. 623. ubi mox ἐλαιόπη. Hanc glos-
sam (quamquam ne continuæ quidem suam tenent sedem) cum intelligam ordini repugnare, haud temere suspicor eam e copiis
illorum lexicographorum esse petitam, quos notationis color melius quam Suidam decet. 15. ὀπιπτεῦσθαι] ὀπιπτεῦσθαι V.
E. Etym. Deinde ἐν Ἐπιγράμμασιν *V. 17. Χάλκεον ἀργυρῶ με πανεῖκ.] Criuagorae VIII. Anthol. Pal. VI, 261. 19. Sup-
plendum videtur Σίμωνος. 21. Ὀλοίτροχος] H. v. 137. 22. ὀλότροχος] Leg. ὀμότροχος. Reines. ὀλοίτροχος A. B. *V.
Cf. Tittm. in Zon. p. 1442. et interpp. Hesychii.

1. Καμβύσου — ἔχων ὁ om. A. 2. ὁ Καμβύσης] ἦν addit *V. 5. καὶ μετὰ] καὶ om. A. B. V. E. Med. 8. Βετυλοῦσαν] Βετυ-
λοῦσαν A. B. V. E. Βετυλοῦσα Med. 9. Ἀχίωρ] Ἀχίωρ A. *V. item infra. Mox αὐτοῦ V. 10. ἔλοι] ἔλοιο A. *V. Mox
ἀναιρῆσειν αὐτόν. V. pro ἀναιρήσειν αὐτόν. 13. Ἰουδῆθ] Ἰουδῆθ A. Infra ὡς νύμφῃ om. V. 16. Ὀλοίτροχος] Sic recte
MS. A. At priores editt. ὀλοίτροχος: quam lectionem litterarum series respuit. Küst. Ὀλοίτροχος A. (cum spiritu leni)
bis. Αἶθος ὁ ἀπὸ μηχανῆς εἰς τὸν εὐρετὴν τοῦ τεχνήματος ἐξήραξε, καὶ τοὺς etc. Ceterum pro τοῦ τε στόματος constructionis gratia
potius scribendum est, τὸ τε στόμα. Küst. 17. τεχνήματος] μηχανήματος V pr. 18. ἐξήραξε] Supplendum videtur τοὺς
ὀδόντας. Hemst. 19. Ἡρόδοτος] Lib. VIII. c. 52. Qui suo more dixit ἀφίεσαν. 22. λίθους δ. τρ. servarunt A. B. V. E.
Med. Om. Küsternus: neque inficiandum ista rectius inseri glossae finitimae.

aleae committeret. — Nihil aliud nisi imminetia pericula
animo agitabat. Ὀλοσχερῶς. Omnino. Ὀλοσχοίνῳ.
Aeschines in oratione de legatione perperam gesta. Theophras-
tus autem tria genera iunci esse dicit, quorum tertium magni-
tudine et carnositate praestans ὀλόσχοινος vocetur. Ὀλο-
φῶιον. Perniciosum. Ὀλόφωνος. Epithetum galli galli-
nacei apud Cratinum. Ὀλόφυλος. Integer. Ὀλοφύ-
ρεται. Lamentatur, plorat. Ὀλοφυρμός. Luctus. Ὀλ-
πῆ. Ampulla olearia: sic dicta, quasi ἐλαιόπη, quod per eam
cernatur oleum. In Epigrammate: Aeream argenteae me si-
millimam, Indicum opus, ampullam, donum suavissimo so-
dali, cuius hodie natalis est, mittit laeta cum mente Crina-
goras. Ὀλοίτροχος, et Ὀλοίτροχος. Rotundus, orbis-
cularis. Ὀλοφέρνης. Holophernes, imperator Cambysis,

filii Cyri. Cambyses autem cum bellum gereret cum Arphaxad
rege Medorum, auxilium ab omnibus gentibus ad Aegyptum us-
que postulavit; tum postquam illae recusassent, victo Arphaxad,
bellum intulit illi, qui nullum auxilium dederant, et Holophernem
cum magnis copiis misit: qui omnes subegit. cum autem ad Be-
tyliam Iudaeorum urbem venisset, Achioerum ducem suum eo mi-
sit, mortem comminatus, nisi urbem cepisset. Achior autem potius
esset aqueductibus, eo redegit incolas, ut ad urbem ipsi dedendam
essent parati. sed Iudith sponsae in morem ornata egressa est,
Holofernisq; capite amputato urbem servavit. declinatur Ὀλο-
φέρνης, ου. Ὀλοίτροχος. Rotundus. Saxum rotundum ex
machina in commentis illius inventorem deiecit cum os eius
fregit, tum ambos oculos excussit. Herodotus: Barbaris au-
tem ad portas accedentibus, saxa molaria deiecerunt. Et ali-

Ὀλοιτρόχους. στρογγύλους, τροχοειδείς λίθους. Ξενοφῶν Ἐκκλίνδουν οἱ βάρβαροι ὀλοιτρόχους ἀμαξιαίους, οἱ φερόμενοι διεσφενδονῶντο.

Ὀλυμπιάνειος, σοφιστής, τοῦ Ὀλυμπιανέου.

Ὀλυμπιάς. οὕτω καλεῖται παρ' Ἑλλήσιν ὁ 681 κατὰ τέσσαρα ἔτη συντελούμενος ἀγών, διὰ τὴν κατὰ τετραετίαν τῶν τοῦ ἡλίου δρόμων ἐκ τῶν κατ' ἔτος ὥρων τριῶν συντελουμένην ἡμέραν. ἐτέθη δὲ πρώτη Ὀλυμπιάς ἐπὶ Σολομῶντος, εἰς ἑορτὴν κοσμηκὴν τοῦ Διός.

Ὀλυμπιάς. τετραετηρικός ἀγών. εἰσὶ δὲ τέσσαρες ἀγῶνες, Ὀλύμπια, Ἰσθμία, Νέμεα, καὶ Πύθια. λέγεται καὶ Ὀλυμπιασί, τουτέστιν, ἐν τοῖς Ὀλυμπίοις, ἐνθα ἡγωνίζοντο.

Ὀλυμπιόδωρος, φιλόσοφος Ἀλεξανδρεὺς 15 οὗ κλέος εὐρύ. παρὰ τοῦτον φοιτᾷ Πρόκλος ὁ Ἀ-

κίως ἐπ' Ἀριστοτελικοῖς λόγοις. Ὀλυμπιοδῶρον δὲ ἀκροάμενος, ἀνδρὸς δυνατοῦ λέγειν, καὶ διὰ τὴν περὶ τοῦτο εὐκολίαν καὶ ἐντρέχειαν ὄλλοις τῶν ἀκουόντων ὄντος ἐφικτοῦ ἡγάσθη δὲ τὸ μειράκιον, ὥστε καὶ θυγάτριον ἔχων ἡγμένον καὶ αὐτὸ φιλοσόφως βουληθῆναι αὐτῷ κατεγγυῆσαι.

Ὀλυμπιονίκης. ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ νικῶν.

Ὀλυμπος, ἀδελφὸς Γενερώσσης ὃς ἦκεν ἀπὸ τῆς Κιλικίας εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐπὶ τὴν θεραπεῖαν 10 τοῦ Σαρπηδόου. ἦν δὲ ἐς τὰ πάντα φύσιν ἀξιάγαστον κεκτημένος, μέγας μὲν τὸ σῶμα καὶ εὐμήκης ἰδεῖν, καλὸς δὲ καὶ ἀγαθὸς τὴν ὕψιν. τῆς δὲ ἡλικίας ἐν τῷ φρονιμωτάτῳ τότε γεγονῶς εὐδοκίᾳ τε ἦν καὶ ἡδὺς ἱκανῶς τοῖς ἐντυγχάνουσι, καὶ ἀφέλιμος, εἶπερ τις ἕτερος, τοῖς πειθόμενοις. οὐδεὶς δὲ ἦν οὕτως ἀτερέμων καὶ βάρβαρος τὴν ψυχὴν, ὃς

1. *λίθους* addiderunt A. B. V. (*λίθοι* *V.) Hanc autem vocem, quam etiam Xenophontis exempla vulgata solebant interpolare, post βάρβαροι iidem ignorant A. B. *V. *Ξενοφῶν*] Lib. IV. (IV, 2, 3.) de Exped. Cyri p. 319. *Küst.* Statim in exempli principio delevi *Τηνικαῦτα* cum A. B. V. 4. *Ὀλυμπιάνειος*] *Ὀλυμπιάνιος* V. Mox *Ὀλυμπιανέου* ex edd. vett. reduxi: nam alterum *Ὀλυμπιάνου* peccat saltem tenore. Nomina hominum ignora-bilia. 5. *Ὀλυμπιάς*] Sic MS. A. At priores editi [et B. E.] *Ὀλυμπία*. Scripsisse hic autem Suidam *Ὀλυμπιάς* vel ex sequenti articulo patet. *Küst.* οὕτω καλεῖται παρ' Ἑλλ. — *συντελουμένη ἡμέραν*] Haec sunt verba Cyrilli Hierosolymitani Catech. XII. c. 8. p. 113. ut Pearsonus ad oram libri recte observaverat. *Küst.* 6. *συντελούμενος*] *συγκαλούμενος* V. 8. *ὥρων τριῶν*] Sic etiam legitur apud Cyrillum. At tam hic quam illic scribendum est *ὥρων* ἔξ. Tot enim horis annus Iulianus dies CCCLXV. excedit: ut vel pueris notum est. *Küst.* Confusos esse numeros *γ* et *ξ* monet *Gaisf.* 12. *καὶ Πύθια* om. V. et A. in lacuna. 13. *Ὀλυμπιασί*] Respexit Suidas Aristoph. *Lysistr.* 1133. *Ὀλυμπιασί, ἐν Πύλαις, Πυθοῖ.* *Küst.* De accentu *Gaisf.* attulit *Hemsterhus.* in *Luciani Timon.* 4. Nos ubique reposuimus *Ὀλυμπιασί*. καὶ λέγεται Ὀλ. V. λέγεται Ὀλ. *V. 15. *Ὀλυμπιόδωρος, φιλόσοφος Ἀλεξανδρεὺς* οὗ κλ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Marini in *Vita Procli* c. 9. ut Pearsonus ad oram libri notaverat. Sic autem apud ipsum Marinum legitur: *Φοιτᾷ μὲν (Πρόκλος) ἐπὶ λόγοις Ἀριστοτελικοῖς παρ' Ὀλυμπιοδῶρον τὸν φιλόσοφον, οὗ κλέος εὐρύ. ἐπὶ δὲ μαθήμασιν Ἡρώων ἐπέτρεψεν ἑαυτόν. τοσοῦτον δὲ καὶ οὗτοι οἱ ἄνδρες τὸ ἦθος τοῦ μειράκιου ἡγάσθησαν, ὥστε τὸν μὲν Ὀλυμπιοδῶρον, θυγάτριον ἔχοντα ἡγμένον καὶ αὐτὸ φιλόσοφος, βουληθῆναι αὐτῷ κατεγγυῆσαι. Et mox: Ὀλυμπιοδῶρον δὲ ἀκροάμενος, ἀνδρὸς δυνατοῦ λέγειν, καὶ διὰ τὴν περὶ τοῦτο εὐκολίαν καὶ ἐντρέχειαν ὄλλοις τῶν ἀκουόντων ὄντος ἐφικτοῦ etc.* Hinc apparet Suidam negligenter admodum et mala fide locum hunc ex Marino excerptisse; quippe qui non solum ordinem periorum invertit, sed etiam sensum ipsum prorsus mutilavit. Confer *Lambecium* lib. VI. de *Bibl. Caesar.* p. 181. sed qui (ut recte monuit *Fabricius* in *Marinum* p. 19.) fallitur, cum *Olympiodorum* hunc, *Procli* magistrum, eundem esse putat cum philosopho eiusdem nominis, cuius commentarii in quosdam libros *Platonis* manu exarati supersunt in variis bibliothecis. Nam in his non modo *Proclus* ipse, sed et *Proclo* hand paulo iunior *Damascius* laudatur. *Küst.* 16. *Πρόκλος*] *Πάτροκλος* A.
3. *περὶ τοῦτο*] *περὶ* τούτου B. E. V. τῶν] ἐτῶν V. Mox *ἀφικτοῦ* *V. 4. *δὴ*] δὲ A. B. V. 7. *Ὀλυμπία*] *Ὀλυμπία* A. *V. Hinc detorta scriptura *Schol. Platon.* p. 405. *οἱ τοὺς ἐν Ὀλύμπῳ νικῶντες ἀγῶνας.* 8. *Ὀλυμπος, ἀδελφὸς Γεν.]* Totus hic articulus ex *Damascio* sumptus est. Apud *Photium* enim in *Excerptis* ex *Damascio* p. 1036. 1037. omnia ista verba, *μέγας μὲν τὸ σῶμα, καὶ εὐμήκης — οὐκ ἀνθρώπειόν τι χρῆμα, ἀλλὰ θεϊότερον, vix syllaba vel vocula aliqua mutata leguntur: unde facile coniciās et reliqua, quae Suidas hic habet, ex eodem Damascio excerpta esse. Küst.* 10. *Σαρπηδόου*] Fortasse legendum est *Σαράπιδος*. Vide in fine huius articuli. *Küst.* Ita legendum esse suo periculo monuit *Valesius* in *Sozomeni Hist. Eccl.* VII. p. 298. n. 1. qui omnino videndus. *Hemst.* τὰ πάντα] τὰ om. A. V. 13. *τε ἦν*] *τε ἦν οὗτος* V. omissis *καὶ ἡδὺς — πειθόμενοις.* 15. *οὐδεὶς δὲ ἦν οὕτως ἀτερ.* — *ῥέουσι λόγοις*] Fragmentum hoc legitur etiam supra v. *Ἀτέραμον.* *Küst.* ἦν οὕτως om. V.

hi: *Saxa ingentia de tumulo devolventes.* Ὀλοιτρόχους. Rotundos, orbiculares. Xenophon: *Tum barbari ingentia saxa, quorum singula plaustrum onus fuissent, devolvebant; eaque velut e fundo excussa ferebantur.* Ὀλυμπιάνειος. Olympianeus, sophista. Ὀλυμπιάς. Olympias. sic aequi Graecos vocatur certamen, quarto quoque anno peragi solitum: ob diem, qui quarto quoque anno ex sex horis colligitur. prima autem Olympias incidit in aetatem Salomonis: quo tempore Iovi publica solennia celebrata sunt. Ὀλυμπιάς. Olympias. certamen, quod quarto quoque anno peragebant. sunt autem quattuor certamina: Olympia, Isthmia, Nemea, Pythia. dicitur etiam Ὀλυμπιασί, hoc est, Olympias, ubi certabant. Ὀλυμπιόδωρος. Olympiodorus, philosophus Alexandrinus: cuius

fama late patet. ad hunc audiendum *Proclus* Lycius Aristotelicae doctrinae discendae causa se contulit. cum autem Olympiodorum audiret, virum eloquentem, qui propter linguae volubilitatem et celeritatem in dicendo a paucis auditoribus intelligebatur, sic ab illo est approbatus, ut filiolam et ipsam philosophia institutam voluerit ei despondere. Ὀλυμπιονίκης. Qui Olympia vicit. Ὀλυμπος. Olympus, Generosae frater, qui ex Cilicia Alexandriam venit, ad colendum *Serapidem*. hic ad omnia ingenio natus fuit admirabilis, ut qui insignis esset corpore magno ac procero, et facie honesta liberalique. cum autem id aetatis haberet, quo prudentia vigere solet, in congressibus erat valde comis et suavis, et si quis alius vir utilis sibi obtemperantibus. nullus vero tam duro erat ingenio et barbaro,

οὐκ ἐπέθετο καὶ κατεκλήϊτο τοῖς ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ
στόματος ἐκείνου λέουσι λόγοις· τοιάδε τις ἐπεκά-
θητο πειθῶ τοῖς χείλεσι τοῦ ἀνδρός, οὐκ ἀνθρώ-
πειὸν τι χρέμα, ἀλλὰ θεϊότερον. ταῦτά τοι τοῖς
Ἀλεξανδρεῦσι κατέστη ἱεροδιδάσκαλος, ἥδη κατα-
συρομένοις ὑπὸ τοῦ χειμάρρου τῆς πολιτείας. ὁ δὲ
συναγείρων ἐκάστοτε τοὺς παρατυγχάνοντας ἐδίδα-
σκε τὰ ἀρχαῖα νόμιμα, καὶ τὴν τούτοις ἐφεπομένην
εὐδαιμονίαν, ὅση τε καὶ οἷα θεόθεν ἀπήντα τοῖς
ἀκριβῶς ταῦτα διαφυλάττουσιν. οὕτως δὲ ἦν ὁ
Ὀλυμπος πλήρης τοῦ θεοῦ, ὥστε καὶ προσῆπε τοῖς
ἑταίροις, ὅτι Σάραπις ἀφήσει τὸν νεῶν· ὁ καὶ γέγονεν.
Ὀλυμπος, Μαίονος, Μυσός, ἀθλητῆς καὶ
ποιητῆς μελῶν καὶ ἐλεγείων, ἡγεμῶν τε γενόμενος
καὶ τῆς κρουματικῆς μουσικῆς τῆς διὰ τῶν ἀδλῶν μα-
θητῆς καὶ ἐρωμέως Μαρσίου, τὸ γένος ὄντος Σα-
τύρου, ἀκουστοῦ δὲ καὶ παιδὸς Ὑάγνιδος. γέγονε
δὲ πρὸ τῶν Τρωικῶν ὁ Ὀλυμπος, ἐξ οὗ τὸ ὄρος τὸ
ἐν Μυσίᾳ ὀνομάζεται.
Ὀλυμπος. ὁ τοὺς νόμους τῆς κιθαρωδίας
ἐκθείς καὶ διδάξας.

Ὀλυμπος Φρυγῆ, νεώτερος, ἀθλητῆς γεγονώς
ἐπὶ Μίδου τοῦ Γορδίου.

Ὀλυμπος. οὐρανός· θεοῦ οἰκητήριον.

Ὀλυμπος. παρὰ τὸ ὄλος ἀνθεῖν· ἡγουν ἐκ
πρώτης ἀνθήσεως τὸ αὐτὸ ἔχειν. ὄλυμπος οὖν ἡ
ὠμὴ σικκῆ.

Ὀλυρα. ζεῖα, εἶδος σπέρματος.

Ὀμμα γὰρ αἰθέρος ἀκάματον σελαγείται.
τοῦτο ἔστιν ὁ ἥλιος. ἐπεὶ οἱ τραγικοὶ εἰώθασιν
τὸ ὄφθαλμὸν αὐτὸν ὀνομάζειν.

Ὀμαδος. θόρυβος.

Ὀμανλος. ὁμόθροος, ὁμόφωνος.

Στονόεσσα τε γῆρος ὄμανλος.

Σοφοκλῆς.

Ὀμαλές. ἀπὸ τῆς ὁμαλῆς εὐθείας. Προκόπιος·
Οἱ δὲ εἰς φυγὴν ὠρμητο, οὕτως εἰς τοῦ Βουργαῶνος
τὴν ὑπερβολὴν ἀναδραμεῖν ἔχοντες, οὕτως εἰς τὸ
ὁμαλές, διὰ τὸ ἐπικεῖσθαι τοὺς ἐναντίους.

Ὀμαρτῶν. ἀκολουθῶν ἢ ὁμοπέμπων.

Ὀμβρήσας. βρέξας. ὄμβρῶ, ὄμβρησω. Καὶ
Ὀμβροβλντῶ. Καὶ Ὀμβρήσαντος, πηγάζαντος.

- κατεκλήϊτο] συγκατακλήϊτο V. 2. τοιάδε... τοῖς χείλεσι τοῦ ἀνδρός] Notissimum orationis lumen, quod illustravit Wyttenb. in Plut. S. N. V. p. 9. 5. κατέστη ἱεροδιδάσκαλος] Videtur esse ille, ad quem frequenter scribit Synesias. Vid. eius Epp. 147. 45. 95. etc. Reines. Adde Toupius Iamblich. de Myst. p. 69. cum annot. Galei. κατέστη om. A. V. κατασυρομέ-
νοισ] κατασυρομένης Hemsterhusius. Idem mox: „χειμάρρην intelligit religionem Christianam. Mox ἀρχαῖα νόμιμα sunt sa-
crorum instituta vetusta, quae a religione Christiana mutari Olympum graviter ferebat.” 6. τοῦ om. V. 10. οὕτως vulg.
12. ἑταίροις] ἑτέροις A. 13. Ὀλυμπος] De hoc vide Scholiastam Aristophanis in initium Equitum, et Nostrium supra v.
Ἐναντίων. Küst. . Μαίονος] Hanc vocem ex MS. A. revocavi, quae in MSS. B. et C. itemque in prioribus edit. omnibus de-
est. Küst. 15. καὶ τῆς] καὶ om. A. B. V. E. Edd. ante Küst. 17. Ὑάγνιδος] Οὐάγνιδος A. B. V. E. Mox δὲ om. *V.
18. καὶ ὄρος] τὸ ὄρος A. B. V. 21. ἐκθείς] ἐνδείξ A. V. E. De citharodiae modis nihil extat disertè mōntum: nisi quis huc
vocaverit Plutarchum de Mus. p. 1141. B. 1143. B. Item commenticia iunioris Olympi memoria.
- ὁ οὐρανός] ὁ om. A. V. Photius. Similiter Hesychius. Statim οἰονεὶ ὀλόλαμπος om. A. B. V. Phot. et Lex. Bachm. p. 316. f.
4. ὄλος] ὄλος A. B. V. E. pr. Mox ἔχων E. 6. Sub finem Καὶ Ὀλυμπος, πόλις ἐν Θρᾷκη, omiserunt A. B. V. 7. ζεῖα] ζεῖα
Photius. Cf. Schol. vulg. II. ε. 196. 8. Ὀμμα αἰθέρος ὁ ἥλιος. Ὀμμα γὰρ αἰθέρος ἀκάματον σελαγεί-
ται. ἐπεὶ καὶ οἱ τραγικοὶ εἰώθασιν ὀνομάζειν αὐτὸν ὄφθαλμὸν] Aristoph. Nub. 284. Ὀμμα γὰρ αἰθέρος ἀκάματον σελαγείται.
Ad quem locum consulendus Scholiastes, cuius scrinia compilare non erubuit noster lexicographus. Toup. Suidam Gaisf. re-
fluxit cum A. V. τοῦτέστιν *V. 11. Ὀμαδος] Cf. Schol. Platon. p. 398. et Apollon. Lex. p. 497. 14. Σοφοκλῆς] Oed.
R. 187. 15. Ὀμαλές] Distinxit ab ὁμαλόν Photius. 15. Προκόπιος] Lib. II. de Bello Vandal. c. 12. Küst. Locus satis
deformatus. Scribendum vel Βουργαῶνος. 19. ἡ ὁμοῦ πέμπων ignorat Photius. 20. Ὀμβρήσας] Potius ὄμβρησας, ab
ὄμβρῶ. Nam ὄμβρησας est ab ὄμβρῶν, quod pluere significat. Küst. Mallem ille continua ὄμβρῶ — πηγάζαντος cum hac
glossa iunxisset: quod feci. Ὀμβρήσας. ὄμβρησας, καταχίας Zon. p. 1450. 21. Ὀμβροβλντῶ] Est vox suspecta: vel saltem
mihi nusquam alibi lecta. Küst. Propius ad veram lectionem ed. princ. [et B. V. E. cum Zon. p. 1450.] ὄμβροβλντῶ: ut dede-
rit forsitan Suidas ὄμβροβλντῶ, vel ὄμβροβλντῶ, aut ὄμβροβλντῶ. Abresch. Monstra haec commentorum. Cf. Lob. Phryn.
p. 623. Adde Etym. Gud. p. 427. v. Ὀμβροβλντῶ: unde cognosci licet, quantum haec glossa desciverit a pristina forma. Ὀμ-
βρήσαντος] Hesiod. Opp. 413. Adde Lycophr. 79. Mox πηγάζαντος om. A. agnoscit Photius.

quin flecteretur et deleniretur verbis ex sacro illius ore fluentibus: tanta facundia viri illius labris insidebat; quam non humanam sed divinam diceret. quare constitutus est sacrorum magister apud Alexandrinos, qui tunc torrente reipublicae in deterius rapiebantur. tum ille subinde obvios quosque congregans, antiqua instituta eos docebat et comitantem ea felicitatem, quanta et qualis divinitus obtigisset haec accurate observantibus. Olympus autem adeo plenus erat deo, ut amicis praedixerit. Serapidem relictarum esse templum: id quod factum est. Ὀλυμπος. Olympus, Maeonis filius, Mysus, tibicen idemque poeta melicus et elegiacus, auctor musicae, quae instrumentis peragitur, potissimum eius quae cantu tibiarum constat: discipulus et amasius Marsyae, qui genere fuit Satyrus, auditor vero et filius Hyagnidis. vixit Olympus ante bellum Troianum:

Suidae Lex. Vol. II.

a quo mons Mysiae nomen accepit. Ὀλυμπος. Olympus modos citharodicos exposuit et docuit. Ὀλυμπος. Olympus Phryx, iunior, qui fuit tibicen, temporibus Midae, Gordii filii. Ὀλυμπος. Coelum, dei domicilium. Ὀλυμπος. Grossus, quasi quae tota florens sit. est autem ficus immaatura. Ὀλυρα. Seminis genus. Ὀμμα γὰρ αἰθ. Oculus enim aetheris indefessus splendet. nam etiam tragici solem vocare solent oculum. Ὀμαδος. Tumultus. Ὀμανλος. Consonans, concinens. Sophocles: Et vox lugubris consonans. Ὀμαλές. A masculino ὁμαλῆς. Procopius: Illi vero in fugam se dederunt, cum neque ad Burgaonis culmen contendere, nec in planitiem se recipere possent, hostibus instantibus. Ὀμαρτῶν. Sequens, vel comitans. Ὀμβρήσας. Qui pluit. ab ὄμβρῶ. Et Ὀμβροβλντῶ. Et Ὀμβρήσαντος, eius qui

Ὀμβρία χάλαις ἐπιρράξασα, ἢ Λιδὸς κεραννός.

Ὀμβριον ὕδωρ.

Ὀμαιμος. ἀδελφός. ἐν Ἐπιγράμμασι

Οἱ τρισσοὶ τοι ταῦτα τὰ δίκτυα θῆκαν ὄμαιμοι.

λέγονται καὶ σὺναιμοι.

Ὀματμονος. ἀδελφοῦ.

Ὀμαιμος καὶ Ὀμαίμων. ἀδελφός, ἢ συγγενής, καὶ ὁμονήδους.

Ὀμαιχιμία. ὁμομαχία, συμμαχία, φιλία. παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰς αἰχμᾶς τίθεσθαι. Ἡρόδοτος. Καὶ ὄλιγον μὲν χρόνον ἢ ὁμαιχιμία ξυνέμεινεν ἔπειτα διενεχθέντες οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους. Καὶ αὐθις Ἐπηγάγετο δὲ εἰς ὁμαιχιμίαν τοὺς Γότθους. Καὶ αὐθις Ἐπὶ Ἀν- νίβα τοῦ Καρχηδονίου στρατηγοῦ τῆς Ἰταλίας ἀπάσης ἐς τὴν Ῥωμαίων συστάσης ὁμαιχιμίαν.

Ὀμέθνιον. ὁμόφυλον.

Ὀμέστιον. ὁμοίκον, ὁμορόφιον, γαμετήν.

Ὀμευνέτης, ὁμευνέτου. συγκαίτου ἀνδρός.

Θηλυκῶς δὲ διὰ τοῦ ι.

Ὀμῆ σὺ. ὁμοῦμαι, ὁμῆ, δευτέρου προσώπου.

Ὀμήγυριν. ἄθροισμα, πλήθος. ἢ εὐθεΐα ὁμήγυρις.

Ὀμῆλιξ. ὁ ὁμοῆλιξ.

Ὀμηρεύειν. συμφωνεῖν. Οἱ δὲ Σάμιοι, καίπερ ἔξομηρευομένων αὐτοῖς τῶν νεανίσκων, ὁμῶς οὐκ ἐπέμειναν, ἀλλ' ἐπανέστησαν τοῖς φυλάσσουσι τὴν πόλιν τῶν Μακεδόνων.

Ὀμηρεύοντας. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος, ἐπὶ τῶν ἀνω πεμφθέντων Λακεδαιμονίων Ἀλεξάνδρῳ. ἦσαν δὲ ὕ.

Ὀμηρεία. ἢ ἀντιπρόσωπις.

Ὀμήρειος λόγος. ὁ τοῦ Ὀμήρου.

Ὀμηρίδαι. οἱ τὰ Ὀμήρου ὑποκρινόμενοι. οἱ δὲ γένος ἐν Χίῳ ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ ὀνομασμένον.

1. Ὀμβρία χάλαις] Sophocl. Oed. Col. 1502. Μῆ τις Λιδὸς κεραννός, ἢ τις ὄμβρια χάλαις ἐπιρράξασα; 2. Ὀμβριον] Homer. Il. δ. 453. Misc. Obs. VIII. p. 177. Tour. MS. Ὀμβριων breviter Strabo V. p. 212. Ὀμβριμαῖον ὄδωρ Zon. p. 1448. Sub finem delevi καὶ Ὀμβριμον. Gaisfordus: „καὶ ὄμβριμον om. A. V. et ni fallor ceteri. Deinde delevi, quae male h. l. inseruit Aldus, Ὀμβριμοεργός. ὁ μεγάλα ἔργα ποιῶν. Ὀμβριμος. ἰσχυρός. Ὀμβρών. ὄνομα πόλεως. Ὀμβρῶν χερσιστογ. τὸ πολλάκις ἐψηθέν. τὸ καθαρῶτατον: quae desunt A. B. E. V. Vide supra v. Ὀβριμοεργός.” 3. ἐν Ἐπιγράμμασι (sic *V.)] Leonidae Tar. XII, 1. Anthol. Pal. VI, 13. Cf. v. Ἄγρσειη. ταῦτα V. pro toi ταῦτα. Gronovius asserit tantum αὐθις τὰ δ. 6. In fine gl. καὶ ὁμαιμόνες omisi cum A. B. V. 7. Ὀμαίμωνος] Soph. Ai. 1312. 10. Ὀμαιχιμία — φιλία] Vide nos in Hesych. Zosimus p. 278. εἰς φιλίαν καὶ ὁμαιχιμίαν ἐδέξατο καὶ ἐλ. α. καὶ δωρ. ἄλλαις. Leg. μεγάλας τιμήσας. Ex-ciderat, opinor, exemplum allatum ex Herodoto, qui ista voce saepius utitur. Tour. MS. De socia manu intellexit Leo Diac. VII. 5. φιλία nescit Photius. 11. Ἡρόδοτος] Immo Θουκυδίδης. Quae enim sequuntur sunt verba Thucydidis libro I. c. 18. ut Portus etiam observaverat. Küst. 12. ἢ ὁμαιχιμία] ὁμαιχιμία A. (qui mox addit οἱ ante Ἀθηναῖοι). Hinc usque ad ἐπηγάγετο δὲ ἐς omnia om. V. 17. Ῥωμαίων] Qui Dionis fr. Vat. 67. aliorumque monumenta contulerit, facile sibi persuadeat olim extitisse κατὰ Ῥωμαίων. 18. Ὀμέθνιον] Ὀμόθνιον E. Doest gl. V. agnoscit Photius.

1. Ὀμέστιον. ὁμοίκον.] Haec in prioribus editt. cum articulo praecedenti male cohaerent, quae non solum auctoritate MStorum, sed etiam suadente sensu et litterarum serie inde separavi. Küst. Ὀμορόφιον] Ὀμορόφιον V. E. quod in Photio editum, ubi MS. Ὀμορόφιον: eamque formam agnoscit A. infra post v. Ὀμοροῦσα. Nos illud restitimus: cf. Lob. in Phryn. p. 709. γαμετήν om. Photius. 2. Ὀμευνέτης om. Lex. Bachm. p. 317. 3. τὸ θηλυκῶν ἢ ὁμευνέτις καὶ κλινεται ὁμευνέτιδος] θῆλ. (i. e. θηλυκῶς) δὲ διὰ τοῦ ἰ scripsi cum A. coll. v. ξυνευνέτης. Nam Gaisfordus τὸ δὲ θ. ὁ διὰ τοῦ ἰ cum V. 4. Ὀμῆ σὺ] Aristoph. Nub. 246. Πόλους θεοὺς ὁμῆ σὺ; Ad hunc locum Suidas respexit. Küst. 5. Ὀμήγυρις] Ὀμήγυριν A. Photius. καὶ κλινεται ὁμηγύρεως ἢ αἰτιατικὴ τὴν ὁμήγυριν] ἢ εὐθεΐα ὁμηγύρις A. V. 7. ὁ ὁμοῆλιξ] ὁ om. V. Bis effecti propterisopomena. 8. Οἱ δὲ Σάμιοι] Exemplum non satis congruum, si quidem sincerum est ἔξομηρευομένων, de quo dubitare non patitur ἔξομηρευεῖν apud Aristot. Oeconom. 5. 11. Μακεδόνων] Μακεδόνων A. 12. Ὀμηρεύοντας. Αἰσχ.] Ex Harpocrate. Küst. Αἰσχίνης] P. 72, 35. ed. Steph. 13. ἀνωπεμφθέντων] ἀνω πεμφθέντων A. B. V. E. Edd. ante Küst. sterum, qui tacite usus est Harpocrate sive Photio. Nos in tanto significatus discrimine libris obtemperare non dubitavimus. 14. ἦσαν δὲ ὄκτω] MS. A. habet ἦσαν δὲ ὕ. i. e. erant autem L. Küst. Sic Photius et Harpocratonis libri quidam. Facilis confusio signorum N et H. 15. ἢ ἀντιπρόσωπις] Est interpretatio barbara. Küst. Vereor ut proba: quamquam firmat Zon. p. 1447. 17. Ὀμηρίδαι. οἱ . . . ὑποκρινόμενοι] Sic Timaeus p. 191. ubi vid. Ruhnkeanus, et Photius. οἱ δὲ γένος ἀπὸ τοῦ ποιητ.] Ex Harpocrate. Confer Leonem Allat. De Patria Homeri c. 13. Küst. Virorum doctorum de Homeridis sententias summam diiudicavimus in Hist. Litt. Graec. T. I. p. 229. Mox quod post ὀνομασμένον extabat, ἐν Χίῳ posuerunt post γένος A. *V. et Phot.

imbre rigavit. Ὀμβρία χάλ. Grando cum imbre coelitus delata, vel Ioris fulmen. Ὀμβριον ὕδωρ. Ὀμαιμος. Consanguineus. In Epigrammate: Terni tibi retia ista dedicarunt fratres. Pro δμαιμοι dicitur etiam σὺναιμοι. Ὀμαίμωνος. Frater. Ὀμαιμος et Ὀμαίμων. Frater, vel cognatus, vel frater uterinus. Ὀμαιχιμία. Belli societates, amicitia, foedus: quasi dicas, hastarum coniunctio. Herodotus. Et exiguum tempus foedus istud duravit. deinde vero orto dissidio Lacedaemonii et Athenienses bellum inter se gesserunt. Et alibi: Gothos autem socios sibi adiunxit. Et alibi: Tempore Hannibalis, Carthaginensium imperatoris, tota Italia societatem cum Romanis inierat. Ὀμέθνιον.

Quod est ex eadem gente. Ὀμέστιον. In eadem domo vel sub eodem tecto degentem, uxorem. Ὀμευνέτης. Lecti socius, maritus. femininum declinatur in ἰς. Ὀμῆ σὺ. Est secunda persona verbi ὁμοῦμαι. Ὀμήγυριν. Coetum, multitudinem. nominativus ὁμήγυρις. Ὀμῆλιξ. Aequalis. Ὀμηρεύειν. Obsidem esse. Namii vero, quamvis adolescentes suos obsides dedissent, haud tamen pactis steterunt, sed in Macedones urbis custodes insurrexerunt. Ὀμηρεύοντας. Aeschines in oratione contra Ctesiphontem hac voce usus est de Lacedaemoniis ad Alexandrum remissis. erant autem octo. Ὀμηρεία. Datio obsidum. Ὀμήρειος λόγος. Sermo Homeri. Ὀμηρίδαι. Homeridae, qui versus Home-

ἄλλοι δὲ φασιν ἀμαρτάνειν τοὺς οὕτω νομίζοντας· ὠνομάσθαι γὰρ ἀπὸ τῶν ὀμήρων· ἐπεὶ αἱ γυναῖκες ποτε τῶν Χίων ἐν Διονυσίοις παραφρονήσασαι εἰς μάχην ἤλθον τοῖς ἀνδράσι, καὶ δόντες ἀλλήλοισι ὄμνηρα νυμφίους καὶ νύμφας ἐπαύσαντο· ὧν τοὺς ἀποκόνοισι Ὀμηρίδας λέγουσιν.

Ὀμηρίδω. τοῖς Ὀμήρον χροῶμαι.

Ὀμηρον. παρὰ Θουκυδίδην ἐνέχυρον, τὸ εἰς εἰρήνην διδόμενον ἐπὶ συνθήκαις. Ἀλιανός· Ὁ δὲ ὑφαιρεῖται τὸν κώδωνα, καὶ φιλλίαν σύμβολον καὶ ὄμνηρον πρῶτον κομίζει τῷ ἑταίρῳ αὐτοῦ. Ὀμηροὶ δὲ εἰσιν οἱ ἐπὶ συμβάσει διδόμενοι. ὀμηρῶσαι γὰρ τὸ συμβαλεῖν. Θεόπομπος δὲ ὀμηρεῖν φησι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις λέγεσθαι τὸ ἀκολουθεῖν. τοὺς οὖν ἐπὶ ἀκολουθία τῶν ὀμολογημένων διδομένους ἐντεῦθεν ὀμήρους φασὶ λέγεσθαι.

Ὀμηρος, ὁ ποιητής, Μέλιτος τοῦ ἐν Σμύρῳ ποταμοῦ καὶ Κριθηίδος· ὡς δὲ ἄλλοι, Ἀπόλλωνος

καὶ Καλλιόπης τῆς Μούσης· ὡς δὲ Χάραξ ὁ ἱστορικός, Μαίλωνος ἢ Μητίου καὶ Εὐμήτιδος μητρὸς· κατὰ δὲ ἄλλους, Τηλεμάχου τοῦ Ὀδυσσεῶς καὶ Πυλωνίας τῆς Νέστορος. ἔστι δὲ ἡ τοῦ γένους τάξις κατὰ τὸν ἱστορικὸν Χάρακα αὕτη· Αἰθούσης Ὀρέσσης Λίνου· τοῦ δὲ Πίερος· τοῦ δὲ Οἰάγρος· τοῦ δὲ Ὀρφεύς· τοῦ δὲ Λρῆς· τοῦ δὲ Εὐκλέης· τοῦ δὲ Ἰδμονίδης· τοῦ δὲ Φιλοτέρπης· τοῦ δὲ Εὐφημος· τοῦ δὲ Ἐπιφράδης· τοῦ δὲ Μελάνωπος· τοῦ δὲ Ἀπελλῆς· τοῦ δὲ Μαίων, ὃς ἤλθεν ἅμα ταῖς Ἀμαζόνισιν ἐν Σμύρῳ, καὶ γήμας Εὐμητιν τὴν Εὐδέπου τοῦ Μνησιγένους ἐποίησεν Ὀμηρον. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν πατρίδα ἀμφίβολος, διὰ τὸ ἀπιστηθῆναι ὅλως εἶναι θνητὸν τῷ μεγέθει τῆς φύσεως. οἱ μὲν γὰρ ἔφασαν γενέσθαι Σμυρναῖον· οἱ δὲ Χίον· οἱ δὲ Κολοφώνιον· οἱ δὲ Ἰήτην· οἱ δὲ Κυμαῖον· οἱ δὲ ἐκ Τροίας, ἀπὸ χωρίου Κεγχρεῶν· οἱ δὲ Λυδόν· οἱ δὲ Ἀθηναῖον· οἱ δὲ Ἰθακήσιον· οἱ δὲ Κύπριον· οἱ δὲ Σαλα-

1. ἄλλοι] οἱ δὲ φησιν Phot. et Harpocr. Pal. Id ad Selencum refertur. Mox ὀνομάζεσθαι Photius, ὀνομάσθαι Harp. Pal. 6. λέγουσιν] καλοῦσιν A. 7. Cf. Zon. p. 1451. 8. Θουκυδίδῃ] I, 82. Conf. Duker. Annot. in Schol. p. 607. 9. Ὁ δὲ ὑφ.] Vid. Parthenii Erot. c. 7.: hunc enim Aeliani locum ad historiam Hipparini pertinere valde mihi fit probabile. Hemst. 10. φιλλίας] φιλικῶς E. B m. s. 11. Ὀμηροὶ δὲ εἰσιν οἱ ἐπὶ συμβ.] Et haec ex Harpocrate sumpta sunt. Küst. Posuerunt autem Harpocr. et Photius post ἦσαν δὲ ὡς in v. Ὀμηρεῖοντας. 12. συμβάσει] συμβάσει A. V. Photius et Harpocr. ὀμηρῶσαι] Scribe ὀμηρῶσαι, ut habet Harpocratio. Confer Hesych. vv. Ὀμηρεῖν et Ὀμηρεῖ. Küst. ὀμηρῶσαι Harpocr. optimi libri cum Pal. et Photius. 15. ὀμολογημένων] ὀμολογουμένων Phot. et Harpocr. Idem sub fine φησὶ. 17. Ὀμηρος] De Homero vide Historiam nostram Criticam Homeri, ante plures annos a nobis editam, quam incudi aliquando reddemus, et haud paulo auctiorem in lucem denuo emittemus. Küst. 18. Κριθηίδος] νύμφης addit V. γραφῆς B. Mox ἄλλῃ V.
2. Μαίλωνος] Sic recte MS. A. [*V.] cuius loco antea male legebatur Μάρωνος. [Sic E. Μάρωνος B.] Pater enim Homeri dicebatur Maeon: unde princeps ille poetarum Maeonides et Maeonius vates vulgo appellari solet. Küst. Luc. in Encomio Demosthenis (9.) de Homero: Πατέρα δὲ Μαίωνα τὸν Λυδὸν ἢ ποταμὸν καὶ μητέρα Μελανώπην φασίν, ἢ Νύμφην τῶν Ἀρναίων. Alii Μελανώπην. Vid. ibi de Homero plura. Reines. Μητίου] Μυτίου B. Μυτίου E. *V. Med. Μέλιτος Wassenbergh. in Schol. Hom. p. 3. 4. ἡ τοῦ γένους τάξις] Stemma Homericum fide Pherecydis similiumque testium firmatum proposuit et excussit Lobeckius Aglaoph. p. 323. sq. 7. Λρῆς] Λωρῶν Prolegg. Schol. Ven. 8. Ἰδμονίδης] Sic rescripsi auctoritate MStorum Parib. [et *V.] In prioribus enim edit. [et E.] legitur Ἰαμονίδης, quod corruptum esse puto. Küst. Deinde scribebatur Φιλοτέρπης: item Εὐεπούς. 11. ἐς Σμύρῳ] ἐν Σμύρῳ A. V. 12. Μνησιγένους] Id est, Μέλισιγένους. 13. πατρίδα ἀμφίβολος] Vid. Gell. III, 14. Aelian. V. H. XIII, 22. Syrum facit Meleager Gadarensis ap. Athen. IV. p. 157. Reines. 16. οἱ δὲ Ἰήτην] Hae tres voces desunt in prioribus edit., quas ex MSS. revocavi. Ceterum de controversia, quae inter veteres de patria Homeri intercedebat, omnino legendus est Leo Allat. in libro De Patria Homeri: qui prolixo de hoc argumento agit. Küst. 17. χωρίας] χωρίον reposui cum A. qui οἱ δὲ Ἀιγύπτιον post Ἀθηναῖον, et mox οἱ δὲ Κνωσσίων post Κύπριον inserit. Κεγχρεῶν] Κεγχρεῶν *V. Scripsi Κεγχρεῶν, motus potissimum auctoritate Alexandri Aetoli ap. Macrob. V, 22. ἦτ' ἐπὶ Κεγχρεῶν τίμιον οἶκον ἔχει. Ubi non displicet quidem Κεγχρεῶν (v. Capellm. p. 82.), sed tutius videtur nomen vici Κεγχρεῶν praeter licentiam usurpatum. Huic autem consentaneum est ut vocibus transpositis legamus, οἱ δὲ Λυδὸν ἀπὸ χωρίου Κεγχρεῶν. 18. Κύπριον] Pausan. in Phoc. c. 24. ibique Euclii vatis Cyprii de Homeri ortu carmen. Reines.

ricos recitabant, alii vero tradunt sic appellatam esse familiam Chiorum, quae nomen a poeta Homero acceperit. alii vero aiunt eos errare, qui ita sentiant. ab obsidibus enim hos ita nominatos tradunt. cum enim Chiorum uxores in Bacchanalibus aliquando furore correptae cum maritis manus consererent, sponsos et sponsas sibi mutuo obsides dederunt, itaque pugnare desierunt: quorum posteros Homeridas dictos esse. Ὀμηρίδω. Verbis Homeri utor. Ὀμηρον. Apud Thucydidem sic vocatur pignus, quod pacis firmandae causa ex foedere datur. Aelianus: Ille vero surripit tintinnabulum, idque amicitiae tesseram et pignus primum sodali suo affert. Ὀμηροὶ vero dicuntur obsides, qui sunt foederis pignus. ὀμηρῶσαι est enim pacisci. Theopompus vero dicit ὀμηρεῖν apud veteres significare sequi. unde eos, qui pro confirmatione foederis dantur, obsides vocari aiunt. Ὀμηρος. Homerus poeta, Meletidis fluvii

Smyrnaei, et Critheidis; vel ut alii, Apollinis et Calliope Musae filius; vel ut Charax historicus tradit, Maeonis aut Metii et Eumetidis matris. ut alii, filius Telemachi, qui patrem habuit Ulixem, et Polycastae Nestoris filiae. est autem series generis Homericus haec secundum Characem historicum: Aethusae Thraciae mulieris filius fuit Linus; huius Pierus; huius Oeager; huius Orpheus; huius Dres; huius Euclees; huius Idmonides; huius Philoterpes; huius Euphemus; huius Epiphraides; huius Melanopus; huius Apelles; huius Maeo, qui cum Amazonibus Smyrnam venit, et ducta uxore Eumetide, Euepis Mnesigenis filii filia, procreavit Homerum. eodem autem modo de patria eius ambigitur; quod propter ingenii magnitudinem mortalis fuisse vix credebatur. nam alii dixerunt fuisse Smyrnaeum; alii Chium; alii Colophonium; alii Ieten; alii Cumanum; alii Troianum. ex regione Cenchreorum; alii Lydum; alii Atheniensem;

μίνιον· οἱ δὲ Κνωσσιον· οἱ δὲ Μυκηναίων· οἱ δὲ Αἰγύπτιον· οἱ δὲ Θεσσαλόν· οἱ δὲ Ἰταλιώτην· οἱ δὲ Λευκαῶν· οἱ δὲ Γρύνιον· οἱ δὲ Ῥωμαίων· οἱ δὲ Ῥόδιον. καὶ προσηγορεύετα μὲν κυρίως Μελησιγενής· καὶ γὰρ ἐτέχθη παρὰ τῷ Μέλῃτι ποταμῷ κατὰ τοὺς Σμυρναίων αὐτὸν γενεαλογοῦντας. ἐκλήθη δὲ Ὀμηρος, διὰ τὸ πολέμου ἐνισταμένου Σμυρναίοις πρὸς Κολοφωνίους ὄμηρον δοθῆναι· ἢ ὅτι βουλευομένων Σμυρναίων δαιμονία τινὶ ἐνεργεία φθέγγασθαι, καὶ συμβουλευῆσαι ἐκκλησιάζουσι περὶ τοῦ πολέμου. καὶ γέγονε δὲ πρὸ τοῦ τεθῆναι τὴν πρώτην Ὀλυμπιάδα, πρὸ ἐνιαυτῶν νζ'. Παρφύριος δὲ ἐν τῇ Φιλοσόφῳ Ἱστορίᾳ πρὸ ρλβ' φησίν. ἐτέθη δὲ αὕτη μετὰ τὴν Τροίαν ἄλωσιν ἐνιαυτοῖς ὕστερον νζ'. τινὲς δὲ μετὰ ρε' μόνους ἐνιαυτοὺς τῆς Ἰλίου ἀλώσεως τετέχθαι ἴστο-

ροῦσιν Ὀμηρον· ὁ δὲ ῥηθεὶς Πορφύριος μετὰ σοφ. γήμας δ' ἐν Χίῳ Ἀρσιφόνην, τὴν Γνώτορος τοῦ Κυμαίου θυγατέρα, ἔσχεν υἱεὶς δύο καὶ θυγατέρα· ἦν ἔγγραμμα Στασίνοσ ὁ Κύπριος. οἱ δὲ υἱεὶς Ἐρίφων καὶ Θεόλαος. ποιήματα δὲ αὐτοῦ ἀναμφίλεκτα Ἰλιάσ καὶ Ὀδύσσεια. ἔγραψε δὲ τὴν Ἰλιάδα, οὐχ ἅμα, οὐδὲ κατὰ τὸ συνεχές, καθάπερ σύγκειται, ἀλλ' αὐτὸς μὲν ἐκάστην ῥαψωδίαν γράψας καὶ ἐπιδειξάμενος τῷ περινοστέιν τὰς πόλεις τροφῆς ἔνεκεν ἀπέλιπεν. ὕστερον δὲ συνετέθη καὶ συνετάθη ὑπὸ πολλῶν, καὶ μάλιστα ὑπὸ Πεισιστράτεω, τοῦ τῶν Ἀθηναίων τυράννου. ἀναφέρεται δὲ εἰς αὐτὸν καὶ ἄλλα τινὰ ποιήματα· Ἀμαζονία, Ἰλιάσ μικρά, Νόστοι, Ἐπικηλίδες, Ἡθιέπακτος, ἦτοι Ἰαμβοί, 688 Μυνοβατραχομαχία, Ἀραχνομαχία, Γερανομαχία,

3. Γρύνιον] Sic melius MS. A. [V.] quam MSS. B. et C. et priores editi. [et E.] quae habent Γρύνιον. Küst. Ita legi debere vidit Iac. Gronovius in praef. Thes. Ant. Gr. T. X. p. 23. Leonem Allatium, cui haec emendatio in mentem non venerat, reprehendens. Hemst. Γρύνιον item con. Beinesius. Ῥωμαίων] καὶ Ῥωμ. A. 7. διὰ τῷ] διὰ τοῦ C. 8. ὄμηρον] ὄμηρος C. διὰ τὸ] ὅτι A. V. C. διὰ om. B. E. Med. 9. φθέγγασθαι om. C. Mox τοῦ om. V. C. 11. γέγονε δὲ πρὸ τοῦ τ.] De aetate Homerici vide quae disputat Salmasius in Solinum p. 608. edit. Ultraject. Küst. καὶ γέγονε A. V. C. 13. ρλ'] ρλβ' A. B. V. C. ac disertè *V. ἑκατὸν τριάκοντα δύο. 14. ἐνιαυτοῖς ὕστερον νζ'] In MSS. Paris. pro νζ'. legitur νζ'. i. e. CDVII. Küst. Sic B. V. E. ρε'] ρε' μόνους dedi cum A. 15. τετέχθαι] τετάχθαι C.

3. Θυγατέρα] Θυγατέρας V. C. 4. Ἐρίφων] Ἐδρυφῶν appellatur in Τέρπανδρος. Hemst. Recte quidem. 8. ἐκάστην ῥαψωδίαν] ἐκάστης ῥαψωδίας *V. C. hic omisso γράψας. ἐπιδειξας ἐν] ἐπιδειξάμενος A. V. C. ἐν om. E. Med. 10. ὕστερον δὲ συνετέθη καὶ συνετ.] Vide omnino Leonem Allat. De Patria Homerici c. 5. qui fuse de hoc argumento agit. Küst. 11. τοῦ τῶν] τῶν om. A. 13. Ἀμαζονία] Ἀμαζόνια non recte Welckerus: qui quas conjecturas de hoc poemate proposuit, eas videre licet in huius libro der epische Cyclicus p. 313—21. Ἰλιάσ μικρά] Alii tamen Leschi poema hoc tribuunt, ut Scholiasta Pindari Nem. VI, 86. et Eusebius in Cronico. Alii vero simpliciter Ἰλιάδα μικρὰν citant, absque ullo nomine scriptoris, quippe quem incertum putarent. Aristoteles de Poetica p. 251. edit. Sylburg. Ὅ τὰ Κυπριακά ποιήσας καὶ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα. Clemens Alexandrinus Strom. lib. I. p. 286. Νῦξ μὲν ἔην, φησὶν ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκώς, μεσάτα, etc. Pausanias in Phocicis p. 659. τοῦτων ἐν Ἰλιάδι καλουμένη Μικρὰ μόνος ἐστὶ τὸ ὄνομα τῆς Ἀθηναίας. Idem in Laconicis sub finem: Μαχάονα δὲ ὑπὸ Ἐδρυφῶλου τοῦ Τηλέφου τελευτήσασ φησὶν ὁ τὰ ἔπη ποιήσας τὴν μικρὰν Ἰλιάδα. Scholiastes Aristoph. Equ. 1053. Ὅ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκώς etc. Eustathius in II. β. p. 285. Ὅτι ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα γράψας Ἱστορεῖ, μηδὲ κενθῆναι σνήθως τὸν Ἀίαντα. Idem in II. ε. p. 1187. Ὅ δὲ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα γράψας φησὶ τὸν Ἀχιλλεῖα ἐκ Τηλέφου τοῦ Μυσοῦ ἀναξυγγύοντα προσορμισθῆναι ἐκεί. γράψας γὰρ οὕτω etc. Scholiastes Lycophronis in v. 783. Φησὶν ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα γράψας, τὸν Ὀδυσσεῖα τρωθῆναι ὑπὸ Θεάντοσ. Idem tamen in v. 1263. Leschem poematis Astinus auctorem laudat. Küst. 14. Ἐπικηλίδες] Unde poema hoc ita dictum fuerit, clare docet Athenaeus lib. II. p. 65. his verbis: Ὅτι τὸ εἰς Ὀμηρον ἀναπερσόμενον ἐπύλλιον, ἐπιγραφόμενον Ἐπικηλίδες, ἔτυχε ταύτης τῆς προσηγορίας διὰ τὸ τὸν Ὀμηρον ἔδοντα αὐτὸ τοῖς παισὶ κίχλασ δῶρον λαμβάνειν, Ἱστορεῖ Μέναικος. Eiusdem poematis alibi quoque mentionem facit Athenaeus, nimirum lib. XIV. c. 9. p. 639. Küst. Ἐπικηλίδες V. Sed ἐπικηλίδες C. Ἡθιέπακτος] Paulo inferius hoc ipsum poema Ἐπταπάκτιον appellatur. Sed verum eius nomen fuisse Ἐπταεπάκτιον existimat Bentleius in Dissertatione ad Malelam p. 63. quem vide. Küst. Ἐπταεπάκτος Toupius II. p. 578. (cuius orationem vide sub glossa priore) probante Welckero l. I. p. 413. qui gl. Ἐπταεπάκτος satis habuit excitasse. Carmen Αἰετῶν Ἐπταεπάκτος Hermannus contendit cum simili quodam argumento Simonidis ut videtur Amorgini, quod tetigit Aristophanes Nub. 1360. Toupius sequitur etiam Heynius in Procli Chrestomath. post Hephaest. p. 470. 15. Βατραχομομαχία] βατραχομαχία μυνοβατραχομαχία A. B. V. C. Hoc reposni, quod inferiore loco (p. 686. Küst.) confirmatur.

alii Ithacensem; alii Cyprium; alii Salaminium; alii Cnossium; alii Mycenaeum; alii Aegyptium; alii Thessalum; alii Italum; alii Lucanum; alii Grýnium; alii Romanum; alii Rhodium. et nomine quidem proprio vocabatur Melesigenes. nam natus est iuxta Meletem fluvium, secundum eos, qui Smyrnaeum genere fuisse tradunt. vocatus autem Homerus, quod in bello Smyrnaeorum cum Colophonis obses hosti datus fuisset; vel quod consultantibus Smyrnaeis divino quodam afflatu oraculum ediderit, iisque de bello deliberantibus utile consilium dederit. vixit autem annis ante primam Olympiadem LV. vel, ut Porphyrius in Historia Philosophorum auctor est, annis CXXXII. incidit autem prima Olympias in annum CDVII. post excidium Troiae. quidam vero tradunt Homerum natum esse annis tantum CLX.

post Ilii excidium; ut tamen Porphyrius ante dictus refert, annis CGLXXV. ducta vero uxore in Chio Aresiphone, Gnotoria Cumani filia, duos suscepit filios, et filiam, quam Stasinus Cyprius duxit uxorem. filii eius fuerunt Eriphon et Theolaus. poemata eius, quae a nemine in dubium vocantur, sunt Ilias et Odyssea. scripsit autem Iliadem non simul, neque continas serie, quemadmodum nunc est composita; sed ipse singulos libros a se scriptos recitavit in urbibus, quas victus quaerendi gratia obibat, et reliquit. postea vero compositi et in ordinem redacti sunt a multis; praecipue vero a Pisistrato, Atheniensium tyranno. eidem etiam alia quaedam poemata tribuuntur. Amazonia, Ilias minor, Nosti, Epicichlides, Ethiepatius, sive Iambi, Barbarum et murium pugna, Araneorum pugna, Gruum cer-

Κεραμῖς, Ἀμφιαράου ἐξέλασις, Παίχρια, Σικελίας ἄλωσις, Ἐπιθαλάμια, Κύκλος, Ὕμνοι, Κύπρια. γηραιὸς δὲ τελευτήσας, ἐν τῇ νήσῳ, τῇ Ἴω τέθνηται, τυφλὸς ἐκ παιδῶν γεγονώς· τὸ δὲ ἀληθές, ὅτι οὐκ ἤσκηθη ἐπιθυμίας, ἢ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἀρχεται· δ σίν, ὡς ὁ ποιητὴς ὄρων τὴν σωφροσύνην οἰκειοτάτην ἀρετὴν οὖσαν καὶ πρώτην τοῖς νέοις, ἔτι δὲ ἀρμόττουσαν καὶ καλῶν χορηγῶν οὖσαν, βουλόμενος πάλιν ἐμφῦσαι, αὐτὴν ἀπ' ἀρχῆς καὶ ἐφεξῆς, ἵνα

Ἐνθάδε τὴν ἱερὰν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει

ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα θεῖον Ὀμηρον.

Ὅτι Διοσκορίδης ἐν τοῖς παρ' Ὀμήρου νόμοις φησὶν, ὡς ὁ ποιητὴς ὄρων τὴν σωφροσύνην οἰκειοτάτην ἀρετὴν οὖσαν καὶ πρώτην τοῖς νέοις, ἔτι δὲ ἀρμόττουσαν καὶ καλῶν χορηγῶν οὖσαν, βουλόμενος πάλιν ἐμφῦσαι, αὐτὴν ἀπ' ἀρχῆς καὶ ἐφεξῆς, ἵνα

1. Κεραμῖς] Κεραμῖς C. *V. ἐξέλασις] MS. A. [cum V. C.] habet ἐξέλασις, quam lectionem confirmat Herodotus in Vita Homeri (c. 9.) p. 357. Κατήμενος δὲ ἐν τῷ σκυτεῖ, παριόντων καὶ ἄλλων, τὴν τε ποιήσιν αὐτοῖς ἐπέδεικνυτο, Ἀμφιαρέω τε τὴν ἐξέλασιαν τὴν ἐς Θήβας. Küst. Παίχρια] Hunc titulum temere libro singulari tribui monstrare videtur quod infra extat, καὶ ἄλλα ὅσα παίχρια ἔστιν Ὀμήρου. Σικελίας ἄλωσις] Pearsonus ad oram libri sui recte notaverat, scribendum esse Οἰχάλιας ἄλωσις, i. e. Oechaliae expugnatio. Huius enim poematis nonnulli Homerum faciebant auctorem. Strabo lib. XIV. p. 638. Σάμιος δ' ἦν καὶ Κρεώφυλος, ἐν φασὶ δεξάμενον ξενίᾳ παρὰ Ὀμηρον, λαβεῖν δῶρον τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ποιήματος, ὃ καλοῦσιν Οἰχάλιας ἄλωσιν. Locum hunc Strabonis repetit Eustath. in II. β. p. 350. Porro Ioannes Tzetzes in Allegorica interpretatione Homeri, nondum edita, scripta poetae illius recensens eum de Oechalia quoque scripsisse refert. Ait enim [locus in editione Hermanni desideratur, ubi levis harum rerum notitia p. 37.]: Τρία καὶ δέκα γέγραφε μνημόσυνον βιβλία, Μαρτυρῆν καὶ τὴν Αἰγὰ τε καὶ τῶν Μυῶν τὴν μάχην, Τὴν Ἐπιγόνων μάχην τε γράφει, καὶ Θυβαῖδα, Τὴν Οἰχάλιαν, Κέρκωπας, εἰς τοὺς θεοὺς τε Ὕμνους, Καὶ τοὺς ἑπτὰ ἐπ' Ἀκτίον, καὶ τὸς Ἐπικυκλίδας (γρ. Ἐπικυκλίδας), Καὶ Ἐπιγράμματα πολλὰ, σὺν Νομυρικοῖς τοῖς Ὕμνοις, καὶ τὴν Ὀδύσειαν αὐτὴν μετὰ τῆς Ἰλιάδος. Obiter moneo Allegoricam hanc interpretationem Iliadis ab Ioanne Tzetze scriptam MS. extare Parisiis in Bibliotheca Regia et Oxonii inter codices Baroccianos: eiusque titulum et initium tale esse: Ὑπόθεσις τοῦ Ὀμήρου ἀλληγορηθεῖσα παρὰ Ἰωάννου Γραμματικοῦ τοῦ Τζέτζου, τῇ κραταιοτάτῃ βασίλισσῃ καὶ Ὀμηρικωτάτῃ κυρία Εἰρήνῃ τῇ ἐξ Ἀλαμανῶν. Ἐπεὶ φαιδρὰ πανσέληνη σελήνη σελαςφόρε, οὐκ ἐκ ῥῶν Ἰκαροῦ φαίνουσα λελομένη, ἀλλ' ἐκ πορφύρας τῆς κλειῆς, etc. Sed ut ad institutum redeamus, poema Οἰχάλιας ἄλωσιν quidam Creophylo Samio tribuebant: ut Callimachus in Epigrammate, quod extat apud Strabonem loco laudato, Clemens Alexandrinus Strom. lib. VI. p. 453. (ubi tamen pro Κρεώφυλον male legitur Κλεοφύλον) Photius in Lexico et alii. Confer Bentleium in Dissertatione ad Malelam p. 61. 62. et nos supra in v. Κρεώφυλος. Küst. 2. Κύπρια] Suidas quidem hic Κύπρια Homero assignat: at plerorumque veterum consensu auctor poematis eius incertus est, aliis Hegesiae Salaminio, aliis Stasino Cyprio id tribuentibus: pluribus vero nullum eius auctorem laudantibus, sed simpliciter dicentibus, ὃ τὰ Κύπρια ποιήσας. Photius Cod. CCXXXIX. p. 981. et seq. λέγει δὲ (Πρόκλος) καὶ περὶ τῶν Κυπρίων ποιημάτων, καὶ ὡς οἱ μὲν ταῦτα εἰς Στασίον ἀναφέρουσι Κύπριον· οἱ δὲ ἠγῶσαν τὸν Σαλαμῖνον αὐτοῖς ἐπιγράφουσιν· οἱ δὲ Ὀμηρον· δούνας δὲ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς Στασίῳ καὶ διὰ τὴν αὐτοῦ πατρίδα Κύπρια τὸν πόνον ἐπικληθῆναι. Sed appellationis huius rationem reicit ibidem Proclus. Athenaeus lib. VIII. p. 334. Ὅ τὰ Κύπρια ποιήσας ἔπη, εἴτε Κύπριός τις ἔστιν ἢ Στασίος. Idem lib. XV. p. 682. Ὅ τὰ Κύπρια ἔπη πεποικώς ἠγῶσαν ἢ Στασίος. Pausanias in Laconicis p. 190. Ὅ ποιήσας τὰ ἔπη τὰ Κύπρια, etc. Idem et alibi poema hoc absque nomine auctoris citat. Scholiastes Sophoclis Electr. 157. Ὅ τὰ Κύπρια ποιήσας. Scholiasta Homeri II. π. 140. Ὅ τὰ Κύπρια πεποικώς. Scholiastes Pindari Nem. X. 112. Ὅ γὰρ τὰ Κύπρια συγγράφας φησὶ τὸν Κάστορα ἐν τῇ ὄρῃ κρηφθῆναι ἀφθῆνας ὑπὸ Λυγκίως. Et mox: Παράτιθενται δὲ καὶ τὸν τὰ Κύπρια γράψαντα, οὕτω λέγοντα, etc. Sed his omnibus longe antiquior Herodotus Κυπρίων ἐπῶν mentionem facit II. 117. qui ea Homeri esse expresse negat. Locum hunc Herodoti repetit Eustathius in II. ζ'. p. 643. Scholiastes Lycophronis Cassand. 511. Κύπρια Stasino tribuit: Τὴν δὲ ἱστορίαν τῶν Διοσκουρῶν καὶ Στασίος ὃ τὰ Κύπρια πεποικώς γράφει. Porro apud quosdam scriptores poema istud inscribitur Κυπριακά, non vero Κύπρια: ut apud Aristotelem de Poetica c. XXIII. Clem. Alexandr. ἐν Προρρητικῇ p. 14. et Scholiasten Lycophronis Cassand. 570. Sed cum longe plures scriptores poema istud Κυπρίων nomine appellent, existimem dicta auctorum loca mendo laborare, et pro Κυπριακά in iis rescribendum esse Κύπρια: quod censet etiam Salmasius in Solinum p. 559. edit. Ultrai. quae nota vide. Antequam hinc abeam, moneo Cypria haec Latine olim versa fuisse a Naevio, et nomine Cypriae Illiads ab eo insignita: ut docet Charisius grammaticus libro I. Confer etiam Perizonium in Aelian. V. H. IX. 15. Küst. Naevium dixit, qui Laevius esset appellandus. Ceterum his et similibus Küsteri animadversionibus si liberet subficere, quae copiae recentis aetatis ad ornandam resingendamve materiam praestant, modum annotandi egredieremur. Nos publicas opes ex isto genere breviter significamus aut silentio transigere solemus. 4. τυφλός] τυφλός δὲ V. C. 5. ἀρχεται] ἔρχεται Davisius in Cic. Tusc. V. 39. usus Hesychio Milesio, apud quem haec ipsa extat sententia. 6. διὰ τοῦτο] παρὰ τοῦτο dedi cum A. Mox ἐκλήθη V. C. pro ἱστορήθη. τότε] τότε B. E. 7. ἐλεγείον] Improperie Noster inscriptionem versibus heroicis constantem ἐλεγείον vocat: cum sic proprie dici soleat carmen versu hexametro et pentametro constans. Küst. 8. Ἰγῶν] ποιητῶν C. χρόνῳ si probum est, nova ratione dictum de posteriore aevo. Sed ὄστρον χρόνῳ πολλῷ recte Herod. V. Hom. 36.
1. Ἐνθάδε] Epigr. adesp. D. Anthol. Pal. VII. 3. Mox ἱερὴν C. recte. 3. ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα] Plutarch. de Exilio [p. 605. A.]: τὸ ἱερὸν καὶ δαιμόνιον ἐν Μούσαις πνεῦμα, Φρυγίας κοσμήτορα μάχας, Ὀμηρον. Reines. 4. Ὅτι Διοσκορίδης ἐν τοῖς παρ' Ὀμ. — τὰς μαγειρικὰς μαγγανείας] Haec omnia sumpta sunt ex Athenaei Dipnosoph. lib. I. ut Pearsonus etiam observaverat. Vide libri istius p. 8. et 9. Küst. Consentit ita cum Athenaeo, ut appareat tamen Suidam suo sibi scriptore usum fuisse. Ceterum compendiarie codd. V. C. narratio persuadet olim librorum hand exiguum fuisse dissensum. Διοσκορίδης A. V. Ὀμήρου] Ὀμήρου V. 6. ἀρετῶν] ἀρετῆν A. V. *et (qui οἰκειότητα) C. cum Ath. πρώτων . . . ἔτι δὲ . . . καὶ καλῶν — πρὸς ἀλλήλους om. V. C. 7. ἀρμόττουσαν] ἀρμόζουσαν C. V. καλῶν] πάντων τῶν καλῶν Ath. Qui mox βουλόμενος πᾶσιν αὐτῆν

tamen, Ceramis, Amphiarai expeditio, Ludicra, Siciliae expugnatio, Epithalamia, Cyclos, Hymni, Cypria. abiit autem senex, et in insula Io sepultus est, cum a nativitate caecus fuisset. at vera causa, quare dictus fuerit coecus, haec est, quod non fuerit victus a cupiditate, quae per oculos in animum intrat.

Ietae autem sepulcro longo post tempore hoc elogium inscripserunt: Hic terra tegit sacrum caput Homeri, qui viros heroes carminibus suis celebravit. — Dioscorides in Homericis Legibus ait, Poetam, cum videret temperantiam in iuvenibus virtutem esse primariam et aetati illi maxime convenientem, quaeque ho-

τὴν σχολὴν καὶ τὸν ζῆλον ἐν τοῖς καλοῖς ἔργοις ἀνα-
λίσκωσι, καὶ ὧσιν εὐεργετικοὶ καὶ κοινῶς πρὸς ἀλ-
λήλους, εὐτελῆ κατασκεύασε πᾶσι τὸν βίον καὶ αὐ-
τάρκην, λογιζόμενος τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰς ἡδονὰς
ἰσχυροτάτας γίνεσθαι καὶ πρώτας, ἔτι τε καὶ ἐμφύ-
τους οὐσας περὶ ἐδωδὴν καὶ πόσιν· τοὺς δὲ διαμε-
μνηκότας ἐν ταῖς εὐτελείαις, εὐτάκτους καὶ περὶ
τὸν ἄλλον βίον γινομένους ἐγκρατεῖς. ἐφ' ᾧ καὶ
ἀπλῆν ἀποδέδωκε τὴν δίαίταν πᾶσι, καὶ τὴν αὐτὴν
ὁμοίως βασιλευσὶ τε καὶ ἰδιώταις, λέγων·

Παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν·

686

ἵτιον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν
ἀείρας,

καὶ τούτων ὀπτῶν, καὶ ὡς ἐπιτοπολὺ βοείων. παρὰ 15
δὲ ταῦτα οὔτε ἐν ἐορταῖς οὔτ' ἐν γάμοις οὔτ' ἐν ἄλλῃ
συνόδῳ παρατίθησιν οὐδὲν· καίτοι πολλὰκις τὸν
Ἀγαμέμνονα ποιήσας δειπνίζοντα τοὺς ἀρίστους,
Μενέλαον δὲ τοὺς Ἑρμιόνης γάμους ποιοῦντα καὶ
τοῦ υἱοῦ καὶ τῆς θυγατρὸς· καὶ τοῦ Τηλεράχου 20
τραπέζας. καὶ τοὺς μνηστῆρας, ὕβριστὰς ὄντας
πρὸς αὐτὸν παραγενομένου,

Νῶτα βοὸς παρέθηκεν ἀείρας
ὄπτ', ἐν χερσὶν ἐλών, τὰ δ' αἰ γέρα παρέθε-
σαν αὐτῷ.

οὐ γὰρ θρία καὶ κἀνδύλον καὶ ἄμηντας μελίπηκτά
τε τοῖς βασιλευσὶν ἐξαιρετὰ παρατίθησιν Ὀμηρος,
ἀλλὰ ἀφ' ὧν εὐ ἔξειν ἔμελλον τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυ-
χὴν. καὶ Αἴαντα μετὰ τὴν μονομαχίαν νώτοισι γέ-
ραιρεν ὁ Ἀγαμέμνων, καὶ Νέστορι γηραιῷ ὄντι
κρέας ὀπτῶν βοὸς δίδωσι, καὶ Ἀλκίνοῦ δέ, τρυφερὸν
10 ἤρημένῳ βίον· σπουδάζων ἡμᾶς ἀποστήσαι τῶν
ἀτάκτων ἐπιθυμιῶν. καὶ Νέστορα δὲ ποιεῖ παρὰ
τῇ θαλάσῃ τῷ Ποσειδῶνι κεχαρισμένην τινὰ θυ-
σίαν ἐπιτελοῦντα, καὶ πολλοὺς ἔχοντα, τάδε παρα-
κελευόμενον·

Ἄλλ' ἄγ', ὁ μὲν παδίωνδ' ἐπὶ βοῦν ἴτω·

καὶ τὰ ἐξῆς. καὶ Ἀλκίνοους δὲ τοὺς τρυφερωτάτους
ἐστιῶν Φαίακας, καὶ τὸν Ὀδυσσεᾶ ξενίζων, ἐπιδει-
κνύμενος αὐτῷ τὴν τοῦ κήπου κατασκευὴν καὶ τῆς
οἰκίας καὶ τὸν αὐτοῦ βίον, τοιαύτας παρατίθεται
καὶ πρὸς ἡδονὰς ἀνειμένους, οὔτε ἰχθύας ἐσθίοντας

2. κοινωνικοὶ] κοινῶν B. E. Edd. ante Küst. quem sequitur in Athenaeo Dind. κοῖνοι Athenaei libri cum A. 3. πᾶσι . . τὰς ἡδονὰς — ἔτι τε καὶ om. V. C. καὶ ante πρώτας om. A. 5. καὶ πρώτας — οὐσας om. Athen. Malim, καὶ πρώτας, ἅτε καὶ ἐμφύ. οὐσας. ἐμφύτους εἶναι περὶ ἐδωδὴν C. ἐμφύσεις εἶναι ut videtur *V. 6. ἐδωδὴν] ἡδονὴν A. τοὺς δὲ — ἐγκρατεῖς om. V. C. 7. ἐν ταῖς εὐτελείαις] ἐν εὐτελείᾳ Athen. Idem γίνεσθαι pro γινομένους. 8. ἐφ' ᾧ καὶ om. A. ἀπλῆν οὐκ ἀπέδωκε Athen. ἀπέδωκε C. 9. πᾶσι, καὶ τὴν αὐτὴν ὁμοίως] καὶ τὴν αὐτὴν πᾶσι V. C. 10. λέγων] Haec usque ad πάροδον αὐτῶν desunt Athen. Menelai tamen ille mentionem infra posuit, ac sententiam verborum καὶ τούτων . . . οὐδὲν breviter expressit. 11. Παρὰ δὲ] Od. ἡ. 174—76. ξεστὴν] ξεστὴν B. Med. ἐτάνυσσε Med. 16. ἐορτῇ A. οὐδὲ ἐν ἑτέροις *V. οὔτε ἐν. — οὐδὲν] οὐδὲν ἕτερον παρατίθησιν V. C. 18. ἀρίστους] ἀριστέως Porsonus. Repugnat tamen etiam v. Δειπνίζω. 19. Μενέλαός τε — ποιῆται] Μενέλαος δὲ — ποιοῦντα recepi cum V. C. καὶ τοῦ — θυγατρὸς] Expectabamus, τῆς θυγατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ. Athenaeus, Μενέλαος δὲ τοὺς τῶν παίδων γάμους ποιοῦν.
1. Νῶτα βοὸς παρέθ.] Homer. Odys. δ. 65. 66. Καὶ σφιν νῶτα βοὸς παρὰ πίονα θῆκεν ὄπτ', ἐν χερσὶν ἐλών, τὰ δ' αἰ γέρα πάροδον αὐτῷ. Sic etiam apud Suidam scribendum est. Küst. παρέθηκεν profectum ab oratione Athenaei. παρέθηκεν — ἀπ' αὐτῷ] φασὶ (h. e. φησὶ) παραθεῖναι V. C. γέρα post τὰ αἰ supplevit A. 4. θρία] θρία B. E. Med. Mox κἀνδύλον B. κἀνδύλον Ath. τοῖς βασ. — Ὀμηρος om. V. C. item mox ἔμελλον. 7. νώτοισι γέραιρεν] Ex Il. ἡ. 321. Huc retrahendum quod sequitur βοὸς: Athenaeus isto quidem loco βοῶν. 8. τῷ Νέστορι] τῷ delevi cum Ath. et V. C. Hi mox omittunt γηραιῷ ὄντι — et σπουδάζων usque ad καὶ τὸν Ὀδυσσεᾶ: quae aliter conformavit Athenaeus. 9. Ἀλκίνοῦ] Ἀλκινόῳ V. Ἀλκίνοους C. qui mox ἤρημένος. 11. καὶ Νέστορα δὲ ποιεῖ παρὰ τῇ θαλ.] Loci huius sensus est prorsus mutilus, quem ex Athenaeo supplebis. Küst. 15. Ἄλλ' ἄγ'] Od. ἡ. 421. 17. ἐστιῶν — Ὀδυσσεᾶ] Haec A. post κατασκευὴν posuit. ξενίζων] καὶ τοὺς τρυφερωτάτους ξενίζων V. C. 18. αὐτῷ] αὐτοῖς V. C. κατασκευὴν — τοιαύτας] κατασκευὴν, ἐστιῶν Φαίακας, τοιαύτας V. C. 19. αὐτοῦ Med. 20. μνηστῆρας, ὕβριστὰς ὄντας καὶ] ὕβριστὰς μνηστῆρας V. C. qui infra om. περιελών — μαγγανείας. In fine μαγγανείας Med.

nesta omnia suppeditaret, cumque eam ab initio et deinceps animis illorum inserere vellet, ut omne otium et studium in rebus honestis consumerent, essentque benefici, et mutuis officiis sese iuvarent: victum vilem et paratu facilem omnibus tribuisse, reputantem cupiditates illas et voluptates, quae in cibo et potu versantur, esse vehementissimas et primas hominumque animis natura insitas; illos vero qui frugalitati semper studuissent, in reliqua etiam vita moderatos et continentis esse. quare simplicem victum omnibus tribuit, eundemque regibus pariter ac privatis, dicens: *Dolatam vero proposuit mensam, verecunda autem proma conda panem apposuit; structor vero carniū patinās.* carniū nempe assatarum, earumque plerumque bubularum. praeter haec vero neque in diebus festis neque in nuptiis neque in alio conventu quicquam aliud apponit; quamvis saepe faciat Agamemnonem convivio excipientem Graecorum principes. Menelaus etiam celebrat nuptias Hermiones filiae,

itemque filii. cum autem Telemachus ad eum venisset, ei *Terga bovis apposuit assa, manibus suis ea capiens, quae ipse ut eximia apposita erant.* haud enim thria vel candylon vel ametas mellitasve placetas regibus prae ceteris ut eximia apponit Homerus, sed talia, quae et corpori et animo vigorem datura essent. et Aiace post certamen singulare Agamemno tergo bubulo donat. Nestori quoque seni, et Alcinoo laute et delicate viventi, carnem bubulam assam apponit: ab immoderatis nimirum cupiditatibus nos abducere studens. Nestorem etiam, cum iuxta mare sacrificium Neptuno faceret, ministerio Ilierozum utentem facit, etiamsi multos haberet alios. ubi ait: *Sed age, alius quidem in campum ad bovem eat,* etc. Alcinoos etiam Phaeacibus, deliciarum amantissimis, epulum praebens, et Ulixi, quem hospitio exceperat, hortos et domum victusque sui rationem ostendens, tales apponit dapes. adhaec procos, homines petulantes et voluptatibus maxime deditos, nec pisces facit

ποιεῖ οὔτε ὄρνιθας οὔτε μελίπηκτα, περιελών παντὶ
σθένει τὰς μαγειρικὰς μαγγανείας.

Ὅτι Ὅμηρος πηρὸς ὧν τὰς ὄψεις περιενόστει,
καὶ ἀφίκετο εἰς Γλαῦκον ποιμένα. ὁ δὲ πρὸς τὸν
ἴδιον δεσπότην αὐτὸν ἤγαγεν. ὁ δὲ ἰδὼν αὐτὸν δε- 5
ξιὸν καὶ πολλῶν ἔμπειρον, πείθει αὐτὸν ἀντήθει
μένειν, καὶ τῶν παιδῶν ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι. ὁ δὲ
ἔπρασσε φάυτα, καὶ τοὺς Κέρκωπας, καὶ τὴν Μυο-
βατραχομαχίαν, καὶ Ψαρομαχίαν, καὶ Ἑπταπάκτιον,
καὶ Ἐπικηλίδας, καὶ ἄλλα ὅσα παλινγία ἐστὶν Ὅμη- 10
ρου, ἐποίησε παρὰ τῷ Χίῳ ἐν Βολισσῶ. εἶτα ἀφί-
κετο εἰς Σάμον, καὶ εἶρε γυναῖκα Κουροτρόφῃ θύ-
ουσαν, καὶ λέγει τὰ ἔπη τάδε·

Κλῦθί μοι εὐχομένῃ, Κουροτρόφε· δὸς δὲ
γυναῖκα 15

τήνδε νέων μὲν ἀνήνασθαι φιλότητα καὶ
εὐνήν·

ἢ δ' ἐπιτερέσθω πολιοκροτάφοισι γέρουσιν,
ὧν οὐραὶ μὲν ἀπήμβλυνται, θυμὸς δὲ με-
νοιᾶ. 20

ἐπεὶ δὲ ἤκεν εἰς τὴν φρήτραν, ἔνθα ἐδαινυντο, πῦρ
ἀνέκαυσαν. ὁ δὲ Ὅμηρος εἶπεν·

Ἄνδρὸς μὲν παῖδες στέφανος· πύργοι δὲ 687
πόλιος.

ἵπποι δ' ἐν πεδίῳ κόσμος· νῆες δὲ θαλάσσης.
χρήματα δ' αὖξει οἶκον· ἀτὰρ γεραροὶ, βασι-
λῆες,

ἤμενοι εἰν ἀγορῇ, κόσμος τ' ἄλλοισιν ὄρασθαι.
Λιθομένον δὲ πυρὸς γεραρωτέρου οἶκος ἰδέ-
σθαι.

Ὁ αὐτὸς Ὅμηρος μέλλων πλεῖν, καὶ τῶν ναυτῶν
δεξαμένων αὐτὸν, ἐμβὰς εἰς τὴν ναῦν ἔφη τὰ ἔπη
ταῦτα·

Κλῦθι Ποσειδάων μεγαλοσθενές, ἐννοσίγαιε,
εἶρουχόρου μεδέων ἠδὲ ξανθοῦ Ἑλικῶνος,
δὸς δ' οὐρὸν καλὸν καὶ ἀπήμονα νόστον ἀρε-
σθαι

ναύταις, οἳ νηὸς πομποὶ ἠδ' ἀρχοὶ ἔασι.

δὸς δ' ἐς ὑπῶρειαν ὑψικρήμοιο Μίμαντος
αἰδοίων μετελθόντα βροτῶν ὀσίων τε κυ-
ρῆσαι·

φῶτ' ἀ τε τισαμην, ὃς ἐμὸν νόρον ἠπεροπέυσας
ᾠδύσατο Ζῆνα ξένιον ξενίην τε τράπεζαν.

Ὁ αὐτὸς ἐπιτυχῶν τισὶ μέλλουσι πλεῖν εἰς Χίον,

3. Ὅτι Ὅμηρος πηρὸς ὧν τὰς ὄψεις περιεν.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sumptā sunt ex Vita Homeri, quae Herodoto vulgo tribuitur, et una cum scriptore illo excudī solet. Küst. Temere haec Suidas ordine mutato constipavit. πη-
ρὸς] πονηρὸς V. C. et E m. pr. 4. πρὸς] εἰς, tali scriptore haud indignum, revocavi cum A. V. E. C. (Med. male Gaisf. addit)
5. αὐτὸν ἤγαγεν] ἀπήγαγεν V. C. 6. Βατραχομομαχίαν Herod. c. 24. omissis καὶ Ψαρομαχίαν καὶ Ἑπτ. 9. Ἑπταπά-
κτιον] Supra poema hoc vocatur Ἐπίπακτος, ubi vide quae notavimus. Küst. Mox iterum Ἐπικηλίδας V. καὶ ἄλλα Herod.
10. ἐστὶν Ὅμηρος] Ὅμηρος ἐστὶν V. C. ἐστὶν Ὅμηρος Herod. Itaque genitivum ascivi. 11. ἐν Βολισσῶ] Ἐμβολισσῶ B. V. E.
C. Med. ἀφίκετο εἰς Σάμον] Sic recte MSS. Paris. itemque editio Mediol. At edit. Aldina, Basil. et Genev. male εἰς
γάμον: quod Wolfius et Portus, nullam mendi huius suspicionem habentes, bona fide verterunt, Venit ad nuptias. Küst.
14. Κλῦθί μοι] Hinc omnia usque ad v. Οὐρανία αἰξ̄ ipsam om. V. Monuit porro Gronovius: „ac postremum folium litterae
O est paulo magis attritum.” 16. νέων] νέων μὲν A. νέων μὲν ἀνήνασθαι ex Herodoto reposui. ἀπηνήνασθαι] Sic recte
MS. A. [et C.] itemque Herodotus in Vita Homeri. At priores edit. ἀπηνήνασθαι: quod metrum versus aspernatur. Küst.
ἀπηνήνασθαι B. E. 19. ὧν οὐραὶ μὲν ἀπήμβλ.] Pro οὐραὶ Herodotus c. 30. habet ὄρη: uti etiam hic apud Suidam scribendum
est. Küst. Lusit in istis detorquendis acumen grammaticorum: nam οὐραὶ etiam Eustathius, ἰσχύς Athenaeus. 21. φρή-
τραν Edd.
1. στέφανοι] στέφανος A. C. στέφανος παῖδες Herod. πόλιος Med. 3. νῆες δ' ἐν θαλάσῃ] Metri causa scribendum est, νῆες
δὲ θαλάσσης: ut legitur apud Herodotum. Küst. θαλάσσης A. B. E. C. 4. χρήματα δ'] δ' om. A. C. Dein Herod. οἶκον ἀέ-
ξει. Mox εἰν om. A. C. ἐν E. 9. καὶ τῶν ν. δ. ἄ. om. C. 12. Ποσειδάων Herod. 13. εἶρουχόρου Med. 14. νόστον
ἀρεσθαι] Herodotus rectius, νόστον ἰδέσθαι. Küst. αἰρέσθαι C. 16. ναύταις] ναῦτ' B. E. Med. οἳ] ἢ C. 17. ὑψι-
κρήμοιο] ὑψικρήμοιο C. 18. αἰδοίων μετελθόντα] Herodotus αἰδοίων μ' ἐλθόντα. Sic etiam apud Suidam scribendum
est. Küst. αἰδοίων A. Deinde Herod. ὀσίων γε. 20. τισαμην] λιτσαμην C. et mox ἠπεροπέυσας: 21. ᾠδύσατο] ᾠδύ-
σατο δὲ A. ξενίην τε τράπεζαν] ξενίοιο Διὸς σέβας ὑψιμέδοντος B. E. Mox τράπεζην Herod.

edentes, neque aves aut placentas mellitas: ut omnia gulae ir-
ritamenta aboleret. — Homerus cum coecus regiones obiret, ad
Glaucum pastorem venit, qui eum ad dominum suum deduxit.
ille autem videns eum optimo ingenio praeditum esse et doctum,
persuasit ei, ut secum maneret, liberorumque suorum curam
gereret. is igitur cum hoc faceret, Cercopes, et Murium rana-
rumque pugnam, et Sturnorum pugnam, et Heptapactium, et
Epicichlidas, et alia quaecumque sunt Homeri ludicra, apud
Chium illum Bolissi composuit. deinde Samum venit: ubi cum
invenisset mulierem Apollini Curotropho sacrificantem, hos ver-
sus pronuntiavit: *Audi me precantem, Apollo Curotrophe: da
ut mulier ista iuvenum aspernetur amorem et noctes, delectetur
vero senibus, quibus cana sunt tempora, et quorum cau-
dae quidem hebetatae sunt, animus tamen vigoris plenus sit.*

Ut autem in aedes venit, ubi curiales convivabantur, ignem ac-
cenderunt. Homerus igitur dixit: *Liberi sunt corona viri;
turres, urbis. equi sunt ornamentum campi; naves autem
maris. opes augent domum; at venerandi reges, sedentes in
concione, ac decus spectantibus. igne vero ardente domus est
pulchrior aspectu.* Idem Homerus cum navigaturus esset, nave
consensa hos versus pronuntiavit: *Audi Neptune potens, ter-
rae quassator, spatiosi et flavi Heliconis rex, da ventum se-
cundum, et ut salvi domum redeant nautae, qui navein hanc
dirigunt et gubernant. da etiam, ut cum ad radices excelsi
Mimantis pervenero, in viros numinis reverentes et pios in-
cidam; virumque ulciscar, qui mentem meam decepit, gra-
viterque Iovem Hospitalem et mensam hospitalem violavit.*
Idem cum in quosdam incidisset, qui Chium navigaturi erant,

ἰδεῖτο αὐτῶν ἀναλαβεῖν αὐτόν. οἱ δὲ οὐκ ἐδέξαντο αὐτόν, καὶ λέγει τὰ ἔπη τὰδε·

Ναῦται ποντοπόροι, στυγερῆ ἑναλλήκιοι αἴση,
πτωκάσιν αἰθυίῃσιν ἰὸν δόσζηλον ἔχοντες,
αἰδεῖσθε ξενίοιο Διὸς σέβας ὑψιμέδοντος·
δεινὴ γὰρ μέτ' ὄπις. ξενίου Διός, ὃς κ' ἀλλή-
τηται.

Τῷ αὐτῷ ἀναπαυομένῳ τὴν νύκτα ὑπὸ πίτυν ἐπιπί-
πτει καρπός, ὃν μετεξέτεροι στρόβιλον, οἱ δὲ κῶ-
νον καλοῦσι· καὶ λέγει τὰδε·

Ἄλλη τίς σου πύκη ἀμείνονα καρπὸν ἀνήσοι
Ἰδὲς ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου ἡνεμοέσσης·
ἔνθα σίδηρος ἄριστος ἐπιχθονίοισι βροτοῖσιν
ἔσσεται, εὐτ' ἂν μιν Κεβρήνιοι ἄνδρες ἔχωσιν.

Ὁ αὐτὸς δειπνῶν μετὰ Γλαύκῳ, καὶ τῶν κυνῶν 16
ἑστώτων καὶ ὑλακτούντων, καὶ δειπνησάντων, λέ-
γει τὰδε·

Γλαῦκε βροτῶν ἐπιόπτα, ἔπος τί σοι ἐν φρε-
σὶ θήσω.

πρῶτον μὲν κυσὶ δειπνογ' ἐπ' ἀλλείγῃσι θύρῃσι 20

δοῦναι· τὰς γὰρ ἄμεινον. ὁ γὰρ καὶ πρό-
σθεν ἀκούει

ἄνδρὸς ἐπερχομένου καὶ ἐς ἔρκεα θηρὸς
ἰόντος.

5. ταῦτα ἀκούσας ὁ Γλαῦκος ἐθαύμασε. τὸν αὐτὸν οὖν
ἰδόντες κεραμέες, κάμινον ἐγκαίοντες κεράμῳ λε-
πτοῦ, προσεκαλέσαντο αὐτόν, πεπυσμένοι ὅτι σοφὸς
εἶη· καὶ ἐκέλευον σφίσιν ἀεῖσαι, φάμενοι δόσσειν
αὐτῷ τοῦ κεράμῳ. ὁ δὲ Ὀμηρὸς ἄδει αὐτοῖς τὰ
10 ἔπη ταῦτα, ἃ καλεῖται Κάμινος·

Εἰ μὲν δόσσετε μισθὸν δοιδῆς, ᾧ κεραμῆες,
θεῦρ' ἄγ', Ἀθηναίη, καὶ ὑπέρσχεθε χεῖρα κα-
μίνου.

εὐ δὲ μαρανθεῖεν κότυλοι, καὶ πάντα μάλ'
ἰρά,

φρυγθῆναι τε καλῶς, καὶ τιμῆς ὄναρ ἐλέσθαι·
πολλὰ μὲν ἐν ἀγορῇ πωλεῦμενα, πολλὰ δ'
ἀγυιαίς,

πολλὰ δὲ κερδῆναι ἡμῖν δὲ δὴ ὡς σφιν
ἀεῖσαι.

1. αὐτῶν omisso αὐτὸν λαβεῖν C. Item omisso infra αὐτόν. 2. τὰ ἔπη τὰδε] τὰδε τὰ ἔπη C. 3. ποντοπόροι] ποντοπόροι C. 4. πτωκάσιν] Vide de hac voce Schol. Sophocl. Philoct. 1093. Küst. 5. αἰδεῖσθε] αἰδεῖσθε A. C. 6. δεινὴ γὰρ μετόπισθεν ὄπις] Est versus corruptus et luxatus, qui apud Herodotum sic legitur: Δεινὴ γὰρ μέτοπις ξενίου Διός, ὃς κ' ἀλλήτῃται. Sed cum vox μέτοπις sit prorsus insolens, et proinde suspecta, sic potius locum hunc rescribendum puto: Δεινὴ γὰρ ξενίου Διός ἐστ' ὄπις, ὃς κ' ἀλλήτῃται. Küst. μέτ' ὄπις, quod nunc est Herodoti red- ditum, Tourpio probante Gaisf. exhibuit. ξενίου] ξενίου Διός A. δεινὸς γὰρ μετόπισθε ξενίου Διός C. 8. ἀναπαυομένῳ] ἀναπαυομένῳ κατὰ νύκτα C. ἐπιπίπτει] αὐτῷ addit A. 11. ἀνήσοι] Herodotus ἴσῃ. Küst. ἀνήσοι E. ἀνήσοι C. 13. σί- δηρος ἄριστος] Scribe, σίδηρος ἄριστος, ut habet Herodotus. Küst. ἄριστος om. A. 16. ἐστώτων] μετὰ τῶν Herod. Et infra ὑλακτούντων δειπνοῦντα. καὶ δειπνησάντων λ. τ. om. C. λέγει τ. om. Med. 18. Γλαῦκε βροτῶν ἐπιόπτα] Herodotus Γλαῦκε πῆπῳ, ἐπιῶν τὸ ἔπος τοῖ ἐνὶ φρεσὶ θήσω. Sed lectio Suidae melior est, dummodo pro βροτῶν scribas βρωτῶν, i. e. pecudum. Erat enim Glaucus pastor, ut docet ipse Suidas paulo ante, ubi ait, ἀφίκετο (Ὀμηρὸς) εἰς Γλαῦκον ποιμένα. Küst. σοι] τοι C. 20. ἀλλείγῃσι] ἀλλήγῃσι A. C. ἀλλείγῃσι Herod.
1. τὰς γὰρ ἄμεινον.] Herodotus rectius, ὡς γὰρ ἄμεινον. δ γὰρ καὶ πρῶτον ἀκούει. Küst. 5. ταῦτα — κεραμέες] ὁ αὐτὸς εἰς τι- νας κεραμῆας C. 6. ἐγκαίοντες] ἐγκαίοντες A. quae olim in Herodoto extitit scriptura; ἐγκαίοντας C. qui subicit, ἄδει ταῦτα ἔπη ἃ καλεῖται K. omissis mediis. 10. καλοῦνται] καλεῖται A. Herodot. 11. Εἰ μὲν δόσσετε μισθὸν δοιδῆς.] Rescribe ex Hero- doto: Εἴ μοι δόσσετε μισθὸν, ἀεῖσω, ᾧ κεραμῆες. Θεῦρ' ἄγ' Ἀθηναίη, καὶ ὑπέρσχε χεῖρα καμίνου. Εὐ δὲ μελανθεῖεν, etc. Küst. Merito Gaisfordus δοιδῆς et ὑπέρσχεθε cum Suida retinebat. 12. ἀγορῇ γαίῃ] Ἀθηναίη Gaisf. cum Herodoto. 14. μαραν- θεῖεν] μαρανθεῖεν E. Lego μελανθεῖεν. Alterum fluxit ab scriptura περανθεῖεν, unde Ruhnkenius effecit, me non assentiente, πεπανθεῖεν. Mox ἰερά Med. μάλ' ἰρά] Sic etiam Herodotus. At lectio ista proculdubio corrupta est. Portus suspicabatur scri- bendum esse μάλ' ἄγρᾳ: sed ea emendatio mihi non placet. Quare coniciat lector: palma enim adhuc in medio posita est. Küst. Is ignorabat Pollucis X, 85. scripturam καὶ πάντα κἀναστρα. 16. καὶ τιμῆ ὄνειαρ ἐλέσθαι] Herodotus καὶ τιμῆς ὄνον ἀλέσθαι. Küst. τιμῆς ὄναρ A. C. In quibus aliud quippiam latet quam τιμῆς ὄνον. Nec probatur Ilgenii commentum τίμων ὄνον ἀλέ- σθαι. Mallim καὶ τίμων (vel τίμων) ὄνειαρ. 17. πολλὰ μὲν] πολλὰ γὰρ C. πωλεῦμενα] πωλεῦμενα A. C. Herod. 19. κερ- δῆναι] κερδῆσαι A. Dein ὡς φην Med. ἡμῖν δὲ δὴ ὡς σφιν ἀεῖσαι] Herodotus: ἡμῖν δὲ δὴ ὡς σφιν νοῆσαι. Sed utraque lectio obscura nobis est et suspecta. Küst. Neque numeros nec dictionis nitorem iuvat Ilgenianum ἡμῖν δὲ δὴ ὡς φρέν' ὄνησαι. In novissimis quidem latitare videtur ὡς φρένα ἴσαι.

eos rogavit, ut se in navem reciperent. illis vero negantibus hos versus pronuntiavit: *Nautae per mare vagantes, tristis similes fato, vitamque ne mergis quidem rapacibus invidendam viventes, revereimini Iovis Hospitalis numen alte dominantis. gravis est enim ultio Hospitalis Iovis, si quis peccarit.* In eundem noctu sub pinu quiescentem decidit arboris illius fructus, quem nonnulli στρόβιλον, alii vero κώνον vocant. tunc igitur hos versus pronuntiavit: *Alia pinus fructum meliorem te fert in verticibus Idae ventosae iugis assurgentis, ubi ferro mortales bellum gerent, cum montem illum viri Cebrenii tenebunt.* Idem cum Glaucō coenans, canibus astantibus et cum abstinerent cibo latrantibus, haec dixit: *Glauce, pecudum custos, dicam tibi, quod animo mandes. primum quidem ca-*

nibus cibum dabis ad vestibuli tui fores: id enim praestat. nam hic primum audit hominem advenientem et ferarum in caulas ingressum. his auditis Glaucus admiratus est. Eundem conspicati figuli, caminum accenso intus igne calefacientes, qui testis plenus erat, eum ad se vocarunt, audito poetam eum esse, carminaque sibi canere iusserunt, promittentes se quaedam de fictilibus daturus esse. Homerus igitur carmina haec illis occin- nit, quae vocantur *Caminus*: *Si quidem mercodem mihi carminis dederitis, figuli: huc age Minerva, et manu protege caminum. bene vero coquantur cotyli et omnes patellae tor- reantur bene, quo multos inveniant emptores: magna pars in foro vendita, magna item in compitis, ingens vobis lucrum afferant, nobis vero canendi materiam praebent.*

ἦν δ' ἐπ' ἀναιδίην στρεφθέντες ψεύδε' ἄρη-
σθε,
συνκαλίω δὴ ἔπειτα καμίνων δηλητῆρας,
συντρίψαι, Σμάραγόν τε καὶ Ἄσβεστον ἥδη
Σαβάκην, 5
Ἐμοδάμον δ', ὃς τῆδε τέχνη κακὰ πολλὰ πο-
ρίζοι.
στείλαι πυραϊθουσαν καὶ δάματα· σὺν δὲ
κάμινος
πᾶσα κυκηθείη, κεραμῶν μέγα κωκυσάντων. 10
ὡς γνάθος ἵππειή βρύκει, βρύκοι δὲ κάμινος,
πάντ' ἔντοσθ' αὐτῆς κεραμῆια λεπτὰ ποι-
οῦσα.
δεῦρο καὶ Ἥλιου θύγατρο, πολυφάρμακα
Κίρκη, 15
ἄγρια φάρμακα βάλλε, κάκον δ' αὐτοῦς τε
καὶ ἔργα.
δεῦρο δὲ καὶ Χείρων ἀγέτω πολέας Κενταύ-
ρους,
οἱ δ' Ἡρακλῆος χεῖρας φύγον, οἱ τ' ἀπόλοντο. 20
τύπτοιεν τάδε ἔργα κακῶς, πίπτοι δὲ κάμι-
νος·

αὐτοὶ δ' οἰμώζοντες ὄρατο ἔργα πονηρά·
γηθήσω δ' ὄρων αὐτῶν κακοδαίμονα τέχνην.
ὃς δὲ χ' ὑπερκύψη, περι τούτου πᾶν τὸ πρόσ-
ωπον

φλεχθῆ, ὅπως πάντες ἐπίστανται αἴσιμα ῥέ-
ζειν.

"Ὁ αὐτὸς παραχειμάζων ἐν τῇ Σάμῳ, καὶ προσπο- 689
ρευόμενος πρὸς τὰς οἰκίας τῶν ἐπιφανεστάτων,
ἐλάμβανέ τι, αἰδῶν τὰ ἔπεα ταῦτα, ἃ καλεῖται Εἰ-
ρησιῶν. ἀδήγουν δὲ αὐτὸν καὶ συμπαρήσαν αἰ-
τῶν παιδῶν τινὲς τῶν ἐγχαρῶν.

Δῶμα προσετραπόμεσθ' ἀνδρὸς μέγα δυνα-
μένοιο,

ὃς μέγα μὲν ἀντεῖ, μέγα δὲ βρέμει, ὄλβιος
αἰαί.

αὐτὰρ ἀνακλίνεσθε θύραι· πλοῦτος γὰρ
ἐπιεῖσι

πολλός, σὺν πλοῦτερ δὲ καὶ εὐφροσύνη τεθα-
λυῖα,

εἰρήνη τ' ἀγαθή· ὄσα δ' ἄγγεα, μεστὰ μὲν
εἶη,

κυρκαίη δ' αἰαὶ κατὰ δόρπου ἔρπεο μάζα·

1. ἀναιδίην] ἀναιδίης A. C. Tum στρεφθέντες C. et mox ψεύδη A. C. Med. Scripsi δὴ ἔπειτα. 2. συντρίψαι, Σμάραγ.] Apud Herodotum versus hic ita legitur: Σύντριψ' ὁμῶς, Σμάραγόν τε, καὶ Ἄσβετον, ἥδη γ' Ἄσβατον, Sed pro Σμάραγον ex Suida reponendum puto Σμάραγον: Itemque ἥδη Σαβάκην. Reliqua vero Herodotus rectius. Küst. συντρίψω C. ἄσβεστον Med. 3. δ' ἔπειτα] Sic Küst. ex Herod. δ' ἔπειτα Med. 4. ἔμοδάμον] ἔμοδαμον A. C. Med. 5. ἥδη] ἥδη A. C. Med. 6. ὃς] ὃς B. E. Med. Dein τῆδε Lobbeck. Agiaoph. p. 971. qui supra καμίνων. Mox πορίζει Gaisf. cum A. C. πορίζει B. παρέξει E. πολλὰ om. C. 7. Σαίλαι πυραϊθουσαν] Herodotus Παιθε πυραϊθουσαν. Sed neutra lectio sana est. Scribendum enim potius videtur, Πηθε πυραϊθουσαν: ut locum hunc emendat Portus in Lexico Ionico v. Παιθε. Küst. Στείλαι A. B. E. Med. 8. περὶ τῶν ἱππειῶν] περὶ τῶν ἱππειῶν A. C. Med. 9. ἀπόλοντο] ἀπόλοντο A. C. Med. 10. ὡς γνάθος ἵππειή βρύκει, βρύκοι δὲ κάμινος, πάντ' ἔντοσθ' αὐτῆς κεραμῆια λεπτὰ ποι-οῦσα] ποῦσα A. C. Med. 11. βρύκει om. B. E. Med. βρύκοι om. A. C. 12. ἔντοσθεν A. C. Med. αὐτοῖς Med. ποιοῦσα] ποῦσα A. C. Med. 13. ἥλιου] ἥλιου A. B. E. C. ἥλιου Med. 14. δὲ] δὲ A. C. Med. 15. ἄγρια φάρμακα βάλλε, κάκον δ' αὐτοῦς τε καὶ ἔργα] φῦσαν οἱ δ' A. C. ἀπόλοντο Med. 16. τύπτοιεν τάδε ἔργα κακῶς] Legendum puto, πίπτοιεν τάδε ἔργα κακῶς. Küst. κακῶς A. B. E. C. Herod. Is τύπτοι δὲ κάμινος.

1. οἰμώζοντες, ὄρατο] Herodotus οἰμώζοντες ὄρατο. Sic etiam apud Suidam scribendum est. Küst. Illud A. C. 2. ὄρων] ὄρων B. E. ὄρων C. Med. 3. ὑπερκύψη] ὑπερκύψω A. C. m. sec. ὑπερκύψη C pr. περι τούτου πᾶν τ.] Hoc loco praepositio περι referenda est ad sequens verbum φλεχθῆ: ac si legeretur, περιφλεχθῆ τούτου πᾶν etc. Herodotus habet: ὃς δὲ χ' ὑπερκύψη περι ταῦτα, πᾶν τὸ πρόσωπον etc. Sed lectio Suidae absque controversia melior est. Küst. περι τούτου Wolflus. 4. φλεχθῆ, ὅπως π.] Versum hunc rectius sic [cum Herod.] scripseris: φλεχθείη, ὡς πάντες ἐπίστανται αἴσιμα ῥέζειν. Küst. ἐπίστανται] ἐπίστανται B. E. 5. καὶ om. C. 6. εἰς] πρὸς A. Herod. τῶν ἐπιφανεστάτων — ταῦτα] ἥδη τὰ ἔπεα ταῦτα C. 7. αὐτῶν] αὐτῶν E. Med. καὶ συμπ. — ἐγχαρῶν] αἱ παῖδες C. 8. δυναμένοιο] δυναμένου C. 9. ὃς μέγα μὲν ἀντεῖ] Scribo, ὃς μέγα μὲν γ' ἀντεῖ, i. e. Qui se magnifice iactat. Herodotus habet, ὃς μέγα μὲν δύναται: sed quae lectio propter ταυτολογίαν non placet. Proxime enim ante praecedit, ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο. Küst. Huius dubitationi non satisfecit Ilgenius, reſingens etiam μέγα δὲ πρέπει. 10. αὐτὰρ] αὐτὰρ cum cod. Lips. Piersonus. 11. ἐπιεῖσι] Herodotus melius ἐπιεῖσι. Küst. γὰρ om. C. 12. πολλός] πολὺς A. B. E. C. Med. καὶ om. Med. 13. εἰρήνη τ'] εἰρήνη δ' A. C. Med. 14. Κυρκαίη δ' αἰαὶ x.] Herodotus Κυρκαίη δ' αἰαὶ κατὰ καρδόπου ἔρπει μάζα. Vox autem κυρκαίη vel κυρβαίη nusquam mihi lecta est: quam proinde ut suspectam acutioribus emendandam et illustrandam relinquo. Küst. Non-dum his medicina probabilis est inventa. Hermannus κυρκαίη . . . καρδόπου.

sin impudenter mentiti fueritis, convocabo caminorum pestes, Syntriba simul et Smaragum et Asbestum atque Sabacten, Omodamumque, qui artem hanc multis malis afficiat. comburat igne atrium et domos; simulque caminus totus concidat, figulis altum lamentantibus: et ut maxilla equi dentibus collisis crepat, sic etiam caminus cum fragore corruiat, omnia intus vasa figlina comminuens. huc quoque ades Solis filia, Circe veneficiorum perita, saevaque toxica sparge, et ipsos cum operibus laede. huc etiam Chiron multos Centauros adducat, cum illos qui manus Herculis effugerunt, tum qui perierunt: hi fictilia ista male confringant, cadatque ca-

Suidae Lex. Vol. II.

minus. et figuli quidem plorantes haec damna spectent; ego vero laetabor, infelicem illorum artem intuens. qui vero pro suo fornacem inspicere volet, eius facies tota aduratur: ut omnes discant iustitiam colere. Idem cum in Samo hibernaret, et ad principum virorum aedes accederet, meroede accepta versus illos cecinit, qui vocantur Iresione. semper autem cum deducebant et comitabantur pueri aliquot ex indigenis. Venimus ad domum viri valde potentis, qui multum valet, multumque excellit, semper beatus. sed aperimini fores: opulentia enim intrabit copiosa, cum opulentiaque florens laetitia paxque bona. omnia porro vasa plena sunt, et mactra semper tur-

70

νῦν μὲν κριδαίην εὐώπιδα σησαμβέσσαν.
τοῦ παιδὸς δὲ γυνή κατὰ δίφρακα βήσεται
ὑμνεῖν·

ἤμιλονι δ' ἄξουσι κραταίποδες ἐς τόδε δῶμα.
αὐτῇ δ' ὕφαι' ἰστόν ἐπὶ λέκτρα βεβηκνῖα.
νεῦμαι τοι, νεῦμαι ἐνιαύσιος, ὥστε χελιδῶν
ἔστηκε προθύροις ψιλῇ πόδας· ἀλλὰ φέρ'
αἶψα
πέρσαι τῷ Ἀπόλλωνος γυιάτιδος. . . .

Καί,

Εἰ μὲν τι δῶσεις· εἰ δὲ μὴ, οὐχ ἔστήξομεν·
οὐ γὰρ συνοικήσοντες ἐνθάδ' ἦλθομεν.

Ἦιδετο ταῦτα ἐπὶ πολλὸν χρόνον παρὰ τῶν παιδῶν
ἐν τῇ Σάμῳ. ἀπήρχετο δὲ εἰς Ἴον, καὶ κατὰ τὴν
ὁδὸν ἤρξατο μαλακῶς ἔχειν. καὶ ἐξελθὼν ἐκ τοῦ
πλοίου ἀνεπαύετο ἐπὶ τῆς κυματωγῆς ἐπὶ πλείους
ἡμέρας. κατέπλωσαν δὲ παῖδες ἄλιεῖς, καὶ ἐκβάν-
τες ἐκ τοῦ ἀκατίου, πρὸς ἐλθόντες πρὸς αὐτὸν εἶ-
πον· Ἄγετε, ὦ ξένοι, ἐπακούσατε ἡμέων, ἂν ἄρα
δύνησθε ἀναγνῶναι, ἄσ' ἂν ὑμῖν εἴπωμεν. καὶ
τις τῶν παρῶντων ἐκέλευε λέγειν. οἱ δὲ εἶπον·
Ἡμεῖς ἄσ' ἂν εἴλομεν, κατελίπομεν· ἂ δὲ μὴ εἴ-
λομεν, φέρομεν. οἱ δὲ φασὶ μέτρον εἰπεῖν αὐτούς·

Ἄσ' ἔλομεν, λιπόμεσθα· ἂ δ' οὐχ ἔλομεν,
φερόμεσθα.

οὐ δυναμένων δὲ τῶν παρόντων γνῶναι τὰ λεχθέν-
τα, διηγήσαντο οἱ παῖδες, ὅτι ἄλιεύοντες οὐδὲν ἐδύ-
ναντο ελεῖν, καθήμενοι δὲ ἐν τῇ γῇ ἐφθειρίζοντο·
καὶ ὄσσους μὲν ἔλαβον τῶν φθειρῶν, ἀνεῖλον ὄσους
δὲ μὴ ἠδύναντο, εἰς οἶκον ἀπεφέροντο. ὁ δὲ Ὀμη-
ρος ἀκούσας ταῦτα, ἔλεγε τὰ ἔπη ταῦδε·

10

Τοίων γὰρ πατέρων ἐξ αἵματος ἐγγεγάασθε,
οὔτε βαθυκλήρων, οὔτ' ἄσπετα μῆλα νεμόν-
των.

Ἐκ δὲ τῆς ἀσθενείας ταύτης συνέβη τὸν Ὀμηρον τε-690
λευτῆσαι ἐν τῇ Ἴῳ, οὐ παρὰ τὸ μὴ γνῶναι τὸ παρὰ
τῶν παιδῶν λεχθέν, καθάπερ οἴονται τινες, ἀλλὰ
τῇ μαλακίᾳ. καὶ ἐτάφη ἐν τῇ Ἴῳ ἐπ' ἀκτῆς, καὶ
ἐπέγραψαν οἱ Ἴηται ἐπίγραμμα·

Ἐνθάδε τὴν ἱερὰν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύ-
πτει,

ἀνδρῶν ἠρώων κοσμήτορα θεῖον Ὀμηρον.

Ἡ δὲ ποιῆσις ἐκπέπτωκε, καὶ ἐθανυμάζετο ὑπὸ πάντων.
Ὀμηρος. ἄγνωστος τοῖς ἀνθρώποις. Ἡρόδο-
τος δὲ ὁ ἱστορικός ἔγραψε βίον Ὀμηρον, μᾶλλον
τοῦδε ἀρμοδιώτερον.

1. νῦν μὲν κριδαίην εὐωπ.] Versus hic corruptus est, qui absque ope meliorum codicum haud facile in integrum restitui poterit. Idem docet apud Herodotum. Küst. Ilgenius versum satis speciose post ἀλλὰ φέρ' αἶψα reponi iussit. 2. τοῦ παιδὸς δὲ γ. κατὰ δίφρακα καταβήσεται] Herodotus τοῦ παιδὸς δὲ γυνὴ κατὰ δίφρακα βήσεται ὑμνῶν. At neutra lectio placet. Scribere enim malim, τοῦ παιδὸς δὲ γυνὴ δίφρων ἐπιβήσεται ὑμνῶν. Intelligendus autem est hic locus de more veterum, quem exponit Suidas v. Ζεῦτος ἡμιονικόν. Küst. δίφρακα βήσεται, Barnesii coniecturam, firmat A. δίφρακα καταβήσεται C. Deinde ὕμνοις Ilgenius, ὕμνῶν Hermannus. 4. ἄξουσι.] αὐξουσι A. B. C. Med. 5. αὐτῇ δ' ὕφ.] Emenda ex Herodoto: αὐτῇ δ' ἰστόν ὕφαινοι ἐπ' ἠλέκτρῳ βεβηκνῖα. Küst. ὡς] ἐπὶ A. C. Mox βεβηκνῖα C. 6. νεῦμα τί τοι, εὔμαιον] Haec corruptissima sunt, quae ex Herodoto sic emendabis: νεῦμαι σοι, νεῦμαι ἐνιαύσιος, ὥστε χελιδῶν. Küst. νεῦμαι A. B. Mox εὔμαι A. B. ἐνιαύσιος ἔσται v. omnes ante Gaisf. 7. ἔστηκε πρὸς θύρας ψ.] Lego, ἔστηκε ἐν προθύροις ψιλῇ πόδας· ἀλλὰ φέρ' αἶψα. Küst. ἔστηκε προθύροις A. Itaque recipiendum ἐν προθ. Sed superest controversum istud ψιλῇ πόδας, quod Ilgenio viquum est explicari posse, gracilis pedibus. 9. τῶν Ἀπόλλωνι γυιάτιδος] τῷ Ἀπόλλωνος γυιάτιδος A. B. C. E. (γυιάτιδος E.) Ne horum quidem emendatio successit, in quibus etiam Vitae scriptor deficiat. Quae sequuntur rite numeris Gaisf. distinxit, criticis praeeuntibus. 11. ἔστήξομεν] ἐλήξομεν B. E. ἔστίξομεν C. ἐξήξομεν Med. 13. Ἦιδετο — Σάμῳ om. C. 16. κυματωγῆς] κυματώδους γῆς A. C. 17. ἡμέρας] Seqq. sic C. ὅτε καὶ τὸ τῶν ἰσθίων ἐλέχθη· ἂς ἔλομεν λιπόμεσθα· ἂς δ' οὐχ εἴλομεν φερόμεσθα· ἂν ἀκούσας Ὀμηρος εἶπε, τοίων γὰρ πατέρων etc. κατέπλωσαν] κατέπλωσαν A. Herod. 19. ἄγε Med. 20. διαγνῶναι Herod. 21. εἶπαν Med. 22. κατελίπομεν] κατελείπομεν A. Supra delendum ἂν.

1. λιπόμεσθα] λιπόμεσθα A. Eudocia p. 320. οὐς ἔλομεν λιπόμεσθα, οὐς δ' —. Mox εἴλομεν A. 6. Lego καὶ ὄσους. ἀνεῖλον] ἀνήρον A. et mox ἐδύναντο. 9. ἐγγεγάατε Herod. 12. ταύτης συνέβη] Haec aliter C. συνέβη τὸν Ὀμηρον ἀποθανεῖν

οὐχὶ ὡς τινες λέγουσι παρὰ τὸ μὴ γν. τὸ λεχθέν παρὰ τῶν ἰσθίων. οἱ δὲ ὀδηγοῦντες αὐτὸν παῖδες ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἐφαλλον τοῦ ἐν τῇ Σάμῳ τὰ ἔπη ταῦτα: a quo tres etiam seqq. articuli absunt. 13. οὐ παρὰ] καὶ παρὰ A. 20. Ἡ δὲ ποιῆσις] Herodotus: καὶ τὸ ἐλεγείον τότε ἐπέγραψαν Ἴηται ὄσπερον πολλῷ χρόνῳ, ὡς ἦδη ἦ τε ποιῆσις ἐκπέπτωκε, καὶ ἐθανυμάζετο ὑπὸ πάντων· οὐδὲ Ὀμηρος ἐστίν. 21. Ὀμηρος. ἄγνωστος] Tourpius cum praecedentibus sic iungebat: καὶ ἐθανυμάζετο ὑπὸ πάντων

geat maza. filii vero uxor inter carmina curru vehetur, quam muli cornipedes his aedibus adducent. ipsa vero telam texat electrinam assistens. redibo ad te quotannis, ut hirundo astat vestibulo pedibus nudis. age vero, fer cito, reuertitur Apollinem Agyiatiden. Deinde: Si quid dare uolueris. sin minus, non stabimus hic. haud enim huc uenimus habitandi causa. Atque haec carmina longo tempore post a pueris Sami canebantur. postea cum lum proficisceretur, in itinere aegrotare cepit, egressusque ex nave per dies plures in litore decubuit. appulerunt illic pueri piscatores, qui ex nauicula egressi ad eum accesserunt, et dixerunt: Agite hospites; audite nos; si forte intelligere poteritis, quae uobis dicemus. quodam igitur ex iis qui aderant eos dicere iubente, Quaecunq;e, inquit, cepimus, reliquimus; quae non cepimus, nobiscum

ferimus. cum vero qui aderant sensum non intelligerent, pueri rem illis exposuerunt, dicentes, cum nihil piscium capere possent, in litore sedentes pediculos se quaeuisisse; horum quot cepissent, necesse; quos uero non inuenissent, domum rettulisse. quibus auditis Homerus hos versus dixit: Ταῖσιν ἐντὶ parentum ex sanguine procreati estis, neque agris locupletum, nec numerosos greges pascentium. hoc autem morbo Homerus in lo decessit; non ut quidam putant, quod senigma puerorum intelligere non posset, sed morbo. sepultus est in lo in litore, eiusque sepulcro Ietae hoc Epigramma inscripserunt: Hic terra tegit sacrum illud caput, Homerum, qui viros heroas carminibus celebravit. poesin uero, cum in lucem exisset, omnes admirati sunt. Ὀμηρος. Hic hominibus ignotus fuit. Ceterum Herodotus historicus scripsit vitam Homeri, haec

Ὅμηρος, Ἀνδρομάχου καὶ Μυροῦς Βυζαντίας, γραμματικὸς καὶ τραγωδιῶν ποιητής. διὸ συνηρηθήθη τοῖς ἑπτὰ, οἱ τὰ δευτερεῖα τῶν τραγικῶν ἔχουσι, καὶ ἐκλήθησαν τῆς Πλειάδος. ἤμαζαν δλυμπιάδι ροδ'. ἔγραψε δὲ τραγωδίας με.

Ὅμηρος, Σέλλιος χρηματίσας, γραμματικὸς. ἐποίησε τὰδε Ἕμνος, Παιγνία δι' ἐπῶν, Εἶδη πλεῖστα. καὶ καταλογάδην Περί τῶν κωμικῶν προσώπων· Περιοχὰς τῶν Μενάνδρου δραμάτων.

Ὀμιλαδόν. κατ' ἀθροίσματα καὶ τάγματα.

Ὀμιλεῖ. συναναστρέφεται, ἢ ἀπαντᾷ, ἢ ἐντυγχάνει.

Ὀμιλος. ἄθροισμα, ὄχλος, πλῆθος. Ὀμηρος·

Ὀμιλος, τερπόμενοι.

πρὸς τὸ νοητὸν ἀπήνηκε τὸ ὄμιλος.

Ὀμίχλη. ἀορασία, ἢ παχὺς ἀήρ. Ὀμίχλη.

ὁ τεθολωμένος ἀήρ καὶ μὴ διαυγής, μηδὲ λαμπρός. Ὀμηρος·

Ἐδ' ὄρεος κορυφῆσι νύτος κατέχευεν ὀμίχλην. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ τοῖς ὄμμασιν ἀχλὺν παρῆχειν. Ἀριστοφάνης·

Ἐπὸ τοῦ πολέμου καὶ τῆς ὀμίχλης ἂ πανουργεῖς μὴ καθοράται.

ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῶν περιεστῶτων κακῶν καὶ τοῦ πολέμου συνεχόμενος μὴ ἐλέγχε τὰ σὰ κακουργήματα.

Ὀμιχῶ. ὄημα.

Ὀμνυμι καὶ Ὀμύναι. Ἀριστοφάνης Ὀρμισιν. οὐκ ὀμνυσι γάρ, ἀλλ' εὐχεται. Ὀμνυμι μένειν ἐν τούτοις, ὡς πᾶσι τοῖς κριταῖς νικᾶν. χαριέντως δὲ εὐχόμενος ὑπὲρ τῆς νίκης. ἔκριναν γὰρ κριταὶ τοὺς κωμικούς. οἱ δὲ λαμβάνοντες τὰς πέντε 15 ψήφους εὐδαιμόνου.

Ὀμόγνια. ὁμογενῆ, γνήσια, ἢ φίλα.

Ὀμόγνιος. ὁ τὰ τοῦ γένους ἐφορῶν δίκαια. ἢ ὁμογενής, ἢ γνήσιος, φίλος.

Ὀμηρος, ἄγν. etc. Sed parum conveniunt illa, ἄγνωστος τοῖς ἀνθρώποις. Immo veri quandam speciem si probamus, novissima Ἡρόδοτος — ἀρμολώτερον par est ad doctrinam hominum studiosorum referri; nisi forte Suidam eo inertiae fingimus processisse, ut suum ipsius laborem tanquam male confatum damnarit. Ἡρόδοτος] Ἡρόδοτος δὲ Α. 23. τοῦδε] δὲ Β. Ε.

1. Ὀμηρος, Ἀνδρομ.] Confer Nostrum supra v. Μυρῶ. Küst. Ἀνδρομάχης Med. Βυζαντίας] Βυζάντιος Ε. 5. δλυμπιάδι ροδ'] Sic recte MSS. Pariss. At priores editt. male εἰκοστῇ τετάττη, i. e. XXIV. omisso centenario. Floruit enim Homerus hic sub Ptolemaeo Philadelpho, rege Aegypti. Scholiastes Hephaestionis [p. 53.]: Ἐπὶ Πτολεμαίου γεγονῶσιν ἀριστοὶ τραγικοί. εἰσι δὲ οὗτοι, Ὀμηρος νεώτερος, Σωσίθεος etc. Et alius eiusdem Scholiastes [p. 185.]: Ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἐπὶ ἀριστοὶ γεγονῶσιν τραγικοί, ὡς Πλειάδα ἐκάλεσαν, διὰ τὸ λαμπροῦς εἶναι ἐν τῇ τραγικῇ, ὡς περ ἄστρα τὰ ἐν τῇ Πλειάδι. εἰσι δὲ οὗτοι, Ὀμηρος, οὐχ ὁ ποιητὴς ἀλλ' υἱὸς ὁ Μυροῦς τῆς Βυζαντίας ποιητρίδος, καὶ Σωσίθεος etc. Huius statua erat in gymnasio Zeuxippi, in quam elogium scripsit Christodorus, quod extat Anthol. lib. V. p. 534. Ceterum Homeri huius tragici meminit etiam Tzetzes in Prolegg. in Lycophronem. Küst. Ὁ τὴν Εὐρυπύλεια πούσας Τζετζ. Prolegg. in Hesiodum. Reines. sive Proclus in Hesiod. p. 6. f. Addit Gaisfordus Tzetz. in Hesiod. Opp. 236. 6. Ὀμηρος, Σέλλιος χρ.] Confer Nostrum infra v. Σέλλιος. Küst. 8. καὶ καταλογάδην] καὶ om. A. 10. Ὀμιλαδόν] Il. μ. 3. et aliis in locis. 11. Ὀμιλεῖ] Il. ε. 834. 13. Ὀμηρος] Il. ε. 603. 604. 15. νοητὸν] σημαινόμενον Schol. Ven. 16. Ὀμίχλη. ὁ τεθολωμένος ἀήρ καὶ μὴ] Ex Schol. Aristoph. Equ. 800. Küst. ἢ ὁ Α. hanc gl. cum praecedenti coniungens: recte, opinor. Saltem Med. secutus orationem continuavi. 18. Ὀμηρος] Il. γ. 10.
2. ἀχλὺν] Sic Etym. M. p. 624. 12. ὀμίχλην C. 3. Ἀριστοφάνης] Equ. 810. 5. καθοράται] καθοράτε C m. sec. Aristophanes καθορᾷ σου: 6. κακῶν] κακῶν καὶ τοῦ πολέμου A. B. κ. καὶ τῶν πολέμων C. καὶ τῶν τοῦ πολέμου δυσχερῶν Schol. 7. οὐχ ἐλέγχει] μὴ ἐλέγχε A. C. Tum καινουργήματα C. καινουργήματα A. cum Schol. pro πανουργήματα. 9. Gl. Ὀμιχῶ om. C. Cf. Herod. Epimer. p. 249. 10. Ὀμνυμι] Laudabilis est in hoc restituendo loco Leopardi cura Emend. XVI. 15. Hemst. Leopardum laudaverat etiam Reinesius. Ὀμνυμι μένειν usque ad finem gl. om. C. Ἀριστοφάνης Ὀρμισι] V. 448. Statim e Schol. inserendum, ἀντὶ τοῦ εὐχομαι. 12. ὡς πᾶσι τοῖς κριταῖς νικᾶν uncis Gaisfordus inclusit, ut omissa Schol. qui post τῆς νίκης addit, ὀμνυμι φησι τὸ νικᾶν. Ἄλλως. Ἐκριναν οἱ χρ. Itaque fugit eum et in Scholiis media quaedam intercidisse et Suidae transpositione verborum succurrendum fuisse hac: χαριέντως δὲ εὐχόμενος ὑπὲρ τῆς νίκης [φησὶν], Ὀμνυμι μένειν . . . νικᾶν. 13. εὐχεται] εὐχόμενος A. Schol. Deinde legendum ἔκριναν. Cf. v. Ἐν πέντε κριτῶν. 14. τὰς πέντε ψήφους] Sic recte MSS. Pariss. At priores editt. male τὰς ἑπτὰ ψήφους. Erant enim quinque tantum iudices comicorum: unde notum proverbium, Ἐν πέντε κριτῶν γούνασι κείται. Küst. Statim cum A. C. delevi glossam ex v. Γεννήται confectam: Ὀμογῶλα κτας Φιλόχορος καλεῖ τοὺς Γενήτας, τοὺς ἐκ τοῦ αὐτοῦ πρώτου γένους τῶν λ' γενῶν. ζῆται ἐν τῷ Γεννήται (γενήται vulg.).

longe accommodatorem. Ὀμηρος. Homerus, Andromachi et Myrsi Byzantiae filius, grammaticus et poeta tragicus. quamobrem septem illis annumeratus est, qui secundum inter tragicos locum obtinent, et Pleias cognominantur. floruit Olympiade CXXIV. scripsit tragoedias XLV. Ὀμηρος. Homerus, cognomento Sellius, grammaticus. scripsit Hymnos, Ladicra versibus, varia carminum genera. et oratione soluta, De personis Comicis, et Argumenta fabularum Menandri. Ὀμιλαδόν. Turmatim, catervatim. Ὀμιλεῖ. Conversatur. vel occurrit. vel colloquitur cum aliquo. Ὀμιλος. Coetus, turba, multitudo. Homerus: Turba laetantes. hic vox δμῖλος ad sensum refertur. Ὀμίχλη. Caligo, aer crassus. Ὀμίχλη. Aer turbatus, neque pellucidus et clarus. Homerus: Ceu

montis cacuminibus auster nebulam offundit. sic autem dictum est, quasi oculis caliginem offundens. Et Aristophanes: Ut ne prae bello et turbis fraudes tuas cernat. id est, propter mala eum undique circumstantia bellumque fraudes tuas non redarguat. Ὀμιχῶ. Verbum. Ὀμνυμι. Iuro. Et Ὀμύναι. Aristophanes Aribus: [Iuro me his conditionibus per omnes iudices victoriam esse reportaturum. Ὀμνυμι positum pro εὐχομαι.] non enim iurat, sed optat et vovet. lepide vero victoriam optans dicit: iuro me permansurum in his, ut omnium iudicum suffragio vincam. iudices enim de Comicis iudicabant: et qui suffragia quinque tulissent, victores iudicabantur. Ὀμόγνια. Ex eodem genere orta, germana, vel amica. Ὀμόγνιος. Cui iura cognationis curae sunt. vel cognatus,

Ὀμόγνιε Ζεῦ.
 τὴν ὁμοιότητα θανμάζων λέγει. οἶον, ὡς ὁμοιότητα.
 Ὀμογνώμονος.
 Ὀμοδίαίτος. ὁμοτράπεζος.
 Ὀμόδουλος. σύνδουλος.
 Ὀμοερχές. Δειναρχος. ἀντὶ τοῦ, ὅφ' ἐν ἐρχος.
 τουτέστιν, ὑπὸ τὸν αὐτὸν περιβόλον.
 Ὀμοθυμαδόν. ὁμοφρόνως, ὁμοψύχως.
 Ὀμόθυμος. ὁμόψυχος, ὁμόφρων, ὁμόλογος.
 Ὀμοκλήσας. ἀπειλήσας.
 Ὀμολογία. ὅτι Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Τόποις,
 ὅπερ ἐν τοῖς Ἀναλυτικαῖς ἐξ ὑποθέσεως κοινότερον
 εἶπε, ταῦτο ἐν τοῖς Τόποις προσεχέστερον ἐξ ὁμο-
 λογίας εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ μὴ αὐταρχες τὸ ἐφ' ἑνός τι-
 νος δεικνύναι τῶν ὑπὸ τι κοινὸν πρὸς τὴν τοῦ κοι-
 νοῦ τε καὶ καθόλου κατασκευὴν, οὐ γὰρ ἐστὶ τὸ ἐν
 μέρει τοῦ καθόλου δεικτικόν, δεῖν φησι προδιομο-
 λογεῖσθαι καὶ συντίθεσθαι, ὅτι ὡς ἐφ' ἑνός, οὕτως

καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὡς ἐπὶ μιᾷ αἰσθήσεως, οὕτω
 καὶ ἐπὶ πασῶν, δείξαντες ἐπὶ μιᾷ, οἶον τῆς ἀφῆς,
 ὅτι διὰ πάθους τὴν ἀντίληψιν ποιεῖται, ἔχομεν ἂν
 ὅτι καὶ τὰς ὁμοίας ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν ἀντι-
 5 κειμένων, δειχθέντος ἐπὶ τῶν πρὸς τι, ὅτι τῶν
 ἐναντίων ἢ αὐτῇ ἐπιστήμη, ἢ ὅτι τὸ ἐναντίον ἐκ τοῦ
 ἐναντίου γίνεται, εἴη ἂν κείμενον καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων
 ἀντικειμένων οὕτως ἔχειν.

Ὀμολογία. καὶ ἡ συμφωνία. Ἀλλιανός. Οἱ δὲ
 10 ὁμολογίας ἐμμελεῖς ποιησάμενοι πρὸς τοὺς Ἀρκά-
 δας, τοὺς αἰχμαλώτους ἐκομίσαντο.

Ὀμολογῶ. ἀντὶ τοῦ συναινώ. Ἀριστοφάνης
 Πλούτῳ. περὶ τοῦ Διὸς γὰρ εἰπόντος Καρίωνος,
 ὅτι διὰ τοὺς χρηστοὺς γε τιμᾶται μόνους, ἔφη

Ὀμολογῶ σοι.

Καὶ Ἀλλιανός. Ὁ δὲ ὄσαηκονσε τοῖς οἰκειοῖς ὁμολο-
 γεῖ· καὶ ἐκείνοι περιχαρείας αὐτίκα ὑπεπλήσθησαν.

Ὀμολώιος Ζεύς. ἐν Θήβαις καὶ ἐν ἄλλαις

1. Ὀμόγνιε Ζεῦ] Aristoph. Ran. 762. Ὀμόγνιε Ζεῦ, καὶ παρακούων δεσποτῶν. Vide ibi Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. Küst. 2. ὡς ὁμοιότητα] Scribe, ὡς ὁμοιότητος. Quomodo recte legitur apud Schol. Aristoph. Ran. 762. unde haec verba descripsit Suidas. Inepte autem interpres, O simillime Iuppiter. Immo potius, O simillime Aeace. Nimirum Xanthias Aeacum geminum germanum sive sui simillimum putabat. Hinc mirabundus Ὀμόγνιε Ζεῦ ludo locoque exclamabat. Egregie Schol. Sophoclis Aiac. 492. Οἱ μὲν συνοικοῦντες τὸν ἐφῆστιον Δία προτείνουσιν, οἱ δὲ φίλοι τὸν φίλιον, οἱ δὲ ἐν τῇ μιᾷ τάξει καταλεγόμενοι καὶ μιᾷ συμμορίᾳ ἔταιρειον, οἱ δὲ ἕνοι ξένιον, οἱ δὲ ἐν ἄρχοις συμμορίας ποιοῦντες ὄρχιον, οἱ δὲ δεόμενοι ἰκέσιον, οἱ δὲ ἀδελφοὶ ὁμόγνιον. Confer Bohnken. in Timaeum p. 139. [192.] ubi de dicit ὁμόγνιος copiosissime et doctissime agit. Sed virum egregium Timaei lectio fefellit. Scribendum sine dubio: Ὀμόγνιο θεοῖ. οἷς οἱ συγγενεῖς κοινῶς δευμάζουσιν. Ceterum ut Iuppiter ὁμόγνιος, sic Hercules ὁμόγνιος. De quo Lucian. in peculiari libello, vol. III. p. 82. Τὸν Ἡρακλέα οἱ Κελτοὶ ὁμόγνιον ἐνομάζουσι φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ. Herculem Galli Ὀμόγνιον appellant. Toup. III. p. 149. 3. Interpretationem ὁμοφρόνους delevi cum A. B. C. 4. Ὀμοδίαίτος] Agathias p. 22. Toup. MS. Ὀμοδίαίτος· ἅπασι, καὶ περὶ ὧν καὶ οὐδ' ἐπ' ὄλιγον τύφω κάτοχος συνῆν Lucian. in Demon. c. 5. Reines. Adde Lucian. de conscr. hist. 16. 6. Ὀμοερχές] Ex Harpocrate. Küst. Et Photio. Ὀμοερχεύς A. 9. Ὀμόθυμος] Photius, Ὀμοθύμως· ὁμοψύχως, ὁμοφρόνως, ὁμόλογως. Mox ὁμόλογος om. C. 10. Ὀμοκλήσας] Est vox Homericā. Küst. II. ε. 439. et alibi. 11. Ὅτι Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Τόποις, ὅπερ ἐν τοῖς Ἀναλ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Alexandri Aphrod. in lib. II. Topic. p. 81. Küst. Deest articulus C. Τόποις] Τοπικοῖς E. τοπικοῖς sola Med. Illud firmant vv. Πνευματικὸν σῶμα et Ὑπόληψις. 15. δεικνύναι] δεικνύμενον Alex. κοινὸν] κοινῶν A. E. 18. οὕτω Ald. et vulg.
1. ἐπὶ τῶν ἄλλων] Pergit Alex. ἂν γὰρ προσυνηθέμενοι, ὡς ἐπὶ τινος ψυχῆς ἔχει, οὕτω καὶ ἐπὶ πάσης ἔχειν, δείξωμιν τινα ψυχὴν ἀθάνατον, ἔχομεν ἂν διὰ τὴν ὁμολογίαν καὶ τὸ πᾶσαν ἀθάνατον εἶναι· ὁμοίως ἂν προλάβωμεν ὅτι ὡς ἐπὶ μιᾷ αἰσθήσεως κτλ. 2. δείξαντες ὅν] ὅν om. A. E. Alex. 3. ἔχομεν ἂν ἐπὶ καὶ τὰς ὁμ.] Alexander Aphrodis. sic habet, ἔχομεν ἂν ἐπὶ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων, etc. Hinc Suidam emendabis. Küst. 4. ἀντικειμένων] Sic pergit Alexander: ἂν γὰρ ὁμολογημένον ἢ τὸ ἐπὶ τινος τῶν ἀντικειμένων, οὕτω ἐπὶ τῶν ἄλλων, δειχθέντος ὅτι τῶν πρὸς τι ἢ αὐτῇ ἐπιστήμη. 5. τῶν ἐναντίων om. A. B. 9. καὶ ἢ] καὶ om. C. Οἱ δὲ ὁμολογίας ἔμμ.] Fragmentum hoc legitur etiam supra v. Ἐμμελῶς. Küst. 12. συμφωνῶ] συναινώ A. B. C. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] V. 94. 13. Καρίωνος] Immo Χρημύλου. Vide Aristophanem loco laudato. Küst. 14. τιμᾶται] μάτε A. Mox ὁ Πλούτος post ἔφη omisi cum A. B. C. 17. ὑπεπλήσθησαν] Legendum suspicor ὑπερεπλήσθησαν. Valck. Nihil opus: vide v. Κυνηδόν. 18. Ὀμολώιος] Schol. Theocriti VII. 108. attulit Reinesius. V. Müllerl Orchoth. p. 233. sq. Ὀμολώιος B. E. Ὀμολώιος Steph. Byz. v. Ὀμολώη.

germanus, amicus. O Iuppiter cognate. similitudinem admittens hoc dicit. quasi dixisset, O similitudinem. Ὀμογνώμονος. Ὀμοδίαίτος. Convictor. Ὀμόδουλος. Conservus. Ὀμοερχές. Quod eodem septo coercetur. Dinarchus. sive, quod est intra idem septum. Ὀμοθυμαδόν. Uno animo, concordi animorum voluntate. Ὀμόθυμος. Unanimis, consentiens, concors. Ὀμοκλήσας. Minutus. Ὀμολογία. Aristoteles quod in Analyticis generalius ἐξ ὑποθέσεως dixit, id in Topicis specialius appellavit ἐξ ὁμολογίας. cum enim ad demonstrationem generalem et universalem non sufficiat, ut ostendamus, in uno aliquo eorum, quae generi communi subiecta sunt, rem hoc vel illo modo se habere (a particulari enim non valet argumentatio ad universale): dicit inter

disputantes primum convenire decere, ut, quemadmodum in uno, sic etiam in ceteris rem se habere statuerimus; vel, ut in uno sensu, sic etiam in ceteris, cum ostenderimus, exempli gratia unum sensum, tactum, fieri per passionem, reliquorum eadem erit ratio. par demonstratio valet in oppositis, ut in relatis, ubi demonstratum fuerit, contrariorum eandem esse scientiam; vel unum contrariorum ex altero gigni: concludi poterit, in ceteris etiam oppositis rem ita se habere. Ὀμολογία. Convictiones fecissent, captivos suos receperunt. Ὀμολογῶ. Consentio. apud Aristophanem Pluto, cum Cario Iovem dixisset ab solis viris probis coli, respondit alter, Assentior tibi. Et Aelianus: Ille quaecumque audierat, suis professus est. Et

πόλεσι Βοιωτικαῖς, καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ. ἀπὸ Ὁμολώϊας προφήτιδος, τῆς Ἐννέως ἦν προφήτιν εἰς Δελφούς πεμφθῆναι, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν δευτέρῳ 692 Θηβαϊκῶν. Ἴστρος δὲ ἐν τῇ ἰβ'. τῆς Συναγωγῆς, διὰ τὸ παρ' Αἰολεῦσι τὸ ὁμοιογενετικὸν καὶ εἰρηρικὸν δὲ ὁμολον λέγεσθαι. ἔστι δὲ καὶ Δημήτηρ Ὁμολώϊα ἐν Θήβαις.

- Ὁμονήδυος. ἀδελφὸς γνήσιος.
- Ὁμόργνησιν. ἀπομιάσει, ἀποψήχει.
- Ὁμόρξας. ἐμάξας, ἀποψήσας.
- Ὁμορξοθεῖ. συμφωνεῖ. Καὶ Ὁμορξοθεῶ, τὸ αὐτὸ φρονῶ. ὁμορξοθεῖν δὲ κυρίως τὸ ἅμα καὶ συμφωνῶς ἐρέσσειν. νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ συνεργῶ. Ἀριστοφάνης Ὁρνισιν.
- Ὁμορξοθεῶ, συνδέλω.
- Ὁμορος. πλησιόχωρος.
- Ὁμοροῦσα. γειννίωσα, πλησίον ἔλθουσα.
- Ὁμορόφιον. ὁμόσκηρον.
- Ὁμόσε. ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, ἢ ἔξ ἐναντίας, σφοδρῶς, θρασέως. Αἰλιανός. Οἱ Ἀκαρῶν—20 φῶν μέσος.
- νες συγγραφεῖς ὁμόσε ἔχουσι τοῖς ποιηταῖς. Καὶ

αὐθις. Οὐ μὴν συνήθροισεν ἔτι τὰ ὄστα, ὁμόσε τῷ δαίμονι τῷ ταῦτα πράξαντι μὴ χωρῶν. Καὶ αὐθις Ὁμόσε ἴτεον τοῖς πολεμίοις.

- Ὁμόσε ἴεναι. ἀντὶ τοῦ παραβαλέσθαι λέγεται δὲ ἐκ μεταφορᾶς ὁμόσε ταῖς λόγχαις ἴεναι, ἀντὶ τοῦ ἔξ ἐναντίας εἰς τὸ αὐτὸ ἐρχεσθαι, καὶ μὴ στρέφασθαι μηδὲ φεύγειν ὁμοῦ. καὶ αὐθις ὁμόσε Ὁμοῦ λαβόντες τὰ ὄπλα ὁμόσε ἴασι τοῖς πολεμίοις.
- Ὁμόσιτον. ὁμοῦ τρεφόμενον.
- Ὁμόσπονδος. φίλος.
- Ὁμοστιχάει. ὁμοῦ περιπατεῖ.
- Ὁμόστολος. τῆς αὐτῆς ὁδοῦ. καὶ αὐθις. Τὸ ὁμόστολον ψυχῆς ἄσπιλον σῶμα.
- Ὁμόσφυρος. ὁ ἐν ταυτῷ τῆν πορείαν ποιού- 15 μενος.
- Ὁμοτέρμονας. πλησιοχώρους, τοὺς ὁμοῦ τῷ τέλει ἔχοντας.
- Ὁμοῦ. ἐγγιστα. Ὁμοῦ τι τῇ πληγῇ ἢ παῖς ἦν. καὶ ἀπέσφακτο ἄν, εἰ μὴ σηηπτός κατηνέχθη ἀμ- Ὁμοῦ. ἐγγύς. Ἀριστοφάνης.

1. Βοιωτικαῖς] Βοιωτικαῖς C. Deinde καὶ ὁ ἐν Θ. ἀπὸ Phot. Ὁμολώϊας] Ὁμολώϊας A. Ὁμολώϊας B. E. Ὁμολώϊας Photius, Arsen. p. 381. et C. 2. Ἐννέως] Ἐννέως A. B. C. Phot. Arsen. et Eudoc. Ἐννέως E. 3. Ἀριστοφάνης] Hic fuerit Aristophanes Byzantius, cuius mentio fit apud Athenaeum. Küst. Leg. Ἀριστοδόμος. Aristodemum ἐν πρώτῳ Θηβαϊκῶν laudat quoque Schol. Apollon. II, 906. Reinés. Leg. Ἀριστοδόμος, cuius meminit ut Thebakorum scriptoris ipse Suidas in Τετραμῆσι. Hemst. Aristodemum aperte nominarunt Schol. Eurip. Phoen. 1126. et Eudocia p. 199. ὁ (non ὡς) Ἀριστοφάνης Photius. Addit Gaisf. Obscrv. Misc. Nov. III. p. 159. et Warton. in Schol. Theocrit. VII, 103. Mox Ἴστρος δὲ ἐν τῇ δευτέρῳ Med. δωδεκῆτη Photius et Eud. 6. Ὁμολώϊα omisso Δημήτηρ Eud. καὶ om. Phot. 7. Θήβαις] Sublicit C. καὶ ὁμολώϊα προφήτις. 8. Cf. v. Ὁμαιμος. 9. ἀποψήχει] ἀποψήχει C. Phot. 11. Ὁμορξοθεῖ] Euripid. Orest. 529. ubi Schol. ἀντὶ τοῦ ἀκολουθεῖ καὶ συμφωνεῖ. Topr. MS. Ὁμορξοθεῶ, τὸ αὐτὸ φρ.] Ex Schol. Aristoph. Av. 852. 12. δὲ κυρίως om. A. 13. ἐρέσσει] ἐρέσσειν A. B. E. Med. Schol. 17. Ὁμοροῦσα] Ὁμορξοθεῶ E. Ὁμοροῦσα C. Valckenarii Scholias in N. T. V. I. p. 556. laudat Gaisf. 18. Ὁμορόφιον] Ὁμορξοφιον A. Phot. Ὁμορξοφιον C. Med. Wide v. Ὁμῆσιον. 19. Partem memoravit Schol. Plat. p. 327. 20. σφοδρῶς; θρασέως] Igiturne ὁμόσε vehementer, audacter significet simpliciter positum absque verbo ἴεναι, χωρεῖν aut similibus? Hoc sane putasse videtur Pearsonus De Success. Roman. Episc. p. 36. qui ὁμόσε διδάξαντες interpretatur audacter docentes. Gaisf. 21. ὁμόσε ἔχουσι] Puto legendum, ὁμόσε χωροῦσι. Küst. Huic accedens Albertius in Hesychium laudat Aelian. V. H. IV, 24. Probavit emendationem etiam Wyt. in Plut. T. VII. p. 202. Cf. Valck. in lo. Chrysost. p. 18. 4. Ὁμόσε ἴεναι] Haec dedi ex A. C. Usque ad μηδὲ φεύγειν leguntur in Photio et Harpocr. De hac formula vid. Ruhken. in Tim. p. 191. sq. Gaisf. παραβάλλεσθαι Photius. 5. μεταφορᾶς] τοῦ addendum ex Harpocr. 7. ὁμοῦ male superioribus adhaeret, quod ad glossam Ὁμοῦ revocandum erat, addito exemplo Ὁμοῦ λαβόντες τὰ ὄπλα. Deinde ὁμόσε ipsum debet expelli. 10. Ὁμόσπονδον. φίλον] Ὁμόσπονδος: φίλος A. C. Photius. 11. Ὁμοστιχάει] Ὁμοστιχάει A. B. C. E. Zou. p. 1451. et Hesychius: ex Hom. II. ὁ. 635. Utrumque Apollon. Lex. p. 499. 12. καὶ αὐθις] Id demonstrat prius exemplum intercidisse. Flingas fuisse Soph. Oed. R. 212. 14. Ὁμόσφυρος] Confer Hesychium h. v. Küst. τῷ αὐτῷ] ταυτῷ A. C. 16. Ὁμοτέρμονας] Cum Photio. Locos congestit Ruhken. in Tim. p. 193. 18. Ὁμοῦ τι] Ὁμοῦ τι A. B. E. Ὁμοῦ τῇ πλ. C. ὁμοῦ τι illustravit Schaeferus Meletem. p. 12. quod Hesychio reddendum censeo pro glossa Ὁμοῦ ἴστι. Hoc autem exemplum Aeliano tribuit Valckenarius. 21. Ὁμοῦ. ἐγγύς] Compara doctum Schollum Platonis p. 380. Ὁμοῦμαι ὁμοῦ ἀντὶ τοῦ ἐγγύς C. Nempe sub finem alterius glossae Ὁμοῦ extabat Ὁμοῦμαι, revocatum a Gaisf. Cf. v. Ὁμῆ σῦ. Ἀριστοφάνης] Thesmoth. 579. ubi sic legitur: Πρὶν οὖν ὁμοῦ γενέσθαι, Σιγᾶδ', ἴν' αὐτῆς κοσμίως πυθόμεθ' ἅπτα λῆξι. Küst.

statim gaudio repleti sunt. Ὁμολώϊος Ζεύς. Homololus Iuppiter colebatur Thebis et in aliis urbibus Boeoticis, item in Thessalia: dictus ab Homoloia fatidica, Euyei filia, quam vatem Delphos missam fuisse aiunt, ut Aristodemus libro II. Rerum Thebaicarum tradit. Ister vero libro XII. Collectaneorum, dictum esse, quod concordiae pacisque studium apud Aeo-lenses ὁμολον vocetur. est autem Thebis etiam Ceres Homoloia. Ὁμονήδυος. Frater germanus. Ὁμόργνησιν. Absterget, abradit. Ὁμόρξας. Qui abstersit, qui abrasit. Ὁμορξοθεῖ. Consentit. Et Ὁμορξοθεῶ, consentio. ὁμορξοθεῖν vero proprie significat, simul et iunctis operis remigare. nunc vero, ut sit, opera mea adiuvo. Aristophanes: Sociam operam iungo, voluntate conspiro. Ὁμορος. Finitimus. Ὁμο-

ροῦσα. Contermina, finitima. Ὁμορόφιον. Contubernale. Ὁμόσε. Simul, in eundem locum, vel ex adverso, vehementer, audacter. Aelianus: Acarnanum historici cum poetis adversis frontibus concurrunt. Et alibi: Neque vero ossa amplius collegit, deo, qui haec fecerat, adversari nolens. Alibi: Cum hostibus congregiendum est. Ὁμόσιτον. Convictorem. Ὁμόσπονδος. Amicus. Ὁμοστιχάει. Comitatur. Ὁμόστολος. Eiusdem viae comes. Corpus, animae comes, immaculatum. Ὁμόσφυρος. In eodem loco ambulans. Ὁμοτέρμονας. Conterminos, quorum fines invicem attingunt. Ὁμοῦ. Proxime. Puella plagae iam erat proxima: et interfecta fuisset, nisi fulmen medium inter utrumque decidisset. Ὁμοῦ. Prope. Aristophanes:

- Πρὶν οὖν ὁμοῦ γενέσθαι,
σιγαῖ', ἴν' αὐτῆς πυθώμεθα.
καὶ Μένανδρος·
Ἔστι δὲ ὁμοῦ τὸ χρεῖμα.
παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ ἀντι τῆς σύν·
Θεοὶς μὲν καὶ ὁ μηδὲν ὦν ὁμοῦ
κράτος κατακτίζονται· ἐγὼ δὲ καὶ δίχα
κείνων πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος.
Καὶ Δημοσθένης τῷ ὁμοῦ ἀντι τοῦ ἐγγὺς κέρρηται
ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογέιτονος· Εἰσὶν ὁμοῦ διςμύριοι 10
χιλιάδες Ἀθηναίων. Ἐνθα γὰρ βούλεται δηλοῦν
ὅτι ἐγγὺς τῶν διςμυρίων εἰσὶν· ἐπεὶ ὅτι γε οὐκ
ἦσαν διςμύριοι φανερόν. Ἰσαῖος δὲ τὸ ὁμοῦ ἐπὶ
χρόνου ἔταξεν ἐν τῷ πρὸς Λωρόθεον· Ἐς τοσοῦτον
πονηρίας ὁμοῦ καὶ τόλμης ἐλήλυθε. Καὶ ἐν τῷ πρὸς 15
Καλλικράτην· Ὁδὲ μὴν ἀλλὰ τούτου πάντα ὁμοῦ
ταῦτα ἐπιτάξαντος. Ἀν' ἰσίας δὲ ἐπὶ τόπου τούτου
ἔταξεν ἐν τῇ πρὸς Μετάνειραν ἐπιστολῇ· Γυναικῶν
δὲ πολλῶν καὶ ἀνδρῶν ὁμοῦ κατακειμένων. καὶ
Ὅμηρος ἐπὶ τόπου. Πάτροκλος γὰρ λέγει·
- Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμενοι δασέ',
Ἀχιλλεῦ,
ἀλλ' ὁμοῦ, ὡς ἐτράφημεν ἐν ἡμετέροισι δό-
μοισι.
5 καὶ Ἀλιανός· Ὁ δὲ Σύφαξ ὁμοῦ τι τῷ θανάτῳ ὦν
ἀνεφθέρξατο τὰ ἐκ τῆς τραγωδίας λαμβεῖα, ὡς δε-
διπτόμενος τὸν Μακεδόνα·
Ὅρα, τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς
μὴ πῆμα θανάτῳ καὶ μετάγνοιαν τιθῆς.
οὐδ' μὴν ἔσπασέ τι ἢ μήρινθος αὐτῷ. Καὶ αὐθις·
Μὴ ἰσχύουσα τεκεῖν ὁμοῦ τι τῷ ἄγγυαι ἦν. ἔστι
δὲ τοῦτο πολὺ παρὰ Ἀττικοῖς. ὡς καὶ Μένανδρος·
Ἦδη γὰρ τοῦ τίττειν ὁμοῦ.
Ὅμοφύης. ὁμογενής.
Ὅμοχώρους. πλησιοχώρους.
Ὅμῶλαξ. ὁ ὁμοῦλαξ, ὁ γείτων.
Ὅμῶμοκα. Ὅμωμοσμένος.
Ὅμώνυμα. τῶν πολλαχῶς λεγομένων [ἀλλὰ
κατ' ἄλλον τρόπον λέγεται. καὶ] τὰ μὲν ἐν ὀνόμασι
20 τὸ διπλὸν ἔχει, ἃ καλοῦμεν ὁμώνυμα· τὰ δὲ ἐν λό-

2. σιγαῖ'] σιγαῖ δ' B. E. 3. Μένανδρος] P. 280. Scribendum Ἔστιν δ' ὁμοῦ. 5. παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ] Ai. 767—69. 8. κεί-
νων] κείνων C. 9. Δημοσθένης] P. 785, 23. ubi vid. Taylorus, cui Gaisfordus addit Hemsterh. in Luciani Dial. Morti.
XXVII, 7. p. 443. 10. Εἰσὶ δ'] εἰσὶν A. E. C. Mox διςμύριοι A. C. διςμύριοι χιλιάδες Ἀθηναίων] Apud ipsum Demosthe-
nem, itemque Harpocratonem et Photium in Lexico rectius legitur, διςμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι. Küst. Eiusdem scripturae vesti-
gia servavit Hesychius utcumque corruptus. 11. Ἐνθα] ἐνθάδε Photius. Statim γὰρ om. C. 12. διςμυρίων] μυρίων A. B.
E. C. Photii MS. 14. Ἐς τοσοῦτον] ἔς om. A. B. C. E. Med. Sequentia multum contraxit Photius. 17. τόπου] τόπου τούτου
A. B. E. C. τοῦτο Med. Ceterum de Metanira scorta, quam Lysias amavit, v. Athen. XIII. p. 593. F. 20. Ὅμηρος] II. ψ.
83. 84. Haec multum variavit Photius. Cf. Ammenius p. 14.
3. ἐτράφη] ἐν ἡμετέροισι (hoc Photius) A. B. E. C. Med. 5. ἀθανάτῳ Med. ὁμοῦ τῷ δλέθρῳ ἐλαύνοντα Aelianus in v. Μέλιτος.
Adde Jacobs. in Aelian. IV, 36. XI, 32. 6. ἐκ τῆς] ἐκ om. C. λαμβεῖα] λάμβια Λ. 8. Ὅρα, τιθεῖσα τ.] Sophocli. Electr.
580. sq. Monuerat Portus. τὸν νόμον τόνδε Med. 9. μετάγνοιαν] μετάγνοιαν E. Tum τίθης C. 10. οὐδ' μὴν] In hoc
proverbialis dictionis (vide v. Ἀδτη μὲν οὐδ.) lumine sibi placuisse Aelianum docet simillimus eius sermo v. Μήρινθος expositi-
tus. 11. ἦν] ad B. 12. καὶ Μένανδρος· Ἦδη γὰρ τ.] Fragmentum hoc Menandri auctius et emendatius citat Scholiastes
Apollon. Rhod. II, 121. ubi itidem de significatione vocis ὁμοῦ agit. ait enim: Τὸ ὁμοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀδρόματος τιθέασι, καὶ
ἐπὶ τοῦ ἐγγύς, ὡς Ἀθηναῖοι εἰώθασι χρῆσθαι. Μένανδρος· Ὅμοῦ δὲ τῷ τίττειν παρεγένεθ' ἡ κόρη. ἀντι τοῦ ἐγγύς. Küst. Hunc
locum laudat Photius in Lex. et Harpocratio: apud quem legitur, Ἦδη γὰρ ἐστὶ. Quare senarius ita rescribendus videtur,
Ἦδη γὰρ ἐστὶν ἦδε τῷ τίττειν ὁμοῦ. In eo est ista ut pariat. Huc respexit Dionysius Halicarn. Antiq. Rom. I, 29. p. 62. Καὶ
γὰρ ὁμοῦ τι τῷ τίττειν τὴν κόρην εἶναι. Ita scribendus iste locus. Toup. Rariorem genitivi structuram τοῦ τίττειν servarunt
A. B. E. C. Med. Photius et Harpocr. Meinekius tamen p. 254. Schollorum scriptura quamvis suspecta usus coniecitabat, Ὅμοῦ τι
τῷ τίττειν παρεγένεθ' ἡ κόρη: probabilius idem p. 576. γὰρ ἐγένεθ'. Sed nescio quo errore fragmentum dixit extare ap. Suid.
Vol. III. p. 622. 16. Ὅμῶλαξ] Confer Etymologum v. Ὅμῶλαξες. Küst. Scripsi ὁμῶλαξ et ὁμοῦλαξ. ὁ γείτων] ὁ om.
C. seqq. etiam om. usque ad v. Ὅμωχαίτας. 17. Om. vulg. Ὅμῶμοκα. Ἀρχιππος Ὅνω Photius. Ὅμωμοσμένος] Me-
mand. hist. p. 100. Toup. MS. 18. τῶν πολλαχῶς λεγομ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli leguntur apud Ale-
xandrum Aphrod. in lib. II. Topic. p. 81. 82. Küst. [ἀλλὰ κατ' ἄλλον τρόπον λέγεται. καὶ] Haec omnia delenda sunt, ut-
pote nihil ad rem facientia, et inepte hic inserta. Vide ipsum Alexandrum Aphrodis. Küst. Cf. Zon. p. 1450. et potissimum
v. Τόπος.

Prisquam igitur propius accedat, tacete, ut ipsam audiamus. Et Menander: Res autem prope est. Apud Sophoclem vero ponitur pro σύν: Cum diis vel homo vilissimus victoriam consequatur: ego vero vel sine illis me consequendum esse hanc gloriam confido. Et Demosthenes usus est, ut sit ferme, in oratione contra Aristogitonem: Sunt autem Athenienses universi propemodum vicies mille. illic enim orator significare vult, Athenienses numero haud multum ab vicies mille abesse. non enim ipsos vicies mille fuisse manifestum est. Isaeus vero in oratione adversus Do-rotheum ὁμοῦ de tempore dixit: Eo improbitatis simul et audaciae progressus est. Et in oratione adversus Callicratem: Verumtamen cum iste haec omnia simul imperasset. Lysias vero in Epistola ad Metaniram ὁμοῦ posuit de eodem loco: Mulieribus autem multis et viris simul discumbentibus. item Homerus vo-

cem hanc de loco dixit. Patroclus enim inquit: Ne mea a tuis seorsum ponas ossa, Achille: sed eodem loco, sicut educati sumus in vestris aedibus. Et Aelianus: Syphax autem iam morti proximus iambos illos e tragoedia recitavit, ut Macedoni metum incuteret: Vide, ne leges istas mortalibus inueniens ipse tibi damnium et poenitentiam afferas. nihil tamen funiculus iste ut aiunt ipsi traxit. Et alibi: Cum partum eniti non posset, non multum aberat quin dirumperetur. hoc autem apud Atticos frequens est, ut apud Menandrum: Iam enim propius partum accessit. Ὅμοφύης. Cognatus. Ὅμοχώρους. Finitimos. Ὅμῶλαξ. Quasi ὁμοῦλαξ: vicinus. Ὅμῶμοκα. Et Ὅμωμοσμένος. Ὅμώνυμα. Sic dicuntur ea, quae plures habent significationes: quorum alia ambiguitatem habent in verbis, quae homonyma dicuntur; alia

γα, ἃ καλοῦσιν οἱ φιλόσοφοι ἀμφίβολα. καὶ τὰ μὲν ὁμώνυμά ἐστι προφανῆ· τὰ δὲ ἀμφίβολα, οἷον ἢ ἐπιστήμη, ἐπεὶ πλειόνων ἐστὶ, πλείω σημαίνει, καὶ ἔστιν ἀμφίβολος. ἢ γὰρ οὕτως πλειόνων ἢ αὐτῆ καὶ μία ἐπιστήμη, ὡς τοῦ τέλους καὶ τῶν πρὸς τὸ τέλος· οἷον, οἰκοδομικὴ καὶ οἰκίας ἐστὶν ἐπιστήμη, ὡς τέλους, καὶ δι' ὧν οἰκία γίνεται, ἅπερ ἐστὶ πρὸς τὸ τέλος· πλειόνων οὖν ἢ αὐτῆ. ὁμοίως καὶ ἡ ἱατρικὴ ὑγείας ποιητικῶν· οἷον διαίτης καὶ τομῆς καὶ καύσεως καὶ ἐτέρων πλειόνων.

[Ὀμωρόφιος.]

Ὀμῶς. ἐπιρῶμα.

Ὀμωχαίτας. Θουκυδίδης τοὺς συννάους θεοῦ καὶ ὁμοροφίους. Βοιωτικὴ δὲ ἡ λέξις. Ὀμωχαίτας δαίμονας. τοὺς συμμετέχοντας τῶν αὐτῶν καὶ τῶν αὐτῶν ἱερῶν.

Ὀμπνιον νέφος. μέγα, πολύ, ἠΰξημένον. Σοφοκλῆς Θησεῖ. Καὶ Ὀμπνιος χεῖρ, ἢ πλουσία.

Ὀμπνιον ὕδωρ. τὸ τρόφιμον καὶ πολύ. λέγεται καὶ ὁμπνηρὸν ὕδωρ, τὸ τρόφιμον.

Ὀμπνιος. ἢ Δημήτηρ, αἰτία οὖσα τοῦ ἀνα-βῆ πνεῖν.

Ὀμπνιος λειμών. ὁ σίτος καὶ οἱ Δημητριακοὶ καρπὸς· ἐπεὶ Ὀμπνία ἢ Δημήτηρ λέγεται.

Ὀμπνιος χεῖρ. πλουσία χεῖρ.

Ὀμοίως λαβᾶς. ἀντὶ τοῦ μεταλήψεις καὶ ἀντιμεταθέσεις.

10 Ὀμοίως. ὁ ὁμοίως πᾶσι χαλεπός.

Ὀμοιομέρεια. Ἀναξαγόρας ὁ φιλόσοφος ἔλεγε τὴν σελήνην οἰκῆσεις ἔχειν καὶ λόφους καὶ φάραγγας. ἀρχὰς δὲ τὰς ὁμοιομερείας. καθάπερ γὰρ ἐκ τῶν ψηγμάτων λέγομεν τὸν χρυσὸν συνεστάναι, οὕτως ἐκ τῶν ὁμοιομερῶν μικρῶν σωμάτων τὸ πᾶν συγκεκρίσθαι.

Ὀμοιον, εἰ καὶ Φιλέας Ἀνδοκίδην ἱεροσυλίας ἐγράψατο, ὡς περ οὐκ αὐτὸς ὦν ὁ τῆς θεοῦ τὸ Γοργόνειον ἐξ ἀκροπόλεως ἀφελόμενος.

3. ἐπὶ πλ. Med. 4. ἢ γὰρ] Immo καὶ γὰρ ut in explicatione superioris-sensus. οὕτω Ald. Küst. 8. τέλος] Statim καὶ τῶν πρὸς τὸ τέλος omiserunt A. B. E. 9. ἱατρικὴ ὑγείας ποιητ.] Supple ex Alexandro Aphrodis. ἱατρικὴ ὑγείας καὶ τῶν ὑγείας ποιητικῶν, etc. Küst. ἢ ἱατρικὴ ὑγείας dedi cum A. Tum ποιητικὴ B. E. Med. 11. Ὀμωρόφιος] Deest A. de quo vide supra in v. Ὀμῆσιον: item v. Ὀμορόφιος. Hesychius, Ὀμωρόφιος καὶ ὁμοροφος. 13. Ὀμωχαίτας] Apud Thucydidem, Hesychium et Photium in Lex. inedito scriptum est Ὀμωχέτας, per ἱ in syllaba penultima. Küst. Ὀμωχαίτας C. Θουκυδίδης] Lib. IV. c. 97. Küst. 14. ὁμωροφίους] ὁμορόφους Gaisf. cum A. Photio. Deinde Βοιωτικὴ Phot. Ὀμωχαίτας δαίμονας. τοὺς συμμ.] Ex Scholiasta Thucydidis in modo indicatum locum scriptoris illius: sed ubi, ut diximus, legitur ὁμωχέτας. Küst. 16. νεῶν] νεῶν A. E. C. Schol. 17. Ὀμπνιον] Apoll. Rhod. IV, 989. Τιτῆνας δ' ἔδαεν στάχυν ὁμπνιον ἀμύσσασθαι. Scholiasta: Ὀμπνιον. πολύν, σαφιλῆ. Φιλητᾶς ἐν Ζαΐκτοις Γλώσσαις ἀπέδωκε, ὁμπνιον στάχυν, τὸν εὐχολον καὶ τρόφιμον. Κυρηνάων δὲ τινες τὸν πλούσιον καὶ εὐδαίμονα ὁμπνιον καλοῦσιν. ἄμεινον δὲ τὸν φερῆςβιον εἰπεῖν. Küst. Ὀμπνιον Photius, et similiter in seqq. Habet tamen in superiore glossa, Ὀμπνιον νέφος: μεγίστου. 18. ἢ πλουσία] Sic recte MSS. Pariss. [cum Diogen. VI, 97.] At priores editt. [et E.] male ἢ θυσία. Confer Nostrum paulo post v. Ὀμπνιος χεῖρ. Küst.
2. ὁμπνιῶν] ὁμπνηρὸν A. C. ὁμπνηρὸν E. Ὀμπνηρὸν ὕδωρ τὸ τρ. Photius. Ὀμπνηρὸν Hesychius, recte. Mox ὕδωρ τὸ τρ. om. A. 3. Ὀμπνιος. ἢ Δημήτηρ] Scholiastes Nicandri (Alex. 7.) p. 43. Ὀμφαλὸς γὰρ ἀπὸ τῆς ὁμπνης εἴρηται, ὃ ἐστὶ τροφῆ. ἀφ' οὗ καὶ ἡ Δημήτηρ Ὀμπνία. Confer etiam Hesychium et Eustath. in II. ὁ. p. 1012, 4. Küst. Adde Prelleri librum Demeter und Persephone p. 324. 6. ἐπεὶ — λέγεται] Haec om. A. sed agnoscit Photius sub v. Ὀμπνιος λειμών, ubi Ὀμπνία γὰρ ἢ Δημήτηρ Prov. cod. Bodl. λέγεται om. Hesychius. 7. χεῖρ] Photius addit πλούσιος, cum Prov. Bodl. 704. Sed verisimiliter Hesychius: Ὀμπνιόχειρ. πλουσιόχειρ, πλούσιος. 8. Ὀμοίως λαβᾶς] Sumpsisse videtur ex Platon. Phaedr. p. 340. E. [236. B.] περὶ μὲν τούτου, φέρε, εἰς τὰς ὁμοίως λαβᾶς ἐλήλυθας. Inter Prov. metr. relatum extat v. 561. Abresch. Vid. Schol. Platon. p. 313. Similes in v. λαβῆ figurat Astius in Phaedr. p. 251. 9. μεταθέσεις] ἀντιμεταθέσεις A. B. C. E. Photius: hic etiam ἀντιμεταλήψεις. Prius quamvis auctore destitutum recepi; mallem tamen abesset ἀντί. 10. ὁμοίως] ὁ ὁμοίως A. B. C. II. ὁ. 315. γῆρας ὁμοίον, ubi Schol. τὸ ὁμοίως πᾶσι χαλεπόν. Cf. Apollonii Lex. p. 499. 11. Ἀναξαγόρας ὁ φιλόσοφος ἔλ.] Haec sunt verba Laertii lib. II. aegm. 8. Küst. 12. οἰκῆσεις] οἰκῆσεις πέντε C. Mox λόγους Med. 15. οὐ- τως] οὕτως καὶ Gaisf. cum C. ὁμοιομερῶν] ὁμοιομερειῶν A. Med. Mox συγκεκρίσθαι E. 17. Ὀμοιον] Ex Synes. Calv. enc. p. 83. Vid. v. Φιλέας. Mox leg. ἀφελόμενος. Vid. Taylor. in Aeschin. p. 633. Tourp. Similiter Hemsterhusius. Glossam om. C. Φιλέας] φιλαίας A. 18. τοῦ θεοῦ A. ὁ om. E.

vero in oratione, quae philosophi amphibola vocant. et homonyma quidem qualia sint, clarum est. at amphibola: ut scientia, cum plurium sit, plura etiam significat, et ideo amphiboliam habet. vel enim una eademque scientia ita plurimum est, ut finis, et eorum quae ad finem spectant: velut ars aedificandi est scientia extruendae domus, ut finis; et eorum per quae domus extrahitur. eodem modo medicina est scientia eorum, quae sanitatem efficiunt, ut victus, sectionis, ustionis, aliorum plurium. [Ὀμωρόφιος.] Ὀμῶς. Adverbium. Ὀμωχαίτας. Sic Thucydidēs vocat deos eodem sub templo et tecto collocatos. est autem vox Boeotica. Ὀμωχαίτας δαίμονας. Deos eorundem templorum sacrorumque participes. Ὀμπνιον νέφος. Nubes magna, densa, spissa. Sophocles Theséo. Et Ὀμπνιος χεῖρ, manus

opulenta. Ὀμπνιον ὕδωρ. Aqua alma et copiosa. dicitur etiam ὁμπνηρὸν ὕδωρ. Ὀμπνιος. Sic dicitur Ceres, quod respirationis causa sit. Ὀμπνιος λειμών. Frumentum et Cereales fruges. Ceres enim vocatur Omphnia. Ὀμπνιος χεῖρ. Dives manus. Ὀμοίως λαβᾶς. Similes ansae, id est, conversiones et status alternos. Ὀμοίως. Pariter omnibus molestus. Ὀμοιομέρεια. Anaxagoras philosophus dicebat lunam habitari, et esse in ea colles et convallas. principia vero rerum esse particulas inter se similes. ut enim ex minutissimis ramentis aurum constare dicimus: sic etiam ex parvis corporibus similes partes habentibus hoc universum esse compositum. Ὀμοιον εἰ καὶ Φιλ. Ἀνδ. Simile hoc est, ac si Phileas Andocidem sacrilegii accusaret; quasi non ipse is esset, qui deae Gorgonium ex arce sustu-

Ὅμοιοστόμος ἐν πορείᾳ διαφαλαγγία ἐστίν, ἥτις τοὺς ἡγεμόνας ἑκατέρας τῆς φάλαγγος ἐκ τῶν αὐτῶν μερῶν τεταγμένους, οἷον ἐκ δεξιῶν ἢ ἐξ ἐπιπέδων ἑκατέρας φάλαγγος ἔχει.

Ὅμοιωσις. ὁμοιότης.

Ὅμοιωσις διετή. ἡ μὲν τις ταυτὸν ἢ δὲ ἕτερον. ὅτε δὲ λέγει Πλωτίνος, ὁμοιωσις τῷ θεῷ, ἄλλον τρόπον ληπτέον.

Ὀμφακίαν. ὠμὸν καὶ σκληρόν. Ἀριστοφάνης.

Λεινὸν γὰρ οὕτως ὀμφακίαν πεφυκέναι τὸν θυμὸν ἀνδρῶν, ὥστε βάλλειν καὶ βοᾶν, ἐθέλειν τ' ἀκοῦσαι μηδὲν ἴσον ἴσφ φέρον.

ἀντὶ τοῦ ὠμὸν καὶ σκληρόν. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ὀμφακίων. οὕτως δὲ αἱ σταφυλαὶ δριμεῖαι οὐσαι καὶ οὐπὼ πέπειροι· ἐκ γὰρ τοῦ ἐναντίου πεπανὸν τὸ ὄριμον καὶ ἡδύ. ἴσον δὲ ἴσφ φέρον, ἀντὶ τοῦ δίκαιον καὶ ἐξ ἴσον. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ κίρναμένου οἴνου πρὸς ὕδωρ. λέγει δὲ κατ' ἴσον εἰπεῖν καὶ ἀκοῦσαι.

Ὀμφαλητομία. ὅτε αἱ μαῖαι τὸν ὀμφαλὸν

τοῦ βρέφους ἀποτέμνουσι. καὶ αὐταὶ δὲ ὀμφαλητόμοι λέγονται. Καὶ Ὀμφάλιον, ὃ ὀμφαλὸς τῆς ἀσπίδος.

Ζηλὶ τὸδ' ὀμφάλιον σάκρος τρύφος, ἢ ἐπὶ λαιῶν

ἔσχεν ἀριστεύων, ἀνθετο Νικαγόρας.

Ὀμφαλόν. τὸ μεσαίτατον. Καὶ Ὀμφάλιον ἀσπίδος, τὸ μεσαίτατον αὐτῆς.

Ὀμφαλός. οἷόν τις ἔβλα τοῦ βρέφους ἐστὶ· δὲ 10 ἔκλεινον γὰρ αὔξεται καὶ τρέφεται. Ὀμφαλός σου οὐ περιετμήθη.

Ὀμφαξ. σταφυλὴ δριμεῖα οὐσα καὶ οὐ πέπειρος. Θη' λυκῶς δὲ λέγει τὰς ὀμφακας Πλάτων ὃ καὶ σικελὸς ἐν δράματι Ἑορταῖς.

Καὶ τὰς ὀφρῦς σχάσασθε καὶ τὰς ὀμφακας.

Ὀμφαξ. ὠμόφαξ τις ὦν ὃ ὠμὸς εἰς τὸ φαγεῖν. καὶ παροιμία· Σικελὸς ὀμφακίζεται.

Ὀμφή. θεία κληδὼν, ἢ φήμη.

20 Ὀμφήν. κληδὼνα, φήμην θείαν, ἢ δνειρον φάντασμα.

1. Ὅμοιοστόμος ἐν πορείᾳ διαφ.] Confer Aelian. in Tact. c. 42. Küst. Sive Appendicem Suidae et Montfaucon. Bibl. Coisl. p. 512. ἐν πορείᾳ] ἐμπορείᾳ A. ἐμπορείᾳ B. E. Μοχ διαφαλαγγίας B. διαφαλαγγία C. (qui in fine ἔχειν) et Med. 3. τεταγμένους] τεταγμένη E. τεταγμένους ἔχει Appendix. 5. ὁμοιωτής] Statim delevit Küsterus, ζήτει ἐν τῇ ὑπερβολῇ. καὶ ὁμοιωτή δοτικῇ. Deest gl. A. 6. Ὅμοιωσις] Locus strictim decerptus ex Plotini Enn. l. 1. 2. p. 25. Creuz. Unde saltem prius

membrum sic resarcitur: καὶ ἡ μὲν τις ταυτὸν ἐν τοῖς ὁμοίοις ἀπαιτεῖ. ταυτὸν] αὐτὸν B. αὐτῶν E. Deinde dictum ὁμοιωσις τῷ θεῷ a Platone (v. Heindorf. in Theaet. 84.) profectum nemo nescit. 7. τῷ θεῷ] τῷ om. C. 9. Ἀριστοφάνης] Acharn. 333—35. (351.) 11. πεφυκέναι] πεποιθέναι C. 13. ἐθέλειν δ' ἐθέλειν τ' A. C. Μοχ φέρον C. Med. 15. οὐσαι καὶ] οὐσαι δὲ A. E. οὐσαι δὲ dedi cum C. Schol. 16. πέπειροι] καλοῦνται addit gl. Λεινόν, ubi eadem proferuntur, quae hoc loco in glossas Ὀμφακίαν et Ὀμφαξ sunt distributa. Indidem reflexi vulgatum πέπανον. 17. ὄριμον] Schollasta Aristoph. rectius ἡμερον. Küst. Sed repugnat glossa superior. 21. Ὀμφαλητομία] Ὀμφαλητομία A. Posuit Gaisf. αἱ μαῖαι ante τὸν ὀμφαλὸν cum A. C. et Photio: quod olim post βρέφους extabat.

2. Ὀμφάλιον] Suidas interpretatur, ὃ ὀμφαλὸς τῆς ἀσπίδος: sed minus recte, ut puto. Non enim videtur esse substantivum, sed adiectivum, significans, umbilici instar rotundum: ut ex sequenti fragmento colligitur. Küst. His extremis caret Photius. Saltem continua glossa prorsus cum hac in unam confanda. 4. Ζηλὶ τὸδ' ὀμφ.] Pauli Silentiar. Ep. XLIX. pr. Anthol. Pal. VI, 84. 10. Ὀμφαλός σου οὐ περ.] Ezech. XVI, 1. Küst. Suidam descripsisse glossam ex Theodoro in eum locum annotavit Ernestius. 12. Ὀμφαξ. σταφυλὴ δριμ.] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 351. Confer etiam Nostrum supra v. Λεινόν, ubi eadem leguntur. Küst. Item modo v. Ὀμφακίαν, 13. λέγει] λέγεται C. Πλάτων et seqq. omissis. 15. σχάσασθε Med. 17. ἢ ὀμφή Etymologica. Deinde vide gl. Σικελὸς ὀμφακίζεται. 19. Ὀμφή] Philostrat. Ep. 46. Σειρήνων γόμφαι. Lego Σειρῶν ὀμφαί. Vid. Wessel. Diss. Herodot. p. 158. Damascius p. 1031. Synes. p. 260. Tour. MS. Vid. vel Schol. II. β. 41. 20. κληδὼνα] φωνήν praemisit Photius. δνειρον φάντασμα] Photius δνειρα, φάσματα. Cum Suida concordant Hesychius et Lex. Bachm. p. 318. nisi quod habent φαντάσματα. Deinde cum A. C. delevi glossam: Ὀν. ὃ οἷόντε ἐστὶ ποιεῖν ἢ πάσχειν. Ubi τὸ οἷον B. E. Med.

lisset. Ὅμοιοστόμος ἐν πορ. Homoeostomos diphalangia in itinere est, quae duces utriusque phalangis ab lisdem partibus collocatos habet, vel a dextra vel a sinistra. Ὅμοιωσις. Similitudo. Similitudo duplex est. nam alia idem in similibus requirit, alia vero diversum. cum vero Plotinus dicit, Similitudo deo, vox aliter accipienda est. Ὀμφακίαν. Acerbum et immitem. Aristophanes: Grave est enim, adeo duram et immitem esse hominum iram, ut lapidibus petant et clamitent, nec quisquam aequi velit audire. metaphora ducta est ab ovis immaturis, quas Graeci ὀμφακας vocant. illae enim acerbae et insuaves sunt. contra quod maturum est, idem et molle et suave. illud vero, ἴσον ἴσφ φέρον, significat iustum et aequum: per metaphoram vini, quod aqua temperatur. sen-

sus autem est, aequo iure et loqui et audire. Ὀμφαλητομία. Umbilici sectio, cum obstetrices umbilicum infantis secant: quae inde ὀμφαλητόμοι vocantur. Et Ὀμφάλιον, umbilicus scuti. Iovi rotundum hoc fragmentum clipei, quem laeva fortiter rugnans tenuit, dedicavit Nicagoras. Ὀμφαλόν. Medium. Et Ὀμφάλιον ἀσπίδος, clipei umbilicus. Ὀμφαλός. Umbilicus, quasi radix quaedam infantis. per illum enim nutritur et alitur. Umbilicus tuus non est circumcisus. Ὀμφαξ. Uva acerba et immatura. Plato vero Comicus in fabula Festis feminino genere dixit τὰς ὀμφακας: Et supercilia subducite et uvas immaturas. Ὀμφαξ. Quasi dicas, ὠμόφαξ, i. e. quae cruda est edentibus. Et proverbium: Σικελὸς ὀμφακίζεται. Ὀμφή. Divina vox, vel omen. Ὀμφήν. Omen,

Ὀναγρος. εἶδος ζώου.

Ὀναγροί. μηχανήματα, οἱ λεγόμενοι ἄρπαγες, οἷα ἀρπάξαι τοὺς προσιόντας ἐπιβαλλόμενοι εἶχον.

Ὀναρ. ὄνειρος.

Ὀνάσιμος, Κύπριος, ἢ Σπαρτιάτης, ἱστορικός καὶ σοφιστής, τῶν ἐπὶ Κωνσταντίνου γενομένων. ἔγραψε Στάσεων διαιρέσεις, Τέχνην δικανικὴν πρὸς Ἀψίνην, Περὶ ἀντιδρῆτικῆς τέχνης, Προγυμνάσματα, Μελέτας, Ἐγκώμια καὶ ἄλλα πλείστα.

Ὀνασθαι. ἐπαπολαῦσαι, ἀφελῆσθηναι. Ἐπὶ τούτοις πολλὰ καὶ ἀγαθὰ τῷ βασιλεῖ ἤχοντο, καὶ ὄνασθαι τῶν παρόντων.

Ὀναίατο, ἀπολαύσειαν. Σοφοκλῆς:

Μηδέποτ' ἀγλαίας ὄναίατο

(τούτῃσιν, ἡδονῆς, δόξης)

τοιῶδ' ἀνύσαντες ἔργα.

ἦτοι τὸν ἐμὸν πατέρα ἀνελόντες.

Ὀναίμην. ἐπιτύχοιμι, ἀπολαύσω.

Καυτῇ γὰρ ἐγὼ οὕτως ὄναίμην τῶν τέκνων.

Ὀναίντο. ἀφελῆσθαι. Καὶ Ὀνασθαι, ἀφελῆσθηναι.

Ὀνεῖα. ἢ τοῦ ὄνου δορά.

Τὴν σάγην τε τοῦ κτήνους
καὶ τὴν ὄνειαν προσεπέθηκεν ἐκδείρας·

Βάβριος φησιν.

5 Ὀνειαρ. ὄνειρον.

Ἄ μέγα Βαυτιάδα σοφοῦ περίπυστον ὄνειαρ·

ἢ ῥ' ἔτεδον κερῶων, οὐδ' ἔλεφαντος ἔης.

ἀντὶ τοῦ, ἀληθές· παρὰ τὸ Ὀμηρικόν

Δοίαι γὰρ τε πύλαι ἀμνηνῶν εἰσιν ὄνειρων.

10 [Ὀνειαρ δὲ παρὰ Ἡσιόδῳ ἢ ἀφέλεια.]

Ὀνεῖατα. οὐ πάντως βρώματα, ὡς οἱ γλωσσογράφοι· ἀλλὰ πάντα τὰ εἰς ὄνησιν ἐπιτέθαια.

Ὀμηρος·

Ὀνεῖατ' ἄγοντα.

15 οὐκ εἶπε δὲ φέροντα· οὐδὲ γὰρ ἐβάσταζεν.

Ὀνειδεῖος λόγος. ὁ ὄνειδιστικός.

Ὀνειδίζω.

Ἦ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὄνειδίζων, ἃ σοὶ 690

οὐδεὶς ὅς οὐχὶ τῶνδ' ὄνειδίει τάχα.

20 οἶον, οὐδεὶς ἐστὶν ὅς οὐ ταῦτά σοι ὄνειδίσει, ἅπερ μοι ἀνείδισας. τὸ δὲ τάχα, ἀντὶ τοῦ τάχεως. καὶ σε μετ' ὀλίγον ἐροῦσι τυφλόν, πρὸς Τειρεσίαν ὁ λόγος.

2. Ὀναγροί. μηχαν.] Vide Procop. de Bello Goth. lib. I. c. 21. Küst. Cf. Io. Lydus de Magistr. I. p. 81. 5. Post ὄνειρος delevi cum A. C. Ὀναρ καθ' ἄπνοους νητρικῆς λαλεῖν τόδε. Ὀναρ ἢ μάρτυς αὐτῇ ἐπίσταται. Ἀύσις ὄνειρου praefigit Med. Nihil praeter Ὀναρ καθ' ἄπνοους reliquit Kusterus. Similiter Nicephorus p. 17. ὄναρ ὄνειρους νητρικῆς πλεῖν λέγειν. 6. Ὀνάσιμος] Conf. supra Ἀψίνης. Reines. Deest articulus C. ἱστορικός om. A. 7. Κωνσταντίνου] Κωνσταντίου Β. κωνστα' Ε. 11. ἐπαπολαῦσαι verbum firmant Mali Collect. Vat. II. p. 247. et Tzetz. in Hesiodi l. 417. 14. Σοφοκλῆς] Electr. 211. sq. Ubi Suidas legisse videtur ἀπ' ὄναίατο. 16. τούτῃσιν ἡδονῆς, δόξης, Scholiorum interpretationem, Kusterus ut solet delevit. 19. ἀπολαύσαιμι Hesychius et Lex. Bachm. p. 318. repugnante Photio. 20. Καυτῇ γὰρ ἐγὼ οὕτως ὄναίμην τῶν τέκνων] Aristoph. Thesmoph. 476. Καυτῇ γὰρ ἐγὼ οὕτως ὄνοίμην τῶν τέκνων. Ubi legendum cum auctoritate Suidae, tum sententiae iussu, ὄναίμην. Aliud est ὄναίμην, aliud ὄνοίμην. Quod magnum Pearsonum in Vindiclas Epist. Ignatii fugisse miror. Lucian. in Philops. 27. Οὕτως ὄναίμην, ἔφη, τούτων τῶν υἱῶν. Accedit Hesychius: ὄναίμην. τύχοιμι, ἀπολαύσαιμι, ἀφελῆσθηναι. Ad hunc ipsum Comici locum respexit. Tourp. 4. Βάβριος] Tyrwhitt. p. 34. Knoch. p. 176. 5. Ὀνειαρ. ὄνειρον] Deest haec gl. C. 6. Ἄ μέγα Βαυτ.] Ep. adesp. DLXV. pr. Anthol. Pal. VII. 42. 8. ἀληθές Med. 9. Δοίαι γὰρ τε πύλαι ἀμ.] Versus hic legitur apud Homerum Odys. t. 562. Küst. 10. Ὀνειαρ — ἀφέλεια om. A. B. Cf. Hesiodi Ἔργ. 41. 13. Ὀμηρος] II. ω. 367. Ubi quae scripsit Schol. Venetum, ea paucis mutatis repetiit Suidas. Cf. Apollon. Lex. p. 502. 15. εἶπε δὲ] δὲ om. A. 16. Ὀνειδεῖος] Ὀνειδεῖος cum A. et libro Zon. p. 1452. reponendum fuisse docet ordo litterarum. Mox ὁ αὐτὸς ὄνειδ. addunt A. B. C. 18. Ἦ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὄνειδ.] Soph. Oed. R. 372. sq. 20. ταῦτά Med. ὄνειδίει] ὄνειδίσει A. E. C. cum v. τυφλός. 22. Post λόγος removi glossam syntacticam: Ὀνειδίζω. δοτικῇ. Οἶσαθε καὶ Σολομῶντα πικρῶς ὑμῖν ὄνειδίσειν. Καὶ, Μηδενὶ συμφορᾶν ἀνείδισας. Αἰτιατικῇ δέ· Καὶ τίς ἐστιν οὗτος, ὃς ἀνείδισε Θεοῦ παράταξιν; Καὶ, Μῆ μοι γένοιτο καὶ τοῦτο ὄνειδισθῆναι. Deest A. post ὄνειδος ponit C. omissis tamen καὶ μηδενὶ etc. Secundum exemplum est Isocratis ad Demon. p. 8. B. quod usurpavit etiam Lex. de Syntaxi p. 160. Tertium Καὶ τίς ἐστιν ex I. Regg. 17, 36.

augurium, vel somnium. Ὀναγρος. Animalis genus. Ὀναγροί. Machinae quaedam, quae etiam harpagones vocantur, quod ea quibus iniiciuntur corripunt. Ὀναρ. Somnium. Ὀνάσιμος. Onasimus, Cyprius, aut Spartanus, historicus et sophistes: qui vixit tempore Constantini. scripsit statuum divisiones, Artem iudicalem, ad Apsinem, De arte contradicendi, Progymnasmata, Declamationes, Eucomia; alia plurima. Ὀνασθαι. Frui, fructum percipere. Propter haec regi omnia bona precabantur, et ut praesentibus frueretur. Ὀναίατο. Fruantur. Sophocles: Nunquam laetitia fruuntur, tanta qui patrarunt facinora. id est, qui patrem meum interfecerunt. Ὀναίμην. Fruar, fructum percipiam. Et ego sic fruam liberis meis. Ὀναίντο. Utilitatem percipiant. Et Ὀνασθαι, utilitatem percipere. Ὀνεῖα. Pellis asinina. Babrius: Sarsidae Lex. Vol. II.

cinamque iumentum et pellem asino detractam praeterea imposuit. Ὀνειαρ. Somnium. O Battiadae valde sapientiae celebre somnium! profecto ex cornea, non ex eburnea porta proditi. id est, verum somnium: secundum illud Homericum, Βίαια enim sunt portae inanum somniorum. [At ὄνειαρ apud Hesiodum dicitur utilitas.] Ὀνεῖατα. Sic non tantum vocantur cibi, ut Glossographi tradunt, sed omnia quae nobis sunt ad usum necessaria. Homerus: Dona adducentem. non dixit, ferentem. haud enim ea gestabat. Ὀνειδεῖος λόγος. Oratio exprobrantis. Ὀνειδίζω. Tu vero miser es nunc mihi exprobrans, quae tibi ipsi quilibet horum mox exprobrabit. id est, nemo non eadem tibi brevi sit exprobraturus, quae mihi iam exprobrasti. ubi τάχα positum est, ut sit cito. et te mox vocabunt coecum. ad Tiresiam oratio spectat.

- Ὀνειδιῶ. ὄνειδισῶ.
 Ὀνειδίσας. μεμψάμενος. Ὀνειδίσας εἰς ἀνανδρίαν αὐτῶ καὶ κακίαν.
 Ὀνειδος. μέμψις.
 Ζῶειν γὰρ δίχα παντὸς ὄνειδος ἢ θελ' ἐκάστα, 5
 ξεῖνε, τὸν ἐκ χειρῶν ἀρνημένα βλοτον.
 Ὀνειτον. ἐν ᾧ οἱ ὄνοι ἴστανται.
 Ὀνειρεῖσι. ποιητικῶς.
 Ὀνειρολεσχία. ἡ ὕβρις.
 Ὀνειρόπληκτον. ὑπὸ δνείρων πληττόμενον. 10
 Ὅτι ὡς φησι Πυθαγόρας δνείρους καὶ τοῖς
 πτήνεσι γίνεσθαι, καὶ νόσους, καὶ σημεῖα.
 Ὀνειρον ἐνυπνίου διαφέρει. ἕτερον γὰρ
 ἔστι καὶ οὐ ταυτόν. ἀλλὰ καὶ τὸ ὄνειρον καὶ ἐνύ-
 πνιον καλῶς εἶποι τις ἂν. ὅταν δὲ τεχνικῶς λέγη 15
 τις, κυρίως ἕκαστον χρῆ καλεῖν. καὶ τὸ μὲν ἀση-
 μαντον καὶ οὐδενὸς προαγορευτικόν, ἀλλ' ἐν μόνῳ
 τῷ ὕπνῳ τὴν δύναμιν ἔχον, γινόμενον δὲ ἐξ ἐπιθυ-
 μίας ἀλόγου, ἢ ὑπερβάλλοντος φόβου, ἢ πλησμο-
 νῆς, ἢ ἐνδίας, ἐνύπνιον χρῆ καλεῖν, τὸ δὲ μετὰ τὸν 20
 ὕπνον ἐνέργεια ὃν καὶ ἀποβησόμενον ἔς τι ἀγαθόν
 ἢ κακόν, ὄνειρον. πολλάκις δὲ καταχρηστέον τοῖς
 ὀνόμασιν, ὡς καὶ Ὀμηρος.
 Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος.
 Ὀνειροπολεῖ. φαντάζεται. Οὐ χρεῶν οὖν
 ταῦτα τοὺς Σαρακηνοὺς ὄνειροπολεῖν.
 Ὀνειροπολεῖν τοῦ ὄνειρώσσειν διενήνοχε.
 τὸ μὲν ὄνειροπολεῖν ἐπὶ τῶν ἐνύπνιον ὀράντων. τὸ
 δὲ ὄνειρώσσειν ἐπὶ τῶν αὐτομάτως γονῆν ἀφιέντων.
 ὅπερ οἱ ἐρωτόληπτοι πάσχουσιν, ἢ ἀπὸ βρωμάτων
 ἢ ἀπὸ δαιμόνων ἐνεργείας τοῦτο πάσχοντες.
 Ὀνειροπόλος. ὄνειροκρίτης.
 Ὀνειρώξις. ἡ τῶν ὄνειράτων δεξις. Καὶ
 Ὀνειρώσσω, τὸ ἐνυπνιάζομαι.
 Ὀνηθῆναι. ὠφελθῆναι. Ξενοφῶν Ἐχορη-697
 ζον πρὸς τὰ χωρία προσβάλλειν, καὶ τὴν στρατιᾶν
 ὄνηθῆναι τι.
 Ὀνηλάτης. ὁ ὄνους ἐλαύνων.
 Ὀνησασθαι. ὠφελεῖσθαι, ἀπολαύειν.
 [Ὀνησιδώρα. ὄνομα κύριον.]
 Ὀνήσιμος. ὠφέλιμος. καὶ ὄνομα κύριον.
 Ὀνησιφόρος. ὠφέλειαν φέρων.

1. Ὀνειδιῶ] Deest gl. C. Cf. Zon. p. 1454. 3. ἀνανδρίαν] ἀνανδρίαν A. Deest exemplum C. 5. Ζῶειν γὰρ δίχα π.]
 Distichum Antipatri Sidon. XXII, 7. 8. Anthol. Pal. VI, 174. ἕκαστη] ἕκαστα A. C. B. E. Med. cum v. Ἀρνημένα. 6. χρεῶς
 A. 7. ὄνοι] οἱ ὄνοι A. C. Med. ἴστανται Zon. p. 1454. 8. Ὀνειρολοισι] Ὀνειρήσι A. ὄνειρολοισι B. ὄνειρολοισι Küst.
 Emendavit Gaisf. ex Hesychio vel potius Od. δ'. 809. Deest gl. C. 9. ἡ ὕβρις] Haec interpretatio non convenit voci ὄνειρο-
 λεσχία, sed ὄνειρολεσχία. Quare, si sic scripsit Suidas, articulus hic alio loco collocandus erit. Küst. Cf. v. Λεσχονία.
 Ὀνειροσχέλια hinc detortum sub v. Ὀνειρώξια posuit Zon. p. 1453. 11. Haec et quae sequuntur recedunt ab ordine litterarum.
 13. Ὀνειρον ἐνυπνίου διαφ.] Totus hic articulus excerptus est ex Artemidori Oneirocr. lib. IV. c. 1. ut Pearsonus quoque
 observaverat. Küst. 14. ταυτόν] ταυτό A. Mox τὸ ἐνύπνιον A. C. Ex Suidae scripturis Artemidorum licet resarcire.
 17. προαγορευτικόν Med. 18. ἐξ ἐπιθυμίας] ἐξ om. C. τὸ ἐξ ἔ. Med. ὑπὸ (vulgo ἀπὸ) ἐπιθ. Artemid. 20. μετὰ τὸν ὕπνον]
 Artemidorus: τὸ δὲ μετὰ τὸν ὕπνον ἀποβησόμενον ἐναργὲς ὃν ἀγαθόν ἢ κ. Qui deinde: ὅταν δὲ κοινῶς τις λέγῃ, καταχρηστέον
 κτλ. 21. ἔς τι] ἔστιν C.
 2. Ὀμηρος] II. β'. 56. 4. Ὀνειροπολεῖ] Cf. Lecapenus in Matth. Lectt. Mosqu. p. 73. Οὐ χρεῶν — τοῦτο δὲ οὐ om. C.
 qui sic pergit, Ὀνειροπολεῖν τοῦ ὄνειρώσσειν διενήνοχεν. 5. Σαρακηνοὺς] σαρακ A. 6. τοῦτο δὲ τοῦ ὄνειρώσσειν διενή-
 νοχε. τὸ μ.] Ex Schol. Aristoph. Nub. 16. τοῦτο δὲ om. A. B. Ὀνειροπολεῖν tacite praefixit Gaisf. 7. μὲν γὰρ] γὰρ delevi-
 cum A. E. Med. ἐπὶ τῶν] ἐπὶ τῶν νυκτὸς Schol. 9. ὄσπερ] ὅπερ A. B. C. et, ubi novissima strictim traduntur, Schol.
 11. Ὀνειροπόλος] Item Hesychius. Post h. gl. cum A. C. Gaisfordus delevit: Ὀνειρος. ἀγκῶνες, οἱ εἰσι μέρος τῆς οἰκίας,
 καὶ πάντα τὰ προσπιτυσσόμενα (Küsterus: „Artemidorus rectius προσπιτυσσόμενα”) καὶ ὄναρ, τὸ κόσμιον τοῦ βίου σημαίνει.
 Ἐνύπνιον. διὰ τὰ ἐνύπνια ἀναπτεροῦσιν ἄφρονας. Quorum superiora petita sunt ex v. Ἀγκῶν. 14. Ξενοφῶν] Lib. V. [5, 2.]
 de Exp. Cyri, p. 354. Küst. 18. ἀπολαύειν] ἀπολαβεῖν A. B. C. E. Med. Photii MS. (qui modo ὠφελθῆναι) Lex. Seg.
 19. Ὀνησιδώρα] Cf. Zon. p. 1453. Uncis glossam notavi, quam om. C. Cum eodem expanxi glossam hanc, Ὀνησιδω-
 ρος. ὄνομα κύριον. Ὅ δὲ Ὀνησιδωρος ἀπόγραφος ἔξ ἀρχετύπου δευτερεῖ. τούτῃστι, τοῦ Ξενοφῶντος. Verba ista Laertii VI,
 84. cum reliquis lectores duxerant ab v. Ἀπόγραφος. 20. καὶ ὄνομα κύριον om. C. Agnoscit Zon. p. 1452. item sub v. Ὀνη-

Ὀνειδιῶ. Exprobrabo. Ὀνειδίσας. Qui exprobravit. Qui
 timiditatem et ignaviam ipsi exprobravit. Ὀνειδος. Pro-
 brum. Praeter omne enim probrum quaelibet earum vivere
 studebat, manibus propriis victum sibi quaerens. Ὀνειον.
 Stabulum asinorum. Ὀνειρεῖσι. Poetica forma. Ὀνει-
 ρολεσχία. Sermo de somniis. Ὀνειρόπληκτον. A som-
 niis territum. — Pythagoras ait iumentis etiam somnia et
 morbos et signa contingere. Ὀνειρον. Id differt ab ἐνύ-
 πνιον. est enim aliud quid; quamquam in vulgari sermone ὄνει-
 ρον et ἐνύπνιον recte pro eodem dixeris, si quis tamen secun-
 dum praecepta artis loquitur, quicquid proprio nomine vocare
 oportet. et somnium quidem, quod nihil nec significat nec praedi-
 cit, sed cum somno finem habet, et ex bruta cupiditate, vel
 nimio timore, vel satietate, vel inopia cibi oritur, ἐνύπνιον ap-
 pellandum est. quod vero post somnum vim suam exercet, et

eventum vel bonum vel malum habet, ὄνειρον. saepe tamen
 scriptores his nominibus abutuntur; ut Homerus: Divinum in
 somno mihi somnium venit. Ὀνειροπολεῖ. Somniat. Non
 oportet igitur Saracenos haec somniare. Ὀνειροπολεῖν
 differt ab ὄνειρώσσειν. nam ὄνειροπολεῖν dicitur de iis, quibus
 in somno species aliqua obiecta est; ὄνειρώσσειν vero de iis qui
 semen sponte emittunt: quod amantes facere solent; sive a ci-
 bis, sive a vi daemonum hoc illis accidit. Ὀνειροπόλος.
 Somniorum coniecto. Ὀνειρώξις. Somnium. Et Ὀνει-
 ρώσσω, somnio. Ὀνηθῆναι. Utilitatem ex aliqua re percipi-
 pere. Xenophon: Locos illos aggredi volebant, ut milites
 commodum aliquod inde reportarent. Ὀνηλάτης. Qui
 asinos agit. Ὀνήσασθαι. Fructum percipere, frui.
 [Ὀνησιδώρα. ὄνομα κύριον.] Ὀνήσιμος. Utilis.
 item nomen proprium. Ὀνησιφόρος. Utilitatem afferens.

Ὀνητήν. ἐναπόλαυστον.

Ὀνήτωρ. πρὸς ὃν Δημοσθένης ἔγραψε τοὺς ἐξούλης λόγους. εἰς δὲ ἦν τῶν χορηγησάντων. οὐ καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ Ἀντιδόσεως μέμνηται.

Ὀνίας. ὄνομα κύριον.

Ὀνιδία. τοῦ ἵππου τὸ ἀφρόδευμα. Καὶ Ὀνίδες, τὰ τῶν ὄνων ἀποπατήματα ἢ ἐπίτηδες πεπλασμένα ἐστίν.

Ὀνίδιον. ἵπποκοριστικῶς, τὸ ὄναριον.

Ὀνίνασθαι. ὄνασθαι, ἀφελεῖσθαι.

Ὀνίγησιν. ἀφελεῖ.

Ὀνιον. ἀφέλιμον.

Ὀνθός. βόλβιτον. τουτέστιν, ἡ τῶν βοῶν κο-
πρός. Ὀμηρος

Ἐν δ' ὄνθου βοέης πλῆτο στόμα.

φασὶ δὲ κἀνθάρον τὸ ζωύφιον λέγεται δὲ εἰς ὄν-

θον ἀποσπερματίζειν, καὶ οὕτω περιστρέφειν τοῖς ποσί, ἕως ὅτου ἐγγυμνασθῆν τὸ σπέρμα ἀποδοθῆ, καὶ ἐγγενήσῃ. Θῆλυς δὲ κἀνθάρος οὐ γίνεται, ἀλλὰ πάντες ἄρσενες γεννῶνται.

5 Ὀνοκίνδιος. δηλάτης, ἀστραβηλάτης.

Ὀνομάδημος. ὄνομα κύριον.

Ὀνομάζων. ἀντὶ τοῦ φράζων, ἐρμηνεῖα χρώ-
μενος. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Ὀνομακλῆς. ὄνομα κύριον. ἡ δοτικὴ Ὀνο-
μακλεί, Ὀνομακλεῖ.

Ὀνομάκλυτος Ἄλτης. ὕφ' ἐν ἀναγνωστέον. σημαίνει γὰρ τὸ ὄλον ὄνοματι κλυτός. ὁ γὰρ κλυτός ἐπὶ τοῦ διαβεβοημένου.

Ὀνομαστί. ἐξ ὄνοματος.

15 Ὀνομαστός. πολὺς. Καὶ Οὐδ' ὄνομαστός,
ὁ μὴ ῥηθῆναι δυνάμενος, ὁ πολὺς.

σφόρος. Nominis proprii significatus videtur fragmento poetae comici in Rhetor. T. VII. p. 3. sive in Bekk. Anecd. p. 1178. subesse, οὐχ ὁ τρέφιμός σου, πρὸς θεῶν, Ὀνήσιμε; 21. Cf. Hesychius et Herodiani Epimer. p. 188. Vide Philemonis fragm. p. 395.

1. ἐναπόλαυστον] Lego ἐναπόλαυστον. Küst. Photius et Lex. Bachm. p. 318. Ὀνητήν: ἀγοραστήν, ἐναπόλαυστον. Vocem opinor ad ὄνησιος vel ὄνησιός (v. Epp. Pythagor. Gal. p. 735.) referri posse. 2. Ὀνήτωρ. πρὸς ὃν Δημοσθ.] Ex Harpocratiōne. Küst. Deest C. tenet Photius. 4. Ἰσοκράτης] P. 442. s. 99. sive alterius Bekkerianae 93. μνημονεύει] μέμνηται A. Photius et Harpocr. Pal. 6. Ὀνιδία] Ὀνιαία A. cum Photio, Lex. Bachm. p. 318. et Hesych. Scribe cum Schneidero Ὀνιδία. Ὀνίδες, τὰ τῶν ὄνων ἀπ.] Ex Schol. Aristoph. Pac. sub initium. Küst. Galen. VII. nominat ὄνιδα. Reines. Addit Müllerus Foesii Oecon. Hippocr. v. ὄνις. 7. ὄνων] ἵππων C. Magis perspicue Schol. ὡς ἐπίτηδες γὰρ πεπλασμένως (praestat πεπλασμένα) εἰσάγεται τὰ τῶν ὄνων ἀποπατήματα. 10. Ὀνίνασθαι] Procop. Arc. Hist. p. 128. Goth. p. 223. Τουρ. MS. Deinde ὄνεισθαι Photius. Sub finem καὶ Ὀνίγημι αἰτιατικῇ delevi cum A. 11. Ὀνίγησιν] Glossam cum Photio inserunt A. B. E. C. Vide Hesiodi ἔργ. 316. 13. Ὀνθός] V. Schol. Aristoph. Pac. 7. 14. Ὀμηρος] ll. ψ'. 777. 15. βοέης πλῆτο] βοέος πλείστο A. C. Itaque βοέου Homeric scriptura videtur esse restituenda. πλείστο quidem E. 16. ἀποσπερματίζειν εἰς ὄ.] λέγεται δὲ εἰς ὄνθον ἀποσπ. A. C. λέγεται (δὲ) ὁ κἀνθάρος εἰς ὄ. ἀποσπ. Schol. Itaque praegressa sunt efficienda, quae pendent ab Schol. in v. 1.
2. ἕως ὅτου] ὡς ἂν τὸ σπ. ἐγγ. ἀποδοθῆ Schol. 3. γεννήσῃ] ἐγγενήσῃ A. C. Schol. 4. Sub glossae finem delevi cum A. Καὶ ὄνηλεύουσι τὸν οἶνον, συμμιγνύντες αὐτῷ σαπρόν. Ubi Küsterus: „ὄνηλεύουσι τὸν ὄνθον] Scribe, ὄνθυλεύουσι τὸν οἶνον, ut legitur supra v. Καπηλικῶς. [Reposuit Gaisf. οἶνον cum E.] Eustathius quoque in ll. ψ'. p. 1329. lectionem hanc confirmat, ubi hunc ipsum locum Suidae adducit. Alt enim: Ἐνταῦθα δὲ σκοπητέον, εἰ καὶ τὸ ὄνθυλεύειν ἐκ τοῦ ὄνθος παράγεται κομικώτερον, διὰ τὴν τῶν ὄνθυλευόντων περιεργίαν. χρήσις δὲ τοιαύτης λέξεως καὶ παρὰ τῷ εἰπόντι, ὡς ὄνθυλεύουσι τὸν οἶνον, παραμιγνύντες αὐτῷ σαπρόν. Ceterum apud Scholiastam Aristoph. Plut. 1064. unde haec Suidas sumpsit, legitur ὄνθυλεύουσι: quod corruptum est." Laciniam istam post ἐγγενήσῃ posuit C. Deinde similem fraudem ex v. Ἀνάγυρος sive Κινεῖς τὸν ἀνάγυρον petitam cum A. removi: Ὀνόγυρος. φυτὸν ἀλέξτακον, ὅπερ τριβόμενον ὄζει. οἱ δὲ ἀνάγυρον αὐτὰ φασιν. ὄθεν μετηνεχθῆναι καὶ τὴν παροιμίαν Κινεῖς τὸν ἀνάγυρον. ἐπὶ τῶν ἐπισπωμένων ἑαυτοῖς τὰ κακά. Post Ὀνομάζων ponit C. qui legit, ὄθεν μετηνεχθῆναι ἢ παροιμία. 5. Ὀνοκίνδιος] Vide Suidam infra v. Πεισάνδρου δειλ. Küst. Caput gl. om. C. 7. Ὀνομάζων. ἀντὶ τοῦ φρ.] Ex Harpocratiōne. Küst. ἀντὶ τοῦ φρ.] ἀντιφράζων A. Continuo ἐρμηνεύων omissum cum A. B. C. Phot. Harpocrat. 8. Δημοσθένης] Refertur ad p. 237, 10. ubi vid. Taylor. 11. Ὀνομακλυτοσάλης] Scribe et distingue: Ὀνομακλυτός Ἄλτης. Homerus ll. χ'. 51. Πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ γέρον ὄνομακλυτός Ἄλτης. Ad hunc locum Suidas respexit. Küst. Nec dubitavit Gaisf. sefungerē, obscutus et Hesychio et grammaticorum praecepto, scribentium ὄνομακλυτός, vel potius ὄνομακλυτός, quod cum Apollon. p. 503. et Etym. M. p. 215. reposui, nou ὄνομα κλυτός. Schol. Ven. A. κατὰ σύνθετον προενεκτέον σημαίνει δὲ τὸ ὄλον ὄνομαστός ὁ γὰρ κλυτός ἐπὶ τοῦ διαβεβοημένου. Schol. B. Ἀρίσταρχος ὕφ' ἐν, ὡς πασιμέλουσα
- ἐν δὲ Ὀδυσσεῖα ὄνομα κλυτός Αἰθῶν κατὰ παράδειον. 13. τῷ διαβεβοημένῳ] τοῦ διαβεβοημένου (διαβεβοημῆ) A. B. E. C. Mēd. Praeterea Edd. ante Gaisf. ὁ γὰρ αὐτός εἶη. 16. οὐ πολὺς] ὁ πολὺς A. B. C.

Ὀνητήν. Unde commodum percipi potest. Ὀνήτωρ. Contra hunc Demosthenes scripsit orationes in causis ἐξούλης. fuit autem unus ex choragis: cuius etiam Isocrates in oratione περὶ Ἀντιδόσεως mentionem facit. Ὀνίας. Nomen proprium. Ὀνιδία. Stercus equinum. Et Ὀνίδες, stercus asininum. quod Aristophanes de industria finxit coactum. Ὀνίδιον. Diminutive, asellus. Ὀνίνασθαι. Utilitatem et commodum ex aliqua re percipere. Ὀνίγησιν. Iuvat. Ὀνιον. Utile. Ὀνθός. Stercus bubulum. Homerus: Illic stercore bubulo os eius terietum fuit. Aiunt autem scarabaeum animalculum se-

men in fimum bubulum emittere, eumque pedibus vertere, donec semen probe subactum sit, fetumque gignat. scarabaeus vero femina non existit, sed omnes mares generantur. Ὀνοκίνδιος. Agaso, nullo. Ὀνομάδημος. Nomen proprium. Ὀνομάζων. Dicens, interpretans. Demosthenes pro Ctesiphonte. Ὀνομακλῆς. Nomen proprium. dativus Ὀνομακλεῖ, εἰ. Ὀνομάκλυτος Ἄλτης. Sic unica voce legendum est. significatur enim qui nomen clarum habet: nam κλυτός etiam de celebri dicitur. Ὀνομαστί. Nominativum. Ὀνομαστός. Nominandus. Et Οὐδ' ὄνομαστός, qui verbis declarari non po-

Τοῦ δὲ λέων ἄρουσε κατὰ στίβον, ἀνδράσι
δαίμα

Θαρσαλέοις Γάλλῳ δ' οὐδ' ὀνομαστὸν ἄχος.

Ὄνόματα. γνώσις. Δαβίδ' Ὁ ἀριθμῶν πλή-
θη ἄστρων, καὶ πῦσιν αὐτοῖς ὀνόματα καλῶν. του-
τέστι, διαφορὰς καὶ τὴν τούτων θέσιν τε καὶ διά-
ταξιν καὶ τὴν πρὸς ἄλληλα σχέσιν. οὐ γὰρ ὀνόμασι
κεχρημένους ὁ Θεὸς τοὺς ἀστέρας καλεῖ ἄψινχα γὰρ
ταῦτα καὶ λόγου ἐστερημένα· ἀνθρώποι δὲ ταῦτα
ἔθεσαν.

Ὄνομήνω. ὀνομάσω.

Ὄνον ὄρνιν. λέγεται τι τοιοῦτον, ὡς συμβο-
λικὸς ἐρωτώμενος περὶ ἀρρώστου εἶδεν ὄνον ἐκ
πτώματος ἀναστάντα. ἀκήκος δὲ καὶ ἑτέρου λέγον-
τος, Πῶς ὄνος ὦν ἀνέστη; ὁ δὲ ἔφη Ὁ νοσῶν ἀνα-
στήσεται. καὶ ἀνέστη. Καὶ αὐθις·

Ὄρνιν νόμιζε πάνθ' ὅσα περὶ μαντείας δια-
κρίνει.

πάντα γὰρ ὀλωνοὺς ἐκάλουν, καὶ τὰ μὴ ὄρνεα.

θεράποντ' ὄρνιν.

ἐπεὶ τινὰς εἰώθασι τῶν θεραπόντων καλόποδας λέ-
γειν καὶ καλοϊωνίστους·

Ὄνο οὐλφίς. ὄνομα κύριον. ἐθνικόν.

Ὄνος. τὸ ζῷον, καὶ ὄργανον.

Ὄνος. τὸ περὶ τὰ τῶν ὑδάτων ἀγγεῖα πολύ-
πουν καὶ συστρεφόμενον.

Ὄνος ἄγων μυστήρια. ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν
τι πραττόντων. τοῖς γὰρ μυστηρίοις ἐξ ἄστεος εἰς
10 Ἐλευσίνα διὰ τῶν ὄνων ἔφεραν τὰ εἰς τὴν χρεῖαν.

ὄθεν ἢ παροιμία, διὰ τὸ κακοπαθεῖν μάλιστα τοὺς
ὄνους ἀχθοφοροῦντας. ὡς ἂν ὄν ὁμοιότητα πά-
σχων τῷ πιεθεῖσθαι τῷ ἐπιχειμένῳ ἄχθει, τὴν πα-
ροιμίαν μίγνυσιν Ἀριστοφάνης.

Ὄνος ἄγων μυστήρια. ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν
τι πραττόντων. τότε γὰρ θλίβονται μᾶλλον, τὰ
πρὸς τὴν χρεῖαν ἀγόμενα βαστάζοντες. Ἀήμων ἐπὶ
τοῦ μύλου γενέσθαι φησὶν, ὅτι στεφανοῦσιν ἀρ-
τὸν τότε.

1. Τοῦ δὲ λέων ἄρ.] Dioscoridis Ep. XI, 7. 8. Anthol. Pal. VI, 220. 4. Ὄνόματα. γνώσιν] Quod hanc vocem explicavit γνώ-
σιν perabsurde fecit glossator. Nam falso excerpit Theodoretum, qui haec habet: ὁ ἀριθμῶν ἐνταῦθα τὴν γνώσιν ἐκάλεσεν,
καὶ ἄστρων δὲ ὀνόματα τὰς τῶν ἀστ. δ. etc. Ergo γνώσις pertinet ad vocem ἀριθμῶν, non ad ὀνόματα. Ernest. Doest gl.
C. Δαβίδ' Psalm. CXLVI, 4. Vide ibi Theodoretum, cuius verba Suidas hic descripsit. Küst. 11. Ὄνομήνω] II. β'.
488. Zon. p. 1455. et Hesychius. Statim cum A. C. delevi: Ὄνον ἀπότρεψαι κινώμενον. Ubi ἀποτρεψαι E. 12. Ὄνος
ὄρνις] Aristoph. Av. 721. Φῆμη γ' ὑμῖν ὄρνις ἐστὶ, πιαρόν τ' ὄρνιθα καλεῖτε, ἔμβολον ὄρνιν, φωνὴν ὄρνιν, θεράποντ' ὄρ-
νιν, ὄνον ὄρνιν. Küst. ὄνον ὄρνιν A. B. C. E. Med. cum Aristoph. Mox τι om. C. συμβολικῶς] συμβολικῶς A. Schol. συμ-
βουλικῶς C. 13. ὄνον ἐκ πτώματος] Inter Pythagorae praecepta fuit non transire illac, ubi asinus erat lapsus. Ioseph. l. I. c.
Arionem. Reines. πώματος C. 15. Πῶς] πῆ C. βλέπε πῶς Schol. omissis καὶ ἀνέστη. 17. Ὄρνιν νόμ.] Scribe, Ὄρνιν τε
νομίζετε πάνθ' ὅσα περὶ μαντείας διακρίνει. Sic enim legitur apud Aristophanem loco laudato. Küst. Vide similem corru-
ptionem v. Ὄρνις. 19. πάντα γὰρ ὀλωνοὺς ἐκ.] Confer Nostrum supra v. Ὄλωνοί: ubi eadem leguntur. Küst.
2. τινὰς] τινες B. E. ἐπεὶ πολλάκις εἰώθαμεν λέγειν τινὰς inferior gl. consentiens fere cum Schol. Deinde καλλόποδας C. In fine
καλοϊωνίστους B. E. Küst. καλοϊωνίστους A. Med. Hactenus etiam Scholiastes; quamquam residet aliqua corruptionis suspicio.
4. Ὄνο οὐλφίς] Ὄνοουλφίς A. ὄνοουκίς E. Deest gl. C. eamque suspectam reddit ineptissimum illud ἐθνικόν: cui vereor
ut barbari hominis notio tribui possit. Unde profecta sicut docet appendix, quam ab sine cum A. removimus: ζῆρι-ἐν τῷ Ἀρμάτιος.
5. ὄργανον] Vid. v. Ἄνεον. Τουρ. Et v. Μύλη. Contulit Gaisfordus Wessel. in Herodot. VII, 36. τὸ post καὶ delevi cum A.
B. C. Sed illa καὶ ὄργανον apparet cum voce συστρεφόμενον iungenda fuisse. 6. Ὄνος. τὸ περὶ τ.] Eadem totidem verbis
Hesychius. Küst. Ex Gloss. Herodot. VII, 36. 8. Ὄνος ἄγων μυστήρια] Proverbio hoc usus est Aristoph. Ran. 159. ad
quem locum vide Scholiastam. Eius enim verba Suidas hic descripsit. Mox τι om. C. Similiter alios paroemiographos. Küst. Hi quidem
scripserunt ἄγει. 12. ὡς ἂν ὄν ὁμοία πάσχων τῷ π.] Locum hunc ante mutilum ex MSS. Pariss. et Scholiasta Aristophanis
supplevi. In prioribus enim editt. male sic legitur, ὡς ἂν ὁμοία πάσχοντες τῷ ἐπιχειμένῳ ἄχθει. Küst. Sic Arsenius p. 383.
ubi recipiendum erat πάσχων. ὄν om. C. Deinde ὁμοιότητα A. unde faciendum erat ὁμοιότητα: nam Gaisf. ὁμοιόν τι cum
Schol. Mox πιεθεῖσθαι sumpsimus ab A. B. E. quam scribendi rationem iusto saepius obscuratam fuisse significant exempla
apud Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 817. sq. διὰ τὸ πιεθεῖσθαι Schol. 14. μίγνυσιν Med. 15. ἐπὶ τῶν — πραττόντων] Ho-
tum loco Photius: ἐπὶ τῶν ἑτέροις κακοπαθοῦντων καὶ παρεχόντων ἐδφροσύνην διὰ τὸ τῷ καιρῷ τῶν μεγάλων μυστηρίων ἐξ
ἀστεος Ἐλευσίνας τοὺς ὄνους κομίζειν αὐτοῖς τὰ ἐπιτήδεια. Mox λέγεσθαι Photius pro γενέσθαι. 18. φᾶ A. E.

test, multus. *Hlum vero insecutus est leo, viris fortibus ter-
ror, sed cuius ne nomen quidem Gallus audire sustineat.*
Ὄνόματα. Nomina. David: *Qui numerat multitudinem
astrorum, et iis omnibus nomina imponit.* id est, differentias
et situm et ordinem mutuum. hāud enim Deus stellas nominibus
vocat, sunt enim inanimatae et ratione carentes, sed homines iis
nomina imposuerunt. Ὄνομήνω. Nominarim. Ὄνον
ὄρνιν. Fertur quidam ominum conlector, de aegrotō interro-
gatus, vidisse asinum, qui ceciderat, resurgentem. cumque
alterum dicentem audisset, quomodo qui esset asinus resurre-
xit? respondit, aegrotus convalescet. et convalevit. Et alibi:
*Avem vocare vobis placet omnia, quae futuri habent aliquam
significationem.* nam ominosa vocabant *alites*, etiamsi non es-

sent alites. *famulum vocatis avem.* quosdam enim famulorum
vocare solent *καλόποδας* et *καλοϊωνίστους*. Ὄνο οὐλφίς.
Nomen proprium. Ὄνος. Tam animal quam instrumentum.
quoddam. Ὄνος. Animalculum multipes, quod circa vasa
aquarum versatur. Ὄνος ἄγων μυστήρια. Dicitur in
eos qui indigne aliquid faciunt. asini enim in mysteriis res ne-
cessarias ex Urbe Eleusinem vehabant. hinc ortum est prover-
bium: quod asinis maxime molestum onera ferre. igitur quasi
cum simili molestia confictans, propterea quod onere imposito
premebatur, Aristophanes proverbium miscet. *Asinus mysteria
portans.* dicitur in eos qui indigne faciunt. tunc enim asini,
cum ferunt res ad sacrificia necessaria, onere maiore premun-
tur. Demon vero ait, proverbium hoc intelligendum esse de la-

"Ονος ἀκροᾶται σάλπιγγος. Εὐπολις Ταξιαρχίας.

["Ονος πρὸς αὐλόν. παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ συγκατατιθεμένων, μὴδὲ ἐπαινούντων· διὰ τὸ πανταλῶς ἀναίσθητον τοῦ ὄνου.]

"Ονόσανδρος, φιλόσοφος Πλατωνικός. Τακτικά, Περὶ στρατηγημάτων, Ὑπομνήματα εἰς τὰς Πλάτωνος Πολιτείας.

"Ονόσαιτο. ἐκφραλίσοι.

"Ονος ἐν μελίτταις. Κράτης Τόλμαις. [καί, 10 "Ονος ἐν μύρῳ, παροιμία.]

"Ονος εἰς ἄχυρα. παροιμία ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδας εἰς ἀγαθὰ ἐμπιπτόντων, καὶ τούτοις ἀπολαυστικῶς χρωμένων.

"Ονος εἰς Κυμαίους. ἐπὶ τῶν παραδόξων 15 καὶ σπανίων. διότι παρὰ Κυμαίους ἐδόκει φοβερὸς εἶναι ὁ ὄνος. Καὶ κατὰ τουτονισὶ τοὺς καιροὺς πάντες ἦσαν Κυμαῖοι, σεισμοῦ καὶ χαλάζης φοβερωτέρον εἶναι τὸν ὄνον ἡγούμενοι. "Οτι τὸ ἐπ' ὄνον φέ-

ρεσθαί τινα γυμνὸν τῶν ἀτιμιῶν ἢ μεγίστη Παρθουαίσις νενόμισται.

"Ονος λύρας. Μένανδρος Ὑποφοδεῖ. ἢ δ' ὄλη παροιμία,

6 "Ονος λύρας ἤκουε καὶ σάλπιγγος ὕς.

λέγεται ἐπὶ τῶν μὴ συγκατατιθεμένων, μὴδὲ ἐπαινούντων.

"Ονος στύπαξ. τὰ στύπαξ, ὅτι στυπιοπώλης.

"Ονος τὰ ὄτα κινῶν. ἐπὶ τῶν ἀναίσθητων

κατὰ ἀμφότερα. τὸ τε γὰρ ζῷον ἐστὶ νωχελές· τὸ δὲ τὰ ὄτα κινεῖν, οἶονεὶ πρὸ τοῦ λαλῆσαι τινα πάνυ τοῦτο ἀκηκόεσθαι πρόσποιεσθαι, ὅπερ ἐστὶν ἀναίσθησίας. πῶς γὰρ ἂν γένοιτό τινι πάντα ἐγνωκέναι καὶ πρὸ τοῦ λαλῆσθαι αὐτῷ, καὶ ὅτα μεγάλα

ἔχη καθάπερ ὄνος.

"Ονος ὕεται. ἐπὶ τῶν μὴ ἐπιστρεφομένων. Κηφισόδωρος Ἀμαζόσι

Σκόπτεϊς μ' ἐγὼ δὲ τοῖς λόγοις ὄνος ὕομαι.

Κρατίνος Δραπετίσιν

1. ἀκροᾶται] ἀκροᾶ A. B. E. pr. repugnante Photio. Hanc et duas seqq. gl. om. C. Ταξιαρχίας] Sic rectius MS. A. [cum Phot.] quam priores editt. quae habent Ταξιαρχίας. Confer Nostrum supra v. Ἀλφάδι. Küst. 3. "Ονος πρὸς] Deest A. deque proverbio silent Paroemiographi. Glossam unci notavi, quam praeter litterarum ordinem nescio quis inculcavit, similitudine dicti proximi commotus. Cf. v. "Ονος λύρας. 6. "Ονόσανδρος] Huius hodie adhuc extat liber, Στρατηγικός inscriptus, quem Rigaltius edidit. Küst. Onosandri Platonici memoria pendet ab hoc uno loco. 8. Πλάτωνος] τὰς Πλάτωνος A. 9. "Ονόσαιτο] ll. δ. 539. 10. Gl. om. C. Porro καί et παροιμία om. A. παροιμία item omissa in gl. seq. "Ονος ἐν μύρῳ (μύρος Prov. Coisl. 367.) cum a proximo dicto vehementer abhorreat, neque horum debuerit societas institui, posteriora notavi. 12. "Ονος εἰς ἄχ.] Philemo Athenaei ll. p. 52. E. "Ονος βαδίζεις εἰς ἄχυρα τραγημάτων. Schott. Adde v. ἄχος εἰς ἀκόνην. 15. "Ονος εἰς Κυμ.] Deest gl. C. Vid. Herald. Anim. in Salmas. p. 527. Gaisf. Κυμαίαν Arsenius p. 384. 16. ἐδόκει φοβερὸς ὄνος laudat Gaulminus in Paellum p. 118. apposita interpretatione, λεοντὴν ἐνδεδυμένον. 17. πάντες] ἐν παντί corrigi Wyttenbach. in Plutarch. p. 568. A. sive T. VII. p. 462. πάντες οἱ Κυμαῖοι Gaulminus. Neuter vidit acumen scriptoris, qui homines quosdam quasi novos Cumaeos risit, eosque pro summo stupore tradidit plus rei minime formidolosae quam periculis tribulasse gravissimis. Id exemplum arguit etiam proverbium "Ονος εἰς Κυμαίους, culus causam lepide narrat Lucianus (Piscat. 32. ubi v. Solan.), in Cumaeorum invidiam esse confectum. 18. φοβερωτέρον] φοβερωτάτον A. 19. ὄνου] ὄμων E. ὄμων Med. ὑπ' ὄνου clam Gaisf. Mox φέρειν pro φέρεσθαι A. B.
3. "Ονος λύρας] V. Walz. in Arsen. p. 384. et Boisson. in Anecd. IV. p. 293. Μένανδρος] P. 184. 4. παροιμία] ἡδοχή παροιμία A. ἡδοχή π. Photins. ἡδοχή π. C. ἢ διχ' π. E. ἡδίων π. Med. Unde sponte fuit ἢ δ' ὄλη παροιμία, quod a Porsono (v. Tracts p. 287.) divinatam Gaisfordus commendarat in Hesiod. p. 186. qui conferri iussit Schol. Plat. p. 187. 6. λέγεται] ἢ λ. C. E. ἢ λ. B. λέγεται δὲ Phot. συγκατατιθεμένων] κατασυντιθεμένων B. C. Vide supra v. "Ονος πρὸς αὐλόν. Sub finem cum A. C. expunxi narrationem ex v. Ἀμμωνιανός repetitam: Ἀμμωνιανῷ τῷ γραμματικῷ συμβέβηκεν ὄνον κειτῆσθαι, σοφίας ἀκροατὴν. καὶ ζῆτεῖ ἐν τῷ Ἀμμωνιανός. 8. στύπαξ] Potius στύπαξ, per duplex ππ. Vide Schol. Aristoph. Equ. 129. et Hesychium v. "Ονοστύπαξ. Küst. Adde v. Στύπαξ. 11. οἶονε] Oratio scabra, sed ut videtur incorrupta: id tale est, quasi quis simulet se audisse. Malim tamen refingi λαλῆσαι τί τινα. 13. γένοιτο] γένοιτό τινι A. B. C. ἂν om. C. 14. καὶ] καί E. Mox μέσον B. E. pro μεγάλα. Tum ἔχει E. 15. ὄνος] ὁ ὄνος C. qui seq. gl. om. 17. Κηφισόδωρος] Κουφισόδωρος A. Κηφισόδωρος B. 19. Δραπετίσιν] Δραπέτοισιν E.

pide molari, quem tunc coronent. "Ονος ἀκροᾶται σάλπιγγος. Asinus audit tubam. Eupolis Ταξιαρχίας. ["Ονος πρὸς αὐλόν. Asinus ad tibiam. proverbium in eos, qui neque probant neque laudant: quod asinus animal est prorsus stupidum.] "Ονόσανδρος. Onosander, philosophus Platonicus. scripsit Tactical. De strategematis. Commentarios in libros Platonis de Republica. "Ονόσαιτο. Vituperet. "Ονος ἐν μελίτταις. Crates Tolmis. [Et aliud proverbium: Asinus in unguento.] "Ονος εἰς ἄχυρα. Asinus in paleas. proverbium in eos qui praeter spem in bona incident, et his ad satietatem usque fruantur. "Ονος εἰς Κυμαίους. Asinus ad Cumaeos. dicitur de rebus miris et raris. apud Cumaeos enim asinus formidabilis putabatur. Et illis temporibus omnes erant Cumaei, asinum terrae motu et

grandine formidabiliores existimantes. † Nudam asino impositum circumduci apud Parthos maxima habetur ignominia. "Ονος λύρας. Menander in Formidoloso. integrum proverbium: Asinus Iyram audivit et tubam sus. dicitur de iis qui nec probant nec laudant. "Ονος στύπαξ. Asinus Stypax. sic dicebatur, quod styparum venditor fuit. "Ονος τὰ ὄτα κινῶν. Asinus aures movens. dicitur in stupidos duplici ratione. nam et animal hoc tardum est, et qui aures movet, simulans se aliquid audisse, antequam alter locutus fuerit, indicium facit stuporis. quomodo enim possit omnia nosse, antequam ei dicta fuerint, quamvis aures habeat magnas instar asini? "Ονος ὕεται. Asinus compluitur. dicitur de iis qui alios non curant. Cephisodorus Amazonibus: Derides me. ego vero verbis tuis ut asinus compluor. Cratinus in Fugitivis:

Οἱ δὲ πυππάζουσι περιτρέχοντες, ὁ δ' ὄνος ὕεται.

"Ονοτοί. ψεκτοί, μεμπτοί.

"Ονου θανάτους. ἐπὶ τῶν ἀλλόκοτα διηγουμένων.

"Ονου παρακύψεως. ἐπὶ τῶν καταγελάστως συκοφαντουμένων εἴρηται ἡ παροιμία. φασὶ γὰρ ὅτι κεραμεὺς τις, οἱ δὲ κοροπλάθος, ἐπλαττε πολλάς ὄρνις ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ. ὄνος δὲ παριῶν, ἀκολουθοῦντος ἀμελῶς τοῦ ὄνηλάτου, παρακύψας διὰ τῆς θυρίδος ἀνέτρεψε τὰς ὄρνιθας, καὶ τὰ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ συνέτριψε σκευή. ὁ τοίνυν κύριος τοῦ ἐργαστηρίου ἐπὶ κρίσιν ἤγαγε τὸν ὄνηλάτην. ἐρωτώμενος δὲ ἐκείνος ὑπὸ τῶν ἀπαντῶντων, τίνος κρινοίτο, ἔλεγεν, ὄνον παρακύψεως. "Ονο 15 ὄνος φέρει ἐπιγραφὴν, "Ονου σκιά. οἱ δὲ πρῶτον παρακύψεως. ὄνον παρακύψαντος ὄρνιθες 100 πτοηθεῖσαι ἰστὸν ἀνέρρηξαν. ὁ δὲ δεσπότης τοῦ ἰστού τῷ τοῦ ὄνου δεσπότη ἐνεκάλεσεν ὅθεν ἡ παροιμία.

"Ονου πόκαι. ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ μὴ ὕν-20 σθαι, ὡς Μέγαράδε ἀπιῶν μισθῶσαιτο ὄνον καύ-

των λέγεται ἡ παροιμία ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν ὡς περ αἱ τοιαῦται, Πλίνθον πλύνειν, Ἀσκὸν τίλλειν, Χύτραν ποικίλλειν, Εἰς κόπρον θυμιά. Ἀρίσταρχος δὲ διὰ τὸ Κρατῖνον ὑποθέσθαι ἐν ἄδου τινὰ σχολῆον πλέκοντα, ὄνον δὲ τὸ πλεκόμενον ἀπασθίοντα, οἶον ἀποκείροντα. παρ' ὅσον οὖν τὰ ἐν ἄδου ἀνήνυτά ζῆσι, τοῦτο ἐπλάσθη.

"Ονου σκιά. καὶ, Περὶ ὄνου σκιάς. Σοφοκλῆς Κηθαίωνι.

"Ο τι ἂν τι γίνηται, τὰ πάντ' ὄνον σκιά.

Ἀριστοφάνης Λαιδάλῳ.

Περὶ τοῦ γὰρ ὕμιν ὁ πόλεμος

νῦν ἔστι; περὶ ὄνον σκιάς.

Ἀριστοτέλης δ' ἐν Διδασκαλίαις καὶ δράματός τι φθέγγασθαι τοῦτο Δημοσθένην, ἀπολογοῦμενον ὑπὲρ τίνος ἐπὶ μεγάλας αἰτίαις κρινομένου, ὡς ἔωρα θορυβοῦντας τοὺς ἀκροαμένους. παρακαλέσας γὰρ αὐτοὺς μικρὰ προσέχειν, ἤρξαστο διηγεί-

1. ὄνος] ὁ δ' ὄνος A. B. Photius. ὄνος ὕεται om. E. Med. 4. θανάτους] Cum Arsenio p. 384. θάνατος Photius. 6. "Ονο παρακύψεως. ἐπὶ τῶν καταγ.] Haec paulum inflexa Zenobius V, 39. breviter Photius tradidit. 7. φασὶ γὰρ A. C. 9. ὄνος δὲ παριῶν cum seqq. om. C. Hanc cum altera explicatione conflavit Coll. Bodl. 740. 11. ἀνέτρεψε] ἀνέστρεψε B. E. (Med. male Gaisf. addit) 13. ἤγαγε] ἤγάγετο E. 14. ἀπαντῶντων] ἀπάντων A. E. Zenob. 15. Haec mirifice ornavit Coll. Prov. Coisl. 371. 20. "Ονου πόκαι. ἐπὶ τῶν ἀνην.] Nota haec referenda est ad locum illum Aristophanis in Banis v. 188. Τίς εἰς τὸ Ἀθήης πεδόν, ἢ ἴς ὄνου πόκας; Vide ibi Scholiastam, apud quem pro πόκαι legitur πόκας, quasi a recto πόξ. Videndum tamen annon potius legendum sit πόκος, a recto πόκος, vellus, lana: ut scriptum video apud Zenobium (V, 38.) in Adagio, "Ονον πόκος ζητεῖς. Πόκαι tamen et πόκας reperio etiam in Vaticana Proverbiorum Appendice, itemque apud Mich. Apostollum. Küst. Secus hanc quaestionem diiudicavit Buttmanus Gramm. I. p. 221. πόκαι quod est nihili, cum πόκας commutandum. Cf. v. Χάρων. ἀνηνύτων] Sic recte MS. A. itemque Scholiastes Aristoph. loco laudato. Ante vero inepte legebatur ἀνοήτων. Küst. ἀνοήτων etiam E. ἀνοήτως B. Deinde γίνετα mendum ed. Gaisf. Ceterum hinc olim ductae erant Πλίνθον πλύνειν et Ἀσκὸν τίλλειν, contra quod glossas Χύτραν ποικίλλειν et Εἰς κόπρον θυμιάς libri videntur agnoscere.
3. εἰς κορῶνα Photius. 4. ἐν ἄδου] De famosissimo isto σχολιοστρόφῳ vel Ocno (vide intpp. Propertii IV, 3, 21.) contulit Toupius Plutarch. II. (de tranq. an.) p. 473. C. 8. "Ονου σκιά. καὶ] Deest gl. C. tuetur Photius. 10. γίνηται] γίνετα A. B. γίνηται A. inter vs. E. et Photius. Brunckius parum verisimiliter edidit, "Ο τι ἂν γίνηται, ταῦτα πάντ' ὄνον σκιά. Malim δὲ ἂν περιγίγνηται, quod ex litterarum vestigiis facile potest erui. 11. Ἀριστοφάνης] Fr. 238. 12. ὁ πόλεμος νῦν ὕμιν] ὕμιν ὁ π. νῦν A. Phot. 14. Ἀριστοτέλους Med. 15. "Ονου σκιά] Sic nimirum inscribatur fabula quaedam Archippi Comici, cuius mentionem faciunt Schol. Aristoph. Vesp. 191. et Zenobius Centur. VI, 28. Küst. πρῶτον φθέγγασθαι τοῦτο Δημοσθένην, ἀπολ.] Confer omnino Zenobium in Adag. Ὑπὲρ ὄνου σκιάς, et Nostrum infra ead. v. Itemque Photium in Bibliotheca, Cod. CCLXVI. sub finem: qui idem de Demosthene referunt. Küst. Historiam in omnes nugas effusam persequitur Schol. Platon. p. 317. breviter vero Fab. Aesop. 320. ed. Cor. Zenobius omnia habet cum Scholiis in Aristophanem communia: similiter, si spectetur argumentum, Arsenius p. 385. sq. 16. τοῦτο] τοῦτον A. om. Photius. Mox θορυβοῦντα Med.

Illi vero pyppazant circumcursitantes, at ille quasi asinus compluitur. "Ονοτοί. Vituperandi, reprehensione digni. "Ονον θανάτους. Asini mortes. dictum si qui absurda narant. "Ονον παρακύψεως. Hoc proverbium dicitur in eos, quibus ridicule crimina obiciuntur. dicunt enim sigulum, vel ut alii pupparum fctorem, multas aves in officina formasse: asinum vero praetereuntem, agasone negligenter sequente, per fenestram inserto capite aves illas evertisse, et quae vasa erant in officina confregisse. cum igitur dominus officinae agasonem in iudicium adduceret, ille ab obviis interrogatus, cuius criminis causa in ius vocaretur, respondit: ob asinum introspicentem. "Ονον παρακύψεως. Cum asinus in aedes introspiceret, aves territae telam lacerarunt. staminis igitur dominus domino asini dicam scripsit: unde ortum est proverbium. "Ονον πόκαι. Asini lanae. proverbium hoc ab Atticis dicitur

de rebus vanis quaeque nusquam existant: ut illa, Laterem lavare, Utrem vellere, Ollam pingere, Suffire fumum. Aristarchus inde ductum tradit, quod Cratinus suxerit quandam apud inferos funiculum plicantem; asinum vero, dum noceretur, arrodentem, et quasi detondentem. quoniam igitur res apud inferos vanae sunt, ideo hoc suxerunt. "Ονον σκιά. Asini umbra. Et, De asini umbra. Sophocles in *Cedalionē*: *Quicquid factum fuerit, omnia erunt asini umbra.* Aristophanes *Daedalo*: *Quanam de re nunc bellum geritis? De asini umbra.* Aristoteles etiam in *Didascaliiis* quandam fabulam refert, cuius inscriptio fuerit, *Asini umbra.* alii vero dicunt Demosthenem hoc primum dixisse, cum defenderet quandam, qui magorum criminum accusabatur. cum enim auditores tumultuantes videret, eosque rogasset, ut auscultarent paulum, narrare coepit, se Megara abeuntem conduxisse asinum. cum autem in

ματος δὲ ἐν τῇ ὁδῷ γενομένου, ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ ὄνου βουληθεῖν ἀναπαύσασθαι, οὐ παρεῖναι γὰρ οὔτε δένδρον οὔτ' ἄλλο τοιοῦτον οὐδὲν τὸν δὲ ὄνυλάτην καλύειν, φάσκοντα ὄνον αὐτῷ μεμισθωκέναι μόνον, οὐ μὴν καὶ σκιάν ὥστε διατριβὴν αὐτοῖς καὶ φιλονεικίαν πολλὴν περὶ τούτου γενέσθαι. ταῦτα δ' εἰπὼν ὡς εἶδε τοὺς Ἀθηναίους προσέχοντας σφόδρα καὶ ἠδομένους καὶ ποθοῦντας τὰ ἐξῆς ἀκοῦσαι, ἐπέπληξεν αὐτοῖς, εἰ περὶ ὄνου μὲν σκιάς ἀκροῦσθαι θέονται καὶ παρακαλοῦσιν, ὑπὲρ δὲ ἀνδρὸς περὶ τοῦ ζῆν κινδυνεύοντος οὐκ ἐθέλουσιν ἀκοῦειν. δῆλον δὲ ὅτι λεγομένῳ τούτῳ ἐχρήσατο Δημοσθένης. διόπερ καὶ ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς παρωδῶν τὴν παροιμίαν φησί, διαφέρεσθαι τὸν Ἀθηναίους περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιάς.

Ὀνοῦ σκιά. ἐπὶ τῆς οὐθενείας. φασὶ γὰρ ὅτι νεανίσκος Ἀθήνηθεν εἰς Δελφοὺς ὄνον ἐμισθῆσατο μεσημβρίας δὲ καταλαβούσης, στήσας τὸν ὄνον ὑπέδν τὴν σκιάν.

Ὀνώ. τὸ ὠφελῶ.

Ὀνωράτος. ὄνομα κύριον.

Ὀνωρία, ἀδελφὴ Βαλεντινιανοῦ. ἥτις καὶ αὐτῇ τῶν βασιλικῶν εἶχετο σκήπτρων. Ἐδγενίῳ δὲ τιμὴ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν αὐτῆς ἔχοντι πραγμάτων ἦλω ἐς λάθριον ἐρχομένη λέχος· καὶ ἐπὶ τῷ ἄμαρ-

τήματι ἀνηρέθη μὲν ἐκεῖνος, ἡ δὲ τῶν βασιλείων ἐξηλάθη.

Ὀνώριος. ὄνομα κύριον.

701

Ὀντα. Τῶν ὄντων τὰ μὲν ἀγαθὰ εἶναι· τὰ δὲ κακά· τὰ δὲ οὐδέτερα. ἀγαθὰ μὲν αἰ ἀρεταί· κακὰ δὲ τὰ ἐναντία, ἀφροσύνη, ἀδικία καὶ τὰ λοιπά· οὐδέτερα δὲ ὅσα μήτε ὠφελεῖ μήτε βλάπτει· οἶον ἰσχύς, ὑγεία, ἡδονή, κάλλος, ἰσχύς, πλοῦτος, δόξα, εὐγένεια· καὶ τὰ τούτοις ἐναντία, θάνατος, νόσος, πόνος, αἰσχος, ἀσθένεια, ἀδοξία, πενία, δυσγένεια, καὶ τὰ παραπλήσια· μὴ γὰρ εἶναι ταῦτα ἀγαθὰ, ἀλλ' ἀδιάφορα κατ' εἶδος προηγμένα. ὡς γὰρ ἴδιον θερμοῦ τὸ θερμαίνειν· οὕτω καὶ ἀγαθοῦ τὸ ὠφελεῖν. οὐ μᾶλλον δὲ ὠφελεῖ ἢ βλάπτει ὁ πλοῦτος· καὶ ἡ ὑγεία· οὐκ ἄρα ἀγαθόν· ὃ δὲ ἔστιν εὖ καὶ κακῶς χρῆσθαι οὐκ ἔστιν ἀγαθόν. πλοῦτῳ δὲ καὶ ὑγείᾳ ἔστιν εὖ καὶ κακῶς χρῆσθαι· οὐκ ἄρα ἀγαθόν πλοῦτος καὶ ὑγεία. ἀλλ' οὐδὲ ἡ ἡδονὴ ἀγαθόν· εἶναι γὰρ καὶ αἰσχροῦς ἡδονάς· μηδὲν δὲ αἰσχροῦν εἶναι ἀγαθόν.

Ὀντος. ὑπάρχοντος.

Ὀντως. ἀληθῶς.

Ὀνοὶ κανθήλιοι.

Ὀνυξ.

Ὀνουχίζεται. ἀκριβολογεῖται. οὕτως Ἀρι-

1. τῆς σκιάς] τὴν σκιάν A. B. E. Photius. 3. τοιοῦτον om. E. 7. ταῦτα] τοῦτο E. 9. εἰπὼν] εἰ περὶ A. Photius. 13. Φιλιππικοῖς] De Pace sub fin. 14. διαφέρεσθαι τοὺς Ἀθηναίους περὶ τῆς ἐν Δελφ.] Confer Harpocratonem v. Περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιάς. Küst. Fuit ista Didymi sententia. 16. σκιάς] σκιά A. B. 18. καταλαβούσης] λαβούσης A. B. E. C. Illud etiam Zenobius. 20. Ὀνώ] V. Herod. Epimer. p. 211. Apud Zon. p. 1455. Ὀνώ τὸ μέμφομαι referenda sunt ad orationem iam mutilam. 21. Ὀνωράτος] Ὀνωράτ. A. Ὀνωράτ' E. Hanc et quattuor seqq. glossas om. C.
4. Τῶν ὄντων τὰ μὲν ἀγαθὰ] Haec omnia sunt verba Laertii in Zenone Cit. lib. VII. segm. 102. Küst. 5. ἀρεταί] αἰ ἀρεταί A. Suidas nominativos posuit, ubi Diogenes accusativos. Mox μήτε ὠφελεῖ om. Med. 9. ἐναντία] τούτοις ἐναντία A. Item infra Diogenes καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια. 15. οὐκ ἄρα — ὑγεία ex A. B. accesserunt. 17. ἔστι Gaisf. 21. 22. Ὀντος cum continua glossa per epimerismorum doctrinam iungenda fuisse docet Zon. p. 1455. 23. Ὀνοὶ κανθήλιοι] Vide Schol. Aristoph. Vesp. 170. Küst. Et Schol. Plat. p. 378. Xenoph. Cyrop. VII, 5, 11. Lex. Bachm. p. 318. Ὀνοὶ κανθήλιοι: οἱ σισαγμένοι κανθήλια γὰρ τὰ σάγματα. Deest gl. C. agnoscit Photius. 24. Om. vulg. 25. Ὀνουχίζεται. ἀκριβ.] Confer Nostrum supra v. Ἐξονυχίζειν. Küst. Ἀριστοφάνης] Fr. 660.

itinerē magnus ortus esset aestus, se sub asini umbra requiescere voluisse: neque enim arborem nec aliud huiusmodi quicquam affuisse; agasonem vero prohibuisse, dicentem asinum tantum, non simul eius umbram se locasse. inde longam moram et altercationem ea de re intercessisse. quibus dictis cum vidisset Athenienses valde attentos delectari ceteraque audiendi cupidos esse, reprehendit eos, quod de asini quidem umbra narranti libenter auscultarent, hominis causam, qui de vita periclitaretur, audire nollent. constat autem dicto vulgari Demosthenem usum esse. nam in *Philippicis* etiam ad proverbium hoc alludens ait Athenienses de umbra Delphica contendere. Ὀνοῦ σκιά. Dicitur de re nihili. aiunt enim adolescentem, cum Athenis Delphos proficisceretur, asinum conduxisse: cumque meridies eum deprehendisset, asinum stitisse, umbramque eius subisse. Ὀνώ. Prosum. Ὀνωράτος. Nomen proprium. Ὀνωρία. Honoria, soror Valentiniāni, quae et ipsa imperii participes fuit. cum vero deprehenderetur clandestinam cum Eugenio quodam, rerum ipsius procuratore, fovens con-

suetudinem: ille quidem propter delictum istud interfectus, ipsa vero regia expulsa est. Ὀνώριος. Nomen proprium. Ὀντα. Eorum quae sunt alia bona esse aiunt; alia mala; alia neutra. bona quidem esse virtutes; mala vero his contraria, ut imprudentia, iniustitia, cetera. neutra vero, quae neque prosint neque obsint: ut vita, sanitas, voluptas, pulchritudo, robur, divitiae, gloria, nobilitas, et hisce contraria, mors, morbus, labor, turpitudine, infirmitas, ignominia, paupertas, ignobilitas, et similia. haec enim non sunt bona sed indifferentia, secundum speciem praeposita. ut enim caloris proprium est calefacere: sic etiam boni prodesse. divitiae vero et sanitas non magis prosunt quam obsunt. ergo bonum non sunt. quo quis autem bene vel secus uti possit, id nullum est bonum; id vero cadit in divitias et sanitatem: unde sequitur ut bonum non sint. verum ne voluptas quidem bonum est. nam et turpes sunt voluptates. atqui nihil turpe bonum est. Ὀντος. Existentis. Ὀντως. Revera. Ὀνοὶ κανθήλιοι. Ὀνυξ. Ὀνουχίζεται. Ad unguem exigit. Sic Aristopha-

στοφάνης. ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ τὸ ἐπὶ βλάβῃ τινὶ
ἐξαπατηθῆναι.

Ὀνύχιος. εἶδος λίθου. καὶ ὄνυχιτης.

Ὀξεῖ. δοτικῆ. ἢ εὐθεία τὸ ὄξος. Καὶ Ὀξειδιον.

Ὀξεῖα. ἢ λόγχη. καὶ παροιμία. Δὲ ὄξεια δρα- 5
μειν. ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων.

Ὀξίνην. Ἀριστοφάνης.

Ἐμαχόμεθ' αὐτοῖσι, θυμὸν ὄξινην πεπωκότες.

Ὀξίς. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ.

Ὀξίς δὲ πᾶσα καὶ λοπάδιον καὶ χύτρα
χαλκῆ γέρονεν.

ἔστι δὲ ἀγγεῖον ὄξους δεκτικόν. ἢ λοπάδος εἶδος
εἰς ὄξυ λῆγον.

Ὀξος ἐψητόν; τὸ ἀπὸ φοινίκων.

Ὀξώδους.

Ὀξωνος.

Ὀξυ καὶ βαρὺ κατὰ μεταφορὰν ἐκλήθησαν ἐπὶ
τῆς ἀκουστικῆς ἐν ὄγκοις γὰρ εἰσι τὸ τε ὄξυ καὶ τὸ
βαρὺ. ὄξυ γὰρ λέγεται ἐπὶ τῆς ἀφῆς τὸ ταχέως
10 ἐνεργοῦν οἶον, τὸ μαχαίριον ὄξυ, ὅτι ταχέως κεν- 20
τεῖ ἀμβλύ δὲ τὸ βραδέως ἐνεργοῦν, καὶ οἶον οὐ κεν-

τοῦν, ἀλλ' ὠθοῦν ὡς τὸ ὑπερον. ὅσα μὲν γὰρ
ἐπιτήδεια εἰς τὸ κεντεῖν ποιῆσαι βουλόμεθα, ὄξυ-
γώνια αὐτὰ ποιοῦμεν ὅσα δὲ εἰς τὸ ὠθεῖν, ἀμβλυ-
γώνια. οὕτως οὖν καὶ ἐπὶ τῶν ψύφων ὄξυ μὲν
λέγομεν τὸν ταχέως παραγινόμενον ἐπὶ τὴν αἰσθη-
σιν καὶ ταχέως ἀποπαυόμενον βαρὺν δὲ τὸν ἀνά-
λογον τῷ ἀμβλεῖ, τὸν βραδέως παραγινόμενον ἐπὶ
τὴν αἰσθησιν καὶ μὴ ταχέως ἀποπαυόμενον. ὥσπερ
αἱ τεταμέναι μᾶλλον νευραὶ, οἷον ἢ νεάτη, τῶν ἐπ'
10 ἔλαττον τεταμένων, οἷον τῆς ὑπάτης, τοὺς φθόγγ-
γους ὄξυτέρους ἀποδιδούσιν. ἢ γὰρ νεάτη τῶν ἄλ-
λων μᾶλλον ἐν τῷ κρούεσθαι διὰ τὴν τάσιν ταχέως
πλήττουσα τὸν ἀέρα ὄξυτατον ποιεῖ τὸν φθόγγον.
καὶ ἐν ὄλλῳ μὲν χρόνῳ ἐποίησε τοῦτο ἐπὶ πολὺ δὲ
15 ἐφύλαξε. — Τὸ δὲ ὄξυ καὶ τὸ ἀμβλύ ἐν διαφόροις
γένεσιν εἰσὶ, καὶ οὐχ ὑπ' ἀλλήλοισι, ἐν φωνῇ, ἐν χυ-
μῷ, ἐν μαχαίρᾳ.

Ὀξύβαφον. τὸ δεχόμενον τὸ ὄξος. μείζον δὲ
τὸ τρυβλίον τοῦ ὄξυβάφου. Ἀριστοφάνης Ὀρνισιν.
Ὀξύβαφον ἐντευθενὶ πρόσθου λαβῶν ἢ τρυ-
βλίον.

1. τὸ ἐπὶ βλάβῃ τινὶ ἐξαπ.] Artemidorus Oneirocr. lib. I. c. 23. (22.) Καὶ γὰρ ὄνυχίζεσθαι φησιν τὸν ἐπὶ βλάβῃ ὑπὸ τινος ἐξαπα-
τηθέντα. Huc Suidam respexisse manifestum est. Küst. Sub finem Gaisf. delevit cum A. Καὶ, Ἀπονυχίω σου τὰ ν Πρωτανεῖρα
σιτία. ἀντὶ τοῦ, ἀφαιρήσομαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὄνυχιζομένων. ἀφαιρήσομαι γὰρ φησὶ τὴν σίτησιν. ἀπονυχίω μᾶλλον λέ-
γουσιν ἢ ὄνυχίω: quae petita sunt ex v. Ἀπονυχίω. 3. Ὀνύχιος] Sic rectius MS. A. quam priores editt. quae habent
ὄνυγιος. Küst. Deinde Toupius confert ὄνυχιτις Appian. p. 416. sive B. Mithrid. 115. Ὀνυχίτης — διακινδυνευόντων om. C.
4. δοτικῆ Edd. Ὀξειδιον] Statim Gaisf. delevit cum A. observationem ex v. Ἄλβας derivatam: τὸ ὄξος καὶ Ἄλβας λέγεται, ἀπὸ
τοῦ μὴ λείβεσθαι: ὅτι νενεκρωμένος οἶνός ἐστι. καὶ Ἄλβας, ὁ νεκρός. 5. παροιμία] Vide v. Δὲ ὄξεια δραμειν. 7. Ὀξί-
νην] Ὀξίνης: κηκίς, i. e. galla atramentaria, nam galla etiam pro atro et aspero vino. Lucil. ap. Non. 5. n. 97. Scalig. in Co-
pam Virgilli. Reines. Scilicet Scaliger in Catalect. p. 260. Ὀξίνης (pro ὄξίνης). κηκίς quasi Suidae scripturam castigabat: quod
ubi invenerit nescio. Ἀριστοφάνης] Vesp. 1120. (1077.) unde legendum ἐμαχόμεσθ'. Vide v. Θυμὸν ὄξινην. Ἀριστοφάνης —
Ὀξίς om. C. 9. Πλούτῳ] V. 813. 12. ἢ λοπάδος εἶδ.] Scribe, ut apud Scholiastam Aristophanis: λοπάς δὲ εἶδος ἀγγεῖον
πᾶν εἰς ὄξυ λῆγον. Küst. 14. Ὀξος ἐψητόν, τὸ ἀπὸ φοιν.] Xenophon Anab. lib. II. [3, 14.] p. 279. Ἐνῆν δὲ σίτος πολὺς
καὶ οἶνος φοινίκων καὶ ὄξος ἐψητόν ἀπὸ τῶν αὐτῶν. Hinc Suidae verba deprompta esse apparet. Male autem Alciatus in leg. 2.
Cod. Quae res vendi non possunt, locum hunc Suidae interpretatur, sic inquit: Apud Phoenices autem tingebatur pretio-
sissima purpura, quorum tincturam Suidas appellavit Osium: Ὀξος ἐψητόν ἀπὸ φοινίκων. Duplex error. Nam ὄξος hic non
significat tincturam purpureae, sed acetum: et φοινίκες non notat Phoenices, sed palmulas, sive fructum palmarum. Confer
Brodacum Miscellan. lib. VI. c. 24. Küst. Duas seqq. glossas om. C. Quarum priorem Gaisfordus sic tacite scripsit: Ὀξώδους
δξωδους. 16. Ὀξωνος] Id a corruptione glossae superioris Ὀξωνος profectum videtur. 17. Ὀξυ καὶ βαρὺ ἐκλήθησαν
κατὰ μετ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Ioannis Philoponi in lib. II. Aristot. de Anima, L.
VII. a. h. ut Pearsonus observaverat. Küst. κατὰ μεταφ. ἐκλήθησαν tacite Gaisf.
4. μὲν om. Med. 6. ταχέως ἀποπαυόμενον] ἐπιμένοντα Philop. 7. παραγινόμενον] παραγενόμενον A. Med. 8. μὴ τα-
χέως] μὴ om. A. E. pr. Philop. ὥσπερ αἱ τεταμέναι — τῶν ἄλλων μᾶλλον] οἷον ἐπὶ μίᾳ τῶν νευρῶν τῆς νεάτης. ἀπὴ γὰρ
ὄσα καὶ τεταμένη τῶν ἄλλων μᾶλλον Philop. τεταμέναι ἐτ μοx τεταγμένων B. E. 19. Ἀριστοφάνης Ὀρνισιν] V. 360.
20. πρόσθου] πρόσθου A. ἐντευθεν πρόσθου C. His adhaerebat in Edd. annotatio: Φασὶ Διοκλέα τὸν Ἀθηναῖον εἶρεῖν τὴν ἐν
τοῖς ὄξυβάφοις ἀρμονίαν, ὀστράκην (ἐν ὀστρ. B.) ἀγγεῖον: ἀπερ ἔκρουεν ἐν ξυλυφῷ. Ubi Küsterus: „Confer Nostrum supra

nes. vulgo significat fraudari. Ὀνύχιος, et ὄνυχιτης. La-
pilli genus. Ὀξεῖ. Dativus. casus rectus est ὄξος. Et
Ὀξειδιον. Ὀξεῖα. Epithetum hastae. et proverbium: Per
aciem currere. dicitur de iis qui versantur in periculo. Ὀξί-
νην. Aristophanes: Pugnabamus cum illis, ira acris hausta.
Ὀξίς. Aristophanes in Pluto: Acetabulum autem omne et pa-
tella et ollae sunt aereae factae. est autem vas aceto reci-
piendo. vel genus vas in acutum desinens. Ὀξος ἐψητ.
Acetum ex palmulis excoctum. Ὀξώδους. Ὀξωνος.
Ὀξυ καὶ βαρὺ. Acutum et grave per metaphoram de auditu di-
cuntur. in magnitudinibus enim sunt et acutum et grave. nam
in tactu dicitur acutum id, quod celeriter agit: ut gladiolus
acutus, quia cito secat. obtusum vero, quod tarde agit, nec

secat; sed trudit: ut pistillum. quaecunque enim instrumenta
ad pungendum idonea facere volumus, ea facimus acuta; quae
vero ad trudendum, obtusa. sic igitur in sonis acutum dicimus
illum, qui cito ad sensum accidit, et cito desinit; gravem vero,
(qui respondet obtuso) eum qui tarde ad aures accidit, nec cito
desinit. ut fides magis intentae, qualis est nete, lis quae minus
intentae sunt, ut hypate, sonos acutiores edunt. nete enim
cum pulsatur, propter intentionem aliis celerius aerem feriens
acutissimum edit sonum. id brevi quidem tempore facit, nec
diu sonum retinet. acutum autem et obtusum in diversis nec
subalternis generibus versantur: ut in voce, sapore, gladio.
Ὀξύβαφον. Vasculum acetum recipiens. trybillum vero ma-
ius acetabulo. Aristophanes Avibus: Acetabulum hinc sum-

Ὁξυβελής. δξέως βύλλων, ἢ δξὺ βέλος ἔχων.

Ὁξυδέρχεια. Ὁξυδορκία δέ.

Ὁξυθύμια. ὄσα καθαίροντες τὰς οἰκίας Ἀθηναῖοι νύκτωρ ἔθος ἔχον ἐν ταῖς τριόδοις τιθέναι, ταῦτα δξυθύμια ἔλεγτο.

Ὁξυθύμια. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου φησί. Περὶ οὐ πολλῶ ἂν δικαιότερον ἐν τοῖς δξυθυμίοις ἢ στηλῆ σταθεῖ ἢ ἐν τοῖς ἡμετέροις ἱεροῖς. ἔνιοι μὲν, ὧν ἔστι καὶ Ἀρίσταρχος, δξυθύμια λέγεσθαι φασὶ τὰ ξύλα, ἀφ' ὧν ἀπάγχονται τινες, ἀπὸ τοῦ δξέως τῷ θυμῷ χρῆσθαι ταῦτα δὲ ἐκκόπτοντες ἐξορίζουσι καὶ καινοῦσι. Δίδυμος δὲ φησὶν δξυθύμια τὰ καθάρματα λέγεσθαι καὶ ἀπολύματα. ταῦτα γὰρ ἀποφέρεσθαι εἰς τὰς τριόδους, ὅταν τὰς οἰκίας καθαίρωσιν.

Ὁξυλοβῶ. τὸ ταχέως ἀκούω.

Ὁξυλος. ὄνομα κύριον.

Ὁξύνω. παροξύνω. καὶ δξυνῶ, δξυνεῖς.

Ὁξυωπέστερον. ὀξύτερον βλέπων.

Ὁξυωπειν. δξέως βλέπειν. τὸ θέμα δξυωπῶ.

Ὁξυπαθῶς. λίαν περιπαθῶς. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι δξυπαθῶς εἶχον ἐπὶ τοῖς ἐναγχοῦς ὑπὸ Χοσρόου παρεστρατηγημένοις αὐτοῖς.

Ὁξυρεγμία. Ἡ δὲ περιπάτους ἐποιεῖτο συχνοῦς, δξυρεγμίαν προσποιουμένη.

Ὁξυῖ ῥῥοπον. δξέως θέον.

Ὁξύς. ταχύς.

Ὁξυτενής. ἢ δξεῖα τρίβος.

Ὁξύτης. πικρία, αὐστηρία. Ἀρξίανός. Κατὰ τὴν βασιλέως δξύτητα καὶ αὐτὸς ὁμῶς τε καὶ σὺν ὕβρει ἐξηγεῖτο.

Ὁ ὦν. ὁ αἰεὶ ὦν Θεὸς ἡμῶν.

Ὁπα. φωνήν.

Ὁπαδός. ἀκόλουθος. Ὁ χρόνος δὲ ὁ ἄπρατός τε καὶ ἀδέκαστος, καὶ ἢ τούτου φύλαξ καὶ ὀπαδός καὶ ἔφορος ἀλήθεια.

Ὁπάζει. ἢ θεωρεῖ, ἢ παρέχει, ἢ διώκει.

Ὁπασάμενος. ἐταίρους λαβών.

v. Διοκλῆς, ubi eadem leguntur. Vide etiam Casaub. in Athen. lib. V. c. 4." Desunt haec A. C. nec fugit Gaisfordum ex superioribus esse perperam inserta. Addas interpolationem iam sublatam ex v. Ξυλοβῶν. Sub finem Ξυλοβῶν B. E.

1. Ὁξυβελής] Scholiasta Homeri in Iliad. ὁ. 126. Ὁξυβελής. ἦτοι, ὁ ταχέως βάλλων ἢ ὁ ταχέως βαλλόμενος. ἦγουν, βέλος δξείαν ἔχον ἀκμήν. Küst. 2. Ὁξυδερκία] δξυδορκία A. Etym. Gud. p. 430. et Zon. p. 1456. Vide Lobeck. Phryn. p. 576. addito Luciano qui fertur Macrob. 5. 6. Ὁξυθύμια. Ὑπερίδης ἐν τ.] Ex Harpocrate. Confer etiam Hesychium, apud quem pro ἀποστρέφουσι legere malim ἀποφύρουσι. Küst. Adde Polluc. V, 163. 7. δικαιότερον] δικαιότερον δὲ C. δξυθυμίοις] δξυθύμιοις A. C. Photii MS. Harpocr. Pal. 9. μὲν οὖν Photius. 10. φησί] φασὶ Photius. 11. ταῦτα om. C. 12. δξυθύμια] δξυθυμίαν Phot. 16. Ὁξυβωλῶ] Litterarum ordo postulat Ὁξυλοβῶ. Λοβός autem τὸ ἄκρον τοῦ ὀπίου, ut supra Suidas. Hemst. Correxerat H. Steph. Thes. T. II. p. 1350. C. cum Eustath. p. 1137. Ὁξυλοβῶ plane C. 17. Ὁξυλος] De eo vide Athenaeum lib. III. p. 78. Küst. Vide vel v. Τριόφθαλμος. 19. βλέπων] βλέπων A. B. E. C. Ὁξυωπέστερος et βλέπων Photius. Lego βλέποντα cum Gudiano p. 430.

1. θέμα] ῥῆμα A. τὸ θ. δ. om. C. recte, opinor. 2. λίαν ad exemplum Theophylacti revocandum. OI δὲ Ῥωμαῖοι δξυπ.] Locus hic sumptus est ex Theophyl. Simocattae lib. V. c. 10. Küst. 5. Ὁξυρεγμία] Ὁξυρεγμία B. E. item E. in exemplo. Cf. v. Κρομμυοξυρεγμίας. Sub gl. finem delevi cum A. C. Ὁξυρεγμία δὲ λέγεται, διὰ τὴν τροφὴν ἐποξίαν. V. Zon. p. 1456. Ἡ δὲ περιπ.] Haec sunt verba Procopii Histor. Arc. c. 4. ubi de Antonina Belisarii uxore verba fiunt. Küst. 7. Ὁξυῖ ῥῥοπον] F. δξυῖροπον, ut ex interpretatione apparet. Photius Ep. 245. δξυῖροπον περισσεύς. Τουρ. MS. Nihil mutat Photius. Mox θεῶν Med. Sed rectius Zon. p. 1456. τὸ δξέως ἔχον καὶ μετατρέπομενον. 9. Ὁξυτενής] Leg. Ὁξυτενής. Anthol. p. 582. Ὁξυτενής ἀλλ' ἐθός. Sic ἰδυτενής et ὑπεριτενής. Τουρ. Ὁξυτενής C. 10. Κατὰ τὴν βασ.] Hoc si quis satis probabiliter e Latinis, quae servavimus, explicare possit equidem miror. Interim reponendum videtur Καὶ τὴν β., ut sit: Iram regis sic in rem suam interpretabatur, ut saevissima quaeque facinora sibi concederet. Sub finem vero Gaisfordus delevit cum A. C. Ὁξύτης. διὲ τρία μέρη εὐμαθίας, ἀγγίνοια, μνήμη, δξύτης. καὶ μνήμη μὲν ἔστι τήρησις ὧν ἐμαθέ τις· δξύτης δὲ ταχύτης τῆς διανοίας· ἀγγίνοια δὲ τὸ ἐξ ὧν ἐμαθε θερεῖν καὶ ἢ μὴ ἐμαθε. Quae passim inculcata sunt ex v. Ἀγγίνοια. 15. Ὁ χρόνος δὲ ὁ ἄπρατος] Integrum locum scriptoris anonymi, ex quo fragmentum hoc decerptum est, affert Suidas supra v. Κορνοῦτος. Ceterum pro ἄπρατος et ἔφορος (ut recte legitur in MSS. Pariss. itemque supra v. Κορνοῦτος) priores editt. male exhibent ἄπρατος [cum C.] et ἔφοδος: quae menda tamen Wolfius quoque ex ingenio iam ante correxerat. Küst. 18. παρέχει ἢ θεωρεῖ] θεωρεῖ ἢ παρέχει A. C. Photius, qui primum ἢ omisit. Ceterum istud θεωρεῖ quo spectet non invenio; neque memorat Schol. II. ἔ. 334. Quod si quis error subest, licebit Hesychium adhibere: Ὁπῆσασθαι. θεωρεῖσαι. 19. ἐταίρους] ἐτέρους B. E. Med.

ptum arrhone vel tryblium. Ὁξυβελής. Celeriter feriens. vel acutum cuspidem habens.

Ὁξυδέρχεια. Ὁξυδορκία. at δξυδορκία. Ὁξυθύμια. Quaecunq̄ aedium purgamenta noctu Athenienses in triviis ponere solebant, ea vocabantur δξυθύμια. Ὁξυθύμια. Hyperides in oratione contra Demadem dicit: Cuius aetia multo rectius in oxythymis collocetur quam in templis nostris. nonnulli, inter quos est Aristarchus, dicunt δξυθύμια vocari ligna, e quibus aliqui suspenduntur: quasi celerius illi animis ferantur. ea autem ligna excisa exterminabant et comburebant. Didymus autem ait δξυθύμια vocari purgamenta et sordes. ea enim in trivis asportari, cum aedes purgantur.

Ὁξυλοβῶ. Celeriter audio.

Ὁξύνω. Acuo. et δξυνῶ, εἰς.

Ὁξυωπέστερον. Acutius

Suidae Lex. Vol. II.

cornentem. Ὁξυωπειν. Acute cornere. thema est δξυωπῶ. Ὁξυπαθῶς. Gravi animi dolore. Romani autem graviter admodum ferebant, quod nuper arte et dolo a Chosroes superati fuissent. Ὁξυρεγμία. Illa vero frequenter deambulabat, crudelitatem causata. Ὁξυῖ ῥῥοπον. Quod levi momento huc illuc inclinatur. Ὁξύς. Velox. Ὁξυτενής. In acutum desinens. Ὁξύτης. Acrimonia, austeritas. Arrianus: Propter regis acerbitatem et ipse crudeliter superbeque eos tractabat. Ὁ ὦν. Id est, aeternus Deus noster. Ὁπα. Vocem. Ὁπαδός. Comes. Tempus enim, quod nulla pecunia redimi neque corrumpi potest, huiusque custos et comes et inspectrix Veritas. Ὁπάζει. Praebet. vel contemplatur. vel persequitur. Ὁπασάμενος. Qui sodales

... οὐκ ἐπιπέσειν.
 εἰς τὸν δ' ἔμπης
 ... δούσας εἶχος τοῦ θανάτου.
 ... οἷσι προσέχεται
 ... καὶ ταραχῶν καὶ κινῶν.
 ... ἐπιπέσειν ἢ ἐπιπέσειν με τῷ κύματι,
 ... μέλλων με καταπεσεῖν.
 Ὁ παῖς τὸν κρείστανλλον. ἐπὶ τῶν μήτε
 κατέχειν διακρίσεων μήτε μεθεῖναι βουλομένων.
 Ὁ περ. τοῦτο τὸ ἄτερ τοῦ κυρίως ἐστὶ δηλωτι-
 κόν καὶ ἢ τῶν ταραχῶν, τὸ κυρίως ἐκεῖνο εἶναι
 σημαίνει. οἷον ἄτερ ἀνθρώπος, ὁ κυρίως ἀνθρῶ-
 πος καὶ ἄτερ ἄν καὶ ἄτερ ἀγαθόν, τὸ κυρίως ἀγα-
 θόν. καὶ τῶν κατηγορουμένων δὴ κατ' ἄλλον, ἢ
 εἰ τι ἄτερ προστεθῆ, κυρίως ἐκεῖνου κατηγορεῖ-
 σθαι φησὶται, καὶ τὸ εἶναι τὸ ὑποκείμενον κυρίως,
 ἢ κατὰ τὸ καὶ τοῦτο.
 Ὁ περ. ἄτου.
 Ὁ πηνίκα. ὁπόσε, δ' ἄν. Ξενοφῶν. Οἱ δὲ

ἐθύσαντο, ὅπως, ὀπηνίκα δοκοίη τῆς ὄρας, τὴν πο-
 ρεῖαν ποιοῖντο.
 Ὁ πῆ. νυκτερίς, ἢ διάτρησις.
 Ὁ πη παρείκοι. ὅπου ἐνεδέχτο καὶ ἐνεχώρει.
 Ὁ πῆτιον. τὸ σουβλίον, τὸ τὰς ὄρας ἐμποιοῦν.
 Ὁ πριανός, Κίλιξ ἀπὸ Κωρύκου πόλεως, γραμ-
 ματικός καὶ ἐποποιός, γεγονώς ἐπὶ Μάρκον Ἀντωνί-
 νου βασιλέως. Ἀλιευτικὰ ἐν βιβλίοις ε, Κυνηγε-
 τικὰ ἐν βιβλίοις τέσσαρσι, Ἰξευτικὰ βιβλία β. ἀνα-
 γνωσθέντων δὲ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ αὐτο-
 κράτορος, ἐδαρῆσατο αὐτῷ πρὸς ἓνα στίχον ἐν μέ-
 τρω στατήρα χουσοῦν, ἤγουν νόμισμα ὡς λαβεῖν
 αὐτὸν ἐπὶ πᾶσι νομισμάτων μυριάδας β.
 Ὁ πιμα. Ὁ δὲ Κόσσος τὸν βασιλέα Γάλλον
 ἀποκτείνας, τὰ σκῦλα τῷ Λιὶ ὀπιμα ἀνέθηκε. Ρω-
 μαϊκὴ ἢ λέξις.
 Ὁ πιπεύω. περισκοπῶ.
 Ὁ πεις. ἢ ἐπιστροφῆ.
 Ὁ πισθοβάμων. ὁ πάγουρος.

1. Ὁ πῆτιον δ' ἔμπης ἀντ.] Leontii Ep. XX. pr. Anthol. Pal. VII, 149. δ' om. A. 4. Ὁ Παφλαγῶν οἷσι πρ.] Aristoph. Equit. 698. sq. Omnia om. C. recte: nam quae pro interpretatione sunt posita, quaeque praestat Scholium Comici, referenda sunt ad voces continuas ὡς δὴ καταπιόμενός με. 8. Ὁ παῖς τὸν κρ.] Allusit Sophocles in Fragm. I. Ἀχιλλέως Ἔραστ. quom ipsum excitavit Zenob. V, 58. 10. τοῦ κυρίως] τὸ x. C. 11. προστεθῆ] προτεθῆ B. C. 12. ὁ κυρίως] ἢ πῶς A. ἢ κυρίως C. 13. δπερ ἄν] Haec si probamus, secundum explicationis membrum intercidit. 15. ἐκείνου — κυρίως om. A. 17. τε καὶ] δὲ καὶ A. καὶ C. 18. Zon. p. 1460. Ὁ πῆ. ἀντὶ τοῦ ὀπηνίκα. Ubi Tittmannum fugit verborum defectus. 19. Ὁ πηνίκα] Usum illustrat Hasius in Notices T. IX. p. 189. tetigitque Lobeckius in Phryn. p. 50. Deinde Hesychius ὁπόσαν, ὅτε. Ξενοφῶν] Anab. III, 5, 18.
 1. ὄπος] δη C. qui sub finem ποιῶντο. Idem duas seqq. gl. om. 3. νυκτερίς] Ex Hesychio rescribendum puto θυρίς, i. e. fenestra. Confer eundem Hesych. v. Ἀνοπαία. Küst. γὺν θυρίς Pierson. in Moer. p. 289. ἢ γὺν θυρίς Porsonus. Mendam servat Zon. p. 1458. 4. παρείκοι] παρήκει E. Med. Vid. infra v. Παρείκοι. 5. Ὁ πῆτιον] Alibi ὀπῆτιον: v. Küst. in Hesych. v. Ὀπάτα. 6. Ὁ πριανός] Om. gl. C. neque recepit Eudocia. ἀπὸ Κωρύκου] Anazarbum alii memorant; ac probabile est Coryci memoriam ex Halient. III, 206. sqq. esse sumptam. 7. ἐπὶ Μάρκον Ἀντωνίνου] Id est, Caracalla. Sub eo enim Opprianus floruit. Caracallam autem in nummis veteribus Marcum Antoninum interdum appellari constat. Küst. Alioquin erraverit, si Marcum philosophum intellexit. Hemst. Notissimus locus Athen. I. p. 13. τὸν ὀλίγω πρὸ ἡμῶν γενόμενον Ὁππ. τὸν Κίλικα. 8. Ἐγραψεν Ἀλιευτικὰ] Ἐγραψεν om. A. ut solet Suidas. 9. Ἰξευτικὰ] Hoc poema iniuria temporis intercidit. De eo autem notanda sunt verba Gesneri in Bibliotheca universali v. Opprianus, ubi sic inquit: Quod poema (Ixeutica) Franciscus Asulanus Venetiis mihi asseruit adhuc apud se extare; sed nullo modo efficere potuit, ut ostenderet: et alii quidam affirmabant, vanam et mendacem esse hanc eius iactationem. Quamvis autem ipsa Ixeutica Oppiani perierint, vel saltem periisse credantur, vetera tamen in poema istud scholia Eutecii sophistae MSta adhuc extant in Bibliotheca Vindobonensi, ut testatur Lambecius in Comment. de Bibliotheca Caesar. lib. II. c. 7. p. 594. Küst. 10. ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος] Se-
 ptimum Severum diserte nominavit Sozomenus prooemio. 13. νομισματος] γν A. νομισμάτων E. quod reponendum monuit Küsterus. 14. Ὁ πιμα] Gl. om. C. Κόσσος] Vide Toupit (I. p. 314.) animadversionem in v. Κάσος, docentis ad Cossum referri, quae de Marcello tradita essent. Κράσος vel Κράσος A. B. E. Med. Γάλλον] Ἀλλδων A. B. E. Med. Κόσσος et Γάλλων dedit Bas. 17. Ὁ πιπεύω] Ὁπιπέω A. B. C. Photius, Ὁπιπέειν: παρατηρεῖν. Adde Apollonii Lex. p. 504. sed colato Albert. in Hesych. v. Ὁπιπέεις. 18. Ὁ πεις] V. Tittm. in Zon. p. 1458.

asciscit. Ὁπάσας. Qui praehuit. Nulli tamen hostium gloriam mortis suae praebens. Ὁ Παφλαγῶν οὐτ. Paphlago iste accedit, trudens flustrum, omniaque turbans et miscens. Id est, absorpturus, vel, fluctu me obruturus, et foede devoraturus. Ὁ παῖς τὸν χρύσταλλον. Puer glaciem. dicitur in eos qui neque possunt aliquid retinere, neque tamen dimittere volunt. Ὁ περ. Haec vox indicat aliquid proprie dici: et cuiusque rei addita fuerit, significat illam proprie talem esse. ut, δπερ ἀνθρώπος, homo proprie dictus: et δπερ ἄν, id quod proprie est, δπερ ἀγαθόν, id quod proprie bonum est. item quae de alio dicuntur, eorum cuiusque δπερ additum notat, aliquid proprie de eo dici, Ὁ πῆ. Ubi. Ὁ πηνίκα. Quando, cum. Xenophon: Illi vero sacrificium fece-

runt, ut, quacunque hora videretur, iter facerent. Ὁ πῆ. Fenestra, foramen. Ὁ πη παρείκοι. Cum licuerit, cum occasio tulerit. Ὁ πῆτιον. Subula, qua aliquid perforatur. Ὁ πριανός. Opprianus, Cilix ex urbe Coryco, grammaticus et poeta epicus: qui vixit sub Marco Antonino Imperatore. scripsit Halieutica, libris V. Cynegetica, libris IV. Ixeutica, libris II. cum autem poemata eius apud Imperatorem lecta fuissent, is pro singulis versibus aureum staterem, sive nomisma, ipsi donavit: ita ut pro omnibus versibus viginti millia nomismatum acciperet. Ὁ πιμα. Opima. vox Latina. Cossum autem interfecto rego Gallorum Iovi opima spolia dedicavit. Ὁ πιπεύω. Circumspicio. Ὁ πεις. Cura. Ὁ πισθοβάμων. Retrogradus: epithetum cancri.

Ὀπισθοβάμονα, τρίηλον, ὀκτάπουον
νηκτάν.

Ὀπισθόδομος. μέρος τι τῆς ἀκροπόλεως τῶν
Ἀθηναίων, ἐνθα ἦν τὸ ταμειῖον, ὅπισθεν τοῦ τῆς
Ἀθηνᾶς ναοῦ, ἐν ᾧ ἀπετίθεντο τὰ χρήμαφα. Δη- 5
μοσθένης ἐν τῷ περὶ Συντάξεως. Ἀνέψαν δῆπου
πρώην τινὲς τὸν ὀπισθόδομον.

Ὀπισθόπους δίκη. ἡ μεθ' ἡμέραν ἀκολου-
θοῦσα τοῖς ἀδικήμασιν.

Ὀπίσω. ὀπισθεν.

Ὀπίστατον. τελευταῖοτατον.

Ὀπίτης. ὄνομα κύριον.

Ὀπλα φωτός. αἱ τῶν ἀρετῶν ἐργασίαι.

Ὀπλαί. αἱ πυξίδες, τῶν ἵππων οἱ ὄνυχες.

Ὀπλή. ὁ κυκλοειδὴς ποῦς τῶν κτηνῶν, οἶον 15
βοῶν, προβάτων καὶ τῶν λοιπῶν, τῶν ἐχόντων μι-
κροὺς ὄνυχας ἐν τοῖς τῶν ποδῶν ὀπισθίοις· κυρίως
δὲ ἐπὶ ἵππων. Ἀριστοφάνης δὲ ἐπὶ τῶν χοίρων
ὀπλὴν εἶρηκε. καὶ Σιμωνίδης·

Ὀπλᾶς ἐκίνει τῶν ὀπισθίων ποδῶν.

καὶ Ἡσίοδος ἐπὶ βοῶν ὀπλᾶς. καὶ τὸ ἐναντίον ἐπὶ
ἵππων·

Νύσσοντες χηλῆσιν.

Ὀπλιστής. ὁ ἐκ τῶν ὀπλων.

Πάντα τὸν ὀπλιστῶν κόσμον δλωλεκότα.

Ὀπλίται, πελτασταί, ψιλοί, τῆς πεζικῆς εἰσι
καὶ μαχίμου δυνάμεως· ἔχουσι δὲ διαφοράς. ὀπλί-
ται μὲν γὰρ λέγονται οἱ βαρυτάτη κεχημένοι ὀπλί-
σει κατὰ τὸν Μακεδονικὸν τρόπον, ἀσπίσι περιφε-
ρέσει καὶ δόρασι περιμηκεστέροις. ψιλοὶ δὲ οἱ κου-
φοτάτη κέχρηται, τόξῳ καὶ ἀκοντίῳ καὶ λίθοις ἐκ
σφενδόνης ἢ ἐκ χειρός· οἱ δὲ πελτασταὶ μέση πῶς
κέχρηται σκευῇ· ἢ τε γὰρ πέλητ μικρά τίς ἐστίν 20
ἀσπίδισκη καὶ κούφη, καὶ τὰ δόρατα πολὺ τῶν
ὀπλιτῶν λειπόμενα. εἰσὶ δὲ καὶ τῆς ὄχηματικῆς
δυνάμεως τρεῖς διαφοραί. Καὶ Ἀριστοφάνης·

Τὸν θυμὸν κατάθου κύψας

παρὰ τὴν ὄρηγν ὥσπερ ὀπλίτης.

15 οἶον, ὀπλα μὴ ἔχων, θυμῷ πολέμει μόνον.

Ὀπλιτεύειν. ὀπλιζέσθαι.

Ὀπλίτης. ὡς μὴ ἐρέσων παραλαμβάνεται
παρὰ Θουκυδίδῃ· ὁ δὲ ναύτης ὡς κοινωνὸς τῆς εἰρε-
σίας ἀναλαμβάνεται.

20 Ὀπλότερος. κατ' ἄμφω τίθεται παρ' Ὀμήρῳ,
καὶ συγκριτικῶς καὶ ἀπολελυμένως. Χαρίτων δὲ
ὀπλοτεράων, ἐπειδὴ δύο γενέσεις Χαρίτων ὑποτίθε-
ται Ὀμηρος, πρεσβυτέραν καὶ νεωτέραν. διὸ συγκρι-
τικῶς λέγει ὀπλοτεράων.

1. Ὀπισθοβάμονα, τρίχ.] Statylli Flacci Ep. V, 2. Anthol. Pal. VI, 196. ubi ὀπισθοβάμων, ἀτράχλον. 3. Ὀπισθόδομος. μέρος τ.] Ex Harpocrati. Confer Meurs. in Cecropia c. 26. Kúst. Adde Schol. Luciani Fugit. 7. et intpp. Aristoph. Plut. 1194. 5. νεῖ Photius bis et Harpocr. Δημοσθένης] P. 170, 5. 7. τινὲς τὸν] τινὲς δὲ τὸν ὀπισθόδομον C. 8. Ὀπισθόπους δ.] Gaisfordus attulit Wyttenbach. in Plutarch. de S. N. V. p. 17. sed desidero iustam rationem vv. μεθ' ἡμέραν. Ὀπισθόπη C. 11. Ὀπίστατον] Il. 3'. 342. 13. Ὀπλα φωτός] Ad Rom. XIII, 12. Vid. Alberti Gloss. Gr. p. 111. Quod subrequebatur ὁ Ἀπόστολος omisi cum C. et Photio. 18. Ἀριστοφάνης] Acharn. 706. (741.) a cuius Schol. profecit Suidas. Monuerunt Hemsterh. et Abresch. 19. Σιμωνίδης] Fragm. 131. 20. δὴ ὀπισθίων] τῶν ὀπισθίων A. B. C. E. Schol. 21. Ἡσίοδος] Opp. 487. Ipsa poetae verba μήτ' ἄρ' ὑπερβάλλον βοός ὀπλὴν descripsit Schol. Alter locus est Scuti v. 62. καὶ Ὀμηρος καὶ Ἡσίοδος C.
1. ὀπλιστῶν] ὀπλιστῶν A. Et sic Anthol. Pal. VII, 230. in Erycii Ep. VIII, 2. ὀπιστῶν C. 2. Ὀπλίται] Vide Bibl. Coisl. Montfauconi p. 507. sive Appendicem Suidae. 3. διαφοράς] διαφορῶν Coisl. 4. ὀπλίσει κεχημένοι] κεχημένοι ὀπλίσει A. C. κεχημένοι καθοπλίσει Coisl. 6. ψιλοὶ δὲ] δὲ em. A. ψιλοὶ δὲ οἱ κουφοτάτη. ἐκέχρητο γὰρ Appendix, κέχρηται γὰρ Coisl. Qui mox τόξοις καὶ ἀκοντίοις. 12. διαφοραί] Quae sequuntur vide sub v. Ἰππική. 13. Τὸν θυμὸν κατ.] Hoc fragmentum corruptum est, vel interpolatum: quod ubi apud Aristophanem extet, nunc non succurrit. Kúst. Fallitur vir doctissimus. Ita enim totidem verbis recte legitur apud Aristoph. Av. 401. ubi consulendus Scholiastes. Tourp. Aristophanus tamen locus temere hanc sedem obtinuit. 14. παρὰ] περὶ B. 19. παραλαμβάνεται] ἀναλαμβάνεται A. C. παραλαμβάνοιτο E. Med. Sumpta haec monuit Gaisfordus ex Schol. Thucyd. VII, 26. ubi λαμβάνεται. Supra ὡς κοινός Med. 21. Χαρίτων δὲ ὀπλ.] Homericum Il. ξ'. 267. Ubi Schol. Ven. paria tradit. 22. δύο] ὀπλότερος δύο C. 23. πρεσβυτέραν] πρεσβύτην B. E. Med. πρεσβυτέρας καὶ νεωτέρας Schol. Ven. πρεσβύτης καὶ νεωτέρας C.

Retrogradum, cervicē carentem, octipedem, natatorem. Ὀπισθόδομος. Pars quaedam Arcis Atheniensium, ubi erat aerarium, post aedem Minervae: ubi pecunia publica recondebatur. Demosthenes in oratione de Syntaxi: Quidam nuper aerarium aperuerunt. Ὀπισθόπους δίκη. Poena delicta post tempus vindicans. Ὀπίσω. Retro. Ὀπίστατον. Ultimum. Ὀπίτης. Nomen proprium. Ὀπλα φωτός. Arma lucis, id est, virtutum opera. Ὀπλαί. Pyxides. equorum unguēs. Ὀπλή. Rotundus pes iumentorum, ut boum, ovium, et reliquorum animalium, parvos unguēs habentium in posterioribus pedibus. proprie vero dicitur de equis. Aristophanes tamen de porcis dixit. et Simonides: Ungulas movebat posteriorum pedum. et Hesiodus de bobus dixit. contra de equis χηλᾶς: Pulsantes unguis. Ὀπλιστής. Ad armaturam pertinens. Illum qui totum armorum apparatus amisit. Ὀπλίται, πέλτ. Hoplitae, peltati, velites, sunt

genera militum pedestrium: quae inter se differunt. hoplitae enim dicuntur milites, qui graviore armatura utuntur, id est, scutis rotundis et hastis longioribus, more Macedonico. velites vero, qui leviore utuntur, ut arcu, iaculo, lapidibus, quos vel funda vel manu iaculantur. peltati denique, qui media fere armatura utuntur. nam pelta est scutum quoddam parvum et leve; eorumque hastae longe breviores hastis militum graviter armatorum. copiarum etiam equestrium tres sunt differentiae. Et Aristophanes: Iram depone, corpore inclinato, ut gravis armaturae miles. id est, armis carens animo tantum bellum gere. Ὀπλιτεύειν. Gravis armaturae esse. Ὀπλίτης. Sic apud Thucydidem dicitur, qui pugnandi gratia adhibetur. ad ναύτης ut socius remigationis accipitur. Ὀπλότερος. Duobus modis hoc nomen extat apud Homerum, tam comparative quam absolute. dixit vero, Χαρίτων ὀπλοτεράων, quod duas Gratiarum generationes statuit, seniore et iuniorē. hinc

Ἄπός. τὸ τῶν δένδρων δάκρυον, καὶ τὸ ἀποτάλαγμα τοῦ γάλακτος.

Πρόκριτος ἐστὶ Φίλινα τεῖ ἔντις ἢ ὀπὸς ἤβης πάσης.

Ἄπὸσσην πλείστην. Στρατιῶν ἐκπέμπειν ὁ ὀπὸσσην πλείστην ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἂν οἶός τε ἦ.

Ἄπὸσσην καὶ Ἄπσοῦν καὶ Ἄπσοῦνον, ἐπιθήμα. ὀπσοῦν δέ.

Ἄπότερος. ὀποῖος. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις: Ἄπότερα τὴν γνώμην ἔχει περὶ ἐμπίδος.

10 τούτεστι, πῶς διαλογίζεται καὶ διανοεῖται περὶ τῶν ἐμπίδων. ἐμπίδες δέ, οὗς ἡμεῖς κώνωπας καλοῦμεν.

Ἄπότερωθεν. ἀπὸ ποίου μέρους.

Ἄπουγε δῆ.

Ἄπου αἰ ἔλαφοι τὰ κέρατα ἀποβάλλουσι. τούτεστιν, ἐν δυσβάτοις καὶ τραχέσι τόποις. φασὶ τὰς ἐλάφους παρατριβούσας τὰ κέρατα ἀποβάλλειν πρὸς θάμνους. ὅθεν ἐπὶ τῶν ἐργάδεις τὰς διατριβὰς ποιουμένων εἰρησθαι τὴν παροίμιαν.

20 Ἄπουντιος. οὗτος ἐσυκοφαντεῖτο ὡς πονηρὸς καὶ μονόφθαλμος. Ἀριστοφάνης

Ἄλλ' ἔγωγ' Ἄπουντιος

οὐκ ἂν γενοίμην ἐπὶ ταλάντῳ χρυσίου. λέγει δὲ ὅτι οὐκ ἂν γενοίμην τυφλός. τοὺς οὖν τυφλοὺς οὕτω φασίν.

Ἄπωπα. ἐθεασάμην.

Ἄπωπή. ἢ πρόσοψις.

Ἄπώρα. καὶ Ἄπωρίμων. Τοὺς βασιλικούς παραδείσους ἐξέτεμεν, οἳ δὲ πλείοι ὀπωρίμων δένδρων ἦσαν.

Ἄπωρινός.

Ἄπωροφυλάκιον. τὸ τὰς ὀπώρας φυλάττον.

Ἄπωρώνης. ὁ τὰς ὀπώρας πωλῶν καὶ ἀγοράζων. Μῆλόν τις διωὼν ἤρπασε· τὸν δὲ ὀπωρίων τοῦ ἀργυρίου ἔνεκα ἀντιλαμβάνομενον αὐτοῦ ἔχεσθαι.

Ἄπως. καὶ ὀπσοῦν. Δαβὶδ· Ὄπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου. τὸ ὀπως οὐκ ἔστιν αἰτίας δηλωτικόν, ἀλλ' ἐκβάσεως.

Ἄπτανεῖον. τὸ μαγειρεῖον.

Ἄπτανία. ἢ ἀπόβλεψις.

Ἄπτηρας. κατασκόπους.

Καὶ μοὶ τις αὐτὸν ὀπτηρ εἰσιδῶν μόνος

1. Ἄπός. τὸ] Ex Schol. Aristoph. Pac. 1184. annotante Abreschio. Adde Hesychium eiusque intpp. 3. τε, ἦ] τεῖ A. C. Med. sola cum Anthol. Pal. V, 258. in Silentiarii Ep. VIII. pr. Deinde cum A. C. Gaisfordo non improbante delevi glossam male insertam ex v. Δι' αἰφνιδίου ὀπός: Ἄπός. καὶ, Δι' αἰφνιδίου ὀπός. τούτεστιν, ἐνθουσιαστικῆς. 5. Ἄπὸσσην] Deest gl. C. 6. ἦν] ἢ A. B. E. Med. 7. καὶ ὀπσοῦν addidit Gaisf. cum A. Id vereor ne debeatur erranti librario. 9. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 157. ubi Schol. rectius, ὀπότερα ἀντὶ τοῦ ὀπότερος. 10. ἔχει] ἔχει A. C. Tum τῆς ἐμπίδος B. C. ἔχει τὰς ἐμπίδας E. qui inter versus περὶ τῆς ἐμπίδος. 11. πῶς] πῆ C. qui infra διανοεῖται. 12. Om. Küst. 13. Ἄπου αἰ ἔλαφοι τὰ κέρατα] Haec ex Zenobio sumpta sunt: quem vide Centur. V, 52. Küst. Memoravit Aristoteles H. A. IX, 6, 1. Ἄπου γε αἰ C. 17. φασὶ γὰρ] γὰρ delevi cum A. E. C. Med. 22. Ἀριστοφάνης] Av. 153. Vide ibi Scholiastam, apud quem pro πονηρὸς legitur ὀκνηρὸς. Küst.
3. λέγει οὖν] λέγει δὲ A. B. 5. Ἄπωπα] Vid. vel ll. β'. 799. 11. Ἄπωροφυλάκιον] Respexit Esaiam I, 8. aliosve sacros locos, quos excitarunt intpp. Hesychii. Zon. p. 1459. ἐν ᾧ ἡ ὀπώρα φυλάσσεται. 12. Ἄπωρώνης] Pomarius, Horat. Sat. II, 3, 227. et in Lapide Rom. 79. Cl. XI. Pomarius de Circo Maximo ante pulvinar. Reines. Vide Abresch. Lectt. Aristoph. p. 189. Tourp. MS. 13. Μῆλόν τις δ.] Haec sunt verba Demosthenis in oratione de Corona, ut Portus monuit. Küst. Nihil minus. Hoc dicit Portus, vocem ὀπωρίων apud Demosthenem de Corona reperiri p. 88. F. (314. Reisk.) Gaisf. 14. ἀντιλαμβάνομενον] ἀντιλαμβάνομενον Edd. vet. Correxerit Portus, addicentibus C. et aliis libris, ut putat Gaisf. 16. Δαβὶδ] Ex Ps. L, 6. ubi Theodoretus: τὸ ὀπως οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα αἰτίας δηλωτικόν. Verba autem ἀλλ' ἐκβάσεως hausta sunt ex Theodoret. Comm. ad Rom. III, 4. ubi eundem Psalmi locum explicat. Ernest. 17. οὐκ ἔστιν] τὸ ὀπως οὐκ ἔστιν A. 18. ἀλλ' ἐκβάσεως] Has duas voces ex Paris. A. revocavi, quae in prioribus editt. [et B. E. C.] desiderantur. Küst. Quae sequebantur: Καὶ ὀπως τὶ οὖν. Τὸ γὰρ Λουκούλλου στρατεύμα στασιαζόν ἀεὶ παραλαβὼν ὁ Πομπήιος, οὐδ' ὀπωστῶν στασιαζόντας ἔσχεν: ex v. Ἀνὴρ ἀνδρὸς διαφέρει: repetita sustuli cum A. C. quorum tamen hic post v. Ἄπτηρας ea collocare fertur. Kúst. breviter: „Τὸ γὰρ Λουκούλλου στρ.] Confer Nostrum supra v. Ἀνὴρ ἀνδρὸς, ubi eadem leguntur.” 20. Ἄπτανία] F. ὀπτανία. Vid. Hesych. in v. Tourp. MS. Adde Zon. p. 1459. 22. Καὶ μοὶ τις αὐτὸν ὀπτηρ.] Sophocl. Ai. 29. sqq. unde restituendum ὀπτηρ αὐτὸν. Sed καὶ μοὶ τις αὐτὸν σὺν νεοῖσιν ἔσχεν ὀπτηρ εἰσιδῶν πηδῶντα φράζει A. et fere B. C. ubi ὀπτηρ εἰσιδῶντα. Similis portur-

comparative dicit, iuniorum. Ἄπός. Lacrima arborum, et gutta lactis. *Rugae tuae Philinna praestant succo florentis aliarum aetatis.* Ἄπὸσσην πλείστην. *Exercitum emittere, quantum maximum pro praesenti rerum copia possit.* Ἄπὸσον. Adverbium. item ut ὀπσοῦνον. ὀπσοῦν vero per ὦ. Ἄπότερος. Qualis. Aristophanes Nubibus: *Quae eius esset sententia de culice?* id est, quomodo ratiocinaretur de culicibus, quidque de iis sentiret. *ἐμπίδες* autem sunt culices, quos nos vocamus κώνωπας. Ἄπότερωθεν. Ab utraque parte. Ἄπουγε δῆ. Ἄπου αἰ ἔλ. Ubi cervi cornua abiciunt. id est, in locis inaccessis et praeruptis. aiunt enim cervos cornua sic ad frutices atterere, ut abiciant. unde proverbium extitit in eos, qui magna cum molestia in aliquo loco commorantur.

Ἄπουντιος. Opuntius ut improbus et luscus perstringebatur. Aristophanes: *At ego Opuntius esse nolim pro talento auri.* sensus est, nolim esse coecus. coecos enim sic appellabant. Ἄπωπα. Conspexi. Ἄπωπή. Aspectus. Ἄπώρα: Et Ἄπωρίμων. *Regios hortos excidit, qui arboribus fructiferis consisti erant.* Ἄπωρινός. Ἄπωροφυλάκιον. Locus pomis reponendis. Ἄπωρώνης. Qui fructus emit et vendit. *Pomum quidam praeteriens rapuit. pomorum autem venditor pecuniae causa illum comprehendit firmiterque retinuit.* Ἄπως. Et ὀπσοῦν. David: *Ut iustificeris in sermonibus tuis.* ubi ὀπως non est significans causae, sed eventus. Ἄπτανεῖον. Culina. Ἄπτανία. Aspectus. Ἄπτηρας. Speculatores. Sophocles: *Et quidam explorator illam*

πηδῶντα πεδία σὺν νεορῶντων ξίφει
φρύζει·

Σοφοκλῆς.

Ὀπτῶντες, ἔψοντες.

Ὅποιοι. ὄπον. Ἀπαγγέλλειν κελύσας, ὄποιοι 5
ποτέ γῆς Χοσρόην τὸν Καβάδου ἀπολιπῶν εἶη.

Ὅποιοις. ποδαπός.

Ὅποιοι ποτέ. ὄπον ποτέ.

Ὅρα δὴ καὶ σκόπει. Δημοσθένης ἐν τῷ
πρὸς Λεπτίνην. ἀντι τοῦ, βλέπε τοῖς ὀφθαλμοῖς. 10

Ὅραθεῖς. θεαθεῖς.

Ὅράμνους. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἐνθάδε μὲν χλοάουσα τεθῆλῶτι βῆλος ὄράμνω
φυλλάδος εὐκάρπου πᾶσαν ἔθειξε χάριν.

[Ὅράριον.]

Ὅρασις. γνώσις. καὶ ὁ Ἐδαγγελιστῆς· Θεὸν
οὐδεὶς ἐώρακε πάποτε. ἀντι τοῦ, ἔγνω τρανώς.

Ὅρατε. ἀντι τοῦ ἐνθυμείσθε. Δημοσθένης ἐν
τῷ περὶ παραπροσβείας.

Ὅράτιος. ὄνομα κύριον. Ὁ δὲ Ὅράτιος λε-20
λωβημένος ἦν τὰ σκέλη, ὑπάτειας τε οὐκ ἔτευχεν,

οὔτε ἐν πολέμῳ, οὔτε ἐν εἰρήνῃ, διὰ τὴν ἀχρηστίαν
τῶν ποδῶν.

Ὅρατὸν καὶ Δόρατον. Ὅρατόν τό τε χρώμα
καὶ ὁ λόγος μὲν ἔστιν εἰπεῖν, ἀνώνυμον δὲ τυγχάνει
δν. τοιαῦτα δὲ ἔστι, πυρολαμπίδες, κεφαλαὶ ἰχθύ-
ων, λεπίδες, ὀφθαλμοὶ ἐχίνων, τὰ ὄστρακα τῶν 707
θαλαττίων, ἅπερ ἐν φωτὶ μὲν οὐχ ὄραται, ἐν σκότῳ
δέ. οὐ γὰρ δοκεῖ χρώμα εἶναι τὸ ἐν τούτοις φαινό-
μενον πυρῶδες τι ἐν τῷ σκότῳ· ἴδιον γὰρ χρώματος
τὸ ἐν φωτὶ ὄρασθαι· τὸ δὲ τούτων πυρῶδες οὐχ
ὄραται ἐν φωτὶ.

Ὅτι ὄραν ἔστιν ἐκ τοῦ τὸν ἄερα ἔχειν τὸ διαφα-
νές καὶ διαπορθημειτικὴν τὴν τῶν χρωμάτων δύνα-
μιν, αὐτὸς ἀχρωμάτιστος ὢν.

15 Ὅτι τῶν ὄρατῶν τέσσαρες εἰσι διαφοραί. τὰ μὲν
γὰρ αὐτῶν ἐν ἡμέρᾳ μόνως ὄραται· τὰ δὲ ἐν νυκτὶ
μόνως· τὰ δὲ ἐν νυκτὶ καὶ ἐν ἡμέρᾳ· τὰ δὲ ὄλως οὐ
συνυπάρχειν πέφυκε τῷ σκότῳ. τῶν γὰρ ὄρατῶν
τὰ μὲν ἔστι χρώματα, τὰ δὲ ἀνώνυμα. τὰ μὲν οὖν
χρώματα μόνως ἐν ἡμέρᾳ θεωρεῖται, οὐδαμῶς δὲ ἐν
νυκτὶ. τῶν δὲ λαμπρῶν λεγομένων τὰ μὲν ἐν νυκτὶ

batio v. Νεορῶντων: praetereaque Med. πεδία πηδῶντα σὺν νεορῶντων ξ. Cum iisdem codd. delevi sub finem inculcata τε κά-
δήλωσε.

4. καὶ ἐψῶντες] ἔψοντες A. C. quibus absunt nugae istae ab editoribus perlatae: Καὶ Ὀπτῶμενα. ὀπτῶντες οὖν ἐκ τοῦ ἀχο-
λεῖσθαι καὶ περιέπειν τὴν τῶν κρεῶν ὀπτῆσιν. ἐψῶντες δὲ, ἔξ οὐ καὶ ἐψῶν. καὶ ἔψοντες δὲ ταῦτόν. ψῶντες δὲ, σπογγίζοντες.
ἔστι καὶ ψῶν, ψῶ, τὸ ψηκρίζω. καὶ ἔξ αὐτοῦ γίνεται (ψηχῶ καὶ add. E.) ψηκτρον. 5. Ἀπαγγέλλειν κελ.] Haec sunt verba
Procopii lib. II. de Bello Pers. c. 5. Küst. Procopianis debuit praemitti glossa inferior Ὅποιοι ποτέ. ὄπον ποτέ. Ceterum annotan-
dus in hac re Dionis Chrysostomi usus, qui similiter dixerit et τῶν ὀποῖοτε ἀνθρώπων T. I. pp. 74. 98. II. p. 155. et τῶν ὀποι-
δήποτε T. I. p. 700. coll. 134. Attigimus olim in Dionys. Perieg. p. 908. 6. τῆς γῆς] τῆς om. A. C. Procop. Mox καβάδην
Med. 7. ποδαπός] ποταπός B. E. Med. 8. ἀντι τοῦ, ὄπον π.] ἀντι τοῦ omisi cum C. et Photio. 9. Sic Photius. Δη-
μοσθένης] P. 482, 21. 12. ἐν Ἐπιγράμματι] Agathiae XXV. pr. Anthol. Pal. V, 292. 15. Ὅράριον] Alii rectius scri-
bunt Ὁράριον, per ὦ. Videnda autem sunt, quae de hac voce notarunt Salmasius in Flav. Vopisc. p. 409. edit. Paris. Reine-
sius Varr. Lectt. p. 432. et praecipue Dufrenius in Glossario Graeco v. Ὁράριον. Küst. Est orarium, i. e. linteum ori tergendo.
Arte conferrī iussit Reinesius v. Φωσώνιον. Addatur Etym. M. v. Μίτραι, ubi quod editur ἀρατῶν, diu ante Schneiderum ἀρα-
τῶν refluxit Casaubonus in Vopisci Aurel. p. 580. Ceterum glossam notavi, quam C. omiserit, eiusque interpretationem Ῥω-
μαϊκῶς καλεῖται delevi cum A. 16. ὁ Ἐδαγγελιστῆς] Ioann. I, 18. Mox ποτέ B. Desunt seqq. C. 19. παραπροσβείας] τῆς
παραπρο. Photius, προσβείας B. 20. Ὁ δὲ Ὅράτιος λελωβ.] Fragmentum hoc Applano tribuitur supra v. Ἀχρηστία: ubi rectius
legitur Ὁράτιος, per ὦ. Küst. Vix crediderim omnibus libris hanc glossam servari: quam repetitam in v. Ὁράτιος expunxi.
3. καὶ Δόρατον] καὶ om. A. Ὅρατόν τό τε χρώμα καὶ ὁ λ. — οὐχ ὄραται ἐν φωτὶ] Haec sunt verba Philoponi in lib. II. Ari-
stot. de Anima, K. 2. b. ut Pearsonus observaverat. Küst. Hanc et seq. gl. om. C. Ὅρατόν om. A. B. E. Med. 5. πυρολαμ-
πίδες] Philoponus πυρολαμπίδες: quod usitatus est. Küst. 12. ὄραν γὰρ] γὰρ om. A. E. Id delendum fuit, si quidem recte
se habet Ὅτι clam a Gaisfordo praefixum. 13. καὶ om. A. Deinde διαπορθημειτικὸν Med. Saltem delendum τῆν: cf. v. Δια-
φανές. 15. τῶν δὲ ὄρατῶν τέσσαρες εἰσι διαφ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli leguntur apud eundem Philo-
ponum in lib. II. Aristot. de Anima, L. 1. a. ut Pearsonus itidem ad oram libri notaverat. Küst. δὲ om. A. E. Ὅτι tacite Gaisf.
20. θεωρεῖται] ὄραται Philop.

solum conspicatus saltantem per campos, cum ense recens
cruentato, rem mihi narravit. Ὀπτῶντες. Elixantes.
Ὅποιοι. Ubi. Iubens sibi renunciari, ubinam terrarum Chosroen
Cabadis filium reliquisset. Ὅποιοις. Qualis. Ὅποιοι
ποτέ. Ubique. Ὅρα δὴ καὶ σκ. Vide et specta oculis
tuis. Demosthenes in oratione contra Leptinem. Ὅραθεῖς.
Conspectus. Ὅράμνους. In Epigrammate: Hic quidem
gleba, quae virentibus ramis florebat, omnem arborum fru-
ctiferarum ostendit gratiam. [Ὅράριον.] Ὅρασις.
Cognitio. et Evangelista dicit: Deum nemo unquam vidit. id
est, manifeste cognovit. Ὅρατε. Considerate. Demosthenes
in oratione de legatione perperam gesta. Ὅράτιος. Nomen
proprium. Horatius autem pedibus captus erat, neque belli
pacisve tempore consulatum adeptus est, quod usu pedum ca-

veret. Ὅρατόν καὶ Δόρατον. Visibile est cum ipse color,
tum id quod oratione quidem explicari potest, sed nullum nomen
habet. huiusmodi autem sunt cicindelae, capita piscium, squa-
mae, oculi echinorum, testae piscium: quippe quae non in luce,
sed in tenebris cernantur. non enim videtur esse color, quod
in his igneum apparet in tenebris. coloris enim proprium est in
luce cerni. quod autem in his igneum apparet, in luce non cer-
nitur. — Visio inde manat, quod aer pellucidus est et colores
transmittendi vim habet, cum ipse sit coloris expertus. — Visi-
bilibium rerum quattuor sunt differentiae. harum enim aliae in-
terdiu tantum cernuntur; aliae noctu tantum; aliae et noctu et
interdiu; aliae vero prorsus in tenebris existere non solent. vi-
sibilibium enim rerum aliae sunt colores; aliae nomine carent.
et colores quidem interdiu solum cernuntur, noctu vero nequa-

μόνως ὄραται· τὰ δὲ ἐν ἡμέρᾳ μόνως· τὰ δὲ καὶ ἐν νυκτὶ καὶ ἐν ἡμέρᾳ. τὰ μὲν γὰρ αὐτῶν ἐστὶν ὑπέρλαμπρα· τὰ δὲ ἀμυδρά· τὰ δὲ μέσως. τὰ μὲν οὖν ἀμυδρὸν ἔχοντα τὸ λαμπρὸν, μόνως ἐν νυκτὶ ὄραται· οἷον πύρολαμπίδες, λεπίδες, καὶ τὰ ὅμοια. 5 τούτων γὰρ ἐν ἡμέρᾳ τὸ λαμπρὸν οὐ φαίνεται, νικώμενον ὑπὸ τοῦ μείζονος. ἔτι δὲ καὶ ἀστέρων οἱ πλείους. τὰ μέσα δὲ ἐν νυκτὶ καὶ ἐν ἡμέρᾳ· οἷον σελήνη, καὶ τινὰ τῶν ἀστέρων, ὡς ὁ ἑωςφόρος, ὅταν πρὸς τῷ ὀρῶντι γένηται ὁ ἥλιος, καὶ αὐτὸς ὁ ἑωςφόρος περιγειότερος ἦ. ἔτι δὲ καὶ πῦρ. τοῦτο γὰρ ὅσον δύναται ἀέρα τελειοῖ, καὶ εἰς ἐνέργειαν ἄγει τὸ διαφανές αὐτοῦ, ὡς καὶ τὰ ἐν αὐτῷ χρώματα δεικνυσθαι. ἐν δὲ τῷ λοιπῷ ἑαυτὸ μὲν δεικνυσθαι, ἐκείνου δὲ τὸ διαφανές οὐκ ἄγει εἰς ἐνέργειαν. ὅθεν αὐτὸ μὲν ὀρῶμεν πόρρωθεν ἐν σκότῳ ὄντες, οὐδὲν δὲ τῶν περὶ ἡμᾶς χρωμάτων. ἐν δὲ τῇ ἡμέρᾳ τὸ πῦρ πύλιν φαίνεται, ὡς μὲν λάμπρὸν, οὐδὲν δὲ δρῶν εἰς τὸν ἀέρα, διὰ τὸ ἤδη ὑπὸ τοῦ μείζονος λαμπροῦ παθεῖν· καὶ τὸ τῆς σελήνης λαμπρὸν, διὰ τὸ μὴ ἄγαν ἀμυδρὸν εἶναι, φαίνεται ἐν ἡμέρᾳ. τὰ

δὲ ὑπέρλαμπρα μόνως ἐν ἡμέρᾳ· οἷον ὁ ἥλιος· ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς τοῦ [τῆς ἡμέρας] φωτὸς αἴτιος.

Ὁρβηλοῖο. ἐν Ἐπιγράμματι.

Τὸν πάρος Ὁρβηλοῖο μεμυκότα δειράσαι ταῦρον.

Ὁργᾶν. ἐπιθυμαῖν. Καὶ Ὁργῶντες παρὰ Θουκυδίδη, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμοῦντες. Ἡρόδοτος ἰδῶν Θουκυδίδην ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ τινος διακρύνοντα, ἔφη, Μακαρίζω σε, Ὀλορε, τῆς εὐτεκνίας. ὁ γὰρ σὸς υἱὸς ὀργῶσαν ἔχει τὴν ψυχὴν πρὸς τὰ μαθήματα.

Ὁργάνειας. ταράξειας, εἰς ὀργὴν ἐμβάλοισ.

Καὶ γὰρ ἂν πέτρον

φύσιν σὶ γ' ὀργάνειας.

Ὁργάς. ἡ εὐγείος καὶ σύμφυτος καὶ λιπαρὰ καὶ ἀκμαία γῆ. Ἐνεκάλεσε δὲ ὁ Περικλῆς τοῖς Μεγαρεῦσιν, ὅτι τὴν ἱερὰν γῆν τὴν ὀργάδα ἐγεώργησαν. Ἡ τὴν προσήκουσαν ὀργάδα κατανέμειν, ἢ τὴν πητιμὴν μόνοις διακρατεῖν περὶ Ῥώμου καὶ Ῥήμου. Καὶ αὐθις.

Τμήξας εὐαρότου ῥάχιν ὀργιάδος.

Ὁργάς. τὰ λοχμῶδη καὶ ὀρεινὰ χωρία καὶ οὐκ

1. ἐν νυκτὶ καὶ] καὶ ἐν νυκτὶ καὶ ἐν A. B. 3. ἀμυδρά] ἀμυδρῶς λαμπρά Philop. 5. πυρολαμπίδες] πυρολαμπίδες Philop. 8. μέσα δὲ] δὲ om. A. δὲ μέσα Philop. Idem addunt ἐν αὐτῷ ἡμέρα. 9. τινες] τινὰ A. B. σελήνης καὶ τινὰ Philop. ἀστέρων edd. ante Gaisf. ὅταν — ἑωςφόρος ex Philop. exciderunt. 13. αὐτοῦ] αὐτοῦ τὸ A. B. E. αὐτῶν Philop. Significari videtur aut. ὡς] ὡς τε A. 14. ἑαυτὸ] ἑαυτὸν Philop. 15. ὅθεν αὐτὸ] ὅθεν αὐτῷ Philop. ὅθεν αὐτοῦ τὸ A. Med. hoc est αὐτὸ τοῦτο. 18. λαμπρὸν μὲν] μὲν λαμπρὸν A. qui mox probabiliter om. ἤδη. Philoponus μὲν λαμπρὸν μηδὲν δρῶν: quo sic utendum videtur ut coniectemus, ὡς μὲν λαμπρὸν εἶναι, μηδὲν δὲ δρῶν κτλ. 20. παθεῖν] Philoponus: παθεῖν οὕτω δὲ φαινόμενος τρόπον τινὰ ὡς περ καὶ τὰ λοιπὰ τῶν χρωμάτων· μάλλον δὲ ὡς περ καὶ τῆς σελήνης τὸ λαμπρὸν — ἡμέρα: οὕτω δὲ καὶ τὸ τοῦ πυρὸς ὅταν μὴ πόρρω δεικνύται φωτὸς ὄντος· τὰ δὲ ὑπέρλ. 21. μὴ ἄγαν] μὴ om. Philop.
2. τοῦ τῆς ἡμέρας] τῆς ἡμέρας τοῦ E. τοῦ φωτὸς A. τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ φωτὸς Philop. Interim τῆς ἡμέρας seclusi. 3. ἐν Ἐπιγράμματι] Antipatris Sidon. XVIII, 1. Anthol. Pal. VI, 115. Vide v. Μεμυκότα sive Δειρά. 4. δειράσαι] δειράσαιον B. E. 6. Ὁργᾶν] Vid. Buhuken. in Tim. p. 193. sq. Θουκυδίδη] IV, 108. ubi vid. Duker. 7. Ἡρόδοτος ἰδῶν] Eadem legitur in Θουκυδίδη. Hemst. 9. Ὀλορε] Ὀλορε A. E. C. 11. ἐμβάλοισ] ἐμβάλλεις C. 12. Καὶ γὰρ ἂν πέτρον.] Sophocli. Oedip. R. 334. sq. 14. Ὁργάς. ἡ εὐγείος καὶ σύμφυρ.] Vide Helladium apud Photium p. 1592. Kúst. v. Προσβέτω. Hemst. 15. ἀκμαία] F. ἰκμαία. Sed v. Hesych. Τουρ. MS. ἀκμαία etiam Photius et Timaeus p. 195. ubi v. Ruhnkenius. 16. ὅτι τὴν ἱερὰν ὀργ.] Confer Nostrum supra γ. Ἀνθεμόκριτος. Kúst. ἱερὰν] ἱερὰν γῆν τὴν A. B. E. C. Med. 17. τὴν προς.] τὴν μὴ προσήκουσαν. Ita legendum patet ex Dionys. Halic. Ant. Rom. l. p. 65, 8. [1, 79. p. 205. f. Reisk.] unde h. l. desumpsit Suidas. Hemst. Idem deinde τὴν κοινὴν μόνον, ubi τὴν x. μόνους Dionysius. 18. περὶ Ῥώμου cum seqq. om. C. π. Ῥώμου κρημου Med. 20. εὐάροτον] εὐαρότου A. B. et fere E. cum Agathiae Ep. XXX, 5. Anthol. Pal. VI, 41. Mox ῥάχιν B. E. 21. Ὁργάς. τὰ λοχμ.] Haec Hærocratio. Cf. Schol. Soph. Trach. 200. λοχμῶδη] λαχμῶδη A. Med. λαχμῶδη C. Vide Photium et Hesychium.

quam. eorum vero quae splendida vocantur, alia noctu solum cernuntur; alia interdiu solum; alia et noctu et interdiu. ex his enim quaedam sunt splendidissima; quaedam obscura; quaedam vero media. quae igitur splendorem habent obscurum, noctu solum cernuntur, ut cicindelae, squamae, similia. horum enim splendor interdiu non apparet, ut a maiore luce obscuratus. praeterea vero pleraeque stellae. media vero, noctu et interdiu: ut luna et quaedam stellae, inter quas lucifer, cum ad horizontem sol pervenit, cumque ipse lucifer terrae propinquior est. praeterea vero etiam ignis. is enim quantum potest aerem perficit, et pelluciditatem eius in actum perducit, ut colores in eo cernantur. in ceteris vero semetipsum quidem ostendit, illius vero pellucidam vim non perducit in actum. quamobrem ipsum quidem in tenebris cernimus, procul stantes; colores vero qui circa nos sunt, neutquam. rursus ignis interdiu apparet, ut splendidus quidem, nihil tamen agens in aerem, quod

ab maiore lumine premitur. et lunae splendor, quia non nimis est obscurus, interdiu apparet. splendidissima vero tantum interdiu cernuntur: ut sol, quod ipse diurnae lucis est causa. Ὁρβηλοῖο. In Epigrammate: *Taurum qui ante in Orbis iugis mugierat.* Ὁργᾶν. Cupere. Et Ὁργῶντες, apud Thucydidem, cupientes. *Herodotus conspicatus Thucydidem quasi instinctu quodam numinis lacrimantem, dixit, Beatum te duco, Olore, optimaes prolis causa. filius enim tuus animam habet disciplinarum appetentem.* Ὁργάνειας. Ad iram concites, irrites. *Etenim vel saxi naturam ad iram concitare queas.* Ὁργάς. Fertilis, arboribus consita, pinguis et frugifera terra. *Pericles autem Megarenses accusavit, quod terram sacram coluissent.* In narratione de Romo et Remo: *Aut quod alienos agros alteri depascerentur, aut quod communes solis sibi vindicarent.* Et in Epigrammate: *Proscisso colliculi latere arantibus facili.* Ὁργάς. Sic vocantur loca silvosa

ἐπεργαζόμενα οὕτως καλεῖται. ὅθεν καὶ ἡ Μεγα-
ρικὴ ὄργας προσωνομάσθη, τοιαύτη τις οὖσα.

Ὀργάσας. μαλάξας.

Ὀργασον. κυρίως τὸ πίσσασον. ὄργη γὰρ
παρ' Ἰωσιν ἢ πίσσα. σημαίνει δὲ καὶ τὸ σπαργᾶν, ὅ
καὶ ὀργιάζεσθαι. καὶ τὸ μάλαξον. Ἀριστοφάνης.

Πηλὸν ἀποδοῦς ὄργασον.

ἀντι τοῦ, φύρασον, μάλαξον.

Ὀργαῖος.

Ὀργέων. ἀντι τοῦ ὄργεῶνων. Λυσίας.

Ὀργεῶνες. οἱ θύται.

Ὀργεῶνες. οἱ τοῖς ἰδίᾳ ἀφιδρυμένοις θεοῖς
ὀργιάζοντες. ὀργιάζειν δὲ ἐστὶ τὰ τῶν θεῶν ὄργια
τελεῖν, τουτέστι, μυστήρια καὶ νόμιμα. Νόμων
τετάρτῳ. Μὴ κακῆσθαι ἔσω ἐν ἰδίαις οἰκίαις ἱερά. 15 λούμεν.

τὸν δὲ φανέντα κεκτημένον ἕτερα καὶ ὀργιάζοντα
πλὴν τὰ δημόσια. Σέλευκος δ' ἐν τῷ ὑπομνήματι
τῶν Σόλωνος Ἀξόνων ὀργεῶνάς φησι καλεῖσθαι
τοὺς συλλόγους ἔχοντας περὶ τινος ἥρωος ἢ θεοῦς.
ἤδη δὲ μεταφρόντες καὶ τοὺς ἱερέας οὕτως καλοῦ-
σιν. ὁ γοῦν Ἀντίμαχος ἐν τῇ Ἀυδῇ γενεᾷ.

Καβάρνους θῆκεν ἀβακλέας ὀργεῶνας.

καὶ οἶον ὁ Αἰσχύλος ἐν Μυσοῖς, τὸν ἱερέα τοῦ Καί-
κου προσαγορεύων.

Ποταμοῦ Καΐκου χαῖρε πρῶτος ὄργεῶν,

εἰχαῖς δὲ σώσεις δεσπότης παιωνίας.

Περὶ δὲ τῶν ὄργεῶνων γέγραφε καὶ Φιλόχορος·
Τοὺς δὲ φράτορας ἐπάναγκες δέχεσθαι καὶ τοὺς ὄρ-
γεῶνας καὶ τοὺς δημογάλακτας, οὓς γεννήτας κα-

1. οὕτω (item in v. Ὀργεῶνες) Küst. cum Ald. 3. Ὀργάσας] Sic Timaeus p. 194. sive Glossa Herodot. IV, 64. ubi scriptum Ὀργάσας. De quo vide post v. Ὀργιάζων. Deest gl. A. 4. Ὀργασον. κυρίως τὸ πίσσα.] E Schol. Aristoph. Av. 840. ubi mendose πίσσασαι. Caput gl. om. C. 6. ὀργιάζεσθαι.] Scholiastes Aristophanis rectius ὀργιάζεσθαι. Küst. 9. Ὀργαῖος] Suspectam glossam om. Küst. 10. Ὀργεῶν] Scribe ὄργεῶν (a recto singulari ὄργεῶς), ut habet Harpocratio, unde Suidas. Küst. Ὀργεῶν A. Feci paroxytonum, tanquam ab ὄργεῶς. 11. Ὀργεῶνες] Herald. adv. Salm. p. 83, 85. attulit Gaisf. 12. ἀφιδρυμένοις] ἀφιδρυμένοις C. Cf. Lex. Rhet. p. 286. coll. p. 191. Ceterum narrationem de orgeonibus, quae nunc duas in glossas est distracta, quondam perpetuo tenore decurrisset persuadere Antimachi Aeschylisque memoria, quam Harpocratio nudis nominibus in posteriore glossa proposuit, Suidas praeter morem, sicubi pendet ab Harpocratiōne, copiosus disertis testimoniis declarat. 13. ὀργιάζειν — νόμιμα sub finem articuli posuit C. τὸ τὰ] τὸ omisi cum A. et Photio. 15. τετάρτῳ] δ' Photius. δεκάτῳ emendat Ruhnkentius in Tim. p. 195. sc. p. 674—910. unde sequens locus sumptus est. Sed cum ὀργιάζοντ' reperiat lib. IV. p. 601. C. = 717. forte exemplum ex grammatico excidit. Gaisf. Non adeo probabile videtur prius magis exemplum, quod simplicem habet sacrificandi notionem, quam locum decimi libri prolatum fuisse, ubi sacra recondita perstringuntur. Itaque Ruhnkentium sequamur. ἔσω] Natum e compendio vocis θεῶν. ἰδίαις οἰκίαις] ἰδίαις οἰκίαις C.
2. πλὴν τὰ δημόσια] Ant. van Dale Diss. IX. de Antiq. et Marmor. p. 735, 736. laudavit Albert. in Hesychium. 3. τῶν Σόλωνος] τοῦ Σόλωνος A. 4. συλλόγους] συνόλους Photii MS. συνόλους ed. συλλόγοις C. περὶ τινος ἥρ. ἢ θ.] Malo, ἐπὶ τιμῇ ἥρωος ἢ θεοῦ. Hemst. Qui coniecturam temere duxit e glossa proxime sequenti. Dein ἢ περὶ θεοῦ C. 6. ἐν τῇ Ἀυδῇ γενεᾷ] Henricus Stephanus et Sam. Bochartus de Colon. Phoen. l. I. c. 14. legunt, ἐν τῇ Ἀθήνης γενεᾷ. At nos cum Valesio ad notas Mauss. in Harpocrat. simpliciter legendum censemus, ἐν τῇ Ἀυδῇ, ut nomen γενεᾷ non ad poematis titulum, sed ad ipsum fragmentum pertineat. De poemate autem Antimachi, quod Lyde inscribatur, insignis est locus apud Athenaeum lib. XIII. c. 7. Μικροῦ ἐξελαθόμεν ὁμῖν εἰπεῖν τὴν τε Ἀντιμάχου Ἀυδῆν προσέτι δὲ καὶ τὴν ὁμώνυμον ταύτης ἐτέραν Ἀυδῆν, ἣν ἠγάπα Λαμόνθιος ὁ Μιλήσιος. ἐκείνος γὰρ τούτων τῶν ποιητῶν τῆς βαρβάρου Ἀυδῆς εἰς ἐπιθυμίαν καταστάς ἐποίησεν, ὁ μὲν ἐν ἐλεγείοις, ὁ δ' ἐν μέλει τὸ καλούμενον ποίημα Ἀυδῆν. Hinc apparet Lyden fuisse poema elegiacum Antimachi, nomine amicae eius sic appellatum. Confer nos supra in v. Ἀντίμαχος, ubi plura hac de re notavimus. Küst. γένναν Καβάρνον θῆκεν ingeniose legit et vere Valesius in nott. Maussaci ad Harpocrat. p. 315. Hemst. Suggestis mihi amicus in Ἀυδῇ γενεᾷ latere Ἀυδῆ γ'. i. e. tertio libro de Lyde. Hoc si probas, emendare perge sic: Ἀντίμαχος Ἀυδῆ γ'. Ἐνθα Καβάρνους θῆκεν ἀβακλέας ὀργεῶνας. Gaisf. Totidem litteris Antimachea (cf. Schellenb. fr. 36.) refinxit Friedemannus de media syll. pentam. p. 344. 7. ἀβακλέας] Quid hoc? An forte legendum est ἀβακλέας, ut censebat Henricus Stephanus in Thesaurō et Stanleius in Notis ad Fragm. Aeschylī p. 858? Sed cum ob brevitatem fragmenti sensus eius sit prorsus obscurus et mutilus, nihil certi de loco hoc affirmare ausim. Küst. ἀβακλέας (ἀβακλέας m. pr.) ὄργεῶνας Photii MS. ἀβακλέας ὄργεῶνας ed. ἀβακλέας C. 8. καὶ οἶον ὁ] οἶον om. Photius, recte. 11. σώσεις δεσπότης C. σώσεις E. σώσεις Photius. Mox παιωνίας Photius: utrumque recte. παιωνίας Med. 13. ἐπάναγκες δέχεσθαι] Necessē est interpretari, intelligere, accipere. Reines. Interpretatio speciosior quam verior, sive curialium instituta spectamus sive rationem sermonis. Recte Meierus de gentil. Att. p. 24. admittēre ad sacra sua: qui Philochorum a plebiscito quodam profecisse coniciebat, motus potissimum voce ἐπάναγκες, satis illa consueta publicis Atticorum formulis. Huic non tam auctoritas scriptorum, qui forensem usum minus sequuntur (velut Plat. Symp. p. 176. E. Rep. VII. p. 536. E.), quam καλούμεν videtur repugnare, quod observationem, non demonstrationem innuit tabulis nixam a Philochoro proponi. Longe difficilior de eo est controversia, οὓς γεννήτας καλούμεν ad δημογάλακτας, id quod

et montana et inculta. unde ipse ager Megarensis dictus est, quod talis esset natura. Ὀργάσας. Qui mollivit. Ὀργασον. Proprie, pice illine. ὄργη enim apud Iones est pax. significat autem ὄργαν et libidine flagrare et irasci. et ὄργασον, macera, subige. Aristophanes: *Lutina exuta veste macera*. Ὀργαῖος. Ὀργεῶν. Pro ὄργεῶνων. Lysias. Ὀργεῶνες. Sacrifici. Ὀργεῶνες. Sacerdotes, qui deos in privatis sacris cultos venerantur. ὀργιάζειν autem est, deorum orgia, sive mysteria et legitima sacra peragere. Plato *Legum* quarto: *Ne quis in privatis aedibus deorum sacra habeat. qui vero*

alia sacra habuerit et fecerit, praeter publica, et deprehensus fuerit. Seleucus vero in commentario in Axones Solonis ὄργεῶνας vocari dicit, qui in locum aliquem conveniunt, ad herōes vel deos quospiam colendos. nuno vero nomen hoc ad sacerdotes quoslibet traducunt. Antimachus enim in Lyde inquit: *Ibi Cabarnos incitios instituit sacerdotes.* et Aeschylus in *Mysis* sacerdotem Caici compellans: *Fluminis Caici salve prime sacerdos, precibusque salutaribus dominos conserva.* De orgeonibus vero etiam Philochorus scripsit: *Necessē autem est ut phratores recipiant orgeonas et collactarpos, quos gennetas*

Ὀργεῶνας. Ἰσαίου λόγος ἐστὶν ὡς ὀργεῶνας. ὀργεῶνες δὲ εἰσὶν οἱ ἐπὶ τιμῇ θεῶν ἢ ἡρώων συν-
ιόντες. ὀργιάζειν γὰρ ἐστὶ τὸ θύειν καὶ τὰ νομι-
ζόμενα δρᾶν ἢ παρὰ τὸ δρέγειν τῶ χεῖρε, ἢ παρὰ
τὰ ὄργια ἢ διὰ τὸ ἐν ταῖς ὀργάσι καὶ τοῖς ἄλλεσι 5
τὰ ἱερά δρᾶν. οἱ μὲντοι ποιηταὶ ἔταττον τοῦνομα
ἀπλῶς ἐπὶ τῶν ἱερέων. μήποτε δὲ ὕστερον νενομί-
σται τὸ ἐπὶ τιμῇ τινος τῶν ἀποθανόντων συνιέναι,
καὶ ὀργεῶνας ὀνομάζεσθαι, ὡς ἔστι συνιδεῖν ἐκ τῶν
Θεοφράστου διαθηκῶν. Τῶν ἐξ Ἐλευσίνος ὀργεῶ- 10
νων εἰς φησὶν Ἀλλιανὸς ἐν τῷ περὶ Προνοίας.

Ὀργῆ. ὅτι οὐ τὸ [ὀπωςοῦν] παρακολουθοῦν
τινι, γένος. τῇ γοῦν ὀργῇ παρακολουθεῖ λύπη, οὐ
μὴν ὡς γένος. οὐ γὰρ ἡ ὀργῆ λύπη οὐδὲ διὰ τοῦτό
ἐστὶν ἡ λύπη ἢ μετὰ τῆς ὀργῆς οὐσα, διότι ἡ ὀργῆ 15
ἐστὶν, ἀλλ' ἐπὶ τῇ λύπῃ ἢ ὀργῇ. προτέρα γὰρ ἡ
λύπη τῆς ὀργῆς. λύπηθεις γὰρ τὶς ὡς ἡδικημένος
ὀργίζεται. οὐ τοιοῦτον δὲ τὸ γένος, ὡς προὔπαρ-
χον χρόνῳ τοῦ εἶδους.

Ὀργῆ δὲ ἐστὶ λύπη μεθ' ὑπολήψεως τοῦ ὀλιγω- 20
γυμνασθαι, προκατεσκεύασται, ἠτρεπίσται. ἢ με-

ρεῖσθαι ἢ τοίνυν διὰ τὴν τοιαύτην ὑπόληψιν γινο-
μένη λύπη ὀργῆ ἐστὶν.

Ὀργῆ παρὰ Θουκυδίδῃ, ἀντι τοῦ διανοία, τρέ-
πη, σκοπῶ.

Ὀργια. μυστήρια, ἱερά. Εὐθύς ἅπασι πρό-
χειρον λέγειν, ὅτι ἄνθρωπος οὗτος τῇ Χίῳν θεῶ
καὶ τοῖς Ἴθυσάλλοις ὀργίακεν.

Ὀργιάζων. θύων, ἐπιτελῶν.

[Ὀργάσας. μαλάξας.]

Ὀργμεύοντες. Ἦσαν δὲ ὄρη παντοίων θη-
ρίων ἀνάπλευα, ἃ κατὰ κύκλους ὀργμεύοντες οἱ
στρατιῶται πολλὰ τῶν θηρίων ἤρουν.

Ὀργῶ. ἀντι τοῦ ἐπιθυμητικῶς ἔχει. Ἀριστο-
φάνης·

Ὀργῶ νῆ τὸν Δία καὶ προπεφύραται
λόγος εἰς μοι,

ὄν διαμάττειν οὐ κωλύει.

ἀπὸ τῶν ἀλφίτων. ὁμοῦ γὰρ ἐφύρων· εἶτα εἰς μοί-
ρας διένεμον. προπεφύραται οὖν ἀντι τοῦ προγε-

probandum opinor, an utrumque ad membrum referamus. Apparet tamen causam idoneam fuisse, cur *δμογάλακτας*, res Atticis hominibus omnino peculiaris, explicacione quadam ad communem notitiam adduceretur. Nam quod distinctius sic oportuit pronunciarī, καὶ τοὺς πρότερον *δμογάλακτας λεγομένους*, οὐς [νῦν] *γεννήτας* καλοῦμεν: id ipsum fere contenderim olim in integra sententia extitisse, quantum existimare licet e glossa superiore *Γεννήτας*. 14. *γεννήτας*] Herald. Obs. ad Ius Att. et Rom. II. c. 1. n. 13. 14. In Salm. defens. c. 4. p. 104. male. Sacra s. templa Athenis alia *θημοτελῆ*, alia *ὀργεωνικά*, alia *γεννικά*. Vid. Petit. LL. Att. I. 1. p. 9. et V, 7. p. 428. *Reines*. Hanc dictionem significavit v. *Γεννήτας*. Vide Schömannum in Isaeum p. 208. sqq. quaeque Meierus l. I. p. 26. obicit.

1. Ὀργεῶνας. Ἰσαίου λόγος ἐστ.] Ex Harpocracione: apud quem pro ὡς ὀργεῶνας rectius legitur πρὸς ὀργεῶνας. Küst. εἰς MS. Vat. 375. ap. Gaisf. 4. δρᾶν] Sic scribendum esse ex sensu manifestum est. Ante vero male legebatur δρᾶν: quod mendum apud Harpocracionem quoque occurrit. *δρᾶν* autem apud Graecos (uti et apud Latinos *facere*) interdum ponitur pro *sacrificare*. Athenaeus lib. XIV. p. 660. Καὶ οἱ παλαιοὶ τὸ θύειν δρᾶν ἀνὸμαζον. Küst. δρᾶν etiam Photii codex et Moschopolus π. σχεδ. p. 77. 5. τὰ ὄργια] τὸ ὄργια C. 6. τὰ ἱερά om. B. E. agnoscit C. 7. νενομίσται] *νενομίσται* A. E. C. Med. 11. εἰς φησὶν] οὐς φησὶν Med. 12. ὅτι οὐ τὸ ὀπωςοῦν παρακ.] Haec sunt verba Alexandri Aphrodis. in lib. IV. Topic. p. 176. Küst. Hunc et seq. art. om. C. ὀπωςοῦν] Vox haec in prioribus edit. [et A. B. E.] desideratur, quam ex Alexandro Aphrodis. sensus supplendi gratia addidi. Küst. Ego seclusi. 13. παρακολουθεῖ] παρακολουθεῖν A. Scribe παρακολουθεῖ μὲν ἢ cum Alex. qui mox γένος ὡς οἰονταί τινες. 18. προὔπαρχειν] προὔπαρχειν Alex. 20. ὀλιγωρεῖσθαι] ὀλιγωρεῖσθαι A. 1. *γινόμενη*] *γινόμενη* A. E. 4. *Θουκυδίδῃ*] I, 140. Cuius Schol. descripsit Suidas. Adde v. *Εὐοργήτως* et Zon. p. 1466. item Blomf. gloss. Prom. 386. 5. *Εὐθύς ἅπασι πρόχειρον λ.*] Haec sunt verba Synesii in Encom. Calvit. p. 85. Küst. Integrum locum exhibuit v. *Βόστρητος*. 6. ὁ ἄνθρωπος] ὁ om. A. Synes. 8. Ὀργιάζων] Sic Timaeus p. 195. et Photius. 9. Ὀργάσας] Supra rectius *ὀργάσας*. Küst. Ὀργάσας A. E. Sed ex serie litterarum patet scribendum *ὀργάσας* cum Gloss. Herodot. IV, 64. Hoc corrupte positum pro *ὀργήσας*. Hunc et seq. art. om. C. Gaisf. Adulterinam glossam notavi. 10. Ὀργμεύοντες] Vocabulum hoc mendosum est, quod Suidas ex corrupto loco scriptoris excerpserit. Scribendum enim erat *ὀργμεύοντες*, idque suo loco ponendum. Küst. Vid. infra Xenophontis locum in v. *Ὀργμευον*, et Schneider. in Cyrop. II, 4, 20. Hemsterhusius advocat Hesych. v. Ὀρχμαί. 15. Ὀργῶν ἢ τὸν Δία] *ὀργῶν ἢ τὸν Δία* A. E. C. cum Aristoph. Av. 465. 18. εἰς μάκρας διένεμοντο Schol.

vocamus. Ὀργεῶνας. Est quaedam oratio Isaei ad Orgeonas. Orgeones autem sunt, qui deorum vel heroum colendorum gratia conveniunt. ὀργιάζειν est enim sacrificare et legitima sacra diis facere. dictum vel a porrigendis manibus; vel ab orgiis; vel quod in locis montanis, quos ὀργάδας vocant, et in lucis sacra diis facerent. poetae vero nomen de sacerdotibus simpliciter ponebant. videndum autem ne more postea receptum fuerit, ut aliqui in defunctorum honorem convenirent, et orgeones dicerentur: ut videre licet ex Theophrasti Testamento. Unus orgeonum Eleusiniotum: ait Aelianus in libro de Providentia. Ὀργῆ. Non quod aliquam rem quocunque modo consequitur, id eius est genus. nam iram consequitur dolor, non tamen ut genus. neque enim ira est dolor; neque propterea dolor est, cum ira coniunctus, quod ira sit; sed post dolorem existit ira. dolor

enim iram antecedit. nam qui dolet ut iniuria affectus, is irascitur. genus autem non antecedit speciem tempore. — Ira vero est dolor cum opinione, qua quis ab aliquo se contemni putat. dolor igitur ex tali opinione ortus est ira. Ὀργῆ. Apud Thucydidem extat de cogitatione, mente, consilio. Ὀργῆ. Mystera, sacra. Statim omnibus promptum est dicere. hunc hominem Chiorum deae et Ithyphallorum orgia celebrasse. Ὀργιάζων. Orgia celebrans, sacra faciens. [Ὀργάσας. Qui mollivit.] Ὀργμεύοντες. Erant autem montes variis feris referti, quos cum in orbem obirent, multas multas feras ceperunt. Ὀργῶ. Concupisco. Aristophanes: Atqui cupio, per Iovem: et dudum subacta mihi est oratio, quam pinsere nil prohibet. ductum a farina: quam cum subegissent, in portiones distribuebant. προπεφύραται igi-

- ταφορὰ ἀπὸ τῶν τὰ ἄλευρα φυρώντων, εἶτα μάζας ποιούντων.
- Ὀργῶσα. ἐπιθυμοῦσα, ἢ μανιώσα.
- Ὀργυιά. ἐπὶ τοῦ μέτρου. καὶ τετράργυιος. 5
Τοῦτο κατ' εὐψαμάθου κείμενον ἡμίονος
δισσάκι τετράργυιον.
- [Ὀργυιωμένοις. ἐντεταμένοις, ἐπιθυμοῦσιν.]
- Ὀργυιαί. τὰ μετὰ τῶν ἰδίων χειρῶν μέτρα.
- Καὶ Ὀργυιαῖος, ὁ μέγας.
- Ὀρέγεται. ἐπιθυμεῖ. 10
- Ὀρέγει. παρέχει.
- Ὀρεγνύς. ἐκτείνας.
- Ὀρεγόμενος. ἐπιθυμῶν.
- Ὀρεκτεῖν. ἐπιθυμεῖν. ταυτὸν καὶ ὄρεκτιῶν.
- Ὀρεξίς. ἐπιθυμία. 15
- [Ὀρέξει. δώσει, ἐκτενεῖ.]
- 110 Ὀρεοκόμος. ὁ τοῦ ὄρους ἐπιμελούμενος.
- Ὀρεωκόμος δὲ ὁ ἐπιμελητῆς τῶν ἡμίονων. ὄρεὺς γὰρ ὁ ἡμίονος. Καὶ Ὀρικῶ ζεύγει, ἀντὶ τοῦ ἡμίονων.
- Ὀρεοπολῶ. περὶ τὰ ὄρη ἀναστρέφομαι.
- Ὀρεωπολῶ δὲ τὸ περὶ τοὺς ὄρους ἀναστρέφομαι.
- Ὀρεωπώλης. ὁ τοὺς ἡμίονους πωλῶν.
- Ὀροπύγιον. ὁ λεγόμενος ἀφεδρών.
- Ὀρεςκῶος. ὁ ἐν τοῖς ὄρεσι διατρίβων.
- Ὀρέστειον. ὄνομα τόπου.
- Ὀρέστης. ὁ ἐν ὄρεσι διαιτώμενος. Ἀριστοφάνης.
- Εἶτα κατάξειέ τις αὐτὸν τῆς κεφαλῆς Ὀρέστης μαινόμενος.
- Ὀρέστης. οὗτος προσποιούμενος μανίαν τοὺς παριόντας ἀπέδυνεν· ἦν γὰρ λωποδύτης. ἢ κατὰ προσωνημίαν, ἀντὶ τοῦ, μαινόμενος ὡς ὁ Ὀρέστης. καὶ παροιμία· Ὀρέστη χλαῖναν ὑφαίνειν.
- Εἰ γὰρ ἐντύχοι τις ἦρα τῶν βροτῶν νύκτωρ Ὀρέστη, γυμνὸς ἦν πληγείς ὑπ' αὐτοῦ πάντα τὰπιδέξια.
- οἱ ἦρωες δυσόρηγοι καὶ χυλεποὶ τοῖς ἐμπειλάζουσιν ἐγίνοντο· διὸ καὶ οἱ τὰ ἦρῶα παριόντες ἐσίγων.

1. ἄλφριτα] ἄλευρα A. C. Schol. 3. μανιώσα] μανιώσα A. B. C. E. Med. Phot. Lex. Bachm. p. 320. Vox notabilis. 4. καὶ τετράργυιος] Desunt cum seqq. C. 5. Τοῦτο κατ' εὐψαμ.] Antipatri Sidon. Ep. XIV, 2, 3. Anthol. Pal. VI, 223. κατὰ ψαμ. et mox διασάη τ. Med. Küsterus post alia quaedam: „Quae duo menda auctoritate tam Paris. A. quam Codicis MS. Epigrammatum ex hoc loco sustulimus. Coufer etiam Nostrum infra v. Πιφορηγμένον.” 7. Ὀργυιωμένοις] Male pro ὄργωμένοις. Deinde pro ἐντεταμένοις, ἐπιθυμοῦσιν, sublata distinctione scribe, ἐντεταμένως ἐπιθυμοῦσι. Vide paulo ante vv. Ὀργῶ et Ὀργῶσα. Küst. Vid. Ὀργωμένοις et quae Küsterus ibi notavit. Salmasius in Solin. p. 872. B. scripsit ἐκτεταμένοις. Hemst. Ὀργωμένοις ἐκτεταμένοις C. Deest gl. A. nolui tamen removere propter incertum originis explicatum. Habet Photius pr. m. Ὀργωμένοις: ἐπιθυμοῦσιν. Lex. Bachm. p. 319. Ὀργυωμένοις: ἐπιθυμοῦσιν. 8. Ὀργυιαί] Deest gl. C. Vid. intpp. Hesychii v. Ὀργυιαί. 10. Ὀρέγεται] I. Tim. 3, 1. Reines. 12. Ὀρεγνύς] Vid. II. d. 351. 14. τὸ αὐτὸ] τὸν αὐτὸν A. C. hoc est ταυτὸν, quod e Photio dedi. τὸ αὐτὸ καὶ ὄρ. om. Med. sed subiecit glossae ὄρεός. Participium ὄρεκτιῶν posuit Hesychius. 16. Ὀρέξει:] Glossam huc Gaisfordus non aptius retraxit quam Edd. post v. ὄρεός. Ego notavi et continuum δοτικῆ omisi cum A. C. Phot. Ceterum Timaeo p. 195. ubi scribitur ἀποτείνει, reddendum aut ἐπιτείνει aut ἐκτείνει. Photius ἐκτείνει. 17. τοὺς] τοῦ A. C. et affert H. Steph. Thes. L. G. II. p. 1464. F. Vana distinctio: v. Lobeck. Phryn. p. 696. 18. Ὀρεωκόμος] Cf. Zon. p. 1461. Schol. Aristoph. Thesm. 491. κῶρεωκόμων explicans: τῶν νῦν καλουμένων σταβλιτῶν ἢ βουρδιναρῶν, τῶν τοῦ ὄρηος κομούντων. Post ἡμίονων novam glossam Gaisf. instituit ὄρεός, quam Edd. post v. ὄρεξίς exhibebant, neglecto γὰρ, quod Med. et Photius tenent cum A. C. e quibus Gaisf. enotavit γὰρ ὁ ἡμίονος, ἢ ἡμίονων. Id quod firmare videtur Harpocratonis scripturam, ipsi Suidae reddendam: Ὀρικῶ ζεύγει. . ἡμίονων. ὄρεὺς γὰρ ὁ ἡμ. 19. Ὀρικῶ ζεύγει] Exempla dabit Schöm. in Isaeum p. 314. Vide etiam Harpocrat. v. Ὀρικῶ ζεύγει: coll. v. Ὀρικῶν (sive Ὀρικῶν) ζεύγος.
2. Sub finem delevi cum A. C. ἐκ τοῦ ὄρεός ὄρεός, ὃ σημαίνει τὸν ἡμίονον. 4. Ὀροπύγιον] Lege δόροπύγιον: de cuius vocis significatione vide Lexica vulgata. Küst. Ὀρεπύγιον A. ὄρεπύγιον C. Glossam refutat ordo litterarum. 5. Ὀρεςκῶος] II. d. 268. Cf. Blomf. gloss. in Sept. Th. 528. 6. Ὀρέστειον] Urbs Arcadiae: v. Steph. v. Ὀρέσαι et Siebel. in Pausan. VIII, 3. 7. Ἀριστοφάνης] Acharn. 1129. (1167.) unde restituendum αὐτοῦ μεθύων τῆς κεφαλῆς. Ceterum hoc exemplum cum finitimis erat sociandum, expulsis quae ad gl. Ὀρεςκῶος pertinent (nisi fingimus glossae caput Ὀρέστερος) ὁ ἐν ὄρεσι διαιτώμενος. Quamquam repugnat Photius; ad alteram glossam traduxit Arsenius p. 387. Mox κατεάξει A. B. E. C. 11. Ὀρέστης. οὐτός] Deest art. C. Orestem inter Calliae parasitos rettulit Aelianus in v. Βομβοῦσιν. 12. κατὰ] διὰ B. 13. ὁμωνυμίαν Schol. 14. Ὀρέστη χλαῖναν ὑφαίνειν] Aristoph. Av. 713. Εἶτα δ' Ὀρέστη χλαῖναν ὑφαίνειν, ἵνα μὴ ὄργων ἀποδύη. Küst. καὶ παροιμία inepte praefixum. 15. Εἰ γὰρ ἐντύχοι τις ἦρ.] Aristoph. Av. 1477—80. 19. οἱ ἦρωες δυσόρηγ.] Confer Nostrum v. Οὐκ εἰμὶ τούτων. Küst. δύσορηγοί Schol.

tur, ante exercitatum est, praeparatum est, instructum est. metaphora ducta est ab iis qui farinam subigunt, deinde placentas faciunt. Ὀργῶσα. Concupiscens. vel insaniens. Ὀργυιά. Mensurae nomen. et τετράργυιος. Hoc in arenoso tacens litore, bis quattuor orgyiarum mensuram implens. [Ὀργυιωμένοις. Intense et vehementer concupiscentibus.] Ὀργυιαί. Spatium quod inter utramque manum extensam continetur. Et Ὀργυιαῖος, magnus. Ὀρέγεται. Concupiscit. Ὀρέγει. Porrigit. Ὀρεγνύς. Extendens. Ὀρεγόμενος. Appetens. Ὀρεκτεῖν. Concupiscere. id etiam dicitur ὄρεκτιῶν. Ὀρεξίς. Cupiditas. [Ὀρέξει. Porriget, extendet.] Ὀρεοκόμος. Qui montis curam gerit. at ὄρεωκόμος, mulorum curator. ὄρεὺς est enim mulus. Et Ὀρικῶ ζεύ-

Suidae Lex. Vol. II.

γει, pari mulorum. Ὀρεοπολῶ. In montibus versor. at ὄρεωπολῶ est, circa mulos versor. Ὀρεωπώλης. Qui mulos vendit. Ὀροπύγιον. Idem quod vulgo ἀφεδρών dicitur. Ὀρεςκῶος. In montibus degens. Ὀρέστειον. Nomen loci. Ὀρέστης. In montibus degens. Aristophanes: Deinde caput ipsius confringat Orestes aliquis insaniens. Ὀρέστης. Orestes insaniam simulans praeterentes vestibis spoliabat. erat enim grassator. vel Orestes hic dictum est, ut ait, insaniens ut Orestes. et proverbium: Orestis laenam texere. [Aristophanes:] Si quis enim mortalium incidisset in heroem Orestem, nudus ab eo in omnibus partibus dextris feriebatur. heroes nimirum saevi erant et infesti, siquis ipsis occurrisset. quamobrem qui heroum fana praeteriebant, tacere solebant.

ἐπιδέξια δέ, τουτέστι τὰ δεξιὰ τῆς ὄψεως. ἐπλή-
τοντο γὰρ οἱ ἐντυγχάνοντες τῷ Ὀρέστη· οὐχὶ δὲ τῷ
Ἀγαμέμνονος, ἀλλὰ λωποδύτη τινί. ἢ ἐπιδέξια,
ὄφθαλμοὺς καὶ κεφαλὴν. ἢ ὅτι οἱ ἐντυγχάνοντες
νυκτὸς ἤρωσι διέστρεφον τὰς ὄψεις.

Ὀρεχθεῖν. κινεῖν, συνταράττεσθαι. Ἀριστο-
φάνης·

Κάνταῦθα πῶς οἶσθ' ἐμὴν τὴν καρδίαν ὀρε-
χθεῖν;

ὅμως δὲ τὸν θυμὸν δακῶν ἔφη.

Ὀρεία. ἢ ἐν ὄρεσιν ἀναστρεφομένη.

Τὰςδε θεῆ χαίτας περικλεῖδι θῆκεν ὄρεία.

τῆ ἐν ὄρεσιν. Καὶ Ὀρεία μῆλα, τὰ ἐν ὄρεσι γινό-
μενα.

Ὀρεία. τραχεῖα, σύνδενδρος. Ἡ δὲ ὁδὸς ὄρεία 15 Καὶ Ὀρειβατεῖν.
τις ἦν καὶ στενή. Καὶ Ὀρεία οὐδετέρως, τὰ τοῦ
ὄρους.

Ὅς τὰδ' ὄρεία

ἐνδύτ' αὖ καὶ ξανθοὺς ἐκρέμασεν πλοκάμους.

[Καὶ Φώτιος ὁ πατριάρχης· Ὀρειά σου τὰ δῶρα, 20
κίστανα καὶ ἀμανίται.]

Ἰὸρελιανλος. ὁ ἐν τῷ ὄρει αὐλῶν.

711

Ὀρειβάσιος, Σαρδιανός, γνώριμος Ἰουλιανοῦ
τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως, καὶ κοιαιστῶρ ὑπ' αὐτοῦ
κατασταθεὶς Κωνσταντίνου πόλεως. ἔγραψε πρὸς
5 τοὺς ἀποροῦντας τῶν ἰατρῶν βιβλία δ', Πρὸς Ἰου-
λιανὸν τὸν βασιλέα βιβλία οβ', Ἐπιτομὴν αὐτῶν ἐν
βιβλίοις θ', πρὸς Εὐστάθιον τὸν υἱόν, καὶ Περὶ βα-
σιλείας, καὶ Περὶ παθῶν.

Ὀρειβάτης. ὁ ἐν ὄρεσι βαίνων. ἢ τραγοδία
10 φησὶν·

Ἄλλ' αὖ θανοῦμαι τῷδ' ἐν ἀλλίῳ μόνος·

οὐ πτηνὸν ὄρνιν, οὐδὲ θῆρ' ὀρειβάτην

τόξοις ἐναίρων τοισίδ', ἀλλ' αὐτὸς τάλας

θανὼν παρῆξω δαῖθ', ὕφ' ὧν ἐφερβόμην.

Ὀρειβατεῖν.

Ὀρείαις. ταῖς ὄρειναῖς. Ἀριστοφάνης·

Μεθ' ἧς ἐγὼ νάπαισι τ' ὄρειαις ἰζόμενος.

Ὀρεινή. ἀπὸ τοῦ ὄρους.

Ὀρεινομῶ. τὸ ἐν ὄρεσι διαιτῆμαι.

Ὀρειονόμων. τῶν ἐν ὄρεσι διαιτωμένων. ἐν

Ἐπιγράμματι·

1. ὄψεως] ἰδέσθαι Schol. 2. ἐντυγχάνοντες] οἱ ἐντ. A. οἱ συντυγχάνοντες Schol. 5. ἤρωσι] ἤρωσ lege cum Schol. δι-
στρέφοντο] διέστρεφον dedi cum A. Schol. 8. Κάνταῦθα πῶς] Respexit Noster ad Aristoph. Nub. 1371. quod et recte monuit
Küsterus. Verbum autem ὀρεχθεῖν de palpitacione cordis accepit Suidas: quod ex interpretamento eius constat. Est autem
verbum φωνῆς μιμητικόν. Quo fit ut nunc de hoc nunc de illo dicatur. Scholiastes Homeri Il. ψ'. 30. non male ἐπιστένειν inter-
pretatur. De allisu maris ad terram utitur Theocritus XI, 43. Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν. De terrae
mugitu Aeschylus in Niobe apud Strabon. lib. XII. p. 870. cuius versiculos, quia depravatissimi sunt et eruditissimorum viro-
rum acumen hactenus eluserunt, hic emendatos ascribam: Σπειρῶ δ' ἄρουραν δῶδεχ' ἡμερῶν ὁδόν, Βερέκυντα χῶρον, ἐνθ'
Ἀδραστίας ἔδος, Ἴδη τε μυκηθμοῖσι καὶ βρυχήμασι Τέρπουσι μῆλων, πᾶν δὲ κώρεχθεῖ πέδον. Ita scribendus iste locus. Vulgo
nullo sensu legitur ἔρωσσι. Recte autem et eleganter πᾶν δὲ κώρεχθεῖ πέδον, i. e. καὶ ὀρεχθεῖ. Optime expressit Virgil. Aeu.
XII. 722. Gemitu nemus omne remugit. Aristias apud Athenaeum II, 19. p. 60. Μύκαισι δ' ὀρέχθει τὸ λαῖνον πέδον. Τουρ.
Vide Hermann. de Aesch. Niobe p. 15. 12. Τὰςδε θεῆ χαίτας περικλ.] Scribe, Τὰςδε θεῆ χαίτας περὶ δικλίδι θῆκεν ὄρεία. Sic
enim legitur in Anthol. [Pal. VI, 173.] Küst. Castigatus scriptos Rhiani versus servat v. Γαλλίω. Edd. ante Gaisf. θῆζ'
ὄρεία. τις addit Med. 16. τις ἦν] τε ἦν C. 18. Ὅς τὰδ' ὄρεία ἐνδ.] Anthol. Pal. VI, 217. unde sumendum δς τὰδε Πείρ.
Simonidis versus eadem ratione perscriptos habet v. Λάτρσι. 20. καὶ Φώτιος] Cum seqq. om. C. Notavi, cum Photio nullus
sit apud Suidam locus.

2. Ὀρειβάσιος] Vitam Oribasii huius inter reliquorum philosophorum et sophistarum vitas descriptam habes apud Eunapium:
sed qui eum Pergamenum [item in Exc. p. 63.] facit, non Sardianum. Küst. Vid. Philostorg. Eccl. hist. p. 520. Τουρ. MS. γνώ-
ριμος Ἰουλιανοῦ] Vide Epist. Iuliani XVII. quae ad Oribasium scripta est. Küst. 3. Πραβάτου] Sic E. Sed Ῥωμαίων βασι
A. B. 4. ἔγραψε πρὸς τ.] Opera Oribasii huius recenset epitomenque eorum exhibet Photius in Bibliotheca, Cod. CCXVI
CCXVII. CCXVIII. et CCXIX. Küst. 6. βιβλία οβ'] Photius in Biblioth. Cod. CCXVII. opus hoc LXX. tantum libris constituisse
ait. Küst. Ἐπιτομὴν αὐτῶν ἐν βιβλ.] De hoc opere prolixè agit modo laudatus Photius, Cod. CCXVIII. Küst. 9. Eandem
explicationem Zon. p. 1461. tribuit gl. Ὀρειβάσιος. 11. Ἄλλ' αὖ θαν.] Sophocl. Philoct. 955. ut Portus monuit. Ibi autem pro
αὖ θανοῦμαι rectius legitur ἀθανοῦμαι: ab ἀθάνα, exsicco, arefacio. Küst. 13. τοῖσδέ γ' τοισίδ' Gaisf. cum A. B. C. E. Med.
15. Sub finem δημοῖως omisi cum A. C. 16. Ἀριστοφάνης] Av. 746. unde post νάπαισι τε (νάπαις nescio cui Med. tribuit Dind.)
supplenda sunt καὶ κορυφαῖς ἐν. Deinde cum A. delevi glossam incertam: Ὀρεικὸν ζεῦγος. τὸ τῶν ἡμιόνων. Ubi Ὀρεικὸν C.
atque Ὀρεικὸν ζεῦγος infra extabat. 19. καὶ Ὀρεινομῶ Edd. ante Gaisf. Sub finem delevi cum C. male posita, καὶ ὄρεινός,

ἐπιδέξια vero, dextrae partes faciei. male enim mulcabantur,
qui in Orestem incidebant: non illum Agamemnonis filium, sed
in quendam grassatorem. vel ἐπιδέξια vocat oculos et caput.
vel quod heroum, qui noctu in quosdam incidissent, oculi distor-
querentur. Ὀρεχθεῖν. Movere, conturbari. Aristophanes:
Tum vero quomodo putatis cor meum commotum fuisse? ve-
rumtamen animum remordens dixi. Ὀρεία. In montibus
versans. Has Deae Montanae comas ad forēs suspendit. Et
Ὀρεία μῆλα, mala montana. Ὀρεία. Aspera, arboribus
consita. Via vero erat montana et angusta. Et Ὀρεία, neutro
genere, montana. Qui deae montanae haec instrumenta et
fluvos suspendit cincinnos. [Et Photius Patriarcha: Montana

tua dona sunt, castaneae et fungi.] Ὀρελιανλος. In monte
tibia canens. Ὀρειβάσιος. Oribasius, Sardianus, familia-
ris Iuliani Imperatoris, a quo Constantinopolis Quaestor est con-
stitutus. scripsit contra medicos dubitantes, libros IV. Ad
Iulianum Imperatorem, libros LXXII. Epitomen eorum, lib. IX.
ad Eustathium filium. item de Regno, et de Affectibus. Ὀρει-
βάτης. Per montes ambulans. Tragicus inquit: Sed conta-
bescam in hoc antro solus, non volucrum avem, non feram
montanam sagittis interficiens hisce; sed ipse miser mortuus
pascam feras. Et Ὀρειβατεῖν. Ὀρείαις. Montanis. Ari-
stophanes: Cum qua ego lucis in montanis sedens. Ὀρει-
νή. Montana. Ὀρεινομῶ. In montibus dego. Ὀρειο-

Τρισσοὶ θῆκαν ἄρμενα τέχνας,
 Λάμις μὲν θηρῶν ἄρκυν ὄρειονόμων.
 Ὀρειον πρέμνον. καὶ ὄρειος ὀμίχλη.
 Ὀρειῶν. τῶν ἐν ὄρεσι διαιωμένων. Φιλοκτή-
 τῆς φησίν·

Ἰλιμένες, ὧ προβλήτες, ὧ ξυνουσίαι
 θηρῶν ὄρειων, ὧ καταρῆγες πέτραι.
 Ὀρειπολῶ.
 Ὀρεῖς. τοὺς ἡμίονους. ἢ εὐθεῖα ὄρεὺς.
 Ὀρειφοίτης. ὁ ἐν ὄρει φοιτῶν.
 Ὀρειχαλκος. ὁ διαυγῆς χαλκός, ὁ δόκιμος.
 Φιτρὸν ἐλάτης κοιλάναντες, ἐναρμόζουσιν εἰς αὐτὸν
 κώδωνας ὄρειχάλκους. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ταῦτ' ὄρειχάλκου λάλα κύμβαλα καὶ μυρόεντα
 βόστρυχον θήκατο.

Καὶ ὄρειχαλκος στήλη.

Ὀρηαι. διεγερθεῖς.

Ὀρη ἔρημα. τὰ ἀόκητα. τουτέστι, βόρεια
 καὶ νότια τμήματα. ταῦτα γὰρ τὰ μὲν διὰ ψυχρό-
 τητα, τὰ δὲ διὰ θερμότητα ἀόκητα μεμένηκε παν-
 τελῶς.

Ὀρια ἐθνῶν. καὶ ὄρια πατέρων.

Ὀριβρεμέτης. ὁ βροντῶν ἀπὸ ὄρους. [Ὀρει-
 γενῆς δέ, ὁ ἐν τῷ ὄρει γεννηθεῖς.]

Ὀρίγανος. ἢ βοτάνη. θηλυκῶς παρὰ Ἄρι-
 5 στοφάνει.

Ὀριγνηθῆναι. ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμῆσαι. Καὶ 712

Ὀριγνώμεθα, ὄρεγόμεθα. Ὁ δὲ ἐδήλωσεν, ὡς ὄρι-
 γνώμενος Χριστιανὸς γενέσθαι.

Ὀρίδρομος. ὁ ἐν ὄρει τρέχων.

10 Ὀρίνεται. ταράσσεται, ἐπιθυμεῖ.

Ψυχὴ γὰρ σέο μᾶλλον ὀρίνεται, εἰσόκε βέξω
 ὄσσ' ἐπ' Ἀχιλλῆος Πύρρος ἔτευξε τάφω.

Ὀριον. ὁ ὄρισμός. Ὀρειον δὲ τὸ ἀπὸ τοῦ
 ὄρους.

15 Ὀρισμός. Ὅτι τῶν ὀρισμῶν τῶν μὲν λαμβανομένων ἐκ τῆς ὕλης, τῶν δὲ ἐκ τοῦ εἶδους, τῶν δὲ ἐκ τοῦ συναμφοτέρου, ὁ μὲν ἐστὶν ἀρχὴ ἀποδείξεως, ὁ ἐκ τοῦ εἶδους· ὁ δὲ συμπέρασμα, ὁ ἐκ τῆς ὕλης· ὁ δὲ ἀπόδειξις τῇ θέσει διαφέρουσα, ὁ ἐκ τοῦ συναμφοτέρου. οἷον βουλούμενός τις ὀρίσασθαι τὸν θνητόν, κέχρηται συλλογισμῷ τοιοῦτῳ· ὁ θνητοῦμε-

ὁμοίως. Ubi ὁμοίως om. A. 20. Ὀρειονόμων] Ὀρεινόμων A. B. Ὀρεινομένων E. ἐν Ἐπιγράμματι usque ad διαιωμένων in v. Ὀρειῶν om. A. Epigramma Antipatri Sidon. XV. pr.

1. θῆκαν] Lege θέσαν cum Anthol. Pal. VI, 14. sive v. Ἄρμενα. 4. Φιλοκτήτης φησίν] Sophocl. Phil. 936. sq. 8. Ὀρειπο-
 λῶ] Ὀνειροπολῶ A. Deest C. 9. οὐ ἢ] οὐ om. A. E. Item ὁ ante ὄρεὺς om. A. Novissimas voces om. C. 10. Ὀρει-
 φοίτης] V. Herod. Epimer. p. 102. 11. ὁ δόκιμος ignorat Photius. 12. αὐτὸ] αὐτὸν A. B. C. E. et Schol. Philostrati He-
 roic. ed. Boissonad. p. 602. ubi idem extat fragmentum. 13. ἐν Ἐπιγράμματι] Erycii II, 5. Anthol. Pal. VI, 234. ταῦτά
 τ' ὄρειχάλκου λάλα κύμβαλα καὶ μυρόεντα βόστρυχον, ἐκ λύσσης ἄρ' ἀναπαύμενος. Suidas θήκατο de superioribus ascivit.
 18. Ὀρη ἔρημα] Haec esse verba Theodoretī in Ps. LXXIV, 7. οὔτε ἀπὸ ἐρήμων ὄρων monuit Ernestius. βόρεια] ὄρεια A.
 νότια καὶ βόρεια C.
 1. ὄρια πατέρων] Ὀρια Περσῶν, collato Menandro pp. 85. 142. tentabat Toupius. Deest haec gl. A. 4. Ἀριστοφάνει] Eccl.
 1065. His subiiciebantur Ὀριγενῆς (ὄριγενῆς Med.) . . . γεννηθεῖς, quae om. A. Haec sane locum suum in praeecepto de voce
 ὄριγανον obtinuisse docet Etym. M. p. 630. Nunc revocavi sub glossam superiorem, sed intra uncus, secutus C. qui Ὀριγενῆς
 (quam scripturam recepi, cum et Choeroboscus Cram. p. 243. coll. ib. p. 398. cum Etym. M. probet et vocabulorum relatio) et
 seqq. tanquam aliam gl. exhibet post Ὀριβρεμέτης. Nempe haec Epimerismorum a disciplina fluxisse docent Cramerī Anecd.
 T. II. p. 398. coll. Theognosto p. 96. 7. Ὀριγνώμεθα] Sic Paris. A. [cum Photio.] Antea vero minus recte legebatur ὄρι-
 γνώμεθα, per ὄ in syllaba antepenultima. Küst. Item Ὀριγνώμενος Med. Schol. Platon. p. 252. Ὀριγνώμενη: ὄρεγομένη con-
 tulit Gaisf. Ceterum quae Hesychius conguessit: Ὀριγνώμενον. τεταραγμένον. ὄρια λαβαίν. Ὀρῆει. ἴστησιν. ὄρον δίδωσι κτλ.,
 ea facile sic licet in ordinem cogi: Ὀριγνώμενον (quod detortum est e glossa Ὀρινόμενον). τεταραγμένον. Ὀρῆει. ὄρια λα-
 βαίν ἴστησιν, ὄρον δ. et reliqua, quae spectant ad Sophoclis Trach. 756. 9. Post hanc glossam delevi cum A. C. Ὀρι-
 κόν ζεῦγος. τὸ τῶν ἡμίονων. Vide paulo ante v. Ὀρεικόν. 10. ἐπιθυμεῖ] ἐπιθυμῆται C. omissis duabus seqq. gl.
 11. Ψυχὴ γὰρ σέο μᾶλλον ὄρ.] Agathiae Ep. LXXXIV, 5. 6. Anthol. Pal. VII, 205. 13. ὄρισμός] ὁ ὄρισμός A. B. E. Med. Mox
 ὄρειον A. ὄριον reliqui. V. Herodiani Epimer. p. 173. et Zon. p. 1468. 15. τῶν μὲν λαμβανομένων] λαμβανομένων τῶν μὲν
 A. qui mox om. ἐκ τοῦ εἶδους, τῶν δέ. 19. ἀπόδειξις] ἀπόδειξιν E. Med. Tum διαφέρουσαν Med.

νόμων. In montibus degentium. In Epigrammate: Tres fra-
 tres instrumenta artis dedicaverunt: quorum Damis rete fera-
 rum montanarum. Ὀρειον πρέμνον. Et ὄρειος ὀμίχλη.
 Ὀρειῶν. In montibus degentium. Philoctetes inquit: Ὁ πορ-
 tus, o promontoria, o ferae montanae, cum quibus consue-
 ram, o praeruptae rupes! Ὀρειπολῶ. Ὀρεῖς. Mulos.
 rectus casus est ὄρεὺς. Ὀρειφοίτης. Per montes vagans.
 Ὀρειχαλκος. Aes splendidum et bonae notae. Truncō ab-
 tetis escarato tintinnabula ex orichalco facta adaptant. In
 Epigrammate: Haec ex orichalco facta cymbala valde tin-
 nientia et unguento delibutum cincinnum dedicavit. Et ὄρει-
 χαλκος στήλη. Ὀρηαι. Excitareris. Ὀρη ἔρημα. Mon-
 tes deserti. hoc est, boreales et australes mundi partes. quae
 partim propter frigus, partim vero propter aestum inhabitabiles

omnino manserunt. Ὀρια ἐθνῶν. Et ὄρια πατέρων.
 Ὀριβρεμέτης. De monte tonans. [at ὄριγενῆς, in monte ge-
 nitus.] Ὀρίγανος. Origanum, herba. est generis feminini
 apud Aristophanem. Ὀριγνηθῆναι. Concupiscere. Et
 Ὀριγνώμεθα, appetimus. Ille vero rem indicavit, ut qui Chri-
 stianus fieri cuperet. Ὀρίδρομος. Per montem currens.
 Ὀρίνεται. Turbatur, concupiscit. Animus enim tuus magis
 turbatur, donec fecero, quaecunque super Achillis sepulcro
 Pyrrhus fecit. Ὀριον. Definitio. at ὄρειον, montanum.
 Ὀρισμός. Definitionum aliae ex materia sumuntur: aliae ex
 specie; aliae ex utraque. quarum quae sumitur ex specie, est
 demonstrationis principium; quae ex materia, est conclusio;
 quae vero ex utraque, est demonstratio thesi differens. ut si
 quis velit iram definire, huiusmodi syllogismo utatur: iratus

νος ὀρέγεται ἀντιλυπῆσαι τὸν ἄρξαντα τῆς λύπης· τοῦ ὀρεγομένου ἀντιλυπῆσαι ζεῖ τὸ περικάρδιον αἷμα· εἶτα τὸ συμπέρασμα, τοῦ θνυμονόμενου ἄρα ζεῖ τὸ περικάρδιον αἷμα. τούτου οὖν τοῦ συλλογισμοῦ καὶ τῆς ἀποδείξεως ὁ μὲν ἐκ τῆς ὕλης ὀρισμός τοῦ θνυμοῦ συμπέρασμα ἐστίν· ὁ δὲ ἐκ τοῦ εἶδους ἀρχή. ἔστι γὰρ ἡ πρώτη πρότασις ἡ λέγουσα, ὁ θνυμούμενος ὀρέγεται ἀντιλυπῆσαι ἢ δευτέρα δέ, τοῦ ὀρεγομένου ἀντιλυπῆσαι ζεῖ τὸ περικάρδιον αἷμα. ἐν μέντοι τῷ ὀρισμῷ τῷ ἐκ τοῦ συναμφότερου ἀνάπαυλιν ἀρχόμεθα· ζέσις γὰρ φαιμέν τοῦ περικαρδίου αἵματος· εἶτα, δι' ὕρεξιν ἀντιλυπῆσεως. ὁ δὲ τέλειος ὀρισμός οὐ μόνον τὸ ὅτι, ἀλλὰ καὶ τὴν αἰτίαν διδάσκει.

Ὀρθιαί. διεγερθῆναι.

Ὀρθαῖς ἀκοαῖς. προθύμοις. Ὁ δὲ ἤκουσε τοῦ Θεοῦ ὀρθαῖς ἀκοαῖς.

Ὀρθή. Πολύβιος· Διόπερ ὡς οὐδέποτε μᾶλλον ὀρθή καὶ περίφοβος ἢ τῶν Ῥωμαίων πόλις ἐγεγόνει, καραδοκοῦσα τὸ συμβησόμενον. Καὶ αὐθις· Τὰ ἔθνη τῆς Ἰβηρίας ὀρθῶς αὐτοῖς ἀντικαθιστάμενα. ἀντι τοῦ, ἀναίδην, ἀποτόμως.

Ὀρθὴν δ' ἐντυγχάνει. ἀντι τοῦ εὐθύς. Ὑπερίδης.

Ὀρθῆς δὲ τῆς πόλεως οὔσης ἐπὶ τούτοις. ἀντι τοῦ, κεινημένης καὶ πεφοβημένης. Ὑπερίδης φησὶν. Ὀρθῆς δ' ἡμῖν τῆς πατρίδος οὔσης. Αἰσχίνης δὲ ἀντι τοῦ, ἀπαθοῦς καὶ ἀκεραίου. καὶ Πολύβιος· Τούτων δὲ προσαγγελθέντων τοῖς Καρχηδονίοις ὀρθή καὶ περίφοβος ἦν ἡ πόλις διὰ τὴν ἀδολότητα τῶν προσδοκωμένων.

Ὀρθῆς φρενός. τῆς ἀληθοῦς.

Ἐξ ὀμμάτων δ' ὀρθῶν τε καὶ ὀρθῆς φρενός.

Ὀρθία. Ὀρθία λέγεται φάλαγξ, ὅταν ἐπὶ κέρας πορευθῆται, πολλαπλάσιον ἔχουσα τὸ βάθος τοῦ μήκους. καθόλου μὲν παράμηνες λέγεται πᾶν 15 τάγμα, ὃ ἂν τὸ μήκος ἔχη πλέον τοῦ βάρους· ὀρθιον δέ, ὃ ἂν τὸ βάθος τοῦ μήκους.

Ὀρθιασμάτων. ἀνατάσεως ῥημάτων· ἢ τῶν μετὰ βόης κύμπων· ἢ τῶν μελῶν· παρόσον ὀρθιος νόμος κιθαρωδικός. Καὶ Ὀρθιος νόμος. Τιμόθεος ὁ αὐλητῆς ἠύλει ποτὲ τῆς Ἀθηναίων τὸν Ὀρθιον νόμον καλούμενον, καὶ ἐς τοσόνδε ἐξέπληττεν Ἀλέξανδρον τοῖς μέλεσιν, ὡς μεταξὺ καὶ ἀκούσαντα ἀ-

2. ζεῖ] ζῆ E. bis. Tum perὶ καρδίαν A. item inferioribus locis. 8. τοῦ ἀντιλυπῆσαι] τοῦ delevi cum A. B. E. Med. ἀντιλυπῆσεως A. item mox ἀντιλυπῆσεως pro ἀντιλυπῆσαι, quod haud scio an propter novissima δι' ὕρεξιν ἀντιλυπῆσεως sit praefertendum. 10. τῷ κατὰ] τὸ ἐκ B. τῷ ἐκ E. τῶν ἐκ A. Restitutum ἐκ, quod superior usus confirmat. 15. Ὀρθαῖ] Demplo augmento pro ὄρθαι. Hemst. Vide II. S'. 474. et Zon. p. 1470. unde restituatur Etym. M. p. 631, 5. 18. Πολύβιος] Fr. gr. 97. 19. περίφοβος] περιβόητος E. marg. 21. ἔθνη] ἔθνη C. qui omisit ὀρθῶς. Deinde corrigendum ἀνείδην.
1. Item Photius. Similiter Hesychius, Aristoph. Av. 1. significans: Ὀρθὴν. τὸ ὀρθὴν ἀπίναί. 4. πεφοβημένης] περιπεφοβημένης C. 5. Αἰσχίνης] Αἰσχίνης δὲ A. B. C. E. cum Photio. Quae verba praemittenda sunt illis Ὀρθῆς δ' ἡμῖν τ. π. οὔσης. 6. Πολύβιος] In Excerpt. Legatt. CXLII. [XXXVI, 4, 2.] sed ubi pro προσαγγελθέντων legitur προσπεπωκότων. Küst. Haec est interpretatio τοῦ προσπεπωκότων. Vid. Suid. v. Προσπεσόντων. Toup. MS. καὶ Πολύβιος om. C. 11. Ἐξ ὀμμάτων] Sophocli. Oed. R. 528. Mox ὀρθῶν δὲ Gaisf. cum A. non ὀρθῶν τε, quod merito habent edd. et D. Deest gl. C. 12. Ὀρθία λέγεται φ.] Confer Aelian. in Tact. c. 29. qui idem docet. Küst. Item Montfauconi Bibl. Coisl. p. 511. sive Suidae Appendicem. 14. καθόλου] καθ' ὅλον δὲ παρὰ μήκος μὲν λέγεται ὃ ἂν τὸ μήκος Coisl. Cui reddendum παράμηνες: Suidas vicissim accipiat x. δὲ π. μὲν λέγεται. πᾶν τάγμα] παντάπασιν C. 17. Ὀρθιασμάτων — κιθαρωδικός] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 1041. Küst. 19. Καὶ Ὀρθιος et seqq. om. C. Saltem καὶ abiiciendum erat, ut in integra glossa. Τιμόθεος ὁ αὐλητῆς ἠύλ.] Haec leguntur etiam supra v. Ἀλέξανδρος et infra v. Τιμόθεος. Küst. Differt aliquantum haec oratio a duabus illis glossis, quae pro una debent numerari, nec magno opere commendantur verborum concinnitate. 22. μεταξὺ] καὶ μεταξὺ A. Alibi ὡστε . . . ἀναίξαι post ἀνείδηνθε.

malum vicissim inferre cupit, si quis ei prior malum intulit. atqui illius, qui alteri malum vicissim inferre cupit, sanguis circa cor fervet. sequitur conclusio, irati igitur sanguis circa cor fervet. huius igitur syllogismi et demonstrationis definitio quae ex materia sumitur, irae conclusio est; quae vero ex specie, eius est principium. prima est enim propositio, quae dicit, iratus malo vicissim afficere cupit. secunda vero, qui malo vicissim afficere cupit, eius sanguis circa cor fervet. in definitione vero, quae ex utroque sumitur, versa vice incipiamus. dicimus enim, ira fervor est sanguinis circa cor. deinde, ob appetitum ultionis. perfecta vero definitio non solum docet rem esse, sed etiam causam eius. Ὀρθαί. Excitatum esse. Ὀρθαῖς ἀκοαῖς. Auribus arrectis, id est, cupidis. Ille vero Deum arrectis auribus audivit. Ὀρθή. Polybius: Quare civitas Romanorum metu suspensa erat, ut nunquam magis, rei eventum expectans. Et ὀρθῶς, praefracte, pertinaciter. Gentes Iberiae pertinaciter ipsis resistentes. Ὀρθὴν δ'

ἐντυγχάνει. Recta autem in eum incidit. Hyperides. Ὀρθῆς δὲ τῆς π. Cum autem civitas ob haec expectatione erecta esset. vel metu suspensa. Hyperides inquit. Aeschines vero: Cum patria adhuc nobis recta stet. id est, salva et incolumis. Et Polybius: Cum autem haec Carthaginiensibus nuntiata essent, civitas metu suspensa erat, propter incertum periculi quod imminere eventum. Ὀρθῆς φρενός. Mentis sinceræ. Oculis autem rectis et recta mente. Ὀρθία. Recta Phalanx dicitur, quae in cornu tendit, profunditatem longitudine maiorem habens. omnino dicitur acies oblonga, quae longitudinem profunditate; recta vero, quae profunditatem longitudine maiorem habet. Ὀρθιασμάτων. Verborum alta voce pronunciatorum. vel clamorum iactationis plenorum. vel carminum: quod carmen quoddam citharoedico Orthium appellabatur. Et Orthium carmen. Timotheus tibicen aliquando carmen Minervae, Orthium vocatum, crenens Alexandrum adeo commovit, ut iuter audiendum is ad arma

ξαι ἐπὶ τὰ ὄπλα. τὸν δὲ φάναι ὅτι τοιαῦτα χρῆ εἶ-
ναι τὰ βασιλικὰ ἀδλήματα. ὁ δὲ Τιμόθεος ἀνελή-
λυθε πρὸς αὐτόν, σπουδῆ μετὰπεμπτος γενόμενος.

Ὀρθριος νόμος. ὁ κιθαρωδικὸς τῆς ἀρμο-
νίας. ἦσαν δὲ ἑπτὰ. Ὀρθριον νόμον καὶ τρο-
χαιόν. τοὺς δύο νόμους ἀπὸ τῶν ῥυθμῶν ὠνό-
μασε Τέρπανδρος. ἀνατεταμένοι δ' ἦσαν καὶ εὐτο-
νοι. Ὀμηρος.

Ἐνθα σταῦσ' ἦνσε θεὰ μέγα τε δεινὸν τε
ἕρθε' Ἀχαιοῖσι.

Ὀρθροπλήξ ἵππος. ὄρθρὸς ἐπαιρόμενος καὶ
πλήσων. Ἀριστοφάνης Ἀναγνώφ.

Ὡς δ' ὄρθροπλήξ· πέφυκε γὰρ δυσγάργαλις.

Ὀρθρός. λέγεται καὶ ὄρθριος. Μάρκος· Ὀρθρὸν
δεῖ εἶναι καὶ μὴ ὄρθρῶνον.

Ὀρθροστάδια. αἱ σταίτοι χιτῶνες ὄρθραστά-
διοι· οἱ δὲ συρόμενοι συρτοί.

Ὀρθροσίτιθριος. ἡ παρθένος ἡ ὄρθρῶνος τοὺς
τιθρῶν ἐχουσα. ὄθρην καὶ ἐπιτίθριον, τὸ ὑπομά-
ζιον.

Ὀρθροφροίτοσυκοφαντοδικοταλαιπώ-
ρων. Ἀριστοφάνης.

Ὅτι βούλομαι τούτων ἀπαλλαχθέντα τῶν
ὄρθροφροίτοσυκοφαντοδικοταλαιπώρων τρέ-
πων,

ζῆν βίον γενναῖον, ὡς περ Μόρχος, αἰτίαν ἔχω
ταῦτα δρᾶν.

Ὀρθρῶ νόμος. τῶ τῆς ἀγάπης.

Ἐμῶν φίλων

μόνοι ἐμμένοντες ὄρθρῶ νόμος.

Ὀρθρωσία. ἡ ὄρθρωσις.

Ὀρθρία. ἡ τοῦ ὄρθρου κατάστασις.

Ὀρθριος νόμος. οὕτω καλούμενος νόμος κι-
θαρωδικός. Ἀριστοφάνης.

4. Ὀρθριος νόμος. ὁ κιθ.] Vide Nostrum supra v. Νόμος, unde locum hunc supplebis. Küst. Ὀρθρινόμος A. Gl. Herodot. I, 24. Ὀρθριον νόμον Θαμύρα. ὁ κιθαρωδικὸς τρόπος τῆς μελωδίας, ἀρμονίαν ἔχων τακτὴν καὶ ῥυθμὸν ὀρισμένον· ἦσαν δὲ ζ'. ὡν εἷς ὁ ὄρθριος. 5. ἦσαν et seqq. om. C. Ὀρθριον] Vid. Χαριδαίεις. Hemst. Docet inferior glossa Suidam (sive quisquis hanc observationum silvam nullo ordine congesit) hausisse e Schol. Aristoph. Ach. 16. Ὁ δ' ὄρθριος ἀθλητικὸς νόμος, οὕτω καλούμενος διὰ τὸ εἶναι εὐτονος καὶ ἀνάτασιν ἔχειν, ὡς δηλοῖ καὶ Ὀμηρος κτλ. Eidem acceptam referri narrationem de Terpandro persuadet etiam Scholium praegressum in v. 13. sive Suid. v. Μόρχος. Ceterum eadem nomina prodidit Pollux IV, 65. 6. ῥυθμῶν] τῶν ῥυθμῶν A. B. C. E. Photius. Similia Hesychius: Ὀρθριον νόμον. οὕτως ὀνομάσθαι φασὶν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ῥυθμοῦ, καθάπερ καὶ τὸν τροχαιόν. Mox Photius ἀνατετραμμένοι, desinens in ἦσαν. 8. Ὀμηρος] Il. λ'. 10. sq. Debebat Ἀχαιοῖσι abesse. Post hanc glossam delevi cum A. C. Ὀρθρομέλιον. τὸ παρ' ἡμῖν. Ubi Ὀρθρομέλιον E. 12. Ἀριστοφάνης] Fragm. 136. 13. Ὡς δὲ ὄρθροπλήξ π.] Rectius scribitur, Ὡς δ' ὄρθροπλήξ πέφυκε καὶ δυσγάργαλις. Küst. 14. Μάρκος] Intellige Marcum Antoninum philosophum: apud eum enim lib. III. c. 5. fragmentum, quod Suidas hic adducit, occurrit. Küst. Ὀρθρὸν δὲ] ὄρθρὸν δεῖ A. quod Gatakerus in Marc. p. 76. post Portum coniecerat. Cf. Uptonus in Epictet. I, 18, 20. 16. Ὀρθροστάδιοι. οἱ σταί.] Vide Salmas. in Tertull. de Pallio p. 50. 51. Küst. Sic Photius et paucis additis Hesychius. Ὀρθροστάδια A. B. C. E. cum Schol. Aristoph. Lys. 45. unde haec sumpta esse monuerunt Albertius et Abreschius. Cf. Lobeck. in Phryn. p. 238. sq.

1. Ὀρθροσίτιθριος. ἡ παρθένος ἡ ὄρθρῶνος τοὺς τιθρῶν ἐχουσα] Ita recte Suidas. Epigramm. modo supra: Μαζὸν νεαρῆς ὄρθριον ἡλικίης. Papillas sororiantes vocant Latini: de quo viri docti in Catullum Carm. LXV, 65. Respexit autem, ni fallor, Noster ad Procopium in Arcana Hist. p. 46. Παρθένον τινὰ, καὶ τὸ δὴ λεγόμενον ὄρθρῶνον οὕσαν. Audacter rescribo, παρθένον — ὄρθροσίτιθριον. Voce etiam utitur Nicetas in Andronico: Παραγκαλιζόμενος ὁ πῆλων τὴν ἐμφοκίλῳσαν, ὁ ὑπέρωρος τὴν ἡλικίαν τὴν ὄρθροσίτιθρον νεανίδα. Idem ὄρθροσίτιθρος et ὄρθροσίτιθριος. Tour. I. p. 444. 5. τρῶπων ante Ἀριστοφάνης omisi cum A. C. Ἀριστοφάνης] Vesp. 503. (525.) ubi versus primus sic legitur: Τὸν πατέρ' ὅτι βούλομαι τούτων, etc. Sed metrum claudicat, quod recte se habebit, si pro βούλομαι scribas θέλω. Küst. Qui malam suspicionem cohibuerat in v. El καὶ νῦν ἐγώ, ubi versus extant integri. Reflingas modo ὅτι. 9. ἔχω] ἔχω A. C. Med. 12. Ἰὼ φίλοι ναυβ.] Haec sunt verba Sophoclis in Ai. 350. ut Portus monuit. Küst. Delevi quae praemittebantur Ἰὼ φίλοι ναυβάται cum A. B. C. E. Quae ab emendatoribus profecta docet Med. post νόμῳ cum E. inculcans veriore scripturam: Ἰὼ φίλοι ναυάται μόνοι ἐ. φ. μόνοι τ' (μόνοι τ' om. Med.) ἔμμ. ὁ. ν. Nam ἐμῶν φίλων μόνοι A. C. E. corr. Med. ἐμῶν φίλων μ. B. E. pr. 14. Ὀρθρωσία] Sext. Empir. Pyrrh. III. in ara Orthosiae Dianae flagris acerrime caesos fuisse Laced. pueros dicit. Erat etiam ap. Byzantios ara Dianae Orth. Herod. IV, 87. Reines. Ὀρθρωσίας Dianae sacra qui tractarint appellat Ruhnkenius apud Koenium in Gregor. p. 307. Verum haec nihil faciunt ad insolitam vocem ὄρθρωσία. 15. Ὀρθρία] Positum nominis loco: cui similia collegit Lobeck. in Soph. Ai. 206. 16. οὕτω καλούμενος νόμος κιθ.] Inepte. Nomus enim citharoedicus non dicebatur ὄρθριος, sed ὄρθριος. Aristophanes vero in loco subiuncto παρ' ὑπόνοιαν et loci gratia ὄρθριος νόμος dixit pro ὄρθριος νόμος. Küst. κιθαρωδικός Schol. Aristoph. 17. Ἀριστοφάνης] Eccl. 768. sq. (735.)

prosiliret. ille vero dixit, tales esse debere cantilenas regias. Timotheus vero ad eum profectus est, magno studio arcessitus. Ὀρθριος νόμος. Sic vocabatur modus quidam citharoedicus. erant autem septem modi. Ὀρθριον νόμον καὶ τρο. Hos duos modos a numeris sic appellavit Terpander. erant enim intenti et sonori. Homerus: *Illic stans dea altum et horrendum clamavit elataque voce ad Achivos.* Ὀρθροπλήξ ἵππος. Qui pedes anteriores tollit et calcibus ferit. Aristophanes *Anagyro: Ut intractabilis est, neque contrectari sese patitur.* Ὀρθρός, et ὄρθριος. Marcus: *Recto talo stare oportet, non suf-*

fulum. Ὀρθροστάδια. Tunicae rectae et distinctae. at quae trahuntur *συρτοί* vocantur. Ὀρθροσίτιθριος. Virgo mammis sororiantibus insignis. unde *ἐπιτίθριον*, subrumum. Ὀρθροφροίτοσυκοφαντοδικοταλαιπώρων. Aristophanes: *Quia volo miseris his sycophantarum moribus eum liberatum vivere vitam generoso homine dignam, sicut Morychus, ideo accusor tyrannice agere.* Ὀρθρῶ νόμος. Lege caritatis. Qui soli meorum amicorum permanetis in recta lege. Ὀρθρωσία. Erectio. Ὀρθρία. Tempus diluculi. Ὀρθριος νόμος. Sic vocabatur canticum quoddam lyricum. Aristopha-

Πολλάκις ἀναστήσασά μ' εἰς ἐκκλησίαν
 714 ἄωρι νύκτωρ διὰ τὸν ὄρθριον νόμον.
 οἶμαι, ὄρθριον θέλει, ἢ ὄρθριον, διὰ τὸν ὄρθρον.
 Ὀρθριοφοίτης. ὁ παραγεγόμενος ὄρθρον.
 Ὀρθρογόη. χελιδών. λέγεται καὶ ὄρθρό-
 5 λαλος.
 Κερκίδας ὄρθρολάλοισι χελιδόσιν εἰκελοφώ-
 νους.
 Ὀρθόκραϊρος ναῦς. ἢ ὄρθῶς κεραίας
 ἔχουσα.
 Ὀρθοί. ἐκπεπληγμένοι. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι μα-
 θόντες ὅτι Ἀννίβας πολιορκεῖ τὰς δυνάμεις, ὄρθοι
 ταῖς διανοαῖς καὶ περίφοβοι πάντες ἦσαν, ὡς καὶ
 πρὸς τὰ ἄλλα διατεινούσης τῆς ἐνεστηκυίας κρίσεως.
 Ὀρκάνας. εἰρκτάς.
 Ὀρκάνη. Λυκούργος κατὰ Λυκόφρονος β'. μή-
 ποτε ὁ φραγμός, τουτέστι, τὸ περίφραγμα καὶ ἡ αἰ-
 μασιὰ οὕτως καλεῖται. παρὰ τὸ ἐρύκειν, ἢ παρὰ
 τὸ ἔρκος εἶναι. Ὀμηρος.
 Αἵμασιᾶς λέξαντες, ἀλώῃς ἔμμεναι ἔρκος.

Ὀρκαπάτην. χλευαστὴν δι' ὄρκων.
 Ὀρκιος Ζεὺς. καί, Ὀρκιον σκῆπτρον, καθ'
 οὗ ἄμνον οἱ βασιλεῖς ἢ ῥάβδος.
 Ὀρκος. τύπος. Οὕτω παισὶ χρήσαιο κληρονό-
 5 μοις. Οὕτω τὰ καὶ τὰ Θεός σοι δόλη.
 Ὀρκωμοσία καὶ ὄρκωμότης καὶ ὄρκωμοτῶ.
 Ὀρμαθός. σύνδεσμος, στίχος. Τοσοῦτον ὄρ-
 μαθὸν κακῶν συνειληφῶς ἔκρυψε τὰ τοῦ Τιβερίου
 μειονεκτήματα. ὅσα γὰρ Ἀθγόστω ἐν πολλῷ χρῶ-
 10 νῶ περιεποιήθη, οὗτος ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀπεκτέθη.
 Ὀρμαίνοντα. ἐνθυμούμενον.
 Ὀρμενα. τῶν λαχάνων πάντα τὰ ἐκκεκαυλη-
 κότα. οἱ δὲ τῆς κράμβης τὸ ἐντὸς κύνημα· οἱ δὲ τὸν
 ἄγριον ἀσπύραγον.
 15 Ὀρμενος. ὄνομα κύριον.
 Ὀρμεῖν. ἐπὶ ξηρᾶς. ὄρμιζω δὲ ἐπὶ θαλάσσης
 καὶ νηός, καὶ ἐπὶ ἀναπαύσεως.
 Ὀρμή. Ὀρμή ἢ πρώτη τοῖς ζώοις σύνεστιν ἐπὶ
 τὸ τηρεῖν ἑαυτὰ, οἰκειούσης αὐτοῖς τῆς φύσεως ἀπ'
 20 ἀρχῆς· πρῶτον γὰρ οἰκεῖον παντὶ ζῴῳ ἢ σύστα-

2. νυκτῶν] νύκτωρ A. C. cum cod. Rav. 4. Ὀρθριοφοίτης] Ὀρθριοφοίτης C. 5. Ὀρθρογόη] Hesiod. Έργ. 566. Cf. Iacobs. in Anthol. T. VI. p. 88. Ὀρθρογόη Etym. M. Hesychius et Photius. ὄρθρόλοισι] Ὀρθόλοισι A. B. E. Med. item in exemplo. 7. Κερκίδας ὄρθρολ.] Philippi Thessal. Ep. XVIII, 1. Anthol. Pal. VI, 247. 9. Ὀρθόκραϊρος] Il. σ. 3. Qui scripturas librorum in superiore glossa cognoverit, ne hanc quidem miretur male repositam esse. 11. Οἱ δὲ Ῥωμ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. IX. c. 5. Küst. 13. ταῖς διανοαῖς] τὰς διανοίας E pr. 14. πρὸς τὰ] περὶ τὰ C. 15. Ὀρκάνας] Vid. Eurip. Bacch. 612. 16. Ὀρκάνη Λυκ.] Ex Harpocrate. Küst. Eodem spectant interpretationes Hesychii vv. Ὀρκιάνη et Ὀρκάνη. β'] δὴ C. 18. οὕτω Ald. et Küst. 19. Ὀμηρος] Odys. ω. 223. sed apud quem pro λέξαντες legitur λέγοντες. Küst. Deest locus A. habet Photius. Dein αἵμασιᾶς Med.
1. Ὀρκαπάτην] Nonnus Dion. XLVII. (?) Reines. 2. Ὀρκιος Ζεὺς] Vid. Hemsterh. in Luciani Tim. 1. Ὀρκιον σκῆπτρον] Conf. Il. d. 234. monente Porto. Omissis οἱ βασιλεῖς Zon. p. 1468. Post ῥάβδος delevi Καὶ ὄρμιζω σε cum A. C. Sed addit C. post v. Ὀρκος: Ὀρκῶ σε καὶ ὄρμιζω σε. 4. τύπος] Formula iurisiurandi. Hanc εὐχῆς magis propriam esse censuit Portus. Nescio an in capite gl. reponendum Ὀρκον τύπος. Gaisf. Illustravit Valesius in Ammian. Marcell. XXIV, 3, 9. 6. V. Herod. Epimer. p. 205. Similis fuit sententia Zon. p. 1470. nunc depravata. 7. Ὀρμαθός] Ὀρμαθία C. ubi mox ὄρμαθῶν. Figuratum vocis usum illustrat Lobeck. Aglaoph. I. p. 643. Τοσοῦτον ὄρμαθῶν κακ.] Haec sunt verba Ioannis Antiocheni de Gaio Imperatore, quae leguntur in Excerptis ab Valesio editis p. 802. Confer etiam Nostrum supra v. Γάιος, Ῥωμ. ubi locum integrum habes. Küst. 8. ἔκρυψε] ἔκρυψεν A. ἔκρυψε B. E. ἐπεκάλυψε supra. Tum τὰ om. E. 11. Ὀρμαίνοντα] Vid. Il. x. 4. ἐνθυμούμενον] ἐνθυμούμενα B. E. 12. Ὀρμενα. τῶν λαχάνων πάντα τὰ ἐκκ.] Sic habet antiquissimas MS. A. Aute vero minus recte legebatur [ut B. E.] Ὀρμενον. τὰ τῶν λαχάνων πάντων ἐκκεκαυληκότα, etc. Küst. Ὀρμενα τὰ τῶν λ. πάντα ἐκ. C. unde possit ope Photii talis scriptura conciliari, πάντων λαχάνων πᾶν τὸ ἐκκεκαυληκότος. Vide Phryn. Segu. p. 38. 13. τῆς κράμβης] Vid. Athen. II. p. 62. f. Eadem fere Hesychius, nisi quod quae Suidas supra posuit, subiecit reliquis, ἄλλοι πᾶν τὸ ἐκκεκαυλημένον. τὸν ἄγρ.] τὸ ἄγρ. E. 16. Ὀρμεῖν] Vid. Abreschius, quem Gaisf. affert, in Aeschyl. T. I. p. 441. et Lecapenus in Matth. Lectt. Mosqu. p. 72. ὄρμιζω] ὄρμιζω C. 17. νεός] νηός A. C. item infra glossa iam deleta Ὀρμιζω. 18. Ὀρμή ἢ πρώτη τοῖς ζ.] Haec omnia leguntur apud Laertium lib. VII. segm. 85. unde ea Suidas excerpit. Küst. Gl. om. C. ἐπὶ τῷ] ἐπὶ τὸ A. E. Med. Diog.

nes: Quae me saepe excitavit, ut concionem adirem intem-
 pesta nocte, cantu matutino. volebat, opinor, orthium. vel
 ὄρθριον dixit matutinum: propter tempus matutinum. Ὀρ-
 θριοφοίτης. Qui matutino tempore venit. Ὀρθρογόη.
 Epithetum hirundinis. eadem ὄρθρόλοισι dicitur. Radios tes-
 tortios hirundinum instar mane garrientium strepentes.
 Ὀρθόκραϊρος ναῦς. Navis rectas antenas habens. Ὀρ-
 θοί. Metu suspensi. Romani vero cum intellexissent copias
 suas ab Hannibale obsideri, erigere cuncti animos, magnaque
 in metu esse, quando certamen de summa rerum instaret.
 Ὀρκάνας. Carceres. Ὀρκάνη. Lycurgus in oratione se-
 cunda contra Lycophronem. videndum ne intelligatur sepes vel
 maceria. ab ἐρύκειν, vel ab ἔρκος. Homerus: Sepes facturī,
 quae vineae munimentum essent. Ὀρκαπάτην. Illum qui

iurando fallit. Ὀρκιος Ζεὺς. Et, Ὀρκιον σκ. Sce-
 ptrum, per quod reges iurabant. Ὀρκος. Iurisiurandi formula
 talis: Ita liberos tuos habes heredes. Ita Deus haec vel illa
 tibi det. Ὀρκωμοσία, et ὄρκωμότης, et ὄρκωμοτῶ. Ὀρ-
 μαθός. Series, ordo. Tantum flagitiorum acervum complexus
 Tiberii vitia abscondit. quicquid enim pecuniae Augustus
 multo tempore collegerat, hic uno die profudit. Ὀρμα-
 νοντα. Animo volentem. Ὀρμενα. Omnia olera, quorum
 caules marcescunt. alii vero referunt ad crambes Internum ger-
 men; alii ad silvestrem asparagum. Ὀρμενος. Nomen
 proprium. Ὀρμεῖν. Stationem habere. at ὄρμιζω, navem
 ad portum appello. item ad quietem perduco. Ὀρμή. Ani-
 malia hanc primam habent appetitionem, ut se ipsa conservent,
 ipsamet ab initio concillante natura. primum enim cuiusque

σις, καὶ ἡ ταύτης σύνδεσις, καὶ οἰκείως ἔχειν πρὸς ἑαυτά. διὸ τὰ βλάπτοντα διωθεῖται, τὰ δ' οἰκεία προσίεται. καὶ οὐ πρὸς ἡδονὴν γίνεται ἡ πρώτη ὄρμη τοῖς ζώοις· ἐπιγέννημα γὰρ ἂν ἦν, εἰ ἄρα ἔστιν ἡδονὴ εἶναι, ὅταν αὐτὴν καθ' αὐτὴν ἡ φύσις 5 ἐπιζητήσασα τὰ ἐναρμόζοντα τῇ συστάσει ἀπολάβῃ· ὃν τρόπον ἀντιλαμβάνεται τὰ ζῶα καὶ θάλλει τὰ φυτά. καὶ οὐ διήλλαξεν ἡ φύσις ἐπὶ φυτῶν καὶ ζώων, ὅτε χωρὶς ὄρμης καὶ αἰσθήσεως κακείνα οἰκονομεῖ, καὶ ἐφ' ἡμῶν τινα φυτοειδῶς γίνονται. ἐκ 10 περιττοῦ δὲ τῆς ὄρμης τοῖς ζώοις ἐπιγενομένης, ἢ συγχρώμενα πορεύεται, τούτοις μὲν τὸ κατὰ φύσιν τὸ κατὰ τὴν ὄρμην διοικεῖσθαι. τοῦ δὲ λόγου τοῖς λογικοῖς κατὰ τελειότεραν προστασίαν δεδομένου, τὸ κατὰ λόγον ζῆν ὀρθῶς γίνεσθαι τοῖς κατὰ φύσιν. 15 τέχνη γὰρ οὕτως ἐπιγίνεται τῆς ὄρμης. διὸ καὶ Ζήνων τέλος εἶπεν εἶναι τὸ ὁμολογουμένως τῇ φύ-

σει ζῆν, ὅπερ ἐστὶ κατ' ἀρετὴν ζῆν. ἄγει γὰρ καὶ πρὸς ταύτην ἡμῶς ἡ φύσις.

Ὀρμητήριον. Πολύβιος· Τὸ δὲ φρουρίον οἱ Παννόνιοι καταρχὰς τοῦ πολέμου λαβόντες ὄρμη-
τήριον ἐπεποιήντο, καὶ εἰς ὑποδοχὴν τῶν λαφύρων
ἐξήρῃκεσαν. ἔστι δὲ ὄρμητήριον, ὅθεν τὰ πρὸς τὸν
πόλεμον ἐξαρτύνοντες ἐξίασι μαχεσόμενοι.

Ὀρμισκος. καὶ Ὀρμοι, περιτραχήλιος κόσμος,
ἐνώτια, χαλαστήρια.

Ὀρμον. λιμένα. Αἰλιανός· Ἀναπαυομένων
καὶ ὀρμιζομένων τὴν τελευταίαν ὄρμισιν τὸ θεῖον
οὐκ ἀμελεῖ τῶν καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν.

Ὀρμώμενος. προθυμοῦμενος. λέγεται δὲ καὶ
ὁ γενεαλογούμενος. Ἐκ λόγων ὀρμώμενος καὶ παι-
δεύας ὁ λογικὸς καὶ πεπαιδευμένος.

Ὀρνειάς. πόλις.

Ὀρνιθευομένου. μαντευομένου δι' ὄρνιθος.

1. σύνδεσις] Ex Laertio rescribendum est συνείδησις. Küst. Contra Laertio reddebat σύνδεσις Menagius e Suida. Speciose συν-
τήρησις Schweigh. in Arrian. p. 236. Continua καὶ οἰκείως ἔχειν π. ἑαυτά Iliberius ex oratione Diogenis sunt collecta. 3. προς-
ίεται] προσήδεται E. 4. ἐπιγέννημα] ἐπιγέννημα A. Suidas brevitatem consectans male reddidit Diogenem : ἐπιγέννημα γὰρ
φασιν (Stoici), εἰ ἄρα ἔστιν ἡδ. εἶναι, ubi distinguendum post ἔστιν. 6. ἐναρμόζοντα τῇ συστάσει ἀπολάβῃ] ἀρμόζοντα αὐτῇ
ἐν συστάσει ἀπολάβῃ A. et, qui ἐναρμόζοντα, B. E. Med. ἀπολάβῃ e Diog. reposuit Gaisf. 7. ὃν ἂν τρόπον ἀντιλαμβάνεται]
ὃν τρόπον ἀντιλαμβάνεται A. ἀντιλαμβάνεται] Corrige ex Laertio ἀντιλαμβάνεται. Küst. Neutrum dubitatione vacuum.
8. τῶν φυτῶν] τῶν om. A. B. E. Contra καὶ τῶν ζώων Diog. καὶ φυτῶν iterat Med. post ζώων. 9. ὅτε] Scribendum
ὅτι. κακείνα] κακεί B. E. Med. 11. ἐπιγενομένης] ἐπιγενομένης B. 12. συγχρώμενα πορεύεται, τούτ.] Emenda et sup-
ple ex Laertio, ἢ συγχρώμενα πορεύεται πρὸς τὰ οἰκεία, τούτοις μὲν τῷ κατὰ φύσιν, etc. Küst. ἢ addunt A. B. E. Ceterum
τὸ κατὰ φ. ipse Diogenes in exemplis Stephani aliorumque; post φύσιν supplendum ἔστι. 15. τοῖς] τὸ Menagius Salmasium
secutus; malim tamen αὐτοῖς τὸ κ. φ. 16. τέχνη] Laertius τεχνίτης. Küst. οὕτως οὗτος A. E. Laert. 17. εἶπε τέλος]
τέλος εἶπεν tacite Gaisf.

1. καὶ om. Diog. 3. Ὀρμητήριον] De hac voce vide quae erudite observavit Casaubonus in commentario ad Polybium p. 167.
Küst. Vid. Wesseling. in Diodor. XIV, 47. et Wytt. in Plut. T. VI. p. 419. sq. 4. τὸ καταρχὰς] τὸ om. A. B. C. E. Addi-
dit mox Gaisf. τὸν αὐτὸν πόλεμον cum A. C. 7. Post hanc glossam cum A. delevi : Ὀρμισκῶ. ἐπὶ ἀναπαύσεως καὶ νηός. Vid.
supra v. Ὀρμειν. 8. Ὀρμισκος] Ὀρμισκοί. περιτραχήλιοι κόσμοι γυναικῶν Hesychius. Ὀρμοι] ὄρμος Photius.
9. ἐνώτια, χαλαστήρια] Hae duae voces non sunt interpretatio vocis ὄρμος, sed videntur pertinere ad fragmentum quoddam,
in quo auctor aliquis anonymus varia mundi muliebris genera recensuerat. Küst. Praeter ὄρμους ego nihil horum in recensu
mundi muliebris reperio, quem Aristophanes in Thesmoph. fr. X. dedit. Atque haud scio an mendosum sit χαλαστήρια.
10. Aeliani locum male repositum esse apparet. 11. ὄρμισιν] ὄρμισιν A pr. 13. δὲ καὶ] καὶ om. C. 14. γενεαλογού-
μενος] Hanc vocem obelo notaudam censeo. Quid enim ad rem faciat, haud sane video. Küst. Habet Photius; nec dubitare
licet, cum ὀρμίσθαι aptum sit indicandis originibus. Infelicitur Abreschius tentavit Diluc. Thuc. p. 298. ὁ γενναῖα λογιόμενος,
cuius commentum postea eum poenituit. Mirifice Toupius : καὶ ὁ ἐκ γενεᾶς ὀρμώμενος γενεάλογος, καὶ ἐκ. 16. Ὀρνειάς. πό-
λις] Ὀρνειάς A. B. quod firmat H. β'. 571. Ὀρνειάς E. πόλις] πόλις Gaisf. cum A. B. C. His subiecit Med. Ὀρνεῖα. ἔστιν
ἐν τῷ Αἰνός. 17. Ὀρνιθευομένου] Hecataeus Abderita apud Ioseph. contra Apion. I. p. 457. Οὗτος οὖν ὁ ἀνθρώπος δια-
βαδίζόντων πολλῶν κατὰ τὴν ὁδὸν καὶ μάντεώς τινος ὀρνιθευομένου καὶ πάντας ἐπισχεῖν ἀξιούντος, ἠρώτησε διὰ τί προσμένουσι.
δείξαντος δὲ τοῦ μάντεως αὐτῷ τὸν ὀρνιθα, παρεκχύσας τὸ τῶνον ἔβριλε, καὶ τὸν ὀρνιθα πατάξας ἀπέκτεινεν. Ad hunc locum
manifesto respexit Suidas. Hunc locum laudat Eusebius in Praepar. Euang. lib. IX. 4. p. 408. Toup. Adde Dionys. fr. Ambros.
XIV, 5. et Diod. fr. Vat. VII, 5. Mox δι' ὀρνιθος om. C.

animalis naturae conveniens est sui ipsius commendatio huius-
que confirmatio et amor sui. quare noxia repellit; quae pro-
sunt, admittit. neque ad voluptatem primus animantium appe-
titus fertur. ea enim postea oritur: si tamen voluptas dicenda
est, cum ipsam per se natura, dum constitutioni suae convenien-
tia exquirat, adipiscitur: quo pacto et animalia exhilarantur et
stirpes vigent. neque natura in plantis et animalibus differt,
quando et in illis sine appetitu et sensu vim suam exserit, et in
nobis quaedam ea ratione ut in stirpibus fiunt. cum vero ex su-
perfluo appetitus animalibus accesserit, quo utentes pergunt ad
ea quae ipsis conveniunt: in iis quidem quod secundum naturam
est per appetitum fit. cum vero ratio hominibus data sit, ut in
perfectiore loco positus, illis quidem secundum rationem vivere

idem est ac secundum naturam vivere. ratio enim accedit mo-
deratrix appetitus. quamobrem Zeno dixit finem esse, conve-
nienter naturae vivere, id est, secundum virtutem vivere. ad
hanc enim et natura nos ducit. Ὀρμητήριον. Polybius:
Pannonii vero castellum, quod ab initio belli ceperant, arcem
belli fecerunt, locumque spoliis comportandis elegerunt. ὄρ-
μητήριον est locus, unde milites ad bellum accincti exeunt, ut
cum hoste pugnent. Ὀρμισκος. Et Ὀρμοι, monilia, torques.
Ὀρμον. Portum. Aelianus: Deus honestos et bonos viros non
negligit, cum morte acquiescunt et ad ultimam stationem ap-
pellunt. Ὀρμώμενος. Cupiens. item qui genus ab aliis
ducit. Ἐκ λόγων ὀρμώμενος καὶ π. dicitur ille, qui litterarum
peritus est et eruditus. Ὀρνειάς. Urbis nomen. Ὀρνε-

Ὀρνιθευτής. ὁ ὀρνιθοθήρας.

Ὀρνιθεία. ἡ ολιγομαντεία.

Ὀρνιθίας. Ὀρνιθίας χειμῶν παρὰ Ἀριστοφάνει ὁ σφοδρὸς χειμῶν, ἐν ᾧ καὶ τὰ ὄρνεα διαφθίρεται. καὶ ἄνεμος ὀρνιθίας ὁ αὐτός, ἦτοι ψυχρός, ὃ ἐπὶ τὴν γῆν τὰ ὄρνεα στρωσσὺς ὑπὸ τῆς ψυχρᾶς πνοῆς. ἢ διὰ τὸ χειμῶνος τὰ ὄρνεα ταῦτα φαίνεσθαι.

Ὀρνιθοθήρας. ὁ τοὺς ὄρνιθες θηρεύων.

Ὀρνιθοκομείον. τὸ τὰς ὀρνιθας ἔχον οἶ-
κημα.

Ὀρνιθες. ἡ κληθῶν, τὸ μάντευμα. Ἀριστοφάνους ἐν Πλούτῳ.

Λέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ.

τουτέστι, τὸ σύμβολον. κοινῶς γὰρ πᾶν σύμβολον ἐφεκτικὸν ἢ προτρεπτικὸν ὄρνιν ἐκάλουν. ὄρνις ἐπιφώνησις, πταρμός, καὶ τὰ ὅμοια. καὶ αὐθις.

716

Ἄ οὐδεὶς οἶδεν τὸν θησαυρὸν τὸν ἐμὸν πλὴν εἷ τις ἄρ' ὄρνις.

παροιμιᾶκὸν τοῦτο, Οὐδεὶς οἶδε τί ἰσχυρὰ πλὴν εἷ τις ὄρνις. ἐπὶ τῶν ἀγνώστων. καὶ αὐθις. Οὐδεὶς με θεωρεῖ, πλὴν ὁ παριπτάμενος ὄρνις.

Καὶ αὐθις.

Ὀρνιν νομίζετε πάνθ', ὅσα μαντείας διακρίνει.

φήμη γὰρ ὑμῖν ὄρνις ἐστὶ, πταρμόν τ' ὀρνιθα καλεῖτε,

ξύμβολον φωνῆν, θεράποντα, καὶ ὅσα περὶ μαντείας, ὄνον, ὄρνιν.

καὶ τὸ πληθυντικὸν τοὺς ὄρνις.

Ὀρνυται. ὄρμη.

Ὀροάνδης. ὄνομα κύριον. Ὀροάνδον.

Ὀροβος. εἶδος κριθῆς.

Ὀροδάμνος. ἡ παραφνάς.

Ὀρόν. τὸν ὄρόν. τουτέστι, τὸ σπέρμα τοῦ κανθάρου.

Ὀρον. σκευὸς τι γεωργικόν, ὡς Ἰσαῖος δηλοῖ. μήποτε μέντοι τὸ ὄρον παρὰ τε Αἰσχύλῳ καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ξύλον τι σημαίνει, ᾧ τὴν πεπατημένην σταφυλὴν πιέζουσιν.

Ὀρονδάτης. ὄνομα κύριον.

Ὀρόντας. ὄνομα κύριον. Καὶ Ὀρόντης, ποταμός.

Ὀρος. οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἀττικοὶ τὰ ἐπόντα ταῖς ὑποκειμέναις οἰκίαις καὶ χωρίοις γράμματα, ἃ ἐδή-

1. Ὀρνιθευτής] V. Aristoph. Av. 526. et potissimum Harpocratio. 2. ολιγομαντεία] ολιγομαντεία A. C. Similiter ὀρνιθομαντεία Lexicographis neglectum, apud Proclum in Hesiodi ἔ. sub finem. 3. Ὀρνιθίας χειμῶν παρὰ Ἀριστ.] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 877. Quae repetuntur v. Χειμῶν. Cf. Schneid. in Indice Scriptt. Rei Rust. 6. ἐπὶ] ὑπὲρ Schol. Deinde στορεσσὺς gl. inferior. 9. Ὀρνιθοθήρας] Aristoph. Av. 62. Deest gl. A. 10. Ὀρνιθοκομείον] MSS. Pariss. [sic A. B. C.] ὀρνιθοκομείον: quod magis placet. Est enim vox eodem modo composita quo νοσοκομείον et alia. Küst. 13. Πλούτῳ] V. 63. Ἀριστοφάνους Ὀρνυσιν πλούτῳ C. 15. κοινῶς γὰρ πᾶν σύμβ.] Confer Schol. Sophocl. Oed. Tyr. p. 151. Küst. 16. ἐφεκτικὸν] ἐκφεκτικὸν mendose Schol. Aristoph. De quo v. Hemsterh. ib. p. 483. 19. Οὐδεὶς οἶδεν τὸν θησαυρ.] Aristoph. Av. 604. Οὐδεὶς ἄρ' A. B. C. E. Med. ἄρ' infra omisso. 22. καὶ αὐθις] Mallem αὐθις abesset. Duplex proverbium dicit Schol. 23. παριπτάμενος] παριστάμενος A. B. C. E. παριπτάμενος Med. Schol. Aristoph.
2. Ὀρνιν νομίζετε π.] Aristoph. Av. 720. Ὀρνιν τε νομίζετε πάνθ', ὅσα περὶ μαντείας διακρίνει. Φήμη γ' ὑμῖν ὄρνις ἐστὶ πταρμόν τ' ὀρνιθα καλεῖτε. Εὐμβολον ὄρνιν φωνῆν ὄρνιν θεράποντ' ὄρνιν ὄνον ὄρνιν. Küst. Vide supra v. ὄνον ὄρνιν. νομίζετε] νομίζετε A. ὄρνις νομίζετε C. νομίζοντες habet v. Ολιβολ, ubi recte ὅσα περὶ μ., quae inferius post θεράποντα male irrepserunt. 10. Ὀροάνδης] Deest gl. A. 11. Ὀροβος] Zon. p. 1462. 12. Ὀροδάμνος] Iobi XL, 17. δένδρα μεγάλα σὺν ὀροδάμνοισ. Symmachus ταῖς παραφνάσι. Ernest. Schol. Theocrit. VII, 138. contulit Gaisf. 13. Ὀρόν. τὸν] Vid. v. Κανθάρου. 15. Ὀρόν. καὶ σκευὸς τι γεωργ.] Ex Harpocratiōne. Küst. καὶ om. A. B. E. C. Photius. 16. μέντοι om. C. ubi τὸν ὄρον, mox om. παρὰ ante Μενάνδρῳ. 17. ᾧ τὴν] ὁ τὴν A. C. 19. Ὀροδάτης] Vel series litterarum monstrat Ὀροδάτης. Valck. Et sic A. qui collocat gl. post Ὀρόντης. 20. Ὀρόντας] Βλέμυς, εἰς τῶν Ἀθηναίων ὑποστρατηγῶν, τῶν σὺν αὐτῷ Λιονύσῳ πολεμησάντων· ἦσαν δὲ Ὀρόντας καὶ Ὀροβάνδης καὶ Βλέμυς, Steph. Reines. Deinde Gaisf. delevit cum A. Ὀρόντης. ὡς περὶ οὖν Ὀρόντην φασὶ τὸν Πέρσην εἰπεῖν, διὲ τῶν δακτύλων ὁ μικρότατος καὶ μύρια σημαίνει καὶ ἑνα ἄριθμόν· οὕτω καὶ. ζῆται ἐν τῷ Ἀρβακίσιος. Quae mira breviloquentia repetita sunt ex glossa superiore. 22. Ὀρος. οὕτως ἐκάλ.] Ex Harpocratiōne: sed apud quem pro ὑπόντα rectius legitur ἐπόντα. Confer Nos supra in v. Ἀστικῶν χωρίον post

θενομένου. Ex avibus omen captante. Ὀρνιθευτής. Au-
ceps. Ὀρνιθεία. Divinatio per aves. Ὀρνιθίας χει-
μῶν. Apud Aristophanem hiems vehemens, qua ipsae aves necantur. Et ἄνεμος ὀρνιθίας, ventus frigidus, qui frigidio flatu aves humi sternit. vel quod aves istae hieme apparent. Ὀρνιθοθήρας. Auceps. Ὀρνιθοκομείον. Aviarium. Ὀρνις. Omen, augurium. Aristophanes Pluto: Suscipe virtum et omen dei. vulgo enim omne omen, quod ab incepto deterreret vel ad aliquid faciendum impelleret, avem vocabant. omnino sic dicitur vox, sternutatio et similia. idem: Nemo novit thesaurum meum nisi forte avis quaedam. proverbiale hoc est: Nemo novit quid locus sim, nisi forte avis aliqua. dicitur de rebus ignotis. similiter: Nemo me vidit praeterquam

avis praetervolans. idem Comicus: Avem existimatis omnia, ex quibus futurum cognosci potest. omen enim vobis avis est; et sternutationem avem vocatis; omen avem, vocem avem; famulum avem; asinum avem. et pluralis τοὺς ὄρνις. Ὀρνυται. Concitatur. Ὀροάνδης. Oroandes, nomen proprium. Ὀροβος. Leguminis genus. Ὀροδάμνος. Surculus. Ὀρόν. Accusativus. semen scarabaei. Ὀρόν. Instrumentum quoddam rusticum; ut Isaeus declarat. videndum tamen ne ὄρον et apud Aeschylum et apud Menandrum lignum significet, quo uvam calcatam premunt. Ὀροδάτης. Nomen proprium. Ὀρόντας. Nomen proprium. Et Orontes, fluvius. Ὀρος. Sic Attici vocabant titulos, aedibus et agris oppigneratis affixos, significantes

λον ὅτι ὑπόκεινται δανειστῇ. οὕτως Δημοσθένης καὶ Μένανδρος.

Ὄρος. παρὰ τῆς θείας γραφῆς ὄρος ἄγιον, πάλαι μὲν τὸ Σιών, νῦν δὲ τὸ τῆς Θεογονίας ὕψος. καὶ ὁ Ἀπόστολος δέ.

Ὄρος. Ὄρος ἐστὶ λόγος κατ' ἀνάλυσιν ἀπαρτιζόντως ἐκφερόμενος· ἢ ἡ ἀπόδοσις. ὑπογραφή δὲ ἐστὶ λόγος τυπωδῶς εἰσάγων εἰς τὰ πράγματα· ἢ ὄρος ἀπλούστερον τὴν τοῦ ὄρου δύναμιν προσηνεγμένος.

Ὄροφῆ καὶ Ὄροφος. ἢ στέγη. καὶ θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς.

Ὁδὸν πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὰ Περσικά·

Ἀριστοφάνης. καὶ ἐν Σφηξίν·

Ὄροφὴν θάσσαι.

Ὄροφοῖτῶντα. εἰς ὄρη περιερχόμενον.

717 Ὄρῶδεϊ. φοβεῖται. κυρίως μὲν ὀρῶδεϊν

ἐπὶ τοῦ τῶν ἀλόγων δέους. πεποιῆται δὲ παρὰ τὸ σείοντα τὴν οὐρὰν δηλοῦν τὸ δέος· ἢ παρὰ τὸ ἐγκρύπτειν τῷ μέρει τούτῳ τὰ αἰδοῖα κατὰ τὴν τοῦ δέους διάθεσιν· ἢ ὅτι τῶν φοβουμένων εἶωθεν ὁ ὀρῶς πρῶτος ἰδροῦν. ἔστι δὲ τὸ ὀρῶδεϊν ἀπὸ τοῦ ὀρῶδον, ὃ ἐστὶ μεσοπύγιον τῆς περιστερεῶς. ἔστι γὰρ τρομερὸν τὸ μέρος.

Ὄρῶδία. φόβος. ἐκ τοῦ ὀρῶδου, ὃ ἐστὶ μέρος τῆς πηγῆς ὃ καλούμενος ταῦρος. Ἄμα μὲν 10 ὀρῶδία ἦν, μὴ ἄρα φθάσαιεν ὀπίσω ἀναφυγόντες.

Ὄρωρεχότες. δρέγοντες.

Ὄρωσε.

Ὄρωτο. βλέπειτο.

15 Ὄρηξ. κλάδος· παρὰ τὸ δροῦν· ἢ ὄρηξες τινες, οἱ εἰς ὄροφὴν ἐπιτήδειοι.

Ὄροσθύρη. θύρα ἐν ὕψει τοῦ τοίχου.

v. Ἄστια. Küst. ἐπόντα A. C. Photius. Addit Gaisfordus iis qui supra memorati sunt Herald. Animadv. in Salmas. p. 216. Cf. Taylor. in Demosth. c. Aristogit. p. 837. et Böckh. in Corp. Inscr. I. p. 485. 23. καὶ χωρίοις] ἢ γ. Photius. Deinde scribendum ἐδήλου cum Harpocr.

1. ὑπόκεινται] ὑπόκειται C. οὕτω Edd. ante Gaisf. Δημοσθένης] C. Spudiam p. 1029. 3. παρὰ τῆς θείας] Ex Theodoro in Ps. XCVIII, 9. Ultima vero verba καὶ ὁ ἀπόστολος δὲ ex eodem Theodoro loco vel corrigenda vel certe supplenda sunt, ubi ille sic: οἶδε καὶ ὁ ἀπόστολος νοητὸν ὄρος Σιών· προσελθῶντε γὰρ Σιών ὄρει καὶ πόλει θεοῦ ζώντος Ἱερουσαλήμ ἐπουρανίῳ. Cf. Hebr. XII, 22. Ernest. Novissima καὶ ὁ ἀπόστολος δὲ om. C. Post hanc glossam cum A. delevi: Ὄρει προσέειπεν πρᾶγματων δηλοῖ βίαν. Ubi Küsterus: „Est versus oneirocriticus, qui legitur apud Astrampsychem.” 6. Ὄρος ἐστὶ λόγος — προσηνεγμένος] Haec sunt verba Laertii in Zenone Cit. VII, 60. Küst. Cf. Fabric. in Sexti P. H. II, 16. Priora recurringunt sub v. Ἀνάλυσις: adde v. Ἀπαρτίαν. 8. ἢ ὄρος ἄ. τὴν τοῦ ὄ. δ. προσηνεγμένος] Menagius in Diog. VII, 60. corrigat ἢ ὄρος ἀπλούστερον, τὸ τοῦ ὄρου δύναμιν προσηνεγμένον. Saltem reŕingendum προσηνεγμένος: v. Bast. in Gregor. p. 160. sq. 10. Sub finem cum A. expunxi: Διαφέρει δὲ ὄρος ἀποδείξεως. καὶ ζῆται ἐν τῷ Ἀπόδειξις. 11. Ὄροφῆ] Ex Schol. Aristoph. Nuh. 173. Ὄροφος καὶ ὄροφῆ Phot. καὶ θηλυκῶς et sq. om. C. 13. Ὁδὸν πρὸς τὸν ὄροφον.] Aristoph. Lysistr. 229. 14. καὶ addidit A. Σφηξίν] Vesp. 1210. Σφηξίν Med. 15. Post θάσσαι cum A. C. delevi: Ὄροσῶ. τὸ ὄρωμῶ. 16. Ὄροφοῖτῶντα] Ioseph. de Maccab. p. 515. nisi vox sit corrupta. Toup. MS. Profecto est corrupta: nam scribendum erat Ὄροφωῖτῶντα cum C. qui collocans glossam ante v. Ὄροφῆ suspectam facit: quamquam non mutat Photius aut Hesychius. Tetigit Lobeck. Phryn. p. 629. Deinde extabat annotatio, nescio quibus e rivulis deducta, sed olim ex Schol. Aristoph. Ran. 224. petita: Ὄρῶδον. τὸν λεγόμενον ταῦρον· τὸ μεταξὺ τῶν διδύμων. Καλλιστρατος τὴν ὄροφον καὶ τὸ ἱερὸν ὄροσῶν. Ἄιδυμος τὴν τρέμιν· οὐχ ὡς τινες τὸ ἰσχυόν. Deest gl. A. B. E. C. Sub finem annotabat Küsterus: „τὸ ἰσχυόν] Sic etiam legitur apud enarratorem Comici, loco laudato. At ego scribendum puto ὄσχεον, i. e. scrotum: quam lectionem et Hesychio restituendam esse existimo.” 17. κυρίως μὲν ὀρῶδεϊν ἐπὶ τ.] Eadem quoque leguntur apud Schol. Aristoph. Plut. 122. Confer etiam Ammonium v. Ἀρῶδεϊν. Küst.
6. πρῶτος] ἦγον ὁ πρῶτος Schol. ed. πρῶτος Schol. Paris. δὲ om. vulg. τὸ ὀρῶδεϊν] τὸ φοβεῖσθαι A. B. E. C. Mox δροῦ A. E. pr. 6. μεσοπύγιον] τὸ μ. C. 7. τρομερὸν] τρομηρὸν A. E. Med. 8. ὀρῶδον] ὄρους A. C. 10. φθάσαιεν] φθάσαιεν scripsi cum A. B. E. C. Med. 13. Om. vulg. 14. Ὄρωτο] Il. ζ'. 132. 15. ἀρσενικόν post Ὄρηξ om. A. C. Cf. Apollon. Lex. p. 510. 16. εἰς] οἱ εἰς A. B. C. Etym. M. p. 633. 17. Ὄροσθύρη] Confer Hesych. v. Ὄροσθύρα et Schol. Homeri in Odys. ζ'. 126. Küst. τοῦ οἴκου] MSS. Pariss. τοῦ τοίχου. Küst. Sic B. C. E. cum Photio et Lex. Bachm. p. 321. Diverŕam explicationem sequitur Schol. Eurip. Med. 135. Subsequabantur ex Etym. M. p. 634. sive Zon. p. 1471. derivata: Ὄροτᾶλλεϊν. κυρίως τὸ ἀναρῶτεϊν τὰ νῆπια εἰς ὕψος. Ubi Küsterus: „Ex Schol. Aristoph. Equit. 1341. Confer Nostrum supra v. Ἀνορταλλεϊν.” Delevi cum A. B. E. C.

ea creditoribus obligata esse. sic Demosthenes et Menander. Ὄρος. In S. Scriptura mons Sanctus, olim quidem Sion, nunc vero divinae cognitionis altitudo. et sic Apostolus. Ὄρος. Definitio est oratio, quae per resolutionem omnibus partibus expleta profertur. vel redditio. descriptio vero est oratio, quae in rerum notitiis summatis nos introducitur. sive definitio, quae definitionis vim simpliciter exprimat. Ὄροφῆ et ὄροφος. Tectum. tam feminino quam masculino genere. Aristophanes: Non lacunar versus tollam Persica. idem in Vespis: Tectum contemplare. Ὄροφοῖτῶντα. Per montes vagantem. Ὄρῶδεϊ. Timet. proprie ὀρῶδεϊν dicitur de brutorum me-

Suidae Lex. Vol. II.

tu: quod illa caudae quassatione metum suum indicare solent. vel quod illa parte ista corporis pudenda solent abscondere, cum metus ea incessit. vel quod ὀρῶς primus sudare solet iis qui metuant. ὀρῶδεϊν deducitur ab ὀρῶς, quae pars est columbae, ex qua cauda enascitur. ea enim pars est tremula. Ὄρῶδία. Metus. dictum est ab ea parte podicis, quae etiam taurus dicitur. Simul etiam metus erat, ne forte celeriter retro fugerent. Ὄρωρεχότες. Qui porrexerunt. Ὄρωσε. Ὄρωτο. Videretur. Ὄρηξ. Ramus. ab δροῦν. vel quasi ὄρηξες, quibus tectum commode fabricari possit. Ὄροσθύρη. Ianna in superiore aedium parte.

Ὀρταλίχων ἡ δὲ ὄρνις οὗτος οὗ ὀρταλίχου ἢ ἀλε-
 ἰστῶσιν ἐν γύρω, οὓς τύπτουσι εἰς τὴν κεφαλὴν.
 καὶ ὁ μὲν ἐν τῷ γύρω καταβαλὼν τὸν ὄρνυγα λαμ-
 βάνει ἐξῆς οὓς ἂν δύνηται· ὁ δ' ἀποτυχὼν παρέχει
 Φατέρω τοὺς ὄρνυγας τύπτειν· καὶ τοῦτ' ἀνὰ μέρος
 ποιούσιν. λέγει οὖν ἐν Ἀλκιβιάδῃ· Οὐκ, ἀλλὰ πρὸς
 Μειδίαν δεῖ σε ἀποβλέποντα τὸν ὄρνυγοκόπον
 καὶ τοιοῦτους ἄλλους. Ἐν Φαίδωνι. ὅτι οὐ πρὸς
 τοὺς τυχόντας ὁ ἀγὼν ἐστὶ, πρὸς δὲ τοὺς ἀρίστους·
 διόπερ οὐ ἠαθυμητέον. Μηδὲ ὄρνυγοκοπεῖν, μηδὲ
 10 περὶ τὰ τοιαῦτα ἐπτοῆσθαι.
 Ὀρτύγωνος.
 Ὀροι. τέλη, ὄρισμοί. Ὀρους δὲ ἐτίθετο καὶ
 τεκμήρια ὁ Ἰσίδωρος τῶν θεῶν ἀφαρισμένα στοί-
 χων πρὸς τὴν τῶν ἀνθρωπείων διάκρισιν· τῆς μὲν
 Ὀρτύγωνος. παιδιά τις, ἐν ἣ ὄρνυγας 15 γιλοπονίας τὸ ἀνύσιμον ὑπὲρ πάντα λόγον· τῆς δὲ

ἰστῶσιν ἐν γύρω, οὓς τύπτουσι εἰς τὴν κεφαλὴν.
 καὶ ὁ μὲν ἐν τῷ γύρω καταβαλὼν τὸν ὄρνυγα λαμ-
 βάνει ἐξῆς οὓς ἂν δύνηται· ὁ δ' ἀποτυχὼν παρέχει
 Φατέρω τοὺς ὄρνυγας τύπτειν· καὶ τοῦτ' ἀνὰ μέρος
 ποιούσιν. λέγει οὖν ἐν Ἀλκιβιάδῃ· Οὐκ, ἀλλὰ πρὸς
 Μειδίαν δεῖ σε ἀποβλέποντα τὸν ὄρνυγοκόπον
 καὶ τοιοῦτους ἄλλους. Ἐν Φαίδωνι. ὅτι οὐ πρὸς
 τοὺς τυχόντας ὁ ἀγὼν ἐστὶ, πρὸς δὲ τοὺς ἀρίστους·
 διόπερ οὐ ἠαθυμητέον. Μηδὲ ὄρνυγοκοπεῖν, μηδὲ
 10 περὶ τὰ τοιαῦτα ἐπτοῆσθαι.
 Ὀρτύγωνος.
 Ὀροι. τέλη, ὄρισμοί. Ὀρους δὲ ἐτίθετο καὶ
 τεκμήρια ὁ Ἰσίδωρος τῶν θεῶν ἀφαρισμένα στοί-
 χων πρὸς τὴν τῶν ἀνθρωπείων διάκρισιν· τῆς μὲν
 Ὀρτύγωνος. παιδιά τις, ἐν ἣ ὄρνυγας 15 γιλοπονίας τὸ ἀνύσιμον ὑπὲρ πάντα λόγον· τῆς δὲ

1. Ὀρταλίχων] Aristoph. Acharn. 871. Τῶν ὀρταλίχων, ἢ τῶν τετραπτερυλλίδων. Scholiasta: Ὀρταλίχων δέ, τῶν ἀλεκτρού-
 των κατὰ τὴν τῶν Βοιωτῶν διάλεκτον. Huc Suidas respexit. Küst. Vide Blomf. gloss. Agam. 53. εἶδος ὄρνέου] ὄρνέων εἶ-
 δος. A. B. E. 4. Ὀρτιδες ὄρος.] Agathiae Ep. XXV, 4. Anthol. Pal. V, 292. μητέρων B. E. Med. 5. Ὀρτιάγων, Γαλά-
 τας δὲ ἐπιβ.] Haec Polybio tribuuntur in Collectaneis historicis ab Valesio editis p. 114. [XXII, 21.] ubi initium rectius sic le-
 gitur: Ὅτι Ὀρτιάγων ὁ βασιλεὺς τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Γαλατῶν ἐπεβάλετο τὴν ἀπάντων τῶν Γαλατῶν etc. Küst. De eius uxore Chio-
 mara vid. Plutarch. de Virtt. Mul. p. 258. Val. Max. VI, 1. et Scalig. in Heroinis p. 376. Reines. ἐπεβάλετο] ἐπελάβετο E.
 6. Γαλατῶν] δυναστῶν B. E. 7. αὐτὸν] αὐτὸν A. B. 9. καὶ πολεμικός] καὶ μεγαλόψυχος, καὶ κατὰ τὰς ἐντεύξεις εὐχαρις
 καὶ συνετός· τὸ δὲ συνέχον παρὰ Γαλάταις, ἀνδρώδης ἦν καὶ δυναμικός π. π. γ. Excerpta. 11. Ὀρτιάγωντος ἔλεγ.] Haec legun-
 tur etiam infra v. Παιδοπολίτης. Küst. Incertum utra glossa sedem alienam involarit; quamquam consentaneum est ut hanc
 repudiemus. Παιδοπολίτης] An l. παῖς ὁ πόλις? Reines. 14. πόλις] Statim Gaisf. delevit cum A. Ἡ δὲ πόλις (εἶδε πό-
 λιν B. E. Med.) Ὀρτόβριγα, δοκοῦσα (δοκοῦσαν B. E.) κατὰ τὸ μέγεθος καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων ἐμβριθεστάτη (ἐμβριθε-
 στάτην B. E.) εἶναι. Quae supra leguntur v. Ἐμβριθεστάτη. 15. Ὀρτύγωνος] Potius ὄρνυγοκοπία. Sic enim dicebatur
 ludus ille, quem Suidas hic describit. Confer Pollucem lib. IX. c. 7. Küst.

1. ἐν πυρῷ mendum Schol. Aristoph. 2. καταβαλὼν] Sic MSS. Pariss. itemque Photius in Lex. At priores editi. minus recte
 καταβαλὼν. Küst. 5. λέγει οὖν ἐν Ἀλκιβιάδῃ] Locus Platonis a Suida hic citatus extat in Alcibiade priore [p. 120. A.] et sic
 se habet: Οὐκ, ἀγαθὲ, ἀλλὰ πρὸς Μειδίαν σε δεῖ τὸν ὄρνυγοκόπον ἀποβλέπειν καὶ ἄλλους τοιοῦτους, οἳ τὰ τῆς πόλεως πράττειν
 ἐπιχειροῦσι. Pro ὄρνυγοκόπον, ut hodie Platonis exemplaria habent, non solum Suidas olim legit ὄρνυγοκόπον, sed etiam
 Athenaeus: quippe qui lib. XI. p. 506. ad eundem locum Platonis respiciens Midiam a philosopho ὄρνυγοκόπον vocari ait. Vide
 Leopard. Emendatt. lib. II. c. 5. a quo ista omnia iam ante observata fuerunt. Küst. Repugnant libri Alcibiadis. 6. πρὸς
 Μειδίαν] Sic rescripsi ex Platone et Lexico Photii. In prioribus enim editi. vitiose legitur προσμειδιᾶν [πρὸς μειδιᾶν A.]: pro
 quo Platonem non consuluerat, infelici coniectura reponendum putabat προσμειδιᾶν, i. e. arridere. De Midia au-
 tem, cuius Plato loco citato meminit, plura vide apud Schol. Aristoph. Av. 1297. Küst. σε δεῖ] δεῖ σε A. E. C. Phot. repu-
 gnantibus libris Plat. 7. Ἐν Φαίδωνι] Pessime. Quae enim sequuntur non sunt sumpta ex Platonis Phaedone: sed priora
 quidem illa, ὅτι οὐ πρὸς τοὺς τυχ. — ἠαθυμητέον, sunt verba commentatoris cuiusdam, qui superiorem locum Platonis inter-
 pretatus erat. At quae sequuntur, Μηδὲ ὄρνυγοκοπεῖν, etc. sumpta sunt ex Marci Antonini lib. I. c. 6. [ubi legitur ὄρνυγοκο-
 πεῖν] ut Leopardus loco supra laudato recte observavit. Küst. Frustra Küsterum plagii insinulavit Müllerus in Reinesianis.
 Leopardus ab ipso Küstero appellatus: „Platonis verba Proclus aut Plotinus aut alius quispiam interpretans, inquit, ἐμφα-
 γων, ὅτι οὐ πρὸς τ. τ. ὁ. ἄ. ε. Neque enim e Phaedone Platonis seqq. deprompta esse credendum est.” Quae quamvis speciose
 disputata sint, in commentariis tamen Platoniorum affirmaverim nulla huius sententiae vestigia superesse. Nec forte et casu
 irrepserunt ἐν Φαίδωνι: quae placet ad locum quempiam Platonis ἐν Φάωνι (cf. Meinek. Quaest. Scen. II. p. 26.) referre. Her-
 mannus tamen probat ἐμφαγών. ὅτι οὐ] ὄπον οὐ C. 11. Om. vulg. 12. Ὀρους γὰρ ἐτίθετο καὶ τεκμ.] Haec deprompta
 sunt ex Damascio, qui vitam Isidori scripsit: ex qua Excerpta habentur apud Photium. Confer etiam Nostrum infra v. Τεκμή-
 ριον, ubi eadem leguntur. Küst. γὰρ] δὲ A. B. E. C. et gl. inferior. 13. στοίχων] Infra v. Τεκμήριον rectius legitur στοί-
 χίων. Küst. ἀφαρισμένων στοι C.

Ὀρταλίχων. Ὀρτάλιχοι sunt avium genus, vel gallorum.
 Ὀρταλίχων. Avium recens natarum. Anes tenellarum ma-
 tres avicularum. Ὀρτιάγων. Ortiagon, Galatiae regulus,
 omnium qui in Asia sunt Gallorum principatum ambibat. ad
 hunc vero conatum et natura et usu plurima adiumenta habe-
 bat. etenim et liberalis erat et fortis belloque strenuus. Ὀρ-
 τιάγωντος. Ortiagontis filius fuit Paedopolites: qui aetate
 provector iudex creatus est. Ὀρτόβριγα. Ortohriga, urbs.
 Ὀρτύγωνος. Ludus quidam est, in quo coturnices in or-
 bem collocant, eorumque capita feriunt. qui autem in orbe co-
 turnicem prostraverit, reliquas ordine capit, quas potest. qui

vero secus fecerit, alteri coturnices verberandas praebet: id
 quod per vices faciunt. in Alcibiade: Non, sed ad Midiam,
 qui coturnices per ludum ferire solet, respicere te oportet, et
 ad alios eius generis homines. significare vult, non cum vul-
 garibus hominibus esse certamen, sed cum praestantissimis.
 Neque coturnices per ludum ferire, neque rebus istis ni-
 mium addictum esse. Ὀρτύγωνος. Ὀροι. Fi-
 nes, termini. Fines enim et signa constituebat Isidorus, a
 divinis separata elementis, ad humanarum rerum diiudi-
 cationem. primum industriam, quae supra quam dici potest
 ad res quasvis efficiendas valet. mentis porro prudentiam,

εδυνέτου γνώμης τὸ ἐξιστάμενον τῆς ἐμφανούς και
συνήθους τοῖς πολλοῖς ἀκολουθίας· τοῦ δὲ ἔρωτος
αὐτοῦ τὸ παρηγεθισμένον εἰς τὴν τοῦ νοητοῦ κά-
λους ἀπόλαυσιν, ἄλλη δὲ οὐδαμοῦ ἀποπλανώμενον.

Ὀροίτης. ὄνομα κύριον.

Ὀροϊτύπος. ὕλοτόμος.

Ὀρυγες. ζῆντινα.

Ὀρυγμα. ἰδίως οὕτως ἐκαλεῖτο, ἐφ' οὗ οἱ κα-
κοῦργοι ἐκολάζοντο.

Ὀρυμαγδός. θόρυβος, τάρραχος, κτύπος. παρὰ 10
τὸ θόρυβος, θορυβάζω, θορυβάσω, τεθορύβαγα,
θορύβαγος· και ἀφαιρέσει τοῦ θ̄ και τροπή τοῦ β̄
εἰς μ̄ και πλεονασμῶ τοῦ δ̄ ὀρυμαγδός.

Ὀρφανία.

Ὀρφανιστῶν. Ὀρφανισταὶ εἰσιν οἱ τοὺς ὀρ- 15
φανοὺς τρέφοντες. ἢ ὀρφανιστὰι ἀρχὴ Ἀθήνησι
τὰ τῶν ὀρφανῶν κρίνουσα. ἢ ὀρφανιστῶν, τῶν
• τῆς ὀρφανίας ἐπιτρόπων.

Ἐπ' ὀρφανιστῶν μὴ φίλων ὅσον κακόν. . .

Ὀρφανός. Ἰώσηπος· Καὶ αὐτοὶ πατέρες δ'
ἦσαν ὀρφανοί. Καὶ αὐθις· Οἱ δὲ χωροῦσιν οἴκοι,
ὀρφανὰς τὰς πρεσβείας καταλείψαντες τῆς εἰρήνης.

Ὀρφεύς, Λειβήθρων τῶν ἐν Θράκη (πύλις δὲ
ἐστὶν ὑπὸ τῇ Πιερίᾳ), υἱὸς Οἰάγρου και Καλλιόπης.
ὁ δὲ Οἰάγρος πέμπτος ἦν ἀπὸ Ἀτλαντος, κατὰ Ἀλ-
κύνην μίαν τῶν θυγατέρων αὐτοῦ. γέγονε δὲ πρὸ
ἰά γενεῶν τῶν Τρωικῶν, και φασὶ μαθητὴν γενέ-
σθαι αὐτὸν Αἴνου· βιῶναι δὲ γενεὰς θ'. οἱ δὲ μὴ
φασίν. ἔγραψε Τριασμούς· λέγονται δὲ εἶναι Ἴωνος
τοῦ τραγικοῦ· ἐν δὲ τούτοις τὰ Ἱεροστολικά καλού-
μενα· Κλίσεις κοσμικὰς· Ἰσοτευκτικά· Ἰερὸς λό-
γους, ἐν ῥαψωδίαις κδ'· λέγονται δὲ εἶναι Θεογονή-
15 του τοῦ Θεσσαλοῦ, οἱ δὲ Κέρκωπος τοῦ Πυθαγο-
ρείου Χρησμούς, οὐ ἀναφέρονται εἰς Ὀνομακρίτου
Τελετάς· ὁμοίως δὲ φασὶ και ταύτας Ὀνομακρίτου
* ἐν τούτοις δ' ἐστὶ περὶ λίθων γλυφῆς, ἧτις Ὀγδοη-

4. οὐδαμῶν] οὐδαμοῦ A. 5. Ὀροίτης] Ὀροίδοι extat apud Thucyd. II, 80. 6. ὕλοτόμος] ὕλοκόμος B. E. 7. Ὀρυγες] De his veterum locos indicavit Leemans. in Horapoll. p. 267. sq. 8. Ὀρυγμα. ἰδίως οὕτ.] Ex Harpocratioue. Confer etiam Nostrum supra v. Βάραθρον. Küst. Dinarch. c. Demosth. p. 100. Tour. MS. 10. Ὀρυμαγδός] Sic antiquissimus MS. A. At MSS. B. et C. [et E.] itemque priores editi. nec non Hesychius [Zon. p. 1464.] et Photius in Lexico [Ὀρυμαγδός Photius] ὀρυμαγδός: quod minus placet. Küst. 11. θορυβάζω, θορυβ. Confer Etymologum, qui haec rectius habet. Küst. θορυβάσω, τεθορύβαγα] θορυβήσω τεθορυβήκα B. E. Med. θορυβάζω τεθορυβήκα C. Dein scribendum θορυβαγός. 13. Sub finem Med. Ὀρύσσω. αἰτιατικῆ. 15. Ὀρφανιστῶν. ὀρφανιστὰι εἰς.] Ex Schol. Sophocl. Ai. 512.
1. ἀπ'] ἐπ' A. B. E. 2. πατέρες] πρὸς C. qui mox χοροῦσιν et ὀρφανούς. 3. Οἱ δὲ χωροῦσιν οἴκ.] Haec sunt verba Theophylacti Simoc. lib. III. c. 15. Küst. 5. Ὀρφεύς] Pleraque horum Eudocia p. 318. Ἀθηθῶρων] Λιβηθῶρων A. omissio δὲ post πόλις. Λειβήθρων Gaisfordus. 6. υἱὸς Οἰάγρου] Vide Schol. Apollonii Rhodii I, 23. Küst. 7. ἀπὸ Ἀτλαντος] V. Lobeckii Aglaoph. I. p. 323. 11. Τριασμούς] Scribe Τριαγμούς. Vide Harpocratiouem v. Ἴων, et Bentleyum in Dissertatione critica Malelae subiuncta p. 67. 68. Küst. Quae de lone memorantur, ea potissimum erroris convict Bentleyus p. 69. a quo discessionem fecit Lobeck. p. 389. Ceterum nullus in antiquitate extat litterarum Orphicarum index, qui hoc copiosior sit aut perplexior. Τριαγμούς item Graevius ap. Creuzer. Dionys. p. 29. (immo 19.) monente Gaisf. 13. Κλίσεις] κλήσεις A. Tum κοσμικὰ A. B. E. pr. κοσμικαίνας Edd. ante Küst. Malalas p. 88. περὶ θεοῦ ἢ τῆς κοσμικῆς κτίσεως: ac similiter Eschenbachius Κτίσις κόσμου, probatum Lobeckio p. 375. qui coniecturam nescio quam Kusteri memorat κλίματα κοσμικά. Νεοτευκτικά] Νεοτευκτικά Hemsterhusius cum Fabricio et Eschenbachio. Neutrum placet. Ἰερὸς λόγους] Id est, Theogoniam, in rhapsodias tributam: v. Lobeck. p. 714. coll. 489. 14. ῥαψωδίας] ῥαψωδία A. 16. Χρησμούς· οὐ ἀναφ.] Cum hoc loco Suidae conferendus est Clemens Alexandrinus, qui Strom. lib. I. p. 244. de scriptis, quae Orpheo vulgo tribuebantur, haec habet: Τὸν Κρατήρα (scribe Κρατήρα, monente etiam Reinesio V. Lectt. lib. I. p. 93.) δὲ τὸν Ὀρφέως, Ζωπύρου τοῦ Ἡρακλεώτου (εἶναι λέγουσι) τὴν τε Εἰς Ἰδου κατάβασιν Προδίκου τοῦ Σαύτου. Ἐπιγένης δὲ ἐν τοῖς περὶ τῆς εἰς Ὀρφέα ποιήσεως Κέρκωπος εἶναι λέγει τοῦ Πυθαγορείου τὴν Εἰς Ἰδου κατάβασιν και τὸν Ἰερὸν λόγον· τὸν δὲ Πέπλον και τὰ Φυσικὰ Βροντίου. Küst. De Vaticanis v. Lobeck. p. 237. 17. Τελετάς] Aristoph. Ran. 1064. Ὀρφεύς μὲν γὰρ τελετάς θ' ἡμῖν κατέδειξε φόνων τ' ἀπέχεσθαι. Küst. 18. ἐν τούτοις cum neque habeat quo per legem grammaticam referatur, neque argumentum illud cum Teletis cohaerere poterit: iure conilici videtur interceptum fuisse Λιδικά. Quod tamen Lobeckius p. 377. suspicabatur, haec suo loco mota fuisse, cum ad aliud carmen pertinerent, id libentius concedam quam quod sumit duo poemata communi Τελετῶν nomine extitisse, quorum recentius lapidum sculpturas tradiderit. Priori quidem sententiae favet etiam in praegressis deturbatum ἐν δὲ τούτοις τὰ Ἱεροστ. x. περὶ λίθων γλυφῆς] Λιδικῶν Orphi memini Tzetzes Chil. IV. c. 140. et Chil. XII, 183. Fragmenta ex iisdem adducit Chil. II. c. 54. et Chil. XII. c. 431. Küst. Orpheum ἐν ἀρχῇ τῶν Λιδικῶν, l. Λιδικῶν citat Tzetzes in Lycophr. 226. Reines. Ὀγδοηκοντάλιθος inscriptio singularis et ut videtur aliis scriptoribus incognita.

a conspicuo et consueto vulgi more remotam. amoris denique impetum, quo fertur ad fruendam pulchritudinem rerum. quae in intellectu versantur, neque aliorum quoquam modo deflectentem. Ὀροίτης. Nomen proprium. Ὀροϊτύπος. Qui silvas caedit. Ὀρυγες. Animalia quaedam. Ὀρυγμα. Sic peculiariter vocabatur locus, in quo malefici supplicio affliciebantur. Ὀρυμαγδός. Tumultus, turba, strepitus. sic autem formatur: θόρυβος, θορυβάζω, θορυβάσω, τεθορύβαγα: unde θορύβαγος, et sublato θ̄, mutatoque β̄ in μ̄, et per pleonasmum litterae δ̄, ὀρυμαγδός. Ὀρφανία. Ὀρφανιστῶν. Ὀρφανισταὶ sunt pupillorum curatores. vel Ὀρφανισταὶ magistratus erat Athenis, qui de causis pupillaribus iudicabat. vel, Ὀρφανιστῶν, qui sunt pupillorum

tutores. Sub tutoribus inimicis: quantum malum. Ὀρφανός. Iosephus: Ipsique patres erant liberis orbat. Et alibi: Illi vero domum redeunt, relinquentes legationes orbatas pace. Ὀρφεύς. Orpheus, ex Libethris Thraciae oriundus (Libethra autem est urbs Pieriae vicina), Oeagri et Calliopes filius. Oeager vero fuit quintus ab Atlante, ex Alcyone, una filiarum eius. vixit undecim aetatibus ante bellum Troianum: ipsusque Lini discipulum fuisse dicunt, et novem aetates vixisse; quamquam alii undecim. scripsit Triagmos: qui tamen ab aliis Ionis tragici esse dicuntur. in his etiam illa, quae dicuntur Hierostolica. Clises Cosmicas. Neoteuctica. Sacros sermones, libris XXIV. hi vero dicuntur esse Theogneti Thessali; alii vero eos Cercopi Pythagoreo tribuunt. Oracula: quae ad Onomaoritum referuntur. Initia: quae eiusdem Onomaoriti esse dicuntur. * in his

κοντάλιθος επιγράφεται· Σωτήρια· ταῦτα Τιμοκλέους τοῦ Συρακουσίου λέγεται καὶ Περσίνου τοῦ Μιλησίου· Κρατῆρας· ταῦτα Ζωπύρου φασί· Θρονισμοὺς Μητρώους καὶ Βακχικά· ταῦτα Νικίου τοῦ Ἐλεάτου φασίν εἶναι· Εἰς ἄδου κατάβασιν· ταῦτα 5 Ἡροδίκου τοῦ Περινθίου· Πέπλον καὶ Δίχτυον· καὶ ταῦτα Ζωπύρου τοῦ Ἡρακλειώτου, οἱ δὲ Βροντίου· Ὀνομαστικόν, ἔπη αῤ· Θεογονίαν ἔπη αῤ· Ἀστρονομίαν, Ἀμοκοπίαν, Θυηπολικόν, Ὀιοθυτικά ἢ Ὀιοσκοπικά, ἐπικῶς· Καταζωστικόν· Ὑμνος· Κο- 10 ρυβαντικόν· καὶ Φυσικά· ἃ Βροντίου φασίν.

Ὀρφεὺς, Κικοναῖος, ἢ Ἀρχαῖς, ἐκ Βισαλτίας τῆς Θρακικῆς, ἐποποιός. γέγονε δὲ καὶ οὗτος πρὸ Ὀμήρου, δύο γενεαῖς πρεσβύτερος τῶν Τρωικῶν. ἔγραψε δὲ Μυθοποιίαν, Ἐπιγράμματα, Ὑμνος.

Ὀρφεὺς, Ὀδρύσης, ἐποποιός. Διονύσιος δὲ τοῦτον οὐδὲ γεγονέναι λέγει· ὅμως ἀναφέρονται εἰς αὐτὸν τινὰ ποιήματα.

Ὀρφεὺς, Κροτωνιάτης, ἐποποιός· ὃν Πεισιστράτη συνείναι τῷ τυράννῳ Ἀσκληπιάδης φησὶν ἐν τῷ ἔκτῳ βιβλίῳ τῶν Γραμματικῶν. Δεκαετηρίδα· Ἀργοναυτικά· καὶ ἄλλα τινά.

Ὀρφεὺς, Καμαριναῖος, ἐποποιός· οὗ φασιν εἶναι τὴν Εἰς ἄδου κατάβασιν.

Ὀρφεὺς, βασιλεὺς Θρακῶν· ἐφ' οὗ αἱ Ἀμαζόνες ἰδασμολόγησαν Φρύγας.

Ὀρφεὺς. ὅτι ἐπὶ τῶν παρὰ Ἰουδαίους Κριτῶν, καταλυθείσης τῆς βασιλείας Ἀθηναίων, Ὀρφεὺς ἐγνωρίζετο, σοφὸς ἄριστος γενόμενος καὶ πολλὰ μυστήρια διδάχθεις. φέρονται γὰρ αὐτοῦ καὶ περὶ Θεογνωσίας λόγοι, ἐξ ὧν εἰσι ταῦτα. εἶπε γὰρ ὅτι ἐξαρκῆς ἀνεδείχθη ὁ αἰθὴρ ὑπὸ τοῦ θεοῦ δημιουργηθείς· καὶ ἐντεῦθεν κἀκεῖθεν τοῦ αἰθέρος ἦν χάος, καὶ νῦν φοβερὰ πάντα κατεῖχε καὶ ἐκάλυπτε τὰ ὑπὸ τὸν αἰθέρα· σημαίνων τὴν νύκτα προτερεῖν· εἰρηκῶς ἀκατάληπτόν τινα καὶ πάντων ὑπέριστατον 20

2. καὶ] Immo ἢ. Περσίνου] Περσίνου A. E. Obrechtus contulit τὸν ποιητὴν Περσίνον apud Polluc. IX, 93. 3. Κρατῆρας] V. Lobeck. p. 731. sqq. Θρονισμοὺς] V. Lobeck. p. 368. 5. εἶναι] εἰσὶν A. B. E. Id ex continua voce subnatum opinor. 6. Ἡροδίκου] Ἡροδίκου Müller. Orchom. p. 18. suffragante Welckero der epische Cyclus p. 255. Περινθίου] Περινθίνου A. Δίχτυον] Lectioni Δίχτυον favet praecedens Πέπλος. Supra tamen in Ἴππος Νισαῖος, ἐν δὲ Δίχτυῳ Ὀρφεὺς λέγει. Hemst. Cf. Lobeck. pp. 381. 465. 7. Ἡρακλειώτου] Ἡρακλειώτου B. E. Βροντίου] Scribendum est Βροντίου: ut paulo post recte legitur. Küst. Sic B. E. Sed Βροντίου bis A. 8. Ὀνομαστικόν] Sic rectius MS. A. quam MSS. B. et C. itemque priores editt. quae habent [cum Eudocia] Ὀνομαστικόν. Küst. Titulus commenticius Addidit Gaisf. Θεογονίαν ἔ. αῤ cum A. Ἀστρονομίαν] Vide Tzetzem Chil. XII, 247. Ceterum praeter opera Orphei a Suida hic memorata Tzetzem Chil. IV, 172. etiam Γεωργίας eius meminit, et fragmentum inde producit. Praeterea Θεογονία eius laudatur a Clem. Alex. Strom. VI. p. 253. Cedreno p. 57. et Ioanne Malela p. 88. Sunt et alia opera, quae Orpheo olim tribuebantur; quorum nomina nunc consulto praetermitto. Küst. 9. Ἀμοκοπίαν] Ἀμοκοπί A. Ἀμοκοπίαν Eudocia. Ἀμοσκοπία Lobeck. p. 361. 10. Ὀιοσκοπικά] Hermagoras scripsit dialogum dictum Ἐχχτυον, ἔστι δὲ ὄσσοπία: vid. v. Ἐρμαιγόρας Ἀμφιπόλιτης. De ovorum auguribus vid. Plin. X, 55. Reines. Adde Lobeck. p. 410. ἐπικῶς] Latet fortasse ἔπη et nota numeri versuum. Lobeck. p. 355. Καταζωστικόν] Καταζωστικόν E. Hunc librum merito Lobeckius p. 371. iungit cum Hierostolico: cf. idem p. 730. Ὑμνος] Vide Pausan. in Boeoticis p. 588. Küst. 11. Φυσικά] Ἐν τῷ Ὀρφεῦς φυσικῶν, vid. infra v. Τριτοπάτορες et Phanodemi I. VI. Reines. V. Lobeck. p. 753. sq. 12. Orpheorum catervam usque ad κατάβασιν recenset itidem Eudocia p. 320. Κικοναῖος] Κικοναῖος scripsi cum Med. Lascare Prolegg. in Orph. et Eudoc. Deinde quae tenorem verborum male interpellant ἢ Ἀρχαῖς vereor ut pro sanis haberi possint. 14. γενεαῖς] γενεῶν E. ὃν post πρεσβύτερος om. A. B. E. 15. δὲ post ἔγραψε add. A. Μυθοποιία] Mythicum commentum recte Lobeckius p. 378. explosit. 16. De Dionysio quis fuerit varias exprimit suspiciones Lobeckius p. 352. 1. ὃν] ὃς A. Mox ἔκτω om. B. E. 3. Δεκαετηρίαν] Δωδεκαετηρίαν legendum esse monuit Lambecius in Prodom. p. 176. Hemst. V. Lobeck. p. 423. sq. δεκαετηρίδα A. δεκαετηρίας E. 6. κατάβασιν] τοῦ Θρακῆος Ὀρφεῦς addit Eudoc. Ceterum Lobeckii criminatio p. 356. Postremum articulum temere omisit Küsterus, quo spectet ignoro. 9. παρὰ Ἰουδαίους] Ἰουδαίων A. 12. περὶ Θεογνωσίας] Scripserim potius περὶ Θεογονίας, auctoritate Cedreni et Ioannis Malelae, qui ubi de Orpheo agunt, eum Θεογονίαν scripsisse referunt, et ex opere illo eadem adducunt, quae hic apud Suidam sequuntur. Küst. 13. εἶπε γὰρ ὅτι ἐξ ἀρχ.] Cum toto hoc loco conferendus est Cedrenus p. 57. et Ioannes Malelas p. 89. 90. qui eadem totidem paene verbis referunt. Küst. 15. ἐντεῦθεν] Ex Timotheo apud Syncellum et Eusebium. Vide Miscell. Lips. VI. p. 75. ubi male interpres ἐντεῦθεν κἀκεῖθεν vertit. Vid. Bentley ad Revelat. Tour. MS. 16. φοβερά] Cedrenus et Ioannes Malelas ζοφερά: quod magis placet. Küst. 17. πρωτεύειν Malelas, omissis τόνγε ὑπέριστατον αἰθέρα.

est de lapidum sculptura, qui liber Ogdoeontalithos inscribitur. Soteria: quae Timoclis Syracusani vel Persini Milesii esse dicuntur. Crateras: hi Zopyro tribuuntur. Thronismos Magnae Matris, et Bacchica: quae Niciae Eleatae esse dicuntur. Descensum ad Inferos: quod opus Herodici Perinthii esse fertur. Peplum et Rete: quae ipsa Zopyro Heracleotae tribuuntur, ab aliis tamen Brotino. Onomasticum, versibus MCC. totidem versibus Theogoniam. Astronomiam. Amocopiam. Librum de sacrificiis. De divinatione ex ovis, versibus. Catazosticum. Hymnos. Corybanticum, et Physica: quae Brontini esse dicunt. Ὀρφεὺς. Orpheus, Ciconaeus, vel Arcas, ex Bisaltia Thracica, poeta heroicus. fuit autem ipse ante Homerum duabus aetatibus, Troiano bello antiquior. scripsit Mythorum corpus, Epigrammata, Hymnos. Ὀρφεὺς. Orpheus, Odrysianus, poeta epicus: quem etsi Dionysius ne extitisse quidem dicit,

quaedam tamen poemata ad eum referuntur. Ὀρφεὺς. Orpheus, Crotoniates, poeta epicus: quem Pisistrato tyranno familiarem fuisse Asclepiades libro Grammaticorum sexto dicit. scripsit Decaeterida, Argonautica, et alia quaedam. Ὀρφεὺς. Orpheus, Camarinaeus, poeta epicus: cuius esse dicunt Descensum ad Inferos. Ὀρφεὺς. Orpheus, rex Thracum: cuius temporibus Amazones Phryges sibi tributarios fecerunt. Ὀρφεὺς. Sub Iudaeorum Iudicibus, sublato Atheniensium regno, Orpheus clarus erat; vir sapientissimus et multorum mysteriorum peritissimus. huius etiam feruntur libri de cognitione dei; in quibus praeter alia has exposuit sententias. Aetherem principio a deo conditum fuisse; ab utraque aetheris parte chaos; noctem terribilem omnia tenuisse et occultasse quae sub aethere erant: significans noctem esse priorem. dixit etiam summum Aetherem comprehendere non posse, et omnium esse sum-

εἶναι καὶ προγενέστερον καὶ δημιουργὸν ἀπάντων, τόνγε ὑπέρτατον αἰθέρα· καὶ τὴν γῆν εἶπεν ἀόρατον. ἔφησε δὲ ὅτι τὸ φῶς ῥῆξαν τὸν αἰθέρα ἐφώτισε τὴν γῆν καὶ πᾶσαν τὴν κτίσιν· ἐκεῖνο εἰπὼν τὸ φῶς, τὸ ὑπέρτατον πάντων, τὸ ἀπρόσιτον, τὸ πάντα περιέχον· ὅπερ ὠνόμασε Βουλὴν, Φῶς, Ζωὴν. ταῦτα τὰ τρία ὀνόματα μίαν δύναμιν ἀπεφῆναιτο καὶ ἐν κράτος τοῦ δημιουργοῦ πάντων Θεοῦ, τοῦ πάντα ἐκ τοῦ μὴ ὄντος παραγαγόντος εἰς τὸ εἶναι, ὁρατὰ τε καὶ ἀόρατα. περὶ δὲ τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων εἶπεν, ὅτι καὶ αὐτὸ ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ πάντων καὶ Θεοῦ ἐπλάσθη, καὶ ψυχὴν ἔλαβε λογικὴν, ἀκολουθήσας τοῖς Μώσεως· καὶ ταλαίπωρον εἰρηκῶς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων καὶ πολλοῖς ὑποκειμένον πάθεσι, ψυχικοῖς τε καὶ σωματικοῖς· δεκτικὸν τε ἀγαθῶν καὶ πονηρῶν ἔργων, καὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀθλίως διακείμενον.

Ὀρφεία λύρα. τοῦ Ὀρφείως.

Ὀρχναίην. σκοτεινὴν.

Ὀρφνῆ. ὄξυτόνωσ, σκοτία, νύξ μέλαινα.
 Ὀρφῶς. ὁ ἰχθύς. οἱ δὲ διὰ τοῦ ὀ μικροῦ.
 Ὀρχάδες. νῆσοι περὶ τὸν Ὠκεανόν.
 Ὀρχαμος. ἡγεμών.
 Ὀρχάτοις καὶ ὄρχοις. στίχοις ἀμπέλων ἢ ἐτέρων φντῶν· παρὰ τὸ ἔρχεσθαι δι' αὐτῶν τὰς τάξεις τῶν φντῶν.
 Ὀρχεις. πληθυντικόν. Καὶ Ὀρχεῖδιον, ὑποκοριστικόν.
 Ὀρχηδόν. ὡς ἡβηδόν. Ἡρόδοτος.
 Ὀρχησις. δύο δρχήσεις οἶδεν ὁ Ὀμηρος, τὴν τῶν κυβιστητῆρων καὶ τὴν διὰ τῆς σφαιρας. τὴν δὲ σφαιριστικὴν ἔπαιξεν Ἀριστόνικος ὁ Καρύστιος, Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως σφαιριστῆς.
 Ὀρχησις παντόμιμος. ταύτην ὁ Αὔγουστος Καῖσαρ ἐφεῦρε, Πυλάδου καὶ Βαχχυλίδου πρώτων αὐτὴν μετελθόντων. καὶ Ἀναγαλλίς ἢ Κερκυραία γραμματικὴ τὴν τῆς σφαιρας εὐρεσιν Ναυσικάα τῆ Ἀλκινόου θυγατρὶ ἀνατίθησιν.

1. εἶναι καὶ — ὑπέρτατον om. A. 3. ἔφρασε δὲ Mal. φῶς] τὸ φῶς A. B. E. Med. 4. κτίσιν] τὴν κτίσιν dedi cum A. et Mal. 6. δπερ ὠνόμασε Βουλὴν, Φῶς, Ζωὴν] Ioannes Malelas plenius, οὐ ὄνομα ὁ αὐτὸς Ὀρφεύς ἀκούσας ἐκ τῆς μαντείας ἐξεῖπε μὴ τινα φᾶναι τὰ Ἑρικεπέω· ὅπερ ἐρμηνεύεται τῆ κοινῇ γλώσση, Βουλὴ, Φῶς, Ζωοδοτήρ. Locus est corruptissimus, quem Bentleius in Dissertatione ad Malelam p. 2. recte sic emendat: οὐ ὄνομα ὁ αὐτὸς Ὀρφεύς ἀκούσας ἐκ τῆς μαντείας ἐξεῖπε, Μῆτιν, Φάνητα, Ἑρικεπαῖον, etc. Hinc ergo Suidas suppleri poterit. Ceterum pro ζωή, ut est apud Suidam, non solum Ioannes Malelas, sed etiam Cedrenus habet ζωοδοτήρ. Küst. 9. τοῦ μὴ ὄντος — ὁρατὰ τε καὶ ἀόρατα] τῶν μὴ ὄντων — ὁρατῶν τε καὶ ἀόρατων A. παραγαγόντων E. 12. Θεοῦ] καὶ Θεοῦ A. B. E. Med. 13. Μώσεως] σώμ^α A. 18. λύρα] λαύρα C. 19. Ὀρχναίην] II. z. 83. et alibi.
1. σκοτία νύξ καὶ] σκοτία· νύξ A. B. C. Hesychius et Photius, σκοτία νύξ· E. Med. Mox μελαίην Photius. σκοτεινὴ νύξ ἢ μέλαινα Zon. p. 1467. 2. Ὀρφῶς. ὁ ἰχθύς] Piscis huius meminit Aristophanes Vesp. 491. ubi vide Scholiastam. Küst. Ὀρφῶς C. Si Io. Alexandrinum et Arcadium audimus, extitit etiam Ὀρφῶς. 3. Ὀρχάδες] Sunt insulae, quas Latini Orcades vocant. Küst. περὶ] παρὰ A. C. 5. Ὀρχάτοις καὶ ὄρχοις. στίχοις ἀμπ.] Eadem habet Enarrator Comici in Acharn. 994. Küst. 8. Ὀρχεις] Deest gl. C. Ὀρχεῖδιον etiam Etym. Gud. p. 436, 53. 10. Ὀρχηδόνος] Scribendum est Ὀρχηδόν, vel Ὀρχηδόν, ὡς ἡβηδόν: quae Porti coniectura est. Küst. Gl. Herodot. VII, 144. Ὀρχηδόν. ἡβηδόν. Conf. intpp. Herodoti et Albert. in Hesychium. 11. δύο δρχήσεις οἶδ.] Haec sumpta sunt ex Athenaeo, quem vide Dipnosoph. lib. I. p. 14. et 19. Küst. Ὀμηρος] ὁ Ὀμηρος dedi cum A. 12. τὴν δὲ σφαιριστικὴν ἔπ.] Eadem leguntur infra v. Σφαῖρα. Küst. Ex hoc scilicet loco deprompta. 13. Ἀριστόνικος] Vid. Iunius in Catal. Artif. in Telchines p. 214. inf. Hemst. Mox Καρύστος A. B. 15. Ὀρχησις παντόμιμ.] Vid. Ἀθηνόδορος Sr. A. Schott. in Senecae Controv. V. praef. p. 352. Hemst. παντόμιμος B. E. πάντιμος Med. ταύτην ὁ Αὔγουστος Καῖσαρ ἔφ.] Male omnino. Non enim Augustus Caesar, sed Pylades et Bathyllus tempore Augusti saltationem pantomimicam invenerunt, auctore Zosimo, ex quo haec Suidas excerpit. Verba eius haec sunt: Ἥ τε γὰρ παντόμιμος ὄρχησις ἐν ἐκείνοις εἰσήχθη τοῖς χρόνοις (i. e. temporibus Augusti), οὔπω πρότερον οὔσα, Πυλάδου καὶ Βαθύλλου πρώτων αὐτὴν μετελθόντων. Hinc error compilatoris patescit: quem et ante nos recte castigavit Casaubonus in Athen. lib. I. c. 17. Küst. Haec ut solet ex glossis superioribus temere sunt constipata. 16. Βαχχυλίδου] Scribe Βαθύλλου, ut habet Zosimus. Confer Salmasium in Flav. Vopiscum p. 496. edit. Paris. Küst. πρώτων] πρώτων A. C. 17. καὶ Ἀναγαλλίς ἢ Κερκυραία] Haec ad articulum praecedentem referenda erant. Sumpta autem sunt ex Athenaei Dipnosoph. lib. I. c. 11. eademque leguntur supra v. Ἀναγαλλίς, et infra v. Σφαῖρα. Küst.

num et antiquissimum et omnium rerum opificem. terram etiam dixit invisibilem esse. dixit etiam lumen aethere rupto terram illustrasse et omnes res conditas. immuens lumen, quod dixerat esse supremum omnium et inaccessum omniaque continere: quod vocavit Consilium, Lucem, Vitam. his tribus nominibus unam facultatem significari dixit et unam potentiam omnium rerum opificis dei; qui ex eo quod non erat omnia creavit, et visibilia et invisibilia. de genere humano autem dixit, ipsum itidem ab omnium rerum opifice deo formatum fuisse, et animam accepisse ratione praeditam, secutus Mosis scripta. dixit etiam genus humanum esse miserum, et multis animi corporisque calamitatibus obnoxium, et bonorum malorumque operum capax, et miseram vitam vivens. Ὀρφεία λύρα. Orphei lyra. Ὀρ-

φναίην. Obscuram. Ὀρφνῆ. Cum acuto in ultima: tenebrae noctis. Ὀρφῶς. Piscis orphus. quidam vero per ὀ scribunt. Ὀρχάδες. Insulae in Oceano. Ὀρχαμος. Dux. Ὀρχάτοις et ὄρχοις. Vitium aut aliarum plantarum ordinibus. dictum quod per eos ire solent plantarum ordines. Ὀρχεις. Pluralis. Et Ὀρχεῖδιον, diminutivum. Ὀρχηδόν. Viritim. Herodotus. Ὀρχησις. Duas saltationes novit Homerus, unam eorum qui in caput saltant, alteram quae fit cum pila. pila vero lusit Aristonicus Carystius, Alexandri regis sphaeristes. Ὀρχησις παντόμιμος. Saltationem pantomimorum temporibus Caesaris Augusti primum inventam exercuerunt Pylades et Bacchylides. Anagallis Corcyraea grammatica pilae inventionem Nansicaae Alcinoi filiae attribuit.

Πολλίαις ἀναστήσασά μ' εἰς ἐκκλησίαν
 714 ἄωρι νύκτωρ διὰ τὸν ὄρκιον νόμον.
 οἶμαι, ὄρκιον θέλει, ἢ ὄρκιον, διὰ τὸν ὄρκιον.
 Ὅρκιοφοίτης. ὁ παραγεγόμενος ὄρκιον.
 Ὅρκιογόν. χελιδών. λέγεται καὶ ὄρκιο- 5
 λαλος.
 Κερκίδας ὄρκιολάλοισι χελιδόσιν εἰκελοφώ-
 νους.
 Ὅρκιοκραιρος ναῦς. ἢ ὄρκιας κερκίδας
 ἔχουσα.
 Ὅρκοί. ἐκπεπληγμένοι. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι μα-
 θόντες ὅτι Ἀννίβας πολιορκεῖ τὰς δυνάμεις, ὄρκοι
 ταῖς διανοαῖς καὶ περίφοβοι πάντες ἦσαν, ὡς καὶ
 πρὸς τὰ ὅλα διατεινούσης τῆς ἐνεστηκυίας κρίσεως.
 Ὅρκάνας. εἰρκτάς.
 Ὅρκάνη. Λυκούργος κατὰ Λυκόφρονος β'. μή-
 ποτε ὁ φραγμός, τουτέστι, τὸ περίφραγμα καὶ ἡ αἰ-
 μασιὰ οὕτως καλεῖται. παρὰ τὸ ἐρύκειν, ἢ παρὰ
 τὸ ἔρκος εἶναι. Ὅμηρος.
 Αἰμασιὰς λέξαντες, ἀλωῆς ἔμμεναι ἔρκος.

Ὅρκαπάτην. χλευαστὴν δι' ὄρκων.
 Ὅρκιος Ζεύς. καί, Ὅρκιον σκήπτρον, καθ'
 οὗ ἄμνον οἱ βασιλεῖς· ἢ ἑάβδος.
 Ὅρκος. τύπος· Οὕτω παισὶ χρήσαιο κληρονό-
 5 μοις. Οὕτω τὰ καὶ τὰ Θεός σοι δοίη.
 Ὅρκωμοσία καὶ ὄρκωμότης καὶ ὄρκωμοτῶ.
 Ὅρμαθός. σύνδεσμος, στίχος. Τοσοῦτον ὄρ-
 μαθὸν κακῶν συνειληφῶς ἔκρυψε τὰ τοῦ Τιβερίου
 μειονεκτήματα. ὅσα γὰρ Ἀγούστω ἐν πολλῷ χρῶ-
 10 νῶ περιεποιήθη, οὗτος ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀπεκτίσαστο.
 Ὅρμαίνοντα. ἐνθυμούμενον.
 Ὅρμενα. τῶν λαχάνων πάντα τὰ ἐκκεκαυλη-
 κότα. οἱ δὲ τῆς κράμβης τὸ ἐντὸς κήμη· οἱ δὲ τὸν
 ἄγριον ἀσπύραγον.
 15 Ὅρμενος. ὄνομα κύριον.
 Ὅρμεῖν. ἐπὶ ξηρῶς. ὄρμιζω δὲ ἐπὶ θαλάσσης
 καὶ νηός, καὶ ἐπὶ ἀναπαύσεως.
 Ὅρμη. Ὅρμη ἢ πρώτη τοῖς ζώοις σύνεστιν ἐπὶ
 τὸ τηρεῖν ἑαυτὰ, οἰκειούσης αὐτοῖς τῆς φύσεως ἀπ'
 20 ἀρχῆς· πρῶτον γὰρ οἰκεῖον παντὶ ζῴῳ ἢ σύστα-

2. νυκτῶν] νύκτωρ A. C. cum cod. Rav. 4. Ὅρκιοφοίτης] Ὅρκιοφοίτης C. 5. Ὅρκιογόν] Hesiod. *Ἔργ.* 566. Cf. Jacobs. in Anthol. T. VI. p. 88. Ὅρκιογόν Etym. M. Hesychius et Photius. ὄρκιολάλος] Ὅρκιολάλος A. B. E. Med. item in exemplo. 7. Κερκίδας ὄρκιολ.] Philippi Thessal. Ep. XVIII, 1. Anthol. Pal. VI, 247. 9. Ὅρκιοκραιρος] Il. σ. 3. Qui scripturas librorum in superiore glossa cognoverit, ne hanc quidem miretur male repositam esse. 11. Οἱ δὲ Ῥωμ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. IX. c. 5. Küst. 13. ταῖς διανοαῖς] τὰς διανοάς E pr. 14. πρὸς τὰ] περὶ τὰ C. 15. Ὅρκάνας] Vid. Eurip. Bacch. 612. 16. Ὅρκάνη Λυκ.] Ex Harpocrate. Küst. Eodem spectant interpretationes Hesychii vv. Ὅρκάνη et Ὅρκάνη. β'] δύο C. 18. οὕτω Ald. et Küst. 19. Ὅμηρος] Odys. ω. 223. sed apud quem pro λέξαντες legitur λέγοντες. Küst. Deest locus A. habet Photius. Dein αἰμασιὰς Med.
1. Ὅρκαπάτην] Nonnus Dion. XLVII. (?) Reines. 2. Ὅρκιος Ζεύς] Vid. Hemsterh. in Luciani Tim. 1. Ὅρκιον σκήπτρον] Conf. Il. d. 234. monente Porto. Omissis οἱ βασιλεῖς Zon. p. 1468. Post ἑάβδος delevi Καὶ ὄρκιζω σε cum A. C. Sed addit C. post v. Ὅρκος: Ὅρκω σε καὶ ὄρκιζω σε. 4. τύπος] Formula iurisiurandi. Hanc εὐχῆς magis propriam esse censuit Porto. Nescio an in capite gl. reponendum Ὅρκου τύπος. Gaisf. Illustravit Valesius in Ammian. Marcell. XXIV, 3, 9. 6. V. Herod. Epimer. p. 205. Similis fuit sententia Zon. p. 1470. nunc depravata. 7. Ὅρμαθός] Ὅρμαθία C. ubi mox ὄρμαθῶν. Figuratum vocis usum illustrat Lobeck. Aglaoph. I. p. 643. Τοσοῦτον ὄρμαθὸν κακ.] Haec sunt verba Ioannis Antiocheni de Gaio Imperatore, quae leguntur in Excerptis ab Valesio editis p. 802. Confer etiam Nostrum supra v. Γάιος, Ῥωμ. ubi locum integrum habes. Küst. 8. ἔκρυψε] ἔκρυψα B. E. ἐπεκάλυψε supra. Tum τὰ om. E. 11. Ὅρμαίνοντα] Vid. Il. x. 4. ἐνθυμούμενον] ἐνθυμούμενα B. E. 12. Ὅρμενα. τῶν λαχάνων πάντα τὰ ἐκκ.] Sic habet antiquissimus MS. A. Ante vero minus recte legebatur [ut B. E.] Ὅρμενον. τὰ τῶν λαχάνων πάντων ἐκκεκαυληκότα, etc. Küst. Ὅρμενα τὰ τῶν λ. πάντα ἐκ. C. unde possit ope Photii talis scriptura conciliari, πάντων λαχάνων πᾶν τὸ ἐκκεκαυληκότος. Vide Phryn. Seg. p. 38. 13. τῆς κράμβης] Vid. Athen. II. p. 62. f. Eadem fere Hesychius, nisi quod quae Suidas supra posuit, subiecit reliquis, ἄλλοι πᾶν τὸ ἐκκεκαυλημένον. τὸν ἄγρ.] τὸ ἄγρ. E. 16. Ὅρμεῖν] Vid. Abreschius, quem Gaisf. affert, in Aeschyl. T. I. p. 441. et Lecapenus in Matth. Lectt. Mosqu. p. 72. ὄρμιζω] ὄρμιζω C. 17. νεώς] νηός A. C. item infra glossa iam deleta Ὅρμιζω. 18. Ὅρμη ἢ πρώτη τοῖς ζ.] Haec omnia leguntur apud Laertium lib. VII. segm. 85. unde ea Suidas excerpit. Küst. Gl. om. C. ἐπὶ τῷ] ἐπὶ τὸ A. E. Med. Diog.

nes: Quae me saepe excitavit, ut concionem adirem intempesta nocte, cantu matutino. volebat, opinor, orthium. vel ὄρκιον dixit matutinum: propter tempus matutinum. Ὅρκιοφοίτης. Qui matutino tempore venit. Ὅρκιογόν. Epithetum hirundinis. eadem ὄρκιολάλος dicitur. Radios tentorios hirundinum instar mane garrientium strepentes. Ὅρκιοκραιρος ναῦς. Navis rectas antennis habens. Ὅρκιοί. Metu suspensi. Romani vero cum intellexissent copias suas ab Hannibale obsideri, erigere cuncti animos, magnoque in metu esse, quando certamen de summa rerum instaret. Ὅρκάνας. Carceres. Ὅρκάνη. Lycurgus in oratione secunda contra Lycophronem. videndum ne intelligatur sepes vel maceria. ab ἐρύκειν, vel ab ἔρκος. Homerus: Sepes facturi, quae vineae munimentum essent. Ὅρκαπάτην. Illum qui

iureiurando fallit. Ὅρκιος Ζεύς. Et, Ὅρκιον σκ. Sceptum, per quod reges iurabant. Ὅρκος. Iurisiurandi formula talis: Ita liberos tuos habeas heredes. Ita Deus haec vel illa tibi det. Ὅρκωμοσία, et ὄρκωμότης, et ὄρκωμοτῶ. Ὅρμαθός. Series, ordo. Tantum flagitiorum acervum complexus Tiberii vitia abscondit. quicquid enim pecuniae Augustus multo tempore collegerat, hic uno die profudit. Ὅρμαίνοντα. Animo volventem. Ὅρμενα. Omnia olera, quorum caules marcescunt. alii vero referunt ad crambes internum germen; alii ad silvestrem asparagum. Ὅρμενος. Nomen proprium. Ὅρμεῖν. Stationem habere. at ὄρμιζω, navem ad portum appello. item ad quietem perduco. Ὅρμη. Animalia hanc primam habent appetitionem, ut se ipsa conservent, ipsamet ab initio concillante natura. primum enim cuiusque

σις, καὶ ἡ ταύτης σύνδεσις, καὶ οἰκείως ἔχειν πρὸς
ἑαυτά. διὸ τὰ βλάπτοντα διωθῆται, τὰ δ' οἰκεία
προσέεται. καὶ οὐ πρὸς ἡδονὴν γίνεται ἡ πρώτη
ὄρμη τοῖς ζῴοις· ἐπιγέννημα γὰρ ἂν ἦν, εἰ ἄρα
ἔστιν ἡδονὴν εἶναι, ὅταν αὐτὴν καὶ αὐτὴν ἡ φύσις
715 ἐπιζητήσασα τὰ ἐναρμόζοντα τῇ συστάσει ἀπολά-
βῃ· ὃν τρόπον ἀντιλαμβάνεται τὰ ζῶα καὶ θάλλει
τὰ φυτά. καὶ οὐ διήλλαξεν ἡ φύσις ἐπὶ φυτῶν καὶ
ζῴων, ὅτε χωρὶς ὄρμης καὶ αἰσθήσεως κἀκεῖνα οἰ-
κονομεῖ, καὶ ἐφ' ἡμῶν τινα φυτοειδῶς γίνονται. ἐκ
10 περιττοῦ δὲ τῆς ὄρμης τοῖς ζῴοις ἐπιγενομένης, ἡ
συγχρώμενα πορεύεται, τούτοις μὲν τὸ κατὰ φύσιν
τὸ κατὰ τὴν ὄρμην διοικεῖσθαι. τοῦ δὲ λόγου τοῖς
λογικοῖς κατὰ τελειότεραν προστασίαν δεδομένου,
τὸ κατὰ λόγον ζῆν ὀρθῶς γίνεσθαι τοῖς κατὰ φύσιν.
15 τέχνη γὰρ οὕτως ἐπιγίνεται τῆς ὄρμης. διὸ καὶ
Ζῆνων τέλος εἶπεν εἶναι τὸ ὁμολογουμένως τῇ φύ-

σει ζῆν, ὅπερ ἐστὶ κατ' ἀρετὴν ζῆν. ἄγει γὰρ καὶ
πρὸς ταύτην ἡμῶς ἡ φύσις.

Ὅρμη τῆριον. Πολύβιος· Τὸ δὲ φρούριον οἱ
Παννόνιοι καταρχὰς τοῦ πολέμου λαβόντες ὄρη-
τήριον ἐπεποιήθη, καὶ εἰς ὑποδοχὴν τῶν λαφύρων
ἐξηγήκεσαν. ἔστι δὲ ὄρη τῆριον, ὅθεν τὰ πρὸς τὸν
πόλεμον ἐξαρτύνοντες ἐξίασι μαχεσόμενοι.

Ὅρμισκος. καὶ Ὅρμοι, περιτραχήλιος κόσμος,
ἐνώτια, χαλαστήρια.

Ὅρμον. λιμένα. Αἰλιανός· Ἀναπαυομένων
καὶ ὀρμιζομένων τὴν τελευταίαν ὄρμισιν τὸ θεῖον
οὐκ ἀμελεῖ τῶν καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν.

Ὅρμώμενος. προθυμοῦμενος. λέγεται δὲ καὶ
ὁ γενεαλογούμενος. Ἐκ λόγων ὀρμώμενος καὶ παι-
15 δείας ὁ λογικὸς καὶ πεπαιδευμένος.

Ὅρνειάς. πόλις.

Ὅρνιθευομένου. μαντευομένου δι' ὄρνιθος.

1. σύνδεσις] Ex Laertio rescribendum est συνείδησις. Küst. Contra Laertio reddebat σύνδεσις Menagius e Suida. Speciose συν-
τήρησις Schweigh. in Arrian. p. 236. Continua καὶ οἰκείως ἔχειν π. ἐαυτά liberius ex oratione Diogenis sunt collecta. 3. προς-
ίεται] προσήδεται E. 4. ἐπιγέννημα] ἐπιγέννημα A. Suidas brevitatem consecretans male reddidit Diogenem : ἐπιγέννημα γὰρ
φρασιν (Stoici), εἰ ἄρα ἐστὶν ἡδ. εἶναι, ubi distinguendum post ἐστιν. 6. ἐναρμόζοντα τῇ συστάσει ἀπολαύη] ἀρμόζοντα αὐτῇ
ἐν συστάσει ἀπολάβῃ A. et, qui ἐναρμόζοντα, B. E. Med. ἀπολάβῃ e Diog. reposuit Gaisf. 7. ὃν ἂν τρόπον ἀπολαμβάνεται.]
ὃν τρόπον ἀντιλαμβάνεται A. ἀντιλαμβάνεται] Corrige ex Laertio ἀφιλαρύνεται. Küst. Neutrum dubitatione vacuum.
8. τῶν φυτῶν] τῶν om. A. B. E. Contra καὶ τῶν ζῴων Diog. καὶ φυτῶν iterat Med. post ζῴων. 9. ὅτε] Scribendum
ὅτι. κἀκεῖνα] κἀκεῖ B. E. Med. 11. ἐπιγενομένης] ἐπιγενομένης B. 12. συγχρώμενα πορεύεται, τούτοις.] Emenda et sup-
ple ex Laertio, ἡ συγχρώμενα πορεύεται πρὸς τὰ οἰκεία, τούτοις μὲν τῷ κατὰ φύσιν, etc. Küst. ἡ addunt A. B. E. Ceterum
τὸ κατὰ φ. ipse Diogenes in exemplis Stephani aliorumque; post φύσιν supplendum ἐστὶ. 15. τοῖς] τὸ Menagius Salmasium
secutus; malim tamen αὐτοῖς τὸ κ. φ. 16. τέχνη] Laertius τεχνίτης. Küst. οὕτως] οὕτος A. E. Laert. 17. εἶπε τέλος]
τέλος εἶπεν tacite Gaisf.

1. καὶ om. Diog. 3. Ὅρμη τῆριον] De hac voce vide quae erudite observavit Casaubonus in commentario ad Polybium p. 167.
Küst. Vid. Wesseling. in Diodor. XIV, 47. et Wytt. in Plut. T. VI. p. 419. sq. 4. τὸ καταρχὰς] τὸ om. A. B. C. E. Addi-
dit mox Gaisf. τὸν ante πόλεμον cum A. C. 7. Post hanc glossam cum A. delevi : Ὅρμιζω. ἐπὶ ἀναπαύσεως καὶ νηός. Vid.
supra v. Ὅρμειν. 8. Ὅρμισκος] Ὅρμισκοί. περιτραχήλιοι κόσμοι γυναικῶν Hesychius. Ὅρμοι] ὄρμος Photius.
9. ἐνώτια, χαλαστήρια] Hae duae voces non sunt interpretatio vocis ὄρμος, sed videntur pertinere ad fragmentum quoddam,
in quo auctor aliquis anonymus varia mundi muliebris genera recensuerat. Küst. Praeter ὄρμους ego nihil horum in recensu
mundi muliebris reperio, quem Aristophanes in Thesmoph. fr. X. dedit. Atque haud scio an mendosum sit χαλαστήρια.
10. Aeliani locum male repositum esse apparet. 11. ὄρμισιν] ὄρμισιν A pr. 13. δὲ καὶ] καὶ om. C. 14. γενεαλογού-
μενος] Hanc vocem obelo notandam censeo. Quid enim ad rem faciat, haud sane video. Küst. Habet Photius; nec dubitare
licet, cum ὀρμισθαι aptum sit indicandis originibus. Infeliciter Abreschius tentavit Diluc. Thuc. p. 298. ὁ γενναῖα λογούμενος,
cuius commentum postea eum poenituit. Mirifice Toupius : καὶ ὁ ἐκ γενεᾶς ὀρμώμενος γενεάλογος, καὶ ἐκ. 16. Ὅρνειάς. πό-
λις] Ὅρνειάς A. B. quod firmat Il. β'. 571. Ὅρνειάς E. πόλις] πόλις Gaisf. cum A. B. C. His subiecit Med. Ὅρνεῖα. ἐστὶν
ἐν τῷ Αἴνως. 17. Ὅρνιθευομένου] Hecataeus Abderita apud Ioseph. contra Apion. I. p. 457. Οὗτος οὖν ὁ ἀνδρῶπος δια-
βαδίζόντων πολλῶν κατὰ τὴν ὁδὸν καὶ μάντεώς τις ὀρνιθευομένου καὶ πάντας ἐπισχεῖν ἀξιούντος, ἠρώτησε διὰ τί προσμένουσι.
δειξάντος δὲ τοῦ μάντεως αὐτῷ τὸν ὀρνιθα, παρεκλύσας τὸ τόξον ἐβλεπε, καὶ τὸν ὀρνιθα πατάξας ἀπέκτεινεν. Ad hunc locum
manifesto respexit Suidas. Hunc locum laudat Eusebius in Praepar. Euang. lib. IX. 4. p. 408. Toup. Adde Dionys. fr. Ambros.
XIV, 5. et Diod. fr. Vat. VII, 5. Mox δὲ ὀρνιθος om. C.

animalis naturae conveniens est sui ipsius commendatio huius-
que confirmatio et amor sui. quare noxia repellit; quae pro-
sunt, admittit. neque ad voluptatem primus animantium appe-
titus fertur. ea enim postea oritur: si tamen voluptas dicenda
est, cum ipsam per se natura, dum constitutioni suae convenien-
tia exquirat, adipiscitur: quo pacto et animalia exhilarantur et
stirpes vigent. neque natura in plantis et animalibus differt,
quando et in illis sine appetitu et sensu vim suam exserit, et in
nobis quaedam ea ratione ut in stirpibus fiunt. cum vero ex su-
perfluo appetitus animalibus accesserit, quo utentes pergunt ad
ea quae ipsis conveniunt: in iis quidem quod secundum naturam
est per appetitum fit. cum vero ratio hominibus data sit, ut in
perfectiore loco positus, illis quidem secundum rationem vivere

idem est ac secundum naturam vivere. ratio enim accedit mo-
deratrix appetitus. quamobrem Zeno dixit finem esse, conve-
nienter naturae vivere, id est, secundum virtutem vivere. ad
hanc enim et natura nos ducit. Ὅρμη τῆριον. Polybius:
Pannonii, vero castellum, quod ab initio belli ceperant, arcem
belli fecerunt, locumque spoliis comportandis delegerunt. ὄρη-
μητήριον est locus, unde milites ad bellum accincti exeunt, ut
cum hoste pugnent. Ὅρμισκος. Et Ὅρμοι, monilia, torques.
Ὅρμον. Portum. Aelianus: Deus honestos et bonos riros non
negligit, cum morte acquiescunt et ad ultimam stationem ap-
pellunt. Ὅρμώμενος. Cupiens. item qui genus ab aliis
ducit. Ἐκ λόγων ὀρμώμενος καὶ π. dicitur ille, qui litterarum
peritus est et eruditus. Ὅρνειάς. Urbis nomen. Ὅρνε-

Ὀρνιθευτής. ὁ ὀρνιθοθήρας.

Ὀρνιθεία. ἡ οἰωνομαντεία.

Ὀρνιθίας. Ὀρνιθίας χειμῶν παρὰ Ἀριστοφάνει ὁ σφοδρὸς χειμῶν, ἐν ᾧ καὶ τὰ ὄρνεα διαφθείρεται. καὶ ἄνεμος ὀρνιθίας ὁ αὐτός, ἥτοι ψυχρός, 5 ὁ ἐπὶ τὴν γῆν τὰ ὄρνεα στρωνὺς ὑπὸ τῆς ψυχρᾶς πνοῆς. ἢ διὰ τὸ χειμῶνος τὰ ὄρνεα ταῦτα φαίνεσθαι.

Ὀρνιθοθήρας. ὁ τοὺς ὄρνεις θηρεύων.

Ὀρνιθοκομεῖον. τὸ τὰς ὀρνιθας ἔχον οἶ- 10 κημα.

Ὀρνις. ἡ κληδῶν, τὸ μάντευμα. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ.

Λέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ.

τουτέστι, τὸ σύμβολον. κοινῶς γὰρ πᾶν σύμβο- 15 λον ἐφεκτικὸν ἢ προτρεπτικὸν ὄρνιν ἐκάλουν. ὄρνεις ἐπιφώνησις, πταρμός, καὶ τὰ ὅμοια. καὶ αὐθις·

116 "Οὐδείς οἶδεν τὸν θησαυρὸν τὸν ἐμὸν πλὴν εἷ τις ἄρ' ὄρνις. 20

παροιμιακὸν τοῦτο, Οὐδείς οἶδε τί ὠμίλησα πλὴν εἷ τις ὄρνις. ἐπὶ τῶν ἀγνώστων. καὶ αὐθις· Οὐδείς με θεωρεῖ, πλὴν ὁ παριπτάμενος ὄρνις·

Καὶ αὐθις·

Ὀρνιν νομίζετε πάνθ', ὅσα μαντείας δια- κρίνει.

φήμη γὰρ ὑμῖν ὄρνις ἐστὶ, πταρμόν τ' ὄρνι- θα καλεῖτε,

ξύμβολον φωνῆν, θεράποντα, καὶ ὅσα περὶ μαντείας, ὄνον, ὄρνιν.

καὶ τὸ πληθυντικὸν τοὺς ὄρνεις.

Ὀρνυται. ὄρμη.

Ὀροάνδης. ὄνομα κύριον. Ὀροάνδου.

Ὀροβος. εἶδος κριθῆς.

Ὀρόδαμνος. ἡ παραφυάς.

Ὀρόν. τὸν ὄρόν. τουτέστι, τὸ σπέρμα τοῦ κωνάρου.

Ὀρόν. σκευὸς τι γεωργικόν, ὡς Ἰσαῖος δηλοῖ. μήποτε μέντοι τὸ ὄρον παρὰ τε Αἰσχύλῳ καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ξύλον τι σημαίνει, ᾧ τὴν πεπατημένην σταφυλὴν πιέζουσιν.

Ὀρονδάτης. ὄνομα κύριον.

Ὀρόντας. ὄνομα κύριον. Καὶ Ὀρόντης, πο- ταμός.

Ὀρος. οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἀττικοὶ τὰ ἐπόντα ταῖς ὑποκειμέναις οἰκίαις καὶ χωρίοις γράμματα, ἃ ἐδή-

1. Ὀρνιθευτής] V. Aristoph. Av. 526. et potissimum Harpocratio. 2. οἰωνομαντεία] οἰωνομαντεία A. C. Similiter ὀρνιθομαντεία Lexicographis neglectum, apud Proclum in Hesiodi ε. sub finem. 3. Ὀρνιθίας χειμῶν παρὰ Ἀριστ.] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 877. Quae repetuntur v. Χειμῶν. Cf. Schneid. in Indice Scriptt. Rei Rust. 6. ἐπὶ] ὑπὲρ Schol. Deinde στορεννύς gl. inferior. 9. Ὀρνιθοθήρας] Aristoph. Av. 62. Deest gl. A. 10. Ὀρνιθοκομεῖον] MSS. Pariss. [sic A. B. C.] ὀρνιθοκομεῖον: quod magis placet. Est enim vox eodem modo composita quo νοσοκομεῖον et alia. Küst. 13. Πλούτῳ] V. 63. Ἀριστοφάνης. Ὀρνυσιν πλούτῳ C. 15. κοινῶς γὰρ πᾶν σύμβ.] Confer Schol. Sophocl. Oed. Tyr. p. 151. Küst. 16. ἐφεκτικὸν] ἐφεκτικὸν mendose Schol. Aristoph. De quo v. Hemsterh. ib. p. 483. 19. Οὐδείς οἶδεν τὸν θησ.] Aristoph. Av. 604. Οὐδείς ἄρ' A. B. C. E. Med. ἄρ' infra omisso. 22. καὶ αὐθις] Malleum αὐθις abesset. Duplex proverbium dicit Schol. 23. παριπτάμενος] παριστάμενος A. B. C. E. παριπτάμενος Med. Schol. Aristoph.
2. Ὀρνιν νόμιζε π.] Aristoph. Av. 720. Ὀρνιν τε νομίζετε πάνθ', ὅσα περὶ μαντείας διακρίνει· Φήμη γ' ὑμῖν ὄρνις ἐστὶ πταρμόν τ' ὀρνιθα καλεῖτε· Ξύμβολον ὄρνιν· φωνῆν ὄρνιν· θεράποντ' ὄρνιν· ὄνον ὄρνιν. Küst. Vide supra v. ὄνον ὄρνιν. νόμιζε] νομίζετε A. ὄρνις νομίζετε C. νομίζοντες habet v. Οἰωνοί, ubi recte ὅσα περὶ μ., quae inferius post θεράποντα male irrepserunt. 10. Ὀροάνδης] Deest gl. A. 11. Ὀροβος] Zon. p. 1462. 12. Ὀρόδαμνος] lobi XL, 17. δένδρα μεγάλα σὺν ὀροδάμνοις. Symmachus ταῖς παραφυάσι. Ernest. Schol. Theocrit. VII, 138. contulit Gaisf. 13. Ὀρόν. τὸν] Vid. v. Κωνάρος. 15. Ὀρόν. καὶ σκευὸς τι γεωργ.] Ex Harpocratiōne. Küst. καὶ om. A. B. E. C. Photius. 16. μέντοι om. C. ubi τὸν ὄρον, mox om. παρὰ ante Μενάνδρῳ. 17. ᾧ τὴν] ὁ τὴν A. C. 19. Ὀροδάτης] Vel series litterarum monstrat Ὀρονδάτης. Valck. Et sic A. qui collocat gl. post Ὀρόντης. 20. Ὀρόντας] Βλέμνος, εἰς τῶν Δηριάδου ὑποστρατηγῶν, τῶν σὺν αὐτῷ Λιονύσῳ πολεμησάντων· ἦσαν δὲ Ὀρόντας καὶ Ὀροβάνδας καὶ Βλέμνος, Steph. Reines. Deinde Gaisf. delevit cum A. Ὀρόντης. ὡς περὶ οὖν Ὀρόντην φασὶ τὸν Πέρσην εἰπεῖν, διὸ τῶν δακτύλων ὁ μικρότατος καὶ μύρια σημαίνει καὶ ἕνα ἀριθμόν· οὕτω καὶ. ζῆται ἐν τῷ Ἀρβαζάκιος. Quae mira breviloquentia repetita sunt ex glossa superiore. 22. Ὀρος. οὕτως ἐκάλ.] Ex Harpocratiōne: sed apud quem pro ὑπόντα rectius legitur ἐπόντα. Confer Nos supra in v. Ἀστικὸν χωρίον post

θενομένου. Ex avibus omen captante. Ὀρνιθευτής. Au- cept. Ὀρνιθεία. Divinatio per aves. Ὀρνιθίας χειμῶν. Apud Aristophanem hiems vehemens, qua ipsae aves necantur. Et ἄνεμος ὀρνιθίας, ventus frigidus, qui frigido flatu aves humi sternit. vel quod aves istae hieme apparent. Ὀρνιθοθήρας. Aucept. Ὀρνιθοκομεῖον. Aviarium. Ὀρνις. Omen, augurium. Aristophanes Pluto: Suscipe virum et omen aei. vulgo enim omne omen, quod ab incepto deterreret vel ad aliquid faciendum impelleret, avem vocabant. omnino sic dicitur vox, sternutatio et similia. idem: Nemo novit thesaurum meum nisi forte avis quaedam. proverbiale hoc est: Nemo novit quid locus sim, nisi forte avis aliqua. dicitur de rebus ignotis. similiter: Nemo me vidit praeterquam

avis praetervolans. idem Comicus: Avem existimatis omnia, ex quibus futurum cognosci potest. omen enim vobis avis est; et sternutationem avem vocatis; omen avem, vocem avem; famulum avem; asinum avem. et pluralis τοὺς ὄρνεις. Ὀρνυται. Concitatur. Ὀροάνδης. Oroandes, nomen proprium. Ὀροβος. Leguminis genus. Ὀρόδαμνος. Surculus. Ὀρόν. Accusativus. semen scarabaei. Ὀρόν. Instrumentum quoddam rusticum; ut Isaeus declarat. videndum tamen ne ὄρον et apud Aeschylum et apud Menandrum lignum significet, quo uvam calcatam premunt. Ὀροδάτης. Nomen proprium. Ὀρόντας. Nomen proprium. Et Orontes, fluvius. Ὀρος. Sic Attici vocabant titulos, aedibus et agris oppigneratis affixos, significantes

λον ὅτι ὑπόκεινται δανειστῇ. οὕτως Δημοσθένης καὶ Μένανδρος.

Ὄρος. παρὰ τῆς θείας γραφῆς ὄρος ἄγιον, πάλαι μὲν τὸ Σιών, νῦν δὲ τὸ τῆς Θεογονώσεως ὕψος. καὶ ὁ Ἀπόστολος δέ.

Ὄρος. Ὄρος ἐστὶ λόγος κατ' ἀνάλυσιν ἀπαρτιζόντως ἐκφερόμενος· ἢ ἡ ἀπόδοσις. ὑπογραφή δὲ ἐστὶ λόγος τυπωδῶς εἰσάγων εἰς τὰ πράγματα· ἢ ὄρος ἀπλούστερον τὴν τοῦ ὄρου δύναμιν προσηνευγμένος.

Ὄροφῆ καὶ Ὄροφος. ἢ στέγη. καὶ θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς.

Ὁδὸς πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὰ Περσικά·

Ἀριστοφάνης. καὶ ἐν Σφηξίν·

Ὄροφὴν θέασαι.

Ὄροφουίτωντα. εἰς ὄρη περιερχόμενον.

717 Ὄρῶδεϊ. φοβεῖται. κυρίως μὲν ὀρῶδεϊν

ἐπὶ τοῦ τῶν ἀλόγων δέους. πεποιήται δὲ παρὰ τὸ σείοντα τὴν οὐρὰν δηλοῦν τὸ δέος· ἢ παρὰ τὸ ἐγκρύπτειν τῷ μέρει τούτῳ τὰ αἰδοῖα κατὰ τὴν τοῦ δέους διάθεσιν· ἢ ὅτι τῶν φοβουμένων εἰώθεν ὁ ὀρῶς 5 πρῶτος ἰδροῦν. ἔστι δὲ τὸ ὀρῶδεϊν ἀπὸ τοῦ ὄρῶν, ὃ ἐστὶ μεσοπύγιον τῆς περιστερῆς. ἔστι γὰρ τρομερὸν τὸ μέρος.

Ὄρῶ δία. φόβος. ἐκ τοῦ ὄρῶν, ὃ ἐστὶ μέρος τῆς πηγῆς ὃ καλούμενος ταῦρος. Ἄμα μὲν 10 ὀρῶδία ἦν, μὴ ἄρα φθάσαιεν ὀπίσω ἀναφυγόντες.

Ὄρωρεχότες. ὀρέγοντες.

Ὄρω σε.

Ὄρωτο. βλέπειτο.

15 Ὄρηξ. κλάδος· παρὰ τὸ ὄρου· ἢ ὄρηξες τινες, οἱ εἰς ὄροφὴν ἐπιτήδειοι.

Ὄροσθύρη. θύρα ἐν ὕψει τοῦ τοίχου.

v. Ἄστια. Küst. ἐπόντα A. C. Photius. Addit Gaisfordus iis qui supra memorati sunt Herald. Animadv. in Salmas. p. 216. Cf. Taylor. in Demosth. c. Aristogit. p. 837. et Bückh. in Corp. Inscr. I. p. 485. 23. καὶ χωρίοις] ἢ γ. Photius. Deinde scribendum ἐδήλου cum Harpocr.

1. ὑπόκεινται] ὑπόκειται C. οὕτω Edd. ante Gaisf. Δημοσθένης] C. Spudiam p. 1029. 3. παρὰ τῆς θείας] Ex Theodoro in Ps. XCVIII, 9. Ultima vero verba καὶ ὁ ἀπόστολος δὲ ex eodem Theodoro loco vel corrigenda vel certe supplenda sunt, ubi ille sic: οἶδε καὶ ὁ ἀπόστολος νοητὸν ὄρος Σιών· προσεληλύθατε γὰρ Σιών ὄρει καὶ πόλει θεοῦ ζώντος Ἱερουσαλήμ ἐπουρανίῳ. Cf. Hebr. XII, 22. Ernest. Novissima καὶ ὁ ἀπόστολος δέ om. C. Post hanc glossam cum A. delevi: Ὄρει προσέρπειν πραγμάτων δηλοῖ βίαν. Ubi Küsterus: „Est versus oneirocriticus, qui legitur apud Astrampsychem.” 6. Ὄρος ἐστὶ λόγος — προσηνευγμένος] Haec sunt verba Laertii in Zenone Cit. VII, 60. Küst. Cf. Fabric. in Sexti P. H. II, 16. Priora recurring sub v. Ἀνάλυσις: adde v. Ἀπαρτίαν. 8. ἢ ὄρος ἄ. τὴν τοῦ ὄ. δ. προσηνευγμένος] Menagius in Diog. VII, 60. corrigat ἢ ὄρος ἀπλούστερον, τὸ τοῦ ὄρου δύναμιν προσηνευγμένον. Saltem reŕigendum προσηνευγμένος: v. Bast. in Gregor. p. 160. sq. 10. Sub finem cum A. expunxi: Διαφέρει δὲ ὄρος ἀποδείξεως. καὶ ζῆται ἐν τῷ Ἀπόδειξις. 11. Ὄροφῆ] Ex Schol. Aristoph. Nub. 173. Ὄροφος καὶ ὄροφῆ Phot. καὶ θηλυκῶς et sq. om. C. 13. Ὁδὸς πρὸς τὸν ὄροφον.] Aristoph. Lysistr. 229. 14. καὶ addidit A. Σφηξίν] Vesp. 1210. Σφηξίν Med. 15. Post θέασαι cum A. C. delevi: Ὄρου ὄ. τὸ ὄρω. 16. Ὄροφουίτωντα] Joseph. de Maccab. p. 515. nisi vox sit corrupta. Tour. MS. Profecto est corrupta: nam scribendum erat Ὄροφουίτωντα cum C. qui collocans glossam ante v. Ὄροφῆ suspectam facit: quamquam non mutat Photius aut Hesychius. Tetigit Lobeck. Phryn. p. 629. Deinde extabat annotatio, nescio quibus e rivulis deducta, sed olim ex Schol. Aristoph. Ran. 224. petita: Ὄρῶν. τὸν λεγόμενον ταῦρον· τὸ μεταξὺ τῶν διδύμων. Καλλιστρατος τὴν ὄροφον καὶ τὸ ἱερὸν ὄρου. Ἄδυμος τὴν τράμιν· οὐχ ὡς τινες τὸ ἰσχύον. Deest gl. A. B. E. C. Sub finem annotabat Küsterus: „τὸ ἰσχύον] Sic etiam legitur apud enarratorem Comici, loco laudato. At ego scribendum puto ὄσχεον, i. e. scrotum: quam lectionem et Hesychio restituendam esse existimo.” 17. κυρίως μὲν ὀρῶδεϊν ἐπὶ τ.] Eadem quoque leguntur apud Schol. Aristoph. Plut. 122. Confer etiam Ammonium v. Ἀρῶδεϊν. Küst.
6. πρῶτος] ἦγον ὁ πρῶτος Schol. ed. πρῶτος Schol. Paris. δὲ om. vulg. τὸ ὀρῶδεϊν] τὸ φοβεῖσθαι A. B. E. C. Mox ὄρου A. E. pr. 6. μεσοπύγιον] τὸ μ. C. 7. τρομερὸν] τρομηρὸν A. E. Med. 8. ὄρου] ὄρους A. C. 10. φθάσαιεν] φθάσαιεν scripsi cum A. B. E. C. Med. 13. Om. vulg. 14. Ὄρωτο] II. τ. 132. 15. ἀρσενικόν post Ὄρηξ om. A. C. Cf. Apollon. Lex. p. 510. 16. εἰς] οἱ εἰς A. B. C. Etym. M. p. 633. 17. Ὄροσθύρη] Confer Hesych. v. Ὄροσθύρα et Schol. Homeri in Odys. γ. 126. Küst. τοῦ οἴκου] MSS. Pariss. τοῦ τοίχου. Küst. Sic B. C. E. cum Photio et Lex. Bachm. p. 321. Diversam explicationem sequitur Schol. Eurip. Med. 135. Subsequantur ex Etym. M. p. 634. sive Zon. p. 1471. derivata: Ὄροταλλεῖν. κυρίως τὸ ἀναρῶτεται τὰ νήπια εἰς ὕψος. Ubi Küsterus: „Ex Schol. Aristoph. Equit. 1341. Confer Nostrum supra v. Ἀνορταλλεῖν.” Delevi cum A. B. E. C.

ea creditoribus obligata esse. sic Demosthenes et Menander. Ὄρος. In S. Scriptura mons Sanctus, olim quidem Sion, nunc vero divinae cognitionis altitudo. et sic Apostolus. Ὄρος. Definitio est oratio, quae per resolutionem omnibus partibus expleta profertur. vel redditio. descriptio vero est oratio, quae in rerum notitiam summam nos introducit. sive definitio, quae definitionis vim simpliciter exprimat. Ὄροφῆ et ὄροφος. Tectum. tam femininum quam masculinum genere. Aristophanes: Non lacunar versus tollam Persica. idem in Vespis: Tectum contemplare. Ὄροφουίτωντα. Per montes vagantem. Ὄρῶδεϊ. Timet. proprie ὀρῶδεϊν dicitur de brutorum me-

tu: quod illa caudae quassatione metum suum indicare solent. vel quod illa parte ista corporis pudenda solent abscondere, cum metus ea incessit. vel quod ὀρῶς primus sudare solet iis qui metuunt. ὀρῶδεϊν deducitur ab ὀρῶς, quae pars est columbae, ex qua cauda enascitur. ea enim pars est tremula. Ὄρῶ δία. Metus. dictum est ab ea parte podicis, quae etiam taurus dicitur. Simul etiam metus erat, ne forte celeter retro fugerent. Ὄρωρεχότες. Qui porrexerunt. Ὄρω σε. Ὄρωτο. Videretur. Ὄρηξ. Ramus. ab ὄρου. vel quasi ὄρηξες, quibus tectum commode fabricari possit. Ὄροσθύρη. Ianua in superiore aedium parte.

Ὀρταλίχων. ὀρνέων εἶδος οἱ ὀρτάλιχοι ἢ ἀλε-
κτρούων.

Ὀρταλίχων. ὀρνέων νεογῶν.

Ὀρνίθες ὀροσερῶν μητέρες ὀρταλίχων.

Ὀρτιάγων, Γαλάτης· ὃς ἐπεβάλετο τῶν ἐν τῇ Ἰ
Ἀσία βασιλεύων τὴν ἀπάντων τῶν Γαλατῶν δυνα-
στείαν εἰς ἑαυτὸν μεταστῆσαι, καὶ πολλὰ πρὸς
τοῦτο τὸ μέρος ἐφόδια προεβάλλετο καὶ φύσει καὶ
τριβῇ. καὶ γὰρ εὐεργετικὸς ἦν καὶ πολεμικὸς καὶ
δυναμικὸς πρὸς πολεμικὰς χρείας.

Ὀρτιάγοντος. Ὀρτιάγοντος ἐγεγόνει Παιδο-
πολίτης. προβαίνων δὲ κατὰ τὴν ἡλικίαν δικαστῆς
ἀπεδείχθη.

Ὀρτόβριγα. πόλις.

Ὀρτυγοκόπος. παιδιὰ τις, ἐν ἣ ὄρτυγας 15 φιλοπονίας τὸ ἀνύσιμον ὑπὲρ πάντα λόγον· τῆς δὲ

ἰσταῖσιν ἐν γύρω, οὓς τύπτουσιν εἰς τὴν κεφαλὴν.
καὶ ὁ μὲν ἐν τῷ γύρω καταβαλὼν τὸν ὄρτυγα λαμ-
βάνει ἕξῃς οὓς ἂν δύνηται· ὁ δ' ἀποτυχῶν παρέχει
Φατέρω τοὺς ὄρτυγας τύπτειν· καὶ τοῦτ' ἀνὰ μέρος
ποιούσιν. λέγει οὖν ἐν Ἰσίδωρῳ Ἰσίδωρος· Οὐκ, ἀλλὰ 718
πρὸς Μειδίαν δεῖ σε ἀποβλέποντα τὸν ὄρτυγοκόπον
καὶ τοιοῦτους ἄλλους. Ἐν Φαίδωνι. ὅτι οὐ πρὸς
τοὺς τεχνήντας ὁ ἀγὼν ἐστὶ, πρὸς δὲ τοὺς ἀρίστους·
διόπερ οὐ ἠαθυμητέον. Μηδὲ ὄρτυγοκοπεῖν, μηδὲ
10 περιεῖν τὰ τοιαῦτα ἐπτοῆσθαι.

Ὀρτύγωνος.

Ὀροι. τέλη, ὀρισμοί. Ὀρους δὲ ἐτίθετο καὶ
τεκμήρια ὁ Ἰσίδωρος τῶν θεῶν ἀφωρισμένα στοι-
χῶν πρὸς τὴν τῶν ἀνθρωπείων διάκρισιν· τῆς μὲν

1. Ὀρταλίχων] Aristoph. Acharn. 871. Τῶν ὀρταλίχων, ἢ τῶν τετραπερυλλίδων. Scholiasta: Ὀρταλίχων δέ, τῶν ἀλεκτρούων κατὰ τὴν τῶν Βοιωτῶν διάλεκτον. Huc Suidas respexit. Küst. Vide Blomf. gloss. Agam. 53. εἶδος ὀρνέου] ὀρνέων εἶδος A. B. E. 4. Ὀρνίθες ὀροσ.] Agathiae Ep. XXV, 4. Anthol. Pal. V, 292. μητέρων B. E. Med. 5. Ὀρτιάγων, Γαλάτης· ὃς ἐπέβ.] Haec Polybio tribuuntur in Collectaneis historicis ab Valesio editis p. 114. [XXII, 21.] ubi initium rectius sic legitur: Ὅτι Ὀρτιάγων ὁ βασιλεὺς τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Γαλατῶν ἐπεβάλετο τὴν ἀπάντων τῶν Γαλατῶν etc. Küst. De eius uxore Chiomara vid. Plutarch. de Virtut. Mul. p. 258. Val. Max. VI, 1. et Scalig. in Heroicis p. 376. Reines. ἐπεβάλετο] ἐπελάβετο E. 6. Γαλατῶν] δυναστῶν B. E. 7. ἑαυτὸν] αὐτὸν A. B. 9. καὶ πολεμικὸς] καὶ μεγαλόθυμος, καὶ κατὰ τὰς ἐντινύξεις εὐχαρὸς καὶ συνετός· τὸ δὲ συνέχον παρὰ Γαλάταις, ἀνδρωδὴς ἦν καὶ δυναμικὸς π. π. γ. Excerpta. 11. Ὀρτιάγοντος ἐγγ.] Haec leguntur etiam infra v. Παιδοπολίτης. Küst. Incertum ultra glossa sedem alienam involarit; quamquam consentaneum est ut hanc repudiemus. Παιδοπολίτης] An l. παῖς ὁ πολίτης? Reines. 14. πόλις] Statim Gaisf. delevit cum A. Ἡ δὲ πόλις (εἶδε πόλιν B. E. Med.) Ὀρτόβριγα, δοκοῦσα (δοκοῦσαν B. E.) κατὰ τὸ μέγεθος καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων ἐμβριθεστάτη (ἐμβριθεστάτην B. E.) εἶναι. Quae supra leguntur v. Ἐμβριθεστάτη. 15. Ὀρτυγοκόπος] Potius ὄρτυγοκοπία. Sic enim dicebatur ludus ille, quem Suidas hic describit. Confer Pollucem lib. IX. c. 7. Küst.

1. ἐν πυρῶν mendum Schol. Aristoph. 2. καταβαλὼν] Sic MSS. Pariss. itemque Photius in Lex. At priores edit. minus recte καταλαβὼν. Küst. 5. λέγει οὖν ἐν Ἀλκιβιάδῃ] Locus Platonis a Suida hic citatus extat in Alcibiade priore [p. 120. A.] et sic se habet: Οὐκ, ἀγαθὲ, ἀλλὰ πρὸς Μειδίαν σε δεῖ τὸν ὄρτυγοκόπον ἀποβλέπειν καὶ ἄλλους τοιοῦτους, οἳ τὰ τῆς πόλεως πράττειν ἐπιχειροῦσι. Pro ὄρτυγοκόπον, ut hodie Platonis exemplaria habent, non solum Suidas olim legit ὄρτυγοκόπον, sed etiam Athenaeus: quippe qui lib. XI. p. 506. ad eundem locum Platonis respiciens Midiam a philosopho ὄρτυγοκόπον vocari ait. Vide Leopard. Emendatt. lib. II. c. 5. a quo ista omnia iam ante observata fuerunt. Küst. Repugnant libri Alcibiadis. 6. πρὸς Μειδίαν] Sic rescripti ex Platone et Lexico Photii. In prioribus enim edit. vitiose legitur προσμειδιᾶν [πρὸς μειδιᾶν A.]: pro quo Portus, qui Platonem non consuluerat, infelici coniectura reponendum putabat προσμειδιᾶν, i. e. arridere. De Midia autem, cuius Plato loco citato meminit, plura vide apud Schol. Aristoph. Av. 1297. Küst. σε δεῖ] δεῖ σε A. E. C. Phot. repugnantibus libris Plat. 7. Ἐν Φαίδωνι] Pessime. Quae enim sequuntur non sunt sumpta ex Platone Phaedone: sed priora quidem illa, δεῖ οὐ πρὸς τοὺς τεχν. — ἠαθυμητέον, sunt verba commentatoris cuiusdam, qui superiorem locum Platonis interpretatus erat. At quae sequuntur, Μηδὲ ὄρτυγοκοπεῖν, etc. sumpta sunt ex Marci Antonini lib. I. c. 6. [ubi legitur ὄρτυγοκοπεῖν] ut Leopardus loco supra laudato recte observavit. Küst. Frustra Küsterum plagii insimulavit Müllerus in Reinesianis. Leopardus ab ipso Küstero appellatus: „Platonis verba Proclus aut Plotinus aut alius quispiam interpretans, inquit, ἐμφαίνων, δεῖ οὐ πρὸς τ. τ. ὁ. ἄ. ε. Neque enim e Phaedone Platonis seqq. de prompta esse credendum est.” Quae quamvis speciose disputata sint, in commentariis tamen Platonicorum affirmaverim nulla huius sententiae vestigia superesse. Nec forte et casu irrepserunt ἐν Φαίδωνι: quae placet ad locum quempiam Platonis ἐν Φάωνι (cf. Meinek. Quaest. Scen. II. p. 26.) referre. Hermannus tamen probat ἐμφαίνων. δεῖ οὐ] ὅπου οὐ C. 11. Om. vulg. 12. Ὀρους γὰρ ἐτίθετο καὶ τεκμ.] Haec de prompta sunt ex Damascio, qui vitam Isidori scripsit: ex qua Excerpta habentur apud Photium. Confer etiam Nostrum infra v. Τεκμήριον, ubi eadem leguntur. Küst. γὰρ] δεῖ A. B. E. C. et gl. inferior. 13. στοιχῶν] Infra v. Τεκμήριον rectius legitur στοιχῶν. Küst. ἀφωρισμένων στοι C.

Ὀρταλίχων. Ὀρτάλιχοι sunt avium genus. vel gallorum. Ὀρταλίχων. Avium recens natarum. Aves tenellarum matres avicularum. Ὀρτιάγων. Ortiagon, Galatiae regulus, omnium qui in Asia sunt Gallorum principatum ambibat. ad hunc vero conatum et natura et usu plurima adiumenta habebat. etenim et liberalis erat et fortis belloque strenuus. Ὀρτιάγοντος. Ortiagontis filius fuit Paedopolites: qui aetate provector index creatus est. Ὀρτόβριγα. Ortobriga, urbs. Ὀρτυγοκόπος. Ludus quidam est, in quo coturnices in orbem collocant, eorumque capita feriunt. qui autem in orbe coturnicem prostraverit, reliquas ordine capit, quas potest. qui

vero secus fecerit, alteri coturnices verberandas praebet: id quod per vices faciunt. in Alcibiade: Non, sed ad Midiam, qui coturnices per ludum ferire solet, respicere te oportet, et ad alios eius generis homines. significare vult, non cum vulgaribus hominibus esse certamen, sed cum praecantissimis. Neque coturnices per ludum ferire, neque rebus istis nimium addictum esse. Ὀρτύγωνος. Ὀροι. Fines, termini. Fines enim et signa constituerebat Isidorus, a divinis separata elementis, ad humanarum rerum diiudicationem. primum industriam, quae supra quam dici potest ad res quasvis efficiendas valet. mentis porro prudentiam,

εδυνέτου γνώμης τὸ ἐξιστάμενον τῆς ἐμφανούς και
συνήθους τοῖς πολλοῖς ἀκολουθίας· τοῦ δὲ ἔρωτος
αὐτοῦ τὸ παρηγεμισμένον εἰς τὴν τοῦ νοητοῦ κά-
λους ἀπόλαυσιν, ἄλλη δὲ οὐδαμοῦ ἀποπλανώμενον.

Ὅροίτης. ὄνομα κύριον.

Ὅροίτιπος. ὕλοτόμος.

Ὅρυγες. ζῆά τινα.

Ὅρυγμα. ἰδίως οὕτως ἐκαλεῖτο, ἐφ' οὗ οἱ κα-
κῶργοι ἐκολάζοντο.

Ὅρυμαγδός. Θόρυβος, τάρραχος, κτύπος. παρὰ 10
τὸ Θόρυβος, Θορυβάζω, Θορυβάσω, τεθορύβαγα,
θορύβαγος· και ἀφαιρέσει τοῦ Θ̄ και τροπή τοῦ β̄
εἰς μ̄ και πλεονασμῶ τοῦ δ̄ ὄρυμαγδός.

Ὅρφανία.

Ὅρφανιστῶν. Ὀρφανισταὶ εἰσιν οἱ τοὺς ὄρ- 15
φανοὺς τρέφοντες. ἢ ὄρφανισταὶ ἀρχὴ Ἀθήνησι
τὰ τῶν ὄρφανῶν κρῖνουσα. ἢ ὄρφανιστῶν, τῶν
• τῆς ὄρφανίας ἐπιτρόπων.

Ἐπ' ὄρφανιστῶν μὴ φίλων· ὅσον κακόν. . .

Ὅρφανός. Ἰώσηπος· Καὶ αὐτοὶ πατέρες δ'
ἦσαν ὄρφανοί. Καὶ αὐθις· Οἱ δὲ χωροῦσιν οἴκοι,
ὄρφανός τὰς πρεσβείας καταλείψαντες τῆς εἰρήνης.

5 Ὅρφεύς, Λειβήθρων τῶν ἐν Θράκη (πόλις δὲ
ἐστὶν ὑπὸ τῆ Πιερίας), υἱὸς Οὐάγρου και Καλλιόπης.
ὁ δὲ Οὐάγρος πέμπτος ἦν ἀπὸ Ἀτλαντος, κατὰ Ἀλ-
κινόην μίαν τῶν θυγατέρων αὐτοῦ. γέγονε δὲ πρὸ
ἰά γενεῶν τῶν Τρωικῶν, και φασὶ μαθητὴν γενέ-
σθαι αὐτὸν Αἴνου· βιωῶναι δὲ γενεῶς 9'. οἱ δὲ ἰά
φασιν. ἔγραψε Τριασμούς· λέγονται δὲ εἶναι Ἴωνος
τοῦ τραγικοῦ· ἐν δὲ τούτοις τὰ Ἱεροστολικά καλού-
μενα· Κλίσεις κοσμικῶς· Ἰεσοτενκτικά· Ἱεσοῦς λό-
γους, ἐν ῥαψωδίαῖς κδ'· λέγονται δὲ εἶναι Θεογονή-
του τοῦ Θεσσαλοῦ, οἱ δὲ Κέρκωπος τοῦ Πυθαγο-
ρείου· Χρησμούς, οὐ ἀναφέρονται εἰς Ὀνομάκριτον·
Τελετάς· ὁμοίως δὲ φασὶ και ταύτας Ὀνομάκριτον·
* ἐν τούτοις δ' ἐστὶ περὶ λίθων γλυφῆς, ἧτις Ὀγδοη-

4. οὐδαμῶ] οὐδαμοῦ A. 5. Ὅροίτης] Ὅροιδοσ extat apud Thucyd. II, 80. 6. ὕλοτόμος] ὕλοκόμος B. E. 7. Ὅρυγες] De his veterum locos indicavit Leemans. in Horapoll. p. 267. sq. 8. Ὅρυγμα. ἰδίως οὐτ.] Ex Harpocratioue. Confer etiam Nostrum supra v. Βάραθρον. Küst. Dinarch. c. Demosth. p. 100. Τουρ. MS. 10. Ὅρυμαγδός] Sic antiquissimus MS. A. At MSS. B. et C. [et E.] itemque priores editi. nec non Hesychius [Zon. p. 1464.] et Photius in Lexico [Ὅρυμαγδός Photius] ὄρυμαγδός: quod minus placet. Küst. 11. Θορυβάζω, Θορυβ.] Confer Etymologum, qui haec rectius habet. Küst. Θορυβάσω, τεθορύβαγα] Θορυβήσω τεθορύβηκα B. E. Med. Θορυβάσω τεθορύβηκα C. Dein scribendum Θορυβάγος. 13. Sub finem Med. Ὅρυσσω. αἰτιατικῆ. 15. Ὅρφανιστῶν. ὄρφανισταὶ εἰσ.] Ex Schol. Sophocl. Ai. 512.
1. ἀπ'] ἐπ' A. B. E. 2. πατέρες] πρὸς C. qui mox χωροῦσιν et ὄρφανούς. 3. Οἱ δὲ χωροῦσιν οἴκ.] Haec sunt verba Theophylacti Simoc. lib. III. c. 15. Küst. 5. Ὅρφεύς] Pleraque horum Eudocia p. 318. Ἀθηθῶν] Αἰβηθῶν A. omissio δὲ post πόλις. Λειβήθρων Gaisfordus. 6. υἱὸς Οὐάγρου] Vide Schol. Apollonii Rhodii I, 23. Küst. 7. ἀπὸ Ἀτλαντος] V. Lobeckii Aglaoph. I. p. 323. 11. Τριασμούς] Scribe Τριαγμούς. Vide Harpocratiouem v. Ἴων, et Bentleyium in Dissertatione critica Malelae subiuncta p. 67. 68. Küst. Quae de lone memorantur, ea potissimum erroris convicti Bentleyius p. 69. a quo discessionem fecit Lobeck. p. 389. Ceterum nullus in antiquitate extat litterarum Orphicarum index, qui hoc copiosior sit aut perplexior. Τριαγμούς item Graevius ap. Creuzer. Dionys. p. 29. (immo 19.) monente Gaisf. 13. Κλίσεις] κλήσεις A. Tum κοσμικὰ A. B. E. pr. κοσμικαίνας Edd. ante Küst. Malalas p. 88. περὶ θεοῦ ἢ τῆς κοσμικῆς κτίσεως: ac similiter Eschenbachius Κτίσεις κόσμου, probatum Lobeckio p. 375. qui coniecturam nescio quam Küsteri memorat κλίματα κοσμικά. Νεοτενκτικά] Νεοτενκτικά Hemsterhusius cum Fabricio et Eschenbachio. Neutrum placet. Ἱεσοῦς λόγους] Id est, Theogoniam, in rhapsodias tributam: v. Lobeck. p. 714. coll. 489. 14. ῥαψωδίαῖς] ῥαψωδίαῖς A. 16. Χρησμούς· οὐ ἀναφ.] Cum hoc loco Suidae conferendum est Clemens Alexandrinus, qui Strom. lib. I. p. 244. de somptis, quae Orpheo vulgo tribuebantur, haec habet: Τὸν Κρατήρα (scribe Κρατήρα, monente etiam Reinesio V. Lectt. lib. I. p. 93.) δὲ τὸν Ὀρφεὺς, Ζωπύρου τοῦ Ἡρακλεῶτος (εἶναι λέγουσι) τὴν τε Εἰς Ἰδου κατάβασιν Προδίκου τοῦ Σαῖτου. Ἐπιγένης δὲ ἐν τοῖς περὶ τῆς εἰς Ὀρφεία ποιήσεως Κέρκωπος εἶναι λέγει τοῦ Πυθαγορείου τὴν Εἰς Ἰδου κατάβασιν και τὸν Ἱερόν λόγον· τὸν δὲ Ἰερόν και τὰ Φυσικὰ Βροντίου. Küst. De Vaticanis v. Lobeck. p. 237. 17. Τελετάς] Aristoph. Ran. 1064. Ὀρφεὺς μὲν γὰρ τελετάς 9' ἡμῖν κατέδειξε φόνον τ' ἀπέχεσθαι. Küst. 18. ἐν τούτοις cum neque habeat quo per legem grammaticam referatur, neque argumentum illud cum Teletis cohaerere poterit: iure conici videtur interceptum fuisse Αἰθικά. Quod tamen Lobeckius p. 377. suspicabatur, haec suo loco mota fuisse, cum ad aliud carmen pertinerent, id libentius concedam quam quod sumit duo poemata communi Τελετῶν nomine extitisse, quorum recentius lapidum sculpturas tradiderit. Priori quidem sententiae favet etiam in praegressis deturbatum ἐν δὲ τούτοις τὰ Ἱεροστ. x. περὶ λίθων γλυφῆς] Αἰθικῶν Orphi meminit Tzetzes Chil. IV. c. 140. et Chil. XII, 183. Fragmenta ex iisdem adducit Chil. II. c. 54. et Chil. XII. c. 431. Küst. Orpheum ἐν ἀρχῇ τῶν Αἰθικῶν, l. Αἰθικῶν citat Tzetes. in Lycophr. 226. Reines. Ὀγδοηκοντάλιθος inscriptio singularis et ut videtur aliis scriptoribus incognita.

a conspicio et consueto vulgi more remotam. amoris denique impetum, quo fertur ad fruendam pulchritudinem rerum. quae in intellectu versantur, neque alioquin quocumque modo deflectentem. Ὅροίτης. Nomen proprium. Ὅροίτιπος. Qui silvas caedit. Ὅρυγες. Animalia quaedam. Ὅρυγμα. Sic peculiariter vocabatur locus, in quo malefici supplicio afficiebantur. Ὅρυμαγδός. Tumultus, turba, strepitus. sic autem formatur: Θόρυβος, Θορυβάζω, Θορυβάσω, τεθορύβαγα: unde Θορύβαγος, et sublato Θ̄, mutatoque β̄ in μ̄, et per pleonasmum litterae δ̄, ὄρυμαγδός. Ὅρφανία. Ὅρφανιστῶν. Ὀρφανισταὶ sunt pupillarum curatores. vel Ὀρφανισταὶ magistratus erat Athenis, qui de causis pupillaribus iudicabat. vel, Ὀρφανιστῶν, qui sunt pupillarum

tutores. Sub tutoribus inimicis: quantum malum. Ὅρφανός. Iosephus: Ipsique patres erant liberis orbat. Et alibi: Illi vero domum redeunt, relinquentes legationes orbatas pace. Ὅρφεύς. Orpheus, ex Libethris Thraciae oriundus (Libethra autem est urbs Pieriae vicina), Oeagri et Calliopes filius. Oeager vero fuit quintus ab Atlante, ex Alcyone, una filiarum eius. vixit undecim aetatibus ante bellum Troianum: ipsumque Lini discipulum fuisse dicunt, et novem aetates vixisse; quamquam alii undecim. scripsit Triagmos: qui tamen ab aliis Ionis tragicis esse dicuntur. in his etiam illa, quae dicuntur Hierostolica. Clises Cosmicas. Neoteuctica. Sacros sermones, libris XXIV. hi vero dicuntur esse Theogneti Thessali; alii vero eos Cercopi Pythagoreo tribuunt. Oracula: quae ad Onomacritum referuntur. Initia: quae eiusdem Onomacriti esse dicuntur. * in his

κοντάλιθος ἐπιγράφεται· Σωτήρια· ταῦτα Τιμοκλέους τοῦ Συρακουσίου λέγεται καὶ Περσίνου τοῦ Μιλησίου· Κρατῆρας· ταῦτα Ζωπύρου φασί· Ὀρονισμούς Μητρώους καὶ Βακχικά· ταῦτα Νικίου τοῦ Ἐλεάτου φασὶν εἶναι· Εἰς ἄδου κατάβασιν· ταῦτα 5 Ἡροδίκου τοῦ Περινθίου· Πέπλον καὶ Δίκτυον· καὶ ταῦτα Ζωπύρου τοῦ Ἡρακλεώτου, οἱ δὲ Βροντίνου· Ὀνομαστικόν, ἔπη γσ· Θεογονίαν ἔπη γσ· Ἀστρονομίαν, Ἀμοκοπίαν, Ὀνηπολικόν, Ὡιοδυτικά ἢ Ὡιοσκοπικά, ἐπικῶς· Καταζωστικόν· Ὑμνους· Κο- 10 ρυβαντικόν· καὶ Φυσικά· ἃ Βροντίνου φασὶν.

Ὀρφεύς, Κικοναῖος, ἢ Ἀρκάς, ἐκ Βισαλτίας τῆς Θρακικῆς, ἐποποιός. γέγονε δὲ καὶ οὗτος πρὸ Ὀμήρου, δύο γενεαῖς πρεσβύτερος τῶν Τρωικῶν. ἔγραψε δὲ Μυθοποιίαν, Ἐπιγράμματα, Ὑμνους.

Ὀρφεύς, Ὀδρύσης, ἐποποιός. Διονύσιος δὲ τοῦτον οὐδὲ γεγονέναι λέγει· ὁμοῦς ἀναφέρονται εἰς αὐτὸν τινὰ ποιήματα.

Ὀρφεύς, Κροτωνιάτης, ἐποποιός· ὃν Πεισιστράτωρ συνείναι τῷ τυράννῳ Ἀσκληπιάδης φησὶν ἐν τῷ ἕκτῳ βιβλίῳ τῶν Γραμματικῶν. Δεκαετηρίδα· Ἀργοναυτικά· καὶ ἄλλα τινά.

Ὀρφεύς, Καμαριναῖος, ἐποποιός· οὗ φασὶν εἶναι τὴν Εἰς ἄδου κατάβασιν.

Ὀρφεύς, βασιλεὺς Θρακῶν· ἐφ' οὗ αἱ Ἀμαζόνες ἔδασμολόγησαν Φρύγας.

Ὀρφεύς· ὅτι ἐπὶ τῶν παρὰ Ἰουδαίους Κριτῶν, καταλυθείσης τῆς βασιλείας Ἀθηναίων, Ὀρφεύς ἐγνωρίζετο, σοφὸς ἄριστος γενόμενος καὶ πολλὰ μυστήρια διδάχθεις. φέρονται γὰρ αὐτοῦ καὶ περὶ Θεογνωσίας λόγοι, ἐξ ὧν εἰσι ταῦτα. εἶπε γὰρ ὅτι ἐξυρῆξ ἄνεδείχθη ὁ αἰθῆρ ὑπὸ τοῦ θεοῦ δημιουργηθείς· καὶ ἐντεῦθεν κἀκεῖθεν τοῦ αἰθέρος ἦν χάος, καὶ νῦν φοβερά πάντα κατεῖχε καὶ ἐκάλυπτε τὰ ὑπὸ τὸν αἰθέρα· σημαίνων τὴν νύκτα προτερεῖν· εἰρηκῶς ἀκατάληπτόν τινα καὶ πάντων ὑπέριστατον 20

2. καὶ] Immo ἦ. Περσίνου] Περσίνου A. E. Obrechtus contulit τὸν ποιητὴν Περσίνον apud Polluc. IX, 93. 3. Κρατῆρας] V. Lobeck. p. 731. sqq. Ὀρονισμούς] V. Lobeck. p. 368. 5. εἶναι] εἰσὶν A. B. E. Id ex continua voce subnatum opinor. 6. Ἡροδίκου] Προδίκου Müller. Orichom. p. 18. suffragante Welckero der epische Cyclus p. 255. Περινθίου] Περινθίου A. Δίκτυον] Lectioni Δίκτυον favet praecedens Πέπλος. Supra tamen in Ἴππος Νισαῖος, ἐν δὲ Δίκτυῷ Ὀρφεύς λέγει. Hemst. Cf. Lobeck. pp. 381. 465. 7. Ἡρακλεώτου] Ἡρακλεώτου B. E. Βροντίνου] Scribendum est Βροντίνου: ut paulo post recte legitur. Küst. Sic B. E. Sed Βροντίνου bis A. 8. Ὀνομαστικόν] Sic rectius MS. A. quam MSS. B. et C. itemque priores editi. quae habent [cum Eudocia] Ὀνομαστικά. Küst. Titulus commentiticius Addidit Gaisf. Θεογονίαν ἔ. γσ cum A. Ἀστρονομίαν] Vide Tzetzem Chil. XII, 247. Ceterum praeter opera Orphei a Suida hic memorata Tzetzis Chil. IV, 172. etiam Γεωργίας eius meminit, et fragmentum inde producit. Praeterea Θεογονία eius laudatur a Clem. Alex. Strom. VI. p. 253. Cedreno p. 57. et Ioanne Malela p. 88. Sunt et alia opera, quae Orphea olim tribuebantur; quorum nomina nunc consulto praetermitto. Küst. 9. Ἀμοκοπίαν] Ἀμοκοπί A. Ἀμοκοπίαν Eudocia. Ἀμοσκοπία Lobeck. p. 361. 10. Ὡιοσκοπικά] Her- magoras scripsit dialogum dictum Ἐχτυον, ἔστι δὲ ὠδοσκοπία: vid. v. Ἐρμαγόρας Ἀμφιπολίτης. De ovorum auguriis vid. Plin. X, 55. Reines. Adde Lobeck. p. 410. ἐπικῶς] Latet fortasse ἔπη et nota numeri versuum. Lobeck. p. 355. Καταζωστικόν] Καταζωστικόν E. Huic librum merito Lobeckius p. 371. iungit cum Hierostolico: cf. idem p. 730. Ὑμνους] Vide Pausan. in Boeoticis p. 588. Küst. 11. Φυσικά] Ἐν τῷ Ὀρφείῳ φυσικῶν, vid. infra v. Τριτοπάροες et Phanodemi l. VI. Reines. V. Lobeck. p. 753. sq. 12. Orpheorum catervam usque ad κατάβασιν recenset itidem Eudocia p. 320. Κικοναῖος scripsi cum Med. Lascare Prolegg. in Orph. et Eudoc. Deinde quae tenorem verborum male interpellant ἢ Ἀρκάς vereor ut pro sanis haberi possint. 14. γενεαῖς] γενεῶν E. ὧν post πρεσβύτερος om. A. B. E. 15. δὲ post ἔγραψε add. A. Μυθοποιία] Mythicum commentum recte Lobeckius p. 378. exposuit. 16. De Dionysio quis fuerit varias expromit suspiciones Lobeckius p. 352. 1. ὃν] ὃς A. Mox ἔκτω om. B. E. 3. Δεκαετηρίαν] Δωδεκαετηρίαν legendum esse monuit Lambecius in Prodom. p. 176. Hemst. V. Lobeck. p. 423. sq. δεκαετηρίδα A. δεκαετηρίας E. 6. κατάβασιν] τοῦ Θρακῶς Ὀρφείους addit Eudoc. Ceterum Lobeckii criminatio p. 356. Postremum articulum temere omisit Küsterus, quo spectet ignoro. 9. παρὰ Ἰουδαίους] Ἰουδαίων A. 12. περὶ Θεογνωσίας] Scripserim potius περὶ Θεογονίας, auctoritate Cedreni et Ioannis Malelae, qui ubi de Orphea agunt, cum Θεογονίαν scripsisse referunt, et ex opere illo eadem adducunt, quae hic apud Suidam sequuntur. Küst. 13. εἶπε γὰρ ὅτι ἐξ ἀρχ.] Cum toto hoc loco conferendus est Cedrenus p. 57. et Ioannes Malelas p. 89. 90. qui eadem totidem paene verbis referunt. Küst. 15. ἐντεῦθεν] Ex Timotheo apud Syncellum et Eusebium. Vide Miscell. Lips. VI. p. 75. ubi male interpres ἐντεῦθεν κἀκεῖθεν vertit. Vid. Bentleius ad Revelat. Tourp. MS. 16. φοβερά] Cedrenus et Ioannes Malelas ζοφερά: quod magis placet. Küst. 17. πρωτεύειν Malelas, omissis τὸν γε ὑπέριστατον αἰθέρα.

est de lapidum sculptura, qui liber Ogdoecontalithos inscribitur. Soteria: quae Timoclis Syracusani vel Persini Milesii esse dicuntur. Crateras: hi Zopyro tribuuntur. Thronismos Magnae Matris, et Bacchica: quae Niciae Eleatae esse dicuntur. Descensum ad Inferos: quod opus Herodici Perinthii esse fertur. Peplum et Rete: quae ipsa Zopyro Heracleotae tribuuntur, ab aliis tamen Brotino. Onomasticum, versibus MCC. totidem versibus Theogoniam. Astronomiam. Amocopiam. Librum de sacrificiis. De divinatione ex ovis, versibus. Catazosticum. Hymnos. Corybanticum, et Physica: quae Brontini esse dicunt. Ὀρφεύς. Orpheus, Ciconaeus, vel Arcas, ex Bisaltia Thracica, poeta heroicus. fuit autem ipse ante Homerum duabus aetatibus, Troiano bello antiquior. scripsit Mythorum corpus, Epigrammata, Hymnos. Ὀρφεύς. Orpheus, Odrysus, poeta epicus: quem etsi Dionysius ne extitisse quidem dicit,

quaedam tamen poemata ad eum referuntur. Ὀρφεύς. Orpheus, Crotoniates, poeta epicus: quem Pisistrato tyranno familiarem fuisse Asclepiades libro Grammaticorum sexto dicit scripsit Decaeterida, Argonautica, et alia quaedam. Ὀρφεύς. Orpheus, Camarinaeus, poeta epicus: cuius esse dicunt Descensum ad Inferos. Ὀρφεύς. Orpheus, rex Thracum: cuius temporibus Amazones Phryges sibi tributarios fecerunt. Ὀρφεύς. Sub Iudaeorum Iudicibus, sublato Atheniensium regno, Orpheus clarus erat; vir sapientissimus et multorum mysteriorum peritissimus. huius etiam feruntur libri de cognitione dei; in quibus praeter alia has exposuit sententias. Aetherem principio a deo conditum fuisse; ab utraque aetheris parte chaos; noctem terribilem omnia tenuisse et occultasse quae sub aethere erant: significans noctem esse priorem. dixit etiam summum Aetherem comprehendere non posse, et omnium esse sum-

εἶναι καὶ προγενέστερον καὶ δημιουργὸν ἀπάντων, τόνγε ὑπέριστατον αἰθέρα· καὶ τὴν γῆν εἶπεν ἀόρατον. ἔφησε δὲ ὅτι τὸ φῶς ῥῆξαν τὸν αἰθέρα ἐφώτισε τὴν γῆν καὶ πᾶσαν τὴν κτίσιν· ἐκεῖνο εἰπὼν τὸ φῶς, τὸ ὑπέριστατον πάντων, τὸ ἀπρόσιτον, τὸ πάντα περιέχον· ὅπερ ὠνόμασε Βουλὴν, Φῶς, Ζωὴν. ταῦτα τὰ τρία ὀνόματα μίαν δύναμιν ἀπεφῆναιτο καὶ ἐν κράτος τοῦ δημιουργοῦ πάντων Θεοῦ, τοῦ πάντα ἐκ τοῦ μὴ ὄντος παραγαγόντος εἰς τὸ εἶναι, ὁρατὰ τε καὶ ἀόρατα. περὶ δὲ τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων εἶπεν, ὅτι καὶ αὐτὸ ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ πάντων καὶ Θεοῦ ἐπλάσθη, καὶ ψυχὴν ἔλαβε λογικὴν, ἀκολουθήσας τοῖς Μωσέως· καὶ ταλαίπωρον εἰρηκῶς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων καὶ πολλοῖς ὑποκείμενον πάθεσι, ψυχικοῖς τε καὶ σωματικοῖς· δεκτικὸν τε ἀγαθῶν καὶ πονηρῶν ἔργων, καὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀθλίως διακείμενον.

Ὀρφεία λύρα. τοῦ Ὀρφείως.

Ὀρχναλίην. σκοτεινὴν.

Ὀρφνή. ὄξυτόνως, σκοτία, νύξ μέλαινα.

Ὀρφῶς. ὁ ἰχθύς. οἱ δὲ διὰ τοῦ ὀ μικροῦ.

Ὀρχάδες. νῆσοι περὶ τὸν Ὠκεανόν.

Ὀρχαμος. ἡγεμών.

Ὀρχάτοις καὶ ὄρχοις. στίχοις ἀμπέλων ἢ ἐτέρων φυτῶν παρὰ τὸ ἔρχεσθαι δι' αὐτῶν τὰς τάξεις τῶν φυτῶν.

Ὀρχεῖς. πληθυντικόν. Καὶ Ὀρχεῖδιον, ὑποκοριστικόν.

Ὀρχηδόν. ὡς ἡβηδόν. Ἡρόδοτος.

Ὀρχησις. δύο ὀρχήσεις οἶδεν ὁ Ὀμηρος, τὴν τῶν κυβιστητῆρων καὶ τὴν διὰ τῆς σφαιρας. τὴν δὲ σφαιριστικὴν ἔπαιξεν Ἀριστόνικος ὁ Καρύστιος, Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως σφαιριστῆς.

Ὀρχησις παντόμιμος. ταύτην ὁ Αὔγουστος Καῖσαρ ἐφευρε, Πυλάδου καὶ Βαχχυλίδου πρώτων αὐτὴν μετελθόντων. καὶ Ἀναγαλλίς ἢ Κερκυραία γραμματικὴ τὴν τῆς σφαιρας εὐρεσιν Ναυσικάα τῆ Ἀλκινόου θυγατρὶ ἀνατίθησιν.

1. εἶναι καὶ — ὑπέριστατον om. A. 3. ἔφρασε δὲ Mal. φῶς] τὸ φῶς A. B. E. Med. 4. κτίσιν] τὴν κτίσιν dedi cum A. et Mal. 6. ὅπερ ὠνόμασε Βουλὴν, Φῶς, Ζωὴν] Ioannes Malelas plenius, οὗ ὄνομα ὁ αὐτὸς Ὀρφεύς ἀκούσας ἐκ τῆς μαντείας ἐξεῖπε μὴ τινα φᾶναι τὰ Ἑρικεπιῶ· ὅπερ ἐρμηνεύεται τῇ κοινῇ γλώσσει, Βουλὴ, Φῶς, Ζωοδοτήρ. Locus est corruptissimus, quem Bentley in Dissertatione ad Malelam p. 2. recte sic emendat: οὗ ὄνομα ὁ αὐτὸς Ὀρφεύς ἀκούσας ἐκ τῆς μαντείας ἐξεῖπε, Μῆτιν, Φάνητα, Ἑρικεπιῶν, etc. Hinc ergo Suidas suppleri poterit. Ceterum pro ζωῆ, ut est apud Suidam, non solum Ioannes Malelas, sed etiam Cedrenus habet ζωοδοτήρ. Küst. 9. τοῦ μὴ ὄντος — ὁρατὰ τε καὶ ἀόρατα] τῶν μὴ ὄντων — ὁρατῶν τε καὶ ἀόρατων A. παραγαγὼν E. 12. Θεοῦ] καὶ Θεοῦ A. B. E. Med. 13. Μώσεως] σώμ^α A. 18. λύρα] λαύρα C. 19. Ὀρχναλίην] Il. x. 83. et alibi.

1. σκοτία νύξ καὶ] σκοτία· νύξ A. B. C. Hesychius et Photius, σκοτία νύξ· E. Med. Mox μελαλίη Photius. σκοτεινὴ νύξ ἢ μέλαινα Zon. p. 1467. 2. Ὀρφῶς. ὁ ἰχθύς] Piscis huius meminit Aristophanes Vesp. 491. ubi vide Scholiastam. Küst. Ὀρφῶς C. Si Io. Alexandrinum et Arcadium audimus, extitit etiam Ὀρφῶς. 3. Ὀρχάδες] Sunt insulae, quas Latini Orcades vocant. Küst. περὶ] παρὰ A. C. 5. Ὀρχάτοις καὶ ὄρχοις. στίχοις ἀμπ. Eadem habet Enarrator Comici in Acharn. 994. Küst. 8. Ὀρχεῖς] Deest gl. C. Ὀρχεῖδιον etiam Etym. Gud. p. 436, 53. 10. Ὀρχηδόνος] Scribendum est Ὀρχηδόν, vel Ὀρχηδόν, ὡς ἡβηδόν: quae Porti coniectura est. Küst. Gl. Herodot. VII, 144. Ὀρχηδόν. ἡβηδόν. Conf. Intpp. Herodoti et Albert. in Hesychium. 11. δύο ὀρχήσεις οἶδ.] Haec sumpta sunt ex Athenaeo, quem vide Dipnosoph. lib. I. p. 14. et 19. Küst. Ὀμηρος] ὁ Ὀμηρος dedi cum A. 12. τὴν δὲ σφαιριστικὴν ἔπ.] Eadem leguntur infra v. Σφαῖρα. Küst. Ex hoc scilicet loco deprompta. 13. Ἀριστόνικος] Vid. Iunius in Catal. Artif. in Telchines p. 214. inf. Hemst. Mox Καρύστιος A. B. 15. Ὀρχησις παντόμιμος] Vid. Ἀθηνώδωρος Sr. A. Schott. in Senecae Controv. V. praef. p. 352. Hemst. παντόμιμος B. E. πάντιμος Med. ταύτην ὁ Αὔγουστος Καῖσαρ ἔφ.] Male omnino. Non enim Augustus Caesar, sed Pylades et Bathyllus tempore Augusti saltationem pantomimicam invenerunt, auctore Zosimo, ex quo haec Suidas excerpit. Verba eius haec sunt: Ἦ τε γὰρ παντόμιμος ὀρχησις ἐν ἐκείνοις εἰρηχθῆ τοῖς χρόνοις (i. e. temporibus Augusti), οἷον πρότερον οὐσα, Πυλάδου καὶ Βαθύλλου πρώτων αὐτὴν μετελθόντων. Hinc error compilatoris patescit: quem et ante nos recte castigavit Casaubonus in Athen. lib. I. c. 17. Küst. Haec ut solet ex glossis superioribus temere sunt constipata. 16. Βαχχυλίδου] Scribe Βαθύλλου, ut habet Zosimus. Confer Salmasium in Flav. Vopiscum p. 496. edit. Paris. Küst. πρώτων] πρώτων A. C. 17. καὶ Ἀναγαλλίς ἢ Κερκυραία] Haec ad articulum praecedentem referenda erant. Sumpta autem sunt ex Athenaei Dipnosoph. lib. I. c. 11. eademque leguntur supra v. Ἀναγαλλίς, et infra v. Σφαῖρα. Küst.

num et antiquissimum et omnium rerum opificem. terram etiam dixit invisibilem esse. dixit etiam lumen aethere rupto terram illustrasse et omnes res conditas. inuens lumen, quod dixerat esse supremum omnium et inaccessum omniaque continere: quod vocavit Consilium, Lucem, Vitam. his tribus nominibus unam facultatem significari dixit et unam potentiam omnium rerum opificis dei; qui ex eo quod non erat omnia creavit, et visibilia et invisibilia. de genere humano autem dixit, ipsum itidem ab omnium rerum opifice deo formatum fuisse, et animam accepisse ratione praeditam, secutus Mosis scripta. dixit etiam genus humanum esse miserum, et multis animi corporisque calamitatibus obnoxium, et bonorum malorumque operum capax, et miseram vitam vivens. Ὀρφεία λύρα. Orphei lyra. Ὀρ-

φναλίην. Obscuram. Ὀρφνή. Cum acuto in ultima: tenebrae noctis. Ὀρφῶς. Piscis orphus. quidam vero per ὀ scribunt. Ὀρχάδες. Insulae in Oceano. Ὀρχαμος. Dux. Ὀρχάτοις et ὄρχοις. Vitium aut aliarum plantarum ordinibus. dictum quod per eos ire solent plantarum ordines. Ὀρχεῖς. Pluralis. Et Ὀρχεῖδιον, diminutivum. Ὀρχηδόν. Viri- tim. Herodotus. Ὀρχησις. Duae saltationes novit Homerus, unam egrum qui in caput saltant, alteram quae fit cum pila. pila vero lusit Aristonicus Carystius, Alexandri regis sphaeristes. Ὀρχησις παντόμιμος. Saltationem pantomimorum temporibus Caesaris Augusti primum inventam exercuerunt Pylades et Bacchylides. Anagallis Corcyraea grammatica pilae inventionem Nausicaae Alcinoi filiae attribuit.

Ἰσοκράτης· Τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὄσιοις. τὰ δημόσια ὄσια λέγοντες. καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους σαφῶς διδάσκει τοῦτο. Δίδυμος δὲ φησι διχῶς λέγεσθαι τὸ ὄσιον, τὸ τε ἱερὸν καὶ τὸ ἰδιωτικόν.

Ὅσιον χωρίον. τὸ βέβηλον καὶ μὴ ἱερὸν, εἰς β δ ἔξεστιν εἰσιέναι. Ἀριστοφάνης Λυσιστράτη·

ὦ πότνι Ἐλλείθνι, ἐπίσχεσθε τοῦ τόκου,
ἕως ἂν εἰς ὄσιον ἀπέλθω χωρίον.

Καὶ Ὅσια χρήματα, τὰ μὴ ἱερά. λέγεται δὲ καὶ τὸ 722 Διονύσιον. Καὶ Λαμασκιος· Ὅσιρις, Διόνυσος. 10

Ὁδὴ ὄσιον ἔστι τὰ μεγάλα σοφὸν γενέσθαι τὸν τὰ μικρὰ μὴ δυνάμενον. — Ἐπεὶ δ' ὄσιον ἦν ἐπιζητῆσαι τὸν ἀφανῆ γεγονότα ἀδελφόν, τὴν ἐπὶ Καρίας ἐτράπετο.

Ὅσιότης. ἢ πρὸς Θεὸν καθοσιώσις. καὶ ἐκεί- 15
νος ὄσιος, ὃ ἑαυτὸν διὰ πίστεως καὶ ἔργων ἀγαθῶν καθοσιώσας καὶ τῷ Θεῷ ἀφιερῶσας. ὅθεν περὶ τοῦ τὸν Θεὸν καταλιμπάνοντος καὶ ἀρνούμενου τὰς

πρὸς Θεὸν συνθήκας ἔλεγεν ὁ Μωσῆς· Μὴ εἶπης ἐν τῇ καρδίᾳ σου, ὅσιά μοι γένοιτο ἐν τῷ ἀποστήναι ἀπὸ Κυρίου. καθάπερ οὖν ὁ τοῦ Θεοῦ ἀποστάτης καὶ κακοῦργος ἀνόσιος λέγεται· οὕτως ὁ τῷ Θεῷ διὰ πίστεως καὶ ἀγαθοουργίας οἰκειωθείς ὄσιος καὶ δίκαιος εἰκότως ὀνομάζεται.

Ὅσιωθῆναι ἡμέρας λέγουσιν ἐπὶ θανάτῳ τινός· οἶον, μὴ ἱεράς ἀλλὰ ὄσιος νομισθῆναι.

Ὅσιοι. οἱ εὐσεβεῖς συντετραμμένοι, καὶ μὴ ἱερεῖς ὄσιν.

Ὅσιρις. τοῦτον οἱ μὲν λέγουσιν εἶναι τὸν Διόνυσον· οἱ δὲ ἄλλον· ὃν ὑπὸ Τυφῶνος δαίμονος ἐσπαράχθαι, καὶ μέγα πένθος γενέσθαι τοῖς Αἰγυπτίοις· καὶ τοῦ σπαραγμοῦ μνήμην ποιῆσθαι ἐπὶ πάντα τὸν χρόνον.

Ὁ Σκύθης τὸν ἵππον. ἐπὶ τῶν κρῦφα τινός ἐφιερμένων, φανερώσ δὲ ἀπωθουμένων καὶ διαπτυνόντων.

1. Ἰσοκράτης] Areop. p. 153. B. 2. Δημοσθένης] P. 738, 7. Δημοσθένης δὲ C. Attulit etiam Schol. Plat. p. 397. 6. Ἀριστοφ. Λυσιστράτη] V. 743. sed ubi pro ποθεινῇ Ἐλλείθνι rectius legitur πότνι Ἐλλείθνι. Et deinde, ἕως ἂν εἰς ὄσιον ἀπέλθω χωρίον. Küst. 7. ποθεινῇ] πότνι A. B. C. E. Photius et Schol. Platon. πότνι Med. 8. ἀπέλθω] ἀπέλθω A. B. C. E. Photius et Schol. Plat. 9. Ὅσια χρήματα] V. Timaeus p. 196. ubi v. Ruhnk. λέγεται δὲ καὶ τὸ Διονύσιον] Portus legit, λέγεται δὲ καὶ τὸ δημόσιον. At Photius in Lex. habet λέγεται δὲ καὶ τὸ δίκαιον ὄσιον: quod magis placet. Küst. Διονύσιον ὄσιον Schol. Platon. Apparet δίκαιον perperam cum ὄσιον coaluisse, quem errorem firmabat etiam subsequens Διόνυσος. 10. Ὅσιρις, Διόνυσος] Hae duae voces ex hoc loco tollendae sunt (nihil enim faciunt ad τὸ ὄσιον), et referendae ad vocem Ὅσιρις, quae paulo post sequitur. Küst. 12. ἦν] ἔστιν C. 16. ὃ ἑαυτὸν] ὃ om. C. ὁδ' ἑαυτὸν Med.

1. Μωσῆς] Deut. XXIX, 19. Moses haec dicit: καὶ ἔσται ἐν ἀκούσῃ τὰ ἔηματα τῆς ἀρεῆς ταύτης, καὶ ἐπιφημισθήσεται ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, λέγων, ὅσιά μοι γένοιτο, ὅτι ἐν τῇ ἀποπλανήσει τῆς καρδίας μου πορεύσομαι etc. Ex his igitur patet, glossatorem non secutum esse interpretes Graecos, sed sponte Mosi orationem mutasse, et illas formulas, μὴ εἶπης ἐν τῇ καρδίᾳ σου, et ἀποστήναι ἀπὸ κυρίου ex aliis locis huc traxisse. Unde vero totum locum descripserit Suidas, nondum cognovimus. Ernest. ὁμοίως A. pro ὁ Μωσῆς: quod notandum. 2. μου] μοι A. Mox τὸ E. pro ἐν τῷ. 5. ἀγαθοουργίας] ἀγαθοουργίας A. C. ἀγαθοεργίας E. Edd. ante Küsterum, qui tacite dedit ἀγαθοεργίας Porti correctionem. Mox οἰκειωθείς δὲ C. 6. ὀνομάζεται εἰκότως] εἰκότως ὀνομάζεται A. C. 8. Quae subsequerentur, etiam a Gaisfordo citra suspicionem praetermissa, Ὅσιων. ὅτι ἐφη τις τῶν ὄσιων· Ἄλλους μὲν γὰρ οὐ πάντες ἀπαιτούμεθα σώσαι· ἑαυτοὺς δὲ πάντες πάντως. Καὶ ἄλλος· Σῶζον σῶζε τὴν σεαυτοῦ ψυχὴν: delevi cum C. Mireris hominum industriam eo progressam, ut istam vocem ὄσιων, qua debuerunt Byzantinorum aures personare, ex gl. Δίκαιος cum exemplo prorsus alieno repeterent. Ceterum hic, ut in altera quasi glossa Σῶσαι, Med. καὶ ἄλλως, Τουπίου καὶ ἄλλως. 11. λέγουσιν εἶναι τὸν Διόνυσον] Huc spectat Epigramma Ausonii XXIX. in Bacchum: Αἰγύπτου μὲν Ὅσιρις ἐγώ, etc. Küst. Haec copiosius explicuit Eudocia p. 319. Gl. Herodot. II, 42. Ὅσιρις. ὃ Διόνυσος λέγεται. Cf. supra v. Ὅσιον χωρίον. 13. καὶ] Praestat ὡς vel ὅστε. 15. τὸν χρόνον] τὸν om. C. 16. Ὁ Σκύθης τὸν ἵππ.] Vide infra v. Σκύθης. Ceterum in prioribus edit. [et B. E.] inter hunc articulum et praecedentem haec inserta sunt: Ὅσιριάζουσιν. Ὁ τόπος οὗτος ἐν τῷ ἀντιγράφῳ ἔσφαλτο, καταστρέφει δὲ ὁμοίως εἰς τὸ μαγεύουσιν. γράφει γὰρ ἐν τῷ τέλει· Ἦδη δὲ καὶ ἐς τοὺς ὑπερορίους ἀπώκισε τὴν ἀπόρρητον θέμιν, ἐς τε Ἀλεξάνδρειαν τὴν ὀργιάζουσιν [ὄσιριάζουσιν E.] καὶ τῆς ἐξ ὀλλοαχὴ τὴν μαγεύουσιν. Sed cum locus hic nihil aliud contineat quam admonitionem librarii, dicentis se loci huius, quem in exemplari suo corruptum invenisset, finem tantum hic descripsisse, et praeterea hic ipse locus multo auctior legatur supra v. Ἀσκληπιόδοτος: eum ut supervacaneum hic praeterire non dubitavi; praesertim cum nec antiquissimus Paris. A. eum agnoscat. Küst. ὃ om. A. Deest articulus C. Vide Zenob. V, 59. et Arsen. p. 388. Alii posuerunt τὸν ὄνον: cf. supra v. Ἀκκιδόμενος.

publica. Et Isocrates: *Sacris et publicis*. qui ὄσια vocant publica. Et Demosthenes in oratione contra Timocratem hoc aperte docet. Didymus vero dicit ὄσιον duo significare, et sacrum et privatum. Ὅσιον χωρίον. Locus profanus et non sacer, quem cuivis ingredi licet. Aristophanes *Lysistrata*: *O veneranda Lucina, inhibe partum, donec in profanum locum venero*. Et Ὅσια χρήματα, pecunia profana. Ὅσιον autem dicitur etiam, quod est iustum. Damascius: *Nefas est in magnis rebus esse sapientem, qui in parvis non possit*. † Quoniam autem pius erat, fratrem amissum quaerere, in Cariam iter instituit. Ὅσιότης. Sanctitas erga Deum. et ille sanctus est, qui se ipse per fidem et opera bona sanctificavit et Deo

consecravit. unde Moses de illo, qui Deum deserit et pactum cum Deo initum abnegat, dicit: *Ne dixeris in corde tuo, fas mihi sit a Domino deficere*. quemadmodum igitur qui a Deo deficit et malus est, dicitur impius: sic ille qui per fidem et beneficentiam Deo conciliatur, sanctus et iustus merito nominatur. Ὅσιωθῆναι. Dies qui propter alicuius mortem non existimantur sacri sed atri, ὄσιωθῆναι dicuntur. Ὅσιοι. Qui cum pietate consuerunt, quamvis non sint sacerdotes. Ὅσιρις. Osirim alii dicunt esse Bacchum; alii negant: qui a Typhone daemone dilaceratus magnum Aegyptiis luctum attulit; eiusque dilacerationis memoriam perpetuo celebrant. Ὁ Σκύθης τὸν ἵππ. Scythia equum. dicitur in eos, qui quod palam

᾽Οσμὴ. ἢ ἐθωδία.

᾽Οσμὴ ἀνωνόμαστος ἐς βιάθος κύκλου
χωρεῖ, καλὸν θέαμα· θυμαμάτων δ'
αἰθραι διαπνέουσι πλεκτάνην καπνοῦ.

᾽Οσσόμενος, ἀνειδωλοποιούμενος, προςδο- 5
κῶν. ἢ τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑποβλέπων.

᾽Οσον βασιλεύτερός εἰμι. ᾽Ομηρος. τὸ
ὄσον ἐνταῦθα οὐκ ἔστι πλήθους ἐμφαντικόν, ἀλλὰ
ἀντὶ τοῦ, καθ' ὄσον εἰμι βασιλικώτερος.

᾽Οσον βιώσιμον. ὄσον ζῆσαι.

᾽Οσον οὐκ ἀποτετέλεστο. ἀντὶ τοῦ σχεδόν.

᾽Οσον οὐκ ἤδη πονήρως τε καὶ ἀθλίως ἀπο-
λουμένων. καὶ αἰθραι· Ἐκείνον γὰρ ὄσον οὐ βασι-
λεύειν τῆς Ἀσίας.

᾽Οσον οὐπω. ταχύ, μετ' ὀλίγον· ἢ ἀντὶ τοῦ 15
ἤδη. ᾽Ο δὲ ἄμα ἐνθυμούμενος τὴν ὄσον οὐπω ἀπο-
723 ρίαν τῶν ἀναγκαίων λύει τὴν πολιορκίαν. Καὶ αἰ-

θραι· Πεσεῖσθαι γὰρ ὄσον οὐπω τὴν οἰκίαν. Καὶ
αἰθραι· ᾽Οσον οὐπω προςεδόκα παρεσομένους τοὺς
βαρβάρους.

᾽Οσφ καὶ ᾽Οπόσφ.

᾽Οσφ πλέον ἢ μισυ παντός. τουτέστι, τὸ
ὀλίγον μετὰ δικαιοσύνης τοῦ πολλοῦ μετὰ ἀδικίας
πλείονα ἔχει τὴν ὄνησιν. Ἡσιόδος φησιν.

᾽Οσπήτιον. τὸ οἰκημα.

᾽Οσπριον. εἶδος σπέρματος.

10 ᾽Οσροηνή. ὄνομα πόλεως ἢ τύπον. [Καὶ ᾽Οσρό-
ης, ὄνομα κύριον.]

᾽Οστᾶ. τροπικῶς, οἱ λογισμοί· ἐπειδὴ τὰ ὄστᾶ
στεγανώτεραν ἔχουσι φύσιν, καὶ αὐτὰ φέρει τὸ
ζῶον. [λέγεται καὶ ὄστειον, ὄστοῦν.]

᾽Οστᾶναι. οὗτοι πρώην παρὰ Πέρσαις Μάγοι
ἐλέγοντο· κατὰ διαδοχὴν ᾽Οστᾶναι.

᾽Οστιάριος. εἶδος ἀξιώματος.

1. ἢ om. E. 2. ᾽Οσμὴ ἀνον.] Haec sunt verba Aristophanis in Avibus (1699. sqq.) sub finem: sed ubi legitur ἀνωνόμαστος, per
ω: uti etiam hic apud Suidam metri gratia scribendum est. Deinde in versu ultimo pro διαπνέουσι reponendum est διαψάρου-
σι, ut itidem Aristophanes habet. διαπνέουσι enim ex Scholiis sumptum est, utpote interpretatio τοῦ διαψάρουσι: ut non so-
lum patet ex veteri enarratore ad locum illum comici, sed etiam ex ipso Suida supra v. Διαψάρουσι. Küst. ἀνωνόμαστος B.
ἀνωνόμαστος E. C. 3. θυμαμάτων δ' αἰθραι] Scrib. θυμαμάτων δ' Αἰθραι.—. Istud δὲ non habet Aristoph. sed addend. ex
Suida. Emendandus Schol. Aristoph. 1714. λέπει δὲ τὸ πνέουσι. Immo leg. λέγει δὲ τὸ πν. significat autem πνέουσι, nam
haec est interpretatio διαψάρουσι. Ceterum ad h. l. respexit Dio Chrys. p. 52. Τουρ. 4. αἰθραι] ὄραι B. E. Deinde malam
delevi appendicem cum A. C. ζῆται ἐν τῷ Ἀδρατος. Δυσωδῖαν νόμιζε τὴν ἀθλίαν. Küsterus: „Δυσωδῖαν νόμι.] Est versus ad
somniorum interpretationem pertinens, qui legitur etiam supra v. Δυσωδία, ubi suus ei locus est.” 6. ἐπιβλέπων] Sic C.
ὀποβλέπων A. B. E. Hesych. Apollonii Lex. p. 512. cum Schol. Homeri Od. ἀ. 115. unde profecit Suidas. 7. ᾽Ομηρος] Il. t. 160.
8. ἐμφαντικὸν πλήθους] ἐμφ. πλ. λαμβάνει Med. πλήθους ἐμφαντικόν A. C. et Schol. Ven. unde Suidas non solum haec deriva-
vit, sed etiam continua. Sic enim Schol. σημαίνει καὶ τὸ ὀλίγον, ὡς τὸ ὄσον βιώσιμα με, ὄσον ζῆσαι. καὶ τὸ σχεδόν, ὡς τὸ ὄσον
οὐκ ἀποτετέλεστο, ὄσον οὐκ ἤδη πονήρως τε κτλ. 13. βασιλεύειν] Malim βασιλεύσειν. Caret hoc exemplo Schol. Hom.
15. ᾽Οσον οὐπω] Polyaen. p. 227. προςβάλλειν ὄσον οὐπω μετὰ πάντ. Ita leg. Vid. p. 118. Theophylact. Ep. p. 11. ed. Meurs.
Tour. MS. Exemplorum abunde collegerunt Berglerus in Alciphro, I, 10. Dorvill. in Charit. p. 602. sq. Hasius in Leon. Diac.
p. 244. ᾽Οσον οὐπω — οἰκίαν καὶ αἰθραι om. C. 16. τὴν ὄσον οὐπω] Sic etiam Schol. Hom. Sed adiciendum videtur γενη-
σομένην. Contra παρεσομένους neglexit Schol.

1. Πεσεῖσθαι γὰρ] Gaisfordus probabiliter ad Aelianum referabat, quem de Simonide in convivio Scopadarum divinitus servato
tradidisse docet v. Σιμωνίδης: nisi haec Scholiastes Homeri prodidisset, quem Aeliano usum parum est credibile. Idem Ἐπι-
σεῖσθαι. Ceterum ὄσον ὄσον: ὀλίγον ὀλίγον. ὄσον· πολὺ πλέον manus rec. in B. marg. 4. ᾽Οσφ καὶ ὀπόσφ. om. C. habet
idem Schol. 5. ᾽Οσφ πλέον ἢ μ.] Confer Nostrum supra v. Ἡμισυ. Küst. 7. Ἡσιόδος] Ἐργ. 40. 9. σπέρματος] De-
levit statim Gaisf. cum A. λέγεται δὲ καὶ χέδροψ τὸ ὄσπριον, παρὰ Θεουκιδίῃ, petita ex v. Χέδροψ. 10. ᾽Οσροηνή. τόπος
Zon. p. 1474. Edd. ᾽Οσροῖνη. Καὶ ᾽Οσρόης] Haec om. A. Vide Procopii Pers. I, 17. 12. ᾽Οστᾶ. τροπικῶς, οἱ λογ.] Ex
Theodoro in Psalmos. Küst. In Psalm. VI, 2. paululum mutata oratione. Nimirum rectius ille sic habet, αὐτὰ φέρει τὸ σώ-
μα, τροπικῶς τοὺς λογισμούς, δι' ὧν τὸ ζῶον ἰθύνεται etc. Ernest. Post h. gl. extabant: ᾽Οστᾶ Γεγάντων. ζῆται ἐν τῷ Μη-
νάς. ζῆται ὄστᾶ Ἱερειμίου τοῦ Προφήτου ἐν τῷ Ἀργόλαι. Om. A. Ἀργόλαι Med. 14. λέγεται cum seqq. om. C. Melius haec
pronunciavit Photius. 15. ᾽Οστᾶναι. οὗτοι πρώην παρὰ Πέρσ.] Nota haec prorsus est mutila, et vix sensum aliquem ha-
bet, quam compilerat excerpserit ex Laertii Prooemio, ubi sic legitur: Ζάνθος δὲ ὁ Ἀυδός φησι μετ' αὐτὸν (Ζωροάστρην) γεγο-
νέναι πολλοὺς τινὰς Μάγους κατὰ διαδοχὴν, ᾽Οστᾶνας καὶ Ἀστραϊνίχους καὶ Γωβρόνας καὶ Παζάτας. Hinc clara lux Suidae afful-
get. Küst. Haec cum emendatius descripta legantur in v. Μάγοι, nolim tanti stuporis crimen in Suidam conferri. Sub finem
cum A. C. delevi: ζῆται ἐν τῷ Ἀστρονομία. 17. ᾽Οστιάριος] Confer Nostrum infra v. ᾽Οστᾶ et Suicerum in Thea. Eccles.
v. ᾽Οστιάριος. Küst. Delevit post ἀξιώματος Gaisf. cum A. ὄμαι δὲ διὰ τοῦ ᾧ μεγάλου ὀστιάριος· παρὰ τὸ ὠθεῖν. Ubi monuit
Küsterus, inepte huius vocis etymologiam ex Gr. lingua arcessi. Omnia descripta sunt ex inferiore glossa.

aspnantur et respuunt, clam appetunt. ᾽Οσμὴ. Odor.
Odor autem ingens in altum coeli ascendit, pulchrum specta-
culum: sufflitum vero aurae longam nubem sumi excitant.
᾽Οσσόμενος. Imaginans, expectans, vel oculis torvum tuens.
᾽Οσον βασιλεύτερός εἰμι. Homerus. ubi ὄσον non signi-
ficat multitudinem; sed sensus est, quanto dignitate regia prae-
stem. ᾽Οσον βιώσιμον. Quatenus vitale est. ᾽Οσον
οὐκ ἀπ. Tantum non perfectum erat. ᾽Οσον οὐκ ἤδη πον.
Iam iam male et misere perituris. Et alibi: Illum enim fere
totius Asiae regnum tenere. ᾽Οσον οὐπω. Tantum non,
mox. vel iam. Ille vero simul reputans iam iam instantem

commeatum penuriam, obsidionem solvit. Et alibi: Domum
enim mox ruituram esse. Et alibi: Barbaros continuo ad-
venturos esse expectabat. ᾽Οσφ et ὀπόσφ. ᾽Οσφ πλέον
ἢ μ. Quanto plus sit dimidium toto. Hesiodus. hoc est, exigua
bona iuste parta plus prosunt quam ingentes opes iniuste partae.
᾽Οσπήτιον. Deversorium. ᾽Οσπριον. Legumen, seminis
genus. ᾽Οσροηνή. Nomen urbis aut loci. [Et Osroes, no-
men proprium.] ᾽Οστᾶ. Tropice sic dicuntur cogitationes.
nam ossa solidiorem habent naturam, et animal sustinent. [di-
citur etiam ὄστειον, ὄστοῦν.] ᾽Οστᾶναι. Sic olim apud Per-
sas Magi vocabantur, qui Zoroastri successerunt. ᾽Οστιά-

Ὀστία. παρὰ Ῥωμαίους ἢ θύρα. καὶ ἐξ αὐτοῦ ὀστιαῖος, διὰ τοῦ ὀ μικροῦ.

Ὀστίνους. τοῖς ἀλλοῖς· ἐπεὶ τοπαλαιὸν ἀπὸ τῶν ἐλαφείων ὀστέων κατεσκευάζον τοὺς ἀλλοῦς. Ἀριστοφάνης·

Τοῖς ὀστίνους φουστῆτε τὸν πρωκτὸν κυνός.

Ὀστλιγγες. αἰ λαμπηδόνας.

Ὀστολογεῖν. ἐξετάζειν, ἐξερευνᾶν.

Ὀστρακισμός. οἱ κακονούστατοι τῷ δήμῳ ἐξωστρακίζοντο καὶ κατεδικάζοντο. ὀστράκοις γὰρ ἐγράφετο τὸ ὄνομα τοῦ φευζομένου. Ὀστρακισμός φηγῆς διαφέρει· ὅτι τῶν μὲν φηγῆς ἀλόγων αἰ οὐσίαι δημεύονται, τῶν δὲ ὀστρακισμῷ ἀποστάντων οὐκ ἀφαιρεῖται τὰ χρήματα ὁ δῆμος· καὶ τοῖς μὲν χρόνος ἐνδείκνυται καὶ τόπος, οἱ δὲ φευζοντες οὐδέτερον τούτων ἔχουσιν.

Ὀστρακόδερμοι ἰχθύες. οἶον ὄστρεα, πορφύραι, κήρυκες, στρόμβοι, ἐχίνοι· ἃ οὔτε θήλει οὔτε ἀρσενά εἰσιν.

Ὀστράκου περιστροφή. παροιμία ἐπιπέτων ταχέως τι ποιούντων λεγομένη. Εὐνάπιος· Ὡσπερ ὀστράκου μεταπεσόντος ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐχώρησε Ῥωμαίους.

5 Ὀστρεα. Τραϊανῷ ἐν Πάρθοις ὄντι καὶ τῆς θαλάσσης ἀπέχοντι ἡμερῶν πολλῶν ὁδόν, Ἀπίκιος δ' ὀσφάγος ὄστρεα νεαρὰ διεπέμψατο, ὑπὸ σφίρας τεθησαυρισμένα.

Ὀσφραντικὸν αἰσθητήριον ἐστίν, ἢ κατὰ τὰ ἐμπρόσθια τοῦ ἐγκεφάλου μαστοειδῆς ἀπόφυσις, μετὰ τὰ ὁμοιοειδῆ ὀστέα ὡς ἐπὶ τὸ ἔνδον. γίνεται δὲ ἢ ἀντίληψις τῶν ὀσμῶν διὰ τῆς διόσμου τοῦ ἀέρος δυνάμειος.

Κατέκειτ' ὀσφραϊνόμενος.

15 οἱ γὰρ ὑπὸ φόβου ἐκλύομενοι ὀσφρήσει τὸν πόνον παύουσιν· ὁ δὲ πόνος αὐτοῖς ἐκ καρδίας γίνεται.

Ὀσφραϊνομαι. γενικῆ.

Ὀσφύς.

3. Ὀστίνους. τοῖς ἀλλ.] Ex Schol. Aristoph. Ach. 863. ἀπὸ τῶν ἐλαφείων ὀστέων] Confer Hesych. v. Κάκτος. Küst. 6. φουστῆτε] φουστῆτε A. B. E. C. Med. 7. Ὀστλιγγες] Callim. fragm. 12. *capilli*. Apollon. Rhod. I, 1297. Τουρ. MS. 8. Ὀστολογεῖν] Vox Isaei: quam scripsit ὀστολογεῖν Zon. p. 1475. ἐξερευνᾶν] καὶ ἐρευνᾶν A. 9. Ὀστρακισμός. οἱ κακονούστατοι. τ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 851. κακονούστατοι] Sic recte habent MSS. Pariss. itemque Scholiastes Aristophanis. At priores editt. male κακουροῦστατοι. Küst. Prius etiam Photius et Hesychius, qui mutata paulum oratione ὀστράκοις ἐγγραφόντων τὸ ὀ. τ. φ. 10. ἐν ὀστράκοις] ἐν ὄσμ. A. C. E. Med. Schol. Tum γὰρ om. C. 11. φευζομένου vulg. et Schol. cum Hesychio. Ὀστρακισμός φηγῆς διαφ.] Et haec leguntur apud enarratorem Comici loco laudato. Küst. Conf. Meier. Hist. Iur. Att. p. 97. [add. Prooemio schol. hibern. Univ. Halens. A. 1835. sive disputatione in Halensium Encyclopaedia] Schömann. de Comitibus p. 243. seqq. Gaisf. 13. ἐδημεύοντο] δημεύονται A. B. C. Schol. et mox ἀφαιρεῖται pro ἀφῆρει. 16. Post ἔχουσιν cum C. delevi: Ὅτι (ὁ Edd. auto Gaisf.) Κίμων τῇ ἀδελφῇ Ἑλληνικῇ συγκοιμηθεὶς καὶ διαβληθεὶς πρὸς τοὺς πολίτας ἐξωστρακίσθη. Repetita sunt ex v. Κίμων. 17. Ὀστρακόδερμοι] Vid. Aristot. H. A. I, 4. VIII, 29. et Aelian. N. A. XI, 37.
1. Ὀστράκου περιστροφή] Aliter proverbium hoc explicat Diogenianus VI, 95. [cf. Arsen. p. 388.] quem vide. Confer etiam Eustath. in Iliad. ὁ. p. 1161. Küst. Cum Suida Photius, Schol. Luciani Apol. M. Cond. I. et Platonis p. 413. Plura Boissonadus in Eunar. p. 364. et Wyttenbach. in eundem scriptorem p. 299. 2. Εὐνάπιος] Fr. 47. Orationem liber Vaticanus ap. Niebuhr. p. 63. sic instauravit: Τοῦτο ἐγένετο τὸ ἐπὶ τὸ ἔνδον, καὶ πάντα ὥσπερ . . . ἐχώρησε τοῖς Ῥωμαίους. 3. μεταπεσόντος] λεγομένη πεσόντος C. 5. Τραϊανῷ ἐν Πάρθ.] Haec sunt verba Athenaei lib. I. c. 7. p. 7. ut Pearsonus observaverat. Küst. 9. Ὀσφραντικὸν αἰσθητ. — ὡς ἐπὶ τὸ ἔνδον] Haec leguntur apud Philoponum in lib. II. Aristot. de Anima, M. 4. a. Confer etiam Nostrum supra v. Δίοςμος. Küst. 11. ὁμοιοειδῆ ὀστέα] Mendose. Scribendum enim est ἰθμοειδῆ ὀστέα, ut habet Philoponus loco laudato. Vel potius ἡθμοειδῆ, per ἦ. Quenam autem ossa vocentur ἡθμοειδῆ, praeter alios docet Stephanus in Thesouro: ad quem lectorem remitto. Küst. ὁμοιοειδῆ A. 12. διὰ τῆς] ὡς διὰ τοῦ C. 13. δυνάμειος] Subsequerentur ex v. Δίοςμος petita: καὶ γὰρ Δίοςμος ἐστὶν ἡ διαποροδμεντικὴ δύναμις τῶν ὀσφραντῶν, παρὰ Θεοφράστῳ. οὐκ ἐστὶ δὲ ἡ ὄψις τὸ αἰσθητήριον, ἀλλ' ἡ μαστοειδῆς τοῦ ἐγκεφάλου ἀπόφυσις ἢ ἀπόδσις. Delevit Gaisfordus cum A. 14. Κατέκειτ' κατέκειτ' A. C. Seqq. sunt ex Aristoph. Ran. 490. et Schol. in eum locum. Monuit Abreschius. 18. Om. vulg. 19. Ὀσφύς] Delevit Gaisf. cum A. B. E. quae subiiciebantur: τὰ πλησίως τοῦ γλουτοῦ. ἢ ἡ ῥάγχις, ἢ ἡ ψάα. ὡς μὲν Ἀριστοτέλης, ἢ ἴση πρὸς τὰ ἄνω ἔμπεφυκῖα, ἴσοφίς τις οὐσα. ὡς δὲ Ἀπολλόδωρος, οἰοεὶ ὀστοφῆς οὐσα. ὀστώδης γὰρ ἐστὶ. Quae paulo melius scripta leguntur in Etym. M. sive Zon. p. 1474.

ριος. Dignitatis genus. Ὀστία. Apud Romanos sic dicitur ianua. inde deducitur ὀστιαῖος, per ὀ parvum. Ὀστίνους. Epithetum tibiarum. olim enim ex cervinis ossibus tibias conficiebant. Aristophanes: *Osseis tibiis inflata podicem canis*. Ὀστλιγγες. Scintillae. Ὀστολογεῖν. Exquirere, scrutari. Ὀστρακισμός. Qui malevolentia ad populum maxime flagrabant, per ostracismum relegabantur et condemnabantur. qui enim relegandus erat. eius nomen inscribentur testulis. Ostracismus differt ab exilio. qui enim exilio multabantur, eorum bona publicabantur. si qui vero per ostracismum relegabantur, populus non adimebat bona. et his quidem tempus locusque praescribitur. exules vero neutrum horum habent. Ὀστρακόδερμοι ἰχθύες. Pisces tecti: ut ostrea, Suidae Let. Vol. II.

purpurae, buccina, strombi, echini: quae neque feminae sunt neque mares. Ὀστράκου περιστροφή. Testae conversio. proverbium de iis dictum qui celeriter aliquid faciunt. Eunapius: *Citius testa, ut vivunt, conversa res in melius Romanis cessit*. Ὀστρεα. Traiano apud Parthos agenti et multorum dierum itinere distantia a mari Apicius heluo ostrea transmisit, quae arte servaverat. Ὀσφραντικὸν αἰσθητ. Odoratus instrumentum est pars anterior cerebri, mammae instar protuberans, post ossa illa, quae cribri instar plura foramina habent. fit autem odorum perceptio ope aeris, qui odores transmittendi facultatem habet. *Iaceret olfaciens*. qui enim metu deficiunt, odoratu dolorem levant. dolor autem illis ex corde venit. Ὀσφραϊνομαι. Inungitur genitivo. Ὀσφύς.

᾽Οσχεος. ὁ περὶ τὰ αἰδοῖα τόπος.
᾽Οσχοφόροι. δύο ἦσαν τῶν γένει καὶ πλού-
τῳ προεχόντων. ἡ δὲ ὄσχη κλημὰ ἐστὶ βότρυς
ἐξηρητημένους ἔχον· ταύτην δ' ἔνοιοι ὄρεσχαδά κα-
λοῦσιν.

᾽Οττα. φήμη, μαντεία, θεία κληδών. Καὶ ᾽Οτ-
τεύεσθαι, τὸ μαντεύεσθαι. ᾽Ο δὲ τὸ μέλλον ἐμ-
φρόνως ὀττευσάμενος εἰς ἔννοιαν ἤλθε τὴν φρουρὰν
ἀποτρέψασθαι τὴν παρὰ Πτολεμαίου.

᾽Οτ' ἂν σε καιρὸς εἰς ἀγῆ. ὅταν σε καιρὸς 10
καλῆ.

᾽Οταν σύ πον ἄλλοσε χάσκης. ἀντὶ τοῦ,
περὶ ἄλλα τὴν διάνοιαν ἔχης.

᾽Οτέοισιν. οἰςτισιν.

᾽Οττενομένη. κληδονιζομένη, οἰωνιζομένη, 15
μαντενομένη. Ἐξ αὐτῆς δὲ τῆς τῶν πρέσβειων ἐμ-
φάσεως ὀττενομένοι, εἰς παντοδαπὰς οἰμωγὰς καὶ
θρήνους ἐνέπιπτον. ἦτοι, τὸ ὄρνεοσκοποῦντες.

᾽Οττευσάμενος. οἰωνισάμενος, μαντευσά-
μενος.

᾽Οττεία. ἡ μαντεία.

᾽Οτιῆ τί. ἀντὶ τοῦ διατί. τὸ δὲ τί περιττόν.
Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

᾽Οτι μ' εἰδέναι. ἀντὶ τοῦ, ὅσον ἐμὲ εἰδέναι. τῷ
Οὔκουν πονηρὰ γ' ἐστίν, ὅτι καμ' εἰδέναι.

᾽Οτι νόμος ἐστὶν ὑπὲρ μ' ἔτη γενομένου χο-
ρηγεῖν παισίν.

᾽Οτι ξένους τινὰς ἑαυτοῦ αἰχμαλώτους, σκά-
πτοντας ἐν τῷ Φιλίππου ἀμπελουργίῳ καὶ δεδεμέ-
νους, παρὰ πότον ἐξητήσατο παρὰ Φιλίππου Σάτυ-
ρος, Αἰσχίνης μὲν ἐν τῷ Παραπρεσβείας φησίν. ὁ
δὲ Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου λέγει, ὅτι τὰς
Ἀπολλοφάνους θυγατέρας ἐξητήσατο· καὶ ἔοικε
μᾶλλον ἀληθεύειν. καὶ γὰρ Ἀριστοτέλης ἐν τινι
τῶν πρὸς Φιλίππου ἐπιστολῶν λέγει· Σατίρω τῷ
ὑποκριτῇ τὰς Ἀπολλοφάνους θυγατέρας ἀγῆκεν.

᾽Οτι παιδί καὶ γυναίκε οὐκ ἔξῃν ἐμβάλλειν
πέρα μεδίμνου κριθῶν.

᾽Ο,τιπερ' ἐστὶν ὕφελος ἐν τῇ πόλει. Ἀρι-
στοφάνης. τουτέστιν, εὐγενεῖς.

᾽Οτι πρὸς τὴν φυλὴν τοῦ κτησαμένου αἰ
πρὸς τοὺς δούλους λαγχάνονται δίκαι.

1. ᾽Οσχεος] ᾽Οσχιον C. 2. ᾽Οσχοφόροι. δύο ἦσ.] Cum Harpocrate et Photio. Haec omnino redeunt sub v. ᾽Οσχοφόρος, ubi scriptum etiam ὄσχη. πλούτῳ] τῷ πλούτῳ C. 6. ᾽Οττα καὶ ᾽Οττα] καὶ ὄττα om. A. B. C. Vide Timaeum p. 197. et ibi Ruhnkenium: coll. Schol. Platon. p. 452. 7. ᾽Ο δὲ τὸ μέλλ.] Valesius fragmentum hoc ad Polybium refert. Küst. Fr. Hist. 55. 10. ᾽Οτ' ἂν σε καιρὸς] Sophoclis Electr. 39. ὅταν] ὅταν σε A. B. E. C. 12. χάσκης] Hanc lectionem ex MStis Pariss. revocavi. Ante enim male legebatur σχάσκη. Küst. Recte vir doctissimus. Ita enim legitur hic locus apud Aristoph. Equ. 1029. Tour. Deest gl. C. 14. ᾽Οτέοισιν] V. II. ὁ. 491. et Herod. II, 82. 15. ᾽Οττενομένη] Respexit, opinor, Suidas Dionys. Halic. Ant. p. 556. τὴν τότε συμβᾶσαν αὐτῇ τύχῃ ὀττενομένη. Tour. Sed fugit illum Aristoph. Lys. 597. cuius Gaisfordus admonuit: ubi Schol. posuit unum κληδονιζομένη. οἰωνιζομένη om. A. 16. Ἐξ αὐτῆς δὲ τῆς τ.] Et hoc fragmentum Valesius Polybio tribuit. Küst. De legatis, qui Carthaginem re infecta redierant. Vide Appian. Tour. MS. Locum minus integrum praestat v. Ἀπλωῶς. Cf. Diod. T. II. p. 627. δὲ τῆς τῶν] γὰρ τῆς τῶν C. 18. ἐπιπτον] ἐνέπιπτον A. C. Mox τὸ post ἦτοι add. A. B. E. C. 21. ᾽Οττεία] Dion. Hal. p. 30. Tour. MS. Herod. Epim. p. 104. cf. Zon. pp. 1475. 1477.
2. Νεφέλαις] V. 782. Statim omiserunt A. C. ζῆτε τὴν διότι πρὸς τὸ ὅτι διαφορὰν ἐν τῷ Διότι. 4. δτι καμὸι εἰδέναι] Scribe ὅτι καμ' εἰδέναι. Quomodo recte legitur apud Aristoph. Eccles. 350. (371.) unde hunc versiculum desumpsit Suidas. Idem autem ὅτι καμὸι εἰδέναι et ὡς καμὸι εἰδέναι. Quemadmodum eccles. festo Comicus in Thesmoph. 34. Μὰ τὸν Δι' οὔτοι γ', ὥστε καμὸι γ' εἰδέναι. Tour. καμ' A. E. Ox. 5. ᾽Οτι νόμος] Quae sequuntur usque ad ipsam glossam ᾽Οτι γίλλας Harpocrati non debentur. 7. ἑαυτοῦ] ἑαυτῷ B. E. Med. Phot. 8. δεδεμένους] δεμένους A. δεομένους B. E. Edd. ante Küst. 9. Σάτυρος] Vid. in Φωκίων. Hemst. 10. περὶ παραπ.] περὶ omisi cum A. E. Suidae morem secutus. Locus Aeschines p. 49. 11. Δημοσθένης] P. 401, 16. ubi vid. Taylor. τὰς Ἀπολλοφάνους θυγ.] Libanius Declam. XIV. Ἀκούομεν δὲ αὐτὸν καὶ πρὸς τὰς Ἀπολλοφάνους θυγατέρας ποιῆσαι τι παραπλήσιον· ἀφείναι γὰρ αὐτὰς Σατίρω τῷ τῆς κωμῆδίας ὑποκριτῇ. De clementia Philippi loquitur. Küst. Attulerat Valesius in Harpocr. 14. λέγει] λέγει ὡς Harpocr. 16. ἐμβάλλειν] Scribe συμβάλλειν: ut habet Harpocratio. Küst. Illud codd. quidam, quorum scripturas Suidas firmare solet. 17. κριθῆς μεδίμνου] μεδίμνου κριθῆς A. μεδίμνου κριθῶν Photius et Harpocr. 18. Ἀριστοφάνης] Eccles. 52. ᾽Ορῶ προσιούσας χάτερας πολλὰς πάνυ Γυναικας, ὅ,τιπερ' ἐστ' ὄφελος ἐν τῇ πόλει. Confer etiam Nostrum infra v. ᾽Οφελος. Küst. Adde Schol. Luciani Aetion. 8. Hanc formulam cum alii illustrent, tum Hemsterh. in Lucian. Tim. 55. 20. κτησαμένου] κτημένου Harpocr.

᾽Οσχεος. Scrotum circa pudenda. ᾽Οσχοφόροι. Duo erant Oschophori, selecti ex numero illorum, qui genere et opibus eminebant. ὄσχη autem est palmas, ex quo uvae dependent. hunc nomenclum ὄρεσχαδά vocant. ᾽Οττα. Fama, augurium, omen. Et ᾽Οττεύεσθαι, divinare. Ille autem prudenter auguratus id quod futurum erat, secum cogitare coepit, quomodo praesidium Ptolemaei ex urbe eiceret. ᾽Οτ' ἂν σε καιρ. Cum te occasio invitaverit. ᾽Οταν σύ π. Cum tu aliis rebus inhiaveris. id est, animum in alias res intentum habueris. ᾽Οτέοισιν. Quibus. ᾽Οττενομένη. Ominans, augurans, divinans. Ex ipso legatorum vultu rei eventum ominantes in omnigenos eiulatus et questus proruperunt. vel, ex avium volatu praesagientes. ᾽Οττευσάμενος. Auguratus, ominatus. ᾽Οττεία. Augurium. ᾽Οτιῆ τί. Quare. τί autem

redundat. Aristophanes Nubibus. ᾽Οτι μ' εἰδέναι. Quod sciam. Non profecto mala sunt, si quid iudico. ᾽Οτι νόμος ἐστ. Lex est, ut puerorum choragus annum quadragesimum aetatis excesserit. ᾽Οτι ξένους. Satyrum hospites quosdam suos, captivos fodientesque in Philippi vinea et vincetos, in convivio a Philippo impetrasse, refert Aeschines in oratione de legatione perperam gesta. Demosthenes tamen in oratione contra Aeschinem tradit, eum Apollonophanis filias impetrasse: quod vero magis consonum videtur. nam Aristoteles etiam in quadam ad Philippum epistola dicit: Satyro kistrioni Apollonophanis filias condonavit. ᾽Οτι παιδί. Puer et uxori ultra modum hordei non licebat negotia contrahere. ᾽Ο,τιπερ' ἐστὶν ὄφ. Quotquot in civitate frugi sunt. id est, nobiles. ᾽Οτι πρὸς τὴν φ. In tribu domini lites adversus servos in-

- Ἵτι ῥα. ὅτι δὴ.
 Ἵτι τὰ ἐπικηρυττόμενά τισι χρήματα ἐπὶ τῶν βωμῶν ἐτίθετο.
 Ἵτι οἱ ποιητοὶ παῖδες ἐπανελεῖν εἰς τὸν πατρῶον οἶκον οὐκ ἤσαν κύριοι, εἰ μὴ παιδίας γνη- 5 σίους καταλείποιεν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ποιησαμένου.
 Ἵτι οἱ ἀλόγους ἐπ' ἀκουσίῳ φόνῳ εἶχον ἐξουσίαν εἰς διοίκησιν τῶν ἰδίων, Δημοσθένης τε ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους ὑποσημαίνει καὶ Θεόφραστος ἐν τῷ ἰγ' τῶν Νόμων.
 Ἵτι χιλίας ἐξημιούντο αἱ κατὰ τὰς ὁδοὺς ἀκοσμοῦσαι γυναῖκες.
 Ὀτλήσοντες. ὑπομενουῦντες, κακοπαθήσοντες. ἐν Ἐπιγράμματι.
 Ἐνδικον ὀτλήσοντες αἰεὶ πόνον. ἐξ ὑμέων γὰρ 15 φεῦ πυρὸς ἐς τόσσην ἤλθομεν ἐργασίην.
 Ὀτλος. ἡ κακοπάθεια. Καὶ Ὀτλέω, τὸ κακοπαθῶ.
 Τάλας, ἐφώνει, μόχθον οἶον ὀτλεύεις.
 Ὀτοβον. ὄμαδον, ἦχον.
 Οὔτε γλυκὺν αὐλῶν ὄτοβον.
 καὶ αὐθις.
 Περισταται διαπρύσιος ὄτοβος.
 Ὀτοτύζειν. θρηνεῖν.
 Ὀτου χάριν. τίνος ἔνεκεν.
 Ὀτω γὰρ φίλον. ὅτιμι ἄρεσκεν.
 Ὀτω δὲ μὴ τὰδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα, κείνός τ' ἐκείνα στεργέτω, κἀγὼ ταῦτα.
 Καὶ, Ὀτω ἂν αὐτὸν τιμωρήσαιντο. ἀντὶ τοῦ, πῶς τις καὶ ὅτιμι.
 Ὀτραλέως. σπονδαίως.
 Ὀ Τρέσας. ὁ Ἀριστόδημος οὕτως ἐκλήθη, ὃς σὺν Εὐρύτῳ τοὺς ὀφθαλμοὺς οὐκ ἐκοινώνησε τῆς τῶν Περσῶν μάχης.
 Ὀτρηός. Ὀτρηρός. ταχύς, δραστήριος, δξύτατος.
 Ὀτριχας. ὁμοιότριχας.
 Ὀ τρυγίας. παρὰ τῆ Γραφῆ, τὸ ἔσχατον τῆς δργῆς.
 Ὀ τρύγοιπος ταῦτα πάντ' ἵασεται. ἐπὶ τῶν χρηστὰ ἐπαγγελλομένων περὶ τινῶν ὑποθέσεων.
 20 Ὀ τρυγήφατος. ὁ Δημητριακὸς καρπός.
 Ὀτρύνοντος. κελεύοντος. [καὶ Ὀτρύνω, αἰτιατικῆ.]

1. Ἵτι ῥα] Glossam Homericam tenet etiam Zon. p. 1477. nescit ut par fuit Harpocratio. 2. χρήματά τισι] τισι χρήματα A. Phot. Harpocr. 4. Ἵτι οἱ ποιητοὶ π.] Ex Harpocrate. Confer Petium in Commentar. ad Legg. Att. p. 141. 142. Küst. 6. καταλείποιεν] καταλείπειν A. B. 8. ἐξουσίαν om. A. Photius et Harpocr. Pal. Cuius loco plures MSS. Harpocrateion praebent φρόντων. 11. Ἵτι χιλίας ἐξημ.] Vide Petium de Legg. Att. Tit. de Adulteriis p. 467. Küst. Reineisius citat Polluc. VIII, 9, 112. Adde Coraen in Theophr. Charact. p. 329. 15. Ἐνδικον ὀτλ.] Versus Pauli Silentiari. XXXVII, 7. 8. Anthol. Pal. V, 226. 16. τόσσην Med. 17. Ὀτλος] Ante h. gl. delevi, Ὀτλοι. οἱ πλόκαμοι, cum A. B. E. Quae fortasse irrepsit huc e Zonara, ubi ὀτλοι. Pro πλόκαμοι malebat Toupius μόχοι, collato Hesychio. Gaisf. 19. Τάλας] Babrii versus apud Tyrwhitt. p. 37. Knoch. p. 178. 20. Ὀτοβον] Ὀτοβον A. B. item deinceps. 21. Οὔτε γλυκὺν αὐλ.] Sophocl. Ai. 1202. Mox καὶ αὐθις et seqq. om. A. quae haud scio an irrepsissent ex glossa superiore, ubi περισταται extat pro interpretatione.

1. Περισταται διαπρ.] Sophocl. Oedip. Colon. 1478. Vide etiam supra v. Ἀμφίσταται. Küst. 2. Ὀτοτύζειν] Cf. Aristoph. Pac. 1011. 3. Ὀτου χάριν] Aristoph. Plut. 260. 281. 4. Ὀτω γὰρ φίλον] Agnoscit Photius. 5. Ὀτω δὲ μὴ τ.] Sophocl. Ai. 1038. ut Portus monuit. Ibi autem versus posterior rectius sic legitur: Κείνός τ' ἐκείνα στεργέτω, κἀγὼ τὰδε. Küst. 6. ἐκείνος τάκεινον] κείνός τε κείνα A. C. κείνός τε κείνα B. κείνός τε κείνα E. Mox κἀγὼ δὲ τ. A. C. 7. ὄπως καὶ ἀντὶ τοῦ] πῶς καὶ A. πῶς item C. Mox omiserunt A. B. E. Ὀττοτολ. ἀντὶ τοῦ φεῦ. 10. Ὀ Τρέσας] Ἀριστόδημος addit Med. Ὀ Ἀριστόδημος οὕτως ἐκλ.] Vide Herod. VII, 229 — 231. Küst. 11. Εὐρύτης] Scribe Εὐρύτῳ. Vide Herodotum loco laudato. Küst. Εὐρύτῳ A. τοὺς ὀφθαλμοὺς] Excidisse hic vocem νοσῶν colligi potest ex iis, quae Herodotus loco laudato narrat. Küst. 13. Ὀτρηός] Homerus II. γ'. 186. Küst. Statim ὄνομα κύριον, ὃ ἡ εὐθεῖα Ὀτρεὺς omiserunt A. B. 15. Ὀτριχας] Homerus II. β'. 765. Küst. 16. Ὀ τρυγίας. παρὰ τῆ Γρ.] Psalm. LXXIV, 9. Vide infra v. Τρυγίας. Küst. παρὰ τῆ Γραφῆ om. C. 18. τρύγοιπος] τρύγοιπος A. B. E. cum Aristoph. Plut. 1088. item v. Τρύγοιπος. 20. Ὀ τρυγήφατος. ὁ Δημητρ.] Locus hic et corruptus est et mutilus, qui ex lexico Photii inedito sic suppleri et emendari potest: Ὀ τρυγήφατος. ὁ Δημητριάκος καρπός. ἀρχιλόχος. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ὄ. τρύγη γὰρ ὁ Δημητριάκος καρπός. Etymologus: Ὀ τρυγήφατος. τρύγη ὁ Δημητριάκος καρπός. ἐξ οὗ τρυγήφατος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὄ δ τρυγήφατος. Vide etiam Hesychium. Küst. Hi respiciunt ad Archilochi fr. XCVI. ubi v. Gaisf. p. 320. Ὀ τρυγήφατος A. 21. Καὶ Ὀτρύνω] Haec om. A. σε addit E. post ὀτρύνω.

tendebantur. Ἵτι ῥα. Quod. Ἵτι τὰ ἐπικ. Pecunia interfectoibus proscriptorum publice promissa in ara ponebatur. Ἵτι οἱ ποιητ. Adoptivis in domum paternam redire non licebat, nisi filios legitimos in adoptiva familia reliquissent. Ἵτι οἱ ἀλ. Convictos fortuitae caedis bonorum suorum administrandorum potestatem habuisse, Demosthenes in oratione contra Aristocratem et Theophrastus Legum decimo tertio docent. Ἵτι χιλ. Mulieres quae parum modeste in publico versarentur, mille drachmis multabantur. Ὀτλήσοντες. Tolerantur, mala passuri. In Epigrammate: Molestiam semper merito passuri. propter eos enim, heu, quanto urimur igne. Ὀτλος. Aerumna. Et Ὀτλέω, molestias sustinen. Miser, clamabat, quantam sustines aerumnam. Ὀτοβον. Strepitum, sonum.

Neque dulcem tibi arum sonum. Et alibi: Circumsonat acutissimus strepitus. Ὀτοτύζειν. Lamentari. Ὀτου χάριν. Cuius gratia. Ὀτω γὰρ φίλον. Cui id placet. Cui vero haec non placent, is contentus sit aliis, at ego hisce. Et, Quacunq̄ eum ratione punirent. Ὀτραλέως. Sedulo. Ὀ Τρέσας. Sic vocatus est Aristodemus, qui cum Eurtyto oculorum morbo laborans pugnae Persarum non interfuit. Ὀτρηός. Ὀτρηρός. Celer, strenuus, promptus. Ὀτριχας. Similes crines habentes. Ὀ τρυγίας. In S. Scriptura sic dicitur irae extremum. Ὀ τρύγοιπος ταῦτα π. Culum ista omnia sanabit. dicitur in eos qui de rebus quibusdam bona pollicentur. Ὀ τρυγήφατος. Cereales fruges. Ὀτρύνοντος. Impellentis. [Et Ὀτρύνω, aptum accusativo.]

Οὐ. τοπικὸν ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ ὕπου.

Οὐ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου,
μακρὰν γὰρ ὡς γέροντι προδυστάλης ὁδόν.
ἀντὶ τοῦ, προῆλθες μακροτάτην ὁδὸν ἢ ὡς ἔπρεπε
γέροντι. Καὶ αὐθις· Δειξάτω, οὐ κείται Ὀμήρου⁵
ῥαψωδιῶν στίχος. ἀλλ' οὐδ' ἂν Ἴωνα δοκῶ τὸν ῥα-
ψωδὸν ἐξευρεῖν.

Οὐ. ὅτι δισσῶς τὸ οὐ ἔνεκα λεγομένου, τοῦ τε
οὐ καὶ τοῦ ὤ. ἢ μὲν γὰρ ψυχὴ φησὶ τέλος ὡς οὐ·
τὸ δὲ ζῶον, ὡς ὤ. ποιεῖ γὰρ τὸ ὀργανικὸν σῶμα¹⁰
ἢ φύσις τῆς μὲν ψυχῆς ἔνεκα, ἵνα χρῆται αὐτῷ ὡς
τέλος ἢ ψυχῇ, ὡς οὐ. τέλος δὲ ὡς ὤ, τὸ ἔμψυχον.
ὥστε γὰρ ἀνεμποδίστους εἶναι τῷ ζῳῷ τὰς ἐνεργείας,
πάντα ποιεῖ ἢ φύσις. ἢ τοίνυν οὕτως τὸ οὐ
καὶ τὸ ὤ, ἢ ἄλλως. οὐ μὲν ἔνεκα, τῆς κοσμοποιίας¹⁵
καὶ τῆς αἰδιότητος· τούτου γὰρ πάντα ἐφίεται. ὤ
δέ, τῇ ψυχῇ· ταύτῃ γὰρ παρασκευάζει εἰς χρῆσιν
τὸ ὄργανον· ὅπερ καὶ μᾶλλον ἐστὶν ἀληθέστερον.

Οὐαλεντινιανός, Ῥωμαίων βασιλεὺς, χρι-
στιανός καὶ τὰ τοῦ ὁμοουσίου φρονῶν, οὐδὲν τοὺς²⁰
ἐναντίους ἠδίκει. ἐγένετο δὲ καὶ πρὸς τὸ νομοθε-

τεῖν ἐτοιμότητος, φροντίζων καὶ τῆς τῶν θησαυρῶν
δικαίας ὑποδοχῆς, πρὸς δὲ ταῖς τῶν ἀρχόντων αἰρέ-
σεσιν ἀκριβῆς καὶ τιμωρὸς τῶν ἀπειθούντων ἀπα-
ραίτητος, ἐπὶ τε τοῖς πολέμοις ἄριστος. ὁ δὲ Οὐά-
λης τῆς Ἀρείου δόξης μεταποιούμενος, πολλοὺς ἐξο-
ραῖς ὑπέβαλε· καθ' ὃν χρόνον τῆς ἐν Ῥώμῃ ἐκκλη-
σίας Λιβέριος προειστήκει, τῆς δὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ
Ἀθανάσιος, καὶ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Εὐδό-
ξιος, τῆς Ἀρείου θρησκείας διδάσκαλος.

Οὐαλεντινιανός, βασιλεὺς Ῥωμαίων. οὐ-⁷²
τος διὰ τῆς μητρὸς Ἰουστίνης παρετράπη τῆς ὀρθῆς
πίστεως, καὶ ἐξεβλήθη τῆς βασιλείας· καὶ ἐλθὼν
πρὸς Θεοδοσίον ἐπαιδεύθη τὴν ὀρθὴν πίστιν. ἔλεγε
γὰρ αὐτῷ ὁ Θεοδόσιος, τὴν βασιλικὴν παράταξιν
ἐστάναι οὐ δι' ὀπλων, ἀλλ' ἐξ ἀγαθῶν προφάσεων.
καί, Οἶδα, φησὶν, Οὐαλεντινιανέ, παρὰ τῶν εὐσεβε-
στάτων βασιλέων ἡσυχάζοντος τοῦ στρατοπέδου τὴν
νίκην κατορθωθείσαν, καὶ τοὺς πολεμίους ὑποτα-
γέντας * ὑποτελεῖς γεγενῆσθαι, τοῦ προλαβόντος
κινδύνου. οὕτω καὶ Κωνσταντῖνος ὁ μέγας ἀνορ-
θωθεῖς Λικίνιον τὸν τύραννον ἐν ναυαγίῳ διέφθει-

2. Οὐ κῶλα κάμψ.] Sophocl. Oedip. Colon. 19. sq. κάμψων E. Med. κάμψαν C. Mox ἀξέτου C. E. 3. ὁδόν] Ita Bas. C. D. et ut Gaisf. putat A. B. ὁδοῦ E. Med. 4. μακροτάτην item codex Scholiorum: μακροτέρων corrrexit ed. Romana. 5. Δειξάτω, οὐ κείται Ὀμ.] Haec sunt verba Synesii in Encomio Calvit. p. 82. ut Pearsonus etiam observaverat. Küst. Uterque post Leopoldum Emend. II, 19. ab Reinesio laudatum, qui in Suida reposuit ἐξευρήσειν ex Synesio. 8. ὅτι δισσῶς τοῦ οὐ ἐν.] Cum hoc loco conferenda sunt ea, quae Suidas habet infra v. Τέλος. Ceterum ne oratio pendeat, prima articuli huius verba sic scribenda sunt, Ὅτι δισσῶς τὸ οὐ ἔνεκα λέγεται, τὸ τε οὐ καὶ τὸ ὤ, etc. Sumpta autem haec sunt ex Philopono in lib. II. Aristot. de Anima. Küst. Interim τὸ pro τοῦ reposui cum A. C. 11. φύσις] ἢ φύσις A. B. C. 13. τῷ ζῳῷ] τῶν ζῳῶν A. 14. οὕτω Ald. Küst. 15. κοσμοποιίας] κομποποιίας E. idem οὐκ οἶδα τί βούλεται in marg. 17. ταύτῃ γὰρ] γὰρ om. C. 19. Οὐαλεντινιανός, Ῥωμαίων βασ. — διδάσκαλος] Haec Ioanni Antiocheno debentur in Excerptis ab Valesio editis p. 846. de quo monuit etiam Küsterus. Inde supplendum ὡν post χριστιανός.

1. φροντίζων] φροτίζων B. E. 3. τιμωρὸς] τιμωραῖος A. quem librarii errorem recepit Gaisf. 4. ἐπὶ δὲ] ἐπὶ τε A. quod probavi. 6. ὑπέβαλε] ὑπέβαλλε A. Haec in Exc. extant uberius narrata. μὲν adde post τῆς cum Exc. 19. τοῦ προλαβόντος κινδύνου] Haec cum praecedentibus non satis cohaerent, et locus videtur esse mutilus. Küst. Gaisfordo videbatur nihil excidisse nisi forte ἀνεῖν vel διχα: vellem explicasset saltem istud τοῦ προλαβόντος, quod si debemus ad usum aevi ceterioris exigere, periculum id significat temporis praeteriti. Hermannus autem hanc emendandi viam mecum communicavit: ὑποτελεῖς γεγενῆσθαι προλαβόντος τοῦ κινδύνου, qui tributarij mallet fieri quam pericula subire. Equidem illorum verborum tam colorem formamque dicendi quam sententiam (quippe scriptor tradit hostes certamen aggressos fuisse, non recusasse quasi viribus suis diffidentes) suspectam me habere fateor. Superest ut iudicemus orationem, in qua fluctuet etiam infinitivus γεγενῆσθαι, mancā vel corruptam esse: nisi praestat homini Byzantino structuram inconditam κατορθωθείσαν καὶ — γεγενῆσθαι ita concedere, ut τοῦ προλαβόντος κινδύνου retrahamus ad ἀνορθωθείς, quod nude positum movet aliquam offensionem. Interim Porti reliquimus interpretationem, quautumvis perversam. 20. Κωνσταντῖνος] ὁ Κωνστ. A. qui mox Λικίνιον.

Οὐ. Adverbium loci, ubi. *Ubi conside in hoc imposito saxo. longum enim pro sene confecisti iter.* vel, longius iter emensus es, quam seni convenit. Et alibi: *Ostendat, quo in loco apud Homerum versus hic extet. at ne Ionem quidem rhapsodum eum inventurum esse puto.* Οὐ. Οὐ ἔνεκα dupliciter dicitur: et illud, cuius causa aliquid fit, et illud, cui. nam anima, inquit, finis est, ut cuius; animal vero, ut cui. natura enim corpus instrumentale facit animae causa, ut anima eo utatur ut finis, ut cuius. finis vero ut cui. est animal. ut enim animal actiones suas sine impedimento perferat, omnia facit natura. aut igitur cuius causa, vel cui, aut aliter. cuius causa: ut mundi et universitatis, hanc enim omnia appetunt. cui vero: ut animae. huic enim natura instrumentum ad usum parat: quod etiam verius est. Οὐαλεντινιανός. Valentinianus, Romanorum Imperator, Christianus: qui quamvis eiusdem cum Patre naturae Christum esse sentiret, tamen diverso cultui deditos nulla re vexavit. erat etiam in fe-

rendis legibus promptissimus, compendiis fisci studens, non iniustus tamen; porro in eligendis provinciarum praesidiis scrupulosa diligentia; inexorabilis adversus eos, qui parere recusarent; denique in re militari praestantissimus. Valens autem Ariana infectus labe, multos in exilium pepulit: quo tempore Ecclesiae Romanae Liberius praefuit; Alexandrinae Athanasius; Constantinopolitanae Eudoxius, Arianae impietatis magister. Οὐαλεντινιανός. Valentinianus, Imperator Romanorum. hic cum matris Iustinae consiliis a recta fide deductus fuisset, imperio excidit. ad Theodosium vero profectus in recta fide est institutus. Theodosius enim dixit, Imperatoriam aciem stare non per arma, sed per iustas causas. et, Novi, inquit, Valentiniane, ab religiosissimis Imperatoribus, quiescente exercitu, victoriam feliciter partam, hostesque subactos et tributarios esse factos, cum belli periculum eos praecoccupasset. sic et Constantinus ille magnus, fiducia causae fretus, Licinium tyrannum naufragio perdidit; et

ρον· οὕτω καὶ Οὐαλεντινιανός ὁ σὸς πατὴρ εὐτυχέ-
στερον τὴν βασιλείαν καὶ ἀβλαβῆ παρὰ τῶν πολε-
μίων ἰδύνων ἐτέλεσε, τοῦ Θεοῦ ἐκδικούντος αὐτόν,
καὶ μάχας ἀναριθμήτους καὶ νίκας ἀπίστους ἐδέξα-
το, πολλοὺς βαρβάρους διαφόρως ἀνελάν. Οὐάλης
δὲ ὁ θεῖος ὁ σὸς τὸν Θεὸν διασπαράττων ἐμίανε τὴν
ἐκκλησίαν ὁ βέβηλος, διὰ τῆς σφαγῆς τῶν ἀγίων καὶ
ἐξορίας τῶν ἱερέων· ὃς τῆ τοῦ Θεοῦ βουλήσει ὑπὸ
τῶν Γότθων πολιορκηθεὶς ἐκαύθη. ὀρθῶς τὸν Χρι-
στὸν σέβει ὁ ἀδίκως σε ἐκβαλάν. ἡ σὴ ἀπιστία Μα-
ξίμω ἐνχέρειαν συνήνεγκεν. εἰ τὸν Χριστὸν βλά-
πτομεν, τίνα παρακαλέσομεν μαχόμενοι; Ταῦτα
καὶ πλείω τούτων νοουθετήσας Θεοδόσιος Οὐαλεντι-
νιανὸν εἰς τὴν ὀρθὴν πίστιν μετήγαγεν.

Οὐάλης, βασιλεὺς Ῥωμαίων. ὃς κακοδοξῶν
καὶ συγκροτῶν τοὺς αἵρετικοὺς εἰς τὴν ὁδὸν τῶν
ἰδίων πατέρων ἐπορεύετο. καὶ γὰρ ἐπισκόπους εἰς
ἐξορίαν ἐπεμπε, καὶ πρεσβυτέρους καὶ διακόνους
καὶ μοναχοὺς, Τατιανοῦ τότε ἄρχοντος Ἀλεξαν-
δρείας· καὶ πολλοὺς τῶν Χριστιανῶν ἐβασάνισε,
καὶ τινὰς πυρὶ παρέδωκε. ταῦτα δὲ πάντα μετὰ τὴν
τελευτὴν Ἀθανασίου. οἱ οὖν ἐν Κωνσταντινουπό-
λει ὀρθόδοξοι, ἐλεηθήσεσθαι νομίζοντες ὑπὸ Οὐά-

λεντος, πρεσβείαν ἔστειλαν πρὸς αὐτὸν ἐν Νικομη-
δεῖα τυγγάνοντα, ὀγδοήκοντα ἱερατικούς ἀνδρας,
ὧν ἠγούντο Θεόδωρος καὶ Κουρβασὸς καὶ Μενέδη-
μος· οὓς ἅπαντας σὺν τῇ πλοίῳ ὑφαφθῆναι πρὸς-
ἔταξε. καὶ πάντες σὺν τῇ νηὶ κατεφλέχθησαν, μέ-
χρι Λακιβίλων τοῦ πλοίου διαρκέσαντος, κἀκεῖσε
διαλυθέντος.

Ἐπὶ τοῦ βδελυροῦ Οὐάλεντος Λούκιος τις ἐπι-
σκοπος, τῆς τῶν Ἀρειανῶν αἰρέσεως, παραχρῆμα
ὡς λύκος τῆ ἐκκλησίᾳ ἐπεπήδησεν. ὁ δὲ Πέτρος
εἰς τὴν Ῥώμην ἀπέφυγεν. ὁ δὲ Λούκιος τοσαῦτα
ἐνεδείξατο, οἷα οὐδὲ ἐν τοῖς διωγμοῖς τῶν Ἑλλήνων
ἐγένετο· τρεῖς γὰρ χιλιάδας ἀπέστειλεν κατὰ τὴν
ἔρημον ἀναιροῦντας καὶ πορθοῦντας τοὺς Θεοσεβεῖς
ἄνδρας.

Οὐ ἄρᾶς. οὐτινος κατάρας.

Οὐ ἄρος, Λαοδικεύς, σοφιστής, σύγχρονος Πο-
λέμωνος καὶ ἄλλων.

Οὐ ἄρωνος. ὄνομα κύριον.

Ὁὐ γὰρ ἀλλά. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. 728
ἀντι τοῦ, [ἀλλά] καὶ γὰρ, Ἀττικῶς· ὡς Καλλιμάχος·
Ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἦκω.
ἀντι τοῦ, καὶ γὰρ ἦκω. Καὶ ἐν Βατράχοις,

3. ἐτέλεσε] Portus recte monuit scribendum esse διετέλεσε. Küst. Debebat etiam καὶ removere. 5. διαφόρους] διαφόρος Α.
10. σέβεται] σέβει Α. Β. σέβει Ε. οὐκ ἀδίκως] οὐκ om. Α. Β. Ε. 11. εἰ τὸν Χριστὸν οὐ βλέπομεν] εἰς τὸν Χριστὸν βλά-
πτομεν Α. οὐ om. Β. Ε. Scripsi εἰ τὸν Χρ. βλάπτομεν. 15. Οὐάλης, βασιλεὺς Ῥωμ.] Unde haec Suidas? Küst. 22. τοῦ
Ἀθανασίου] τοῦ delevi cum Α. Ε.

1. ἐπεμψαν] ἔστειλαν Α. 2. πέμψαντες] π̄ Α. omisso, ut apparet, ὀγδοήκοντα post ἄνδρας vulgato. 3. Κούρβαγος] Οὐρ-
βανός Socrat. Hist. Eccl. IV, 16. Sozomen. VI, 14. Hemst. Gaisfordus addit Wesseling. in Itin. Hierosol. p. 572. afferens etiam

Οὐρβασός e Scholiis Basilii in Gregorium Naz. in *Notices et Extr.* T. XI. p. 144. Κουρβασ Α. Β. Ε. 8. Λούκιος τις ἐπισκ.]
Sc. episcopus Alexandrinus. Red. ad Chron. Alex. p. 9. Reines. 13. κατὰ τὴν ἔρημον post πορθοῦντας Edd. ante Gaisf.
16. Οὐ ἄρᾶς] Deest gl. Α. 17. Οὐ ἄρος] De hoc vide Philostr. lib. II. de Vitt. Sophist. p. 615. (620.) Küst. Λαοδι-
κεύς om. Ε. 20. ἀλλά om. Α. C. E. Med. Id aberravit (ut accidit etiam in Scholio Ranarum, ἀντι τοῦ καὶ γὰρ ἀλλά) ad ver-
sum continuum, ubi ἀλλά om. Ε. cum Schol. Aristoph. Νεφέλαις] ἐν Νεφ. servavi cum Edd. ante Gaisf. Nubium locus est
v. 233. 22. Ἀκούσαθ' Ἰππ.] Est versus Hipponactis, quem citat etiam Hephaestio p. 17. ubi de choliambo agit. Confer
Bentleium in Fragm. Callim. 92. Küst. ἀκούσαντες Α. Mox ἀλλ' ἦκω om. Med. 23. Καὶ ἐν Βατράχοις] Ran. 58. Seqq. ex-
hibui cum Α. C. et Gaisf. Edidit Küsterus: Οὐ γὰρ ἀλλά. ἀντι τοῦ, καὶ γὰρ, Ἀττικῶς. ὁ δ' εἶπεν· Οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς.
ἀντι τοῦ, ἔχω γὰρ κακῶς. τὸ δὲ ἀλλά παρέλκει. Contra Med. post Ἀττικῶς: ἀντι τοῦ ἔχω γὰρ κακῶς. ὁ δ' εἶπεν — κακῶς. τὸ
δὲ ἄ. π. Horum omnium nihil ab omni parte probari posse facile intelligitur. Nam cum versus Ranarum superior debuit inte-
ger apponi, tum ἐν Βατράχοις geminari nemo pertulerit. Nimirum duplex Scholiorum Aristophanicorum observatio, quam dili-

Valentinianus pater tuus imperio feliciter praefuit, nullamque
ab hostibus cladem passus est, Deo vindicante; proeliisque in-
numerabilibus victor fuit, et victorias incredibiles ab hostibus
reportavit, multis barbaris insigniter occisis. Valens vero pa-
trius tuus, Deum dilacerans, polluit Ecclesiam caede sancto-
rum et sacerdotum relegatione: qui divina providentia a Gothis
obsessus, igne crematus est. recte Christum colit ille, qui in-
iuste te eiecit. incredulitas tua Maximo facultatem dedit. si
Christum persequimur, quem invocabimus pugnaturi? Theodo-
sius cum Valentinianum his et pluribus verbis admonisset, eum
ad rectam fidem reduxit. Οὐάλης. Valens, Romanorum
Imperator: qui perversis opinionibus imbutus et haereticos de-
fendens viam suorum patrum est ingressus. nam et episcopos in
exilium misit, et presbyteros et diaconos et monachos, Tatiano
tunc Alexandrinam ecclesiam regente; multosque Christianos ex-
cruviavit, quosdam etiam igni tradidit. quae omnia post

Athanasii obitum fecit. tum qui in urbe Constantinopoli erant
orthodoxi, sperantes fore ut Valens sui miseretur, legatos ad
ipsum Nicomediae degentem miserunt, viros ex ordine sacro
LXXX. quorum principes erant Theodorus, Curbasus et Mene-
demus: quos universos una cum ipsa nave succendi iussit. ita-
que omnes cum ipsa nave combusti sunt: et navis cum Dacibiza
usque pervenisset, ibi dissoluta est. — Huius execrandi Va-
lentis tempore Lucius quidam episcopus, Arianæ hæresi addi-
ctus, ecclesiam tanquam lupus quidam subito invasit: cum Pe-
trus Romam aufugeret. Lucius vero talia facinora edidit, qua-
lia ne in gentiliis quidem persecutionibus patrata fuerant. nam
tria hominum millia emisit, qui viros pios in deserto trucidarent
et dissiparent. Οὐ ἄρᾶς. Cuius imprecationis. Οὐ ἄρος.
Varns, Laodicensis, sophista, Polemonis et aliorum aequalis.
Οὐ ἄρωνος. Nomen proprium. Οὐ γὰρ ἀλλά. Etenim.
Aristophanes Nubibus. Attice dictum: ut Callimachus: *Audite*

Οὐ γὰρ ἀλλά,
ἀντι τοῦ καὶ γὰρ, Ἀττικῶς. ἀντι τοῦ ἔχω γὰρ κα-
κῶς, ὃ δὲ εἶπεν, οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς. τὸ δὲ ἀλλὰ
παρέλκει. καὶ ἐν Βατράχοις·

Οὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον.
ἀντι τοῦ, καὶ γὰρ πειστέον. οὐδὰμῶς, φησίν, ὀφεί-
λεις λέγειν, ἀλλὰ καὶ διδόναι, ἵνα σοι πιστεύσω,
ὅτι ἀληθῶς ἐπαγγέλλη μοι αὐτὰ διδόναι. καὶ ἐν Θε-
σμοφοριαζούσαις·

Οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφνωῶς
ὡς λευκοπληθῆς ἦν ἰδεῖν ἡκκλησία.
Οὐ γὰρ ἄκανθαί. λεγόμενον ἐπὶ τῶν ὄφε-
λιμων, ἀπὸ τῆς τοῦ βίου εἰς τὸ ἡμερώτερον μετα-
βολῆς.

Οὐ γὰρ μουστὶν ἀλλ' ἀκουστέα. τὸ
τέλειον, οὐ γὰρ ἀλλὰ μοι ἐστὶν ἀκουστέα. ἀντι τοῦ,
πάνυ γὰρ. Ἀριστοφάνης Βατράχοις. καὶ ἐν Ἰπ-
πεύσιν·

Ἄπιθ' οὐ γὰρ ἀλλὰ τοῦ παραθέντος ἢ χάρις.
ἀντι τοῦ, καὶ γὰρ τοῦ παραθέντος ἢ χάρις.

Οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ' ἦν πείσης. καθ' ὑπερ-

βολὴν λέγει. κἂν πείσης, οὐκ ἔξεις ἡμᾶς πειθομέ-
νους.

Οὐδαμά. Καὶ μέντοι τῆς ἀθείας Ἐπίκουρος
ἠνέγκατο μισθὸν οὐδαμά οὐδαμῆ μεμπτόν.

5 Οὐδαμῆ. ἀντι τοῦ οὐδαμόθι. Τηλεκλειδῆς
Ἡσιόδου. Ἀλλιανός· Ὁ δὲ ἀποκτείνει αὐτούς, καὶ
περισυλᾷ ὄσους ἐπηγάγοντο. ἦν δὲ κόσμος καὶ
σκευὴ περι τὴν τέχνην τὴν ἐκατέρου οὐδαμῆ εὐκα-
ταφρόνητα. Καὶ αὐθις· Καὶ μαρτύρια ἐπάγονται
10 οὐδαμῆ ἄσημα.

Οὐδαμινός.

Οὐδαμῶς. κατ' οὐδένα τρόπον.

Οὐδ' ἀπὸ γέισων ὕσεν. ἐπὶ τοῦ ἐλαχίστου.

Οὐδὲ γρὺ λόγων ἀψάμενος, ὅσα γε εἰκὸς ἐστι

15 ταῖς ἐπιστολαῖς σου τεκμήρισθαι. Ἰουλιανός.

Οὐδὲ Ἡρακλῆς πρὸς δύο. τοὺς Μολιωνί-
δας ἔφυγε. Δίων δὲ ἐν δευτέρῳ τῆς δευτέρας συν-
τάξεως Ἡρακλέα τὸν Ἰδαῖον Δάκτυλον, καταδεί-
ξαντα Ὀλύμπια, πρὸς δύο διαπυκτεύσαντα ἡττη-
20 θῆναι.

Οὐδὲν ἀνῆκε. περισσὸν τὸ δὲν. ἀντι τοῦ,

genter cum Suida Iensius in Luciani Vitt. Auct. 6. comparavit, perpetuo tenore descripta est: unde fluxit repetitum illud ἀντι τοῦ καὶ γὰρ, Ἀττικῶς. Itaque versum saltem redintegrabimus, Οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, infra sublatiς ἐν Βατράχοις: ubi Gaisfordus dederat, τὸ δὲ ἀλλὰ παρέλκεται καὶ ἐν Βατράχοις.

5. Versus Ran. 501. πειστέον] πιστέον bis Med. 6. ἀντι τοῦ κ. γ. πειστέον om. A. 10. Οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφ.] Vide infra v. Σκυτοτόμος, ubi locus hic Aristophanis (Eccl. 386.) auctior legitur. Küst. 12. Οὐ γὰρ ἄκανθαί.] Confer Nostrum supra v. Ἀληλεσμένον. Küst. Cum duabus seqq. gl. om. C. Sane haec quidem glossa locum non suum obtinuit, si superior Οὐ γὰρ ἀλλὰ recte se habet. λέγομεν] λεγόμενον A. Photius. 15. μουστὶν — ἀκουστέα] μου τιν' — ἀκουστέον A. ut fere cod. Rav. 17. Βατράχος] V. 1211. Seqq. sunt ex Equ. 1210. Adde v. Ἄπιθ' οὐ γὰρ. 21. Οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ' ἦν π.] Aristoph. Plut. 600.
2. Post hanc glossam delevi cum A. C. Οὐ γὰρ εἶδος μέτρον· ἢ σταδμός. 3. Οὐδαμά] Οὐδαμά A. item in exemplo. Οὐδαμά οὐδαμῆ C. reliquis omissis. Καὶ μέντοι τῆς ἀθ.] Fragmentum hoc ex Aeliano depromptum esse discimus ex ipso Suida supra v. Ἐπίκουρος: ubi integer locus affertur. Küst. Item discimus Ἐπίκουρος male inculcatum esse. 7. περισυλᾷ] περισυλοῖ A. C. Debebant περισυλᾷ. Gaisf. Repetuntur haec in v. Περισυλᾷ: unde nanciscimur ὅσα ἐπηγάγοντο. 8. σκευὴ Edd. Sane recta foret structura verborum ἦν δὲ κόσμος καὶ σκευὴ — εὐκαταφρόνητα, sed praeter necessitatem ascita. Contra quod simplicissimum est σκευὴ, inferiore glossa firmatum, etiam aptius convenit cum περι τὴν τέχνην. ἐκατέρου] ἐκατέρων C.
9. Καὶ om. A. Sub finem omiserunt A. C. Οὐδ' αἵματι κλαίω. ζῆται ἐν τῷ Αἵματι κλαίειν. 11. Interpretationes οὐταδανός, εὐτελής omisi cum A. C. Addit C. ἐπὶ τοῦ ἐλαχίστου. 13. ἀπὸ γῆς ὠνησεν] Sic Arsenius p. 390. ἀπὸ γῆς ὠνησεν A. ἀπὸ γέισων ὕσεν Photius. ἀπὸ γῆς ὠνησεν Apostol. XIV, 93. ἐπὶ γῆς ὠνησεν B. Mox τῆς ἐλαχίστου E. Med. Deest haec gl. cum duabus seqq. C. 15. Ἰουλιανός] Epist. LIX. cui desunt γέ et σοῦ. 16. Οὐδὲ Ἡρακλῆς πρ.] Vide paulo inferius v. Οὐδὲ Ἡρακλῆς. Küst. Vid. intpp. Platon. Phaed. c. 38. (87.) nominatim Wytttenbach. p. 237. et Schol. Plat. p. 380. sq. τοὺς Μολιωνίδας ἔφ.] Ante τοὺς Μολ. addiderim διότι: ut legatur, διότι τοὺς Μολ. Küst. τοὺς γὰρ Photius et Arsenius p. 394. 17. Δίων] Dionem Chrysostomum intelligit Reimarus in Dion. Cass. T. II. p. 1521.

Hipponactem. nimirum adveni. Et in Ranis: Etenim male habeo. quod dixit ἀλλὰ redundant. ibidem: Etenimarendum est. nequitiam, inquit, loqui debes, sed tradere, ut confidam te revera mihi daturum esse quae polliceris. Et in Thesmophoriazuzis: Etenim concio supra modum hominibus albis plena intuitibus apparebat. Οὐ γὰρ ἄκανθαί. Non enim spinas. dicitur de rebus utilibus: id quod ductum est ab mutatione vitae mitiorem in formam. Οὐ γὰρ μ. Aristophanes Ranis. Integra oratio est: Omnino enim nihil nisi audiendum mihi est. Et in Equitibus: Abi. etenim illius, qui ista approposuit, hoc beneficium est. Οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ' ἦν π. Non enim persuadebis, etiamsi persuaseris. per hyperbolen loquitur. quamvis nobis persuaseris, non tamen dicto nos audientes habebis. Οὐδαμά. Et Epicurus quidem impieta-

tis suae praemium reportavit nequaquam reprehendendum. Οὐδαμῆ. Nullo in loco. Teleclides Hesiodo. Aelianus: Ille vero eos interficit, et quae adduxerant, omnia spoliat. vestes autem et suppellex, quibus uterque in sua arte utebatur, haud sane spernenda erant. Et alibi: Et testimonio producunt nequitiam obscura. Οὐδαμινός. Οὐδαμῶς. Nullo modo. Οὐδ' ἀπὸ γέισων ὕσεν. Ne stilla quidem pluvia. de re minima. Οὐδὲ γρὺ λογ. Ne minimum quidem litteris eruditus, quantum ex epistolis concitare licet. Iulianus. Οὐδὲ Ἡρακλῆς. Ne Hercules quidem adversus duos. Molionis enim filios ille fugit. Dio vero libro secundo Syntaxis secundae tradit, Herculem Idaeum Dactylum, qui Olympia instituerat, cum duobus pugilibus certantem victum fuisse. Οὐδὲν ἀνῆκεν. Non remisit. superfluum est δει.

οὐκ ἀνῆκεν. Οὐδὲν ἀνῆκεν εὐνοῦς τε τῇ πατρίδι τῇ
ἑαυτοῦ.

Οὐδὲν ἀνῆκε. Αὐτός τε οὐδὲν ἀνῆκε, παρά-
79 δειγμα ἐ"αυτὸν ἐπιδεικνύς τῆς τε ἄλλης ἀσκήσεως
καὶ παντός ἔργου στρατιωτικοῦ. Καὶ αὐθις. Οὐ- 5
δὲν τι πλείον ἀνῆκε ὁ νεανίας, τὰς τε προσβολὰς
ἀνακόπτων καὶ πᾶσαν βουλὴν ἀμυντηρίων διαανοῦ-
μενος.

Οὐδὲν ἄπο τρόπου. ἀντι τοῦ, οὐκ ἀπει-
κός, Ἀττικοί.

Οὐδὲν γὰρ οἶον ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου.
οὐ γὰρ τοιοῦτον ἐγὼ δύναμαι εἰπεῖν, οἶον ὁ νόμος.

Οὐδὲν γὰρ οἶον, ὃ φίλη Λυσιστράτη.
ἀντι τοῦ, τὸ κωλύον.

Οὐδ' ἐν δέρματι. ἀντι τοῦ γυμνός. ἵπερ- 15
βολικῶς.

Οὐδὲν δὲ οἶον ἔστ' ἀκούσαι τῶν ἐπῶν.
τουτέστιν, οὐδὲν κωλύον ἔστι καὶ νῦν ἀκούσαι τῶν
χρησμάτων. οὕτως ἔλεγον τὸ λυσιτελοῦν, οὐδὲν οἶον,
οὐδὲν κωλύον.

Οὐδὲν ἔλαττον. Ὁ δὲ ἐκῆλει τοὺς ἀκούον-
τας οὐδὲν ἔλαττον, εἰ μὴ καὶ πλείον, ἢ Ὀδυσσεὺς
Ὁμήρου τοὺς Φαίακας. ὁ μὲν γε Ἀλκίνοος ἀπολο-
γίας μεστός, ἐν μὲν ὑπονοίαις ἀληθευούσης, ἐν δὲ
τῷ φανερωῷ διαβεβλημένης εἰς τὸ ψευδέστερον.

Οὐδὲν ἐξ ἀγροῦ λέγεις. ἀντι τοῦ; οὐδὲν
εὐτελεὲς ἢ κοινόν.

Οὐδὲν ἔστ' ἄμεινον, οὐδ' ἡδίων, ἢ φῦσαι
περεῖ.

10 Οὐδένες. οἱ οὐδαμινοὶ τῶν ἀνθρώπων. Καὶ
Οὐδένεια, ἢ ἀπανθρωπία.

Οὐδὲν ἔστι θηρίον γυναικὸς ἀμαχώτερον,
οὐδὲ πῦρ, οὐδ' ὠδ' ἀναιδῆς οὐδεμία πάρδαλις.

Οὐδὲν ἢ λθε ῥαψαμένη σκύτινον καθειμένον.

15 παρέλκει τὸ δὲν. ἤθελε γὰρ εἰπεῖν, οὐκ ἢ λθε, συν-
ῆθως.

Οὐδὲν ἦν παρὰ τᾶλλα πλὴν ὁ χρυσός.

Οὐδὲν Ἡρακλῆς πρὸς δύο. φασὶν Ἡρακλέα
θῆντα τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα, πιστεύσαντά τε τῇ
20 ἑαυτοῦ δυνάμει, τῇ προτεραίᾳ πενταετηρίδι πν-

3. Αὐτός τε οὐδὲν ἀνῆκε om. C. 6. πλείον] πλείον probavi cum A. προσβολὰς] προσβολὰς A. C. 9. Οὐδὲν ἄπο τρόπου] Vid. Platonis Theaet. p. 143. C. et ibi Schol. infraque v. Οὐκ ἄπο τρόπου. Plures gl. h. l. om. C. 11. Οὐδὲν γὰρ οἶον ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου] Haec sunt verba Demosthenis in oratione contra Midiam. Küst. P. 529, 11. Aliam interpretationem confertas in v. Οἶον. 13. Οὐδὲν γ.] Aristoph. Lysistr. 135. ὄφειλε A. Med. 14. ἀντι τοῦ, κωλύον] Haec interpretatio aliena est a citato loco Aristophanis. Confer Lexica vulgata. Küst. Sic tamen Schol. τὸ κωλύον A. 15. Interpretatur Hesychius: οὐδὲν δέρμα ἴδιον ἔχοντα. Ubi excidit ἦ. 17. Οὐδὲν δὲ οἶον ἔστ' ἀκ.] Aristoph. Av. 967. ubi v. Schol.

1. Ὁ δὲ ἐκῆλει] Haec Eunapii sermonem spirant. 2. ἢ Ὀδυσσεὺς] ἢ om. A. B. E. Med. Deinde malim ad exemplum Platonis Gorg. p. 526. D. refingi Ὀδυσσεὺς ὁ Ὁμήρου. 3. ὁ μὲν γε Ἀλκίνοος ἀπόλογος] Haec corrupta sunt. Küst. Legebat Gaisfordus, ὁ μὲν γε Ἀλκίνοος ἀπόλογος ἐθλωττίας μεστός. Lenior Hermanni ratio, qui post Ἀλκίνοου ἀπόλογος coniecit elapsum fuisse μυθολογίας. 6. Οὐδὲν ἐξ ἀγροῦ λ.] Arsenius p. 392. explicans οὐδὲν ἀγροῖκον. 8. Οὐδὲν ἔστ' ἄμ.] Aristoph. Av. 786. ἢ φῆσαι πατέρα Med. 10. Οὐδένες] Euagrius p. 264. οὐδέαι τῶν ἀνθρώπων. Tour. MS. Eurpol. in Ἀνῆδησεν. Hemst. Poterant ex optimis scriptoribus plura conferri. Deest gl. A. Cf. Photius. 11. ἀπανθρωπία] Interpretatio inepta. Rectius ἀσθένεια, vel εὐτέλεια: ut interpretatur Hesychius. Küst. Scribendum, Οὐδένεια. ἀνανδρία. Error ortus ex compendio scripturae. Usurpatur autem vox οὐδένεια de homine ignavo et qui nullius frugis sit. Strabo lib. XIV. p. 984. Τοῖς δὲ Κίλιξιν ἀρ-χῆν τοῦ τὰ περὶ αὐτὴν συνίστασθαι Τρύφων αἴτιος κατέστη καὶ ἡ τῶν βασιλέων οὐδένεια. Cilicibus autem, ut societates praedandi in mari inirent, Τρυφῶ auctor fuit et regem socordia. Polybius in Fragment. p. 1506. Ἐξ ἔθους γὰρ παλαιῶν ξένους ἔτρεφον τοὺς τὰ ὕπλα ἔχοντας, ἀρχῆν μᾶλλον ἢ ἀρχεσθαι δεδιδαγμένους διὰ τὴν τῶν βασιλέων οὐδένεϊαν. Iamblichus in Protreptico c. 14. Ἡ ὡς ἀληθῶς δεινότης ἀνδρός καὶ ἡ οὐδένεια καὶ ἀνανδρία. Haec sunt Platonis verba in Theaeteto p. 157. edit. Lips. (176. C.) Tour. l. p. 445. Nihil huic obest quod idem mendum recurrit sub v. Οὐδένεια. 12. Οὐδὲν ἔστι θηρ.] Aristoph. Lysistr. 1014. sq. 14. Οὐδὲν ἢ λθε] Aristoph. Nub. 534. 17. Οὐδὲν ἦν παρὰ] Athenaeus XIV. p. 625. E. Πύθερμος, οὐδὲν ἦν ἄρα τᾶλλα πλὴν ὁ χρυσός. Haec verba scolii initium esse, Pythermo ascripti, docet Prov. Vat. App. III, 14. Gaisf. Sive Prov. Bodl. 700. Heraclidī, quem sequitur Athenaeus, non magis quam Paroemiographo fidem habuit Welckerus in Mus. Rhen. Vol. I. p. 429. Diogenianus quidem VI, 94. Οὐδὲν ἦν τᾶλλα πάντα πλὴν χρυσός: sed restituendi sunt numeri concinni οὐδὲν ἦν ἄρα τᾶλλα πλὴν ὁ χρυσός. 18. Οὐδὲ Ἡρακλῆς] Vid. supra v. Οὐδὲ Ἡρακλῆς. Reduximus Οὐδὲν cum Med.

De benevolentia sua erga patriam nihil remisit. Οὐδὲν ἀνῆκε. Et ipse nihil praetermisit, se ipsum ostendens exemplum cum in reliqua exercitatione, tum in omnibus militaribus laboribus subeundis. Et alibi: Nihil prorsus omisit adolescens, et impetum hostilem retundens, et varias hostis propulsandi rationes excogitans. Οὐδὲν ἄπο τρόπου. Non inepte. sic Attici. Οὐδὲν γ. Nihil enim melius est quam audire ipsam legem. id est, nihil tam bene dicere possum, quam quod ipsa lex. † Nihil enim, cara Lysistrata, impedit. Οὐδ' ἐν δέρματι. Id est, nudus, hyperbolice dictum. Οὐδὲν δὲ οἶον ἔστ' ἀκ. Nihil melius est quam audire ipsa carmina. vel, Nihil impedit quominus nunc audiamus oracula. nam dicebant id quod expedit, vel quicquid nihil impedit, οὐδὲν οἶον. Οὐδὲν ἔλαττον. Ille vero auditores demulcebat,

non minus, nisi magis etiam, quam Ulixes Homericus Phaeaces. quos enim ille sermones habuit apud Alcinoem fabulis refertos, si quidem sensum occultum spectes, veri; sin speciem apertam, mendacii videntur esse suspecti. Οὐδὲν ἐξ ἀγρο. Nihil ex agro dicis. id est, nihil vile vel vulgare. Οὐδὲν ἔστ' ἄμ. Nihil est melius aut iucundius, quam gignere pennas. Οὐδένες. Nullius pretii homines. Et Οὐδένεια, vilitas. Οὐδὲν ἔστι θηρ. Nulla est bestia muliere magis indomita: neque ignis aut ulla pardalis est impudentior. Οὐδὲν ἢ λθε ῥαψ. Non venit centonem coriaceum demissa. ubi δὲν redundat. voluit enim dicere more consueto, οὐκ ἢ λθε. Οὐδὲν ἦν π. Nihil omnium est auro praestantius. Οὐδὲν ἦν Ἡρ. Ne Hercules quidem adversus duos. aiunt Herculeum, instituto certamine Olympico, viribus suis fretum in priore pa-

κετεύσαι πρὸς δύο, Κτέατον καὶ Εἴρυτον, τοὺς Ποσειδάωνος καὶ Μολιόνης παῖδας, καὶ ἀνελεῖν αὐτούς· τῇ δευτέρῃ δὲ πάλιν ὁμοίως πρὸς τινὰς δύο πετεύσαντα ἤττηθῆναι.

Οὐδὲν ἤττον. ἀντὶ τοῦ ἴσον, ὅμοιον. Φιλοσοφούντος οὐκ ἔστι μαντικὴν ἐπαγγέλλεσθαι καὶ προσφέρειν, οὐδὲ τὴν ἄλλην ἱερατικὴν ἐπιστήμην. χωρὶς γὰρ τὰ τῶν φιλοσόφων καὶ πᾶ τῶν ἱερέων ὀρίσματα, οὐδὲν ἤττον ἢ τὰ λεγόμενα Μυσῶν καὶ Φρυγῶν. Καὶ αὐθις·

Ἐρχοῦμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύεται.

παρέλκει τὸ δέν. καὶ, Οὐδὲν ἐπαύετο αἰεὶ τοῖς βιβλίοις ἐνδαιατώμενος. παρέλκει τὸ δέν.

730 "Οὐδεναιός. πολυχρόνιος.

Οὐδένεια. ἢ ἀπανθρωπία.

Οὐδὲν ἱερόν. Ἡρακλῆς εἶπεν, Ἀδωνίδος ἰδὼν ξύανον· ὡς τῶν εὐεργετησάντων τοὺς ἀνθρώπους μόνων ὀφειλόντων τιμᾶσθαι. ἢ ὅτι οἱ καταφυγόντες εἰς αὐτὸ δοῦλοι ἄδειαν οὐκ εἶχον.

Οὐδενὶ σὺν νῶ. τουτέστιν ἀφρόνως. Ὅς τε 20 γοντος, Οὐ μᾶλλον ἢ Σκύλλα γέγονεν ἢ Χίμαιρα.

καὶ τὴν στρατηγίαν οὐδενὶ σὺν νῶ ποιησάμενος φαίνεται.

Οὐδενὶ τῷ ἄλλῳ. οὐδενὶ τινι.

Οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ὄφελος, ἢ σκυτοτομεῖν. ἐπὶ τῶν εἰς μηδὲν λυσιτελοῦντων. παρ' ὅσον οἱ μέλανες τῶν λευκῶν λυσιτελέστεροι.

Οὐδὲν μᾶλλον. Ὅτι οἱ Σκεπτικοί, τουτέστιν οἱ Πυρρῶνιοι, τὰ τῶν αἰρέσεων δόγματα πάντα ἀνατρέποντες αὐτοὶ οὐδὲν ἀποφαίνονται δογματικῶς· προσφέρονται δὲ ἀποφάσεις εἰς μὴνυσιν τῆς ἀπροπτωσίας, ὡς εἰ καὶ νεύσαντας τοῦτο ἐνεδέχετο δηλωῶσαι. διὰ τῆς οὐδὲν ὀριζομένης φωνῆς τὸ τῆς ἀρρέψιας πάθος δηλοῦται· ὁμοίως δὲ καὶ διὰ τῆς Οὐδὲν μᾶλλον, καὶ τῆς Παντὶ λόγῳ λόγος ἀντίκει-

15 ται, καὶ ταῖς ὁμοίως. λέγεται δὲ τὸ Οὐδὲν μᾶλλον [καὶ] θετικῶς, ὡς ὁμοίων τινῶν ὄντων· οἶον, Οὐδὲν μᾶλλον ὁ πειρατῆς κακός ἐστιν ἢ ὁ ψεύστης. ὑπὸ δὲ τῶν Σκεπτικῶν οὐ θετικῶς, ἀλλ' ἀναιρετικῶς λέγεται· ὡς ὑπὸ τοῦ ἀνασκευάζοντος καὶ λέ-

1. Τέατον] Zenobius Κτέατον. At in Vaticana Proverb. Append. idem vocatur Κλέατος. Küst. Κτέατον A. B. Med. Schol. Platon. p. 380. cum Pausania. 2. ἀνελεῖν] ἀνείλεν B. Mox τινὰς om. E. 5. ἴσον] ἴσον C. Φιλοσοφούντος οὐκ ἔστι μαντ.] Haec in Synesii Epistolis me legisse puto; eademque repetuntur infra v. Χωρὶς. Küst. Damascii est, ut patet ex Photio p. 561, 24. Hemst. Id quod postea vidit ipse Küsterus in v. Χωρὶς. Haec cum seqq. om. C. 11. Ἐρχοῦμενος] Aristoph. Vesp. 1518. (1469.) Cf. v. Θέσπις. Apparet utrumque exemplum melius cum v. Οὐδὲν ἦλθε coniungi. 14. Οὐδεναιός. πολυχρόνιος] Scribe, Οὐδεναιός. οὐ χρόνιος, ut recte Hesychius. Küst. Vitium animadverterat is, qui sub finem inculcabat, ὅς καὶ δηναῖος λέγεται. Ea delevi cum A. B. 15. ἢ ἀπανθρωπία] Hanc interpretationem rejecimus iam supra v. Οὐδένεια. Küst. 16. Οὐδὲν ἱερόν] Vid. Hesychius et Schol. Theocriti V, 21. Usum proverbii tetigit Boissonadus in Anecd. T. III. p. 20. Exemplum praebet etiam Eustathius in II. praef. p. 3. 18. μόνον] μόνων A. B. Photius et Arsenius p. 395. qui sub finem proverbii interpretem post alios edit Clearchum. 20. Οὐδενὶ σὺν νῶ] Contulit Gaisfordus Aristoph. Nub. 580. μηδενὶ ξὺν νῶ. Ὅς τε] Praestat Ὅς γε. Seq. gl. om. A.
4. ἢ σκυτοτομεῖν] Huc egregie facit locus apud Aristoph. Eccles. 385. ubi Chremes, cum concionem in foro albis hominibus plenam vidisset, eam concioni σκυτοτόμων assimilat. Vide Nostrum infra v. Σκυτοτόμος, ubi locus ille Aristophanis adducitur. Küst. Cf. potissimum Schol. Ven. Aristoph. Pac. 1308. unde recipiendum μὴ σκυτοτομεῖν, quod omisit Arsenius p. 391. Item apud Photium quaedam interciderunt. Nihil mutat Prov. Coisl. 382. 7. Ὅτι οἱ Σκεπτικοί, τουτέστιν οἱ Πυρρῶ.] Vide Diog. Laertium in Pyrrhone, num. 74. et seqq. unde totum hunc articulum excerpit Suidas. Küst. Cf. Fabric. in Sexti Pyrrh. H. I, 19. Ceterum Suidas orationem Diogenis haud leviter immutatam in breviter rededit. 10. προσφέρονται] προσφέρονται A. B. 12. διὰ τῆς οὐδὲν ὀριζ.] Scribe, διὰ τῆς οὐδὲν ὀριζομεν φωνῆς etc. ut apud Laertium. Küst. 13. ἀρρέψιας] ἀρρέψιας A. E. Med. 15. λέγεται δὲ τὸ Οὐδὲν μ. — βλάπτει δ' οὐ] Haec leguntur etiam supra v. Μᾶλλον. Küst. 16. καὶ θετικῶς] καὶ quod A. B. E. Med. et superiore gl. praetermissum Küsterus clam e Diogene inculcavit, notavi. Mox οὐδὲν A. 17. ἢ ὁ ψεύστης] ἔστιν ἢ καὶ ψ. A. ἔστιν sumpsimus etiam ab altera glossa et Diogene. 20. Οὐ μᾶλλον ἢ Σκ. γέγονεν καὶ Χίμ.] Laertius rectius, Οὐ μᾶλλον ἢ Σκύλλα γέγονεν ἢ ἢ Χίμαιρα. Küst. ἢ Σκ. B. E. Mox ἢ Χίμαιρα A. B. E. cum inferiore glossa.

negyri cum duobus pugilibus certasse, Cteato et Euryto, Neptuni et Moliones filii, eosque occidisse. altero vero certamine eadem ratione cum duobus quibusdam certantem victum fuisse. Οὐδὲν ἤττον. Non minus, perinde. Philosophi non est divinationem profiteri et proferre, neque aliam sacram scientiam. distincti enim sunt philosophorum et sacerdotum fines, non minus quam Mysorum et Phrygum. Et alibi: Saltare noctu non desinit. Et alibi: Non desinet libris semper incumbere. ubi δέν redundat. Οὐδεναιός. Non diuturnus. Οὐδένεια. Vilitas. Οὐδὲν ἱερόν. Nihil sacri. Hercules hoc dixit. Adonidis simulacrum conspicatus. significans eos solum, qui homines beneficiis affecissent, esse colendos. vel quod servi ad simulacrum illud confugientes non essent inviolabiles. Οὐδενὶ σὺν νῶ. Nullo consilio. Quem apparet

etiam stulte exercitum duxisse. Οὐδενὶ τῷ ἄλλῳ. Nulli alii. Οὐδὲν λευκῶν ἀνδρ. Alborum virorum nullus alius est usus, quam ut coria incidant. dicitur in eos, qui nulli rei sunt utiles: quod nigri albis sunt utiliores. Οὐδὲν μᾶλλον. Sceptici, sive Pyrrhonit. sectarum omnium decreta evertentibus nullum ipsi dogma proponunt: sed simpliciter opinionem suam proferunt, ut ostendant se non temere rebus assentiri: quasi vel solo nutu illud declarare possent. per illud igitur dictum, Nihil desinimus, affectio animi neutro inclinantis indicatur. similiter per voces istas, Nihil magis; item. Omni rationi ratio opposita est; et similia. dicitur autem Nihil magis etiam positive, cum quaedam similia videntur; ut, Non magis pirata malus est quam mendax. verum a Scepticis non positive, sed negative dicitur: velut si quis sententiam aliquam

αὐτὸ δὲ τὸ μᾶλλον ποτὲ μὲν συγκριτικῶς ἐκφέρεται ὡς ὅταν φῶμεν Μᾶλλον τὸ μέλι γλυκὺ ἢ τὴν σταφίδα· ποτὲ δὲ θετικῶς καὶ ἀναιρετικῶς· ὡς ὅταν λέγωμεν, Μᾶλλον ἢ ἀρετὴ ἀφελεῖ ἢ βλάβη. σημαίνουμεν γὰρ ὅτι ἢ ἀρετὴ ἀφελεῖ, βλάβη δ' οὐδ' ἀναιροῦσι δὲ οἱ Σκεπτικοὶ καὶ αὐτὴν τὴν οὐδὲν μᾶλλον φωνήν. ὡς γὰρ, Οὐ μᾶλλον ἐστὶ πρόνοια ἢ οὐκ ἐστίν, οὕτω καὶ τό, Οὐδὲν μᾶλλον ἐστίν ἢ οὐκ ἐστίν. σημαίνει οὖν ἢ φωνὴ τὸ μηδὲν ὀρίζειν, ἀλλ' ἀπρὸς θετεῖν. ἢ δὲ Παντὶ λόγῳ φωνὴ καὶ αὐτὴ συν- 10 ἀγει τὴν ἐποχὴν. τῶν μὲν γὰρ πραγμάτων διαφωνούντων, τῶν δὲ λόγων ἰσοσθενούντων, ἀγνωσία τῆς ἀληθείας ἐπακολουθεῖ. εἰσὶ δὲ δέκα τρόποι, καθ' οὓς τὰ ὑπερκείμενα παραλλάττοντα ἀπεφαίνετο.

Οὐδὲν μέλον αὐτῷ. Τὸ δὲ τῶν Ῥωμαίων 15 ἄθροισμα ἀπόμαχον ἦν, οὐδὲν μέλον αὐτῷ περὶ ἀλλοτρίου πράγματος, τῶν γινομένων τὴν φροντίδα τιθέμενον.

Οὐδὲν πρὸς ἔπος. ἀντὶ τοῦ, ὡς ἔτυχε, ἔνεκα μηδενός.

731 "Οὐδὲν πρὸς ἔπος οὕτως ἀνοήτως ἐκβαλῶ, πρὶν ἐκπύθωμαι πᾶν τὸ πρᾶγμ' ὅπως ἔχει.

Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. Ἐπιγένους τοῦ Σικωνίου τραγωδίαν εἰς τὸν Διόνυσον ποιήσαντος, ἐπεφώνησάν τινες τοῦτο· ὄθεν ἢ παροιμία. βέλτιον δὲ οὕτως. τὸ πρόσθεν εἰς τὸν Διόνυσον γράφοντες τούτοις ἠγωνίζοντο, ἕπερ καὶ Σατυρικὰ ἐλέγετο· ὕστερον δὲ μεταβάλλοντες εἰς τὸ τραγωδίας γράφειν, κατὰ μικρὸν εἰς μύθους καὶ ἱστορίας ἐτρέπησαν, μηκέτι τοῦ Διονύσου μνημονεύοντες· ὄθεν τοῦτο καὶ ἐπεφώνησαν. καὶ Χαμαιλέων ἐν τῷ Περὶ Θεσπιδος τὰ παραπλήσια ἱστορεῖ. Θεαίτητος δὲ ἐν τῷ Περὶ παροιμίας Παρθάσιόν φησιν τὸν ἠαυτὸν ἀγωνιζόμενον παρὰ Κορινθίοις ποιῆσαι Διόνυσον κάλλιστον· τοὺς δὲ ὀρώντας τὰ τε τῶν ἀνταγωνιστῶν ἔργα, ἃ κατὰ πολὺ ἐλείπετο, καὶ τὸν τοῦ Παρθασίου Διόνυσον ἐπιφωνεῖν, Τί πρὸς τὸν Διόνυσον; ἐπὶ τῶν μὴ τὰ προσήκοντα τοῖς ὑποκειμένοις φλυαρούντων. καὶ αὐθις· Τὸν Κόροιβον Ὀδυσσεὶα φήσας εἶναι τὸν πολύτροπον. καίτοι μὴ πρὸς τοῦτο παράδειγμα φέρων, τῇ φάτῃ προσάγει τὸν κύνα, 20 καὶ πρὸς τὸν Διόνυσον ἀγεις οὐδέν.

Οὐδὲν προτιμῶ σου. ἀντὶ τοῦ, οὐ φροντίζω σου. ἢ φράσις Ἀττικῆ. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

4. λέγωμεν] φῶμεν Diog. 5. γὰρ] οὖν A. 6. δὲ καὶ] καὶ om. A. B. E. 7. ὡς] ὡς γὰρ A. Diog. 8. ἐστίν Diog. ἐστὶ Edd. τὸ οὐδὲν μᾶλλον ἐστ.] Supple ex Laertio, τὸ οὐδὲν μᾶλλον οὐ μᾶλλον ἐστίν ἢ οὐκ ἐστίν. Küst. 9. ἀλλ' ἀπρὸς θετεῖν] ἀλλὰ πρὸς θετεῖν A. B. E. Med. 11. ἐποχὴν] τὴν ἐποχὴν A. B. E. Med. 13. εἰσὶ δὲ] δὲ om. A. B. E. εἰσὶ δὲ κακότροποι E. Mox x A. pro καθ' οὓς. 14. τὰ ὑπερκείμενα παραλλ.] Laertius (segm. 79.), τὰ ὑποκείμενα παραλλάττοντα ἐφαίνετο. Küst. 15. Οὐδὲν μέλον] Cf. v. Μέλον. 17. πράγματος] τοῦ πρ. A. Deinde δὲ videtur post τῶν intercidisse. 19. Οὐδὲν πρὸς ἔπος] Lucianus in Philopseud. c. 1. Οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτά φασιν, οὐδὲ περὶ τούτων ἠρόμην. De origine adagii disputat Alcicius lib. II. Dispunct. et hic Erasmus. Nec abludit Pindari illud in Nemeis, παρὰ μέλος ἐρχεσθαι. Schott. ἀντὶ — μηδενός] Haec iterant A. B. E. Med. post Aristophanis exemplum. Sunt verba Scholiastae Aristoph. ἐκ τοῦ μ. Med. bis. Vide v. Οὔτοσί. 21. Οὐδὲν πρὸς ἔπος οὐδ.] Aristoph. Eccles. 779. sq. (746.)
1. Οὐδὲν πρὸς τὸν Δ.] V. Schott. in Zenob. V, 40. 2. τραγωδίαν . . . ποιήσαντος] Apparet in his particulam negantem (v. Welck. über das Satyrspiel p. 277.) desiderari: quamquam haud scio an haec ipsa explicatio inductis grammaticis sit relinquenda. 4. οὕτω Ald. Küst. 12. ποιῆσαι Διόνυσον κάλλιστον] Strabo VIII. 381. Polybius excidium Corinthi deplorans narrat vidisse se tabulas a militibus prolectas, eosque in illis talis ludentes: inter iatas fuisse Dionysum ab Aristide pictum, ἐφ' οὗ εἰρησθαι τινὲς φασὶ τὸ οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον, et Deianiram tunica induta conflagrantem. Reines. 17. καὶ αὐθις] Id nunc frustra positum est. Praeterea satis obscura sunt illa καίτοι μὴ πρὸς τοῦτο παράδειγμα φέρων, quae haud scio an lahem contraxerint. Ceterum allusit ad proverbium Κύων ἐπὶ φάτῃν. 21. φροντίζω] οὐ φροντίζω A. B. C. E. Med. 22. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] V. 884. Οὐδὲν προτιμῶ σου· φορῶ γὰρ πριάμενος Τὸν δακτύλιον τονδὶ παρ' Εὐδάμου δραχμῆς. Küst. Το-

evertens dicat: *Non magis Scylla fuit quam Chimaera*. vox autem *Magis* interdum comparative effertur; ut cum dicimus, *Mel magis dulce esse quam uram*. interdum positive et negative; ut cum dicimus, *Virtus magis prodest quam obest*. significamus enim virtutem prodesse, non autem obesse. verum et ipsam vocem *Non magis* Sceptici tollunt. ut, *Non magis est providentia quam non est*: sic etiam, *Ipsum non magis non magis est quam non est*. significat igitur haec vox nihil definire, sed inter duas sententias medium se gerere. illud vero *Omni rationi ratio opposita est*, ipsum docet assensum esse cohibendum. cum enim rebus discrepantibus verba tantundem valent, veritatis ignoratio sequitur. sunt autem decem modi, secundum quos res subiectae his differre videbantur. Οὐδὲν μέλον αὐτῷ. *Militum vero Romanorum exercitus pugnare inutilis erat, quod nullam rem alienam curabat, sed ea tantum quae fiebant observabantur*. Οὐδὲν πρὸς ἔπος. Temere, nulla de causa. *Haud sane nullius emolumentum causa*

Suidae Lex. Vol. II.

mea tam stulte proliciam, priusquam didicero, quomodo se res omnino habeat. Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. Cum Epigenes Sicyonius tragoediam in Bacchum fecisset, hoc quidam acclamarunt. unde proverbium est ortum. melius vero sic. olim carminibus in Bacchum scriptis certabant, quae Satyrice dicebantur. postea vero tragoedias scribere aggressi paulatim ad fabulas et historias deflexerunt, nullam Bacchi mentionem amplius facientes. unde hoc quidam acclamarunt. Chamaeleon in libro de Thespide his consimilia narrat. Theaetetus vero in libro de Proverbio dicit, Parrhasium pictorem Corinthi certantem pinxisse Bacchum pulcherrimum. tum eos qui viderent et aemulorum opera, quae longe essent inferiora, et Parrhasii Bacchum, acclamasse, *Quid ad Bacchum?* id in eos dicitur, qui res a proposito alienas delaterant. *Affirmans Coroebum esse callidum Utixem. at eum ad hoc exemplum non afferas, ad praesepe canem adducis, neque quicquam afferes ad Bacchum*. Οὐδὲν προτιμῶ σου. Nihil te curo.

φορῶ γὰρ
τὸν δακτύλιον τουτονὶ παρ' Εὐδάμου δραχμῆς.
Εὐδαμος δὲ φιλόσοφος ἦν.

Οὐδ' ἐν σελίνοις. ἐπὶ τῶν μηδὲ τὴν ἀρχὴν
πεφθακότων. ἀπὸ τῶν εἰς τοὺς κήπους ἰόντων. ἐπὶ 5
γὰρ τὰ ἄκρα, τοὺς λεγομένους περικήπους, σέλινια
καὶ πήγανα κατεφύτενον. βούλεται οὖν λέγειν ἢ
παροιμία, οὐπω οὐδὲ ἀρχὴν ἔχεις τοῦ πράγματος·
καθάπερ οὐδὲ οἱ ἐν τοῖς κήποις εἰσιόντες ἐν τοῖς σε-
λίνοις εἰσί.

Οὐδὲν τι πλέον εἶχον ἀνύειν οἱ βάρβαροι.
οὐ τοι ᾤοντο χρῆναι μὴ οὐχὶ γενναϊότατα συμπλέ-
κεσθαι τοῖς πολεμίοις.

Οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον ἐστνικῶς ἀνῆρ.

Οὐ δέον. οὐ πρόπον. Ἐκστῆναι τῶν χωρίων, 15
ὧν Θεοδίδερος οὐ δέον ἐπιβατεῦσαι διὰ σπουδῆς
ἔσχεν.

Οὐδέ ποτ' ἐγὼ τοῦτον ὑποδέξομαι·

οὐδὲ παρ' ἐμοὶ ποτε τὸν Ἀρμόδιον ἄσε-
ται,

ὅτι παροίνιος ἀνῆρ ἔφν.

ἐν ταῖς τῶν πότων συνόδοις ἦδον μέλος τι, Ἀρμό-
διον καλούμενον, οὗ ἡ ἀρχή·

Φίλταθ' Ἀρμόδι', οὔτι που τέθνηκας.

ἦδον δὲ αὐτὸ εἰς Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονα, ὧς
καθηρηκότας τὴν τῶν Πεισιστρατιδῶν τυραννίδα. 22
ἦν δὲ καὶ ἕτερα μέλη, τὸ μὲν Ἀδμήτου λεγόμενον,
τὸ δὲ Λάμπωνος. ὁ δὲ λόγος, Οὐδέποτε παρ' ἐμοὶ
ἔστιαθήσεται ὁ τοιοῦτος. παροίνιος δέ, ὁ μέθυσος
καὶ ὑβριστής.

10 Οὐδὲ πυρφόρος. ὅταν πολλοὺς ἀποφῆναι
βουλώμεθα τοὺς τελευτήσαντας, λέγομεν ὅτι οὐδὲ
πυρφόρος ὑπελείφθη. οἶον, οὐδὲ ὁ τὸ πῦρ οἶσων
εἰς τὴν πόλιν. καθάπερ εἰ ἐλέγομεν, οὐδὲ σκηνο-
φύλαξ, ἢ τις τῶν παραπλησιῶν.

Οὐδὲ πυρφόρος ἐλείφθη. ἐπὶ τῶν μεγά-
λων κινδύνων εἴρηται ἢ παροιμία· ἐπειδὴ πάσης
πολεμικῆς παρασκευῆς ἔδει τὸν μάντιν ἠγεῖσθαι,
δάφνης ἔχοντα κλάδους καὶ στέμματα καὶ λαμπάδα
καὶ τοῦτον νόμος ἦν μόνου φεῖδεσθαι τοὺς πολε-
20 μίους. ἐπὶ τοίνυν τῶν παναλεθρία διεφθαρμένων
καιρῶν ἔσχεν ἢ παροιμία.

tum hunc locum reddidi secundum A. B. E. Vulgo addunt οὐδὲν προτιμῶ σου post Πλούτῳ, et πριάμενος. ἀντὶ τοῦ οὐ φρονιζῶ σου post δραχμῆς. Gaisf. Omisit etiam Med. οὐδὲν προτιμῶ σου. Nec dubium quin olim perpetuo ductu continuata sint Aristophanis verba, Οὐδὲν προτιμῶ σου· φορῶ γὰρ κτλ., quae per interpretum curas, ut frequenter accidit in Suida, diversas in partes recesserunt.

2. τουτονὶ] ταυτὶ A. C. τὸν om. C. δραχμῆς] δραχμῆσαντα οὐ φρονιζῶ σου C. 4. Οὐδ' ἐν σελίνοις] Aristoph. Vesp. 478. et Schol. Hemst. Vide Schneid. Lex. v. Περικῆπος. τὴν ἀρχὴν πεφθακότων] ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἐφθακότων Photius. Ignorat hanc partem Schol. Aristoph. 9. ἐν τοῖς κήποις] Item Photius. Legendum cum Hesychio εἰς τοὺς κήπους. 11. Similis dictio sub v. Ἀνύειν. 12. οὔτοι] οὐ τι A. οὐ τοι Gaisf. Horum nihil convenit: malim vero καίτοι. Mox γενναϊότατα Edd. vet. 14. ἐστνικῶς] A στῖω. Vide Eustath. in Il. δ'. p. 455. et Nostrum supra v. Ἐστνικῶς. Ceterum priores editt. pro ἐστνικῶς habent ἀστνικός: quod manifeste corruptum est. Küst. ἐστνικῶς Photius, ἐστνικῶς A. 15. Οὐ δέον] Cf. v. Λέον. Gaisfordus attulit Schol. Platon. p. 180. Οὐ δέον. ἀντὶ τοῦ οὐ δέοντος, Ἰτιτικῶς. Ἐκστῆναι τῶν χωρ.] Locus hic sumptus est ex Procopio de Bello Goth. lib. IV. c. 24. sed ubi sic legitur: Καὶ χωρίων ἐκστῆναι τῶν ἐπὶ τῆς Ἰταλλίας αἰτούμενος, ὧν περ Θεοδίδερος οὐ δέον ἐπιβατεῦσας ἐν σπουδαῖς ἔσχε. Küst. 18. Οὐδέ ποτ' ἐγὼ τοῦτον ὑπ.] Aristoph. Acharn. 976. (946.) Οὐδέ ποτ' ἐγὼ πόλεμον οἶκαδ' ὑποδέξομαι, Οὐδὲ παρ' ἐμοὶ ποτε τὸν Ἀρμόδιον ἄσεται Συγκατακλιεῖς, ὅτι παροίνιος ἀνῆρ ἔφν. Sic etiam apud Suidam locus hic scribendus et distinguendus est. Confer Nostrum infra v. Παροίνιος, ubi eadem leguntur. Küst. 21. παροίνιος] ὅτι παροίνιος A.
1. τι] τὸ B. E. 3. που] πω E. 5. Πεισιστρατιδῶν] Πεισιστράτων A. 11. βουλώμεθα] βουλώμεθα A. E inter vss. Med. 12. πῦρ] τὸ πῦρ A. B. E. Med. et Photius. 15. Οὐδὲ πυρφόρος ἐλείφθη. ἐπὶ τ.] Eadem Zenobius V, 34. Vid. Schol. Eurip. Phoen. 1386. Herodot. VIII, 6. ibique Wesselingium, et qui plura concessit Boissonad. in Notices et Extraits T. XI. p. 109. 16. κινδύνων] κοινῶν B. κινῶν E. 18. καὶ λαμπάδα om. Zenobius et Diogen. VII, 15.

locutio est Attica. Aristophanes Pluto: Nihil te curo. annulum enim huncce, quem fero, ab Eudamo drachma emi. Eudamus autem erat philosophus. Οὐδ' ἐν σελίνοις. Ne inter apia quidem. in eos dictum qui ne principium quidem attigerunt. id petitum ab iis qui hortos ingrediuntur. extremas enim hortorum partes, quas περικήπους vocant, apia et ruta conserere solebant. proverbium igitur hoc significare vult: nondum ipsum principium rei consecutus es; quemadmodum ne illi quidem, qui hortos ingrediuntur, ad apia pervenerunt. Οὐδὲν τι πλ. Nihil amplius efficere poterant barbari. quamquam statuebant fortissime cum hostibus conflegendum esse. Οὐδὲν φρονεῖ δίκ. Nihil iuste facit vir in libidinem pronus. Οὐ δέον. Cum non deceat. Cedere locis, quae Theodertus praeter ius et fas occupasset. Οὐδέ ποτ' ἐγὼ τοῦτ. Nunquam ego hunc in domum meam recipiam; neque apud me unquam Harmodium cantabit, quia vir est temulen-

tus. in computationibus enim carmen quoddam canebant, quod vocabant Harmodium, hoc initio: Carissime Harmodi, nondum mortuus es. hoc autem cantabatur in Harmodium et Aristogitonem, qui Pisistratarum tyrannidem everterant. erant autem etiam alia carmina, quorum unum Admeti vocabatur, aliud Lamponis. sensus autem est, Nunquam talis vir a me convivio excipietur. παροίνιος vero temulentus et petulans. Οὐδέ πυρφόρος. Ne ignifer quidem. cum multos interiisse significare volumus, dicimus, ne igniferum quidem relictum fuisse. quasi dicas, ne illum quidem, qui ignem in urbem sit laturus. perinde ac si dicamus, ne tabernaculi quidem custos, vel alius quis huius generis hominum. Οὐδὲ πυρφόρος ἐλείφθη. Ne ignifer quidem relictus est. proverbium hoc dictum de magnis cladibus. in bellis enim aciem instructam vates praecedebat, gestans lauri ramos et coronas et lampadem: cui soli hostes parcere solebant. proverbium igitur hoc dicebatur in eos,

Οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς.
πιθανῶς τὸ μὴ εἰπεῖν πλείονα τοῦ πατρὸς κακοπα-
θῆσαι, ἀλλὰ μὴ ἐλάττονα.

Οὐδὲ τὰ τρία Στησιχόρου γινώσκεις.
ἐπὶ τῶν ἀπαιδευτῶν καὶ ἀμούσων εἴρηται ἢ παροι-
μία· ἐπειδὴ εὐδόκιμος ἦν.

Οὐδὲ τὰρχαῖον ποιεῖ.

Οὐδὲ χαίρω βατίσιν, οὐδ' ἐγγέλυσιν, ἀλλ'
ἥδιον ἂν

δικίδιον σμικρὸν φάγοιμ' ἂν ἐν λοπάδι πεπνι-
γμένον.

λοπὰς δὲ τὸ τήγανον.

Οὐδεῖ. ἐδάφει.

Οὐδεῖς δυσώνης χρηστὸν ὀψωνεῖ κρέας.

Οὐδεῖς κομήτης, ὅστις οὐ περαίνεται.

Οὐδεῖς οἶδεν τὸν θησαυρὸν τὸν ἐμὸν πλὴν
εἴ τις ἄρ' ὄρνις.

παροιμιᾶκόν· οὐδεῖς οἶδε τί ὠμίλησα, πλὴν γε εἴ
τις ὄρνις. ἐπὶ τῶν ἀγνώστων. πάλιν· οὐδεῖς με

θεωρεῖ, πλὴν ὁ παριπτάμενος ὄρνις. Ἀριστο-
φάνης.

Οὐ δὴ πον μ' ἀφελέσθαι διανοῆ,
ἄδωκας αὐτός; Οὐ τὰχ' ἀλλ' ἤδη ποιῶ.

ἀντι τοῦ, ὄντως διανοῆ, ὥστε ἀφελέσθαι τὰ ὄπλα
με; ἢ γὰρ οὐ ἄρνησις συγκατάθεσιν δηλοῖ. οὐδό-
λως φησὶ διανοοῦμαι, ἀλλ' ἤδη αὐτὰ ἀφαιροῦμαι.
οἶον, οὐ διστάζω.

Οὐ διαφρήσετε. ἀντι τοῦ, οὐ διαφρορήσετε,
οὐδὲ διαπέμψετε. Ἀριστοφάνης.

"Οὐδ' ἴκταρ βάλλει. εἴρηται δὲ κατὰ γλωτ-
ταν· ὥσπερ τὸ διωλύγιον. ἀντι τοῦ, οὐδὲ μικρὸν
ἐξισάζει.

Οὐδόλως. οὐδαμῶς.

15 Οὐδός. φλιά, βατήρ, τὸ κάτω τῆς θύρας ἢ
ἔδαφος· ἢ βαθυμός.

Οὐδ' ὤς. οὐδαμῶς δὴ.

Οὐδ' ὕφ' ἔνων. Ἀττικοὶ ἀντι τοῦ ὑπ' οὐδέ-
νων λέγουσιν ὑπερβιβάζοντες.

1. Οὐδ' ἔργα μείω χ. ἀρκέσειν ἐ.] Portus ad hunc locum: *Senarius, cuius auctor est incertus. At est Sophoclis in Ai. 439. ubi pro ἀρκέσειν legitur ἀρκέσας. Küst. ἀρκέσας A. ἀρκέσας B. E. Reliqua sunt Scholiorum Soph. 4. τὰ τρία Στησι-
χόρου] Tria Stesichori fuere, στροφή, ἀντίστροφος et ἐπωδός. Tale enim eius poema, ut hic infra auctor Suidas. Schott. Ac diserte Prov. Coisl. 384. (similia Bodl. 732.) τρία δ' ἂν εἴη αἱ δύο ἀντίστροφοὶ καὶ ἡ ἐπωδός, δι' ἃν συγκοινοῦνται τὰ λυρικά ποιήματα. Cf. Klein. Stesich. p. 37. Aut haec aut insequens glossa praeter ordinem invecta. 7. ποιεῖς] ποιῶ A. et Pho-
tius. Is praeterea: ἐπὶ τῶν μὴ λυσitelούτων· ὁ δ' ὄξυ κριθεῖς ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων. 8. Οὐδὲ χαίρω βατ.] Aristoph. Vesp. 530. sq. (508.) ἐγγέλυσιν] ἐγγέλυσιν A. qui deinde φάγοιμ' ἀνελοπάδι, δὲ omisso post λοπὰς. Vide supra v. Λοπὰς.
13. Οὐδεῖ] II. ε. 734. 14. Οὐδεῖς δυσώνης] Meminit Pollux huius proverbii III. (126.) Schott. 15. Οὐδεῖς κο-
μήτ.] Senarium hunc citat Synesius Epist. CIV. sed qui pro περαίνεται habet ψηφίζεται: uti et ipse Suidas infra v. Ψηφίζεται. Utraque vox est obscena, et de cinaedis dicitur. Küst. 16. Οὐδεῖς οἶδεν τὸν θησαυρ.] Aristoph. Av. 602. Confer No-
strum supra v. ὄρνις. Küst.*
1. παριπτάμενος] παριπτάμενος A. B. E. Med. Schol. cum gl. superiore. 3. Οὐ δὴ πον μ' ἀφ.] Aristoph. Ran. 529. τί δ' ἔστιν;
οὐ δὴ πον μ' ἀφελέσθαι διανοεῖ, ἄδωκας αὐτός; Οὐ τὰχ' ἀλλ' ἤδη ποιῶ. Vide ibi Scholiastam, cuius scrinia Suidas hic compila-
vit. Küst. 4. ἢ ἔδωκας] ἄδωκας A. E. Mox πῶς A. 9. Οὐ διαφρήσετε] Aristoph. Av. 193. τῶν μηρῶν τὴν κνίσ-
σαν οὐ διαφρήσετε. Ad hunc locum Suidas respexit. Küst. διαφρορήσετε A. C. qui mox διαπέμψετε. Cf. v. Διαφρορήσετε.
11. Οὐδ' ἴκταρ β.] Vide supra v. ἴκταρ. Küst. βάλλει] βάλλει A. B. E. cum gl. superiore. Mox ἀντι τοῦ etc. om. A.
14. Οὐδόλως] Gl. om. A. οὐδαμῶς om. B. 15. φλιά] φλιά A. B. E. pr. Phot. et Lex. Bachm. p. 322. 16. Post hanc glos-
sam edebantur: Οὐδός ἐς λαύρην. ἢ [λαύρη] στενὴ ὁδός. παρὰ τὸ ἕξειν τὸν λαὸν δι' αὐτῆς. Οὐδ' ὅσον ἀηδόνες ὑπνώ-
ουσιν. ἐπὶ τῶν ἀγρυπνούντων. παρ' ὅσον ἡ ἀηδὼν ἀγρυπνεῖ διὰ τὸν ἴπνον· μάλλον δὲ διὰ δειλῶν. Utramque glossam cum A.
delevi, cum Gaisfordus priorem improbasset: quamquam alterius eadem est ratio fraudis. Küsterus autem haec annotarat:
„Οὐδός ἐς λ.] Homerus II. γ. 128. Ἦν ὁδός ἐς λαύρην. Scholiasta in eum locum: λαύρην, στενὴν ὁδόν, δι' ἧς οἱ λαοὶ ἕρπονται καὶ
φύρονται. [Cf. Zon. p. 1480.] Huc Suidas respexit: sed qui pro ὁδός male habet οὐδός. Vide etiam supra v. λαύρα." Idem
inculcavit λαύρη: deinde sic pergens. „Οὐδ' ὅσον ἀηδ.] Pro ὅσον metri gratia scribendum est ὅσον. Est enim finis versus he-
xametri. Confer Nostrum supra v. Ἀηδών." Horum quidem interpretatio novitatis quam doctrinae maiorem habet speciem. Pe-
rius etiam rem gessit Prov. Coisl. 389. Servat ὅσον Arsenius p. 394. 17. οὐδ' οὕτως] subiecit Lex. Bachm. p. 322. δὴ om.
Photius. 18. Οὐδένων ὕπο. Ἀττικοὶ] In optimo MS. A. itemque in Lexico Photii legitur Οὐχ ὕφ' ἔνων: quod magis placet.
Küst. Οὐδ' ὕφ' ἔνων A. C. Phot. Huius licentiae velle extaret unum exemplum: nam quae similiter usurparunt boni scripto-
res, μίαν οὐ, ἕνα οὐ, ab Aristophane, Xenophonte, Demosthene comprobata (cf. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 231. Schaeff. in
Dionys. p. 247. f.), diversi sunt generis. Ἀττικοὶ om. A. ὕπο om. B. E.

qui internecione deleti fuerant. Οὐδ' ἔργα μείω χειρ.
Neque facta minor manu mea praestiti. probabiliter dicit
filium non plura, sed non minora mala, quam patrem, expertum
esse. Οὐδὲ τὰ τρ. Ne tria quidem Stesichori nosti. pro-
verbium hoc dicitur in indoctos et imperitos. Stesichorus enim
poeta celebrer erat. Οὐδὲ τὰρχ. π. Οὐδὲ χαίρω βα-
τίσ. Neque delector batidibus, neque anyuillitis, sed libentius
parvam comederim liticulam in sartagine suffocatam. Οὐ-
δεῖ. Solo. Οὐδεῖς δυσώνης χρ. Nullus morosus emptor
bonam emit carnem. Οὐδεῖς κομ. Nullus comatus est
qui non subigatur. Οὐδεῖς οἶδεν τὸν θησαυρ. Aristophanes:
Nemo novit thesaurum meum nisi forte avis quaedam. est

dictum proverbiale. item: Nemo novit, de qua re collocutus
sim, nisi forte avis quaedam. dicitur de rebus occultis. item:
Nemo me videt nisi praetervolans avis. Οὐ δὴ πον μ' ἀφ.
Non, ut puto, auferre mihi cogitas, quae ipse dedisti. Non
cogito, sed iam facio. id est, revera mihi cogitas eripere arma?
negatio enim assensionem significat. neutiquam, inquit, cogito,
sed ea iam aufero. quasi diceret, non dubito facere. Οὐ δια-
φρήσετε. Non transmittetis. Aristophanes. Οὐδ' ἴκταρ
β. longe a scopo iaculatur. dictum per vocem minus usitatam,
ut διωλύγιον. hoc est: Multum abest ut collineet. Οὐδόλως.
Nequaquam. Οὐδός. Postis ianuae, limen ianuae. vel solum.
vel gradus. Οὐδ' ὤς. Ne sic quidem. Οὐδ' ὕφ' ἔνων. Sic

Οὐ ἔθεν. οὐτινος ἔνεκα.
 Οὐεργίλλιος. ὄνομα κύριον.
 Οὐεσπεσιανός. ὄνομα κύριον.
 Οὐετηρία. ὄνομα κύριον.
 Οὐηστίνος, Ἰούλιος χρηματίας, σοφιστής. 5
 Ἐπιτομὴν τῶν Παμφίλου Γλωσσῶν, βιβλούς δ'.
 Ἐκλογὴν ὀνομάτων ἐκ τῶν Δημοσθένους βιβλίων.
 Ἐκλογὴν ἐκ τῶν Θουκυδίδου, Ἰσαίου, Ἰσοκράτους,
 καὶ Θρασυμάχου τοῦ ῥήτορος, καὶ τῶν ἄλλων ῥη-
 τῶρων.
 Οὐίνδικτος. ὁ κατὰ οὐίνδικτον ἐλευθερού-
 μενος.
 Οὐθάρα. τὸ γονιμώτατον μέλος.
 Οὐθατα. οἱ μαζοὶ τῶν προβάτων.
 Οὐθάττον ἐγκονήσεις. οὐ ταχύτερον 15
 ἐνεργήσεις;
 Οὐθελήσει. οὐ δυνήσεται. Ὅμηρος.
 Οὐδ' ἐθέλει προορέειν.
 ἀντι τοῦ οὐ δύναται.
 Οὐθ' ἕεται οὐτε ἡλιούται. ἐπὶ τῶν ἔξω 20
 λέαγρω συνηγωνίσαστο πρὸς τὴν θήραν τοῦ κάπρου,
 πάσης φροντίδος ὄντων.

Οὐκ ἀδύνατοι. ὅτι τὸ οὐκ ἀδύνατοι μεσό-
 τητός ἐστι ῥῆμα· οἶον, οὔτε τελείως δυνατοὶ οὔτε
 ἀσθενεῖς.

Οὐκ ἀθεεῖ. οὐ χωρὶς θείας προνοίας.

Οὐ καθέστηκεν. οὐ νήφει, μαίνεται.

Οὐκ ἄλλως ποιεῖται. ἀντι τοῦ, οὐ μύτην.

Οὐκ ἂν ἀποδοίης; Οὐχ ὅσον γέ μ' εἰ-
 δέναι.

ἀντι τοῦ, ἐν ὅσῳ ἐν ἐμαντῷ εἰμι καὶ οἰδά τι. του- 734
 10 τέστιν αἰσθάνομαι.

Οὐκ ἀνασχῆσομαι. τινὲς τοῦτο ὡς ἐκφυλον
 νομίζουσιν· ἐχρήσατο δὲ αὐτῷ καὶ Δημοσθένης ἐν
 τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους. οὐ δεῖ οὐδὲν μόνον λέγειν
 ἀνέξομαι.

Οὐκ ἂν δύναιο γαστρὶ πενθῆσαι νέκυν.
 καὶ Ὅμηρος·

Γαστέρι δ' οὐπως ἔστι νέκυν πενθῆσαι
 Ἀχαιοῦς.

Οὐκ ἄνευ γε Θησέως. Θησεὺς καὶ τῷ Με-
 λέαγρῳ συνηγωνίσαστο πρὸς τὴν θήραν τοῦ κάπρου,
 καὶ τῷ Πειριθῷ κατὰ τῶν Κενταύρων, καὶ τῷ

1. Οὐ ἔθεν. οὐτ.] Haec nauci sunt, et nullius momenti. Scribendum enim potius erat, Οὐ ἔθεν. οὐκ αἰαῆς. Homerus II. α. 114. Ἐπεὶ οὐ ἔθεν ἐστὶ χρεῖων. Scholiasta: Ἐπεὶ οὐ ἔθεν. ἐπεὶ κατ' οὐδὲν αἰαῆς. Ad hunc locum poetae Suidas respexisse videtur. Küst. Hanc gl. post Οὐετηρία ponit A. οὐδαμῶς αὐτῆς explicatio Hesychii: qui cum praemisisset glossam Οὐ εἰνεῖν, satis opinor apparere, quo spectarit illud οὐτινος ἔνεκα. Cf. Tittm. in Zon. p. 1487. 3. Sub finem cum A. delevi: βασιλεὺς Ῥωμαίων. καὶ ζῆται ἐν τῷ Βεσπεσιανός. 5. Οὐηστίνος] Deest articulus A. De Vestino quae paucissima traduntur, post Valckena-rium in disputatione de fontibus Suidae adhibebimus. 6. βιβλούς] βιβλία E. Tum C δ B. E. 11. Οὐίνδικτος] Id est, Vindicta. Sic autem apud Romanos olim dicebatur modus manumittendi servos: ut abunde docent iuris Romani interpretes. Küst. 13. τὸ γονιμώτατον μέλος] Scribo et suppleo, τὸ γονιμώτατον μέρος τῆς γῆς. Scholiasta Homeri in II. I. 141. Οὐθάρα ἀρούρης. τὸ γονιμώτατον καὶ κάλλιστον τῆς γῆς. Huc Suidas respexisse videtur. Küst. μέλος iure tuetur Photius. 14. Οὐθ-θατα] Od. I. 440. Ex poeta Hesychius posuit, Οὐθατα βόσκει. Id restituendum etiam Aeliano N. A. XIV, 14. καὶ ταῦθ' ὄτ' ἂν καθῆκε, ubi collata codicum scriptura facile commendat lenissimam rationem, καὶ τὰ οὐθατα καθῆκε. 15. Οὐθάττον] Haec sunt verba Aristophanis in Av. 1324. (1313.) atque eius Scholiastae: cuius scriinia pro more suo compilavit Suidas. Toup. 17. Οὐθελήσει. οὐ δυνήσεται. Ὅμ.] Ex Schol. Aristoph. Av. 582. Vide etiam supra v. Ἐθελήσει. Küst. θελήσει A. C. qui mox δυνήσεται pro δυνήσεται cum Schol. Aristoph. Sed scribendum fuerat Οὐδ' (vel Οὐκ) ἐθελήσει. Ὅμηρος] II. φ. 366. unde reponendum fuerat ἐθέλει. Mox προορέειν A. 20. Οὐθ' ἕεται] Hanc et seq. gl. om. A. Vide vel Zenob. V, 53.
1. Οὐκ ἀδύνατοι] Observatio Schol. Thucyd. I, 25. 4. Οὐκ ἀθεεῖ] Od. σ. 353. 6. Οὐκ ἄλλως ποιεῖται] Photius in Lex. ined. Οὐκ ἄλλως ποιεῖται: quod magis placet. Küst. Placuit etiam Ruhnkentio in Tim. p. 198. qui scripsit, Οὐκ ἄλλως προνοεῖ. 7. Οὐκ ἂν ἀποδ.] Aristoph. Nub. 1253. γέ μ'] ἐμοὶ γ' A. γ' ἐμοὶ γ' B. C. 9. ἐν ὅσῳ ἐν αὐτῷ εἰμι] Scribe, ἐν ὅσῳ ἐν ἐμαντῷ εἰμι: ut apud enarratorem Comici. Küst. Sic A. C. Mox τοι Med. 11. Οὐκ ἀνασχ.] Sumpta sunt ex Schol. Aristoph. Ach. 296. qui corrigendus est ex Suida. Hemst. Occupavit Pierseus in Moerin p. 26. „Scholiastes: — Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους· οὐ δὲ οὐδὲν μόνον ἀνέξομαι. Quae Suidas expilans pro ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους habet Ἀριστοκράτους. Verum in neutra oratione a nobis observatum fuit.” Cf. Abresch. in Aesch. II. p. 126. 15. νέκυν] νεκρὸν Photius. 16. Ὅμηρος] II. I. 225. Modo καὶ om. A. 19. Οὐκ ἄνευ γε Θησ.] Fere eadem Zenob. V, 33. sive Prov. Bodl. 731. ubi rectius et perscriptum Πειριθῷ et post πραχθῆ additum, quo carere noui possumus, οὐκ ὑπὸ μόνου τινός.

Attici transpositis vocibus dicunt pro ὑπ' οὐδέων. Οὐ ἔθεν. Cuius causa. Οὐεργίλλιος. Nomen proprium. Οὐεσπεσιανός: Nomen proprium. Οὐετηρία. Nomen proprium. Οὐηστίνος. Vestinus, Iulius cognominatus, Vopista. scripsit compendium Pamphili Glossarum, lib. IV. Voces selectas ex Demosthene: item ex Thucydide, Isaeo, Isocrate, Thrasymacho, et aliis oratoribus collectas. Οὐίνδικτος. Qui per vindictam manumissus est. Οὐθάρα. Pars agri maxime fecunda et fertilis. Οὐθατα. Ubra ovium. Οὐθάττον ἐγκονήσεις; Nonne citius negotium expedies? Οὐθελήσει. Non poterit. Homerus: Nec profluere vult. id est, non potest. Οὐθ' ἕεται. Neque compluitur neque insolatur. dicitur de his quorum nulla geritur cura. Οὐκ ἀδύνατοι. Non infir-

mi. haec dictio mediocritatis habet significatum, quasi qui neque omnino sint robusti neque prorsus infirmi. Οὐκ ἀθεεῖ. Non sine divina providentia. Οὐ καθέστηκεν. Non est sanae mentis, insanit. Οὐκ ἄλλως π. Non frustra laboratur. Οὐκ ἂν ἀποδ. Non igitur reddes? Non, quod sciam, id est, quoad mentis compos et mihi alicuius rei conscius ero. Οὐκ ἀνασχῆσομαι. Quidam verbum hoc minus Atticum esse existimant. Demosthenes tamen in oratione contra Aristocratem eo usus est. non igitur tantum ἀνέξομαι dicere oportet. Οὐκ ἂν δύναιο γαστ. Non poteris ventre lugere mortuum. Et Homerus: Ventre vero Graecis non licet lugere mortuum. Οὐκ ἄνευ γε Θησέως. Theseus et Meleagrum in apri venatione adiuvit, et Pirithoum adversus Centauros, et Her-

Ἡρακλεῖ πρὸς τὰς Ἀμαζόνας. ὅταν οὖν θανααστόν τι προχθῆ, οὐκ ἄνευ γε Θησέως λέγεται.

Οὐκ ἄνευ τινός. τοῦτο τριχῶς λέγεται. ἢ γὰρ τὸ μήτε βλάπτων μήτε ἀφελούν· ὡς λέγομεν, Οὐκ ἄνευ σκιᾶς τὸ ἐν φωτὶ σῶμα. ἢ τὸ ἐξ ἀνάγκης, ὡς ὄργανον ἢ τι τοιοῦτον· ὡς λέγομεν, Ἡρίστει-
5 σεν Ἀχιλλεύς, ἀλλ' οὐκ ἄνευ τῆς μελλίας· οὐ γὰρ ἠδύνατο γυμνὸς ἀριστεύσαι. ἢ τὸ πάθος ἐμποδί-
ζον· ὡς λέγομεν, Ἐν χειμῶνι πλεύσας ἐσώθη, ἀλλ' οὐκ ἄνευ κινδύνου.

Οὐκ ἂν ὀρθῶς, καὶ ἐξῆς. οὕτω δὴ ἀναγνω-
στέον· Οὐκ ἂν ὀρθῶς προσενέγκης, ὀρθῶς δὲ μὴ
διέλης, ἤμαρτες· ἤσυχασον.

Οὐκ ἄξιῶ. οὐχ ὑπολαμβάνω, οὐκ ἄξιον νο-
μίζω.

Οὐκ ἀπεικός. οὐκ ἄτοπον, ἄξιον, ὀφειλό-
μενον, πρέπον, ὅμοιον. εἰκὸς δὲ ἐστὶ παρὰ τὸ εἰ-
κόσ· εἶτα ἀπεικός, τὸ ἀπρεπές, τὸ ἀνόμοιον. καὶ
λοιπὸν τὸ οὐκ ἀπεικός, διὰ δύο ἀρνήσεων μία συγ-
κατάθεσις· ὡς τὸ ἤκιστα, οὐδαμῶς· οἷχ ἤκιστα
20 δὲ τὸ μάλιστα.

Οὐκ ἀπεικότως. ἀντὶ τοῦ ἐλλόγως καὶ ἐθ-
προσώπως.

Οὐκ ἀποδύση τῶν νυκτῶν, * ἦν οἴκοι γε κα-
θεύδης,

οὐδ' ἦν γε θύραζ', ὡς περ πρότερον.

Οὐκ ἀπολιβάξεις. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐς κόρα-
κας καὶ Λιβύην ἀποφθερῆ. ἀπὸ τοῦ λιβάς, ὃ ἐστὶν
ἢ σταγῶν· ἧς οὐδὲν ταχύτερον ἐν τῷ τίπτειν. Ἀρι-
στοφάνης·

Οὐκ ἀπολιβάξεις, ὃ κάκιστ' ἀπολούμενος;

Οὐκ ἀπορῥυήσεται. οὐκ ἀποπεσεῖται.

10 Οὐκ ἀποστατῶ φίλων. ἀντὶ τοῦ, οὐ χωρί-
ζομαι φίλων.

Οὐκ ἄπο τρόπου. οὐ πόρρω τρόπον.

Οὐ κατὰ κόσμον. οὐ κατὰ τὸ πρέπον.

[Οὐ κατασχὼν τῆς χαρᾶς, παρελύθη
15 ἀθρόον τοῖς τόνους τοῦ σώματος.]

Οὐκ ἐᾶ. οὐ συγχωρεῖ.

Οὐκ ἐθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσσειαι. Ὀμηρικόν.
ἀντὶ τοῦ, μεθέξεις τιμῆς.

Οὐκ ἐκθανεῖν.

Οὐκ ἐκνεομένως. οὐ προσηκόντως. Ἡρόδοτος.

Οὐκ ἐκομπολάκουν. ἀντὶ τοῦ, κενούς οὐκ
ἐποίουν ψόφους. οὐκ ἔλεγον κομπῶδη, ὡς Λι-
σχύλος.

4. μήτε βλάπτων om. A. 7. μελλας] μελλας πρὸς τὴν ἀριστείαν A. 11. Οὐκ ἂν ὀρθῶς] Hanc gl. om. A. 12. Οὐκ ἂν ὀρθῶς προσενέγκ.] Haec sunt verba LXX. interpretum, Genes. c. IV. 7. Küst. προσενέγκοις E. 14. Οὐκ ἄξιῶ] Aristoph. Equ. 182. ubi Schol. κρίνω pro νομίζω. Monuit Abreschius. Conferenda superior gl. Ἀξιῶ. 16. Οὐκ ἀπεικός] Eadem Hesychius. 22. Οὐκ ἀπεικότως] Ex Schol. Thucyd. II, 8.

1. Οὐκ ἀπ.] Aristoph. Eccl. 664. Οὐκ ἀποδύσουσ' ἄρα τῶν νυκτῶν; ΠΡ. οὐκ ἦν οἴκοι γε καθεύδης, Οὐδ' ἦν γε θύραζ', ὡς περ πρ. Hemst. Tour. Edehatur θύραζε. 4. Οὐκ ἀπολιβάξεις. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐς κ.] Ex Schol. Aristoph. Av. 1467. Eadem fere extant in v. Ἀπολιβάξεις. 5. καὶ Λιβύην] Inepte et pueriliter. ἀπολιβάξειν enim nihil ad Λιβύην. Küst. καὶ cum Schol. omiserit, credible fit Λιβύην (etiam Etym. M. p. 127. memoratum) margini nescio quem sciolium mandasse. 9. Οὐκ ἀπορῥυήσεται] Psalm. I, 3. Καὶ τὸ φύλλον αὐτοῦ οὐκ ἀπορῥυήσεται. Huc Suidas respexisse videtur. Küst. Deest gl. A. habet Hesychius. 10. Οὐκ ἀποστατῶ] Aristoph. Av. 314. Cf. v. Ἀπεστάται. 12. Οὐκ ἀπὸ] Servaverunt Photii MS. et C. Med. ἀπο, quod extat etiam in v. Οὐδὲν ἀπο τρόπου. Gaisfordus comparat Bast. in Gregor. p. 211. 13. Οὐ κατὰ κόσμον] Homerus II. β'. 214. et alibi. Küst. 14. Οὐ κατασχὼν τῆς χαρ.] Notavi glossam, quam A. ignorat, ductam ex superiore v. Κατάσχρη, quo Küsteri annotationem traduximus. 16. Οὐκ ἐᾶ] Vid. Schol. II. δ'. 55. et ε'. 256. 17. Οὐκ ἐθ' ὁμ.] Homerus II. ε'. 601. Οὐκ ἐθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσσειαι etc. Sic etiam apud Suidam scribendum est. Τιμῆς per crasin dictum est pro τιμῆς. Küst. Voluit τιμῆς, probatum Buttmanno Gr. ampl. I. p. 172. Hinc usque ad Ἀριστοφάνης om. A. ὁμῶς C. pro ὁμοίως. 20. Οὐκ ἐκνεομένως] Portus recte monuit scribendum esse οὐκ ἰκνεομένως. Sic enim leguntur apud Herodotum lib. VI. c. 65. quem auctorem Suidas hic citat. Küst. 21. Οὐκ ἐκομπολάκουν. ἀντὶ τ.] Ex Schol. Aristoph. Ran. 992.

culem adversus Amazones. cum igitur aliquid admiratione dignum gestum est, dicere solemus, *Non sine Theseo*. Οὐκ ἄνευ τινός. Hoc trifariam dicitur. aut enim intelligitur aliquid, quod neque nocet neque prodest: ut cum dicimus, Corpus in luce non est praeter umbram. aut aliquid quod est necessarium, ut instrumentum aut quid simile: ut cum dicimus, Achilles fortissime pugnavit, sed non sine hasta. haud enim nudus rem strenue gerere potuisset. aut mali impedimentum: ut cum dicimus, Ex tempestate salvus evasit, sed non sine periculo. Οὐκ ἂν ὀρθ. Locus hic ita legendus est: *Atqui, cum recte obtuleris, non recte divideris, peccasti. tace*. Οὐκ ἀξιῶ. Non existimo, non dignum puto. Οὐκ ἀπεικός. Non absurdum, dignum, debitum, decorum, simile. εἰκός vero deducitur ab εἰκός, unde ἀπεικός, indecorum, dissimile. porro οὐκ ἀπεικός, per duas negationes unam affirmationem significat:

haud secus ἤκιστα, minime, at οὐχ ἤκιστα, maxime. Οὐκ ἀπεικότως. Non immerito et verisimiliter. Οὐκ ἀποδ. *Non igitur exuent noctu vestibibus? Non, si domi dormias, ac ne si foris quidem, ut antea*. Οὐκ ἀπολιβάξεις; *Non ad cervos et Libyam abibis in perniciem?* ab voce λιβάς: quia gutta nihil celerius in cadendo. Aristophanes: *Non ocuis in malam rem abibis, exitio malo dignissime?* Οὐκ ἀπορῥυήσεται. Non decidet. Οὐκ ἀποστατῶ φίλων. Non recedo ab amicis. Οὐκ ἀπο τρόπου. Non inepte. Οὐ κατὰ κόσμον. Non decenter. [Οὐ κατασχὼν τῆς χαρ. *Cum laetitiae non temperassem, nervos subito resolutus sum.*] Οὐκ ἐᾶ. Non concedit. Οὐκ ἐθ' ὁμῶς τιμ. *Non amplius aequae honoratus eris*. Homerus. Οὐκ ἐκθανεῖν. Οὐκ ἐκνεομένως. Non convenienter. Herodotus. Οὐκ ἐκομπολάκουν. Non edebam inanem verborum strepitum:

Οὗτοι
ἤλεγχον ἄν μου τὴν τέχνην· ἀλλ' οὐκ ἐκομ-
πολάκουν·

Ἀριστοφάνης.

Οὐκ ἐκ τοῦ ὁμοίου. οὐκ ἐξ ἴσου. Ἄλλα τέ 5
τινα οὐκ ἐκ τοῦ ὁμοίου ποιεῖν ἐκελεύοντο.

Οὐκ ἔνδον, ἔνδον ἐστίν, εἰ γνώμην ἔχεις.

Πῶς ἔνδον, εἰτ' οὐκ ἔνδον; Ὁρθῶς, ὡ γέρον.

ὁ νοῦς μὲν ἔξω συλλέγων ἐπύλλια,

οὐκ ἔνδον· αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ

τραγῳδίαν.

σκάπτει τὸν Εὐριπίδην ὡς συλλογιστικόν, καὶ οὐ
ἐὰν λέγῃ τὸ ἐναντίον πάλιν κατασκευάζοντα. οἶον,

Ἡ γλῶσσ' ὁμώμοχ'· ἢ δὲ φρῆν ἀνώμοτος.

καὶ πάλιν, αὐτὸς μὲν ἔσω ἐστίν, ὁ δὲ νοῦς αὐτοῦ 15
συλλογίζεται τῶν ἔξω τι καὶ μετεωρίζεται. Ὀμηρι-

κῶς. Ὀμηρος γὰρ διώρισε τὰς ψυχὰς πρὸς τὰ σώ-
ματα, εἰπῶν,

Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς.

εἶτα,

αὐτοὺς δ' ἐλώρια τεῦχεν.

οὕτω καὶ Ἀριστοφάνης· εἰπῶν γάρ,

ὁ νοῦς μὲν ἔξω,

ἐπίνεγκεν,

Αὐτὸς δ' ἔνδον ποιεῖ τραγῳδίαν ἀναβάδην. 25

τουτέστιν, ἄνω τοὺς πόδας ἔχων. ἢ ἐπὶ ὑψηλοῦ τό-
που κείμενος ἢ καθήμενος.

Οὐκ ἐνέλιπεν εὐεργετῶν με.

Οὐκ ἐξελεύσῃ. ἀντι τοῦ, οὐ στρατηγήσεις
ἡμῶν. Δαβίδ· Καὶ οὐκ ἐξελεύσῃ ὁ Θεὸς ἐν ταῖς δυ-
νάμασιν ἡμῶν.

Οὐκ ἐξήεσαν. ἀντι τοῦ, οὐκ ἐξήρχοντο. Οὐκ
ἐξέισαν δέ, ἀντι τοῦ οὐ συνεχώρησαν.

Οὐκ ἐξήρκεσεν. οὐκ ἀντέσχε πρὸς τοὺς τρό-
10 πους ὑμῶν.

Οὐκ ἐξόν. οὐ προσῆκον, οὐ πρέπον. Ὅν παρὰ
τὰ πάτρια ὠνόμασεν, ἥρωος ἐπιθεῖς ὄνομα, οὐκ
ἐξόν.

Οὐκ ἐπαινεθείης οὐδὲ ἐν περιδείπνῳ. ἐπὶ
15 τῶν μηδενὸς ἀξίων ἢ παροιμία. εἰώθεσαν γὰρ τὰ
ἐν τοῖς περιδείπνοις τὸν τελευτήσαντα ἐπαινεῖν, καὶ
εἰ φαῦλος ἦν.

Οὐκ ἐπεσεν εἰς γῆν ἢ εὐχῇ. ἀντι τοῦ
εἰς ηκούσθη. οἰκτεῖρει γὰρ αὐτὸν ὁ Θεός, καὶ εἰς
20 ὕπνον ἐνέβαλεν.

Οὐκ ἐπιγλωττήσομαι. οὐ βλασφημήσω.

Οὐκ ἐπιεικῶς. οὐ μετρίως. Οὐκ ἐπικῶς δέ,
ἀντι τοῦ οὐ λογίως.

Οὐκ ἐπίσταμαι. ἀντι τοῦ, οὐ δύναμαι.

Σκάπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.

6. ἐκελεύοντο] ἐκελεύετο C. 7. Οὐκ ἔνδον, ἔνδον ἐστ.] Aristoph. Acharn. 371—75. (395.) 12. σκάπτει τὸν Εὐριπί-
δην, ὡς συλλ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli leguntur etiam apud Scholiastam in modo indicatum locum Ari-
stophanis. Confer etiam Nostrum supra v. ἀναβάδην. Küst. 13. ἐὰν] ἄν petendum ab gl. superiore. 14. ὁμώμοκεν Edd.
ante Gaisf. 25. Verba male disiecta.
4. Οὐκ ἐξελεύσῃ] Ex Ps. LIX, 10. ubi tamen Theodoretus explicat, οὐ στρατηγείης. Eadem formula est in Ps. CVII. 12. Ernest.
στρατηγήσεις] στρατηγείης C. 8. ἐξέισαν] Sic MSS. Pariss. At priores editt. male ἐξήεσαν. Küst. 9. Οὐκ ἐξήρκεσεν]
Aristoph. Equ. 527. 10. ἡμῶν] ὑμῶν A. C. 11. Ὅν παρὰ τὰ πάτρ.] Verba haec intelligenda esse de Pericle, qui uni filio-
rum suorum nomen Parali imposuerat, discimus ex ipso Suida infra v. Περικλῆς, ubi haec ipsa verba leguntur. Küst. Οὐ παρὰ
B. E. Med. ὄν ex em. C. 14. Οὐκ ἐπαινεθείης] Vid. Zenob. V, 28. ibique Schottus. Huc respexit scriptor ille, cuius
fragmentum extat in v. Διονυσίων σκωμμάτων. Hunc artic. om. A. et seqq. usque ad Οὐκ ἐπίσταμαι. 15. εἰώθεσαν γὰρ τὸν
ἐν τοῖς περιδ. τελ.] Mutato verborum ordine scribendum est, εἰώθεσαν γὰρ ἐν τοῖς περιδείπνοις τὸν τελευτ. Küst. Sic paro-
miographi cum Photio: quibus obsecutus τὸν ante τελευτήσαντα reposuit Gaisfordus. 18. Οὐκ ἐπεσεν εἰς γῆν ἢ εὐχῇ]
Est Hebraismus. Küst. 21. Οὐκ ἐπιγλωττήσομαι] Aristophanes Lysistr. sub initium. Vide etiam supra v. Ἐπιγλωττή-
σομαι. Küst. ἐπιγλωττήσομαι Med. Ἀριστοφάνης interposuit Diogenian. VII, 3. 23. ἀντι τοῦ λογίως] Rectius dixisset Sui-
das, ἀντι τοῦ καταλογάδην. Küst. οὐ λογίως B. E. C. Med. Id firmat et glossa Ἐπικῶς, addito λογίως, et Polemonis nisi fallor
dictio apud Athen. XV. p. 698. B. 24. Οὐκ ἐπίστ.] Aristoph. Av. 1432. Τί γὰρ πάθω; σκάπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι. Scho-
liastes: Οὐκ ἐπίσταμαι. ἀντι τοῦ, οὐ δύναμαι. Hinc Suidas sua deprompsit. Küst.

non utebar verbis tumidis, ut Aeschylus. Aristophanes: *Reprehenderent isti meam artem. at ego inani verborum tumore abstinui.* Οὐκ ἐκ τοῦ ὁμοίου. Non ex aequo. Et alia quaedam non ex aequo fieri iubebant. Οὐκ ἔνδον, ἔνδ. Non intus, intus est, si rem recte intelligis. Quomodo est intus, et non intus? Recte, senex. nam animus quidem eius foris colligens versiculos, non est intus: ipse vero intus in sublimi tragoediam facit. ridet Euripidem ut syllogisticum, et contrarium eius quod dixerat argumentis speciosis demonstrantem. ut, *Lingua iuravit, mens vero est iniurata.* ait igitur: Ipse quidem intus est; mens vero foris versiculos colligit et in sublimi versatur. more Homeric. Homerus enim animas a corporibus distinxit, cum dixit, *Multas vero animas fortes;* deinde subiungens: *Ipsos vero praedam fecit canum.* sic etiam Aristophanes. cum enim dixisset: *Mens quidem foris est,* subiecit: *Ipse vero intus sublime tragoediam facit.* ἀνα-

βάδην, i. e. sublatis in altum pedibus. vel in sublimi situs vel sedens. Οὐκ ἐνέλιπεν εὐεργ. Non desistit me beneficiis afficere. Οὐκ ἐξελεύσῃ. Non eris imperator noster. David: *Nec exibis, Deus, cum copiis nostris.* Οὐκ ἐξήεσαν. Non exierunt. Οὐκ ἐξέισαν vero, non concesserunt. Οὐκ ἐξήρκεσεν. Nostris moribus sufficere non potuit. Οὐκ ἐξόν. Cum non liceat, cum non deceat. Praeter morem patrium herois nomen ei imposuit, quod non licebat. Οὐκ ἐπαινεθ. Non es dignus qui lauderis vel in coena funebri. proverbium dicitur in nullius pretii homines. solebant enim in coenis funebribus defunctum laudare, quamvis malus fuisset. Οὐκ ἐπεσ. Non ceciderunt in terram preces eius. id est, exauditus est. Deus enim ipsum miseratus est, et somno sopivit. Οὐκ ἐπιγλωττήσομαι. Non insectabor conviciis. Οὐκ ἐπιεικῶς. Non moderate. Οὐκ ἐπικῶς vero, oratione parum castigata. Οὐκ ἐπίσταμαι. Non possum. Fodere

Οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὀρμεῖ τοῖς πολλοῖς. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. παροιμία ἐστὶν ἑλλειπῶς εἰρημένη· προσυπακουστέον δὲ ἔξωθεν τὸ ἀγκύρας.

Οὐκ ἔσθθενεν. οὐκ ἐδύνατο.

Οὐκ ἐς μακράν. ἀντὶ τοῦ ταχέως.

Οὐκ ἔστιν ἄλλος πλὴν ἐγώ. Ἀττικῶς. ἀντὶ τοῦ πλὴν ἐμοῦ. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Μὰ τὸν Δί· οὐ γὰρ ἔστιν ἄλλος πλὴν ἐγώ.

Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ. ἢ γὰρ πεφουκῶς ἐσθλὸς οὐκ ἔχει βίον, ἢ δυσγενῆς ὢν, ληκῦθιον ἀπώλεσε. τὸ ἔξης, πλουσίαν ἀροῖ πλάκα.

Οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἔστιν ἄλλως γενέσθαι ἢ καθὼς εἴρηκε. τοῦτο 15 φησὶ πάντως δέδοκται, καὶ οὐκ ἂν εἰσαίμῃ σε ἐτερόν τι ποιῆσαι. Ἀριστοφάνης. οὐκ ἔστιν ἄλλως γενέσθαι, ἢ ἀνελεῖν εἰς τὸν οὐρανόν.

Ὁ δὲ οὐδὲν ὅ τι οὐκ ἐτοίμως τῶν προταθέντων

ἔσχε συνθέσθαι, οὐχ ὅτι καὶ ἐμμένειν αὐτοῖς ἔμελλεν, ἀλλ' ἵνα ἐκ τῶν παρόντων ἀναπνεύσῃ.

Οὐκ ἔσχον. οὐκ ἔσχισα, οὐ διεΐλον. οὕτως ἔκλινεν Ἀττικῶς.

5 Ὠπτῶν γαστέρα, κατ' οὐκ ἔσχον ἀμελήσας, ἢ δ' ἄρ' ἐφυσᾶτ'.

Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

Ὁὐκ ἐτός. οὐκ εἰκότως, ἢ οὐ μάτην· παρὰ τὸ τῷ ἐτώσιον, ὅ ἐστι μάταιον· οὐκ ἀλόγως. Ἀριστοφάνης·

Οὐκ ἐτὸς ἅπαντες οἱ δικάζοντες θάμα σπεύδουσιν ἐπὶ πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν.

[Οὐκ ἐτὸς ἀφ' ἡμῶν εἰσιν αἱ τραγωδίαι·

οὐδὲν γὰρ εἰσι πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη.

15 παροιμία ἐπὶ τῶν ἐγκυλινδουμένων τῷ αὐτῷ πράγματι, ἄλλο δὲ μῆδὲν νοεῖν ἀνεχομένων. ὁ δὲ νοῦς οὐδὲν ἐσμέν εἰ μὴ συνοουσιάζειν καὶ τίκτειν. ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐμίγη τῇ Τυροῖ, καὶ ἐγέννησε Νηλέα καὶ Πελίαν.]

1. Οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὀρμῆ.] Ex Harpocrate. Küst. ὀρμεῖ] ὀρμῆ A. Photius et Harpocrat. Pal. ὀρμᾶ B. E. 2. Δημοσθένης] P. 319, 18. 3. ἑλλειπῶς] ἑλλειπῶς Photius et libri quidam Harpocratonis, quibus Bekkerus vellem obtemperasset. De ellipsi vide Schaef. in Bos. p. 15. et Blomf. gloss. Agam. 488. 4. τῆς ἀγκύρας] τὸ ἀγκύρας E. Phot. Harpocr. 8. Πλούτῳ] V. 106. 10. Οὐκ ἔστιν ὅστις π.] Aristoph. Ran. 1248. Deest A. 12. δυσγενῆς] δυσθενῆς C. qui mox ἀρ. 14. Οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα] Aristoph. Pac. 109. Vide ibi Scholiastam. Küst. Is nihil praebet nisi quod extet post Ἀριστοφάνης. ἄλλο A. B. 19. Ὁ δὲ οὐδὲν ὅ τι οὐκ ἐτ.] Hoc fragmentum nihil omnino ad rem facit. Küst. προταθέντων] προταθέντων E.

2. Post hanc glossam cum A. delevi, quae nullo consilio ex v. Ἀλλ' οὐκ ἐνεστι (hoc inculcat E. cuius vicem obit ἔστι) descripta fuerant: Οὐκ ἔστι συκοφάντου δῆγματος. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων. λέγει δὲ ἐν ἡθῆι, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐπιφθῆ ἢ φάρμακον πρὸς δῆγμα συκοφάντου. ἐπεὶ εἰδώσαι λέγειν οἱ τὰ περιπτα παλόντες, ὅτι χρησιμεύει τότε πρὸς τόδε. ἄλλως. Ἀλεξητήριον δεικνυσὶν αὐτῷ, καὶ βασκανίας ἀποτροπικῶν, δακτύλιον, ὃν καλοῦμεν φαρμακίτην. Ubi Küsterus: „Aristoph. Plut. 886. Ἀλλ' οὐκ ἐνεστι συκοφάντου δῆγματος. Vide ibi veterem enarratorem, ex quo Suidas notam hanc descripsit. Confer etiam Nostrum supra v. Ἀλλ' οὐκ ἔστι: ubi eadem leguntur.” Idem deinceps: „ἀλεξητήριον] Adde τῶν δηλητηρίων, ut habet Suidas supra v. Ἀλλ' οὐκ ἔστι.” 3. Οὐκ ἔσχον] Legendum est οὐκ ἔσχον, per ω in syllaba ultima, a σχᾶω: ut Portus etiam monuit. Deinde locus, quem Suidas hic subiungit, extat apud Aristoph. Nub. 408. ubi integer versus sic se habet: Ὠπτῶν γαστέρα τοῖς συγγενέσιν, κατ' οὐκ ἔσχον ἀμελήσας. Küst. Qui temere neglexit voces novissimas, ἢ δ' ἄρ' ἐφυσᾶτ', ubi ἐφυσᾶτο A. B. C. E. Med. 4. ἐκλινον] ἐκλινεν A. B. C. 8. Οὐκ ἐτὸς] Male, pro οὐκ ἐτός. Vide Etymologum v. ἔτος. Küst. ἔτος E m. sec. Glossae praefixit Οὐκ ἐτι Med. Deinde ἢ ante οὐκ delevi cum A. C. οὐκ ἀπεικότως Photius, qui mox οἱ δὲ οὐκ ἀλόγως. Schol. Platon. p. 417. Οὐκ ἐτός. ὅτε μὲν οὐ μάτην, ὅτε δ' οὐκ ἀλόγως· παρὰ τὸ ἐτώσιον, ὅ ἐστι τὸ μάταιον. οἱ δὲ οὐκ εἰκότως. 9. Ἀριστοφάνης] Subiiciebatur versus, Οὐκ ἐτός ἄρ' ὡς ἐμ' ἦλθεν οὐδέπωποτε, Plut. 404. quo versu cum careant A. C. eum repudiavimus. Idem suffecerunt ex eadem fab. v. 1167. sq. Ceterum γεγράφθαι in Aristophanis loco fecisse, ut γεγραφῶς in Timaeum p. 200. insinuaret, suspicabatur Abreschius, parum speciose. 11. ἐπὶ] Legendum ἐν. γράμμασιν] Addit C. Οὐκ ἐτὸς: οὐκ ἀλόγως, οὐκ ἀληθῶς· ἀντὶ τοῦ δικαίως. ἐπιρρηματικὸν γὰρ ἔστιν ἀντὶ τοῦ ἐτὸς· ἀπὸ τοῦ ἐτὸς συνρημένον. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· οὐκ ἐτὸς ἄρ' ὡς ἐμ' ἦλθεν οὐδέποτε. 13. Οὐκ ἐτὸς ἀφ' ἡμ.] Lege et hic Οὐκ ἐτός. Ceterum duo hi versus extant apud Aristoph. Lysistr. 138. Küst. Deest hic locus A. et si Dobraeum intelligi etiam C. Satis habui notasse. 14. οὐδὲ Med. εἰσι] Aristoph. recte ἐσμὲν. Küst. 17. οὐδὲν ἐσμὲν] Scribere malim, οὐδὲν ἴσμεν, i. e. nihil scimus. Küst. Id confirmat Schol. 19. Πελίαν] Πηλέαν B. Πηλέα E.

enim nescio. Οὐκ ἐπὶ τ. Non eadem qua vulgus nititur. Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte. proverbium est compendiose dictum. aliunde enim subaudienda est vox ἀγκύρας. Οὐκ ἔσθθενεν. Non valebat. Οὐκ ἐς μακράν. Non multo post tempore. Οὐκ ἔστιν ἄλλ. Non est alius praeter me. Attice dictum est pro πλὴν ἐμοῦ. Aristophanes Pluto: Per Iovem, non est enim alius praeter me. Οὐκ ἔστιν ὅστις. Nemo est hominum qui ex omni parte beatus sit. aut enim, nobili genere natus, pauper est; aut ignobilis, ampullam perdidit. debebat sequi, divitem arat agrum. Οὐκ ἔστι παρὰ τ. Id est, non licet rem aliter peragere, praeterquam ille dixit. hoc, inquit, omnino decretum est, nec te aliud quic-

quam facere sinam. Aristophanes. aliter fieri non potest, nisi ut ascendam in coelum. Οὐκ ἔσχον. Non fidi, non divisi. sic Attice declinavit. Aristophanes Nubibus: Ventrem assabam, quem postea per negligentiam cultro non divisi. Οὐκ ἐτός. Non merito. vel non temere. ab ἐτώσιον, i. e. vanum. Aristophanes: Non sine ratione quicumque iudicant frequenter appetunt, ut ipsorum nomina sub multis litteris perscribantur. [Οὐκ ἐτός. Non immerito tragicis nos petunt. nam praeter aequor et scapham nihil sumus. proverbium in eos qui una tantum re occupantur, nec quicquam cogitare possunt. sensus autem est: ad nihil aliud aptae sumus quam ad coeundum et pariendum. Neptunus enim cum Tyro coit, Ne-

Οὐκ ἐφείξεις. οὐ παύση.
 Οὐκ ἔχαθεν. οὐκ ἐχώρησεν.
 Οὐκ ἔχων ὅ,τι χρήσεται τοῖς παροῦ-
 σι κακοῖς. ἀντί τοῦ ἐξαπορῶν.
 Οὐκ ἔχω φράσαι.
 ὁμῶς γε μέντοι σοι δι' ἀνιγμῶν ἐρῶ.
 ἀντί τοῦ, δι' ἀσαφείας.
 Οὐκ εἰμι τούτων τῶν ἡρώων. αὕτη τέ-
 τακται ἐπὶ τῶν βουλομένων εὐ ποιεῖν. οἱ γὰρ ἡρώες
 κακοῦν ἔτοιμοι μᾶλλον ἢ εὐεργετεῖν.
 Οὐκί. τὸ οὐκί. Ὀμηρος διὰ τοῦ κ γράφει, οὐ
 διὰ τοῦ χ. δεικνύται γὰρ ἐκ τῶν συναλοιφῶν τὰ μὲν
 ψιλὰ μεταπίπτοντα εἰς δασέα, ὅταν τὸ ἐπιφερόμε-
 νον δασύνηται. ψιλοῦ δὲ ὑποτασσομένου μὴ μετα-
 πίπτοντα.
 Οὐ κομῶ. οὐ μέγα φρονῶ. Ἀριστοφάνης Νε-
 φέλαις.
 Κἀγὼ μὲν τοιοῦτος ἀνὴρ ὢν ποιητὴς οὐ κομῶ.
 τουτέστιν, οὐ μέγα φρονῶ.
 Οὐ'κουν. οὐδαμῶς. οὐκοῦν δέ, συλλογιστικὸς 20
 σύνδεσμος. Οὐκοῦν οἱ ἀδελφοὶ λαβόντες ἰκετηρίαν

ἐπυθάνοντο ἄρα τοῦ θεοῦ, ὅ,τι καὶ χρῆ πρόττειν
 αὐτούς.

Οὐκ οἶδ' ὃ κρώξεις. ἐπὶ τῶν μάρτην θρυ-
 λούντων, ὡς αἱ κορώναι. Ἀριστοφάνης.

6 Σὺ μὲν οἶδ' ὃ κρώξεις ὡς ἐμοῦ τι κεκλοφότος,
 ζητεῖς μεταλαβεῖν.

Οὐ λε. ὕγαινε, ὀλοκλήρει.

Οὐ λελήθασι. φανεροὶ εἰσιν.

Οὐλή. ἐπιτόλαιον ἔλκος εἰς ὕγειαν ἦκον.

10 Οὐλίθ. ὄνομα κύριον. Πορευομένων δὲ αἰ-
 τῶν, καὶ γενομένων κατὰ τινα στενωπὸν, προῆει
 μὲν ὁ Οὐλίθ.

Οὐ λίνον λίνῳ συνάπτεις. ἐπὶ τῶν τὰ
 αὐτὰ μὴ διὰ τῶν αὐτῶν πραττόντων. οὕτω Στρά-
 15 τισ ἐν Ποταμίῳ.

Οὐ λῖος. ὁ Ἀπόλλων. ἱατρὸς γὰρ ἦν. σημαί-
 νει δὲ καὶ ὀλέθριος.

Ὁὐ λόγων ἀγορὰ δεῖται Ἑλλάδος, ἀλλ' ἡ
 ἔργων. ἐπὶ τῶν κομπαζόντων.

Οὐλοθυτεῖν. κριθὰς ἐπιχέειν τοῖς θύμασιν.
 οὐλὰς γὰρ ἔλεγον τὰς κριθὰς κατὰ ἀντίθεσιν τῶν

1. Οὐκ ἐφέξεις. οὐ παύση] Aristoph. Equ. 910. (922.) Ἐγὼ σε ποιήσω τριηραρχεῖν, ἀναλίσκοντα τῶν σεαυτοῦ, παλαιὸν ναῦν
 ἔχοντ' εἰς ἣν ἀναλῶν οὐκ ἐφέξεις, οὐδὲ ναυπηγοῦμενος. Ubi Schol. Οὐκ ἐφέξεις δέ, ἀντί τοῦ οὐ παύση. Hinc Suidas intelligen-
 dus est. Tourp. 2. Οὐκ ἔχαθεν] Homerus Il. 9'. 461. Küst. 3. χρῆσεται] χρῆσεται dedi cum A. B. C. 5. Οὐκ
 ἔχω φρ.] Haec sunt verba Aristoph. in Ranis, sub initium (v. 60.). Küst. 9. οἱ γὰρ ἡρώες ἔτ.] Hesychius: Κρεῖττονες:
 τοὺς ἡρώας οὕτω λέγουσιν. δοκοῦσι δὲ κακότεργοί τινες εἶναι. διὰ τοῦτο καὶ οἱ παριόντες τὰ ἡρώα σιγῆν ἔχουσι, μὴ τι βλαβῶσι.
 Confer etiam Scholiastam Aristophanis in Av. 1490. et Nostrum supra v. Ὀρέστης. Küst. 10. ἔτοιμοι κακοῦν] κακοῦν ἔτοι-
 μοι A. E. 11. Ὀμηρος] Il. β'. 238. et alibi. Küst. γράφει om. Med. 12. ἐκ τῶν] καὶ ἐκ τῶν C. Tum συναλοιφῶν A.
 14. δασύνηται] δασύ C. qui in fine μεταπίπτοντος. 16. Νεφέλαις] V. 545. In versu ἀνὴρ om. A. B. C. 20. οὐκοῦν] οὐκ
 οὐν A. item mox. τὴν ante ἰκετηρίαν om. A. B. E. C.

1. πάρα] ἄρα A. B. E. C. Mox καὶ ante χρῆ addidimus cum B. E. C. 3. θρυλλούντων] θρυλούντων A. 4. Ἀριστοφάνης]
 Plut. 369. Cf. v. Κρώξει. 5. Σὺ μὲν] ὅτι μὲν A. C. ἐγὼ μὲν B. 6. μεταλαβεῖν] μεταλλεῖν C. 7. Οὐ λε] Οὐλέ γε B. E.
 Οὐλέ τε Od. ω'. 401. et Hymn. Apoll. 466. 9. ὕγειαν] Sic Photius: ὕγειαν A. C. Mox ἔκον C. ἦκον tuetur Hesychius.
 10. Οὐλήθ] Οὐλήθ dedi cum A. B. E. Med. id quod extat in v. Ὑποστῆς. 11. προῆει] προῆει B. 13. Οὐ λίνον λίνῳ
 συναίπ.] Confer Nostrum supra v. λίνον. Küst. Desidero qui hanc proverbii formam usurparit. 14. αὐτὰ] τοιαῦτα

A. B. Strattis Edd. 15. Πολιτεία] π A. unde Gaisfordus Ποταμοῖς, ut in superiore glossa. Debebat vero Ποταμοῖς.
 16. Οὐ λῖος] Strabo XIV. p. 635. Οὐλίον δ' Ἀπόλλωνα καλοῦσι τινὰ καὶ Μιλήσιοι καὶ Ἀῆλιοι, ὅον ὕγιαστικὸν καὶ παιωνικόν· τὸ
 γὰρ οὐλεῖν ὕγιαίνειν· ἀφ' οὗ καὶ τὸ οὐλή καὶ τὸ Οὐλέ τε καὶ μέγα χαῖρε. ἱατρικὸς γὰρ ὁ Ἀπόλλων. Plura Macrobius I, 17. p. 297.
 Gaisf. 18. Οὐ λόγων ἀγορὰ δεῖται Ἑλλά.] Sic etiam habent editt. Mediolan. et Aldina. At editt. Basil. et Genev. Οὐ
 λόγων ἀγορᾶς: quae lectio et sensum et constructionem turbat. Wolfius qui tantum editt. Basil. inspexerat, pro Ἑλλάδος le-
 gendum putabat Ἑλλάς. Sed si editt. antiquiores consluisset, vidisset utique mendum latere in voce ἀγορᾶς, non vero Ἑλλά-
 δος. Küst. 19. κομπαζόντων] κομπαζόντων E. 20. Οὐλοθυτεῖν] Leg. Οὐλοχυτεῖν. Hemst. Item Schneiderus. 21. οὐ-
 λὰς γὰρ ἔλεγον] Schol. Ven. II. α'. 449. Οὐλοχύτας. τινὲς τὰ κανῶ δι' ὧν ἐπέχον τὰς οὐλὰς. καὶ κριθαὶ δὲ πρὸς ἀντιδιαστολὴν
 τῶν ψαιστῶν· πρὸ τῶν πυρῶν γὰρ εὐρήνται, καὶ ἀπὸ τοῦ προκριθῆναι τῶν βαλάνων οὕτως ὠνομάσθησαν. κριθὰς δὲ μετὰ ἄλῶν

leumque et Peliam procreavit.] Οὐκ ἐφέξεις. Non cessa-
 bis. Οὐκ ἔχαθεν. Non cepit. Οὐκ ἔχων ὅ,τι χρ.
 Cum nesciret, quomodo in praesentibus malis se gerere debe-
 ret. vel, cum inops esset consilii. Οὐκ ἔχω φρ. Aperte
 dicere non possum. verumtamen per aenigmata tibi dicam.
 id est, verbis obscuris. Οὐκ εἰμι τούτ. Non sum ex istis
 heroibus. hoc proverbium dicitur de iis qui bene facere volunt.
 heroes enim sunt paratiores ad laedendum quam ad bene facien-
 dum. Οὐκί. Non. Homerus per κ scribit, non per χ. ex
 synaloephis enim palam fit, tennes mutari in asperas, cum se-
 quens vocalis aspiratur; cum vero tenuis subicitur, non mutari.
 Οὐ κομῶ. Non superbio. Aristophanes Nubibus: Talis cum
 sim poeta, non tamen arrogantem ago. Οὐ'κουν. Nullo
 modo. Οὐκοῦν autem, ergo. Fratres igitur sumptis ramis la-

na velatis drum consuluerunt, quid tandem sibi faciendum
 esset. Οὐκ οἶδ' ὃ κρώξεις. Nescio quid crocites. in
 eos qui garrunt ut cornices. Aristophanes: Scio quid crocites.
 quasi nimirum furatus sim, partem eius auferre cupis. Οὐ-
 λε. Vale, integer sis. Οὐ λελήθασι. Manifesti sunt.
 Οὐλή. Ulcus, cui cicatrix obducta est. Οὐλίθ. Nomen
 proprium. Illis autem ingredientibus, cum ad angustam quan-
 dam viam pervenissent, Ulith prodiit. Οὐ λίνον λίνῳ.
 Non linum cum lino connectes? in eos qui eadem non per ea-
 dem perficiunt. ita Strattis in Potamiis. Οὐ λῖος. Epitho-
 tum Apollinis. erat enim medicus. significat etiam id quod est
 perniciosus. Οὐ λόγων ἀγορ. Graeciae forum non indi-
 get verbis sed factis. dicitur in iactabundos. Οὐλοθυτεῖν.
 Hordeum victimis inspergere. οὐλὰς enim vocabant hordeum,

ψαιστῶν, ἅπερ ἦν ἄλφειτα ὑπὸ τῆς μύλης καταψη-
νισμένα. τὰς γὰρ οὐλὰς πρόσθεν ἔκοπτον ἐσθίων-
τες, οὐδέπω τῆς κατεργασίας αὐτῶν εὐρημένης. καὶ
τὰς μὲν κριθὰς μέχρι νῦν ὅλας χέουσιν οἱ ἐπιθύον-
τες ταῖς σπονδαῖς, ἐπεὶ σύμβολον τῆς παλαιᾶς τρο-
φῆς δὲ πόπανα, τῆς ἄρτι ὄρας, τουτέστι τῆς
αὐτῆς.

Οὐλομένη. δλεθρία.

Οὐλόσ. ὁ συνεστραμμένος ἔχων τὰς τρίχας.
"Ομηρος περὶ Ὀδυσσεύς.

Γυρός ἐν ὤμοισιν, μελανόχροος, οὐλοκάρηνος.

Οὐλών. ἀπαλῶν, μαλακῶν, συνεστραμμένων
ταῖς θριξίν.

Οὐλπιανός, Ἐμεσηνός, σοφιστής. Πάτρια
Ἐμεσηνῶν, Ἡλιουπόλεως, Βοσποριατῶν, καὶ ἄλλων
πλαίστων, Προγυμνάσματα, Τέχνην ῥητορικὴν.

Οὐλπιανός, Ἀντισχεὺς τῆς Συρίας, σοφιστής,
παιδεύσας πρότερον εἰς Ἐμεσαν, ἐν τοῖς κατὰ τὸν

βασιλεῖα Κωνσταντίνου χρόνοις. Λόγους διαφόρους,
Μελέτας, Διαλέξεις· καὶ ἄλλα τινά.

Οὐλπιανός Γαζαῖος.

Οὐλπιανός, ἀδελφὸς Ἰσιδώρου τοῦ φιλοσό-
φου· ὃς εὐφρέστατος ἐγεγόνει πρὸς τὰς μαθηματι-
κὰς ἐπιστήμας, ὥστε καὶ πολλὰς εἰσενέγκασθαι και-
νὰς ἀπορίας καὶ λύσεις γε τῶν ἀποριῶν, πρὸς τὰς
τῶν μαθημάτων ἐξηγήσεις· ὄνομά τε αὐτῷ μέγα ἦν
ἐπὶ τοῖς μαθήμασιν Ἀθήνησιν. Θανυμάζων δὲ αὐ-
τοῦ τὴν φύσιν ὁ Συριανὸς διηγεῖτο πολλοῖς τισιν,
ὡς οὐδὲν ἦν αὐτῷ προβαλέσθαι κλειδίον οὕτω πο-
λύπλοκόν τε καὶ μηχανικῶς εἰργασμένον, ὅπερ οὐκ
ἀνοιγνύναι ῥαδίως αὐτόματον· ἀλλ' ὅμως πρὸς τὴν
ἄλλην φιλοσοφίαν μηδὲν ἐπιδείκνυσθαι λόγου ἄξιον.
ἐπεικῆς δὲ καὶ τὰ ἡθῆ κεκοσμημένος ὁ Οὐλπιανός
ἐγεγόνει, καὶ ἐδόκει ταύτη γε τοῦ ἀδελφοῦ διαφέ-
ρειν· ἴσως δὲ ἐπειδὴ πραγμάτων πολιτικῶν ἀπέ-
σχετο τοπάμπαν ἐξ ἀρχῆς εἰς τέλος. πεφύκασι γὰρ

μεμιγμένας ἐπέχειον τοῖς ἱερουργουμένοις ζῆφοι πρὸ τοῦ θύεσθαι, ἤτοι πολυπληθῆς χάριν, ἢ μνήμην ποιούμενοι τῆς ἀρχαίας βρώ-
σεως. ἅλας γὰρ Α.

1. καταψηνησμένα] Est vox corrupta. Stephanus in Thesaurō Tom. IV. p. 690. legit καταψηνησμένα: quod non displicet. Küst.
Leg. καταψαισμένα. Porphy. de A. A. II. 6. Küster. in Aristoph. Plut. 138. Hemst. Probavit Buttmanus Lexil. I. p. 192. Si-
milliter Toupias καταψηνησμένα, cuius annotationem praebet v. Ψαιστά: ubi, ψαιστά δὲ καλεῖται ἀπὸ τῆς τοῦ μύλωνος περιψήσεως.
et paulo post, ἄλφειτα ὑπὸ μύλης καταψηνησμένα. 2. ἔκοπτον] ἐκάπτοντο A. C. ἐκάπτοντο B. E. quod praeter usum sermo-
nis et sententiae rationem acceperit Gaisfordus. Ceterum Buttmanus omisit ἐσθίοντες: quod Etymologicis fecit refragantibus.

4. ὅλας] οὐλὰς C. 7. αὐθῆς] αὐθῆ A. Mirationem faciunt voces novissimae. 9. Οὐλόσ] Potius οὐλος, cum circumflexo
in priore syllaba. Küst. Vide tamen Etym. M. p. 640. f. Gaisfordus contulit Salmas. in Capitol. p. 563. ed. Lugd. Mox idem
delevit glossam ex Etym. M. sive Zon. p. 1485. petitam, Οὐλόν. ἢ συνέχουσα τοὺς ὀδόντας σάρξ. ἀνόμασταὶ δὲ διὰ τὸ τρυφε-
ρόν, cum A. B. E. 11. Σχιρός ἐν ὤμοις] Legendum est γυρός: ut apud Homerum Od. τ. 246. ubi de Eurybate, non vero
Ulyse verba fiunt. Küst. Γυρός ἐν A. C. cum gl. Γυρίης. Gaisfordus etiam ὤμοισιν. Dein μελανόχρωος Med. οὐλοκάρηνιος
E. 12. Οὐλών] Οὐλών, ἀπαλῶν, μαλακῶν, συνεστραμμένων (pro ἀπαλόν etc.) A. B. C. 14. Ulpianum Emesenum nihil
est cur distinguamus ab Antiocheno. Περὶ πατρίδος Ἐμεσῆς] πατρία Ἐμεσηνῶν A. B. E. πατρίς Ἐμεσῆν Med. 15. Βοσπο-
ριατῶν] An potius Βοσποριτῶν. Vide Steph. Byzant. v. Βόσπορος. Küst. Difficile dictu, quid hominem Syrum ad describen-
das Bosporitarum antiquitates adduxerit. Βουσιριτῶν Hermannus suadebat; fuit cum suspicarer Διοσπολιτῶν. 17. Οὐλ-
πιανός] Huius Ulpiani meminit Euagrius Hist. Eccles. lib. I. c. 20. et Eunapius in vita Proaeresii. Hic etiam fuerit Ulpia-
nus, cuius hodie adhuc in quasdam orationes Demosthenis extant commentarii. Küst. Ulpiani Antiocheni discipulus fuit Pro-
haeresius. Vid. infra Προαιρέσιος, et Eunap. p. 133. (78.) Reines. Cf. Boiss. in Eunap. p. 357. Deest hic artic. A.

3. Οὐλπιανός Γαζαῖος] Eius mentionem facit Marinus in Vita Procli c. 9. Küst. Deest artic. A. 4. Οὐλπιανός, ἀδελ-
φός Ἰσιδώρ.] Totus hic articulus sumptus est ex Vita Isidori a Damascio conscripta, ut in nota sequenti ostendimus. Küst.
7. λύσεις] λύσεις γε A. 8. αὐτοῦ] αὐτῷ A. 10. ὁ δὲ Συριανός θανυμάζων τ. φ. α.] θανυμάζων δὲ α. τ. φ. ὁ Σ. A. B.
11. προβαλέσθαι] προβαλέσθαι dedi cum A. B. 12. οὐκ ἀνοιγνύναι durum, sed ferendum tamen. Veram dubito an eandem
veniam formulae τὰ ἡθῆ κεκοσμημένος concedam. 18. πεφύκασι γὰρ οἱ ἄνθρωπ. — ἀσχημονοῦσιν] Haec omnia ἀπολεξεί et-
iam leguntur apud Photium in Excerptis ex Damascio de Vita Isidori p. 1072. 1073. unde facile colligitur et reliqua, quae Sui-
das hic habet, ex eodem Damascio deprompta esse. Confer etiam Nostrum supra v. Μισοπράγμων. Küst. γὰρ om. A. δὲ
Photius.

distinguentes a ψαιστοῖς, quae erat farina mola comminuta.
hordeum enim tusum olim edebant, alia eius comminendi ra-
tione nondum inventa. et hordeum quidem, cum libationibus
peractis sacrificant, ad hoc usque tempus victimis integrum in-
spargunt, antiqui victus argumentum. popana vero victus eius,
quo nunc utimur. Οὐλομένη. Perniciosa. Οὐλόσ. Qui
crispus habet capillos. Homerus de Ulize inquit: *Gibbosus erat
humeris, nigro corpore, crispo capite.* Οὐλών. Tenero-
rum, mollium, crisporum. Οὐλπιανός. Ulpianus, Eme-
senus, sophistes. scripsit antiquitates Emesae, Heliopolis, Bo-
sporitarum, et aliorum plurimorum. Progymnasmata. Artem
rhetoricam. Οὐλπιανός. Ulpianus Antiochenus, Syrus, so-
phistes, qui prius Emesae docuit, temporibus Imperatoris Con-
stiantini. scripsit varias orationes, declamationes, disputatio-
nes, et alia quaedam. Οὐλπιανός Γαζαῖος. Οὐλ-
πιανός. Ulpianus, frater Isidori philosophi, qui fuit ingenio
optimo praeditus ad mathematicas scientias, ut multas etiam
introduxerit novas dubitationes et dubitationum solutiones, ad
mathematicum expositiones; eiusque nomen propter mathematica
celebre fuit Athenis. Syrianus autem admirans eius ingenium
multis narravit, nullam ipsi clavem adeo intricatam et artifi-
ciose confectam offerri potuisse, quin facile aperiret: sed tamen
in reliqua philosophia nihil memoratu dignum edidisse. fuit et-
iam benignus et moribus modestis praeditus Ulpianus, eaque re
videbatur fratre praestantior esse: fortasse quod ab initio ad
finem usque ab negotiis civilibus abstinnit. solent enim homines

οἱ ἄνθρωποι τῇ μισοπράγματι ζωῇ τὴν ἀρετὴν ἐπι-
 φημίζουσι· οὐχ οὕτως ἔχον, κατὰ γε τὴν ἐμὴν. ἢ γὰρ
 ἐν μέσῃ τῇ πολιτείᾳ διὰ τῶν πολιτικῶν ἔργων τε
 καὶ λόγων ἀναστρεφόμενη ἀρετὴ γυμνάζει τε τὴν
 739 ψυχὴν πρὸς τὸ ἐρῶμενέστερον, καὶ βεβαιοῦται 5
 μᾶλλον ἐπὶ τῆς πείρας ὅσον αὐτῆς ὑγιές τε καὶ ὀλο-
 κληρον· ὅσον δὲ κίβδηλον καὶ ἐπίπλαστον ἐμφω-
 λεύει ταῖς ἀνθρωπίναις ζωαῖς, τοῦτο πᾶν διελέγγε-
 ται, καὶ ἐτοιμότερον καθίσταται πρὸς διάρθρωσιν.
 τὸ δὲ ἀγαθοεργόν τε καὶ ἀφελητικὸν ὅσον ἐστὶν ἐν 10
 τοῖς πολιτεύμασι; τὸ δὲ θαρσάλειον καὶ βέβαιον
 ἡλικίον; ταιγαροῦν οἱ ἐν γωνίᾳ καθήμενοι λόγιοι
 καὶ πολλὰ φιλοσοφούντες μάλα σεμνῶς περὶ δι-
 καιοσύνης καὶ σωφροσύνης, ἐκβαίνειν ἐπὶ τὰς πρά-
 ξεις ἀναγκάζονται, ἀσχημονοῦσιν. ὡς ἅπας λό- 15
 γος, ἂν ἀπῆ τὰ ἔργα, μᾶταιόν τι φαίνεται καὶ κε-
 νόν. τοιοῦτος ὁ Οὐλπιανὸς γενόμενος ἔτι νέος ὢν
 ἄγαμος ἐτελεύτησε τὸν βίον, πολὺν ἔπαινον ἔαντοῦ
 τῆς ἐπιεικειᾶς ἀπολιπών.

Οὐμβρακιώτης βουμολγός. κύριον.

Ὁ δὲ μέλον αὐτῷ. οὐ φροντιστέον. Μέναν-
 δρος· Ταύτη τοι καὶ τῆς Νισίβιος πολιτοκράτιας οὐ μέ-
 λον αὐτῷ.

Ὁ δὲ μὲν δὴ. ἀντι τοῦ, ὅμως δὴ, ἤμισυ δὴ,
 ἀλλὰ οὐ δὴ.

Ὁ δὲ μετόν αὐτῷ. ἀντι τοῦ, οὐκ ἐξόν. Ἀρι-
 στοφάνης Νεφέλαις. καὶ Μένανδρος·

Ἰδατος αὐτοῖς οὐ μετόν.

Ὁ δὲ μὴ ληρήσης. [οὐ παύση ληρῶν;]

Ὁ δὲ μὴν. ἀλλὰ μὴν, οὐδαμῶς, οὐ μόνον, ἔτι
 μὴν, ὅμως δέ. Ὁ δὲ μὴν εἶχε ποιεῖν οὐδέν, ἀλλ' ἔμενε
 κατὰ χώραν τηρούμενος ἐπιμελῶς.

Ὁ δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ
 πλοῦς. διὰ τὸ τὰς ἐταίρας ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων εὐξα-
 15 σθαί φασιν ἐν τῷ μεγάλῳ πολέμῳ τῇ Ἀφροδίτῃ· ἢ
 διὰ τὸ δυσχερῆσαι εἶναι τὸν πλοῦν· ἢ ἐπεὶ πολλοὶ
 ἦσαν ἐταῖροι, καὶ τῶν πλουσίων μόνων ὁ πλοῦς.

Ὁ ὑπερ. ὅπου. Ἀγαθίας· Οἱ συναισθανόμενοι
 οὐπερ γεγένητο συμφορᾶς, ἀγενῆ καὶ αἰσχίστην
 20 ἡσπάζοντο σωτηρίαν.

2. ἔχον om. B. E. Med. κατὰ γε τὴν ἐμὴν] Adde ex Photio κρίσιν. Küst. Nihil addendum supra monuimus. 8. τοῦτο πᾶν
 διελέγγεται] τοῦ πᾶν διεληκτικόν A. omissis καὶ ἐτοιμότερον — ἀφελητικόν. 11. βέβαιον] βεβαιωτικόν B. E. 12. λόγιοι]
 Photius male λόγοι. Küst. 13. φιλοσοφούντες πολλὰ] πολλὰ φιλοσοφούντες A. Phot. Mox Damascius locum elegantem ad
 exemplum Platonis, quem multi adumbrarunt (v. Cic. de Orat. I, 13. Wyttenb. B. Crit. XII. p. 8.), in Gorg. p. 485. conformavit:
 item ut continua ὡς ἅπας λόγος — κενόν ex voce Demosthenis celeberrima transcripsit. De quibus vide quae collegit idem Wyt-
 tenb. Bibl. Cr. XII. p. 9. et Misc. Doctr. II. p. 269. 15. ἀσχημονοῦσι] Photius δεινὰ ἀσχημονοῦσιν. Küst. 17. Οὐλπιανός]
 Οὐλπίος A. Mox ἑαυτῷ Edd. vett. 20. Οὐμβρακιώτης βουμολγός] Sic Edd. Anthol. Pal. VI, 255. Τοῦτο Σάων τὸ δίπαχον
 κόλον κέρως Οὐμβρακιώτας βουμολγός ταύρου κλάσσειν ἀπιαγέλου. Vide v. Κόλον. κύριον] κύρου A. Nescio an reponi debeat
 Ἐρυκίον. Is enim epigrammatis titulus in Anthol. Vel ταύρου ex epigr. Gaisf. Sed qui glossulam intellexerit ex altera glossa
 derivatam esse, non dubitet quin illius auctor ipsam nominis proprii formam voluerit observari. Quamobrem reduxi κύριον.
1. μέλον] μέλλον A. E. Med. bis. Tum αὐταῖς B. E. 2. καὶ τῆς] τῆς κατὰ A. B. E. Edd. ante Küst. Latere videtur quidpiam
 mendi; nihil tentavit Niebuhr. p. 442. 4. Ὁ δὲ μὲν δὴ Lex. Bachm. p. 322. Vide locos a Schneidero congestos in Xenoph.
 Cyrop. VI, 3, 10. ὅμως δὴ ab errore profectum. Nam Bastii commentum ὅμως οὐ δὴ satis sit memorasse. 7. Νεφέλαις] For-
 mula cum absit ab his Nubibus, non opinor repertum iri qui referat ad alteram nescio quam dramatis editionem. Quo magis mi-
 nor Hermanni iudicium in Proem. Schol. Marb. aest. A. 1837. p. X. Immo haec ad gl. Ὁ δὲ μὴ ληρήσεις detrudenda. Ceterum με-
 τόν αὐτῷ in Eccles. 694. extare monuit Dindorfius in Fragm. Aristoph. p. 19. Μένανδρος] P. 276. 9. Ὁ δὲ μὴ ληρήσης]
 Aristoph. Nub. 366. Ποῖος Ζεὺς; οὐ μὴ ληρήσης. Ad hunc locum respexit Suidas. Τουρ. Deinde quae extabant interpretationes
 ἔρα ἵνα μὴ ληρήσης. οὐ π. ληρῶν om. A. C. Saltem priora delevi cum B. 10. οὐδαμῶς — ὅμως δέ accedunt ex A. B. E. ubi ta-
 μεν ἐξ τιμῆν, vel ἐστὶ μὴν. Similia sunt in Schol. Platon. p. 230. [453.] Adde Hesychium et Photium. Gaisf. In his confusa sunt
 οὐ μὴν et οὐ μὴν ἀλλὰ. Deinde removi cum A. minutulas glossas, quarum Ὀδνίγαρδαι — ἔθρους om. B. E. Οὐνεκα. χάριν.
 Ὀδννικόν. ζῆται ἐν τῷ Ἀπόνοια. Οὐνιγάρδαι. ἔθρος. Οὐννοί. Οὐγγαροί. Οὐλκαῖοι. ἔθρος. Οὐλοῦσχοι. ὄνομα
 ἔθρους. In Οὐνιγάρδαι gl. Οἰνιγάρδαι comparat Hemst. Cf. Zon. p. 1478. Deinde Küsterus transpositis litteris scribebat Οὐοῦλ-
 σχοι. Recte Med. Οὐλοῦσχοι. 13. Ὁ δὲ παντὸς] V. Schott. in Zenob. V, 37. 17. μόνον] μόνων A. E. Med. non Photius.
 18. Ἀγαθίας] L. I. (14.) p. 26. sed ubi pro οὐπερ minus recte legitur ἡσπερ. Küst. Emendavit Niebuhrus. Mox post Οἱ excidit
 πλείστοι. 19. ὅπου E. pro οὐπερ. ἀγενῆ] ἀγενῆ A. E. Med. Statim delevit Gaisf. cum A. Οὐ περπερεύεται. ἀντι τοῦ,
 οὐ προπετεῖ. ζῆται ἐν τῷ Περπερεία. Küsterus: 1 Cor. XIII, 4. Ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται. Vid. in v. Ἀγαπητόν.

vitae a negotiis abhorrenti laudem virtutis tribuere: cum tamen
 res secus se habeat, mea quidem sententia. virtus enim, quae
 in media republica versatur, civilibus muneribus et sermonibus
 exercet animum ad maiorem fortitudinem, et per ipsam experi-
 entiam magis confirmatur, quicquid in eo inest sanum et inte-
 grum; quicquid vero adulterinum et fucatum in hominum vita
 latitat, id omne coarguitur, et ad emendationem paratius efficitur.
 iam vero quanta est beneficentia et utilitas in reipublicae
 administratione? quanta fiducia et constantia? itaque fit ut in
 angulo sedentes eruditi multaque graviter admodum de iustitia
 et modestia disserentes, cum ad res gerendas prodire coguntur,
 turpiter sese gerant. nam omnis oratio, si res a fuerit, vanum
 quiddam videtur et inane. cum igitur Ulpianus talis esset, ad-
 huc adolescens et coelebs de vita decessit, magna suae bonitatis
 laude apud homines relicta. Οὐμβρακιώτης βουμολγός.

Ambraciotus bubulcus. nomen gentile. Ὁ δὲ μέλον αὐτῷ.
 Cum ipsi curae non esset. Menander: Hac de causa cum obsi-
 dio Nisibis ipsi curae non esset. Ὁ δὲ μὲν δὴ. Verumta-
 men, minime vero, sed nullo modo. Ὁ δὲ μετόν αὐτῷ.
 Cum particeps non esset. Aristophanes Nubibus. Et Menan-
 der: Cum aquae participes non essent. Ὁ δὲ μὴ ληρ. [Non
 desines iugari?] Ὁ δὲ μὴν. Non tamen omnino, non modo,
 verumtamen. Non tamen quicquam facere poterat, sed in
 loco illo artius custoditus mansit. Ὁ δὲ παντὸς ἀνδρ.
 Non cuiusvis est Corinthum navigare. id inde ortum tradunt,
 quod meretrices in magno illo bello pro Graecis vota Veneri fe-
 cissent. vel quod navigatio illa periculosa esset. vel quod Co-
 rinthi multae meretrices essent, et solis divitibus eo navigare li-
 ceret. Ὁ δὲ περ. Ubi. Agathias: Qui cum animadvertissent.
 quo malis redacti essent, foedis et turpidis conditionibus vi-

Οὐπω πεπλήρωνται τῶν Ἀμορδαίων αἱ ἁμαρτίαι. ἐπὶ τῶν μὴ δὲ τέλος λαμβανόντων.

Οὐπως. οὐδένα τρόπον. Καὶ Θουκυδίδης ἐν ε. καὶ Ὀμηρος.

Ἔγωγε, οὐ πως ἔγωγε τοῦτο τελέεσθαι οἶω. 5
140 "Οὐραγεῖ. τὸ τέλος ἄγει τοῦ στρατοῦ. Καὶ Οὐραγός, ὁ τελευταῖος τοῦ λόχου.

Οὐραγίαν. στρατιῶν τὴν ὀπισθεν ἀκολουθούσαν.

Οὐρανία ἀστραπή. ἀντὶ τοῦ ταχεῖα.

"Ἐπτηξα θυμόν· οὐρανία γὰρ ἀστραπή φλέγει πάλιν.

Οὐρανία ἄχνη. ἡ δρόσος.

Θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχνης
ὁ καλλίβοτρυς κατ' ἡμαρ ἀεὶ
νάρκισσος.

Οὐρανία αἶξ. ἡ οἱ εὐχόμενοι πάντων ἐπετύγγανον· ἴσως διὰ τὸ τὴν σελήνην αὐτῇ ἐποχεῖσθαι. Κρατῖνος Χείρωσιν.

Οὐρανιόν γ' ὅσον. ἀντὶ τοῦ πολὺ καὶ μέγα. 20
Οἱ δὲ ἀνέκραγον οὐρανιον ὅσον.

Οὐράνιος ὄνομα, Σύρος τὸ γένος, κατὰ τὴν βασιλείως πόλιν ἤλυτο, τέχνην ἐπαγγελλόμενος τὴν λατρικὴν μετιέναι, τῶν δὲ Ἀριστοτέλους δογμάτων οὐδὲν μὲν ἐς τὸ ἀκριβὲς ἐγίνωσκεν, ἐκοιμνεύετο δὲ ὡς πλεῖστα εἰδέναι, βρενθυόμενος τῷ δύσερις εἶναι παρὰ τοὺς ξυλλόγους. πολλάκις γὰρ ἰὼν πρὸ τῆς βασιλείου στοᾶς, καὶ ἐν τοῖς τῶν βιβλίων ἡμενος πωλητηρίοις, διεπληκτίζετο καὶ ἐμεγαληγόρει πρὸς τοὺς αὐτόθι ἀγειρομένους καὶ ταῦτα δὴ τὰ εἰρησμένα ῥημάτια τοῦ κρείττονος πέρι ἀνακυκλοῦντας, ὅποιον δὴ τι αὐτοῖς ἢ τε φύσις ἐστὶ καὶ ἡ οὐσία καὶ τὸ παθητὸν καὶ τὸ ἀξύγχυντον· ὧν οἱ πλεῖστοι οὐδὲ ἐς γραμματιστοῦ οἶμαι φοιτήσαντες, οὐδὲ μὴν βίῳ ἀρίστω ἐκδεδιητημένοι. οὗτος ὁ Οὐράνιος ἤκε ποτε 15 παρὰ Πέρσας, ὑπὸ Ἀρεοβίνδου τοῦ πρεσβευτοῦ ἀπηγμένους.

Οὐρανίωνες. οἱ Τιτᾶνες οὕτω λέγονται.

Οὐρανοβάμονος. τοῦ οὐρανοφοίτου.

Οὐρανόμηκες. μέγιστον.

Κλέος οὐρανόμηκες ἐν βροτοῖσιν ἔξων.

παρὰ τὸ,

1. αἱ τῶν Ἀμορδαίων] τῶν Ἀμ. αἱ A. E. Sumptus est locus ex Genes. XV, 16. 3. Καὶ Θουκυδίδης ἐν ε om. A. habet Photius. Ad Thuc. V, 15. respici putabat Dukerus. 4. Ὀμηρος] Odys. γ. 226. ubi rectius sic legitur: Ἔγωγε, οὐ πως τοῦτο ἔπος τελέεσθαι οἶω. Küst. 5. γέρον] γέρον A. Med. Photius. Mox οὐ πως τοῦτο ἔγωγε τ. δ. Photius. Statim Gaisf. deletit cum A. Οὐ πρὲς πει γαλῆ κροκωτός. παροιμία ἐστὶν ὁμοία τῇ, Γαλῆ χιτῶν. ζῆται τὴν αὐτὴν παροιμίαν. 11. Ἐπτηξα θυμόν· οὐρ.] Sophocl. Oedip. Colon. 1466. ἔπτηξα A. ἔπτηξα B. E. Edd. vett. 14. Θάλλει δ'] Sophocl. Oed. Col. 681. 17. Οὐρανία αἶξ] Plura hac de re Hesychius: quem vide. Küst. Ac potissimum v. Οὐρανία αἶξ. εὐχόμενοι] οἱ εὐχ. A corr. Photius, εὐωχόμενοι πάντες A. pr. Tum πάντως B. E. Photius. Ipsam sententiam firmat Hesychius v. Ἀμαλθείας κέρως. 18. δὲ ποτὶ ἴσως om. A. Phot. αὐτῇ] αὐταῖς B. E. 19. Χείρωσιν] Χείρωσιν A. Phot. Huic tanquam Cratini vocem (quae quidem fuit, Ἀεροδοκούντων ἀγ' οὐρανίαν) subiecit Gaisfordus Αἶξ οὐρανία cum A. B. Med. Phot. Recte Küsterus expunxit, ut quae referenda sint ad magistrorum observationem. Nam praeterea καὶ οὐρανία τροφή, καὶ τὰς οὐρανίας δυνάμεις add. B. E. Med. Ceterum αἶξ οὐρανία dixit Antiphanes Ath. IX. p. 402. E. 20. Οὐρανιόν γ'] Aristoph. Ran. 794. 1159. V. Lex. Segu. pp. 4. 400. ac supra v. Ἀνεβόησιν. In loco Procopii γ' ante ὅσον omiserunt A. V. 21. Οἱ δὲ ἀνέκρ.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium Histor. Arc. c. 16. Küst. Quod augendum est ex v. Ἀπλήγησαν.
1. Οὐράνιος ὄνομα, Σύρ.] Vid. Voss. de Hist. Gr. p. 355. Citatur supra v. Μαγιστεριανός et Καθωσιωμένος. Sunt ista ex Agathiae Hist. II. p. 63. Οὐράνιος (in edd. Ἐρῶνιος) citatur a Stephano in Βαβυλωνί ap. Allatium in Eustath. Hexam. p. 233. Reines. Quae hic Suidas de Uranio refert, sumpta sunt ex Agathiae lib. II. (28.) p. 67. ut Pearsonns etiam observaverat. Küst. De hoc Uranio vid. Damascium apud Phot. p. 1047. Toup. MS. 2. τέχνην μὲν Agath. 3. τῶν] τῶν δὲ A. V. 6. συλλόγους] ξυλλόγους A. V. 10. ἀνακυκλῶν] Scribe ἀνακυκλοῦντας [cum A. B. V. E.], ut habet Agathias loco laudato. Et mox αὐτῷ, pro αὐτοῖς: ut itidem legitur apud Agathiam. Refertur enim ad praecedens κρείττονος. Küst. ἀνακυκλῶν male probavit Toupius. Mox δὴ τιν' V. 13. οὐ μὴν β. ἀ. ἐ.] Vide Καρίνος. Toup. MS. οὐδὲ μὴν A. V. In his Suidas orationem vehementer compendificet. 14. ποτὶ om. *V. 17. Οὐρανίωνες] V. II. ε. 898. 18. Post hanc glossam delevi cum A. V. Πόλον βλέπειν θέοντα, μυστικὸν τόδε. Ubi Küsterus: „Est versus oneirocriticus, non alia de causa huc allatus, quam quia οὐρανός et πόλος sunt synonyma. Ceterum apud Astrampsychum pro πόλον legitur πῶλον, i. e. pullum equinum: quarum lectionum utra melior sit, somniorum coniectores, in quibus nomen meum non profiteor, diiudicent.” 20. Κλέος οὐραν.] Aristoph. Nub. 459. sed ubi pro ἔξων legitur ἔξεις. Küst. βροτοῖς A.

tam facti sunt. Οὐπω πεπλ. Nondum completa sunt Amorrhaeorum peccata. de iis quae non celeriter ad exitum perducuntur. Οὐπως. Nullo modo. Thucydides libro V. Et Homerus: Ο σeneα, equidem nullo modo hoc perfectum iri puto. Οὐραγεῖ. Agminis novissimi dux est. Et Οὐραγός, extremi agminis dux. Οὐραγίαν. Extremum agmen. Οὐρανία ἀστραπή. Coeleste fulgur. Animo horrui. fulgur enim coeleste iterum micat. Οὐρανία ἄχνη. Ros. Floret autem rigatus a coelesti rore quotidie decorus pulchris racemis narcissus. Οὐρανία αἶξ. Coelestis capra. huic qui vota faciebant, omnia consequebantur. fortasse quod luna ea vehitur. Cratinus Chironibus. Οὐρανιόν γ' ὅσον. Immane quantum et vehementer. Illi vero clamorem ad coelum usque tollebant. Οὐράνιος. Uranius nomine, Syrus

natione, Constantinopoli oberrabat, artem quidem professus medicam, ex Aristotelis vero dogmatis nullum perfecte callens; quamquam inani variae doctrinae opinione turgebat, et in congressibus contentiosus erat. frequenter enim ad palatii porticus ventitans, et in tabernis librariis sedens rixabatur verbisque magnificis se iactabat apud eos, qui eo commere solebant et consuetas hasce de deo quaestiones agitare: qualis nimirum sit natura atque essentia, et quid passionem subeat et mixtione vacuum sit; quorum plerique ne litteratoris quidem scholam frequentarant, nedum ut satis frugi homines essent. hic Uranius cum Areobindo legato aliquando ad Persas profectus est. Οὐρανίωνες. Sic Titanes vocantur. Οὐρανοβάμονος. Per coelum euntis. Οὐρανόμηκες. Maximum. Gloriam maximam inter mortales consecuturus. secundum illud: Decus

ὑπουράνιον κλέος εἶη.

(1) Ὀρανός. οὐρανός ἐστιν ἡ ἐσχάτη περιφέρεια, ἐν ἧ πάν ἴδρυνται τὸ θεῖον.

(2) Ὀρανοὶ δύο. ὁ σὺν τῇ γῆ γεγενημένος, καὶ ὁ ἕστερον μέσον τῶν ὑδάτων προσταχθεὶς γενέσθαι 5 ὄν καὶ στερέωμα προσηγόρευσεν.

Ὀρανός θι πρό. ἐν τῷ ὑπὸ τὰ νέφη τόπων.

741 Ὀραῖα. τὰ τῆς οὐραῖς. Ἐδειμάτων αὐτοὺς οἱ δράκοντες, τὰ οὐραῖα μέρη ἐς σπείρας ἐλίξαντες καὶ ἐπανιστάμενοι.

Ὀρησας. ἔστησας, ἔσωσας.

Ὀῦρια θεῖτε. ὀρχεῖσθε.

Ὀῦρια ῥιπίδι ἀνήλατο φέψαλος ἐρεθιζόμενος. ἀντι τοῦ, ἀνεμου φορᾷ τῷ ῥιπιδίῳ ἐξαπτόμενος. πρίννοι δὲ ἀνθρακες, οἱ στερεοί, οἱ ἰσχυροί.

Ὀῦρίαχος. τὸ ἄκρον τοῦ σιδήρου· ἢ τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ δόρατος, ὃ καὶ σαυρωτῆρ καλεῖται· ἀπὸ τοῦ δρούειν καὶ τοῦ λάχω· τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ἰα, ὃ σημαίνει τὴν φωνήν, ἐξ οὗ καὶ λαχῆ.

Ὀῦρίαχος.

Πλήξας ῥομβωτῶ δούρατος οὐραῖαχ· ἐν Ἐπιγράμμασι. καὶ αὐθις·

Ἄφρα κεν ἐξ ὑάλιοιο πυρικμήτοιο ταθέντας οὐραῖαχους δέξαιντο.

τὰ οὐραῖα τῶν κανδηλῶν.

Ὀῦριοδρομούσας. ἐπιτηδείῳ ἀνέμφ πλεούσας.

Ὀῦριος. ἐπιδήσιος, ἐπιτήδειος ἀνεμος. Πολύβιος· Λαβὼν δ' οὔριον ἀνεμον καὶ λαμπρόν, ἐκπε10τάσας πᾶσι τοῖς ἀρμένοις καὶ κατορθώσας, ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ λιμένος ἐποιεῖτο τὸν πλοῦν, ἔχων καθωπλισμένους ἄνδρας ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων. Καί,

Ὀῦριω πελάσαι δρόμφ.

15 τουτέστιν εὐθυδρομήσαι.

Ὀῦρον. φορὸν ἀνεμον.

Ἄλλὰ ταῦτα μὲν

ῥέτω κατ' οὔρον· σοὶ δ' ἐγὼ φράζω κακὸν πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δ' ἔμ' ἀψευδεῖν αἶε.

1. Ἐπουράνιον] ὑπουράνιον II. κ. 212. 2. οὐρανός ἐστιν ἡ ἐσχ.] Haec sunt verba Laertii in Zenone Cit. VII, 138. Küst. 4. Ὀρανός] Pertinet hic locus ad Genes. I, 6. ubi veteres et in primis Theodoretus explicavit quaestionem, εἰς ὃ οὐρανός ἢ δῶν εἰσὶ; Alios interpretes vid. in Caten. Theodot. in Octat. p. 21. Ernest. 7. Ὀρανός θι πρό] II. γ. 3. Explicatio est Schol. Ven. Deinde cum A. V. delevi: Ὀρανός φάντωρ. οὐ ἡ λαμπρότης εἰς ἄλλο φάνεται. οὐ ἡ λαμπρ. κτλ. om. B. Item cum A. V. Ὀῦριος. ὄνομα κύριον. ζῆτι ἐν τῷ Πραξικοπήσας. Quo nominis prodigio recondi putabat Schweighäuser M. Fulvium. 8. Ἐδειμάτων αὐτοὺς οἱ δρ.] Vide sub v. Ἐδειμάντο, ubi idem fragmentum legitur. Küst. 9. ἐλίξαντες] ἐλίξαντες A. B. C. 11. Ὀρησας. ἔστησας, ἔσωσας] Ex Schol. Sophocl. Oed. R. 696. ut Portus observaverat. Ceterum pro ὀρησας, ut hodie apud Sophoclem etiam legitur, scribendum est οὔρισας, per τ in syllaba penultima, ab οὔριω: ut iam dudum ante Henr. Stephanus in Thesaurο suo Tom. II. p. 1497. monuit. Küst. Ὀῦριος E. ἔσωσας, ἔστησας *V. Sequebatur glossa misere ex glossa superiore ἄμυδα constipata, quam cum A. delevimus, ab *V. post v. Ὀῦρον transpositam: Ὀῦρητριδα. οὔρητῶν ἀγγεῖον. Ἀριστοφάνης· ἄμυς μὲν, ἦν οὔρητῶν, αὐτῆ παρὰ σοὶ κρημῖσ' ἐγγύς ἐπὶ τοῦ πατάλου. Ubi cum ederetur οὔρητῶν ἀγγεῖον, Küsterus annotavit: „Scribendum erat, Ὀῦρητῶν. αἰμυδα, οὔρητῶν ἀγγεῖον: ut patet ex Schol. Aristoph. Vesp. 803. unde ista Suidas sumpsit. Ceterum vel ex subiuncto loco Aristophanis patet, notam hanc ad vocem αἰμυς, non vero οὔρητῶν, referri debuisse: similique modo a compilatore peccatum hic est, quo infra vv. Περιβάθην, Πλατύπιλος, Προςπεφυκότος, et alibi." οὔρητῶν B. V. E. οὔρητῶν αὐτῆ δὲ *V. Deinde ἡρημῖσεται ἐγγύς σου τ. π. V. 12. Ὀῦρια θεῖτε] Aristoph. Lysistr. 550. Χαρεῖτ' ὄργη, καὶ μὴ τέγγεσθ'· ἐτι γὰρ νῦν οὔρια θεῖτε. Huc Suidas respexit. Vide etiam infra v. Τῆθη. Küst. 13. Ὀῦρια ῥιπίδι ἀνήλ.] Aristoph. Acharn. 669. Ὄλον ἐξ ἀνθρώπων πρίννων φέψαλος ἀνήλατ' ἐρεθιζόμενος οὔριε ῥιπίδι. Küst. 14. ῥιπίδι] ῥιπίδι V. Deinde cf. v. Πρίννοι. 16. Ὀῦρίαχος] Haec Gaisf. ex A. prodidit, corrigens δόρατος pro σώματος, et ὀρούειν pro οὔρουειν. Contra asserit cum A. B. V. E. quae post κανδηλῶν extabant: ἐστι δὲ τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος, ἢ τὸ ὀπισθεν μέρος, ὃ καὶ σαυρωτῆρ καλεῖται· ἀπὸ τοῦ δρούειν καὶ τοῦ λάχω. Cf. Schol. II. γ. 443.
2. Πλήξας ῥομβωτῶ] ῥομβωτῶ A. V. ῥομβωτῶ Med. Anthol. Pal. VI, 111. in Antipatri Sid. Ep. XIX, 4. Accedit v. Ῥομβεῖν. δόρατος] δούρατος Gaisf. cum *V. 7. Ὀῦριοδρομούσας] ναῦν οὔριοδρομούσαν Diog. Laert. I, 116. νῆες οὔριοδρομούσαι Artemidor. II, 68. p. 154. Gaisf. 8. Πολύβιος] Lib. I. c. 44. ubi pro κατορθώσας rectius legitur κατορθώσας. Küst. Et κατορθώσας quidem A. V. κατορθούσας B. E. Cf. v. Κατορθώσαν. 9. ἀνεμον] ἐπιτήδειον addunt edd. veti. 14. Ὀῦριω πελάσαι δρόμφ] Sophocl. Ai. 889. πελάσαι A. V. μὴ πελάσαι Soph. Item εὐθυδρομήσαι A. V. olim εὐθυδρομήσας. 16. εὐφορον] φορὸν dedi cum A. B. pr. *V. Vide Wessel. in Diog. XIV, 55. 17. Ἄλλὰ ταῦτα μ.] Versus Sophocl. Trach. 467—69. quos videas etiam sub v. Ἄλλὰ ταῦτα. 19. δέ μ'] δ' ἔμ' A. ἀψευδεῖν *V.

eius fuerit sub coelo pervagatissimum. Ὀρανός. Coelum est extremus orbis, in quo divinum omne locatum est. Ὀρανός δύο. Coeli duo sunt: unum, cum ipsa terra procreatum; alterum postea in medio aquarum existere iussum, quod ipsum firmamentum Moses vocavit. Ὀρανός θι πρό. Sub nubibus. Ὀραῖα. Caudae partes. Dracones ipsos terrebant, caudas in spiras contrahentes et reliquum corpus erigentes. Ὀρησας. Erexisti, servasti. Ὀῦρια θεῖτε. Saltate. Ὀῦριε ῥιπ. Qualis prosiluit scintilla, excitata secundo flabello. vel vento flabelli accensa. ἰῆgni vero carbonēs, qui solidi sunt et duri. Ὀῦρίαχος. Extrema hastae pars, quae vocatur etiam σαυρωτῆρ. ductum ab δρούειν et λάχω:

quorum hoc redit ad ἰα, id est, vox. Ὀῦρίαχος. In Epigrammate: Percutiens vibrata hastae cuspidē. Et alibi: Ut ex vitro in igne elaborato protensas candellarum extremas partes accipiant. hanc enim significationem vox habet. Ὀῦριοδρομούσας. Secundo vento navigantes. Ὀῦριος. Ventus secundus. Polybius: Ventum nactus secundum et prosperrum, passis velis omnibus ac flatuum opportunitate usus, ipsum portus ostium cursu petit, milites in navium tabulatis armatos habens. Et: Secundo cursu convenire. vel, recto cursu pervenire. Ὀῦρον. Secundum ventum. Sed haec quidem ex voto succedant. tibi vero edico, si quidem cum aliis male velis agere, mihi saltem ut semper verax sis.

Οὐρος. ὁ τῆς γῆς ὄρος καὶ φύλαξ. παρὰ δὲ Ἡροδότῳ οὐροί, οἱ ὄροι, τὰ ὄροθῆσια.

Οὐρος.

Καὶ βοὸς οὐρον

ἀσκητὸν χρυσῶ παμφανώνωντι κέρας.

Οὐροτομήσαντες. τὰ οὐραία κόψαντες. Οὐροτομήσαντες πενήκοντα ἵππους.

Οὐρούς. δῦτόνας· τὰ νεώρια καὶ τὰ περιορίσματα τῶν νηῶν.

142 "Οὐσβαίς. ὄνομα κύριον. Ἐν τοῖς Οὐσβαίς 10 τοῦ κινδύνου ἀπο ἐγένετο, ἀποδράσας τὰ ξίφη.

Οὐς ἐγὼ βόσκω καὶ δίκαια κᾶδικα.

ὁ Κλέων φησὶ πρὸς τοὺς Ἡλιαστάς. τουτέστι, πρὸς τοὺς Ἡλιαίους δικαστάς. τὸ βόσκω πικρῶς· ἐπὶ γὰρ τῶν ἀλόγων εἶρηται. δίκαια δὲ κᾶδικα· ἀντὶ 15 τοῦ, ἐδικῶν καὶ ἀδικῶν.

Οὐσία. τῆς οὐσίας τὴν κλήσιν καὶ τὴν προσγορίαν οὐδόλως ἐμπερομένην εὐρίσκομεν ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ. ἡ δὲ τῶν πολλῶν συνήθεια κέρχεται τῷ προσρήματι ἐπὶ τῶν σημαινόμενων κήσεων, ὧν τισὶ 20 κέκτηται· οἶον, οἰκημάτων, βοσκημάτων καὶ λοιπῶν ὑλῶν. ταῦτα γὰρ οὐσίαν καλοῦσι τοῦ κεκτημένου· καὶ ἦν ἔννοιαν καὶ τὸν ταῦτα κεκτημένον πλούσιον καλοῦμεν· ἀντὶ τοῦ πολυούσιον. καὶ

περιούσιον λαόν, τὸν ἔγκτητον. καὶ Ἰσραήλ εἰς περιουσιασμόν ἑαυτῶ· ἀντὶ τοῦ κτήμα καὶ εἰς κτήσιν. ἡ δὲ λογικὴ χρῆσις τὸ τῆς οὐσίας ὄνομα ἀπὸ τοῦ εἶναι ῥήματος οἶδε παρήχθαι, αὐτὸ τὸ ὄν πρᾶγμα οὐσίαν καλοῦσα. τὸ γὰρ ὄν κοινὸν ὄνομά ἐστι πάντων τῶν ὄντων. τοῦτο οὖν τὸ ὄν τέμνεται εἰς οὐσίαν καὶ συμβεβηκός. ὀρίζονται δὲ τὴν οὐσίαν οὕτως· Οὐσία ἐστὶν ὄνομα κοινὸν καὶ ἀόριστον, κατὰ πασῶν τῶν ὑπ' αὐτὴν ὑποστάσεων ὁμοτίμως φερόμενον καὶ συνωνύμως κατηγορούμενον· ἡ ἢ καὶ ὑποκειμένων ὑποστάσεων λεγομένη, καὶ ἐν πάσαις αὐταῖς ὁμοτίμως θεωρουμένη· ἡ πρᾶγμα ἀνθύπαρκτον μὴ δεόμενον ἐτέρου πρὸς ὑπαρξίν· ἡ γουν, τὸ ἐν ἑαυτῷ ὄν καὶ μὴ ἐν ἐτέρῳ ἔχον τὴν ὑπαρξίν, ὡς τὸ συμβεβηκός. οὐσία οὖν ἐστὶν ἡ ἀπλῶς τῶν ὄντων ὑπαρξίς.

Οὐσίας δίκη. οὐσίας εἰσάγουσι δίκην πρὸς τοὺς ἐαλωκότας ἐν προτέρῳ δίκη χρέους ἢ καρποῦ· ὡς δέον ἀπολαμβάνειν αὐτοῦς ἐξ ὅλης τῆς οὐσίας, ἢ καταδικασαν.

Οὐσίας δίκη. οἱ δικαζόμενοι περὶ χωρίων ἢ οἰκιῶν πρὸς τοὺς ἔχοντας οὐσίας ἐδικάζοντο τὴν δευτέραν δίκην. ἡ δὲ προτέρα ἦν, τῶν μὲν οἰκιῶν ἐνοικίου· τῶν δὲ χωρῶν καρποῦ· τρίτη δὲ ἐπὶ τοῦ-

2. Ἡροδότῳ] Gl. Herod. I, 93. Adde Wessel. ib. c. 172.

Vide v. Λίτα. οὐρον] Scribendum est οὐρου, i. e. urī bovis: ut monuimus etiam supra v. Κάσιον ὄρος. Küst. 7. Οὐροτομήσαντες] Exemplum om. A.

9. νηῶν] Quae sequebantur e Zon. p. 1479. petita, ἡ γουν τὰ ταρροειδῆ ὄρυγματα, δι' ὧν αἱ νῆες καθέλκονται εἰς τὴν θάλασσαν, omiserunt cum Photio A. B. V. E. Sumpta esse ex Schol. II. β'. 153. monuit Küsterus. Deinde cum A. V. delevi: Οὐς. τὸ ὄριον. 10. Ἐν τοῖς Οὐσ.] Haec ex v. Ἄπο repetita sunt. τοῖς Οὐσβαίς] ταῖς Οὐσβαίς A.

12. Οὐς ἐγὼ βόσκω] Aristoph. Eqn. 255. Ὡ γέροντες ἡλιασταί, φράτορες τρωβόλου, Οὐς ἐγὼ βόσκω κεκραγῶς καὶ δίκαια κᾶδικα. Küst. πρὸς τοὺς τῆς ἡλιαίας V. 13. ὁ Κλέων — κᾶδικα om. B. E. 14. ἐπὶ γὰρ] γὰρ om. A. 16. ἐδικῶν καὶ ἀδικῶν] Scribendum est, ἐκ δικαίων καὶ ἀδικῶν. Küst. Schol. tantum οἶον ἐκ δικαίου. Potuit etiam reponi ἐνδίκως καὶ ἀδίκως. Cf. v. Δικαίως κᾶδικως et Solonis fr. 33. 17. κλήσιν] κλήσιν E. 21. λοιπῶν] Immo τῶν λοιπῶν. 23. καὶ τὸν] καὶ τὸν

τον· καὶ ἠλ. mediis ut videtur om. A.

1. περιούσιον λαόν] Ep. Tit. II, 14. Vid. Schleusner. in lexico utroque. καὶ περιούσιον — εἰς κτήσιν om. V. καὶ Ἰσραήλ] Ps. CXXXIV, 4. εἰς addidi cum A. B. E. 5. καλοῦσι *V. 7. καὶ εἰς συμβ.] εἰς om. A. B. V. 8. V. Zon. p. 1482. qui ὑπ' αὐτῆ. 13. μηδενὸς ἐτέρου δεόμενον πρὸς σῖντασιν] Restitui μὴ δεόμενον ἐτέρου πρὸς ὑπαρξίν cum A. B. V. et Zon. p. 1481. Solum ὑπαρξίν enotavit Gronov. 14. ἐν αὐτῷ *V. 19. ὡς τε] ὡς δὲ V. ὡς δέον Photius. 21. Οὐσ(ί)ας. οἱ δικ.] Ex Harpocrate. Cf. Lex. Rhet. p. 286. 23. δίκην] νίκην A. 24. τρίτην] τρίτη A. B. *V. Photius. Dein ἐπὶ τοῦτοις restituendum ex inferiore Photii glossa et Lex. Rhet.

4. Καὶ βοὸς οὐρον ἀσκ.] Ex Hadriani Epigr. in Anthol. Pal. VI, 332.

7. Οὐροτομήσαντες] Exemplum om. A.

9. νηῶν] Quae sequebantur e Zon. p. 1479. petita, ἡ γουν τὰ ταρροειδῆ ὄρυγματα, δι' ὧν αἱ νῆες καθέλκονται εἰς τὴν θάλασσαν, omiserunt cum Photio A. B. V. E. Sumpta esse ex Schol. II. β'. 153. monuit Küsterus. Deinde cum A. V. delevi: Οὐς. τὸ ὄριον. 10. Ἐν τοῖς Οὐσ.] Haec ex v. Ἄπο repetita sunt. τοῖς Οὐσβαίς] ταῖς Οὐσβαίς A.

12. Οὐς ἐγὼ βόσκω] Aristoph. Eqn. 255. Ὡ γέροντες ἡλιασταί, φράτορες τρωβόλου, Οὐς ἐγὼ βόσκω κεκραγῶς καὶ δίκαια κᾶδικα. Küst. πρὸς τοὺς τῆς ἡλιαίας V. 13. ὁ Κλέων — κᾶδικα om. B. E. 14. ἐπὶ γὰρ] γὰρ om. A. 16. ἐδικῶν καὶ ἀδικῶν] Scribendum est, ἐκ δικαίων καὶ ἀδικῶν. Küst. Schol. tantum οἶον ἐκ δικαίου. Potuit etiam reponi ἐνδίκως καὶ ἀδίκως. Cf. v. Δικαίως κᾶδικως et Solonis fr. 33. 17. κλήσιν] κλήσιν E. 21. λοιπῶν] Immo τῶν λοιπῶν. 23. καὶ τὸν] καὶ τὸν

τον· καὶ ἠλ. mediis ut videtur om. A.

1. περιούσιον λαόν] Ep. Tit. II, 14. Vid. Schleusner. in lexico utroque. καὶ περιούσιον — εἰς κτήσιν om. V. καὶ Ἰσραήλ] Ps. CXXXIV, 4. εἰς addidi cum A. B. E. 5. καλοῦσι *V. 7. καὶ εἰς συμβ.] εἰς om. A. B. V. 8. V. Zon. p. 1482. qui ὑπ' αὐτῆ. 13. μηδενὸς ἐτέρου δεόμενον πρὸς σῖντασιν] Restitui μὴ δεόμενον ἐτέρου πρὸς ὑπαρξίν cum A. B. V. et Zon. p. 1481. Solum ὑπαρξίν enotavit Gronov. 14. ἐν αὐτῷ *V. 19. ὡς τε] ὡς δὲ V. ὡς δέον Photius. 21. Οὐσ(ί)ας. οἱ δικ.] Ex Harpocrate. Cf. Lex. Rhet. p. 286. 23. δίκην] νίκην A. 24. τρίτην] τρίτη A. B. *V. Photius. Dein ἐπὶ τοῦτοις restituendum ex inferiore Photii glossa et Lex. Rhet.

Οὐρος. Limes terrae. item custos. apud Herodotum οὐροί idem significat quod termini, limites. Οὐρος. Et bovis urī ornatum auro splendidissimo cornu. Οὐροτομήσαντες. Qui caudas rescuerunt. Cum equorum quinquaginta caudas rescuissent. Οὐρούς. Cum acuto in ultima. navalia, sive loca tecta navibus servandis. Οὐσβαίς. Nomen proprium. In Usbis procul a periculo fuit, postquam gladios effugerat. Οὐς ἐγὼ βόσκω. Quos ego pasco per fas et nefas. Cleo haec dicit ad Heliastas, sive iudices Heliacae. pasco autem salse admodum dixit. proprie enim dicitur de brutis. Λίκα κᾶδικα, id est, per fas et nefas. Οὐσία. Essentiae nomen et appellationem nullo modo prolatam invenimus in Sacra Scriptura. vulgi vero consuetudo utitur hac appellatione ad significandas possessiones, quas quis possidet: culusmodi sunt domicilia, pecora et reliqua bona. haec enim possessoris substantiam vocant. quo sensu etiam illum, qui haec possidet, vocamus πλούσιον: quasi dicas πολυούσιον, et περιούσιον λαόν, i. e. populam acquisivim; et Israel εἰς περιουσιασμόν, i. e. peculium suum. lo-

gicus vero usus nomen essentiae novit deductum ab verbo esse, rem ipsam quae est vocans οὐσίαν. nam eius commune nomen est omnium eorum quae sunt. hoc igitur ens dividitur in essentiam et accidens. essentiam autem ita definiunt: Essentia est nomen commune, indefinitum, quod de omnibus substantiis ipsi subiectis pari honore dicitur, et univoce praedicatur. vel essentia est, quae de subiectis substantiis dicitur, et in iis omnibus pari honore spectatur. vel essentia est res per se subsistens, quae nullo alio indigeat ad sui constitutionem: id quod in seipso est, neque in altero habet suam substantiam, ut accidens. essentia igitur simpliciter est existentia rerum quae sunt. Οὐσ(ί)ας δίκη. Actio οὐσίας intenditur illis, qui superiore iudicio aeris alieni vel fructuum victi fuerunt: itaque victores ex omnibus bonis recipiant ea, quae sententia iudicis ipsis addixerit. Οὐσ(ί)ας δίκη. Qui de agris vel aedibus iudicio adversus possidentes contendebant, actionem secundam οὐσίας experiebantur. et prima quidem actio, si de domo contendebatur, erat ἐνοικίου, de pretio locationis; si de agro καρποῦ, de fructibus; tertia

των ἐξούλης. καὶ ἐξῆν τοῖς ἐλοῦσι κρατεῖν τῶν κτημάτων, καὶ τὴν δίκην τοῦ καρποῦ ἢ τοῦ ἐνοικίου ἢ καὶ τὴν δευτέραν ἠττηθεῖεν τὴν τῆς οὐσίας· εἰ δὲ καὶ ἐξούλης ἀλοῖεν, οὐκέτι ἐξῆν κρατεῖν, ἀλλ' ἐξίστασθαι ἤδη τῶν κτημάτων ἔδει τοῖς καταδικασα- 5 μένοις.

Οὐσία φανερά καὶ ἀφανής. Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Φερενίκου λέγει· Εἰ μὲν γὰρ ἀγροὺς κατέλιπεν Ἀνδροκλείδης ἢ ἄλλην φανεράν οὐσίαν, ἐξῆν ἂν εἰ- 143 πεῖν τῷ βουλομένῳ, ὅτι οὐδὲν μὲν ψεύδεται, ἀτὰρ 10 δὲ δέδοται περὶ ἀργυρίου καὶ χρυσοῦ καὶ ἀφανοῦς οὐσίας. δηλονότι ὅστις ἔχων αὐτὰ φαίνεται, τούτῳ δέδωκεν.

Οὐσιῶσαι. Πισίδης·

Καὶ πάντας ἡμᾶς οὐσιῶσαι σοὶ θέλεις, 15
καὶ τεκνοποιεῖν τῷ θεῷ καθήμεραν.

Οὐτάσας. πλήξας, τρώσας. Ὁ δὲ τῷ δόρατι αὐτὸν οὐτάσας κατέβαλεν.

Οὔτε σὺν πανωλέθροισιν, οὔτ' ἄνευ πανωλέθρων. παροιμία.

Κακὸν γυναῖκες· ἀλλ' ὅμως, ὡς δημόται, οὐκ ἔστιν εὐρεῖν οἰκίαν ἄνευ κακοῦ.

Καὶ Ἀριστοφάνης·

Κᾶστ' ἐκεῖνο τοῦπος ὄρθῳς κοῦ κακῶς εἰρη- μένον,

οὔτε σὺν πανωλέθροισι,
καὶ τὰ ἐξῆς.

Οὔτε του. ὡς περ παρὰ Ἀιολεῦσι τὸ δτινα κοινόν ἐστι κατὰ γένος· οὔτω καὶ παρὰ τοῖς Ἀττι- κοῖς τὸ οὔτε του κοινῶς λέγεται. [Σοφοκλῆς·]

Οὔτε του κλύων
σάλπιγγος.

1. ἐλοῦσι.] Supple, τὴν τρίτην ἐξούλην. Wolfius et Portus legunt ἀλοῦσι: sed male. Küst. Immo fallitur Küsterus. 2. καὶ τὴν δίκην.] Harpocrates rectius, καὶ εἰ τὴν δίκην. Küst. 3. εἰ καὶ.] Supervacanea hic est particula εἰ. Küst. Frustra tuebatur Hudtwalkerus de diaeteticis Athen. p. 141. ἢ καὶ A. V. Photius. 4. ἀλλ'.] ἀλλὰ καὶ Photius. 7. Οὐσία φανερά καὶ ἀφ.] Veteres Attici distinguebant inter οὐσίαν φανεράν et ἀφανῆ. Nomine ἀφανοῦς οὐσίας pecuniam numeratam, mancipia, vasa, aliamque suppellectilem, omnia denique, quae rerum mobilium appellatione iurisconsultis Romanis veniant, intelligebant. φανεράν οὐσίαν, domos, agros, sive bona immobilia appellabant. Portus οὐσίαν φανεράν opes apertas interpretatur; et ἀφανῆ obscuras: cum dicere debuisset, bona apparentia et non apparentia. Confer Harpocratiōnem v. Ἀφανῆς οὐσία, et ibi Maussacum. Küst. Et Böckh. Staatsk. d. Ath. II. p. 23. sqq. 9. Ἀνδροκλείδης.] Ἀνδροκλείδης A. V. E. 10. ἀτὰρ δὲ δέδοται περὶ ἀργ.] Locus hic vel corruptus est vel mutilus; qui facile in integrum restitui posset, si hodie adhuc extaret oratio Lysiae, ex qua eum Suidas excerpserit. Küst. de om. V. Non multum iuvat Bekkerus, qui post δέδοται distinguens scripsit δῆλον ὅτι. Vide tamen ne remotis novissimis vocibus sic possint reconciliari, quae videantur per transpositionem esse distracta: ὅτι οὐδὲν μὲν ψεύδεται περὶ ἀργυρίου . . . οὐσίας, τούτῳ δὲ δέδοται δηλονότι ὅστις ἔχων αὐτὰ φαίνεται. Hermannus tamen post περὶ supplebat δέ, reliquis in ordinis continuitatem pertractis. Quem si sequemur, haud pauca videbuntur excidisse, ut altera pars argumentationis hunc in sensum conformetur: *sin hereditas ad nummos redit, id est, rem incertae possessionis, non continuo qui pecuniam tenet, eius legitimus possessor ex donatione potest haberi.* 14. Οὐσιῶσαι.] Hinc glossas omisit A. usque ad v. Οὐ φροντίς Ἰπποκλ. Quod subiiciebatur αἰτιατικῆ delevis cum *V. Πισίδης.] Fr. Foggin. 132. 15. σὺ θέλεις.] σοὶ θέλεις B. V. E. 16. Sequebantur glossae: Οὐ σταθμητή. δι' Ἀλιγέρονος ὁ Γότθος τοσοῦτον ἦν κρατερός ταις χερσίν, ὡς τὰ τοῦτου βέλη ἀριζόμενα ἄοιζον τε πολλὰ καὶ ταχυτῆτι οὐ σταθμητῆ φέρεσθαι. ζῆτι ἐν τῷ Ἀλιγέρονος. Οὐ στήσομαι λέαινα ἐπὶ τυροκνή- στιδος. ζῆτι ἐν τῷ Τυροκνήσις. Omisit V. item quae post κατέβαλεν (sic *V. κατέβαλε Edd.) olim vulgabantur, ex v. Βαλεῖν petita: βαλεῖν δὲ ἐστὶ τὸ πόρῳθεν πείναι (πέμιναντα τρώσαι E.). οὐτάσας δὲ καὶ νύξαι καὶ τύψαι, τὸ ἐκ χειρὸς τρώσαι. Consultit Gaisfordus Schol. Eurip. Hippol. 678. (684.) Οὐτάσας πυρὶ: ἀντὶ τοῦ βαλῶν τῷ κεραυνῷ. οἱ δὲ νεώτεροι οὐκ ἴσασιν τὴν διαφορὰν τοῦ οὐτάσας καὶ βαλεῖν. Ὀμηρος δὲ οὐτάσας μὲν τὸ ἐκ χειρὸς καὶ ἐκ τοῦ σύγγγγος τρώσαι, βαλεῖν δὲ τὸ πόρῳθεν.
3. Οὔτε σὺν πανωλέθρ.] Aristoph. Lysistr. 1039. οὐδὲ (οὔτε Gron.) πανωλέθρων ἄνευ V. 5. Κακὸν γυναῖκες· ἀλλ' ὄμ.] Duo hi versus sunt Susarionis, comicorum Graecorum vetustissimi, teste Diomede Grammatico in Dionysium Thracem, qui MS. extat in Bibliotheca Vaticana, itemque in Bibliotheca regia Londinensi. [Vid. Bekkeri Anecd. p. 748.] Vide omnino Luc. Holstenium in Steph. Byz. v. Τριποδίσκος, et Bentleium in Dissert. de Phalar. Epist. p. 202. Confer etiam Nostrum infra v. Τοῦπος, ubi iidem versus leguntur. Küst. Inferiorem glossam cum hac si quis contenderit, apparebit, puto, nostram observationem aut illinc esse petitam aut interpolando locupletatam. 6. εὐρεῖν οἰκίαν.] Legendum οἰκεῖν οἰκίαν. Ita enim legitur apud Diomedem Scholasticum, Io. Stobaeum et Nostrum denique v. Τοῦπος. Quin et hinc restituendus Schol. Aristoph. Lysistr. 1037. ubi verbum οἰκεῖν perperam omittitur. Οἰκεῖν οἰκίαν est domum gubernare, rem domesticam administrare. Xenoph. Oeconom. 1. Λοκεῖ γοῦν οἰκονόμου ἀγαθοῦ εἶναι εὐ οἰκεῖν τὸν ἑαυτοῦ οἶκον. Vide autem Menandrum apud Stobaei Floril. p. 407. edit. Grotii: Ἄνευ κακῶν γὰρ οἰκίαν οἰκουμένην οὐκ ἔστιν εὐρεῖν, ἀλλὰ τοῖς μὲν ἢ τύχη τοῦτων δίδωσιν ἀφθονίαν, τοῖς δ' οἱ τρέποι. Genes. XXV, 27. Ἠδὲξήθησαν δὲ οἱ νεανίσκοι· καὶ ἦν Ἡσαῦ ἄνθρωπος εἰδὼς κνηγεῖν, ἀγροῖκος· Ἰακώβ δὲ ἄνθρωπος ἀπλαστος, οἰκῶν οἰκίαν. Quem locum non ceperunt interpretes. Eodem quoque infortunio laboravit iste locus Euripidis in Melanippa apud Athenaeum XIV. p. 614. οἰκοῦσι δ' οἰκους, καὶ τὰ ναυτολούμενα ἔσω δόμων σώζουσι. Domos ditium administrant. Tour. I. p. 446. 8. Κᾶστ'.] κατ' B. E. κατ' Med. 12. Οὔτε του. ὡς περ π.] Ex Schol. Sophocl. Ai. 290. ut Portus observaverat. Confer etiam Suidam infra v. Τοῦ. Küst. δτινα.] ὄντινα B. E. *V. 14. Σοφοκλῆς om. B. V. E. Med. post exemplum addunt E. Med. Ut suspectum notavi.

ἐξούλης, de vi. hac permanebant, qui occupabant, in possessione, etiamsi actione fructus vel locationis vel secunda οὐσίας victi fuissent. sin ἐξούλης quoque damnati essent, bona non amplius retinere licebat, sed possessione eorum victoribus cedere cogebantur. Οὐσία φανερά καὶ ἀφανής. Lysias in oratione pro Pherenico dicit: *Si enim agros reliquisset Androclides vel alia bona apparentia, cuilibet dicere liceret, illum non mentiri, sed ipsi dedisse argentum et aurum et alia bona non apparentia. qui enim ea possidere cernitur, illi scilicet*

haec dedit. Οὐσιῶσαι. Pisides: *Et omnes nos creare tibi vis, et filios facere Dei quotidie.* Οὐτάσας. Qui percussit, qui vulneravit. Ille vero hasta vulneratum prostravit. Οὔτε σὺν πανωλ. Neque cum pessimis, neque sine pessimis. proverbium. *Malum feminae: sed tamen, populares, non datur inventre domum sine malo.* idem Aristophanes: *Et dictum illud recte nec male dictum est, neque cum pessimis, et quae sequuntur.* Οὔτε του. Ut apud Aeolenses δτινα est generis communis: sic etiam apud Atticos οὔτε του commu-

- Οὐτήτειρα. πληκτική.
Καί μέ τις οὐτήτειρα παρὰ σφυρὰ διψὰς
ἔχιδνα,
σαρκί τὸν ἐκ γενῶν πικρὸν ἐνεῖσα χόλον,
ἥλλου χήρωσεν.
Οὐτιδανός. οὐδενὸς ἄξιος.
Οὐτιδες καὶ σωρίται. παραλογισμοὶ οὕτω
καλούμενοι. Καὶ Οὔτις, παρ' Ὀμήρω οὐδεὶς· Οὔτις
γὰρ ὁ Ὀδυσσεύς.
Οὔτις ἔσθ' ὅς οὐ
τὸν τοῦ μανέντος ἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ
ξύναιμον ἀποκαλοῦντες.
Ἄττικόν ἐστι τὸ ἐπιφέρειν ἐνικοῖς πληθυντικὰ οἶον,
οὔτις ἀποκαλοῦντες.
144 "Οὔ τοσί. οὗτος ὁ ἄνθρωπος. ἀντὶ ὀνόματος 15
κέρχεται τῷ οὔτοσί· τὸ δὲ ἰ ἐπέκτασις. οὕτω δὲ
ἐπιρῶματικῶς καὶ οὔτωσι ἀντὶ τοῦ οὔτως.
Οὔτως ἀνοήτως ἐκβαλῶ.
ἀντὶ τοῦ, ὡς ἔτυχεν, ἐκ τοῦ μηδενός.
Οὔτω πολυφόρῳ συγκέκραμαι δαίμονι.
ἀντὶ τοῦ, πολλὰ μοι κακὰ ὑφ' ἓνα καιρὸν φέροντι·
ἢ ποικίλῳ. Ἀριστοφάνης.
- Οὐ τρέφει μία λόχη δύο ἐριθάκος. ἐπὶ τῶν
ἐκ μικροῦ τινος κερδαίνειν σπουδαζόντων· ἐριθάκος
δὲ ἐστὶν ὄρνεον μονῆρες καὶ μονότροπον.
Οὐ φροντὶς Ἴπποκλείδῃ. παροιμία, ἣς
5 μέμνηται Ἐρμιππος ἐν Δημόταις. Ἴπποκλείδης
ὁ Τισάνδρον μέλλον γαμεῖν Ἀγαρίστην τὴν Κλει-
σθένους τοῦ Σικυωνίου θυγατέρα τοῦ τυράννου, ἐν
αὐτῇ τῇ τῶν γάμων ἡμέρᾳ ἐπωρχήσατο περιττῶς.
μεταβουλευσαμένου δὲ τοῦ Κλεισθένους, καὶ Μεγα-
10 κλεῖ τῷ Ἀλκμαίανος τὴν θυγατέρα δόντος, πρὸς δὲ
τὸν Ἴπποκλείδην φανερωῶς εἰπόντος, ὅτι ἀπώρχη-
ται τὸν γάμον τὸν Ἀγαρίστης, ὑποτυχῶν ἕξῃ· οὐ
φροντὶς Ἴπποκλείδῃ.
Οὐχ ἄλις. οὐ ματαίως.
Οὐ χεῖρον. ἀντὶ τοῦ βέλτιον.
Βούλει τὸ πρᾶγμα τοῖς θεαταῖσιν φράσω;
Οὐ χεῖρον.
Οὐχ ἤκιστα. μάλιστα, πάνυ, οὐχ ἦττον. Καὶ
οὖν τῷ τὸν βασιλέα ἐστοχάσθαι εὐ τῶν μελλόντων
20 οὐχ ἤκιστα ἀπέβη τά οἱ προβουλευθέντα. Καὶ αὐ-
θις· Καὶ ἄλλον οὐχ ἤκιστα εἰς αὐτοὺς ἀναρτήσαν-
τες ὄχλον.
2. Καί μέ τις οὐτ.] Antipatri Sidon. Ep. CV, 5. 6. Anthol. Pal. VII, 172. Cf. v. Ἐνεῖσα. 7. Οὔτιδες] Vide omnino Menag. in Laert. VII, 82. Küst. 9. Ὀδυσσεύς] ὁ Ὀδυσσεύς B. V. E. 10. Οὔτις ἔσθ' ὅς οὐ τ.] Sophocl. Ai. 725—27. 12. ξυναίμονα *V. 13. πληθυντικὰ παθητικὰ B. E. 14. ἀποκαλοῦντες] Statim Gaisf. delevit cum V. Οὔ τοί. ἀντὶ τοῦ οὐ μὴν. Ἀφιδ εἶπεν ὑπὸ Κυρῶν πειραζόμενος· Στενά μοι πάντοθεν τὰ τρία ἐπιτίμα· πλὴν ἐμπροσθί μοι εἰς χεῖρας Κυρῶν· καὶ ἐξελέξατο τὸν θάνατον. καὶ ἀπέθανον ἀπὸ πρῶθεν μέχρι ὥρας ἄριστον χιλιάδες ὁ. καὶ εἶπε Ἀφιδ· Ἐγὼ εἶμι ὁ ποιμὴν ὁ κακοποιήσας, οὔτοι τὰ πρόβατα. ἀντὶ τοῦ, οὐδαμῶς. Annotavit Küsterus: „Haec sumpta sunt ex II. Sam. 24. sed ubi pro οὔτοι, cuius vocis gratia locum hunc adduxit Suidas, legitur οὔτοι, i. e. hi. Et sic apud ipsam Suidam supra v. Ἀυτὸν.” 15. Οὔ τοσί] οὔτοσιν E. qui infra οὔτωσιν. Mox ἀντὶ τοῦ ὄν. V. 16. τὸ δὲ ἰ *V. Cf. Etym. M. p. 643. Deinde satis fuerat pronuciari, ἐπιρῶματικῶς δὲ καὶ οὔτωσι κτλ. 18. Οὔτως ἀνοήτως ἐκβ.] Aristoph. Eccles. 746. Vide supra v. Οὐδὲν πρὸς ἔπος. Küst. οὔτως ἀνοήτως. οὔτως *V. Med. 19. ἐκ τοῦ μηδενός] Scribendum est ἐνεκα μηδενός: ut recte legitur supra v. Οὐδὲν πρὸς ἔπος. Küst. 20. Οὔτω πολυφόρῳ συγκέκρ.] Aristoph. Plut. 854. Confer etiam Nostrum infra v. Πολυφόρῳ. Küst. 21. κακὰ] κακὰ E.
1. Οὐ τρέφει] Haec repetita sunt ex v. Μία λόχη. Correximus editum ἐριθακούς et ἐριθακός. Cf. v. Ἐριθάκος. παροιμία praefixit *V. Dein λόχη Med. 4. Gl. post Οὐ χεῖρον posuit *V. 5. ἐν Δημόταις] Hactenus etiam Hesychius. Ἴπποκλείδης ὁ Τισ.] Historiam hanc de Hippoclide prolixius narrat Herodotus VI, 128. sq. quem consule. Küst. Attigit praeter alios proverbium Schol. Luciani Apol. M. Cond. extr. et Hercul. 8. 6. Κλεισθένους] Sic recte MSS. Pariss. At priores editt. male Ἀγαδοκλέους. Agaristen enim Clisthenis filiam fuisse Herodotus quoque et Zenobius aliique scriptores testantur. Küst. Κλεισθένους inter versus E. 7. τοῦ τυράννου om. A. habet Photius. 8. ἐπωρχήσατο] ἀπωρχήσατο Photius. 10. τὴν om. A. 11. ἀπώρχεται τῶν γάμων] Potius ἀπώρχεται τὸν γάμον. Herodotus VI, 129. Ὡς δὲ εἶδε (Κλεισθένος) τοῖσι σκέλεσι χειρονομήσαντα, οὐκέτι κατέγειν δυνάμενος, εἶπε, Ὡ παῖ Τισάνδρου, ἀπωρχήσά γε μὴν τὸν γάμον. Zenobius V, 31. habet Ἐξωρχήσω τὸν γάμον. Küst. τὸν γάμον τὸν A. V. Photius. τὸν etiam Med. 14. Οὐχ ἄλις] Οὐχ ἄλλως Ruhnkenius in Tim. p. 199. temere. Videtur ad Od. ῥ. 376. spectare. Tum μάταιον A. 16. Βούλει τὸ πρ.] Aristoph. Equ. 36. sq. θεαταῖσι] θεαταῖς *V. 18. Οὐχ ἤκιστα] Vid. Ruhnken. in Tim. p. 201. et supra v. Οὐχ ἀπεικός. Gl. om. *V.

niter dicitur. Sophocles: *Neque ullam audiens tubam. Οὐτήτειρα*. Quae percutit. *Et me vixera quaedam dipsas, vulnerato malleolo pedis, cum amaram bilem in vultus ex ore immisisset, rita privavit.* Οὐτιδανός. Nullius pretii homo. Οὔτιδες καὶ σωρ. Sunt paralogismi quidam sic vocati. Et apud Homerum Οὔτις dicitur Nemo, hoc est Ulixes. *Nemo non furiosi ducis et insidiosii fratrem eum appellantes.* Atticum est numero singulari pluralem subicere: ut, οὔτις ἀποκαλοῦντες. Οὔ τοσί. Hic homo. usus est hoc οὔτοσί pro nomine. ἰ autem voci producendae est. sic etiam adverbium οὔτωσί dicitur pro οὔτως. *Tam stulte proiciam.* vel, tam temere, nulla de causa. Aristophanes: *Tam multiplici collector infortunio.* id est, multa mala eodem tempore invehente, vel vario. Οὐ τρέφει μ. *Non alit unum arbustum duos eri-*

thacos. in eos dictum qui ex parva quadam re lucrum captant. erithacus autem avis est solitaria et ab aliis seorsim vivens. Οὐ φροντὶς Ἴπποκλείδῃ. Proverbi meminit Hermippus in *Demotis*. Hippoclidēs Tisandri F. uxorem ducturus Agaristen, Clisthenis Sicyonii tyranni filiam, ipso nuptiarum die supra modum saltavit. cum autem Clisthenes sententiam mutasset, et Megacil Alcmæonis F. filiam dedisset, Hippoclide palam indicans, eum propter indecoram saltationem nuptiarum Agaristae excidisse, is respondit: *Non id curat Hippoclidēs.* Οὐχ ἄλις. Non frustra. Οὐ χεῖρον. Praestat. *Vix rem istam spectatoribus indicem? Satius erit.* Οὐχ ἤκιστα. Maxime, omnino, non minus. *Quare cum rex futura recte coniecisset, consiliis eius eventus omnino respondit.* Et alibi: *Cum maxime reliquam turbam in ipsos concitassent.*

Οὐχὶ Γλαύκου τέχνη. ἐπὶ τῶν εὖ εἰργασμένων καὶ δυσκατανοήτων.

Οὐχ ὅσον. Ἐφ' ἧ δὴ ὁ Πάρθος οὐχ ὅσον οὐ κατέπηξεν, ἀλλὰ καὶ ἀντέγραψεν οἱ τὰ τε ἄλλα ὑπερφρόνως, καὶ αὐτὸν μὲν βασιλέα βασιλέων, ἐκείνον δὲ Καίσαρα μόνον ὀνομάσας. Καὶ αὐθις· Οὐχ ὅσον οὐχ εὐρόν τι συμβατικόν, ἀλλὰ καὶ ἄσπονδον σφίσι τὸν πόλεμον παρεσκευάσαν.

Οὐχ ὅσον οὐ. ἀντὶ τοῦ, οὐ βραδέως, ἀλλὰ ταχύ· ὡς τὸ μονοῦ.

Οὐ χρεή.

145 Οὐ χρεή λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν·
"μάλιστα μὲν λέοντα μὴν πόλει τρέφειν·

ἦν δ' ἐκτραφῆ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν.

Ἀριστοφάνης. Αἰσχύλος δὲ λέγει περὶ Ἀλκιβιάδου· 15
μὴ ἀνατρέφειν φρόνημα, εἰ δὲ ἀνατρέφῃ, μὴ ἐρεθίζειν, ἀλλὰ τιθασεύσαι· ὥστε ὁ μὲν Ἐδριπίδης συμβεβούλευκε μὴ δέχεσθαι, ὁ δὲ Αἰσχύλος τοιαύτην τινὰ διάνοιαν, μὴ καταδέξασθαι, ἢ καταδεξάμενον τροποφορεῖν. ὁ δὲ Διόνυσος πρὸς τὰδε φη-
20 σί· Δυσκρίτως μὲν γ' ἔχω. σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ'

ἕτερος σαφῶς. σοφῶς μὲν ὁ Αἰσχύλος, σαφῶς δὲ ὁ Ἐδριπίδης.

Οὐχ οἷά τε εἶναι. οὐ δυνατά. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐχ οἷά τε εἶναι ἄπρακτα γενέσθαι, ἐπαίπερ οἱ θεοὶ ἀτιμώρητα αὐτὰ περιεῖδον ἐκ σφῶν γενόμενα.

Οὐχ οἷον τ' ἀνέσχοντο τῶν λόγων, ἀλλὰ κατέλευσαν τὸν εἰπόντα.

Οὐχ οἷον. Οὐχ οἷον προσεῖχον αὐτοῖς, ἀλλ' 10 ἀπλῶς οὐδ' ἀκούσειν ἤξιουν. Πολύβιος· Οὐχ οἷον οὐ προσεῖχε τοῖς λεγομένοις, ἀλλ' οὐδ' ἠνελετο ἀποφαινομένου ταῦτα.

Οὐχ οἷον τε. οὐ δυνατόν.

Οὐχ οἷός τ' εἶμ' ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων, ὁρῶν λεοντῆν ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην.

Διονυσιακὸν φρόνημα ὁ κροκωτός. ἐφόρει δὲ λεοντῆν, ὡς Ἡρακλῆς. τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνομοίων. Καὶ αὐθις· Οὐχ οἷός τ' ἦν ἐδελοντῆς συνυπακούειν.

Οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς ἀλισκόμεθα. ἀντὶ τοῦ, ἑαυτοῖς ταῦτα πεποιήκαμεν.

1. Οὐχὶ Γλαύκου] Vid. supra v. Γλαῦξ ἵπταται. Deinde cum A. delevi glossam, ut Gaisfordus vidit, ex v. Κλέπτης male descriptam: Οὐχὶ μάλλον. Ἀριστοφάνης· Κλέπτης μὲν οὐχὶ μάλλον, εὐτυχῆς δ' ἴσως. παρῶδεται ἐξ Ἀλκίσιδος Ἐδριπίδου. ἔχει δὲ οὕτως· Σὲ δ' ἄλλη τις γυνὴ κεκλήσεται, σῶφρον μὲν οὐχὶ μάλλον, εὐτυχῆς δ' ἴσως. παρῶδεται cum seqq. om. B. E. 3. ὁ Πάρθος] Sic recte MSS. Pariss. At priores editt. male ὁ παρθένος. Küst. Orationem licet ad Arrianum transferre. 6. Καίσαρα] καὶ Καίσαρα V. Mox ὀνομάσει B. E. Videntur ὀνομάσειν voluisse. Οὐχ ὅσον] Ex Dione T. I. p. 59. quod vidit Reimar. Tour. 8. Sub finem ἀντὶ τοῦ οὐ μόνον omiserunt A. B. V. E. 9. ὅσον οὐ] ὅσονόν B. E. Gl. habet V. in margine, om. *V. 11. Οὐ χρεή lemma om. vulg. 12. Οὐ χρεή λέοντος σκ.] Aristoph. Ran. 1451—53. De quibus versibus copiose disputavit Dindorf. Fr. Aristoph. p. 27. 16. φρόνημον] Scholiastes Aristoph. rectius φρόνημα ἔχοντα. Küst. φρό-

νημα A. φρόνη V. ἔχοντα interposuit Gaisfordus: ego quondam φρονηματίαν opinor extitisse. Mox ἀνατρέφειν B. E. 17. τιθασεύσαι] τιθασεύσαι A. τιθασώσαι Schol. 20. τροποφορεῖν] τροποφορεῖν A. B. Med. τροποφουεῖν ut videtur *V. 21. Δυσκρίτως μὲν γ' ἔχω.] Apud Aristophanem locus hic ita legitur et distinguitur: Δυσκρίτως γ' ἔχω. Ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς. Küst.

1. ὁ ante Αἰσχύλος et Ἐδριπίδης Gaisf. cum *V. 3. ἀδύνατα] οὐ δυνατά A. B. E. C. *V. Qui mox addunt εἶναι ante ἄπρακτα. Ἀλλὰ ταῦτα μ.] Idem fragmentum legitur etiam supra v. ἄπρακτα. Küst. Aeliano fragmentum tribuit Valckenarius. In fine γινόμενα B. E. 7. Οὐχ οἷόν τ' οὐχ ἄν. — ἀλλὰ καὶ Portus. Immo scribendum Οὐχ οἷον ἄν. Oratio videtur ad Cyrillum spectare vel similem rerum Atticarum memoriam: cf. Lycurg. p. 156. f. 9. Οὐχ οἷον πρ.] Haec sunt verba Polybii lib. I. c. 43. Küst. Inde restituendum ἀκούειν. ἤξιουν ἀκούσειν *V. 10. Πολύβιος] Lib. III. c. 82. Küst. 11. ἀποφαινομένου] ἀποφαινομένου A. B. *V. E. Med. Correxit Portus. τῶν ἀποφαινομένων ταῦτα Polybius. 14. Οὐχ οἷός τ' εἶμ' ἀποσ.] Haec sunt verba Aristophanis in Ranis, sub initium. Küst. Uberius exposita sub v. Κροκωτός. γέλω Med. 20. Οὐχ ὑπ' ἄλλ.] Aristoph. Av. 809. Κατὰ τὸν Αἰσχύλον, τὰδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς. Nimirum versus iste ex Aeschylī Myrmidonibus sumptus est, ut testatur enarrator Comici ad illum locum. Confer Nostrum infra v. Ταυτὶ μὲν εἰκάσμεθα, et Gatakerum in Miscell. Posthum. c. 12. Küst. Adde v. Πάγας. Est Aeschylī fr. 116. αὐτῶν] αὐτοῖς V.

Οὐχὶ Γλαύκου τέχνη. Non Glauco ars. dicitur de rebus affabre factis et quae haud facile intelligantur. Οὐχ ὅσον. Quare Parthus non modo territus est, sed etiam ipsi cum alia superbe rescripsit, tum se quidem regem regum, illum vero Caesarem tantum nominans. Et alibi: Non modo nullas pacis condiciones impetrarunt, sed etiam bellum maxime infestum sibi excitarunt. Οὐχ ὅσον οὐ. Non tarde, cito. dictum est ut μονοῦ. Οὐ χρεή. Non oportet catulum leonis in urbe alere: potissimum caveto leonem ne in urbe alas. si tamen educatus fuerit, moribus eius obtemperandum. Aristophanes. Aeschylus de Alcibiade dicit: Ne virum callidum alas; sin alueris, ne irrites, sed blanditiis demulceas. Euripides igitur vetuit eum recipi. Aeschylī vero sententia erat, aut non esse recipiendum; aut, si quis recepisset, moribus obtemperandum esse. tum Bacchus dicit: Difficile iudicium; nam alter

quidem sapienter dixit, alter vero plane. sapienter Aeschylus, Euripides plane. Οὐχ οἷά τε εἶναι. Quae fieri nequeant. Sed haec quidem fieri non posse ut infecta sint, quoniam dii haec facinora impunita siverint. Οὐχ οἷόν τ' ἀνέσχ. Non modo tulerunt verba, sed dicentem etiam lapidibus obruerunt. Οὐχ οἷον. Non modo mentem ad illos non adverterunt, sed omnino ne audire quidem eos voluerunt. Polybius: Non modo non attendebat ad ea quae dicebantur; sed ne ferre quidem poterat haec dicentes. Οὐχ οἷόν τε. Quod fieri nequit. Οὐχ οἷός τ' εἶμ' ἀποσ. Ab risu temperare nequeo, videns leoninam pellem crocoto superinductam. crocotus erat gestamen Bacchicum. gestabat autem pellem leoninam, ut Hercules. proverbium vero dicitur de rebus dissimilibus. Et alibi: Non poterat ultro parere. Οὐχ ὑπ' ἄλλων. Non ab aliis, sed nostris ipsorum pennis capiamur. id

- Λόγος γάρ... πληγέντ' ἀτράκτω τοξικῶ τὸν αἰετὸν
εἰπεῖν, ἰδόντα τὴν μηχανὴν τοῦ πτερώματος·
[Ὀὐχ ὕπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς ἀλισκόμεθα.]
Ὀὐχ ὕφρει. οὐκ ἐνεδίδου.
Ὀφελος καὶ ὄφελον. εἶθε, μακάρι, εὐκτι-
κῶς. τὸ δὲ μακάρι τῶν ἀπαιδευτῶν εὐκτικὸν ἐπιβ-
ήμα· ἀντὶ τοῦ εἶθε καὶ αἶθε. πλὴν ὅτι ταῦτα μὲν
ἀπαρέμφρατα προσώπων ἐστὶ· τὸ δὲ ὄφελον πρὸς-
10 ὠπον ἐμφαίνει.
Ὀφελος. Ἀριστοφάνης·
146 Ἄλλας τε γυναῖκας, ὅτι περ ἔστιν ὄφελος ἐν
τῇ πόλει.
τουτέστιν, ἐγγενεῖς. Καὶ αὐθις· Τοῦ δὲ Λιβίου 15
ἀκούειν, ὧν τι ὄφελος ἦν καὶ ἐν κάλλει ψυχῆς καὶ
ἐν ἐδγλωττία παιδείας.
Ὀφέλλωσιν. αὐξήσωσιν.
Ὀφέλτιος. ὄνομα κύριον.
Ὀφειλέτης. χρεώστης. Σοφοκλῆς·
Κάτοισθ' ὡς ἐγὼ θεοῖς οὐδὲν ἀρκεῖν εἰμὶ
ὄφειλέτης ἔτι.
τουτέστιν, οὐκέτι ἐν τούτῳ εἰμὶ, ὥστε ὄφειλεν τοὺς
θεοὺς ἐπαρκεῖν μοι, διὰ τὸ μὴ περιέχεσθαι τοῦ ζῆν.
5 Ὀφειλή. τὸ χρέος. καὶ Ὀφειλήμα, ὁμοίως.
Ὀφείλω. χρεωστώ. πρὸς δοτικῆν. Ἀριστο-
φάνης Νεφέλαις·
Ὀπόσοις ὄφειλω.
Ὀφεις παρείας. τοὺς ἐπηρμένους ἔχοντας τὰς
10 παρείας. δοκοῦσι δὲ ἥπιοι εἶναι, καὶ μὴ ἀδικεῖν
ἀνθρώπους· ἐσθλὴν δὲ τοὺς ἔχεις, καὶ εἶναι τῶν
μυστηρίων ἱεροί. Καὶ Ὀφείδιον, ὑποκοριστικῶς.
Ὀφιοόθηκτος. ὁ ὑπὸ ὄφραος δηχθεῖς.
Ὀφιομάχης. εἶδος ἀκρίδος, μὴ ἔχον πτερά.
Ὀφιοόπους γυνή. ἔρπουσα.
Ὀφεις. ἀπὸ τοῦ ἰὸς ὅς ἐν ὑπερβιβασμῶ, καὶ
πλεονασμῶ τοῦ φ.
Ὀφθαλμία. ἡ πῆρωσις. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·
Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας.
20 ἰδίως ὀφθαλμίαν τὴν πῆρωσίν φησιν.

1. Λόγος γάρ, πληγέντα ἀτρ.] Scribe et distingue, Λόγος γάρ, Πληγέντ' ἀτράκτω τοξικῶ τὸν αἰετὸν, Εἰπεῖν ἰδόντα μηχανὴν πτε-
ρώματος, Τιδ' οὐχ ὕπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς ἀλισκόμεθα. Sic enim legitur apud Scholiastam Aristophanis in Av.
808. et ipsum Suidam infra v. Ταῦτι μὲν εἰκασμένα. Küst. Hunc locum ex inferiore glossa transcriptum esse cum ipsa ver-
horum perturbatio, tum arguit illud quod οὐχ ὕπ' ἄλλων... ἀλισκόμεθα omisit A. nobis inclusa. Scilicet eandem fraudem com-
miserunt homines industrii, quam modo sub v. Οὐτε σὺν παντὶ. 7. Ὀφελος] Sic recte MSS. Pariss. At priores editt.
male ὄφελος. Küst. Vid. Du Cang. Gloss. in h. v. Hemst. μακάρι] Vid. Hesych. v. Αἶθε. Tour. MS. μακάριον Photius.
8. ἀπαιδευτῶν om. B. E. Mox εὐκτικὸν ἐπιβήματος — ἀπαρεμφράτων V. 9. αἶθε A. pro αἶθε. 10. προσώπων] πρόσωπα
A. E. *V. Post ἐμφαίνει cum A. V. delevi locum Psalm. CXVIII, 5. Ὀφελον κατενδυνθείσαν αἱ ὁδοὶ μου, τοῦ φυλάξασθαι τὰ
δικαιώματά σου: laudatum illum etiam Herod. Epim. p. 270. Item cum A. reieci, quae in margine habet V. ducta ex v. Δημή-
τριος ὁ Ἀντιγόνο: Ὅτι Ὀφέλλα τοῦ Κυρηναίου δυνάστου πρὸς Ἀγαθοκλέους κατὰ Σικελίαν ἀναρθεῖντος δόλω, Λεωνίδης ἐπὶ
τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχῆς κατέστη ὑπὸ Πτολεμαίου. Ubi Reinesius: „Ol. CXVIII, 1. Iustinus XXII, 7. ibi Bongars. Diodor. XX, 41.
Berneggerger Leopardum Em. XVII, 10. consulere iubet. Meminit etiam Theophr. Hist. Plant. IV, 4. de Ophellae exercitu, cum
Carthaginem proficisceretur et deficeret commeatus, loti fructu diebus pluribus sustentato.” 12. Ἀριστοφάνης] Eccles. 53.
Ὁρῶ προσώπιας χάτερας πολλὰς πάνυ γυναῖκας, ὅτι περ ἔστ' ὄφελος ἐν τῇ πόλει. Küst. Vide supra v. Ὁστιπερ ἔστιν ὄφελος.
Comparavit Tourpius v. Ἡμυκλῆς. τε om. Ox. 15. Τοῦ δὲ Λιβίου] Vid. v. Κορνοῦτος, ubi auctius legitur hoc fragmentum.
Tourp. Monuit etiam Hemsterhusius. 17. παιδείας] παιδίας V. 18. Ὀφέλλωσιν] Il. α. 510. 19. Ὀφέλλιτος] Il.
ζ. 20. Statim omiserunt A. B. V. E. quae debentur Etym. M. sive Zonarar: Ὀφελτρεῦοισι. κοσμοῦσι, καλλόνουσι. Tum
Ὀφείδιον omisi cum A. Vide v. Ὀφεις παρείας. 20. Σοφοκλῆς] Ai. 589. ubi sic legitur: Οὐ κάτοισθ' ἐγὼ θεοῖς ὧς οὐδὲν
ἀρκεῖν εἰμὶ ὄφειλέτης ἔτι. Küst. Repetita haec sunt ex v. Κάτοισθα.
1. Κάτοι γ'] κατόισθ' A. B. κατ' οἰσθ' V. οὐ κάτοισθ' E. ἔτι mox addunt B. E. 3. ἐγὼ οὐκέτι] ἐγὼ om. A. B. E. *V. ἐν τούτῳ
οὐκ εἰμὶ E. om. οὐκέτι. 6. δοτικῆ] δοτικῆν scripsi cum B. malletm abesset πρὸς. Ἀριστοφάνης] Nub. 20. 8. φέρ' ἰδῶ
τι] ὀπόσοις A. B. V. φέρ' ἰδῶ τι δ. καὶ ὀπόσοις ὄφειλω E. 9. Ὀφεις παρείας] Confer Nostrum infra v. Παρείαι. Küst.
παρείας Med. ἐπηρμένους] ἐπηρμένους A. *V. Vide Lex. Rhet. p. 286. πεφουσιωμένους Etym. M. p. 653. Cf. Bergl. in Arist.
Plut. 690. Mox ἥπιον A. V. 12. Post hanc glossam cum A. V. delevi: Ὀφεις πατεῖν τὰ κέντρα τῶν ἐχθρῶν λύει. Kū-
sterus: „Est versus oneirocriticus, qui legitur etiam apud Astrampychum.” Mox (praemisit *V.) addit V. Ὀφικιάλις σ. (Ὀφ-
φικιάλις *V. i. e. ὀφικιάλις) Ῥωμαϊκῆ λέξις. Du Cang. in Ὀφικιάλιος et Suiceri Thes. Eccles. Gaisfordus conferebat. Ὀφ-
κιάλιος etiam MS. Hesychii: adde Moschopol. π. 748. p. 106. f. 14. Ὀφιομάχης] Ὀφιομάχης E. Mox ἔχων V. Vid.
Schleusneri Lex. V. T. 16. ὑπερβίβασιν] ὑπερβιβασμῶ A. repugnante Etym. M. p. 644. Sub finem omisi cum A. V. ὄφεις. ζῆται
ἐν τῷ Ἄργεῖαι. 18. Πλούτῳ] V. 115. 20. φησιν] δηλοῖ V.

est, haec mala ipsi nobis arcessivimus. Fama est, aquilam sagitta percussam, cum pennis instructum missile vidisset, id dixisse. Ὀὐχ ὕφρει. Non remittebat. Ὀφελος et ὄφελον. Utinam. idem quod μακάρι, quod adverbium optandi volent indocti usurpare. sed haec quidem nullas personas; at ὄφελον personam significat. Ὀφελος. Aristophanes: Alias mulieres, quae in civitate sunt alicui rei. id est, generosae. Et alibi: Livium autem audire, quotquot animi generositate et eloquentia praestarent. Ὀφέλλωσιν. Augeant. Ὀφέλι-
τιος. Nomen proprium. Ὀφειλέτης. Debitor. Sophocles: Nescisne me diis nihil amplius debere? vel, non amplius in
Suidae Lex. Vol. II.

eo rerum statu sum, ut dii mihi ullam opem ferre debeant. Ὀφειλή. Debitum, item ὄφειλήμα. Ὀφείλω. Debeo. Ari-
stophanes Nubibus: Quibus debeam. Ὀφεις παρείας. Serpentum genus, sic dictum, quod genas habebant inflatas. feruntur autem esse mansueti; nec homines laedere, sed devorare viperas et initis sacri esse. Et Ὀφείδιον, diminutive. Ὀφιοόθηκτος. A serpente morsus. Ὀφιομάχης. Locustae genus, nullas alia habens. Ὀφιοόπους γυνή. Muller serpentis instar incedens. Ὀφεις. Ab ἰὸς per litterarum transpositionem fit ὄις, et per φ abundans ὄφεις. Ὀφθαλμία. Caecitas. Aristophanes Pluto: Hac liberaturum te caecitate
78

Ὀφθαλμιαῖσαι. φθονῆσαι ἢ ἐπιθυμητικῶς
σχεῖν ἢ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πάσχειν. Οἱ δὲ πολ-
λοὶ ὀφθαλμιαῖσες ἐπὶ τοῖς χρέμασι παντοδαπὰς
ἐπινοίας εἶχον περὶ αὐτοῦ.

Ὀφθαλμὸν ἐπιβάλλειν. τὸ περιέργως
θεάσασθαι. οὕτως Ἀλεξίς.

Ὀφθαλμός. διαπορεῖ Ἀριστοτέλης, εἰ ἡ αἰ-
σθησις τῶν αἰσθητῶν ἐστὶν ἀντιληπτικὴ, αἰσθητὰ
δὲ καὶ τὰ αἰσθητήρια δι' ὧν αἰσθανόμεθα, διατί
οὐχὶ ἐκάστου τούτων ἡ αἰσθησις ἀντιλαμβάνεται,¹⁰
καὶ μηδενὸς ἔξωθεν παρόντος. οἶον, διατί ὁ ὀφθαλ-
μὸς οὐχ ὄρα εἰς αὐτόν, συγκείμενος ἐκ τούτων, ἅ
ἐστὶν ὄρατά; λέγω δὴ τῶν στοιχείων. τίς οὖν ἡ λύ-
σις; διότι ἡ αἰσθησις δυνάμει μὲν ἐστὶ τοῦτο ὅπερ
ἐστὶ, πᾶν δὲ τὸ δυνάμει προάγεται εἰς ἐνέργειαν¹⁵
ὑπὸ τινος ἐνεργείᾳ ὄντος. οὐκοῦν καὶ ἡ αἰσθησις
δυνάμει οὕσα προάγεται εἰς ἐνέργειαν ὑπὸ τοῦ αἰ-
σθητοῦ· αἰσθητοῦ δὲ τοῦ ἔξωθεν ἐνεργείᾳ ὄντος.
ἀλλ' εἰ ὑπὸ τοῦ αἰσθητοῦ προάγεται εἰς ἐνέργειαν,
αἰσθητὸν δὲ καὶ τὸ αἰσθητήριον, ἐν ᾧ ἡ αἰσθησις,²⁰
διατί μὴ καὶ ὑπὸ τούτου προάγεται εἰς ἐνέργειαν;
καὶ ἄλλως τε ἢ μὴ οἷα τέ ἐστιν ἡ αἰσθησις τοῦ οἰκείου
αἰσθητηρίου ἀντιλαμβάνεσθαι αἰσθητοῦ γε ὄντος,
τί δὴ ποτε τῶν ὑπερβολῶν αὐτοῦ ἀντιλαμβάνεται;

τῆς μὲν γὰρ κατὰ φύσιν θερμοσίας τῆς ἐν τῷ παντὶ
σώματι ἢ ἀπτική αἰσθησις οὐκ ἀντιλαμβάνεται·
ἐπειδὴ μὲντοι εἰς ἀμετρίαν ἢ ἐν ἡμῖν θερμοῦτης
ἐκπέση, ὡς ἐπὶ τῶν πυρετῶν, τὸ τηρικαῦτα αἰσθά-
νεται ταύτης. καὶ ἡ ὄψις ὁμοίως, τοῦ μὲν ὀφθαλ-
μοῦ κατὰ φύσιν ἔχοντος, οὐκ ἀντιλαμβάνεται, οἶον,
ποῖόν ἐστι τὸ τῶν ὑγρῶν, τὸ τῶν χιτώνων χρώμα·
ἐπειδὴ μὲντοι παρὰ φύσιν τι πάθη, ὡς ἐπὶ τῶν
ἰκτεριῶντων, τῆς ἐπὶ τῷ ὀφθαλμῷ ὠχρίασεως αἰ-
σθησιν ἴσχει. διὸ οἴονται πάντα ὠχρὰ εἶναι. ὁμοίως
καὶ εἰ ἄλλος τις χυμὸς ἐνσκήψει ἐν τῷ κρυσταλλοει-
δεῖ, καὶ τοῦ χρώματος καὶ τοῦ σχήματος αὐτοῦ ἀν-
τιλαμβάνεται. ὄθεν καὶ ἐν ταῖς ἀρχαῖς τῶν ἐπιχύ-
σεων, πρὶν τελείως κωλυθῆ ἢ ἐνέργειᾳ τῆς κόρης
σκεπασθεῖσης, δοκοῦσιν ὄραν κίονωπας καὶ τινὰ
τοιαῦτα.

Ὀφθαλμὸς βασιλέως. ἀντὶ τοῦ, μέγα δυ-
νάμενος παρὰ βασιλεῖ. οὕτω δὲ ἐκάλουν τοὺς σα-
τράπας, δι' ὧν πάντας ὁ βασιλεὺς ἐπισκοπεῖ· ὡς
βασιλέως ὄτα, τοὺς ὄτακουστάς, δι' ὧν ἀκούει τὰ
πραττόμενα ἐκάστω πανταχοῦ.

Ὀφλεῖν. ἀντὶ τοῦ ἠτῶσθαι ἐν δικαστηρίῳ.

Ὀφλημα. χρεώστημα.

Ὀφλησαι. χρεωστήσαι.

1. Ὀφθαλμιαῖσαι] Sic MS. A. At priores editt. [et B. E.] minus recte ὀφθαλμιαῖσαι. Confer Nos supra in v. Ἐποφθαλμιαῖσαι et Paul. Leopard. Emend. lib. X. c. 19. Küst. Polyb. I. 7. Ὀφθαλμιαῖσιν περὶ τὸ κάλλος καὶ τὴν λοιπὴν εὐδαιμονίαν τῆς ζωῆς. Ioseph. Ant. I. διὰ τὸ ἐποφθαλμιαῖσιν τῷ πλήθει τῶν κτήσεων. Reines. Adde Wessel. in Herod. V. 18. Ὀφθαλμιαῖσαι Photius, qui ἐπιβαλεῖν ἐπιθυμητικῶς pro ἢ ἐπιθυμητικῶς σχεῖν. Dein φθονῆσαι A. *V. MS. Hesychii. ἢ et σχεῖν om. V. φθονῆσαι, ἐπιβαλεῖν ὀφθαλμιαῖσιν Hesychius. πάσχειν τοὺς ὀφθαλμοὺς etiam Zon. p. 1490. 6. Ἀλεξίς Τροφωνίῳ Antiatt. p. 110. 7. διαπορεῖ Ἀριστοτέλης, εἰ ἡ αἰσθ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Philoponi in lib. II. Aristot. de Anima, I. 3. b. et 4. a. Küst. Glossam post continuam posuit *V. 8. αἰσθητῶν] αἰσθητικῶν A. 15. δυνάμει] Adde ὄν. 18. αἰσθητοῦ δὲ — ἐνέργειαν om. A. Mox αἰσθητῶν — ἐνέργειαν om. V.
4. ἐκπέση] ἐκπέσει E. τηρικαῦτα] τοτηρικαῦτα (vel τὸ τ.) A. B. V. E. Philop. 7. ὑγρῶν] Addendum ἦ. 8. πάθοι] πάθη V. qui mox τῶν ὀφθαλμιαῖσιν. 9. ἰκτεριῶντων] ὠχριῶντων τῆς ἐν τῷ Philop. 10. ἔχει] ἴσχει A. B. E. Phot. 11. ἐνσκήψοι] ἐνσκήψει A. B. V. ἐνσκήψει Philop. Tum κρυσταλλοειδέϊ A. E. Med. 13. ἐπιχύσεων] Philoponus ἐπιχλύσεων. Küst. 14. κωλυθῆ] κωλυθείη E. 15. δοκοῦσιν ὄραν κίονωπας] ἐν πᾶσι δοκοῦσιν ὄραν κίονωπια Philop. 17. Ὀφθαλμὸς βασιλέως. ἀντὶ τοῦ, μέγα δυνάμενος π.] Eadem habet enarrator Comici in Acharn. 92. Vide etiam Stauleium in Aeschyl. Persas 985. Küst. 19. πάντα] πάντας A. B. V. E. 22. Ὀφλεῖν] Sic Timaeus p. 202. ubi ἐπὶ δικαστηρίῳ. 24. Ὀφλημα] Om. gl. A. ἀντὶ τοῦ ante χρεώστημα delevit cum *V. B. et Photio. Adde Hesychium.

peculiariter enim ὀφθαλμιαῖσιν hic vocat caecitatem. Ὀφθαλμιαῖσαι. Invidere, vel concupiscere; vel oculorum morbo laborare. *Vulgus autem hominum pecuniae desiderio flagrans varia super eo consilia agitabat.* Ὀφθαλμὸν ἐπιβάλλειν. Oculis curiosus rem contemplari. sic Alexis. Ὀφθαλμός. Aristoteles hanc quaestionem proponit: si sensus percipit sensibilia, sensibilia autem sunt etiam instrumenta sensus, quorum ope sentimus, quid est cur sensus eorum singula non percipiat, quamvis nihil extrinsecus adsit? ut, cur oculus se ipsum non videt, cum compositus sit ex iis, quae sunt visibilia, id est elementis? quaeenam igitur dubitationis solutio? quia sensus facultate est id quod est; quicquid autem facultate est, producitur in actum ab aliquo, quod facultate est. ergo sensus, qui facultate est, producitur in actum a sensibili, et quidem eo sensibili, quod extrinsecus actu est. atqui si a sensibili producitur in actum, ipsum vero sensibile sensus est instrumentum, in quo sensus est, cur non ab eo quoque producitur in actum? alioqui si sensus suum

sensus instrumentum, quod est sensibile, sentire non potest, cur tandem excessus eius sentit? naturalem enim calorem, qui in toto corpore est, tactus non percipit. cum vero calor, qui in nobis est, modum excessit, ut in febricitantibus, tunc istum sentit. eodem modo visus. oculum enim, cum secundum naturam se habet, non percipit; velut qualis sit humorum calor vel tunicarum. postquam vero praeter naturam aliquid patitur, ut accidit ictericis, tunc oculi pallorem sentit. ideo putant omnia esse pallida. similiter etiam si quis alius humor crystallinum invaserit, et colorem et figuram eius apprehendit. unde etiam in principis suffusionem, priusquam prorsus impedita fuerit actio pupillae tectae, putant se videre culices et talia quaedam. Ὀφθαλμὸς βασιλέως. Oculus regis. id est, qui multum apud regem potest. sic autem vocabant satrapas, per quos rex omnia videbat: ut regis Aureos appellabant eos, per quos rex audiebat ea, quae ubique appa a quolibet gerebantur. Ὀφλεῖν. In iudicio condemnari. Ὀφλημα. Debitum. Ὀφλησαι. Debere.

Ὀφλήσειν. καταδικασθῆναι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

Μέλλων ὀφλήσειν, μὴ παρόντων μαρτύρων. τοῖς γραψαμένοις καὶ μὴ ἀποδεικνύουσιν ἐπέβάλ-
λετο χρηματικὴ ζημία. καὶ εἰ μὴ κατὰ τὸ ὄρισμέ-
νον ἐξέτισεν, ὑπερήμερος γενόμενος ἐξετίννε τετρα-
πλοῦν. οἱ δὲ μὴ ἔχοντες ἐκτίσαι, καθεύροντο ἐν
τῷ δεσμοτηρίῳ. πολλοὶ δὲ τοῦτο πεπόνθασιν, καὶ
ὁ τοῦ ῥήτορος Ἀριστογείτονος πατήρ.

Ὀφλησις. χρέος, ὀφειλή.

Ὀφλίσκουσι καὶ Ὀφλουσι. χρεωστοῦσι.
καὶ Ὀφλισκάνω.

Ὀφλων. χρεωστῶν. Καὶ Ὀφλοι. Μὴ δια-
βάλοι αὐτὸν πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ κακότητα
ὀφλοι.

Ὁὐ μ' ἐχρῆν σορὸν πρίασθαι, τοῦτ' ὀφλων
ἀπέρχομαι.

ἐπὶ γερόντων ἐν δίκαις ἀναστρεφομένων.

Ὀφνεῖ. ὄνομα κύριον.

Ὀφρα. ὄπως, ἢ μέχρι, ἢ ἕως, ἢ ἵνα.

Ὀφρυάζω. ῥῆμα. Ὁ δὲ πέμπει τινὰ ὕστερον,
ὀφρυάζοντά τε καὶ ἀλαζονεία τινὶ ἀμυθῆτω ἐχό-
μενον.

Ὀφρύνιον. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἀπατού-
ριον. πόλις ἐστὶ τῆς Τρωάδος.

Ὀφρυόεντες. ὑπερήφανοι.

Ὀφρύος. ὑπερηφανίας.

748

Ὀφρυόεσσα. ὑψηλὴ καὶ ἀπόκρημος.

Ὀφρῦς ἀνασπῶντες καὶ γνάθους φυσῶν-
τες. ἐπὶ τῶν ἀλαζόνων καὶ ὑπεροπτικῶν.

Ὀχα. ἐξόχος. ἀπὸ τοῦ ἐξέχω ἐξοχος, τὸ ἐξο-
χον, τὰ ἐσοχα, ἐπιτόχημα ἐσοχα, ἀποβολῆ τῆς ἐξ
10 προθέσεως ὄχα. ἀποβάλλεται γὰρ πολλακίς ἢ προ-
θεσις. ὡς ἐπὶ τοῦ καταιγίς αἰγίς.

Ὀχανον. τὸ κράτημα τῆς ἀσπίδος.

Ὀχοῖς Ἀκεσταιοῖσιν ἐμβεβῶς πόδα.

Καὶ Ὀχάνοις, δεσμοῖς.

15 Ὀχετηγία. καὶ Ὀχετηγός, ὑδρογός.

Ὀχετόκρανα. τὰς λεγομένας ἐκχύσεις τῶν
μηχανημάτων. εἰσὶ δὲ αὐταὶ ξύλιναὶ ἢ κεράμια. οἱ
δέ φασιν τοὺς ὑπονόμους καὶ τοὺς ὑπὸ γῆν ὀχετοὺς.

Ὀχεα. ἄρματα.

20 Ὀχέεσθαι. ἐποχεῖσθαι.

Ὀχεσφι. τοῖς ἄρμασιν.

Ὀχετεύει. σαλεύει, μεταφέρει.

Ὀχετός. σωλήν, ἀγωγός, ῥυαξ.

2. Νεφέλαις] V. 775. Ex Scholiis continua derivavit Suidas. 5. χρηματικὴ ζημία] χρηματικὴ ζημία A. 6. ἐξετίννε] ἐξε-
τίννε V. Med. ἐξέτι Schol. τετραπλοῦν] τετραπλευροῦν B. τετραπλή Schol. 7. ἐκτίσαι] ἀποτίσαι E. τίσαι Schol. ubi mox
eis τὸ δικαστήριον. 8. καὶ ὁ τοῦ ῥήτορος Ἀριστογείτονος πατήρ] Scholiastes Aristophanes loco laudato, ὡς ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ
κατὰ Ἀριστογείτονος. Küst. V. Or. I. in Aristogit. p. 787. 13. Ὀφλοι] ὀφλος A. ὀφλει E pr. Mox διαβάλλοι A. διαβῆλη E.
16. Ὁὐ μ' ἐχρῆν] Aristoph. Ach. 662. (691.) 19. Glossa suspecta. Vide tamen Zon. p. 1488. Moschop. π. σγ. p. 106. f. et
Boisson. Anecd. T. III. p. 338. 20. ἢ ἵνα] ἢ ἕως ἢ ἵνα scripsi cum B. V. E. Med. et Lex. Bachm. p. 323. Agnoscunt Hesy-
chius et Apollonius. ἵνα — τινὰ om. A. 21. Ὀφρυάζω] Ὀφρυάζω B. E. item in exemplo. Cf. Phrynich. Seg. p. 53. et
Pollux II, 50. Ὁ δὲ πέμπει τινὰ ὕστερ.] Haec sunt verba Procopii lib. IV. de Bello Goth. c. 11. Küst. 22. ἐρχόμενον V. E.
Supra ἀμαθῆτω V. C.
1. Ὀφρύνιον. Δημοσθ.] Ex Harpocrate. Küst. Δημοσθένης] P. 899, 1. 4. Ὀφρύος] Vide v. Μαυρίκιος.
5. Ὀφρυόεσσα] Homerus II. γ. 411. Küst. ἀπόκρημος] ἀπόκρημον E. 6. Ὀφρῦς ἀνασπ.] Vide Demosth. de
F. Leg. p. 442. 9. ἐπιτόχημα ἐσοχα om. B. Tum kai ante ἀποβολῆ omisi cum A. E. *V. ἀποβάλλεται cum seqq. om. V.
12. Ὀχανον] Ὀχανος A. C. Unde Gaisfordus reponerat Ὀχана, usus Gl. Herodot. II, 141. Ὀχана: ἀσπίδων πόρπακες καὶ οἱ
δεσμοί. 13. ἐμβεβῶς] Sic rectius MS. A. quam priores edit. [et B. E.] quae habent ἐμβεβῶς. Küst. ἐμβεβῶς *V. C. Photius.
Vide Albert. in Hesych. v. Ὀχος Ἀκεσταιός. Versus male insertus. 15. Ὀχετηγία] Ὀχετηγία A. Hanc et continuam
glossam suo loco motam esse apparet. Ὀχετηγός] II. φ. 257. Plut. Mor. p. 495. E. 16. Ὀχετόκρανα] Sic MSS. Pariss.
At priores edit. minus recte ὀχετόκρανα. Küst. Etym. M. Ὀχετόκρανα. τὰ κηλῶνια, ἢ ἐκχύσεις αἱ λεγόμεναί τ. μ. εἰσὶ δὲ αὐταὶ
ἢ ξύλιναὶ ἢ κεραμιαῖαι. ubi κεραμιαῖαι MS. Dorv. 19. τὰ ἄρματα] τὰ om. A. B. E. *V. Photius. 20. Ὀχέεσθαι] II. φ. 77.
22. σαλεύει] An σωλητεύει? Sed sic quoque Hesych. Tour. MS.

Ὀφλήσειν. Condemnatum iri. Cum iudex te condemnaturus
sit, non praesentibus testibus. accusatoribus qui crimen obie-
ctum probassent, pecuniaria multa irrogabatur. si tamen tem-
pore statuto non persolvisset, sed diem praescriptum praeterire
sivisset, quadruplum solvebat. qui autem solvendo non erant,
in carcerem coniciebantur. id quod cum aliis multis accidit,
tum Aristogitonis oratoris patri. Ὀφλησις. Debitum.
Ὀφλίσκουσι, καὶ ὀφλουσι. Debent. Et Ὀφλισκάνω.
Ὀφλων. Debens. Et Ὀφλοι, reus esset. Ne ipsum apud
Achaeos criminaretur, et ignaviae reum faceret. † Quo me
oportebat loculum emere, hoc debens ab eo. dicitur de senibus
in iudiciis versantibus. Ὀφνεῖ. Nomen proprium. Ὀφρα.
Donec, quamdiu, ut. Ὀφρυάζω. Ille vero postea mittit
quendam grandis supercilio et immensa arrogantia praeditum.

Ὀφρύνιον. Urbs Troadis. Demosthenes in oratione contra
Apatarium. Ὀφρυόεντες. Superbi. Ὀφρύος. Super-
biae. Ὀφρυόεσσα. Superciliosa et praerupta. Ὀφρῦς
ἀνασπ. Supercilia subducentes et buccas inflantes. dicitur
in arrogantes et superbos. Ὀχα. Pro ἐξόχος. ab ἐξέχω fit
ἐξοχος, ἐξοχον, ἐσοχα, et abiecta praepositione ἐξ, ὄχα. saepe
enim praepositiones abiciuntur, ut in καταιγίς, αἰγίς. Ὀχα-
νον. Ansa clipei. [Et ὄχος.] Cum currum Acestaeum con-
scendisset. Et Ὀχάνοις, vinculis. Ὀχετηγία. Et Ὀχετη-
γός, qui rivos inducit. Ὀχετόκρανα. Tuborum capita, ex
quibus aqua effunditur. ea autem sunt vel lignea vel cornea.
alii autem intelligunt fossas et aquae ductus subterraneos.
Ὀχεα. Vehicula. Ὀχέεσθαι. Vehi. Ὀχεσφι. Vehi-
culis. Ὀχετεύει. Quatit, aquas derivat. Ὀχετός. Ca-

Ὀχεύω. Ἔσθιε, πίν', ὄχενε· ὡς τὰ γε ἄλλα οὐδενός ἐστιν ἄξια. ἐν ἄλλοις· ὡς τὰ γε ἄλλα οὐ τούτου ἐστὶν ἄξια, τοῦ τῶν δακτύλων ἀποκροτήματος. τὸ γὰρ ἐφεστὸς τῷ μνήματι ἄγαλμα ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἔχον τὰς χεῖρας πεποιήτο, ὡς τ' ἂν ἀπολη- 5 κοῦν τοῖς δακτύλοις, ἀνεζωσμένον Ἀνδιστί, μαρμαρέον τὴν ὕλην. Σαρδανάπαλος.

Ὀχεύς. ὁ ἰμάς τῆς περικεφαλαίας, ᾧ συνέχεται περὶ τὸν τράχηλον τοῦ φοροῦντος. καὶ ὁ συνέχων τὴν περὶ τὸν θώρακα ζώνην ἰμάς. 10

Ὀχεῖα. μῖξις, συνουσία. Καὶ Ὀχεύω, ῥῆμα.

Ὀχεῖον. ἄρμα, δίφρος, ἄμαξα.

Ὀχεῖον. ἀντὶ μὲν τοῦ ὄχημα Δείναρχος ἐκρήσατο. ἐκρήσατο δὲ ὁ αὐτὸς ἀντὶ τοῦ εἰς ὄχειον ἀποδεδειγμένον. φησὶ γάρ· Ἄνουῦνται μοι τῶν ἵπ- 15 πων ὄχειον. Ἀνκοῦργος δὲ ἐν τῷ Περὶ διοικήσεως γείτονας τοῦ ὄχειον φησὶ. καὶ μήποτε ἐπὶ τούτου τινὲς ἔλαβον τὴν λέξιν, ἐν ᾗ ὄχειαι γίνονται κτηνῶν, ἢ ὄχηματα μισθοῦνται.

Ὀχῆες. δεσμοί, μοχλοί. 20

Ὀχημα. οὐκ ἐπὶ ἄρματος μόνον. Ἀριστοφάνης·

Οὐκοῦν δικαίως, ὅστις εἰς

ὄχημα κανθάρου ἐπιβάς

ἔσωσα τοὺς Ἑλληνας.

καὶ αὐθις Ἀριστοφάνης·

Εἶτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφή,

ὅτ' ἐγὼ μὲν υἱὸς ὦν Σταμνίου Διόνυσος,

ἔβαδιζω καὶ πονῶ· τοῦτον δ' ὄχῳ,

ἵνα μὴ ταλαιπωροῖτο, μηδ' ἄχθος φέροι;

Ὀχῆσιος. ὄνομα κύριον.

Ὀχθας. τὰ χεῖλη τοῦ ποταμοῦ.

Ὀχθεῖ. στενάξει.

Ὀχθη. ὁ κρημνός.

Ὀχθησας. στενάξας.

Ὀχθοβος. τὸ γυναικεῖον λῶμα.

Ὀχθους. ὕψη, ὕψηλούς αἰγιαλούς. Ὡς δὲ εἰς τὸν ποταμὸν ἀφίκοντο πλησίον, ὑπὲρ ὄχθου τινός ἀποτόμου καὶ περιῤῥῶγος ἐπετειχίζον αὐτοῖς φρούριον.

Ὀχθοί. αἱ τραχεῖαι καὶ δύσβατοι πέτραι, αἱ ἔξοχαί.

Ὀχλεῦντο. ἐκινουῦντο.

Ὀχληρός. ταραχώδης.

Ὀχλησις. ἡ ταραχή.

Ὀχλίζειν. μοχλεῦν, κινεῖν.

1. Ἔσθιε, πίν', ὄχενε· ὡς τὰ γε ἄλλα οὐδ.] Vide infra v. Σαρδανάπαλος, ubi eadem leguntur. Küst. Glossa praeter ordinem ab industriis hominibus importata, qui mendas suorum exemplorum refugere moliebantur. τὰ γε] τὰ δὲ B. 2. οὐ τούτου] Infra οὐδὲ τούτου. 3. ἀποκροτήματος] ἀποκροτήματος B. E. 5. ἐπεποίητο] πεποίητο A. V. E. Med. πεποίηται gl. inferior. ἀποληκῶν] Rectius ἀπολακῶν: ab ἀπολακῶ. Küst. ἀπολακῶν vel ἀπολακῶν Portus. Supra leg. ὡς ἂν. 7. Σαρδανάπαλος] Σαρδανάπαλος A. V. Id est, sic glossa Sarpd. His in disputatione de Sardanapali epigrammate usus est Naekius in Choerili reliquiis p. 244. 8. Ὀχεύς] Vid. Il. γ. 372. 10. περὶ τὸν θώρακα ζώνην] τὴν θωρακοζώνην Photius et Lex. Bachm. p. 323. θώρακος *V. Nimirum duae interpretationes, quod Hesychius docet, in unum coactae sunt, sic illae distinguendae: ὁ τῆς περικεφαλαίας ἰμάς. καὶ ὁ συνέχων τὴν θωρακοζώνην ἰμάς. Cf. Apollonii Lex. p. 520. 13. Ὀχεῖον. ἀντὶ μὲν τοῦ ὄχ.] Ex Harpocrate. τοῦ om. A. 15. ἀποδεδειγμένον] ἀποδεδεμένον V. ἀποδεδειγμένον duo libri Harp. τὸν ἵππον] τῶν ἵππων, quod ipsa poscit ratio syntactica, dedi cum A. B. V. et Harpocr. Pal. τὸν ἵππον Phot. Praeterea μοι probandum cum lexicographis. 17. ὄχειον] ὠδείον Toupii commentum. ἐπὶ τούτου] Scribe, ἐπὶ τόπου τινός, ut habet Harpocratio. Küst. Cum Photio. 19. μισθοῦνται] μισθοῦται Harpocr. Phot. 20. Ὀχῆες. δεσμοί] Il. δ'. 132. μοχλοὶ refertur ad Il. μ. 455. 21. μόνον] μόνον E. Ἀριστοφάνης] In Pac. 865. ubi locus hic ita distinguitur et legitur: Οὐκοῦν δικαίως, ὅστις εἰς ὄχημα κανθάρου βᾶς ἔσωσα τοὺς Ἑλληνας. Küst. Recte se habet ἐπιβάς. 3. Ἀριστοφάνης] Raris sub initium. Ibi autem versus secundus et tertius sic leguntur: Ὅτ' ἐγὼ μὲν ὦν Διόνυσος υἱὸς Σταμνίου αὐτὸς βαδιζῶ καὶ πονῶ, τοῦτον δ' ὄχῳ. Küst. 7. φέροι] φέρη E. 8. Ὀχῆσιος] Eius mentio fit apud Homerum Il. ε. 843. Küst. 9. Ὀχθας] V. Tollius in Apollonii Lex. p. 520. 12. Ὀχθησας] Glossa Homerica. 13. Ὀχθοβος] Vid. intt. Hesychii v. Ὀχθοίβοι. 14. Ὀχθους] V. Xenoph. R. Equ. 3, 7. Ὡς δὲ] Voc. Περιῤῥῶγος omissum est initium huius loci, sed posterior pars plenius exhibetur. Hemst. Locus Dionysii Halic. IX, 15. qui superiora sic scripta reliquit, γενόμενοι δὲ ποταμοῦ Κρεμέρα πλησίον. 15. τὸν om. *V. ὄχθου — ἀποτόμου] ὄχθοιο — ἀπὸ τόπου V. 18. Ὀχθοί] Ὀχθη E. 20. Sic Zon. p. 1493. Ὀχλεῦνται Il. φ. 261. αἱ ἔξοχαί om. Zon. p. 1492. agnoscit Hesychius. 21. Gl. Ὀχληρός, Ὀχλησις om. V. Silet Gronov.

nalis, aquae ductus, rivus. Ὀχεύω. Ede, bibe, coi: cetera enim nihili faciendū sunt. vel quod in aliis libris scriptum, cetera enim ne hoc quidem digitorum strepitu digna sunt. statua enim Sardanapali monumento imposita ita facta erat, ut manus haberet supra caput elatas, et digitis creparet, more Lydio succincta et ex marmore fabricata. Ὀχεύς. Lorum quo galea collo astringitur. item lorum, quod zonam circa thoracem constringit. Ὀχεῖα. Coitus, congressus. Et Ὀχεύω, coeo. Ὀχεῖον. Vehiculum, currus, plaustrum. Ὀχεῖον. Hac voce de vehiculo usus est Dinarchus. item de admissario. ait enim: *Emunt equis meis admissarium.* Lycurgus vero in oratione de administratione dicit, *vicinos Ochei.* videndum ne ὄχειον acceperit pro loco, in quo iumenta coeunt, vel ubi currus conducuntur. Ὀχῆες. Vincula, vectes.

Ὀχημα. Non solum currus, sed omne id quo vehimur. Aristophanes: *Et iure merito, qui scarabaeo volante vectus Graecos servaverim.* Et iterum Aristophanes: *Annon contumelia haec est et ludibrium ingens, quod Bacchus ego et filius Stannii pedibus iter faciam et lassus: istum vero asino vehi sinam, ne defatigetur, neve onere prematur.* Ὀχῆσιος. Nomen proprium. Ὀχθας. Fluvii ripas. Ὀχθεῖ. Gemit. Ὀχθη. Rupes. Ὀχθησας. Qui gemit. Ὀχθοβος. Fimbria vestis muliebri. Ὀχθοβος. Loca excelsa, altas ripas. *Postquam autem propius ad fluvium pervenerant, in quodam colle praecipiti et praeupto castellum sibi muniverunt.* Ὀχθοί. Asperae et inaccessae rupes, loca eminentia. Ὀχλεῦντο. Movebantur. Ὀχληρός. Turbulentus. Ὀχλησις. Molestia. Ὀχλίζειν. Vectibus mo-

Ὀχλος. ἡ ταραχή.

Ὀχλου. ἀγανακτήσεως, ταραχῆς. Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐπεΐθετο τῷ πατρί, καὶ ἦν πρὸς τοὺς πυνθα-
νομένους καὶ ὄχλον κινουῦντας ἐν μάλα ἐγκρατῆς, καὶ
γλώττης ἤρχε. Πολύβιος· Ἦν δὲ ὄχλοκόπος ὁ Φλα- 5
μίνιος καὶ δημαγωγὸς τέλειος. Καὶ αὐθις· Οὔτε
ἐξετάσαι τὸν ἄνθρωπον οἷόν τε ἦν ἀκριβῶς, ἀσθε-
νεῖα σώματος ὄχλούμενον, οὔτε ἐρωτᾶν, εὐλαβεῖα
τοῦ ὄχλώδους.

Ὀχλώδης. ὁ ταραχώδης.

Ὀχμάζω. κατέχω.

Ὀχοζίας, βασιλεὺς Ἰουδαίων, ἐν Σαμαρείᾳ
ἔχων τὴν δαίταν, πονηρὸς ἦν, κατὰ πάντα ὅμοιος
τοῖς γονεῦσιν ἀμφοτέροις, καὶ Ἱεροβοὰμ τῷ πρώτῳ
παρὰνομήσαντι καὶ τὸν λαὸν ἀπατᾶν ἀρξάμεν. 15

Ὀχος. τὸ ἄρμα. καὶ τοῦ ὕδατος ἡ ὄρμη. ἔξ
οὗ καὶ ὄχετός. ἡ δὲ δοτικὴ τῷ ὄχει.

Ὀχοῦμαι. γενικῇ.

Ὀχῶν. ὄχευτικῶς ἔχων.

Ὀχοῖς. Σοφοκλῆς.

Μέτωπα συμπαίουσιν Βαρκαίους ὄχοις.

Ὀχυρός. ὁ ἰσχυρός.

Ὀχύρωμα. ἡ κλεισοῦρα παρὰ Ῥωμαίους.

Ὀχυρώτερος. στερεώτερος.

Ὀψ. ἡ φωνὴ διὰ τοῦ ὀ μικροῦ. καὶ κλίνεται
ὀπος.

Ὀψα.

Ὀψάριον. τὸ ἰχθύδιον.

Ὀψαρτυτής. μάγειρος.

Ὀψαρτυτικὴ. μαγειρικὴ.

Ὀψέ. βραδέως.

10 Ὀψείοντες. ὀπτικῶς ἔχοντες, ἰδεῖν βουλό-
μενοι.

Ὀψ' ἦλθες· ἀλλ' ἐς Κολωνὸν ἴεσο. ἐπὶ τοῖς
καθυστερίζουσι τῶν καιρῶν, καὶ ἐπὶ τῶν μισθαρ-
νούντων.

15 Ὀψιγενής. βραδέως γεννηθείς.

Ὀψία. ἡ βραδεία.

Ὀψιγόνων. τῶν ὀψὲ καὶ μετὰ πολὺν χρόνον
ἐσομένων.

20 Ὀψιμαθής. Ἦν δὲ ὁ Σουπηρίας ὀψιμαθῆς
μὲν ἱκανῶς, τὴν δὲ φύσιν ὑπονωθίστερος, τριά-
κοντα ἐτῶν ἀρξάμενος ἀναγινώσκειν τὰ τῶν ἡρώ-
των βιβλία.

3. ἐπεΐθετο] ἐπέθετο V. 5. Πολύβιος] Lib. III. c. 80. Vide etiam supra v. Δημαγωγός, et infra v. Φλαμίνιος, ubi eadem leguntur. Küst. Hoc exemplum non magis convenit quam quod subsequitur, cui poterat locus esse in v. Ὀχλώδης. 7. ἐξετάσαι] ἐξετάσας B. E. 8. εὐλαβεῖα τοῦ ὄχλώδους] Interpres Suida veritit propter metum hominum turbulentorum. Rectius Steph. in Thes. v. Ὀχλώδης reddit, metu turbarum, vel ne maiore molestia afficerentur. Abresch. Diluc. Thuc. p. 590. 12. Ὀχοζίας, βασιλεὺς Ἰουδαίων, ἐν Σαμ.] Haec sunt verba Iosephi Antiq. Iud. IX, 2. Qui rectius Ἰσραηλιτῶν. Küst. 13. κατὰ] καὶ Ioseph. 15. καὶ om. Med. 17. δὲ om. *V. 18. Om. vulg. silente Gron. 19. Ὀχῶν] Glossa suspecta. 20. Σοφοκλῆς] Electr. 727.

1. Ὀχύρωμα] Vid. v. Κλεισοῦραι. Edd. κλεισοῦρα. 3. Vide v. Ὀψ, olim hinc interpolatam sive Zon. p. 1494. 7. Ὀψαρτυτής Edd. Sub finem cum A. V. delevi: ζῆται ἐν τῷ Δαιτρός. Item cum iisdem, quae propinquae glossae adhaerebant: Ἀρτεμίδωρος ὁ Ψευδοαρτιστοφάνειος συνῆξεν ὀψαρτυτικὰς λέξεις. Ubi Küsterus: „Vide supra v. Ἀρτεμίδωρος, et infra v. Τιμαχίδας, ubi eadem leguntur.” 10. Ὀψείοντες] II. ἔ. 37. 12. Ὀψ' ἦλθες· ἀλλ'] Metrum versus huius claudicat, quod recte se habebit, si sic scribas, Ὀψ' ἦλθες· ἀλλ' ἐς τὸν Κολωνὸν ἴεσο. Sic enim versus hic legitur apud Hesychium v. Ὀψ' ἦλθες et Pollucem lib. VII. c. 29. Küst. Item apud Photium et in Argum. Sophocl. Oed. Col. Prov. Colslin. 397. Ὀψ' ἦλθες· ἀλλ' ἐς τὸν Κολωνὸν ἴεσο: ἐπὶ τῶν καθυστερίζοντων καὶ βραδέως ἐρχομένων, παρόσον τῶν μισθῶν τοὺς ὀψὲ ἐλθόντας πάλιν ἀπέλυον ἐπὶ τὸ μισθώτηριον, τὸ δ' ἦν ἐπὶ τῶν Κολωνῶν. Similiter Bodl. 717. Edd. ἴεσο. 15. Ὀψιγενής] Ὀψιγενῆς Photius. 16. βραδεία C. 17. Ὀψιγόνων] Homerus II. γ. 353. Küst. καὶ om. Med. 18. γεγεννημένων] γεγεννημέτων Med. ἔσομένων V. Phot. Schol. Hom. 19. ὁ βραδυμαθῆς interpretantur Zon. p. 1493. et Hesychius. Ἦν δὲ ὁ Σουπηρίας ὀψιμ.] Eadem de Superiano (pro Σουπηρίας enim hic apud Suidam scribendum est Σουπηριανός) ex Damascio refert Photius p. 1045. (341. extr.) et Noster infra v. Σουπηριανός. Küst. Unde cognosci licet, quantum oratio Damascii fuerit immutata. Σουπερία A. Σουπηρία E.

vere, movere. Ὀχλος. Turba. Ὀχλου. Turbae, tumultus. Et in ceteris quidem patri parebat, et erga percontantes turbarumque auctores ita modestum se gerebat, ut linguae temperaret. Polybius: Flaminius autem auram popularem maxime captabat, et dicendo ad plebem excellabat. Et alibi: Neque virum illum accurate licebat explorare, quod infirmitate corporis vexabatur; neque interrogare, propter metum periculi. Ὀχλώδης. Turbulentus. Ὀχμάζω. Contineo. Ὀχοζίας. Ochozias, Rex Iudaeorum, Samariae degens, vir pessimus fuit, et utrique parenti omnino similis, et Hieroboami primi Israelitarum corruptoris aemulus. Ὀχος. Vehiculum. item fluxus aquae. unde etiam ὄχετός, canalus. dativus est ὄχει. Ὀχοῦμαι. Aptum genitivo. Ὀχῶν. Coire cupiens.

Ὀχοῖς. Sophocles: Frontes impingunt in Barcaeos currus. Ὀχυρός. Robustus. Ὀχύρωμα. Fauces montium, quas Romani claustra vocant. Ὀχυρώτερος. Firmior. Ὀψ. Vox. per ὀ. et declinatur ὀπος. Ὀψα. Ὀψάριον. Pisciculus. Ὀψαρτυτής. Coquus. Ὀψαρτυτικὴ. Opsoniorum parandorum ars. Ὀψέ. Sero. Ὀψείοντες. Videre cupientes, societatis appetentes. Ὀψ' ἦλθ. Sero venisti: sed Colonum pete. hoc in sero venientes et mercenarios dicitur. Ὀψιγενής. Sero natus. Ὀψία. Sero. Ὀψιγόνων. Sero multoque tempore post genitorum. Ὀψιμαθής. Superianus autem cum sero admodum ad discendas literas accessit (anno enim aetatis tricesimo demum rhetorum libros legere coeperat), tum ingenio tardiore praeditus

Ὀψιμον. τὸ βραδέως γινόμενον.

Ὀψινόν. πρὸς ὄψε.

Ὀψις. ὄρασις, καὶ ἡ θεωρία. Τὰ μὲν οὖν πρὸ τῆς πόλεως ἀργύρω καὶ χρυσῷ περιελάμπεται, καὶ τῆς ὄψεως ἐκείνης οὐδὲν οὔτε τοῖς σφετέροις ἐπιτερπέστερον, οὔτε τοῖς πολεμίοις παρέστη φοβερώτερον. — Ὅτι ἡ ὄψις τῶν δώδεκα χρωμάτων ἐστὶ κριτική, λευκοῦ καὶ μέλανος καὶ τῶν μεταξὺ, ξανθοῦ καὶ φαιοῦ, ἄχροῦ, ἐρυθροῦ, κυανοῦ, ἀλοργοῦ, λαμπροῦ, ὄρνιου. ἡ δὲ ἀκοή κριτική ἐστὶ ὀξέος καὶ βαρέος φθόγγου. ἡ δὲ ὄσφρησις κριτική ἐσθωδῶν καὶ δυσωδῶν ὀσμῶν καὶ τῶν μεταξὺ, σηπομένων τε καὶ βρεχομένων, ἢ τηχομένων ἢ θυμωμένων. ἡ δὲ γεύσις κριτική γλυκέων τε καὶ πικρῶν χυμῶν καὶ τῶν μεταξὺ ἐ. ἑπτὰ γάρ εἰσι χυμοί, γλυκός, πικρός, ὀξύς, δριμύς, [στυφός,] σωματός, ἀλυκός, στρυφνός. ἡ δὲ ἀφή πλειόνων ἐστὶ κριτική· βαρέων, κούφων καὶ τῶν μεταξὺ· τραχέων καὶ λείων καὶ τῶν μεταξὺ· ξηρῶν καὶ ὑγρῶν. καὶ αἱ μὲν τέσσαρες αἰσθήσεις ἐν τῇ κεφαλῇ εἰσι, καὶ ἰδιάζουσι, καὶ περικλείονται ὄργανοις. ἡ δὲ ἀφή

καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς καὶ διὰ τοῦ σώματος κενώρηται, καὶ ἐστὶ κοινὴ πάσης αἰσθήσεως.

Ὀψισθέντα. ὄψε τῆς ὄρας ἐλθόντα. Ἀπέκτεινε δὲ αὐτὸν ὁ πανδοκεύς, ὁ ὑποδεξάμενος ὄψισθέντα.

Ὀψιτέλεστον. βραδέως τελειούμενον.

Ὀψοδεΐα. ἡ ἐνδοια τῶν ὄψων. ὀψοδεΐα δέ.

Ὀψον. πᾶν προσόψημα ἢ προσφαγίον.

Ὀψοποιουμένοις. ὄψα ὠνούμενοις. Ἐναγχοσ οὖν ποιμέσι τισὶν ὀψοποιούμενοις ἰχθύς ἀπειδόμην.

Ὀψος. μοχθηρός.

Ὀψοφαγία. καὶ Ὀψοφάγος, λαίμαργος, ὄψα ἐσθίων. Φιλόξενος ὁ Λευκαδίου ἐγένετο ὀψοφάγος· ἀφ' οὗ καὶ οἱ Φιλοξένιοι πλακοῦντες. ἐπὶ τοσούτων δὲ ἦν ὀψοφάγος ὁ Φιλόξενος, ὥστε φανερώς ἐν τοῖς βαλανείοις τὴν χεῖρα συνειθίζειν πρὸς [τὰ θερμά,] καθιέντα ἐς ὕδωρ θερμόν, καὶ τὸ στόμα ἀναγαγαριζόμενον θερμῷ ὕδατι, ὅπως ἐν τοῖς θερμοῖς δυσκίνητος ἦ. καὶ τοὺς ὀψοποιούντας ὑπεποιεῖτο, ἵνα θερμότητα παρατιθῶσι. παραπλήσια

1. Ὀψιμον] II. β'. 325. Vox aevo ceteriore frequentata: v. Valck. in Herod. VIII, 130. et Lobeck. in Phryn. p. 52. 2. GI. om. A. πρὸς] πρὸ V. 3. πρὸ τῆς] πρὸς τῆς B. 7. ἡ ὄψις τῶν δώδεκα χρωμάτων ἐστὶ κρ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli ἀπολεξεῖ etiam leguntur apud Photium in Excerptis ex Vita Pythagorae, Cod. CCXLIX. p. 1316. (439.) ut Pearsonus recte observaverat. Küst. Desunt haec V. Ὅτι praefixit Gaisf. 9. φαιού] καὶ φαιοῦ A. B. E. Med. 10. ὄρνιου] Photius ὄρνιου. Küst. Id praestare docent loci Inngerm. in Polluc. VII, 69. collecti. Mox λαμπροῦ om. B. E. Med. 12. σηπομένων] ἐκ σηπομένων Photius. 13. θυμωμένων] θυμωζόμενων Photius. 15. χυμοί] οἱ χυμοὶ πάντες Photius. 16. στυφός] Est vox non solum corrupta, sed etiam supervacanea (non enim septem erunt sapes, si eam retineas, sed octo): quae proinde recte apud Photium deest. Küst. στυμφός B. E. Tum σορός A. E. 18. καὶ κούφων] καὶ om. A. E. Med. Photius: qui mox addit θερμῶν τε καὶ ψυχρῶν καὶ τῶν μεταξὺ. Cum eodem supplenda καὶ τῶν μεταξὺ post ὑγρῶν. 21. ἰδιάζουσι καὶ] καὶ expungendum cum Photio, qui mox δὲ ὅλου τοῦ σώματος.

3. Ἀπέκτεινε δὲ αὐτ.] Locum integrum scriptoris, ex quo fragmentum hoc decerptum est, adducit Suidas infra v. Τιμωροῦντος. Küst. Aelianus ibi rectius, ἀπ. δὲ ἄρα αὐτὸν πανδοκεύς. 6. Ὀψιτέλεστον] Homerus II. β'. 325. Küst. Ὀψιτέλεστον et τελειούμενον V. ὀψιτέλεστατον Zon. p. 1495. Statim Ὀψόβαφα. ζῆται ἐν τῷ Ἀρμονίαν, omiserunt A. V. 7. ὀψοδεΐα δέ] Sic A. V. et qui διφθόγγον addit Zon. p. 1494. Clarius dictum καὶ ὀλιγοδεΐα ὁμοίως sub v. ὀλιγοδεΐα. ὄψεα δέ B. E. Edd. veti. Om. Küst. 8. Ὀψον] Ex Schol. Ven. II. λ'. 630. Gaisf. Cf. Hesych. v. ὄψα. 9. Ὀψοποιουμένοις — τισὶν om. V. Post Gaisfordus delevit Ὀψοπώλιον. ζῆται ἐν τῷ Ἀγουστειῶν, cum A. V. Ἀγουστειῶν Med. 12. Sic Hesychius et Photius: quorum consensus satis vetustam esse corruptionem arguit. 14. Φιλόξενος ὁ Λευκάδιος ἐγένετο ὀψοφ.] Haec sumpta sunt ex Athenaei Dipnosoph. lib. I. p. 5. eademque leguntur infra v. Τιμαχίδας. Küst. ὁ Λευκαδίου A. V. ut infra vv. Φιλόξενος et Τιμαχίδας. 15. καὶ om. *V. 16. ὀψοφάγος ὁ Φιλόξενος] Φιλ. ὁ λευκαδίου ἐγένετο ὀψοφάγος V. 18. καθιέντα] προσκαθιέντα A. B. V. E. Med. Exciderant igitur τὰ θερμά: ac Gaisfordus intra uncus adiecit ex Athenaeo πρὸς τὰ θερμά, firmante v. Τιμαχίδας. 20. ἦν *V. ὑπεποιεῖτο] De quo verbo v. Jacobs, in Philostr. p. 341. ἐπεποιεῖτο V.

erat. Ὀψιμον. Tardum. Ὀψινόν. Serum. Ὀψις. Aspectus, contemplatio. Quae igitur ante urbem erant argento et auro undique fulgebant: adeo ut aspectu illo nihil neque iucundius amicis neque hostibus esset formidabilis. — Visus iudex est duodecim colorum, albi et nigri, et inter eos mediorum, flavi, fuscii, pallidi, rubri, caerulei, purpurei, splendidi, obscuri. auditus vero iudex est suavium et foetidorum odorum et interiectionum, quaeque putrescunt et madefiunt, vel tabescunt, vel adolentur. gustus iudex est dulcium et amarorum saporum et interiectionum quinque. septem enim sunt sapes, dulcis, amarus, acidus, acer, mollis, salsus, austerus. tactus vero plurimum est iudex, gravium et laevium et interiectionum, asperorum et laevium et interiectionum, siccorum et humidorum. et hi quidem quattuor sensus in capite sunt, et pro-

priis suis instrumentis includuntur. tactus vero per caput perque corpus diffusus est, et communis est omnium sensuum. Ὀψισθέντα. Qui sero advenit. Occidit eum caupo, ad quem tempore vespertino deverterat. Ὀψιτέλεστον. Quod sero perficitur. Ὀψοδεΐα. Opsoniorum penuria. item ὀψοδεΐα. Ὀψον. Opsonium, vel quicquid edulii cum pane editur. Ὀψοποιουμένοις. Opsonia ementibus. Nuper igitur quibusdam pastoribus opsonia ementibus pisces vendidit. Ὀψος. Improbus. Ὀψοφαγία. Et Ὀψοφάγος, gulosus, heluo. Philoxenus Leucadius fuit heluo, a quo etiam Philoxeniae plantae dictae. Philoxenus autem adeo gulosus fuit, ut patam in balneis manum in aquam ferventem demittens eam ad calida tractanda assuefaceret; item os calida collueret, ne fauces ferventibus cibis offenderentur. cum coquis etiam clam agere sole-

δὲ ἱστοροῦσι καὶ περὶ Ἀρχύτου. καὶ Κρώβυλος
φησὶν·

Ἐγὼ δὲ πρὸς τὰ θερμὰ ταῦθ' ὑπερβολῆ
τοὺς δακτύλους δῆπουθεν Ἰδαίους ἔχω,
ἀντὶ τοῦ ψυχρούς,

καὶ τὸν φάρυγγ' ἤδιστα πυριῶ τεμαχίους.

Ὀψώνια. κέρδη, χαρίσματα. ὁ Ἀπόστολος·
Τὰ γὰρ ὀψώνια τῆς σαρκὸς θάνατος.
Ὀψώνιον. παρὰ τῆ θείᾳ γραφῇ ἡ ἀφωρισμένη
5 τροφή.

1. Κρώβυλος] Κρώβουλος V. 3. Ἐγὼ δὲ] δὲ om. V. Med. 4. Ἰδαίους] Vide Nos supra in v. Ἰδαίους. Küst.

1. φάρυγγ' Athenaeus. τεμαχίους] Metri gratia scribendum est τεμαχίους, ut legitur apud Athenaeum, itemque Nostrum infra v. Τιμαχίδας. Küst. 2. κέρδη, χαρίσματα] Inverso ordine χαρίσματα, κέρδη scribendum mavult Gattakerus Adv. Misc. p. 221. conf. Suicer. Thes. Eccles. in v. Χαρίσμα. Gaisf. Ἀπόστολος] Ad Rom. VI, 23. sed ubi legitur ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας, etc. Küst. Item apud Zon. p. 1495. 3. θάνατος] θανάτου V. In quo codice desiderantur hinc omnia usque ad τὸν ἔππον τὰ παλὰ in v. Παλτά. 4. θείᾳ γραφῇ] Respicitur, ni fallor, ad II. Corinth. 11, 8. ἄλλας ἐκκλησίας ἐσύλησα, λαβὼν ὀψώνιον. Ibi etiam Theodoretus explicat τὴν ἀναγκαίαν τροφήν. Ernest.

bat, ut cibos quam calidissimos apponerent. similia etiam de Archyta narrant. et Crobylus inquit: Ego vero ad calida haec supra modum digitos habeo Ἰδαίους (i. e. frigidus), et volupe mihi est guttur salsamentis calefacere. Ὀψώνια. Lucra,

dona. Apostolus inquit: Stipendium enim peccatorum mors. Ὀψώνιον. In Sacra Scriptura sic vocatur portio cibi cullibet assignata.

Ω.

Ωα. μηλωτή, διφθέρα· και τὸ λῶμα τοῦ ἐνδύματος περὶ τὴν πῆξαν· ἢ τὸ περιστόμιον. ὡς ἐκάλεισεν ὁ Δαβὶδ ὃ καλοῦμεν περιτραχήλιον· οἱ δὲ στόμα ἐνδύματος εἰρήκασιν· οἱ δὲ τὴν ἀνάκλασιν τοῦ ἱματίου. Ἐπὶ τὴν ὡς τοῦ ἐνδύματος αὐτοῦ. **Ω**ιὰ. τὰ ἐκ τῶν κατοικιδίων ὀρνίθων γεννώμενα.

Ωατοθήσω. ἀκούσομαι. Δωριεῖς.

Ωβάς. παρὰ Πλουτάρχου.

Ωβέλισται. ἡθέτηται, ἡλλοτριώται. ὃ γὰρ 10 ὀβελός ἐν τοῖς βιβλίοις ἀθετήσεως σύμβολον.

Ωγ, βασιλεὺς τῆς Βασάν, και Σηὼν, βασιλεὺς τῶν Ἀμορραίων, οἷον ἐπὶ δυναστεία ἐσεμνύοντο. ὃ δὲ Ἦγ και κλίνη ἐπέχρητο σιδηρᾷ, διὰ τὸ τοῦ σώματος μέγεθος, ἐννέα μὲν πήχεις τὸ μῆκος, πέντε δὲ τὸ εὖρος ἐχούση. ὃ βασιλεὺς τῆς Βασάν Ἦγ προσαγορεύεται, τουτέστι διάφραξις· ὡς τῶν ἔργων τῆς αἰσχύνης, τοῦτο γὰρ ἡ Βασάν, τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας ἡμῶν ἀποφρασσόντων. ὃν ἀποκτενεῖ Κύριος ἐπὶ ἐλευθερία τῶν κρατουμένων.

Ωγαθέ. ἀντὶ τοῦ, ὡ ἀγαθέ.

Ωγενίδιαι. ἀρχαῖοι.

752

1. **Ω**α. In codd. C. E. littera Ω legitur post Ψ. Theodoretus ad illum locum p. 931. **Ω**αν ἐκάλεισεν, ὃ καλοῦμεν περιτραχήλιον. τοῦτο δὲ και ὁ Ἀκύλας στόμα ἐνδύματος εἰρηκε. Hauius vestigia hic legit Suidas. Küst. περιτραχήλιον] επιτραχήλιον E. repugnante Zon. p. 1879. 6. **Ω**ά ut solent Edd. ὀρνίθων] Vocem hanc ex MSS. Pariss. revocavi, quae in prioribus edit. deest. Küst. Continuo και τῶν λοιπῶν ἀπάντων nesciunt A. B. C. Item post γεννώμενα deleui cum A. **Ω**ά κρατεῖν ἐσθῆιν τε, σημαίνει λύπας. Ubi Küsterus: „Est versus oneirocriticus, qui legitur etiam apud Astrampsychem.” 8. **Ω**ατοθήσομαι] Pro οὔατοθήσομαι. Küst. Non facile mihi persuadebo genuinum esse quod nobis praebet Suidas, **Ω**ατοθήσομαι etc. Οὔατα Dorice dicebatur, ut habet Hesych. **Ω**ατοθῶς est apud Theocrit. XI, 32. atque adeo dici forte potuit ἐς ὡατα θῆσομαι, pro ἀκούσομαι auscultabo. Mira finguntur ad Hesych. in **Ω**άσω, θῆσω: verbum forte fuit **Ω**ατοτεθήσω, redditum ἀκούσομαι. Valckenarius Callim. p. 247. sq. **Ω**ατοθήσω Photii MS. **Ω**ατοθήσω A. C. quod reponunt viri docti in Hesychio, ubi MS. **Ω**άτω, θῆσω. Ceterum assentior Valckenario, haec ab corruptione formulae cuiuspiam repetenti. 9. **Ω**βάς] **Ω**βάξ A. B. E. C. Cum iisdem deinde omisi, quorum postrema sunt Stephani Byzantii, priora, quae Gaisfordi fuit suspicio, Mediol. editor a Plutarcho sumpsit: Καὶ ὡβάς ὡβάξαντα. σημαίνει δὲ τὸ μὲν ὡβάξαι, διέχειν και κατανεῖμαι. τὸ δὲ ὡβάς μερίδα τοῦ πλήθους. **Ω**βαρηνοί. μέρος Ἀρμενίας, περιεχόμενον Κίρρω ποταμῷ. παρὰ Πλουτάρχου] In Lycurgo (c. 6.), ubi sic legitur: Φυλάς φυλάξαντα, και ὡβάς ὡβάξαντα τριάκοντα, γερούσιαν σὺν ἀρχαγέταις καταστήσαντα, etc. Addit deinde, φυλάς φυλάξαι και ὡβάς ὡβάξαι, eo loco esse, διέχειν και κατανεῖμαι τὸ πλήθος εἰς μερίδας. **Ω**βῆ igitur apud Lacedaemonios erat tribus, vel pars populi in certas classes distincti. Confer etiam Henr. Steph. in Thesaur. Küst. 10. **Ω**βέλισται — σύμβολον] Locus notandus, sed non obelo: obelus enim nota ἀθετήσεως. Diog. Laertius in Platon. p. 226. ed. H. Steph. [III, 65. 66.] ὀβελός περιστυγμένος, πρὸς τὰς εἰκαυτὸς ἀθετήσεις· ἀντίστυγμα περιεστυγμένον, πρὸς τὰς διττὰς χρήσεις και μεταθέσεις τῶν γραφῶν — ἀστερίσκος, πρὸς τὴν συμφωνίαν τῶν δογμάτων· ὀβελός, πρὸς τὴν ἀθέτησιν. Atque isto sensu verbum ὀβελίζειν usurpat Cicero in Epist. ad Dolabellam: Profert alter, ut opinor, duobus versiculis expensum Niciae: alter Aristarchus hos ὀβελίζει. Ego, tanquam antiquus criticus, iudicaturus sum, utrum sint τοῦ ποιητοῦ, an παρεμβεβλημένοι. Quae παρεμβεβλημένα Ciceroni, ἐμβόλιμα dixit nonnemo. Hesych. Ἐμβόλιμα ἐπη, τὰ ὑπὸ τῶν γραμματικῶν ὡς ἀλλότρια και νόθα ἀθετούμενα. Atque hinc obiter emendandus locus Aelii Herodiani a Piersono nuper editi, et locus quidem, si quis alius, conclamatus. Est autem p. 448. Γραμματεῖον και δέλιον ἐρεῖς, οὐχὶ πύνακα. Θετταῖον γὰρ τοῦνομα. Ubi illud θετταῖον nec Graecum nec Latinum nec Syrophenicum est. Nec docti quicquam ex penu suo contulerunt. Tu vero, mea fide, si qua demum, reponas: ἀθετητέον γὰρ τοῦνομα. Vox enim ista explodenda est atque obelo notanda. Quae egregia medicina est. Polybius lib. III. p. 254. Πρῶτον μὲν δι τὰς πρὸς Ἀσδρούβαν γενομένης ὁμολογίας οὐκ ἀθετητέον, καθάπερ οἱ Καρχηδόνιοι λέγειν ἐθάρόουν. Tour. I. p. 450. Criticorum obelis post Villoisoni aliorumque curas non attinet immorari. ἡλλοτριώται om. C. σσημειώται ἢ ἡθέτηται Zonaras. Mox deleui cum A. B. E. C. **Ω**βρων. παταμός. και κλίεται **Ω**βρωνος. Irropsit glossa e Zon. p. 1880.
1. Σηὼ] Σηὼν A. B. E. Dein βασιλέα Med. σημαίνει βασιλέα τῶν C. qui infra προσαγορεύετο. 2. οἱ] οἷον scripsi cum A. οἱς B. E. C. οἱ Med. 11. **Ω**γενίδια] **Ω**γενίδια A. Hesychius: **Ω**γενίδια: ἀκτανίδια. **Ω**γὴν γὰρ ἀκτανός. Contra post v. **Ω**γμευον quae extabant e Steph. Byz. transcripta, **Ω**γενος. ἀρχαῖος θεός. ὃθεν **Ω**γενίδια, και **Ω**γένιοι, ἀρχαῖοι. **Ω**γες. ἔθνος, omiserunt A. B. E.

Ωα. Pellis ovina. item limbus vestimenti circa imam eius partem. vel David sic vocavit superiorem vestis aperturam, cui collum inseritur: quam nos περιτραχήλιον vocamus. alii tamen intelligunt os vestimenti, alii laciniam vestis. In limbum vestis ipsius. **Ω**ιὰ. Ova gallinarum. **Ω**ατοθήσω. Audiam. sic Dorienses. **Ω**βάς. Apud Plutarchum legitur. **Ω**βέλισται. Obelo notatum est, reiecticium est. obelus enim in libris est signum reiectionis.

Ωγ. Og, rex Basan, et Seo, rex Amorrhaeorum, potentia sua superbiebant. Og vero etiam ferreo utebatur lecto, qui ob magnitudinem corporis eius novem cubitorum longitudinem, quinque vero latitudinem habebat. rex Basan appellabatur Og. i. e. interclusio: quod opera turpitudinis (id enim vox Basan significat) viam salutis nobis intercludunt. hunc Dominus occidet, ad liberandos eos qui servitute sunt oppressi. **Ω**γαθέ. Pro ὡ ἀγαθέ. **Ω**γενίδια. Id est, antiqui.

Ἔγκωθη. Κακ τούτου ἐπὶ πλείον ἄγκωθη ἢ κατὰ τὸ ὑπάρχον.

Ἔγκμευον. Ξενοφῶν ἐν β'. ἀντὶ τοῦ ἐπορευόντο. παρὰ τὸν ὄγκον, τὸν σημαίνοντα τὴν κατὰ τάξιν ὁδὸν τῶν φερζόντων.

Ἔγκνυτο. ἠνοίγοντο.

Ἔγκυγια κακά. ἐπὶ τῶν ἀγλήρων· ἐπεὶ συνέβη Κάδμον τὸν Ἔγκυγον διὰ τὰς θυγατέρας κακοῖς περιπεσεῖν. ἄμεινον δὲ λέγειν Ἔγκυγια κακὰ τὰ παλαιά. τοῦτο γὰρ ἡ λέξις δηλοῖ.

Ἔγκυγιον. ἀρχαῖον, παλαιόν· ἢ ὑπερμέγεθες· ἢ διὰ τὸ Ἔγκυγον πρῶτον ἄρξαι τῶν Θηβῶν.

Ἔδε. οὐ μόνον τὸ οὕτως, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνθάδε, ὡς ἡμεῖς. Κρατῖνος Δραπέτισι·

Τοὺς ὧδε μόνον στασιάζοντας καὶ βουλομέ- 15
νους τινὰς εἶναι.

Ἐριστοφάνης Κωκάλῳ·

Ἐκδότω δέ τις

καὶ ψηφολόγον ὧδε καὶ δίφρω δύο.

καὶ Πλάτων που κέχρηται ἀντὶ τοῦ δεῦρο καὶ ἐνθά- 20
δε· τὸ δὲ οὕτως ἐν τοῖς πλείστοις δηλοῖ. Εὐπόλις
Ταξιάρχους·

Ὅδκ ἢν φυλῆται γ' ὧδ' ἔχων τὴν ἀσπίδα.

Ἔδέ πως. οὕτω πως.

Ἔιδει. ὠγκοῦτο.

Ἔδειλακρίων σύ. ἀντὶ τοῦ, ὃ κακόδαιμον καὶ δειλότατε.

5 Ἔιδεῖον. Ἀθήνησιν ὡς περ θεάτρον, ὃ πεπο-
ηκεν, ὡς φασι, Περικλῆς εἰς τὸ ἐπιδείκνυσθαι τοὺς
μουσικούς· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ὄδειον ἐκλήθη, ἀπὸ
τῆς ὄδης. ἔστι δὲ ἐν αὐτῷ δικαστήριον τοῦ ἄρχον-
τος. διεμετρεῖτο δὲ καὶ ἄλφρα ἐκεῖ.

10. Ἔιδῆ. τραγῳδία.

Ἔιδηκός. φλεγμαῖνον, πεφουσιωμένον. Ἔιδη-
κός τε γὰρ ἦθος ὑπὸ πλοῦτον καταστέλλει, τὸ εὐ-
δαιμον ἐτέρωθι δείξας, καὶ τὸ καταπεπτωκός ὑπὸ
πενίας ἐγείρει, καὶ ἀταπεινῶτον εἶναι παρασκευά-
ζει τῷ καταμελιτοῦντι τὰς ἀπάντων ἀκοὰς διηγῆ-
ματι· ὅφ' οὐ καὶ Ξέρξης ἐπέισθη, Ξέρξης ἐκεῖ-
νος ὃ τὴν μεγάλην στρατιὰν ἐλάσας ἐπὶ τοὺς Ἑλ-
• ληνας.

Ἔιδηκός. οἰδήσας, φουρήσας.

Ἔδιν, ὠδίνος. ταῖς ὠδίσι. Ἔδιν. ἢ ἐκ τοῦ
τοκετοῦ ὀδύνη. Ὁ δὲ ἐξείπειν τὴν ὠδῖνα, ἢ ἐκείν, 15
οὐκ ἐτόλμα, τὴν ἐλπίδα τοῦ ἴσως ἂν ποτε τυχεῖν ἐν
τῷ κρῦπτειν ὑποθάλλων ἄρ' ἐκεῖνος.

1. Ἔγκωθη bis C. 3. Ξενοφῶν] Lib. II. de Instit. Cyri p. 59. (II, 4, 20.) sed ubi hodie male legitur ὠγκμευον, ut Portus etiam monuit. Küst. Vide v. Ὀγκμεύοντες. 6. Ἔγκνυτο] Vide gl. Ἔγκνυτο. 8. Ἔγκυγον] Ἔγκυγον Vat. Prov. IV, 52. ubi Ἔγκυγον MS. 1773. [Bodl. 957.] quomodo corrigit Meursius Regn. Attic. 1, 5. sed adversante Stillingfleetio Origg. Sacr. I, 1, 20. ὠγκυρον C. Gaisf. 10. λέξις] λύσις A. Cf. Blomf. gloss. S. Th. 310. Statim omittunt A. B. E. Ἔγκυ. διάφραξις. Ἔγκυγια πύλαι. ἀρχαῖαι. Ἔγκυγια. νῆσος. Et paulo post Ἔγκυρις. λίμνη. 12. Ἔγκυγον] Ἔγκυγιον Photius, ὠγκυον C. 17. Ἐριστοφάνης] Fr. 127. 19. ψηφολόγον] Photius in Lexico inedito habet ψηφολογειον. Ceterum metrum versus huius claudicat, quod sic in integrum restitui potest, Ἐκδότω τις ψηφολογειον ὧδε καὶ δίφρω δύο. Küst. ψηφολόγιον legendum cum Photio MS. ψηφολόγον C.

3. Ἔδειλακρίων σύ] Aristoph. Av. 143. Küst. κακοδαιμονέστατε σύ] κακόδαιμον A. C. Schol. 5. Ἔιδεῖον] Vid. Meurs. Att. Lectt. IV, 28. Areopag. c. 11. p. 119. Ibi δίκας σίτου, actiones, quas mulieres repudiatae vel dimissae viris intabant per κύριον s. tutorem de alimentis, cum nimirum dotem restituere nollent, tanquam de usuris dotis audiebat (archon) et disceptabat. Vid. infra Σίτου δίκη et Petit. LL. Att. VI, 2. p. 457. Salmas. de Mod. Usur. c. 4. p. 160. 162. Reines. Confer Schol. Aristoph. Vesp. 1104. Küst. Vid. Taylor. in Demosth. c. Neaer. p. 1362, 19. Reisk. Luzacii Lectt. Att. p. 60. et Sinten. in Plat. Pericl. p. 138. sq. 8. ἐν αὐτῷ δ' ἔστι A. Photio repugnante. 9. διεμετρεῖτο] Demosth. c. Phorm. p. 589. affert Tourpius. 15. καταμελιτοῦντι] καταμελιτοῦντι A. qui Gaisfordo imposuit. 20. Post ὠδίσι delevi cum A. C. Καὶ Ἔδινω, τὸ γεννώ, ἢ ἐγκυμονῶ. αἰτιατικῇ. Deinde quod ordo litterarum suadebat, continuam glossam Ἔδινς adiunxi, cui praefigendum erat καὶ e Zon. p. 1882. 21. Ὁ δὲ ἐξείπειν] Hoc fragmentum Aeliano assignandum esse puto: quod ex stilo manifestum est. Confer nos supra in v. Ἐπιθήρατων. Ceterum hic locus partim legitur apud Suidam v. Ἐκεί. Tourp. III. p. 157. 23. ἄρ' ἢ] αἰ. B. ἄρ' εἰ. E. Latet ἄρα ἐκεῖνος, quam formulam deperit Aelianus.

Ἔγκωθη. Et inde fastu maiore quam pro opibus inflari coepit. Ἔγκμευον. Progrediebantur. Xenophou lib. II. ab ὄγκος, i. e. via, per quam messores ordine progrediuntur. Ἔγκνυτο. Aperiebantur. Ἔγκυγια κακά. Ogygia mala: id est, gravia. Cadmus enim Ogygi filius propter filias suas in calamitates incidit. praestat tamen dicere, Ogygia mala esse antiqua. hoc enim vox ista significat. Ἔγκυγιον. Antiquum, priscum. vel maximum. quod Ogygus primus Thebanorum rex fuit. Ἔδε. Non solum significat ita, sed etiam hic, ut apud nos. Cratinus Fugitivis: Illos qui hic tantum seditionem excitant, et aliqui esse volunt. Aristophanes Cocaio: Tradat vero quis alveum et sellas duas. apud Platonem etiam significat huc et hic. plerumque tamen, ita. Eupolis Taxiarchis: Non, si caveas quidem, hoc pacto clipeum te-
Suidae Lex. Vol. II.

nens. Ἔδέ πως. Sic fere. Ἔδει. Tamebat. Ἔδειλακρίων σύ. O infelix, o miserime. Ἔδειον. Athenis tanquam theatrum erat, quod Periclem aiunt extruxisse, ut musicis in eo certarent. ideo vocatum est ὄδειον: ab voce ὄδη. ibidem archon ius dicebat; itemque farinam dimetiebantur. Ἔιδῆ. Tragoedia. Ἔιδηκός. Tumens, inflatus. Et divitiis inflatum animum reprimit, felicitatem alibi sitam esse demonstrans; et ob paupertatem abiectum erigit, humilemque esse vetat, oratione utens omnium aures demulcente, quae vel Xerxis animum flexisset, Xerxis inquam illius, qui magnam illum exercitum in Graecos duxit. Ἔιδηκός. Tumens, inflatus. Ἔδιν, ὠδίνος. Et Ἔδινς, dolor partus. Ille vero dolorem, quo cruciabatur, declarare non audebat, quod spem fovebat, hac dissimulatione tandem voti sui se complotem
79

ᾠδῖνες θανάτου καὶ παγίδες. οἱ θανα-
τηφόροι κίνδυνοι. Δαβὶδ· ᾠδῖνες ἄδου περιεκνύ-
κλωσαν με· προέφθασάν με παγίδες θανάτου.
ᾠδῖνες καλοῦνται αἱ πρὸ τοῦ τοκετοῦ τῆς τικτούσης
ᾠδύνας. τοιγαροῦν ἐκ τῆς μεταφορᾶς ταύτης ᾠδῖ- 5
νες ἄδου προσαγορεύονται αἱ αὐτῶ προσπελάζειν
τῷ θανάτῳ παρασκευάζουσαι συμφοραί.

ᾠδινον. ἐνεκνυμόνησαν, ἀπέτεκον. Ὁ δὲ ἦν
πλοῦτω καὶ γένει διαφανής. οὐκοῦν οἱ πολῖται ᾠδι-
νον κατ' αὐτοῦ φθόνον γενναῖον. — ᾠδίνων τῆν 10
καθ' ἡμῶν λοιδορίαν, ἄθροον ἐξέχεας. ἀντὶ τοῦ
ἄθρόως, ὁμοῦ.

ᾠδί πη, καὶ ᾠδί πως.

ᾠιδόν. ᾠδικόν, ψάλτην. ἐν Ἐπιγράμματι.

Χάλκεον ἰδρύσας ᾠδὸν ὑπὲρ κιδάρας.

ᾠδοποίησεν. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐκόλυσε τῇ φι-
λανθρωπίᾳ τὴν τιμωρίαν, ἀλλ' ἔδωκε χῶρον τῇ δι-
καίᾳ παιδείᾳ. ᾠδοποίησε τρίβον τῇ ὀργῇ αὐτοῦ.

ᾠδῶ δεῖ. ἔπνει.

ᾠδύσατο. ᾠργίσθη.

ᾠδύσμορ' Αἴαν, οἶος ὢν οἶος ἔχεις.

ὡς καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν.

ᾠιστο. ὑπελάμβανεν.

ᾠζεσαν. προσώζεσαν.

ᾠ Ζεῦ, τί ταῦτα, πότερον εὐτυχῆ λέγω;

ἢ δεινὰ μὲν, κέρδη δέ; λυπηρῶς δ' ἔχει,

εἰ τοῖς ἐμαυτῆς τὸν βίον σώζω κακοῖς.

ὡς μὲν γυνὴ κεκίνηται ἐπὶ τῷ πάθει· πρὸς δὲ τὸν
κίνδυνον ἀποβλέπουσα ἤδεται.

ᾠιήθησαν. ἐνόμισαν.

ᾠ Ἡράκλεις, τί μαινῆ; τοῦτο λεχθῆναι ὑπὸ
10 τῶν Ἀργοναυτῶν φασιν, ἀνακαλούντων τὸν Ἡρα-
κλέα ἀπολειφθέντα αὐτῶν κατὰ βούλησιν τῆς Ἥρας.

ᾠίγνυντο. ἀνεχώρησαν.

ᾠιξεν. ἤνοιξε.

ᾠ θανμαστὰς ἐξευρίσκων ἐπινοίας.

15 ᾠθήσω. ἀντὶ τοῦ ᾠσω. οὕτως Ἀριστοφάνης·
ᾠθω γὰρ τὸ προῶθω. ᾠθῶ δὲ περισπωμένως.

ᾠκα. ταχέως.

• ᾠκεανός. ἡ κύκλω πάσης τῆς γῆς θάλασσα.
παρὰ τὸ κέω, τὸ σχίζω, κεανός, καὶ μετὰ τοῦ στε-
20 ρητικῷ ᾠ καὶ τροπῇ τοῦ ᾠ εἰς ᾠ ᾠκεανός.

ἔξ οὐπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα,
καὶ πηγαί.

1. καὶ παγίδες] Id etsi speciem veri ostendat, facile tamen intelligitur θανάτου repetendum fuisse. Sed expungendum istud παγίδες, ut e propinquo versu subnatum, ascito quod priore loco Theodoretus praestat ἄδου. 2. Δαβὶδ] Psalm. XVII, 6. Vide ibi Theodoretum, cuius interpretationem Suidas hic secutus est. Küst. 4. ᾠδῖνες καλοῦνται] Seqq. Theodoro in Ps. CXIV, 3. debere monuit Ernesti. 8. ἐνεκνυμόνησαν] ἐγκνυμόνησαν B. Ὁ δὲ ἦν] Aeliano tribuit Valckenarius. Mox ᾠδινον φθόνος e Procop. p. 223. conferebat Tourpius. 12. καὶ ὁμοῦ] καὶ om. A. B. C. 14. ἐν Ἐπιγράμματι] Pauli Silent. XLVIII. extr. Anthol. Pal. VI, 54. 16. ᾠδοποίησεν. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐκόλυ.] Ex Theodoro in Psalm. LXXVII, 50. p. 710. Küst. 19. Sub finem delevimus ὁδμὴν ἐπέμπευ cum A. B. C. 20. ᾠδύσατο] ᾠδύσατο A. B. C. Ex II. σ. 292. Od. ε. 340. ἀντὶ τοῦ ᾠργ.] ἀντὶ τοῦ om. A. B. 21. ᾠδύσμ.] Sophocl. Ai. 923. sq. Αἴαν etiam v. Οἶος: nam Αἴας libri Soph. Mox θρήνου C.
2. ᾠζεσαν] Exod. VIII, 14. ᾠζεσεν ἡ γῆ. Tourp. MS. De hac declinatione v. Choerobosc. p. 1403. et Theognost. Cram. p. 142. Quod sequebatur καὶ omisi cum A. C. Nihil ad rem quod Gaisfordus laudat προσώζεσαν e Ps. XXXVII, 5. Nam id ipsum interpretationis locum tenet in gl. Προσοδώσας. Deinde cum A. B. delevi: ἀπὸ τοῦ ὄζω, τὸ ὁδμὴν ἀποπέμψω. 3. ᾠ Ζεῦ, τί τ.] Sophocl. Electr. 766 — 68. 4. δ' ἔχει] δέχη A. 5. σώζων Med. 11. ἀπολειφθέντα] ἀπολειφθέντα A. B. E. Mox αὐτὸν A. 12. ᾠίγνυντο] II. β'. 809. σ'. 58. 13. ᾠιξεν] II. ζ'. 298. 14. ᾠ θανμαστὰς] Aristoph. Equ. 1319. (1327.) Καὶ ποῦ σ' ἴσιν νῦν, ᾠ θανμαστὰς ἐξευρίσκων ἐπινοίας; Tourp. 15. Ἀριστοφάνης] ἀθήσομαι saltem Eccl. 300. 16. προῶθω] πρῶθω A. B. E. C. Edd. ante Küsterum, qui προῶθω tacite sumpsit a Porto. Eadem vox Herodiani Epim. p. 251. qui locus potissimum cum Suida collatus sic reddi posse videtur: πρῶθω, βρῶθω, ᾠθω τὸ ἀποδιῶνω, ἢ ᾠθω τὸ ἀ. καὶ προῶθω. Cf. ib. p. 98. 17. Post h. gl. Gaisfordus delevit, ᾠκὰς. τὰς διώξεις. ὁδεν ἰακή. ᾠκαλέη. πόλις Βοιωτίας, cum A. B. E. quae irrepsisse videntur e Zon. p. 1884. 19. παρὰ τὸ κέω, τὸ σχίζω, κ.] Lege, lector, et ride. Quis enim talem etymologiam probet? Küst. κεανός] Sic recte Paris. A. At priores edit. male ᾠκεανός. Küst. ἀκεανός E.

fore. ᾠδῖνες θανάτου καὶ παγ. Dolores et laquei mortis. id est, letalia pericula. David: Dolores Orci me circumdederunt; occuparunt me laquei mortis. ᾠδῖνες vocatur dolores inferni mulieris parientis. quare per metaphoram hanc dolores inferni dicuntur mala, quae ad mortem adducunt. ᾠδινον. Parturiebant, pariebant. Cum opibus et genere insignis esset, cives gravem invidiam adversus eum conceperunt. † Male-dicentiam, quam adversus nos parturivisti, simul omnem in nos effudisti. ᾠδί πη, et ᾠδί πως. ᾠιδόν. Cantatorem, cautorem. In Epigrammate: Aereum cantorem supra citharam collocans. ᾠδοποίησεν. Viam fecit irae suae. id est, clementia eius non obstitit poenae, sed locum dedit iustae animadversioni. ᾠδῶ δεῖ. Redolebat. ᾠδύσατο. Iratus est. ᾠδύσμ. O infelix Αἴαν, quantus vir ad quam redactus es fortunam! nam dignus es quem vel inimici deplora-

rent. ᾠιστο. Putabat. ᾠζεσαν. Oluerunt. ᾠ Ζεῦ, τί τ. O Iuppiter, quid haec censeam, utrum felicitatem, an malum quidem, sed utile tamen? molestum vero est, si meis vitam conservem malis. ut femina quidem illa casu commo- vetur; at periculum considerans laetatur. ᾠιήθησαν. Putarunt. ᾠ Ἡράκλεις. O Hercules, quid insanis? hoc aiunt ab Argonautis fuisse dictum, Herculem revocantibus, qui consilio Iunonis eos deseruerat. ᾠίγνυντο. Aperiebantur. ᾠιξεν. Aperuit. ᾠ θανμαστὰς ἐξευρίσκων. O admiranda excogilans commenta. ᾠθήσω. Pellam. sic Aristophanes. ᾠθω enim, pello, [est barytonum.] at ᾠθῶ circumflectitur. ᾠκα. Cito. ᾠκεανός. Mare totam terram ambiens. ab verbo κέω, quod est fundo, divido, et κεανός, et praeposito ᾠ privativo, eoque in ᾠ verso, ᾠκεανός: unde proventunt omnes fluvii et omnia maria et fontes.

᾽Ωκεάνειον ῥεῦμα. τὸ τοῦ ᾽Ωκεανοῦ.
 ᾽Ωκεῖα. ταχεῖα.
 ᾽Ωκειλε. καὶ ᾽Εξώκειλεν. ὃ ἔστιν ἔξω τοῦ κέ-
 λειν γέγονεν. ἀποκέλλειν γὰρ τὸ εἰς τοῦμπροσθεν
 ἵεναι.
 ᾽Ωκιμον. δένδρον.
 ᾽Ωκινάκης. οὐδ' ἄλλως ᾽Αττικόν· ἀλλὰ Ἡρό-
 δοτος οὕτω λέγει τὸν ᾽Ωκινάκην.
 ᾽Ωκίναρος. ποταμός.
 ᾽Ωκλασαν. τὰ γόνατα ἔκαμψαν.
 ᾽Ωκνον. ἠδλαβοῦμην. Καὶ ᾽Ωκνον, ἠδλα-
 βοῦντο, ἀλιγάρουν. Συνέντες δὲ οἱ Ἕλληνες ἐπὶ
 βασιλέα εἶναι τὴν στρατείαν, ᾽Ωκνον τὴν ἀνάβασιν.
 Κλεάρχου δὲ εἰπόντος, τὴν ὑποστροφὴν ἄπορον εἶ-
 ναι Κύρου μὴ συναιρομένου, συνήεσαν.
 ᾽Ωκύαλος ναῦς. ἡ ταχεῖα.
 ᾽Ωκύμολος. ταχέως πορευόμενος.
 ᾽Ωκύμορος. ταχυθάνατος. Τὰ ἀνθρώπεια

ἀκόμορα καὶ ἐφήμερα. ταῦτά τοι καὶ σπουδῆς ἀνά-
 πλεα· καὶ συγγνώμην αὐτοῖς νέμειν ὑπὲρ τῆς ἄγαν
 σπουδῆς.
 ᾽Ωκυμορώτατος.
 5 ᾽Ωκυπέτας. τοὺς ταχεῖς.
 ᾽Ωκυπλόων. ταχυπόρων.
 ᾽Ωκυπτερον. ταχυπέτην.
 ᾽Ωκύρῥοος. ταχέα ἔχων ῥεῖματα.
 ᾽Ωκύς. ταχύς.
 10 ᾽Ω Λακιάδαι. ἐπὶ τῶν μοιχῶν λέγεται. δῆ-
 μος γὰρ τῆς ᾽Αττικῆς οἱ Λακιάδαι, ἐν ᾧ ῥαφανίδες
 πολλαί, αἷς ἐχρῶντο κατὰ τῶν ληφθέντων μοιχῶν
 ἐνυβρίζοντες. καὶ στελεοῖς δὲ ἐχρῶντο μὴ παρου-
 σῶν τούτων ἀναβάστας.
 15 ᾽Ωλέκρανον. ὁ ἄγκων.
 ᾽Ωλεν. ἐάλω, ἀφείλησεν.
 ᾽Ωλέναι. οἱ πήχεις τῶν χειρῶν. καὶ λευκώ-
 ληνοι. Ἐποχοῦμενος ἐπέστη ἀκηράτοις ὀλέναις.

1. Καὶ ᾽Ωκεάνειον] καὶ om. A. καὶ ᾽Ωκεάνιον C. Cf. Herod. Epimer. p. 98. f. Sub finem, cum A. delevi, quae ex v. Γάδειρα
 descripta fuerant: ὃν διεκπεύσαι οὐκ ἔνι, βραχὺδὴ καὶ σκοτοειδῆ τυγγάνοντα. Ubi ὃν δὴ ἐκπεύσαι B. ὃν δὴ πλ. C. 3. καὶ

᾽Εξώκειλεν om. A. καὶ om. C. qui mox ἀπὸ τοῦ κέλλειν. 6. Sub finem delevi cum A. (qui a manu sec. habet ἢ τὸ βασι.) ἢ φυ-
 τόν, τὸ κοινῶς λεγόμενον βασιλικόν. Eadem Herod. Epim. p. 99. et fere Hesychius. 7. Ἡρόδοτος] Nusquam, quod sciam,
 vox ᾽Ωκινάκης apud Herodotum occurrit: sed aliquoties ᾽Ωκινάκης. Küst. Bene Suidae Küsterus ascripsit, nusquam eam vo-
 cem apud Herodotum occurrere. Invenerunt (Suidas et Etym. M. p. 48, 31.) fortasse ut ᾽Ωκινάκη, ᾽Ωκινάκη, ᾽Ωκινάκη, de quibus
 Gronovius (p. 835.), etiam ᾽Ωκινάκης loco ὃ ᾽Ωκινάκης: aut forsam VII, 54. ubi nunc καὶ Περσικὸν ἔξρος, τὸ ᾽Ωκινάκην καλέουσι
 scriptum animadverterunt τὸ ᾽Ωκινάκην καλέουσι, sicuti τὸ γαλαμα, τὸ ληθές VI, 69. aut IV, 62. τούτῳ δὲ τὸ ᾽Ωκινάκη. Wesseling.
 Diss. Herod. p. 43. sive in Herod. VII, 54. Nihil suspitionis moverat Koen. in Gregor. p. 416. 9. ᾽Ωκίναρος] Lycophr. 729.
 10. ᾽Ωκλασαν] Glossa sacra. Vid. Hesych. 12. Συνέντες δὲ οἱ Ἕλλ.] Haec sunt verba Xenophontis lib. I. Ἀναβ. Küst.
 Recte, si sensum spectes: narratur enim res Anab. I, 3. Sed verba ipsa non reperiuntur. Sturz. Lex. Xenophont. Sumptus
 est locus e glossa superiore ᾽Ωκινάκη. 13. στρατείαν] στρατιῶν A. B. E. C. Edd. ante Küsterum, qui tacite Porti correctio-
 nem adoptavit. 14. ἄπορον εἶναι τὴν ὑποστροφὴν] τὴν ὑποστροφὴν (ἀποστρ. C.) ἄπορον εἶναι A. C. et superior gl. 15. συν-
 αιρομένου] συναιρομένου A. B. C. συνήεσαν] συνήεσαν Hemsterhusius. 16. ᾽Ωκύαλος ν.] Item Herod. Epimer. p. 99.
 V. II. ὁ. 705. 18. ᾽Ωκύμορος] Gl. Homericæ.
 1. νέμειν] Excidit δεῖ vel similis vox. 4. ᾽Ωκυμορώτατος] II. ἀ. 505. 5. ᾽Ωκυπέτα II. ῥ. 42. 6. ταχυπλόων ἢ ταχυ-
 πόρων Lex. Bachm. p. 421. 7. ταχυπέτην] ταχυπέτη A. ταχυπέτη C. Lex. Seg. 8. τὰ ῥεῖματα] τὰ om. A. C. 9. Hanc
 gl. excipiebat annotatio ex v. Τήλεφος, quod ibi commonstrat scriptura Leidensis, derivata, quam delevi cum A. ᾽Ωκυτόκιον
 Τηλέφου. τοῦτο δὲ ἐστὶ βιβλικὸν ἄξιον κτήσεως πρὸς εὐπορίαν φράσεως, καὶ ἐράσμιον. 10. ᾽Ω Λακιάδαι. ἐπὶ τ.] Eadem
 ad verbum etiam leguntur in Vaticana Proverbiorum Appendice, in fine. Küst. Sive Bodl. 958. 12. αἷς ἐχρῶντο κατὰ τ.]
 Confer Nostrum infra v. ῥαφανίς. Küst. μοιχῶν om. A. B. C. 13. στελεοῖς] F. στελεῖαις. Hesych. στελεῖαν τὴν μακρὰν
 ῥαφανίον. Quare ἀναβάστας interpretamentum videtur τοῦ στελεῖαις. Tourp. στελεοῖς E. στελεῖς τε C. 14. ἀναβάστας] In
 Vatic. Prov. Appendice legitur καὶ ἀναβάστας. [Diversa tradit Schottus.] Sed utraque lectio corrupta est. Andreas Schottus
 legendum coniciebat βασάνοις, et Portus ἀναβράστας. Sed neuter scopum tetigit. Scribendum enim est ἀλαβάστας. Pausa-
 nias apud Eustath. p. 1161. Ἀλαβάστας, ᾧ ἐχρῶντο ἐπὶ τιμωρίᾳ τῶν μοιχῶν, ἀπὸ τοῦ ῥαφανίου. Küst. Assensus est Schneid.
 in Theophr. T. IV. p. 666. ἀναβατοῖς C. Vid. Hesych. v. Λακιάδαι. 15. ᾽Ωλέκρανον] ᾽Ωλέκρανα E. Med. Sed v. Herod.
 Epimer. p. 99. et v. ᾽Ωλέκρανον. 16. ἀφείλησεν ad gl. ᾽Ωφλεν videtur referri. Continuo delevi ἀπόλωλεν cum A. B. C.
 17. ᾽Ωλέναι] Hesych. vv. Κόνυζα, Στεφάναι. Etymol. v. Κάλαιος. Tourp. MS. Illis grammaticorum locis adiungamus Lex.
 Rhet. p. 269, 25. ᾽Ωλέναι θηλυκῶς τῶν χ. B. E. Med. οἱ πήχεις] Deest in prioribus edit. [et B.] At agnoscit Paris. A. Küst.
 Item C. et Lex. Bachm. Post χειρῶν addit C. καὶ ὀλέγιος ἀγκῶν οἱ σκ. — ᾽Ωλένη. τὸ θηλυκόν. ὀλήν δὲ ὀλήνος ἀρσενικῶς. καὶ
 τοῖς ὀλέσι. — ᾽Ωλέναι etc. Locus multis dubitationibus obnoxius. λευκώλενοι] λευκώλεναι A. omissis reliquis. Recepti
 Gaisfordus. Cf. Apollonii Lex. p. 727.

᾽Ωκεάνειον ῥεῦμα. Oceani fluentum. ᾽Ωκεῖα. Cita.
 ᾽Ωκειλε. Et ᾽Εξώκειλε, navem in terram vel scopulum impexit.
 ἀποκέλλειν vero, ulterius ire. ᾽Ωκιμον. Ocimum, planta.
 ᾽Ωκινάκης. Non est Atticum; sed Herodotus dicit ᾽Ωκινάκην.
 ᾽Ωκίναρος. Ocinarus, fluvius. ᾽Ωκλασαν. Genua flexerunt.
 ᾽Ωκνον. Metuebam. Et ᾽Ωκνον, metuebant, detre-
 ctabant. Graeci vero cum intellexissent, exercitum contra
 Persarum regem duci, expeditionem detreabant. cum autem
 Clearchus dixisset, reditum fore difficilem, nisi Cyrus eos
 adiuvisset, assensi sunt. ᾽Ωκύαλος ναῦς. Navis velox.
 ᾽Ωκύμολος. Cito vadens. ᾽Ωκύμορος. Qui perit imma-

tura morte. Res humanae cito pereunt, et brevissimum tem-
 pus durant; eamque ob causam magno in iis studio elabora-
 tur: itaque danda hominibus est venia immodici illius studii.
 ᾽Ωκυμορώτατος. ᾽Ωκυπέτας. Cito volantes. ᾽Ωκυ-
 πλόων. Celeriter navigantium. ᾽Ωκυπτερον. Celeriter
 volantem. ᾽Ωκύρῥοος. Celeriter fluens. ᾽Ωκύς. Citus.
 ᾽Ω Λακιάδαι. In moechos dicitur. nam Laciadae pagus est
 Atticae, in quo multi raphani nascebantur, quibus adulterorum
 deprehensorum in ignominiam utebantur. cum vero deessent ra-
 phani, manubriis securium utebantur. ᾽Ωλέκρανον. Cubi-
 tus. ᾽Ωλεν. Captus est, debuit. ᾽Ωλέναι. Ulnae. inde

ᾠλήν δὲ ᾠλένος, ἀρσενικόν· τοῖς ᾠλέσι πληθυν-
τικόν.

ᾠλενία. πέτρα. καὶ ὄνομα πόλεως.

ᾠλένιος ἀγκῶν. οἱ Σκύθαι.

ᾠλενος. εἶδος ζώου.

ᾠλεστικάρποι. ματαιόκαρποι. Ὀμηρος·

Καὶ ἰτέαι ᾠλεστικάρποι.

Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι ᾠλεσίβωλος·

κᾠλεσίβωλον σφύραν.

τὴν κλῶσαν τοὺς βῶλους.

ᾠλήν. ὁ βραχίον.

ᾠλήν, Λυμαῖος ἢ Ὑπερβόρειος ἢ Λύκιος, ἐπο-
ποιός. μᾶλλον δὲ Λύκιος ἀπὸ Ξάνθου, ὡς δηλοῖ
Καλλιμαχος καὶ ὁ Πολυστρωρ ἐν τοῖς περὶ Λυκίας.

ᾠλιγώρηται. ἐκβέβληται, ἡμάρτηται.

ᾠλισθον. ἀτάκτως ἐξῆθήσαν. Οὐδὲ ᾠλι-
σθον ἄλλως αἰ εἶχαι καὶ αἰ κατὰ τοῦ θεοῦ ἐχθραὶ
ἀραί.

ᾠλκα. τὴν αὔλακα.

ᾠλώλειν. ὑπερσυντελικός.

ᾠλῶστε. ᾠ βέλτιστε.

ᾠλλοι. ἀντὶ τοῦ οἱ ἄλλοι.

ᾠλύγιον καὶ διωλύγιον.

ᾠ μακάριε τῆς τέχνης.

ᾠ μάρτησαν. ἠκολούθησαν.

ᾠ μαχθῆς. ἡ βάρος τοῖς ᾠμοις παρεχομένη.

5 ἐν Ἐπιγράμματι·

Σπερμοφόρον πήρην ᾠμαχθῆα.

ᾠ μέγα θαῦμα. ᾠ θαυμάσιε.

ᾠ ἱμαί. καὶ ἐγῶμαι, ἐγὼ οἶμαι.

ᾠ μέλε. παρὰ τοῖς νεωτέροις ὑπὸ τῶν γυναι-

10 κῶν λέγεται μόνον· ὡς τὸ ᾠ τάλαν· παρὰ δε τοῖς
παλαιοῖς καὶ ὑπ' ἀνδρῶν. καὶ ἐν Ἰππεύσειν Ἀριστο-
φάνους, καὶ ἐν Θεαιτήτῳ Πλάτωνος. καὶ Μέναν-
δρος Συνερώση·

Ἄγες τὸν ἄνθρωπον. Τί κόπτεις, ᾠ μέλε;

15 σημαίνει δέ, ᾠ δειλαίε, ᾠ πονηρέ. ἐνιοὶ δέ, ᾠ ἐπι-
μελείας ᾠξιε καὶ οἶον μεμελημένε. πρόσφθεγμα,
τουτέστι, κάκιστε, κακοδαιμονέστατε, οἰκτρότατε.

ᾠ μμένον. λέγουσι δασέως, τὸν ἔωραμένον.

ᾠ μῆδα μῶς. τὸ τοιοῦτο σχῆμα ἀποσιώπησις
20 λέγεται. ἔστι καὶ παρὰ Δημοσθένει τὸ ὅμοιον·
Ἄλλ' ᾠ, τί ἂν σέ τις εἰπὼν ὀρθῶς προσείποι; εἰρη-
κότος γὰρ αὐτοῦ μῆδα μῶς, εἶπεν ᾠ μῆδα μῶς.

1. ᾠλένος] ᾠλήνος B. E. Recurrebant haec sub v. ᾠλήν. 3. ᾠλένιος] Sic A. B. E. Med. ᾠλένιος ἀγκῶν. καὶ ἐν ἐπιγράμμα-
τι, omissis mediis. ᾠλένιος. . Σκύθαι neglectis Küsterus v. ᾠλενος posuit post gl. ᾠλεσίβωλος. . . βῶλους, quam particulam
suum in locum retraxerunt A. E. C. 6. Ὀμηρος] Od. ζ. 510. 8. ἐν Ἐπιγράμματι] Philippi XIV. pr. Anthol. Pal. VI, 104.
9. σφαιραν A. Dein leg. τὰς βῶλους: quamquam videntur exempla Lobeck. in Phryn. p. 55. obstare. Sed istorum nulli tantum tribuo
quantum Aristot. Auscultt. Mir. 45. 11. Post ᾠλήν delevi cum A. C. ᾠλένος κλίνεται: item sub finem καὶ τὸ πληθυντικὸν ᾠλέσι.
12. ᾠλήν] De eo vide Vossium de Poett. Gr. p. 93. Küst. Et nostram Hist. litt. Graec. I. p. 248. Ὑπερβόρειος] Ὑπερβό-
ρειος (?) A. C. 14. Λυκίας] Λυκίαν E. omissio ἐν ante τοῖς. Callimachi locus est H. Del. 305. 15. ἐκβέβληται] ἐμβέβληται B. E.
16. ἐξῆθήσαν] MS. A. ἐξῆθήσαν. Küst. Id dedi C. firmante. Οὐδὲ ᾠλισθον] Redit fragmentum in v. Ἄλλως, unde petendum
θεῶ ἐχθροῦ. 19. ᾠλκα] Zou. p. 1885. et Apollon. Lex. p. 727. V. II. ζ. 707. αὔλακα] ᾠλακα B. 21. ᾠλῶστε] V.
Heind. in Gorg. 51. Tetigit istum sophistarum foscolum Gregorius Naz. in Iulianum Or. IV. p. 132. C. 22. ᾠλλοι.]
Alii ᾠλλοι scribunt, alii ᾠλλοι. Küst. ᾠλλοι C. Scripsi cum editoribus Herodoti ᾠλλοι. οἱ ᾠλλοι] οἱ om. A. C.
2. ᾠ μακάριε] Aristoph. Av. 1410. Statim Gaisf. delevit cum A. B. E. ᾠ μάρτησαν. ἀντὶ τοῦ ἐσώρευσεν, quae gl. irrepsit
e Zonara. Hemsterhusius haec ascripsit: „ᾠ μάλιστεν poscit series litterarum: sed ex Hesychio Ὀμαδεῖν: ἀθραῖζειν.”
5. ἐν Ἐπιγράμματι] Philippi XIV. pr. Anthol. Pal. VI, 104. 6. πήρην] πέρας B. E. πλήρην C. 7. ἀντὶ τοῦ om. B. + A.
C. Sic Gaisf. Id ante ᾠ θ. delevi. 8. ἀντὶ τοῦ ἐγῶ] τὸ A. B. C. ἐγῶ E. Iterum ἀντὶ τοῦ eleci. Cf. v. Ἐγῶμαι. 9. μέ-
λε] μέλε bis A. C. Schol. Platon. p. 363. qui cum Suida consentit. Vid. Ruhnken. in Tim. p. 279. et Porsou. Praef. Eurip. Hec.
p. VII. Idem orationis principium in v. ᾠ τάν. 10. τάλαν] ᾠ τάλαν A. τὸ ᾠ B. 11. καὶ ἐν] ὡς ἐν recte Meinekius. Ἀρι-
στοφάνης] Ἀριστοφᾶν A. qui mox Πλάτωνος pro Πλάτων. Ἀριστοφάνης — Πλάτωνος C. qui mox om. καὶ. Schol. Plat. Ἀριστο-
φάνους et infra Μενάνδρου. Itaque genitivos reposui. Aristophanis locus est in Equ. 676. Platonis in Theaet. p. 178. f.
12. Μένανδρος] P. 157. 16. πρόσφθεγμα, τουτέστι, κάκ.] Haec sumpta sunt ex Schol. Aristoph. Equ. 668. Küst. 18. ᾠ μ-
μένον] Et usus et analogia requirunt, ut scribatur ᾠ μμένον cum spiritu leni. Küst. Sic A. E. Med. λέγουσι δέ] δέ om. A.
19. τοιοῦτον] τοιοῦτο dedi cum A. C. 20. Δημοσθένει] P. 232, 20. ubi Taylorus observavit sua Suidam ex Schol. Aristoph.
Acharn. 333. sumpsisse. Similiter Demosth. Ep. p. 1483. ᾠ — τί ἂν ὀνομάσαιμι ὑμᾶς; et Dio Cass. LVI, 4. 21. τὸς σε] σέ
τις A. Schol. et Demosth.

λευκῶλενοι. Currus vectus astitit ulnis illaesis. at ᾠλήν ᾠλέ-
νος est masculinum. dativus pluralis ᾠλέσι. ᾠλενία πέ-
τρα. Est etiam urbis nomen. ᾠλένιος ἀγκῶν. Scythae.
ᾠλενος. Animalis genus. ᾠλεστικάρποι. Quae fructus
inanes fuerunt. Homerus: *Et salices frugiperdae*. Quod in
Epigrammate est ᾠλεσίβωλος: *Et malleum glebas scindentem*.
ᾠλήν. Brachium. ᾠλήν. Olen, Dymaeus vel Hyperboreus
vel Lycius, poeta epicus. potius tamen fuit Lycius Xanthius,
ut Callimachus declarat et Polyhistor in historia Lyciae.
ᾠλιγώρηται. Neglectum est, contemptum est. ᾠλισθον.
Exciderunt temere. *Nec temere preces et dirarum adversus
diis inimicum imprecationes exciderunt*. ᾠλκα. Sulcum.
ᾠλώλειν. Plusquamperfectum. ᾠλῶστε. O optime.
ᾠλλοι. Ceteri. ᾠλύγιον et διωλύγιον. ᾠ μακ.

O te beatum artis. ᾠ μάρτησαν. Secuti sunt. ᾠ μα-
χθῆς. Humeros gravans. In Epigrammate: *Semina ferentem
peram humerosque gravantem*. ᾠ μέγα θαῦμα. O ad-
mirande. ᾠ ἱμαί. Et ἐγῶμαι, ego puto. ᾠ μέλε. Apud
recentiores ab mulieribus tantum dicitur, ut ᾠ τάλαν. apud
antiquos tamen etiam ab viris, ut in Aristophanis *Equitibus*:
et in Platonis *Theaeteto*. accedit Menander in *Synerosē*: *Di-
mitte hominem. Quid obtundis, pessime?* significat autem
o miser, o infelix. nonnulli vero interpretantur, o cura digne,
quasi dicas, ᾠ μεμελημένε. est exclamatio, o pessime, infelicis-
sime, miserrime. ᾠ μμένον. Visum. addito spiritu aspero.
ᾠ μῆδα μῶς. Huiusmodi figura vocatur reticentia. simile
dictum est apud Demosthenem: *Sed o, quo te nomine quis recte
appellet?* cum enim dixisset: *Nulla modo, subiecit, O nullo*

- ᾽Ωιμην. ἐνόμισα.
 ᾽Ωμησάμενος. εἰς τὸν ᾽ωμον ἀγαγών.
 ᾽Ωμηστῶν. ᾽ωμὰ ἐσθιόντων. ἐν ᾽Επιγράμματι
 Λείσας δ' ᾽ωμηστῆω θηρὸς μόρον, ὡς ἄν
 δόξα
 τύμπανον ἐξ ἱερῶς ἐπλατάγησε νάπησ.
 156 ᾽Ωι μὴ ἐστὶ τάρβος θρώντι, τοῦτον οὐδ'
 ἔπος φοβεῖ.
 τουτέστιν, ὁ μὴ τὸ ξργον δεδοικώς, οὐδὲ τὸν λόγον.
 ᾽Ωμὴ τις εἶναι. Δέδοικα μὴ δόξης ᾽ωμὴ τις 10
 εἶναι, δεινῶς οὕτω τιμωρουμένη. Νικόλαος ὁ Λα-
 μασκηνός φησιν.
 ᾽Ωμιλλα. παιδιὰ τις, ἐν ἣ ὁ εἰς τὸν κύκλον βα-
 λῶν κάρυον, ὡς τε ἐμμεῖναι, νικᾷ. Εὐπολις Χρυ-
 σῶ γένει.
 ᾽Επεισεῖμεθα δὲ μείνας εἰς ᾽ωμιλλαν.
 ἀπὸ συναϊρέσεως· ἢ ᾽ωμιλλα, ᾽ωμιλλα.
 ᾽Ωμοβοῖνας. βύρσας.
 ᾽Ωμοβόρων. ᾽ωμοφάγων.
 ᾽Ωμογέρων. ὁ παρ' ἡλικίαν γεγηρακῶς διὰ λύ- 20
- πην ἢ συμφορᾶν. καὶ πρεσβύτης, οὗ ἢ κεφαλὴ οὐκ
 ἐπολιώθη.
 ᾽Ωμοκρατῆς.
 ᾽Ωμοκρατῆς Αἴας θολερῶ
 κείται χειμῶνι νοσήσας.
 5 ὁ δυσπέπαντον καὶ αἰτιώνυμον ἔχων πάθος· ἢ ὁ
 ᾽ωμὸς καὶ καρτερικός· ἢ ὁ ὑπὸ ᾽ωμότητος κεκρατη-
 μένος· ἢ ὁ γενναῖος, ὁ καὶ τῶν ᾽ωμῶν κρατεῖν δυνά-
 μενος. Σοφοκλῆς.
 ᾽Ωμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρός
 δεῖ πωλοδαμνεῖν, κᾶξομοιοῦσθαι φύσιν.
 ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν καρπῶν, οἳ ὅτε εἰσὶν ᾽ωμοί, καὶ
 σκληρότεροί εἰσι καὶ ἴταμοί.
 ᾽Ωμος. τὸ μέλος τοῦ σώματος.
 15 ᾽Ωμοσμένος. ὁμομοσμένος δέ. [᾽ωμομόκεσαν.]
 ᾽Ωμοτόκησεν. ἐδυστόκησεν, ἢ ἐξέτρωσεν.
 ᾽Ωμοχαίτης.
 ᾽Ωμωνυμηκῶς. [παρακείμενος.]
 ᾽Ωιμωξεν.
 ᾽Ωμοι. φεῦ μοι. ἐπίρρημα σχετλιαστικόν.

1. ᾽Ωιμην] Rectius ἐνόμιζον Hesychius. Ab h. l. glossas ad ipsam ᾽Ωμοκρατῆς om. A. Deinceps cum B. C. E. delevi glossam e Zon. p. 1887. inculcatam: ᾽Ωμῆρησε. συνέτυχε, συνήτησεν. δθεν καὶ ὄμηρον, τὸ ἐνέχυρον. Mox C. ᾽Ωμησάμενος τὸν ᾽ωμον δ. ᾽Ωμησταί: οἱ δ. ἐσθιόντες, reliquis omissis. Ut in re perplexa correximus editum ᾽Ωμισάμενος, quod tenet Zon. p. 1887. 3. ἐν ᾽Επιγράμματι] Alcaei Messen. VIII, 5. 6. Anthol. Pal. VI, 218. 4. ἄν δόξα] ἄν δόξαι E. Med. ἄν δόξας B. αὐδαξαι mendose MS. Anthol. 7. ᾽Ωι μὴ ἐστὶ τάρβος θρ.] Sophocles in Oed. R. 296. ᾽Ωι μὴ ᾽στι θρώντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ. Confer Nostrum infra v. Τάρβη, ubi eadem leguntur. Küst. Om. C. 10. „Verba sunt Eunuchi ad Zarinaeam.” Valens in Exc. ex Nic. Dam. p. 66. 13. ᾽Ωμιλλα] Sic etiam Hesychius. At Polluci ludus iste ᾽ωμιλλα dicitur. Vide Meurs. de Ludis Gr. p. 69. Küst. Praesertim vero Schol. Plat. p. 320. 16. ᾽Επεισεῖμεθα δὲ μ.] Castigatam orationem servat Schol. Platonis: κάπειτ' εἰσεμ' ἐνθάδε μείνας εἰς ᾽ωμιλλαν, κᾶν μὴ μετή. 17. ἢ ᾽ωμιλλα] Lege ἢ ᾽ωμιλλα. Küst. Qui neglexerat scripturam ἢ ᾽ωμιλλα. ᾽ωμιλλα Med. cui similem praestant B. C. ἢ ὁμιλλα καὶ ᾽ωμ. Quod reposuimus ab H. Stephano in Thesaurο facile indagatum, vidit legendum etiam Iungerm. in Polluc. IX, 102. ἢ ᾽ωμιλλα, ᾽ωμιλλα. 19. Post hanc glossam delevi cum B. C. E. quae e Zon. p. 1887. erant derivata: ᾽Ωμοβόιον. ἢ βύρσα. ᾽ωμοβόιον δὲ δλφδογγον. 20. ᾽Ωμογέρων] Vid. ᾽Αωρόλειος. Hemst. Eadem fere habet Etym. M. Gaisfordus addit Schol. Il. ψ'. 791. Cf. Apollon. Lex. p. 728. et Schol. Eurip. Med. 1199.
4. ᾽Ωμοκρατῆς Αἴας θολ.] Sophocli. Ai. 205. ut Portus etiam monuit. Vide ibi Schollastam, cuius interpretationem Suidas hic ad verbum sequitur. Küst. ᾽Ωμοκρατῆς semel Med. 9. Σοφοκλῆς] Ai. 548. sq. 12. κᾶκ τῶν κ. ὀδόν τε εἰσὶν C. Similiter Schol. ὡς κατὰ τῶν καρπῶν. 13. ἴταμοί de frugibus qui dixerit requiro. Nec dubito quin olim extiterit ᾽άτεραμοι. 14. ᾽Ωμος. ᾽ωμόλιον. τὸ ἐπὶ τῶν. Nota haec non solum corrupta est et mutila, sed etiam turbata, quae sic scribi et in ordinem redigi debere videtur: ᾽Ωμος. τὸ μέλος τοῦ σώματος. ᾽ωμόλιον. τὸ ἐπὶ τῶν ᾽ωμων λίνον. Existimasse nimirum videtur grammaticus noster, ᾽ωμόλιον compositum esse ex ᾽ωμος, humerus, et λίνον, linum: cum sit composita ex ᾽ωμὸς crudus, et λίνον. Significat enim linum crudum. Vide Salmasium in Solinum et alios lexicographos. Küst. ᾽ωμόλιον. τὸ ἐπὶ τῶν ᾽ωμων omiserunt A. B. E. e Zonara petita. Pro ᾽ωμόλιον Toupius (IV. p. 197.) maluit ᾽ωμάδιον, collato Hesychio. 15. ᾽ωμομόκεσαν om. A. C. notavi: quae male praeter ordinem litterarum pro glossa singulari habebantur. Immo haec frustra sunt observationum grammaticarum: cf. Zon. p. 1887. 16. ᾽Ωμοτόκησεν] Glossa sacra. Vid. Biel. in Hesychium. ἐδυστόκησεν om. C. servat Zonaras. 17. ᾽Ωμοχαίτης] An corrupte pro ὀιωχέτης? Sic videtur. De voce ὀιωχέτης autem vide Lexica. Küst. 18. παρακείμενος] ἐπίρρημα Edd. vett. Om. C. Interim notavi. Item in continua glossa cum A. B. C. delevi: ᾽Ατρείδης δ' ᾽ωμωξεν. ἦτοι μετ' ὀιωμωγῆς εἶπεν. Versus est Il. γ'. 364.

modo. ᾽Ωιμην. Existimavi. ᾽Ωμησάμενος. Qui in humerum imposuit. ᾽Ωμηστῶν. Crudivororum. In Epigrammate: *Metuens autem ne a crudivoro leone interficeretur, postquam rugiit, tympanum ex sacro pulsavit luco.* ᾽Ωι μὴ ἐστὶ τάρβ. A quo timor abest in agendo, eum nec verba terrent. id est, qui factum non formidat, ne verba quidem metuet. ᾽Ωμὴ τις εἶναι. Nicolaus Damascenus: *Veteor ne videaris crudelis esse, quae tam atrox supplicium sumas.* ᾽Ωμιλλα. Ludus quidam, in quo qui nucem in circulum ita coniecit, ut in eo maneat, vincit. Eupolis Aureo genere: *Inde ludum omillae ingredior, cuius causa remanseram.* ᾽ωμιλλα autem per contractionem formatum est ex ἢ ᾽ωμιλλα. ᾽Ωμοβοῖνας. Cruda bovis tergora. ᾽Ωμοβόρων. Crudivororum.

᾽Ωμογέρων. Qui ante iustum aetatis tempus consenuit, per tristitiam vel calamitatem. item senex, cuius caput nondum canuit. ᾽Ωμοκρατῆς. *Snevus Aiax turbida iacet tempestate laborans.* qui morbo laborat inexorabili inoque nomini convenienter. vel ferox et robustus. vel animi saevitia vexatus. vel fortis et qui feroces superare potest. Sophocles alibi: *Duris ille patris moribus assuefaciendus est, ut eius ingenio similis fiat.* figura ducta est a fructibus, qui cum sunt immaturi, duriores sunt et insuaves. ᾽Ωμος. Humerus, pars corporis. ᾽Ωμοσμένος. Contra ὀιωμοσμένος. [et ᾽ωμομόκεσαν.] ᾽Ωμοτόκησεν. Immaturum fetum peperit. vel abortum fecit. ᾽Ωμοχαίτης. ᾽Ωμωνυμηκῶς. ᾽Ωιμωξεν. ᾽Ωμοι. Hei mihi. adverbium lamentantis.

Ἔν. αἰδίδιος. Ἐγὼ εἰμι ὁ ἄν.

Ἔνατο. ὠνειδισεν, ἐξεφάντισεν· ἢ ἠγόρασεν.

Ἔνερ. ὦ ἄνερ· κατὰ συναίρεσιν.

Τὸν τέτιγ' ὄψει μ', ἄνερ, ἐφεζόμενον.

157 Ἔνευον. παρὰ Θουκυδίδη, ἐκίνουσι καὶ περι-
ἦγον. ὄνος γὰρ τοῦ μύλωνος τὸ κινούμενον· καὶ αἱ
τοιαῦται μηχαναὶ ὄνοι. Θουκυδίδης. Ἔνευον ἀνα-
δούμενοι τοὺς σταυρούς. τουτέστιν, ὄνοις ἐχρῶντο.
ἔστι δὲ ὄνος μηχανὴ ἐπ' ἄκρων τῶν ἀκατίων πηγνυ-
μένη, ἀφ' ἧς περιβάλλοντες βρόχοις τοὺς σταυρούς 10
ῥαδίως ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀνέσπων. ἔστι γὰρ ἡ μηχανὴ
ἐπὶ τοσοῦτον βιαιοτάτη, ὥστε σαγήνην βαρεῖαν ὑπὸ
δύο ἀνδρῶν ἀπόνως ἔλκεσθαι. καλοῦσι δὲ τὴν μη-
χανὴν οἱ τοὺς χαμαὶ λείχοντας ἔλκοντες ἀλιεῖς ἡλα-
κάτην. ἐρῶμενεστέρα δὲ πρὸς τὴν ἀνέλκυσιν κα- 15
θίσταται, ὅταν καὶ δίκρονον ξύλον πρὸ αὐτῆς τε-
θείη. ἐπ' εὐθείας γὰρ ἢ ἀντίσπασις τῶν ἀνελκομέ-
νων γίνεται.

Ἔνή. ἀγορά. Καὶ Ἔνησάμενος, ἀγοράσας.

Ἔνηματῆτος.

Ἔνητή. τιμῆς κτητή. Καὶ τὴν χώραν ἐπιτρέ-
πειν Τραϊανῷ Ἀύγαρον, καίπερ ὅτι ὠνητὴν ἐκ Πα-
κόρου ἔχει λαβῶν πολλῶν χρημάτων· καὶ τοῦτο
ἀσφένως τῷ βασιλεῖ γίνεται.

Ἔνητιᾶν. ὠνήσασθαι βούλεσθαι.

Ἔνητιῶν. ἀγοραστικῶς ἔχων.

Ἔνητο. ἀφέλητο. Ὅς εἰ ἐπέθετο, ὠνητο ἄν.

Ἔνια. πράσιμα, ἀγοραστά.

Ἔνιους. ἀγοραστοὺς, ἢ τιμίους. Προκόπιος·
Εἰ μὴ τὴν σωτηρίαν ὄνιον κτήσονται λύτρα διδόν-
τες. Αἰλιανός· Καὶ ἀπολύουσι δικασταὶ ὄνιοι
αὐτόν. — Συμβουλεύει ἀσπύσασθαι τὰ ῥω-
μαίων, καὶ παρ' αὐτοὺς ὄνιον ἀποκομίζειν τὴν μέ-
ταξαν.

Ἔνθρωπος. ἀντι τοῦ, ὁ ἄνθρωπος.

Ἔνομάδατο. ὠνομάζοντο. Ἰωνικῶς.

1. Post ipsam gl. Ἔν reieci cum A. B. C. ὑπάρχων. ἐπὶ δὲ Θεοῦ ἄν, ἦγον. Gaisfordus: „In marg. habet A.: μὲν ὁ προση. Respi-
citur Exod. III, 14. Mox delevi cum A. B. E. [glossam e Zonara ductam] Ἔναρος. ὄνομα κύριον." Adde v. Ὁ ἄν. 2. Ἔνατο.]
II. ῥ. 25. ἠγόρασεν] Sic recte MSS. Pariss. At priores editt. ἠχύρασεν: quod corruptum est. Küst. Hanc interpretationem
ad ὠνήσατο spectare docet vel Pollux III, 126. Adde v. Ἔνή. 4. Τὸν τέτιγ'] Leonidae Tar. LX, 6. Anthol. Pal. VI, 120.
Cf. v. Εὐπλήχκος. Deest vs. A. 5. παρὰ Θουκυδίδη] Lib. VII. c. 25. ubi verba historici haec sunt: Ἐκ τε τῶν ἀκατίων
ἄναδόμενοι τοὺς σταυρούς. Küst. 8. τουτέστιν — σταυροῦς om. B. E. 9. ἔστι δὲ ὄνος μηχανὴ ἐπ' ἄκρων τ.] Haec
et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Thucydidis. Apud eum vero pro
ὄνος legitur ὄνεος, quod minus placet. Küst. 12. ὥστε] ὥστε καὶ B. E. καὶ C. 14. τοὺς χαμαὶ λείχοντας] Scholiastes
Thucydidis una voce τοὺς χαμαιλέχοντας. Sed quid vox ista hic sibi velit, ignorare me fateor. Quare quaerant alii, quibus
plus otii est. Küst. Hoc quid esset cum etiam Dukerus ambigeret, negans de χαμουλοῖς cogitari posse, Toupius sibi visus est
improvisa machina rem expedisse I. p. 452. „Mendum antiquissimum. Vestigia tamen verae lectionis deprehendisse videor.
Reponendum sine dubio: οἱ τοὺς χαμαὶ λείχοντας ἔλκοντες ἀλιεῖς. Hanc autem machinam ἡλακάτην vocant ἱ, qui pisces ex imo
verrunt. Horat. Serm. II, 3, 235. Tu pisces hiberno ex aequore verris. Ad quem locum consulendus ὁ πάνυ Bentleius."
Schneiderus in Eclog. Phys. p. 308. probabat χαμαιουλοῖς, vocem nullius coloris. χαμαιλέχοντας C.
1. ἀγοραστά Herod. Epimer. p. 230. Sub finem cum A. delevi: καὶ Ἔνησεν, ἀφέλησεν. 2. Om. vulg. 4. καὶ περ ὅτι ὠνητὴν]
Locus manifesto laborat. Audacter repono ex vi et ductu sententiae: καίπερ ἐγνωκῶτι ὅτι ὠνητὴν ἐκ Πακόρου ἔχει. Graeca ita
vertenda sunt: Abgarus regionem Traiano roganti permisit, etsi sciret Traianus, eum a Pacoro ingenti pecuniae summa
emisse. Haec mens scriptoris est. Desumptus autem est hic locus, ni plurimum fallor, ex Dione Cassio: quod collegisse vi-
deor ex Excerptis eius ab Ursino editis p. 406. ubi de isto Abgari cum Traiano commercio ita loquitur: Ὁ δὲ (Ἀύγαρος) ἀπήν-
τησέ τε αὐτῷ (Τραϊανῷ) προσιδόντι καὶ ἀπελογήσατο, συγγνώμης τε ἔτυχεν. ὁ γὰρ παῖς λαμπρόν οἱ ἰκέτευμα ἦν. Quae verba le-
guntur etiam apud Suidam supra v. Ἰκέτευμα. Toup. I. p. 453. Similiter Koenius in Gregor. p. 207. ante ὅτι supplebat εἰδοῖτι:
quibus parum favet illud καίπερ. Aliam rationem ut ineamus suadet etiam καίπερ ὄντι scriptura C. velut καίπερ αἰτοῦντι ὠνη-
τὴν, ἢ ἐκ Πακ. κτλ. Ceterum Toupius fragmentum, quod Arriani est, Dionii tribuit parum probabiliter, quod apparere debet
huius orationem LXVIII, 21. conferenti. 5. ἔχει λαβῶν] Hinc incipit in A. folium recentiore manu exaratum, desinens in
verbis ἐν τοῖς Πυθαγορείοις, sub v. Ἐριγένης. ἔχειν πολλῶν λαβῶν C. πολλῶν] παλαιῶν B. E. 6. ἀσμένως] Immo ἀσμένω.
9. Post ὠνητο ἄν delevi cum A. B. glossam e Zonara petitam, quam Hemsterhusius in Arist. Plut. p. 396. quodam modo expli-
carat: Ἔνθυλεν μένος. ὁ κοπρίας γέμων. „Vide supra v. Ὀνθος." Küst. Diphilus apud Plutarch. in Nicia p. 523. πα-
χός, ὠνθυλεν μένος. Nam quae sequuntur sunt Plutarchi verba. Toup. MS. Miram habet observationem Herod. Epim. p. 101.
11. Προκόπιος] Lib. II. de Bello Pers. c. 12. Küst. Inde τὰ petendum ante λύτρα. 12. σωτηρίαν] σωτήριον B. E. 13. Καὶ
συμβουλεύει] καὶ omisi cum A. B. C. Oratio Menandri Exc. Legg. p. 297. extr. Mox τῶν ῥ. C. 17. ὁ om. A. C.

Ἔν. Deus aeternus. Ego sum deus ille aeternus. Ἔνατο.
Probris affectu, contempsit vel emit. Ἔνερ. Contracte, pro
ὦ ἄνερ. Cicadam videbis, me, vir, insidentem. Ἔνευον.
Apud Thucydidem significat, machina movebant et circumage-
bant. ὄνος enim vocatur pars illa molae, quae movetur: inde
huiusmodi machinae ὄνοι. Thucydides: Vallos circumligatos
ope machinarum exellebant. id est, utebantur machinis, quae
αἰνί dicebantur. erat autem machina, quae in summis lintribus
statuebatur, unde laqueis vallos circumdatos ex fundo facile
exellebant. machina enim eam vim habet, ut eius ope duo viri
sagenam onustam possint praeter laborem trahere. hanc pisca-
tores ἡλακάτην vocant. validior autem efficitur ad onera sur-

sum extrahenda, cum bicorni lignum ante ipsam statuitur. nam
linea recta res sursum trahuntur. Ἔνή. Emptio. Et Ἔνησά-
μενος, qui emit. Ἔνηματῆτος. Ἔνητή. Pretio com-
parata. Abgarum regionem Traiano permittere, quam a Pa-
coro ingenti pecuniae summa emisset. hoc autem regi gratum
erat. Ἔνητιᾶν. Empturire. Ἔνητιῶν. Empturiens.
Ἔνητο. Utilitatem perceperat. Qui si paruisset, utile hoc ei
fuisset. Ἔνια. Venalia, quae prostant. Ἔνιους. Ven-
nales, qui pretio parantur. Procopius: Nisi salutem pretio
redemissent. Aelianus: Et iudices venales eum absolunt.
† Suadet, ut Romanorum partes amplectantur, sericumque
ad eos transferant venale. Ἔνθρωπος. Homo. Ἔνο-

Ἔνομασμένος. ἔξάκουστος.

Ἔνόμηγεν. ὠνόμασε.

Ἔνον. ὠφέλειαν, τιμὴν.

Τί σοι τὸ κέρδος; ἢ τί τὸ ὄνον εὐρήσεις;
καὶ ὄνος, ἢ τιμὴ.

Ἔνοῦμαι. αἰτιατικῇ. ὠνεῖται δὲ γενικῇ.
Τοῦτο δ' ἐστίν, ὃ τῶν εὐρισκομένων ἀπάντων χρη-
μάτων Φίλιππος ὠνεῖται.

Ἔνοῦμενος. ἀγοράζων. ὠνῶ γὰρ τὸ ῥῆμα.

Ἔνοχόει. ἐκίρνα. Ἔνοχόει δὲ οὐδὲ εἷς, οὐδὲ 10
νομίζεται παρὰ τοῖς ἔφοις βαρβάρους ἐμπνέειν δει-
πνούντας.

Ἔνυν θερμοὶ βωμοί. ἐπὶ τῶν δι᾽ σπου-
δῆς τυγχανόντων Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Ἀημιναίς.

Τὴν κρατίστην δαίμον', ἧς νῦν θερμός ἐσθ' 15
ὁ βωμός.

μηνύει ὅτι αἱ τινες παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ξένοι θεοὶ
ἐτιμῶντο.

178 Ἔνυν μὲν οὐδεὶς, αὐρίον δ' ὑπέρμεγας.

ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδας τιμωμένων.

Ἔξος. ποταμός ἐν τῇ Βακτρῶν χώρᾳ, ὃς Ἄλε-

ξάνδρῳ ἄπορος ἐφαίνετο. τὸ μὲν γὰρ εὐρος ἦν ἐς
ἔξ μάλιστα σταδίων, βάθος δὲ οὐ πρὸς λόγον τοῦ
εὐρους, ἀλλὰ πολὺ δὴ τι βαθυτέρος καὶ ψαμμώδης
καὶ ῥεῦμα ὀξύ, ὡς τὰ καταπηγνύμενα ὑπ' αὐτοῦ
5 τοῦ ῥοῦ ἐκστρέφεσθαι ἐκ τῆς γῆς οὐ χαλεπῶς, οἷα
δὴ οὐ βεβαίως ἐπὶ τῆς ψάμμου ἰδρυμένα.

Ἔξυθυμώθη. ὠργίσθη.

Ἔξυθη.

Ἔλιόν. καὶ Ἔλιοτόκον. Ὅτι ἀπὸ τῶν τετραπό-
10 δων ἢ χελώνη μόνη ὄτοκαεῖ.

Ἔοπ. κέλευσμα τῶν ἐρεσσόντων, καταπαῦον
τὴν κωπηλασίαν.

Ἔοπ. ἐλατικὸν ἐπίφθεγμα ἐπὶ πλοίου.

Ἔοπ, παραβαλοῦ. Ἀριστοφάνης Βατράχοις.

Ἔοπ. ἐλατῶν ἐπίφθεγμα.
Ἔοτοκάταξις. ὄνομα κύριον.

Ἔοτος. σύ.

Ἔοτος, Αἴαν.

Ἔοτος, Αἴαν.

Ἔοτος, Αἴαν.

Ἔοτος, Αἴαν.

1. Ἔνομασμένος] Diodor. Sic. p. 463. ὠνομασμένος τὸ γένος. Nisi ibi leg. διωνομασμένος, ut p. 538. et sic leg. p. 648. Toup. MS. 3. Post τιμὴν omisi καὶ ὄνον ὁμοίως cum A. B. C. habet E. omissis infra καὶ ὄνος ἢ τιμὴ, quae ipsa potuerant omitti. Cf. Toup. Append. Theocr. p. 3. 4. Τί σοι] Qui Babrii choliambum ad Aesopi fab. 289. exegit Tyrwhittus p. 40. tacite removit Edd. mendum ἢ τίνων ὄνον. Adde Knoch. fr. 33. 6. Praeceptum inscite conformatum: quod e scrinilis syntacticis esse depromptum ostendit vel Lex. de Syntaxi p. 180. 7. Τοῦτο δ' ἐστίν] Demosth. Phil. III. p. 113, 4. ὃ τῶν] ὃ τῶν A. B. E. Med. εὐρισκομένων] ἀλισκομένων Lex. ἀναλισκομένων Demosth. 10. οὐδεὶς] δὲ οὐδὲ εἷς A. Cf. Priscus p. 203. sq. 13. θερμοὶ βωμοί] Eunapius V. Plotini p. 10, 27. Πλωτίνου θερμοὶ βωμοὶ νῦν. Toup. MS. Eundem Eunapii locum indicavit Hemsterhusius. Gaisfordus: „Vid. Boissonad. in Eunap. p. 562. qui mallet in princ. ὃ, cum Iunio Adag. IV, 13. Conf. Priscaeus in Appul. p. 233. ὃ om. C.” Probandum ὃ. Nec dubitare patitur Phrynichus Segui. p. 29. διὰ χρόνου] χρόνου omisi cum A. C. ut τυγχανόντων sit ὄντων. Nam perversum est χρόνου. 14. Ἀριστοφάνης] Fragm. 332. In principio versus Καὶ supplebat Porsonus praef. ad Hec. p. XLII. 17. δηλοὶ δὲ] μηνύει A. B. C. Scripsi μηνύει. Item abesse debet δὲ praegressum. αἱ τινες παρὰ τοῖς Ἀθην.] Vide Valesium in notis ad Euseb. lib. II. de Vit. Constant. c. 5. Küst. 19. Ἔνυν μὲν] Aristoph. Equ. 158. 21. Ἔξος. ποταμός ἐν τῇ Βακτρ.] Haec sumpta sunt ex Arriano de Exped. Alex. M. lib. III. (29.) p. 232. Küst. 4. ὀξύ ἔχων] ἔχων om. A. B. C. quod Krügerus non debet inculcare. Sed praestat emendare ῥεῦμα ὀξύ. ὑπ'] πρὸς Arrian. 5. ἐκ τῆς] ἐπὶ τῆς E. Contra κατὰ τῆς ψάμμου Arrianus. Mox οὐ ante χαλεπῶς om. B. E. C. Med. Infra βέβαια C. 7. Item Hesychius. 8. Ἔξυθη a Küst. omissum hand scio an pro interpretatione superioris glossae sit habendum. 9. Ὅτι adiecit Gaisf. 11. Ἔοπ. κέλευσμα τῶν ἐρεσσ.] Ex Schol. Aristoph. Av. 1395. 13. Hanc glossam cum finitimis vel interpres Aristophanis docet esse sic conandum: Ἔοπ, παρ. A. B. ἐλατικὸν ἐπίφθεγμά ἐστι τὸ ὄοπ. Nam ἐπὶ πλοίου, nisi corruptio subest, aliorum spectat. Aristophanes, χωρῶμεν ἐπὶ τὸ πλοῖον. ὄοπ, παραβαλοῦ. 14. Ἀριστοφάνης Βατράχοις] V. 182. Mox ὠρμησον γῆ C. 15. γὰρ] δὲ Schol. 17. Ἔοποπ] Ἔοπ A. Mox ἀπόπος B. E. ἀπόπος Med. Ἔοπ ἀπόπος C. Legendum ὄπ. Vid. Arist. Ran. 208. ubi Schol. ἐλατικὸν ἐπίφθ. 18. Ἔοτοκάταξις] MS. A. habet ἀοκάταξις. Küst. Obsecutus est Gaisfordus, usus etiam libris vulgatis Luciani Lexiph. 9. Sed ordini litterarum debuit portentum illud ἀοτοκάταξις vindicari, quod fluxerat ab mendosis exemplis, tenentque libri Zon. p. 1889. Vide gl. Ἀοτοκάταξις. 19. Ἔοτος] Vid. Ruhnk. in Tim. p. 279. ἀντὶ τοῦ post οὗτος omisi cum A. ὃ σύ B. C. cum Hesychio. 20. Ἔοτος, Αἴαν] Sophocl. Ai. 89.

μᾶτατο. Ionice. nominati fuerant. Ἔνομασμένος. Nominis clarus. Ἔνόμηγεν. Nominavit. Ἔνον. Utilitatem, pretium. Quodnam tibi lucrum? aut quantum inde pretii comparabis? Ἔνοῦμαι. Iungitur accusativo rei, genitivo pretii. Hoc autem est illud, quod Philippus omni pecunia, quam invenit, emit. Ἔνοῦμενος. Emons. est enim verbum ὄνω. Ἔνοχόει. Vinum infundebat. Nullus omnino vinum infundebat, neque moris est apud barbaros orientales bibere inter coenandum. Ἔνυν θερμ. De iis dictum quorum insignis ratio habetur. Aristophanes in Lemniis: Optimam dominam, cuius nunc calet ara. significans semper apud Athenienses deos aliquos peregrinos coli. Ἔνυν μὲν οὐδ. O te nunc quidem nullius loci hominem, cras vero maximum

futurum. de iis qui praeter spem honores consequuntur. Ἔξος. Oxus, fluvius in regione Bactrianorum, qui Alexandro transiri non posse videbatur. nam latitudine erat sex ad summam stadiorum, profunditate vero non pro latitudinis ratione, sed longe profundior et arenosus et rapidus: itaque siqua in eius alveo defixa essent, impetu aquae facile ex terra revellebantur, utpote arenae parum firmiter inhaerentia. Ἔξυθυμώθη. Iratus est. Ἔξυθη. Ἔλιόν. Et Ἔλιοτόκον. Ex quadrupedibus sola testudo ova parit. Ἔοπ. Vox remigantium, significans remigandi finem esse faciendum. Ἔοπ, παραβ. Oop, navem appelle. Aristophanes Ranis. est acclamatio nautica. Charon in navi dicit. Ἔοπ. Remigum acclamatio. Ἔοτοκάταξις. Nomen proprium. Ἔοτος.

Ἔπιφωρος ἰχθῦς.
 Ἔρα ψ. ἐπίφωρος τῶν ἀφιέντων ἅμα τρέχειν,
 ἢ τι τοιοῦτον ποιεῖν.
 Ἔρα πάντα σὺ τολμῶν. τουτέστιν, ὃ θρα-
 σύτατε καὶ τολμηρότατε.
 Ἔρα πας. ὄνομα κύριον.
 Ἔρα παῖ. Σοφοκλῆς.
 Ἔρα παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος,
 τὰ δ' ἄλλ' ὅμοιος· καὶ γένοι' ἂν οὐ κακός.
 Ἔρα περὶ πάντ' ἐπὶ πᾶσι τε πράγμασι
 δωροδόκοισιν ἐπ' ἀνθεσιν ἴζων·
 εἶθε φανύλως ὡς περ εὔρες ἐκβάλοις τὴν ἔνθεσιν.
 ἔσαιμι γὰρ τότε ἂν μόνον,
 πῖνε, πῖν' ἐπὶ συμφοραῖς.
 τὸν Ἰουλίου τ' ἂν οἶομαι γέροντα πυροπίπην,
 ἦσθ' ἐντὶ ἡπαιωνίσει καὶ βακχέβακχον ἔσαι.
 Ἀριστοφάνης. πρὸς Κλέωνα ὁ λόγος. ὃ ἐπὶ πάσῃ
 προδοσίᾳ ἐξεταζόμενε καὶ κακίᾳ. μεταφορικῶς δὲ
 εἶπεν ἅπαν τὸ νόημα ἀπὸ τῶν μελισσῶν· ὡς περ
 αἱ μέλισσαι φησὶ πάντων. οὐπερ ἐκ τοῦ ἔραστου 20
 καὶ εὐχερῶς ἔτυχες· ἐπεὶ μηδὲ ἠλπισας εἰς τοῦτο
 δόξης προελθεῖν, ἔδοξε γὰρ εὐδοκιμεῖν ἐκ τοῦ περι-

Ἔρα πύλον κατορθώματος· οὕτως καὶ ἀποβαλεῖς. καὶ
 τότε ἔσαιμι τὸ Σιμωνίδου.
 Πῖνε, πῖν' ἐπὶ συμφοραῖς.
 γέροντα δὲ πυροπίπην, ἐπεὶ ὡς παιδεραστῆς οὐ-
 δος ὁ πρεσβύτης διεβάλλετο· ἢ ἐν τῷ πρυτανεῖῳ
 φυλάσσοντος τὸν σίτον. Βακχέβακχον ἔσαι, ἀντὶ
 τοῦ εὐφημῆσαι τὸν Διόνυσον. Βάκχος γὰρ ὁ Διό-
 νυσος.
 Ἔρα περ. οἱ ὀφθαλμοί.
 Ἔρα περ. ὄνομα πόλεως.
 Ἔρα πλεῖον ἤλωσ αἰμύλης ἀλώπεκος. παροιμία.
 Ἔρα πὸς· αἰσχιστ' ἐν ἀνθρώποις ἔργα γίνεται.
 Ἔρα παῖ. ὠράθη.
 Ἔρα πτημένος. καὶ ὠπηθῆσαι.
 Ἔρα πνευ. ἐγεγαμῆκει.
 Ἔρα. κάλλος, καιροῦ τροπή, εὐμορφία. ψιλῶς
 δέ, φροντίς. ἔνθεν ὀλίγωρον λέγομεν τὸν ὀλίγην
 φροντίδα ἔχοντα. Πλάτων·
 Ὀδῶν καὶ περὶ τῶνδε πλευρῶν οὐδεμίαν
 ὠραν ἔχεις.
 Ἀλιανός· Γυνὴ τὴν ὠραν διαπρεπῆς, σώφρων τὸν
 τρόπον.

3. τοιοῦτο] τοιοῦτον A. E. C. Med. 4. Ἔρα πάντα σὺ] Haec sunt verba Aristophanis in Npb. 374. atque eius Scholiastae, quem pro more exscripsit Suidas. Küst. 7. Σοφοκλῆς] Al. 550. sq. 10. Ἔρα περὶ πάντ' ἐπὶ π.] Aristoph. Equ. 404—410. 13. τότε ἂν] ἂν τότε A. E. C. Med. 15. οἶμαι A. B. E. C. Med. πυροπίπην] Vetus Scholiastes olim legit παιδοπίπην, ut ex interpretatione eius patet. Küst. Qui Scholiastae denuo admonuit infra. πυροπίπην A. et infra. Ut in ambigua re πυροπίπην praeferre visum est. 16. ἦσθ' ἐντὶ ἡπαιωνίσει] Apud Aristophanem hodie legitur, ἦσθ' ἐντὶ, καὶ παῖωνά δῃ. Sed lectio Suidae magis placet, dummodo pro ἦσθ' ἐντὶ scribatur ἦσθ' ἐντὶ. Refertur enim ad praecedens γέροντα. Küst. ἦσθ' ἐντὶ A. C. 19. ὡς περ αἱ μέλισσαι φησὶ πάντων. οὐπερ] Mutilus locus, quem ex Scholiis Aristophanicis sic redintegrabimus, φησὶ πᾶν ἄνθος δρέπονται. 20. οὐπερ ἐκ τοῦ ἔραστου καὶ εὐχ.] Scribendum est, ὡς περ ἐκ τοῦ ἔραστου καὶ εὐχερῶς ἔτυχες· οὕτω καὶ ἀποβαλεῖς. Küst. οὐπερ quo pacto fit refingendum ambigimus: nam εἶθε Schol. Sed fugit Kusterum corruptio membri continui, sic ope Schol. restituendi: ἐπεὶ μηδὲ ἠλπισας . . . προελθεῖν, ἔδοξε εὐδοκιμεῖν κτλ. 22. ἔδοξας] ἔδοξε A. B. E. pr.
1. οὕτω καὶ ἀποβαλεῖς] Haec verba loco suo mota sunt: collocari enim debent post εὐχερῶς ἔτυχες. Küst. οὕτως Med. 2. Σιμωνίδου] V. Schneidew. fr. XI. 4. φησὶν post πυροπίπην om. A. B. C. Dein ἐπεὶ om. B. C. 5. ἢ ἐν τῷ πρυτανεῖῳ φυλάσσοντος τ.] Scribe, ἢ τὸν ἐν τῷ πρυτανεῖῳ φυλάσσοντα σίτον. Küst. ἢ τὸν ἐν πρ. A. C. 7. εὐφημῆσαι] εὐφημῆσαι dedi cum A. C. Schol. 10. Ἔρα περ. πόλις καὶ γῆ Zon. p. 1889. 11. ἤλωσ] ἤλωσ A. C. Gaisfordus εἰδώς coniecit. Oratio satis obscura. 12. Ἔρα πὸς] Soph. Oed. R. 1407. Scripsimus Ἔρα πὸς, quod nescio quo pacto detortum est ex Χαλπίσῃ Sophocles, ut in crasibus frequentar accidit. Praeterea legendum ἀνθρώποισιν. 14. Ἔρα πτημένος] Cf. Zon. p. 1460. 15. Ἔρα πνευ] II. f. 429. Conf. Schol. Platon. p. 370. et Piers. in Moer. p. 278. Sub finem Ὀπῶν, τὸ θέμα, omiserunt A. B. 16. Ἔρα. κάλλος, καιροῦ τρ.] Eadem habet Hesychius. Küst. Hesychius tamen: καιρός, κάλλος, τροπή, εὐμ. τροπή] ἔραστου A. τρόπος Lex. Seg. solum ἢ τροπή Zon. p. 1890. Adde glossam male disiectam Ἔρα post v. Ἐραϊσμένη. 17. Vide v. Ὀλιγορήστετε. 19. Ὀδῶν] Ὀδῶ A. B. E. C. Mox τῶνδε πλευρῶν A. C. olim τῶν π. „Nescio an in Ὀδῶ καὶ lateat titulus fabulae Platonicae, sc. Ἀδωνίδι. Certe περὶ τῶνδε etc. integrum senarium conficiunt.” Gaisf. Huic neque de titulo comoediae neque de senario constituendo ausim assentiri; nedum ut τῶνδε pro sano habeam.

Heus tu. Heus tu, Αἴαξ. duplex est vocatio. Ἔπιφωρος ἰχθῦς. Ἔρα ψ. Acclamatio eorum, qui aliquos ad currendum incitant vel huiusmodi quid faciendum. Ἔρα πάντα σὺ τολμ. O tu confidentissime et audacissime. Ἔρα πας. Nomen proprium. Ἔρα παῖ. Sophocles: O filii, sis patre felicior; in ceteris ei similis. sic enim haud fueris matius. Ἔρα περὶ πάντ' ἐπὶ π. O qui circum omnia et in omnibus largitionis insides floribus, utinam buccem, quam male nactus es, male rursus eicias. tunc enim solum cantem, Bibe, bibe propter rerum casus. atque filium Iulii, senem illum paediconem, arbitror per laetitiam paeanas et bacchebacchos cantaturum esse. Aristophanes. de Cleone illic verba sunt. o in omni proditione et malitia versatissime. totam autem sententiam per figuram ab apibus ductam protulit: ut apes, inquit, omne florum genus delibant. utinam tam facile bolum rursus amittas,

quam adeptus es. non enim speranti tantam gloriam se consecuturum esse, res ad Pylum feliciter gestae Cleoni famam nominis attulerant. tunc enim (pergit) cantarim carmen illud Simonidis: Bibe, bibe, propter rerum casus. senem autem πυροπίπην vocat, quod per puerorum amores male audiret. vel tanquam frumenti in Prytaneo custodem. Βακχέβακχον ἔσαι: id est, Bacchum laeto cantu celebrare; qui Graeco Διόνυσος dicitur. Ἔρα περ. Oculi. Ἔρα περ. Nomen urbis. Ἔρα πλεῖον ἤλ. A quo magis captus es quam ab astuta vulpe. proverbium. Ἔρα πὸς· αἰσχ. O quot turpissima inter homines facinora sunt! Ἔρα παῖ. Conspectus est. Ἔρα πτημένος. Et ὠπηθῆσαι. Ἔρα πνευ. Uxorem duxerat. Ἔρα. Pulchritudo, temporum vices. at ὠρα, cum spiritu tenui, cura. hinc ὀλίγωρον dicimus eum, qui exiguum rei curam gerit. Plato: Latenter nullam curam geris. Aelianus: Mulier forma insignis et morum ca-

Ἔρα. ἢ φροντίς. Αἰλιανός· Ἄνδρὶ ἐπιόρακα καὶ τὰ θεῖα ἐν μηδεμίᾳ ἔρα τιθεμένῳ, ἀπάταις δὲ καὶ ψευδολογίαις συμβιοῦντι, καὶ οὐδὲν οὐδέποτε λέγοντι ὕγιες, καὶ ἐντεῦθεν πλοστοῦντι πλοῦτον ἐπίρρητον.

Ἔρα. τὸ δωδέκατον τῆς ἡμέρας. ἀπὸ τοῦ διορίζειν τὰ διαστήματα τῆς ἡμέρας.

Ἔρα γάμων. ἀκμή, γάμων καιρὸς.

[Ἔρα ἰζώ. δοτικῇ.]

Ἔρα ἔτους. τὸ ἄρα καὶ τὸ θέρος. καιρὸς 10 ἔτους.

Ἔρα ἰσμένη. κεκαλλωπισμένη.

Ἔρα. καιρὸς ἐπιτήδειος. Εἰ μὲν εἰρήνης ἐπιθυμοῦσιν, ἔρα αὐτοῖς παραδοῦναι τὰ ὄπλα. Καὶ ὁ Θεολόγος· Ἔρα σοὶ καὶ βασιλείαν οὐρανῶν ἀτιμᾶξεν, ὅτι κόκκη σινάπεως ἀπεικάζεται. Καὶ αὐθις Προκόπιος· Ἔρα σοὶ μὴ περιδεῖν ἐμὲ μὲν πρὸς τῆ- τῆς οἰκίας διαφθορᾶ καὶ χρημάτων ἐστερημένον τοσοῦτον πλήθος.

Ἔρα κιάσας. ἐκλυθεῖς, ἐκκαυθεῖς· ἢ ὠχριάσας. ὡς Ἀριστοφάνης ἐν τῇ Εἰρήνῃ· Ἔρα κιάσας Κρατίνος. ἀντὶ τοῦ λειποψυχήσας· εἰς οἰνοφυλίαν δὲ ὁ Κρατίνος διαβάλλεται· ἢ ὠχριάσας, ὑπὸ ἐκλύσεως σκοτωθεῖς, ᾧ ἔπεται τὸ ὠχριάων· τοιοῦτοι δὲ οἱ λειποψυχούντες, τρέπεται γὰρ αὐτῶν πρῶτον ἢ χροιά. Ἀριστοφάνης·

Οὐ γὰρ ἐξηνέσχετο

ἰδῶν πίδαον καταγνύμενον οἴνου πλέων.

καὶ ὠρακιάσαι λέγουσι τὸ ὑπὸ φόβον ὠχριάσαι, 160 θλιβομένης τῆς καρδίας· τοῦτο δὲ πολλοῖς γίνεται· παρὰ τὸ τὴν ὥραν αἰκίζεσθαι, ὃ ἔστι, τὴν μορφὴν ἢ ὠρακίῳ, ὠχρίῳ, φροντίζῳ. ἔρα γὰρ ἢ φροντίς. Ἡσιόδος·

Ἔρα γὰρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων.

ἐκ δὲ φροντίδος ἐκλύεται τις. ὠρακίζω γὰρ τὸ ἔημα.

Ἔρα πόλλων, Φαινέβυθεως, κώμης τοῦ Πανοπολίτου νομοῦ, γραμματικὸς διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ, εἶτα ἐν Κωνσταντινουπόλει

1. φροντίς] Schol. Aristoph. Ran. 484. cf. Valcken. in Herodot. III, 155. Gaisf. V. Albert. in Hesychium. 2. ἀπάταις] ἀπάταις δὲ Α. 8. ἢ ἀκμή] ἢ omisi cum A. C. qui γάμων καιρὸς: nam Edd. καιρὸς γάμων. 9. Om. vulg. et recte quidem. 10. τὸ θέρος] καὶ τὸ θ. A. et Hesychius, qui supra ἢ θέρος. Statim καὶ αἱ λοιπαὶ omiserunt A. B. Küsterus: „Scripserim potius, Ἔρα ἔτους. καιρὸς ἔτους. τὸ ἄρα, τὸ θέρος, καὶ οἱ λοιποί. Subintellige καιροί.“ Formulam illustrarunt Bastius Epist. Crit. p. 108. et Wyttenb. in Eunap. p. 59. sq. 12. Ἔρα ἰσμένη] V. Pierson. in Moer. p. 76. sq. 17. Προκόπιος] Histor. Arc. c. 2. Küst. 19. τοσοῦτον] τοσοῦτον A. C. E m. sec. τοσοῦτον E pr.
1. Ἔρα κιάσας. ἐκλ.] Ex Schol. Aristoph. Pac. 701. sed ubi pro ἐκλυθεῖς male legitur ἐκκαυθεῖς. Küst. Suidas Scholiis usus est paulo uberioribus. ὠρακιάσας aliquoties Med. et Gaisf. Illud tantum ὠρακίῳ relinqui, cuius notatio Lycophrone praeunte refertur ad ἔρα. Ceterum reposuit Ἔρα κιάσας — Εἰρήνῃ post gl. seq. A. ἐκκαυθεῖς] Haec est vocis praecedentis ἐκλυθεῖς corrupta lectio. Interdum enim in Suida, et saepius in Hesychio contigit, ut vox corrupta eiusque emendatio simul in textu legantur: ut exemplis pluribus ostendimus supra v. Κατατροφή. Küst. ἐκκαυθεῖς etiam Zon. p. 1892. ἐκλυθεῖς Tonpius, frustra; neque rectis Schol. ed. ἐκκαυθεῖς. 2. Ἔρα κιάσας Κρατίνος] Locus integer Aristophanis sic se habet: Τί δὲ Κρατίνος ὁ σοφὸς ἐστίν; Ἀπέθανεν, ὅθ' οἱ Αἰώνες ἐνέβαλον. Τί παθὼν; Ὅτι; Ἔρα κιάσας· οὐ γὰρ ἐξηνέσχετο ἰδῶν πίδαον καταγνύμενον οἴνου πλέων. Küst. 4. ἢ ἀντὶ τοῦ post ὠχριάσας omisi cum A. C. ἢ om. Med. 8. ἐξηνέσχετο] Sic recte MS. A. itemque Aristophanes loco laudato. At priores editt. male ἐξηνέσχετο. Küst. 9. πλέων] πλέων A. C. 10. ὠρακιάσαι — ἐκλύεται τις] Schol. Aristoph. Ran. 484. Gaisf. laudante: Ἔρα κιάσας· ὠχρίῳ, φροντίζῳ. ἔρα γὰρ ἢ φροντίς. ἐκ δὲ φροντίδων ἐκλύεται τις. ὠρακιάσαι δὲ λέγεται τὸ ὑπὸ φόβον ὠχριάσαι· ἀπὸ τοῦ τὴν ὥραν αἰκίζειν. τοῦτο δὲ Σοφοκλῆς εἶπεν ἐν Ἀμφιαράῳ Σατυρικῷ. τὸ ὠχριάσθαι θλιβομένης τῆς καρδίας. τοῦτο δὲ πολλοῖς γίνεται. Unde lepidum senarium critici tanquam Sophoclis effinxerunt. Scribendum opinor: τὸ δὲ ὠχριάσαι θλιβομένης κτλ. Mox τούτο δὲ πολλὰς γ. παρὰ τὴν C. 13. ἔρα] Schol. Sophocles. Trach. 57. Hesiod. Opp. 30. Tourp. MS. ἔρα γὰρ ἐστίν C. 16. φροντίδων λύεται] φροντίδος ἐκλύεται A. B. C. δὲ τὸ θέμα] γὰρ τὸ ἔημα A. C. Haec cassa sunt et furcis expellenda: quae homo sedulus tanquam scripturae diversitatem (v. Etym. M. p. 823. et Zon.) annotarat. Saltem post ἔημα delevi καὶ ὠρακίῳ cum A. B. C. 17. Ἔρα πόλλων, Φαινέβ.] Totum hunc articulum ex Vita Isidori a Damascio conscripta (ex qua Excerpta habentur apud Photium) Suidam deprompsisse non dubito. Ceterum Horapollinis hulus mentionem facit Photius, Cod. CCLXXIX. sub finem. Küst. Etiam grammaticus Coislinianus p. 597. Φαινέβυθεως] Lege cum Stephano Byz. Φαινέβυθεως. 18. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ ἐν Αἰγ.] Lego, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ ἐν Αἰγύπτῳ. Küst. Lacuna in C. post διδάξας. Sed nihil est quod in librorum scriptura reprehendas.

stitate. Ἔρα. Cura. Aelianus: *Homini periuro; neque ullam numinis divini rationem habenti, fraudibusque et mendaciis innutrito, nec veri sanique quicquam dicenti, et inde infamibus oribus ditato.* Ἔρα. Hora, duodecima diel pars. dictum ab eo quod est διορίζειν: quod intervalla diel distinguit.

Ἔρα γάμων. Vigor aetatis, aetas nuptiis apta. Ἔρα ἔτους. Anni tempestas, ut ver et aestas et maturum anni tempus. Ἔρα ἰσμένη. Exornata. Ἔρα. Tempus opportunum. Si quidem pacem cupiunt, nunc tempus est ut arma tradant. Et Theologus: *Nunc est tempus vel ipsum regnum coelorum contemnendi, quia grano sinapis comparatur.* Et Procopius: *Hoc tempore me negligere non debes, qui praeter familiaris interitum tanta summa pecuniae* Suidae Lex. Vol. II.

spoliatus sim. Ἔρα κιάσας. Animi deliquium passus, inflammatus. vel pallescens: ut Aristophanes in Pace: *Cratinus animi deliquium passus.* Cratinus autem per vinolentiam male audiebat. vel pallens. vel vertigine correptus: hanc enim pallor sequitur, falesque sunt qui animi deliquium patientur. eorum enim calor primum mutatur. pergat Aristophanes: *Haec enim sustinuit ridere fractum dolium vino plenum.* Et ὠρακιάσαι dicunt, metu pallere, compresso corde; quod multis accidit: quasi pallore forma vultus turpetur. vel ὠρακίῳ, pallesco, curo. ἔρα enim cura. Hesiodus: *Estigua enim contentionum ratio habetur.* Curae autem vires animi solvunt. thema est ὠρακίζω. Ἔρα πόλλων. Horapollo, ex Phaenobythide, vico Panopolitanae praefecturae, grammaticus, qui docuit

ἐπὶ Θεοδοσίου. ἔγραψε Τεμενικά. Ὑπόμνημα Σοφοκλέους, Ἀλκαίου, εἰς ᾽Ομηρον. λαμπρὸς μὲν ἐπὶ τῇ τέχνῃ ἄνθρωπος, καὶ τῶν πάλαι λογικωτάτων γραμματικῶν οὐδὲν τι μείον κλέος ἀπενεγκάμενος. * Αἰγύπτιος, ἐπὶ Ζήνωνος βασιλείᾳς. ζητῶν δὲ ὁ 5 Νικομήδης τὸν Ἀρποκρᾶν ἦν, καὶ μὴ εὐρίσκων αὐτόν. ὁ δὲ Ἰσίδωρος ὁ φιλόσοφος τοῦτο μαθὼν πέμπει διὰ γραμμάτων δηλούντων τοὺς ἐπιόντας. ἔαλω δὲ ὁ γραμματεφύρος, καὶ ὠμολόγει τὸν πέμψαντα· καὶ τὸν ᾽Ωραπόλλωνα καὶ τὸν Ἑραίσκον αἰ- 10 ροῦσι, καὶ νεύροις ἀνακρεμάσαντες ἀπὸ τῆς χειρὸς ἐκάτερον ἀπήτουν τὸν Ἀρποκρᾶν καὶ Ἰσίδωρον. ὁ δὲ ᾽Ωραπόλλων οὐκ ἦν τὸ ἦθος φιλόσοφος, ἀλλὰ τι καὶ ἐν βυθῷ τῆς περὶ Θεοῦ δόξης ὧν ἦδει ἀποκρυπτόμενος. ὁ γὰρ Ἑραίσκος προεῖπεν ὡς αὐτο- 15 μολήσει πρὸς ἑτέρους καὶ καταπροΐσεται τοὺς πατρῖους νόμους ὁ ᾽Ωραπόλλων· ὃ καὶ συνέβη γενέσθαι. ἀπ' οὐδemiᾶς γὰρ ἀναγκαίας τύχης εἶναι δοκούσης ἀδθαίρετον εἴλετο τὴν μεταβολήν, ἔτι ἐπὶ

ἑλπίσιν ἴσως ἀπλήστου τινὸς ἐπιθυμίας. οὐ γὰρ ἄλλο τι ἔστι προχειρίσασθαι ἑαδίως εἰς ἀπολογία τῆς μεταστάσεως. [ὡς ἔοικε, Χριστιανὸς ἐγεγόνει.]

᾽Ωράτ. ὄνομα κύριον.

᾽Ωρατίωνα.

᾽Ωργασμένος. ἀντὶ τοῦ μεμαλαγμένος, ἀναδευμένος. Πλάτων Θεαιτήτῳ· Ὅταν μὲν ὁ καιρὸς του ἐν τῇ ψυχῇ βαθύς τε καὶ πολὺς καὶ λείος καὶ μετρίως ὠργασμένος. ὀργάζειν δὲ κυρίως τὸ ταῖς χερσὶ τὸν πηλὸν ἀναδεύειν καὶ φεραῖν.

᾽Ωργωμένοις. ἐκτεταμένοις, ἐπιθυμοῦσιν.

᾽Ωργων'. Οἱ δὲ καὶ προσκλήσασθαι τὴν ἀλλήλων δόξαν σπουδῆν ποιούμενοι ὠργων. Καὶ αὐθις· Οἱ δὲ ὠργων τοῖς πολεμίοις ὁμοσε ἰέναι.

᾽Ωραι. καιροί.

᾽᾽Ωραι. Πραδίκου βιβλίον ἐστὶν ἐπιγραφόμενον πῖ

᾽Ωραι, ἐν ᾧ πεποιήκε τὸν Ἑρακλέα τῇ Ἀρετῇ καὶ τῇ Κακίᾳ συντεγγχάνοντα, καὶ καλούσης ἑκατέρας ἐπὶ τὰ ἦθη αὐτῆς προσκλῖναι τῇ Ἀρετῇ τὸν Ἑρα-

3. ἄνθρωπος om. C. qui infra ἀπενεγκών. Tum om. Ἀρποκρᾶν in lacuna, ubi Ἀρποκρᾶν Med. 5. Αἰγύπτιος, ἐπὶ Ζήν.] Wolfius hic: „Nescio quam inepita et prorsus sine capite Aegyptiaca fabula.” Sed fallitur; sunt enim haec de Harpocrate, de quo supra; vel de rebus Heraisci, de quo supra vv. Γέσιος et Ἑραίσκος, huc coniecta. Reines. Est locus mutilus, qui sic suppleri debet: Ἀρποκρᾶς ἀνὴρ Αἰγύπτιος ἦν, ἐπὶ Ζήνωνος, etc. Vide Nostrum supra v. Ἀρποκρᾶς. Küst. 7. τοῦτον πέμπει C. 8. δηλούντων διὰ γραμμάτων] διὰ γραμμάτων δηλούντων A. C. πέμπει om. B. E. Expectabam διὰ γρ. δηλούντα. 9. αἰματιφύρος C. 14. Θεὸν] Θεοῦ A. B. E. C. 15. αὐτομολήσει] αὐτομολήσει B. αὐτομολήσει C. Med. 19. συνέβη γενέσθαι:] εἴλετο reposui cum A. C. εἶναι B. Mox ἔτι tollendum, quod ex ἐπὶ uatum apparet.
1. ἀπλήστου καὶ τινος Med. 3. ὡς ἔοικε, Χριστιανὸς ἐγγεγ. Haec ab ipso Suida vel ab alio quodam adiecta sunt. Non enim esse Damascii cuilibet facile patet. Küst. Sub finem delevi, quae sunt vel stultiora, ἢ καὶ ἀνάπαλιν ἴσως cum A. C. Item delevi cum C. glossam, ut fit, propter memoriam nominis confictam: ᾽Ωράτιος. ὄνομα κύριον. Ὅ δὲ ᾽Ωράτιος λελωρημένος ἦν τὰ σκέλη ὑπάτειας τε οὐκ ἐτυχεῖν, οὔτε ἐν πολέμῳ οὔτε ἐν εἰρήνῃ, διὰ τὴν ἀχρηστίαν τῶν ποδῶν. Ubi Küsterus: „Haec leguntur etiam supra v. Ἀχρηστία, et v. ᾽Ωράτιος. Priore vero loco nomen Appiani quoque fragmento huic praefixum est: unde de auctore eius constat.” 5. ὠρατίωνος Herod. Epimer. p. 197. 6. ᾽Ωργασμένος] Vid. Μετρίως. Hemst. Timaeus p. 281. 7. Πλάτων Θεαιτήτῳ] P. 136. [194. C.] sed ubi pro καιρός legitur κηρός: uti etiam hic apud Suidam scribendum est. Vicissim pro ἐργασμένος apud Platonem ex hoc loco Suidae reponendum est ὠργασμένος: ut et ante nos dudum monuit Paul. Leopard. Emendatt. lib. XVI. c. 16. Küst. καιρός] ὁ καιρός A. B. E. C. Dein edebatur τοῦ. Sub finem exempli subiiciendum ἦ. 10. ἀναδεύειν] ἀναδεύειν B. E. Tum φεραῖν B. 11. ᾽Ωργωμένοις] Sic habet antiquissimus MS. A. At MSS. B. et C. itemque priores editt. ὠργωμένοις, quam lectionem litterarum series respuit. In Suida enim ω semper sequitur litteram ο, et proinde litteram υ praecedit. Ceterum confudit hic grammaticus ὠργωμένοις cum ὠργωμένοις: ut ex interpretationibus subiunctis patet. Nam ἐκτεταμένοις pertinet ad ὠργωμένοις, ab ὠργωδῶ, uinas extendo: ut ἐπιθυμοῦσιν ad ὠργωμένοις, ab ὠργᾶν vel ὠργᾶσθαι, cupere, concupiscere. Vide etiam supra v. ᾽Ωργωμένοις. Küst. ᾽Ωργωμένοις B. E. Med. Deest gl. C. 12. ᾽Ωργων. ἐπεθύμουν, ἐμίγησαν Hesychius, ἐμᾶνόμεν Zonaras. 14. Οἱ δὲ ὠργων — ἰέναι] Procopius in Gothicis lib. IV. p. 328. Πρῶτοι δὲ αὐτοὶ κατὰ μόνας ὠργων τοῖς πολεμίοις ὁμοσε ἰέναι. Illi vero soli cum hostibus congregi gestiebant. Ad hunc locum referendus est Suidas. Τουρ. 16. Πραδίκου βιβλίον ἐπιγρ.] Vide infra v. Πραδίκος, ubi eadem leguntur. Küst. Minus quidem emendata, quibus locus noster succurrit. Inscriptionem et argumentum libri tractavit Welckerus in Musei Rhen. Vol. I. p. 576. sqq. ἔστ'ι vel ἔστ'ιν om. C. Med.

Alexandriae in Aegypto, deinde Constantinopoli sub Theodosio scripsit de temenicis. Commentarios in Sophoclem, Alcaeam, Homerum. fuit homo ob artem clarus, et gloria nulli ex omni antiquitate doctissimorum grammaticorum secundus. * * Aegyptius sub Zenone Imperatore. Nicomedes autem Harpocran quaerebat, neque inveniebat. quod cum Isidorus philosophus intellexisset, per litteras id significavit. captus autem tabellarius, a quo missus esset, confessus est. itaque capiunt et Horapollinem et Heraiscum; cumque nervis ad manum alligatis utrumque suspendissent, Harpocran et Isidorum exposcebant. Horapollo autem non sequebatur instituta philosophorum; sed aliquid eius opinionis de diis, quos narrat, in pectore occultabat: ac praedixerat Heraiscus, fore ut Horapollo deficeret ad alios, patriis legibus repudiatis: id quod evenit. nulla enim

necessitate urgente sua sponte subit ille mutationem, motus forsitan spe quadam inexplebilis cupiditatis. neque enim facile quicquam aliud ad mutationis istius defeusionem afferri potest. [Apparet Christianum esse factum, aut contra fortasse.] ᾽Ωράτ. Nomen proprium. ᾽Ωρατίωνα. ᾽Ωργασμένος. Maceratus, subactus. Plato Theaeteto: Cum enim cera in animo profunda et multa et laevis et mediocriter subacta est. ὀργάζειν vero proprie est lutum manibus macerare et subigere. ᾽Ωργωμένοις. Extensis, cupientibus. ᾽Ωργων. Gestiebant. Illi vero alter alterius gloriam ad se transferre magno studio cupiebant. Et alibi: Illi vero cum hostibus congregi cupiebant. ᾽Ωραι. Tempora. ᾽Ωραι. Est liber quidem Prodi, Horae inscriptus, in quo Herculem facit Virtuti et Vitio occurrentem, cumque utraque ad suos mores eum invitaret, Her-

κλέα, καὶ τοὺς ἐκείνης ἰδρωῶτας προκρίναι τῶν προσ-
καίρων τῆς Κακίας-ἡδονῶν.

Ὠραιοκόμος. ὁ τοῦ κάλλους ἐπιμελούμενος.

Ὠραιοπολῶ. τὸ μετὰ τῶν νέων ἀνυστρέ-
φομαι.

Ὠραῖος. ὁ εὐμορφος.

Ὠραίχον.

Ὠρέξατο. ἐξέτεινε.

Ὠρεός. πόλις.

Ὠρες. αἱ γυναῖκες.

Ὠρεῖθνια. ὄνομα Νηρηίδος. Ὅμηρος.

Μαῖρα καὶ Ὠρεῖθνια ἐνπλόκαμός τ' Ἀμά-
θεια.

τοῦ Βορέου ἐρωμένη.

Ὠρεῖτης. ἀπὸ τόπου τοῦ Ὠρεοῦ.

Ὠρεῖον. ταμείον. Ὅτι ἐν τῷ καλουμένῳ
Ὠρεῖ, ὃ ἐστὶ μόδιος, ἐνθα νῦν ἴστανται κίονες
πρὸ τοῦ οἴκου τοῦ Κρατεροῦ, ὃς νῦν ἐστὶ τοῦ μυρε-
ψοῦ, ἴστατο μόδιος χαλκοῦς.

Ὠρήβ. ὄνομα κύριον.

Ὠρημάτων. φυλαγμάτων.

Ὠρήσσονται. φυλάσσονται.

Ὠρῖα. τὰ κατὰ καιρὸν.

Ὠριγένης, ὃ καὶ Ἀδαμάντιος, ἀνὴρ ἔλλογι-
5 μώτατος, καὶ κατὰ πᾶσαν παιδείαν εἰς ἄκρον ἐξη-
σκημένος ἀκροατῆς γενόμενος Ἀμμωνίου τοῦ φι-
λοσόφου, τοῦ ἐπίκλην Σακκᾶ, τοῦ πλείστην ἐπίδο-
σιν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ ἐσχηκότος. διὰ τοιούτου καὶ εἰς
τὴν τῶν λόγων ἐμπειρίαν πολλὴν παρὰ τοῦ διδα-
10 σκάλου τὴν ἀφέλεια ἐκλήρωσατο. συνῆν τε γὰρ
αἰετῶ Πλάτωνι ὃ προειρημένος ἀνὴρ, τοῖς τε Νου-
μηνίου, καὶ Κρονίου, Ἀπολλοφάνους τε, καὶ Λογ-
γίνου, καὶ Μοδεράτου, Νικομάχου τε, καὶ τῶν ἐν
τοῖς Πυθαγορείοις ἔλλογιμων ἀνδρῶν ὁμίλει συγ-
15 γράμμασιν. ἐχρῆτο δὲ καὶ Χαιρήμονος τοῦ Στωικοῦ
Κορνοῦτου τε βίβλοις· παρ' ὧν τὸν μεταληπτικὸν
τῶν παρ' Ἑλλήσι μυστηρίων ἔγνω τρόπον. καὶ
ἀπαξυπλῶς πολλὴν ἔσχε τὴν ἐπιστήμην τῶν ἐν φι-
λοσοφίᾳ δογμάτων, οὐ μόνον τῶν Ἑλληνικῶν, ἀλλὰ
20 καὶ τῶν θείων τε καὶ ἡμετέρων, τουτέστι τῶν Χρι-

2. τῆς κακίας] τῶν C. 4. νέων] ὀνέων C. Hoc quicquid est glossae revocandum opinor ad observationem Hesychii: Ὠραπο-
λεῖν. κατὰ τὴν εἰδισμένην ὥραν ἐκάστου ἔτους ἀναπολεῖν. 7. Ὠραίχον] Sic A. ζῆται addit B. Videtur esse detortum e
Σοραίχου. 8. Ὠρέξατο] Il. ψ. 99. 9. ὄνομα τόπου] πόλις A. τόπος B. ποταμός C. V. Schol. Aristoph. Pac. 1047.
τόπος καὶ πόλις Zon. p. 1890. 10. Ὠρες] V. Hesych. v. Ὠρεσι. 11. Ὅμηρος] Il. δ. 48. 12. Post Ἀμάθεια delevi καὶ
Ὠρεῖθνια ἢ cum A. B. E. C. Ceterum cf. Naek. de Choerilo p. 152. sq. 15. Ὠρεοῦ] τοῦ Ὠρεοῦ A. E. Cf. Etym. M. p. 823.
16. τὸ ταμείον] ταμείον dedi cum A. τὸ ταμείον Gaisf. cum B. C. De vocabulo vide Maussac. in Hesych. II. 773. ἐν τῷ
καλουμένῳ Ὠρ.] Confer Codinum de Origg. CPolit. p. 35. et Anonymum a Combefisio editum in Manipulo Origg. CPolit. p. 6.
qui eadem tradunt. Küst. Integrum locum praestat v. Μαναῖμ. Ὅτι praemisit Gaisf. 18. Μυρεῖλον] MS. A. μυρεψοῦ.
Küst. μυρελαίου C. 19. Sub finem cum C. abiecti: καὶ ζῆται πρὸς τοῦτον ἐν τῷ Μαναῖμ.

1. Sic Hesychius, consentiens etiam cum propinqua glossa. 2. Ὠρήσσονται] Ὠρήσσονται Gaisf. cum A. C. et Lex Bachm.
p. 422. 4. Ὠριγένης, ὃ καὶ Ἀδ.] Articulus hic de Origene non ex uno aliquo auctore excerptus, sed ex variis quasi laci-
niis et frustis temere hinc inde decerptis consutus est: ut in notis sequentibus ostendimus. Küst. Origenes, philosophus Plato-
nicus, quem, ut et Ammonium audivit Longinus. Scriptum eius περὶ δαιμόνων Longinus I. περὶ τέλους ap. Porphy. in Vit. Plo-
tini. Cum Erennio et Plotino audivit Ammonium Alexandriae ibid. Sed ista negat Euseb. Hist. Eccl. VI, 19. ἔγραψεν δὲ μηδὲν
πλὴν τὸ περὶ τῶν δαιμόνων σύγγραμμα, καὶ ἐπὶ Γαλινοῦ, ὅτι μόνος ποιητῆς ὁ βασιλεὺς. Ammonio praecceptore usum fuisse
scribit ap. Euseb. Porphyrius, sed diversam vivendi rationem inisse: cum enim gentilis esset, et in disciplinis gentiliū insti-
tutus, ad Christianismum accessit, Ammonius a Christianis natus gentilismum amplexus est. Ita Latinus Eusebii interpres.
Condiscipuli Porphyrii, Origenes, Amelius, Aquilinus, Eunap. p. 16. Reines. De Origene Longini magistro satis cavet Ruhnk.
dissert. de Long. 5. 6. ἀκροατῆς γενόμενος Ἀμμ. — μυστηρίων ἔγνω τρόπον] Haec sumpta sunt ex Eusebii Histor. Eccles.
lib. VI. c. 19. multis tamen omissis, quae apud Eusebium leguntur, et salva connexion abesse non possunt. Quare ipsum Eu-
sebiū lector adeat. Küst. Mox τὸ ἐπίκλην C. 9. παρὰ] ἐκ C. 12. κρονίου] κρονίου A. B. E. Euseb. ὀνίου C. post lacu-
nam: qui habet lacunas item post συνῆν τε — et Μοδεράτου — et Χαιρήμονος τοῦ. 14. τοῖς δὲ — ἔγνω τρόπον] Ista ex Eu-
seb. H. E. VI, 19. seu verba Porphyrii refert Rittershus. in Malchum p. 30. et Sixtus Senensis Bibl. IV. p. 278. e lib. III. Porphy-
rii adv. Christ. Reines. Mox Πυθαγορείος E. 16. βίβλοις] βίβλοις A. E. τὸν] τὸ A. C. Med. Mox τὸν τρόπον et πολλάκις
ἔσχε C. 20. Χριστιανῶν] Χριστιανικῶν B. E. Med.

culem Virtuti se adiunxisse dicit, et illius sudores anteposuisse
voluptatibus Vitii ad breve tempus durantibus. Ὠραιοκό-
μος. Qui pulchritudinem curat. Ὠραιοπολῶ. Cum inve-
nibus versor. Ὠραῖος. Formosus. Ὠραίχον. Ὠρέ-
ξατο. Porrexit. Ὠρεός. Nomen oppidi. Ὠρες. Coniuges.
Ὠρεῖθνια. Nomen Nereidis. Homerus: Maera et Orithyia
pulchricomaque Amathia. et Boreae amasia. Ὠρεῖτης.
Orita, nomen ab Ore ductum. Ὠρεῖοχ. Horreum. In loco,
qui vocatur Horreum, vel Modius (ubi nunc stant columnae aute
domum Crateri, quae nunc est Myrepsi), stabat modius aeneus.
hac de re vide in v. Μαναῖμ. Ὠρήβ. Nomen proprium.
Ὠρημάτων. Custodiarum. Ὠρήσσονται. Custodiuntur.

Ὠρῖα. Tempestitiva. Ὠριγένης. Origenes, idem Adamantius
dictus, vir clarissimus, et omnium disciplinarum peritissimus:
qui fuit auditor Ammonii philosophi, cognomento Saccæ, qui
maximos progressus in philosophia fecerat. quamobrem ad do-
ctrinam philosophiæ ipse plurimum ex magistri sermonibus pro-
fecit. idem et cum Platone assidue versabatur, et Numenii,
Crouii, Apollonhanis, Longini, Moderati, Nicomachi, aliorum-
que inter Pythagoricos excellentium scripta quotidie lectitabat.
Chaeremonis etiam Stoici et Cornuti libros adhibebat: ex quibus
allegoricum in explicandis Graecorum mysteriis modum didicit.
et ut brevier dicam, philosophiæ dogmatum admodum erat per-
ritus, non solum Graecorum, sed etiam divinatorum et nostror-

στιανῶν. καὶ τί ἂν τις λέγοι περὶ τῆς ἐκείνου μικροῦ δεῖν ἀθανάτου καὶ μακαρίας φύσεως; ὅτι περ διαλεκτικὴν, γεωμετρικὴν, ἀριθμητικὴν, μουσικὴν, γραμματικὴν καὶ ῥητορικὴν καὶ πάντων τῶν φιλοσόφων τὰ δόγματα οὕτως ἐξέμαθεν, ὥστε σπουδαστὰς τῶν κοσμικῶν πραγμάτων ἀκροατὰς ἐσχικέναι, καὶ ἐξηγεῖσθαι αὐτοῖς ἐκάστοτε, συνδρομὰς δὲ πολλὰς πρὸς αὐτὸν γίνεσθαι. τοῦ δὲ γε 162 Ὁριγένους καὶ τῆς μεγαλοφυΐας αὐτοῦ καὶ Πορφυρίου ὁ κατὰ Χριστιανῶν λυτήσας μνημονεύει, καὶ φησιν· Ὁ δὲ τρόπος τῆς ἀταπίας ἐξ ἀνδρός, ᾧ καλῶ κομιδῆ νέος ὢν ξυντετύχηκα, σφόδρα εὐδοκίμησάντος, καὶ ἔτι εὐδοκίμουντος δὲ ὢν καταλέλοιπε συγγραμμάτων, παρειλήφθω Ὁριγένους, οὗ κλέος παρὰ τοῖς διδασκάλοις τούτων τῶν λόγων μέγα διαδέδεται. καὶ αὐταὶ μὲν αἱ παρὰ τῶν ἔξωθεν μαρτυρίαι τοῦ ἀνδρός, καὶ μάλιστα τῶν ἐχθρῶν. ταῦτα Πορφυρίῳ κατὰ τὸ τρίτον σύνταγμα τῶν γραφέντων αὐτῷ κατὰ Χριστιανῶν εἴρηται, ἐπαληθεύσαντι μὲν περὶ τῆς τοῦ ἀνδρός ἀσκήσεως, ψευσαμένην δὲ σαφῶς περὶ τῶν λοιπῶν· τί γὰρ οὐκ ἔμελλεν ὁ κατὰ Χριστιανῶν μανεῖς; ἐν οἷς αὐτὸν μὲν φησιν ἐξ Ἑλλήνων μετατίθεσθαι, τὸν δὲ Ἀμμώνιον ἐκ βίου τοῦ

κατὰ Θεοσέβειαν ἐπὶ τὸν ἐθνικὸν ἐκπεσεῖν. ταῦτα μὲν εἰς παράστασιν τῆς Ὁριγένους καὶ περὶ τὰ Ἑλλήνων μαθήματα πολυπειρίας, περὶ ἧς πρὸς τινὰς μεμψιμένους αὐτῷ διὰ τὴν περὶ ἐκεῖνα σπουδὴν ἀπολογούμενος ἐν ἐπιστολῇ τινὶ ταῦτα γράφει· Ἐπεὶ δὲ ἀνακειμένῳ μοι τῷ λόγῳ, τῆς φήμης διατρεχούσης περὶ τῆς ἕξεως ἡμῶν, προσήεσαν ὅτε μὲν αἰρετικοί, ὅτε δὲ ἀπὸ τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ μάλιστα τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ, ἔδοξεν ἐξετάσαι τὰ τε τῶν αἰρετικῶν δόγματα καὶ τὰ ὑπὸ τῶν φιλοσόφων περὶ ἀληθείας λέγειν ἐπαγγελλόμενα. καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα περὶ τῆς ἀσκήσεως ἀπολογουμένων εἴρηται.

Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν χρόνον καὶ ἡ Ἀλεξάνδρου τῶν Ῥωμαίων βασιλέως μητὴρ Μαμμαία εἰς λόγους Ὁριγένει συνῆλθεν ἐν Ἀντιοχείᾳ, καὶ παρ' αὐτοῦ κατηχήθη τὸν λόγον.

Ἐξ ἐκείνου δὲ τοῦ χρόνου τῶν εἰς τὰς θείας γραφὰς ὑπομνημάτων ἐγένετο ἀρχή, Ἀμβροσίον εἰς τὰ μάλιστα παρορμῶντος αὐτὸν μυρίας ὕσαις οὐ προτροπαῖς ταῖς διὰ λόγων καὶ παρακλήσεσιν αὐτοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀφθονωτάταις τῶν ἐπιτηδείων χορηγίαις. ταχυγράφοι τε γὰρ αὐτῷ πλείους ἢ ἑπτὰ τὸν

2. τε καὶ] τε omisi cum A. C. ὅτι περ διαλεκτικὴν, γεωμετρ. — πρὸς αὐτὸν πολλὰς γίνεσθαι] Haec sumpta sunt ex Sophronio, ut et Pearsonus ad marginem codicis sui notaverat. Küst. ὅτι περ parum placet. 5. δόγματα omisso τὰ C. 6. πραγμάτων] Recte Sophronius γραμμάτων. Secularium litterarum Hieronymus. Dobraeus. 7. συνδρομὰς δὲ] σ. τε Gaisf. cum B. E. σύνδρομος πρὸς ἄ. πολλὰς C. Tum πολλὰς πρὸς αὐτὸν pro πρὸς ἄ. π. A. 8. τοῦ δὲ] τοῦ δὲ γε A. C. 10. μνημονεύει om. C. 11. Ὁ δὲ τρόπος τῆς ἀτοπίας — περὶ τῆς ἀσκήσεως ἀπολογουμένων εἴρηται] Haec omnia leguntur apud Euseb. Histor. Eccles. lib. VI. c. 19. unde ea Suidas sumpsit. Küst. Porphyrii verba sunt, quod infra memoratur, ex eius libro κατὰ Χριστιανῶν. ἐξ ἀνδρός ἦν Med. 12. ξυντετύχηκα] τετύχηκα A. C. ἐντετύχηκα probabiliter Euseb. 14. Ὁριγένους] Scribe Ὁριγένους, ut apud Eusebium. Küst. 15. τούτων] τούτῳ A. B. Med. οὕτω C. Om. E. Post ἐχθρῶν omnia om. C. 20. ψευσαμένην] ψευσαμένου A. 23. μετατίθεσθαι] Immo μεταδέσθαι. τοῦ βίου] τοῦ om. A. B. Euseb.
2. τοῦ Ὁριγένους καὶ τῆς] τῆς Ὁριγένους καὶ A. Eusebius: ταῦτα μὲν οὖν εἰς παράστασιν ἐγκείσθω τῆς τε τοῦ ψευδολόγου ἀποφραγίας καὶ τῆς Ω. καὶ περὶ κτλ. 5. ἐν ἐπιστολῇ] Ap. Euseb. VI, 19. 9. ἐξετάσαι ταῦτα] ταῦτα om. A. B. Euseb. 14. Κατὰ τοῦτον δὲ] Cedrenum p. 256. ed. Paris. contulit Gaisf. 15. τῶν Ῥωμ.] Immo τοῦ Ῥωμαίων. Dein Μαμαία Med. 16. ἐν Ἀντιοχείᾳ συνῆλθεν Ὁριγένει] Ὁριγένει συνῆλθεν ἐν Ἀντιοχείᾳ A. 18. Ἐξ ἐκείνου δὲ τοῦ χρόνου — ἐπὶ τὴν τῶν ὑπομνημάτων σύνταξιν] Et haec sunt verba eiusdem Eusebii Hist. Eccles. lib. VI. c. 23. Küst. γραφὰς] θείας γραφὰς A. B. E. Med. Euseb. 19. ἡ ἀρχή] ἡ om. A. E. Euseb. Dein ἐξ τὰ edd. ante Gaisf. 22. ταῖς τῶν] ταῖς om. B. E. Euseb. 23. τε αὐτῷ] τε γὰρ αὐτῷ A. γὰρ Euseb.

rum, hoc est, Christianorum. iam quid de eius propemodum immortalis et beato ingenio dicamus? nam dialecticam, arithmeticeam, musicam, grammaticam, rhetoricam, omnium philosophorum dogmata sic didicerat, ut secularium quoque litterarum studiosos auditores haberet, et quotidie iis interpretaretur, magnusque ad eum concursus foret. qua autem ingenii magnitudine Origenes fuerit, Porphyrius etiam, qui rabiem suam adversus Christianos exseruit, meminit his verbis: Huius autem perversitatis exemplum sumatur ex eo viro, quem ego adulescens admodum videre me memini, qui cum olim maximam laudem adeptus esset, hodieque propter ea quae reliquit ingenii sui monumenta magnopere comprobatur: Origenem dico, cuius gloria apud doctrinae huius magistros eximia habetur. (et haec quidem testimonia ab ethnicis, et praecipue inimicis, viro illi perhibentur.) haec Porphyrius in libro tertio eius operis, quod adversus Christianos composuit: qui de studiis quidem viri pronuntiavit verissime, sed in eo manifestissime mentitus est (quomodo enim non mentiretur, qui adversus Christianos furebat?), quod ipsam a gentilibus ad Christianos transisse

dicat, Ammonium autem ab veri numinis cultu ad gentillum religionem desivisse. atque haec a nobis dicta sunt ad eximiam Origenis in Graecanicis disciplinis eruditionem declarandam. de qua ipse in epistola quadam adversus eos, qui nimium eius studium erga huiusmodi disciplinas reprehendebant, se ipsum purgans ita scribit: Cum vero totum me addixissem verbo Dei, ac de nostra eruditione fama iam crebrior spargeretur, confluentibus ad me nunc haereticis, nunc Graecarum disciplinarum studiosis, et maxime philosophis, scrutari haereticorum dogmata, et quaecunque a philosophis de veritate iactantur, excutere constitui. haec igitur ab Origene dicta sunt, ut studium Graecarum disciplinarum excusaret. † Sub hoc tempore Mammaea quoque, Alexandri Romanorum Imperatoris mater, Origenem Antiochiae convenit, et principiis doctrinae Christianae ab eo instituta est. † Ex eo tempore Origenes in divinis scripturas commentarios coepit conscribere, Ambrosio innumeris stimulis eum incitante, non solum verbis atque adhortationibus, sed etiam largissimis rerum necessariorum praebitionibus. quippe septem et amplius notarii dictanti illi praesto ad-

ἀρεθμόν παρήσαν ὑπαγορεύοντος, χρόνοις τεταγμέναις ἀλλήλους ἀμείβοντες· βιβλιογράφοι τε οὐχ ἤτετους, ἅμα καὶ κόραις ἐπὶ τῷ καλλιγραφεῖν ἡσχημέναις· ὧν ἀπάντων τὴν δέουσαν τῶν ἐπιτηδείων ἄφθονον χορηγίαν ὁ Ἀμβρόσιος παρεστήσατο. καὶ μὴν καὶ ἐν τῇ περὶ τὰ θεῖα λόγια ἀσκήσει τε καὶ σπουδῇ προθυμίαν ἄφατον αὐτῷ συνέεισέφερεν· ἣ καὶ μάλιστα αὐτὸν προέτρπευεν ἐπὶ τὴν τῶν ὑπομνημάτων σύνταξιν.

Τοσαύτην δὲ ἔσχε σπουδὴν περὶ τὰς θείας γραφάς, ὥστε καὶ τὴν Ἑβραϊκὴν διάλεκτον, ἐναντιομένην τῇ τε ἡλικίᾳ καὶ τῇ οἰκίᾳ φύσει, ἐκμαθεῖν· καὶ δίχα τῶν ἑβδομήκοντα ἐρμηνευτῶν ἄλλας ἐκδόσεις εἰς ἓν συναγαγεῖν, Ἀκύλα λέγω τοῦ Ποντικῆ καὶ Θεοδοτίωνος καὶ Συμμάχου τῶν Ἑβριωνάϊων· αἰρεσις δὲ ἐστὶν αὐτῶν, ψιλὸν τὸν Χριστὸν ἄνθρωπον δοξαζόντων· οἵτινες τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον ὑπεμνημάτισαν, δὲ οὐ καὶ τὸ ἴδιον δόγμα βεβαιῶσαι σπεύδουσιν. ὁμοίως δὲ πέμπτην καὶ ἕκτην καὶ ἑβδόμην ἔκδοσιν.

Ἐκ τῶν Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου ἱστοριῶν περὶ Ὠριγένους. Τοσαύτη δὲ εἰσῆγετο τῷ Ὠριγένει τῶν θείων λόγων ἀπηκριβωμένη ἐξέτασις, ὡς μόνας πρωτοτύπους αὐτοῖς Ἑβραίων στοιχείους γραφάς

κτῆμα ἴδιον ποιήσασθαι, ἀνιχνεύσαι τε τινὰς τῶν ἑτέρων παρὰ τοὺς ἑβδομήκοντα τὰς ἱερὰς γραφὰς ἐρμηνεύσαντα ἐκδόσεις, καὶ τινὰς ἑτέρας παρὰ τὰς κατημαξενύμενας ἐρμηνείας ἐναλλαττούσας, τὴν Ἀκύλου καὶ Συμμάχου καὶ Θεοδοτίωνος, ἐφευρεῖν· ἃς ἐξ ἀπορρήτων οὐκ οἶδ' ὅπόθεν τυχόν τῷ πάλαι λανθανούσας χρόνῳ εἰς φῶς ἀνιχνεύσας προήγαγεν. Ἐν γὰρ μὴν τοῖς Ἑξαπλοῖς τῶν Ψαλμῶν μετὰ τὰς ἐπισημοὺς τέσσαρας ἐκδόσεις οὐ μόνον πέμπτην, ἀλλὰ καὶ ἕκτην καὶ ἑβδόμην παραθεῖς ἐρμηνείαν, ἐπὶ μιᾶς αὐτῆς σεσημειώται, ὡς ἐν Ἱερικῶι εὐρημένης ἐν πίστῳ. ταύτας δὲ ἀπύσας εἰς ἓν συναγαγόν, διελθόν τε πρὸς κῶλον, καὶ ἀντιπαραθεῖς ἀλλήλαις μετὰ καὶ αὐτῆς τῆς Ἑβραίων σημειώσεως, τὰ τῶν λεγομένων Ἑξαπλῶν ἡμῖν ἀντίγραφα καταλέλοιπεν· ἴδιως δὲ τὴν Ἀκύλου καὶ Συμμάχου καὶ Θεοδοτίωνος ἔκδοσιν, ἅμα τῇ τῶν ὁ, ἐν τοῖς Τετραπλοῖς ἐπισκευάσας.

Καὶ ἀπλῶς πᾶσαν γραφὴν ὑποσημνηάμενος ἐκκλησιαστικὴν πλεῖστα καὶ ἀναρίθμητα καταλέλοιπεν· ὡς ἐξ ἐκείνου πάντας τοὺς μετέπειτα τῆς ἐκκλησίας διδασκάλους τὰς ἀφορμὰς εἰληφέναι. ὡς ὁ Θεολόγος φάσκει Γρηγόριος· Ὠριγένης ἢ πάντων ἡμῶν ἀκόνη. οὐ μόνον δὲ τῇ καὶ ἡμᾶς ἐκκλησίᾳ,

1. ὑπαγορεύοντι] ὑπαγορεύοντος A. Euseb. Structuram saepius oblitteratam retraxi. 2. βιβλιογράφοι — ἡσχημέναις] Euseb. VI, 17. Pignior, de Servis p. 120. Wow. de Polymath. c. 6. p. 45. Reines. 3. ἐπὶ τῷ] ἐπὶ τῷ scripsi cum A. 5. καὶ τὴν ἄφθονον] καὶ τὴν om. A. B. E. Euseb. In alio scriptore flagitaremus etiam ἀφθόνως. 10. Τοσαύτην δὲ ἔσχε σπ. — καὶ ἑβδόμην ἔκδοσιν] Ex Sophronio: apud quem tamen nonnulla aliter leguntur. Küst. 15. τῶν Ἑβ.] τοῦ Ἑβ. A. 16. ψιλὸν ἄνθρωπον τὸν κύριον εἶναι] ψιλὸν τὸν Χριστὸν ἄνθρωπον A. ψιλὸν ἄνθρωπον τὸν θεόν E. εἶναι om. B. 22. Τοσαύτη δὲ εἰσῆγετο — ἐν τοῖς Τετραπλοῖς ἐπισκευάσας] Haec excerpta sunt ex Eusebii Histor. Eccles. lib. VI. c. 16. Küst. 23. ἀπηκριβωμένη ἢ] ἐπηκριβωμένη A. ἢ om. E. Euseb. ὡς μόνας] ὡς καὶ τὴν Ἑβραϊδα γλωττίαν ἐκμαθεῖν· τὰς τε παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις ἐμπεφομένους Euseb.
1. τὰς τῶν] τις τῶν A. B. E. τινὰς τῶν restitui cum Med. Eodem referri puto quod infra haeret τινὰς ἑτέρας post καὶ. Tum ἐταίρων περὶ B. E. Med. 3. ἐρμηνεύσαντα] Constructio manifesto requirit ut scribatur ἐρμηνεύσαντων: vel ut Eusebius habet ἡρμηνευζόντων. Küst. 4. ἐρμηνείας om. E. 6. τυχόν] τυχόν A. id est, casu felici: quod miror adhuc sprellum fuisse. 8. ἐν γὰρ μὴν τοῖς Ἑξαπλοῖς τῶν ψαλμ.] Vide omnino Huettium Origenianorum lib. III. c. 2. sect. 4. Küst. 11. εὐρημένης] ἡρμηνεύσης A. 13. διελθόν] διελθόν Euseb. 19. ἐκκλησιαστικὴν] ἐκκλησιαστικῶν A. 22. καὶ ἀφορμὰς] τὰς ἀφορμὰς A. B. E. 24. τῇ — ἐκκλησίᾳ] τὴν — ἐκκλῆ A.

erant, qui praestituto tempore sibi per vices succedebant; nec pauciores libraril simul cum puellis elegantius scribere assuetis: quibus omnibus necessariis sumptis liberaliter subministrabat Ambrosius. sed ipse etiam incredibilem quandam alacritatem in hoc sacrarum litterarum studio conferebat: qua quidem re potissimum Origenes ad scribendos commentarios impellebatur. — Tantum autem studii S. Scripturae impendit, ut Hebraicam etiam linguam contra aetatis gentisque suae naturam disceret, et praeter LXX. Interpretes alias editiones in unum volumen colligeret, Aquilas dico Pontici et Theodotionis et Symmachi Eblonitarum: quorum haeresis haec est, Dominum nihil nisi hominem fuisse; quamobrem illi commentarios in Evangelium Matthaei scripserunt, quibus dogmata sua confirmare studerent. pariter etiam quintam, sextam et septimam editionem. † Ex Eusebii Pamphili historia de Origene. Tantam autem curam et diligentiam in divinis scripturis perscrutandis adhibebat Origenes, ut primitivos scripturarum libros, Hebraicis litteris scriptos, sibi compararit; aliorum quoque, qui praeter Septuaginta

Interpretes sacras scripturas interpretati sunt, editiones pervertigarit; nonnullas denique interpretationes a tritis illius et vulgaris diversas, Aquilae et Symmachi ac Theodotionis, repererit. quas quidem ille ex nescio quibus angulis feliciter erutas, in quibus iam dudum delituerant, primus in lucem produxit. quin etiam in Hexaplis Psalmorum exemplaribus; post insignit illas quattuor editiones, cum non quintam modo sed etiam sextam ac septimam apponeret versionem, rursus in principio unius notavit, inventam illam fuisse Hierichunte in dolio. has igitur omnes interpretationes cum in unum corpus collegisset, ac membratim persecutus esset, invicem e regione oppositas, una cum ipso Hebraico textu, Hexaplorum nobis exemplaria reliquit. seorsim vero editionem Aquilae et Symmachi ac Theodotionis cum Septuaginta Interpretum versione in Tetraplis digessit. — Et omnino notis in universam scripturam Ecclesiasticam scriptis, innumeris reliquit libros: adeo ut omnes ecclesiae doctores postea multum ab eius scriptis profecerint. hinc Theologus Gregorius: *Origenes omnium nostrum cos.* non solum autem

ἀλλὰ καὶ τοῖς τῶν ἔξωθεν πολλὴν παρείχετο τὴν ὠφέλειαν αἰρετικοῖς τε καὶ φιλοσόφοις· μονονουχὶ πρὸς τοῖς θεοῖς καὶ τὰ φιλόσοφα παρ' αὐτοῦ παιδεύομενοι. εἰς ἡγέ τε γὰρ ὄσους εὐφυῶς ἔχοντας εἰρήρα καὶ ἐπὶ τὰ φιλόσοφα μαθήματα, γεωμετρίαν καὶ ἀριθμητικὴν καὶ τὰλλα παιδεύματα παραδίδους, εἰς τε τὰς αἰρέσεις τὰς παρὰ τοῖς φιλοσόφοις προάγων, καὶ τὰ παρὰ τούτοις συγγράμματα διηγούμενος, ὑπομνηματιζόμενός τε καὶ θεωρῶν εἰς ἕκαστα· ὡς ἤδη μέγαν καὶ παρ' αὐτοῖς Ἑλλησι φιλόσοφον τὸν ἄνδρα κηρύττεσθαι. μάρτυρες δὲ τῆς περὶ ταῦτα αὐτοῦ κατορθώσεως αὐτῶν Ἑλλήνων οἱ κατ' αὐτὸν ἡκμακότες φιλόσοφοι· ὧν ἐν συγγράμμασι πολλὴν μνήμην εὐρομεν τοῦ ἀνδρός, τοτὲ μὲν αὐτῷ προσφωνούντων, τοτὲ δὲ οἷα διδασκάλῳ ἐς τὴν αὐτοῦ κρίσιν τοῖς ἰδίους ἀναφερόντων λόγους.

Τῷ δὲ Ὀριγέει ἐπὶ τῆς Καισαρείας τὰ συνήθη πράττοντι πολλοὶ προσήεσαν, ὁ μόνον τῶν ἐπιχωρίων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀλλοδαπῆς μυριοί φοιτῆται, τὰς πατρίδας ἀπολείποντες. ὧν ἐπισήμους μάλιστα ἔγνωμεν Θεόδωρον, ὃς ἦν αὐτὸς ὁ κατ' ἡμᾶς ἐπισκόπων διαβόητος Γρηγόριος ὁ Θαυματουργός, ὃ τε τούτου ἀδελφός Ἀθηνόδωρος. οἷς ἀμφὶ τὰ

Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων μαθήματα δευρῶς ἐπισημένους φιλοσοφίας εἰς ἔρωτα τῆς προτέρας σπουδῆς τὴν θείαν ἀσκησιν ἀντικαταλλάξασθαι προετρέψατο. πέντε δὲ ὄλοις ἔτεσιν αὐτῷ συγγενόμενοι τοσαύτην ἀπηνέγκαντο περὶ τὰ θεία βαλτίωσιν, ὡς ἔτι νέους ἀμφω ἐπισκοπῆς τῶν κατὰ Πόντον ἐκκλησιῶν ἀξιοθῆναι.

Τῷ δὲ Ὀριγέει κατὰ τούτον τὸν χρόνον τὰ εἰς τὸν Ἡσαΐαν, ἐν ταύτῳ δὲ καὶ εἰς τὸν Ἰεζεκιήλ συντάττετο, ὧν εἰς μὲν τὸ τρίτον μέρος τοῦ Ἡσαΐου μέχρι τῆς ὀράσεως τῶν τετραπόδων τῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ τριάκοντά εἰσι τόμοι, εἰς δὲ τὸν Ἰεζεκιήλ ἑ καὶ εἴκοσιν· οὗς καὶ μόνους εἰς τὸν πάντα πεποιήται προφήτην. — Ἔτος δ' ἦν αὐτῷ ἑξηκοστὸν, ἐν ᾧ ταῦτα συνέταττεν· ἐν ᾧ καὶ ὁ μακῦριος μάρτυς Πάμφιλος μαρτυρῶν τὸν βίον διεξῆλθε.

Τὸ δὲ εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον ἐξηγητικὸν σημαίνει, τὰ πρότερα ἑ ἐπ' Ἀλεξανδρείας ἔτι ὄντα αὐτὸν συντάξει. τῆς δὲ εἰς τὸ πᾶν Εὐαγγέλιον πραγματείας μόνον δύο καὶ εἴκοσι περιῆλθον τόμοι. δώδεκα δὲ τῶν εἰς τὴν Γένεσιν, καὶ εἰς τοὺς πρώτους δὲ ἑ καὶ ἡ Ἰαλμούς, ἔτι τε τὰ εἰς τοὺς Θρήνους· καὶ τὰ περὶ ἀναστάσεως, καὶ τὰ περὶ Ἀρ-

2. μονονουχὶ πρὸς τοῖς θεοῖς — τὸν ἄνδρα κηρύττεσθαι] Haec leguntur apud eundem Eusebium Hist. Eccl. lib. VI. c. 18. Küst. 9. ὡς] εἰς A. Euseb. 10. αὐτοῖς τοῖς] τοῖς om. A. B. E. Euseb. 11. μάρτυρες δὲ τῆς περὶ — ἀναφερόντων λόγους] Euseb. Histor. Eccl. lib. VI. c. 19. Küst. 12. τῶν Ἑλλήνων] αὐτῶν Ἑλλήνων A. B. E. Euseb. 15. ποτὲ δὲ mendum Küst. Gaisfordus tribuit τότε B. E. Mox Eusebius ὡς διδασκάλῳ εἰς ἐπίκρισιν τοὺς ἰδ. 17. Τῷ δὲ Ὀριγέει] Ex Euseb. H. E. VI, 30. ubi mox ἀπὸ τῆς ἀλλοδ. — ἀπολείποντες. Καισαρίας Med. 18. προσήεσαν] προσίασιν E. 22. ἐπισκόπων διαβόητος] διαβόητος ἐπισκόπος E. Saltem τῶν desideres. Γρηγόριος] Vid. Euseb. H. E. VII, 14. et gl. Γρηγόριος ὁ καὶ Θεόδωρος. 23. οὗς — ἐπισημένους] οἷς — ἐπισημένους A. B. E. Id restituere non dubitavi, cum verborum φιλοσοφίας — ἀντικαταλλάξασθαι structura demonstrat esse perversum εἰς, cuius loco reponendum ἐνθελίς cum Eusebio.

4. συγγενόμενοι] συγγινόμενοι B. E. Mox ἀπηνέγκαντο A. 8. Τῷ δὲ Ὀριγέει κατὰ τ. — εἰς τὸν πάντα πεποιήται προφήτην] Euseb. lib. VI. c. 32. Confer Huetium Origenianorum lib. III. c. 2. sect. 2. Küst. 9. Ἰεζεκιήλ πέντε καὶ εἴκοσι βιβλία συντάτταται] Ἰεζεκιήλ συντάττετο A. et Euseb. συντάττετο item B. E. 13. οὗς μόνους Med. 17. Τὸ δὲ εἰς τὸ κατὰ Ἰωάνν. — κατὰ τὴν Ἀλεξανδρῶν βασιλείαν] Euseb. lib. VI. c. 24. Ibi autem initium huius loci rectius sic legitur, ἐν μὲν τῷ ἔκτῳ τῶν εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην ἐξηγητικῶν σημαίνει, τὰ πρότερα πέντε etc. Küst. 21. δώδεκα δὲ τῶν εἰς τ. — περὶ Ἀρχῶν] Hic Eusebii plura habet: ex quo proinde Suidas supplendus est. Küst. 23. τὰ περὶ Ἀρχῶν] Vide Huetium Origenian. lib. III. c. 3. sect. 2.

ecclesiae nostrae, sed etiam gentilibus et haereticis et philosophis ingentem usum attulit. [innumeri tam haeretici quam philosophi studiose eum auscultabant,] et praeter rerum divinarum scientiam litteras quoque profanas quasi discipuli ab illo percipiebant. quoscunque enim ex discipulis ingenio praeditos animadvertabat, eos in philosophiam introducebat, geometriam illis tradens et arithmeticam ac reliquas disciplinas, hinc ad varias philosophorum sectas eos perducens, et eorum libros exponens, commentariis illustrans et reconditos sensus inquirens: adeo ut apud ipsos etiam gentiles summus philosophus celebraretur. quantum porro in iis studiis excelluerit, testes sunt ipsi gentilium philosophi, qui eius aetate floruerunt: quorum in libris crebram huius viri mentionem fieri reprehendimus, cum vel proprios libros ei nuncupant, vel eiusdem ad iudicium tanquam magistri deferunt. — Ad Origenem vero Caesareae more suo degentem non solum ex indigenis, sed etiam ex peregrinis regionibus innumeri discipuli relictis patriis accesserunt: quorum maxime insignes novimus Theodorum, illum inter aetatis nostrae episcopos percelebrem Gregorium Thaumaturgum, eiusque fra-

trem Athenodorum. quos cum Graecorum et Romanorum disciplinis admodum addictos cerneret, hortatus est, ut prioribus studiis omissis in divinis mysteriis operam ponerent. cumque quinque integros annos eum audissent, tantum eo doctore in rerum divinarum cognitione profecerunt, ut ambo adhuc iuvenes digni iudicati fuerint, qui Ponticarum ecclesiarum episcopi crearentur. — Eodem tempore in Esaiam, simul etiam in Ezechielem commentarios scribebat. horum in tertiam partem Esariae usque ad visionem quadrupedum in deserto sunt tomi XXX. in Ezechielem vero XXV. quos solos in totum Prophetam conscripsit. quo autem tempore haec componebat, aetatis annum sexagesimum agebat: quando quidem beatus martyr Pamphilus martyrio vitam finiit. — In Expositione autem in Euangelium Iohannis testatur, priores quinque libros ab se, cum Alexandriae degeret, compositos esse. ex universo autem opere, quod in totum Euangelium elaboravit, duo et viginti libri tantum ad nos pervenerunt. extant duodecim eius libri in Genesin; item in priores quinque et viginti Psalmos, et in Threnos commentarii. praeterea opus de Resurrectione, et de Principiis

χῶν. γράφει δὲ καὶ τοὺς ἐπιγεγραμμένους Στρωματεῖς, ὄντας τὸν ἀριθμὸν δέκα· οὗς καὶ συνέταξε κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρου βασιλείαν. τὸν μόντοι πρῶτον ἐξηγουόμενος ψαλμὸν ἔκθεσιν πεποίηται τῶν ἱερῶν γραφῶν τῆς παλαιᾶς διαθήκης καταλόγον, ὡδὲ 5 πῶς λέγων κατὰ λέξιν· Οὐκ ἀγνοητέον δὲ ὡς εἶναι τὰς ἐνδιαθήκους βίβλους, ὡς Ἑβραῖοι παραδιδόασι, δύο καὶ εἴκοσι· ὅσος ἀριθμὸς τῶν παρ' αὐτοῖς στοιχείων ἐστίν. εἶτα ἐπιφέρει λέγων· Εἰσι δὲ αἱ εἴκοσι δύο βίβλοι καθ' Ἑβραίους αἶδα, Γένεσις, Βαρησιθ, 10 ὁ ἔστιν, Ἐν ἀρχῇ· καὶ αἱ λοιπαὶ καθ' ἑξῆς.

Ἐξῆσε δὲ ἕως Γάλλου καὶ Βολουσιανοῦ, τουτέστιν, ἕως 9 καὶ 10 ἐτῶν τῆς ἡλικίας αὐτοῦ· καὶ ἐκοιμήθη ἐν Τύρῳ, ἐν ἧ καὶ ἐτάφη. ὁ δὲ πατήρ αὐτοῦ Λεωνίδης μαρτυροῦν τῷ διὰ Χριστὸν ἐτελειώθη.

Ὁριγένης Λεωνίδην εἶχε πατέρα, ἐπίσκοπον καὶ μάρτυρα, ἐπὶ Σεβήρου βασιλείᾳ ἀκμάσας. ὅστις Ὁριγένης ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τυγχάνων μεγάλην εἰς τὸν θεῖον λόγον σπουδὴν κατεβάλετο. οὗ ζῆλωται πολλοὶ καὶ ἄλλοι, καὶ μάλιστα Ἀμβρόσιος ἐγένετο· ὃς 20 ἐς γνῶσιν αὐτῷ ἀφικέσθαι σπουδᾶσας, ἀπέστη τῆς Οὐαλεντίνου καὶ Μαρκίωνος αἰρέσεως. πλείστοι δὲ καὶ τῶν ἔξωθεν φιλοσόφων πρὸς αὐτὸν φοιτῶντες μεγίστην ἀφελειαν ἐκαρποῦντο. μέγας γὰρ καὶ παρ' αὐτοῖς ἐνομιζέτο, παραδιδόνς γεωμετρίαν καὶ 25

ἀριθμητικὴν καὶ τὰλλα προπαιδεύματα. διόπερ οὐκ ἄλλοι τῶν παρ' Ἑλλήσι φιλοσόφων μέμνηται τοσούτου ὡς διδασκάλου. καὶ γὰρ εὐφυῆς παιδὸθεν ὑπῆρχε σφόδρα καὶ ζητητικὸς λίαν. ὃς ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ τὸ τῆς θείας γραφῆς βούλημα πυνθανόμενος, βαθύτερον ἤρεύνα. τοῦτον ἐπέπληττεν ὁ πατήρ μηδὲν ὑπὲρ ἡλικίαν περαιτέρω ζητεῖν. νύκτωρ δὲ ἐπιστάς καὶ ἰδὼν τὰ στέγνα ὡς θεῖον πνεύματος ἔνδοθεν αὐτοῖς ἀφιερωμένον, κατεφίλει, καὶ τῆς εὐτεκνίας ἑαυτὸν ἐμακάριζεν. ἀγνείαν δὲ καὶ ἐγκράτειαν τοσαύτην ἤσκησεν ἐκ νέου τοῦ σώματος, ὡς ὀβολοῖς τέσσαρσι καὶ μόνοις πρὸς διατροφήν ἐκάστης ἡμέρας ἀρκούμενος. καὶ μόντοι καὶ πολλοῖς ἔτεσι τοῦτο ποιῶν διετέλει· καὶ ἐπ' ἐδάφους 15 καὶ ψιᾶθου καθεύδων, καὶ ὀλίγον καιρὸν τῆς νυκτὸς ἀναπαυόμενος, τὸν πλείονα εἰς τὴν ἱερὰν μελέτην τῶν ἱερῶν λογίων διήνευ. καὶ ἐν τούτοις ἐπεκτεινόμενος, ἐπὶ τε ἀγρυπνίᾳ καὶ ἀστίᾳ καὶ γυμνότητι ἑαυτὸν ὑπωπιάζων, τοσοῦτον κατεδάμασε τὴν ἀπεσκληρέναι. οἴνου γὰρ καὶ ἐλαίου καὶ τῶν λοιπῶν ἀπεχόμενος ἀνατροπὴν τοῦ θώρακος μεγίστην ὑπέμεινεν· ἔνθεν γέ τοι διαβόητος γενόμενος, ὡς διαπρέπων ἔργῳ καὶ λόγῳ, καὶ πολλοὺς Ἑλλήνας 25 τὴν εἰδωλομανίαν βδελύττεσθαι πείσας, μαρτυροῦν

3. τὸν μόντοι πρῶτον — ἐν ἀρχῇ] Euseb. lib. VI. c. 25.

γράφων. pro λέγων. 10. Βαρησιθ] Βαρησιθ A. B. E. quod interim posui; βρησιθ Euseb. 12. Ἐξῆσε δὲ] Conf. Euseb. VII. 1. Βολουσιανοῦ Med. 16. Ὁριγένης Λεωνίδ.] Quae Suidas in hoc articulo de Origene tradit, totidem paene verbis leguntur etiam apud Cedrenum p. 252. et seqq. Küst. Leguntur haec in A. (de quo v. sub gl. Σνητή) sub finem voluminis; item in Paris. MS. 2552. teste Boisson. in Theophyl. p. 285.

20. Ἀμβρόσιος] Ἀμβρόσιος, ἀνὴρ ἐπίσημος καὶ φιλόλογος ἐκ τοῦ Οὐαλεντίνου αἰρέσεως, Theod. Metoch. Hist. Rom. p. 94. a. Eius temeritatem, quia, quod secreto ipse scripserat, vulgaverit, accusat Origenes in Ep. ad Fabianum Rom. Episc. Hieronymus in Apol. ad Pammachium. Reines.

23. αὐτὸν] αὐτοῦ B. E. 4. ὃς ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ τὸ τ.] Vide Euseb. lib. VI. c. 2. Küst. 6. ἤρεύνα om. A. B. 7. ζητεῖν περαιτέρω] περαιτέρω ζητεῖν dedi cum A. B. νύκτωρ δὲ ἐπιστ.] Eusebius loco laudato: ἐπιστάτα δὲ τῆς πολλᾶς καθεύδοντι τῷ παιδί γυμνάσαι μὲν αὐτοῦ τὰ στέγνα φασίν, ὡς περὶ δὴ θεῖον πνεύματος ἔνδον ἐν αὐτοῖς ἀφιερωμένον, φιλήσαι τε σεβασμίως, καὶ τῆς εὐτεκνίας μακάριον ἑαυτὸν ἠγάσασθαι. Reines. 13. ἀρκούμενος] Cedrenus rectius ἀρκίσθαι. Küst. πολλοῖς] ἐν πολλοῖς B. E. Med. 17. καὶ ἐκ τούτου ἀπεκτεινόμενος] Cedrenus rectius ἐν τούτοις ἐπεκτεινόμενος. Küst. Sic A. item ἐπεκτεινόμενος B. E. 19. τοσοῦτον] τοσοῦτον A.

5. τοῦ τῆς] τοῦ om. A. B. ante τῶν ἱερῶν posuit Eusebius, qui mox. 12. Ἐξῆσε δὲ] Conf. Euseb. VII. 1. Βολουσιανοῦ Med. 16. Ὁριγένης Λεωνίδ.] Quae Suidas in hoc articulo de Origene tradit, totidem paene verbis leguntur etiam apud Cedrenum p. 252. et seqq. Küst. Leguntur haec in A. (de quo v. sub gl. Σνητή) sub finem voluminis; item in Paris. MS. 2552. teste Boisson. in Theophyl. p. 285. 20. Ἀμβρόσιος] Ἀμβρόσιος, ἀνὴρ ἐπίσημος καὶ φιλόλογος ἐκ τοῦ Οὐαλεντίνου αἰρέσεως, Theod. Metoch. Hist. Rom. p. 94. a. Eius temeritatem, quia, quod secreto ipse scripserat, vulgaverit, accusat Origenes in Ep. ad Fabianum Rom. Episc. Hieronymus in Apol. ad Pammachium. Reines. 23. αὐτὸν] αὐτοῦ B. E.

libros etiam, qui Στρωματεῖς inscribuntur, numero decem, Alexandri Imperatoris temporibus conscripsit. ceterum in expositione Psalmi primi librorum veteris Testamenti indicem exhibet, haec fere scribens ad verbum: *Sciendum est veteris Testamenti libros duos esse et viginti, sicut ab Hebraeis traditur: qui numerus etiam litterarum apud eos habetur.* deinde subicit: *Sunt autem viginti duo libri secundum Hebraeos hi: Genesis, sive Beresith, i. e. In principio: et reliqui suo ordine.* — Vixit usque ad Gallum et Volusianum, hoc est, usque ad aetatis suae annum sexagesimum nonum. obiit Tyri, ubi etiam sepultus est. pater autem Leonides martyrio propter Christum consummatus est. Ὁριγένης. Origenes patrem habuit Leoniden, episcopum et martyrem: qui sub Severo Imperatore floruit. hic Origenes, cum esset Alexandriae, magnum studium in verbo divino posuit; habuitque cum alios multos sui studiosos, tum praecipue Ambrosium, qui cum in illius notitiam venire cuperet, ab Valentini et Marcionis secta recessit. plurimi quoque gentium philosophorum ad ipsum audiendum accesserunt, multumque ab

eius praeceptis profecerunt. magni enim ab iis fiebat, cum geometriam, arithmetica et alia eruditionis rudimenta eos doceret. quare non pauci Graecorum philosophorum eius ut magistri sui meminerunt. fuit enim iam inde a tenera aetate ingenio acri et admodum curiosus. qui cum aliquando puer aetate de S. Scripturae sensu abstrusius inquireret, pater eum obiurgabat, vetans quaerere, quod supra captum aetatis esset. sed noctu accedens pectus eius, quasi quoddam spiritus divini sacrarium, deosculatus, semetipsum tali sobole beatum praedicavit. ad castitatem et continentiam autem ita a puero se assuefecit, ut quaterni oboli sique soli victui quotidiano sufficienter: quem morem per plures annos tenuit. idem humi et in storea dormiens, et breve tempus noctu quiescens, maiorem eius partem sacrorum oraculorum meditationi impendebat. his autem intentus atque inedia, vigilia, nuditate se macerans adeo vigorem corporis attrivit, ut plane videretur exaruisse. vino etiam, oleo ceterisque abstinens maximam pectoris subversionem pertulit. itaque magnum nomen consecutus, ut vir vita et doctrina excellens,

ατέφανον ἀναδήσασθαι παρεσκεύασε. πολλῆς ἂν φήμης περὶ αὐτὸν τρεχούσης, καὶ πολλῶν μακρόθεν πρὸς αὐτὸν συρρέοντων, οὐ μόνον Ἑλλήνας καὶ φιλοσόφους καὶ αἰρετικούς ἐλλογίμους πρὸς τὴν εὐσέβειαν εἵλκυσεν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὄντας Χριστιανούς μᾶλλον στοιχειώσας ἐπεβεβαίωσεν. ὃν ὁ προλεχθεὶς Ἀμβρόσιος ἰκετεύσας πολλά, καὶ παραβιάσάμενος ἐν Καισαρείᾳ, καὶ ταχυγράφους αὐτῷ παραστήσας ἑπτὰ, πλείους δὲ καλλιγράφους, ἐρμηνεύσαι τὰς θείας γραφὰς αὐτὸν πεποίηκε. καὶ ὁ μὲν τὴν δέουσαν χρεῖαν παρεῖχεν· ὁ δὲ ἐπὶ σχολῆς γενόμενος ὑπηγόρευε τοῖς ταχυγράφοις, καὶ οἱ βιβλιαγράφοι σὺν γυναῖξιν ἔγραφον ἐπὶ τῷ καλλιγραφεῖν ἐξησημέναις. πᾶσάν τε θείαν γραφὴν ἠρμήνευσεν ἐπὶ ἑτῆ ἡ. λέγεται δὲ ὅτι ἑξακισχιλίας βίβλους συνέταξε. τοσοῦτον γὰρ ζῆλον ἐς τὴν ἐξηγήσιν τῶν θείων λογίων ὁ Ἀμβρόσιος ἐπεδείξατο, ὥστε τὴν πολλὴν αὐτοῦ σπουδὴν Ὁριγένης μαρτυρῶν γράφει πρὸς τινα λέγων· Ὁ ἱερός Θεοῦ καὶ γνησίως ἀνακειμένος Ἀμβρόσιος πολλά προσηγόρευσεν· ὅστις νομίζων με φίλον εἶναι καὶ πάνυ διψῶν τοῦ θείου ἤλεγξε τῇ ἰδίᾳ φιλοπονίᾳ τῷ πρὸς τὰ μαθήματα ξρωτι. ὄθεν ἐπὶ τοσοῦτόν με παρελήλυθεν, ὥστε κινδυνεύειν ἀπανδῶν πρὸς τὰς αὐτοῦ προτάσεις. οὔτε γὰρ δειπνήσαι ἔστιν ὅτι μὴ ἀντιβάλλοντα,

οὔτε δειπνήσαντα ἔξεστι περιπατῆσαι καὶ διαπαῦσαι τὸ σωματίον· ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς καιροῖς ἐκεῖνοις φιλολογεῖν καὶ ἀκριβοῦν τὰ ἀντίγραφα ἀναγκαζόμεθα. οὔτε μὴν ὄλην ἐπὶ θραττεῖα τοῦ σώματος τὴν νύκτα ἔξαστιν ἡμῖν κοιμᾶσθαι, ἐπὶ πολὺ ταῖς φιλολογίαις παρατείνοντα. ἐῷ δὲ λέγειν καὶ τὰ ἑωθεν μέχρις ἐννάτης καὶ δεκάτης ὥρας. πάντες γὰρ οἱ θέλοντες φιλοπονεῖν τοὺς καιροὺς τούτους τῇ ἔξετάσει τῶν θείων λογίων καὶ ταῖς ἀναγνώσεσιν ἀνατιθέασι. πᾶσαν τοίνυν ἠρμήνευσεν τὴν θείαν γραφὴν. κατὰ γὰρ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἐν Ἱεριχοῖ ἐν τινὶ πύθῃ περιτυχῶν τῇ Παλαιᾷ, εὐφρῶς μάλα καὶ ἐπιστημόνως ταύτην κατεσκεύασεν. ἀλλ' οὐκ εἰς τέλος ἄσβεστον αὐτοῦ τὸ κλέος διέμεινε. συμβεβήκει γὰρ αὐτῷ τὸ τῆς πολυπειρίας δραστήριον πτώμα ἐξαισίον· καὶ μέντοι σκάνδαλον πολλοῖς καὶ ἀπωλείας πρόξενος γέγονε. βουλόμενος γὰρ τῶν θείων γραφῶν μηδὲν εὔσαι ἀνερμήνευτον, εἰς ἐπαγωγὴν ἑαυτοῦ περιέβαλεν ἁμαρτίας, καὶ θανάσιμα ἐξηγήσατο ῥήματα. ἐξ αὐτοῦ γὰρ καὶ Ἀρειοὺς τὰς ἀφορμὰς εἴληψε, καὶ οἱ καθ' ἑξῆς ἀνόμοιοι τε καὶ ἀνόστοι καὶ οἱ λοιποὶ πάντες. φάσκει γὰρ οὗτος τολμήσας κατὰ τὴν ἀρχὴν ὅτι ὁ μονογενὴς υἱὸς ὄρῶν τὸν πατέρα οὐ δύναται, οὔτε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον τὸν υἱόν, οὔτε οἱ ἄγγελοι τὸ πνεῦμα, οὔτε

5. ἀλλὰ καὶ] καὶ om. A. 10. αὐτὸν γραφὰς] γραφὰς αὐτὸν A. δέουσαν χρεῖαν π.] Per 18 annos. Theod. Metoch. Hist. Rom. p. 94. b. Reines. 13. ἐπὶ τῷ] ἐπὶ τῷ ut supra scripsi cum A. E. 14: πᾶσαν δὲ] πᾶσαν τε dedi cum A. B. E. 15. δὲ σίας βίβλους συνέταξε] Wolfius et Portus: Fertur stans libros composuisse. Inepte. Pro σίας scribendum est ζ. quae est nota numeri 6000. Tot enim libros Origenes scripsisse credebatur: ut vel ex Cedreno patet, qui expresse ait, λέγεται δὲ ὅτι ἑξακισχιλίας βίβλους συνέταξε. Ceterum locum hunc Suidae sic ut diximus emendandum esse Pearsonus etiam ad oram Suidae sui notaverat. Küst. ἑξακισχιλίας — συνέταξε A. et fere B. E. Compendio σίας (sic Ald.) et ζ̄ iunxit Med. 19. Θεοῦ] Θεῷ B. E. 20. πολλά προσηγόρευσεν] Cedrenus πολλά προσηγορεύει σε. Küst. 21. φίλον] Cedrenus rectius φιλόπονον. Küst. Deinde καὶ excidit post φιλοπονίαν.

5. ἐπὶ πολὺ ταῖς φιλολ.] Cedrenus ἐπὶ πολὺ τῆς ἐσπέρας τῆς φιλολογίας παρατείνουσης: quod magis placet. Küst. 9. ἐκείνους] τοῦτους praestuli cum A. 12. περιτυχῶν τὴν Παλαιᾶν] Immo περιτυχῶν τῇ Παλαιᾷ, casu dativo. Ceterum locum hunc pleniorē exhibet Cedrenus, quem confer. Küst. τῇ παλαιᾷ E. 17. πρόξενον] πρόξενος A. B. E. Cedr.

effecit ut multi gentilium falsorum deorum cultum abominantes martyrii coronam reportarent. hinc cum magna de eo fama spargeretur, multique ex remotis regionibus ad eum confluerent, non tantum Graecos et philosophos et haereticos praecipuos ad veram religionem traduxit, sed ipsos etiam Christianos in elementis verae fidei magis confirmavit. ab hoc Ambrosius, de quo ante diximus, multas preces atque vim admovens obtinuit, adhibitis ei septem notariis ac pluribus qui eleganter scriberent, ut S. Scripturam interpretaretur. is quidem necessaria omnia suppeditavit. Origenes vero per otium interpretationem notariis dictabat, librarii autem et mulieres eleganter scribere doctae transcribebant. sic absolvit interpretationem illam annis XVIII. fertur porro librorum sex millia conscripsisse. tanto autem desiderio Ambrosius interpretationem S. Scripturae expetiit, ut Origenes in epistola quadam tale ei testimonium perhibeat: Sanctus et Deo vere dicatus Ambrosius tibi salutem plurimam dicit. is cum me laborum tolerantem et sacrarum oraculorum cupidissimum esse putaret, sua industria et sacrarum disciplinarum amore me coarguit. tanto enim me reliquit inestivo, ut prope de exequendis eius mandatis desperem.

namque et inter coenandum exemplaria mihi conferenda sunt, neque a coena ambulare aut corpus quiete relaxare datur: sed illo etiam tempore litteris vacare et emendare exemplaria cogimur. neque vero corporis reficiendi causa ad oram nobis noctem dormire conceditur, dum labor in multam noctem se extendit: ne dicam de matutinis laboribus ad nonam usque vel decimam horam. quicumque enim studiis vacare volunt, tempora ista divinis oraculis explorandis et legendis libris impendant. totam igitur S. Scripturam interpretatus est. illis autem temporibus Vetus Testamentum Hierichunte in dolio quodam repositum scite admodum et docte concinnavit. nec tamen gloria viri ad finem usque illibata permansit, nam illa multiplicitate doctrinae copia tandem gravissimo casu eam afflixit, multisque offendiculum praebuit et exitii causam. cum enim nihil in sacris litteris inexplicatum relinquere vellet, ipso peccatum in se attraxit, et mortifera verba protulit. nam ab eo et Arius fandum erroris sui sumpsit, et deinceps alii qui filium patri similem esse impie negant, et reliqui omnes. in principio enim verba haec ponere ausus est: Unigenitus filius Patrem videre non potest, neque filium Spiritus, neque Angeli Spiritum, ne-

οἱ ἄνθρωποι τοὺς ἀγγέλους, καὶ ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς οὐ θέλει εἶναι τὸν υἱόν, ἀλλὰ κτίσμα καὶ κατὰ χάριν υἱὸν λέγεσθαι. τὴν δὲ ἀνθρωπίνην ψυχὴν προϋπάρχειν· καὶ τὰ ἐξῆς τῶν βλασφημιῶν αὐτοῦ. πολλὴν γοῦν πεποιθεὶς σύνταξιν εἰς ἐκάστην γραφὴν. καὶ ὅσα μὲν ἐν προσομιλίαις καὶ διὰ προσομιλιῶν ἐς ᾗθη τε καὶ ἐς φύσεις ζώων καὶ ἀλόγων εἴρηται, μέσος φερόμενος πολλάκις χαρίεντα διηγήματα γράφει· ὅσα δὲ περὶ πίστεως ἐδογματίσσε, τῶν πάντων ἀτοπώτερος εὐρίσκειται. ἔδοξε δὲ αὐτῷ καὶ ἀσκητικὸν βίον ἐπανηρῆσθαι τοιοῦτον, ὡς καὶ τὸν θώρακα αὐτοῦ φασὶ δι' ὑπερβολὴν ἀσιτίας τε καὶ σκληραγωγίας ἀνατραπῆναι. ἐπινενόηκε δὲ καὶ κατὰ τὸ σωματίον, οἱ μὲν ὅτι νεῦρον ἀποτετμηκέναι, διὰ τὸ μὴ ἠδονῇ παρενοχλεῖσθαι· οἱ δὲ φάρμακον ἐπιθεῖναι τοῖς μορλοῖς εἶπον καὶ ἀποξηρῶναι· ἄλλοι δὲ ἄλλα εἰς αὐτὸν ἀναφέρουσιν. οὗτος πολλὰ λέγεται πεπονθέναι ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ, λόγιος ὢν σφόδρα καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἀνατετραμμένος· φθόνῳ δὲ διαβληθεὶς πρὸς τοὺς τῆς ἐξουσίας ἄρχοντας, κακομηχανίᾳ διαβολικῆς ἐπινοίας εἰς αἰσχρότητα ἄνδρα φασὶν ἐπινοηθῆναι παρὰ τῶν τῆς κακίας ἐργατῶν· Αἰθίοπα γὰρ αὐτῷ παρεσκεύασαν εἰς παράχρησιν τοῦ σώματος αὐτοῦ. ὁ δὲ μὴ φέρον τὴν τοσαύτην βδελυρὰν ἐπινοίαν ἔρῳησε φωνήν,

ἀμφοτέρων προτεθέντων αὐτῷ πραγμάτων, καὶ καὶ θαυμάλοισιν εὐνοῖαι. καὶ βαλόντες ἐπὶ τὰς χεῖρας αὐτοῦ λιβανωτῶν, εἰς τὴν τοῦ βωμοῦ πυρὰν καθῆκε. καὶ οὕτω τοῦ μαρτυρίου ἀπὸ τῶν κριμάντων ἀπαβλήθη, καὶ τῆς ἐκκλησίας ἐξεώσθη. καὶ τὴν Ἰουδαίαν καταλιπὼν διὰ τὸν ὄνειδον, τὴν Ἰουδαίαν κατέλαβεν. ἀνελθὼν δὲ εἰς Ἱεροσόλυμα ὡς ἐξηγητῆς καὶ λόγιος προετράπετο ἀπὸ τοῦ ἱερατείου ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας εἰπεῖν· πρεσβύτερος γὰρ προὔπηρχε. καὶ πολλὰ καταναγκασθεὶς ὑπὸ τῶν ἱερέων, ἀναστὰς καὶ τοῦτο μόνον τὸ ῥητὸν εἰπὼν· Τῷ δὲ ἀμαρτωλῷ εἶπεν ὁ Θεός· Ἴνα τί σὺ ἐκδιηγῇ τὰ δικαιώματά μου, καὶ ἀναλαμβάνεις τὴν διαθήκην μου διὰ στόματός σου; πτύξας τὸ βιβλίον, ἐκάθισεν μετὰ κλαυθμοῦ δακρῶν, πάντων ὁμοῦ συγκλαιόντων αὐτῷ. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ λεγόμενά τε καὶ ῥηθόμενα, διὰ τὸ πλήθος τῆς κνώσεως αὐτοῦ καὶ συντάξεως τῶν βιβλίων. ὁθεν καὶ Συντακτικὸς ὠνομάσθη, διὰ τὸ πεποιηκέναι πολλὰ βιβλία· μὴ ἀκούων, ὡς ἔοικε, τοῦ Σολομῶντος, λέγοντος· Υἱέ, φύλαξαι τοῦ ποιῆσαι βιβλία πολλὰ, καὶ μὴ σπεῦθε ἐπὶ στόματί σου, καὶ καρδίᾳ σου μὴ ταχυμάτω τὸ ἐξενεγκεῖν λόγον ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ· ὅτι ὁ Θεὸς ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, καὶ σὺ ἐπὶ τῆς γῆς κάτω. διὰ τοῦτο ἔστρωσαν οἱ λόγοι σου ὀλίγοι· εἰσὶ γὰρ

8. μέσος] μέσος A. 10. ἀτοπώτερος] ἀτοπώτερος A. Cedr. 14. Post σωματίον interpolavit Küsterus τί· καὶ —, quorum καὶ agnoscit Med. neutrum A. B. E. Oratio non optima, sed tolerabilis tamen, si quidem οἱ μὲν ὅτι putamus extra perpetuitatem structuræ esse posita. ὅτι νεῦρον ἀποτετμ.] Scribe, ὅτι νεῦρον ἀποτετμηκε. Küst. 21. εἰς αἰσχρότητα ἄνδρ.] Locus hic salebrosus est, et procul dubio corruptus vel mutilus. Küst. Cedrenus: εἰς αἰσχρότερον ἄνδρα φασὶν ἐπινοηθῆναι παρὰ τῶν τῆς κακίας ἐργατῶν τοῦτον ὑποβαλεῖν. Infra v. Παραχράται: Σοὶ δὲ κακομηχανίς εἰς αἰσχρότατον ἄνδρα ἐπινοήθη. Αἰθίοπα γὰρ κτλ. His ita videtur utendum, ut emendemus, κακομηχανίᾳ δ. ἢ εἰς αἰσχρότατον * φασὶν ἐπιβουλεύθῆναι. Ubi φασὶν ad interpositionem quandam spectat: non enim structuræ sua ratio constat, etiamsi reŕngamus εἰς αἰσχρότητα ἄνδρός. 23. Αἰθίοπα δ'] Αἰθίοπα γὰρ A. B. E. Med. et Cedr. 3. καθῆκε] Scribe καθῆκε, numero singulari, ut habet Cedrenus. Refertur enim ad Origenem. Küst. καθῆκε A. 4. ὑπὸ] ἀπὸ dedi cum A. B. E. Med. 5. τὴν δὲ] καὶ τὴν scripsi cum A. 6. τὸν ὄνειδον] τὸ ὄνειδος Cedren. 8. ἐξηγητῆς] ὡς ἐξηγητῆς A. Cedr. Iterum ὑπὸ τοῦ ἱερατείου mutavi cum A. B. E. pr. Med. Cedr. 9. πρεσβύτερος] Cedrenus rectius πρεσβύτερος, i. e. Presbyter. Küst. Sic A. 14. καὶ πτύξας] καὶ om. A. B. Cedr. 15. δακρῶν] καὶ δακρῶν Cedr. 18. Observatio repetita sub v. Συντακτικός. 20. Σολομῶντος] Σολομῶνος A. 23. ὁ γὰρ Θεός] ὅτι ὁ Θεός A.

que homines Angelos. negat etiam ex Patris essentia Filium esse: sed creaturam eum esse, et ex gratia dici Filium. animam autem humanam ante corpus existere docet; et quae sunt ceterae eius blasphemiae. multa autem in singulos Scripturae libros scripsit. et quaecunque in sermonibus et proemiis de moribus et naturis brutorum animalium ab eo dicta sunt, iucundis saepe narrationibus condita sunt. ubi autem de fide decreta condit, ibi quovis alio absurdior est. vitam asceticam tanta severitate egit, ut eius pectus per nimiam inedia et duram vendi rationem subversum fuisse dicatur. ad demandas etiam corporis voluptates commentus est, quod quidam tradunt, ut nervum sibi praecideret, ne libidine vexaretur; quod alii, ut genitalia medicamento imposito exsiccaret. alii vero alia referunt. Christi gratia multa fertur esse perpessus, quippe homo doctus et in ecclesia educatus. sed cum calumniatores apud magistratus invidiam ei confassent, pessime homines diabolicis artibus id machinati sunt, ut viro impudicitiae notam inurerent. subornarunt enim Aethiopem quendam, qui corpore eius ad obscenam libidinem abateretur. ille autem rei turpitudinem non Suidae Lex. Vol. II.

ferens exclamavit, et cum optio ei daretur, utrum eligeret, diis se adolere malle professus est. quare tus in manus eius est iniectum, quod in rogam arae immisit. ita accidit ut ab iudicibus martyrii honore indignus iudicaretur, et ex ecclesia eiec-tus, cum dedecus hoc non ferret, Alexandria relicta in Iudaeam se contulit. cum autem Hierosolyma pervenisset, collegium sacerdotum ab eo, ut homine docto et S. Scripturae interprete, flagitavit ut aliquid pro concione diceret. erat enim presbyter. itaque cum admodum urgerent sacerdotes, surrexit, et hoc tantum dictum pronuntiavit: Peccatori vero dixit Deus: Cur tu enarras iura mea, et testamentum meum in os tuum assumis? statimque clauso libro consedit, in fletum et lacrimas effusus, omnibus una cum eo sentibus. praeterea multa alia de eo dicuntur et omnium ore circumferuntur, ob eruditionem viri et libros ab eo compositos: a quorum multitudine Syntacticus dictus est. scilicet immemor fuit Solomonis haec dicentis: Filii, cave ne multos libros conscribas; neve festina loqui: neu properet animus tuus a facie Dei sermonem proferre. nam Deus in caelo supra, tu infra in terra. quare sermones tui pauci

λόγοι πολλοὶ πληθύνοντες ματαιότητος. καὶ μὴ γίνου δίκαιος πολὺ· ἔστι γὰρ δίκαιος ἀπολλύμενος ἐν δικαιώματι αὐτοῦ. καὶ μὴ σοφίζου περισσά, μήποτε ἀσεβήσης. ταῦτα πάντα παρωσάμενος ἐσφάλη τοῦ πρόποντος.

Ὠριέων ἄποικον ὄντα.

Ὠρικῶς. νεωτερικῶς, εὐπρεπῶς, ἢ κατὰ καιρόν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ὠ μειρακίσκη, πυνθάνη γὰρ ὠρικῶς.

προσπαίξουσι δὲ τῇ πρεσβύτιδι οἱ γέροντες, διὰ τὸ τερθρυμμένον τοῦ ὠραισμοῦ. καὶ Ὠρικὴν, ἀντὶ τοῦ ἀκμαίαν. ὦρα γὰρ καὶ ἡ ἀκμή. καὶ Ὠραῖος, ὁ ἀκμαῖος. κοινὰ δὲ τὰ τοιαῦτα ὀνόματα. Ἀριστοφάνης·

Εὐρόνδ' ὠρικὴν ὑληφόρον,

μέσση λαβόντ' ἄρανα, κατα-

βαλόντα, καταγιγαρτᾶν. ἐν τοῖς γιγάρτοις σποδεῖν.

Ὠριμον. εὐκαιρον.

Ὠρίνος. ὄνομα κύριον.

Ὠρίων, Θεβαῖος τῆς Αἰγύπτου. Συναγωγὴν γνωμῶν, ἤγουν Ἀνθολόγιον, πρὸς Εἰδοκίαν τὴν βασιλίδα, γυναῖκα Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ, βιβλία γ'.

5 Ὠρίων, Ἀλεξανδρεὺς, γραμματικός. Ἀνθολόγιον. Ἀττικῶν λέξεων συναγωγὴν. Περὶ ἐτυμολογίας. Ἐγκώμιον Ἀδριανοῦ τοῦ Καίσαρος.

Ὠρίως. ἐπίρρημα. Ὠρίως ἔχουσι θέσεως. κατὰ καιρόν.

Ὠριστος. ἀντὶ τοῦ ὁ ἄριστος.

Ὠρκωμότηκεν.

Ὠρκυπτεν. ὑπερέκλυπτεν ἐπαιρόμενος.

Ὠρκυπτον. ἐβλεπον μετεωριζόμενοι.

Ὠρμα. διεγείρετο.

Ὠρμενος. διεγεργθείς.

Ὠρμησαν. ὄρμη ἔχρησαντο, οὐχὶ ἔχοντο.

Ὠρογραφία.

Ὠρολόγιον. τὸ τὰς ὥρας μετροῦν.

Ὠροκομεῖον.

768

1. ματαιότητα] ματαιότητος Cedr. 2. ἐν δικαιώματι] ἐν τῷ δικ. vulg. 3. μήτε] μήποτε A. 4. ἐσφάλη] παρεσφάλη A. 7. ἢ εὐπρεπῶς] ἢ om. A. Mox καὶ ante κατὰ om. A. E. 8. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] V. 964. 10. προσπαίξουσι δὲ] προσπέζουσι A. Mox ὠραισμοῦ B. E. 13. Ἀριστοφάνης] Acharn. 271. unde Suidas emendandus est. Küst. Vide v. Καταγιγαρτῆσαι. 15. εὐρον A. εὐρον δ' Med. ὕλοφόρον] ὑληφόρον A. 16. καταβαλόντα A. pro καταλαβόντα. Mox post καταγιγαρτῆσαν delevi τούτῃστιν cum A. B. E. In fine σπονδεῖν B. E. 19. εὐκαιρον] ἔγκαιρον E pr. ὦριον τὸ ἔγκαιρον Herod. Epimer. p. 103.

1. Glossa suspecta. 2. Ὠρίων] Orionis Grammatici saepe meminit Etymologus. Et Orionis Thebani nominatim mentionem facit v. Ἀνθος. Küst. Apparet hanc glossam ex alio quodam fonte quam continuam esse repetitam, neque memoriam Orionis, quae prorsus ex auctoritate Suidae pendet, instaurari posse nisi per coniunctionem utriusque. Non adeo magnam quidem dubitationem affert Θεβαῖος, contrarium illud alteri Ἀλεξανδρεὺς, quamquam illa Larcherum et Sturzium p. VI. transverso egit: nimirum Etymologicon quod nostram aetatem tulit ad Orionem Thebanum referri solet. Sed ut nemo miretur hominem domo Thebanum, qui litteras Alexandriae docuerit (v. Marini Proclus c. 8.), Alexandrinum appellari: ita ratio commoda succurrit, qua copias hasce fractasque tabulas conciunae narrationis in ordinem redigamus. Sic enim iungamus membra disiecta: Ὠρίων, Ἀλεξανδρεὺς ἢ Θεβαῖος τῆς Αἰγύπτου, γραμματικός. Συναγωγὴν γνωμῶν . . . βιβλία τρία. Ἀττικῶν λέξεων συναγωγὴν. Περὶ ἐτυμολογίας. Ἐγκώμιον Ἀδριανοῦ τοῦ Καίσαρος. Laudationem istam Hadriani non magis veteres quam dictiones Atticas excitarunt; Florilegii tamen tenuis quaedam notitia permansit, quam Fr. Passovius libello academico Vratisl. 1831. cum eruditus communicavit, nec frustra nomen Eudociae iactari persuadet Tzetzes Chil. X, 57. sqq., qui tradiderit Augustam etiam Orionis disciplina usam fuisse. Quo minus dubitare licet quin locum invaserint alienum Ἀνθολόγιον, περὶ γνωμῶν, quae sub finem glossae Ὠρος recoquuntur. 3. βασιλέως] βασιλίδα A. E. 5. Ὠρίων, Ἀλ.] Marini Procl. p. 16. Toupr. MS. Addit Reuvsius Coel. Rhodig. Ant. Lect. XXVIII, 15. 8. Ὠρίως] Leg. Ὠραῖως. Valck. 10. Ὠριστος] Scripsi ὠριστος, secutus consuetudinem Homericam, velut Il. λ'. 288. ὁ ἄριστος] V. Zon. p. 1890. ἄριστος B. E. ὁ om. A. et Hesychius. Cf. Etym. M. p. 823. f. 12. 13. Glossae obscurae. Ad Suidae scripturam Heinsius exegit Hesychiana: Ὠρκύπτετα. ὑπερέκλυπα ἐπαιρόμενα. 14. Ὠρμα] Hanc et seq. glossas (non illas quidem optimas, ac scribendum certe Ὠρμημένως) addit A. Paulo aliter Zon. p. 1894. Ὠρμενος. ὄρμωμένος. Ὠροντο. διεγείρετο. 16. οὐχὶ ἔχ.] ἢ καὶ ἔχ. Touplii coniectura. 17. Ὠρογρ.] V. Zon. p. 1891. 18. V. Herod. Epim. p. 237. 19. Ὠροκομεῖον] Est vox suspecta. Fortasse corrupte hoc dictum est

sint: eorum enim multitudo vanitatem auget. noli nimium esse iustus: aliquando enim iustum sua perdit iustitia. ne nimis sapias, neve ad impietatem prolabaris. horum ille praeceptorum incuriosus ab recta via deflexit. Ὠριέων ἄποικον ὄντα. Qui Oriensium colonus erat. Ὠρικῶς. Iuveniliter, vel decore, vel opportune. Aristophanes: O adolescentula, opportune sciscitaris. illud autem vetulae senes, propter ineptam venustatis affectationem. et Ὠρικὴν, aetate florentem. ὦρα enim aetatis etiam vigorem significat. et Ὠραῖος, viribus florens. huiusmodi autem nomina sunt communia. Aristophanes: Si ligniferam venustam inveniam, mediamque comprehensam, in sublime elatam, humi prostratam subigam. proprie, in vinaceis permolam. Ὠριμον.

Opportunum. Ὠρίνος. Nomen proprium. Ὠρίων. Orion, Thebanus ex Aegypto. scripsit Collectionem sententiarum, seu Florilegium, ad Eudociam Imperatoris Theodosii iunioris uxorem, libris tribus. Ὠρίων. Orion, Alexandrinus, grammaticus. scripsit Florilegium. Atticorum vocabulorum collectionem. De Etymologia. Eucomium Hadriani Caesaris. Ὠρίως. Adverbium. Situm opportunum habent. Ὠριστος. Fortissimus. Ὠρκωμότηκεν. Ὠρκυπτεν. Supra alios elato capite prospiciebat. Ὠρκυπτον. In sublime elati prospiciebant. Ὠρμα. Excitabatur. Ὠρμημένος. Excitatus. Ὠρμησαν. Cum impetu progressi sunt; non, iverunt. Ὠρογραφία. Ὠρολόγιον. Sive, instrumentum quod horas metitur. Ὠροκομεῖον. Horologium.

Ὄρος, Ἀλεξανδρεὺς, γραμματικὸς, παιδεύσας ἐν Κωνσταντίνου πόλει. ἔγραψε Περὶ διχρόνων. Ὅπως τὰ Ἐθνικὰ λεκτέον. Ἀύσεις προτάσεων τῶν Ἡρωδιανοῦ. Πίνακα τῶν ἑαυτοῦ. Περὶ ἐγκλιτικῶν μορίων. Ὁρθογραφίαν κατὰ στοιχεῖον, Περὶ τῆς 5 εἰ διφθόγγου, Ὁρθογραφίαν περὶ τῆς αἰ διφθόγγου κατὰ Φρυνίχου κατὰ στοιχεῖον. Ἀνθολόγιον περὶ γνωμῶν.

Ὄρος, ὁ ἐνιαυτός.

Ὄροσκόπος, ἀστρίτης σκοπεύων τὴν ὥραν. 10

Καὶ Ὄροσποπεῖον.

Ὄρωπία, χώρα.

Ὄρωπός, τόπος.

Ὄρυγή, βοή. ἐκ τοῦ ὠρύω.

Ὄρύεται, ὑλακτεῖ.

Ὄρυόμην, καὶ Ὄρυόμενος.

Ὄρυσον, καὶ ὁ μετ' ὄλλγον μέλλων δρύξομαι.

Ὄρυχα, καὶ Ὁρώρυχα. ὠρύχειν δὲ καὶ ὠρωρῶχειν, ὑπερσυντέλικος.

Ὄρχιπέδησας, τῶν ὄρχων ἥψω αἰσχυρῶς.

Ὄς, λαν. Παρμενίδης· Θανμαστίως ὡς δυσανάπειστον. Σοφοκλῆς·

Θανμαστὰ γὰρ τὸ τόξον ὡς δλισθάνει.

λβ δὲ σημαίνει τὸ ὡς τοῦτο.

[Ὄς ἀγαθὰ συλλήβδην ἅπαντὰ σοὶ φέρω.

ἐπὶ τῶν πολλὰ ἐπαγγελλομένων ἀγαθὰ.]

pro *δρεωκομείον*, i. e. *locus, ubi muli curantur, vel mulorum stabulum*: quod et Portus suspicabatur. *Küst.* Lego Ὄρονομείον, quod est *Horologium*, sic dictum, quia horas habet distributas, ab ὠρονομέω, de quo vide lexica. Series litterarum satis etiam indicat ita leg. nam praecessit Ὄρολόγιον, sequitur Ὄρος. *Hos.* Animadv. ad Scr. Gr. p. 174. Minus (probabiliter) *Toupius* Ὄρολογεῖον.

1. Ὄρος] Huius Ori crebra sit mentio apud Etymologum et alios grammaticos. *Küst.* Doctam de Oro et Orione commentationem edidit *Ritschellius*, Vratisl. 1834. Huius ab opibus lectores petant, quae cognoscendis Ori libris inserviant: id est, Orthographiae, cuius ille duplicem confecerat editionem, alteram *οικείαν ὀρθογραφίαν* dictam, ab commentariis in Orthographiam Herodiani diversam, complexamque singulares istas quaestiones *περὶ τῆς εἰ διφθόγγου et ὀρθογραφίαν περὶ τῆς αἰ διφθόγγου*: deinde libris *περὶ διχρόνων et Ἐθνικῶν*. Nam *Ἀύσεις προτάσεων τῶν Ἡρωδιανοῦ*, quarum argumenta facillius secundum *Μονήρη λέξιν* et *Epimerismos* divinare licet quam describere, et *Πίνακα τῶν ἑαυτοῦ* unus litteris mandavit *Suidas*; nec iuvat diiudicare quo valeat *κατὰ Φρυνίχου*, quod nunc mediam in orationem intrusum pendet et ab integro quopiam titulo divulgum esse videtur. Itaque satis habemus quam *Ritschel.* p. 10. posuit de principio glossae coniecturam summam memorasse. Nam *Orus* cum et constanti grammaticorum usu *Milesius* appelletur, quem *Suidas* dicit *Alexandrinum*, et tantam eruditionem comprobavit, ut temporibus *Phrynichi* suppariumque grammaticorum dignissimum haberi possit: duplicem ille memoriam putat extitisse, cuius prior pars ad *Orum Alexandrinum*, ad *Milesium* altera spectaret, sed utrimque per vocum similitudinem adeo confusa, ut pristinam faciem fere hanc debeamus exsculpere: Ὄρος Ἀλεξανδρεὺς, γραμματικὸς, παιδεύσας ἐν Κωνσταντίνου πόλει . . . (ἔγραψε . . .) Ὄρος Μιλήσιος . . . ἔγραψε περὶ διχρόνων, Ὅπως κτλ. Verum ista carent omnino probabilitate. Nam ut brevi praecidam, neque meminit antiquitas Ori Alexandrini, nec tam sterile fuit seculum Byzantinum, ut insignes doctrinae grammaticae nullos auctores protulerit. Immo verisimillimum, ut librarius opinemur, quos deceperit superior glossa Ὄρων, Ἀλεξανδρεὺς, γραμματικὸς, corrupisse veterem scripturam, Ὄρος, Μιλήσιος, γραμμ. 3. ὅπως τὰ Ἐθνικὰ λ.] Hoc opus intelligit *Stephanus Byzantius*, qui v. *Nixlou* κόμη *Orum* ἐν πρώτῳ Ἐθνικῶν laudat. Item *Etymologus*, qui v. *Δίνδυμον* eundem ἐν τῷ περὶ Ἐθνικῶν citat. *Küst.* 5. Ὁρθογραφίαν] Laudant hoc opus *Scholias* *Homeri* II. β'. 461. et *Stephanus Byzantius* v. *Ταίναρος*. *Küst.* 7. Ἀνθολόγιον περὶ γν.] Malim Ἀνθολόγιον γνωμῶν. Vel Ἀνθολόγιον, ἢ περὶ γνωμῶν. *Küst.* Ἀνθολόγιον, Περὶ γν. *Toupi.* Item *Gaisfordus*, quasi diversi fuissent libri. Hunc titulum in *Orum* minime convenire supra monitum in v. Ὄρων. 9. Sub finem expunxi καὶ ὄνομα κύριον cum A. Cf. v. Ὄρωπός. 10. ἀστρίτης vox suspecta. *Zonaras* breviter, ὁ σκοπεύων τὴν ὥραν. Similiter *Hesychius*. 12. Huic glossae quod subiciebatur exemplum, ex v. *Δημοσθένης* deceptum, Ὅ δὲ Δημοσθένης ἐπεθύμησε ἠτορικῆς, Καλλίστρατον θεασάμενος τὸν ἠτόρα ὑπὲρ Ὄρωπιῶν λέγοντα: omisi cum A.

13. τόπος] πὸ A. quocum omisi nugas molestas hasce: ἐκ τοῦ Ὄρος, ὁ σημαίνει ὄνομα κύριον, καὶ τοῦ ὠρ ὠρός, τοῦ σημαίνοντος τὸν ὀφθαλμόν, γίνεται Ὄρωπός. ἐν αὐτῷ γὰρ τῷ τόπῳ οἱ τοῦ Ὄρου ὠπες ἀπεβλήθησαν. Cum eodem A. statim delevi: Ὄρωρεν. ἀντι τοῦ ἠγειρεν, ἐτάραξεν. Nihil nisi caput glossae agnoscunt B. E. Ὄρωρεν E. cum *Zon.* p. 1894.

3. Ὄρυόμενος] V. *Herod. Epim.* p. 267. Mox Καὶ Ὄρύω, τὸ ὠρύομαι delevi cum A. 4. μέλλον] μέλλον τούτου E. Mox δρύξομαι A. B. Scribendum ὠρύξομαι. 5. ὠρώρυχα] δρώρυχα A. B. Med. Cf. *Etym. M.* p. 330. et *Lobeck.* in *Phryn.* p. 33. 7. Ὄρχιπέδησας, τῶν ὄρχ.] Ex enarratore *Comici* in *Av.* 142. *Küst.* 8. Παρμενίδης] Παρμενίδης A. *Platonis* p. 135. A. locum θανμαστίως ὡς δυσ. respici monuit *Porsonus Tracts* p. 287. Mox δυσανάπειστον A. *Sophoclis* dictum recepit *Brunckius* in *Lex. Sophocleum*. 11. λβ δὲ] Haec cum seqq. addunt A. B. E. Vid. *Etymol. M.* p. 824. et *Hesychius* sub *Lexici* finem. 12. Ὄς ἀγαθὰ συλλ.] *Aristoph. Plut.* 646. Gl. A. omissam notavi. Cf. v. *Συλλήβδην*.

Ὄρος. Orus, Alexandrinus, grammaticus, qui Constantinopoli docuit. scripsit de ancipitibus. Quomodo gentilia sint efferenda. Solutiones propositionum Herodiani. Indicem operum suorum. De encliticis particulis. Orthographiam, ordine litterarum. De εἰ diphthongo. Orthographiam αἰ diphthongi, [contra *Phrynichum*,] ordine litterarum. Florilegium sententiarum. Ὄρος. Annus. Ὄροσκόπος. Qui astris inspectis natalicium thema conficit. Et Ὄροσποπεῖον. Ὄρωπία. Regio. Ὄρωπός.

Loci nomen. Ὄρυγή. Ululatus. ab ὠρύω. Ὄρύεται. Ululat. Ὄρυόμην. Et Ὄρυόμενος. Ὄρυσον. Et paulo post futurum δρύξομαι. Ὄρυχα. Et ὠρώρυχα. ὠρύχειν vero et ὠρωρῶχειν, plusquamperfecta. Ὄρχιπέδησας. Testes lascive attractasti. Ὄς. Valde. *Parmenide: Mirum quam difficulter defecti posse.* *Sophocles: Mirum enim quam elaboratur arcus.* [Ὄς ἀγαθὰ συλλ. Nam omnia bona in unum quasi fasciculum collecta tibi fero. dictum de iis qui

σύμβολον δὲ καὶ μακρότερον ἀρχῆς, περισπάσασα, εἶτα μέντοι τῷ τραχήλῳ περιβάλλει πρὸς τὴν χρεῖαν τὴν παροῦσαν βρόχον ἀποφύνασα.

Ὡς ἐνι. ὡς ἐγγωρεῖ, ὡς ἔστι. Δυσχερῶς αὐτοὺς ἐπιθεδόντων ὡς ἐνι μάλιστα εἰς τὴν χρεῖαν δ ταύτην.

Ὡς ἐνι μάλιστα. ἀντι τοῦ λίαν. Οἱ δὲ τὰς μὲν ἀρχὰς ἐπτοήθησαν ὡς ἐνι μάλιστα· μετὰ δὲ ταῦτα τοῦ στρατηγοῦ δόντος παράγγελμα, πάντες ἐβοήθουν. Καὶ αὐθις· Ὅπως καταγωγαὶ ὡς ἐνι 10 ἀσφαλέσταται ἔσονται.

Ὡς ἐπίπαν. ὡς ἐπιπολύ. λέγεται δὲ τοῦτο καὶ ὡς πλήθει. Δίω ὁ συγγραφεὺς πολλαχοῦ κέχρηται τῇ λέξει καὶ ἐν Ῥωμαϊκῶν ιζ'. Πέφυκε γὰρ καὶ ἄλλως ὡς πλήθει τὸ μὲν εὐτυχοῦν θρασύνεσθαι, 15 τὸ δὲ κακοπραγοῦν μετριάζειν· καὶ τούτου τὸ μὲν θεοδῶς σωφρονεῖν, τὸ δὲ θαρσοῦν ἀκολασταίνειν. ἐπὶ πλῆθος δ' ἐν ἐκείνῳ τοῦτ' ἐφωράθη. Καὶ ἐν τριεκαίδεκάτῃ· Καίτοι πέφυκεν ὡς πλήθει τὸ μὲν βέβαιον ἐκ βραδυτήτος, τὸ δ' ὀξύρροπον ἐκ τάχους 20 διανοίας ὑπάρχειν.

Ὡς ἔπος εἰπεῖν. τοῦτο σχηματίζεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ ὡς εἰπεῖν ἔπος, καὶ ὡς ἔπος φάναι, καὶ ὡς φάναι ἔπος. ἔτι δὲ καὶ διὰ μιᾶς λέξεως

ἐκφωνεῖται, οἷον ὡς φάναι καὶ ὡς εἰπεῖν. σημαίνει δὲ πάντα τὸ αὐτό.

Ὡς ἔπος εἰπεῖν. ὡς φαίνεται, καὶ ὡς ἐν λόγῳ εἰπεῖν.

[Ὡς τύπῳ εἰπεῖν. ἀντι τοῦ, ὡς κοινότερον καὶ καθόλου εἰπεῖν.]

Ὡς ἐς πᾶν ἀπορίας ἀφικέσθαι. παντοτελῶς ἀπορησαι.

Ὡς ἔοικεν. ὡς φαίνεται, ὡς δεῖ, ὡς γίνεται.

Ὡς ἡδέως φάγοις ἂν ἐξ ὄξους δίκην.

Ὡσηέ. ὁ προφήτης.

Ὡσθεῖς. καὶ ὠσθην.

Ὡς καλόν, ὃ Πόσειδον, τὸ στίφος αὐτῶν, καὶ πυκνόν καὶ γοργόν ὡσπερ μᾶζα καὶ πανδαισία.

ὅταν γὰρ εἰς κοινὸν ἐστιῶνται, ἐκάστου φέροντος ἑαυτῷ δεῖπνον, πυκνὰ πάντα φαίνεται, πῆ μὲν τὰ προσφάγια φερόντων, πῆ δὲ αὐτῶν ἐστιωμένων.

Ὡσμένῳ. ὠθισμένῳ, πεσόντι.

Ὡς οὐκ ἀρκέσοι,

τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεῖς θανεῖν.

περὶ τοῦ Τεύκρου. ὡς οὐκ ἐπαρκέσοι ἑαυτῷ μὴ λιθόλευστος γενέσθαι· ὡς οὐ κωλύσει ἑαυτὸν καταλιθωθῆναι.

2. περιβάλλει] Infra περιβαλοῦσα, ut in orationis forma contractiore. 3. παροῦσαν χρεῖαν] χρεῖαν τὴν παροῦσαν A. E. 4. ὡς γωρεῖ] MS. A. ὡς ἐγγωρεῖ. Küst. Item Hesychius. Huic praescriptioni si debet exemplum accommodari, dubites an μάλιστα sit tollendum. 9. στρατηγῷ] στρατοῦ A. B. E. Med. 10. τε ὡς] τε om. A. 12. Ὡς ἐπίπαν] Deest gl. A. habet Lex. Bachm. p. 422. Attigit Weasel. in Diod. II, 2. 13. ὡς πλήθει] De hac phrasi vide omnino Paul. Leopard. Emend. IV, 19. Küst. Et Fragm. ed. Reim. p. 7. 17. θρασοῦν Lex. Bachm. 19. Καίτοι πέφυκεν] Haec Diouem in Hannibalis laudatione posuisse docent illius Excerpta Vaticana Mail p. 187. 22. V. Schol. Platonis p. 375. 24. φάναι] ὡς φάναι A. B. E. Lex. Seg. et Schol. Platonis.
3. ἐν λόγῳ] ὡς ἐν λ. A. Conf. Schol. Platon. p. 397. Deinde post εἰπεῖν extabant, quae cum A. delevi: ἀλλαχοῦ δὲ λέγει Ἀριστοτέλης, ὡς τύπῳ περιλαβεῖν. τοῦτο δὲ εἶρηκεν, ὅτι μὴ ἔστιν ἀκριβὺς ἀφορίσαντα εἰπεῖν, τὰς μὲν τῶν προτάσεων πρὸς ἀφροσύνην καὶ φρονήσιν συντείνουσας, ἡθικὰς· τὰς δὲ πρὸς ἀλήθειαν καὶ γνώσιν, φυσικὰς. Attulit Gaisfordus Topic. I. c. 12. p. 282, 27. et Alexand. Aphrodis. in eund. p. 51. ac tetigit Aristotelicum usum Götting. in Politic. p. 425. Annotationem et ἀλλαχοῦ praemisum et ipse color orationis, quae parum concordat cum disciplina grammatica, suspectam facit. Accessit alia fraus in propinqua glossa commissa: quam nisi καὶ cum praegressis copulet, ordinis litterarum apparet refragari. Sed totidem voces suo loco redeunt post v. Ὡς τὸ εἰκόσ, quae repetenda fuisse nemo persuaserit. Iam observationem cum A. post v. Ὡστικῶς reponat, eam notandam duximus. 9. δεῖ] Sic Hesychius: δὴ A. δοκεῖ Timaeus. 10. Ὡς ἡδέως φάγ.] Aristoph. Vesp. 1407. (1358). 12. Ὡσθεῖς] Vid. Boissonad. in Eunap. p. 358. Gaisf. 13. Ὡς καλόν, ὃ Πόσ.] Aristoph. Pac. 563. Ὡ Πόσειδον, ὡς καλόν τὸ στίφος αὐτῶν φαίνεται, etc. Küst. Eadem negligentia v. Πανδαισία. 19. Ὡσμένῳ] Deest gl. A. agnoscit Hesychius. Referunt ad Psalm. LXI, 3. ὠθισμένῳ Med. 20. Ὡς οὐκ ἀρκ.] Sophocli. Ai. 727. sq. 21. μὴ οὐ] μ' οὐ A. 23. κωλύσει] κωλύσει E.

impertii, sibi detractum collo circumdedit, eoque in praesenti necessitate pro laqueo usa est. Ὡς ἐνι. Quantum licet, quantum fieri potest. Illis operam suam quam aegerrime ad hanc rem offerentibus. Ὡς ἐνι μάλιστα. Quam maxime. Initio quidem illi quam maxime metu percussi erant; postea vero iussu Imperatoris omnes opem tulerunt. Et alibi: Ut ad loca quam fieri posset tutissima deverterent. Ὡς ἐπίπαν. Plerumque. pariter dicitur ὡς πλήθει: quo Dio historicus cum multis in locis usus est, tum Hist. Rom. lib. XVII. Nam plerumque alias fieri solet, ut homines felicitas insolentes, adversa autem fortuna moderatos reddat: itaque qui metuunt, modeste, qui autem ferocunt, insolenter se gerunt. id quod in illo luculente deprehensum est. Idem lib. XIII. Nam constantia plerumque a tarditate, levitas autem ab ingenii celeritate solet oriri. Ὡς ἔπος εἰπεῖν. Hoc loquendi genus apud antiquos variis modis effertur: ut ὡς εἰπεῖν

ἔπος, et ὡς ἔπος φάναι, et ὡς φάναι ἔπος. praeterea et per unicum dictionem effertur, ὡς φάναι et ὡς εἰπεῖν. horum autem omnium idem est significatus. Ὡς ἔπος εἰπεῖν. Universe, ut uno verbo dicam. [Et ὡς τῶν εἰπεῖν, ut paulo rarius et generaliter dicam.] Ὡς ἐς πᾶν ἀπορ. Ut ad summas angustias redigeretur. Ὡς ἔοικεν. Ut apparet, ut decet, ut fieri solet. Ὡς ἡδέως φάγ. Quanta cum voluptate comederes item aceto conditam. Ὡσηέ. Oseas, propheta. Ὡσθεῖς. Et ὠσθην. Ὡς καλόν, ὃ Πόσ. O Neptune, quam pulchra caterva illorum videtur, et densa et cita, tanquam maza et coena collaticia! cum enim aliqui symbolis collatis convivunt, unoquoque coenam suam afferente, omnia stipata videntur, sive spectes eos qui opsonia in mensam inferunt, sive ipsos convivas. Ὡσμένῳ. Pulso, lapso. Ὡς οὐκ ἀρκ. Nullo pacto effecturum, ut ne totus lapidibus contusus moreretur. de Teucro haec dicuntur. nullo pacto im-

Ὡς οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος. παροιμία. ὁ στίχος δὲ ἐστὶ Χαιρέμονος ἐκ Θερσίτου.

Ὡς περ κογχύλην διελεῖν. παρδιμία ἐπὶ τῶν σφόδρα εὐτελῶν.

Ὡς σπερμαγοραιολεκιθολαχανοπωλίδες, ὡς σκοροδοπανδοκεντριαροτοπώλιδες, οὐκ ἐξέλκετ'; οὐκ παιήσετ'; οὐκ ἀρήξετε; οὐ λοιδορήσετ'; οὐκ ἀναισχυντήσετε; παύσεθ', ἐπαναχωρεῖτε, μὴ σκυλεύετε.

Ὡς σπερμαγ. καὶ τὰ ἐξῆς. ᾧ γὰρ ἐπώλουν καὶ λάχανα καὶ ὄσπρια.

[Ὡς Πυθῶδ' ἰέναι βουλόμενοι, Βοιωτοὺς διόδον αἰτούμεθα. φασὶ μεταξὺ τῆς Πυθοῦς καὶ τῆς Ἀττικῆς εἶναι τὴν Βοιωτίαν· καὶ οὐχ οἶόν τε εἶναι 15 Ἀθηναίους εἰς Πυθῶ ἀπελθεῖν, εἰ μὴ παρέλθωσι Βοιωτίαν. ὅταν δὲ καὶ στρατεύμα διήγῃ, διόδον ἤτουν. τοῦτο οὖν φησὶν Ἀριστοφάνης·

Ὡς περ ἡμεῖς διόδον αἰτοῦμεν τοὺς Βοιωτοὺς·

οὕτως ὅταν θύσωσιν οἱ ἄνθρωποι τοῖς θεοῖς, ἢ μὴ φέρωσι φόρον ἡμῖν οἱ θεοί, διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτριᾶς καὶ τοῦ χάους πικρῶν μηρίων τὴν κρίσαν οὐ διαφρήσετε.

δ' ἀντὶ τοῦ, οὐ διαφρήσετε, οὐ διαπέμψεσθε.]

Ὡστεια. πόλις.

Ὡς τὴν ἐν Ἀργεὶ ἀσπίδα καθελών. ἐπὶ τῶν μεγαλοφρόνων. οἱ μὲν ἱερὰν φασὶν ἐν Ἀργεὶ εἶναι ἀσπίδα, καλουμένην ὄχυράν καὶ θυσιάζετον· οἱ 10 δὲ λόχον φασὶν εἶναι ἐν Ἀργεὶ τῶν πάντων ἀκμαζόντων νεανίσκων, ὃν Ἀσπίδα καλεῖσθαι.

Ὡστία. Ἄγκος Μάρκιος, βασιλεύσας Ῥωμαίων, πρὸς τοῖς λοιποῖς καὶ πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Τιβέριδος ποταμοῦ ἐτείχεσε τόπον, καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς Ῥαχίας ἀνίστησι πάλιν, ἣν Ὡστίαν ἀπὸ τῆς θέσεως προσηγόρευσεν· ὡς ἂν εἴποιεν Ἕλληνες θύραν· ἐκαίδεκά πον σημεῖοις ἀφροστῶσαν τῆς Ῥώμης οἶμαι. καὶ ὠστιαῖρος δὲ διὰ τοῦ ὠ μεγάλου παρὰ τὸ ᾠθεῖν. ὄστια δὲ ἡ θύρα παρὰ Ῥωμαίους, καὶ ὄστιαῖρος τὸ

1. Ὡς οὐχ ὑπάρχ.] Senarium hunc tanquam Aristarchi tragici citat Athenaeus lib. XIII. p. 612. Zenobius vero eum ex Menandri Olynthia sumptum refert. Confer Nostrum infra v. Ἐπάρχων, et Gatakerum in Miscell. Posthum. c. 12. Küst. 2. ὡς περ παροιμ.] ὡς περ omisi cum A. qui ὡς περ bis habet in principio sequentis gl. 4. Ὡς περ κογχύλην διελεῖν] Cf. v. Κόγχην et Prov. Bodl. 544. Hesychius tamen ὡς περ κόρας ἐλεῖν, quod ipsum locum suum possit tueri. 6. Ὡς σπερμαγοραιολε.] Quinque hi senarii leguntur apud Aristophanem Lysistr. 458. In versu tertio ἐξελήσετε corruptum est: pro quo apud Aristophanem hodie legitur ἐξέλκετε. Sed nec hanc lectionem metrum suum admittit. Quare ex cod. Lysistratae Aristophanis rescribendum est, Ὀδὲ ἐλξέτ', οὐ παιήσετε, etc. Sic enim versus stabit. Küst. 8. ἐξελήσετ'] ἐξέλκετ' A. ἐξελήκετ' B. E. Mox οὐ λοιδορήσετ' οὐκ ἀρήξετε A. 11. Ὡς σπερμαγ.] ὡς περ μάγος A. ὡς σπερμαγόρας E. Med. Statim Gaisf. delevit cum A. Ὡς περ οἱ νικηφόροι περιεγειρόμενοι. ἔθος καὶ τοῦτο. φασὶ γὰρ τοὺς νικῶντας τῶν ἀθλητῶν ἄλλα μὲν μὴ λαμβάνειν, περιώνοντας δὲ οἱ τις βούλεται. Vid. infra v. Περιεγειρόμενοι. 13. Ὡς Πυθῶδ' ἰέναι βουλόμενοι, Βοιωτ.] Aristoph. Av. 189. Küst. Πυθῶδ' E. Hunc articulum om. A. nec dubitasset expungere, modo liceret observationem haud ita callidam ad fontem quendam alius glossae revocare. Ceterum infra rectius Schol. παῖζει δὲ, τότε γὰρ μόνον διόδον ζητοῦσιν, ὅταν στρατεύμα διήγῃ. 19. Ὡς περ ἡμεῖς διόδον αἰτ.] Scribendum est, ut apud Aristophanem: Εἶθ' ὡς περ ἡμεῖς, ἣν ἰέναι βουλώμεθα Πυθῶδε, Βοιωτοὺς διόδον αἰτούμεθα. Et mox: Ἦν μὴ φόρον φέρωσιν ὑμῖν οἱ θεοί. Küst.
5. Post hanc gl. cum A. delevi: Ὡς τ' ἐγὼ μὲν ἠλέησα κάπομορξάμην, ἰδὼν Ἄνδρα πρεσβύτην ὑπ' ἀνδρὸς τοξότου κυκώμενον. ἀντὶ τοῦ ἐκλυσσῆ· ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. παρέπιται γὰρ τοῖς δακρύουσι ἀπομάττεσθαι. τοξότου δὲ, ὑπέρτερος δημοσίου, ἐπόπτου καλουμένου. Versus sunt Aristoph. Acharn. 672, 73. Reliqua petita sunt partim ex v. Ἀπειμορξάμην, partim ex ipsis Schol. Aristophanicis sive v. Τοξότου. 6. ὄνομα πόλεως] πῶ' A. Tum Ὡς τε γανολ. ἐθνηκόν, omiserunt A. B. E. ubi Holstenius in Steph. Byz. reposuit Ὡστειανολ. Habet Zon. p. 1895. 7. Ὡς τὴν ἐν Ἀργ.] Eadem habet Zenobius: nisi quod post καθελών addat σεμνύνεται. Vide omnino Meursium in Graec. Fer. v. Ἐραία, qui locum hunc egregie illustrat. Küst. Ad dantur intpp. Pindari Ol. VII, 152. 9. καλουμένην] Zenobius καθελουμένην: quod proxime ad veram lectionem accedit. Scribendum enim est καθηλουμένην vel καθηλωμένην, i. e. clavīs affixam: ut iam ante monuit Meursius loco laudato. Küst. καλουμένην etiam Par. liber Zenobii sive Bodl. 959. 10. θυσιάζετον] Zenobius rectius θυσιάζετον. Küst. 12. Μάρκιος] Μάρκος B. E. Med. βασιλεύς] βασιλεύσας A. B. E. 14. καὶ ἐπ'] καὶ om. A. 17. τῆς Ῥώμης· οἶμαι δὲ διὰ τοῦ ὠ μεγάλου] δὲ διὰ τοῦ ὠ μεγάλου posuit A. post ὠστιαῖρος. paulo post damnat. Küst. Olim ista recoquebantur in v. Ὀστιαῖρος. 18. παρὰ τὸ ᾠθεῖν] Est etymologia plane inepta: quam ipse Suidas paulo post damnat. Küst. Olim ista recoquebantur in v. Ὀστιαῖρος. 19. ὄστια δὲ] δὲ om. A. Omisit idem A. διὰ τοῦ ὠ μικροῦ ᾠθεν post Ῥωμαίους, et ἐξ αὐτῆς post ὄστιαῖρος.

diturum, quominus lapidibus obrueretur. Ὡς οὐχ ὑπάρχ. Ut non inferens iniuriam, sed illatam ulciscens. proverbium. est autem versus Chaeremonis ex Thersite. Ὡς περ κογχ. Tanquam conchylium dividere. proverbium de rebus villisimis. Ὡς σπερμ. O leguminum forensium et ovorum et olerum venditricēs! O cauponae allique et panis venditricēs! Ecquid expellitis, caeditis, succurritis, conviciamini, et impudenter agite? Cessate; pedem referte, ne spolia detrahite. Ὡς σπερμαγ. hoc ideo dicit, quod mulieres illae ova, olera, legumina vendebant. [Ὡς Πυθῶδ' ἰέναι βουλ. Tanquam Pytho volentes ire transitum a Boeotis petimus. aiunt Boeotiam sitam esse inter Delphos et Atticam; neque Athenienses posse Delphos proficiisci, nisi Boeotiam transeant. cum igitur exercitus trans-

iturus esset, transitum petebant. dicit igitur Aristophanes: Quemadmodum nos, si Delphos ire volumus, a Boeotis transitum petimus: sic cum sacrificabunt diis homines, nisi tributum vobis dii ferant, per urbem alienam et aereis femorum nidorem non transmittetis.] Ὡστεια. Nomen urbis. Ὡς τὴν ἐν Ἀργεὶ ἀσπ. Quasi clipeum Argis de pariete detraxiset. dicitur in gloriosos. quidam aiunt Argis esse clipeum sacrum, clavīs affixum, ut aegre possit avelli. alii autem Argis esse cohortem iuvenum robustissimorum, clipeum vocatam. Ὡστία. Ancus Marcius, rex Romanorum, praeter cetera etiam ad ostia Tiberis fluvii locum munit, et in ipso litore condidit urbem, quam a situ vocavit Ostiam (quam dixeris ostium), sedecim opinor milliaribus Roma distantem. et ὄστιαῖρος, per

ἄξιωμα, διὰ τοῦ ὠ μικροῦ. μὴ Ἑλληνικῶς δὲ ἐτυμολογείσθω.

[Ἔστιας. οἱ Ῥωμαῖοι ὄστιας τὰς θύρας φασίν. κατὰ Ἑλληνικὴν δὲ ἐτυμολογίαν γράφομεν διὰ τοῦ ὠ μεγάλου, παρὰ τὸ ἐξωθεῖν τὸν ἐπερχόμενον. 5 ἔνθεν καὶ ὄστιάριος, ὁ κρατῶν τὰς θύρας, καὶ ὄθιζων τοὺς εἰσιέναι βουλομένους. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

Δεινὸν γάρ, εἰ τριωβόλου μὲν οὖνεκα ὄστιζόμεσθ' ἐκάστοτ' ἐν τῇ κλησίᾳ.

καὶ ἐν Ἀχαρνέυσιν·

Οἷδ' ὄστιοῦνται, πῶς δοκεῖς, περὶ τοῦ πρώτου ξύλου.

ἀντὶ τοῦ διωσθήσονται περὶ τῆς προεδρείας, ὡς ξυλλήνων οὐσῶν τῶν καθεδρῶν· ὅτι δὲ καὶ ἐκ λίθων, 15 παντὶ που δῆλον. ἀπὸ ἐνεστῶτος δὲ γίνεται τοῦ ὄστιζω. ὁ δὲ λόγος ὡς πρὸς τινὰ ἔστι λεγόμενος. καὶ Ὀμηρος·

Φαίης ἀκμήτας καὶ ἀτειρέας.

καί,

Ἐνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις.]

Ἔστιζομένη. στενοχωρομένη.

Ἔστικῶς. τὸ μετὰ βίας καὶ ὀδισμοῦ. Μηδὲ τι ὄστικῶς καὶ μετὰ βίας πρὸς θάνατον ἔχειν.

Ἔς τὸ εἰκόσ. Ἡ τε παῖδα ὄντα ἱερῶ λόγῳ ἡγάπα τε, ὡς τὸ εἰκόσ. Διάφορα δὲ σημαίνει. πρῶτον, ἀκόλουθον, εὐλογον, καὶ ἀντὶ τοῦ τάχα.

Ἔς τύπῳ εἰπεῖν. ἀντὶ τοῦ, ὡς κοινότερον καὶ καθόλου εἰπεῖν.

Ἔς οἶόν τε. ὡς δυνατόν.

Ἔς φάσαν ἢ πληθύς. παρ' Ὀμήρῳ· πρὸς 10 τὸ νοητὸν ἀπήντηκε· τῷ γὰρ ἔννοιαν ἔχοντι πληθους ὀνόματι πληθυντικὸν ἔφημα συνέβησε. καί,

Ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος.

Ἔς σφόδρα. οἶον, θανμαστῶς καὶ ὑπερφυνῶς.

Ἔσφροντο. ὄσφραίνοντο. ἀντὶ τοῦ ἤσθοντο. 15 διὰ οἴνου γὰρ εἰσιν αἱ σπονδαί. δι' αἰσθήσεως δὲ ἢ αἰσθησις τῇ ἀναφορᾷ τοῦ οἴνου.

Ἔσχοφορία. Σκιστάδος Ἀθηνῶς ἑορτή. ὡσκαὶ γὰρ καὶ ὄσχει τὰ μετὰ τῶν βοτρυῶν κλήματα.

Ἔσχοφόρος. δύο ἦσαν τῶν γένει καὶ πλούτῳ προεχόντων. ἢ δὲ ὄσχη κλημά ἐστι βότρυας ἐξηρητημένους ἔχον. ταύτην δ' ἔνιοι ὄρεσγάδα καλοῦσιν.

3. Ἔστιας] Glossam om. A. Certe poterant superiora deleri usque ad βουλομένους. Mox Ἑλληνικὴν — μεγάλου om. B. 7. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ] V. 329. Vide etiam infra v. Τριώβολον. Küst. 9. εἵνεκα vulg. Dein ὄστιζόμεθ' Med. 11. καὶ ἐν Ἀχαρν.] V. 24. ubi sic legitur: Ἐκόντες, εἴτα δ' ὄστιοῦνται, πῶς δοκεῖς; Ἐλθόντες ἀλλήλοισι περὶ πρώτων ξύλου. Küst. 14. Lego cum Schol. διωσθήσονται περὶ τ. προεδρείας. Hesychius ὄσθήσονται. 15. καὶ reddendum Scholiis Arist. 18. Ὀμηρος] Il. ὁ. 697. Lege cum Schol. ὡς καὶ Ὀμ. 21. Ἐνθ' οὐκ ἂν βρ.] Il. δ'. 223. 22. Ἔστιζομένη] Aristoph. Lys. 330.

1. Μηδὲ ὄστικῶς καὶ μετὰ β.] Marcus Antoninus lib. IX. §. 3. Τοῦτο μὲν οὖν κατὰ ἀνθρώπον ἐστὶ λελογισμένον, μὴ ὀλοσχερῶς, μηδὲ ὄστικῶς, μηδὲ ὑπερφυνῶς πρὸς τὸν θάνατον ἔχειν. Hinc Suidae locus depromptus est, ut Pearsonus recte observaverat. Küst. 3. Ἔς τὸ εἰκόσ] Interpretatur Lex. Bachm. p. 421. ὡς ἐχρῆν, ὡς ἀκόλουθον. In exemplo, quod Aeliano tribuere licet, ἦτε Med. Refingendum videtur ἦγε. 4. Διάφορα] Eosdem significatus affert v. Εἰκόσ. 6. Ἔς τύπῳ] Vid. Toup. in Longin. 12. Cf. supra post v. Ἔς ἔπος εἰπεῖν, coll. v. Νυνὶ δέ. 8. Ἔς οἶόν τε] Timaeus p. 281. 9. Ἔς φάσαν] Doest gl. A. Eadem fere Hom. Schol. Ven. cf. Cram. Anecd. II. p. 469. Eodem spectat Hesychii gl. Ἔς φάσαν. παρ' Ὀμήρῳ] Il. β'. 278. 12. Ἀγρόμενοι π. δ.] Homerus Il. ὁ. 166. Cf. v. Ἀγρόμενοι. 14. Ἔσφροντο. ὄσφρα.] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 178. Küst. ὄσφραίνοντο A. ὄσφραίνοντο Hesychius. Dein aut tollendum ὄσφραίνοντο, aut cum Schol. iunctim scribendum, ὄσφραίνοντο ἀντὶ τοῦ ἤσθοντο. 16. τῇ ἀναφορᾷ] Lego ἀναφορᾶς, ut habet Scholiastes Aristophanis. Küst. 17. Ἔσχοφορία] V. Plutarchi Thes. 22. 18. δέ] γὰρ A. B. E. Sed suspecta vox ὄσκαί, quae dubitamus sitne ὄσχει an ὄσχοι scribenda. 19. Ἔσχοφόρος. δύο ἦσ.] Haec totidem nominibus leguntur supra v. ὄσχοφόροι. τῶν γένει] τῷ γένει A. B. Mox περιεχόντων A. E. 20. ἢ δὲ ὄσχη] Sic recte MS. A. Ante vero male legebatur οἱ δὲ ὄσχοι. Küst.

ὠ, ab ὄθειν. ὄστια vero, i. e. ianua apud Romanos, per ὠ. item ὄστιάριος, ianitor. cave autem vocis huius notationem ex Graecis arcessas. [Ἔστιας. Romani sic vocant ianuas. secundum Graecam etymologiam vero per ὠ scribitur: quasi qui accedentem repellat. hinc etiam dicitur ostiarius, ianitor ingredi volentes repellens. Aristophanes in Pluto: Indignum certe fuerit, si trioboli quidem causa in concione nos invicem truditimus. Et in Acharnensibus: Illos vero quid putas se invicem trudere ad primam sedem obtinendam. πρώτων ξύλου hic primam sedem significat; quod erant lignea subsellia. eadem tamen lapidea fuisse cuilibet constat. sit autem a praesenti ὄστω. sententiae haec est ratio, quasi ad aliquem dirigatur. ut Homerus: Diceret eos viros inexhaustis viribus et invicto robore. idem: Tunc non vidisses dormitantem.] Ἔστιζομένη. Coartata. Ἔστικῶς. Pellendo et impetu. Neque

impetu ad mortem ruendum esse. Ἔς τὸ εἰκόσ. Quae filium suum sacro quodam amore diligebat, ut par erat. εἰκόσ autem varia significat: decorum, consentaneum, probabile. item fortasse. Ἔς τύπῳ εἰπεῖν. Ut rudi modo et generalibus verbis rem describam. Ἔς οἶόν τε. Ut fieri potest. Ἔς φάσαν ἢ πληθύς. Ita dixerunt multitudo. Homerus, ad sensum respiciens. nam cum nomine multitudinis significanti verbum plurale coniunxit. sic etiam dixit: Totus populus collecti. Ἔς σφόδρα. Vehementer et mirum in modum. Ἔσφροντο. Olfecerunt. hoc est, senserunt. libationes enim vino sunt. sensu autem percipitur odor, quem vinum emittit. Ἔσχοφορία. Sciradis Minervae festum. ὄσκαί enim et ὄσχει dicuntur palmites, ex quibus virivae dependent. Ἔσχοφόρος. Duo erant Oschophori, ex numero eorum delecti, qui genere et opibus praestabant. ὄσχη vero palme est, ex quo racemi de-

Ἔτα κατεαγότα. Ἦδη γὰρ ἐνίοις τῶν τὰ ὦτα κατεαγόντων καὶ διεφθαρμένων τὰς διανοίας εἰς κωμωδίαν ἐτρέπη καὶ γέλωτα πολὺν τὰ τῆς φιλοσοφίας ἀπόρρητα. Δαμάσκιος φησι, διὰ τὸ τινὰς ἐκφερομυθεῖν τὰ τῆς φιλοσοφίας ἀπόρρητα.

Ἔτακουστεῖν. γενικῆ. τὰ κρύφια μανθάνειν ἐθέλειν διὰ τινων. καὶ ὠτακουστής.

Ἔ τάν, ὦ οὔτος, ὦ φίλε, ὦ τάλαν, καὶ ὦ μέλε. ταῦτα παρὰ τοῖς νεωτέροις ὑπὸ μόνων λέγεται γυναικῶν· παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς καὶ ὑπ' ἀνδρῶν. 10 πολλαῖς δὲ καὶ ἐπὶ πλήθους φασὶ τὸ ὦ τάν· ὡς παρὰ Κτησιφῶντι. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὴν πρώτην συλλαβὴν περισπῶσι, τὴν δὲ δευτέραν βραχύνουσι· καὶ βέλτιον· ἀδύνατον γὰρ εὐρεθῆναι μίαν λέξιν δύο ἔχουσαν περισπωμένης. Δίδυμος δὲ τὸ πλήρες 15 εἶναι φησιν ὦ ἐτάν· ἀγνοῶν ὡς ἄρα τοῦ ἔτης ἢ κλητικῆ ὅστιν ἔτα, καὶ Δωρικῶς ἔταν. Ἀριστοφάνης·

Τοῦτο μὲν ἔασον, ὦ τάν.

οὐ σοὶ γὰρ ἔστι περίπατος κάλλιστα περὶ γε τούτου.

τὰ περὶ δημοκρατίας καὶ ἰσότητος φησὶν ἔασον· ἔμὸν δὲ ἔστι μᾶλλον ἐμπεριπατῆσαι περὶ τούτου, οὐδ' ἄν.

Ἔ τάν. οὐ πρὸς ἓνα μόνον τὸ ὦ τάν, ἀλλὰ πρὸς δύο. Ἀριστοφάνης Πλούτων·

Ἔ τάν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ.

Καὶ Κρατίνος·

Ἄρα γε ὦ τάν ἐθέληστέον;

Ἔ τειλή. τραῦμα.

Ἔ τὸ ἱερὸν πῦρ οὐκ ἔξεστι φουσησαι. Τιμαιοι ἐν λήϊστορεῖν, ὡς οἱ περὶ Δημοκλείδην κατὰ Δημοχάρους εἶπον, ὅτι μόνον ἀπὸ πάντων Ἀθηναίων οὐκ ἔξεστι τὸ ἱερὸν πῦρ φουσησαι, ὡς μὴ καθαρῶν τοῖς ἄνω μέρεσιν. Δοῦρις δὲ ἐν τῇ Ἰπυθῆαν κατὰ Δημοσθένους τὸ ὅμοιον εἰπεῖν.

Ἔ τόεις. ὁ ἔχων ὠτία. καὶ κλίνεται ὠθέντος. καὶ ὠτίον.

Ἔ τοκάταξις. τὰ ὦτα τεθλασμένος ἐν παλαίστρᾳ.

Ἔ τοθλαδίας. Ἔτοθλαδίας τε καὶ ἐμπινηῖς 20 ὦν· ὡς φησιν Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος.

1. Ἔτα κατεαγότα] Immo Ἔτα κατεαγότες. Formula pancratiastas et feris moribus deditos significari docent Heind. in Pl. Protag. 80. et Boissonadus in Philostr. p. 488. Sed dictionis fontem et rationes ex interiore veterum artium notitia luculentissime Winckelmannus explicavit Opp. T. II. p. 432. sqq., cuius doctrina spectat etiam ad gl. Ἔτοθλαδίας. Ἦδη γὰρ ἐνίοις τ.] Haec ἀπολεξεῖ etiam leguntur apud Photium in Excerptis ex Damascio p. 1045. itemque apud Nostrum p. 1045. itemque apud Nostrum v. Κατεαγόντων et τὰ ὦτα. Küst. 4. Δαμάσκιος cum seqq. om. B. E. 7. ὠτακουστής] Aristid. I. p. 62. Polyb. p. 1031. Tour. M. S. 8. Ἔ τάν] Confer Etymologum v. Ἔ τάν, et Nostrum supra v. Ἔ μέλε. Küst. Hic quoque Gaisfordus dedit μέλε pro μέλε. Vide glossam superiorem. ὦ φίλε om. A. B. ὦ ἑταῖρε Schol. Platon. p. 332. ubi haec totidem vocibus extant usque ad ἐτάν. Cf. Zon. p. 1896. Vid. Timaeus Ruhnkenii p. 281. 12. Κτησιφῶντι] Νικοφῶντι, quamquam subdubitan, Ruhnkenius in Tim. p. 282. Sed cum et orationem intueor, quamvis suspectam, Apollonii παρ' ἑταιρικῶν ἐκφώνησιν (Hesychius, πρόσρημα τιμητικῆς λέξεως), et γὰρ statim illatum, cuius nullus in vulgatis existere possit usus: admodum sane vereor ne grammaticus noster, cuius praeceptum ambiguitas quaedam compendiorum videtur obscurasse, usum illum formulae quam ad personas quam ad numeros late patentem ex ipsa compellationis vel interiectionis natura repetierit. Interim, si quidem opus fuerit teste, legamus ὡς παρὰ Κρατίνου. Nam Cratini auctoritatem inferior glossa praestat, sed verbis satis incertis. In continuis adhibendus Apollon. de Adv. p. 569. 17. Ἀριστοφάνης] Ran. 962. sq. (983.). 18. Τουτὶ] τοῦτο A. E. Med.
1. τὰ περὶ δημ.] Mutillam orationem sic redintegrare licet e Schol. Aristophanis: τὰ περὶ δημοκρατίας καὶ ἰσότητος. φησὶν οὖν [πρὸς ταῦτα ὁ Διώνυσος.] ἔασον. ἐμὸν γὰρ ἔστι μᾶλλον κτλ. 3. Ἔ τάν. οὐ πρὸς ἓνα μ.] Haec leguntur etiam apud Scholiastam Aristoph. Plut. 66. Küst. Deest gl. A. 8. Ἔ τειλή. τραῦμα] Vox Homerica. Boeotorum esse propria scribit Etymologus: Ἔτειλή. παρὰ τὴν οὐτήσῃ μέλλοντα οἰτηλὴ καὶ ὠτειλὴ Βοιωτικῶς. Vestigia tamen eius reperisse videor apud Euripid. Suppl. 945. Πικρὰ γὰρ ὄψεις γ' ἅμα τῷ τέλει νεκρῶν. — Audacter repono: Πικρὰ γὰρ ὄψεις αἶμα κώταλα νεκρῶν. — Homer. II. ὁ. 86. Ἐρῆει δ' αἶμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν. Ad Euripidem respexit Hesychius: Ἔτειλαί, τραῦματα. Tour. 9. Ἔ τὸ ἱερὸν πῦρ φουσησαι.] Cum toto hoc loco confer omnia ea, quae Noster habet supra v. Δημοχάρους. Küst. Τιμαιοι — ἱστοριῶν] Τιμαιοι — ἱστορεῖν A. E. Τιμαιοι etiam Med. Structura per attractionem confusa. 10. Δημοκλείδην] Τιμοκλείδην Valesius in Harpocr. p. 295. Cui repugnat Ruhnkenius in Rutil. Lup. p. 8. 14. Πυθῆαν] Πυθῆαν B. E. 15. ὁ ὦτα μεγάλη ἔχων Zon. p. 1896. Ἔτόεις mendii suspectum habet Schneiderus. 17. Ἔ τοκάταξις] Vid. intpp. Hesychii et supra v. Ἔτοκάταξις et Ἔτα κατεαγότα. 19. Ἔτοθλαδίας τε καὶ ἐμπινηῖς] Laertius in Lycone lib. V. sect. 67. Ἄλλα καὶ γυμνα-

pendent: quem nonnulli δρεσγάδα vocant. Ἔτα κατεαγότα. Iam enim nonnulli eorum, qui aures fractas habent et mentem corruptam, in comoediam et merum risum philosophiae arcana converterunt. sic Damascius inquit: quod nonnulli divulgassent arcana philosophiae. Ἔτακουστεῖν. Cupere res occultas per aliquos cognoscere. et ὠτακουστής. Ἔ τάν, ὦ οὔτος, ὦ φίλε, ὦ τάλαν, et ὦ μέλε. Haec apud recentiores a solis mulieribus dicuntur. apud antiquos vero etiam ab viris. saepe etiam ὦ τάν de multitudine dicitur: ut in oratione de Ctesiphonte. Attici autem syllabam primam circumflebant, posteriore correpta: quod praestat. nullam enim vocem reperire licet, quae duos circumflexos habeat. Didymus vero ait dictionem hanc plene efferri ὦ ἐτάν: ignorans vocativum nominis ἔτης esse ἔτα, Dorico ἔταν. Aristophanes: Sed istud

quidem omitte, quaeso. non enim pulchra tibi ea de re disputatio. de democratia, inquit, et iuris aequalitate verba facere desine. mihi enim potius convenit, quam tibi, de ea re disserere. Ἔ τάν. Hoc non de uno tantum, sed etiam de duobus dicitur. Aristophanes Pluto: O boni, abscedite a me, quaeso. Et Cratius: Num igitur voleteis, o boni? Ἔ τειλή. Vulnus. Ἔ τὸ ἱερὸν πῦρ οὐκ ἔξεστι φουσησαι. Cui sacrum ignem sufflare non licet. Timaeus lib. XXXVIII. Historiarum tradit Democlidem exprobrasse Demochari, ipsi soli omnium Atheniensium non licere sacrum ignem sufflare, quod superiores partes corporis polluisset. Duris vero libro X. dicit Pytheam idem obicisse Demostheni. Ἔ τόεις. Auritus. declinatur ὠθέντος. et ὠτίον. Ἔ τοκάταξις. Cui in palaestra aures fractae sunt. Ἔ τοθλαδίας. Cum et convulsis esset auribus et oleo palae-

Ἦτος. ὄρνειον, ὅπερ ἐπαινούμενον καὶ ἀντορ-
χοῦμενον ὡς περὶ ὁ νυκτικὸραξ ἀλλίσκεται. διόπερ
καὶ τοὺς χάνουσι καὶ κενοδόξουσι οὕτω καλοῦσιν.

Ἦύτός. ὁ αὐτός.

Ἦφελεν. εἰκτικόν. ἔστι δὲ καὶ ὠφελον.

Ἦφελε πρότερον αἰθέρα δῦναι
μέγαν ἢ τὸν πολὺκοῖνον ἄδην
κεῖνος ἀνήρ, ὃς στυγεῶν
ἔδειξ' ὄπλων Ἑλλήσι κοινὸν Ἄρη.

τουτέστιν, ὠφελε πρότερον ἀφανῆς γενέσθαι ἐκεῖ-
νος ὁ ἀνήρ, ὁ πρῶτος εἰςενεγκῶν εἰς Ἑλλήνας πο-
λεμιστήρια ὄπλα.

Ἦφελείας. χρείας, τὴν διαρπαγὴν τῶν λαφύ-
ρων. Ὁ δὲ Πόπλιος εἰσελθὼν εἰς τὴν πόλιν ἐκέ-
λευσε κτείνουσι ἅπαντα τὸν παρατυχόντα, καὶ μηδε-
νὸς φειδεσθαι, μηδὲ πρὸς τὰς ὠφελείας ὄρμῶν, μέ-
χρις ἂν ἀποδοθῆ τὸ σύνθημα. ἐν δὲ Ἐπιγραμμάτι
διὰ τοῦ ἰ.

διὰ τὸ μέγαν
Ἦφελείας
εὐλόγως αὐτὸν κτείνουσι
5 κην. ὠφείλω γὰρ
οὐδὲν ὠφείλιμον
Ἦφελιμάτερος
Ἦφελίων, κωμικῶς
ναῖος ἐν τῷ δευτέρῳ
10 φησὶ δὲ τῶν δραμάτων
λίωνα, Κάλλαισχρον, Κίτιμα
σας, Μονοτρόπους.
Ἦφειν. ἀντὶ τοῦ εἶδον.
Ἦ φήμερε. ὃ ἀνθρώπειον
Ἦ Αἰριστοφάνης ἐν Νεφέλαις τὸν
ὃ θνητέ, ὃ ἀνθρώπειον, ὃ τὰ
τοῦτο δὲ λέγει, ὡς αὐτὸς λοιπὸν τῶν
ῶν, καὶ ὑπερηφανῶν τὰ τῶν ἀνθρώπων

ὄφελον
ος, ὁ
ἰολα
15.
in
on.
δὲ
75.
e

στικώτατος ἐγένετο, καὶ ἐδέκτης τὸ σῶμα, τὴν τε πᾶσαν σχέσιν ἀθλητικὴν ἐπιφαινων, ὠτοθλασίας τε καὶ ἐμπινῆς.
σιν Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος. Hinc Suidae verba deprompta sunt. Nota autem pro ἐμποινῆς, ut Suidas habet, ἀρὰ
legi ἐμπινῆς. Portus vocem ἐμποινῆς verterat, roenarum plenus: sed nullo sensu. Confer etiam Salmasium in Tour.
Pall. p. 233. Küst. Glossa male collocata. ὠτοθλασίας B. ὠτοθλασίας E. Mox ἐμπινῆς A. Hinc ἐμπινῆς restituitur
fordus.

- 1. Ἦτος, ὄρνειον, ὅπερ ἐπ.] Vide Aristot. Hist. Anim. lib. VIII. c. 12. et Athen. lib. IX. p. 390. itemque Nostrum supra v. Κην.
λεία. Küst. Vales. in notas Maussaci Harpocr. p. 299. Hemst. 5. ἔστι] ἔστι δὲ A. 6. Ὁφελε πρότερον αἰθ.] Σοφιστικῶς
Ai. 1192. ὠφελε dederunt A. B. E. 7. ἔδαν] ἔδαν A. B. E. Med. 8. στυγεῶν ἔδειξ' — Ἑλλάσι — Ἄρη] στυγεῶν ἔδειξ'
— Ἑλλήσι — Ἄρη A. et qui praebet ἄρη Med. ὃς στυγεῶν — ὁ ἀνὴρ om. E. 14. Ὁ δὲ Πόπλιος εἰσελθ.] Ex Polybii lib. X.
c. 15. Küst. τὴν πόλιν] τὴν om. B. E. Med. Oratio scriptoris paulum inflexa. 16. ὠφελείας] ὠφελείαν A.
- 1. Ἦδε νέμοις] Alphei Mytil. Ep. II, 6. Anthol. Pal. VI, 187. 5. Ξενοφῶν] Anab. IV, 1, 23. ubi ἔλεγεν, κατεσφάγη. 7. Ὁφε-
λιμάτατος Zonaras. 10. φησὶ δὲ τῶν δραμάτων] Quam vere et fideliter haec in commentarios suos rettulerit Suidas, docti
viderint. Addo tamen septimam Ophelionis fabulam, Ἰάλεμον, cuius meminit Athenaeus lib. III. p. 106. Καὶ Ὁφελίων ἐν Ἰα-
λέμῳ. Ἦρχονται δ', ὡς καρίδες ἀνδράκων ἐπὶ Πηδῶσι κυρτά. Recte autem Suidas Κάλλαισχρον. Callaeschrus est nomen
virii. Fabulam istam laudat Athenaeus lib. III. p. 106. Deinde lego, Σατύρους, Μούσας, Μονότροπον, the Hermit. Quo ti-
tulo fabulam scripsit Phrynichus comicus. Suidas: Φρύνιχος, Ἀθηναῖος, κωμικός. δράματα δὲ αὐτοῦ ἔστι ταῦτα. Μονότρο-
πος, Μούσαι, Σατύροι. Tour. I. p. 458. Recta quidem correctio; recte tamen etiam Meinekii Quaest. Scen. III. p. 48. dubi-
tabat, an tres illas Phrynichi fabulas ad Ophelionem Suidas transtulisset. Deinde Med. Ὁφελῶ. αἰτιατικῆ: silente Gaist.
13. ὄφιν ὠφειν ὀδωδῶτα] Inepta librorum distinctio. Nempere referuntur ex Epimerismorum lege (v. Herodian. p. 271.), quae
propter vocalium similitudinem confundi possent, ὄφιν et ὠφειν. Itaque sic debebat oratio procedere: Ὁφειν ἀντὶ τοῦ εἶδον.
Ἦφειν ὀδωδῶτα. ὄφιν δέ. ὀδωδῶτα] ὀδωδῶτα A. 14. Ἦ φήμερε. ὃ ἀνθρ.] Ex Schol. Aristoph. Nub. 223. οὕτω προσ-
αίγει Med. 15. λέγοντα Αἰριστοφάνης] λέγοντα A. ponit post Σωκράτην. Dein πρὸς Στρεψιάδην ἤγουν, quae post λέγοντα in-
culcabantur, delevi cum A. B. 18. ὑπερηφανῶν] Scholiastes Aristophanis rectius ὑπερφρονῶν. Küst. Qui deinceps iterum
offendit. Nihil mutandum: v. Schaef. in Long. p. 419. sq. Adde quod Suidas omnia praebet pleniora et puriore fontem redolentia.
Sed ὃ ἀνθρώπειον, quod in tali verborum iunctura languet, omittit etiam cum τὰ Scholiastes (ac potest omitti, si credimus
e principio glossae recurrisse); itaque locus sic refigendus videtur: ὃ ἀνθρώπειον καὶ ἐρήμερον φρ.

strico sordidus: ut ait Antigonus Carystius. Ἦτος. Avis
quae cum laudatur et saltantes immitatur, ut nycticorax capitur.
quare homines fastu tumentes et vanae gloriae cupidos otos
vocant. Ἦύτός. Idem. Ἦφελεν. Verbum est optati-
vum. item ὠφελον. Utinam prius in aetherem abiisset ma-
gnum aut omnibus communem Orcum vir ille, qui inrisorum
armorum Graecis ostendit communem Martem. id est, utinam
qui primus arma bellica in Graeciam intulit, prius de medio
sublatus fuisset. Ἦφελείας. Comoda, spoliolorum dire-
ptionem. Publius autem in urbem ingressus praecepit, ut ob-
eium quemque occiderent, neminiue parcerent, neve ad
praeaedandum prius se converterent, quam signum datum esset.
In Epigrammate vero scribitur per ἰ, propter metrum: Ita
Suidae Lex. Vol. II.

fruaris aeris utilitate. Ἦφείλιμον. Res utilis. et proprie
sic dicitur, quae res talis est, ut eam merito expetas ad incre-
mentum et additamentum. ab ὀφείλω, augeo. Xenophon: Cum
vero nihil dicerent quod e re esset, occisi sunt. Ἦφελί-
μώτερος. Ἦφελίων. Ophelio, comicus. eius meminit etiam
Athenaeus lib. II. Dipnosophistarum. ait autem ex eius
fabulis has esse: Deucalionem, Callaeschrum, Centaurum, Sa-
tyros, Musas, Monotropos. Ἦφειν. Videram. contra ὄφιν.
Videram male olentem. Ἦ φήμερε. O brevis aevi homo. haec
Aristophanes in Nubibus compellatione Socratem facit utentem.
o mortalis, o homo, qui de rebus caducis tantum cogitas. hoc
autem dicit, quasi ipse animum in res divinas intentum semper
haberet, et humana contemnens de rebus sublimibus semper co-

φροντίζειν περὶ μετεώρων. ἢ ὅτι ἐλέγετο ὁ Σωκράτης Σειληνῶ παρεμφορῆς εἶναι· σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρός ἦν. παριέθηκεν οὖν αὐτῷ φωνὴν τὴν τοῦ παρὰ Πινδάρῳ Σειληνοῦ. ὁ γὰρ τοι Πινδαρος διαλεγόμενον παράγων τὸν Σειληνὸν τῷ Ὀλύμπῳ, 5 τοιοῦτους αὐτῷ περιέθηκε λόγους·

Ἦ τάλας, ἐφήμερε, νήπιε, βάζεις χρήματά μοι διακομπεύων.

ἄμα δὲ καὶ ὡς ὑπερφηφανοῦντος λοιπὸν τοῦ Σωκράτους τὰ ἀνθρώπινα, καὶ ἐν θεοῖς ὄντος αὐτοῦ, διότι 10 μετεωρολόσχης ἦν, οὕτω τὸ ἐφήμερον ἐποίησεν αὐτὸν λέγοντα.

Ἦ φθαλμισμένους. ὠφθαλμισμένους ἀνδραξὶ καὶ ἠλέκτροις εἶχον τοὺς πόδας αἰ κλίνει τῶν ἀρχαίων.

Ἦ φθον. ἀντὶ τοῦ ὠφθῆσαν.

Ἦ φθόρε. ὠ ὄλεθρε.

Ἦ απαγ' ἐς μακαρίαν ἐκποδῶν. ὠ φθόρε.

Ἦ φλησα. ἐχρεώστησα.

Ἦ φῶς κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς, ἦκε καὶ τὸν φίλον ἀπόδειξον δεομένῳ τῆς σῆς δεξιᾶς. γενοῦ τὴν τελευταίαν χρεῖαν Μιθριδάτης ἄλλος ἐμοί. ταῦτά φησι Μιθριδάτης πῶν φάρμακον καὶ δυσθανατῶν.

Ἦ ιχετο. ἀπῆει, ἐπορεύετο. Ὁ δὲ τὴν Πελοπόννησον καταλιπὼν εἰς Αἰτωλίαν ὤχετο ἀπιῶν.

Ἦ ιχετο ἀπιῶν. Ἐπαγγειλάμενος δὲ πάλιν ἐπανήξειν ὤχετο ἀπιῶν. ἀντὶ τοῦ, ἐς τοῦπίσω ἀπεχώρησε. συνήθης ὁ πλεονασμὸς τοῖς Ἀττικοῖς.

Ἦ χος, φιλόσοφος παρὰ Φοίνεσι· Ζάμολξις παρὰ Θορξίν· Ἄτλας παρὰ Αἰβυσιν.

Ἦ χος. ὄνομα κύριον.

Ἦ ιχου, καταλιποῦσ' ὡς περὶ προκειμένον, μόνον οὐ στεφανώσασ', οὐδ' ἐπιθεῖσα λήκνυθον.

15 εἰώθασι γὰρ ἐπὶ τῶν νεκρῶν τοῦτο ποιεῖν.

Ἦ χραίνεταιαι.

Ἦ χριῶσα. οὐ παρὰ τὸ φοβουμένη τὸ ὠχριῶσα, ἀλλ' ἴσον τῷ ἀσθενοῦσα. ἀπὸ μεταφορῆς τῶν νοσούντων. οὕτω γὰρ εἶπεν·

4. περὶ τοῦ παρὰ Πινδάρῳ] παρὰ τοῦ Πινδάρου A. E. sed περὶ τοῦ inter vss. E. ὄλον τοῦ παρὰ Πινδάρῳ Σ. φωνὴν Schol. 5. τῷ Ὀλύμπῳ] Schol. Ὀλυμπῶ. Utrumque vero Suidae Ὀλύμπῳ et Scholiastae Ὀλυμπῶ videtur mendo laborare, et legi debere Ὀλυμπῶ: fuit enim Olympicus Pindari discipulus, qui haud dubie intelligendus. Nimirum Pindarus ita induxit Silenum alloquentem Olympicum, qui erat ipsius discipulus: Ἦ τάλας ἐφήμερε. Ceterum simili modo ut refert Plutarchus Cons. Ap. p. 115. Silenus a Mida interrogatus, immo adactus ad dicendum, quidnam foret optimum hominibus, respondit, Δαίμονος ἐπιπόνου καὶ τύχης χαλεπῆς ἐφήμερον σπέρμα, τί με βιάσθε λέγειν, ἃ οὐκ ἄρειον μὴ γνῶναι; Adeo ut videatur Sileno proprium fuisse insignire hominem ἐφήμερον vocabulo. Hosius Animadv. ad Scr. Gr. p. 174. Frustra. Nam agitur de Olympo tibicine. Vid. Fragm. Pindari CLII. sive Böckh. p. 632. sq. 7. βάζεις χρήματά μοι διακ.] Scholiastes Aristophanis, βαδίζεις χρήματά μοι διακομπεύων. Küst. Ubi nunc Hermannus restituit, νήπια βάζεις χρ. μοι διακομπεύων. 9. ὑπερφηφανοῦντος] Rectius ὑπερφηφανοῦντος. Küst. 11. παρεμάγει] ἐποίησεν A. B. Rectius tamen Schol. οὕτως ἐφήμερον ἐποίησεν. Statim Galsf. deleuit Ἦ φθίς. ὄνομα πόλεως. ἀρθεῖς δὲ ὁ μικρὸν, καὶ δῖφθογγον, cum A. B. E. Praebuit Zon. p. 1897. 13. ὠφθαλμισμένους ἀνδραξὶ καὶ ἠλ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 529. sed ubi pro ὠφθαλμισμένους rectius legitur ἠσφαλισμένους. Confer etiam Nostrum supra v. ἠλεκτρα. Küst. Locus elegantissimus. Notandum autem verbum ὠφθαλμίζειν, quod rarissimum est. Latinis oculare, sive inoculare. Appuleius Metam. VI. Bullis te multis aureis inoculatum, veluti stellis sideris relucetam, quotidie saginabo. Confer Casaubon. in Aristophanis Equites. Nam Küsterus hic egregie alucinatus est, et nubem pro lunone amplexus est. Tourp. l. p. 460. ὠφθαλμισμένους semel vulg. ὠφθ. ὠφθαλμισμένους Med. 16. Ἦ φθον] Legendum ὠφθεν. 18. Ἦ απαγ' ἐς] Aristophanis Equ. 1148. Tourp. Inde assumendum σὺγ' post ἐκποδῶν.

1. ἐμοῖσιν ἦκε] ἐμοῖς ἦκε A. Id recepi, distinctione facta post ἐμοῖς; praeterea refingendum κακοῖς σὺ τοῖς ἐ. Ceterum gratum fecerit qui horum scriptorem indicarit, non inelegantis illum ingenti. Neque vero decet eum acumen desipiens verborum γενοῦ Μιθριδάτης ἄλλος ἐμοί: ubi Μιθριδάτης tollatur an emendetur Μιθριδάτη, parum refert. Superest ἄλλος, vox toties erroribus librariorum condonanda: nos quidem suspicabamur ἀντίπαλος, coll. Eurip. Herc. 1203. 7. Ἦ ιχετο ἀπιῶν] Deest gl. A. 9. ἀπεχώρησε] ἀνεχώρησε B. 10. Ἦ χος, φιλόσοφος π.] Haec sumpta sunt ex Laertii Prooemio. Küst. 12. Quae post hanc glossam extabant, Ἦ χος τὸν Ἄπιν ἀποκτείνας, ἐβούλετο αὐτὸν τοῖς μαγείροις παραβαλεῖν, ἵνα αὐτὸν κρεουρήσωσι καὶ παρασκευάσωσιν ἐπὶ δειπνον, repetita scilicet ex v. Ἄπιν omisi cum A. 13. Ἦ ιχου καταλ.] Aristoph. Eccles. 559, 60. 14. στεφανώσασ'] στεφανώσουσ' B. E. Med. Deinde cum A. B. sustuli gl. Ἦ χρωμα. Ἦ χωκα E. 17. Ἦ χριῶσα. οὐ παρὰ τ.] Aristoph. Pac. 641. Ἦ πόλις γὰρ ὠχριῶσα κἄν φόβῳ καθημένη. Küst. φοβουμένη] φοβούμ A.

gitaret. vel quia Socrates Sileno similis esse dicebatur. simus enim et calvus erat. quare more Sileni Pindarici eum loquentem facit. Pindarus enim Silenum cum Olympo colloquentem inducens, talibus eum verbis usum fuisse fingit: O miser, mortalis, stulte, verbis magnificis te iactas. simul etiam, quod Socrates res humanas contemneret, et cum diis versaretur, utpote qui de rebus sublimibus semper disserteret, ideo eum dicentem facit ὠ ἐφήμερε. Ἦ φθαλμισμένους. Antiquorum lecti pedes habebant carbunculis et electricis inoculatos. Ἦ φθον. Visi sunt. Ἦ φθόρε. O perniciēs. Abi hinc in malam rem. Tu vero, pestis. Ἦ φλησα. Deui. Ἦ φῶς κακ. O qui lux malis meis advenisti, amicum te mihi praebe,

dextram tuam imploranti. in hoc ultimo ministerio sis mihi alter Mithridates. haec Mithridates dixit, cum hausto veneno aegre animam efflaret. Ἦ ιχετο. Discessit, abiit. Ille vero relicta Peloponneso in Aetoliam abiit. Ἦ ιχετο ἀπιῶν. Discessit, abiit. Pollicitus autem se reversurum inde discessit. hic pleonasmus est Atticis familiaris. Ἦ χος. Oculus, philosophus apud Phoenices: ut Zamolxis apud Thracas, item Atlas apud Afros. Ἦ χος. Nomen proprium. Ἦ ιχου, κατ. Abisti relinquens me ut mortuum: nisi quod non coronasti me, neque lecythum apposuisti. Ἦ χραίνεταιαι. Ἦ χριῶσα. Non propter metum pallens: sed hoc iam idem valet quod infirma: per translationem ductam ab aegrotantibus. sic enim di-

<p>Ἡ πόλις ᾽ωχριῶσα καὶ φόβῳ καθημένη. ᾽Ωχρος. ᾽ωχρίους. ἐν ᾽Επιγράμματι. ᾽Ως εἶδον Μελίτην, ᾽ωχρός μ' ἔλεν. 715 ᾽Ωψ, ᾽ωπός. τὸ πρόσωπον. διὰ τοῦ ᾽ω μεγάλου. ᾽Ωψα. ἀντὶ τοῦ εἶδον. ᾽Ωψίκασιν. ἐβράδυναν. ᾽Ωψίσθη. ὀψὲ καὶ βραδέως ἦλθε, νυκτὶ κατε- σχέθη. Ὁ δὲ ᾽ωψίσθη ποτὲ ἄκων, καὶ κατέμεινεν</p>	<p>ἐν τῷ Πειραιεῖ. Αἰλιανός φησιν ἐν τῷ Περὶ Θεῶν ἐναργειῶν. ᾽Ωψοπόνος. ὁ περὶ τὰ ὄψα ἀσχολούμενος, ὁ μάγειρος. 5 ᾽Ωψοπόνος Σπινθήρ Ἑρμῆ τὰδε σύμβολα τέχνης θήκατο, δουλοσύνας ἄχθος ἀπωσάμενος. ᾽Ωψωνηκότες. ὀψωνήσαντες.</p>
---	--

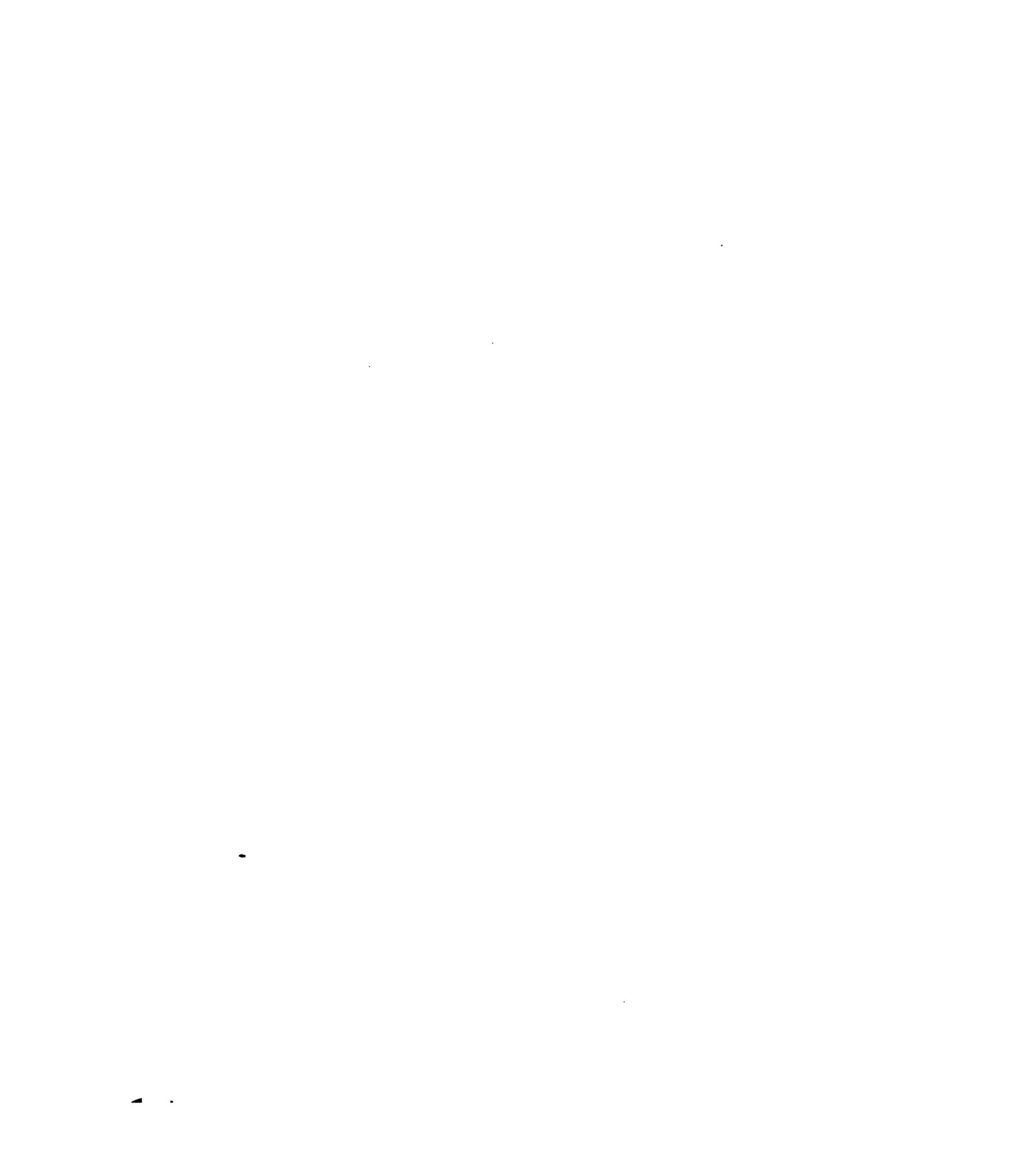
3. ᾽Ως εἶδον] Eratosthenis Scholast. Ep. II, 1. Anthol. Pal. V, 242. 4. ᾽ωπός] Vide Hesychium sub hac glossa. Cf. Lobeck. in Phryn. p. 461. Sub finem cum A. delevimus e superiore glossa translata: ᾽Ωψ δὲ ᾽ωπός, ἡ φωνή, διὰ τοῦ ᾽ω μικροῦ. Vide Zon. p. 1900. 5. ᾽Ωψαν. εἶδον Zonaras. 6. Sub finem cum A. delevi: ὀψίω γὰρ τὸ θέμα. 7. ἦλθε] ἦκε B. 8. Ὁ δὲ ᾽ωψίσθη π.] Fragmentum hoc Aeliani de Diopithe intelligendum est, ut discimus ex ipso Suida supra vv. Γεργῶν et Διοπέθης. Küst.

1. Αἰλιανός et seqq. om. A. nulla suspicionis causa. 5. ᾽Ωψοπόνος Σπ.] Aristonis Ep. I. extr. Anthol. Pal. VI, 306. Lege Ὀψοπόνος. 8. Supplenda gl. e Zon. p. 1900. ὀψωνήσαντες δέ, μικρόν.

xit: *Civitas pallens et in metu sedens.* ᾽Ωχρος. Pallor. In Epigrammate: *Cum vidi Meliten, pallor me invasit.* ᾽Ωψ, ᾽ωπός. Vultus. per ᾽ω magnum. ᾽Ωψα. Vidi. ᾽Ωψίκασιν. Cunctati sunt. ᾽Ωψίσθη. Sero et tarde venit, nocte detentus est. *Ille vero invitatus aliquando, cum nocte deprehensus*

esset, in Piraeo remansit. sic Aelianus inquit in libro de providentiae divinae evidentia. ᾽Ωψοπόνος. Qui in paradisi opsoniis occupatur, coquus. *Coquus Spinther Mercurio haec signa artis suae dedicavit, excusso servitatis iugo.* ᾽Ωψωνηκότες. Qui opsonia emerunt.

FINIS VOLUM. II. PARTIS PRIORIS.

ᾠσαννά. τὸ δόξα σημαίνει.	ᾠσαύτως. παραπλησίως, ὁμοίως.
Ὡς ἂν ὑπὲρ τηλικούτων. ἀντὶ τοῦ, ἐνέκεν τούτων. Ἀντιλαμβανομένης τῆς γυναικὸς καὶ βοώσης, ὡς ἂν ὑπὲρ τηλικούτων.	Ὡς γ' ἐμοὶ κριτῆ. ἀντὶ τοῦ, ὡς ἐμοὶ χρῆσθαι κριτῆ. Σοφοκλῆς.
Ὡς ἀπόλοιτο, κἄν ἴσαι γένωνται. αἱ ψῆφοι 5 παρέρκει τὸ ὡς. ἐμοὶ κριτῆ.	Ἐρεβος φαινότατον, ὡς ἐμοί.
169 δηλονότι. Ὑπερβολικῶς δὲ εἴρηται. ὅταν γὰρ ἴσαι αἱ ψῆφοι γένωνται, ἀπολύεται ὁ κατηγορούμενος.	Ὡς δεῖ. δέον γενέσθαι.
ᾠσατο ἑαυτὸν. κατέβαλεν ἀπὸ τοῦ ἵππου.	Ὡς δὴ σφιν. ὡς δὴ αὐτοῖς.
Ἀππιανός. Οὐ μὴν ἐφθασε τρωᾶσαι, συναρπασάντων αὐτὸν τῶν ὑπασπιστῶν. ἢ παρενέβαλεν εἰς 10 κίνδυνον ἑαυτὸν.	Ὡς ἐκ τῶν παρόντων. ἐξ ἀνάγκης. Ἡ δὲ ὡς ἐπύθετο, ὡς ἐκ τῶν παρόντων αἴρεσιν ἐκάστη φου, τὸ διάδημα, ὅπερ οὖν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἶχε

1. δόξαν] τὸ δόξα A. δόξα E. Deinde cum A. delevi male confectam annotationem: καὶ γὰρ ἄλλος εὐαγγελιστὴς λέγει· Εἰρήνη τῷ νιῷ Δαβὶδ. καὶ ὁ ἕτερος· Δόξα τῷ νιῷ Δαβὶδ. ὥστε τὸ ὠσαννά δόξαν σημαίνει. παρά τισι δὲ, σώσον δὴ οὐκ ὀρθῶς. Cui iustum pretium statuit Albertius Misc. Critt. p. 283. (quem Ernest. Gl. Suid. p. 159. ignorabat) „In prioribus respicit loca Lucae XIX, 38. et Matth. XXI, 9. unde rectius ita scriberetur: καὶ γὰρ ἄλλος εὐαγγελιστὴς λέγει, Εἰρήνη καὶ δόξα· καὶ ὁ ἕτερος· ᾠσαννά τῷ νιῷ Δαβὶδ· ὥστε τὸ ὠσαννά δόξαν (καὶ εἰρήνην) σημαίνει. Alioqui minus cohaeret Suidae locus. Nulla enim est sequela: Euanagelistarum alter eἰρήνην dicit, alter δόξα, ergo Hosanna est δόξα. Sed recte inferas, alter habet eἰρήνην καὶ δόξα, alter ὠσαννά in eadem acclamatione: ergo Hosanna idem valet quod eἰρήνη et δόξα, quia permutantur, scilicet hac in historia, non etymi virtute. Conf. Observatt. nostras ad Luc. Euang. II, 14. qui hymnus est quasi Angelorum Hosanna, ut ita loquar. Quod addit noster in fine, a quibusdam minus recte exroni σώσον δὴ, Hebraicae linguae ignorantium prodit. Recte enim sic redditur a LXX. Ps. CXVIII, 25.” Horum partem confirmat Lex. Bachm. p. 422. 4. ὑπὲρ τηλικούτων] Sententiam hanc fingeat Toupius: *Matre retinente, et filiarum iam maturarum causa vociferante.* Equidem voces intelligo, quas par fuit in tantis malis emitti. 5. Ὡς ἀπόλοιτο, κἄν ἴσαι γ.] Aristoph. in Ran. 696. Ὡς ἀπολείται, κἄν ἴσαι γένωνται. Scholiastes in illum locum: *Κἄν ἴσαι γένωνται. αἱ ψῆφοι δηλονότι, αἱ λευκαὶ καὶ αἱ μέλαινα. ὑπερβολικῶς δὲ εἶπεν, ὅταν γὰρ ἴσαι γένωνται αἱ ψῆφοι, ἀπολύεται ὁ κατηγορούμενος.* Hinc Suidas sua deprompsit. Confer Nostrum supra v. ἴσαι ψῆφοι: ubi eadem leguntur. Küst. γίνονται] γένονται A. ἴσαι E. 6. ὑπερβολικῶς] ὑπερβολικῶς δὲ A. Mox γίνονται B. E. 8. ᾠσατο ἑαυτὸν. κατέβαλεν ἀπὸ τοῦ ἵππου. Ἀππιανός. Οὐ μὴν ἐφθασε τρωᾶσαι, συναρπασάντων αὐτὸν ὑπασπιστῶν, ἢ παρενέβαλεν εἰς κίνδυνον ἑαυτὸν] In hoc articulo multa sunt, quae minus satisfaciunt. Primum interpretamentum non convenit. Deinde nihil quicquam prodest exemplum allatum. Illa denique ἢ παρενέβαλεν etc. aliquanto corrupta sunt, et nihil attinent ad Appianum. Quid multa? Vel quovis pignore contenderim, ita hunc locum ab auctore fuisse profectum: ᾠσατο ἑαυτὸν. Ἀππιανός. ᾠσατο ἑαυτὸν καὶ κατέβαλεν ἀπὸ τοῦ ἵππου, οὐ μὴν ἐφθασε τρωᾶσαι, συναρπασάντων αὐτὸν ὑπασπιστῶν. In medios se coniecit, et de equo eum deturbavit, interficere autem non potuit, quod satellites eum statim exciperent. Ita recte se habet pulcherrima ἤσις, parente suo neutiquam indigna. Quae sequuntur ita scribenda sunt: ἢ παρενέβαλεν εἰς κίνδυνον ἑαυτὸν. Sunt autem non nisi explanatio τοῦ, ᾠσατο ἑαυτὸν, a Suida pro more adiecta. Toupi. I. p. 455. Quem secutus est Schweighäuser in Appiani T. III. p. 15. ἢ παρενέβαλεν A. B. E. Ipsum tamen ἢ minus convenit. 9. Ἀππιανός] Sic MSS. Paris. At priores editt. Ἀππιανός: quod corruptum existimo. Ceterum exemplum sequens nihil faciet ad hunc locum, nisi post Ἀππιανός repetas verba illa articulo huic praefixa, ὠσατο ἑαυτὸν. Küst. 10. ὑπασπιστῶν τῶν ὑπ. A. B. E. Med. Conferas similem certaminis faciem apud Plutarchum Artax. 10.
2. Ὡς γ' ἐμοὶ κριτῆ. ἀντὶ τοῦ, ὡς ἐμοὶ χρ.] Haec neutiquam sana sunt. Editio Mediolan. ita exhibet: Σοφοκλῆς· Ἐρεβος φαινότατον ὡς ἐμοί. παρέλκει τὸ ὡς ἐμοὶ κριτῆ. Locus utrobique luxatus est, quem ita nullo negotio ex more atque consuetudine nostri grammatici in integrum restitueris: Σοφοκλῆς· Ἐρεβος φαινότατον ὡς ἐμοί. ὡς ἐμοὶ κριτῆ, ἢ παρέλκει τὸ ὡς. Bina interpretamenta hic subiicit Suidas. Quod et fecit Scholiastes in Sophoclem, quem respexit Noster. Respexit autem ad Sophocle. Ai. 395. Ἰὼ σκότος, ἐμὸν φάος, Ἐρεβος δ' φαινότατον, ὡς ἐμοί. Ita scribendus iste locus, cum auctoritate Suidae et Scholiastae, tum fide edit. Aldin. et MSS. Bodl.; nam lectio vulgata futilissima est: recte autem ὡς ἐμοί. Ita locutus est Sophocles Antig. 1279. Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτὸς ὡς ἐμοὶ ποτε. Huc facit Lexic. Bibl. Coisl. p. 469. Ὡς ἐμοί. Σοφοκλῆς ἐν Ἀντιγόνη κατελείψας εἶπεν τοῦ ἐμοὶ δοκεῖ, ἢ ἐμοὶ κριτῆ, ἢ τινοσ τοιοῦτον. Ita legendum. Ceterum haec locutio occurrit apud Aelian. Var. Hist. II, 41. Κλειῶ φασὶ δεινότητι πειν ἦν, καὶ ἐκράτει πάντων, αἰσχιστόν γε τοῦτο φερομένη τὸ νικητῆρων, ὡς γε ἐμοὶ κριτῆ. Atque huc Suidae nota referenda est. Toupi. I. p. 454. In glossae tamen principio vereor ut sincerum sit κριτῆ: quo sublato melius quadrabit versus Sophocleus. 4. ὡς ἐμοί] κριτῆ inculcavit Küsterus, qui mox ἐμοὶ κριτῆ post ὡς neglexit, repugnātibus A. E. Med. Sed fecit ὡς ut ἢ obliteraretur. Scholiastes Sophoclis: ὡς ἐμοὶ χρῆσθαι κριτῆ. ἢ παρέλκει τὸ ὡς. Similiter ὡς γ' ἐμοὶ χρῆσθαι κριτῆ Eurip. Alc. 801. 6. ὡς δέον] ὡς omisi cum A. 7. Ὡς δὴ σφιν] Vid. II. d. 110. αὐτοῖς] αὐτός A. αὐτοῦς Hesychius. 8. Ἡ δὲ ὡς ἐκ.] Cum hoc loco conferendus est Noster infra v. Ταρναντιδίων. Küst. Haec ad Monimam Milesiam pertinent Mithridatis uxorem, ut ex Plutarcho liquet in Lucull. p. 503. Hemst. Monuit etiam Toupius. Fragmentum Aeliano dudum tribuerat Küsterus. 9. αἴρεσιν ἐκάστη δ.] Locum hunc ex MSS. Paris. emendavi. Ante enim minus recte legebatur, αἴρεσιν ἐκάστου δόντος θανάτου, ὡς ἐνὶ μάλιστα, ἀλυπὸν τε καὶ κοῦφον. Küst. Supplendum nomen Βαχχίδου.

multa bona pollicentur.] ᾠσαννά. Gloriam significat. Ὡς ἂν ὑπὲρ τηλ. Ut pro talibus. *Mulier cum firmiter retineret atque vociferaretur, ut in tali rerum statu.* Ὡς ἀπόλοιτο, κἄν ἴσαι. Nam pereat, etiamsi paria sint suffragia, dictum est hyperbolice. cum enim suffragia sunt paria, reus absolvitur. ᾠσατο ἑαυτὸν. Praecipitem dedit in periculum. Appianus: *Praecipitem se dedit eumque de equo detecit; nec tamēn illum vulneravit, quod satellites eum statim exce-*

perant. ᾠσαύτως. Similiter, eodem modo. Ὡς γ' ἐμοί. Me quidem indice, meo iudicio. Sophocles: *Erebus lucidissime, me quidem iudice.* ubi ὡς redundat. Ὡς δεῖ. Fieri decet. Ὡς δὴ σφιν. Ut ipsis. Ὡς ἐκ τῶν παρόντων. Pro praesenti necessitate. *Illā vero cum audisset, pro praesenti rerum condicione singulis optionem mortis datam esse, ut quaelibet quam posset lentissimam et facillimam eligeret, diadema, quod in capite gestabat signum et indicium*

σύμβολον δὲ καὶ μακρότερον ἀρχῆς, περιπάσασα, εἶτα μέντοι τῇ τραγγήλῃ περιβάλλει πρὸς τὴν χρεῖαν πῆν παροῦσαν βρόχον ἀποφύνασα.

Ὡς ἐνι. ὡς ἐγγωρεῖ, ὡς ἔστι. Δυσχερῶς αὐτοὺς ἐπιδικάζοντων ὡς ἐνι μάλιστα εἰς τὴν χρεῖαν δ ταύτην.

Ὡς ἐνι μάλιστα. ἀντι τοῦ λίαν. Οἱ δὲ τὰς μὲν ἀρχὰς ἐπτοήθησαν ὡς ἐνι μάλιστα· μετὰ δὲ ταῦτα τοῦ στρατηγοῦ δόντος παράγγελμα, πάντες ἐβροήθησαν. Καὶ αὐθις· Ὅπως καταγωγαὶ ὡς ἐνι 10 ἀσφαλίσταται ἔσονται.

Ὡς ἐπίπαν. ὡς ἐπιπολύ. λέγεται δὲ τοῦτο καὶ ὡς πλήθει. Λίαν ὁ συγγραφεὺς πολλαχοῦ κέχρηται τῇ λέξει καὶ ἐν Ῥωμαϊκῶν ιζ· Πέφυκε γὰρ καὶ ἄλλως ὡς πλήθει τὸ μὲν εὐτυχοῦν θρασύνεσθαι, 15 τὸ δὲ κακοπραγοῦν μετριάξειν· καὶ τούτου τὸ μὲν θεδιὸς σωφρονεῖν, τὸ δὲ θρασυῶν ἀκολασταίνεσθαι. ἐπὶ πλεον ὃ ἐν ἐκείνῳ τοῦτ' ἐφωράθη. Καὶ ἐν τριεκαίδεκάτῳ· Καίτοι πέφυκεν ὡς πλήθει τὸ μὲν βέβαιον ἐκ βραδυνῆτος, τὸ δ' ὀξύρροπον ἐκ τάχους 20 διανοίας ὑπάρχειν.

Ὡς ἔπος εἰπεῖν. τοῦτο σχηματίζεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ ὡς εἰπεῖν ἔπος, καὶ ὡς ἔπος φάμαι, καὶ ὡς φάμαι ἔπος. ἔτι δὲ καὶ διὰ μιᾶς λέξεως

ἐκφωνεῖται, οἷον ὡς φάμαι καὶ ὡς εἰπεῖν. σημαίνει δὲ πάντα τὸ αὐτό.

Ὡς ἔπος εἰπεῖν. ὡς φαίνεται, καὶ ὡς ἐν λόγῳ εἰπεῖν.

[Ὡς τύπω εἰπεῖν. ἀντι τοῦ, ὡς κοινότερον καὶ καθόλου εἰπεῖν.]

Ὡς ἐς πᾶν ἀπορίας ἀφικέσθαι. παντοτελῶς ἀπορῆσαι.

Ὡς ἔοικεν. ὡς φαίνεται, ὡς δεῖ, ὡς γίνεται.

Ὡς ἡδέως φάγοις ἂν ἐξ ὄξους δίκαν.

Ὡσηέ. ὁ προφήτης.

Ὡσθεῖς. καὶ ὠσθην.

Ὡς καλόν, ὃ Πόσειδον, τὸ στίφος αὐτῶν, καὶ πυκνὸν καὶ γοργὸν ὡσπερ μῦζα καὶ πανδαισία.

ὅταν γὰρ εἰς κοινὸν ἐστιῶνται, ἐκάστου φέροντος ἑαυτῷ δεῖπνον, πυκνὰ πάντα φαίνεται, πῆ μὲν τὰ προσφάγια φερόντων, πῆ δὲ αὐτῶν ἐστιωμένων.

Ὡσμένῳ. ὠθισμένῳ, πεσόντι.

Ὡς οὐκ ἀρκέσοι,

τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεῖς θανεῖν.

παρὶ τοῦ Τεύκρου. ὡς οὐκ ἐπαρκέσοι ἑαυτῷ μὴ λιθόλευστος γενέσθαι· ὡς οὐ καλύσει ἑαυτὸν καταλιθωθῆναι.

2. περιβάλλει] *Infra περιβαλοῦσα, ut in orationis forma contractiore.* 3. παροῦσαν χρεῖαν] *χρεῖαν τὴν παροῦσαν* A. E. 4. ὡς χωρεῖ] *MS. A. ὡς ἐγγωρεῖ. Küst. Item Hesychius. Huic praescriptioni si debet exemplum accommodari, dubites an μάλιστα sit tollendum.* 9. στρατηγῶ] *στρατοῦ A. B. E. Med.* 10. τε ὡς] *te om. A.* 12. Ὡς ἐπίπαν] *Deest gl. A. habet Lex. Bachm. p. 422. Attigrit Wessel. in Diod. II, 2.* 13. ὡς πλήθει] *De hac phrasi vide omnino Paul. Leopard. Emend. IV, 19. Küst. Et Fragm. ed. Reim. p. 7.* 17. θρασυῶν] *Lex. Bachm.* 19. Καίτοι πέφυκεν] *Haec Dionem in Hannibalis laudatione posuisse docent Illius Excerpta Vaticana Maii p. 187.* 22. V. Schol. Platonis p. 375. 24. φάμαι] *ὡς φάμαι* A. B. E. Lex. Seg. et Schol. Platonis.
3. ἐν λόγῳ] *ὡς ἐν λ. A. Conf. Schol. Platon. p. 397. Deinde post εἰπεῖν extabant, quae cum A. delevi: ἀλλαγῶ δὲ λέγει Ἀριστοτέλης, ὡς τύπω περιλαβεῖν. τούτου δὲ εἴρηκεν, ὅτι μὴ ἐστὶν ἀκριβῶς ἀφορισάντα εἰπεῖν, τὰς μὲν τῶν προτάσεων πρὸς αἰρεσὶν καὶ φωνῆν συντενωσάσας, ἠδικᾶς· τὰς δὲ πρὸς ἀλήθειαν καὶ γνώσιν, φασικᾶς. Attaliti Gaisfordus Topic. I. c. 12. p. 282, 27. et Alexand. Aphrodis. in eund. p. 51. ac tetigit Aristotelicum usum Götting. in Politic. p. 425. Annotationem et ἀλλαγῶν praemisum et ipse color orationis, quae parum concordat cum disciplina grammatica, suspectam facit. Accessit alia fraus in propinqua glossa commissa: quam nisi καὶ cum praegressis copulet, ordini litterarum apparet refragari. Sed totidem voces suo loco redeunt post v. Ὡς τὸ εἰκός, quae repetenda fuisse nemo persuaserit. iam observationem cum A. post v. Ὡστικῶς reponat, eam notandam duximus.* 9. εἰ] *Sic Hesychius: δὴ A. δοκεῖ Timaeus.* 10. Ὡς ἡδέως φάγοις] *Aristoph. Vesp. 1407. (1358.)* 12. Ὡσθεῖς] *Vid. Boissonad. in Eunap. p. 358. Gaisf.* 13. Ὡς καλόν, ὃ Πόσ.] *Aristoph. Pac. 563. Ὡς Πόσειδον, ὡς καλόν τὸ στίφος αὐτῶν φαίνεται, etc. Küst. Eadem negligentia v. Πανδαισία.* 19. Ὡσμένῳ] *Deest gl. A. agnoscit Hesychius. Referunt ad Psalm. LXXI, 3. ὠθισμένῳ Med.* 20. Ὡς οὐκ ἀρκ.] *Sophocli. Ai. 727. sq.* 21. μὴ οὐ] *μ' οὐ A.* 23. καλύσει] *καλύσει E.*

imperii, sibi detractum collo circumdedit, eoque in praesenti necessitate pro laqueo usa est. Ὡς ἐνι. Quantum licet, quantum fieri potest. Illis operam suam quam aegerrime ad hanc rem offerentibus.

Ὡς ἐνι μάλιστα. Quam maxime. In initio quidem illi quam maxime metu perculsi erant; postea vero iussu Imperatoris omnes operam tulerunt. Et alibi: Ut ad loca quam fieri possent tutissima denerterent. Ὡς ἐπίπαν. Plerumque. pariter dicitur ὡς πλήθει: quo Dio historicus cum multis in locis usus est, tum Hist. Rom. lib. XVII. Nam plerumque alias fieri solet, ut homines felicitas insolentes, adversa autem fortuna moderatos reddat: itaque qui metuant, modeste, qui autem ferociant, insolenter se gerunt. id quod in illo luculente deprehensum est. Idem lib. XIII. Nam constantia plerumque a tarditate, levitas autem ab ingenti celeritate solet oriri. Ὡς ἔπος εἰπεῖν. Hoc loquendi genus apud antiquos variis modis effertur: ut ὡς εἰπεῖν

ἔπος, et ὡς ἔπος φάμαι, et ὡς φάμαι ἔπος. praeterea et per univocam dictionem effertur, ὡς φάμαι et ὡς εἰπεῖν. horum autem omnium idem est significatus. Ὡς ἔπος εἰπεῖν. Universe, ut uno verbo dicam. [Et ὡς τύπω εἰπεῖν, ut paulo rarius et generaliter dicam.] Ὡς ἐς πᾶν ἀπορ. Ut ad summas angustias redigeretur. Ὡς ἔοικεν. Ut apparet, ut decet, ut fieri solet. Ὡς ἡδέως φάγοις. Quanta cum voluptate comederes utem aceto conditam. Ὡσηέ. Oseas, propheta. Ὡσθεῖς. Et ὠσθην. Ὡς καλόν, ὃ Πόσ. O Neptune, quam pulchra catervis illorum videtur, et densa et cita, tanquam maza et coena collaticia! cum enim aliqui symbolis collatis convivantur, unoquoque coenam suam afferente, omnia stipata videntur, sive spectes eos qui opsonia in mensam inferunt, sive ipsos convivas. Ὡσμένῳ. Pulso, lapsu. Ὡς οὐκ ἀρκ. Nullo pacto effecturum, ut ne totus lapidibus contusus moreretur. de Teucro haec dicuntur. nullo pacto impe-

Ὡς οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος. παροιμία. ὁ στίχος δὲ ἐστὶ Χαιρήμονος ἐκ Θερασίτου.

Ὡς περ κογχύλην διελεῖν. παροιμία ἐπὶ τῶν σφόδρα εὐτελῶν.

Ὡ σπερμαγοραιολεκιθαλαχανοπωλίδες, ὦ σκοροδοπανδοκευτριαροπωλίδες, οὐκ ἐξέλκετ'; οὐκ παιήσεται; οὐκ ἀρήξετε; οὐκ λοιδορήσετ'; οὐκ ἀναισχυντήσετε; παύσεθ', ἐπαναχωρεῖτε, μὴ σκυλεύετε.

Ὡ σπερμαγ. καὶ τὰ ἐξῆς. ὧὰ γὰρ ἐπώλουν καὶ λάχανα καὶ ὄσπρια.

[Ὡς Πυθῶδ' ἰέναι βουλόμενοι, Βοιωτοὺς δίοδον αἰτούμεθα. φασὶ μεταξὺ τῆς Πυθοῦς καὶ τῆς Ἀττικῆς εἶναι τὴν Βοιωτίαν· καὶ οὐχ οἶόν τε εἶναι 15 Ἀθηναίους εἰς Πυθῶ ἀπελθεῖν, εἰ μὴ παρέλθωσι Βοιωτίαν. ὅταν δὲ καὶ στρατεύμα διήγῃ, δίοδον ἦσαν. τοῦτο οὖν φησὶν Ἀριστοφάνης.]

Ὡς περ ἡμεῖς δίοδον αἰτοῦμεν τοὺς Βοιωτοὺς·

οὕτως ὅταν θύσωσιν οἱ ἄνθρωποι τοῖς θεοῖς, ἢν μὴ φέρωσι φόρον ἡμῖν οἱ θεοί, διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτριᾶς καὶ τοῦ χάους πᾶν τῶν μηρίων τὴν κνίσσαν οὐ διαφρήσετε.

5 ἀντὶ τοῦ, οὐ διαφρήσετε, οὐ διαπέμψεσθε.]

Ὡστεια. πόλις.

Ὡς τὴν ἐν Ἀργεὶ ἀσπίδα καθελών. ἐπὶ τῶν μεγαλοφρόνων. οἱ μὲν ἱερὰν φασὶν ἐν Ἀργεὶ εἶναι ἀσπίδα, καλουμένην ὄχυράν καὶ δυσκάθεκτον· οἱ 10 δὲ λόχον φασὶν εἶναι ἐν Ἀργεὶ τῶν πάντων ἀμαζόντων νεανίσκων, ὃν Ἀσπίδα καλεῖσθαι.

Ὡστία. Ἄγκος Μάρκιος, βασιλεύσας Ῥωμαίων, πρὸς τοῖς λοιποῖς καὶ πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Τιβέριδος ποταμοῦ ἐτείχισε τόπον, καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς 15 ῥαχίας ἀνίστησι πόλιν, ἣν Ὡστίαν ἀπὸ τῆς θέσεως προσηγόρευσεν· ὡς ἂν εἴποιεν Ἕλληνες θύραν· ἐκαίδεκά πον σημεῖοις ἀφεστῶσαν τῆς Ῥώμης οἶμαι. καὶ ὠστιαῖος δὲ διὰ τοῦ ὠ μεγάλου παρὰ τὸ ὠθεῖν. ὄστια δὲ ἢ θύρα παρὰ Ῥωμαίους, καὶ ὠστιαῖος τὸ

1. Ὡς οὐχ ὑπάρχ.] Senarium hunc tanquam Aristarchi tragici citat Athenaeus lib. XIII. p. 612. Zenobius vero eum ex Menandri Olynthia sumptum refert. Confer Nostrum infra v. Ὑπάρχων, et Gatakerum in Miscell. Posthum. c. 12. Küst. 2. ὡς περ παροιμ.] ὡς περ omisi cum A. qui ὡς περ bis habet in principio sequentis gl. 4. Ὡς περ κογχύλην διελεῖν] Cf. v. Κόγχην et Prov. Bodl. 544. Hesyechius tamen ὡς περ κόρας ἐλεῖν, quod ipsum locum suum possit tueri. 6. Ὡ σπερμαγοραιολε.] Quinque hi senarii leguntur apud Aristophanem Lysistr. 458. In versu tertio ἐξέλκετε corruptum est: pro quo apud Aristophanem hodie legitur ἐξέλκετε. Sed nec hanc lectionem metrum admittit. Quare ex cod. Lysistratae Aristophanis rescribendum est, Ὀχ ἐλλέξτε, οὐ παιήσετε, etc. Sic enim versus stabit. Küst. 8. ἐξέλκετ'] ἐξέλκετ' A. ἐξέλκετ' B. E. Mox οὐ λοιδορήσετ' οὐκ ἀρήξετε A. 11. Ὡ σπερμαγ.] ὡς περ μάγος A. ὦ σπερμαγόραι E. Med. Statim Gaisf. delevit cum A. Ὡς περ οἱ νικηφόροι περιεγειρόμενοι. ἔθος καὶ τοῦτο. φασὶ γὰρ τοὺς νικῶντας τῶν ἀθλητῶν ἄθλα μὲν μὴ λαμβάνειν, περιώντας δὲ ὅτι τις βούλεται. Vid. infra v. Περιεγειρόμενοι. 13. Ὡς Πυθῶδ' ἰέναι βουλόμενοι, Βοιωτ.] Aristoph. Av. 189. Küst. Πυθῶδ' E. Hunc articulum om. A. nec dubitasset expungere, modo liceret observationem haud ita callidam ad fontem quendam alius glossae revocare. Ceterum infra rectius Schol. παῖζει δέ, τότε γὰρ μόνον δίοδον ζητοῦσιν, ὅταν στρατεύμα διήγῃ. 19. Ὡς περ ἡμεῖς δίοδον αἰτ.] Scribendum est, ut apud Aristophanem: Εἰθ' ὡς περ ἡμεῖς, ἢν ἰέναι βουλώμεθα Πυθῶδε, Βοιωτοὺς δίοδον αἰτούμεθα. Et mox: Ἦν μὴ φέρωσιν ἡμῖν οἱ θεοί. Küst.
5. Post hanc gl. cum A. delevi: Ὡστ' ἐγὼ μὲν ἠλέησα κάπομορξάμην, ἰδὼν ἄνδρα πρεσβύτερον ὑπ' ἀνδρὸς τοξότου κυκώμενον. ἀντὶ τοῦ ἐκλασσα· ἀπὸ τοῦ παρακολουθούντος. παρῖπται γὰρ τοῖς δακρυόσιν ἀπομάττεσθαι. τοξότου δέ, ὑπηρετοῦ δημοσίου, ἐπόπτον καλουμένου. Versus sunt Aristoph. Acharn. 672, 73. Reliqua petita sunt partim ex v. Ἀπεμορξάμην, partim ex ipsis Schol. Aristophanicis sive v. Τοξότου. 6. ὄνομα πόλεως] πὸ' A. Tum Ὡστειαγοί. ἔθνηκόν, omiserunt A. B. E. ubi Holstenius in Steph. Byz. reposuit Ὡστειανοί. Habet Zon. p. 1895. 7. Ὡς τὴν ἐν Ἀργ.] Eadem habet Zenobius: nisi quod post καθελών addat σεμνύνεται. Vide omnino Meursium in Graec. Fer. v. Ἡραία, qui locum hunc egregie illustrat. Küst. Addantur intpp. Pindari Ol. VII, 152. 9. καλουμένην] Zenobius καθελουμένην: quod proxime ad veram lectionem accedit. Scribendum enim est καθηλωμένην vel καθηλωμένην, i. e. clavis affixam: ut iam ante monuit Meursius loco laudato. Küst. καλουμένην etiam Par. liber Zenobii sive Bodl. 959. δυσκάθεκτον] Zenobius rectius δυσκαθαίρετον. Küst. 12. Μάρκιος] Μάρκος B. E. Med. βασιλεύς] βασιλεύσας A. B. E. 14. καὶ ἐπ'] καὶ om. A. 17. τῆς Ῥώμης· οἶμαι δὲ διὰ τοῦ ὠ μεγάλου] δὲ διὰ τοῦ ὠ μεγάλου posuit A. post ὠστιαῖος. paulo post damnat. Küst. Olim ista recoquebantur in v. Ὤστιαῖος. 19. ὄστια δὲ] δὲ om. A. Omisit idem A. διὰ τοῦ ὠ μικροῦ ὄθεν post Ῥωμαίους, et ἐξ αὐτῆς post ὠστιαῖος.

diturum, quominus lapidibus obrueretur. Ὡς οὐχ ὑπάρχ. Ut non inferens iniuriam, sed illatam ulciscens. proverbium. est autem versus Chaeremonis ex Thersite. Ὡς περ κογχ. Tanquam conchylium dividere. proverbium de rebus vilissimis. Ὡ σπερμ. O leguminum forensium et ovorum et olerum venditricēs! O cauponae allisque et panis venditricēs! Ecquid expellitis, caeditis, succurritis, conviciamini, et impudenter agite? Cessate; pedem referte, ne spolia detrahite. Ὡ σπερμαγ. hoc ideo dicit, quod mulieres illae ova, olera, legumina vendebant. [Ὡς Πυθῶδ' ἰέναι βουλ. Tanquam Pytho volentes ire transitum a Boeotis petimus. aiunt Boeotiam sitam esse inter Delphos et Atticam; neque Athenienses posse Delphos proficiaci, nisi Boeotiam transeant. cum igitur exercitus trans-

iturus esset, transitum petebant. dicit igitur Aristophanes: Quemadmodum nos, si Delphos ire volumus, a Boeotis transitum petimus: sic cum sacrificabunt diis homines; nisi tributum vobis dii ferant, per urbem alienam et aerem femorum nidorem non transmittetis.] Ὡστεια. Nomen urbis. Ὡς τὴν ἐν Ἀργεὶ ἀσπ. Quasi clipeum Argis de pariete detraxisset. dicitur in gloriosos. quidam aiunt Argis esse clipeum sacrum, clavis affixum, ut aegre possit avelli. alii autem Argis esse cohortem iuvenum robustissimorum, clipeum vocatam. Ὡστία. Ancus Marcius, rex Romanorum, praeter cetera etiam ad ostia Tiberis fluvii locum munit, et in ipso litore condidit urbem, quam a situ vocavit Ostiam (quam dixeris ostium), sedecim opinor milliaribus Roma distantem. et ὠστιαῖος, per

ἄξιωμα, διὰ τοῦ ὀ μικροῦ. μὴ Ἑλληνικῶς δὲ ἐτυμολογείσθω.

[Ἔστιας. οἱ Ῥωμαῖοι ὄστιας τὰς θύρας φασίν. κατὰ Ἑλληνικὴν δὲ ἐτυμολογίαν γράφομεν διὰ τοῦ ὦ μεγάλου, παρὰ τὸ ἐξωθεῖν τὸν ἐπερχόμενον. 5 ἔνθεν καὶ ὄστιάριος, ὁ κρατῶν τὰς θύρας, καὶ ὄθιζων τοὺς εἰσιέναι βουλομένους. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

Δεινὸν γάρ, εἰ τριωβόλου μὲν οὖνεκα ὄστιζόμεσθ' ἐκάστοτ' ἐν τῇ κλησίᾳ.

καὶ ἐν Ἀχαρνέυσιν·

Οἷδ' ὄστιοῦνται, πῶς δοκεῖς, περὶ τοῦ πρώτου ξύλου.

ἀντὶ τοῦ διωσθήσονται περὶ τῆς προεδρείας, ὡς ξυλλήνων οὐσῶν τῶν καθεδρῶν· ὅτι δὲ καὶ ἐκ λίθων, 15 παντὶ που δῆλον. ἀπὸ ἐνεστῶτος δὲ γίνεται τοῦ ὄστιζω. ὁ δὲ λόγος ὡς πρὸς τινὰ ἐστὶ λεγόμενος. καὶ Ὀμηρος·

Φαίης ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας.

καί,

Ἐνθ' οὐκ ἄν βρῆζοντα ἴδοις.]

Ἔστιζομένη. στενοχωρουμένη.

Ἔστικῶς. τὸ μετὰ βίας καὶ ὄθισμου. Μηδὲ τι ὄστικῶς καὶ μετὰ βίας πρὸς θάνατον ἔχειν.

Ἔς τὸ εἰκός. Ἢ τε παῖδα ὄντα ἱερῶ λόγῳ ἡγάπα τε, ὡς τὸ εἰκός. Διάφορα δὲ σημαίνει. πρῶτον, ἀκόλουθον, εὐλογον, καὶ ἀντὶ τοῦ τάχα.

Ἔς τύπῳ εἰπεῖν. ἀντὶ τοῦ, ὡς κοινότερον καὶ καθόλου εἰπεῖν.

Ἔς οἶόν τε. ὡς δυνατόν.

Ἔς φάσαν ἢ πληθύς. παρ' Ὀμήρῳ· πρὸς 10 τὸ νοητὸν ἀπήντησε· τῷ γὰρ ἔννοιαν ἔχοντι πληθους ὀνόματι πληθυντικὸν ῥῆμα συνέθεσε. καί, Ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος.

Ἔς σφόδρα. οἶον, θανμαστῶς καὶ ὑπερφυνῶς.

Ἔσφροντο. ἀσφραίνοντο. ἀντὶ τοῦ ἤσθοντο. 15 διὰ οἴνου γὰρ εἰσὶν αἱ σπονδαί. δι' αἰσθήσεως δὲ ἢ αἰσθησις τῇ ἀναφορᾷ τοῦ οἴνου.

Ἔσχοφορία. Σκιράδος Ἀθηναῖς ἑορτή. ὄσκαί γὰρ καὶ ὄσχαί τὰ μετὰ τῶν βοτρύων κλήματα.

Ἔσχοφόρος. δύο ἦσαν τῶν γένει καὶ πλού- 20 τῳ προεχόντων. ἢ δὲ ὄσχη κλημά ἐστὶ βότρυας ἐξηρητημένους ἔχον. ταύτην δ' ἔνιοι ὄρεσχάδα καλοῦσιν.

3. Ἔστιας] Glossam om. A. Certe poterant superiora deleri usque ad βουλομένους. Mox Ἑλληνικὴν — μεγάλου om. B. 7. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ] V. 329. Vide etiam infra v. Τριώβολον. Küst. 9. εἶνεκα vulg. Dein ὄστιζόμεσθ' Med. 11. καὶ ἐν Ἀχαρν.] V. 24. ubi sic legitur: Ἦκοντες, εἶτα δ' ὄστιοῦνται, πῶς δοκεῖς; Ἐλθόντες ἀλλήλοισι περὶ πρώτου ξύλου. Küst. 14. Lege cum Schol. διωσθήσονται περὶ τ. προεδρείας. Hesyclus ὄσθήσονται. 15. καὶ reddendum Scholiis Arist. 18. Ὀμηρος] Il. ὁ. 697. Lege cum Schol. ὡς καὶ Ὀμ. 21. Ἐνθ' οὐκ ἄν βρ.] Il. δ'. 223. 22. Ἔστιζομένη] Aristoph. Lys. 330.

1. Μηδὲ ὄστικῶς καὶ μετὰ β.] Marcus Antoninus lib. IX. §. 8. Τοῦτο μὲν οὖν κατὰ ἀνθρώπων ἐστὶ λελογισμένον, μὴ ὀλοσχερῶς, μηδὲ ὄστικῶς, μηδὲ ὑπερηφάνως πρὸς τὸν θάνατον ἔχειν. Hinc Suda locus depromptus est, ut Pearsonus recte observaverat. Küst. 3. Ἔς τὸ εἰκός] Interpretatur Lex. Bachm. p. 421. ὡς ἐχρῆν, ὡς ἀκόλουθον. In exemplo, quod Aeliano tribuere licet, ἴτε Med. Refingendum videtur ἦγε. 4. Διάφορα] Eosdem significatus affert v. Εἰκός. 6. Ἔς τύπῳ] Vid. Toup. in Longin. 12. Cf. supra post v. Ἔς ἔπος εἰπεῖν, coll. v. Νυνὶ δέ. 8. Ἔς οἶόν τε] Timaeus p. 281. 9. Ἔς φάσαν] Deest gl. A. Eadem fere Hom. Schol. Ven. cf. Cram. Anecd. II. p. 469. Eodem spectat Hesyclus gl. Ἔς φάσαν. παρ' Ὀμήρῳ] Il. β'. 278. 12. Ἀγρόμενοι π. δ.] Homer. Il. ὁ. 166. Cf. v. Ἀγρόμενοι. 14. Ἔσφροντο. ἀσφρ.] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 178. Küst. ἀσφρῶντο A. ἀσφρῶντο Hesyclus. Dein aut tollendum ἀσφραίνοντο, aut cum Schol. iunctim scribendum, ἀσφρῶντο ἀντὶ τοῦ ἤσθοντο. 16. τῇ ἀναφορᾷ] Lege τῇ ἀναφορᾷ, ut habet Scholiastes Aristophanis. Küst. 17. Ἔσχοφορία] V. Plutarchi Thes. 22. 18. δέ] γὰρ A. B. E. Sed suspecta vox ὄσκαί, quae dubitamus sitne ὄσχαί an ὄσχοί scribenda. 19. Ἔσχοφόρος. δύο ἦσ.] Haec totidem nominibus leguntur supra v. Ὀσχοφόροι. τῶν γένει] τῷ γένει A. B. Mox περιεχόντων A. E. 20. ἢ δὲ ὄσχη] Sic recte MS. A. Ante vero male legebatur οἱ δὲ ὄσχοι. Küst.

ὦ, ab ὄθειν. ὄστια vero, i. e. ianua apud Romanos, per ὦ. item ὄστιάριος, ianitor. cave autem vocis huius notationem ex Graecis arcessas. [Ἔστιας. Romani sic vocant ianuas. secundum Graecam etymologiam vero per ὦ scribitur: quasi qui accedentem repellat. hinc etiam dicitur ostiarius, ianitor ingredi volentes repellens. Aristophanes in Pluto: *Indignum certe fuerit, si trioboli quidem causa in concione nos invicem truditimus.* Et in Acharnensibus: *Illos vero quid putas se invicem trudere ad primam sedem obtinendam.* πρώτων ξύλον hic primam sedem significat; quod erant lignea subsellia. eadem tamen lapidea fuisse cuilibet constat. sit autem a praesenti ὄστιζω. sententiae haec est ratio, quasi ad aliquem dirigitur. ut Homerus: *Diceres eos viros inexhaustis viribus et invictio robore.* idem: *Tunc non vidisses dormitantem.*] Ἔστιζομένη. Coartata. Ἔστικῶς. Pellendo et impetu. Neque

impetu ad mortem ruendum esse. Ἔς τὸ εἰκός. Quae filium suum sacro quodam amore diligebat, ut par erat. εἰκός autem varia significat: decorum, consentaneum, probabile. item fortasse. Ἔς τύπῳ εἰπεῖν. Ut rudi modo et generalibus verbis rem describam. Ἔς οἶόν τε. Ut fieri potest. Ἔς φάσαν ἢ πληθύς: Ita dixerunt multitudo. Homerus, ad sensum respiciens. nam cum nomine multitudinis significanti verbum plurale coniunxit. sic etiam dixit: *Totus populus collecti.* Ἔς σφόδρα. Vehementer et mirum in modum. Ἔσφροντο. Olfecerunt. hoc est, senserunt. libationes enim vino sunt. sensu autem percipitur odor, quem vinum emittit. Ἔσχοφορία. Sciradis Minervae festum. ὄσκαί enim et ὄσχα dicuntur palmites, ex quibus uvae dependunt. Ἔσχοφόρος. Duo erant Oschophori, ex numero eorum delecti, qui genere et opibus praestabant. ὄσχη vero palme est, ex quo racemi de-

Ἔτα κατεαγότα. Ἡδὴ γὰρ ἐνίοις τῶν τὰ ὦτα κατεαγόντων καὶ διεφθαρμένων τὰς διανοίας εἰς κωμωδίαν ἐτρέπη καὶ γέλωτα πολὺν τὰ τῆς φιλοσοφίας ἀπόρρητα. Δαμάσκιος φησι, διὰ τὸ τινὰς ἐκφερομυθεῖν τὰ τῆς φιλοσοφίας ἀπόρρητα.

Ἔτακουστειν. γενικῆ. τὰ κρύφια μανθάνειν ἐθέλειν διὰ τινων. καὶ ὠτακουστής.

Ἔ τάν, ὦ οὔτος, ὦ φίλε, ὦ τάλαν, καὶ ὦ μέλε. ταῦτα παρὰ τοῖς νεωτέροις ὑπὸ μόνων λέγεται γυναικῶν· παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς καὶ ὑπ' ἀνδρῶν. 10 πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ πλήθους φασὶ τὸ ὦ τάν· ὡς παρὰ Κτησιφῶντι. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὴν πρώτην συλλαβὴν περισπῶσι, τὴν δὲ δευτέραν βραχύνουσι· καὶ βέλτιον· ἀδύνατον γὰρ εὐρεθῆναι μίαν λέξιν δύο ἔχουσαν περισπωμένην. Δίδυμος δὲ τὸ πλήρες 15 εἶναι φησιν ὦ ἐτάν· ἀγνοῶν ὡς ἄρα τοῦ ἔτης ἢ κλητικῆ ἔστιν ἔτα, καὶ Δωρικῶς ἔταν. Ἀριστοφάνης·

Τοῦτο μὲν ἔασον, ὦ τάν.

οὐ σοὶ γὰρ ἐστὶ περίπατος κάλλιστα περὶ γε τούτου.

τὰ περὶ δημοκρατίας καὶ ἰσότητος φησὶν ἔασον. ἔρον δὲ ἐστὶ μᾶλλον ἐμπεριπατῆσαι περὶ τούτου, οὐ σόν.

Ἔ τάν. οὐ πρὸς ἓνα μόνον τὸ ὦ τάν, ἀλλὰ πρὸς δύο. Ἀριστοφάνης Πλούτων·

Ἔ τάν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ.

Καὶ Κρατίνος·

Ἄρά γε ὦ τάν ἐθελήσεται;

Ἔ τειλή. τραῦμα.

Ἔτι τὸ ἱερὸν πῦρ οὐκ ἔξεστι φροσῆσαι. Τίμαιον ἐν λή ἱστορεῖν, ὡς οἱ περὶ Δημοκλειδὴν κατὰ Δημοχάρους εἶπον, ὅτι μόνον αὐτῷ πάντων Ἀθηναίων οὐκ ἔξεστι τὸ ἱερὸν πῦρ φροσῆσαι, ὡς μὴ καθαρῶντι τοῖς ἄνω μέρεσιν. Δούρις δὲ ἐν τῇ Ἰ Πυθίαν κατὰ Δημοσθένους τὸ ὅμοιον εἰπεῖν.

Ἔ τόςεις. ὁ ἔχων ὠτία. καὶ κλίνεται ὠτόεντος. καὶ ὠτίον.

Ἔτοκάταξις. τὰ ὦτα τεθλασμένος ἐν παλαίστρᾳ.

Ἔτοθλαδίας. Ἔτοθλαδίας τε καὶ ἐμπινηῆς 20 ὦν· ὡς φησιν Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος.

1. Ἔτα κατεαγότα] Immo Ἔτα κατεαγόντες. Formula pancratiastas et feris moribus deditos significari docent Heind. in Pl. Protag. 80. et Boissonadus in Philostr. p. 488. Sed dictionis fontem et rationes ex interiore veterum artium notitia luculentissime Winckelmannus explicavit Opp. T. II. p. 432. sqq., cuius doctrina spectat etiam ad gl. Ἔτοθλαδίας. Ἡδὴ γὰρ ἐνίοις τ.] Haec ἀπολεξεί etiam leguntur apud Photium in Excerptis ex Damascio p. 1045. itemque apud Nostrum vv. Κατεαγόντων et Τὰ ὦτα. Küst. 4. Δαμάσκιος cum seqq. om. B. E. 7. ὠτακουστής] Aristid. I. p. 62. Polyb. p. 1031. Tour. Med. 8. Ἔ τάν] Confer Etymologum v. Ἔ τάν, et Nostrum supra v. Ἔ μέλε. Küst. Hic quoque Gaisfordus dedit μέλε pro μέλες. Vide glossam superiorem. ὦ φίλε om. A. B. ὦ ἑταῖρος Schol. Platon. p. 332. ubi haec totidem vocibus extant usque ad ἐτάν. Cf. Zon. p. 1896. Vid. Timaeus Ruhnkenii p. 281. 12. Κτησιφῶντι] Νικοφῶντι, quamquam subdubitans, Ruhnkenius in Tim. p. 282. Sed cum et orationem intueor, quamvis suspectam, Apollonii παρ' ἑταιρικῆν ἐκφώνησιν (Hesychius, πρόσρημα τεμητικῆς λέξεως), et γὰρ statim illatum, cuius nullus in vulgatis existere possit usus: admodum sane vereor ne grammaticus aoster, cuius praeceptum ambiguitas quaedam compendiorum videtur obscurasse, usum illum formulae tam ad personas quam ad numeros late patentem ex ipsa compellationis vel interiectionis natura repetierit. Interim, si quidem opus fuerit teste, legamus ὡς παρὰ Κρατίνου. Nam Cratini auctoritatem inferior glossa praestat, sed verbis satis incertis. In continuis adhibendus Apollon. de Adv. p. 569. 17. Ἀριστοφάνης] Ran. 962. sq. (983.) 18. Τοῦτι] τοῦτο A. E. Med.
1. τὰ περὶ δημ.] Mutilam orationem sic redintegrare licet e Schol. Aristophanis: τὰ περὶ δημοκρατίας καὶ ἰσότητος. φησὶν οὖν [πρὸς ταῦτα ὁ Διώνυσος,] ἔασον. ἐμὸν γὰρ ἐστὶ μᾶλλον κτλ. 3. Ἔ τάν. οὐ πρὸς ἓνα μ.] Haec leguntur etiam apud Scholiastam Aristoph. Plut. 66. Küst. Deest gl. A. 8. Ἔ τειλή. τραῦμα] Vox Homericæ. Boeotorum esse propriam scribit Etymologus: Ἔτειλή. παρὰ τὴν οὐτήσω μέλλοντα οὐτήλη καὶ ὠτειλή Βοιωτικῶς. Vestigia tamen eius repperisse videor apud Euripid. Suppl. 945. Πικρὰ γὰρ ὄνεις ἔμα τῷ τέλει νεκρῶν. — Audacter repono: Πικρὰ γὰρ ὄνεις αἶμα κατὰ τὴν νεκρῶν. — Homer. II. ῥ. 86. Ἐρῶει δ' αἶμα κατ' οὐραμένην ὠτειλήν. Ad Euripidem respexit Hesychius: Ἔτειλαί, τραύματα. Tour. 9. Ἔτι τὸ ἱερὸν πῦρ φροσ.] Cum toto hoc loco confer omnia ea, quae Noster habet supra v. Δημοχάρου. Küst. Τίμαιος — ἱστοριῶν] Τίμαιον — ἱστορεῖν A. E. Τίμαιον etiam Med. Structura per attractionem confusa. 10. Δημοκλειδὴν] Τιμοκλειδὴν Valesius in Harpocr. p. 295. Cui repugnat Ruhnkenius in Rutil. Lup. p. 8. 14. Πυθίαν] Πυθίαν B. E. 15. ὦτα μεγάλα ἔχων Zon. p. 1896. Ἔτόςεις mendii suspectum habet Schneiderus. 17. Ἔτοκάταξις] Vid. intrp. Hesychii et supra vv. Ἔτοκάταξις et Ἔτα κατεαγότα. 19. Ἔτοθλαδίας τε καὶ ἐμπινηῆς] Laertius in Lycone lib. V. sect. 67. Ἄλλα καὶ γυμνα-

pendent: quem nonnulli ὄρεσχαδα vocant. Ἔτα κατεαγότα. Iam enim nonnulli eorum, qui aures fractas habent et mentem corruptam, in comoediam et merum risum philosophiae arcana converterunt. sic Damascius inquit: quod nonnulli divulgassent arcana philosophiae. Ἔτακουστειν. Cupere res occultas per aliquos cognoscere. et ὠτακουστής. Ἔ τάν, ὦ οὔτος, ὦ φίλε, ὦ τάλαν, et ὦ μέλε. Haec apud recentiores a solis mulieribus dicuntur. apud antiquos vero etiam ab viris. saepe etiam ὦ τάν de multitudine dicitur: ut in oratione de Ctesiphonte. Attici autem syllabam primam circumflectunt, posteriore correpta: quod praestat. nullam enim vocem reperire licet, quae duos circumflexos habeat. Didymus vero ait dictionem hanc plene efferri ὦ ἐτάν: ignorans vocativum nominis ἔτης esse ἔτα, Dorico ἔταν. Aristophanes: Sed ἔτα

quidem omitte, quaeso. non enim pulchra tibi ea de re disputatio. de democratia, inquit, et iuris aequalitate verba facere desine. mihi enim potius convenit, quam tibi, de ea re disserere. Ἔ τάν. Hoc non de uno tantum, sed etiam de duobus dicitur. Aristophanes Pluto: O boni, abscedite a me, quaeso. Et Cratinus: Num igitur voleteis, o boni? Ἔ τειλή. Vulnus. Ἔτι τὸ ἱερὸν πῦρ οὐκ ἔξεστι φροσ. Cui sacrum ignem sufflare non licet. Timaeus lib. XXXVIII. Historiarum tradit Democlidem exprobrasse Demochari, ipsi soli omnium Atheniensium non licere sacrum ignem sufflare, quod superiores partes corporis polluisset. Duris vero libro X. dicit Pytheam idem obiciisse Demostheni. Ἔτόςεις. Auritus. declinatur ὠτόεντος. et ὠτίον. Ἔτοκάταξις. Cui in palaestra aures fractae sunt. Ἔτοθλαδίας. Cum et contusisset aures et oleo palae-

Ἦτος. ὄρνειον, ὅπερ ἐπαινούμενον καὶ ἀντορ-
χοῦμενον ὡς περ ὁ νυκτικὸραξ ἀλίσκεται. διόπερ
καὶ τοὺς χαίνοντες καὶ κενοδόξους οὕτω καλοῦσιν.

Ἦτός. ὁ αὐτός.

Ἦφελεν. εἰπτικόν. ἔστι δὲ καὶ ὠφελον.

Ἦφελε πρότερον αἰθέρα δύναι
μέγαν ἢ τὸν πολύκοινον ἄδην
κείνος ἀνήρ, ὃς στυγεῶν
ἔδειξ' ὄπλων Ἑλλήσι κοινὸν Ἄρη.
τουτέστιν, ὠφελε πρότερον ἀφανῆς γενέσθαι ἐκεῖ-
νος ὁ ἀνὴρ, ὁ πρῶτος εἰσενεγκὼν εἰς Ἑλλήνας πο-
λεμιστήρια ὄπλα.

Ἦφελείας. χρείας, τὴν διαρπαγὴν τῶν λαφύ-
ρων. Ὁ δὲ Πόπλιος εἰσελθὼν εἰς τὴν πόλιν ἐκέ-
λευσε κτείνειν ἅπαντα τὸν παρατυχόντα, καὶ μηδε-
νὸς φείδεσθαι, μηδὲ πρὸς τὰς ὠφελείας ὄρμῶν, μέ-
χρῃς ἂν ἀποδοθῇ τὸ σύνθημα. ἐν δὲ Ἐπιγραμμάτι
διὰ τοῦ ἱ.

Ἦδε νέμοις ἡέρος ὠφελίην.
διὰ τὸ μέτρον.

Ἦφέλιμον πρᾶγμα. ὅ,τι τοιοῦτον, ὡς τε
εὐλόγως ἀπὸ αἰρεῖσθαι πρὸς αὔξησιν καὶ προςθή-
5 κην. ὠφέλλω γὰρ τὸ ἀδξάνω. Ξενοφῶν. Ἐπει δὲ
οὐδὲν ὠφέλιμον ἔλεγον, κατεσφάγησαν.

Ἦφελιμώτερος.

Ἦφελίων, κωμικός. μέμνηται αὐτοῦ καὶ Ἀθη-
ναιος ἐν τῇ δευτέρῃ βιβλίῳ τῶν Δειπνοσοφιστῶν.
φησὶ δὲ τῶν δραμάτων αὐτοῦ εἶναι ταῦτα. Δευκα-
λίωνα, Κάλλαισχρον, Κένταυρον, Σατύρους, Μού-
σας, Μονοτρόπους.

Ἦφειν. ἀντὶ τοῦ εἶδον. *ὄφιν. Ἦφειν ὀδωδότα.

Ἦ φήμερε. ὠ ἄνθρωπε. οὕτω παρειαίγει
Ἄριστοφάνης ἐν Νεφέλαις τὸν Σακράτην λέγοντα. πᾶ
ὠ θνητέ, ὠ ἄνθρωπε, ὠ τὰ ἐφήμερα φρονῶν.
τοῦτο δὲ λέγει, ὡς αὐτὸς λοιπὸν τὰ τῶν θεῶν φρο-
νῶν, καὶ ὑπερηφανῶν τὰ τῶν ἀνθρώπων, διὰ τὸ

στικώτατος ἐγένετο, καὶ ἐδέκτης τὸ σῶμα, τὴν τε πᾶσαν σχέσιν ἀθλητικὴν ἐπιφαίνων, ὠτοθλασίας τε καὶ ἐμπινῆς ὦν, κατὰ φη-
σιν Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος. Hinc Suidae verba deprompta sunt. Nota autem pro ἐμποινῆς, ut Suidas habet, apud Laertium
legi ἐμπινῆς. Portus vocem ἐμποινῆς verterat, roenarum plenus: sed nullo sensu. Confer etiam Salmasium in Tertull. de
Pall. p. 233. Küst. Glossa male collocata. ὠτοθλασίας B. ὠτοθλασίας E. Mox ἐμπινῆς restituit Gais-
fordus.

1. Ἦτος, ὄρνειον, ὅπερ ἐπ.] Vide Aristot. Hist. Anim. lib. VIII. c. 12. et Athen. lib. IX. p. 390. itemque Nostrum supra v. Κοβα-
λεία. Küst. Vales. in notas Maussaci Harpocr. p. 299. Hemst. 5. ἔστι] ἔστι δὲ A. 6. Ὀφελε πρότερον αἰθ.] Sophocl.
Ai. 1192. ὠφελε dederunt A. B. E. 7. ἔδην] ἔδην A. B. E. Med. 8. στυγεῶν ἔδειξ' — Ἑλλήσι — Ἄρη] στυγεῶν ἔδειξεν
— Ἑλλήσι — Ἄρη A. et qui praebet ἄρη Med. ὃς στυγεῶν — ὁ ὠήρ om. E. 14. Ὁ δὲ Πόπλιος εἰσελθ.] Ex Polybii lib. X.
c. 15. Küst. τὴν πόλιν] τὴν om. B. E. Med. Oratio scriptoris paulum inflexa. 16. ὠφελείας] ὠφελείαν A.
1. Ἦδε νέμοις] Alphei Mytil. Ep. II, 6. Anthol. Pal. VI, 187. 5. Ξενοφῶν] Anab. IV, 1, 23. ubi ἔλεγον, κατεσφάγη. 7. Ἦφε-
λιμώτατος Zonaras. 10. φησὶ δὲ τῶν δραμάτων] Quam vere et fideliter haec in commentarios suos rettulerit Suidas, docti
viderint. Addo tamen septimam Ophelionis fabulam, Ἰάλεμον, cuius meminit Athenaeus lib. III. p. 106. Καὶ Ἦφελων ἐν Ἰα-
λέμῳ. Ἦρχοντο δ', ὡς καρίδες ἀνθρώπων ἐπὶ Ἰηδαῖσι κρυφαί. Recte autem Suidas Κάλλαισχρον. Callaeschrus est nomen
viri. Fabulam istam laudat Athenaeus lib. III. p. 106. Deinde lego, Σατύρους, Μούσας, Μονοτρόπον, the Hermit. Quo ti-
tulo fabulam scripsit Phrynichus comicus. Suidas: Φρόνυχος, Ἀθηναῖος, κωμικός. δράματα δὲ αὐτοῦ ἔστι ταῦτα. Μονοτρό-
πος, Μούσαι, Σάτυροι. Tour. I. p. 458. Recta quidem correctio; recte tamen etiam Meinekius Quaest. Scen. III. p. 48. dubi-
tabat, an tres illas Phrynichi fabulas ad Ophelionem Suidas transtulisset. Deinde Med. Ἦφελῶ. αἰτιατικῇ: silente Gaisf.
13. ὄφιν ὠφειν ὀδωδότα] Inepta librorum distinctio. Nempere referuntur ex Epimerismorum lege (v. Herodian. p. 271.), quae
propter vocalium similitudinem confundi possent, ὄφιν et ὠφειν. Itaque sic debebat oratio procedere: Ἦφειν ἀντὶ τοῦ εἶδον.
Ἦφειν ὀδωδότα. ὄφιν δέ. ὀδωδότα] ὀδωδότα A. 14. Ἦ φήμερε. ὠ ἄνθρωπε.] Ex Schol. Aristoph. Nub. 223. οὕτω προσ-
αίγει Med. 15. λέγοντα Ἄριστοφάνης] λέγοντα A. ponit post Σακράτην. Dein πρὸς Στρεψιάδην ἤγουν, quae post λέγοντα in-
culcabantur, delevi cum A. B. 18. ὑπερηφανῶν] Scholiastes Aristophanis rectius ὑπερφρονῶν. Küst. Qui deinceps iterum
offendit. Nihil mutandum: v. Schaeef. in Long. p. 419. sq. Adde quod Suidas omnia praebet pleniora et puriorem fontem redolentia. Sed ὠ ἄνθρωπε, quod in tali verborum iunctura languet, omittit etiam cum τὰ Scholiastes (ac potest omitti, si credimus e principio glossae recurrisse); itaque locus sic refigendus videtur: ὠ ἀνθρώπεια καὶ ἐφήμερα φρ.

strico sordidus: ut ait Antigonus Carystius. Ἦτος. Avis
quae cum laudatur et saltantes immitatur, ut nycticorax capitur.
quare homines fastu tumentes et vanae gloriae cupidos otos
vocant. Ἦτός. Idem. Ἦφελεν. Verbum est optati-
vum. item ὠφελον. Utinam prius in aetherem abisset ma-
gnum aut omnibus communem Orcum vir ille, qui in visorum
armorum Graecia ostendit communem Martem. id est, utinam
qui primus arma bellica in Graeciam intulit, prius de medio
sublatus fuisset. Ἦφελείας. Comoda, spoliolorum dire-
ptionem. Publius autem in urbem ingressus praecepit, ut ob-
vium quemque occiderent, neminique parcerent, neve ad
praedandum prius se converterent, quam signum datum esset.

14 Epigrammate vero scribitur per ἱ, propter metrum: Ita
Suidae Lex. Vol. II.

fruaris aeris utilitate. Ἦφέλιμον. Res utilis. et proprie
sic dicitur, quae res talis est, ut eam merito expetas ad incre-
mentum et additamentum. ab ὠφέλλω, augeo. Xenophon: Cum
vero nihil dicerent quod e re esset, occisi sunt. Ἦφελί-
μώτερος. Ἦφελίων. Ophello, comicus. eius meminit et-
iam Athenaeus lib. II. Dipnosophistarum. ait autem ex eius
fabulis has esse: Deucalionem, Callaeschrum, Centaurum, Sa-
tyros, Musas, Monotropos. Ἦφειν. Videram. contra ὄφιν.
Videram male olentem. Ἦ φήμερε. O brevis aevi homo. haec
Aristophanes in Nubibus compellatione Socratem facit utentem.
o mortalis, o homo, qui de rebus caducis tantum cogitas. hoc
autem dicit, quasi ipse animum in res divinas intantum semper
haberet, et humana contemnens de rebus sublimibus semper co-

φροντίζειν περὶ μετεώρων. ἢ ὅτι ἐλέγετο ὁ Σωκράτης Σειληνῶ παρεμφερῆς εἶναι· σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρός ἦν. παριέθηκεν οὖν αὐτῷ φωνὴν τὴν τοῦ παρὰ Πινδάρῳ Σειληνοῦ. ὁ γὰρ τοι Πινδαρος διαλεγόμενον παράγων τὸν Σειληνὸν τῷ Ὀλύμπῳ, 5 τοιούτους αὐτῷ περιέθηκε λόγους·

Ἦ τάλας, ἐφήμερε, νήπιε, βάζεις χρῆματά μοι διακομπέων.

Ἄμα δὲ καὶ ὡς ὑπερφηφονοῦντος λοιπὸν τοῦ Σωκράτους τὰ ἀνθρώπινα, καὶ ἐν θεοῖς ὄντος αὐτοῦ, διότι 10 μετεωρολόσχης ἦν, οὕτω τὸ ἐφήμερον ἐποίησεν αὐτὸν λέγοντα.

Ἦ φθαλμισμένους. ὠφθαλμισμένους ἄνδραξι καὶ ἠλέκτροις εἶχον τοὺς πόδας αἰ κλίνει τῶν ἀρχαίων.

Ἦ φθον. ἀντὶ τοῦ ὠφθησαν.

Ἦ φθόρε. ὡ ὄλεθρε.

Ἦ απαγ' ἐς μακαρίαν ἐκποδῶν. ὡ φθόρε.

Ἦ φλησα. ἐχρεώστησα.

Ἦ φῶς κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς, ἦκε καὶ τὸν φίλον ἀπόδειξον δεομένῳ τῆς σῆς δεξιᾶς. γενοῦ τὴν τελευταίαν χρεῖαν Μιθριδάτης ἄλλος ἐμοί. ταῦτά φησι Μιθριδάτης πῶν φάρμακον καὶ δυσθανατῶν.

Ἦ ιχετο. ἀπῆει, ἐπορεύετο. Ὁ δὲ τὴν Πελοπόννησον καταλιπὼν εἰς Αἰτωλίαν ᾤχετο ἀπιῶν.

Ἦ ιχετο ἀπιῶν. Ἐπαγγειλάμενος δὲ πάλιν ἐπανήξειν ᾤχετο ἀπιῶν. ἀντὶ τοῦ, ἐς τοῦπίσω ἀπεχώρησε. συνήθης ὁ πλεονασμὸς τοῖς Ἀττικοῖς.

Ἦ χος, φιλόσοφος παρὰ Φοίνιξι· Ζάμολξις παρὰ Θραξίν· Ἄτλας παρὰ Λίβυσιν.

Ἦ χος. ὄνομα κύριον.

Ἦ ιχου, καταλιποῦσ' ὡς περὶ προκειμένον, μόνον οὐ στεφανώσασ', οὐδ' ἐπιθεῖσα λήκνυθον. 15 εἰδώθασι γὰρ ἐπὶ τῶν νεκρῶν τοῦτο ποιεῖν.

Ἦ χραίνεται.

Ἦ χρωῶσα. οὐ παρὰ τὸ φοβουμένη τὸ ὠχρωῶσα, ἀλλ' ἴσον τῷ ἀσθενούσα. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν νοσούντων. οὕτω γὰρ εἶπεν·

4. περὶ τοῦ παρὰ Πινδάρῳ] παρὰ τοῦ Πινδάρου A. E. sed περὶ τοῦ inter vss. E. οἶον τοῦ παρὰ Πινδάρῳ Σ. φωνὴν Schol. 5. τῷ Ὀλύμπῳ] Schol. Ὀλυμπίῳ. Utrumque vero Suidae Ὀλύμπῳ et Scholiastae Ὀλυμπίῳ videtur meudo laborare, et legi debere Ὀλυμπίῳ: fuit enim Olympichus Pindari discipulus, qui haud dubie intelligendus. Nimirum Pindarus ita induxit Silenum alloquentem Olympichum, qui erat ipsius discipulus: Ἦ τάλας ἐφήμερε. Ceterum simili modo ut refert Plutarchus Cons. Ap. p. 115. Silenus a Mida interrogatus, immo adactus ad dicendum, quidnam foret optimum hominibus, respondit, Δαίμονος ἐπιπόνου καὶ τύχης χαλεπῆς ἐφήμερον σπέρμα, τί με βιάσεθε λέγειν, ἃ ὑμῖν ἄρειον μὴ γνῶναι; Adeo ut videatur Sileno proprium fuisse insignire hominem ἐφημέρον vocabulo. Hosius Auimadv. ad Scr. Gr. p. 174. Frustra. Nam agitur de Olympo tibicine. Vid. Fragm. Pindari CLII. sive Böckh. p. 632. sq. 7. βάζεις χρῆματά μοι διακ.] Scholiastes Aristophanis, βαδίζεις χρῆματά μοι διακομπέων. Küst. Ubi nunc Hermannus restituit, νήπιε βάζεις χρ. μοι διακομπέων. 9. ὑπερφηφονοῦντος] Rectius ὑπερφηφονοῦντος. Küst. 11. παριέγει] ἐποίησεν A. B. Rectius tamen Schol. οὕτως ἐφήμερον ἐποίησεν. Statim Galsf. delevit Ἦ φθίς. ὄνομα πόλεως. ἀρθεῖς δὲ ὁ μικρὸν, καὶ δέφθογγον, cum A. B. E. Praebuit Zou. p. 1897. 13. ὠφθαλμισμένους ἀνδραξι καὶ ἠλ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 529. sed ubi pro ὠφθαλμισμένους rectius legitur ἠσφαλισμένους. Confer etiam Nostrium supra v. ἠλεκτρα. Küst. Locus elegantissimus. Notandum autem verbum ὠφθαλμίζειν, quod rarissimum est. Latinis oculare, sive inoculare. Appuleius Metam. VI. Bullis te multis aureis inoculatum, veluti stellis sideris relucens, quotidie saginabo. Confer Casaubon. in Aristophanis Equites. Nam Küsterus hic egregie alucinatus est, et nubem pro Iunone amplexus est. Tourp. L. p. 460. ὠφθαλμισμένους semel vulg. ὠφθ. ὠφθαλμισμένους Med. 16. Ἦ φθον] Legendum ὠφθεν. 18. Ἦ απαγ' ἐς] Aristophanis Equ. 1148. Tourp. Inde assumendum σὺγ' post ἐκποδῶν.

1. ἐμοῖσιν ἦκε] ἐμοῖς ἦκε A. Id recepi, distinctione facta post ἐμοῖς: praeterea refingendum κακοῖς σὺ τοῖς ἐ. Ceterum gratum fecerit qui horum scriptorem indicarit, non inelegantis illum ingenii. Neque vero decet eum acumen desipiens verborum γενοῦ Μιθριδάτης ἄλλος ἐμοί: ubi Μιθριδάτης tollatur an emendetur Μιθριδάτη, parum refert. Superest ἄλλος, vox toties erroribus librariorum condonanda: nos quidem suspicabamur ἀντίπαλος, coll. Eurip. Herc. 1203. 7. Ἦ ιχετο ἀπιῶν] Deest gl. A. 9. ἀπεχώρησε] ἀνεχώρησε B. 10. Ἦ χος, φιλόσοφος π.] Haec sumpta sunt ex Laertii Prooemio. Küst. 12. Quae post hanc glossam extabant, Ἦ χος τὸν Ἄπιν ἀποκτείνεις, ἐβούλετο αὐτὸν τοῖς μαγείοις παραβαλεῖν, ἵνα αὐτὸν κρεουργήσῃ καὶ παρασκευάσῃ ἐπὶ δειπνον, repetita scilicet ex v. Ἄπιν omisi cum A. 13. Ἦ ιχου καταλ.] Aristoph. Eccles. 559, 60. 14. στεφανώσασ'] στεφανώσασ' B. E. Med. Deinde cum A. B. sustuli gl. Ἦ χρωμα. Ἦ χωκα E. 17. Ἦ χρωῶσα. οὐ παρὰ τ.] Aristoph. Pac. 641. Ἦ πόλις γὰρ ὠχρωῶσα κὰν φόβῳ καθημένη. Küst. φοβουμένη] φοβούμ A.

gitaret. vel quia Socrates Sileno similis esse dicebatur. simus enim et calvus erat. quare more Sileni Pindarici eum loquentem facit. Pindarus enim Silenum cum Olympo colloquentem inducens, talibus eum verbis usum fuisse fingit: O miser, mortalis, stulte, verbis magnificis te iactas. simul etiam, quod Socrates res humanas contemneret, et cum diis versaretur, utpote qui de rebus sublimibus semper disserteret, ideo eum dicentem facit ὡ ἐφήμερε. Ἦ φθαλμισμένους. Antiquorum lecti pedes habebant carbunculis et electricis inoculatos. Ἦ φθον. Visi sunt. Ἦ φθόρε. O pernicies. Abi hinc in malam rem. Tu vero, pestis. Ἦ φλησα. Debui. Ἦ φῶς κακ. O qui lux malis meis advenisti, amicum te mihi praebes,

dextram tuam imploranti. in hoc ultimo ministerio sis mihi alter Mithridates. haec Mithridates dixit, cum hausto veneno aegre animam efflaret. Ἦ ιχετο. Discessit, abiit. Ille vero relicta Peloponneso in Aetoliam abiit. Ἦ ιχετο ἀπιῶν. Discessit, abiit. Pollicitus autem se reversurum inde discessit. hic pleonasmus est Atticis familiaris. Ἦ χος. Oculus, philosophus apud Phoenices: ut Zamolxis apud Thraces, item Atlas apud Afros. Ἦ χος. Nomen proprium. Ἦ ιχου, κατ. Abisti relinquens me ut mortuum: nisi quod non coronasti me, neque lecythum apposuisti. Ἦ χραίνεται. Ἦ χρωῶσα. Non propter metum pallens: sed hoc iam idem valet quod infirma: per translationem ductam ab aegrotantibus. sic enim di-

	Ἡ πόλις ἰσχυριῶσα καὶ φόβῳ καθήμενη.	ἐν τῇ Πειραιεῖ· Ἀλιανός φησιν ἐν τῷ <i>Περὶ θεῶν</i>
	Ἰσχυρος. ἰσχυρισίς. ἐν Ἐπιγράμματι·	ἐναργειῶν.
	Ἦς εἶδον <i>Μελίτην</i> , ἰσχυρός μ' ἔλεν.	Ἰψοπόνοσ. ὁ περὶ τὰ ὄψα ἀσχολούμενος, ὁ
775	Ἰψ, ὠπός. τὸ πρόσωπον. διὰ τοῦ ω μέγαλον.	μάγειρος.
	Ἰψα. ἀντὶ τοῦ εἶδον.	5 Ἰψοπόνοσ <i>Σπινθήρ</i> Ἐρμῆ τάδε σύμβολα
	Ἰψίκασιν. ἐβράδυναν.	τέχνης
	Ἰψίσθη. ὄψε καὶ βραδέως ἦλθε, νυκτὶ κατε-	θήκατο, δουλοσύνας ἄχθος ἀπωσάμενοσ.
	σχέθη. Ὁ δὲ ὠψίσθη ποτὲ ἄκων, καὶ κατέμεινεν	Ἰψωνηκότεσ. δψωνήσαντεσ.

3. Ἦς εἶδον] Eratosthenis Scholast. Ep. II, 1. Anthol. Pal. V, 242. 4. ὠπός] Vide Hesychium sub hac glossa. Cf. Lobeck. in Phryn. p. 461. Sub finem cum A. delevimus e superiore glossa translata: Ἰψ δὲ ὠπός, ἡ φωνή, διὰ τοῦ ὦ μικροῦ. Vide Zon. p. 1900. 5. Ἰψα ν. εἶδον Zonaras. 6. Sub finem cum A. delevi: διψίζω γὰρ τὸ θεῖμα. 7. ἦλθε] ἦκε B. 8. Ὁ δὲ ὠψίσθη π.] Fragmentum hoc Aeliani de Diopithe intelligendum est, ut discimus ex ipso Suida supra vv. *Τοργῶν* et *Διοπέθης*. Küst.

1. Ἀλιανός et seqq. om. A. nulla suspicionis causa. 5. Ἰψοπόνοσ Σπ.] Aristonis Ep. I. extr. Anthol. Pal. VI.306. Lege Ὀψοπόνοσ. 8. Supplenda gl. e Zon. p. 1900. δψωνήσαντεσ δέ, μικρόν.

xit: *Civitas pallens et in metu sedens.* Ἰσχυρος. Pallor. In Epigrammate: *Cum vidi Meliten, pallor me invasit.* Ἰψ, ὠπός. Vultus. per ὦ magnum. Ἰψα. Vidi. Ἰψίκασιν. Cunctati sunt. Ἰψίσθη. Sero et tarde venit, nocte detentus est. *Ille vero invitatus aliquando, cum nocte deprehensus*

esset, in Piraeo remansit. sic Aelianus inquit in libro de providentiae divinae evidentia. Ἰψοπόνοσ. Qui in paradisi orponiis occupatur, coquus. *Coquus Spinther Mercurio haec signa artis suae dedicavit, excusso servitatis iugo.* Ἰψωνηκότεσ. Qui orponia emerunt.

FINIS VOLUM. II. PARTIS PRIORIS.

THE UNIVERSITY OF MICHIGAN
GRADUATE LIBRARY

DATE DUE

~~NOV 23 1977~~

OCT 03 1977

PROPERTY OF USMC

3 9015 02835 0042